My Little Prayers

บทสวดของฉัน

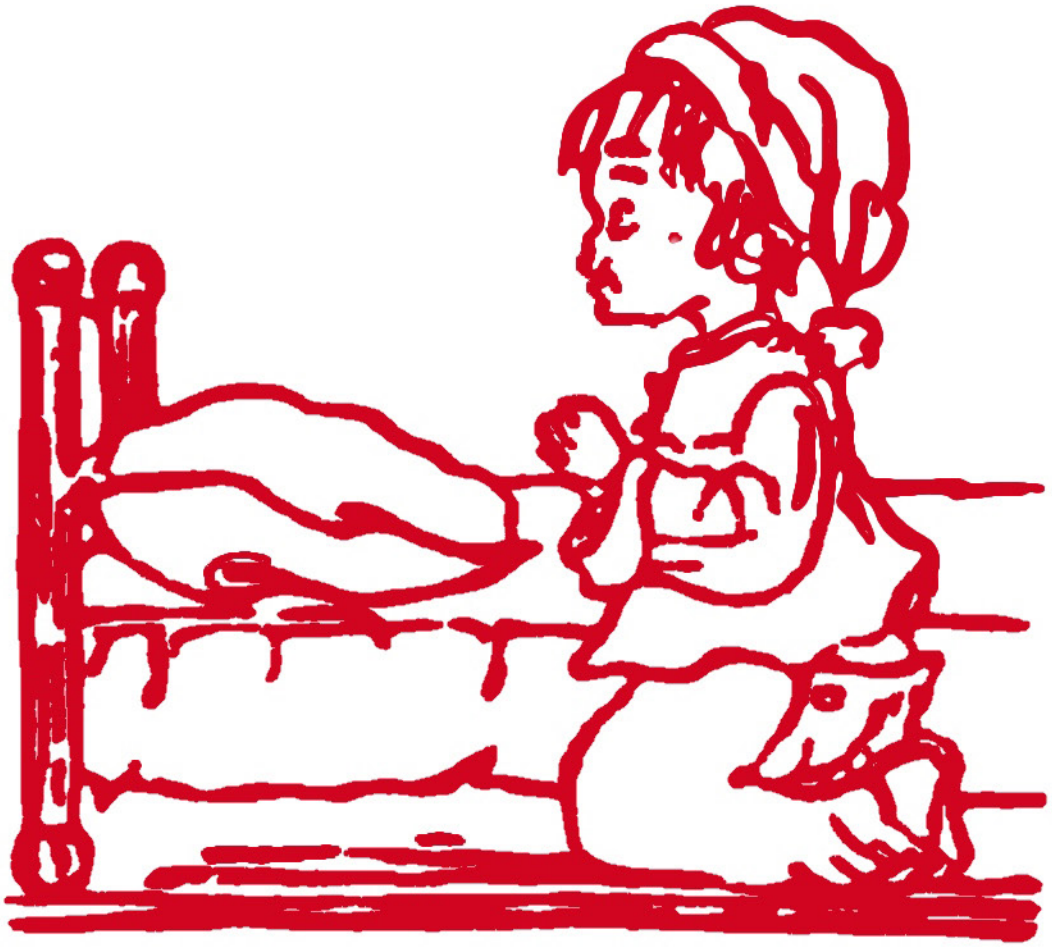

เล่ม 1

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

คำนำ

ชีวิตของฉันในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมา หากมองด้วยสายตาของผู้ไม่เชื่อในพระเจ้า ก็คงจะเป็นเหมือนนวนิยายที่ผู้เขียนมีจินตนาการอันสูงส่ง เพราะแม้แต่ฉันเองก็ยังตามเค้าโครงเรื่องแทบไม่ทัน

ฉันเกิดมาในครอบครัวที่อบอุ่นและสุขสบาย และได้รับการศึกษาจากโรงเรียนคาทอลิกตั้งแต่เล็ก และเมื่อจบการศึกษาจากประเทศสหรัฐอเมริกาแล้ว ฉันมีตำแหน่งหน้าที่การงานที่ดี ด้วยวัยเพียง 25 ปีเศษ ฉันได้เป็นถึงกรรมการผู้จัดการของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ที่ใหญ่แห่งหนึ่ง แต่ต่อมาฉันกลับถูกใส่ร้ายโดยไม่เป็นธรรมว่าฉันได้ยักยอกฉ้อโกงเงินของบริษัทเป็นจำนวนเกือบสองร้อยล้านบาท จนฉันต้องไปใช้ชีวิตในต่างแดนระยะหนึ่ง

และในคืนที่ฉันคิดว่าชีวิตไม่มีค่าที่จะอยู่ต่อไป ฉันกลับได้รับการสัมผัสจากพระเจ้า จนฉันสามารถให้อภัยผู้ที่ใส่ร้ายฉันได้

เมื่อฉันกลับสู่ประเทศไทยหลังหมดอายุความอาญา ฉันต้องพยายามทุกวิถีทางที่จะพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตัวเองทางศาลแพ่ง เช่นเดียวกับหมอที่รับบทโดย Harrison Ford ในภาพยนตร์เรื่อง The Fugitive ที่ถูกกล่าวหาว่าฆ่าภรรยาตัวเอง และด้วยอัศจรรย์ของพระเจ้า ฉันก็สามารถค้นหาหลักฐานต่างๆ มาพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเองได้ในที่สุด

นับจากวันที่ฉันออกจากบริษัทฯ จนถึงวันที่คดีสิ้นสุดเป็นเวลา 14 ปีเต็ม

ฉันเริ่มเขียน “บทสวดของฉัน” ถวายแด่พระตั้งแต่ฉันรับศีลล้างบาปเป็นคาทอลิกโดยสมบูรณ์ในวันที่ 2 มิถุนายน 1996 เพราะในช่วงที่ฉันต้องการคนที่เข้าใจฉันที่สุด ฉันกลับต้องรับภาระเลี้ยงดูลูกๆ แต่เพียงผู้เดียว ฉันไม่ทราบจะปรับทุกข์กับใครดี

เมื่อเขียนได้สักพักหนึ่ง ฉันรู้สึกว่าคำพูดของฉันที่เขียนถวายพระนั้นไม่มีความหมายอะไรเลย ฉันจึงคิดที่จะนำพระวาจาของพระเจ้ามาใส่ประกอบเข้ากับบทสวดของฉัน จากจุดนี้เองทำให้ฉันต้องศึกษาพระคัมภีร์อย่างจริงๆ จังๆ และจากการที่ฉันได้อ่านพระวาจาทุกวันๆ ทำให้รู้สึกว่าพระเจ้าทรงตรัสกับฉันทุกวัน โดยไม่รู้ตัวความทุกข์ในใจฉันก็ค่อยๆ เลือน ... เลือนหายไป และแอกในใจก็ค่อยๆ เบาลงๆ กว่าฉันจะรู้สึกตัวอีกครั้งหนึ่ง ฉันก็รู้สึกแต่ความสุขเพราะหัวใจของฉันชุ่มฉ่ำไปด้วยความรัก ความรักที่มีต่อพระเจ้า ความรักที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ มันเป็นความรู้สึกที่เปี่ยมไปด้วยสันติสุข และปีติสุขอย่างหาคำบรรยายไม่ได้

ฉันจึงตัดสินใจรวบรวม “บทสวดของฉัน” รวมทั้ง 100 บท เป็นหนังสือเล่มนี้ถวายเป็นพระเกียรติคุณแด่พระเป็นเจ้าและเพื่อเป็นกำลังใจแก่พี่น้องว่า หากท่านต้องประสบกับปัญหาในชีวิต จงอย่าท้อแท้ แต่จงยืนหยัดสู้กับอุปสรรค โดยยึดพระเจ้าไว้เป็นหลักอย่างเหนียวแน่นเพราะ ***“พระเจ้าจะไม่ให้ท่านถูกทดลองเกินกว่าท่านจะทนได้” 1 โครินธ์ 10:13*** และ ***“พระเจ้าทรงช่วยคนที่รักพระองค์ให้เกิดผลอันดีในทุกสิ่ง” โรม 8:28*** แต่ต้องอย่าลืมว่าพระเจ้าทรงช่วยคนที่ช่วยเหลือตัวเองเท่านั้น

ขอพระเป็นเจ้าทรงพระเจริญเทอญ

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

สิงหาคม 2003

คำนิยม

การยึดเอาองค์พระเป็นเจ้าเป็น “พ่อ” เป็น “บิดา” นั้น มันทำให้อะไรๆ ในชีวิตของเราง่ายขึ้น เมื่อ “ลูกของพระองค์คนหนึ่ง” ยึดเอาพระเป็นเจ้าเป็น “พ่อ” ทันทีเขาก็กลายเป็นคนมีความสุข เพราะเขาจะสามารถค้นหาและพบความดีที่แฝงอยู่ในทุกเหตุการณ์ แม้แต่ความไม่สมหวังในชีวิต เขาเริ่มมองชีวิตได้ทั้ง 2 ด้าน และรับทุกสถานการณ์ของชีวิตด้วยความมั่นคงยินดี ... “บทสวดของฉัน” ได้ให้เคล็ดลับความมั่นคงยินดีนี้แก่เรา จากเรื่องเล่าเหตุการณ์ต่างๆ ที่พบเจอในชีวิต เคล็ดลับนั้นก็คือ “พระเป็นเจ้าไม่มีวันที่จะลงโทษหรือกลั่นแกล้งเรา พระบิดาของเรามีแต่จะโอบอุ้มเราให้เข้มแข็งและมีความสุขกับชีวิตที่เข้ามาทุกวัน” เคล็ดลับนี้เองเป็นที่มาแห่งแรงบันดาลใจของงานเขียน “บทสวดของฉัน” ท่านผู้อ่านจะเอาเคล็ดลับนี้ไปใช้และเริ่มลงมือเขียน “บทสวดของฉัน” ของท่านผู้อ่านเอง เพื่อสักวันเราทุกคนต่างอาจจะมีบทสวดของตนเองเพื่อให้ผู้อื่นได้เอาไว้ใช้สวดร่วมกันกับเรา เช่นที่หนังสือเล่มนี้ทำอยู่บ้างก็ได้

บาดหลวงพงศ์เทพ ประมวลพร้อม
บรรณาธิการบริหาร หนังสือ “อุดมสาร”
สิงหาคม 2003

คำนิยม

"บทสวดของฉัน" เป็นคำอธิษฐานอีกรูปแบบหนึ่งของคุณศรินทร เมธีวัชรานนท์ สตรีคาทอลิกผู้หนึ่งที่มีหัวใจเต็มเปี่ยมไปด้วยพระหรรษทานของพระเป็นเจ้า และเข้าถึงพระวาจาของพระเป็นเจ้า สอดคล้องกับบทเพลงของกษัตริย์ดาวิดที่ทรงยืนยันต่อประชากรของพระเป็นเจ้าว่า

"ประชาชนเอ๋ย จงวางใจในพระองค์ตลอดเวลา
จงระบายความในใจของท่านต่อพระองค์
พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยของเรา" สดุดี 62:8

"บทสวดของฉัน" จึงเต็มไปด้วยประสบการณ์ชีวิตจริงเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัว ครอบครัว ที่ทำงาน ตลอดจนสภาพแวดล้อมจากสื่อมวลชนต่างๆ ที่ได้สัมผัสและรับรู้ คุณศรินทร เมธีวัชรานนท์ ได้นำมากราบทูลต่อพระเป็นเจ้าดุจลูกที่มีความรักและสนิทสนมกับพระบิดาเจ้า สามารถทูลต่อพระเจ้าได้ทุกเรื่องที่เป็นความในใจ จึงทำให้เนื้อหาสาระของบทสวดของฉันควรแก่การถือว่าเป็นบทสวดหรือคำอธิษฐานอีกรูปแบบหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นพระเป็นเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่และทรงสถิตอยู่กับบุตรของพระองค์ และพร้อมที่จะช่วยให้ลูกของพระองค์สามารถฝ่าฟันอุปสรรคปัญหาต่างๆ ได้ ด้วยอนุภาพแห่งความรักของพระองค์

"บทสวดของฉัน" มีลีลาของการเขียนแบบเรียบง่าย แต่ก็เต็มไปด้วยสัจธรรม อ่านแล้วได้อรรถรส และความหมายซึ่งหาได้ไม่ง่ายนัก อ่านแล้วเกิดความรู้ความเข้าใจในน้ำพระทัยของพระเป็นเจ้า และสถานการณ์ต่างๆ ที่เรากำลังเผชิญอยู่ โดยเฉพาะประสบการณ์ของผู้เขียนได้สะท้อนให้เห็นพระหรรษทานของพระเป็นเจ้าจะมาถึงผู้ที่รักพระองค์ทันเวลาเสมอ เพราะพระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยของเราจริงๆ

ศาสนาจารย์ชำนาญ แสงฉาย
ศิษยาภิบาลคริสตจักรวัฒนา
สิงหาคม 2003

คำนิยม

ขอบคุณพระเจ้าที่ได้มีโอกาสรู้จักคุณหน่ยผู้เขียน “บทสวดของฉัน” และยังได้มอบหนังสือ “บทสวดของฉัน” ให้อีก ซึ่งนับว่าเป็นหนังสือที่มีค่าควรแก่การอ่านและใคร่ครวญอย่างยิ่งเล่มหนึ่ง ข้อคิดในบทสวดของคุณหนุ่ยแต่ละบทนั้นน่าคิดและยังเป็นบทเรียนที่ดีสำหรับผู้อ่านอีกด้วย นอกเหนือจากความสนุก เพลิดเพลิน และเห็นภาพพจน์ เมื่อได้อ่านด้วยความตั้งใจ และยังมีข้อพระคัมภีร์แถมให้ในตอนท้ายของบทสวดอีก ซึ่งเพิ่มคุณค่าและทำให้บทสวดแต่ละบทในหนังสือ “บทสวดของฉัน” มีความหมายยิ่งขึ้น

ขอองค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดอำนวยพระพรและทรงนำคุณหนุ่ย ให้มีกำลังใจและกำลังกายที่จะเขียน “บทสวดของฉัน” ต่อไป และต่อๆ ไป

อ.วรนุช พันธุพงศ์
ผู้ช่วยเลขาธิการสภาคริสตจักรฯ ฝ่ายเอกสัมพันธ์
“Prayer changes things.”
สิงหาคม 2003

สารบัญ

บทที่ 1 วันหนึ่งในชีวิตประจำวัน 10
บทที่ 2 การขอบพระคุณ 13
บทที่ 3 PLEASE HEAL ME 16
บทที่ 4 โปรดช่วยฉัน 19
บทที่ 5 การไปประชุม SEALM 2nd ที่ประเทศฟิลิปปินส์ 22
บทที่ 6 การรับใช้พระเจ้าโดยการเป็นพยานในพระองค์ 24
บทที่ 7 ความรักของพระองค์ 27
บทที่ 8 โปรดทรงใช้ฉัน 30
บทที่ 9 ความศักดิ์สิทธิ์ของแม่พระเมืองลูร์ด 32
บทที่ 10 การเฝ้าแม่พระที่เมืองฟาติมา 35
บทที่ 11 New Year Prayer 38
บทที่ 12 ยืนยันความเชื่อ 41
บทที่ 13 โครงการช่วยเหลือคนมีปัญหา 44
บทที่ 14 ฉันเคยฝัน 46
บทที่ 15 การสวดสายประคำ 50
บทที่ 16 เงินและความสุข 53
บทที่ 17 “เส้น” พระเจ้า 54
บทที่ 18 การให้อภัย 57
บทที่ 19 การให้อภัย (ต่อ)อ 60
บทที่ 20 ทำไม ทำไม ทำไม 62
บทที่ 21 ค่าของชีวิต 64
บทที่ 22 เงียบและฟัง 67
บทที่ 23 ความสุข 70
บทที่ 24 การรับใช้พระเจ้าตามความสามารถ 73
บทที่ 25 การสวดเป็นประจำ 75
บทที่ 26 โชคดี/ฟลุค/หรือพระพรของพระเจ้า 77
บทที่ 27 ไม่มีชื่อบท 80
บทที่ 28 อัศจรรย์ของพระเจ้า 82
บทที่ 29 อัศจรรย์ของพระเจ้า (ต่อ) 85
บทที่ 30 เมื่อคืนไฟดับ 88
บทที่ 31 ความโลภของมนุษย์ 90
บทที่ 32 ความเหมือนบนความแตกต่าง 93
บทที่ 33 ความเปราะบางของชีวิตมนุษย์ 96
บทที่ 34 “ผมไม่เคยจน” 100
บทที่ 35 “ความ (ไม่) มีวินัยของคนไทย” 103
บทที่ 36 การไปวัดเป็นประจำ 105
บทที่ 37 “แม่” 108

บทที่ 38 ความรัก ความแค้น และการให้อภัย 110
บทที่ 39 อีสป 112
บทที่ 40 อัศจรรย์ของพระ 114
บทที่ 41 อย่าตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว 116
บทที่ 42 นิวยอร์ค 119
บทที่ 43 นิวยอร์ค (อีกสักครั้ง) 121
บทที่ 44 ขอโปรดเมตตา 124
บทที่ 45 ความสุขคือ..... 127
บทที่ 46 คนรวยแต่ไม่มีพระ Vs คนมีพระแล้วค่อยรวย 129
บทที่ 47 “Why Are We Hated So Much?” ทำไมเราถึงถูกเกลียดชังขนาดนี้? 131
บทที่ 48 ขอขอบพระคุณ 134
บทที่ 49 วัยของชีวิต 138
บทที่ 50 หนึ่งเดียวในพระองค์ 141
บทที่ 51 ชีวิตคือละคร 144
บทที่ 52 ให้แล้วจะได้รับ 146
บทที่ 53 รัก...ก่อนที่จะสายเกินไป 149
บทที่ 54 ชีวิตในวัยที่ 3 152
บทที่ 55 ชีวิตในวัยที่ 3 155
บทที่ 56 บทสวดวันปีใหม่ 156
บทที่ 57 ความสุขจากการให้ 159
บทที่ 58 อาลัยรักแด่...คุณครู 162
บทที่ 59 บทสวดถวายพระองค์ 165
บทที่ 60 คน (ไทย) เป็นซะแบบนี้ 167
บทที่ 61 พระวาจาของพระองค์ 170
บทที่ 62 ความรักของพระเจ้าในวันวาเลนไทน์ 173
บทที่ 63 อัศจรรย์ (อีกแล้ว) 175
บทที่ 64 พระวาจาสำหรับคนมีความทุกข์ 177
บทที่ 65 ความโง่เขลาเบาปัญญาของลูก 180
บทที่ 66 การเป็นพยานในพระองค์ 182
บทที่ 67 รางวัลบู้บี้ของประเทศไทย 185
บทที่ 68 ทุกข์อย่างสง่างาม 188
บทที่ 69 ต้นไม้พบพระ 190
บทที่ 70 พระเยซูคือพระเจ้า 193
บทที่ 71 การแสวงบุญที่สองคอน 196
บทที่ 72 คริสตชนทุกคนคือพี่น้องกัน 199
บทที่ 73 การแบ่งปันพระวาจาเดือนที่แล้ว...ต่อ 202
บทที่ 74 เพื่อนชาวยิวของลูก...ต่อ 207
บทที่ 75 ความศักดิ์สิทธิ์ของพระจิตเจ้า 210
บทที่ 76 การรับใช้พระ 212

บทที่ 77 ความฝัน 215
บทที่ 78 การเป็นพยาน (Witnessing) 218
บทที่ 79 รางวัลจากพระ 222
บทที่ 80 ต้นไม้พบพระ.....ตอน 2 225
บทที่ 81 วัยชรา 228
บทที่ 82 บรรยากาศของสวรรค์ 231
บทที่ 83 มนุษย์ vs สัตว์ 234
บทที่ 84 เงินคือพระเจ้า (?) 237
บทที่ 85 ความรุนแรง 239
บทที่ 86 เงิน เงิน เงิน (อีกแล้ว!) 242
บทที่ 87 โลกนี้ยังมีคนดี 245
บทที่ 88 New Year Resolution 247
บทที่ 89 ขอสรรเสริญพระองค์ 251
บทที่ 90 ควันหลงจากปีใหม่ 253
บทที่ 91 อาลัย ..... “ ไอ้ด่าง ” 256
บทที่ 92 นกกลับรัง 259
บทที่ 93 ศิลป์เพื่อพระ 262
บทที่ 94 โครงการ “คืนสตรีดีสู่สังคม” 265
บทที่ 95 เงิน 90 ล้านบาท VS. สัจจะ 268
บทที่ 96 ผู้แพ้ 270
บทที่ 97 ไม่แต่ง มาแข่งกัน 272
บทที่ 98 Selfless Devotion – การรับใช้พระโดยไม่มีตัวตน 275
บทที่ 99 Little Things Bring Big Happiness 278
บทที่ 100 สิ่งเล็กน้อย นำมาซึ่งความสุขอันยิ่งใหญ่ 281

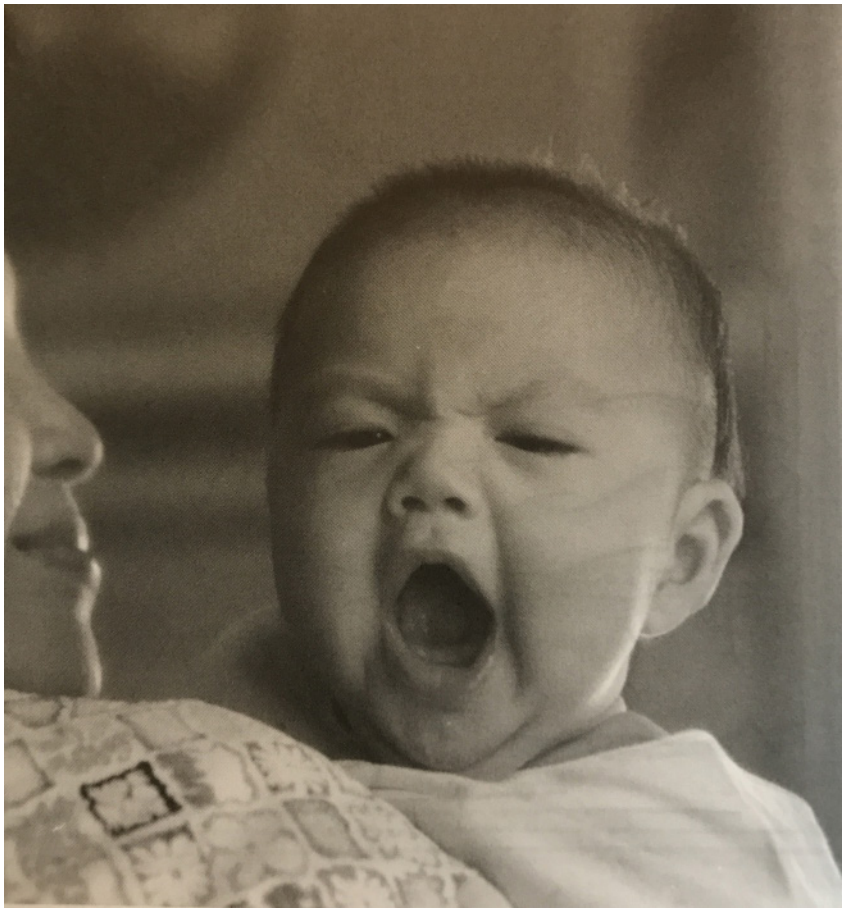

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 1
วันหนึ่งในชีวิตประจำวัน

ข้าแต่พระเจ้า เช้าวันนี้ ลูกตื่นขึ้นมา ทุกอย่างเหมือนเดิม ลูกๆ ไปโรงเรียนแล้ว เดี๋ยวลูกเองก็ต้องไปทำงานเช่นเคย ลูกคิดถึงงาน คิดถึงชีวิตประจำวันอีกวันหนึ่ง แม้งานของลูกจะมีมากมายทุกวัน แต่ภายใต้ความยุ่งของงาน ใจของลูกว่างเปล่า มีใครไหม ที่จะเข้าใจถึงความรู้สึกของผู้หญิงอย่างลูกที่ต้องทำงาน รับผิดชอบ ทั้งต่อธุรกิจการงาน และต่อครอบครัว งานธุรกิจนั้น ลูกทำพลาดไม่ได้ ในเวลาเดียวกัน การเป็นแม่ ก็เป็นหน้าที่ที่ลูกทอดทิ้งไม่ได้เช่นกัน

แต่ภายใต้ความรับผิดชอบ ความดูแลเอาใจใส่ของลูกที่มีต่อทุกคน มีใครไหมหนอ ที่ทราบถึงน้ำใจของลูก ทราบถึงความรัก ความห่วงใยของลูกที่มีต่อพวกเขา ลูกไม่ต้องการอะไรตอบแทนจากพวกเขาหรอก เพียงแต่ขอให้พวกเขามีความรักความห่วงใยต่อลูกบ้างลูกก็พอใจแล้ว

ข้าแต่พระเจ้า โปรดช่วยทำให้วันนี้ เป็นวันพิเศษกว่าทุกวันเถิด โปรดให้ลูกมีโอกาสรับใช้พระองค์หรือช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ เพราะมันจะทำให้วันนี้ของลูก ไม่ล่วงเลยไป โดยเปล่าประโยชน์

ขอพระองค์โปรดทรงรับฟังเทอญ อาแมน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า นี่มันจะใกล้เที่ยงแล้ว งานลูกยุ่งทั้งเช้า ลูกยังไม่มีเวลาได้พักเลย แต่ประเดี๋ยวก็จะพักเที่ยงแล้ว ลูกขอบคุณพระองค์ที่ได้ทรงรับฟังบทสวด ของลูกตั้งแต่เช้า ทั้งๆ ที่บทสวดของลูกอาจจะไร้ความหมายและอาจจะรบกวนเวลาที่พระองค์จะรับฟังความทุกข์ของผู้อื่น ลูกขอถือโอกาสนี้ ขอความรักจากพระองค์เพื่อแบ่งปันให้เด็ก ๆ ทุกคนในออฟฟิศนี้ ด้วยเทอญ อาแมน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันนี้กำลังจะจบลงแล้ว ลูกขอคุกเข่าต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์ ลูกเหนื่อยทั้งวัน มีปัญหาสารพัด ที่จะต้องแก้ไขที่บริษัทฯ แต่ลูกกลับมาบ้านแล้ว ลูกจะพร่ำพรรณนาให้ใครฟังที่บ้านไม่ได้ ทันทีที่ลูกกลับถึงบ้าน ฐานะของลูกจะเปลี่ยนไปทันที ลูกต้องทำตัวเป็นคนไม่มีปัญหา สมองของลูกต้องว่างเปล่า คอยรับฟังปัญหาของสมาชิกคนอื่นในครอบครัว ถ้ากับข้าวไม่อร่อย ลูกจะถูกบ่นถูกต่อว่า ว่าทำหน้าที่เป็นแม่บ้านไม่ดี ไม่ว่าจะถูกหรือจะผิด ลูกจะต้องจำใส่ใจว่า ณ. ที่บ้าน ลูกคือแม่ของลูกๆ เป็นภรรยาของสามี ถ้าใครในบ้าน ไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ มันเป็นความผิดของแม่บ้าน เป็นการบกพร่องในหน้าที่ แม้จะเป็นตำแหน่งที่ไม่มีใครไล่ออกได้ แต่ทุกครั้งที่มีปัญหาอะไรที่บ้าน ลูกจะรู้สึกผิด จะรู้สึกว่าเราบกพร่องในหน้าที่อีกแล้ว มันเป็นบทบาทที่สังคมและขนบธรรมเนียมประเพณีได้กำหนดให้ผู้หญิงไทยต้องเป็นเช่นนี้

ข้าแต่พระเจ้า นี่โชคดีเหลือเกิน ที่พวกเราคาทอลิคไม่เชื่อ ในการเวียนว่ายตายเกิด มิฉะนั้นแล้วลูกกลัวเหลือเกินว่าจะกลับมาเกิดใหม่ เป็นผู้หญิงไทยอีก ในชาติหน้า ลูกขอถวายตัวต่อพระองค์ว่า เมื่อลูกตายแล้ว ขอให้ลูกได้ไปรับใช้พระองค์ในสวรรค์เถิด

ลูกขอขอบคุณ ที่พระเจ้าทรงรับฟังบทสวดของลูกมาทั้งวัน และขอพระพรให้แก่ทุกคนในครอบครัวของลูกด้วยเถิด

"อย่าอ่อนระอา จงมีจิตใจกระตือรือร้นด้วยพระวิญญาณ จงปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า
จงชื่นชมยินดีในความหวัง จงอดทนต่อความยากลำบาก
จงขะมักเขม้นอธิษฐาน" โรม 12:11-12

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 2

การขอบพระคุณ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ทุกครั้งที่ลูกสวด ลูกมีแต่ขอ ขอ และ ขอ จากพระองค์ ลูกรู้สึกเห็นแก่ตัวเหลือเกิน ในขณะที่ลูกกำลังขอนี่ขอโน่นจากพระองค์ มีคนในโลกนี้อีกหลายล้านคน ที่กำลังประสพปัญหาและความทุกข์อย่างแสนสาหัส พวกที่ป่วยหนัก เป็นโรคที่รักษาไม่ได้ เป็นต้นว่า โรคเอดส์ โรคมะเร็ง ฯลฯ พวกที่อยู่ในประเทศที่มีสงคราม พวกที่ถูกจำคุกโดยไม่ได้กระทำความผิด พวกที่ถูกพลัดพรากจากครอบครัว และไม่ทราบว่าจะมีโอกาสได้พบกันอีกในชีวิตนี้หรือไม่ พวกที่สมาชิกในครอบครัวถูกฆ่าตาย และอื่นๆ อีกมากมาย

และลูกล่ะ ลูกมีทุกสิ่งทุกอย่าง ที่คนธรรมดาสามัญจะพึงมีและมากกว่าหลายๆ คนด้วยซ้ำ ลูกมีธุรกิจของตังเอง แม้จะเป็นธุรกิจเล็ก ๆ แม้ที่ผ่านมาลูกน้องจะหักหลังเนรคุณบ้าง ก็ยังมี คนที่จงรักภักดีต่อลูกหลายคนและที่สำคัญที่สุด ลูกมีลูกๆ ที่แสนน่ารัก เชื่อฟัง และฉลาด ทั้ง 4 คน ! อีกทั้งมีคุณพ่อคุณแม่ที่รักลูก ไม่เสื่อมคลาย ไม่ว่า ลูกจะปฏิบัติตนอย่างไร ลูกๆ ทั้ง 4 คน ก็รักลูกสุดหัวใจ น้อยนักที่จะพบในเด็กๆ สมัยนี้ที่รักและเชื่อฟังแม่เท่าลูกทั้ง 4 ของลูก เขาทั้ง 4 รักและเข้าใจ และเห็นใจลูก และเป็นทั้งลูกและเพื่อนที่ดีของลูกเสมอ ในยามลูกร้องไห้ เขาจะสวมกอดลูก พร้อมซับน้ำตาและปลอบใจลูก ความรักของพวกเขา คือความรักที่ได้รับการถ่ายทอดจากพระองค์ มันเป็นความชุ่มฉ่ำที่หล่อเลี้ยงหัวใจของลูกดั่งยาวิเศษ ลูกได้รับพระพรจากพระองค์ เหลือเกิน ที่ประทานลูกทั้ง 4 คนนี้ มาให้ลูก เป็นพระพรที่สูงสุดหาสิ่งใดมาเปรียบเสมือนไม่ได้ แล้วลูกทำไมถึงจะขอโน่น ขอนี่จากพระองค์อยู่เสมอ ๆ เล่า

ข้าแต่พระเจ้า ลูกขอกราบ ณ. พระบาทของพระองค์ ขอขอบคุณต่อพระองค์ในพระพรและพระกรุณา อันสูงสุดของพระองค์ที่ได้ประทานลูกทั้ง 4 คน นี้แก่ลูก และในการที่ลูกได้เกิดมาเป็นลูกของคุณพ่อคุณแม่ ผู้ซึ่งเปี่ยมไปด้วยความรัก ความเมตตาตลอดมา

"บุตรทั้งหลาย เป็นมรดกจากพระเจ้า ผลิตผลของครรภ์เป็นรางวัล" สดุดี 126:3

ลูกขอสวดต่อพระองค์ ขอพระองค์โปรดประทานพระพร แก่ผู้ที่ทุกข์ยากมากกว่าลูกด้วยเถิด และเมื่อได้ช่วยเหลือพวกเขาเหล่านั้นแล้ว ค่อยช่วยเหลือลูกในสิ่งที่ลูกจะทูลขอต่อไป

ลูกขอขอบพระคุณพระองค์อีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าข้า

อาแมน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอสวดต่อพระองค์ โปรดช่วยเหลือผู้ทุกข์ยากในโลกนี้ ตามแต่ความเร่งด่วนและดีกรีของความทุกข์ของแต่ละคนด้วยเถิดพระเจ้าข้า แต่ในเวลาเดียวกัน โปรดอย่าลืมลูกพระเจ้าข้า เพราะธุรกิจของลูกยังต้องการความช่วยเหลือ หนี้ของลูกก็ยังมีที่ต้องชดใช้

ต่อธนาคาร หากช่วงไหนพระองค์ทรงมีเวลาว่าง โปรดทรงลัดคิวช่วยลูกด้วย ขอพระองค์อย่าทรงลืมลูกพระเจ้าข้า แม้ลูกจะได้รับพระพรจากพระองค์มากมาย แต่หากทรงลัดคิวช่วยลูกบ้าง ก็จะเป็นพระคุณอย่างยิ่ง

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 3

PLEASE HEAL ME

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เช้านี้ลูกได้อ่านบทความเรื่องหนึ่งชื่อว่า The Power of Forgiveness ผู้เขียนเป็นทหารอเมริกันผู้ที่ได้ทิ้งระเบิดนาปาล์มลงไปในหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในเวียดนาม เมื่อ 20 กว่าปีก่อน ทำให้มีเด็กหญิงวัย ขวบเศษผู้หนึ่งต้องถูกไฟลวกท่วมตัวและวิ่งหนีด้วยร่างกายล่อนจ้อน ทำให้เกิดภาพที่ได้รับรางวัล Pulitzer โด่งดังไปทั่วโลก เขาผู้นี้รู้สึกมีความผิดและต้องการได้การรับอภัยจากเด็กผู้หญิงคนนั้น เขาทนทุกข์ทรมานใจเป็น เวลา 20 กว่าปี และได้หันหลังให้กับพระเจ้ามาตลอด ต้องหย่าขาดจากภรรยาไปถึง 2 คน เพราะไม่มีใครเข้าใจเขา จนกระทั่งได้พบภรรยาคนที่สาม ผู้ซึ่งเป็นผู้ที่มีความเชื่อและความรักในพระเจ้าอย่างมาก สตรีผู้นี้ทำให้เขากลับมารับพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง ในที่สุดเขาได้กลายเป็นอาจารย์สอนศาสนา และได้รับการอภัยจากเด็กหญิงคนนั้น ซึ่งขณะนี้ได้แต่งงาน และมีชีวิตอย่างปกติสุขใน Toronto ประเทศแคนาดา

ลูกอ่านเสร็จ น้ำตาได้ไหลออกมาอย่างพรั่งพรู ทุกครั้งที่ลูกได้อ่านเกี่ยวกับเรื่องของเชลยสงคราม เรื่องของคนที่ได้รับทุกข์โดยไม่ยุติธรรม ลูกจะร้องไห้ทุกครั้ง เขาเหล่านั้นส่วนใหญ่จะหันหลังให้กับพระเจ้าเป็นเวลานาน จนกระทั่งได้พบใครสักคนที่มีความรักความเชื่อในพระเจ้า หยิบยื่นความรัก ความเห็นใจให้แก่เขา เขาจึงจะสามารถให้อภัยแก่ผู้ทำร้ายเขาได้และกลับมาเชื่อในพระเจ้าอีก แต่สำหรับลูกแล้ว ลูกมีประสบการณ์กลับกับทุกคน ลูกได้รับการปองร้ายจนแทบจะเอาชีวิตไม่รอด แต่ลูกกลับมีความเชื่อและได้มั่นใจในพระองค์ตลอด และลูกสามารถให้อภัยแก่ศัตรูได้ โดยพระหรรษทานของพระองค์ในขณะที่ลูกยังกำลังอยู่ในเหตุการณ์อันร้ายแรงนั้น แต่หลังจากเหตุร้ายได้ผ่านไปแล้ว ลูกกลับได้รับความทุกข์ทรมานใจมากกว่าเดิม ในช่วงรักษาฟื้นฟูจิตใจของลูก

ลูกรู้สึกเหมือนเป็นลูกกวางที่ตกลงไปในกับดักที่นายพรานได้ขุดดักไว้ และถูกกลบฝาหลุมด้วยใบไม้อย่างมิดชิด ลูกถูกฝังทั้งเป็น อยู่ในความมืดมิด ไม่เห็นแสงเดือนแสงตะวันเป็นเวลานาน โชคดีวันหนึ่งได้หลุดพ้นจากขุมนรกออกมาได้ เนื้อตัวของลูกเต็มไปด้วยบาดแผลทั้งตัวเมื่อกลับถึงบ้าน แทนที่เจ้าของจะรักษาแผลให้ด้วยยา เขากลับเทน้ำร้อนใส่ แทนที่จะดูแลด้วยความรักความห่วงใย เขากลับเมินเฉยและแทนที่จะส่งเสริมด้วยความเชื่อทางจิตวิญญาณ เขากลับหัวเราะเยาะ ขณะนี้ลูกหนีออกมาแล้ว หนีออกมาจากคอกที่เขาล้อมไว้ สิ่งที่ลูกปรารถนาที่สุดคือ ผู้ที่สามารถเยียวยารักษาลูกได้ ความเจ็บปวดของลูกไม่ใช่เกิดจากความแค้น เพราะลูกไม่มีความแค้นเหลือในใจสำหรับศัตรูเลย แต่ความเจ็บปวดของลูกเกิดจากแผลที่กัดกินจิตใจของลูกมาเป็นเวลานานแสนนานโดยไม่มียารักษา มิหนำซ้ำ ลูกยังได้รับเกลือและพริกที่ถูกบดขยี้ลงบนแผลนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า หากลูกไม่หนีออกจากคอก ลูกคงตายอย่างทารุณกว่าตอนถูกฝังทั้งเป็นอีก

ลูกขอกราบ ณ. พระบาทของพระองค์ โปรดช่วย HEAL ลูกด้วยเถิดด้วยวิธีของพระองค์ พระองค์ทรงประทานพร

แก่ลูกอย่างมหันต์ ทำให้ลูกสามารถให้อภัยศัตรูได้ทรงช่วยให้ลูกหลุดพ้นจากการถูกฝังทั้งเป็นมาแล้ว พระองค์ย่อมทราบดีกว่าใคร ว่าจะช่วย HEAL ลูกอย่างไร โปรดประทานยาผ่านมาทางใคร หรือ โดยวิธีใด ก็แล้วแต่น้ำพระทัยของพระองค์ ไม่ว่าลูกจะตกทุกข์แค่ไหน ลูกไม่เคยตัดพ้อต่อว่าพระองค์ แม้แต่ครั้งเดียว ลูกได้แต่วอนขอให้พระองค์ทรงช่วยลูก พระองค์อย่าทรงทอดทิ้งลูกนะพระเจ้าข้า ลูกได้ถูกฉุดขึ้นจากหลุมแล้วแต่ลูกยังไม่ทราบว่า ลูกจะ ทำอย่างไร โปรดช่วยลูกเถิดพระเจ้าข้า

“ข้าพระองค์อ่อนเปลี้ยด้วยการคร่ำครวญ และหลั่งน้ำตาท่วมที่นอนทุกคืน
ที่เอนกายก็ชุ่มโชกไปด้วยการร้องไห้
พระเจ้าทรงสดับคำวิงวอนของข้าพระองค์ ทรงรับคำอธิษฐานของข้า” สดุดี 6:6-9

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

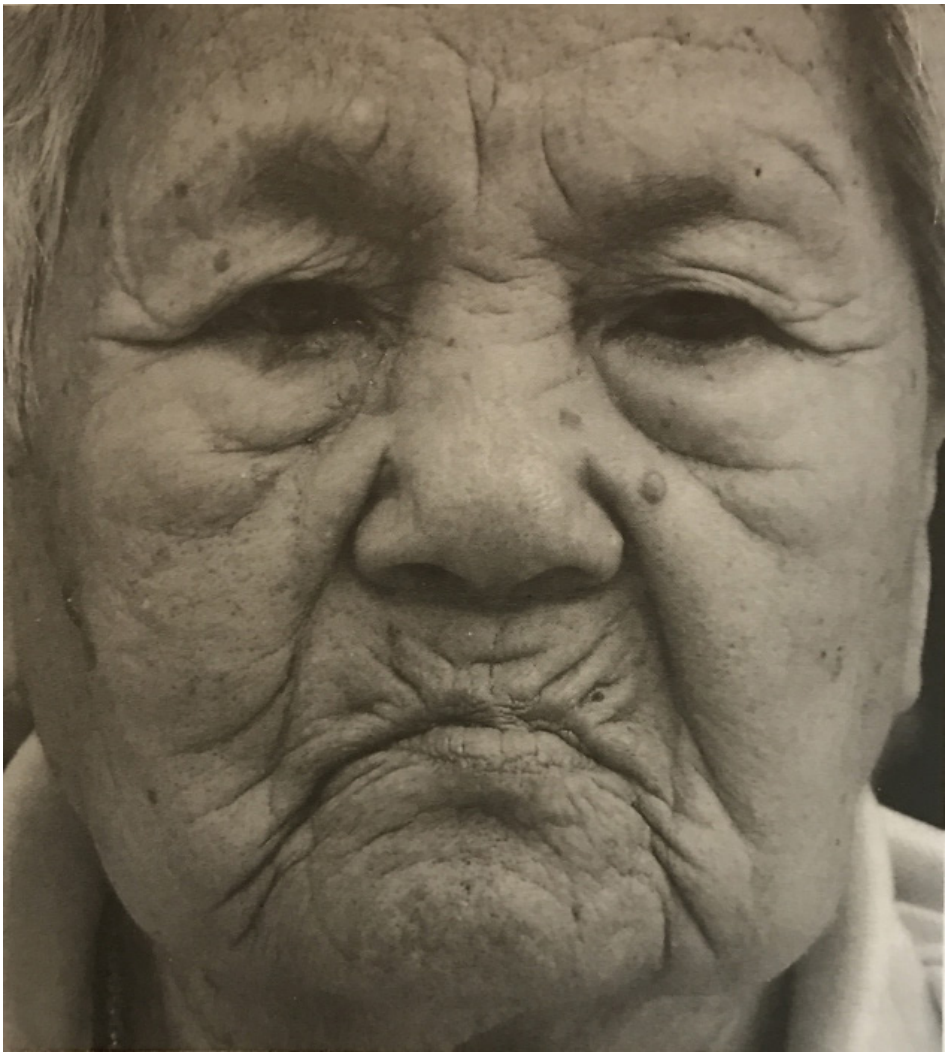

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 4

โปรดช่วยฉัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกกำลังส่องกระจกอยู่ และภาพที่ลูกเห็นต่อหน้านี้ เป็นภาพที่ได้ทำให้ลูกสะดุ้ง ตกใจ เพราะลูกไม่ใช่เป็นสาวสวย หน้าตาอิ่มเอิบ อีกต่อไป ลูกกำลังเป็นผู้หญิงวัยกลางคน ที่ใกล้สู่วัยที่วงการแพทย์ขนานนาม ให้สวยงามเพื่อลดความน่าสะพรึงกลัวว่า “วัยทอง”

อีกไม่นาน หน้าตาและสังขารของลูกก็จะเหี่ยวย่นกว่านี้ และจะร่วงโรยลงไปเรื่อย ๆ ตามวัฏจักรของสัตว์โลก ลูกไม่ต้องการที่จะดูเป็นหญิงแก่ชรา แต่นี่เป็นความจริงของชีวิตที่ไม่มีใครหลีกเลี่ยงได้

ข้าแต่พระเจ้า ลูกไม่ทราบว่า ลูกยังเหลือเวลา อีกเท่าไรบนโลกนี้ ลูกทราบแต่เพียงว่า ลูกยังไม่ได้รับใช้พระองค์เลย ขอพระองค์ทรงให้โอกาสลูกรับใช้พระองค์ก่อนจากโลกนี้ไปเถิด ลูกพร้อมทุกขณะที่จะรับใช้พระองค์บนสวรรค์ แต่ก่อนจากโลกนี้ไป อย่างน้อย ขอลูกได้มีโอกาสรับใช้พระองค์ได้อย่างเต็มที่ก่อน พระเจ้าข้า

ในเวลาเดียวกัน ขอพระองค์ โปรดทรงประทานความสวยงาม แก่จิตวิญญาณของลูก ขอให้จิตใจของลูกไม่โรยราไปตามสังขาร ตรงกันข้าม ขอให้จิตใจของลูกเต็มไปด้วยความรัก ความอ่อนโยน ความเมตตา หากสังขารของลูกต้องร่วงโรยไปตามวัย ขอให้สิ่งที่ยังคงอยู่นั้น เป็นความงามของจิตใจ ที่เพิ่มพูนพร้อมกับวัย ขอพระองค์ทรงช่วยให้ลูกไม่กลัวต่อความชรา แต่ตรงกันข้าม ขอให้ลูกย่างก้าวสู่ชีวิตต่อไป ด้วยความรู้สึกยินดีและพร้อมที่จะรับใช้พระองค์ ด้วยความอิ่มเอิบในดวงใจว่า ด้วยความเชื่อในพระองค์ ทุกๆ วันลูกสามารถเป็นผู้หญิงที่เพียบพร้อมไปด้วยความงาม และความมีค่า สำหรับพระองค์เสมอ

ลูกหวังว่า พระองค์จะทรงเติมความงามให้แก่ลูก ตามที่ลูกทูลขอเทอญ ขอบคุณพระเจ้าข้า

“เสน่ห์เป็นของหลอกลวง และความงามก็เปล่าประโยชน์
แต่สตรียำเกรงพระเจ้า สมควรได้รับคำสรรเสริญ” สุภาษิต 31:30

อาแมน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกทูลขอต่อพระองค์อีกแล้ว ลูกเป็นคนใจร้อน แต่ลูกคิดว่า ตนเอง เป็นคนมีเหตุผล ลูกรับฟังคนอื่นเสมอ แต่การอยู่ในตำแหน่งเจ้านายนาน ๆ อาจทำให้ลูกหูตึง แต่ใจใหญ่ คือฟังคนอื่นน้อยกว่าใจตนเอง ลูกไม่ต้องการให้ทุกคนต้องเชื่อฟังลูกไปหมด แม้ในยามที่ลูกผิด แต่ลูกต้องการเป็นคนมีเหตุผล รับฟังผู้อื่น และรู้จักถ่อมตัว ขอพระองค์โปรด

ทรงดึงๆ ลูก พร้อมทั้งทรงเตือนลูกในยามที่ลูกหูตึงด้วยเทอญ

อาแมน

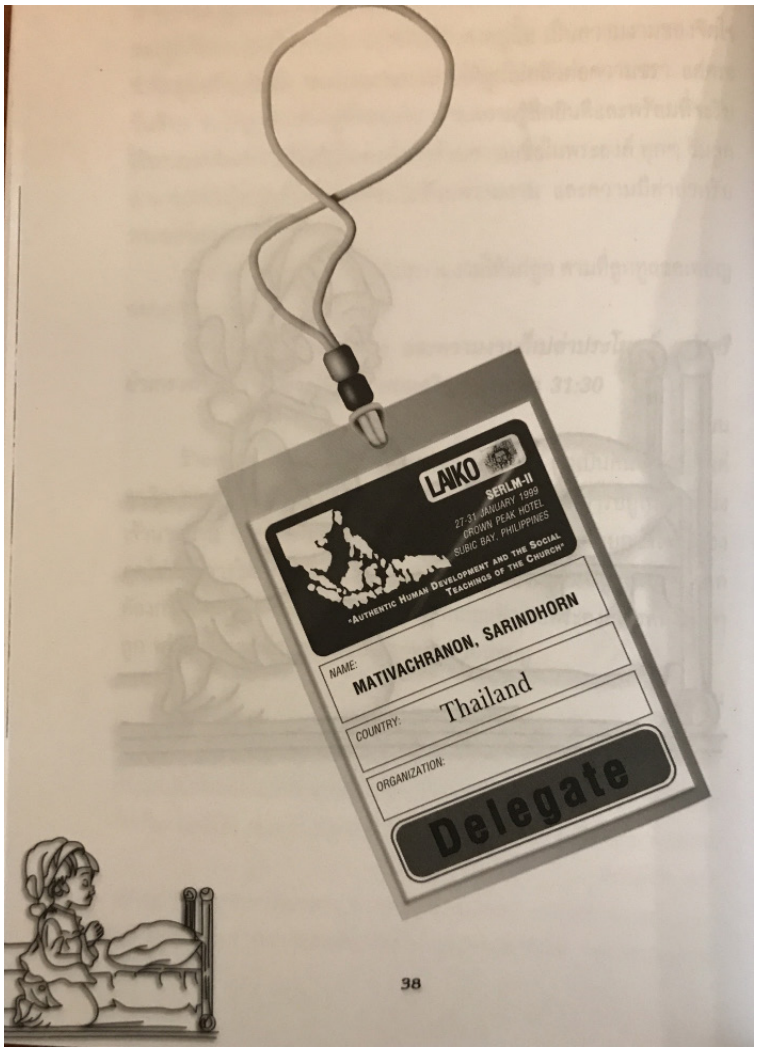
LAIKO
SERLM-II
27-31 JANUARY 1999
GROWN PEAK HOTEL
SUBIC BAY, PHILIPPINES
"AUTHENTIC HUMAN DEVELOPMENT AND THE SOCIAL TEACHINGS OF THE CHURCH"
NAME:
MATIVACHRANON, SARINDHORN
COUNTRY:
Thailand
ORGANIZATION:
Delegate
38

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 5

การไปประชุม SEALM 2nd ที่ประเทศฟิลิปปินส์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า พระองค์ช่างศักดิ์สิทธิ์อะไรเช่นนี้ ลูกสวดทุกวัน ขอให้มีโอกาสรับใช้พระองค์สุดกำลังสุดความสามารถตามน้ำพระทัยของพระองค์ พระองค์ทรงได้ยินคำภาวนาของลูก และได้ประทานโอกาสให้ลูกได้รับใช้พระองค์อีกแล้ว

อยู่ดีๆ ลูกก็ได้รับการติดต่อให้ไปประชุมในฐานะเป็นผู้แทนฆราวาสไทยที่ประเทศฟิลิปปินส์ เขาต้องการผู้แทนคนไทยที่มีความสามารถในการกล่าวสุนทรพจน์เป็นภาษาอังกฤษได้และมีผู้เสนอชื่อลูกให้รับงานสำคัญนี้ มีผู้แทนเป็นบุรุษสองคนและสตรีสองคน สตรีอีกคนหนึ่งเป็นเยาวชนอายุ 22 ปี

มีผู้เข้าประชุมทั้งหมด 9 ประเทศ อันประกอบด้วย : บรูไน, เวียดนาม, มาเลเซีย, สิงคโปร์, อินโดนีเซีย, ไต้หวัน, อินเดีย, ฟิลิปปินส์ และไทย มีผู้เข้าร่วมสัมมนาร่วม 90 คน

การเข้าร่วมประชุมครั้งนี้เป็นประสบการณ์ที่เสริมสร้างความเชื่อของลูกอย่างคาดไม่ถึงมาก่อน ณ ที่นั่นลูกมีโอกาสอยู่กับ Catholic Community แห่งหนึ่ง ได้เห็นผู้คนมากมายที่มามัสการพระองค์พร้อมกับแสดงออกอย่างชัดเจนโดยการร้องเพลง ตบมือ เป็นพยาน ให้พระองค์อย่างเป็นล่ำเป็นสัน มิหนำซ้ำ ผู้ที่มาดูแลพวกลูกที่ชื่อ Carol Lopez ยังเป็นแบบฉบับของคริสตชนที่ทำให้ลูกเขินอายในตัวเอง เขามีชีวิตทุกวินาทีเพื่อพระเป็นเจ้า เขาอุทิศชีวิตทั้งหมดให้พระองค์ และในระหว่างการประชุม ลูกได้รับทราบและรู้จักคำว่ามีชีวิตอยู่อย่าง Christ centered เป็นครั้งแรกในชีวิต มันช่างเป็นคำที่มีความหมายอะไรเช่นนั้น

ในวันสุดท้ายของการสัมมนา พระสงฆ์ไทยเป็นผู้ทำมิสซา และในช่วงที่พระสงฆ์ปกติจะต้องเทศน์ เขาได้จัดให้ฆราวาสจากประเทศนั้นขึ้นไปแบ่งปันแทน และโดยที่ไม่คาดคิดมาก่อนในชีวิต ลูกได้มีโอกาสขึ้นไปแบ่งปันถึงประสบการณ์ชีวิตของลูก ตลอดจนสาเหตุที่ลูกได้กลับใจมาเป็นลูกของพระองค์ คืนก่อนวันสำคัญนั้น ลูกตื่นเต้นมาก ได้สวดขอให้พระจิตช่วยดลใจลูกให้พูดสิ่งที่เป็นที่พอพระทัยของพระองค์อย่างร้อนรน

นับเป็นการพูด speech ที่สำคัญและมีความหมายที่สุดในชีวิตของลูก เพราะไม่เพียงแต่ลูกได้มีโอกาสขึ้นไปยืนบนแท่นในวิหารศักดิ์สิทธิ์ที่ประเทศฟิลิปปินส์ต่อหน้าผู้ฟังจาก 9 ประเทศ ซึ่งรวมทั้ง พระ-สังฆราช บรรดาพระสงฆ์ ตลอดจนฆราวาสจากประเทศเหล่านั้นเท่านั้น แต่ที่ทำให้ลูกตื้นตันและดีใจที่สุดก็คือหลังจากการแบ่งปันเสร็จ ได้มีผู้เข้าร่วมสัมมนาจากประเทศฟิลิปปินส์ 3 คน มาร่วมแบ่งปันชีวิตของพวกเขาให้ลูกฟัง คนหนึ่งในจำพวกนี้ได้เข้ามากอดลูกร่ำให้และบอกกับลูกว่าพระเจ้าได้ส่งให้ลูกไปสัมมนาในครั้งนี้ เพราะสามีของเขาก็ประสบชะตากรรมคล้ายๆ ลูกมาเป็นเวลาเกือบสิบปีแล้ว และเขาก็เกือบเสื่อมศรัทธาในพระองค์ พอมาได้ยินที่ลูกแบ่งปันทำให้เขาเชื่อว่าพระองค์มีจริงและทรงศักดิ์สิทธิ์และพระทัย

ดี ลูกดีใจจริงๆ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ที่ลูกมีโอกาสรับใช้พระองค์ เป็นประจักษ์พยานให้กับพระองค์ ลูกเป็นคริสตชนใหม่ที่ต่ำต้อยคนหนึ่ง ที่ไม่มีอะไรโดดเด่นน่าสนใจสำหรับคนทั่วไป แต่ลูกพร้อมและยินดีเป็นประจักษ์พยานให้กับพระองค์ในทุกโอกาสของชีวิต ลูกพร้อมพระเจ้าข้า

ขอพระองค์โปรดประทานโอกาสให้ลูกได้รับใช้พระองค์ตามแต่น้ำพระทัยของพระองค์เสมอๆ และตลอดไปเทอญ

อาแมน 30 . 1 . 2542

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 6
การรับใช้พระเจ้าโดยการเป็นพยานในพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอเริ่มต้นบทสวดของลูกโดยการขอบคุณพระองค์ สำหรับความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์และพระพรต่างๆ ของพระองค์ ที่ได้ประทานให้แก่ลูก ตั้งแต่ลูกได้เป็นลูกที่สมบูรณ์ของพระองค์มาเป็นเวลา 4 ปีเศษ ชีวิตของลูกได้เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ความสำคัญของสิ่งต่างๆ ในชีวิตของลูกก็ได้ถูกลำดับใหม่ ทุกวันนี้สิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของลูกคือการรับใช้พระองค์ เรื่องอื่นๆ รอได้ และกลายเป็นรองในลำดับความสำคัญไปเสียแล้ว

ลูกเองไม่ทราบว่าจะมีชีวิตเหลืออีกบนโลกนี้อีกเท่าไร อาจจะเหลืออีกไม่กี่วัน หรืออาจจะเหลืออีกหลายสิบปี ทั้งนี้แล้วแต่น้ำพระทัยของพระองค์ เพราะฉะนั้นลูกจึงมีความร้อนรนที่จะรับใช้พระองค์ เพื่อตอบแทนพระคุณและพระพรอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ แต่เนื่องจากลูกเพิ่งเป็นคาทอลิกใหม่ หากเปรียบแล้วก็เหมือนกับเด็กน้อยไร้เดียงสา มีอายุเพียง 3-4 ขวบเท่านั้น ยังไม่มีความรู้ลึกซึ้งพอเกี่ยวกับพระศาสนจักร เพราะฉะนั้นลูกจึงขอรับใช้พระองค์ด้วยใจบริสุทธิ์ หากลูกรับใช้พระองค์ผิดทางที่ควรจะเป็น ขอให้พระองค์ทรงอภัยให้ลูกและทรงเตือนให้ลูกทราบเถิด พระเจ้าข้า ลูกพร้อมที่จะทำทุกอย่างเพื่อรับใช้พระองค์ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เสมอ

ลูกได้ฟังพ่อองค์หนึ่ง เทศน์ว่าไม่มีการรับใช้พระเจ้าอะไรดีกว่าการเป็นพยานในองค์ แต่มีวันหนึ่งมีผู้ใหญ่คนหนึ่งบอกกับลูกว่า การเป็นพยานในพระเจ้าไม่ใช่เป็นสิ่งที่คนไทยคาทอลิกทำกัน แต่เป็นสิ่งที่คนคริสต์นิกายอื่นทำ ท่านนั้นบอกลูกว่าคาทอลิกเราควรจะสงบเสงี่ยม และไม่ควรเปิดเผยเรื่องราวของตนเองให้ผู้อื่นฟัง แม้จะเป็นการเป็นพยานในพระเจ้าก็ตาม

ลูกนำสิ่งที่ผู้ใหญ่ท่านนี้พูดมาครุ่นคิดนานแสนนาน ว่าลูกเองควรจะปฏิบัติตนเช่นไร จึงจะเป็นลูกที่ดีของพระองค์ได้อย่างถูกต้อง ในที่สุดลูกก็สรุปกับตนเองว่า หากคุณพ่อคุณแม่ของเราเป็นคนใจดี รักลูกๆ เมตตาลูกๆ และให้ทุกสิ่งทุกอย่างแก่ลูกๆ และเรา บอกกับเพื่อนๆ ว่า คุณพ่อคุณแม่ของเราประเสริฐที่สุด ท่านรักเรามาก และท่านเป็นคุณพ่อคุณแม่ที่ดีที่สุดในโลก เราจะทำอะไรผิดไหม คำตอบก็คือ ไม่น่าผิด ฉันใด

ในการที่คาทอลิกจะเป็นพยานในพระเจ้าโดยคำพูด การเขียน หรือการกระทำว่าพระผู้เป็นเจ้ามีจริง พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ และพระองค์ทรงเป็นองค์แห่งความรักที่แท้จริง เพื่อให้ชาวคาทอลิกด้วยกันหรือแม้แต่คนศาสนาอื่นรับทราบ ก็ไม่น่าจะเป็นสิ่งต้องห้าม ฉันนั้น

ทุกวันนี้ ลูกภูมิใจในการเป็นคาทอลิก เป็นลูกที่สมบูรณ์ของพระองค์มาก ในห้องทำงานของลูกเต็มไปด้วยรูปพระและแม่พระ ทุกคนที่มาติดต่อการงานกับลูก จะได้รับฟังเรื่องของพระเจ้าจากลูกเสมอ ลูกหาโอกาสที่จะสรรเสริญพระองค์

ให้ผู้ที่มาติดต่อกับลูก ไม่ว่าในระดับใดก็ตาม ฟังทุกครั้ง และลูกก็พร้อมที่จะเป็นพยานในพระองค์ว่า พระองค์มีจริง และยิ่งใหญ่ที่สุด ไม่ว่าในโอกาสใดสถานการณ์ใดก็ตาม

แต่หากการกระทำของลูกไม่ถูกต้องตามประเพณีปฏิบัติของคาทอลิก ลูกขอกราบขออภัยต่อพระองค์ด้วยใจจริง ขอพระองค์โปรดทรงอภัยให้แก่ลูกด้วย และขอพระจิตเจ้าทรงดลใจลูกให้ลูกรับใช้พระองค์ได้ถูกต้องตามน้ำพระทัยของพระองค์ด้วยเถิด

ลูกขอจบบทสวดนี้โดยการถวายตัวรับใช้พระองค์จนสุดความสามารถ สุดชีวิตจิตใจ ขอพระองค์ทรงประทานโอกาสและแสงสว่างแก่ลูกในการรับใช้พระองค์ให้ถูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ตลอดไป ส่วนชีวิตของลูกเอง ขอถวายให้พระองค์เป็นผู้ดูแลพระเจ้าข้า

“ผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์ จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้
และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้ยินถึงพระองค์ได้อย่างไร” โรม 10:14

“ให้ประกาศพระวจนะ ให้ขะมักเขม้นที่จะทำการ ทั้งในขณะที่มีโอกาสและไม่มีโอกาส ให้ชักชวนด้วยเหตุผล เตือนสติและตักเตือนให้อดทนอยู่เสมอในการสั่งสอน” 2 ทิโมธี 4:2

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

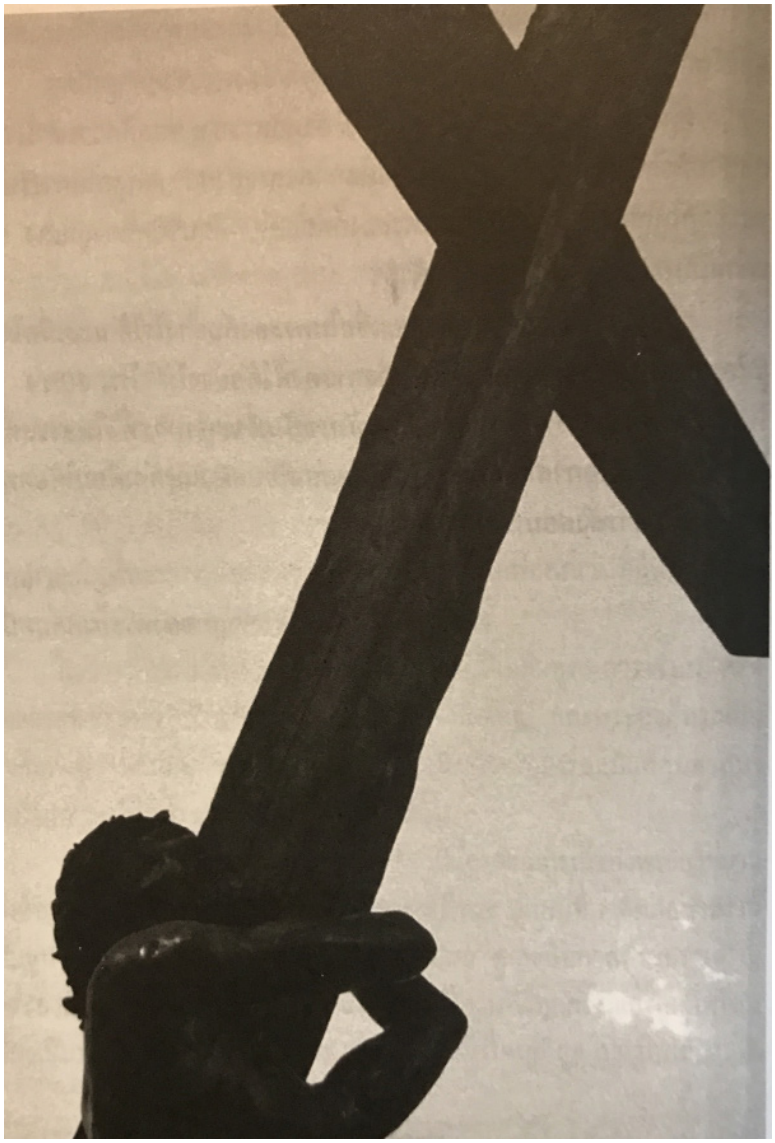

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 7

ความรักของพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขออนุญาตพระองค์บอกกับตัวเองในสิ่งที่ลูกรู้ว่าไม่เป็นความจริงสักครั้ง ลูกขออนุญาตบอกว่า ลูกเป็นลูกที่พระองค์รักที่สุด ทั้งๆ ที่ลูกรู้ดีว่าสำหรับพระองค์แล้ว พระองค์รักลูกทุกคนเท่ากันหมด

ก่อนหน้านี้ ยามที่ลูกได้อ่านหรือฟังเกี่ยวกับคนที่รับเชื่อพระองค์ว่า ชีวิตได้เปลี่ยนไปอย่างโน้นอย่างนี้ ลูกอ่านแล้วจะรู้สึกว่า พวกเขาเหล่านั้นช่างเวอร์ อะไรเช่นนั้น หรือเป็นบทที่คริสตชนจะต้องพูดเพื่อให้ฟังดูประทับใจ แต่มาบัดนี้ มันได้เกิดกับลูกเองแล้ว

ขณะนี้ลูกเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ ลูกยอมรับและแบกกางเขนอย่างเต็มใจ ลูกได้อ่านบทความของชาวเบลเยี่ยมผู้หนึ่ง ผู้ซึ่งเขียนว่า ถ้าคนเราทราบถึงความหมายอันแท้จริงของกางเขนและยอมรับการแบกกางเขนอย่างเต็มใจและเข้าใจ เราจะสามารถมีชีวิตได้อย่างสงบสุขในทุกสถานการณ์ กางเขนไม่ได้ช่วยให้ความเจ็บปวดของคนแบกน้อยลง แต่กางเขนช่วยเราได้เห็นความไร้สาระ ความโง่เขลาเบาปัญญา ความไม่ยิ่งใหญ่ ความจองหอง และความต่ำต้อยของเราเองได้ และที่สำคัญที่สุด กางเขนเป็นเหมือนเสาอากาศที่จะทำให้เราสื่อสารกับพระเจ้าได้ และหากเราไม่เพียงแต่แบก แต่กอดกางเขนไว้แนบอก เราจะสามารถมองเห็นโลกได้ชัดเจนขึ้น ผ่านสายตาที่ได้รับการชะล้างด้วยน้ำตาที่หลั่งต่อหน้าพระพักตร์ของพระเป็นเจ้า

หากลูกเป็นต้นไม้ในขณะนี้ ลูกก็คงเป็นต้นไม้ที่ได้ตัดกิ่งแห้งพร้อมสลัดใบเหลืองทิ้งหมดแล้ว คงไว้แต่ลำต้นที่แข็งแรง ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของเศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมที่เป็นพิษทั้งจากมนุษย์และทุกสิ่งทุกอย่าง ลูกเห็นแต่ความรักของพระองค์ ที่งามเจิดจ้า เปรียบดังดวงอาทิตย์ที่ส่องมากระทบหยดน้ำค้างอันบริสุทธิ์บนใบหญ้าและต้นไม้ของลูกในยามเช้า

ท่ามกลางความไม่มีอะไรของลูก ลูกรู้สึกตนเองเป็นคนที่รวยที่สุดและโชคดีที่สุดในโลก เพราะลูกมีพ่อที่แสนดีอย่างพระองค์ และแม่ที่ไม่เคยทอดทิ้งลูกอย่างแม่พระ ลูกขอปวารณาตัวเองต่อพระองค์ว่าลูกจะรับใช้พระองค์อย่างสุดกำลัง สุดความสามารถและแม้สุดชีวิต ลูกจะทำตัวเหมือนม้ายามถูกใช้งาน คือ มีที่บังตาทั้งสองข้าง และวิ่งรุดหน้าอย่างเดียวโดยไม่วอกแวกต่อสิ่งรอบข้าง ลูกจะไม่ย่นย่อต่ออุปสรรค ต่อคำครหา ต่อการเข้าใจผิด (หากมี) ในการรับใช้พระองค์ ลูกจะรับใช้เพื่อนมนุษย์เท่าที่สติปัญญาและกำลังความ สามารถจะเอื้ออำนวย

แต่ทั้งนี้ขอพระองค์โปรดทรงประทานแสงสว่างในการนำทางชีวิตของลูก ให้ลูกสามารถรับใช้พระองค์ตามพระประสงค์ของพระองค์ได้ถูกทาง ขอพระองค์โปรดประทานกำลังใจให้ลูกหนักแน่นไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค และที่สำคัญที่สุดโปรดดลใจให้ลูกทราบว่าพระองค์ทรงต้องการให้ลูกรับใช้พระองค์เช่นไร ลูกกำลังเป็นม้าที่วิ่งควบเพื่อรับใช้พระองค์ ขอทรง

โปรดอย่าให้ลูกวิ่งหลงทางเลย พระเจ้าข้า

ลูกกราบขอขอบคุณพระองค์อีกครั้งหนึ่ง ในพระหรรษทานของพระองค์ที่ได้ประทานให้ลูกอย่างเต็มเปี่ยม

หากใครที่ไม่มีความเชื่อในพระองค์ มาได้ยินหรือได้อ่านที่ลูกถวายบทสวดนี้ ก็จะหาว่าลูกเวอร์ เช่นกัน แต่ช่างเถิด ลูกขออนุญาตพระองค์แล้ว ว่าขอให้ลูกคิดว่าตนเองเป็นลูกสุดที่รักของพระองค์ (สักครั้ง) ใครจะคิดอย่างไรก็ช่าง

“พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย
คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา” โรม 5:8

ขอขอบพระคุณพระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 8
โปรดทรงใช้ฉัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในพระคัมภีร์ บทที่ บสร 2:1-11 ได้กล่าวไว้ว่า “ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้าคิดจะรับใช้พระเจ้าต้องเตรียมหัวใจถูกการทดลอง จงมีใจเที่ยงตรงและมั่นคงไม่หวั่นไหวในยามทุกข์ยากลำบาก จงยึดพระองค์อย่าทอดทิ้งเพื่อจะได้รับเกียรติในบั้นปลายชีวิต

เพราะทองคำย่อมพิสูจน์ด้วยไฟ คนรับเลือกสรรก็พิสูจน์ด้วยการถูกเหยียดหยาม จงวางใจในพระเจ้าเถิด และพระองค์จะทรงช่วย จงเดินทางตรง และไว้ใจในพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงมีพระทัยสงสารและเมตตา ทรงอภัยบาป และทรงช่วยให้รอด”

ลูกรู้สึกว่า ลูกได้รับการทดลองจากพระองค์ ครั้งแล้วครั้งเล่า ถ้าเป็นทองคำก็คงถูกหลอมจนเป็นของเหลวแล้วอย่างสิ้นเชิง พระองค์พระเจ้าข้า โปรดใช้ลูกเถิด ใช้ให้ลูกทำอะไร หรือเป็นอะไรก็ได้ ลูกขอร้องพระองค์ ไม่ต้องทดสอบลูกอีก เพราะทองคำในสภาพของเหลว ย่อมทำประโยชน์ไม่ได้ เมื่อหลอมได้ที่แล้วก็ควรจะหล่อให้เป็นรูปพรรณ จะเป็นเช่นใดก็ได้ตามใจผู้หล่อ ลูกพร้อมที่จะรับใช้พระองค์ พระเจ้าข้า ลูกกลัวถูกหลอมอีกเหลือเกิน ขอพระองค์โปรดหล่อลูกเถิด ลูกพร้อมที่จะเป็นทุกอย่างและทำทุกอย่างตามน้ำพระทัยของพระองค์ พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

JE SUIS L'IMMACULÉE CONCEPTION

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 9
ความศักดิ์สิทธิ์ของแม่พระเมืองลูร์ด

ข้าแต่พระเป็นเจ้า พระองค์ช่างพระทัยดีอะไรเช่นนี้ ลูกรักพระองค์เหลือเกิน ลูกไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าเพียงเวลาแค่ 2 ปีกว่าที่ลูกได้เป็นลูกที่แท้จริงของพระองค์ พระองค์จะทรงประทานพระพรมากมายให้แก่ลูกเช่นนี้

ลูกได้มีโอกาสไปโรมอีกครั้งหนึ่ง ได้มีโอกาสเข้าร่วมพิธีแต่งตั้งบุญราศีของ คุณพ่อนิโคลาส บาร์เร นอกจากนี้ลูกได้มีโอกาสไปเยี่ยมเมืองลูร์ด เมืองที่แม่พระทรงประจักษ์แก่นักบุญ แบร์นาเดต และฟาติมา เมืองที่แม่พระทรงประจักษ์ให้แก่เด็กเลี้ยงแกะทั้งสาม มันเป็นประสบการณ์ที่เป็นอาหารทิพย์จิตวิญญาณของลูกอย่างหาที่เปรียบไม่ได้

ลูกจะไม่มีวันลืมคืนที่ลูกได้เฝ้าแม่พระที่ถ้ำเมืองลูร์ดตามลำพัง ลูกได้สัมผัสความรักอันบริสุทธิ์ของแม่พระ และพระแม่ได้ประทานพระหรรษทานแก่ลูกอย่างล้นหลามเหลือคำบรรยายใดๆ ได้

คืนนั้นหลังจากได้ร่วมกันแห่เทียนเสร็จ ลูกรู้สึกเหนื่อยมากและอยากจะล้มตัวลงนอนเสียเหลือเกิน ใจหนึ่งลูกก็บอกกับตัวเองว่าได้สวดสายประคำมาหลายสายแล้ววันนั้น คืนนั้นคงไม่ต้องสวดอีก อีกใจหนึ่งก็บอกกับตัวเองว่าการสวดร่วมกับคณะนั้นเป็นกิจกรรมกลุ่ม ลูกเองยังไม่ได้สวดสายประคำตามลำพังต่อแม่พระดังเช่นที่ลูกได้ปฏิบัติทุกคืนเลย เถียงกับตัวเองสักพักพอดีเสร็จพิธี ลูกๆ ทั้งสองของลูกได้พูดขึ้นมาว่า วันนี้หม่ำมี้ได้สวดสายประคำทั้งหมดสามสายแล้ว เขาทั้งสองคนคงเหนื่อยและอยากเข้านอนทันที ถึงตอนนั้นลูกได้ตัดสินใจแล้วว่าลูกจะกลับไปสวดสายประคำต่อหน้าแม่พระตามลำพัง ความเหนื่อยนั้นเป็นเรื่องเล็กน้อยเกินเมื่อเทียบกับการมีโอกาสเข้าเฝ้าแม่พระที่ถ้ำศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้

ลูกตัดสินใจเดินกลับไปที่ถ้ำอีกครั้งหนึ่ง ขณะนั้นทุกคนกลับหมดแล้ว เวลาเกือบเที่ยงคืน ลูกคุกเข่าต่อหน้ารูปปั้นศักดิ์สิทธิ์ของแม่พระที่ถ้ำ พร้อมกับสายประคำ

ทันทีที่ลูกเริ่มสวด ความรู้สึกตื้นตันได้เอ่อล้นหัวใจของลูกโดยไม่รู้สึกตัว น้ำตาของลูกได้ไหลรินลงมาอาบแก้ม มันก่อให้เกิดความหนาวเย็นแก่แก้มทั้งสอบข้างของลูกเป็นอย่างยิ่ง เนื่องด้วยอากาศภายนอกรอบบริเวณถ้ำนั้นหนาวมาก น้ำตาลูกไหลรินไม่หยุด ขณะที่ลูกสวดไปเรื่อยๆ ลูกปิดตัวของลูกจากโลกภายนอกอย่างสิ้นเชิง แต่ในขณะนั้นจิตวิญญาณของลูกได้มีโอกาสสัมผัสความศักดิ์สิทธิ์ ความเมตตา และความอ่อนโยนของแม่พระ ลูกรู้สึกว่า พระนางได้มาโอบกอดลูก สิ่งต่างๆ ที่ได้เกิดขึ้นในชีวิตของลูกที่ผ่านมาได้แล่นผ่านสมองของลูกเป็นฉากๆ เสมือนมีใครมาฉายภาพยนตร์ชีวิตของลูกต่อหน้าลูก และลูกรู้สึกว่าแม่พระได้ทรงรินน้ำบริสุทธิ์ลงบนดวงใจของลูก ชะล้างความไม่บริสุทธิ์ ทั้งหลายออกจากดวงใจของลูก ลูกได้สัมผัสกับความทุกข์ทั้งหลายทั้งปวงที่ผ่านมาในชีวิตของลูกในช่วงเวลาสั้นๆ นั้นอีกครั้งหนึ่ง แต่ในเวลาเดียวกันความทุกข์ทั้งหลายเหล่านั้นกลับกลายเป็นความหวานและความชุ่มฉ่ำต่อหน้าพระพักตร์ของพระแม่ ลูกกำลังสัมผัสกับความอัศจรรย์ของจิตวิญญาณอีกครั้งหนึ่ง

ลูกเข้าใจแล้วถึงคำที่นักบุญแบร์เนแดตได้กล่าวไว้ว่า

“ความนบนอบคือความรัก ความทุกข์ทรมานอย่างเงียบๆ เพื่อองค์พระเยซูคือความชื่นชมยินดี ความรักต่อพระองค์อย่างจริงใจคือการถวายทุกสิ่งทุกอย่าง แม้กระทั่งความโศกเศร้าเสียใจ”

ลูกขอเติมเป็นคำพูดของลูกเองว่า

“ความรักคือ การเสียสละ และความทุกข์นั้นหากได้เกิดขึ้นท่ามกลางความเชื่อในพระเยซู ก็เป็นความหวานที่ชุ่มฉ่ำได้”

น้ำตาลูกได้ไหลอาบแก้มตลอดระยะเวลาของการสวดสายประคำนั้น มันเป็นการสวดสายประคำที่มีค่าที่สุดและเป็นการสวดสายประคำที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในชีวิตของลูก มีกี่คนในโลกนี้ที่จะโชคดีเท่าลูกที่มีโอกาสมาสัมผัสความศักดิ์สิทธิ์ของแม่พระได้เช่นนี้ ลูกโชคดีเหลือเกิน ลูกรู้สึกว่า จิตวิญญาณของลูกมีความบริสุทธิ์ขึ้นอีก เพราะเนื่องจากการหลอมครั้งแล้วครั้งเล่า จนกลายสภาพเป็นของเหลวไปแล้ว บัดนี้ ลูกได้ผ่านการชะล้างโดยน้ำตาของลูกที่ได้หลั่งต่อหน้าพระพักตร์ของพระแม่ เปรียบดั่งน้ำบริสุทธิ์ที่ได้ตกลงมาจากถ้ำศักดิ์สิทธิ์นั้นได้ชะล้างความทุกข์ทั้งหมดที่ผ่านมาของลูกให้หมดไปอย่างสิ้นเชิง

ลูกสวดจนหมดสายประคำพร้อมน้ำตาที่ได้ชโลมล้างสายตาของจิตวิญญาณของลูกให้เห็นชีวิตได้สว่างขึ้น มันช่างเป็นประสบการณ์ที่น่าอัศจรรย์อะไรเช่นนี้ หลังจากได้รับพระหรรษทานจากพระองค์และจากแม่พระครั้งแล้วครั้งเล่าเช่นนี้ ลูกจะยังทำบาปได้อย่างไร ลูกสัญญากับพระองค์ว่าลูกจะพยายามหลีกเลี่ยงบาปจนตลอดชีวิต แต่ลูกเป็นผู้ต่ำต้อย เป็นผู้อ่อนแอ ขอพระองค์ทรงนำชีวิตของลูก ทรงเตือนลูกทุกครั้งที่ลูกจะทำบาปด้วยเถิด ลูกขอสัญญาต่อพระองค์ว่าลูกจะเชื่อฟังพระองค์และจะไม่ทำให้พระองค์เคืองพระทัยอีกเลย ยิ่งกว่านั้นลูกขอถวายชีวิตของลูกในการรับใช้พระองค์จนสุดกำลัง สุดความสามารถ สุดชีวิตจิตใจ ลูกจะเป็นลูกที่พระองค์ภาคภูมิใจ พระเจ้าข้า

พูดถึงความภาคภูมิใจ ลูกได้ฟังพระสงฆ์ในคณะของลูกเทศน์ที่เมืองฟาติมาว่า การรับใช้พระองค์ที่ดีที่สุดคือการเป็นพยานให้พระองค์ พระองค์ทรงเมตตาลูกอีกแล้ว ลูกมีโอกาสได้เป็นพยานให้พระองค์บนรถลูกมีโอกาสได้ประกาศให้ทุกคนทราบถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และความรักอันหาที่เปรียบไม่ได้ของพระองค์ ในช่วงสิบปีที่ผ่านมา ลูกได้รับความทุกข์ทรมานมาเหลือเกิน ลูกเคยคิดอยู่เสมอๆ ว่า ลูกได้ทำบาปทำกรรมอะไรไว้ในชาติก่อนจึงต้องประสบชะตากรรมดังเช่นที่ผ่านมา

แต่บัดนี้ ลูกไม่สนใจอีกแล้ว อดีตของลูกได้ผ่านพ้นไปแล้ว ทุกวันนี้ลูกมีชีวิตอยู่เพื่อเหตุผลเพียงประการเดียวคือ รับใช้พระองค์ ก่อนหน้านี้ ยามที่ลูกได้ยินใครเป็นพยานให้พระองค์ว่า พอเขารับเชื่อพระองค์แล้วชีวิตเขาเปลี่ยนไปอย่างโน้นอย่างนี้ ลูกมีความรู้สึกว่าพวกเขาเหล่านั้นช่างเวอร์อะไรเช่นนี้ แต่มาบัดนี้ลูกเองอยากตะโกนให้ก้องโลกว่า “ฉันก็เปลี่ยนไปแล้ว เพราะพระเป็นเจ้า” ***“เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดเก่าๆ ก็ล่วงไปนี่แนะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” 2 โครินธ์ 5:17*** มันก็แปลกเหลือเกินว่าพระหรรษทานของพระองค์จะทำให้ลูกเปลี่ยนไปได้ถึงเพียงนี้ ทุกวันนี้ชีวิตของลูกเหมือนกับที่พระสงฆ์อีกองค์หนึ่งได้เทศน์คือ.....ดั่งน้ำที่ตกตะกอน ลูกเห็นชีวิตของมนุษย์ชัดเจนขึ้น ลูกเข้าใจชีวิตดีขึ้นเพราะสายตาของจิตวิญญาณของลูกได้ถูกชะล้างด้วยน้ำตาที่หลั่งต่อหน้าพระองค์ ลูกขอบพระคุณพระองค์พระเจ้าข้า ขอบพระคุณพระองค์อย่างสุดชีวิตจิตใจ พระองค์ช่างเป็นพ่อที่ดีสมบูรณ์อะไรเช่นนี้

“เหตุฉะนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดี รอบคอบเหมือนอย่างพระบิดาของท่าน
ผู้ทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีรอบคอบ” มัทธิว 5:48

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกได้ค้นพบอีกว่าชีวิตของลูกเป็นของประทานมาจากพระองค์ หากลูกไม่ใช้ชีวิตให้เป็นประโยชน์

ในการรับใช้พระองค์ จะหาค่าอะไรจากชีวิตเล่า ลูกขอสัญญาต่อพระองค์ว่าลูกจะใช้ชีวิตที่เหลืออย่างคุ้มค่าสมกับที่พระองค์ทรงให้ลูกเกิดมา และทรงเลือกลูกเป็นลูกแกะตัวหนึ่งของพระองค์ ลูกขอกราบนมัสการพระองค์ ณ พระบาทของพระองค์ด้วยความเคารพรักสุดดวงใจ พระเจ้าข้า

ยิ่งกว่านี้ ลูกมีเรื่องที่จะขอบคุณพระองค์อย่างหาที่เปรียบมิได้อีกเรื่องหนึ่ง หลังจากการแสวงบุญครั้งนี้ ลูกชายคนเล็กของลูกบอกกับลูกเองว่า เขาอยากจะเรียนคำสอนและพร้อมที่จะรับศีลล้างบาป เป็นลูกที่สมบูรณ์ของพระองค์ในเร็วๆ นี้

"เรารู้ว่าพระเจ้าทรงช่วยคนที่รักของพระองค์ให้เกิดผลดีในทุกสิ่ง
คือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์" โรม 8:28

ขอพระองค์ทรงประทานพระพรแก่ครอบครัวของลูกทุกๆ คนด้วยเถิด ลูกไม่มีอะไรจะถวายเป็นเครื่องสักการบูชาพระองค์ ในการขอขอบพระคุณพระองค์ที่ได้ประทานพระพรแก่ครอบครัวของลูกอันเหลือล้นเช่นนี้ นอกจากจะถวายชีวิตของลูกกับลูกๆ ทั้งสี่คนของลูก เป็นลูกที่ดีของพระองค์ และพร้อมที่จะรับใช้พระองค์สุดชีวิตด้วยเทอญ

ทั้งนี้ลูกกราบทูลขอในพระนามของพระมหาเยซูคริสตเจ้า พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 10
การเฝ้าแม่พระที่เมืองฟาติมา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเข้าใจว่าความเชื่อของลูกที่มีต่อพระองค์นั้น หนักแน่นและลึกซึ้งดั่งมหาสมุทร แต่สิ่งที่ลูกเห็นที่เมืองฟาติมานั้น ทำให้ลูกตระหนักว่าความเชื่อของลูกนั้นยังเบาประดุจปุยนุ่น ลูกเห็นผู้คนเดินคุกเข่าเป็นระยะยาวเหยียบๆ กิโลเมตร ท่ามกลางสายฝน ความมืด และความหนาวเย็น อีกทั้งยังเห็นชายคนหนึ่งคลานรอบๆ แท่นแม่พระขณะที่สวดภาวนา เขาเหล่านั้นช่างมีความเชื่อความศรัทธาเหนือคำบรรยาย

ลูกละอายใจตัวเองที่ความเชื่อของลูกยังบอบบางและบางเบาเมื่อเทียบกับคนเหล่านั้น ขอพระองค์โปรดทรงช่วยลูก ประทานพระพรหนุนใจลูกให้มีความรักความศรัทธาและความเชื่อในพระองค์มากยิ่งๆ ขึ้นไปโดยไม่สั่นคลอนเทอญ

ณ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ทั้งที่เมืองลูร์ดและเมืองฟาติมา ลูกได้เห็นคนคุกเข่าสวดต่อหน้าแม่พระผู้ศักดิ์สิทธิ์พร้อมกับร้องไห้อย่างไม่อายต่อผู้ข้างเคียง ทำให้ลูกเห็นว่าความทุกข์นั้นคู่กับชีวิต ไม่มีผู้ใดที่มีชีวิตสุขสมบูรณ์บนโลกนี้ได้ อยู่ที่ว่าเมื่อเวลาคนประสบความทุกข์ เขาจะมองและจัดการกับความทุกข์อย่างไร ลูกเคยประสบความทุกข์นี้จนถึงขั้นเคยมองมันเข้าไปในลูกกะตาและบอกมันว่า เราเป็นเพื่อนกันนะ ฉันไม่กลัวเธออีกต่อไป

ก่อนหน้าที่ลูกจะเป็นบุตรของพระองค์อย่างสมบูรณ์ ลูกเคยถามพระสงฆ์ที่สอนคำสอนลูกว่า หากพระเจ้ารักมนุษย์จริง ทำไมพระองค์ถึงปล่อยให้มนุษย์มีความทุกข์มากมายเช่นนี้ และที่บอกว่าพระองค์ทรงรักมนุษย์เท่ากันนั้น ทำไมบางคนเกิดมามีความสุขสมบูรณ์ แต่บางคนเกิดมาพิการ พระสงฆ์ตอบลูกว่าไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น พระเจ้าทรงรักลูกทุกคนเท่ากัน สำหรับคนทั่วๆ ไป การตอบเช่นนั้นดูเหมือนเป็นคำตอบแบบกำปั้นทุบดิน ตอบแบบไม่มีเหตุไม่มีผล แต่ยิ่งวันลูกก็ยิ่งเข้าใจถึงความรักของพระองค์มากขึ้น ความสุขที่เกิดขึ้นในใจจากการได้รับพระหรรษทานจากพระองค์นั้น สามารถลบล้างและกลบเกลื่อนความรู้สึกทั้งหลายทั้งปวงบนโลกนี้ได้ ในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา ขณะที่เศรษฐกิจของประเทศกำลังย่ำแย่ ลูกเองไม่ทราบว่าธุรกิจของลูกจะต้องปิดลงเมื่อไรหรือไม่ แต่ภายในใจของลูกกลับสงบเงียบ ลูกได้ถวายตัวและชีวิตแด่พระองค์ และลูกวางใจว่าพระองค์จะทรงนำทางชีวิตของลูกอย่างดีที่สุด มันเป็นความรู้สึกที่ยากที่จะอธิบายแก่ผู้ที่ไม่มีความเชื่อได้

ความเชื่อของมนุษย์ที่มีต่อพระองค์นั้น คงมีเป็นขั้นๆ คล้ายขั้นบันได หรือระดับการศึกษา บางคนอาจจะมีความเชื่อระดับอนุบาล บางคนอาจจะมีความเชื่อระดับประถมหรือมัธยมหรือระดับปริญญา สำหรับลูกเองนั้น ลูกมีความเชื่อและความศรัทธาต่อพระองค์ เช่นเดียวกับเด็กไร้เดียงสาบริสุทธิ์ ที่มีต่อพ่อแม่ของเขา ลูกมีความเชื่อต่อพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไขอย่างสิ้นสุดจิตใจ เป็นความเชื่อที่จริงใจ และพัฒนามาเป็นขั้นๆ แต่มั่นคง ถึงกระนั้นก็ดี ลูกยังคงต้องเสริมสร้างความเชื่อความศรัทธาในพระองค์ให้แน่นแฟ้นกว่านี้อีก

ขอพระองค์โปรดอย่าทอดทิ้งลูก และรับลูกให้อยู่ในอุปถัมภ์ของพระองค์ตลอดไปเทอญ

“พระองค์ผู้ทรงชูใจเราในการทุกข์ยากทั้งสิ้นของเรา เพื่อเราจะสามารถชูใจคนเหล่านั้นที่มีความทุกข์ยากอย่างใดอย่างหนึ่งได้ด้วยความชูใจ ซึ่งตัวเราเองได้รับจากพระเจ้า” 2 โครินธ์ 1:4

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

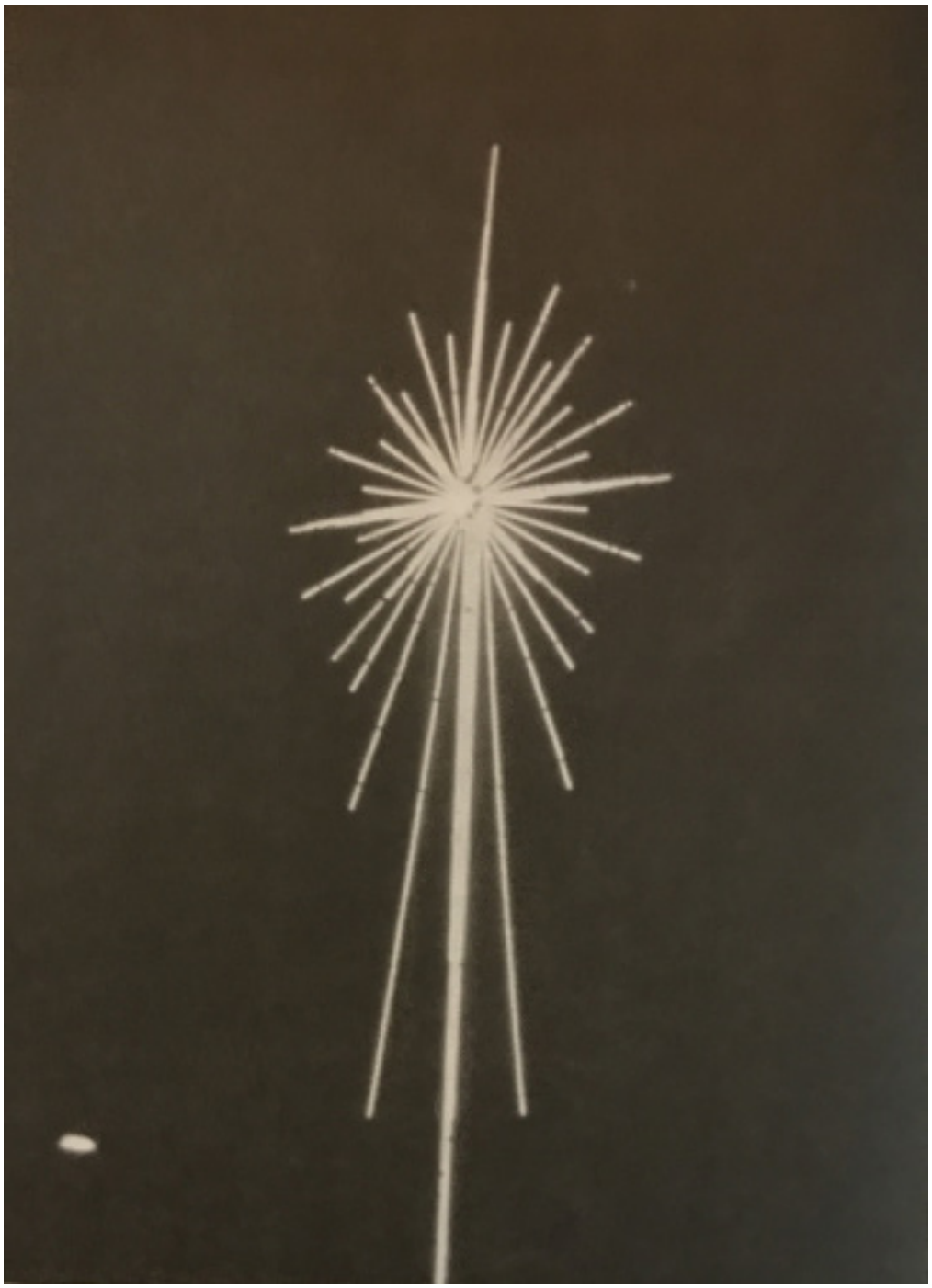

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 11

New Year Prayer

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกได้เขียนบทสวดนี้เมื่อ 30 กว่าปีก่อน และขอถวายบทสวดเดียวกันนี้อีกครั้งหนึ่ง

New Year Prayer

โดย ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

Thank Thee, O Lord, for the past year,
For You Love, Your help, and Your cheer,
For Your mercy, Your kindness,and Your care,
I thank Thee, O Lord, with this prayer.

This New Year, O Lord, please help me
Be a better man, be a better me,
Be ready to help others when needed.
Be ready to forgive when cheated

Be braver, be bolder, but kinder.
Be wiser, be wittier as I grow older.
Be cheerful and always ready to smile.
Be generous as far as mile after mile.

Be healthier, be lovelier, be manlier.
Be smarter, be fonder, and prettier.
Be more a giver than as asker.
Be more a doer then a wisher.

When I fall, please help me stand.
When I sin, please give me Thy hand.
When I'm sick, please cure me.
When I do bad, please warn me consciously

When I'm needed, please let me know.
When I'm in crisis, please let justice grow.
When I can help better the world, please wake me.
When I can persue peace, please help strongly.

Give me more courage to live the life.
Give me more patience to strive.
Give me more advice which I need.
Give me more strength to withstand the greed.

Give me more chances to help others.
Give me time to support my neighbors.
Give me power to create.
Give me ability to persuade.

Let me be a grown-up man.
Let me act wisely with a careful plan.
Let me understand people more.
Let me know what men are created for.

Let me be openhearted enough.
Let me forgive though the matter's tough
Let me live the life usefully.
Let me be better, let it be a better me.

I pray deeply from my heart.
I pray peace and happiness not to depart.
I pray gently kneeling here.
I pray to Thee, Lord, to give me a Happy New Year!

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 12
ยืนยันความเชื่อ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขณะนี้ดึกมากแล้ว แต่สมองลูกยังคงตื่นเต้นกับการสวดต่อพระองค์ ต่อการสรรเสริญพระองค์ ลูกขอถวายบทสวดเป็นกลอน 8 บท เพื่อยืนยันความเชื่อต่อพระองค์ ดังต่อไปนี้ พระเจ้าข้า

ตื่นเช้า เฝ้าพร่ำ เรียกหา
เมตตา ความรัก อยู่ไหน
ทุกวัน กลั้นอด ทนไป
เมื่อไร เห็นเดือน ตะวัน
จิตใจ สดใส สะอาด
ผุดผาด ชาติเกิด สุขสันต์
กรรมเก่า บดบัง ทุกข์ทัณฑ์
ฉับพลัน เมฆหมอก กลอกมัว
ไม่ย่อ ไม่ท้อ ไม่ก้ม
หมดลม หมดแดด แสนสลัว
กายสลาย ใจแกร่ง ไม่กลัว
ความชั่ว มิอาจ ทำลาย
เชื่อมั่น พระเจ้า ไม่ทิ้ง
ขออิง พึ่งพิง มั่นหมาย
พระเจ้า ทดลอง ใจกาย
หมดสลาย ทนได้ อยู่ฤา
ปรากฏ ชัดแจ้ง แจ่มชัด
ยืนหยัด จัดจิต คิดถือ
อดทน อดกลั้น เล่าลือ
มีหรือ จะยอม ล้มลง
ฉับพลัน พระเจ้า เห็นแล้ว
ดวงแก้ว สุดแสน สารสง

ประทาน	พระพร	แผ่ลง
แว่นวง	หรรษทาน	อำนวย
แดดจ้า	ฟ้าแจ้ง	แสงสาย
รุ้งลาย	สาดส่อง	สุดสวย
เหล่านก	ร้องเพลง	ชุ่มชวย
ต่างช่วย	ดีใจ	อวยพร
หมดทุกข์	หมดโศก	หมดเคราะห์
เพลงเสนาะ	เพราะหู	พรูสลอน
ทุกสิ่ง	ที่ได้	วิงวอน
พระพร	เปี่ยมล้น	นิจนิรันดร์

ลูกขอกราบลาพระองค์ สำหรับวันนี้ โปรดประทานพรแก่ลูกในการรับใช้พระองค์ในวันต่อไปด้วยเถิด พระเจ้าข้า

"พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัย และเป็นกำลังของข้าพระองค์ทั้งหลาย
เป็นความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่ในยามยากลำบาก" สดุดี 46:1

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 13

โครงการช่วยเหลือคนมีปัญหา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า บทความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยวของลูกตลอดเวลาอันยาวนานที่ผ่านมา ลูกเป็นคนที่โชคดีที่สุดในโลก เพราะลูกมีพระองค์เป็นผู้รับฟัง รับปลอบ และผู้ประทานพรให้ ลูกมีชีวิตอยู่ได้จนถึงทุกวันนี้ ก็เพราะพระองค์ แต่มีคนอีกมากมายบนโลกนี้จะโชคดีเหมือนลูกไหม หลายๆ คนอาจจะเหงา หมดหวังในชีวิต ว้าเหว่น้อยกว่าลูก แต่เขาเหล่านั้น ขาดที่พึ่ง ขาดเพื่อน มีใครช่วยคนเหล่านี้ไหม ลูกกำลังคิดจะนำความทุกข์ของลูกที่ผ่านมาเป็นสะพานให้เขาเหล่านั้น ก้าวข้ามมาหาพระองค์ มารู้จักความรักของพระองค์ เหมือนดังที่ลูกรู้จัดมาแล้ว

ทุกๆ คนต้องการเพื่อนที่ดีอย่างน้อยหนึ่งคน
เพื่อนที่รับฟังทุกสิ่งอันเป็นความลับ
ซึ่งกับคนอื่นแล้วถูกปกปิดเอาไว้

มีอย่างน้อยหนึ่งคน
ที่คอยให้ความห่วงใยอาทร
อย่างเปิดเผย...อยู่ไหน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอถวายตัวเป็น เพื่อนคนนั้น แก่ลูกคนอื่นของพระองค์พระเจ้าข้า

เมื่อโลกทั้งโลกประณามเธอ
ฉันจะยืนอยู่ข้างข้าง
เมื่อคนที่เคยรัก ไม่รักเธออีกต่อป

หัวใจฉันจะอยู่ใกล้ใกล้
เมื่อสองตาเธอมืดบอดมิอาจมองเห็นสิ่งใด
สองมือฉันจะมีไว้ช่วยนำทาง
เพราะ...เธอและฉันต่างเป็นลูกของพระเจ้าเหมือนกัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกผ่านประสบการณ์ที่ท้อแท้ หมดหวัง ขาดที่พึ่งในชีวิตมาแล้ว ทราบดีว่า มันโหดร้ายแค่ไหน ยิ่งถ้าไม่มีใครเป็นที่พึ่งแล้ว อยากฆ่าตัวตายให้รู้แล้วรู้รอดเป็นร้อยๆ ครั้ง หากมีการเวียนว่ายตายเกิด ลูกคงตายแล้วเกิดใหม่

ตายแล้วเกิดใหม่จนกลายเป็นยุงไปแล้วก็ได้ ลูกหวังเสมอว่า อาจมีใครสักคนที่จะช่วยบรรเทาทุกข์ของลูกได้ แต่บนความทุกข์อันแสนสาหัสของลูก ลูกต้องต่อสู้คนเดียว อย่างเดียวดาย เหมือนดั่งโลกนี้มีลูกเพียงคนเดียว แต่โชคดีเหลือเกินที่ลูกมีพระองค์ผู้ซึ่งไม่เคยทอดทิ้งลูก ผู้ซึ้งเป็นกำลังใจให้ลูกเกาะยามลูกหกล้ม รักษาแผลให้ลูก ยามลูกบาดเจ็บ ประทานความรักให้ลูก ยามลูกอ้างว้าง ลูกโชคดีจริงๆ ที่ได้ค้นพบพระองค์ ลูกจึงอยากถ่ายทอดความรัก ความเมตตา ให้เพื่อนมนุษย์คนอื่นที่อาจไม่โชคดีเท่าลูก

ลูกอยากขอให้หลายๆ คน ถ่ายทอดความรักของพระองค์ลงมาบนโลกนี้ให้เป็นรูปธรรม เป็นสิ่งจับต้องได้ การที่คนที่มีความทุกข์หนึ่งคนสวดขอต่อพระเจ้า เขาอาจว้าวุ่นใจอยู่กับความทุกข์นั้น จนไม่ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ หรือพระหรรษทานของพระองค์ที่ทรงประทานแก่เขา แต่หากในขณะนั้น คนอีก 10 คนจับมือกับเขาคุกเข่าสวดพร้อมกับเขา ความรักของพระองค์ ความเมตตาของพระองค์ และพระหรรษทานของพระองค์ ย่อมจะแผ่ซ่านลงมาทั่ววงประชุมนั้น

ลูกมีความเชื่อเช่นนั้นจริงๆ ลูกได้ก่อตั้งศูนย์บรรเทาใจสำหรับผู้ที่มีปัญหา แต่ไม่ทราบจะหันหน้าไปปรึกษาใครจนเป็นรูปเป็นร่างแล้ว ทุกวันนี้ก็มีผู้มีปัญหาโทรศัพท์ไปใช้บริการพอสมควร ในเวลาเดียวกัน ลูกก็ได้พยายามจัดตั้งกลุ่มแบ่งปันฉันท์พี่น้อง (Support group) เพื่อให้ผู้ที่มีความทุกข์และไม่ทราบจะปรับทุกข์กับใครดี มาพบปะกัน แบ่งปันความทุกข์ แบ่งปันความรัก และแบ่งปันความเชื่อระหว่างกันและกัน และลูกได้คิดต่อไปว่า อีกหน่อย อาจจะมีกลุ่มแบ่งปันฉันท์พี่น้อง (Support group) เป็นกลุ่มๆ ตามความทุกข์หรือปัญหานั้นๆ เป็นต้นว่า กลุ่มที่ลูกติดยาเสพติด กลุ่มที่มีปัญหากับคู่สมรส ฯลฯ เหมือนอย่างที่เมืองนอกเขาปฏิบัติกัน

แต่ปรากฏว่า ความคิดของลูกอาจจะล้ำหน้าเกินไป และไม่เหมาะกับประเพณีของคนไทย ที่ไม่นิยมเปิดเผยเรื่องของตนเองให้ผู้อื่นทราบและกลัวว่าผู้ที่รับทราบจะนำเรื่องราวที่ฟังมาไปเปิดเผยต่อ ลูกจึงไม่ได้ดำเนินการต่อในความคิดนี้ แต่ในใจลูกก็ยังคิดอยู่เสมอว่า ทุกวันนี้ไม่ว่าจะมองไปทางไหน มนุษย์มีแต่ความทุกข์ แต่ขาดที่พึ่ง เราจะช่วยเขาเหล่านี้ให้บรรเทาทุกข์ลง โดยแบ่งปันความรักของพระเป็นเจ้าให้เขาได้อย่างไรหรือจะสัมผัสเขาเหล่านั้นด้วยความรักของพระองค์ได้อย่างไร

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขอพระจิตเจ้าทรงดลบันดาลให้มีองค์กรที่สามารถช่วยบรรเทาใจของผู้มีความทุกข์ใจได้ด้วยเถิด จะด้วยวิธีใดก็ตาม แต่ทั้งนี้ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เถิด พระเจ้าข้า

“ข้าพเจ้าแน่ใจว่า พระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีไว้ในพวกท่านแล้ว
จะทรงกระทำให้สำเร็จจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์” ฟิลิปปี 1:6

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

หมายเหตุ : บทกลอนในบทนี้ดัดแปลงมาจากหนังสือเรื่อง แด่เพื่อนด้วยกำลังใจ

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 14

ฉันเคยฝัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกรู้สึกเบื่อโลก เบื่อมนุษย์เหลือเกิน ไม่ว่าจะหันหน้าไปทางใด ผู้คนจะขัดแย้งกัน อิจฉาริษยากัน กลั่นแกล้งเอารัดเอาเปรียบกัน แม้ในวงสังคมเล็กๆ มนุษย์ก็ยังหาสันติสุขไม่ได้ เพราะอะไร? เพราะเขาเหล่านั้นไม่มี**ความรัก** ไม่มีความรักในพระเจ้า ไม่มีความรักให้แก่เพื่อนมนุษย์ มีแต่ความเห็นแก่ตัว และอยากกอบโกยผลประโยชน์เข้าตัวเอง ลูกขอแต่งกลอนบทหนึ่ง เพื่อถวายแด่พระองค์ ขอพระองค์โปรดทรงประทานความรักเยอะๆ ให้แก่มนุษย์ทั้งหลายบนโลกนี้ด้วยเทอญ ความรักอย่างเดียวจะทำให้โลกนี้น่าอยู่ขึ้น พระองค์ทรงพระเมตตาเทอญ.

I HAD A DREAM

I once had a dream.
To better the world, right the wrong, feed the poor.
To love, and simply BE loved.
Time passed
I fought for justice, loved all around me, and gave all I could.
But people kept saying the glass was half empty while I saw it half full.
While I thanked the sun for giving energy to the world and marveled
At the beauty of the weed under our feet,
People all around complained of the heat and stomped on the grass.
I gave, but was double-crossed.
I loved, but was betrayed.
Time passed
Days turned into weeks , weeks into months, and months into years.
Half a century later.
I lay exhausted in bed, disillusioned and disheartened
By the disfigure of our supposedly ROUND world.

Looking out of the window, It was the darkest of the darkest of the night.
Suddenly, there it was, a tiny lone star, shining brightly
Against total blackness of the sky
Unknown to all, and probably unnoticed by many.
But it DID make a difference.
The sky was not totally dark and ugly.
There was light and brightness no matter how small it was.
I jumped up from bed.
Though I could not change the world, right the wrong, and feed all the poor,
I can still LOVE!
One loving heart CAN make the difference in this heartless world
Like the lone tiny star in the darkness of the night.
I was an idealistically romantic purist in all senses.
I'll just have to be an idealistically pragmatic realist now.
With a repaired heart and an improved inner vision.
I have a dream.....

ฉันเคยฝัน

กาลครั้งหนึ่ง ฉันเคยมีความฝัน
ว่าจะทำให้โลกน่าอยู่ขึ้น ว่าจะแก้ผิดให้เป็นถูก ว่าจะป้อนผู้หิวโหย
ว่าจะรัก และขอเพียงแต่ถูกรักตอบ
กาลเวลาผ่านไป
ฉันสู้เพื่อความยุติธรรม รักคนรอบข้าง และให้ทุกอย่างที่ให้ได้
แต่คนจะพูดเสมอว่า แก้วมันว่างเปล่าครึ่งใบ ขณะที่ฉันเห็นมันเต็มครึ่งใบ
ขณะที่ฉันขอบคุณพระอาทิตย์สำหรับพลังงานมหาศาลที่สาดส่องให้แก่โลก
และชื่นชมในความสวยงามของใบหญ้าใต้อุ้งเท้าของมนุษย์เรา
คนรอบข้างมักจะบ่นว่าแดดมันร้อนและเหยียบย่ำบนหญ้าอย่างไม่แยแส
ฉันให้ แต่ถูกหักหลัง ฉันรัก แต่ถูกทรยศ
กาลเวลาผ่านไป
จากวันกลายเป็นสัปดาห์ จากสัปดาห์กลายเป็นเดือน และจากเดือนกลายเป็นปี
ครึ่งศตวรรษให้หลัง
ฉันนอนด้วยความอ่อนระโหย
หมดสิ้นซึ่งกำลังใจ และถูกหลอกหลอนด้วยภาพเบี้ยวบูดของโลกเรา

ซึ่งควรจะเป็นทรงกลม
เมื่อมองออกไปนอกหน้าต่าง มันเป็นคืนที่มืดสนิทดั่งเที่ยงคืนในกาฬโลก
ทันใดนั้น บนท้องฟ้าไกลโพ้น
มีดาวดวงน้อย ส่องแสงเจิดจ้าระยิบระยับ
อย่างโดดเด่นและโดดเดี่ยว
ท่ามกลางความมืดมิดสุดทั่วขอบฟ้า
คงจะไม่มีใครทราบและอาจจะไม่มีคนสังเกตเห็นด้วยซ้ำ
แต่มันทำให้มีความแตกต่าง
ท้องฟ้ามิใช่มืดมิดสนิทน่าเกลียดน่ากลัวอีกต่อไป
ยังมีแสงสว่างอยู่บนฟ้า แม้จะเป็นความสว่างเพียงน้อยนิดก็ตาม
ฉันกระโดดขึ้นจากเตียง
แม้ฉันจะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงโลกให้น่าอยู่ขึ้น แก้ผิดให้เป็นถูก และป้อนผู้หิวโหยได้ก็ตาม
แต่ฉันยังสามารถรักได้! หัวใจหนึ่งดวงที่เปี่ยมด้วยความรัก
สามารถทำให้เกิดความแตกต่างบนโลกที่ไร้หัวใจได้
เช่นเดียวกับดาวดวงน้อยท่ามกลางความมืดมิดของคืนนั้น
ฉันเคยมีหัวใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรักใสสะอาดจนเซ่อบริสุทธิ์
ฉันคงจะต้องมองโลกอย่างทันคน
แต่เปี่ยมด้วยอุดมการณ์จากนี้ไป
ด้วยหัวใจที่ได้รับการซ่อมแซม และมีวิสัยทัศน์ของจิตใจที่ปรับปรุงแล้ว
ฉันมีความฝันใหม่...

"จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด คนที่เกรงกลัวพระเจ้าก็เป็นสุข
คือผู้ปีติยินดีเป็นอันมากในพระบัญญัติของพระองค์
ความสว่างจะโผล่ขึ้นมาในความมืดให้คนเที่ยงธรรม พระองค์ทรงมีพระคุณ
ทรงพระกรุณาและทรงชอบธรรม" สดุดี 112:1-4

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

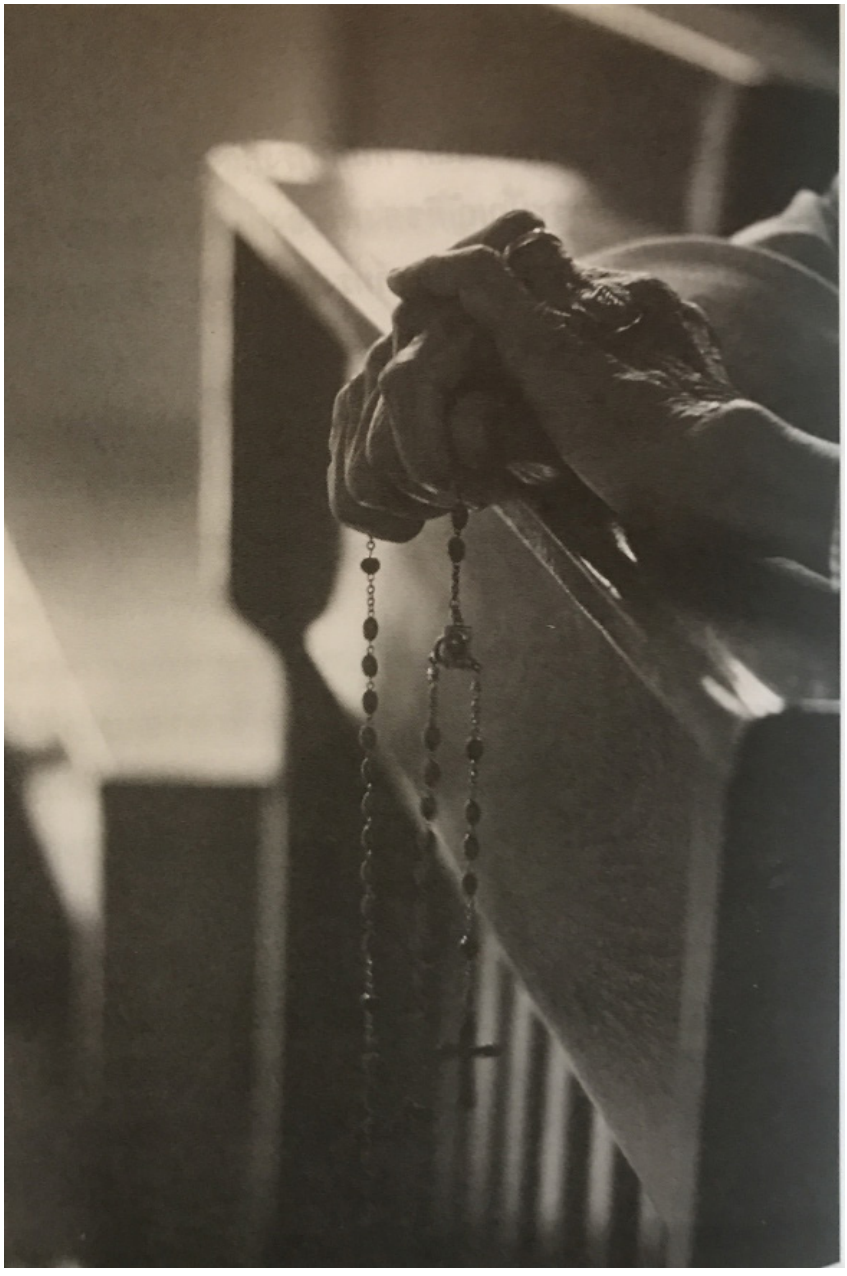

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 15

การสวดสายประคำ

ข้าแต่พระเจ้า ตอนลูกเป็นคาทอลิกใหม่ๆ ลูกไม่ได้สวดสายประคำทุกวัน ดังที่คาทอลิกที่ดีควรปฏิบัติ อยู่มาวันหนึ่ง ลูกมีเรื่องร้อนใจมาก แม้จะเป็นปัญหาของญาติคนหนึ่ง แต่ลูกอยากช่วยเขา ลูกจึงเริ่มสวดสายประคำ โดยสวดอย่างร้อนรนทุกๆ คืน คืนละ 1 สาย ลูกสวดโดยคุกเข่าบนพื้นห้อง ซึ่งเป็นพื้นไม้ เพื่อพลีกรรมไปในตัวด้วย ในที่สุดพระแม่มารีอา ผู้พระทัยดี ก็ได้ประทานสิ่งที่ลูกสวดขอแก่ญาติของลูก ลูกซาบซึ้งในพระเมตตาของพระแม่ และของพระองค์เกินกว่าจะบรรยายได้

หลังจากนั้น ลูกก็ฉุกคิดได้ว่า ทำไมลูกจึงสวดสายประคำเพียงตอนจะขอบางอย่างจากพระองค์และพระแม่ล่ะ ทำไมลูกไม่สวดเป็นกิจวัตรประจำวัน เพื่อสรรเสริญพระองค์เล่า เมื่อคิดได้ดังนั้น ลูกจึงเริ่มสวดสายประคำเป็นกิจวัตรประจำวัน วันละสาย เมื่อสวดเช่นนี้สักพัก ลูกรู้สึกว่า พระองค์ทรงประทับอยู่กับลูกทุกวัน เพราะการสวดนั้นเป็นการเปิดใจ เปิดจิตวิญญาณให้พระองค์ได้มาสัมผัสจิตใจ จิตวิญญาณของเรา

แต่เนื่องจากบางครั้งลูกทำงานหนัก กว่าจะกลับถึงบ้านก็ดึกมาก ไม่มีสมาธิและกำลังเหลือที่จะสวดสายประคำทั้งสาย ลูกจึงขอติดพระแม่ในบางวัน แต่ลูกได้ตั้งปณิธานอย่างแน่วแน่ว่า แม้ลูกจะเหนื่อยสักเพียงใด หรือไม่มีเวลาอย่างใดก็ตาม ลูกก็ต้องสวดสายประคำ 1 สายต่อวันให้ได้ ดังนั้นหากวันใดลูกไม่สามารถสวดได้ ลูกก็จะสวดชดเชยในวันถัดไป ต่อมาลูกก็ฉุกคิดอีกว่า แม้ทุกๆวันลูกจะไม่มีเวลาว่างเลย แต่ในระหว่างวันลูกจะมีช่วงว่างบางครั้ง การนั่งรถจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง การพักหลังรับประทานอาหารเที่ยง เป็นต้น ลูกเริ่มเปลี่ยนอุปนิสัยการสวดโดยการใช้เวลาว่างเล็กๆ น้อยๆ ประจำวันเท่าที่จะมีโอกาสสวดสายประคำ เพราะมิฉะนั้น ลูกจะติดค้างต่อพระแม่หลายสายทีเดียว ลูกสวดยามนั่งรถ ลูกสวดยามระหว่างพักการประชุม ลูกสวดแม้เวลาไปทำผม พูดง่ายๆ ว่า ไม่มีเวลาว่างในระหว่างวันที่ลูกไม่ได้สวดเลย จากการเริ่มสวดสายประคำในทุกครั้งที่มีโอกาสในระหว่างวันเช่นนี้ ทำให้ลูกได้สัมผัสกับพระองค์เกือบตลอดเวลา เพราะทุกครั้งที่ลูกไม่ยุ่งกับการงานลูกก็จะสวด ยิ่งสวดมากขึ้น ลูกก็รู้สึกใกล้ชิดกับพระองค์มากขึ้น จนลูกมีความรู้สึกว่า พระองค์ได้ประทับอยู่ในใจลูกตลอดเวลาของทุกวัน ***"จงชื่นบานอยู่เสมอ จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ" เธสะโลนิกา 5 : 16 - 17***

ลูกมีความสุขใจมาก การที่ลูกมีความรู้สึกว่าพระเจ้าประทับในใจลูกตลอดเวลานั้น เป็นพระพรแก่ลูกอย่างที่สุด ลูกเกิดความสงบในใจ ไม่ว่าเหตุการณ์รอบตัวจะเกิดอะไรขึ้น ในใจของลูกมีแต่ความสงบ เพราะลูกทราบดีว่าพระองค์ทรงดูแลลูกอยู่ และที่**อัศจรรย์**กว่านี้คือ **ในระหว่างที่ลูกสวด**นั้น บางครั้งลูกจะเกิดความคิดดีๆ ขึ้นมา บางครั้งก็สามารถหาคำตอบแก้ปัญหาบางอย่างที่เกิดขึ้นได้อย่างคาดไม่ถึง และถ้าการแก้ปัญหาเหล่านี้ไม่ใช่เป็นสติปัญญาที่พระองค์ทรงประทานแก่ลูกแล้ว มันเกิดขึ้นได้อย่างไรเล่า?

“ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนและพระองค์จะทรงฟังเสียงของข้าพเจ้า” สดุดี 55 : 7

ลูกขอกราบขอบพระคุณต่อพระองค์อย่างกตัญญูที่สุด และในเวลาเดียวกัน ลูกกราบขออภัยต่อพระองค์ที่บางครั้งลูกสวดๆ อยู่ในรถก็หลับไปด้วยความเหน็ดเหนื่อยหรืออ่อนเพลีย ลูกทราบว่าพระองค์และพระแม่ไม่โกรธหรือถือโทษลูก และลูกขอสัญญาต่อพระองค์ว่า ลูกจะสวดสายประคำอย่างน้อย 1 สาย ตลอดไปจนกว่าชีวิตของลูกจะหาไม่

ลูกขอกราบขอบพระคุณต่อพระองค์อีกครั้งหนึ่ง สำหรับพระพรต่างๆ ที่พระองค์ได้ประทานแก่ลูกตลอดมาพระเจ้าข้า ...

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

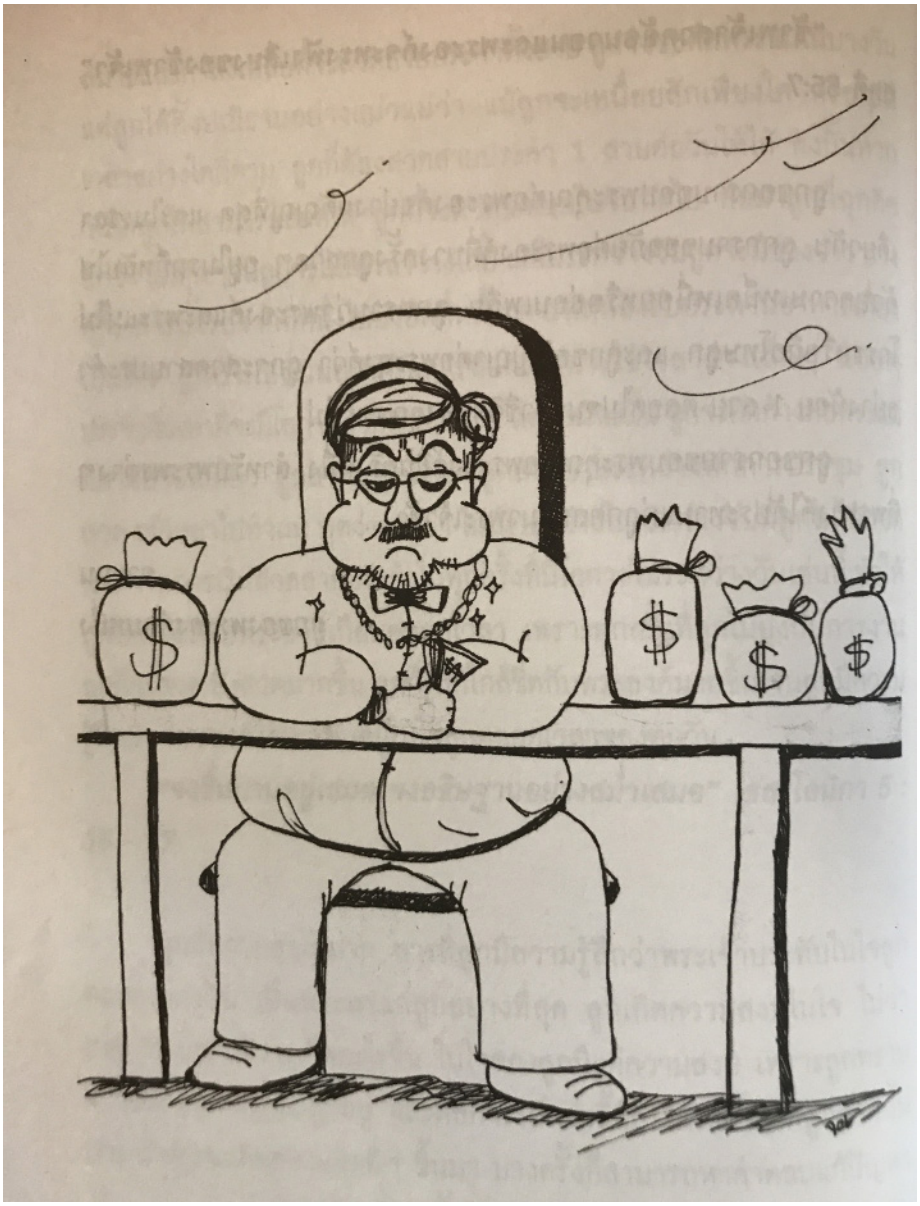

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 16

เงินและความสุข

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในธุรกิจของลูก ลูกมีโอกาสพบปะลูกค้าต่างประเทศเป็นจำนวนมาก และทุกครั้งที่มีโอกาส ลูกจะพูดถึงเรื่องของพระเจ้าเสมอ บางคนก็ฟังด้วยความสนใจ บางคนก็รู้เรื่องศาสนามากกว่าลูก เพราะฝรั่งเป็นคริสต์ส่วนใหญ่ แต่บางคนก็บอกตรงๆ เลยว่า เขาไม่เชื่อในพระเจ้า ในคนกลุ่มหลังสุด ลูกก็จะต้องหยุดพูดเรื่องพระเจ้าไปก่อน และหากมีโอกาสภายหลังลูกก็จะพยายามใหม่

วันก่อนลูกค้าไต้หวันคนหนึ่งมาหาลูก กลุ่มของเขาเป็นกลุ่มนักธุรกิจที่ใหญ่มากในไต้หวัน มีธุรกิจเป็นพันๆ ล้าน เจ้านายและผู้บริหารเป็นเศรษฐีพันล้านทั้งนั้น พวกไต้หวันเป็นคนทำงานหนักมาก และมักจะไม่เชื่อพระเจ้า

ขณะที่รับประทานอาหารด้วยกัน เรามีโอกาสคุยเรื่องอย่างอื่นที่ไม่ใช่ธุรกิจ เขาพูดขึ้นมาว่าเขาเหนื่อยมาก เจ้านายของเขาก็เหนื่อยมาก เพราะทำงานหนัก และจู่ๆ เขาก็พูดขึ้นมาว่า ถึงแม้เจ้านายเขากับเขาจะมีเงินทองเยอะแยะ แต่เขาไม่มีความสุขเลย จิตใจของเขารู้สึกว่างเปล่า เขาบอกว่า เขาเห็นลูกยิ้มแย้มอยู่เรื่อย ลูกคงต้องร่ำรวยกว่าพวกเขาเยอะแยะสินะ ลูกบอกเขาทันทีว่า ลูกไม่ใช่คนรวยเลย ลูกมีไม่ถึง 1 ในล้านของกลุ่มเขาหรอก แต่ลูกมีความสุขเพราะลูกมีพระเจ้า เขามองหน้าลูกและพูดว่า “พระเจ้าอีกแล้วหรือ” ลูกบอกเขาว่า “ใช่แล้ว พระเจ้านี่แหละที่ทำให้ฉันมีความสุข” ลูกคุยให้เขาฟังต่อว่า ทุกวันนี้ลูกก็ทำงานหนักมาก แต่ลูกก็จะแบ่งเวลาอันไม่ค่อยจะมีของลูกในการทำงานรับใช้พระ เขาแทรกขึ้นทันทีว่าเสียเวลาเปล่าๆ ลูกบอกเขาว่า สำหรับลูกแล้ว การรับใช้พระไม่ใช่เป็นการเสียเวลา ลูกถวายตนรับใช้พระ และพระเจ้าก็จะดูแลธุรกิจต่างๆ ของลูกเอง ลูกถามเขาว่า เขาเชื่อว่ามีพระเจ้าไหม เขาก็ตอบตรงๆ ว่า “ไม่เชื่อ” เขาเชื่อในตัวเขาเองเท่านั้น ลูกจะพูดต่อก็รู้สึกไร้ประโยชน์ ก็เลยบอกเขาไปทีเล่นทีจริงว่า “ถ้างั้นเธอก็จงมีความว่างเปล่าในใจต่อไป”

คนบางคนเป็นบัวจมโคลนจริงๆ งัดแงะเท่าไรก็ไม่สามารถโผล่ขึ้นเหนือน้ำได้ ลูกคิดถึงคำสั่งสอนของพระมหาเยซูเจ้าที่ว่า ถ้าเมล็ดพืชไม่ได้ตกลงบนดินก็ไม่สามารถงอกเป็นต้นได้ ถ้าคนที่ทำตนเป็นอิฐหินปูนทราย ลูกก็ไม่สามารถหว่านเมล็ดอะไรลงไปให้มันงอกเงยได้ แต่ลูกก็จะหว่านไปเรื่อยๆ พระเจ้าข้า ขอพระองค์ประทานพรแก่ลูกในการเป็นข้ารับใช้ที่ซื่อสัตย์และต่อเนื่องของพระองค์โดยไม่ท้อถอยตลอดไปพระเจ้าข้า

“เป็นการดีที่จะโมทนาคุณพระเจ้า....ที่จะประกาศความรักมั่นคงของพระองค์ในเวลาเช้า และความซื่อสัตย์สุจริตของพระองค์ในเวลากลางคืน” สดุดี 92 : 1 – 2

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 17

“เส้น” พระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในประเทศไทยนั้น ทุกคนมักจะไขว่คว้าหา”**เส้น**” ในการทำนี่ทำโน่น เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนต้องการ ยิ่งถ้าหา”**เส้นใหญ่**” หรือที่เรียกเล่นๆ ว่า **“เส้นก๋วยจั๊บ”** ได้ โอกาสที่จะได้สิ่งที่ตนต้องการก็ยิ่งมากขึ้น

ลูกเองก็ทำเช่นนี้มาหลายครั้ง ไม่มีนักธุรกิจใดที่จะไม่ใช้ **“เส้น”** ในการติดต่อเรื่องนี้เรื่องนั้น แต่ในขณะนี้ ลูกได้ค้นพบ **“เส้น” ที่ใหญ่ที่สุด**ที่ไม่มีใครสามารถจะมาเทียบได้ นั่นคือ **“เส้นของพระเจ้า”** ทำไมลูกจึงกล้าพูดเช่นนี้เล่า ลูกขออนุญาตพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ผ่านบทสวดของลูกดังต่อไปนี้

ทุกวันนี้ไม่ว่าลูกจะทำอะไร ทั้งในด้านธุรกิจ การงาน ส่วนตัว ครอบครัว ฯลฯ ลูกถวายให้พระองค์เป็นผู้ดูแลให้ลูกทั้งหมด ลูกสวดทุกวัน และขออย่างเดียวจากพระองค์คือ ขอให้ลูกมีโอกาสรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ ส่วนชีวิตของลูกขอให้พระองค์เป็นผู้ดูแลและนำทางให้ลูก และผลที่ได้รับคือ ลูก**“ได้”** ทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกพึงจะได้ **“ตามน้ำพระทัยของพระองค์”** ไม่ใช่ตามความต้องการของลูก เนื่องจากลูกมีความวางใจในพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไข ลูกจึงได้เรียนรู้ที่จะยอมรับ **“น้ำพระทัยของพระองค์”** เป็น **“ความต้องการของลูก”** ดังนั้นทุกๆ วัน ลูกจึงมีความรู้สึกว่าลูก **“ได้รับ”**พระพรจากพระองค์อย่างมากมาย หัวใจของลูกเปี่ยมล้นไปด้วยความกตัญญูรู้คุณและเป็นสุข

บางครั้งเด็กเล็กๆ อาจจะอยากทานท๊อฟฟี่ แต่คุณแม่ไม่ให้เพราะกลัวฟันของลูกน้อยจะผุ หากลูกไม่เข้าใจ ก็ย่อมเสียใจ และร้องไห้งอแง “***เพราะความเขลาของพระเจ้ายังมีปัญญายิ่งกว่าปัญญาของมนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้าก็ยังเข้มแข็งยิ่งกว่ากำลังของมนุษย์” 1 โครินธ์ 1 : 25*** แต่หากลูกคนนั้นโตพอที่จะเข้าใจว่า คุณแม่ไม่ให้ทานท๊อฟฟี่เพราะกลัวฟันผุ ลูกก็จะไม่ร้องไห้ และควรขอบคุณคุณแม่ด้วยซ้ำ ลูกเองเป็นเด็กน้อยต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์ แต่ลูกเดียงสาพอที่จะเข้าใจถึงน้ำพระทัยดีของพระองค์ซึ่งเป็น **“คุณพ่อสูงสุด”** ของลูก และ **“พระแม่”** ซึ่งเป็น **“คุณแม่สูงสุด”** ของลูก ดังนั้นลูกจึงรู้สึกว่าลูกมี **“เส้นใหญ่คับฟ้า”** คือมี **“เส้นของพระเจ้า”** ได้ทุกอย่างที่ต้องการ ได้ทุกอย่างแม้ในสิ่งที่ลูกไม่ได้ขอจากพระองค์ ***“เหตุฉะนั้น เราทั้งหลายอาจกล่าวด้วยใจเชื่อมั่นว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าเพจ้าจะไม่กลัวมนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า?” ฮีบรู 13 : 6***

ปีที่แล้ว แม่บ้านที่บ้านของลูกออกไป ลูกไม่มีคนช่วยทำงานบ้าน แน่นอน ลูกเดือดร้อน แต่ลูกขอบคุณพระองค์ เพราะลูกคิดว่าพระองค์ทรงทราบดีกว่าลูก และคงจะมีเหตุผลที่จะให้เป็นเช่นนั้น ลูกเองก็ไม่ทราบว่าจะไปหาคนใหม่ที่ไหน แต่ลูกก็สวดขอบคุณพระองค์ทุกวัน ลูกลำบากเป็นเวลาเกือบปี เมื่อได้คนใหม่มาก็อยู่ได้ไม่นาน เป็นเช่นนี้ตลอดปี และในที่สุดโดยไม่คาดคิดพระองค์ก็ประทานแม่บ้านคนที่เคยอยู่กับลูกเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนกลับมาให้ลูก ลูกดีใจมากและขอบคุณพระองค์อย่างที่สุด ลูกมีเหตุการณ์ณ์ในชีวิตประจำวันอีกหลายเรื่องที่เกิดขึ้นในลักษณะเดียวกัน คือตอนเกิดเหตุการณ์นั้นดู

เหมือนเป็นเรื่องติดขัด เรื่องผิดหวัง แต่เนื่องจากลูกวางใจในพระองค์ ลูกจึงขอบพระคุณพระองค์ในเรื่องที่เกิดขึ้นนั้นไม่ว่าเรื่องจะเป็นเช่นไร และทุกๆ ครั้งหลังจากเหตุการณ์นั้นผ่านไปสักพัก สิ่งที่เกิดตามมาจะกลายเป็นเรื่องบวกเสมอ ทั้งนี้ลูกได้สรุปกับตัวเองว่า เป็นเพราะ**ลูกมี “เส้นใหญ่” คับฟ้า ลูกจะต้องกลัวไปทำไมเล่า?**

“จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี้แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า ซึ่งปรากฏอยู่ในพระเยซูคริสต์เพื่อท่านทั้งหลาย” เธสะโลนิกา 5 : 18

ลูกขอกราบขอบพระคุณต่อพระองค์และพระแม่อีกครั้งพระเจ้าข้า ที่ได้ประทานพระพรแก่ลูกให้ลูกค้นพบ “เส้น” ของพระองค์เช่นนี้ ลูกอยากให้ทุกคนในโลกนี้ได้ค้นพบ “เส้นของพระองค์” อย่างลูกจังเลย ขอให้พระองค์ประทานโอกาสให้ลูกได้เผยแพร่ “เส้นของพระองค์” แก่คนทั่วๆ ไปด้วยเถิด เพื่อพวกเขาจะได้รับพระพรจากพระองค์อย่างลูกทุกวันนี้ พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 18
การให้อภัย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า หลายๆ คนบนโลกนี้ คงไม่ทราบว่าไม่มีความเจ็บปวดใดที่จะแสนสาหัสไปกว่าการถูกกล่าวหาและถูกลงโทษในสิ่งที่ตนไม่ได้ทำ เพราะไม่ใช่ทุกคนจะมีประสบการณ์เช่นนี้ แต่ลูกเป็นคนหนึ่งที่ผ่านประสบการณ์อันเจ็บปวดเช่นนี้มาก่อน ลูกทราบดีว่ามันทุกข์ทรมานและปวดร้าวลึกลงไปในหัวใจแค่ไหน

ลูกถูกกล่าวหาว่ายักยอกและทุจริตเงินของบริษัทที่ลูกเคยทำงานอยู่เป็นจำนวนหลายร้อยล้านบาท ทั้งๆ ที่สาเหตุเป็นเพียงเพราะลูกไม่ยอมทำตามสั่งบางอย่างของผู้ใหญ่คนหนึ่งที่ลูกไม่เห็นด้วย เพราะผิดหลักการและจรรยาบรรณ ต่อมาบังเอิญผู้ใหญ่คนนั้นได้เป็นใหญ่ ก็เลยยัดเยียดข้อหายักยอกทุจริตใส่ลูกและเอาลูกน้องเก่าของลูกผู้ซึ่งลูกเคยเป็นประธานในพิธีแต่งงานของเขาไปเป็นพยานเท็จ ผลก็คือตำรวจแจ้งจับข้อหาเท็จนั้น และได้ออกหมายจับลูกตามข้อหาดังกล่าว

ในต่างประเทศนั้น ทุกคนจะเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าศาลจะพิพากษาให้คนผู้นั้นมีความผิดจริง แต่ในประเทศไทยผู้ต้องหาอาญาจะถูกจับกุมและกักขังในห้องขังหรือจำคุก จนกว่าศาลจะตัดสินหรือพิพากษาว่าคนๆ นั้นเป็นคนผิดจริงหรือบริสุทธิ์ ลูกโชคดีที่สุดที่ทราบว่าจะมีหมายจับล่วงหน้าเพียง 24ชั่วโมง และได้หนีออกนอกประเทศอย่างหัวซุกหัวซุน ทิ้งลูกเล็กๆ ไว้อย่างอนาถาตลอดเวลาที่อยู่ต่างประเทศ ลูกมีชีวิตเหมือนผู้ร้ายหนีตำรวจ อยู่แบบหลบๆ ซ่อนๆ เพราไม่เคยเป็นผู้ร้ายจริงๆ มาก่อน ก็เลยกลัวอยู่ตลอดเวลาว่าจะมีตำรวจมาจับ เงินทองก็ไม่มี อดมื้อกินมื้อ

จนถึงคืนหนึ่ง เป็นคืนวันที่ 25 ธันวาคม ลูกรู้สึกว่าชีวิตช่างไร้ค่าอะไรเช่นนี้ มีค่าไม่เท่าถึงผลธุลีบนพื้น ลูกตัดสินใจฆ่าตัวตาย ลูกแค้นผู้ใหญ่คนนั้น แค้นลูกน้องเก่าที่หักหลังไปให้การเท็จ แค้นทนายที่ไปแจ้งความเท็จ ลูกแช่งชักหักกระดูกเขาเหล่านั้นที่ได้ทำลายชีวิตของลูกจนไม่มีอะไรเหลือ และลูกพยายามจะปลิดชีวิตตัวเอง แต่บังเอิญหาอาวุธอะไรก็ไม่ได้ ในที่สุดลูกร้องขอให้พระองค์มาเอาชีวิตของลูก และร้องไห้จนหลับไป เมื่อตื่นมาลูกกลับได้รับสัมผัสความรักจากพระองค์อย่างมหัศจรรย์ ลูกมาคิดได้ว่าแม้จะถูกปองร้ายจนแทบเอาชีวิตไม่รอด แต่ลูกก็ยังเป็นอิสระไม่ได้ถูกจับ และแม้จะอยู่อย่างโดดเดี่ยวคนเดียว แต่ดูเหมือนพระองค์ทรงดูแลลูกอยู่เสมอ

เมื่อคิดเช่นนี้ได้ ลูกจึงคิดว่าหากจะมีชีวิตอยู่ต่อไป สิ่งแรกที่ลูกจะต้องทำคือต้องให้อภัยศัตรูทั้ง 3คนนี้ก่อน มิฉะนั้นความแค้นจะเผาผลาญลูกจนมีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้ แต่ลูกจะให้อภัยพวกเขาเหล่านั้นได้อย่างไร เมื่อไม่กี่นาทีก่อนลูกยังแช่งชักหักกระดูกพวกเขาอยู่ ลูกสู้กับตัวเองสักพักใหญ่ๆ ในที่สุดลูกก็สวดขอต่อพระองค์ว่า “ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกต้องการให้อภัยศัตรู แต่ลูกทำไม่ได้ ขอพระองค์โปรดช่วยให้ลูกสามารถให้อภัยเขาเหล่านั้นด้วยเถิด” ทันทีที่ลูกสวดเช่นนั้น อัศจรรย์ได้เกิดขึ้นเกือบจะฉับพลัน ลูกมีความรู้สึกเยือกเย็นเกิดขึ้นในหัวใจอย่างแปลกประหลาด ความรู้สึกเมื่อครู่ก่อนนี้ที่เหมือนไฟเผาในทะเลทรายได้เปลี่ยนเป็นเหมือนกับมีพายุหิมะพัดผ่าน มันเป็นความรู้สึกที่อัศจรรย์เหนือคำบรรยายใดๆ ลูกทราบทันที

ว่า พระเจ้าได้ประทานพระพรมาสัมผัสจิตวิญญาณของลูกในขณะนั้น ลูกก้มลงกราบพระองค์ น้ำตาไหลอาบแก้มด้วยความตื้นตันในพระเมตตาของพระองค์ ลูกสามารถให้อภัยศัตรูได้แล้วด้วยพระพรของพระองค์ คืนนั้นลูกร้องไห้ทั้งคืนด้วยความรู้สึกยินดีปรีดาในการที่สามารถปลดแอกความแค้นจากหัวใจตนเองได้ นอกจากให้อภัยพวกเขาทั้งสามแล้ว ลูกยังสวดขอพรจากพระองค์ให้ครอบครัวของพวกเขาด้วย

"จงรักศัตรูของท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ข่มเหงท่าน ทำดังนี้แล้ว ท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่าน" มัทธิว 5:44-45

ความรู้สึกหลังจากให้อภัยพวกเขาแล้วนั้น ช่างเป็นความรู้สึกที่สดใสเบิกบานอะไรเช่นนั้น ลูกไม่มีความแค้นเหลืออยู่เลย ตรงกันข้าม ลูกรู้สึกสงสารพวกเขาที่ได้ทำร้ายลูก พวกเขาคงไม่เข้าใจถึงบาปที่ได้กระทำลงไป ลูกได้แต่สวดขอให้พระองค์ทรงดลใจเขาเหล่านั้นให้รู้จักบาปบุญคุณโทษด้วยเถิด

ลูกทราบแล้วว่า ผลบุญของการให้อภัยนั้นบังเกิดแก่ผู้ให้อภัย ผู้ใดเก็บความแค้นไว้ในใจ ไม่ว่าจะแค้นเรื่องเล็กเรื่องใหญ่ จะสร้างแต่ความทุกข์ให้ตัวเอง หากทุกคนมีโอกาสสัมผัสกับพระองค์ และทุกคนก็จะมีแต่ความรักในใจเช่นเดียวกับลูกทุกวันนี้

"แต่ถ้าท่านไม่ยกความผิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านจะไม่ทรงโปรดยกความผิดของท่านเหมือนกัน" มัทธิว 6:15

ลูกขอก้มกราบขอบพระคุณพระองค์อีกครั้งหนึ่ง ที่ประทานพระพรแก่ลูกอย่างมากมายเช่นนี้

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 19

การให้อภัย (ต่อ)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกเขียนบทสวดถึงพระองค์เกี่ยวกับการให้อภัยศัตรู ว่ามันยากเย็นแสนเข็ญแค่ไหน เป็นเพราะพระพรของพระองค์ ลูกถึงสามารถให้อภัยศัตรูได้ มาวันนี้ลูกขอเขียนบทสวดถึงพระองค์ถึงการให้อภัยอีกครั้ง แต่เป็นการอภัยที่ลำบากและยากกว่า การให้อภัยศัตรูร้อยเท่าพันเท่า นั่นคือการให้อภัยแก่ผู้ที่เรารัก!

ศัตรูนั้นเป็นคนอื่นคนนอกครอบครัว หากเขาทำร้ายเรา ก็เพราะหลายสาเหตุนานับประการ แต่หากผู้ที่เรารัก ผู้ที่เราทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งกายและใจชีวิตให้เขา แต่เขากลับทำร้ายเรา แม้จะไม่ใช่การทำร้ายร่างกายโดยการทุบตี ซึ่งถือว่าเป็นการป่าเถื่อนเกินไป แต่เป็นการทำร้ายจิตใจ โดยการทอดทิ้ง การซ้ำเติม การไม่ใยดี และที่ร้ายที่สุดคือ การเหยียดหยามในสิ่งที่เกิดขึ้นกับเราทั้งๆ ที่ไม่ใช่ความผิดของเรา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า หัวใจของลูกมีเพียงดวงน้อยๆ เพียงดวงเดียว ถูกศัตรูปองร้ายจนแทบเอาชีวิตไม่รอด ดวงใจแทบแตกสลายอยู่แล้ว คู่ชีวิตซึ่งควรที่จะมาให้กำลังใจช่วยรักษาแผลหัวใจ ให้ลูกกลับมาซ้ำเติม เอาพริกเอาเกลือบี้ขยำลงไปในหัวใจลูกวันแล้ววันเล่า จนลูกเกือบจะปลิดชีวิตตัวเองอีกเป็นร้อยๆ ครั้ง หัวใจลูกแตกสลายเหมือนแจกันที่มีคนใจร้ายโยนบนพื้น มันแตกกระจายเป็นชิ้นๆ กระจายอยู่เต็มพื้นห้อง แทนที่เจ้าของจะเก็บขึ้นมาเอากาวติดประกอบเป็นแจกันใหม่ เขากลับเหยียบซ้ำ กระทืบจนเศษแจกันบนพื้นแหลกละเอียดไม่มีอะไรเหลือหลอเลย

พระเจ้าพ่อสูงสุดของลูกพระเจ้าข้า ตลอดเวลาที่สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นแก่ลูก ลูกไม่เคยตัดพ้อต่อว่า พระองค์สักครั้งเลยว่า “ทำไม? ทำไมพระองค์ถึงให้ลูกต้องประสบชะตากรรมเช่นนี้” ลูกได้แต่สวดอ้อนวอนกอดพระบาทของพระองค์ ให้พระองค์ทรงสงสารลูก และบรรเทาทุกข์ให้ลูกเท่านั้น

และเช่นเดียวกับกรณีของศัตรู มีทางเดียวที่ลูกจะมีชีวิตต่ออย่างเป็นคนสมบูรณ์ได้ ลูกต้องให้อภัยเขา แต่โอ! พระองค์เจ้าข้า การให้อภัยแก่ผู้ที่เรารักแต่ทำร้ายเรานั้น มัน**ยาก**กว่าการให้อภัยศัตรูไม่ใช่ร้อยเท่าพันเท่า แต่เป็นล้านเท่าทีเดียว

ลูกสวดของพระองค์เป็นปีๆ ไม่ใช่แค่คืนเดียวขอให้พระองค์ประทานพระพรแก่ลูก เพื่อลูกจะสามารถให้อภัยเขาได้ และในที่สุด พระองค์ก็ทรงยิ้มให้ลูก และประทานตามที่ลูกขอมา ลูกสามารถให้อภัยได้อีกแล้ว!

มันเป็นการให้อภัยครั้งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดครั้งที่ 2 ในชีวิตของลูก และการให้อภัยนั้นช่างเป็นความรู้สึกที่โล่งปลอดโปร่งบางเบา และเบิกบานอะไรเช่นนั้น

ลูกคิดว่าคงมีน้อยคนที่ในชีวิตนี้ ที่ได้รับความอยุติธรรมเช่น ที่ลูกได้รับมาอย่างหนักหน่วงเช่นนี้ แต่จากพระพรของพระองค์ที่ทำให้ลูกสามารถให้อภัยทั้งศัตรูและคนที่ลูกรักได้ทั้งสองครั้งสองคราเช่นนี้ ทำให้ลูกมองดูชีวิตด้วยสายตาที่สวมแว่นแล้ว บางครั้งลูกเห็นคนนี้โกรธคนนั้น คนโน้นโกรธคนนี้ด้วยเรื่องเพียงเล็กๆ น้อยๆ และโกรธแค้นแทบเอาเป็นเอาตาย

ลูกรู้สึกว่า มันเป็นเรื่องไร้สาระไม่มีแก่นสารเลย ทำไมเราไม่ให้อภัยซึ่งกันและกันล่ะ แล้วก็มีแต่ความเบิกบาน ความรักในหัวใจ มิดีกว่าหรือ

“และท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กัน เหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้แก่ท่านในพระคริสต์นั้น” เอเฟซัส 4 : 32

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ทุกวันนี้ลูกได้ค่อยๆ เก็บชิ้นส่วนชิ้นเล็กชิ้นน้อยของชีวิตขึ้นจากพื้นมาหมดแล้ว และได้ใช้ความรักจากพระองค์เป็นกาวติดแจกันชีวิตใบนี้ให้กลับไปเป็นสภาพแจกันเหมือนเมื่อก่อนแล้ว ทุกวันนี้หัวใจลูกมีความรักเต็มร้อยเหมือนเดิม รักพระเจ้า รักพระแม่ รักทุกคนรอบข้าง ลูกไม่ทราบจะขอบคุณพระองค์อย่างใดดี ลูกต้องการตอบแทนพระคุณของพระองค์ที่ได้ช่วยให้ลูกตาสว่าง จิตวิญญาณสว่าง และลูกขอเป็นพยานในพระองค์ ดังที่ลูกกำลังทำอยู่นี้ อย่างหนึ่งที่ลูกจะทำได้คือการ ขอพระองค์โปรดประทานพระพรแก่ลูก ในการรับใช้พระองค์ตามน้ำ

พระทัยของพระองค์เทอญ พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 20

ทำไม ทำไม ทำไม

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อไม่นานมานี้ มีเพื่อนของลูกคนหนึ่งเกิดป่วยกระทันหัน มีเชื้อไวรัสเข้าไปทำลายปลายเส้นประสาท อาการตอนแรกน่าเป็นห่วงมาก เนื่องจากเขาเป็นคนดี รักพระมาก และเป็นคริสตังตัวอย่างคนหนึ่ง จึงมีคนมากมายไปเยี่ยมเขา และต่างสวดภาวนาให้เขาหายอาการเจ็บป่วยนั้น

ในระหว่างที่เขาป่วย มีหลายคนถามว่า "**ทำไม** คนดีๆ ที่รักพระต้องมาป่วยแบบนี้ **ทำไม** พระเจ้าถึงให้เขาเป็นเช่นนี้" มีเพื่อนอีกคนที่เป็นคาทอลิกใหม่เช่นเดียวกับลูก ถามคำถามนี้กับลูก ทีแรกลูกตอบไม่ได้และต้องยอมรับตรงๆ ว่า ลูกไม่ทราบจะตอบอย่างไร เป็นเวลาหลายวันที่ลูกมีความทุกข์ใจมาก การเจ็บป่วยของเพื่อนคนนี้ทำให้คนหลายคนเริ่มมีความเสื่อมในศรัทธาในพระองค์หรือไม่? ลูกไม่สามารถจะทราบได้ แต่ลูกก็ทุกข์ใจมากที่ทุกครั้งไม่ว่าจะเกิดอะไรในทางร้ายขึ้น ทุกคนถึงโทษแต่พระเจ้า และถามคำถามนี้ว่า "ทำไม พระเจ้าถึงให้เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นได้" ทำไม ทำไม ทำไม ลูกสวดด้วยความร้อนรนอยู่หลายวัน หลายคืน ลูกมองย้อนหลังถึงสิ่งที่เกิดแก่ลูก เกิดแก่ทุกคนที่มีความทุกข์ และในที่สุด ลูกก็วิเคราะห์ว่ามนุษย์เรานั้นมีความทุกข์เพราะเกิดจากสาเหตุ 3 ประการคือ 1. คนอื่นทำให้เราทุกข์ 2. เราทำตัวเราทุกข์ 3. เพราะเกิดจากภัยธรรมชาติหรือสิ่งตามธรรมชาติที่เราไม่สามารถจะช่วยได้ ไม่ใช่เพราะพระเจ้าให้ความทุกข์แก่เรา !

อย่างกรณีเพื่อนคนนี้ป่วย ลูกก็บอกเขาว่า สาเหตุเพราะเขาไปทานอาหารที่เป็นพิษ ที่มีไวรัสต่างหาก เขาถึงล้มป่วย พระเจ้าไม่ได้เอาเชื้อไวรัสใส่เข้าไปในตัวเขา แต่พระเจ้าเป็นองค์แห่งความรัก เพราะทุกคนสวดให้เขา พระองค์จึงทรงช่วยให้เขาหายจากการเจ็บป่วยในที่สุด เมื่อเพื่อนคนนั้นกับเพื่อนคนที่ถามลูกแต่แรกได้ยินที่ลูกพูดเช่นนั้น ก็รู้สึกสบายใจและยอมรับว่าเป็นการวิเคราะห์ที่ทำให้เขารู้สึกดีขึ้น

ลูกมองต่อไปอีกว่า มีคนอีกมากมายเหลือเกินที่เข้าใจว่า เมื่อใครมีความเชื่อในพระเจ้าแล้ว ชีวิตของเขาก็จะราบรื่น ทำอะไรก็ประสบความสำเร็จไปหมด หากเขาเชื่อพระองค์แล้ว สวดขอนี่ ขอโน่น หากไม่ได้ เขาก็จะไม่เชื่อพระองค์อีก แต่แท้จริงแล้ว คนที่รักและไว้วางใจในพระและมีความศรัทธาในพระอย่างไม่มีเงื่อนไขจริงๆ ก็จะทราบดีว่า มนุษย์ซึ่งต้องมีการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ซึ่งเป็นสัจจธรรมของชีวิตมนุษย์บนโลกนี้ ไม่ใช่ว่าทันทีที่เขารับเชื่อในพระเจ้า เขาจะกลายเป็นคนวิเศษไม่เจ็บ ไม่แก่ ไม่ประสบปัญหาในชีวิต แต่สิ่งที่เขาจะได้รับแน่นอนคือ เขาจะได้รับชีวิตนิรันดรในชีวิตหน้า และดังที่ลูกได้เขียนในบทสวดที่แล้วว่า หากผู้ใดเข้าใจและยอมรับ

"น้ำพระทัยของพระเป็นเจ้า "เป็น" ความต้องการของเขา" เขาผู้นั้นก็จะเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จทั้งในชีวิตนี้และชีวิตหน้า

“That the testing of your faith produces patience.” James 1:3
“การทดลองความเชื่อของท่านนั้น ทำให้เกิดความแน่นอนมั่นคง” ยากอบ 1: 3

ลูกทราบดีว่าสิ่งที่ลูกกราบทูลในบทสวดนี้ สำหรับคนศาสนาอื่นหรือคนที่ไม่มีความเชื่อในพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไขใดๆ ฟังแล้วอาจไม่เข้าใจหรือไม่เชื่อ แต่หากบทสวดนี้ทำให้มีคนเชื่อลูกแม้แต่เพียงคนเดียว ลูกก็จะดีใจมากแล้ว พระเจ้าข้า ขอให้พระองค์ประทานพลังและสติปัญญา เพื่อให้ลูกสามารถรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัย และเป็นที่พอพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไปพระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 21

ค่าของชีวิต

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อเร็วๆ นี้ คนขับรถคนหนึ่งของลูกเกิดอาการกลัวสุดขีดในชีวิต เนื่องจากเขารู้สึกไม่สบายและเป็นไข้บ่อย เขามาสารภาพกับลูกว่า เขาคิดว่าตัวเองเป็นเอดส์และคงต้องตายในเวลาอันใกล้นี้ เขากังวลมาก และทานอาหารไม่ได้ กลางคืนก็นอนไม่หลับ เขาถามลูกว่า หากเขาเป็นเอดส์จริงๆ ลูกจะไล่เขาออกไหม ลูกบอกเขาว่าถึงแม้เขาจะป่วยเป็นโรคเอดส์จริง ลูกก็จะให้เขาอยู่จนวินาทีสุดท้าย ลูกแนะนำให้เขาไปตรวจเลือด เพื่อจะได้ทราบว่าเป็นจริงหรือไม่ แต่เขาไม่กล้า บอกว่าหากตรวจแล้วปรากฏว่าเป็นจริง เขาคงช็อคตายก่อน พูดง่ายๆ เขาไม่มีความกล้าพอที่จะรับความจริงของชีวิต

ลูกรู้สึกสงสารเขามาก แต่ในเวลาเดียวกันก็รู้สึกสังเวชใจ คนขับคนนี้มีครอบครัวแล้ว มีลูกสาวเล็กๆ หนึ่งคน และภรรยาก็เป็นคนทำงาน แต่เขาก็แอบภรรยาไปเที่ยวกลางคืนบ่อยๆ และเมื่อเกิดอาการไม่สบายบ่อยๆ ก็เลยกังวลจนเกือบเป็นโรคประสาท ร่างกายผ่ายผอมดูเหมือนเป็นเอดส์จริงๆ เมื่อเห็นเขาเป็นทุกข์เช่นนี้ ลูกก็ไม่กล้าซ้ำเติมเขาโดยการว่ากล่าวสั่งสอนว่าไม่ควรไปเที่ยวกลางคืนเช่นนี้ เพราะเขาก็มีภรรยาอยู่ทั้งคน แต่ลูกก็พยายามให้กำลังใจเขาว่าคงไม่เป็นน่ะ อาจเป็นหวัดเรื้อรัง และลูกก็พยายามเกลี้ยกล่อมให้เขาไปตรวจเลือด ซึ่งยังไงๆ เขาก็ไม่ยอมไป

ในที่สุดลูกก็วางแผนกับเลขาฯ ของลูก บอกคนขับคนนี้ว่าให้ตรวจสุขภาพดูโรคอย่างอื่น เป็นต้นว่าเป็นหวัดเรื้อรังหรือไม่ ในเวลาเดียวกันก็ให้น้องชายของเลขาฯ ซึ่งเป็นเพื่อนของแพทย์ที่โรงพยาบาลนั้น แอบปรึกษาแพทย์ว่าให้ตรวจดูเลือดให้เขาว่าเป็นผลบวกหรือไม่โดยไม่ต้องบอกเขา โดยทางเราจ่ายเงินค่าตรวจให้ ผลปรากฏว่าเขาไม่เป็นโรคเอดส์! ที่ผ่านมาเขากังวลจนรับประทานอาหารไม่ได้เลยทำให้สุขภาพทรุดโทรม ผ่ายผอมอย่างผิดหูผิดตา ยิ่งอ่อนเพลียมากก็ยิ่งคิดว่าตนเองเป็นเอดส์ แต่ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องของจิตใจทั้งสิ้น

ทันทีที่ทราบว่าเขาไม่เป็นเอดส์ ลูกร้องไห้ด้วยความดีใจแทนเขาและลูกรีบบอกข่าวดีให้เขาทราบ เขาตะลึงไปชั่วขณะ และยิ้มออกได้เป็นครั้งแรกในหลายเดือนที่ผ่านมา

ที่น่าเศร้าคือ ปลายเดือนนั้นเอง เขาก็ได้ออกจากบริษัทฯ ของลูกโดยไม่ได้ลาหรือแม้แต่ขอบคุณลูกสักคำ

หลังที่เขาออกไปในลักษณะเช่นนี้ ทำให้ลูกเห็นสัจจธรรมของชีวิตชัดเจนขึ้นในอีกหลายแง่มุม ค่าของคนอยู่ที่ไหน การที่ผู้ชายไทยมีครอบครัวแล้ว แต่ถือว่าการไปเที่ยวกลางคืนเป็นสิ่งปกติ ที่ผู้ชายไทยทุกคนทำกันจนเป็นเหตุให้ภรรยาต้องทุกข์ระทมใจ และครอบครัวต้องแตกแยก ผู้ชายเหล่านั้นเห็นคุณค่าของชีวิตทั้งตัวเขาและครอบครัวน้อยกว่าความสนุกชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้นหรือ และในสมัยนี้คำว่า “กตัญญู” เป็นศัพท์ที่หมดยุคเหมือนไดโนเสาร์ไปแล้วหรือ ช่วงที่คนขับคนนี้คิดว่าตนเองป่วยเป็นเอดส์ ลูกทุกข์ใจแทนเขามากและได้รับปากกับเขาว่าหากเขาป่วยจริง ลูกจะรับเลี้ยงเขาจนวินาทีสุดท้าย แต่ทันทีที่เขาทราบว่าเขาไม่เป็น เขาไปโดยไม่ได้แม้แต่ร่ำลาลูกเลย ลูกงงแต่ไม่เสียใจในการกระทำของเขา

สิ่งที่ลูกเสียใจคือ คุณค่าของมนุษย์ทุกวันนี้อยู่ที่ไหน? ความกตัญญูของมนุษย์มีไหม? มีกี่คนในโลกนี้ที่ขอบคุณพระเจ้าทุกๆ วันสำหรับทุกสิ่งที่พระองค์ประทานให้ในชีวิตประจำวันของเรา อีกทั้งพระองค์ทรงสร้างมนุษย์มา ทุกคนเป็นลูกของพระองค์ พระองค์ทรงให้มนุษย์เลือกหนทางชีวิตของตนเองอย่างอิสระเสรี และมนุษย์จำนวนไม่น้อยทุกวันนี้เลือกหนทางชีวิตอย่างไม่มีคุณค่าซะเลย ลูกรู้สึกเศร้าใจมาก แต่อย่างน้อยลูกจะพยายามดำรงชีวิตของลูก และสั่งสอนให้ลูกๆ ทั้ง 4 ทุกคนของลูกเป็นลูกที่ดีของพระองค์และดำรงชีวิตอย่างมีคุณค่า สมกับเป็นลูกของพระองค์ตลอดไป ขอพระองค์ประทานพระพรให้ลูกและลูกๆ เป็นลูกที่ดีและกตัญญูต่อพระองค์ตลอดไปเทอญ

"ผู้ใดที่ไม่รับเอากางเขนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็ไม่มีค่าควรกับเรา" มัทธิว 10:38

อาแมน

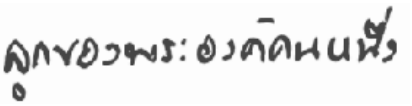

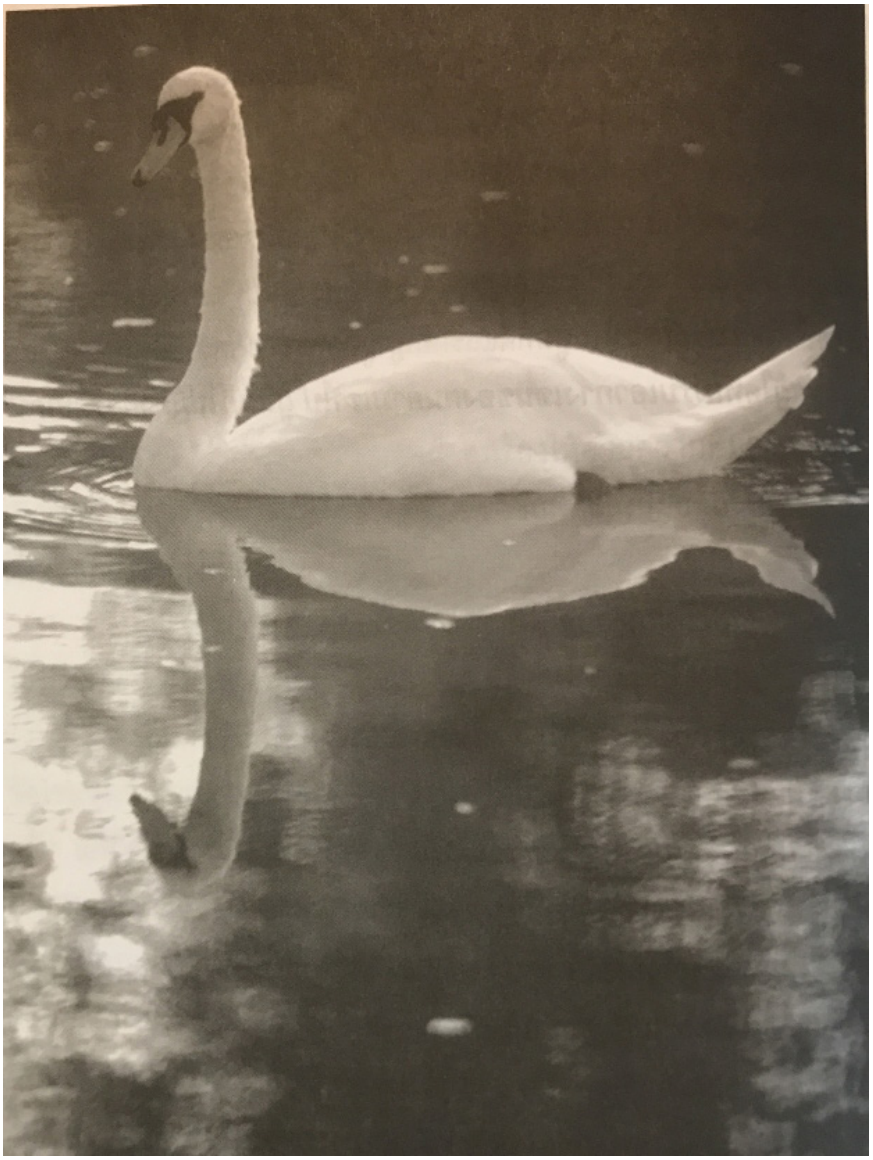

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 22

เงียบและฟัง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันนี้ลูกขอกราบบทสวดต่อพระองค์เป็นร้อยกรองสั้นๆ ดังนี้

แต่ละวัน
เรายุ่ง
เราทำงาน
วิ่งไปโน่นกลับมานี่
สมองสับสน
เรื่องวุ่นวายมากมาย
เราฟัง
รอบกาย
ถกเถียง
หากมีเวลา
เราถึงสวด
แต่เรา “ฟัง” ไหม?
พระเจ้าตรัสกับเรา
เช่นไร?
หากเราไม่ฟัง
แม้จะสวด
พระเจ้าจะสื่อ
กับเราอย่างไร?
วันหนึ่ง
ควรมี
สักหนึ่งอึดใจ
<u>เงียบและฟัง</u>
สุรเสียงของพระเจ้า

แล้วเราจะทราบ
ว่าพระองค์
รักเราแค่ไหน

สำหรับลูกแล้ว ลูกทราบพระเจ้าข้า ☺

“จงเอาใจของเจ้ารับคำสั่งสอน และเอาหูของเจ้ารับถ้อยคำแห่งความรู้” สุภาษิต 23:12

อาแมน

116

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 23

ความสุข

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนมีเพื่อนคนหนึ่งถามลูกว่าทำอย่างไร ลูกจึงดูยิ้มแย้ม อิ่มเอิบมีความสุขจัง ทั้งๆ ที่เขาทราบว่าลูกผ่านชีวิตอะไรมาบ้าง เขาบอกว่าถ้าผู้ที่เพิ่งรู้จักลูก จะต้องคิดว่าลูกเป็นคนที่เกิดมาบนกองเงินกองทอง มีชีวิตอยู่อย่างพวกไฮโซทั่วไป แต่เขาทราบว่าลูกต้องต่อสู้เพื่อความยุติธรรมของชีวิต ต้องเลี้ยงดูลูกๆ ตั้งหลายคนด้วยตัวเอง และต้องฟันฝ่ามรสุมเศรษฐกิจมาแค่ไหน

ลูกยิ้มและตอบเขาว่า “นี่ไง สาเหตุแห่งความสุขของฉัน” และชี้มาที่หัวใจของลูก เขาทำท่าดีอกดีใจ และร้องถามว่า “เธอกำลังมีความรักหรือ?” ลูกยิ้มกว้างกว่าเดิมและตอบว่า “ใช่แล้ว ฉันกำลังมีความรักเต็มเปี่ยมจนล้นหัวใจ ความรักของพระเจ้าไงล่ะ” เขาทำหน้าผิดหวัง และบอกว่า “อีกแล้ว พระเจ้าอีกแล้ว” แต่เขาก็อดไม่ได้ที่จะพูดคุยต่อ “ฉันก็พยายามเหมือนเธอนะ แต่ฉันไม่เห็นได้รับความรักหรือสื่ออะไรจากพระเหมือนที่เธอได้รับเลย พระรักเธอมากกว่าฉันมั้ง” ลูกรู้ทันทีว่าเพื่อนคนนั้น กำลังต่อว่าพระองค์เพราะเขาคงไม่ได้รับในสิ่งที่เขาขอ

“เธอคิดว่าพระเจ้าคือมนุษย์หรือ หากเธอขออะไร พระองค์ก็จะรีบตอบเป็นเสียงมนุษย์ว่าได้ยินแล้วจ้ะ และรีบยื่นสิ่งที่เธอทูลขอด้วยพระหัตถ์ เหมือนเพื่อนมนุษย์ด้วยกันหรือ? หากเธอคิดเช่นนี้ เธอก็จะผิดหวังตลอดชีวิต เพราะพระเจ้าทรงตอบคำสวดของพวกเราอย่างมนุษย์ไม่ได้” เพื่อนผู้นั้นทำปากแบะ “ฉันเป็นคาทอลิกตั้งแต่เกิด สวดขออะไรก็ไม่เคยได้ เขาว่าพระจะประทานอะไรต่อมิอะไร ให้คาทอลิกใหม่อย่างเธอล่ะ” ลูกรีบบอกเพื่อนคนนั้นว่า “เธอจะฟังอะไรจากฉันไหม จริงๆ ฉันก็ไม่บังอาจที่จะสอนเธอเรื่องพระเจ้าหรอกนะ เพราะเธอรู้จักพระองค์มาทั้งชีวิต ส่วนฉันเพิ่งเป็นลูกโดยสมบูรณ์ของพระองค์เพียง 4 ปีเศษเอง แต่ฉันค้นพบพระองค์โดยผ่านการทดสอบ 20 ปีเต็มๆ เพราะฉะนั้น ฉันจึงคิดว่าฉันสัมผัสพระองค์ทุกๆ วัน และเปิดโอกาสให้พระองค์สัมผัสจิตใจฉันทุกวันเช่นกัน ฉันจึงพบความสุขไงล่ะ นี่ฉันจะแบ่งปันให้เธอฟังว่า ฉันได้รับสิ่งที่ฉันทูลขออย่างไร”

“ยกตัวอย่าง เมื่อหลายปีก่อนหลังจากที่คดีของฉันจบแล้ว ฉันมีความทุกข์มาก เพราะฉันรับไม่ได้ว่าฉันต้องเสียเวลาชีวิตไปเกือบ 20 ปีในการถูกกล่าวหาในสิ่งที่ตนเองไม่ได้ทำ ต้องหนีหัวซุกหัวซุนเป็นผู้ร้ายข้ามแดน ถูกสังคมเหยียดหยามแม้แต่อ่านหนังสือพิมพ์ก็ยังอ่านไม่ได้ เพราะเพื่อนฝูงรุ่นราวคราวเดียวกันใหญ่โตไปถึงไหนแล้ว ฉันกลายเป็นคนที่สังคมรังเกียจ และลืมในเวลาต่อมา มิหนำซ้ำ ยังถูกทอดทิ้งให้เลี้ยงลูกๆ ตามลำพัง แม้ฉันจะให้อภัยทุกคนหมดแล้ว แต่ความทุกข์ที่เกิดจากการเวทนาตัวเอง ยังหนักหนาสาหัสสากรรจ์ ฉันคิดทุกวันว่าทำอย่างไร ฉันจึงจะหลับโดยไม่ต้องตื่นได้ แต่ไม่ได้คิดจะฆ่าตัวตายอีกนะ เพราะคิดไปหลายร้อยรอบแล้ว บางทีก็คิดตลกเลยเกิดว่า ทำยังไงฉันจึงจะหายานอนหลับที่ทำให้หลับที 5 ปี ตื่นมาทุกสิ่งทุกอย่างก็จะดีขึ้น แล้วฉันก็สวดอ้อนวอนให้พระเจ้าทรงช่วยรักษาแผลหัวใจของฉัน สวดขอให้แม่พระ

ทรงเติมความรักให้กับหัวใจ ที่แตกร้าวของฉันได้และฉันก็ตั้งใจ “ฟัง”

“ฟัง? เธอเชื่อขนาดคิดว่าพระจะพูดกับเธออย่างงั้นหรือ? ไหนเธอเพิ่งพูดว่า พระเจ้าตอบคำสวดของพวกเราอย่างมนุษย์ไม่ได้ไง?”

“เธอฟังต่อก่อนซิ ฉัน “ฟัง” เพราะฉันเชื่ออย่างแน่วแน่ว่าพระองค์จะทรงช่วยฉันได้ แต่อย่างไรและเมื่อไร ฉันไม่ทราบ แต่ฉันเปิดใจตลอดเวลาที่จะรับสื่อจากพระองค์ จนกระทั่งวันหนึ่ง ฉันดูโทรทัศน์อยู่ ขณะนั้นประเทศไทย เป็นเจ้าภาพจัดกีฬาสำหรับคนพิการทั่วเอเชีย หรือทั่วโลกอะไรนี่แหละ และนายกสมาคมคนพิการแห่งประเทศไทยมาออกรายการ เขาพูดถึงตัวเขา พูดถึงคนพิการทั้งหลายและพูดตอนหนึ่งว่า ไม่ว่าเขาหรือคนพิการทุกคนบนโลกนี้ ไม่มีใครต้องการเกิดมาเป็นคนพิการหรอก แต่ในเมื่อเขาเป็นคนพิการแล้ว จะร้องไห้คร่ำครวญตลอดชีวิตจนตายก็ไม่มีประโยชน์อะไร เพราะมันช่วยให้เขาหายพิการไม่ได้ เพราะฉะนั้น พวกเขา**ต้องยอมรับความจริง** และหากทำได้ พวกเขาก็สามารถมีชีวิตอย่างมีความสุขได้”

“ฉันฟังคำพูดเหล่านี้ เหมือนต้องมนต์สะกด ใช่แล้ว**ต้องยอมรับความจริง** ชีวิตฉันก็เหมือนคนพิการอย่างเขา ฉันจะคร่ำครวญถึงสิ่งที่เกิดขึ้นที่ผ่านไปแล้วจนตาย ก็ไม่ก่อประโยชน์อะไรขึ้นมา ฉันกลับไปมีชีวิตในอดีตไม่ได้ แต่หากฉันยอมรับความจริงว่าเรื่องที่เกิดขึ้น มันเกิดขึ้นและได้ผ่านไปแล้ว ควรยอมรับมันซะ และเริ่มต้นชีวิตใหม่ ฉันก็คงมีความสุขใหม่ได้”

“คืนนั้น ฉันนั่งทบทวน วิเคราะห์ถึงประโยคนี้ทั้งคืน ฉันทำตัวเป็นจิตแพทย์ให้ตัวเอง รักษาแผลหัวใจของตนเองถึงสว่าง แต่ที่สำคัญที่สุด ฉันคุกเข่าขอบพระคุณพระ ที่ทรง**ตรัส**ผ่านนายกสมาคมคนพิการท่านนั้น พระทรงตอบคำสวดขอของฉันแล้ว ฉันรู้ว่านั่นคือคำตอบที่พระจงใจให้ฉัน หลังจากนั้น ฉันจะสามารถรักษาแผลหัวใจของตัวเองได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับฉันแล้ว เพราะพระช่วยคนที่ช่วยตัวเองเท่านั้น”

“ฉันค่อยๆ รักษาแผลหัวใจของฉัน โดยการยอมรับความจริง และที่เธอทักฉันว่าทำไมฉันดูมีความสุขจัง ก็เพราะพระทรง “ฟัง” และ “ตอบ” คำสวดของฉันไง หากเธอต้องการให้พระตอบคำสวดของเธอนะ เธอต้องวางใจในพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไข และเปิดใจเปิดหูเปิดตา ให้กว้างๆ คอยรับสัญญาณจากพระองค์ แล้วเธอจะค้นพบว่าอัศจรรย์เกิดขึ้นกับชีวิตของคนธรรมดาๆ อย่างพวกเราได้ทุกวัน

“เพราะว่าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเจ้าทรงกระทำไม่ได้” ลูกา 1:37

ลูกจบการสนทนากับเพื่อนคนนั้นอย่างมีความสุข ความสุขที่สามารถแบ่งปันความรักของพระองค์กับเพื่อนคนนั้น ความสุขที่รู้สึกว่า พระองค์ทรงกำลังยิ้มกับลูก

ลูกขอกราบนมัสการ ณ พระบาทของพระองค์ พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 24

การรับใช้พระเจ้าตามความสามารถ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกยังจำได้ดี ถึงวันวันหนึ่ง เมื่อราว 4 ปีก่อน ขณะที่เศรษฐกิจของประเทศไทยเพิ่งพังพินาศใหม่ๆ ลูกรู้สึกท้อแท้ หมดหวังมองไม่เป็นฝั่ง เช่นเดียวกับนักธุรกิจนับพันนับหมื่นในประเทศไทย ในขณะนั้นลูกคิดว่า ลูกคงใกล้สภาพล้มละลายแน่ๆ ลูกได้พูดคุยกับเพื่อนคนหนึ่งซึ่งเป็นคริสเตียน และรักพระมากเช่นกัน ลูกได้ปรารภกับเขาว่า ลูกพร้อมแล้ว ที่จะยอมยกทุกสิ่งทุกอย่างให้กับธนาคาร และลูกก็ทำงานรับใช้พระอย่างเดียว

เมื่อได้ฟังเช่นนั้น เพื่อนผู้นี้ก็ได้เตือนสติลูกว่า หากลูกยอมแพ้ในด้านธุรกิจ และกลายเป็นคนหมดเนื้อหมดตัว ลูกจะรับใช้พระเจ้าได้อย่างไร เขาบอกว่าลูกควรจะอดทนสู้ต่อไป และรับใช้พระเจ้าผ่านธุรกิจของลูก และผ่านความสามารถอื่นๆ ที่ลูกมี

นับเป็นครั้งแรก ที่ลูกได้ยินว่า เราสามารถรับใช้พระเจ้าได้โดยผ่านธุรกิจ หรืองานที่เราทำได้ เพราะลูกเป็นคาทอลิกใหม่ ลูกจึงมีความเข้าใจว่า การรับใช้พระนั้น ต้องเป็นการทำบุญหรือการรับใช้ในงานของพระศาสนจักรเท่านั้น ลูกตื่นเต้นมาก ถามเขาว่า จริงๆ หรือ ที่ลูกสามารถรับใช้พระเจ้าโดยผ่านการงานที่ลูกทำได้ เขายืนยันว่าจริง และในอาทิตย์นั้นเอง ที่โบสถ์ของเขามีการเทศน์เกี่ยวกับการรับใช้พระเจ้าผ่านงานที่เราทำ เขาเอาสารจากโบสถ์ของเขาให้ลูกอ่าน เพื่อยืนยันในสิ่งที่เขาได้คุยกับลูก

หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา ลูกได้เปลี่ยนการสวดใหม่ เป็นการสวดขอให้พระองค์ประทานพระพรให้ลูกรับใช้พระองค์ผ่านงานของลูก ลูกสวดด้วยความจริงใจจริงๆ สวดขอว่าหากพระองค์ทรงต้องการให้ลูกทำธุรกิจต่อไป ขอให้เป็นธุรกิจที่ลูกสามารถรับใช้พระองค์ได้ รับใช้เพื่อนมนุษย์ได้

และเป็นอัศจรรย์อย่างยิ่งใหญ่ ที่พระองค์ทรงฟังการสวดด้วยใจบริสุทธิ์ของลูก พระองค์ได้ทรงประทานธุรกิจใหม่ให้ลูกครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ละครั้ง ลูกก็สามารถจ้างคนงานที่ตกงาน ทำให้คนเป็นร้อยสามารถมีงานมีเงินไปเลี้ยงครอบครัวของเขาได้

นอกจากลูกจะค้นพบว่า ลูกสามารถรับใช้พระองค์ผ่านธุรกิจของลูกได้ ลูกยังค้นพบอีกว่า หากเรามีความสามารถหรือความถนัดไม่ว่าในด้านใดก็ตาม เรา**ต้อง**ใช้ความสามารถนั้นในการรับใช้พระองค์และพระองค์ก็จะทรงตอบแทนด้วยพระพรของพระองค์อย่างล้นหลาม

“อย่าละเลยความสามารถที่มีอยู่ในตัวท่าน....
จงปฏิบัติหน้าที่เหล่านี้โดยถือเป็นชีวิตจิตใจ” 1 ทิโมธี 4 : 14-15

ในเวลาเดียวกัน การมีความเชื่ออย่างเดียวโดยไม่รับใช้พระองค์นั้นไม่เพียงพอ ส่วนจะรับใช้อย่างไรและเมื่อไรนั้น ให้เป็นไปตามความถนัดและโอกาสของแต่ละคน

“ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ถ้าไม่ประพฤติตามก็ไร้ผล” ยากอบ 2 : 17

ลูกยินดีเป็นประจักษ์พยานกับทุกคนในโลกนี้ได้ว่า พระเป็นเจ้ามีจริงและทรงได้ยินคำสวดภาวนาของลูกๆ ของพระองค์ทุกคน ขอให้พวกเราสวดด้วยความจริงใจและร้อนรนเท่านั้น และเมื่อพระองค์ทรงประทานพระพรให้เราแล้ว เรายิ่งต้องเป็นลูกที่ดีรับใช้พระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไป ไม่ใช่ว่าได้รับพระพรสบายแล้วก็ลืมพระเจ้าได้

“แต่ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งมีค่าและประเสริฐสำหรับตัวข้าพเจ้า
แต่ในชีวิตของข้าพเจ้า ขอทำหน้าที่ให้สำเร็จก็แล้วกัน
และการทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูเจ้าคือ
ที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐซึ่งสำแดงพระคุณของพระเจ้านั้น” กิจการของอัครทูต 20 : 24

ลูกขอปวารณาต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์ว่า ลูกจะรับใช้พระองค์ตามความถนัดเล็กๆ น้อยๆ ของลูก และตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นตลอดไป พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระ: องคัดนนฟัง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 25
การสวดเป็นประจำ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเคยเขียนบทสวดถึงพระองค์ในการสวดสายประคำทุกวันๆ ละ 1 สาย ว่ามันกลายเป็นกิจวัตรประจำวันที่ขาดไม่ได้ของลูกในทุกวันนี้ ลูกสวดเวลารดน้ำต้นไม้ ลูกสวดเวลาวิ่งออกกำลังกาย ลูกสวดแม้กระทั่งเวลารอพบแพทย์ จนลูกรู้สึกว่าไม่มีเวลาใดที่ลูกว่างจากธุรกิจประจำวันที่ลูกไม่สวด มันกลายเป็นอุปนิสัยที่สองของลูกรองจากการหายใจไปเสียแล้ว หลังๆ บางครั้งเมื่อยามลูกตื่นขึ้นมากลางดึก ซึ่งไม่ค่อยบ่อยนัก เพราะลูกเป็นคนนอนง่ายหลับง่าย ลูกรู้สึกว่าสมองกำลังสวดอยู่ มันช่างเป็นความรู้สึกที่วิเศษอะไรเช่นนี้!

อยู่ดีๆ ก็มีลูกชายของเพื่อน ซึ่งเป็นผู้ใหญ่แล้ว อายุราว 20 กว่าๆ และเป็นคาทอลิกด้วย มาคุยกับลูกในเรื่องธุรกิจ คุยไปคุยมาลูกก็คุยถึงเรื่องของพระเจ้าและการสวด เขาสนใจมากที่ทราบว่านักธุรกิจที่งานยุ่งทั้งวันอย่างลูก มีความสุขกับการสวดอย่างสม่ำเสมอเช่นนี้ สำหรับหนุ่มสาว การสวดสายประคำทั้งสายเป็นเรื่องยืดยาวและน่าเบื่อ ลูกบอกเขาว่า ตอนแรกๆ ที่ลูกเริ่มสวดเพื่อขอบางสิ่งบางอย่างจากแม่พระ เพื่อญาติของลูกคนหนึ่ง ลูกต้องฝืนตัวเองกว่าจะจบแต่ละสาย รู้สึกมันเสียเวลานานเหลือเกิน ลูกแอบมองเวลาบ่อยๆ ว่าเมื่อไรจะสวดจบสักที บางทีก็ต้องขอโทษต่อแม่พระ ที่จิตใจว้อกแว้กยามสวด แต่เมื่อนานๆ เข้า ลูกค่อยๆ ค้นพบความสุขและความสงบในจิตใจขณะสวด ลูกค้นพบว่าในขณะที่ลูกสวด โลกทั้งโลกไม่มีความหมาย คงมีแต่โลกที่มีลูกกับพระเจ้าและลูกกับแม่พระเท่านั้น มันเป็นความรู้สึกที่อิ่มเอิบใจ สงบ และส่วนตัวกับพระเหลือเกิน แสงสีเสียงจากโลกภายนอกจะถูกตัดทิ้งทั้งสิ้น ลูกจะรู้สึกว่าพระองค์ทรงประทับอยู่ในใจของลูกในขณะที่สวด มันช่างเป็นความสุขที่เปี่ยมล้นหัวใจอะไรเช่นนี้ วิทยุ เทป หรือCD ไม่มีความหมายอีกต่อไป ทุกครั้งที่ลูกขึ้นรถ ลูกจะสวดทันที บางครั้งลูกมีธุระที่ต้องติดต่อกับคนนี้ คนนั้น แต่หลังๆ ลูกจะสวดก่อนเสมอ ถ้าสวดยังไม่เสร็จ คนที่ลูกจะโทรไปติดต่อก็ต้องรอไปก่อน

ลูกชายของเพื่อนคนนั้น ฟังที่ลูกเล่าด้วยความสนใจ เขาบอกว่าเขาจะลองสวดบ้าง แต่ไม่ทราบว่าจะสวดได้มากน้อยแค่ไหน

มีนักเขียนต่างชาติคนหนึ่ง เคยเขียนไว้ว่า “การเขียนจดหมายรักที่ดี ท่านต้องเริ่มโดยไม่รู้ว่าจะเขียนอย่างไร และจบลงด้วยไม่รู้ว่าได้เขียนอะไรไปบ้าง” การสวดก็เช่นกัน การอยู่กับพระองค์ตามลำพัง และสวดตามความนึกคิดจากใจจริงถึงพระองค์ หรือสวดสายประคำเป็นการเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าที่ดีที่สุด ไม่จำเป็นที่จะต้องหาข้อความหรูๆ หรือแฟนซีอะไรทำนองนั้นมาสวดต่อพระองค์

นักเขียนคนเดียวกันได้เขียนต่อไว้ว่า “การสวดด้วยหัวใจ แต่ไม่มีคำพูดดีกว่าการสวดด้วยคำพูดแต่ไม่มีหัวใจ”

“เจ้าจะพบเราเมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสีสันสุดใจของเจ้า” เยเรมีย์ 29:13

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ถึงแม้ลูกจะชอบการเขียน แต่ลูกใช้ศัพท์แสงหรือคำสูงๆ ไม่เป็น คงเขียนได้แต่สไตล์เรียบง่ายจากใจเช่นนี้ ลูกจึงขอแปลข้อความหนึ่งที่นักเขียนต่างชาติอีกผู้หนึ่ง ชื่อจอห์น วีแอนนี (John Vianney) ได้เขียนไว้เกี่ยวกับความรู้สึกของเขาต่อการสวดเป็นกิจวัตรประจำวันดังนี้

“หากเราสวดด้วยใจจริง จะปรากฏมีความหวานจากการสวดนั้น หลั่งไหลเข้าจิตใจเรา เปรียบดั่งน้ำหวานจากองุ่นที่สุก การสวดอย่างจริงใจสามารถแยกจิตวิญญาณเราออกจากวัตถุโลกได้ มันจะยกระดับจิตใจของเราให้สูงขึ้นๆ เหมือนดั่งเปลวไฟที่ดันให้ลูกโป่งลอยตัวขึ้นไป ยิ่งเราสวดมากขึ้น เราก็จะอยากสวดมากขึ้นไปอีก เช่นเดียวกับปลาที่เริ่มต้นว่ายน้ำแต่เพียงบนผิวน้ำ ต่อมาเมื่อชำนาญมากขึ้นก็จะว่ายดำลึกลงๆ ผู้ที่เข้าใจถึงการสวดที่แท้จริงก็จะลืมเวลาของตนเอง ยามเมื่อได้สนทนาสัมผัสกับพระเจ้า ความทุกข์ต่างๆ ก็จะละลายหมดไปเปรียบประดุจหิมะที่ละลายยามถูกแสงแดดสอดส่อง การสวดเป็นประจำเปรียบประดุจน้ำศักดิ์สิทธิ์ที่หล่อเลี้ยงชีวิตความเป็นอยู่ของเราให้เขียวชอุ่มและชะล้างวิญญาณเราจากสิ่งไม่บริสุทธิ์ ตลอดจนดับความกระหายของความต้องการของหัวใจเราได้”

ลูกขอกราบขอบพระคุณที่ทรงฟังลูก “สวดจากใจ” มาตั้งยืดยาวเช่นนี้ พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระ: องคีคนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 26

โชคดี/ฟลุค/หรือพระพรของพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า หลายๆ คนบนโลกนี้ เวลาเกิดเรื่องดีๆ หรือได้สิ่งที่อยากได้ เพื่อนฝูง แม้กระทั่งตัวเขาเองมักจะพูดว่า “โชคดีจัง” หรือฟลุค มีสักกี่คนที่จะคิดว่านั่นคือ พระพรของพระเป็นเจ้า และขอบคุณพระองค์สำหรับพระพรนั้น

สำหรับลูกเอง ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในทางดีกับลูก ลูกจะขอบคุณและสรรเสริญพระองค์ เพราะลูกรู้ดีว่านั่นคือสิ่งที่พระองค์ทรงประทานให้แก่ลูก ไม่ใช่ฟลุคหรือบังเอิญหรือโชคดีอะไรทั้งนั้น

สองปีก่อน ขณะที่ลูกกำลังจะเริ่มการร่วมทุนกับชาวต่างประเทศ ลูกต้องหาโรงงานซึ่งผลิตสินค้าชิ้นหนึ่ง ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญมากสำหรับธุรกิจของเรา ลูกสืบแสวงหาเป็นเวลาเกือบปีก็หาไม่ได้ จบเกือบจะล้มเลิกโครงการของการผลิตสินค้าตัวนั้น คืนก่อนที่ผู้ร่วมทุนของลูกจะกลับประเทศของเขา เราได้ขับรถไปที่แห่งหนึ่ง เพื่อดูโรงงานที่เราจะไปเช่า ขณะที่คนขับกำลังจะกลับรถ พวกเราก็เหลือบไปเห็นโรงงานโรงหนึ่ง ซึ่งผลิตสินค้าที่ลูกได้สืบหามาเป็นเวลาเกือบปี โรงงานแห่งนี้ได้กลายเป็นลูกค้าที่สำคัญที่สุดแห่งหนึ่งของบริษัทของลูกในเวลาต่อมา

เมื่อไม่กี่เดือนที่ผ่านมา ลูกได้มีโอกาสไปสัมภาษณ์คุณหมอท่านหนึ่ง เพื่อนำเรื่องราวแบ่งปันของชีวิตท่านมาเผยแพร่ในหนังสือของพระศาสนจักรเล่มหนึ่ง คุณหมอท่านนี้ มีความเชื่อในพระเจ้ามาก แต่ยังไม่ได้รับศีลล้างบาปเหมือนกับลูกเมื่อ 4-5 ปีก่อน ก่อนจากกัน เขาขอให้ลูก ขอให้คุณพ่อเจ้าของคอลัมน์นี้หากางเขนตั้งโต๊ะให้เขาอันหนึ่ง เพื่อเขาจะนำไปตั้งบูชาในห้องทำงาน ลูกก็ได้ขอให้คุณพ่อช่วยหาให้ แต่ปรากฏว่าคุณพ่อหาได้แต่กางเขนติดผนัง ซึ่งลูกก็นำไปให้คุณหมอท่านนั้น และคิดในใจว่า เมื่อลูกไปต่างประเทศเมื่อไร จะซื้อกางเขนที่ตั้งโต๊ะให้อันหนึ่ง ซึ่งในต่างประเทศร้านที่ขายของศาสนภัณฑ์มีมากมาย

ต่อมาลูกมีนัดจะพาคุณหมอท่านนั้นไปพบคุณพ่อองค์เดิม วันก่อนวันนัด ลูกไปทำฟันที่โรงพยาบาลเซ็นต์หลุยส์ พอดีวันนั้นเป็นวันที่มีตลาดนัด ลูกออกจากแผนกทันตกรรม จะเดินไปที่รถ เห็นพ่อค้าขายลูกปัดคนหนึ่ง มีลูกปัดวางบนพื้นเต็มไปหมด มีลูกปัดหลากหลายชนิด สีสันสวยงาม ลูกจึงเดินเข้าไปเพื่อจะเลือกซื้อสร้อยคอสักเส้น แต่ไม่พบอะไรที่ชอบใจ ขณะที่ลูกกำลังจะเดินจากกองลูกปัดมา พลันเหลือบไปเห็นของชิ้นหนึ่งวางอยู่ตรงมุมข้างในเสื่อที่ปูรองลูกปัดหลายสิบเส้นนั้น หากไม่ทันสังเกตก็จะไม่เห็นเพราะถูกบรรดาลูกปัดและโถไหต่างๆ บังไว้ ของสิ่งนั้นคือ กางเขนทองเหลืองแบบวางตั้ง สูงราว 1 ฟุต สวยสง่างามตั้งอยู่นั่นเอง!

ลูกตื่นเต้นมาก รีบซื้อโดยไม่ต่อราคา เพราะตื่นเต้นจนบอกไม่ถูก จำได้แต่ว่าถามพ่อค้าคนนั้นว่าได้มาจากไหน เขาบอกว่าซื้อจากใครก็จำไม่ได้แล้ว รู้แต่ว่าเป็นของเก่า เขาเองก็ไม่ทราบความหมายของกางเขน และไม่ทราบว่าซื้อมาทำไม เพราะคิดว่าคงขายยาก แต่ที่ซื้อมาก็เพราะมันเป็นทองเหลืองของเก่า และแกะสลักลายบนฐานสวยงามมาก เขาดีใจที่ขาย

ออก!

แต่สำหรับลูก ลูกทราบทันทีว่าทำไมเขาซื้อกางเขนอันนั้นมา!

วันรุ่งขึ้นลูกไปพบคุณพ่อและคุณหมอพร้อมกางเขน และคุณพ่อก็ได้เสกกางเขนทองเหลืองอันสง่างามนั้นให้แก่คุณหมอ :) สร้างความปลาบปลื้มใจให้แก่คุณหมอเป็นอย่างยิ่ง

ปีใหม่ที่ผ่านมา ลูกพร้อมลูกๆ ไปเหนือเพื่อส่งท้ายปีเก่าและฉลองปีใหม่ พวกเราขับรถตู้ไปกัน ก่อนไปลูกๆ ก็ได้นำรถเข้าตรวจเช็คสภาพเพื่อให้แน่ใจว่าเครื่องยนต์อยู่ในสภาพฟิตเต็มที่ เหมาะกับการเดินทางไกล เช้าวันที่ 31 ธันวาคม พวกเราขับไปเชียงราย ไปดอยตุง ชื่นชมกับความสวยงามของทิวทัศน์ที่นั่นและพระตำหนักดอยตุง คืนนั้นพวกเราจองจะไปฉลองปีใหม่ที่โรงแรมกัน แต่ขณะที่รถตู้ของพวกเรากำลังจะขึ้นเขา ก็ปรากฏว่ามีไฟแดงขึ้นบนหน้าปัด เราได้จอดแวะอู่ตามทาง ก็ตรวจไม่พบสาเหตุ สักครู่ไฟแดงนั้นก็หายไป ต่อมาหลังจากได้เที่ยวกันพอใจแล้ว พวกเราก็ลงจากเขา ตั้งใจจะกลับโรงแรมที่เชียงใหม่ ปรากฏว่าไฟแดงกลับปรากฏขึ้นบนหน้าปัดรถอีก คราวนี้พวกเราชักใจคอไม่ดี เพราะมันเย็นมากแล้ว และเป็นวันสิ้นปี ร้านรวงและอู่ปิดหมด และพวกเรายังต้องไปอีกไกลกว่าจะถึงเชียงใหม่ ขณะที่พวกเราใจตุ๊บๆ ตับๆ อยู่นั้น ก็เห็นร้านซ่อมไดนาโมร้านหนึ่ง เป็นห้องแถวห้องเดียว และมีรถคันหนึ่งจอดอยู่ พวกเรารีบแวะเข้าไปหาเขา หลังจากที่เจ้าของร้านเช็ครถเราแล้ว เขาก็บอกว่าไดชาร์ตเสีย ซึ่งหมายความว่า ขณะที่รถวิ่งๆ ไปแบตเตอรี่ไม่มีการรีชาร์ต และในไม่ช้าแบตเตอรี่ก็จะหมดสภาพ และรถก็ต้องตายสนิท ทีแรกพวกเรากะจะซื้อแบตเตอรี่ลูกใหม่ และเปลี่ยนใช้ไปเลย แต่เมื่อคำนวณดูแล้วแบตเตอรี่ใหม่อีกลูกก็ยังไม่พอจะให้พวกเราขับถึงเชียงใหม่เพราะต้องขึ้นเขาลงเขาอีกเป็นระยะยาวไกล พวกเราจึงถามว่าเขามีอะไหล่ให้เปลี่ยนตัวไดชาร์ตไหม เขาก็บอกว่าไม่มี และเนื่องจากขณะนั้นเกือบ 6 โมงเย็นของวันสิ้นปี ร้านอะไหล่ต่างๆ ก็ปิดหมดแล้ว พวกเรามองหน้ากันด้วยอาการซีดเซียว จึงถามว่าเขาสามารถซ่อมได้ไหม เขาบอกว่าเขาจะพยายาม แต่ต้องใช้เวลาหลายชั่วโมง พวกเราตกลงทันที

ขณะที่ช่างและพวกผู้ชาย มุดเข้าไปใต้ท้องรถเพื่อดูเครื่อง พวกผู้หญิงก็เดินไปสำรวจสถานที่ใกล้เคียง เนื่องด้วยเป็นคืนส่งท้ายปีเก่าและพวกเรายังไม่ได้รับประทานอาหารกัน

ปรากฏว่าถัดจากร้านซ่อมรถไปนิดเดียว มีสวนอาหารแห่งหนึ่ง บรรยากาศดี ร่มรื่นด้วยต้นไม้ ซ้ำยังมีดนตรีให้ฟัง ลูกคนหนึ่งปรารภขึ้นว่า “พวกเราโชคดีจัง” ลูกมองหน้าเขาและบอกว่า “ไม่ใช่โชคดี พระเจ้าทรงดูแลพวกเราอยู่ต่างหาก วันนี้หม่ำมื้อสวดสายประคำไปทั้งหมด 3 สายแล้ว ระหว่างนั่งรถเพราะฉะนั้นพระองค์จึงทรงดูแลพวกเราอย่างใกล้ชิด”

คืนนั้นครอบครัวอันอบอุ่นของเราก็ได้ฉลองปีใหม่อย่างมีความสุข ติดดิน ท่ามกลางธรรมชาติ บนเชิงดอยและดนตรีไพเราะและที่สำคัญที่สุดท่ามกลางการสัมผัสความรักขององค์พระเป็นเจ้า พวกเราสวดสรรเสริญและขอบคุณพระองค์อย่างกตัญญูก่อนอาหาร และได้ให้ขนมเค้กแก่ลูกๆ ของช่างซ่อมรถ เป็นของขวัญปีใหม่ คืนนั้นพวกเรากลับถึงโรงแรมที่เชียงใหม่ 5-6 นาทีก่อนเที่ยงคืน อิ่มเอิบด้วยความรักของครอบครัวและของพระเจ้า

เรื่องราวที่ลูกกราบทูลมาทั้ง 3 เรื่องนี้เป็นเรื่อง “ฟลุค” “บังเอิญ” หรือ “โชคดี” หรือ ? สำหรับลูกแล้ว เป็นพระพรของพระองค์ทั้งสิ้น

ความบังเอิญหรือโชคดีนั้น แท้จริงแล้วเป็น “อัศจรรย์” เล็กๆ น้อยๆ ที่พระเจ้าประทานให้แก่มนุษย์โดยไม่ประสงค์จะออกพระนาม

เพราะฉะนั้น เวลาเรา ”บังเอิญ” ได้ประสบ ”ความโชคดี” เราควรที่จะขอบคุณและสรรเสริญพระเป็นเจ้า ไม่ใช่คิดว่าตนเองโชคดีหรือเก่งหรือมีความสามารถที่จะทำอะไรต่อมิอะไรให้สำเร็จด้วยตนเองได้ ลูกค้นพบอีกว่าหากเราทำตนเป็นลูกที่ดี กตัญญูรู้คุณต่อพระองค์ เหมือนเรากตัญญูรู้คุณต่อพ่อแม่ พระองค์ก็จะทรงรักและเอ็นดูเราและประทาน “ความบังเอิญ” และ ”ความฟลุค” แก่เราเสมอๆ

“จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า”
1เธสะโลนีกา 5:18

ลูกขอกราบขอบพระคุณในพระพรทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงประทานให้แก่ลูกและครอบครัวของลูก และขออนุญาตพระองค์ในการเป็นพยานในพระองค์ตลอดไป พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 27
ไม่มีชื่อบท

ข้าแต่พระเป็นเจ้า อาทิตย์ที่แล้วเป็นอาทิตย์ที่น่าตื่นเต้นที่สุดสำหรับนักเรียนวัย 17-18 ปีทั่วประเทศ เพราะเป็นเวลาที่มหาวิทยาลัยต่างๆ ทั่วประเทศประกาศผลการรับนิสิตนักศึกษาสำหรับปีการศึกษาใหม่ หรือที่เรียนกันทั่วไปว่า "ประกาศผลเอ็นท์" ลูกสาวของลูกคนเล็กก็ตื่นเต้นกับเขามาก เพราะปรากฏว่าติดทุกคณะที่ได้เลือกไว้ สมัยนี้เทคโนโลยีก้าวไกลมาก เด็กๆ ไม่ต้องไปถึงมหาวิทยาลัยเพื่อตรวจผลสอบกันแล้ว เพียงแต่มีคอมพิวเตอร์ก็สามารถเข้าไปตรวจดูผลของการประกาศได้ วันนั้นเย็นๆ เพื่อนของเขาโทรกันไปโทรกันมาวุ่นไปหมด และลูกสาวของลูกก็รีบเปิดคอมพิวเตอร์เพื่อดูกับตาตนเองว่า เขาสอบได้จริงๆ หรือไม่ เมื่อทราบเป็นที่แน่ชัด ทุกคนในครอบครัวก็ดีอกดีใจ ลูกบอกกับเขาทันทีว่า ที่เขาสอบได้และติดทุกคณะที่เขาเลือก ก็เพราะพระพรของแม่พระ ให้เขารีบไปสวดขอบพระคุณแม่พระก่อนจะไปฉลองกันเย็นนั้น ลูกสาวของลูกก็รีบไปสวดขอบคุณแม่พระตามคำแนะนำของลูก

ขณะนั้นเป็นเวลาบ่ายแก่ๆ ราว 16.00น.เศษ เพื่อนๆ ของลูกสาวก็ยังโทรเข้ามาถามไถ่ผลกันไม่ขาดสาย ได้ยินเสียงหัวเราะของลูกสาวกับเพื่อนๆ บางทีก็ได้ยินเสียงเขาปลอบใจเพื่อนที่ไม่ได้คณะที่เลือกไว้ บางทีก็ได้ยินเขานัดเพื่อนๆ ไปซื้อชุดนิสิตใหม่กัน เป็นที่ครื้นเครง

ปรากฏว่ามีโทรศัพท์ดังขึ้นครั้งหนึ่ง ลูกสาวรับสายและก็เงียบไป สักพักถามเพื่อนที่โทรมาว่า "เขาอยู่โรงพยาบาลไหน?" และต่อมาก็พูดว่า "เสียแล้วหรือ?" แต่น้ำเสียงเขายังราบเรียบอยู่ และเห็นเขาคุยต่อไป ลูกเองก็รู้สึกแปลกใจ เนื่องจากบ่ายนั้นเป็นวันหยุด ลูกอยู่บ้านและบังเอิญอยู่ในห้องนั่งเล่น ลูกสาวก็อยู่แถวๆ นั้นจึงได้ยินเขาโทรศัพท์กับเพื่อนมาตลอด เพียงแต่ลูกไม่ได้ไปสนใจฟังเขา ได้ยินแต่เวลาที่เขาพูดเสียงดังหรือหัวเราะเท่านั้น แต่การที่ได้ยินว่า "เสียแล้วหรือ?" แล้วยังพูดคุยต่อ มันรู้สึกแปลกใจ ขณะนั้นลูกกำลังสวดสายประคำในใจอยู่ จึงหยุดสวดและฟังต่อ เพียงไม่ถึงอึดใจลูกสาวของลูกก็วางหูโทรศัพท์ และร้องไห้โฮ เขาโผเข้ามากอดลูก พลางบอกด้วยความตกใจว่า เพื่อนในชั้นเขาคนหนึ่ง เช้านั้นไปดูผลเอ็นทรานซ์ด้วยตนเองที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และบ่ายนั้น ขณะที่เขากำลังข้ามถนนจากอีกฝั่งหนึ่งมายังอีกฝั่งหนึ่งซึ่งเป็นบ้านเขา เขาก็ถูกรถทัวร์ชนอย่างแรงเสียชีวิตทันทีที่หน้าบ้านเขาเอง

ลูกสาวของลูก เมื่อได้รับทราบข่าว เกิดอาการช็อคเพราะมันไม่น่าเป็นไปได้ จึงได้คุยต่อกับเพื่อนคนที่โทรมาตากปกติ ต่อมาเมื่อเขาวางหูโทรศัพท์ลงแล้ว จึงตระหนักถึงความร้ายแรงที่เกิดขึ้น

ลูกเองไม่รู้จักเด็กคนนั้น เพราะเป็นเพื่อนคนละห้องกับลูกสาวและไม่สนิทกันมาก และลูกก็ไม่รู้จักพ่อแม่ของเขา ถึงกระนั้น ลูกเกิดความสงสารจับใจและอยู่ในอาการช็อคไม่น้อยกว่าลูกสาว มันเป็นไปได้อย่างไร เด็กสาวไร้เดียงสา อายุยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ ก็ต้องตายจากโลกนี้เสียแล้ว เขายังไม่ทันเห็นโลกเลย เพียงแต่ทราบว่าตัวเองสอบเอ็นท์ติด คงดีอกดีใจ

เต็มไปด้วยความสุขใจ และเพียงไม่กี่ชั่วโมง ก็จากโลกนี้ไปเช่นนี้ ลูกคิดถึงพ่อแม่ของเขา โดยเฉพาะแม่ของเขาจะรับข่าวร้ายเช่นนี้ได้อย่างไร หัวใจของเขาคงแตกสลาย ในฐานะเป็นแม่เหมือนกัน ลูกรู้สึกถึงความเจ็บปวดปานจะขาดใจของเขา นี่ขนาดลูกไม่รู้จักเด็กและไม่รู้จักพ่อแม่ของเขา ลูกยังมีความทุกข์ใจถึงขนาดนี้ แล้วแม่ของเขาป่านนี้ไม่ขาดใจตามลูกเขาไปหรือ?

ลูกทำอะไรไม่ถูก เนื่องจากขณะนั้นกำลังสวดสายประคำอยู่ จึงได้ขออุทิศบทสวดให้แก่เด็กผู้เคราะห์ร้ายนั้น แต่พอคิดอีกที เขาได้จากไปแล้วนี่ จะสวดให้เขาได้อย่างไร ลูกจึงขอสวดให้กับพ่อแม่เขา แต่ไม่ทราบจะสวดให้เขาอย่างไร ลูกพะว้าพะวงไปหมด คงอยู่ในอาการช็อคกับเขาด้วย สักพักลูกจึงสงบสติอารมณ์และสวดสายประคำต่อโดยทูลขอแม่พระและพระมหาเยซูเจ้า โปรดสัมผัสจิตใจของพ่อแม่ของเด็กคนนั้นด้วยความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์เพื่อเขาจะสามารถบรรเทาใจรับความทุกข์อันแสนสาหัสนั้นได้

ลูกสวดสายประคำให้พ่อแม่เขาอีกหลายวันต่อมา และบอกลูกสาวของลูกว่า เพื่อนของเขาคงขึ้นไปอยู่บนสวรรค์กับพระเป็นเจ้าแล้ว เพราะวัยนี้เป็นวัยบริสุทธิ์ เด็กส่วนใหญ่ยังไม่ทำบาปหนักอะไร

ลูกซึมเศร้าไปอีกหลายวัน ไม่กล้าถามคำถามอะไรกับตัวเอง ไม่กล้าแม้แต่จะคิดว่า “ทำไม” ได้แต่คุยกับลูกสาวว่า “นี่แหละชีวิต ทุกคนเกิดมา ทุกคนก็ต้องตายสักวัน จะไปเร็วหรือช้าก็แล้วแต่ เพราะฉะนั้น ขอให้ทุกวันที่มีชีวิตอยู่มีชีวิตอย่างมีคุณค่า รู้จักรับใช้พระเป็นเจ้า ทำตัวเป็นลูกที่ดีของพระองค์เสมอ และเมื่อไรพระเรียกเราไป เราก็พร้อมที่จะไปอยู่บนสวรรค์กับพระองค์

“การระลึกถึงของคนชอบธรรมเป็นพระพร” สุภาษิต 10:7

ลูกสาวของลูกตัดสินใจไม่ไปเลี้ยงฉลองเพื่อเป็นการไว้อาลัยแก่เพื่อนของเขา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า โปรดสัมผัสจิตใจของพ่อแม่ ตลอดจนพี่ๆ ของเด็กคนนั้นด้วยความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์เทอญ เพื่อที่ครอบครัวเขาจะสามารถรับความทุกข์และความสูญเสียอย่างแสนสาหัสครั้งนี้ได้

ลูกกราบทูลขอในพระนามของพระมหาเยซูคริสตเจ้า พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 28

อัศจรรย์ของพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อสองสามวันก่อนที่ผ่านมา ทนายประจำบริษัทฯ ได้มาพบลูกด้วยธุระของบริษัทฯ ทันทีที่เขาเข้ามาในห้องทำงานของลูก เขาพูดด้วยความตื่นเต้นว่า “วันนี้ผมได้เห็นอัศจรรย์ของพระเจ้าของพี่ด้วยตัวเองล่ะ!”

ลูกแปลกใจมากที่ได้ยินคำพูดเช่นนี้

ทนายคนนี้ไม่ใช่เป็นคริสต์ และไม่เคยทราบเรื่องของพระเจ้ามาก่อนเลยในชีวิต จนกระทั่งในช่วง 4-5 ปีหลังนี้ ทุกครั้งที่ได้พูดคุยกับลูก ลูกจะเล่าถึงเรื่องของพระเจ้าโดยโยงกับเรื่องราวต่างๆ ของชีวิตลูกให้เขาฟัง จนเขาทราบเรื่องเกี่ยวกับพระเจ้าพอสมควร และเขากับหัวหน้าของเขาซึ่งได้รับทราบเรื่องราวต่างๆ ของลูก ก็พูดเสมอๆ หลังๆ นี้ว่า เขาเชื่อว่ามีพระเจ้าจริง เพราะเรื่องราวต่างๆ ของชีวิตลูกเป็นไปไม่ได้ หากไม่ใช่เป็นอัศจรรย์ของพระเจ้า แต่การที่เขาบอกว่าเขาได้ “เห็นอัศจรรย์” ของพระเจ้าด้วยตนเองเป็นเรื่องน่าทึ่งมาก ลูกจึงถามด้วยความตื่นเต้นว่า

“ไหน เล่าให้พี่ฟังซิ เกิดอะไรขึ้น” เขาเล่าด้วยสีหน้ายิ้มแย้มว่า เช้าวันนั้น เขาไปว่าความที่ศาลแพ่ง ลูกความของเขาเป็นจำเลยของคดีแพ่งคดีหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าจะตกลงยอมความกันได้ แต่หากว่าความกันต่อไป ต้องใช้เวลาเป็นปีๆ ทีเดียว ศาลจึงพยายามไกล่เกลี่ย ทนายทั้งสองฝ่ายก็พยายามพูดให้โจทก์และจำเลยยอมเลิกแล้วต่อกัน ตั้งแต่ศาลเริ่มนั่งบัลลังก์เวลา 9.00 น.เศษ จนเกือบเที่ยง ก็ไม่มีใครยอมใคร จนศาลเกิดความเบื่อหน่ายพูดว่า “ศาลก็ได้พยายามแล้ว แต่หากทั้งโจทก์และจำเลยต่างไม่ยอมกัน ก็จะต้องพิจารณาตามขั้นตอน ซึ่งคงจะใช้เวลาหลายปี ศาลจะออกไปข้างนอกสัก 10 นาที เมื่อกลับมา โจทก์และจำเลยตกลงอย่างไร ก็ให้เป็นไปตามนั้น” ทันทีที่ศาลลุกไปข้างนอก เพื่อนของจำเลยซึ่งเป็นเจ้านายเก่าของทนายผู้นี้ และได้ไปศาลด้วยวันนั้น ได้พูดขึ้นว่า “เมื่อก่อนนี้ ผมเป็นคนเลว แต่ต่อมาผมพบพระเจ้า ผมได้ทราบถึงความไร้สาระของการ มีทิฐิ ผมมีโอกาสสัมผัสกับความรักของพระองค์ และทราบว่า การให้อภัยก่อให้เกิดความสุขใจแก่ผู้ให้อภัยเพียงใด ผมอยากจะให้ท่านทั้งสองมีโอกาสสัมผัสกับความรักของพระเจ้าเช่นเดียวกับผม โปรดให้อภัยซึ่งกันและกันเถิด”

เงียบ!

ไม่มีใครพูดอะไรหลังจากที่ผู้ใหญ่ผู้นี้พูดจบ ทนายของลูกเล่าว่า ขณะนั้นเขาเองชักใจคอไม่ดี เพราะสถานการณ์ค่อนข้างตึงเครียด แล้วเจ้านายเก่าเขายังมาพูดในทำนอง “เทศน์” อีก

แต่แล้วเพียงชั่วอึดใจเดียว โจทก์ซึ่งมีเสียงกร้าวมาตั้งแต่เช้า ก็พูดขึ้นว่า “ที่คุณพูดมามีเหตุผลดี เอาล่ะ ผมยอมถอนความ เป็นอันยุติกัน!”

ทนายเล่าต่อด้วยความตื่นเต้นว่า ทั้งศาลและเขาพูดจนน้ำลายแห้ง เป็นเวลาเกือบ 3 ช.ม. แต่เจ้านายเก่าเขาพูดไม่

ถึง 3 นาที ทุกอย่างจบลงด้วยดี เขาจึงบอกว่านี่เป็นอัศจรรย์ของพระเจ้าที่เขาเห็นกับตาตนเอง

เจ้านายของเขาไม่รู้จักลูก และลูกก็ไม่รู้จักเขา แต่ลูกทราบจากทนายผู้นี้ว่า เจ้านายเก่าของเขาก็เพิ่งมาเป็นคริสต์เมื่อประมาณ 4-5 ปีก่อน และหลังจากนั้นก็รักพระเจ้ามาก และจะพูดถึงพระเจ้าเสมอๆ เช่นเดียวกับลูก

ทนายผู้นี้กับหัวหน้าของเขาก็เลยอยากเชิญให้ลูกพบกับเจ้านายเก่าเขา เพื่อฟังเรื่องราวของพระเจ้ามากกว่านี้ ลูกหัวเราะด้วยความยินดีและบอกกับเขาว่า ให้เตรียมตัวให้ดี หลังจากฟังเจ้านายสองคนที่เป็นคริสตชนใหม่ มีความร้อนรนในการรับใช้พระ แบ่งปันเป็นพยานถึงพระเจ้าเสร็จ รับรองเขาทั้งสองต้องขอรับศีลล้างบาปเป็นคริสต์บ้างแทบไม่ทันแน่ เขายิ้มตอบด้วยสีหน้าเตรียมพร้อม

ลูกดีใจมากที่มีโอกาสเป็นพยานในพระองค์เสมอๆ แม้ในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าในด้านธุรกิจหรือการติดต่อทุกๆ อย่าง ลูกจะพูดถึงพระเจ้าเสมอๆ หากมีโอกาส ลูกได้เล่าให้ทนายผู้นี้ฟังถึงเรื่องราวอีกเรื่องหนึ่งที่เกิดกับลูกในการทำให้เหตุร้ายกลายเป็นดีเพราะพระพรของพระ ดังที่ลูกจะเขียนในบทสวดบทต่อไป

ลูกขอกราบขอบพระคุณที่พระองค์ทรงประทานโอกาสให้ลูกรับใช้พระองค์โดยการเป็นพยานในพระองค์เสมอๆ

“มีความเชื่อแต่ไม่ประพฤติตามก็ไร้ผล ยากอบ 2 : 17”

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 29

อัศจรรย์ของพระเจ้า (ต่อ)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนทนายของลูกได้เล่าให้ลูกฟังด้วยความตื่นเต้นว่าเขาเห็นอัศจรรย์ของพระเจ้าในการทำให้คดีจบลงอย่างปาฏิหาริย์ ลูกบอกกับเขาว่านั่นแหละเป็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์ เพราะสำหรับพระเจ้าแล้วทุกสิ่งย่อมเป็นไปได้ และลูกก็ได้เล่าให้เขาฟังถึงเรื่องราวอีกเรื่องหนึ่งซึ่งเป็นอัศจรรย์...ให้เขาฟังบ้าง ลูกเล่าว่า

เมื่อ 4 ปีก่อน หลังจากที่ลูกเพิ่งเป็นคาทอลิกใหม่ๆ มีวันหนึ่งค่ำมากแล้ว แต่ลูกยังทำงานอยู่ที่บริษัท ปรากฏว่าเพื่อนคนหนึ่งผ่านมาแถวบริษัทเห็นไฟยังเปิดอยู่จึงแวะเข้ามาทักทาย และพาเพื่อนอีกคนหนึ่งซึ่งลูกไม่เคยรู้จักมาก่อนด้วย เขาทั้งสองกำลังจะไปธุระกัน กะว่าจะแวะมาสัก 2-3 นาที แล้วก็จะไป

เพื่อนของเพื่อนของลูกพูดขึ้นในขณะคุยกันว่าทราบว่าลูกผ่านชีวิตมาอย่างโชกโชนก่อนมาเป็นคาทอลิก เขาอยากทราบเรื่องราวคร่าวๆว่าทำไมลูกถึงมาเป็นลูกของพระเจ้าในวันนี้ ลูกเล่าอย่างสั้นๆที่สุดว่าลูกเคยถูกใส่ร้ายจนขนาดต้องหนีหัวซุกหัวซุนเหมือนผู้ร้ายข้ามแดน แต่ต่อมาด้วยพระพรอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าลูกก็สามารถพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเองได้หลังจากเวลาผ่านมาเกือบ 14 ปี และลูกก็ได้ให้อภัยกับศัตรูที่ทำร้ายลูกจนหมดสิ้นแล้ว ทันทีที่ลูกพูดจบ เพื่อนของเพื่อนผู้นั้นก็ร้องไห้โฮ สร้างความตกใจและแปลกใจแก่ลูกและเพื่อนของลูกเป็นอย่างยิ่ง

เพื่อนใหม่ผู้นี้ร้องไห้สะอึกสะอื้นสักพักก็พูดขึ้นว่า เขากับสามีกำลังจะไปหย่ากันที่อำเภอวันรุ่งขึ้น แต่หลังจากได้ฟังลูกพูดถึงการให้อภัยศัตรูที่ทำร้ายลูกจนถึงขนาดนั้นลูกยังให้อภัยได้ เขาก็เลยเปลี่ยนใจจะให้อภัยสามีของเขา และตัดสินใจจะไม่หย่ากับสามีเขาในวันรุ่งขึ้น เขาขอบคุณลูกเป็นการใหญ่ ลูกดีใจมาก บอกกับเขาว่าที่เขาคิดได้เช่นนั้นเป็นเพราะพระพรของพระต่างหาก ไม่ใช่เพราะลูก ลูกเป็นเพียงข้ารับใช้ที่พระเจ้าและพระแม่ประทานความรักผ่านมาสัมผัสจิตใจเขาเท่านั้น

ต่อมาเขาโทรมาเล่าว่า คืนนั้นเขากลับบ้าน เขาได้บอกกับสามีว่า “เราอย่าไปหย่ากันเลย เรามาให้อภัยซึ่งกันและกันเถอะ และขอให้เรามาเริ่มต้นชีวิตกันใหม่” สามีเขาเมื่อได้ยินดังนั้นก็ดีใจ เพราะในใจจริงแล้ว เขาก็ไม่อยากหย่า แต่ด้วยทิฐิและความอยากเอาชนะ เมื่อภรรยาขอหย่าก็จะไป ไม่งั้นก็เท่ากับแพ้ภรรยา แต่เมื่อภรรยาเป็นฝ่ายขอคืนดี เขาก็รู้สึกดีใจและกล่าวขอโทษภรรยาในสิ่งที่เขาได้ทำร้ายจิตใจภรรยามาตลอก เป็นอันว่าต่างฝ่ายต่างขอโทษกัน แทนที่จะไปจดทะเบียนหย่ากันในวันรุ่งขึ้น

และลูกทราบมาว่า หลังจากนั้นจนถึงวันนี้ ทั้งคู่ต่างกลับไปรักใคร่กันเหมือนเดิม ต่างพยายามถนอมน้ำใจซึ่งกันและกันเพื่อไม่ให้เกิดเรื่องจนถึงขั้นเกือบต้องหย่าร้างกันอีก และเพื่อนคนนั้นก็รู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณของลูกที่ทำให้ครอบครัวเขาคืนดีและมีความสุขจนถึงทุกวันนี้ แต่ลูกก็บอกกับเขาทุกครั้งที่เขาขอบคุณลูกว่าให้ขอบคุณพระเจ้าเถิด เพราะนั่นเป็นพระพรของพระที่ได้ประทานผ่านลูกให้แก่เขาในคืนนั้น

ทนายของลูกได้ฟังเรื่องราวของพระเจ้าจากลูกด้วยความสนใจ หลังจากได้สัมผัสความอัศจรรย์ด้วยตนเองและแสดงความกระตือรือร้นในการฟังเรื่องราวของพระเจ้าในคราวต่อไป

ลูกได้บอกกับทนายของลูกว่า หากผู้ใดรักและมีความเชื่อในพระเจ้าถึงขั้นอย่างไม่มีเงื่อนไข และยินดีถวายตัวรับใช้พระเจ้า พระองค์ก็จะทรงใช้ผู้นั้นในการสัมผัสจิตใจของคนรอบข้างด้วยความรักของพระองค์เสมอ และจะนำมาซึ่งความสุขทั้งผู้ให้และผู้รับ

"ผู้ที่ดำเนินในมรรคาของพระองค์ก็เป็นสุข"
สดุดี 128:1

ลูกขอกราบทูลให้พระองค์สัมผัสจิตใจของทนายทั้งสองคนนี้ให้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์ยิ่งๆขึ้นไปเทอญ

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

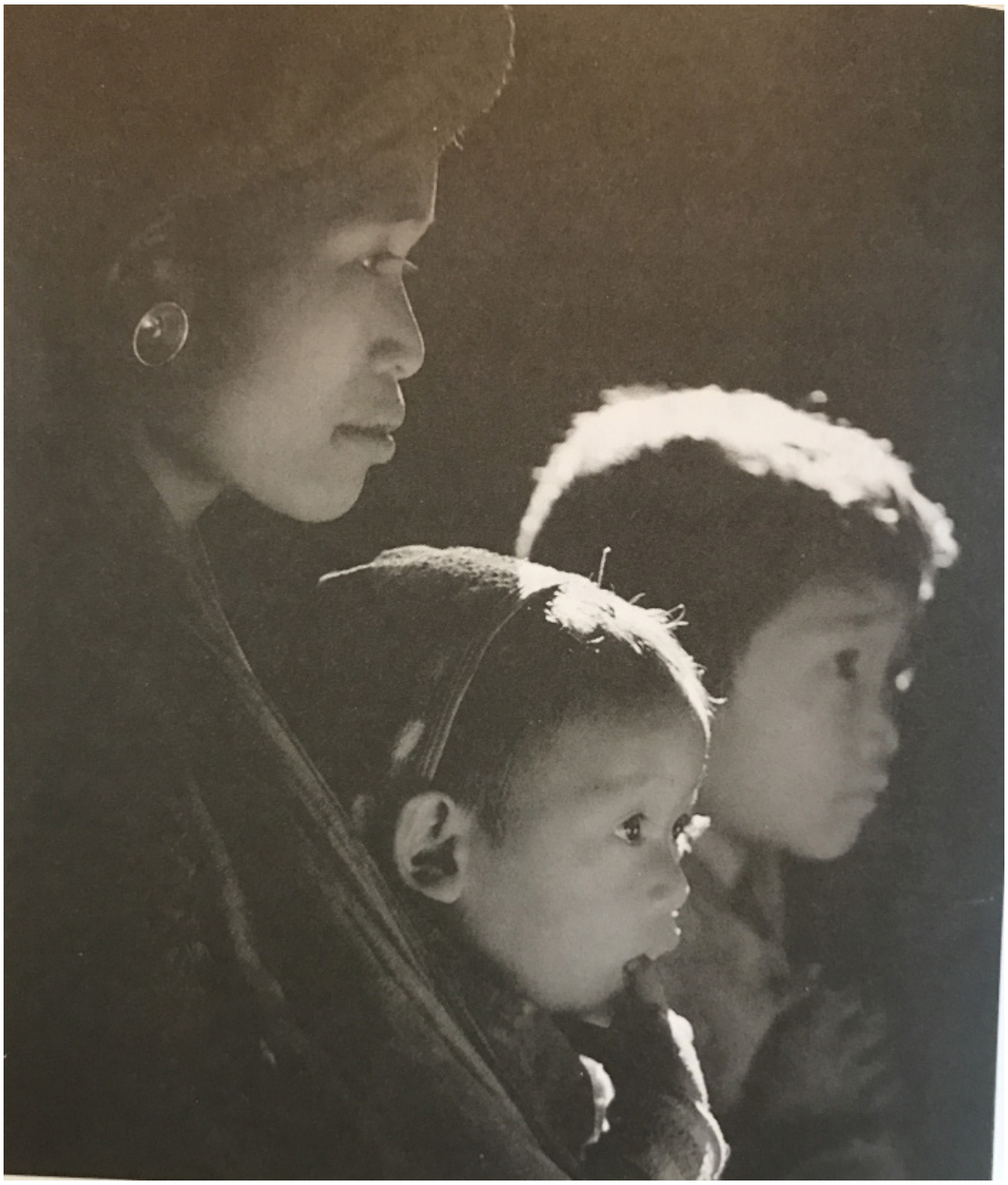

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 30
เมื่อคืนไฟดับ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อคืนก่อนราวๆ 3 ทุ่มเศษ ไฟฟ้าที่หมู่บ้านที่ลูกอยู่เกิดไฟดับทั้งหมู่บ้าน ขณะที่ไฟดับ สมาชิกในครอบครัวของลูกต่างทำธุระของตนเองอยู่ ลูกเองกำลังเดินออกกำลังในหมู่บ้าน ลูกชายคนโตกำลังอาบน้ำสระผมอยู่ ลูกสาวคนเล็กกำลังทำการบ้าน และลูกชายสุดท้องกำลังรดน้ำต้นไม้อยู่

ตอนแรกๆลูกคิดว่าไฟคงดับสักพักแล้วก็จะสว่างใหม่ ลูกจึงไม่สนใจและตัดสินใจไม่กลับเข้าบ้าน เพราะเข้าไปในบ้านก็ไม่มีไฟฟ้า เครื่องปรับอากาศก็ไม่ทำงาน สู้เดินเล่นข้างนอกต่อดีกว่า แต่สักพักแล้วไฟฟ้าก็ยังไม่มาอีก พวกลูกๆ จึงเอาไฟฉายออกมารับลูกกลับเข้าบ้าน บังเอิญคืนนั้นคงเป็นคืนเดือนหงายเพราะท้องฟ้าสว่างด้วยดวงจันทร์ส่องแสงเป็นยองใย บรรยากาศรอบๆหมู่บ้านจึงไม่มืดน่ากลัวแต่อย่างไร

เมื่อกลับเข้าไปในบ้าน พวกลูกๆ ได้ตกลงกันว่า จะไม่จุดเทียนเพราะจะทำให้ห้องร้อน พวกเขานำไฟฉายออกมาคนละกระบอก และส่องขึ้นเพดาน สร้างบรรยากาศได้อีกแบบหนึ่ง สักพักใหญ่ๆไฟฟ้าก็ยังไม่มาอีก พวกลูกๆ ก็เลยตัดสินใจยกพลเข้าห้องลูกกันหมด และหยิบพัดออกมาพัดคนละอันรวมทั้งลูกด้วย แล้วลูกชายคนโตก็ถอดเสื้อออก ลงไปนอนบนพื้น ลูกชายคนเล็กก็ทำตาม อีกอึดใจต่อมาลูกสาวก็ลงไปนอนบนพื้นด้วย เพราะมันเย็นสบายกว่านั่งบนเก้าอี้ในท่ามกลางความมืด ส่วนลูกเองขอปักหลักบนโซฟาดีกว่า เมื่อทุกคนได้ตำแหน่งเป็นที่พอใจแล้ว ต่างก็เล่าเรื่องนั้นเรื่องนี้สู่กันฟัง คนนี้ก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นที่โรงงาน อีกคนก็เล่าเรื่องไปรับน้องใหม่ที่มหาวิทยาลัย อีกคนก็เล่าเรื่องเพื่อนของเขาที่โรงเรียน สักพักต่างคนก็เล่าเรื่องขบขันสู่กันฟังและโดยเราไม่รู้ตัว พวกเราแม่ลูกก็หัวเราะกันขำกลิ้งอยู่ในห้องท่ามกลางความสว่างเพียงสลัวๆ ที่เกิดจากไฟฉายเพียงสามกระบอก พวกเราลืมสนิทว่าขณะนั้นกำลังอยู่ในห้องด้วยกัน เพราะต้องหลบ ”ภัย(ไฟ)มืด” และห้องก็ร้อนอบอ้าวจนเหงื่อเริ่มไหลซิกๆ

พวกเราสนุกสนานกับเรื่องขำขันของกันและกันจนไม่ได้ดูนาฬิกา มารู้ตัวอีกที เมื่อไฟฟ้าสว่างขึ้นอีก พวกเราตบมือไชโยกันใหญ่ และต่างก็แยกย้ายไปทำธุระส่วนตัวต่อ

พอลูกๆ ออกจากห้องไปแล้ว ลูกเองก็ขอบคุณพระองค์เป็นการใหญ่ที่ทรงประทานครอบครัวอันอบอุ่นและลูกๆ ที่น่ารักทุกคนเช่นนี้แก่ลูก ในเวลาเดียวกันลูกก็เห็นว่าการที่ลูกๆ ทุกคนต่างมารวมตัวใกล้ลูก เมื่อยามเกิดเหตุอะไรขึ้น ไม่ว่าจะเรื่องเล็กเรื่องใหญ่ก็เพราะ “พวกเขารักลูกและไว้ใจในตัวลูกซึ่งเป็นแม่ของเขา” พวกเขามีลูกเป็นที่ยึดเหนี่ยว ดังนั้นไม่ว่าสถานการณ์จะเป็นเช่นไร พวกเขาก็วางใจ ยอมรับสถานการณ์นั้นโดยไม่บ่น และสามารถพลิกผันเหตุการณ์รอบตัวให้เป็นเหตุการณ์ที่น่ายินดีสนุกสนานได้

ทำให้ลูกมองถึงมนุษย์และพระเจ้า มนุษย์ทุกคนเป็นลูกของพระองค์ หากใคร ”รัก” และ “ยึดถือ” พระองค์เป็น

หลัก ไม่ว่าจะเกิดขึ้นกับชีวิตเขา เขาจะ ”ไม่กลัว” และมีความ ”วางใจ” หากเมื่อไรเกิดจังหวะ “ไฟดับ” ขึ้นในชีวิตเขา เขาก็จะสามารถนอนลงบนพื้นห้อง หยิบพัดออกมาพัด และเล่าเรื่องขบขันให้คนข้างเคียงฟังได้

“ถ้าพระเจ้าอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเรา โรม 8 : 31”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอกราบนมัสการขอบพระคุณพระองค์ สำหรับความรักอันยิ่งใหญ่ที่ได้ประทานแก่ลูกและครอบครัวตลอดมา ขอพระองค์โปรดใช้ลูกเป็นสื่อในการนำความรักของพระองค์ไปสัมผัสทุกคนที่ลูกรู้จักและติดต่อด้วย เทอญ

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 31

ความโลภของมนุษย์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ที่ไม่ไกลจากบริษัทของลูก มีร้านขายก๋วยเตี๋ยวอยู่แห่งหนึ่ง ตอนแรกที่เริ่มขายใหม่ๆ เป็นแค่เพิงเล็กๆ และมีป้ายผ้าเขียนว่า “ก๋วยเตี๋ยวเรือชามละ 15บาท” ช่วงนั้นเป็นช่วงที่เศรษฐกิจเพิ่งตกใหม่ๆ ร้านก๋วยเตี๋ยวเรือประเภทชามละ 10บาท 15บาท ขึ้นมาเป็นดอกเห็ด บางรายก็อยู่ได้นาน และมีลูกค้าติดใจเป็นลูกค้าประจำกันเลย ส่วนบางรายก็อยู่ได้ชั่วประเดี๋ยวประด๋าวก็ต้องปิดไป เพราะอาจจะไม่อร่อย หรือบริการไม่ดี หรืออะไรก็แล้วแต่

ส่วนรายนี้ เขาให้มากพอสมควร สำหรับราคา 15บาทต่อชาม หากคนรับประทานไม่จุ ก็คงอิ่มได้ แม้จะไม่เต็มท้องทีเดียว ช่วงเศรษฐกิจตกสะเก็ด คนที่รัดเข็มขัดมีเยอะ เพราะฉะนั้น ธุรกิจของก๋วยเตี๋ยวเจ้านี้จึงเติบโตขึ้นเรื่อยๆ

จากเพิงเล็กๆ ก็ขยายเป็นเพิงใหญ่ จนกระทั่งมีหลังคากระเบื้องลอนเป็นกิจจะลักษณะ พื้นเดิมเป็นหญ้าปนดิน ก็กลายเป็นพื้นปูนซีเมนต์ และมีโต๊ะถึง20กว่าโต๊ะ ช่วงเที่ยงๆ หรือวันหยุดสุดสัปดาห์ จะมีรถเก๋งไปจอดรับประทานก๋วยเตี๋ยวเรือเจ้านี้กันยาวเหยียด

ลูกเองก็เป็นลูกค้าประจำคนหนึ่ง วันไหนไม่อยากไปไกล หรือคิดไม่ออกว่าจะทานอะไรดี ก็มักจะไปเจ้านี้ ทั้งถูกทั้งอร่อย แถมยังอยู่ใกล้ๆ ที่ทำงานอีกด้วย

และด้วยความที่ลูกเป็นคนที่ชอบผูกมิตรกับผู้อื่นเสมอ ลูกจึงไปพูดคุยกับเจ้าของ จนในที่สุด กลายเป็นคนรู้จักที่เป็นลูกค้า VIP ของเขาไป ทุกครั้งที่ลูกไป เจ้าของจะรีบมาเสิร์ฟด้วยตนเอง พร้อมมาพูดคุยด้วยเสมอ

เขาเป็นชายหนุ่มอายุราว 30ต้นๆ เป็นคนอยุธยา มาทำมาหากินที่กรุงเทพฯ กับภรรยา เป็นเวลาหลายปีแล้ว แต่ก็ล้มลุกคลุกคลานมาตลอด มาช่วงเศรษฐกิจพัง เขาเห็นโอกาสจึงตัดสินใจ เปิดเพิงขายก๋วยเตี๋ยวเรือ โดยเขาและภรรยาเป็นคนปรุงเอง เตรียมเอง และทำทุกอย่าง เขาเล่าว่าตอนแรกที่เขาเลือกทำเลตรงนี้ เจ้าของที่เกือบจะยกให้ฟรีด้วยซ้ำ เพราะเป็นที่ร้างมานาน ไม่ได้ทำอะไร จะขายก็ขายไม่ออก พอดีเขาไปติดต่อขอเช่า เจ้าของที่ก็ยินดีให้เช่าในราคากันเองมาก

ปรากฏว่าขายได้สักพักเดียว ลูกค้าติดใจ มีลูกค้าประจำ ระดับขี่รถเบนซ์ไปรับประทานเป็นประจำเป็นจำนวนมาก เขาทั้งสองคนดีใจมาก ลูกได้แนะนำเขาว่า ควรจะรักษาคุณภาพและปริมาณให้คงเส้นคงวา มิฉะนั้น ความนิยมของลูกค้าก็จะเสื่อมไป

เขาทั้งสองต้องจ้างเด็กเสิร์ฟมาเป็นสิบ เพื่อบริการลูกค้าที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

อยู่มาวันหนึ่ง ลูกก็เห็นมีคนทำอาหารมากขึ้น คือมีคนมาขายผัดไท และหอยทอด อยู่หน้าร้านข้างๆ ก๋วยเตี๋ยวเขา พอดีลูกไปนั่งทานวันนั้น จึงถามเขาว่า เพิ่มเมนูแล้วหรือ จากก๋วยเตี๋ยวเรือ ก็มีผัดไทและหอยทอดเพิ่มขึ้น เขาตอบด้วยสีหน้าไม่ค่อยดีว่าไม่ใช่ คนที่ขายอีก 2 รายการน่ะ เป็นเจ้าใหม่ที่เจ้าของที่แบ่งพื้นที่ด้านหน้าให้เช่าเพิ่มเติม เพราะเห็นว่าลูกค้า

เยอะมาก และเจ้านี้อยากมาขายที่ตรงนี้ เจ้าของที่ก็เลยบอกเขาว่า ต้องแบ่งพื้นที่ให้นะ มีหนำซ้ำ เจ้าของที่ก็ยังเพิ่มค่าเช่าขึ้นมาอีกเยอะ เพราะเห็นว่ามีคนอื่นมาขอเช่าเพิ่ม เขาก็บ่นทำนองน้อยใจว่า เจ้าของที่ไม่น่าทำเช่นนั้นเลย เขาเป็นคนบุกเบิกทำเลตรงนี้แท้ๆ แต่ก็ยังอดทนต่อ เพราะลูกค้าก็ยังแน่นขนัดทุกวัน การมีอีกเจ้าหนึ่งมาเสริมด้วย อาจจะดีกับเขาเสียอีก

ต่อมา ลูกก็สังเกตเห็นว่า เริ่มมีพ่อค้าแม่ค้าเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทีละรายสองราย มีราดหน้า ก๋วยเตี๋ยวไก่ ข้าวขาหมู ฯลฯ ซึ่งมาแซมข้างๆ บ้าง ข้างหน้าบ้าง ข้างหลังบ้าง ครั้งนั้นลูกไปทานก๋วยเตี๋ยวเรือของเขา ดูเหมือนจะเป็นครั้งสุดท้าย ได้คุยกับหนุ่มผู้บุกเบิก ทราบว่าเจ้าของที่เห็นว่าลูกค้ามีมาก ก็เกิดความโลภ ค่อยๆ ตัดพื้นที่ไปให้เจ้านี้เจ้านั่นเช่า พร้อมทั้งตัดพื้นที่ให้เขาขายก๋วยเตี๋ยวเรือเล็กลงๆ เขาเสียใจมากบอกว่าธุรกิจของเขาตกไปเยอะ และเขาคิดจะย้ายไปที่อื่น เขาบอกว่าให้เจ้าของที่ไปให้เจ้าอื่นเช่าก็แล้วกัน

นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่ลูกแวะไปร้านก๋วยเตี๋ยวนั่นอีก แม้จะไม่ไกลจากที่ทำงานเท่าไรนัก ซึ่งดูเหมือนจะปีกว่าๆ แล้ว เมื่อวานลูกเพิ่งสังเกตเห็นว่า สถานที่ขายก๋วยเตี๋ยวแห่งนั้นได้ปิดกิจการไปเรียบร้อยแล้ว คงสภาพเป็นที่ร้างเหมือนก่อนเจ้าก๋วยเตี๋ยวเรือจะมาเริ่มขายที่นั่น

ปรากฏว่า สามีภรรยาคู่นั้นได้ถอนตัวจากที่นั่น เพราะทนต่อความโลภของเจ้าของที่ไม่ไหว เมื่อรายการหลักที่ลูกค้าติดใจคือ ก๋วยเตี๋ยวเรือไม่อยู่ซะแล้ว ลูกค้าประจำก็ค่อยๆ หนีหายไป ทีละคนสองคน จนในที่สุดเจ้าต่างๆ ที่ไปขอเช่าแซมทีหลัง ก็ต้องปิดกิจการไปหมด เจ้าของที่ขณะนี้ก็ไม่ได้ค่าเช่าซักสตางค์

ลูกก็ได้แต่ปลง คนไทยเป็นแบบนี้เยอะเหลือเกิน หากบังเอิญโชคดีได้แม่ห่านที่ออกไข่ เป็นทองก็คิดอยากจะได้ไข่ทองในท้องทั้งหมด เลยฆ่าแม่ห่านซะเลย เมื่อแม่ห่านตายแล้ว ถึงได้ทำตาปริบๆ แต่ก็สายไปเสียแล้ว

ลูกก็มาคิดถึงมนุษย์กับพระองค์อีก คนที่โชคดีรู้จักพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าแท้ เป็นองค์ความรักที่สมบูรณ์ และเป็นผู้ที่ช่วยให้รอด จริงๆ แล้ว โชคดีกว่าคนที่ได้แม่ห่านที่ออกไข่มาเป็นทองเสียอีก แต่ก็มีเยอะเหลือเกินที่ไม่รู้จักคุณค่าของความโชคดีของตนเอง ไม่ได้ยึดถือพระองค์เป็นองค์พระผู้ไถ่อย่างจริงๆ จังๆ มารู้ตัวอีกทีก็สายไปเสียแล้ว แต่หากผู้ใดรู้สึกผิด รู้สึกสำนึกตัวอย่างจริงใจ พระองค์ก็ยังประทานโอกาสให้อีกโดยประทานแม่ห่านให้ใหม่ เพราะพระองค์คือองค์แห่งความรัก และพร้อมที่จะให้อภัยมนุษย์เสมอ

ลูกเขียนถึงตอนนี้ รู้สึกตนเองเป็นโชคดีเหลือเกิน ลูกจึงขอกอดแม่ห่านไข่ทองของลูกไว้แน่นแนบอก พระเจ้าข้า ลูกจะไม่ยอมปล่อยแม่ห่านไข่ทองของลูกห่างจากตัวเลยเป็นอันขาด

“แต่เขาทั้งหลายผู้รอคอย พระเจ้าจะเสริมเรี่ยวแรงใหม่ เขาจะบินขึ้นด้วยปีกเหมือนนกอินทรี เขาจะวิ่งและไม่เหน็ดเหนื่อย เขาจะเดินและไม่อ่อนเปลี้ย” อิสยาห์ 40 : 31

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 32

ความเหมือนบนความแตกต่าง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ทุกวันนี้ไม่ว่าเราจะหันหน้ามองไปทางไหน หรืออ่านข่าวจากสื่อใดก็ตาม จะเห็นมีแต่ความขัดแย้ง ประเทศนี้มีปัญหากับประเทศนั้น ประเทศนั้นมีข้อพิพาทกับประเทศนี้ ในแต่ละประเทศเองก็จะมีเรื่องราวปัญหาต่างๆ กัน นักการเมืองในแต่ละประเทศก็ทะเลาะกันเอง ฟังดูแล้วมีแต่ความวุ่นวายในระหว่างมนุษย์ด้วยกันเองไม่มีที่สิ้นสุด

หากเรามองเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เราจะเห็นว่า บางคนก็ผิวดำ บางคนก็ผิวขาว บางคนก็ผิวเหลือง บ้างก็สูง บ้างก็เตี้ย บางเชื้อชาติจมูกโด่ง ตาโต บางเชื้อชาติก็จมูกแบน ตาตี่ ฯลฯ รายการความแตกต่าง คงมีอีกยาวเหยียด หากเราจะพยายามมองหา ความแตกต่าง ของมนุษย์ด้วยกันเอง

แต่หากเรามองจากอีกมุมหนึ่งล่ะ มนุษย์ทุกคนมี ความเหมือนกันหมด คือ เป็นมนุษย์ด้วยกัน ผู้ชายก็คือผู้ชายเหมือนกันทั้งโลก ไม่ว่าจะเป็น ฝรั่ง แขก จีน ไทย ฯลฯ ผู้หญิงก็คือ ผู้หญิง เหมือนกัน ทุกเชื้อชาติ นอกจากนี้มนุษย์ทุกคนก็มีสรีระที่เหมือนกันคือ มีตา 2 ตา จมูก 1 จมูก หู 2 หู ปาก 1 ปาก แขน 2 แขน ขา 2 ขา ฯลฯ นี่คือ ความเหมือนกันของมนุษย์ แต่มีกี่คนในโลกนี้ที่จะพยายามมองหา ความเหมือน ในเพื่อนมนุษย์แทน ความแตกต่าง?

ที่โลกเรามีปัญหามากมายทุกวันนี้ เพราะต่างคนต่างมองความแตกต่างในคนอื่น แทนมองหาความเหมือนในเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน การมองผู้อื่นในแง่ร้ายก็เช่นเดียวกันกับการมองหาความแตกต่าง นี่คือสาเหตุของความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในทุกหย่อมหญ้าของทุกสังคม เพรามนุษย์ไม่พยายามมองซึ่งกันและกันในแง่ดีนั่นเอง

ในช่วงหลังๆ นี้ ดูเหมือนจะเป็นพระพรของพระเป็นเจ้าที่ลูกมีโอกาส “แบ่งปัน” และ “พบปะ” เพื่อนคริสตชนจากคริสตจักรต่างๆ เป็นจำนวนมาก โดยไม่ได้ตั้งใจ หรือเพื่อนชวนเพื่อนมาพบ ฯลฯ จนกระทั่งมีโอกาสจัดงานร่วมกับเพื่อนสตรีคริสตจักรจัดงาน “วันแม่” ที่จะมีขึ้นในเดือนสิงหาคมนี้ เนื่องจากโอกาสที่ลูกได้พบปะ เพื่อนคริสตชนเหล่านี้ มีหลากหลายต่างโอกาส แต่ในที่สุดก็จะจบลงด้วยบริบทของศาสนา คือพูดถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าร่วมกัน

มีอยู่วันหนึ่ง เพื่อนของลูกคนหนึ่งซึ่งเป็นคนพุทธ พาเพื่อน 2 คนของเขา ซึ่งเป็นสมาชิกของคริสตจักรแห่งหนึ่งและมีความเชื่อในพระเป็นเจ้าเป็นอย่างมาก มาพบลูกเพราะเขาเห็นลูกพูดถึงแต่เรื่องพระเป็นเจ้า ขณะที่เพื่อนเขาอีก 2 คน ก็เช่นเดียวกัน เขาไม่ทราบข้อแตกต่างระหว่าง “คริสตัง” และ “คริสเตียน” เขาทราบแต่ว่า เพื่อนเขาทั้งสองฝ่าย “เหมือนกัน” เพราะพูดถึงแต่พระเจ้าตลอดเวลา ปรากฏว่าวันนั้นเป็นวันหยุดเราสี่คนต่างละทิ้งภารกิจ ที่ติดพันกันมาตลอดสัปดาห์และมานัดพบกันเพื่อ “แบ่งปัน” ความเชื่อให้ซึ่งกันและกันฟัง มันช่างเป็นประสบการณ์ที่นำความรักพระเจ้ามาสัมผัสจิตใจซึ่งกันและกันอะไรเช่นนี้ 4-5 ชม. ที่พวกเราพูดคุยแบ่งปันถึงความรักและความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าให้แก่กันฟังดูเหมือนจะผ่านไปด้วยความรวดเร็ว เราจบการพบปะนั้นด้วยความรู้สึกที่ “เหมือนกัน” คือเราต่างเป็นลูกของพระเจ้าที่รักองค์พระเป็น

เจ้ามากเหมือนกัน ความรู้สึกที่ว่า เขาเป็นสมาชิกของคริสตจักรส่วนลูกเป็นคาทอลิก ไม่มีปรากฏเลยตลอดเช้าวันนั้น

ต่อมาด้วยการนำของพระจิตเต้า ลูกมีโอกาสอยู่ในคณะกรรมการที่จัดงาน “วันแม่” ร่วมกับกลุ่มสตรีคริสตจักร สาเหตุที่สตรีสองกลุ่มมีโอกาสจัดงานร่วมกันเช่นนี้ ก็เพราะพระจิตเจ้าทรงชักนำแท้ๆ มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ แต่ก็เป็นไปได้แล้ว

“พระเจ้าทรงกระทำให้สำเร็จได้ทุกสิ่ง” มาระโก 10:27

ก่อนลูกจะมารับศีลล้างบาปเป็นคาทอลิก ลูกได้ใฝ่หาพระเจ้าเป็นเวลานานหลายปี ในช่วงนั้นมีเพื่อนได้ชักชวนให้ลูกไปโบสถ์ของคริสตจักรแห่งหนึ่ง ลูกได้ไปที่นั่นเป็นเวลา 3 ปีเต็มๆ ตอนแรกที่ลูกไปลูกคิดว่านั่นใช่แน่แล้ว ลูกรู้สึกตนเองเป็นเด็กหลงทางที่ได้พบบ้านแล้ว แต่หลังจาก 3 ปีเต็มๆ ลูกรู้สึกว่ามีคลองขวางกั้นอยู่ ลูกข้ามไปไม่ได้ พอดีมีเพื่อนชักชวนมาทางคาทอลิก ลูกได้เรียนคำสอนกับพระสงฆ์เพียงไม่กี่เดือน ด้วยความสุกงอมของหัวใจที่จะรับพระเจ้ามาเป็นผู้ช่วยให้รอด ลูกตัดสินใจรับศีลล้างบาปทันที เมื่อข่าวทราบไปถึงคริสตจักรแห่งนั้น คณะกรรมการสตรีของเขาถึงกับมีการประชุมด่วนว่าทำไมมีผู้สนใจใฝ่หาพระเจ้าไปอยู่ในโบสถ์เขาถึง 3 ปี แต่กลับปล่อยให้หลุดจากวงจรได้ นั่นมันเป็นเหตุการณ์เมื่อหลายปีก่อน

ต่อมาเมื่อเดือนที่แล้ว คริสตจักรแห่งนี้ได้เชิญให้ลูกไป “แบ่งปัน” ประสบการณ์ ให้ฟังถึงเรื่องราวที่ลูกได้ “ค้นพบ” พระเจ้าและถึงสาเหตุที่ลูกได้ “หลุดจาก” พวกเขามา ลูกเห็นเป็นโอกาสดีจึงได้ เชิญชวนคณะกรรมการสตรีจากฝ่ายคาทอลิกเพื่อไปเป็นกำลังใจให้ลูก ในเวลาเดียวกัน ก็เป็นการเชื่อมสัมพันธไมตรีกับกลุ่มสตรีคริสตจักรด้วย ผลปรากฏว่า ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดียิ่งจากฝ่ายเขา และตอนท้าย พวกผู้ใหญ่ฝ่ายเขาได้เข้ามากอดลูกและบอกว่า ตอนนี้ทราบแล้วว่าทำไมหลังจาก 3 ปีที่ได้ไปอยู่กับพวกเขาลูกกลับมาเป็นคาทอลิก เพราะพระเจ้ามีแผนการให้ลูกเป็น “ตัวเชื่อม” ระหว่างสตรีคริสตจักร และสตรีคาทอลิกนั่นเอง! ทุกคนต่างสรรเสริญพระเจ้าว่าพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ และบางครั้งแผนการของพระองค์ช่างล้ำลึกเกินกว่ามนุษย์จะเข้าใจในตอนนั้นๆ ได้

จากวัน “แบ่งปัน” จึงเกิดความคิดที่จะจัดกิจกรรมร่วมกันต่อเนื่อง เพื่อเป็น “ศาสนสัมพันธ์” และกระชับสัมพันธภาพให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น จึงมีงาน “วันแม่” ร่วมกันด้วยประการฉะนี้

เมื่อวันอาทิตย์ที่ผ่านมา หลังจากที่คณะกรรมการทั้งสองฝ่ายได้สรุปประเด็นสำคัญๆ ได้ลงตัวหมด ลูกมองหน้าประธานฝ่ายโน้น และยิ้มบอกกับเขาว่าเห็นไหมพวกเรามีความแหมือนบนความแตกต่าง จากนี้ไปขอให้พวกเราเห็นแต่ความเหมือนกันเถอะ ความแตกต่างเล็กๆ น้อยๆ ขอให้เป็นสีสันที่เติมให้ชีวิตมีรสชาติมากขึ้น แต่ที่สำคัญพวกเราเหมือนกันคือเป็นลูกของพระเจ้าองค์เดียวกัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ใครจะเห็นใครแตกต่างกับใครก็ช่าง ลูกขอเป็นเด็กอนุบาลไร้เดียงสา มองเห็นแต่ความเหมือนหรือความดีในเพื่อนมนุษย์ด้วยกันก็แล้วกัน ขอเพียงแต่พระองค์โปรดคุ้มครองลูกด้วยเกราะความดีตลอดชีวิตของลูกบนโลกนี้ด้วยเทอญ ลูกขอกราบขอบพระคุณพระองค์ ณ ที่นี้ พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 33

ความเปราะบางของชีวิตมนุษย์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า บนโลกนี้มีมนุษย์เป็นล้านๆ คน แต่มีสักกี่คนที่ตระหนักดีตลอดเวลาว่า ชีวิตของเรานั้นไม่ใช่เป็นของเรา เราไม่ได้เป็นเจ้าของชีวิตของเราเอง พระเจ้าต่างหากที่เป็นผู้ประทานชีวิตแก่เรา และจะเอาคืนจากเราเมื่อไรก็ได้ บางคนอาจจะคิดได้เมื่อชีวิตตนเองตกอยู่ในอันตราย หรือไม่ก็มีปัญหาสุขภาพ เมื่อนั้นแหละ ถึงจะมาคิดถึงสัจจธรรมข้อนี้ได้

ลูกเองมีความเชื่อในพระองค์อย่างสูงสุดโดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ และตระหนักถึงสัจจธรรมข้อนี้ของชีวิตตลอดเวลา แต่มีเหตุการณ์หนึ่ง เมื่อ 2 สัปดาห์ที่ผ่านมา ที่ทำให้ลูกใกล้ชิดกับพระองค์จนเกือบสนิทกับพระองค์เลยทีเดียว

จากการตรวจสุขภาพประจำปี แพทย์พบว่าผลเลือดตัวหนึ่งแสดงว่าลูก “อาจจะ” มีปัญหาในช่องท้องที่หนึ่งที่ใด ดังนั้นเพื่อความแน่ใจ แพทย์จึงสั่งให้ลูกไปรับการตรวจเพิ่มเติมโดยการไป “เข้าอุโมงค์” และฉีดสีเข้าเส้นเลือดเพื่อตรวจดูอวัยวะ ทุกส่วนของช่องท้องว่ามี “ปัญหา” ที่ใดบ้าง ทันทีที่ลูกทราบเช่นนั้น ลูกรู้สึกตกใจ ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดา สมองของลูกคิดเรื่อยเปื่อยถึงสิ่งซึ่ง “อาจเกิดขึ้นได้” กับลูก เมื่อกลับถึงบ้าน ลูกรีบตรงเข้าไปในห้อง คุกเข่า สวดต่อหน้าแม่พระบนพระแท่น ซึ่งเต็มไปด้วยกางเขนในรูปแบบต่างๆ ตลอดจนรูปปั้นแม่พระฟาติมา ซึ่งลูกได้มาจากการไปแสวงบุญครั้งแรกในชีวิตของลูก ลูกสวดต่อองค์แม่พระว่า

“ข้าแต่แม่พระสุดที่รักของลูก บนสวรรค์มีคนรับใช้พระผู้เป็นเจ้าแลแม่พระเยอะแล้ว บนโลกนี้เสียอีก ไม่ค่อยมีคนรับใช้พระองค์อย่างสุดชีวิตจิตใจ เช่นเดียวกับลูก พระองค์อย่าเพิ่งเอาลูกไปเลย ลูกคิดว่าลูกสามารถรับใช้พระองค์บนโลกนี้ได้อีกเยอะ”

หลังจากที่ลูกได้กราบลงบนพื้น หลังบทสวดนี้แล้ว ลูกรู้สึกว่า แม่พระคงยิ้มในความเซ่อบริสุทธิ์ของลูก ลูกได้สวดเพิ่มเติมว่า “เป็นธรรมดาที่ลูกยังไม่อยากจากโลกนี้ไป แต่หากเป็นพระประสงค์ขององค์พระเป็นเจ้าแล้ว ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เถิด” แล้วลูกก็กราบอีก หลังจากที่ลูกได้ถวายชีวิตให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้ว ลูกรู้สึกจิตใจเบา ไม่กังวลหนักเหมือนเมื่อทราบผลเลือดใหม่ๆ ลูกทราบดีในใจว่า พระองค์ทรงดูแลลูกอยู่ไม่ว่าเหตุการณ์ข้างหน้าจะเป็นเช่นไรก็ตาม

เนื่องจากแพทย์นัดอีกครั้ง 1 สัปดาห์ต่อมา ห้องแลปจึงนัดให้ลูกไปตรวจครั้งสำคัญอีก 7 วันข้างหน้า

อันที่จริงมีเหตุการณ์ 2 ครั้งในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา ที่ทำให้ลูกรู้สึกว่า “เกือบ” ได้สัมผัสกับความตาย และประสบการณ์ทั้ง 2 ทำให้ลูกไม่กลัวความตาย ตรงกันข้าม หากความตายเป็นเหมือนดังประสบการณ์ที่ลูกได้สัมผัสครั้งแรก ความตายก็เป็นประสบการณ์ที่สงบสุข น่ายินดีปรีดาด้วยซ้ำ

จนถึงทุกวันนี้ ลูกไม่ทราบว่าเหตุการณ์ทั้ง 2 เป็นเพียงความฝัน หรือสมองคิดไปเอง หรือเป็นนิมิตที่ลูกได้ “สัมผัส” กับความรักของพระองค์โดยตรง ลูกไม่กล้าเล่าให้ใครฟัง นอกจากเรื่องที่ 2 ที่ลูกทนไม่ได้ ต้องไปเล่าให้พระสงฆ์ที่ลูกเคารพฟัง

เหตุการณ์ครั้งแรกเกิดขึ้นเมื่อวันที่ 17 ม.ค. 1991 ในช่วงนั้น คดีที่ใส่ร้ายว่าลูกยักยอกฉ้อโกงเงินบริษัทเก่า 196 ล้านบาท ยังคงดำเนินอยู่ที่ศาล ลูกเองก็สุดปัญญาที่จะต่อสู้ เพราะเอกสารที่ลูกได้ร้องขอต่อศาล ถูกฝ่ายโจทก์อ้างว่าได้ทำลายหมดแล้ว เข้าวันนั้น ลูกได้ฝันว่า ลูกเพิ่งตาย และวิญญาณได้ลอยออกจากร่าง มองลงไป มีคนกำลังบรรจุศพลูกลงในโลง เขาเอาดอกบัวมาไว้ในมือของลูก (ขณะนั้นลูกยังไม่ได้เป็นคาทอลิก) วิญญาณของลูกมองขึ้นไปท้องฟ้า เห็นดาวระยิบระยับ ความรู้สึกในขณะนั้น เป็นความรู้สึกที่สงบสุขจนอธิบายด้วยคำพูดไม่ได้ และลูกมีสติบอกกับตัวเองว่า ในอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า เราก็จะดับสูญแล้ว และได้กล่าวออกมา 2 ประโยคว่า “ขอให้พระเป็นเจ้ามารับลูกไปอยู่กับพระองค์เถิด และขอบคุณที่ได้เกิดมาเป็นลูกของคุณพ่อคุณแม่” พอพูดจบวิญญาณของลูกก็ได้ลอยหายเข้าไปบนท้องฟ้าท่ามกลางดาวระยิบระยับ ลูกตกใจตื่นทันที จำได้ว่านั่งอยู่บนเตียงอีกหลายนาที ความรู้สึกที่สงบสุข จนเกือบจะปรี่ล้นออกมายังคงติดตราอยู่ในใจ ลูกได้คิดว่าถ้าความตายเป็นเหมือนเมื่อกี้นี้ ก็ไม่น่าเป็นสิ่งน่ากลัวแต่ประการใด ตรงกันข้ามมันเป็นสิ่งน่ายินดีปรีดาเสียอีก

ปรากฏว่าในวันนั้นเอง ก็มีอัศจรรย์เกิดขึ้นกับชีวิตของลูกคือ ผู้อำนวยการฝ่ายกฎหมายของบริษัทเก่าของลูก ยินยอมให้ลูกไปค้นเอกสารจนพบ และคดีได้ถูกถอนอย่างรวดเร็วในเวลาต่อมา!

อีกครั้งหนึ่ง (เสียดายลูกไม่ได้จำวันที่ไว้) เป็นวันหลังจากคดีได้จบลงแล้ว แต่ลูกกลับมีความทุกข์ใจกว่าเดิมมาก เพราะไม่มีใครเข้าใจถึงความชอกช้ำในใจของลูก ที่ต้องถูกใส่ร้ายและถูกสังคมรังเกียจเหยียดหยันเป็นเวลาถึง 14 ปีเต็ม ลูกอยากตาย และสวดทุกวันโดยตอนจบลูกจะสวดขอต่อแม่พระว่า ให้พระองค์มารับลูกไปเถิด ลูกไม่อยากจะอยู่บนโลกนี้อีกแล้ว

ปกติลูกเป็นคนตื่นสายจะตื่นราวๆ 7 โมงทุกวัน วันนั้นลูกตื่นขึ้นมาราว 5.30น. พอลูกๆ ออกจากบ้านไปโรงเรียนแล้วลูกก็กลับไปนอนต่อ จำได้ว่าสักพักใหญ่ๆ ลูกรู้สึกว่าตาลูกได้หลับสนิท สมองของลูกก็เกือบหลับสนิท ทันใดนั้น ทั้งๆ ที่ตาทั้งสองข้างยังปิดอยู่ ลูกได้เห็นแม่พระมาปรากฏต่อหน้าลูก สวมชุดสีขาวบริสุทธิ์ เช่นเดียวกับรูปปั้นบนหิ้งบูชาในห้องนอนที่ลูกกราบทุกวัน พระองค์มีพระพักตร์เคร่งขรึม ตรัสกับลูกว่า “ที่ลูกสวดทุกวัน ขอให้แม่มารับเธอไปนั้น หากแม่มารับเธอไปเดี๋ยวนี้เลย เธอพร้อมไหม?” ลูกจำได้ว่า ลูกตกใจมาก สิ่งแรกที่ผุดขึ้นมาในสมองก็คือ ลูก 2 คนเล็ก ซึ่งยังช่วยตัวเองไม่ได้ หากลูกเป็นอะไรไป ใครจะดูแลเขาทั้งสองล่ะ ลูกรีบทูลแม่พระไปว่า “ถ้าเป็นตอนนี้เลย ลูกยังไม่พร้อมพระเจ้าข้า” “ถ้าเช่นนั้น อย่าสวดเช่นนี้อีก” เมื่อแม่พระตรัสเช่นนั้นแล้ว พระองค์ก็หายไปทันที!

ลูกสลัดผ้าห่ม กระโดดลงจากเตียง คุกเข่าลงบนพื้นต่อหน้าหิ้งพระ กราบลงบนพื้น พร้อมทั้งน้ำตาไหลอาบแก้มว่า “ข้าแต่แม่พระ ลูกกราบขอโทษ ที่ลูกได้โง่เขลาเบาปัญญา สวดโง่ๆ รบกวนแม่มาตลอด ขอพระแม่ได้โปรดยกโทษให้แกลูกด้วย ลูกจะไม่สวดเช่นนี้อีก”

เช้านั้น ลูกได้ไปพบพระสงฆ์ ผู้สอนคำสอนแก่ลูก และเล่าให้พ่อองค์นั้นฟัง ลูกแน่ใจว่า ลูกไม่ได้ฝันและไม่ได้คิดเอง แต่ลูกไม่กล้าบอกคนอื่น ลูกต้องการทราบว่า พระสงฆ์องค์นั้นจะบอกลูกว่าเช่นไร พ่อบอกว่า”พระเป็นเจ้า และแม่พระ ทรงได้ยินบทสวดของคนทุกคนบนโลกนี้” ลูกดีใจที่พ่อองค์นั้นไม่ได้คิดว่าลูกเพ้อเจ้อ!

ลูกเก็บเรื่องทั้งสองไว้เป็นความลับมาตลอด แต่ในใจลูก ลูกไม่กลัวความตายอีกต่อไป และลูกก็ตระหนักตลอดเวลาว่า ชีวิตของลูกเช่นเดียวกับมนุษย์ทุกคนเป็นของของพระองค์ที่พระองค์สามารถเอาคืนได้ตลอดเวลา

อีกสัปดาห์ต่อมา ผลการตรวจอย่างละเอียดปรากฏว่าไม่พบอะไรที่ร้ายแรง แต่แพทย์ได้สั่งให้ลูกทำการเจาะเลือดตรวจดูซ้ำทุก 3 เดือนจากนี้เป็นต้นไป

จากเหตุกาณ์ครั้งนี้ ยิ่งเป็นการตอกย้ำว่า ชีวิตของมนุษย์ช่างเปราะบางอะไรเช่นนี้ หลายๆ คนชอบพูดว่า “ชีวิตคนช่างสั้นจริง เพราะฉะนั้น เราจงหาความสุขใส่ตัวให้มากที่สุด” ลูกเองก็คิดเช่นกันว่าชีวิตคนเราช่างสั้นอะไรเช่นนี้ แต่แทนที่จะหาความสุขใส่ตัวให้มากที่สุด เราควรจะรับใช้พระเป็นเจ้าให้มากที่สุด เพราะเราไม่ทราบว่าพระองค์จะทรงเรียกชีวิตเราคืนเมื่อไร

“มิใช่ทุกคนที่กล่าวว่า “พระเจ้าข้าๆ” จะได้เข้าในอาณาจักรสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระบิดาของเราที่สถิตในสวรรค์นั่นแหละ จะเข้าอาณาจักรสวรรค์” มัทธิว 7:21

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

FREEWAY
ENTRANCE
PEDESTRIANS
HITCHHIKERS
PROHIBITED

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 34

“ผมไม่เคยจน”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกอ่านหนังสือพิมพ์ถึงการสัมมนาในเร็วๆ นี้ครั้งหนึ่ง ที่มีนักธุรกิจชั้นนำ นายธนาคาร ตลอดจนนักเศรษฐศาสตร์มีชื่อหลายท่าน ไปร่วมแสดงความคิดเห็นถึงอนาคตของประเทศไทย มีนักธุรกิจตลอดจนผู้สนใจเป็นจำนวนมากไปฟัง เพราะแต่ละคนต่างอยากทราบว่าอนาคตของประเทศไทยเรายังมีหวังไหม

จริงๆ แล้ว การสัมมนาในทำนองนี้ มีอยู่ตลอดเวลา ผู้รู้หรือคิดว่ารู้ก็พูดไป ทำนายไป ถ้าไม่ตรงก็โทษนี่โทษนั่น ดูๆ แล้วไม่มีอะไรน่าสนใจมากนัก

แต่สำหรับการสัมมนาครั้งนี้ ลูกอ่านข่าวถึงประเด็นหนึ่ง ลูกถึงกับหยุดกึ๊ก และนิ่งอึ้งไปนาน ลูกถามตัวเองว่าทำไม? เป็นอะไรไป? ลูกรู้สึกเช่นนั้น เพราะลูกโกรธ โมโห หมั่นไส้หรือแม้กระทั่งอิจฉา? คำตอบคือไม่ใช่ทั้งนั้น แต่ทำไมลูกถึงสะดุดหยุดกึ๊กลงเช่นนั้นล่ะ?

หนังสือพิมพ์ฉบับนั้น ลงข่าวว่า หลังจากผู้นำสัมมนาได้กล่าวบรรยายจนจบแล้ว ก็ให้ผู้ฟังซักถามได้ ปรากฏว่ามีผู้ชายคนหนึ่งหยิบไมโครโฟน และถามนายธนาคาร หนึ่งในผู้นำสัมมนาว่า “ก่อนนี้ผมเป็นนักธุรกิจ เป็นลูกค้าธนาคารท่าน ตอนนี้ธุรกิจของผมเจ๊งไปแล้ว ผมหางานทำไม่ได้ ภรรยาผมก็ป่วยอยู่ตอนนี้ ท่านพอจะมีทางช่วยผมอย่างไรไหม” ตามข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น นายธนาคารผู้นั้นคิดอยู่เพียงอึดใจเดียว ก็ตอบกลับทันทีว่า “ผมช่วยคุณไม่ได้ ผมไม่เคยจน!!!”

นายธนาคารผู้นี้เป็นคนรุ่นที่ 3 ของตระกูลเขา ปู่เขาสร้างธนาคารนี้มา และเป็นตระกูลที่ร่ำรวยที่สุดตระกูลหนึ่งในประเทศไทย แม้เศรษฐกิจจะพัง และหลายธนาคารต้องตกเป็นของชาวต่างชาติไป ธนาคารนี้ก็ยังสามารถประคับประคองจนอยู่รอดปลอดภัยไม่ต้องตกเป็นของคนต่างชาติ นายธนาคารผู้นี้ ถ้าพูดไปก็เป็นผู้ที่เกิดมาบนกองเงินกองทอง ชาวบ้านจะพูดว่าพอเกิดมาก็คาบช้อนเงินช้อนทองออกมาจากท้องแม่เชียวแหละ เพราะฉะนั้นจะพูดไปแล้ว เขาพูดถูกที่ว่า “ผมไม่เคยจน!”

ลูกรำพึงประโยคนี้อยู่หลายครั้ง เมื่ออ่านพบเรื่องนี้ เปรียบประดุจผู้ที่รำพึงบทจากพระคัมภีร์ ฉันใดก็ฉันนั้น ลูกรำพึงอยู่สักพัก แล้วก็ตามตัวเองอีกว่า ทำไมถึงติดใจประโยคนี้ถึงขนาดนี้

ลูกว่าคนในโลกนี้เป็นล้านๆ คน คงอยากจะอยู่ในฐานะของนายธนาคารผู้นี้ ที่สามารถพูดได้ว่า “ผมไม่เคยจน” โอ้โฮ้! มันช่างเป็นประโยคที่น่าอิจฉาอะไรเช่นนี้!

ลูกจำได้ว่า วันที่ลูกกลับมาเรียนคำสอนใหม่ก่อนรับศีลล้างบาป ประโยคแรกที่ลูกถามพระสงฆ์ก็คือ “ที่ว่าพระเจ้าทรงรักมนุษย์ทุกคนเท่ากัน แต่ทำไมบางคนเกิดมาร่ำรวยมหาศาล บางคนเกิดมายากจน บางคนเกิดมาสวยสง่า บางคนเกิดมาเป็นคนพิการ?” พระสงฆ์องค์นั้นตอบลูกว่า “ไม่ว่ามนุษย์จะเกิดมาเป็นอย่างไร พระเจ้ารักทุกคนเท่ากัน” ลูกตอบไปว่า

“แต่นั่นไม่ได้ตอบคำถามของหนูนี่คะ ศาสนาอื่นสอนว่า การที่คนเกิดมาเป็นอะไร ฐานะอย่างไร เพราะเป็นกฎแห่งกรรม ใครทำดีชาติก่อนก็จะมีความสุขสบายในชาตินี้ ใครทำบาปในชาติก่อน ก็จะเกิดมามีความทุกข์ทรมาน เป็นการชดใช้กรรม หนูว่ามันฟังดูเข้าท่าดีนะคะ” ลูกจำได้ว่าพ่อองค์นั้นตอบลูกว่า “การที่มนุษย์เกิดมาเป็นอย่างไร ฐานะดีหรือจนนั้นเป็นไปตามธรรมชาติ เพราะศาสนาคริสต์ไม่เชื่อในการเวียนว่ายตายเกิด แต่ที่สำคัญ พระเจ้าทรงรักมนุษย์ทุกคนเท่ากัน

แม้ลูกจะเป็นคาทอลิกมา 5ปีกว่าแล้ว และมีความเชื่อในพระองค์โดยปราศจากเงื่อนไขจริงๆ ลูกก็ยังไม่ทราบจะตอบคำถามข้อนี้แก่คนศาสนาอื่นอย่างไร สำหรับลูกเอง การที่คนเราจะเกิดมารวยหรือจน สวยหล่อหรือขี้เหร่ ไม่มีความหมายสำหรับลูกอีกต่อไป ลูกยอมรับทุกสิ่งทุกอย่างตามน้ำพระทัยของพระองค์ทั้งสิ้น นี่กระมัง ที่เขาเรียกว่า “มีความเชื่อในพระเป็นเจ้าโดยปราศจากเงื่อนไขใดๆ”

แล้วลูกก็ระพึงประโยคนั้นต่อ “ผมไม่เคยจน” และถามตัวเองว่า “แล้วไง?” จบแค่ตรงนั้น ไม่มีความรู้สึกอื่นใดต่อเนื่อง

ลูกกลับมารำพึงบทพระวจนะของพระองค์ดีกว่า

“เพราะว่าตัวอูฐจะรอดรูเข็ม ก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในแผ่นดินของพระเจ้า” ลูกา 18 : 24

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 35

“ความ (ไม่) มีวินัยของคนไทย”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเป็นคนไทย ลูกรู้สึกว่าไม่มีชนชาติใดจะมีอุปนิสัยอ่อนโยน ใจดีและสุภาพเท่าคนไทยเลย แต่ในเวลาเดียวกัน เพราะอุปนิสัยอ่อนโยนและใจดีเช่นนี้ ทำให้คนไทยเป็นคนสบายๆ อะไรก็ได้ ยังไงก็ได้ ไปๆ มาๆ ปัญหาขณะนี้ที่ลูกเห็นคือ คนไทย “เกือบทั้งประเทศ” กำลังจะกลายเป็นคน “ไม่มีวินัย”

แต่เช้าตั้งแต่ลูกออกจากบ้านจะไปทำงาน ลูกจะเห็นผู้ขับขี่รถ ทั้งรถจักรยานยนต์ รถกระบะ รถเก๋ง บางทีก็คันใหญ่ขนาดรถบรรทุกสิบล้อ ขับรถสวนทางจราจรหน้าตาเฉย สมัยก่อนนานๆ จะเห็นสักคัน เดี๋ยวนี้ลูกเห็นเกือบทุกครั้งที่อยู่บนถนน ต่อมาก็จะเห็นคนขับขี่จักรยานยนต์รวมทั้งคนนั่งซ้อนท้ายไม่สวมหมวกกันน็อค บางทีเห็นทั้งครอบครัวพ่อแม่ลูกรวมกัน 3 ชีวิต บางครั้งมีเด็ก 2 คน พร้อมพ่อและแม่ 4 ชีวิตบนมอเตอร์ไซต์โดยไม่สวมหมวกกันน็อคเลย ลูกเห็นแล้วจะเกิดความเศร้าใจและกังวลแทนพวกเขา ยังไม่หายจากความเป็นห่วงครอบครัวเหล่านี้ ก็จะเห็นรถเมล์จอดกลางถนน ผู้โดยสารก็จะเฮโลกันทั้งขึ้นทั้งลงกลางถนนอย่างนั้นแหละ ดูแล้วน่าจะมีอุบัติเหตุรถทับคนขึ้นรถเมล์ตายกลางถนนวันละหลายศพ ยิ่งกว่านั้น สะพานข้ามถนนที่กทม.อุตส่าห์สร้างให้คนเดินข้าม ใช้งบสะพานละหลายล้านบาท ก็จะรู้สึกเหงาหงอยเปล่าเปลี่ยวเสียเหลือเกิน เพราะคนส่วนใหญ่เลือกที่จะวิ่งข้ามถนนตรงใต้สะพานที่กทม.สร้างไว้ในคนข้ามแทนที่จะข้ามสะพานเหล่านั้น มีหลายต่อหลายครั้งที่ลูกเห็นพ่อแม่จูงลูกตัวเล็กๆ วิ่งข้ามถนนตรงใต้สะพานแทนที่จะใช้สะพานเหล่านั้น ลูกก็จะคิดว่า ก็พ่อแม่ปลูกฝังความไม่มีวินัยให้แก่ลูกตั้งแต่เยาว์วัยเช่นนี้ เมื่อเด็กพวกนี้โตขึ้น ก็จะถือว่าสิ่งที่เขาทำมาตั้งแต่เล็กเป็นสิ่งที่ถูกต้องมิน่าเล่า ทั่วทั้งประเทศไทย คนไทยทั้งชาติถึง “ด้อยค่า” ในเรื่องวินัยนัก (ลูกขออนุญาตนำศัพท์บัญชีมาใช้ พระเจ้าข้า) แม้แต่ลูกน้องของลูกเกือบทุกคนไม่ยอมใช้สะพานข้ามถนนหน้าบริษัท ลูกได้เอ็ดไปหลายครั้งและได้ถามพวกเขาว่า “ทำไมถึงไม่ใช้สะพาน ทำไมถึงเลือกที่จะวิ่งข้ามถนนแทน มันอันตรายกว่าตั้งเยอะ” พวกเขาก็จะตอบลูกว่า “ใครๆ เขาก็ทำกันแหละคุณพี่”

ตั้งแต่ลูกยังเล็กๆ จนถึงตอนนี้ก็เกือบวัยชราแล้ว ลูกสังเกตว่าในระเทศไทยเรา อะไรผิด อะไรถูก มักจะไม่ค่อยมีเส้นแบ่งขีดกั้นให้ชัดเจน บางครั้งอะไรที่ผิดแต่คนทำกันเยอะๆ ในที่สุดก็กลายเป็นสิ่งถูก ในเวลาเดียวกันสิ่งที่คนส่วนน้อยทำแต่จริงๆ แล้วเป็นสิ่งที่ถูก นานๆ ไปเนื่องจากถูกคนส่วนใหญ่ทำผิดจนกลืนไป กลายเป็นสิ่งผิดไปเลยก็มี

สมัยก่อนโน้น ตอนที่พวกลูกยังเป็นเด็กๆ อยู่ บนพื้นถนนไม่มี “รถสองแถว” คงมีแต่รถเมล์และรถราง เนื่องจากปริมาณรถประจำทางเหล่านั้นไม่พอกับปริมาณคนที่ต้องการโดยสาร จึงมีคน “หัวใส” คิดทำรถสองแถวขึ้นมารับโดยสารผู้คน ซึ่งแรกๆ รัฐบาลก็โวยวายว่าเป็นสิ่งผิดกฎหมายเพราะสมัยนั้นรถโดยสารต้องเป็นป้ายสีเหลือง ส่วน “รถสองแถว” ที่เกิดขึ้นเป็นดอกเห็นภายในระยะเวลาอันสั้นนั้น เป็นรถที่เขาดัดแปลงและใช้ป้ายดำ จึงไม่มีสิทธิ์รับโดยสาร แต่ต่อมาเนื่องจาก

มี “รถสองแถว” เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก ในที่สุดสิ่งที่รัฐบาลโวยวายตั้งแต่แรกว่า “ผิดกฎหมาย” ก็กลายเป็น “ถูกกฎหมาย” และก็ยังใช้กันจนถึงทุกวันนี้

กฎจราจรอีกข้อหนึ่งในประเทศไทยคือ เลี้ยวซ้ายผ่านตลอด จากบ้านลูกไปที่ทำงานใกล้กันมาก หากลูกออกมาจากบ้านเลี้ยวซ้ายสองครั้งก็จะถึงที่ทำงาน ซึ่งจริงๆ แล้วไม่ควรจะใช้เวลาเกิน 5-10 นาที แต่ทุกๆ เช้าลูกจะต้องใช้เวลามากกว่านั้น บางทีเกือบครึ่งชั่วโมง ทั้งนี้เพราะคนขับขี่ส่วนใหญ่ “ไม่มีวินัย” ทุกเช้าลูกจะเจอรถก่อนหน้าลูกที่จอดคร่อมอยู่ช่องซ้ายสุด แต่ไม่เลี้ยวซ้าย จะรอไฟเขียวไปตรง เป็นอย่างนี้ประจำ ลูกไปทำงานอาทิตย์ละ 5 วัน ลูกเองทำสถิติดูพบว่า จาก 5 วัน จะมีราว 1 วัน หรือเต็มที่ก็ 2 วัน ที่ผู้ขับขี่รถข้างหน้าลูกจะรักษา “วินัย” โดยไม่จอดขวางทางซ้ายเพื่อไปตรง มีอยู่วันหนึ่งลูกหัวเสียมากที่เห็นรถจอดอยู่ข้างหน้าราว 4-5 ครันอยู่ช่องซ้ายสุดจอดขวางเฉยเพราะจะรอไปตรง ลูกเองกำลังรีบจึงตัดสินใจบีบแตรไล่ให้คนข้างหน้าเลี้ยวซ้ายไปตามระเบียบจราจร ผลปรากฏว่าคนขับรถข้างหน้าลูกบังเอิญเป็นแท็กซี่ เขาหันมาแยกเขี้ยวใส่ลูก ดูจากปากทราบว่ากำลังด่าลูกเป็นชุด ลูกรู้สึกโกรธมาก ลูกคิดในใจว่า ดูดู๋ คนถูกกำลังจะกลายเป็นคนผิดอีกแล้ว ลูกกำลังจะสู้กับความผิดต่อโดยการบีบแตรซ้ำ เพื่อดูว่าแท็กซี่คนนั้นจะลงมาท้าลูกชกต่อไหม โชคดี (สำหรับเขาหรือลูกไม่ทราบ) ไฟเขียวซะก่อน บางครั้งน้ำน้อยย่อมแพ้ไฟ คน “มีวินัย” 1 คนจะไปสู้กับคน “ไม่มีวินัย” เป็นพันเป็นหมื่นย่อมเป็นไปไม่ได้ ส่วนที่ลูกทำได้ขณะนี้คือ ระวังตัวมากที่สุดยามใช้รถใช้ถนน จะไปทางซ้ายก็ต้องมองทั้งซ้ายทั้งขวา เพราะไม่ทราบเมื่อไหร่จะมีคนขับย้อนสวนทางมาชนเรา เจอรถเมล์กลางถนนก็ชะลอความเร็วลงเพราะไม่ทราบเมื่อไหร่คนบนรถเมล์จะกระโจนลงมาให้รถเราทับ ฯลฯ และในเวลาเดียวกันสิ่งที่ลูกทำได้คือ สอนให้ลูกๆ ทั้ง 4 คนให้เป็นคน “มีวินัย” ชี้ให้เห็นถึงความสะเพร่า ความหละหลวมของคนเหล่านั้น ลูกคิดเสมอว่า แม้เรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ คนเรายัง “มีวินัย” ไม่ได้ แล้วคนเหล่านี้จะมีวินัยในการเป็นลูกของพระได้อย่างไร จึงเป็นเรื่องจำเป็นมากที่เราจะต้องฝึกให้ตัวเราเองพร้อมครอบครัว โดยเฉพาะลูกๆ ของเราให้เป็นคนมีวินัยจากเรื่องเล็กไปสู่เรื่องใหญ่ และเมื่อไรเราฝึกจนเราทราบว่าเรามีจิตใจที่เป็น “หนึ่งเดียว” กับพระเจ้าแล้ว เราไม่ต้องเป็นห่วงแล้วว่าชีวิตเราจะไม่มีวินัย ซึ่งนั่นควรจะเป็นสุดยอดความปรารถนาของมนุษย์ทุกคนเลยทีเดียว

“ใครซื่อสัตย์ในเรื่องเล็กน้อย จะซื่อสัตย์ในเรื่องใหญ่ด้วย” ลูกา 16:10

“เขาตายเพราะขาดวินัยชีวิต” สุภาษิต 5:23

“ผู้ที่รักวินัยก็รักความรู้ บุคคลที่เกลียดการตักเตือนก็เป็นคนโฉด” สุภาษิต 12:1

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 36
การไปวัดเป็นประจำ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนคนรู้จักคนหนึ่งถามลูกว่า ลูกมีปัญหาในการให้ลูกๆ ไปวัดฟังมิสซาทุกอาทิตย์ไหม? เพราะเขาเห็นลูกไปวัดทั้งครอบครัวเป็นประจำ ลูกบอกว่าโชคดีมาก ไม่มีเลย ครอบครัวของลูกทุกคนพร้อมใจและเต็มใจไปวัดโดยลูกไม่ต้องคะยั้นคะยอ หรือบังคับแต่อย่างใดเลย ลูกบอกว่าอาจจะเป็นเพราะครอบครัวของลูกเป็นครอบครัวคาทอลิกใหม่และลูกๆ ทุกคนรับศีลล้างบาปโดยสมัครใจ อีกทั้งลูกจะพูดโมทนาคุณพระเป็นเจ้าในครอบครัวเกือบทุกวัน พระเจ้าจึงเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของพวกเราทุกคนโดยปริยาย การไปวัดจึงเป็นการไปโดย**<u>สมัครใจ</u>** ไม่ใช่ถูกบังคับหรือเป็นหน้าที่

คนรู้จักคนนี้เล่าว่า เขามีปัญหามากในเรื่องนี้ สามีเขาก็ไม่ไปวัดเลย ลูกๆ เขาขณะนี้เป็นวัยรุ่น มีทั้งลูกชายลูกสาว พูดถึงการไปมิสซา ลูกๆ ก็จะทำหน้าเบื่อหน่าย บางครั้งเขาก็ต้องใช้วิธีบังคับ และเกิดเป็นปากเสียงกับลูกๆ สามีเขาก็จะเข้าข้างลูก เรื่องเลยไปกันใหญ่ เป็นอย่างนี้จนเขาท้อใจเหลือเกิน

พูดถึงการไปวัดฟังมิสซา ลูกเองเห็นว่าครอบครัวที่ไปฟังมิสซาอาจแบ่งเป็น 4 ประเภทดังนี้คือ 1. ครอบครัวที่เป็นคาทอลิกทุกคน แต่ไม่เคยไปวัดเลย 2. ครอบครัวที่มีสมาชิกทั้งเป็นและไม่เป็นคาทอลิก และไปวัดตามแต่ศรัทธาของสมาชิกที่เป็น 3. ครอบครัวที่เป็นคาทอลิกหมด แต่ไปวัดบ้าง ไม่ไปบ้าง และ 4. ครอบครัวที่เป็นคาทอลิกหมด และศรัทธาไปวัดกันทุกอาทิตย์

พวกที่ไปวัดเป็นประจำ ลูกคิดว่า ยังแบ่งเป็นกลุ่มใหญ่ๆ อีก 2 ประเภทคือ ประเภทแรก ไปเพราะถือเป็นธรรมเนียมปฏิบัติกันมาตั้งแต่เล็กๆ เป็นสิ่งที่ “ต้องทำ” หรืออาจจะกลัวว่าไม่ไปจะเป็นบาปก็เลยต้องไป กับอีกประเภทหนึ่ง คือไปเพราะ “ใจศรัทธา” จริงๆ พูดถึงใจศรัทธา วันก่อนลูกไปประชุมงานฆราวาสแห่งหนึ่ง พระสงฆ์องค์หนึ่งที่ไปร่วมด้วย พูดได้ประทับใจมาก ท่านพูดว่า “เนื่องจากศาสนาคริสต์ไม่ใช่เป็นศาสนาประจำชาติของประเทศไทย ดังนั้นจึงไม่มีสิ่งแวดล้อมอะไรเลยที่จะ “จูงใจ” หรือ “เป็นใจ” ให้คนไทยเป็นคริสตชนที่มีใจศรัทธาได้ พวกเธอมีความกระตือรือร้นเช่นนี้ แสดงว่ามาจากใจศรัทธาเอง พ่อปลื้มใจจริงๆ” ลูกมาพินิจพิจารณาคำพูดของพ่อองค์นั้น และสรุปว่าพ่อพูดถูกที่สุด

ยกตัวอย่างการไปวัดฟังมิสซา ถามว่า เป็นเรื่องสนุกไหม รุ่นหนุ่มสาวคงจะตอบโดยไม่ต้องคิดว่า “ไม่สนุกเลย” ลูกเองตั้งแต่เป็นคาทอลิกมา เลยไปเสนอพ่อเจ้าอาวาสที่วัดว่า “พ่อคะ เวลาที่ให้พ่อบอกให้สัตบุรุษมอบสันติสุขแก่กัน ไม่เป็นมีใครยิ้มให้กันเลย หนูเห็นแต่ละคนยกมือไหว้จากซ้ายไปขวา เหมือนนักการเมืองเวลาหาเสียง พ่อประกาศได้ไหมคะ ว่าให้สัตบุรุษมอบสันติสุขอย่างมีชีวิตชีวา อย่างมีความรู้สึกอยากมอบสันติสุขให้แก่กันและกันจริงๆ” พ่อหัวเราะและบอกว่า “พ่อเคยประกาศแล้วนะ คงเป็นธรรมเนียมคนไทยมั้ง ที่ไม่แสดงความรู้สึกกัน” ลูกสังเกตต่อว่าเวลาจบมิสซา ต่างคนต่างรีบขึ้นรถแล้วก็จากกันไป แล้วลูกก็ถามตัวเองบ่อยๆ ว่า การไปฟังมิสซามีเพียงแค่นี้หรือ? ลูกได้ยินพระสงฆ์เทศน์บ่อยๆ ว่าการไป

มิสซาคือการถวายเวลาให้พระเจ้า ลูกคิดเพิ่มเติมอยู่เสมอว่า ทำอย่างไรถึงจะทำให้สัตบุรุษ “อยาก” มาวัดแทนที่จะ “ต้อง” มาวัด

พอดีวันก่อนมีลูกค้าชาวอเมริกัน 2 คน มาเยี่ยมบริษัทของลูก เขาทั้งสองบังเอิญเป็นคาทอลิก และทุกครั้งที่พบกันเราก็จะคุยถึงเรื่องศาสนาเสมอ เขาพูดถึงลูกๆ เขา 3 คนซึ่งอยู่ในวัยรุ่น และกระตือรือร้นที่จะไปวัดทุกวันอาทิตย์ ลูกตาโตถามเขาทันทีว่า มีวิธีอะไรถึงทำให้ลูกเขาน่ารักเช่นนี้ เขาบอกว่า ลูกเขาตื่นเต้นไปวัดทุกวันอาทิตย์เพราะอยากไปพบเพื่อนๆ! ที่วัดเขาจะมีอาหารพวกพิซซา โค้ก ฯลฯ ตลอดจนมีกิจกรรมให้พวกเยาวชนได้พบปะกันหลังมิสซา พวกผู้ใหญ่เองก็มีอาหารรับประทาน สังสรรค์กัน แม้การไปพบปะเพื่อนจะไม่ใช่เป็นเหตุผลหลักของการไปวัด แต่มันก็ได้ผล เพราะเยาชนจำนวนมากยอมไปวัดเพราะเหตุผลนี้

ลูกคิดถึงตอนไปประชุมที่ประเทศฟิลิปปินส์ ประชาชนกว่า 90% ที่นั่นเป็นคาทอลิก แน่นอนสิ่งแวดล้อมย่อมเอื้ออำนวยแก่การเสริมสร้างความศรัทธาอย่างเต็มที่ ลูกได้มีโอกาสไปร่วมฟังมิสซา และทุกๆ วันพุธพวกสัตบุรุษของเขาจะมาพบปะกัน สังสรรค์กัน และมีการแบ่งปันประสบการณ์ต่างๆ ให้ที่ประชุมฟัง พอดีตอนนั้นเป็นปลายมกราคม กลุ่มเยาวชนเขาก็กำลังจะจัดงานวาเลนไทน์ หลังประชุม พวกผู้ใหญ่ก็รับประทานของว่างกับคุยกัน ดูแล้วพวกเขามีความสุขมากที่ได้มาวัด ได้มาพบปะกัน

ลูกก็กลับมามองการไปวัดในเมืองไทย มันเป็นเรื่องของมนุษย์กับพระเจ้าโดยตรง จากพื้นโลกตรงสู่เบื้องบนไปยังสวรรค์เลย เป็นแนวตั้งตรง (Vertical) คือพระสงฆ์จะพูดบ่อยๆ ว่าเราจะถวายเวลาให้พระเจ้าเพียงชั่วโมงสองชั่วโมงไม่ได้หรือ ลูกคิดกับตัวเองเสมอว่า นอกจากแนวดิ่งตรงไปข้างบน เป็นไปได้ไหมให้มันเป็นแนวนอนไปข้างๆ บ้าง คือนอกจากการถวายเวลาให้พระแล้ว การไปวัดเป็นการเสริมสร้างมิตรภาพ (Friendship) ภราดรภาพ (Fellowship) ระหว่างสัตบุรุษด้วยกันจะได้ไหม?

ลูกได้แต่คิดอย่างเดียว ไม่กล้าพูด และไม่กล้าทำอะไรหรือเสนออะไรให้ใครเพราะลูกไม่ทราบว่าพูดแล้ว ถูกหรือผิด ลูกจึงได้แต่ทูลต่อพระองค์ซึ่งเป็นพ่อที่รับฟังลูกมาตลอด ในเรื่องนี้ลูกไม่ทราบว่าเป็นเรื่องเป็นไปได้ไหม ที่จะมี ”อะไร” ที่จะทำให้สัตบุรุษของเรา “อยาก” ไปวัดแทนความรู้สึกที่ว่า “ต้อง” ไป และเมื่อไปแล้ว พบจบมิสซาก็รีบออกไปให้เร็วที่สุด

ยุคนี้เป็นยุคที่พระศาสนจักรต้องการให้ฆราวาสเป็นผู้แพร่ธรรมเคียงข้างสงฆ์ ลูกขอทูลเสนอความคิดของเด็กเล็กๆ คนหนึ่งของพระศาสนจักรต่อพระองค์ ส่วนความคิดนี้ จะเป็นสิ่งถูกต้องหรือเป็นไปได้หรือไม่ ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เถิด ลูกเพียงแต่อยากเห็นคริสตชนไทยกระตือรือร้นที่จะอยากไปวัด และสามารถทักทายสัตบุรุษวัดเดียวกันได้อย่างสนิทสนม แทนการเป็นคนแปลกหน้ากันอย่างทุกวันนี้

แต่ทั้งนี้ ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ

“ขอให้เราพิจารณาดูว่าจะทำอย่างไร จึงจะปลุกใจซึ่งกันและกันให้มีความรักและทำความดี อย่าขาดการประชุมเหมือนอย่างบางคนที่ขาดอยู่นั้น แต่จงพูดหนุนใจกันให้มากยิ่งขึ้น เพราะท่านทั้งหลายก็รู้อยู่ว่าวันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว” ฮีบรู 10:24-25

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

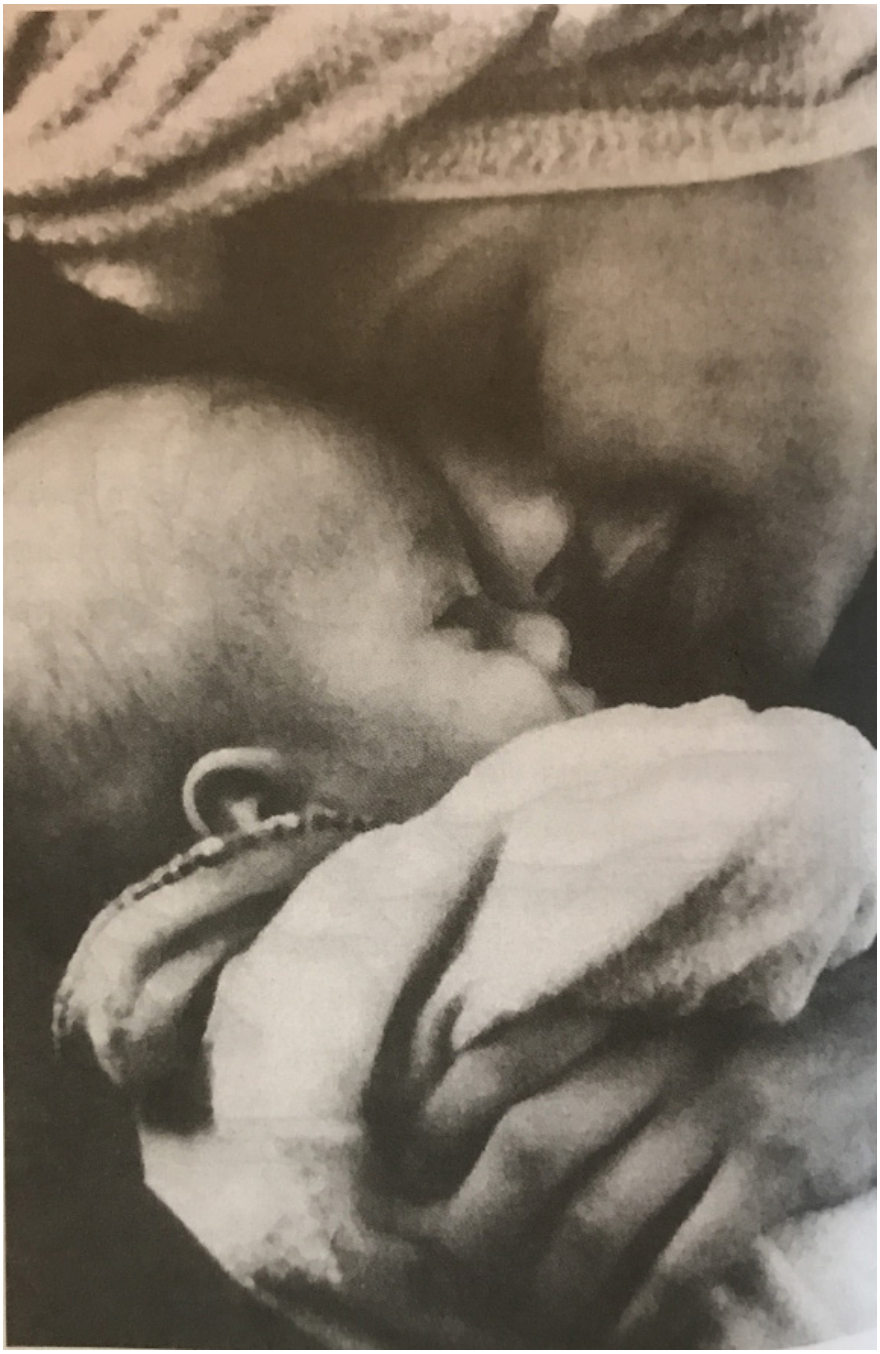

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 37

“แม่”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันอาทิตย์นี้ก็จะเป็น “วันแม่” ของพวกเราชาวไทย หลายๆ คนคงเคยได้ยินความหมายของคำว่า “แม่” ในแง่มุมต่างๆ กัน ลูกเองในฐานะเป็นแม่คนหนึ่ง มีคำนิยามสำหรับคำว่า “แม่” ผ่านสายตาของแม่ลูกสี่ดังนี้

แม่ คือ ผู้ที่ใส่เสื้อหนาวหรือห่มผ้าห่มให้ลูก เมื่อเวลาตัวเองรู้สึกหนาว

แม่ คือ ผู้ที่ได้รับประทานอาหารน้อยที่สุด เมื่ออาหารมื้อนั้นอร่อย และเป็นผู้ที่ได้รับประทานอาหารมากที่สุด หากอาหารบนโต๊ะไม่เอาไหนเลย

แม่ คือ ผู้ที่ตื่นก่อนคนอื่น ก่อนตะวันจะขึ้นเหนือขอบฟ้า และนอนหลังทุกคน หลังจากที่ตะวันลับดินนานแล้ว

แม่ คือ ผู้ที่มีอาการน่าเป็นห่วง เมื่อยากลูกไม่สบายหรือเป็นไข้

แม่ คือ ผู้ที่คันยุบยับไปทั้งตัว เมื่อเวลาลูกถูกยุงกัดหรือแมลงต่อย

แม่ คือ ผู้ที่ทำตัวสมกับมีร่างกายที่พระเจ้าสร้างมนุษย์มามากที่สุด คือมีตา 2 ตา หู2หู แต่ปากปากเดียว และบางครั้ง แม่ก็ต้องทำตนเป็นคนพิการที่น่ารัก คือหูหนวก ตาบอด เป็นใบ้ คงมีแต่หัวใจดวงโตแต่ดวงเดียว

แม่ คือ ผู้ที่เห็นลูกเป็นเด็กๆ เสมอ ไม่ว่าลูกจะโตจนอยู่มหาวิทยาลัยหรือจะแต่งงานแล้วก็ตาม

แม่ คือ ผู้ที่ลงทุนที่ไม่ฉลาดที่สุด เพราะไม่เคยหวังผลตอบแทนอะไรจากลูกเลย

คงไม่มีแม่คนไหนที่จดไว้ว่าตั้งแต่ลูกเกิด จนทำงานหาเงินได้ แม่ได้ใช้เงินไปเท่าไรในการซื้อขนม ซื้อเสื้อผ้า ค่าเล่าเรียน ฯลฯ บวกดอกเบี้ยแล้วเป็นเท่าไร เมื่อลูกทำงานได้แล้วจะส่งบิลเรียกเก็บ

และที่สุดของที่สุด หากแม่ต้องลอยคออยู่ในทะเลกับลูก และมีห่วงยางเพียงอันเดียว แม่จะไม่รีรอหรือคิดเป็นครั้งที่สองเลย ในการให้ห่วงยางนั้นแก่ลูก พูดง่ายๆ แม่คือผู้ที่พร้อมจะเสียสละชีวิตตัวเองให้แก่ลูกโดยไม่รีรอเลย

แต่สำหรับการเป็นแม่คริสตชนที่ดีนั้น เราต้องเป็นมากกว่านั้น เราต้องเลี้ยงลูก**ทุกๆ คน**ของเราให้แข็งแรงทั้งทางร่างกายและจิตวิญญาณ ผู้ที่เป็นแม่สมบูรณ์แบบที่สุดคือ ผู้ที่สามารถเลี้ยงลูกของตนเองให้โตขึ้นมาเป็นคริสตชนที่มีองค์พระเป็นเจ้าเป็นศูนย์กลางชีวิตของเขา นั่นจึงจะถือว่าแม่คนนั้นประสบความสำเร็จในการเป็นแม่

“ลูกๆ ของเธอตื่นขึ้นมาก็ชมเชยเธอ สามีของเธอก็สรรเสริญเธอว่า สตรีเป็นอันมากท่าอย่างดีเลิศ แต่เธอเลิศยิ่งกว่าเขาทั้งหมด” สุภาษิต 31:28-29

พูดถึง “แม่” แล้ว ลูกขอถวายการสรรเสริญและสดุดีแด่ “แม่สูงสุด” ของพวกเราทั้งหลาย นั่นคือ **พระแม่มารีอา**

ของพวกเรานั่นเอง

“มารีย์เป็นเหมือนตัวแทนสตรีที่มีศักดิ์ศรี พระเจ้าทรงเลือกเธอเป็นผู้ให้กำเนิดองค์พระเยซูคริสตเจ้า”

พระแม่ ของพวกเราคือ องค์ตัวอย่างสูงสุดของความเป็น **แม่ที่สมบูรณ์แบบที่สุด** ของมนุษย์ ลูกเองต่ำต้อยเกินกว่าที่จะเขียนคำสรรเสริญพระนางได้อย่างสมพระเกียรติ จึงขออนุญาตนำคำของท่านคาร์ดินัล แบลลามีน ซึ่งกล่าวถึง **องค์พระแม่** ของพวกเราไว้ดังนี้

“มีใครเล่าที่จะกล้ามาฉุดแย่งลูกหลานนี้ไปจากอกของแม่พระ ถ้าเขาพากันมาพึ่งพระนาง อำนาจใดของนรกหรือการประจญล่อลวงประการใดที่อาจจะเอาชนะเขาได้ ถ้าเขาฝากฝังความหวังไว้ในความอารักขาของมารดาผู้ยิ่งใหญ่ผู้นี้ ซึ่งเป็นทั้งพระมารดาของพระเป็นเจ้าและของตัวเขาเอง” เขาเล่ากันว่า เวลาปลาวาฬเห็นลูกของมันเผชิญอันตรายจากพายุหรือจากมนุษย์ที่ตามล่า มันก็เปิดปากกลืนลูกเข้าไป โนวารีนูส ใช้เรื่องนี้มาเปรียบกับแม่พระท่านกล่าวว่า “เมื่อพายุของการประจญล่อล่วงเริ่มกังวาน พระมารดาผู้เมตตายิ่งของคริสตังก็โปรดให้บรรดาลูกๆ หลบภัยอยู่ในอ้อมอกของพระนาง ด้วยความอ่อนหวานจนกระทั่งพระนางจะได้นำเขามายังอ่าวแห่งความรอดได้จนสำเร็จ”

นอกจากนี้ ในหนังสือ “บทภาวนา รำพึง พระแม่มารีย์” ซึ่งเขียนโดย Most Rev. Virgilis Noe และแปลโดยคุณพ่อ ป.สมชาย สลับเชื้อ ได้บรรยายไว้ว่า

“พระแม่เป็นบันไดสวรรค์ ซึ่งพระเจ้าลงมายังโลก
พระแม่เป็นธรณีซึ่งเกิดผลไม่รู้จักสลาย
พระแม่เป็นกุญแจประตูสวรรค์
พระแม่เป็นพุ่มไม้ติดไฟไม่รู้ดับ
พระแม่เป็นทะเลที่กลืนฟาราโอห์ผู้โหดร้าย
พระแม่เป็นศิลาซึ่งให้น้ำแก่ผู้กระหาย
พระแม่เป็นลำ (เสา) ไฟซึ่งส่องทางในความมืด
พระแม่เป็นอาหารแทนที่มันนาในที่ทุรกันดาร
พระแม่เป็นแดนแห่งพระสัญญา อาบอิ่มด้วยธารน้ำนมและน้ำผึ้ง
พระแม่เป็นที่ประทับศักดิ์สิทธิ์ ของพระเจ้าและพระวจนาถ
พระแม่เป็นเรือนโนอาห์นำทางโดยพระจิตเจ้า
พระแม่เป็นภาชนะน้ำหอมทองคำ ที่ให้น้ำหอมศักดิ์สิทธิ์แก่พระคริสตเจ้า”

ข้าแต่พระแม่เจ้า ลูกรักพระองค์เหลือเกิน เกินกว่าคำบรรยายใดๆ ที่ลูกจะสามารถเขียนออกมาได้ ในวาระวันแม่นี้ ขอพระองค์ในฐานะพระแม่ของชาวโลกทุกคน ทรงประทานความรักอันยิ่งใหญ่แก่มนุษย์ทุกคนบนโลกนี้เทอญ

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 38

ความรัก ความแค้น และการให้อภัย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ช่วงหลังๆ นี้ลูกอ่านน.ส.พ.มีข่าวน่าสะเทือนใจหลายต่อหลายครั้ง เกี่ยวกับการฆ่ากันตายในระหว่างครอบครัว คดีนายแพทย์ผู้โด่งดัง ถูกกล่าวหาว่าฆ่าภรรยาตนเองที่เป็นแพทย์ด้วยกัน ต่อมาก็มีคดีดร.จากมหาวิทยาลัยชื่อดัง ถูกกล่าวหาเช่นกันว่า เอาไม้กอล์ฟตีศีรษะภรรยาจนถึงแก่ความตาย และอีกรายหนึ่ง พ่อซึ่งเป็นวิศวกรของห้างใหญ่แห่งหนึ่ง กรอกน้ำยาล้างห้องน้ำให้ลูกชาย และลูกสาวตัวเล็กๆ กิน ผลสุดท้าย ลูกชายวัย 6 ขวบเศษ ซึ่งก็กำลังอยู่ในวัยน่ารักน่าทะนุถนอมต้องถึงแก่ความตาย เพราะแพทย์ล้างท้องให้ไม่ทัน ส่วนตัวพ่อและลูกสาวรอดชีวิตมาได้เพราะแพทย์ช่วยชีวิตไว้ทัน

ปกติการฆ่าคนอื่นตายก็เป็นเรื่องร้ายแรงมากอยู่แล้ว แต่การที่สมาชิกจองครอบครัวฆ่าฟันกันเอง สามีฆ่าภรรยา ภรรยาฆ่าสามี พ่อหรือแม่ฆ่าลูก ลูกฆ่าพ่อหรือแม่ มันเป็นไปได้อย่างไร? คนเราก่อนจะมาเป็นครอบครัวกันได้ ต้องเกิดขึ้นเพราะความรัก แต่อยู่ไปอยู่มา นอกจากไม่รักกันแล้ว ทำไมถึงกลายเป็นความแค้นแทน?

ลูกมองดังนี้ว่า มนุษย์ทุกคนเกิดมาต้องประสบปัญหาในชีวิต ไม่ว่าจะร่ำรวยเป็นมหาเศรษฐีหรือเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน แต่อยู่ที่ว่า ยามเกิดปัญหาชีวิตขึ้นมา แล้วคนๆ นั้นแก้ปัญหาด้วยวิธีใด

คนที่ไม่มีศาสนาหรือพระเจ้าประจำใจหรือเป็นศูนย์กลางของชีวิตเขา เขาเหล่านั้นจะเป็นคนมีจิตใจแข็งกระด้าง แต่ในเวลาเดียวกัน จะมีจิตวิญญาณเปราะบาง เกิดเรื่องอะไรขึ้นนิดๆ หน่อยๆ ก็รับไม่ได้ ความแข็งกระด้างแต่เปราะบางของจิตใจและจิตวิญญาณของเขา ทำให้เขา “หัก” ได้โดยง่าย ตรงกันข้าม คนที่มีพระเจ้าประจำใจ จะมีจิตใจที่อ่อนโยน แต่แข็งแรงและมีความเหนียวและยืดหยุ่น ยามประสบเจอะเจอมรสุมชีวิต เขาเหล่านั้นจะสามารถปรับตัวรับลมแรงได้ เช่นเดียวกับต้นหลิวยามต้องลม ทั้งนี้เพราะเขามีพระเป็นผู้ค้ำชูจิตใจของเขา ทำให้เขาปรับตัวรับกับทุกเหตุการณ์ได้

วันก่อน ลูกอ่านในหนังสือเล่มหนึ่ง เขียนถึง “ความรัก” ของมนุษย์ว่า มนุษย์ทุกคนควรจะมีความรักให้ “ทุกๆ คน” รอบตัวเรา เช่นเดียวกับดอกกุหลาบที่ส่งกลิ่นหอมแก่คนทุกคนรอบข้าง โดยไม่เลือกว่าคนๆ นั้นจะยากดีมีจน หรือเป็นคนชนชั้นใด

โอ! มันฟังดูช่างน่าชื่นชมอะไรเช่นนี้ มันสวยสดบริสุทธิ์ไปหมด เต็มไปด้วยอุดมการณ์ และความสดชื่น ลูกอยากเป็นเหมือนเช่นดอกกุหลาบที่ว่าเหลือเกิน ลูกอยากรักทุกคน แต่ในชีวิตจริง มนุษย์ไม่ใช่ดอกไม้ มนุษย์มีความรู้สึก มีความนึกคิด มีอารมณ์ มีกิเลส

จากประสบการณ์ของลูก ลูกให้แต่ถูกหักหลัง ลูกทำถูกแต่กลับถูกเข้าใจผิด และที่เจ็บช้ำที่สุด ลูกรัก แทนที่จะถูกรักตอบ แต่กลับถูกทรยศ ครั้งแล้วครั้งเล่า จนลูกรู้สึกว่า นี่คือสิ่งปกติในชีวิต คือธาตุแท้ของมนุษย์เป็นเช่นนี้เอง แล้วลูกก็ได้

รับพระพรอย่างยิ่งใหญ่จากพระองค์ โดยได้รับสัมผัสความรักจากพระองค์ สิ่งที่ลูกพยายามทำหลังจากนั้นคือ การให้อภัย

ไม่มีอะไรในโลกนี้ที่ยากไปกว่าการให้อภัยศัตรูที่ทำร้ายเรา แต่ โอ! พระเจ้าข้า! ลูกค้นพบอีกว่า การให้อภัยคนที่เรารักแต่ทำผิดบาปต่อเรา ยากยิ่งกว่าอีกร้อยเท่าพันเท่า เพราะความลึกของความเจ็บปวดมันต่างกัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า การเรียนรู้หลักธรรมะและการถูกมารผจญดูเหมือนจะไม่มีวันสิ้นสุดสำหรับมนุษย์ หากผู้ที่กว่าเราจะให้อภัยได้ ต้องใช้เวลาสวดเป็นปีๆ กลับมารังแกและทำร้ายเราอีก เราจะทำอย่างไร? ทำให้ลูกมองถึงคดีต่างๆ ที่อ่านตามหน้าน.ส.พ. และชั่ววูบหนึ่ง ลูกก็เข้าใจว่าทำไมคนเหล่านั้นถึงต้องฆ่าแกงกัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า บางครั้งการทำตัวเป็นเหมือนดอกกุหลาบที่ส่งกลิ่นหอมโดยไม่เลือกว่าใครอยู่ใกล้ ก็เป็นเรื่องที่ทำไม่ได้สำหรับมนุษย์ในบางกรณี ลูกรู้แล้วว่า ไม่ว่ามนุษย์ที่มีพระประจำใจแล้ว จะพยายามทำดีเพียงใด เราก็ยังอ่อนแอ บางครั้งก็ยังหยิ่งผยอง บางครั้งก็อยากจะทำตัวเป็นคนส่วนใหญ่ คือไม่มีพระประจำใจ เพราะมันง่ายกว่า

การต่อสู้กับตัวเองเพื่อรักษาระดับความดีในจิตวิญญาณของตัวเอง เป็นเหมือนสงครามเล็กๆ ที่มีอยู่ตลอดเวลาชีวิตของเรา เช่นเดียวกับภูมิต้านทานโรคในตัวเรา เมื่อไรเชื้อโรคชนะภูมิเราแพ้ เราก็เจ็บป่วยเป็นไข้ เพราะฉะนั้น เราจำเป็นต้องฉัดวัคซีนโรคต่างๆ ให้ตัวเองตลอดเวลา เพื่อร่างกายจะได้ไม่เป็นโรคร้ายแรง ส่วนวัคซีนที่ดีที่สุดสำหรับทุกโรคของจิตวิญญาณของเราก็คือ “องค์พระเยซูเจ้า” เมื่อไรเรารู้สึกว่า “ความเข้มข้น” ของพระองค์ในจิตใจเราเริ่มลดน้อยลง เมื่อนั้นเราจงรู้ตัวว่า โรคภัยไข้เจ็บใกล้มาเยือนเราแล้ว

ลูกจึงสวดขอต่อพระองค์ว่า ขอพระองค์อย่าทรงทอดทิ้งลูกนะพระเจ้าข้า ขอพระองค์ทรงช่วยให้ลูกเป็นดอกกุหลาบที่ส่งกลิ่นหอมแก่ทุกๆ คน และแม้หากมีคนใจร้ายเด็ดกลีบดอกทิ้งลงบนพื้นแล้ว เหยียบขยี้ซ้ำ ก็ขอให้กลีบดอกกุหลาบนี้รักษาความหอมอย่างไม่เสื่อมคลายภายใต้อุ้งเท้าของคนโหดนั้นเทอญ ลูกขอจบบทสวดบทนี้ด้วยพระวาจาจากพระคัมภีร์ดังนี้

“...เพราะความอ่อนแอมีที่ไหนเดชของเราก็มีฤทธิ์ขึ้นเต็มขนาดที่นั่น เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงภูมิใจในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้อยู่ในข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงชื่นใจในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า ในการประทุษร้ายต่างๆ ในความยากลำบาก ในการถูกข่มเหง ในความอับจน เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะแข็งแรงมากเมื่อนั้น” 2โครินธ์ 12 : 9 - 10

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 39

อีสป

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเชื่อว่าคนเกือบทั้งโลกรู้จัก “นิทานอีสป” ซึ่งเป็นนิทานที่เกี่ยวกับสัตว์ต่างๆ เป็นส่วนใหญ่เป็นนิทานที่อ่านง่ายๆ แต่มีความหมายและเป็นคติเตือนใจทุกเรื่อง และมักจะจบลงด้วย...นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า...

แต่จะมีสักกี่คนในโลกนี้ที่ทราบประวัติของ “อีสป” ผู้ประพันธ์นิทานอมตะเล่านั้น

อีสป เป็นชาวเมืองธราเจีย ในประเทศกรีก เป็นคนในครอบครัวตระกูลทาสี นายคนแรกของอีสปชื่อ เอียดมอน ต่อมาเขาได้ขายอีสปให้คนอื่นไป แล้วเขายังได้ถูกขายต่อๆ ไป อีกถึง 2 ครั้ง เห็นจะเป็นเพราะเขาเป็นคนมีหน้าตาอัปลักษณ์ก็ได้ นายจึงไม่ปรารถนา

อีสปเป็นคนที่มีรูปร่างผิดส่วน จมูกแบน ปากยื่น หลังค่อม ขาโก่ง ศีรษะเบี้ยว เขาจึงได้ชื่อว่าอีสป ซึ่งมาจากคำว่า เอธิอป หมายถึงชาวเอธิโอเปีย บ้างก็กล่าว่า อีสป AESOP แปลว่า เหมือนงู หรือ เหมือนซาตาน (ในพระคัมภีร์ งู คือ ซาตาน) หรืออาจจะแปลว่า “ฉลาดเป็นหนึ่ง”

อีสปเป็นคนพูดไม่ชัด เสียงพูดของเขาอู้อี้ ลิ้นคับปาก แต่ก็กล่าวกันว่าด้วยเหตุฉะนี้ เสียงพูดของเขาเลียนเสียงสัตว์ได้ดี ฟังแล้วเหมือนสัตว์พูดจริงๆ

ครั้งแรกที่อีสปได้แสดงปัญญาให้ประจักษ์แก่คนทั้งหลาย ก็คือ เมื่อเขาถูกนำตัวไปขายเป็นครั้งที่3 จะต้องเดินทางร่วมกับพวกทาสอื่นๆ ไปยังเมืองเอฟีอุส พวกทาสถูกสั่งให้แบกของใช้ด้วยคนละอย่าง อีสปได้เลือกก่อน เขาเลือกแบกตะกร้าใส่อาหาร ซึ่งหนักมาก บรรดาทาสทั้งหลายต่างพากันหัวเราะเยาะว่าอีสปโง่...แต่

หลังจากเดินทางมาได้ถึงเที่ยงวัน ทุกคนก็หิว พวกเขาจึงต้องกินอาหารในตะกร้า ซึ่งอีสปแบก พอตกเย็น ก็กินอาหารในตะกร้า เป็นครั้งที่สอง ของในตะกร้าก็หมด อีสปก็แบกตะกร้าเปล่า เดินตัวเบาต่อไป

ปัญญาอันชาญฉลาดของอีสป ช่วยปลดปล่อยให้เขาเป็นอิสระ เขาได้เดินทางไปยังราชสำนักเครซูล เขาได้เล่าเรื่องและสอนวิชาแต่งโคลงโต้ตอบ ถวายให้แกพระเจ้าไซลอน จนเป็นที่โปรดปรานยิ่งนัก รับเข้าทำงานในราชสำนักใกล้ชิด

เขาได้เดินทางไปยังเมืองต่างๆ อีกหลายเมือง เมื่อคนมามุงดูความอัปลักษณ์ของเขา เขาก็จะเล่าเรื่องเปรียบเทียบสอนใจให้คนทั้งหลายฟัง เช่น

ที่เมืองโครินธ์ อีสปเตือนประชาชนมิให้ทำผิดกฎหมาย และไม่ให้ใช้กำลังในการตัดสินความผิดถูก เรื่องที่อีสปเล่าไม่ได้เตือนโดยตรงแต่เล่าเป็นนิทานเปรียบเทียบ เกี่ยวกับสัตว์ต่างๆ เป็นที่ถูกใจผู้ฟังมาก

ที่กรุงเอเธนส์ ขณะเกิดความขัดแย้ง ระหว่างชาวเมืองกับเจ้าผู้ครองนคร อีสปก็เล่าเรื่อง “กบเลือกนาย” ให้คนเหล่านั้นฟัง ผู้ฟังชอบและไม่คิดว่านั่นเป็นการสอนเขาโดยตรง แต่กลับนำมาคิดใคร่ครวญแล้วทำตาม

แต่...ความเฉลียวฉลาดของเขา ก็กลับเป็นผลร้ายให้กับเขาเอง เพราะเจ้านครเกรงว่าเขาจะมีอำนาจเหนือกว่าจึงคิดจำกัด โดยออกอุบายให้อีสป เป็นทูตนำเงินจำนวนหนึ่งไปมอบให้ชาวเมืองฟิลาเดลเฟีย ซึ่งอีสปก็ไปทำตามคำสั่ง แต่การกระทำครั้งนั้นทำให้ เฮโรโดตุส เจ้าเมืองนั้นไม่พอใจ

จึงให้นำตัวอีสปไปที่ภูเขาไปเตรียมแล้วผลักตกลงไปในเหวลึกถึงแก่ความตาย

มีเรื่องเล่าสืบต่อมาว่า ความตายของอีสปนั้นเป็นอมตะ เพราะโลหิตของเขา ได้ส่งเสียงร้องขอความเป็นธรรมไปสู่สรวงสวรรค์ จนมีคำเรียกว่า “เลือดของอีสป” เมื่อใครก็ตามร้องขอความเป็นธรรม หากได้รับโทษด้วยความอยุติธรรม

พูดถึงความอยุติธรรม เมื่อลูกอายุยังน้อย ลูกจะมองโลกในแง่ดีจนเรียกว่าเซ่อบริสุทธิ์ก็ได้ ลูกคิดว่า หากเราดีต่อคนอื่น เขาก็จะดีต่อเรา หากเรารักเขา เขาก็จะรักเรา และหากเราซื่อสัตย์ คนอื่นก็จะซื่อสัตย์กับเรา แต่ยิ่งแก่วัย ลูกก็ยิ่งค้นพบว่า ชีวิตจริงหาเป็นดังที่ลูกคิดไม่ วันก่อนลูกอ่านพบประโยคหนึ่งในหนังสือภาษาอังกฤษเล่มหนึ่งเขียนไว้ว่า“Life is not fair. Don’t expect it to be.”

ลูกพยายามแปลเป็นภาษาไทยเท่าไร ก็ไม่สามารถแปลได้ซึ้งเท่าความหมายภาษาอังกฤษได้ นอกจากสรุปว่า ชีวิตในตัวมันเองคือความไม่เป็นธรรม อย่าหวังความยุติธรรมจากมันเลย

ขณะที่ลูกกำลังรำพึงในใจถึงความยุติธรรมหรืออยุติธรรมของชีวิตมนุษย์อยู่ เพื่อนคริสตจักรคนหนึ่งของลูกก็ส่งพระวจนะในพระคัมภีร์ทางโทรสารมาให้อ่านดังนี้

“อย่าให้ความจงรักภักดี และความซื่อสัตย์ทอดทิ้งเจ้า... จงยอมรับรู้พระองค์ในทุกทางของเจ้า และพระองค์จะทรงกระทำให้วิถีของเจ้าราบรื่น” สุภาษิต 3 : 3,6

และอีกคนหนึ่งก็ส่งมาอีกบทหนึ่งดังนี้

“จงมอบภาระของท่านไว้กับพระองค์ และพระองค์จะทรงค้ำจุนท่าน พระองค์จะไม่ทรงยอมให้คนชอบธรรมคลอนแคลนเลย” สดุดี 55 : 22

ลูกตกใจ อะไรกันนี่ องค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นพระบิดาผู้ยิ่งใหญ่ของมนุษย์ทั้งโลก ทรงปราณีกับลูก ซึ่งเป็นมนุษย์ตัวเล็กๆ คนหนึ่งถึงเพียงนี้ ยามลูกเกิดความอ่อนแอ พระองค์ทรง “ตรัส” กับลูก ให้กำลังใจลูกทันที ลูกรู้สึกถึงอ้อมกอดอันอบอุ่นของพระองค์ ลูกน้ำตาคลอเบ้า ลูกกราบลงหน้าพระแท่น ทูลต่อพระองค์ว่า “ข้าแต่แม่พระ พระเจ้าข้า ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าข้า ลูกขอทูลต่อพระองค์ว่า ลูกมีความเชื่อในพระองค์หนักแน่นดังศิลา ขอพระองค์ทรงดูแลลูกด้วย อย่าให้มีอะไรมาทำให้ความเชื่อของลูกสั่นคลอนเป็นอันขาด ลูกขอถวายจิตวิญญาณของลูกให้พระองค์ทรงดูแลตลอดไปเทอญ”

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 40

อัศจรรย์ของพระ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า พระองค์ช่างเป็น “พ่อ” ที่วิเศษและอัศจรรย์อะไรเช่นนี้ ลูกไม่ทราบจะสรรเสริญพระองค์อย่างไรดี นอกจากต้องเป็นประจักษ์พยานในความยิ่งใหญ่และศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ทุกครั้งที่พระองค์ประทาน “อัศจรรย์” แก่ลูก

เมื่อเดือนที่แล้ว ลูกได้รับเชิญจากคุณพ่อองค์หนึ่งให้ไปบรรยายแบ่งปันในหัวข้อ “ยุทธศาสตร์การให้การอบรมศึกษาในสถาบันการศึกษา ตามจิตตารมณ์ของพระคริสตเจ้า” ในการประชุมสัมมนาสภาการศึกษาคาทอลิก ณ โรงแรมเอเชียพัทยา ในวันอังคารที่ 28 ส.ค. 2544 ที่ผ่านมา ในฐานะและมุมมองของผู้ปกครองและศิษย์เก่าของโรงเรียนคาทอลิก

ตั้งแต่ลูกได้รับเชิญ ลูกรู้สึกกังวลใจมาก เพราะผู้เข้าฟังในกลุ่มนี้จะเป็นพระสงฆ์ นักบวช และครูฆราวาสผู้นำของแต่ละโรงเรียน และลูกล่ะเป็นใคร? ลูกเป็นฆราวาสตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่ไม่มีความรู้ความสามารถอะไรเลยในด้านการศึกษา ลูกก็เลยหันหน้าเข้าพึ่งพระ โดยสวดขอแม่พระ ให้ทูลขอพระจิตเจ้าให้ช่วยลูกด้วย ในเวลาเดียวกัน ลูกก็คิดว่า ลูกควรจะทำการวิจัยค้นคว้าเล็กๆ น้อยๆ ในหัวข้อนี้ โดยการสัมภาษณ์ลูกๆ ทั้ง 4 คนว่าการเรียนคำสอนของพวกเขาตลอดเวลา 10 กว่าปีที่ผ่านมา รู้สึกเป็นอย่างไร คำตอบเหมือนกันทั้ง 4 คนว่า “น่าเบื่อ!” ลูกก็ยิ่งตกใจและคิดในใจว่า ลูกคงต้องเริ่มการแบ่งปันโดยการขอโทษต่อบรรดาพ่อๆ และซิสเตอร์ทั้งหลายว่า วิจัยแล้วการเรียนคำสอนเป็นเรื่อง “น่าเบื่อ” แล้วยังไงต่อไปล่ะ

ลูกสวดอีก เวลาก็ใกล้เข้ามาทุกขณะ เป็นครั้งแรกที่ลูกคิดไม่ออกเลยว่าลูกจะแบ่งปันอะไรดี และแล้ว...

ในวันพฤหัสที่ 23 ส.ค. 2544 จู่ๆ ลูกก็ได้รับ email จาก Vice President ของบริษัทที่ประเทศสหรัฐอเมริกาที่สั่งสินค้าจากลูกว่าเขาจะมากรุงเทพในวันศุกร์ที่ 24 ส.ค. เดิมเขามีกำหนดจะมาวันที่ 16 ก.ย. คนคนนี้บังเอิญเป็นคาทอลิก ในวันเสาร์ที่ 25 ส.ค. ช่วงบ่ายระหว่างที่รออีกโรงงานหนึ่งส่งตัวอย่างมาให้เรา มีช่วงเวลาว่างอยู่ราวครึ่งชั่วโมง เขาก็เลยเอาคอมพิวเตอร์ Lap Top ออกมาพิมพ์งาน ลูกก็เอาสมุดออกมาเตรียมเขียนคำไปแบ่งปัน แต่เขียนอย่างไรก็เขียนไม่ออก ลูกก็เลยตัดสินใจถามฝรั่งคนนี้ว่า ขอสัมภาษณ์หน่อย ตอนเด็กๆ ที่เขาเรียนคำสอนอยู่ เขารู้สึกอย่างไรกับชั่วโมงเรียนคำสอน เขาตอบทันทีว่า “It’s boring!” เอาล่ะซิ อีกคนแล้ว แต่พอเขาทราบความประสงค์ของลูก เขาก็พูดขึ้นมาว่า บังเอิญพระสงฆ์ที่เขาสนิทที่สุดที่อเมริกา เป็นพ่อที่สอนคำสอนโดยเฉพาะ เป็นพระสงฆ์คณะออกุสติน ซึ่งเรียนมาเพื่อเป็นครูคำสอนโดยตรง เขาบอกว่า พ่อองค์นี้มีวิธีสอนคำสอนที่เด็กๆ ติดใจมาก เขาจะ email ไปถามพ่อองค์เพื่อขอคำแนะนำ

คืนวันอาทิตย์ที่ 26 ส.ค. ลูกได้รับ email 2 หน้ากระดาษเต็มๆ จากคุณพ่อองค์นี้ เล่าถึงเทคนิคในการสอนคำสอนแก่เด็กๆ วัย 11-18 เป็นเทคนิคที่แค่อ่านก็สนุกแล้ว สิ่งที่ลูกทำทันทีคือ ไปคุกเข่ากราบขอบคุณแม่พระที่ทรงทูลขอพระจิตเจ้าให้ช่วยลูก !!!

ในวันที่ 28 ส.ค. แทนที่ลูกจะแบ่งปันแบบคนไม่รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับยุทธศาสตร์การให้การอบรมศึกษาฯ ลูกมีโอกาสนำเทคนิคจากพระสงฆ์ผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนี้จากประเทศสหรัฐอเมริกามาแบ่งปันให้พวกเราคนไทยฟัง ลูกขอสรรเสริญและขอบพระคุณพระเป็นเจ้าอย่างถ่อมตัวที่สุดว่า พระองค์ทรงใช้ลูกเป็นสะพานในการแบ่งปันในวันนั้นจริงๆ

อัศจรรย์อีกข้อหนึ่งคือ วันที่ 28 ส.ค. เป็นวันฉลองนักบุญออกุสติน!

ลูกได้ติดต่อกับคุณพ่อองค์นี้เพิ่มเติมว่า ขอให้คุณพ่อช่วยส่งเทคนิคการสอนคำสอนเด็กเล็กและผู้ใหญ่มาให้ด้วย ซึ่งคุณพ่อก็ตกลง ลูกได้ถามคุณพ่อว่า หากทางประเทศไทยสนใจเชิญคุณพ่อมาทำ work shop เรื่องเทคนิคการสอนคำสอนในยุคโลกาภิวัฒน์เช่นนี้ คุณพ่อยินดีไหม? คุณพ่อก็ตอบยินดีอีก

ลูกตื้นตันใจจนบอกไม่ถูก ลูกสวดทุกวัน ขอให้ลูกมีโอกาสรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ และพระองค์ก็ทรงทำอัศจรรย์ให้ลูกเห็นครั้งแล้วครั้งเล่า ลูกขอกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ด้วยความรักสุดหัวใจพระเจ้าข้า

“พระเจ้าทรงกระทำให้สำเร็จได้ทุกสิ่ง” มาระโก 10 : 27

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 41

อย่าตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกไม่ทราบว่าพระองค์จะทรงเบื่อบทสวดของลูกหรือไม่ ลูกสวดและสรรเสริญพระองค์ยามลูกมีความสุข ลูกสวดต่อพระองค์ยามลูกมีความทุกข์ ลูกทูลต่อพระองค์ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีในใจลูก ลูกหวังว่าพระองค์คงไม่เบื่อฟังลูกนะ พระเจ้าข้า

ลูกพยายามเหลือเกินที่จะทำความดี โดยเป็นนายที่ใจดี มีน้ำใจ ให้ทุกสิ่งที่จะให้ได้แก่ลูกน้องและทุกคนที่ลูกจะให้ได้ แต่ดูเหมือนว่า ไม่เพียงแต่ลูกจะไม่ได้รับสนองตอบโดยการขอบคุณจากพวกเขา (ซึ่งจริงๆ ไม่ใช่สิ่งที่ลูกจะคาดหวังจากเขา) แต่สิ่งที่ลูกได้รับจากพวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่า คือความไม่ซื่อสัตย์ และการไม่มีน้ำใจจากพวกเขา ตำแหน่งหนึ่งที่ทำให้ลูกเจ็บช้ำน้ำใจมากที่สุดตลอดมาคือ พนักงานขับรถ

ทุกคนที่มาขับรถให้ลูก ลูกให้เงินเดือนดีพอสมควร ตอนเที่ยงหากต้องขับรถให้ลูก ลูกจะให้ทิปพิเศษ เพื่อให้เขาทานข้าว ตอนเย็นบางครั้งก็ให้เขาทานข้าวที่บ้าน เพื่อประหยัดค่าใช้จ่ายให้เขา เลยเวลา 17.30น. เขาก็จะได้รับ OT ตามกฎบริษัท ลูกเองก็จะทิปเป็นพิเศษอีก บางคนขับรถกระชาก จนลูกหัวคะมำครั้งแล้วครั้งเล่า ลูกก็อดทน ลูกจะขับรถให้เขานั่งและสาธิตให้เขาดูว่า เขาจะรู้สึกอย่างไรเวลาเหยียบเบรคแรงๆ เช่นนี้ แต่คนแล้วคนเล่า จะทำให้ลูกเสียใจและผิดหวัง

เนื่องจากลูกอนุญาตให้เขาทานข้าวที่บ้าน มีคนขับคนหนึ่งลามปาม เข้าไปในครัววันหนึ่ง เอากับข้าวที่แม่บ้านเตรียมไว้ให้ครอบครัวของลูกตักรับประทานเฉย มิวายที่แม่บ้านจะห้ามว่า นั่นเป็นกับข้าวของนาย และนายยังไม่ได้รับประทาน เขาก็ไม่สนใจ (ลูกมาทราบตอนหลัง) อีกคนลูกต้องใช้เขาขับรถตู้ไปส่งลูกและแขกต่างประเทศพร้อมครอบครัวไปพักที่หัวหิน 1 คืน ลูกให้เขา 2000บาท คืนนั้น เพื่อไปพักที่โรงแรมต่างหาก วันรุ่งขึ้น ขณะที่แวะเติมน้ำมันกลางทาง คนขับคนนี้จู่ๆ ก็บอกว่า เขาจะลาออก ลูกงงเป็นไก่ตาแตก เพราะไม่ทราบว่าเกิดอะไรขึ้น เขาพูดขึ้นมาว่า “คุณพี่กับแขกพักโรงแรมห้าดาว และให้ผมไปพักโรงแรมกระจอก ผมเลยจะออก” ลูกโกรธมาก เงิน 2000บาท สำหรับการพักที่หัวหิน 1คืน กับค่าอาหารสำหรับคนขับ 1 คน ไม่ใช่เป็นเงินน้อยเลย ลูกบอกเขาว่า “ถ้าเธอจะออก เธอออกไปเลย เดี๋ยวนี้เลย ฉันขับรถเป็น แม้จะเป็นรถตู้ ฉันก็ขับเป็น”

อีกคนเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว เห็นลูกมีแขกต่างประเทศอยู่ และต้องไปโน่นไปนี่ตลอดเวลา จู่ๆ ก็มาขอขึ้นเงินเดือน 2 เท่าตัว ไม่งั้นเขาก็จะไป ลูกก็เลยไล่ออกไปเลย และขับเอง

ลูกรู้สึกเสียใจมาก ลูกรู้สึกว่า ลูกยื่นมือไปพร้อมให้ของแก่คนพวกนี้ เขารับของไป พร้อมตัดมือลูกด้วย ลูกก็ยื่นให้คนต่อไปอีก ก็ถูกตัดไปอีก จนลูกรู้สึกว่าตอนนี้ แขนทั้งสองข้างกุดถึงหัวไหล่แล้วพระเจ้าข้า

ลูกวิเคราะห์ดูและสรุปว่า คนขับรถเหล่านี้เห็นลูกเป็นผู้หญิง คิดว่าต้องพึ่งพวกเขา และเข้าใจความใจดีของลูกเป็น

ความอ่อนแอ พวกเขาจึงกล้าทำเช่นนั้น

ลูกเสียใจมาก เหตุเกิดขึ้นเมื่ออาทิตย์ที่แล้วอีก ลูกก็เลยพูดกับแม่บ้านว่า “ต่อไปนี้ ฉันจะไม่เป็นคนใจดีอีกแล้ว ฉันจะไม่ให้คนขับรถทานข้าวที่บ้าน ไม่ให้ทิปเขา และจะไม่พูดคุยกับเขาอีก ฉันคงต้องทำตัวเป็นนายโหดแบบในหนังสือพิมพ์บ้าง” แม่บ้านของลูกซึ่งเป็นคนธรรมะธรรมโมและคุยกับลูกในเรื่องศาสนาทุกวัน ตอบขึ้นมาว่า “คุณผู้หญิงคะ พระเจ้าอาจทดสอบคุณผู้หญิงอยู่ก็ได้นะคะ สักวันพระองค์คงส่งคนขับดีๆ มาให้คุณผู้หญิงสักคน” ลูกหยุดกึกทันที สะดุดใจจนอึ้งไปเลย วันนั้นลูกคิดถึงคำพูดของแม่บ้านทั้งวัน คำสั่งสอนของพระมหาเยซูเจ้า ประเสริฐที่สุด แต่ในชีวิตจริง บางครั้งมันไม่ใช่เป็นการง่ายเลยที่จะปฏิบัติตามที่พระองค์ทรงสั่งสอน แต่ลูกรู้สึกว่า ลูกโชคดีมากที่ทุกครั้งลูกจะไขว้เขว พระองค์จะตรัสเตือนลูกครั้งแล้วครั้งเล่า

ลูกจำได้ว่ามีบทพระวาจาบทหนึ่งในพระคัมภีร์ที่เขียนไว้ว่า “อย่าตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว” แต่ลูกจำไม่ได้เป็นบทไหน จึงโทรไปถามเพื่อนคริสเตียนผู้หนึ่ง ซึ่งมีความชำนาญในเรื่องพระคัมภีร์มาก วันรุ่งขึ้น เขาก็โทรมาให้ลูกไปอ่านโรมบทที่ 12 ข้อ 17 “อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย” และข้อ 21 “อย่าให้ความชั่วชนะเราได้ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อลูกได้คนขับรถคนใหม่ ลูกจะให้เขารับประทานอาหารที่บ้านอีก ลูกจะให้ทิปเขาอีก และลูกก็จะมีน้ำใจต่อเขาเช่นที่ลูกเคยทำมาตลอด แต่ขอพระองค์โปรดประทานคนขับรถดีๆ มาให้ลูกสักคนเทอญ

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

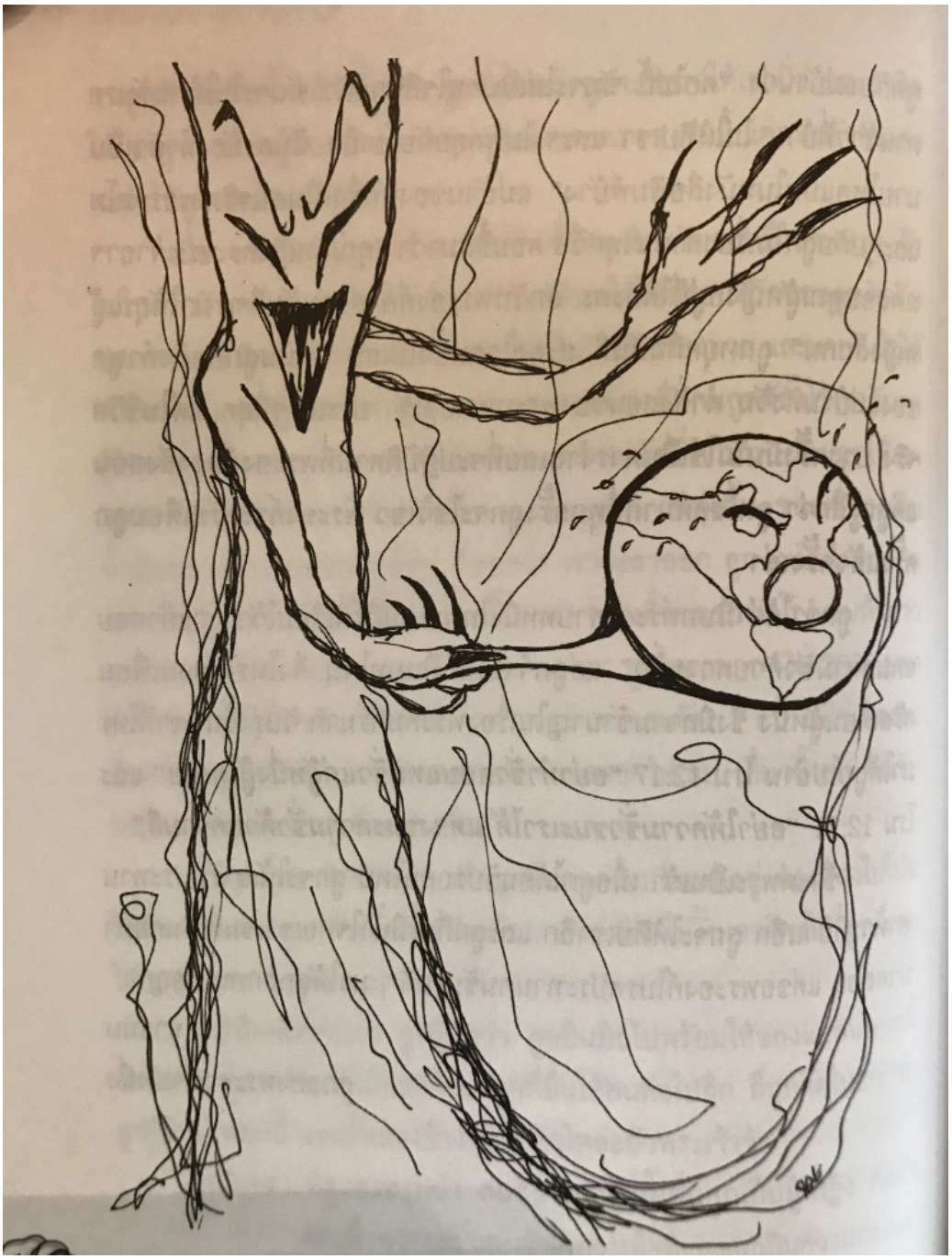

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 42

นิวยอร์ค

ข้าแต่พระเป็นเจ้า บทสวดครั้งนี้ ลูกไม่สามารถเขียนอะไรได้ เหตุการณ์ระเบิดตึกโดยใช้เครื่องบินโดยสาร พุ่งเข้าชนที่นิวยอร์ค ประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อวันที่ 11 ก.ย.นี้ มันสะเทือนใจจนลูกเขียนอะไรไม่ออก ทำไมมนุษย์จึงมีความเกลียดชังในจิตใจมากมายเช่นนี้หนอ

ลูกได้เขียนบทกลอนเป็นภาษาอังกฤษ สั่งให้เพื่อนที่อยู่ที่นิวยอร์คบทหนึ่ง จึงขอถวายบทกลอนนี้เป็นบทสวดต่อพระองค์ในครั้งนี้พระเจ้าข้า

In shock we watch
Evils jumping out from hell.
As people stood in horror,
They grab the world by its tail.

They unleash their fury on earth,
Like no one has seen before.
They inflict death and pain in people,
And tear them apart to the very core.

But in God, if we've faith,
"Even though I walk, through the valley of the shadow of death,
I will fear no evil, for you are with me" (Psalm 23:4)
With God's love, this is how we should be!

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

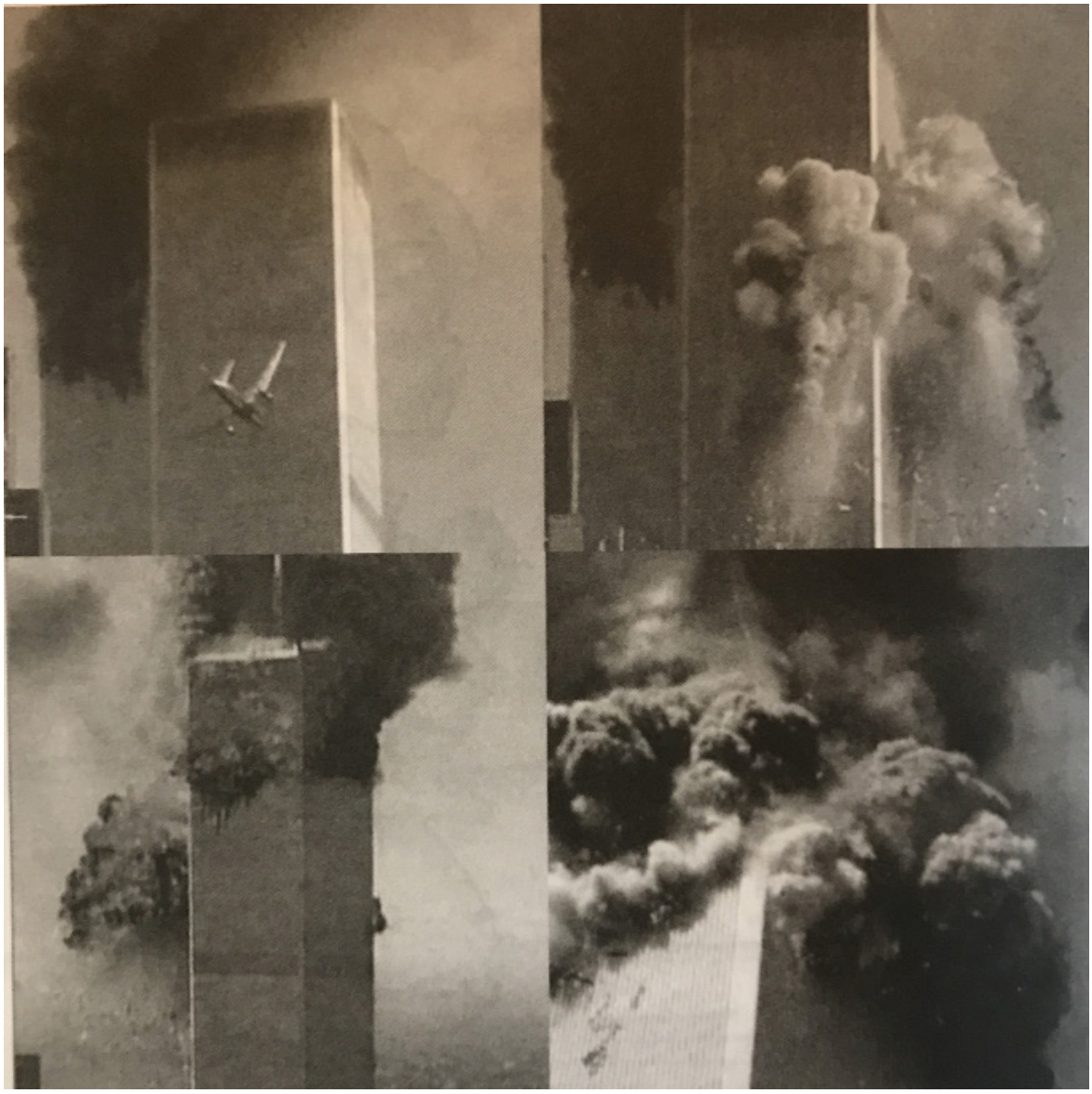

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 43
นิวยอร์ค (อีกสักครั้ง)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า บทสวดบทนี้ของลูก คงจะเป็นบทสวดที่สับสน สะเปะสะปะไม่เป็นระเบียบในด้านความคิด

ทั้งนี้เพราะสมองของลูกในสองอาทิตย์ที่ผ่านมา มีแต่ความสับสน กังวล กังขา และเจ็บปวด เช่นเดียวกับคนนับล้านทั้งโลก ที่ได้เป็นพยานเห็นถึงความโหดร้ายของมนุษย์ที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ในเหตุการณ์ที่เครื่องบินโดยสารถูกจี้ไปชนตึกที่นครนิวยอร์คและที่วอชิงตันดีซี เมื่อวันที่ 11 กันยายนที่ผ่านมา

ในคืนนั้นลูกกำลังดูโทรทัศน์อยู่อีกสถานีหนึ่ง ลูกชายของลูกซึ่งควรต้องเดินทางไปประเทศสหรัฐอเมริกาในเย็นวันนั้น (11 กันยายน) แต่ได้เลื่อนเพราะเหตุขัดข้องบางประการได้วิ่งหน้าตื่นลงมาจากห้องของเขาให้ลูกเปิดช่อง CNN ด่วน จากเวลาราว 21.00น. เศษ ถึงตีสองของวันรุ่งขึ้น ลูกรู้สึกเหมือนดูภาพยนตร์เรื่องตื่นเต้นเรื่องหนึ่ง ภาพเครื่องบินบินชนตึกสูงเทียมเมฆ ภาพผู้คนวิ่งหนีตึกถล่ม หน้าตาปกคลุมด้วยขี้เถ้า และเศษปูน ภาพตึกระฟ้าสองตึกถล่มลงมา เป็นเศษหินกองโต ภาพคนบาดเจ็บถูกส่งไปโรงพยาบาล และอีกหลายต่อหลายภาพในคืนนั้น ทำให้ลูกนั่งนิ่งเงียบอยู่หน้าจอโทรทัศน์ สิ่งแรกที่ลูกทำคือขอบคุณพระองค์ที่ลูกชายของลูกมิได้เดินทางไปประเทศสหรัฐอเมริกาในเวลา 17.00น.ของวันที่ 11 ก.ย. ดังที่ได้เตรียมไว้ แต่ในขณะที่ลูกขอบพระคุณพระองค์อยู่สำหรับความปลอดภัยของลูกชายตัวเอง ลูกคิดถึงคนเป็นพันเป็นหมื่นที่อยู่ขณะที่เกิดเหตุ ลูกคิดถึงคนที่ติดอยู่บนตึก และหาที่ลงไม่ได้เพราะไฟไหม้ชั้นล่าง เมื่อไฟเลียลามมาจวนตัว เขาเหล่านั้นตัดสินใจโหม่งโลกกระโดดลงมา ทั้งๆที่ทราบว่า ผลก็คือตายเหมือนกัน ลูกคิดถึงคนที่ยังไม่ตายทันที และถูกตึกถล่มลงมาทับอาจจะทรมานอยู่นานกว่าจะขาดใจ ลูกคิดถึงหน่วยกู้ภัยที่เข้าไป ช่วยผู้ที่ติดอยู่ในตึก แต่กลับต้องสังเวยชีวิตของตนเองเมื่อตึกถล่มลงมา ลูกคิดถึงคนที่โทรศัพท์ไปหาครอบครัวและบอกกู๊ดบายก่อนตาย ลูกคิดถึงคนที่ต้องวิ่งลงมาทางบันไดจากตึกชั้น 80 กว่า ลงมาชั้นล่าง ลูกคิดถึงอะไรต่อมิอะไรอีกเยอะแยะซึ่งแต่ละอย่างล้วนแล้วแต่เป็น suffering เป็นความเจ็บปวดทรมานของมนุษย์ซึ่งบังเอิญไปอยู่ในสถานที่เดียวกัน ในเวลาเดียวกันตอนเกิดเหตุ และลูกก็ต้องตั้งคำถามหนึ่งซึ่งลูกได้พยายามทิ้งไปจากหัวใจและจิตใจของลูกแล้ว คำถามนั้นคือ “ทำไม?”

ทำไมมนุษย์ถึงเกลียดแค้นมนุษย์ด้วยกันถึงขนาดนี้?

ลูกคิดอยู่เสมอว่าหากมนุษย์มี”ศาสนา”ในหัวใจ ไม่ว่าเป็นศาสนาใด และยึดถือศาสนานั้นอย่างเคร่งครัด โลกนี้ก็จะมีแต่ความรักและสันติสุข เพราะลูกคิดว่าทุกๆศาสนาสอนให้คนเป็นคนดี แต่ปรากฏว่าแม้ศาสนาทุกศาสนาจะสอนให้คนเป็นคนดี หากมนุษย์ผู้ปฏิบัติโดยเฉพาะผู้นำศาสนาใดศาสนาหนึ่ง”ตีความ”คำสั่งสอนของศาสดาของศาสนานั้นไม่ถูกต้อง ผลที่เกิดขึ้นก็คือมีการนำศาสนาเป็นข้ออ้างในการทำอะไรต่อมิอะไรหลายๆอย่าง มันน่าเศร้าอะไรเช่นนี้

มีอยู่ครั้งหนึ่ง มีนักเขียนคนไทยคนหนึ่งเขียนบทความโจมตีศาสนาคริสต์ว่าเป็นศาสนาของ”คนขี้แพ้”มีอย่างที่ไหน

หากถูกตบแก้มขวา ให้หันแก้มซ้ายไปให้ตบ ผู้เขียนคนนั้นเขียนต่อว่า การสอนเช่นนี้ เป็นการสอนที่งมงาย มิน่าเล่าผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์จึงไม่เคยได้เป็นผู้นำในประเทศนี้สักที เพราะมัวแต่ยอมแพ้อย่างเดียว

ลูกเสียดายที่ไม่ได้เก็บบทความของนักเขียนผู้นั้นไว้ เพราะในขณะนั้นลูกเองก็ยังไม่ได้เป็นคริสต์ มิหนำซ้ำอ่านบทความนั้นแล้ว ก็ยังรู้สึกว่าผู้เขียนคนนั้นมีประเด็น(แฮะ!)

เป็นเวลาสองอาทิตย์เต็มๆหลังจากเกิดเหตุวินาศกรรมขึ้นที่นิวยอร์ค ลูกได้แต่สวดภาวนาขอต่อพระองค์ ให้มีสิ่งดีเกิดขึ้นจากเหตุการณ์อันน่าเศร้าสลดนี้บ้าง ไม่ใช่สงคราม เพราะหากมีสงครามเพราะวินาศกรรมครั้งนี้ เท่ากับซาตานหรือเจ้าแห่งความชั่วร้ายชนะ! ผู้คนที่บริสุทธิ์ก็จะsufferจากภัยพิบัติของสงครามอีกอย่างที่ Rev. Billy Graham ศาสนาจารย์อาวุโสของสหรัฐอเมริกา กล่าวในพิธีทางศาสนาหลังจากวันเกิดเหตุใหม่ๆว่า"บางครั้งพระเจ้าทรงอนุญาตให้เหตุร้ายแรงเช่นนี้เกิดขึ้นได้ พระองค์คงมีเหตุผล แม้ข้าพเจ้าเองบางครั้งก็หาเหตุผลนั้นไม่เจอ"

ด้วยสมองอันน้อยนิดของลูก ลูกก็ไม่ทราบเหตุผลนั้นเหมือนกัน แต่พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ ทรงมีอานุภาพเหนือสิ่งอื่นใดในพิภพจักวาลนี้ พระองค์ทรงทำอะไรสักอย่างสิพระเจ้าข้า อย่าให้เจ้าแห่งความชั่วร้ายเหิมเกริมทำอะไรต่อมิอะไรมากกว่านี้

ขอพระองค์โปรดจงประทานบรรยากาศของฟ้าหลังฝนที่เห็นท้องฟ้าอันแจ่มใสพร้อมกับสายรุ้งอันสดสวยข้ามขอบฟ้าแก่มนุษย์โลกเถิด ขออย่าให้เป็นท้องฟ้าหลังตึกถล่มที่มีแต่มลภาวะที่เต็มไปด้วยควันเขม่า เศษขี้เถ้าฟุ้งไปหมด และซากศพกลาดเกลื่อนเพราะสงครามเลย

ลูกไม่ทราบจะนำพระวาจาบทใดมากราบในบทสวดนี้พระเจ้าข้า ขอพระองค์ทรงโปรดรับฟังคำสวดอ้อนวอนจากคนทั้งโลกให้มีสันติสุขในโลกนี้แทนการห้ำหั่นฆ่าฟันกันเทอญ

"จงแน่ใจเถิด ซึ่งคนชั่วร้ายจะไม่มีโทษนั้นหามิได้ แต่บรรดาผู้ที่เป็นคนชอบธรรมจะได้รับการช่วยกู้" สุภาษิต 11:21

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 44

ขอโปรดเมตตา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตลอดเวลา 2-3 ปีที่ผ่านมา ลูกจะสวดทุกวัน และในตอนท้ายลูกจะขอเพียงว่า “ขอให้ลูกมีโอกาสรับใช้พระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไป ส่วนชีวิตของลูกและครอบครัว ขอให้พระองค์เป็นผู้ดูแลเทอญ” ลูกมีความไว้วางใจในพระองค์ เพราะฉะนั้น ลูกไม่เคยขออะไรเป็นพิเศษจากพระองค์เลย เพราะลูกทราบว่าพระองค์ทรงดูแลลูกและครอบครัวอย่างดีที่สุดอยู่แล้ว

แต่ ณ วันนี้ ลูกสวดขอต่อพระองค์เป็นกรณีพิเศษ ขอทรงโปรดประทานพระพรเป็นพิเศษแก่คุณแม่ของลูกด้วย คุณแม่ของลูกขณะนี้อายุ 84 ปี ก่อนหน้านี้ท่านมีสุขภาพดี และเมื่อปีที่แล้วนี้เอง ท่านยังดูกระฉับกระเฉงราวกับคนอายุ 60 ปีเศษ แต่ในเดือนมีนาคมที่ผ่านมา ท่านได้ลื่นหกล้มในอ่างอาบน้ำ ทำให้กระดูกสันหลังเคลื่อน เนื่องจากอายุท่านมากแล้ว แพทย์จึงไม่กล้าผ่าตัดให้ แต่เพราะท่านเจ็บปวดมากเพราะกระดูกไปทับถูกเส้นประสาท แพทย์จึงต้องให้ยาขนานแรงและจำนวนมาก จากนั้นเป็นต้นมา สุขภาพท่านก็อ่อนแอ และทรุดลงอย่างเห็นได้ชัด ท่านต้องเข้าออกโรงพยาบาลไม่เว้นแต่ละเดือน บางครั้งสัปดาห์เว้นสัปดาห์ และในสัปดาห์ที่แล้ว แพทย์ก็ได้วินิจฉัยว่า ขณะนี้ยาอาจจะช่วยอะไรมากไม่ได้แล้ว

ลูกทราบและตระหนักดีว่า การเกิดแก่เจ็บตายเป็นของธรรมดาของสิ่งมีชีวิตทุกชีวิต แต่เช่นเดียวกับความรู้สึกของลูกที่มีต่อพระองค์ ลูกรู้สึกว่าลูกยังไม่ได้ตอบแทนบุญคุณคุณแม่พอเพียงกับบุญคุณที่ท่านได้เลี้ยงลูกมา เพราะท่านเป็นคุณแม่ที่ประเสริฐมาก เสียสละตนเองทุกอย่างเพื่อลูกและครอบครัว และเป็นคุณแม่และอาม่าที่มีความรักแก่ลูกๆ หลานๆ จนล้นหลาม แต่สาเหตุหลักที่ลูกกราบทูลขอต่อพระองค์เป็นกรณีพิเศษ อย่าเพิ่งมารับคุณแม่ของลูกไปตอนนี้เลย ก็เพราะลูกยังไม่ได้นำคุณแม่มาเป็นลูกของพระองค์!

โปรดเถิดพระเจ้าข้า โปรดทรงช่วยลูกให้สามารถนำคุณแม่มาเป็นลูกของพระองค์ให้ได้ ครอบครัวของเราไม่มีใครเชื่อในพระองค์ มีลูกคนเดียวที่มาเป็นคาทอลิก และรับศีลล้างบาป เป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ ดังนั้นจึงไม่ใช่เป็นการง่ายที่ลูกจะนำคุณแม่มาเป็นลูกของพระองค์ด้วย แต่ด้วยพระพรของพระองค์แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้

“All Things Are Possible With GOD.” Mark 10:27

เมื่อ 27 ปีก่อน คุณแม่ได้ป่วยหนักครั้งหนึ่ง แพทย์ตรวจพบจากเอ็กซเรย์ว่ามีก้อนอะไรก้อนหนึ่งอยู่ในไตของคุณแม่ ซึ่งอาจจะเป็นเนื้อร้ายก็ได้ แพทย์ต้องผ่าตัดด่วนและให้ลูกหลานทำใจ ทันทีที่ทราบข่าว ลูกได้ตรงดิ่งไปยังวัดพระแก้ว บนต่อพระแก้วมรกตว่า หากคุณแม่ปลอดภัยจากการผ่าตัด ลูกจะบวชตอบแทน ผลปรากฏว่า ก้อนที่เห็นเป็นแค่นิ่ว และคุณแม่ก็ปลอดภัยจนถึงทุกวันนี้

และลูกก็ได้ไปบวชเป็นแม่ชีอยู่ 9วัน แก้บน ไม่มีใครทราบเรื่องนี้เลย นอกจากเจ้านายของลูกในขณะนั้น ลูกลางาน

กับท่านและบอกเหตุผลให้ท่านฟัง ท่านเป็นเศรษฐีติดอันดับในประเทศไทยคนหนึ่ง แต่ไม่มีบุตร เมื่อได้ทราบถึงเหตุผลในการขอลาหยุดงานของลูก ท่านร้องไห้

แต่ ณ วันนี้ ลูกทำเช่นนี้อีกไม่ได้ ลูกเป็นลูกของพระองค์แล้ว พระองค์เป็นพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ที่สุด แม้แต่อัศจรรย์พระองค์ก็ทรงบันดาลให้เกิดขึ้นได้ หากเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ ลูกจึงเพียงแต่ทูลขอว่า อย่าเพิ่งรับคุณแม่ของลูกไป เพื่อให้เวลาลูกพาคุณแม่มาเป็นลูกแกะของพระองค์ก่อน และหากจำนวนปีของอายุของมนุษย์เป็นสิ่งที่ถูกกำหนดไว้แล้ว ลูกยินดีให้พระองค์นำส่วนหนึ่งของอายุของลูกไปเสริมให้คุณแม่เพื่อการนี้เทอญ

พระองค์ได้ทรงโปรดให้สาวกของพระองค์มีฤทธิ์อำนาจในการรักษาโรคได้เช่นกัน และ พระองค์ก็ได้ประทานฤทธิ์อำนาจให้ทุกคนที่มีความเชื่อในพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจ ดังปรากฏในพระวรสารดังต่อไปนี้

“แม้เงาของเปโตรอัครสาวกพอผ่าน โรคก็หาย” กิจการของอัครทูต 5:12-16
“แม้ผ้าเช็ดหน้าผ้ากันเปื้อนของอัครสาวกเปาโล ก็รักษาโรคได้” กิจการของอัครทูต 19:11-12

ทั้งนี้ ลูกขอถวายบทสวดนี้จากใจจริง และด้วยความเชื่อในพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไข โดยขอพึ่งพระบารมีของพระมหาเยซูคริสตเจ้า พระเจ้าของพวกเรา

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 45

ความสุขคือ.....

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกต้องไปธุระจากถนนศรีนครินทร์ไปแถวถนนเพชรบุรีตัดใหม่ บังเอิญวันนั้นลูกต้องขับเอง พอขึ้นรถปุ๊ป ลูกก็สวดสายประคำทันที และวันนั้นลูกสวดแบบทุกๆ คำสวดมีความหมาย ไม่ใช่สวดแบบนกแก้วนกขุนทองในสมอง ลูกสวดไปเรื่อยๆ ทุกๆ คำสวดมีชีวิตชีวาในจิตใจของลูก ลูกสวดบทวันทามารีอาผ่านไป 10 บทแล้ว 10 บทเล่า พร้อมทั้งผ่านไฟเขียวแล้วไฟเขียวเล่า ไม่นับไฟแดงอีกนับครั้งไม่ถ้วน เพราะในใจลูกมัวแต่สวด พอสวดจบสายประคำ ลูกถึงรู้สึกตัวว่า เอ! เราอยู่ไหนแล้วนี่! จากที่จะไปถนนเพชรบุรีตัดใหม่ ลูกขับไปถึงหน้าโรงพยาบาทวิชัยยุทธ ถนนพระราม 6 โน่น!

แทนที่จะโกรธตัวเอง ลูกกลับรู้สึกมีความสุขมาก เพราะในเวลาเกือบชั่วโมงที่ลูกขับรถอยู่บนถนนนั้น ในใจลูกมีแต่พระเป็นเจ้าและแม่พระ จนลูกลืมทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัว ลืมแม้กระทั่งว่าลูกจะไปไหน ลูกสื่อกับพระเจ้าจนไม่รู้สึกว่ามีถนน รถรา สัญญาณไฟจราจร ฯลฯ อยู่รอบข้าง ในโลกของลูกขณะนั้น คงมีแต่พระประทับในใจเท่านั้น!

หลังจากที่ลูกกลับถึงบ้านคืนนั้น ลูกก็มองรอบๆ ตัวลูกและพลัน ลูกก็เห็น “ความสุข” เต็มไปหมด ลูกเห็นว่า

ความสุข คือ... การเจอตัวการที่กัดกินใบของต้นแก้วหน้าม้าของลูกไปเกือบหมด มันคือหนอนผีเสื้อตัวเท่านิ้วก้อยและด้วยหน้าตาแป๋วแหววของหนอนตัวนั้น ลูกเลยเอาไปทิ้ง (พร้อมส่วนที่เหลือของใบ) ในบ้านหลังหนึ่งที่ร้างในหมู่บ้าน ☺

ความสุข คือ... การเป็นสัตวแพทย์จำเป็นที่เป็นๆ แต่ช่วยชีวิต “ปลาทองหมู” ได้ ลูกกลับมาบ้านวันหนึ่ง และเห็นปลาทองตัวที่เลี้ยงมานานจนอ้วน และได้รับสมญานามว่า “ปลาทองหมู” หงายท้อง ลูกคิดว่ามันคงจะตายแน่ๆ แต่ลูกจะปล่อยให้มันตายโดยไม่ทำอะไรไม่ได้ ลูกจึงตักมันออกมาใส่กะละมังเล็กๆ ใบหนึ่ง พร้อมเหยาะเกลือลงไปนิดหน่อย (เหมือนมนุษย์ต้องได้น้ำเกลือเวลาป่วย) และลูกวิเคราะห์ว่าคงเป็นเพราะลูกให้อาหารมันมากไป มันเลยท้องอืด ลูกเลยจับมัน diet คือให้อาหารมันน้อยลง ลูกเพียรเปลี่ยนน้ำให้มันทุกวัน พร้อมเหยาะเกลือนิดหน่อยทุกวัน ผลปรากฏว่า “ปลาทองหมู” ตัวนั้นมีชีวิตชีวาขึ้นมาใหม่ ลูกเป็นสัตวแพทย์(เถื่อนๆ) ได้แล้ว ☺

ความสุข คือ... การไปรู้เคล็ดลับมาว่า ถ้าเอาถุงน่องที่เพิ่งซื้อมาและยังไม่ได้ใช้ไปจุ่มน้ำ และแช่ช่องแข็งไว้ในตู้เย็น ถุงน่องนั้นจะใช้ได้ทนไม่ขาด(run) ง่าย ☺

ความสุข คือ... การรู้ว่าวิธีที่ไม่ให้กาวตราช้างแข็งตัว คือการไปเก็บไว้ในตู้เย็น ☺

ความสุข คือ... เมื่อยามถูกยุงกัด พอดีมียาชื่อ “Antisan” ติดตัว ยานี้ทาแก้คันได้ผลชงัด(ลูกเขียนโดยไม่ได้รับค่าโฆษณา) ☺

ความสุข คือ... การขับรถมาถึงทาง 2 แยก แยกหนึ่งรถติดอนาถ บังเอิญเราจะไปอีกทางที่ไม่มีรถเลย ☺

ความสุข คือ... เมื่อเวลาดูโทรทัศน์เกี่ยวกับรายการยาเสพย์ติด พิธีกรจะบอกว่าสาเหตุที่เยาวชนติดยาเสพย์ติด เพราะมีช่องว่างระหว่างพ่อแม่และลูก ลูกสาวลูกมากอดและบอกว่า “แต่ระหว่างหม่ำมี้และหนู มดยังลอดไม่ได้” และลูกชายรีบตอบว่า “เพราะติดทั้งพุงแม่และลูกล่ะซิ” ☺

ความสุข คือ... ลูกสามารถหลับได้ทุกที่ ไม่ว่าจะนั่งรถ บนเครื่องบิน หรือนั่งพักระหว่างเดินในพิพิธภัณฑ์ต่างประเทศ และทุกๆ คืนลูกจะหลับ**ก่อน**ศีรษะจะสัมผัสหมอน ☺

แต่ที่สุดของที่สุดของความสุขของลูกคือ การที่ลูกเอาสารส้มแกว่งใจตัวเอง (โดยการสวดสายประคำ) และสามารถไขก๊อกเอาตะกอนทิ้งออกจากใจได้หมด**ทุกวัน** ทำให้ในใจลูกมีแต่ความใสสะอาด และมีที่ให้พระองค์ทรงเติมความรัก การนำและคำสั่งแกลูกได้ ลูกรู้สึกว่า “การสื่อโดยการสวด” และ “การรับฟัง” พระองค์ทุกๆ วันนั้น ลูกกำลังปฏิบัติตนเป็นลูกเล็กๆ ของพระองค์

“ถ้าผู้ใดถ่อมจิตใจลงเหมือนเด็กเล็ก ผู้นั้นจะเป็นใหญ่ในแผ่นดินสวรรค์” มัทธิว 18 : 4

ลูกไม่กล้าจะคิดถึงเป็นใหญ่ในแผ่นดินสวรรค์หรอกพระเจ้าข้า ที่ลูกเอาหนอนผีเสื้อไปทิ้งบ้านอื่น (ที่ร้าง) เพราะหนอนมันน่ารัก และก็ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน เพราะบ้านร้างนั้นก็มีต้นไม้รกไปหมด และที่ลูกสามารถรักษา “ปลาทองหมู” ของลูกได้ ลูกก็รู้สึกว่าลูกเป็นเด็กเล็กๆ ที่มีความสุขที่สุดแล้วพระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์นนี่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 46

คนรวยแต่ไม่มีพระ

vs

คนมีพระแล้วค่อยรวย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกมีโอกาสได้ไปบ้านคนๆหนึ่งซึ่งมีฐานะอยู่ในขั้นเศรษฐี บ้านเขาใหญ่โตมากราวกับวังตกแต่งด้วยเครื่องเรือนเฟอร์นิเจอร์ราคาแพง ขณะที่ลูกอยู่ในบ้านเขาเขาก็คุยให้ฟังถึงความร่ำรวยของเขาว่า เศรษฐกิจพังไม่พังไม่กระเทือนเขาเลย และเขาก็นำภาพถ่ายของเขาที่ถ่ายกับบุคคลสำคัญๆ(VIP)ในสังคมมาให้ลูกดู เขาเล่าถึงการบริจาคเงิน และโชว์ภาพถ่ายและหลักฐานการบริจาคเงินต่างๆให้ลูกดูด้วย

เมื่อคุยถึงเรื่องลูกๆ เขามีทั้งลูกชายลูกสาว มีอยู่จังหวะหนึ่งเขาพูดขึ้นมาว่า หากลูกเขาไม่ว่าลูกชายหรือลูกสาวไปชอบพอกับคนที่พ่อแม่หย่าหรือแยกทางกัน เขาจะห้ามทันทีเพราะเขาถือว่า ครอบครัวเช่นนั้นเป็นครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ มีปมด้อย เขาคุยอะไรต่อมิอะไรอีกเยอะแยะ ลูกออกปากชมบ้านเขาไปตามมารยาทก่อนขอตัวกลับ และออกจากบ้านเขาด้วยหัวใจที่หดหู่

ลูกทราบมาว่า สองสามีภรรยาคู่นี้ทะเลาะกันเป็นประจำขนาดแยกห้องกันอยู่ ลูกเต้าก็ไปเที่ยวคนละทิศคนละทาง แต่เขาเป็นคนมีหน้าตาในสังคม เพราะฉะนั้นเขาจึงพยายามรักษาภาพพจน์ของครอบครัวที่สมบูรณ์ไว้ มิหนำซ้ำ เพื่อให้สังคมรู้ว่าเขามีเงิน เขาก็บริจาคเงินในโอกาสต่างๆที่เขาจะได้มีชื่อลงนสพ.หรือโทรทัศน์ ลูกไม่ทราบว่าเขาบริจาคเงินแต่ละครั้ง เขาทำไปด้วยความจริงใจหรือไม่

เมื่อออกจากบ้านเขามาแล้ว ลูกบอกกับตัวเองว่า เขาจะเป็นคนยังไง ก็ไม่ใช่เรื่องของลูก ลูกไม่มีสิทธิ์ไปตัดสินเขา มันเป็นเรื่องระหว่างเขากับพระ(เขาเป็นพุทธ) แม้ว่าลูกจะรู้สึกว่า เขาเป็นคนประเภทที่คนไทยเรียกว่า “มือถือสากปากถือศีล”ก็ตาม

แล้วลูกก็คิดถึงเหตุการณ์อีกวันหนึ่ง เพื่อนคริสเตียนคนหนึ่งของลูกชวนลูกไปบ้านเขา วันนั้นเขาจะมี “cell meeting” บังเอิญจะมีศาสนาจารย์จากอเมริกามาร่วมด้วย เขาจึงชวนลูกไปร่วมด้วย พวกคริสเตียนนอกจากจะไปโบสถ์ทุกวันอาทิตย์แล้ว สมาชิกของโบสถ์จะจัด”cell meeting” หรือกลุ่มแบ่งปันอีกวันหนึ่งทุกๆอาทิตย์ ตามบ้านของสมาชิกหมุนเวียนกันไป กิจกรรมที่ทำคือสมาชิกจะอ่านบทจากพระคัมภีร์คนละบท จบแล้วพวกเขาก็จะแบ่งปันความทุกข์หรือความต้องการของเขา โดยคนที่จะขออะไรนั้นจะนั่งอยู่ตรงกลาง แล้วคนอื่นจะล้อมวงและแตะตัวเขา เขาก็จะบอกสิ่งที่จะขอพระเจ้า และทุกๆคนก็จะอธิษฐานเสียงดังๆพร้อมกัน เนื่องจากคริสเตียนไม่มีบทสวดอย่างพวกเรา บทอธิษฐานของเขาก็จะออกมาจากใจแล้วแต่ใครจะอธิษฐานเช่นไรปนๆกันไป

เพื่อนคนที่ชวนลูกไป แต่ก่อนเป็นนักธุรกิจใหญ่ แต่ก็มีอันเป็นไป ตกกระป๋อง ล้มลุกคลุกคลาน มาเร็วๆนี้เขาได้พบพระเจ้า และกลายเป็นคริสเตียนที่เคร่งและรักพระมาก

เมื่อถึงตาของเขาวันนั้น เขาขอด้วยเสียงอันดังว่า “ขอให้พระเจ้าประทานความสำเร็จให้ข้าพเจ้าในธุรกิจการงานที่ทำอยู่ เพื่อข้าพเจ้าจะได้นำความสำเร็จไปรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ได้”

ลูกสะดุดใจในคำขอของเขามาก จากที่ลูกรู้จักเขาช่วงหลัง ลูกคิดว่าเขาอธิษฐานวันนั้นด้วยความจริงใจและบริสุทธิ์ใจ ลูกคิดถึงตัวเอง หลังๆที่ลูกสวดทุกวันลูกขออย่างเดียวคือขอให้ลูกมีโอกาสรับใช้พระองค์ยิ่งๆขึ้นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ และพระองค์ก็ประทานอัศจรรย์แก่ลูก ให้โอกาสธุรกิจแก่ลูกครั้งแล้วครั้งเล่า ลูกเองมองว่า สิ่งที่พระองค์ประทานมาให้นั้น พระองค์ทรงต้องการประทานให้”เพื่อนมนุษย์”ของลูก โดยใช้ลูกเป็นตัวผ่าน เพราะฉะนั้นสิ่งต่างๆที่ลูกได้รับจึงเป็นของของพระองค์ที่พระองค์ทรงต้องการประทานให้ลูกๆคนอื่น เนื่องจากลูกเป็นทางผ่าน ลูกก็เลยได้ผลพลอยได้

ทำให้ลูกมาคิดว่า คนรวยแต่ไม่มีพระกับคนมีพระแล้วค่อยรวย มันช่างต่างกันราวฟ้ากับดิน ลูกเองก็ยังกระเสือกกระสนกับการทำมาหากิน ไม่ใช่ร่ำรวยอะไร แต่ลูกตระหนักในใจเสมอว่าหากพระองค์ทรงประทานอะไรให้แก่ลูก ลูกต้องแจกจ่ายให้คนอื่นต่อ ส่วนผลพลอยได้ที่ลูกได้เป็นประเด็นรอง

พูดถึงความรวย พวกเราคาทอลิกมักจะถูกสอนกันให้ยึดถือความยากจน ไม่ใช่หาความร่ำรวยทางทรัพย์สินเงินทอง แต่ถ้าศาสนิกชนทั้ง 200,000-300,000 คน ที่ประเทศไทยมีอยู่เป็นคนจนหมดทั้งประเทศ แล้วเวลาจัดแรลลี่การกุศล จะหาสปอนเซอร์ทีมกิตติมศักดิ์หรือทีม VIP ได้จากใคร? หรือเวลามีงานกุศลอะไร จะมีใครบริจาคได้เล่า?

เพราะฉะนั้นลูกเลยมองว่า คนที่มีพระแล้วรวยก็เป็นคน”ยากจน”ในความหมายของศาสนจักรได้ เพราะเขาเหล่านั้นไม่ได้โลภ ไม่ได้ต้องการความร่ำรวยนั้นเพื่อตัวเอง แต่เขาต้องการ”ความร่ำรวย”ที่พระประทานให้ไปแจกจ่ายต่อให้ผู้อื่น

ดังคำอธิษฐานของซาโลมอนขอสติปัญญาจากพระเป็นเจ้า

“เจ้าอยากให้เราให้อะไรเจ้าก็จงขอเถิด.....ขอพระองค์ทรงประทานความคิดความเข้าใจแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อจะวินิจฉัยประชากรของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะประจักษ์ในความผิดแผกระหว่างดีและชั่ว เพราะว่าผู้ใดเล่าจะสามารถวินิจฉัยประชากรใหญ่ของพระองค์ได้”

ที่ซาโลมอนทูลขอเช่นนี้ก็เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า พระเจ้าจึงตรัสกับซาโลมอนว่า”เพราะเจ้าได้ขอสิ่งนี้และไม่ได้ขอชีวิตยืนยาว หรือความมั่งคั่งหรือชีวิตของบรรดาศัตรูของเจ้าเพื่อตัวเจ้าเอง แต่เจ้าขอความเข้าใจเพื่อตัวเจ้าเอง เพื่อให้ประจักษ์ว่าสิ่งใดถูกต้องและเป็นธรรม ดูเถิดเราจะกระทำตามคำขอของเจ้า ดูเถิด เราให้จิตใจอันประกอบด้วยปัญญาและความเข้าใจ เพื่อว่าจะไม่มีใคร ที่เป็นอยู่ก่อนเจ้าเหมือนเจ้า และจะไม่มีใครที่ขึ้นมาหลังเจ้าเหมือนเจ้า เราจะให้สิ่งที่เจ้าไม่ได้ขอแก่เจ้าด้วย ทั้งความมั่งคั่งและเกียรติยศ เพื่อว่าตลอดวัยเวลาทั้งสิ้นของเจ้า จะไม่มีกษัตริย์อื่นเปรียบเทียบกับเจ้าได้

และถ้าเจ้าจะดำเนินตามทางของเรา รักษากฎเกณฑ์ของเรา และบัญญัติของเรา ดังดาวิดบิดาของเจ้าได้ดำเนินนั้น เราก็จะให้วันเวลาของเจ้ายืนยาว” 1พงศ์กษัตริย์ 3:5-14

อาแมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 47

“Why Are We Hated So Much?”

ทำไมเราถึงถูกเกลียดชังขนาดนี้?

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนประธานาธิบดี จอร์จ ดับเบิ้ลยู บุช ของประเทศสหรัฐอเมริกา พูดประโยคหนึ่งในระหว่างการกล่าวสุนทรพจน์ของเขาว่า “Why Are We Hated So Much?” เขาหมายถึงการที่มีผู้ก่อการร้ายขับเครื่องบินชนตึก WTC ที่นิวยอร์ค จนมีผู้คนตายและบาดเจ็บนับพัน และยังมีเรื่องการทำสงครามเชื้อโรค ตลอดจนการขู่คุกคามอื่นๆ อีกทั้งมีคนบางกลุ่ม บางเหล่าประนามและสาปแช่งประเทศสหรัฐอเมริกาอีก ทั้งๆ ที่คราวนี้คนอเมริกันเป็นผู้ถูกทำร้ายและคุกคาม?

ลูกเองก็ถามคำถามนี้กับตัวเองหลายต่อหลายครั้งว่า “ทำไมมนุษย์ถึงเกลียดชังมนุษย์กันเองนัก” “ทำไมมนุษย์จะอยู่ด้วยกันอย่างสันติหรือมีความรักต่อกันแทนการเอารัดเอาเปรียบหรือแม้กระทั่งฆ่าฟันกันเองไม่ได้เชียวหรือ?”

สำหรับลูกแล้ว การทำร้ายกัน การฆ่าฟันกัน เป็นสิ่งผิดบาปที่สุดของมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติใดก็ตาม แต่ถ้าวิเคราะห์แบบคนที่ไม่รู้เรื่องรัฐศาสตร์ ไม่รู้เรื่องกฎหมาย และไม่รู้เรื่องระหว่างประเทศ แต่แบบคนมีพระแล้ว สาเหตุเดียวที่ทำให้มนุษย์เข่นฆ่ากันเองคือ “การไม่ให้อภัยกัน”

เราไม่สามารถสืบย้อนไปถึงยุคอาดัมและเอวาได้ว่า จากตอนนั้นถึงตอนนี้ เผ่านี้ทำให้เผ่านั้นเจ็บใจ หรือเผ่าใดเอาเปรียบเผ่าใด แต่ปัญหาปัจจุบันที่มนุษย์พอจะจำกันได้ก็คือ เมื่อประเทศนี้ทำร้ายประเทศนั้น จะด้วยการเอารัดเอาเปรียบทางหนึ่งทางใด หรือการแย่งชิงผลประโยชน์กัน ผู้ถูกทำร้ายก็จะต้องตอบโต้ หรือหาทางแก้แค้น แล้วก็จะเกิดวัฏจักรของการทำร้ายซึ่งกันและกันไม่รู้จักจบ

ยกตัวอย่างเรื่องประเทศสหรัฐอเมริกาถูกทำร้ายครั้งนี้ ก็เพราะผู้ที่ก่อการร้าย “คิดว่า” หรือ “รู้สึกว่า” อเมริกาได้ทำร้ายพวกเขาหรือพรรคพวกเขามามากเหลือเกิน ก็เลยต้องสั่งสอนให้รู้สึกบ้าง ประเทศสหรัฐอเมริกาถูกทำร้าย มิหนำซ้ำยังถูกหยามต่อหน้าชาวโลกทั้งโลก ก็เลยต้องไปถล่มประเทศที่ทำตัวเป็นเจ้าบ้านให้ผู้ที่ตนคิดว่าเป็นตัวการของการก่อการร้ายครั้งนี้ ผลที่กำลังตามมาก็คือ ประชาชนทั้งสองประเทศที่ไม่รู้อิโหน่อิเหน่แต่เคราะร้ายต้องตายทั้งสองฝ่าย

บ่อยครั้งในชีวิตประจำวันของคนเรา เวลาเกิดอะไรขึ้น สิ่งแรกที่คนจะทำคือ “โทษคนอื่นก่อน” ทีแรกลูกเข้าใจว่าเป็นอุปนิสัยประจำชาติของคนไทย แต่ตอนนี้ลูกว่า “การโทษคนอื่น” เป็นนิสัยประจำชาติของคนไม่มีพระจะถูกกว่า

หลังจากที่ลูกมาเป็นลูกของพระองค์โดยสมบูรณ์แล้ว ลูกมีโอกาสสัมผัสคนที่มีพระประจำใจ และเป็นลูกของพระองค์จริงๆ ลูกรู้สึกถึงความแตกต่างของคนเหล่านี้จากคนทั่วไปอย่างชัดเจน ราวขาวกับดำ คนเหล่านี้เวลาเกิดอะไรขึ้นจะสุภาพ อ่อนน้อมถ่อมตน มองเหตุการณ์ผ่านสายตาของอีกฝ่ายหนึ่ง ยอมรับผิดแม้บางครั้งจะไม่ใช่ความผิดของตนเอง ไม่

ยึดติด และพร้อมที่จะให้อภัย ลูกคงไม่ต้องบรรยายถึงคนทั่วไปนะพระเจ้าข้า

สงครามก็คงมีต่อไป การฆ่าฟันห้ำหั่นก็คงเกิดขึ้นควบคู่กับสงครามกันไป

ลูกคิดแบบโง่ๆ ว่ามนุษย์กลับใจได้ ประเทศชาติจะกลับใจได้ไหม? แทนที่จะแก้แค้นกันแบบตาต่อตา ฟันต่อฟัน เป็นไปได้ไหมว่า แต่ละประเทศมองเข้าไปในตัวเองแบบ soul searching ว่า “เอ! จริงๆ แล้ว เราได้ไปทำอะไรให้คนอื่นเขาเจ็บแค้น เราได้ไปทำอะไรให้คนอื่นเขาเจ็บปวดจากนี้ไปเรากลับใจ ทำดีกับเขาดีกว่า”

ลูกทราบดีกว่าเป็นความคิดที่โง่บริสุทธิ์ แต่ลูกก็ได้แต่สวดและหวังว่าพระองค์ซึ่งเป็นองค์แห่งความรักจะประทานความรักและสำแดงอัศจรรย์โดยให้มี “ประเทศชาติ” กลับใจบ้าง รึอาจจะเป็นวันสิ้นพิภพได้ไหม?”

“อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย” โรม 12:17

ลูกจะทำอย่างไรถึงจะส่งพระวาจาบทนี้ไปยังผู้นำประเทศต่างๆ ทั้งบนดินและใต้ดิน ได้หนอ? ขอพระองค์โปรดจงรับฟังบทสวดขอสันติภาพจากคนทั้งโลก และจากลูกน้อยโง่ๆ คนนี้เทอญ

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 48

ขอขอบพระคุณ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ก่อนที่ลูกจะเขียน “บทสวดของฉัน” ถวายแด่พระองค์อย่างเปิดเผย ลูกเคยเขียน “บทสวดของฉัน” ที่ถวายพระองค์เป็นการส่วนตัว ระหว่างลูกและพระองค์เท่านั้น ลูกเขียนบทสวดถวายพระองค์ยามลูกมีความทุกข์ ลูกเขียนขอบพระคุณพระองค์เมื่อพระองค์ทรงช่วย และลูกเขียนทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัว ลูกถวายแด่พระองค์และลูกได้จบการเขียนลงด้วยบท “ขอขอบพระคุณ”

วันก่อนในการแบ่งปันถึงสิ่งที่เราควรทำหรือปฏิบัติตน หลังจากได้รับสัมผัสพระองค์ผ่านความทุกข์ใน “วันฆราวาส” ลูกก็ได้นำ ”บทสวดของฉัน” บทสุดท้ายนั้นมาแบ่งปัน ปรากฏว่ามีเพื่อนๆ ฆราวาสมาขอบทสวดนั้นจากลูกหลายคน ลูกจึงขอเปิดเผย “บทสวดของฉัน ภาคส่วนตัว” บทนั้น เพื่อเป็นการสรรเสริญและเทิดเกียรติพระองค์อีกครั้ง พระเจ้าข้า

“ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่ลูกเริ่มเขียนบทสวดถึงพระองค์เมื่อ 3 ปีที่ผ่านมา ดูเหมือนเกือบทุกครั้งลูกจะเขียนถึงพระองค์ด้วยน้ำตา เพราะความเจ็บปวด ความเศร้า หรือความเหงา ณ.วันนี้ ลูกขอเขียนบทสวดนี้ถึงพระองค์อีกครั้งหนึ่งด้วยน้ำตาเช่นกัน แต่เป็นน้ำตาแห่งความปลื้มปิติ น้ำตาแห่งความซึ้งในพระเมตตา และน้ำตาแห่งความรัก

ชีวิตของลูกในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา เปรียบเสมือนถูกจับโยนเข้าไปในเครื่องกรองชีวิตขนาดใหญ่ ทันทีที่ลูกถูกโยนลงไป ผู้โยนก็ปิดฝาเครื่องกรองอย่างแน่นหนา ลูกไม่มีทางออก ไม่มีทางเลือก ขึ้นก็ไม่ได้ ออกข้างๆ ก็ไม่ได้ มีเพียงทางเดียวหากยังต้องการมีชีวิตอยู่ คือต้องยอมผ่านเครื่องกรองลงไปทีละชั้นทีละชั้น

ชั้นแรกเป็นหินกรวดที่หยาบและคม ลูกตกอยู่ในภาวะของความทุกข์ทรมานและความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสเช่นนี้เกือบ 14 ปี ไม่มีใครช่วย ไม่มีใครรับฟัง ไม่มีใครสนใจ ต้องถามตัวเองตลอดเวลาว่าลูกต้องการมีชีวิตอยู่ต่อไปหรือจะยอมแพ้ ตายๆ เสียไปจากโลกนี้ ซึ่งดูเหมือนจะเป็นทางออกที่ง่ายที่สุด แต่ทุกครั้งลูกจะรู้สึกว่า การยอมตายนั้น เป็นทางออกของคนขี้ขลาด ลูกจึงตัดสินใจสู้ต่อไปพร้อมๆ กับการยอมผ่านชั้นเครื่องกรองอย่างเจ็บปวด แต่ละชั้นลูกต้อง ย่อตัวให้อนูของร่างกายเล็กลง มิฉะนั้นก็จะผ่านเครื่องกรองไม่ได้

14 ปีมิใช่เป็นเวลาสั้นๆ แต่ด้วยความเชื่อมั่นในพระองค์ ลูกไม่ยอมแพ้ แต่กลับกัดฟันผ่านความเจ็บปวดนั้นทีละขั้นๆ เมื่อผ่านแต่ละขั้น ลูกก็เรียนรู้ชีวิตมากขึ้นๆ และจิตวิญญาณของลูกก็ค่อยๆ เห็นแสงสว่างเพิ่มขึ้นตามลำดับ

6 ปีหลังของลูกก็ยังคงถูกขังอยู่ในเครื่องกรองชีวิตนั้น หาได้หลุดพ้นออกมาทีเดียวไม่ หากแต่ความหยาบคมของก้อนกรวดหินดินทรายได้ลดน้อยลงบ้าง แต่ความเล็กและละเอียดของทรายในเครื่องกรองชีวิตในขั้นนั้น ทำให้ลูกต้องย่อตัวให้เล็กลงจนเกือบจะไม่มีรูปลักษณ์อะไรหลงเหลืออยู่เลย เหลืออีกไม่กี่ขั้น ลูกก็จะหลุดจากเครื่องกรองชีวิตแล้ว แต่ลูกจะทำได้หรือไม่ ถึงขณะนั้นลูกเกือบจะไม่มีอะไรเหลือในชีวิตแล้ว

คดีที่ได้กล่าวหาลูกก็ถูกถอนฟ้องไปแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็ได้จบสิ้นลงแล้ว แต่มันก็จบสิ้นพร้อมๆ กับความหมายและความหวังในชีวิตของลูก ลูกหมดอาลัยตายอยากในชีวิต และคิดอยากจะยอมคาตัวเองไว้ในเครื่องกรองชีวิตนั้น โดยไม่ต้องผ่านความเจ็บปวดเพื่อเดินทางผ่านชั้นกรองชีวิตอีก ลูกอยากฆ่าตัวตายอีกหลายครั้ง

และนั่นคือช่วงที่ลูกได้รับพระพรจากพระองค์ เห็นแสงสว่างจ้า ณ. ปลายทางของเครื่องกรองชีวิต หากลูกยอมอดทนอีกสักนิด ลูกก็จะสามารถหลุดพ้นจากนรกบนโลกไปสู่แสงสว่างนั้นได้ และนั่นคือจุดเริ่มต้นของการเขียน “บทสวดของฉัน” ของลูก

มาบัดนี้ ลูกขอตะโกนให้ก้องโลกว่า “ลูกได้เห็นแสงสว่างจ้าอย่างสมบูรณ์แล้ว ลูกได้หลุดพ้นจากเครื่องพันธนาการชีวิตแล้ว!” ลูกไม่ทราบจะขอบพระคุณพระองค์อย่างไรดี

20 ปี มิใช่เป็นแค่ช่วงเวลาของการหลับไปชั่วคืนแล้วก็ตื่น หากแต่เป็นการเดินทางวิบากอันยาวนาน แต่เมื่อลูกได้เห็นแสงสว่างชีวิตจากพระองค์แล้ว ลูกกลับมีความรู้สึกว่า การถูกจับอัดลงเครื่องกรอง ชั้นแล้วชั้นเล่า ทำให้ลูกกลายสภาพเป็นของเหลวที่บริสุทธิ์ ชิ้นส่วนโตๆ แต่ละส่วนได้ถูกกรองค้างไว้เป็นกากมนุษย์ คาไว้กับเครื่องกรองนั้นจนหมด ใจลูกทุกวันนี้มีแต่ความสงบสุข ไม่มีความแค้นใดๆ หลงเหลืออยู่ เพราะลูกสามารถให้อภัยทุกคนที่ทำร้ายลูกได้ และที่สำคัญที่สุด ลูกยังมีหัวใจที่เปี่ยมไปด้วยความรัก อาจจะมากกว่าเดิมด้วยซ้ำ ความรักที่มีต่อพระองค์ ความรักที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ ลูกเคยกลัวว่า ลูกอาจจะกลายเป็นคนใจกระด้าง และไม่แยแสใครทั้งนั้น แต่ด้วยพระพรของพระองค์ ลูกกลับมีหัวใจที่ไม่มีร่องรอยของความเจ็บปวดหลงเหลืออยู่เลย ช่างเป็นอัศจรรย์อะไรเช่นนั้น!

หลายๆ ครั้งในอดีต ลูกเคยเปรียบตัวเองในอีกสภาพหนึ่ง คือ ตกน้ำอยู่กลางกระแสน้ำที่เชี่ยวกราด ลูกว่ายน้ำไม่เป็นและกระเสือกกระสน กินน้ำบ้าง สำลักน้ำบ้าง เพื่อให้ถึงฝั่ง แต่ก็จะถูกกระแสน้ำพัดพาออกไปอีก ลูกได้สวดอ้อนวอนให้พระองค์ช่วยลูก โดยโยนอะไรก็ได้ลงไปให้ลูกเกาะ พระองค์ก็ทรงโยนใบไม้บ้าง กิ่งไม้บ้าง เพื่อพอประทังไม่ให้ลูกจมน้ำตาย ลูกรู้สึกตลอดเวลาว่า พระองค์ทรงยืนอยู่บนฝั่ง คอยดูแลลูก เพียงแต่รอเวลาอันเหมาะอันควร ก่อนจะช่วยลูกเต็มที่ และแล้วเมื่อถึงเวลาตามน้ำพระทัยของพระองค์ พระองค์ก็ทรงโยนขอนไม้อันใหญ่ให้ลูกเกาะ!

ขณะนี้ลูกเข้าใจแจ่มแจ้งแล้วว่า ในการที่พระองค์ทรงยืนอยู่บนฝั่ง โดยไม่ช่วยลูกแต่แรกนั้น พระองค์ทรงต้องการให้ลูกหัดว่ายน้ำให้เป็นเอง หากพระองค์ทรงช่วยลูกทันทีที่ลูกตกน้ำ ไฉนเลย ลูกจะว่ายน้ำเป็นเองได้เล่า มาบัดนี้ เพราะลูกได้กินน้ำ สำลักน้ำ ผลุบๆ โผล่ๆ อยู่ท่ามกลางกระแสน้ำเชี่ยวกรากมาเป็นเวลานาน ลูกจึงว่ายน้ำเองได้อย่างเชี่ยวชาญ โต้คลื่น โต้ลมได้อย่างสบายมาก และลูกก็กำลังว่ายเข้าหาพระองค์อย่างเชี่ยวชาญและสุดกำลัง และลูกก็เห็นพระองค์ทรง “ยิ้ม” อยู่ พร้อมอ้าแขนรอรับลูกอยู่ด้วยความรัก!

ลูกขอเขียนบทสวดบทนี้เป็นบทขอบพระคุณพระองค์ด้วยใจอ่อนน้อมและกตัญญูเป็นที่สุด เมื่อลูกเริ่มเขียนบทสวดบทแรกนั้น ลูกมีแต่ความทุกข์ ความร้อนใจ และความเหงา ลูกไม่มีทางทราบได้เลย ว่าลูกจะสามารถเขียนบทสรุปได้ในภาวะจิตใจที่มีแต่ความสุข ความอิ่มใจในพระคุณของพระองค์ได้ถึงเพียงนี้

ท่ามกลางความมืดมิดที่ผ่านมา ลูกได้เห็นแสงสว่างของพระองค์ ท่ามกลางความเหงาว่างเปล่าของจิตใจ พระองค์ได้เติมความรักให้ลูก และท่ามกลางความทุกข์ทรมานอันแสนสาหัส พระองค์ได้ทำให้ลูกเข้าใจถึงความทุกข์และความเจ็บปวดของผู้อื่น

นอกจากนี้ ลูกยังได้เห็นถึงความไร้สาระ ความเย่อหยิ่งและความจองหองของมนุษย์ และความต่ำต้อยของตัวเองต่อหน้าพระพักตร์พระเป็นเจ้า

สิ่งที่ลูกต้องการทำในส่วนที่เหลือของชีวิต คือการรับใช้พระองค์ ในทุกสิ่งทุกอย่าง และทุกทางที่ลูกสามารถจะทำได้ และสิ่งที่ลูกถือว่าเป็นหน้าที่ของลูกก็คือ เป็นพยานในพระองค์ว่าพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ และศักดิ์สิทธิ์เพียงใด ลูกต้องการ

ประกาศให้ชาวโลกทราบว่า พระเป็นเจ้า เป็นองค์แห่งความรัก ขอเพียงให้เรามีความเชื่อในพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไขเท่านั้นแล้ว”

“พระองค์จะทรงบันดาลให้ทุกสิ่งกลับเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่รักพระองค์ได้” โรม 8:28

ลูกขอกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ด้วยความกตัญญูและความรักเต็มเปี่ยมหัวใจพระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 49

วัยของชีวิต

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตอนลูกยังเป็นเด็กนักเรียนเล็กๆ อยู่ ลูกเห็นรุ่นพี่ที่อยู่ม.8 (ในสมัยนั้น) แก่มาก ไม่ต้องพูดถึงบรรดาครูบาอาจารย์วัย 30หรือ40 ท่านเหล่านั้นสำหรับลูกในตอนนั้นเป็น “คนแก่” ไปเรียบร้อย

ต่อมาเมื่อลูกถึงวัยที่อยู่ชั้นม.8มั่ง (กลายเป็นม.ศ.5ในช่วงของลูก) ลูกก็ไม่รู้สึกแก่อย่างที่เคย คิดไว้ และเมื่อถึงวัยอยู่มหาวิทยาลัย ก็ยังรู้สึกตัวเองไม่แก่ แต่พอย่างเข้าวัย30 ตอนนั้นรู้สึกใจหายวูบ ว่าวัยสาวกำลังจะจากเราไป เรากำลังจะเข้าสู่วัยกลางคน มันเป็นความรู้สึกที่กังวล กลัวและไม่ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับวัยที่เริ่มแก่จริงๆ แล้ว

แต่พอเลยวัย 30ไปแล้ว ผ่านพ้นเลข 4 แล้ว ผ่านพ้นเลข 5 แล้ว ความรู้สึกเรื่องวัยก็หายไปจาก สมอง ลูกเริ่มรับสภาพความจริงของชีวิตได้ ว่าคนเราถ้าไม่ตายไปตอนเยาว์วัย ก็ต้องมีชีวิตต่อไป และก็ต้องแก่ไปตามธรรมชาติ แม้หลายๆ คนจะกลัวความแก่หรือความชรา ลูกกลับมองว่า คนเราแก่ ก็แก่อย่างสง่างามได้ มันจะเป็นอะไรไปล่ะ ถ้าหน้าตาเราเริ่มมีตีนกาใต้ตา มันจะเป็นอะไรไปล่ะ ถ้าผม เริ่มมีสีสรรสุดสวยเทาๆ หงอกๆ มาแซมเสริม และมันจะเป็นอะไรล่ะ ถ้าสายตาเริ่มฝ้าฟางต้องใส่ แว่นตา ทั้งหมดนี้ลูกกลับมองว่าหากเรารับมันได้อย่างสนิทใจว่า มันเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ หรือสัจจธรรมของชีวิต และมองข้ามมันไปซะ มันก็จะกลายเป็นความสง่างามของผู้สูงอายุไปได้

แต่! หลังจากมองข้ามสิ่งเปลี่ยนแปลงของตัวเองไปได้อย่างสนิทใจ ยังมีเหตุการณ์หรือสิ่งที่ทำ ให้ลูกเริ่มคิดหรือมองดูตัวเองในเรื่องวัยอีกครั้งหนึ่ง

ลูกๆ เริ่มเติบโตเป็นหนุ่มเป็นสาว เมื่อลูกๆ เริ่มมีเพื่อนสาวและเพื่อนชาย ต่อมาก็ถึงการหมั้น หมาย และต่อมาก็แต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝา ในฐานะเป็นแม่ ลูกก็ดีอกดีใจ มีความสุขที่เห็นลูกมีความสุข เมื่อลูกคนรองๆ ลงมา เริ่มมีเพื่อนคู่ใจบ้าง ตอนนี้แหละ ความรู้สึกตื่นตระหนกเหมือนตอนวัย30 เริ่ม กลับมาใหม เอ๊ะ! อีกไม่นานเราจะเข้าสู่วัยชราจริงๆ แล้วหรือ? ลูกๆ ก็เริ่มมีครอบครัวของตนเองไปที ละคนสองคน แล้วเราล่ะ? ความสำคัญของเราก็จะค่อยๆ ลดลงๆ ครอบครัวใหม่ของเขาก็ควรจะมี ความสำคัญกับเขามากกว่าเรา ซึ่งเป็นสิ่งถูกต้องและควรจะเป็น

ลูกคิดว่า คนที่เป็นพ่อแม่วัยนี้ คงเคยมีความรู้สึกเช่นนี้มาก่อนทุกคน สำหรับลูก มันเป็นความ รู้สึกของความสุขเคลือบไปด้วยความกลัวและกังวลใจ ความสุขที่เห็นลูกๆ มีความสุข ความกลัวและ กังวลใจที่เป็นความสำคัญของการเป็นแม่ลดลงไป

เมื่อมองความกลัวและกังวลใจนี้ให้ลึกลงไปถึงแก่นแท้ ลูกก็ขำในใจว่า ในวัย30 ลูกก็กลัวว่า ลูกกำลังจะสูญเสียวัยสาวไป แต่พอผ่านวัยสาวไป ลูกก็มองว่าวัยกลางคนก็เป็นวัยสง่างามได้ แล้วตอนนี้ ลูกกำลังจะกลัวทำไมล่ะ ว่าบทบาทของความเป็นแม่จะลดน้อยลง เปล่าเลย ในวัยต่อไป ลูกกำลังจะเป็นวัยที่มีความหมายมากกว่าเดิมเสียอีก บทบาทของการเป็น

คุณย่าและคุณยายไงล่ะ การเป็นแม่นั้น เราต้องสั่งสอนลูก เลี้ยงดูลูก เหนื่อยจะตายไป การเป็นย่าเป็นยายนั้น หน้าที่เราก็เพียง รักหลานและปล้ำกับหลาน การสั่งสอนยกให้พ่อแม่ของเขาไป คิดแล้ว ความกลัว กังวลก็หายไปราว ปลิดทิ้ง คงเหลือไว้แต่ความสุขที่เคลือบด้วยความสุข

และที่สำคัญที่สุด ไม่ว่าลูกจะแก่ขนาดไหน ลูกขอเป็นลูกเล็กๆ ของพระองค์ตลอดไป ลูกขอรักพระองค์เหมือนลูกเล็กๆ รักพ่อของเขา พระเจ้าข้า

"ผู้ใดที่อยู่ในความรัก ก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น" 1ยอห์น 4 : 16

อาแมน

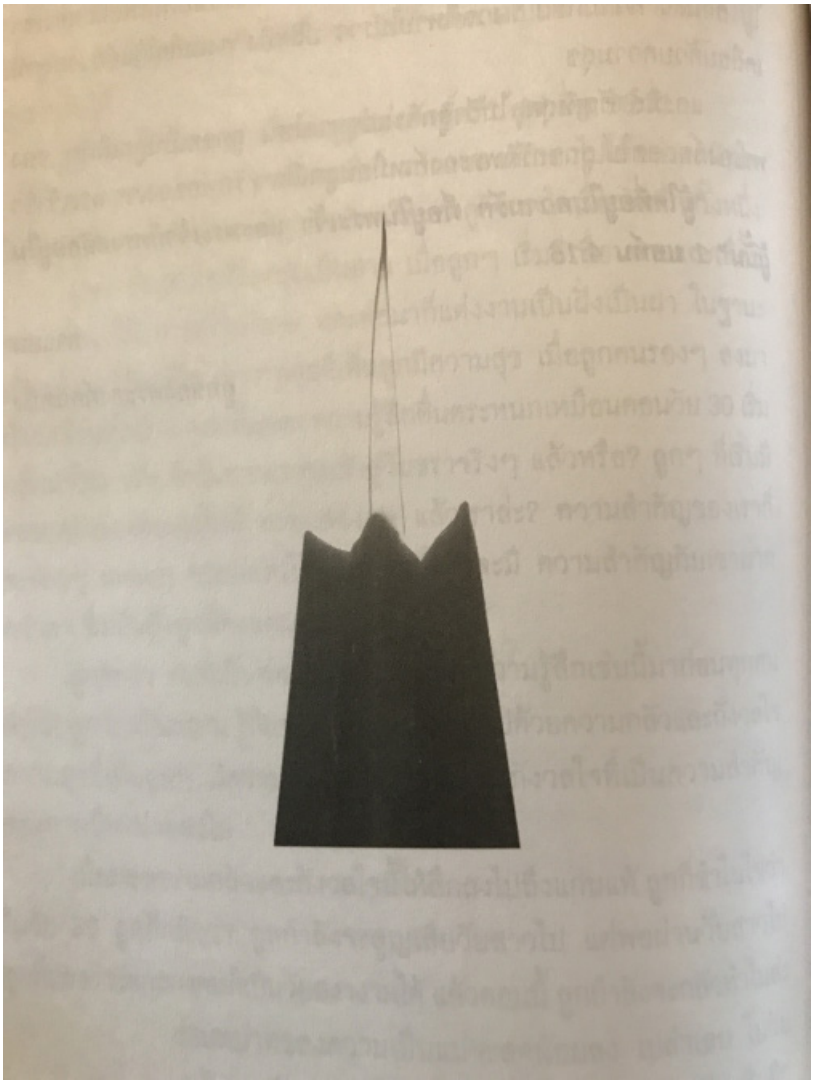

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 50
หนึ่งเดียวในพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อวันเสาร์ที่ผ่านมา ลูกได้รับเชิญให้ไปเป็นวิทยากรในการประชุมเขตเขต หนึ่งตอนที่ผู้จัดเชิญลูก ลูกก็แนะนำว่า จะลองเชิญผู้แทนจากทางคริสตจักรไปบรรยายด้วยไหม? เพราะนอกจากจะเป็นศาสนสัมพันธ์แล้ว เรายังจะมีโอกาสฟังความเห็นของพี่น้องคริสตชนจากอีกมุม มองหนึ่ง ผู้จัดเห็นด้วยทันที และขอให้ลูกเป็นผู้ประสานงาน ปรากฏว่า ลูกเชิญไป 1 ท่าน ทางคริสต-จักร ตอบรับมาว่ายินดีส่งผู้แทนไปแบ่งปัน 2คน! และถึงวันกำหนด สมาชิกของคริสตจักรนั้นยก ทีมกันไป 12คน เพื่อเป็นกำลังใจให้ผู้พูดและเพื่อไปรู้จักพวกเราคาทอลิกดีขึ้น

ปรากฏว่าวันนั้นบรรยากาศดีมาก ทั้งสองฝ่ายเป็นกันเอง หลังจบการบรรยายแล้ว มีสมาชิก จากวัดทางเราขอชื่อที่อยู่ และโทรศัพท์ของทางคริสตจักรนั้น เพื่อจะได้เชิญมาบรรยายอีกในโอกาสต่อ ไป และพวกเขาก็กลับไปด้วยหน้าตายิ้มแย้ม และบอกว่านับเป็นครั้งแรกที่พวกเขามีโอกาสมาแบ่งปัน ให้ทางคาทอลิกฟัง

เพื่อนสนิทของลูกที่เป็นสมาชิกคริสตจักรนั้นและเป็นผู้ประสานงานกับลูกตลอดมา เล่าให้ลูก ฟังในวันต่อมาว่า ก่อนหน้านี้ พวกเขาจะมีความรู้สึกว่า พวกเราคาทอลิกเป็นคริสตชนที่ค่อนข้างปิด หัวโบราณ และไม่ค่อยเป็นมิตรกับพวกเขา แต่หลังจากที่ได้มีโอกาสมาร่วมงานและรู้จักพวกเราแล้ว ทำให้พวกเขาทราบว่า ความคิดเหล่านั้นเป็นความคิดที่ไม่ถูกต้อง พวกเขารู้สึกว่า พวกเราไม่ใช่หัว โบราณหรือปิดตัวเองเลย ตรงกันข้าม พวกเราเป็นเหมือนพี่น้องเขา และเป็นครั้งแรกที่พวกเขาทราบว่า พวกเราเคารพนับถือพระมหาเยซูเจ้าว่าเป็นพระเจ้าเพราะฉะนั้นทั้งเขาและ เราก็มีพระเจ้าองค์เดียวกัน

ลูกฟังแล้ว ดีใจมากที่อย่างน้อย มีพี่น้องคริสตชนจากทางคริสตจักรเริ่มเข้าใจพวกเรา และใน เวลาเดียวกัน พวกเราคาทอลิกที่ได้มีโอกาสร่วมงานกับพวกเขา ก็เริ่มเข้าใจ และเริ่มมีความรักต่อกัน และกัน ฉันท์พี่น้องคริสตชนด้วยกัน ไม่มีเขา ไม่มีเราอีกต่อไป

วันก่อนลูกมีเพื่อนจากอีกคริสตจักรหนึ่ง เชิญลูกไปร่วมการแบ่งปันของพวกเขา ลูกก็ไป และรู้ สึกประทับใจมาก ต่อมาเขาเชิญศาสนาจารย์ของโบสถ์เขาไปพบลูกที่ทำงานด้วย เพื่อนคนนี้ ก็บอก เช่นกันว่า เวลาเขาพูดคุยกับลูกถึงเรื่องศาสนา เขาไม่รู้สึกในความแตกต่างเลย ทำให้เขาต้องเชิญ ศาสนาจารย์ ของเขามารู้จักและพูดคุยกับลูก อาจารย์ของเขาก็น่ารัก เป็นกันเองมาก เราคุยกันครึ่งวัน เต็มๆ ของวันเสาร์หนึ่ง ถึงเรื่องต่างๆ ของศาสนาโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความรักของพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกรู้สึกดีใจและมีความสุขใจมากที่มีโอกาสรับใช้พระองค์โดยมีเพื่อน คริสตชนที่ไม่ใช่เป็นคาทอลิกเท่านั้น ในโอกาส “วันแบ่งปันพระวาจา” ในคราวหน้า ลูกจะเชิญเพื่อนๆ จากทั้ง 2 คริสตจักร มาร่วมแบ่งปันด้วย คงเป็นประสบการณ์ที่แปลกใหม่ และน่าสนใจสำหรับ ทั้งสองฝ่าย

ลูกมองว่า มนุษย์ทุกคนเป็นลูกของพระองค์เหมือนกันหมด ไม่ว่าคนๆ นั้นจะนับถือศาสนาอะไร หรือนิกายอะไร แต่สำหรับลูก พระองค์คือพระเจ้าแท้เท่านั้น มนุษย์เราจะมีผิวขาว ผิวเหลือง ผิวดำ ผิวน้ำตาล ฯลฯ ก็คือมนุษย์ และเป็นลูกของพระองค์หมด

เมื่อพระสงฆ์ยินดีรับฟังความคิดเห็นจากฆราวาสโดยเฉพาะสตรี คริสเตียนเป็นเพื่อนรักกับคาทอลิก คนต่างสีผิวอยู่ด้วยกันได้อย่างสันติ แม้จะในวงแคบๆ แต่อย่างน้อย ก็ยังเติมความชุ่มฉ่ำแก่ หัวใจของผู้เกี่ยวข้องได้ไม่น้อย ดีกว่าแต่ละฝ่ายต่างจะห้ำหั่นกัน มองกันด้วยความระแวงและความขัด แย้งกัน และหากแต่ละชุมชนค่อยๆ หันหน้าเข้าหากัน เปิดใจกว้างรับซึ่ง กันและกัน ความขัดแย้งก็จะ ค่อยๆ ลดลง คงเหลือแต่ความเข้าใจกัน ลูกกราบทูลขอต่อพระองค์ ให้พระองค์ประทานแสงสว่าง และความรักแก่ลูกๆ ของพระองค์ทุกหย่อมหญ้า ให้มีแต่ความรัก ความเข้า ใจกัน แทนความขัดแย้งเทอญ

“ท่านทั้งหลายก็เหมือนกับตะเกียง จงส่องสว่างแก่คนทั้งปวง เพื่อว่าเมื่อเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ เขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่าน ผู้ทรงอยู่ในสวรรค์” มัทธิว 5:16

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 51

ชีวิตคือละคร

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนเพื่อนของลูกคนหนึ่ง มาปรับทุกข์ให้ฟังว่า โรงงานของสามีเขา ทำทำจะแย่ อาจต้องปิดลงเพราะธุรกิจไม่ดีเลย เขาเองก็ไม่เคยทำงานมาก่อน ตั้งแต่แต่งงานก็เป็นแม่บ้านมาตลอด มา ณ ขณะนี้เขาคิดอยากจะทำอะไรช่วยสามี เขาก็ไม่ทราบจะทำอะไร เขารู้สึกเป็นทุกข์มาก ลูกก็ได้แต่ปลอบใจเขา และบอกเขาว่า ในยามเช่นนี้ งานเล็กงานใหญ่ งานหนัก งานเบา อะไรทำได้ให้ทำซะ ไม่ต้องไปคำนึงถึงหน้าตาอะไรแล้ว นี่คือความจริงของชีวิต

และข้อสำคัญ อย่าเสื่อมความเชื่อและความศรัทธาในพระเป็นเจ้าเป็นอันขาด แต่เขาก็ต้องไม่ลืมด้วยว่า พระเจ้าทรงช่วยคนที่ช่วยตัวเองเท่านั้น

ในเวลาเดียวกัน ลูกก็อ่านในนสพ. ฉบับหนึ่งที่ไปสัมภาษณ์ลูกสาวของนักธุรกิจเศรษฐีชื่อดังคนหนึ่งของสังคม ที่เพิ่งแต่งงานไปเมื่อ 2-3ปีก่อน ตอนที่แต่งงาน เขาก็ให้สัมภาษณ์ครั้งหนึ่งว่า คุณพ่อเขาขอให้ลูกเขยในอนาคตรับปากว่า เมื่อแต่งงานแล้ว เขาต้องไม่ทำงาน ให้ดูแลลูกสาวเขาอย่างเดียว เพราะเขามีเงินทองล้นฟ้า ใช้จนตายก็ไม่หมด ตอนนี้ลูกสาวคนนี้ให้สัมภาษณ์ว่า ชักจะเบื่อๆ งานสังคมแล้ว วันๆ ก็เลยเปิดดูอินเทอร์เน็ต เพื่อshopping ซื้อของประดับโดยเฉพาะรองเท้าจากทางอินเตอร์เน็ต เขาให้สัมภาษณ์ว่า shoppingทางอินเตอร์เน็ตสะดวกมาก เพราะแค่แจ้งเบอร์เครดิตการ์ด เขาก็จะได้รองเท้าคู่งาม (ตามภาพ) และยังได้ลุ้นอีกว่าเมื่อของมาถึงแล้วจะงามเหมือนในภาพไหม เขาเล่าต่อว่าคุณพ่อของเขาให้เขาใช้จ่ายเดือนละ 3ล้านบาท แต่ตอนนี้เขาก็ตั้งใจจะประหยัดโดยไม่บินไป shopping ต่างประเทศ แต่หันมา shopping ทางอินเตอร์เน็ตแทน!

เฮ้อ! อ่านแล้วถอนใจ แต่ก็อดชมเชยในความคิดสร้างสรรค์ในวิธีการประหยัดของเขาไม่ได้

ในเดือนที่ผ่านมา มีข่าวอีกหลายข่าวที่ทำให้ประโยคที่ว่า “ชีวิตคือละคร” ช่างมีความหมายอะไรเช่นนั้น

ข่าวคนติดยาบ้า คลุ้มคลั่ง จี้นิสิตปี1 และปาดคอ ตลอดจนจ้วงแทงเด็กสาวผู้เคราะห์ร้าย จนถึงแก่ความตายและตัวเองก็ต้องถูกประชาทัณฑ์ ถูกกระทืบและทำร้ายจนต้องตายตกไปตามกัน ต่อมาก็มีข่าวคนมีความทุกข์กระโดดลงมาจากตึกกรมสรรพากร เพื่อฆ่าตัวตายแต่ไปทับแม่ค้าขาย ล็อตเตอรี่ซึ่งไม่รู้อิโหน่อิเหน่ ตายไปด้วยกันทั้งคู่

เหตุการณ์ทั้ง 2 กรณี เกิดเวลาใกล้เคียงกัน ลักษณะคล้ายกัน แม้เหตุการณ์จริงๆจะต่างกันคือ คนๆ หนึ่งทำให้คนอีกคนหนึ่งตาย และตัวเองก็ต้องตายตามไปด้วย ทั้งๆ ที่ไม่รู้จักกันมาก่อนและไม่เคยมีความแค้นอะไรกันมาก่อน

และมีอีกเหตุการณ์หนึ่งที่สร้างความไม่พอใจให้แก่พวกเราคนไทยทั้งประเทศ นั่นคือการยิงตำรวจนายหนึ่งตายในไนท์คลับแห่งหนึ่ง เนื่องจากผู้เกี่ยวข้องเป็นลูกของผู้มีอิทธิพล เหตุการณ์ต่างๆ ก็เลยออกมาในลักษณะเย้ยฟ้าท้าประชาชนคนไทยทั้งประเทศ ความจริงกลายเป็นความเท็จ ความสว่างกับความมืดกลายเป็นสิ่งที่คนสวมเครื่องแบบไม่เข้าใจในความ

แตกต่าง กฎหมายกลายเป็นตัวหนังสือที่มีไว้ให้คนมีอำนาจหาช่องโหว่ จริงอยู่ ทุกๆ คนคือผู้บริสุทธิ์จนกว่าศาลจะพิพากษาเป็นอย่างอื่น แต่สิ่งที่ได้เกิดขึ้น และกำลังเกิดขึ้นทุกๆ วัน เกี่ยวกับคดีนี้ กลายเป็นละครเรื่องยาวที่น่าติดตามว่าจะจบหรือลงเอยอย่างไร

มีนักการเมืองคนหนึ่งซึ่งไม่เคยทำอะไรให้เป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติ ในสายตาของคนไทยหลายๆ คน ได้พูดประโยคหนึ่งวันก่อนซึ่งฟังดูเข้าท่า นับเป็นครั้งแรกที่นักการเมืองคนนี้จะพูดอะไรที่มีสาระ เขาพูดว่า “คนเราหนีกฎ 3 กฎไม่พ้น คือกฎหมาย กฎสังคม และกฎแห่งกรรม” หากผู้ใดหลุดจากกฎแรกคือกฎหมาย ก็ต้องเจอกฎสังคม หากยังหลุดอีกก็ต้องเจอกฎสุดท้ายคือ กฎแห่งกรรม

ยิ่งแก่ตัวลง และมองเห็นชีวิตของผู้คนที่ต่างต้องโลดแล่นไปตามจังหวะและชะตากรรมชีวิตของตนเองมากขึ้น ทำให้ลูกเกิดความปลงในใจมากขึ้น ชีวิตคือละครจริงๆ แล้วแต่ใครจะเลือกบทใด บางคนก็เลือกบทละครชีวิตของตนเองไม่ได้ บางคนก็ตีบทตนเองไม่แตก คือรับความจริงของชีวิตไม่ได้

ส่วนลูกเอง ลูกขอสรุปว่า “ชีวิตคือการเดินทาง อาจจะยาวนานหรือสั้นแล้วแต่ ไปสู่จุดหมายปลายทางคือสวรรค์หรือนรก แล้วแต่การเลือกของเราเอง”

พระเจ้าประทานชีวิตให้แก่เรา แล้วก็ประทานความอิสระให้แก่เราในการเลือกดำเนินชีวิต อยู่ที่ว่าเราจะเลือกทางไหน

“ฝ่ายหนึ่งเป็นกลิ่นแห่งความตายซึ่งนำไปสู่ความตาย
และอีกฝ่ายหนึ่งเป็นกลิ่นหอมแห่งชีวิตซึ่งนำไปสู่ชีวิต” 2โครินธ์ 2 : 16

ขอพระองค์ทรงนำทางชีวิตของลูกไปถึงจุดหมายปลายทางที่อยู่กับพระองค์เทอญ

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 52
ให้แล้วจะได้รับ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในระหว่างวันที่ 2-9 ธ.ค.ที่ผ่านมานี้ สมาพันธ์องค์กรคาทอลิกหรือ ICO (INTERNATIONAL CATHOLIC ORGANIZATIONS) ได้มาจัดการประชุมใหญ่สามัญประจำปีครั้งที่ 34 ที่บ้านผู้หว่าน ของประเทศไทยเรา มีสมาชิกที่มาจากองค์กรต่างๆ มาเข้าประชุมจากทั่วโลก บังเอิญลูกได้เป็นหนึ่งในผู้เตรียมงานตั้งแต่ต้น และได้ตัดสินใจเข้าร่วมประชุมด้วย แม้ว่าองค์กรของลูกจะไม่ได้เป็นสมาชิกของ ICO ก็ตาม ลูกคิดว่าอย่างน้อยในฐานะผู้แทนของประเทศไทย ลูกจะสามารถตอบคำถามต่างๆ เกี่ยวกับประเทศไทยให้ผู้แทนจากองค์กรคาทอลิกทั่วโลกได้รู้จักประเทศของเราดีขึ้น ลูกจึงตัดสินใจทิ้งงานและไปเข้าร่วมการประชุมด้วย

ปรากฏว่า จากการเข้าร่วมประชุมด้วยนั้น ลูกกลับรู้สึกว่า ลูก “ได้รับ” มากกว่า”ให้” ลูกมีโอกาสฟังผู้บรรยายที่เป็นพระสงฆ์ทำงานใกล้ชิดสมเด็จพระสันตะปาปา และมีประสบการณ์เป็นผู้แทนพระศาสนจักรไปพูดบรรยายที่สหประชาชาติบ่อยๆ บทความของท่านน่าสนใจมาก ลูกไม่ค่อยได้ฟังนักพูดที่สามารถพูดดี มีสาระ ลึก และน่าประทับใจเช่นนี้บ่อยนัก ในเวลาเดียวกัน ลูกมีโอกาสทำความรู้จักกับผู้เข้าประชุมเป็นจำนวนมาก ยิ่งในเวลาที่แบ่งเป็นกลุ่มย่อย แล้ววิเคราะห์ถึงปัญหาต่างๆ ระดับโลก ความคิดของแต่ละคนที่แสดงออกมาก ล้วนแล้วแต่มีเนื้อหา ลึกและตรงประเด็น ลูกได้เรียนรู้มากมายจากผู้เข้าประชุมเหล่านั้น ในเวลาเดียวกัน พวกเขาก็อยากรู้เรื่องราวเกี่ยวกับประเทศไทย เกี่ยวกับพระศาสนจักรในประเทศไทย เกี่ยวกับสตรีไทย และเกี่ยวกับอะไรต่อมิอะไรมากมาย เพราะสำหรับหลายๆ คน นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขามีโอกาสมาประเทศไทย ลูกได้ยินแต่เสียงชมเชยจากพวกเขาว่าประเทศไทยเป็นเจ้าภาพได้ดีมาก หลายองค์กรบอกลูกว่า จะจัดการประชุมของกลุ่มพวกเขาที่ประเทศไทยอีก

มีอยู่เรื่องหนึ่งซึ่งลูกคิดไม่ถึงว่าการไปร่วมประชุมครั้งนี้ ลูกจะได้รับพระพรถึงเพียงนี้

ระหว่างการรับประทานอาหารเที่ยงวันหนึ่ง ผู้ที่ร่วมโต๊ะกับลูก มีผู้แทนจากกรุงโรม เจนีวา ปารีส และพระสังฆราชผู้แทนจากองค์สมเด็จพระสันตะปาปา คุยไปคุยมา พวกเขาอยากรู้จักเกี่ยวกับศาสนาพุทธ ลูกก็ได้เล่าให้ฟัง พวกเขาคิดว่าองค์ดาไลลามะ คือองค์พระมุขของศาสนาพุทธทั่วโลกเช่นเดียวกับพระสันตะปาปาซึ่งเป็นประมุขของชาวคาทอลิกทั่วโลก ลูกบอกพวกเขาว่าไม่ใช่ ซึ่งพวกเขาแปลกใจมาก หลังจากคุยสักพักหนึ่ง พระสังฆราชซึ่งเป็นผู้แทนของสมเด็จพระสันตะปาปาก็ถามขึ้นมาว่า ลูกทำไมถึงมาเป็นคาทอลิก?

อันที่จริง ลูกไม่ได้คาดคิดว่าจะมีโอกาสแบ่งปันอะไรให้ใครฟัง เพราะนี่เป็นการประชุมระดับโลก บังเอิญประธานเปิดงานผู้ซึ่งเป็นรัฐมนตรีช่วยในรัฐบาลชุดปัจจุบัน ได้พูดตอนหนึ่งว่าท่านเป็นคาทอลิกยืนมา 17ปี และท่านและภรรยาไม่เคยขาดการไปวัด ฟังมิสซาเลย ในฐานะพิธีกร ลูกก็เลยเสริมว่า ลูกเองก็เป็นคาทอลิกใหม่เพียง 5ปีเท่านั้น พระสังฆราชองค์

นี้นำคำอำนวยพรจากสมเด็จพระสันตะปาปามาอ่านให้ผู้เข้าร่วมประชุมฟัง และเมื่อเที่ยงวันนั้น ท่านก็อยากทราบว่า ทำไมลูกถึงกลับใจมาเป็นคาทอลิกในวัยนี้

ลูกตัดสินใจแบ่งปันให้ทั้งโต๊ะฟังอย่างสั้นที่สุด เมื่อลูกแบ่งปันเสร็จ ทุกคนเงียบหมด พระสังฆราชองค์นี้ลุกขึ้นจากโต๊ะ พร้อมกับบอกลูกว่า ให้รอที่โต๊ะ ท่านมีของจะให้ ระหว่างที่รอท่านกลับมา ทุกคนต่างก็สรรเสริญพระเจ้าว่า พระองค์ยิ่งใหญ่จริงๆ และคนที่มีความเชื่อในพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไข ก็จะได้รับพระพรเช่นนี้ ปรากฏว่าพระสังฆราชองค์นั้นอุตส่าห์ไปที่ห้องพักท่านและเอาสายประคำที่สมเด็จพระสันตะปาปาประทานให้มาให้ลูกและลูกๆ 3สาย พร้อมส.ค.ส.อำนวยพรปีใหม่มาให้ปึกหนึ่ง ลูกไหว้รับด้วยความตื้นตัน น้ำตาคลอเบ้า เพราะคาดไม่ถึงว่าจะได้รับพระพรจากพระเป็นเจ้าถึงเพียงนี้ โต๊ะเรายังคงคุยกันต่ออีกเกือบช.ม. จนถึงเวลาประชุมภาคบ่าย

ลูกรับสายประคำและส.ค.ส.ขององค์สมเด็จพระสันตะปาปาด้วยใจที่เปี่ยมไปด้วยความรักและความกตัญญูและลูกตั้งใจจะแบ่งสายประคำและส.ค.ส.เหล่านี้ แก่เพื่อนๆ คาทอลิก

จากที่ลูกยินดีเสียสละเวลาทำงานไปร่วมประชุมด้วย เพื่อทำหน้าที่ประชาชนคนไทยคนหนึ่ง ที่เป็นคาทอลิก ลูกกลับได้รับพระพรเหลือล้นจากพระองค์ ลูกขอกราบ ณ พระบาทของพระองค์ ถวายการปวารณาว่า ลูกจะรับใช้พระองค์ก่อนสิ่งใดๆ ในชีวิตลูกจนกว่าชีวิตจะหาไม่ พระเจ้าข้า

“นี่แหละคนที่หว่านเพียงเล็กน้อยก็จะเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย
คนที่หว่านมากก็จะเกี่ยวเก็บได้มาก ทุกคนจงให้ตามที่เขาได้คิดหมายไว้ในใจ
มิใช่ให้ด้วยนึกเสียดาย มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ
เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้ด้วยใจยินดี
และพระเจ้าทรงฤทธิ์อาจประทานของดีทุกสิ่งทุกอย่างอุดมแก่ท่านทั้งหลาย
เพื่อให้ท่านมีทุกสิ่งทุกอย่างเพียงพอสำหรับตัวเสมอ
ทั้งจะมีสิ่งของบริบูรณ์สำหรับงานที่ดีทุกอย่างด้วย” 2โครินทร์ 9 : 6-8

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 53

รัก...ก่อนที่จะสายเกินไป

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกได้เจอเพื่อนคนหนึ่ง ซึ่งไม่ได้พบกันนานมาก เพื่อนคนนี้ตอนเด็กๆ สนิทกับลูกมาก แต่เมื่อโตขึ้น ต่างคนต่างก็มีชีวิตไปตามวิถีทางของตัวเอง และเพื่อนคนนี้ก็ได้ประสบปัญหาชีวิตหนักมาก และหายหน้าหายตาไปเลยเป็นเวลาสิบกว่ากว่าปี จึงค่อยกลับมาพบปะเพื่อนฝูงใหม่

เขาประสบปัญหาชีวิตที่หนักที่สุดที่ผู้ที่เป็น “แม่” จะรับได้ ลูกชายคนเดียวของเขาซึ่งหน้าตาน่ารักและฉลาดปราดเปรียว ได้ตายด้วยวัยเพียง 12 ขวบ และด้วยสาเหตุที่ไม่ควรจะทำให้ตายเลย! ครอบครัวของเขาไปเที่ยวชายทะเลตอนโรงเรียนปิดเทอมฤดูร้อน และลูกชายเขาได้ถูกแมงกระพรุนที่มือ ทำให้เป็นผื่นคัน ทีแรกเขาคิดจะไม่พาไปพบแพทย์ด้วยซ้ำ แต่ใครต่อใครในครอบครัวว่าเขาว่า ทำไมไม่พาไปหาหมอ เขาจึงตัดสินใจพาไป สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งซึ่งไม่มีใครจะคาดคิดถึงได้ หมอผิวหนังผู้นั้นได้ให้ยาแก้คันหรือแก้อักเสบขนานแรง ซ้ำยังฉีดยาให้อีกต่อเนื่องกันหลายวัน ขณะที่ลูกชายเขาหายจากอาการคันภายนอก ภายในร่างกายของเขา ภูมิต้านทานได้ถูกยาแก้อักเสบขนานแรงนั้นทำลายจนหมดซึ่งไม่มีอาการอะไรที่แสดงออก โชคร้ายที่บังเอิญลูกชายเขาไปติดอีสุกอีใสจากเพื่อน ปกติโรคอีสุกอีใสเป็นโรคที่เด็กทุกคนต้องเป็น และไม่เป็นอันตรายร้ายแรงแต่อย่างไร แต่ปรากฏว่า เนื่องจากเด็กคนนี้ไม่มีภูมิต้านทานภายในร่างกายของเขาเลยในขณะนั้น เชื้ออีสุกอีใสจึงได้เข้าไปในระบบอวัยวะภายใน และต่อมาได้เข้าไปที่ตับ กว่าพ่อแม่เด็กจะทราบ ก็สายไปเสียแล้ว

เรื่องมันเกิดขึ้นเร็วมาก เพื่อนของลูกคนนี้ตั้งตัวไม่ติด อยู่ดีๆ ลูกชายวัย 12ขวบ น่ารักน่าเอ็นดูก็จากไป เขาหันเข้าหาธรรมะ (ทางพุทธ) เพื่อค้นหาคำตอบ เพื่อค้นหาความหมายของชีวิตและไม่อยากเจอหน้าเพื่อนฝูงเลย

วันก่อน หลังจากสิบกว่ากว่าปีต่อมา เรากลับมาเจอกัน ต่างแบ่งปันธรรมะที่ตนเองได้ค้นพบให้ซึ่งกันและกันฟังอย่างกระตือรือล้น เขาทางพุทธ ลูกทางคริสต์ และเราตกลงจะพบกันเพื่อแบ่งปันกันอีก

และ 2-3คืนก่อน ลูกเปิดโทรทัศน์ เจอรายการสัมภาษณ์รายการหนึ่ง พิธีกรสาวสวย 2คน สัมภาษณ์ดาราสาวสวยอีก 3คน และพูดถึงการจากไปของคุณแม่ของดาราที่ถูกสัมภาษณ์ สองคนเป็นพี่น้องกัน ดาราผู้ถูกสัมภาษณ์ตอบไปก็ร้องไห้ไป คิดถึงคุณแม่ที่ได้จากไปอย่างไม่มีวันกลับ

ลูกก็มาคิดว่า มนุษย์เรานี่ สักวันหนึ่ง ยังไงก็ต้องตาย จะช้าหรือเร็วเท่านั้น เวลาเดียวกัน ขณะที่มีชีวิตอยู่ มีหลายๆ คนที่ดำรงชีวิตโดยไม่คิดถึงคนรอบข้างโดยเฉพาะครอบครัวของตนเอง พ่อบ้านจำนวนมากที่ทำแต่งาน พอว่างก็ไปตีกอล์ฟหรือสังสรรค์กับเพื่อน ไม่เคยให้เวลากับครอบครัว แม่บ้านจำนวนไม่น้อยเหมือนกันที่ทำงาน หรือไม่ก็มีงานสังคมจนลืมลูกเต้าที่บ้าน ทิ้งไว้ให้อยู่กับพี่เลี้ยง ให้แต่เงินทองไปซื้อของ หรือให้เงินแทนความรักที่ควรจะให้ สามีบางคนก็ไม่รู้จักคุณค่าของภรรยา ถือว่าตนเองเป็นผู้ชายจะทำอะไรก็ได้ และเป็นหน้าที่ของภรรยาที่ต้องดูแลลูกและดูแลครอบครัว กว่าจะรู้สึกตัวว่า

ตนเองควรให้เวลากับครอบครัวมากกว่าที่ได้เป็น ก็อาจเป็นเวลาใกล้ตาย เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างสายไปเสียแล้ว เพราะฉะนั้น ในขณะที่พวกเรายังมีชีวิตอยู่อย่างปกติ เราควรจะ**รัก**คนรอบข้าง โดยเฉพาะเริ่มต้นที่ครอบครัวของเราก่อน ต่างคนต่างรักซึ่งกันและกัน ถนอมน้ำใจกัน ไม่ใช่ take it for granted (ลูกพยายามแปลวลีนี้เป็นภาษาไทย แต่แปลได้ใกล้เคียงที่สุดว่า “ไม่เห็นคุณค่า เพราะถือว่าเป็นหน้าที่ของอีกฝ่ายหนึ่ง”) มิฉะนั้น เมื่อถึงวันหนึ่ง มันอาจจะสายไปเสียแล้วที่จะ...รัก

แล้วมนุษย์กับพระเจ้าล่ะ พวกเรา**รัก**พระองค์ทุกวันหรือเปล่า? หรือ take it for granted กับพระองค์ด้วย เราทำอะไรเพื่อแสดงความรักต่อพระองค์**ทุกวัน**หรือเปล่า เพราะคนเราหากรักใคร ย่อมต้องการทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อคนๆ นั้น เพราะพระองค์เองรักลูกทุกๆ คนและไม่เคยทอดทิ้งลูกๆ ของพระองค์เลย

“พระเจ้าทรงช่วยคนที่รักพระองค์ให้เกิดผลดีในทุกสิ่ง” โรม 8 : 28

ลูกขอสวดวิงวอนต่อพระองค์ ขอโปรดให้พระองค์ทรงดลใจให้มนุษย์รักมนุษย์ซึ่งกันและกันให้มากๆ โดยเฉพาะในครอบครัวแต่ละครอบครัวเทอญ

อาแมน

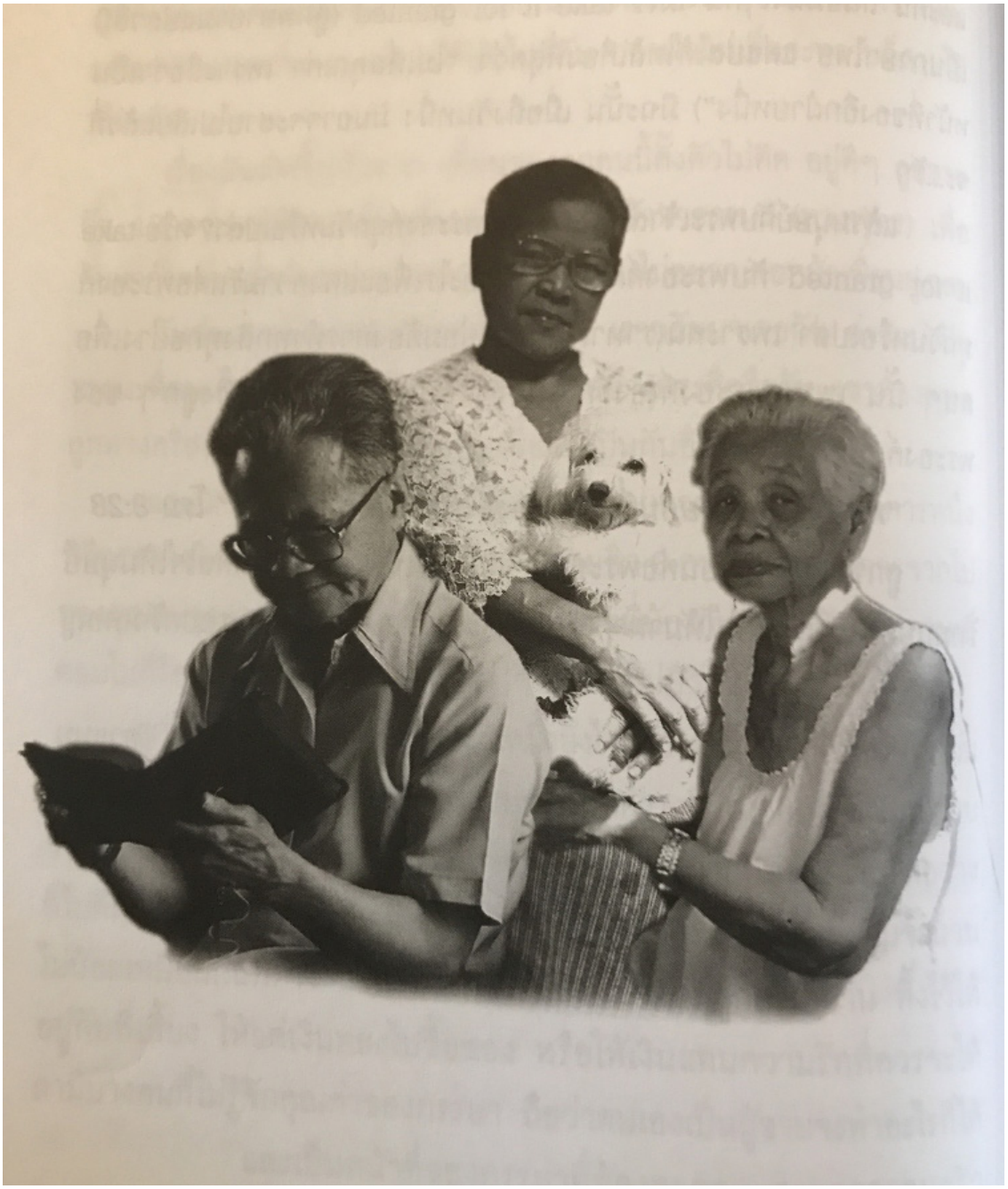

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 54
ชีวิตในวัยที่ 3

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกเพิ่งเขียนบทสวดถึงพระองค์ว่าขณะที่ลูกดีใจที่เห็นลูกๆ เริ่มเป็นฝั่งเป็นฝา ลูกก็เริ่มคิดถึงตัวเองว่า เมื่อถึงเวลาที่ลูกๆ มีครอบครัวไปหมด ชีวิตของลูกจะเป็นอย่างไร และลูกก็ได้เริ่มวางแผนชีวิตให้ตนเองอย่างเงียบๆ โดยขอให้พระองค์ทรงเป็นผู้นำชีวิตของลูกตลอดไปจนถึงวันที่ลูกไปพบพระองค์

และแล้ว อาทิตย์ก่อนก็มีผู้มาชักชวนให้ลูกไปร่วมการประชุมการก่อตั้งขององค์กรหนึ่ง ซึ่งเป็นองค์กรสากลแต่ยังไม่มีในประเทศไทย และประธานขององค์กรนี้รวมทั้งคุณพ่อจิตตาธิการ มีความประสงค์จะตั้งองค์กรสมาชิกขึ้นในประเทศไทย ชื่อองค์กรที่เป็นทางการ ก็ยังไม่มี แต่ชื่อทางภาษาอังกฤษเรียกว่า Life Ascending International ซึ่งแปลตรงๆ ว่า “การมีชีวิตที่สูงขึ้นๆ” แต่ผู้เข้าร่วมประชุมวันนั้นแปลว่า “ขบวนการชีวิตสู่สุขสมบูรณ์”

ลูกเองยังไม่ทราบว่า ลูกจะร่วมกับองค์กรนี้หรือไม่ เพราะลูกยังขาดคุณสมบัติข้อสำคัญ นั่นคือ ลูกเองยังมีวัยไม่ถึง “วัยที่ 3” แต่จากที่ได้อ่านบทความที่ได้รับแจกในวันนั้น ทำให้ลูกรู้สึกว่า พระองค์ทรงตอบลูกและชี้ร่องทางให้ลูกเห็นอนาคตตังเองอย่างชัดเจน

“ขบวนการชีวิตสู่สุขสมบูรณ์คืออะไร” ขบวนการชีวิตสู่สุขสมบูรณ์เป็นขบวนการแห่งยุคปัจจุบัน และทันต่อเวลาสำหรับทั้งชายและหญิงในวัยที่ 3 พร้อมกับวิสัยทัศน์แห่งชีวิตที่แปลกใหม่และสดใสมีชีวิตชีวา มันคือขบวนการ Vie Montante International (VMI) ซึ่งเป็นชื่อเดิมในภาษาฝรั่งเศส ในทวีปเอเชีย เราให้ชื่อว่า Life Ascending International (LAI)

ใครคือบุคคลในวัยที่ 3 ? ชายหรือหญิงซึ่งประสบความสำเร็จในภารกิจหลัก 2ประการในชีวิตมาแล้ว (การสร้างครอบครัวและความสำเร็จในหน้าที่การงาน) และในขณะที่ยังมีสุขภาพดีพอสมควร จะฉวยโอกาสในวันทองนี้ที่จะปรับปรุงตนเอง และรักที่จะกระทำตนให้เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น (เป็นงานอาสาสมัคร) วันที่ 3นี้คือวัยของชายและหญิง ซึ่งได้บรรลุถึงขั้นตอนแห่งชีวิตที่สามารถเลือกเองได้แล้วว่าจะใช้ชีวิตที่เหลือเป็นพิเศษนี้อย่างไร โดยปกติพวกเขาคือพวกที่เกษียณจากหน้าที่การงานที่หนักหน่วง เพื่อหารายได้มาจุนเจือและสร้างครอบครัว หรือต้องรับผิดชอบต่อบุพการีหรือญาติที่สนิท ในวันนี้เขาอาจจะได้พบกระแสเรียกที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งเป็นความชื่นชมยินดีใหม่และความหมายใหม่ต่อชีวิต ขบวนการชีวิตสู่สุขสำเร็จจะแนะนำเขาให้เดินตามหาหนทางอันประเสริฐสุดที่ค้นพบใหม่นี้ พันธกิจใหม่ๆ จะถูกนำมาเสนอต่อพวกเขา ซึ่งจะเต็มไปด้วยความชื่นชมยินดีและมีคุณค่า

ชีวิตของคนเราจะแบ่งได้เป็น 4ช่วง

ก.วัยที่ 1: ตั้งแต่เป็นเด็ก ถึงวันเริ่มแต่งงานหรือเริ่มทำงานมีรายได้

ข.วัยที่ 2: ตั้งแต่เริ่มแต่งงาน ทำงานหารายได้ จนถึงวัยเกษียณอายุจากการงาน

ค.วัยที่ 3: ตั้งแต่วัยเกษียณอายุจนถึงการย่างก้าวเข้าสู่วัยที่ 4

ง.วัยที่ 4: คือวัยที่ต้องการการพักผ่อนอย่างจริงจัง และต้องอาศัยความช่วยเหลือจากผู้อื่น วัยนี้จะเริ่มต้นสำหรับแต่ละคนในช่วงอายุต่างๆ กัน บางคนมาถึงวัยเร็ว แต่บางคนอยู่อีกนานก่อนจะถึงวัยนี้

ขบวนการชีวิตสู่สุขสมบูรณ์ (LAI) เสนออะไรให้กับบุคคลในวัยที่ 3?

ได้เสนอการค้นพบพันธกิจที่ให้ผลตอบแทนยิ่งใหญ่สำหรับบุคคลที่อยู่ช่วงชีวิตของวัยนี้

ก. เพื่อปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นทั้งด้านฝ่ายมนุษย์ และฝ่ายจิตวิญญาณ

ข. เพื่อชื่นชมที่จะมีโอกาสรับใช้ผู้อื่นในฐานะอาสาสมัคร

ค. เพื่อมีเพื่อนใหม่ๆ

จะพูดอีกนัยหนึ่งก็คือ เพื่อใช้ชีวิตอันยาวนานที่พระเป็นเจ้าประทานให้อย่างมีความหมายและมีคุณค่ามากที่สุดในยามที่ตนเองได้ก้าวพ้นภาระหน้าที่อันคร่ำเครียดมาแล้ว

อะไรคือวิสัยทัศน์ของขบวนการสู่สุขสมบูรณ์

ขบวนการชีวิต**สู่สุขสมบูรณ์**จะหันเหความสนใจอันเกินกว่าเหตุต่อทัศนะคติทางลบของวัยที่ 3 นี้เช่น การมองว่าเป็นวัยของ “ผู้สูงอายุ” ของ “ผู้เกษียณอายุ” ของ “ผู้ชรา” ของ “ผู้อาวุโส” ของ “ผู้ที่อยู่ในวัยสุดท้ายของชีวิต” และอื่นๆ

ในทางตรงกันข้าม ขบวนการนี้จะเน้น :

ก. ศักดิ์ศรีและคุณค่าพิเศษของชายและหญิงในวัยที่ 3นี้

ข. การค้นพบพันธกิจแห่งชีวิตที่ใหม่และสวยงาม

ค. ความชื่นชมยินดีแห่งการใช้ชีวิตที่ยาวนานนี้อย่างมีคุณค่า

ขบวนการชีวิต**สู่สุขสมบูรณ์** มิได้เปลี่ยนแปลงความเป็นจริง แต่จะเปลี่ยนวิสัยทัศน์และมโนทัศน์แห่งความเป็นจริง สิ่งนี้จะส่งผลต่อทัศนคติและคุณค่าของคน เมื่อเขาบรรลุถึงวัยที่ 3นี้ อายุขัยนั้นจะอยู่ในจิตใจเช่นเดียวกับอยู่ในร่างกาย ขบวนการชีวิต**สู่สุขสมบูรณ์จะทำงานอย่างได้ผลในทั้งสองด้าน มักจะก่อให้เกิดผลดีเป็นพิเศษในการเสริมสร้างทัศนคติที่ถูกต้องและมีแรงบันดาลใจ มันจะช่วยให้คนๆ นั้นรู้สึกว่าเขายังมีประโยชน์ และเขายังมีอะไรดีๆ หลายอย่างเพื่อจะมีชีวิตอยู่และชื่นชมกับมัน เขาอาจจะคิดว่า “สิ่งที่ดีที่สุดแห่งชีวิตยังกำลังจะมา”**

ลูกทราบแล้วว่าผู้ที่มีพระองค์เป็นกัปตันนำทางชีวิต ไม่เคยต้องกลัวความเหงา ความแก่ แม้กระทั่งความตาย เพราะไม่ว่าเราจะย่างสู่วันไหน “สิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตยังกำลังจะมา!”

ลูกรอการย่างก้าวสู่วัย 3 และ 4 ด้วยความพร้อมแล้วพระเจ้าข้า

“จนกระทั่งเจ้าแก่ เราก็คือพระองค์นั้น
เราจะได้อุ้มเจ้าจนเจ้าถึงผมหงอก
เราได้สร้าง เราจะชูไว้
เราจะอุ้ม และเราจะช่วยให้รอด” อิสยาห์ 46:4

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

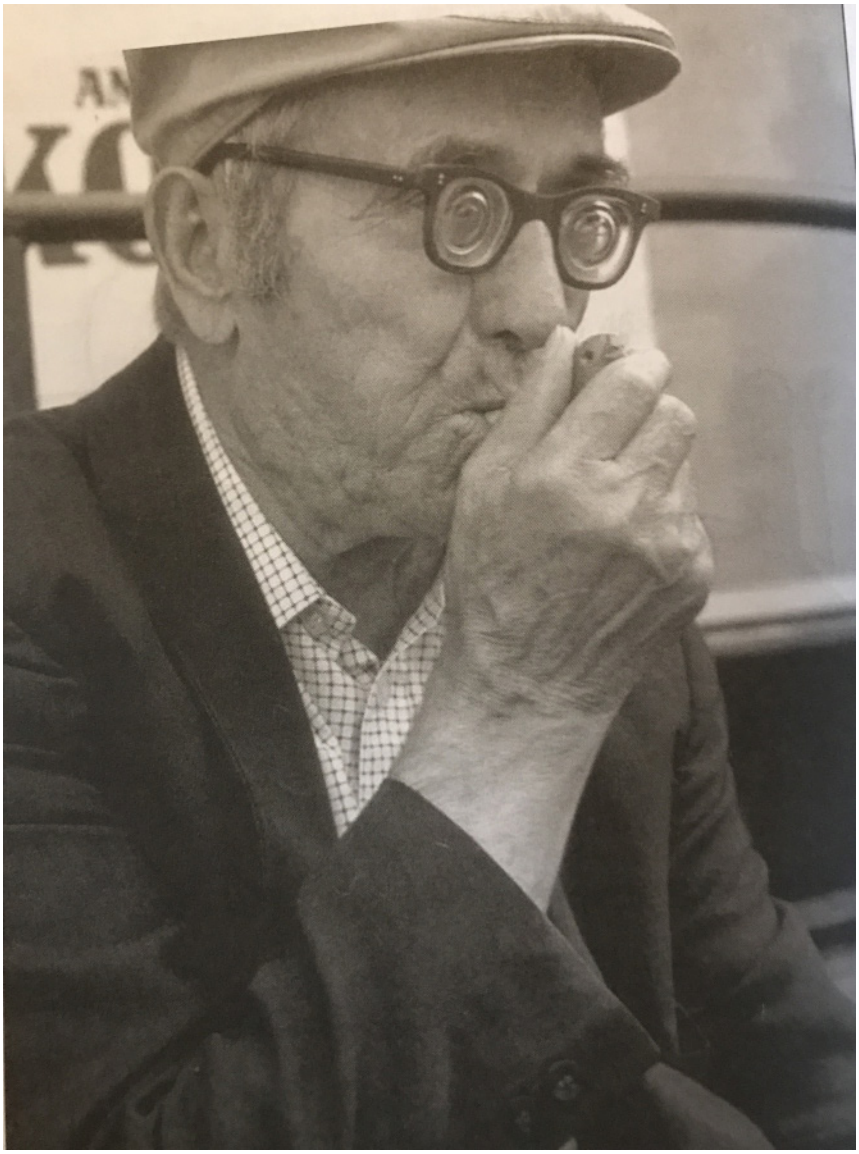

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 55
ชีวิตในวัยที่ 3

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกเพิ่งเขียนบทสวดถึงพระองค์ว่าขณะที่ลูกดีใจที่เห็นลูกๆ เริ่มเป็นฝั่งเป็นฝา ลูกก็เริ่มคิดถึงตัวเองว่า เมื่อถึงเวลาที่ลูกๆ มีครอบครัวไปหมด ชีวิตของลูกจะเป็นอย่างไร และลูกก็ได้เริ่มวางแผนชีวิตให้ตนเองอย่างเงียบๆ โดยขอให้พระองค์ทรงเป็นผู้นำชีวิตของลูกตลอดไปจนถึงวันที่ลูกไปพบพระองค์

และแล้ว อาทิตย์ก่อนก็มีผู้มาชักชวนให้ลูกไปร่วมการประชุมการก่อตั้งขององค์กรหนึ่ง ซึ่งเป็นองค์กรสากลแต่ยังไม่มีในประเทศไทย และประธานขององค์กรนี้รวมทั้งคุณพ่อจิตตาธิการ มีความประสงค์จะตั้งองค์กรสมาชิกขึ้นในประเทศไทย ชื่อองค์กรที่เป็นทางการ ก็ยังไม่มี แต่ชื่อทางภาษาอังกฤษเรียกว่า Life Ascending International ซึ่งแปลตรงๆ ว่า “การมีชีวิตที่สูงขึ้นๆ” แต่ผู้เข้าร่วมประชุมวันนั้นแปลว่า “ขบวนการชีวิตสู่สุขสมบูรณ์”

ลูกเองยังไม่ทราบว่า ลูกจะร่วมกับองค์กรนี้หรือไม่ เพราะลูกยังขาดคุณสมบัติข้อสำคัญ นั่นคือ ลูกเองยังมีวัยไม่ถึง “วัยที่ 3” แต่จากที่ได้อ่านบทความที่ได้รับแจกในวันนั้น ทำให้ลูกรู้สึกว่า พระองค์ทรงตอบลูกและชี้ร่องทางให้ลูกเห็นอนาคตตังเองอย่างชัดเจน

ลูกทราบแล้วว่าผู้ที่มีพระองค์เป็นกัปตันนำทางชีวิต ไม่เคยต้องกลัวความเหงา ความแก่ แม้กระทั่งความตาย เพราะไม่ว่าเราจะย่างสู่วันไหน “สิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตยังกำลังจะมา!”

ลูกรอการย่างก้าวสู่วัย 3 และ 4 ด้วยความพร้อมแล้วพระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 56

บทสวดวันปีใหม่

ข้าแต่พระเป็นเจ้า และแล้วปี 2001 ก็ผ่านไปอีกปีหนึ่ง โดยที่โลกมนุษย์ยังไม่แตกสลายดังที่หลายๆ คนหวาดกลัวกันตอนปลายปี 1999 และต้นปี 2000 ขอบพระคุณพระองค์พระเจ้าข้า!

การฉลองปีใหม่ที่เพิ่งผ่านมา ลูกถูกลูกๆ จับไป “ปล่อยเกาะ” ของจริง คือลูกคนโตได้จัดการจองที่พักที่เกาะเล็กๆ เกาะหนึ่งทางภาคใต้ของประเทศไทย ก่อนหน้านี้ ลูกไม่เคยทราบเลยว่ามีเกาะๆ นี้ในประเทศไทย ภูมิประเทศสวยงามมาก ชายหาดใสสะอาดและทรายก็ละเอียด สีน้ำตาลอ่อนๆ จนลูกๆ บอกว่าดูเหมือนเป็นผงชัสตาเจน อาหารเสริมชนิดหนึ่ง บรรยากาศเงียบสงบเพราะทั้งเกาะมีที่พักเพียง 2 แห่ง แขกที่มาพักก็ไม่เยอะ พอขึ้นมาถึงเกาะนี้แล้ว ก็ต้องอยู่บนเกาะเลย เพราะไปไหนไม่ได้ สร้างบรรยากาศของการถูก “ปล่อยเกาะ” อย่างแท้จริง แต่ทุกๆ วัน ทางรีสอร์ทจะมีโปรแกรมพาแขกไปดำน้ำดูปลาทะเลและปะการังตามเกาะต่างๆ ที่อยู่รอบๆ ทำให้ความรู้สึกของการเป็นชาวเกาะมีความหมายและสนุกสนาน ไม่สันโดษเกินไป

สำหรับลูกเอง หลังจากที่ได้ทำงานเหนื่อยยากมาทั้งปี การแปรสภาพตัวเองมาเป็นชาวเกาะที่ไม่ต้องทำอะไรเลย แม้กระทั่งการแต่งหน้า เป็นการเปลี่ยนแปลงที่น่ายินดียิ่ง วันๆ ลูกได้อยู่กับธรรมชาติ คือทะเล หาดทราย แสงแดด ลม ปลา ทะเลใหญ่น้อยที่ว่ายวนใต้น้ำทะเลอย่างไม่แยแสต่อพวกเรามนุษย์ที่ไปดำน้ำดูพวกมันและปะการัง มันเป็นความรู้สึกที่บริสุทธิ์อะไรเช่นนั้น! ที่สำคัญที่สุดและมีความหมายสำหรับลูกที่สุดในการฉลองปีใหม่ครั้งนี้คือ ลูกได้อยู่ใกล้ชิดกับพระองค์จนแนบแน่น เพราะลูกมีเวลาสวดสายประคำประจำวันทุกวัน รวมทั้งได้สวดอีก 9สาย ที่สมทบติดค้างแม่พระมาตั้งแต่ก่อนปลายปีจนครบถ้วน ไม่ติดค้างเลยในเวลา 18.00น. เศษของวันที่ 31 ธ.ค. 2001!

ลูกขอขอบพระคุณพระองค์อย่างสูงสุด ที่ประทานโอกาสและเวลาให้ลูกได้ใช้ “หนี้” ของลูกจนครบถ้วน คนที่ไม่เคยเป็นหนี้จะไม่เข้าใจถึงความรู้สึกอันลิงโลดอยากกระโดดจนสุดตัว เมื่อสามารถใช้ “หนี้” นั้นได้ และในเวลาเดียวกัน บทสวดแต่ละคำและแต่ละบท ดูมีความหมายดั่งมีชีวิตชีวา เมื่อยามลูกสวดต่อพระองค์ท่ามกลางธรรมชาติที่บริสุทธิ์เช่นนั้น “ข้าพเจ้าเชื่อถึงพระเป็นเจ้า พระบิดาทรงสรรพานุภาพ **สร้างฟ้าดิน**...” ใครเล่าสามารถสร้างฟ้าดิน สร้างทะเล สร้างหาดทาย สร้างอะไรต่อมิอะไรในโลกนี้ได้อย่างสวยงามหมดจดเช่นนี้ หากไม่ใช่พระองค์? ในเวลาเดียวกัน ในการสวดบท “ข้าแต่พระบิดาของเรา...” ยามสวดส่วนตัวต่อพระองค์ ลูกยังคงใช้บทสวดของเมื่อ 40กว่าปีก่อน เพราะนอกจากลูกจะจำบทสวดแบบใหม่ไม่ได้แล้ว ลูกยังชอบประโยคหนึ่ง ในบทสวดเดิมว่า “โปรดยกหนี้ของเรา เหมือนเรายกแก่เขา...” จากช่วงเศรษฐกิจตกจนถึงปัจจุบัน ลูกได้ “ยกหนี้” ให้แก่ลูกค้า ผู้เช่าตึกและสถานที่ของลูก ฯลฯ เป็นจำนวนไม่น้อย ทุกๆ ครั้ง ลูกจะคิดถึงประโยคนี้ของบทสวด “ข้าแต่พระบิดาของเรา” และลูกก็ยินดียกหนี้ให้โดยไม่ฟ้องพวกเขาเหล่านั้น ในแง่ของธุรกิจ หลาย

คนบอกว่าลูกโง่ แต่ในใจของลูก ลูกรู้สึกว่าทุกครั้งพระองค์จะทรง “เห็นด้วย” ที่ลูกไม่ตามไล่บี้คนเหล่านั้น และลูกก็มั่นใจว่าวันหนึ่งพระองค์จะทรงเมตตาลูก โดยการ “ยกหนี้” ให้ลูกด้วย ลูกมั่นใจเช่นนั้นจริงๆ ลูกจึงใช้บทสวด “ข้าแต่พระบิดา” บทเดิมตลอดมา ☺

นอกจากนี้ลูกยังได้สัมผัสกับพระองค์ตลอดเวลาที่ลูกไปเป็นชาวเกาะครั้งนี้ ลูกรู้สึกว่าคนที่มีพระในใจอย่างเหนียวแน่นเปรียบเหมือนการเริ่มขับรถตั้งแต่เช้ามืด อย่างไรเสีย ท้องฟ้าก็ต้องสว่างในเวลาต่อมา เปรียบเสมือนชีวิตของคนรักพระอย่างไรเสียย่อมต้องพบแสงสว่างในชีวิต ไม่ช้าก็เร็ว และลูกยังค้นพบสัจจธรรมในชีวิตได้อีกหลายข้อตามประสาของคนถูกปล่อยเกาะดังนี้ (เพราะสิ่งแวดล้อมสงบสุขจนจิตใจว่างเปล่าไปตามหาดทรายไปด้วย)

คนจน กลัวไม่มีบ้านอยู่

คนรวยกลัวซื้อเกาะส่วนตัวไม่ได้

คนจนกลัวไม่มีข้าวจะกิน

คนรวยกลัวลดน้ำหนักไม่ได้

ไม่จำเป็นอย่าริอ่านเป็นหนี้

คนที่ไม่เคยเป็นหนี้จะไม่เข้าใจถึงความสุขสุดๆ ในเวลาที่ปลดหนี้อันใหญ่หลวงนั้นได้

คนมีพระ มืดแล้วก็พบกับความสว่าง

คนไม่มีพระ มืดแล้วตกเหวไปเลย

ลูกรู้สึกว่าการได้อยู่ในท่ามกลางธรรมชาติที่บริสุทธิ์ปราศจากมลภาวะ คือการอยู่กับพระองค์อย่างใกล้ชิดจนลูกไม่อยากกลับมาทำงานเป็นชาวโลกอีก ไม่มีอะไรที่จะเกิดความสงบสุขในใจเท่ากับการเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ทุกเวลานาทีเช่นนี้ ทำให้ลูกเข้าใจถึงวลีที่ว่า “สวรรค์อยู่ในอก นรกอยู่ในใจ” ได้อย่างซาบซึ้งทีเดียว

พระเจ้าข้า ขอพระองค์โปรดทรงประทับในใจลูกตลอดปีใหม่นี้ และตลอดไป จนกว่าวันที่ลูกจะได้ไปเฝ้าพระองค์เป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์อย่างนิรันดรเทอญ

“ชีวิตของสิ่งมีชีวิตทุกอย่างอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ทั้งลมหายใจของมนุษย์ทั้งปวง” โยบ 12:10

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 57

ความสุขจากการให้

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวันอาทิตย์ต้นเดือนที่ผ่านมา ซึ่งเป็นวันประชุมประจำเดือนของกลุ่มอาสาสมัครศูนย์บรรเทาใจหรือ HOT LINE ลูกได้เสนอที่ประชุมว่า เนื่องจากเป็นการประชุมครั้งแรกของปีนี้ แทนที่จะมาทบทวนว่าการตอบปัญหาหรือความทุกข์ของแต่ละคนนั้น ดีมากน้อยเพียงไหนหรือควรปรับปรุงอย่างไร อย่างเช่นที่เคยปฏิบัติกันมาทุกเดือน เรามาแบ่งปันกันว่า ทำไมเขาเหล่านั้นจึงมาเป็นอาสาสมัครเพราะเป็นงานที่ไม่ได้ผลตอบแทนในรูปของเงินทอง หรือแม้แต่ชื่อเสียงเพราะไม่มีใครรู้จักว่าอาสาสมัครเป็นใคร และในเวลาเดียวกัน พวกเขาได้รับอะไรบ้างจากการมาเป็นอาสาสมัคร บางคนมาเป็นตั้งแต่ศูนย์เริ่มต้นเมื่อ 3ปีที่แล้ว และยังคงเป็นอยู่จนทุกวันนี้

ทุกคนเห็นด้วยและแสดงความกระตือรือร้นที่จะแบ่งปัน คำพูดที่พรั่งพรูออกมาจากใจต่อไปนี้ ทำให้ลูกปลื้มปีติ จนน้ำตาคลอ มันมีความหมายกว่าอะไรทั้งสิ้น การให้ที่ไม่ต้องการผลตอบแทน การให้ที่ไม่มีความเห็นแก่ตัวแอบแฝงอยู่ การให้ที่เกิดจากการเสียสละจริงๆ แต่เขาเหล่านั้นกลับรู้สึกว่า “ได้รับ” มากกว่าที่พวกเขา “ให้”

- ฉันเป็นอาสาสมัครโดยไม่ได้คิดว่าจะได้ผลตอบแทนอะไรในด้านวัตถุ เป็นต้นว่าเงินทอง หรือชื่อเสียง แต่ฉันคิดว่าการได้มาเป็นอาสาสมัครเช่นนี้ เท่ากับ**ได้เปิดบัญชีสวรรค์** ทุกครั้งที่ฉันได้พูดคุยกับผู้ที่โทรเข้ามาปรับทุกข์ ฉันก็ได้ใส่บุญเข้าไปในบัญชีนี้ เดิมฉันเป็นคนใจร้อน ขี้หงุดหงิด ขี้โมโห แต่หลังจากได้มาเป็นอาสาสมัครศูนย์นี้ ทำให้ฉันได้สัมผัสพระ เมื่อได้ทราบถึงปัญหาของคนอื่น ทำให้รู้สึกว่า ปัญหาของตัวเองเล็กน้อยเหลือเกิน ตอนนี้ฉันเข้าใจชีวิตดีขึ้น บางครั้งฉันสามารถเปลี่ยนน้ำตามาเป็นเสียงแห่งความสบายใจ ทำให้ฉันรู้สึกดีใจเป็นที่สุด ปลื้มใจน่ะ ฉันว่าฉันกลายเป็นผู้ได้รับ เพราะตอนนี้รู้สึกชีวิตดีขึ้น เพราะเข้าใจชีวิตดีขึ้นและไม่เครียดเหมือนเมื่อก่อนนี้

- ผมเป็นสมาชิกอยู่หลายองค์กร และมาเป็นอาสาสมัครเพราะยังไม่เคยเป็นมาก่อน ทำให้มีโอกาสช่วยเหลือสังคมและได้เรียนรู้จากการฟังประสบการณ์ ความทุกข์ ตลอดจนปัญหาของคนอื่นๆ ปกติคนไทยจะไม่กล้าเปิดเผยความทุกข์หรือปัญหาของตนเองให้ผู้อื่นฟัง แต่ทางโทรศัพท์เขากล้าพูด เพราะต่างคนต่างไม่รู้จัก ในฐานะอาสาสมัคร ผมเลยมีโอกาสได้รับทราบถึงปัญหาชีวิตต่างๆ ได้อย่างทะลุปรุโปร่ง ผมเกิดความสุขใจและปลื้มใจ ซึ่งไม่ได้รับจากงานอื่นๆ ที่ทำอยู่หรือเคยทำ ภรรยาถามอยู่เสมอว่าทำไมต้องไปเป็นอาสาสมัคร ผมตอบเขาว่า มาแล้วมีความสุขใจ

- ตอนแรก อยากมาเรียนรู้ อยากได้ความรู้เพิ่มเติม และไม่แน่ใจว่าจะทำได้ไหม แต่อยู่ไปอยู่มาเกิดความมั่นใจ และรู้สึกว่า**ถูกเรียกมา** เป็นกระแสเรียกของพระ เดิมฉันเป็นคนแข็งกระด้าง หลังจากมาเป็นอาสาสมัครที่นี่ รู้สึกถูกขัดเกลา ทั้งจิตใจและร่างกาย และเพิ่มยาเสน่ห์ให้กับตัวเอง ในด้านครอบครัว

- โดยตำแหน่ง ต้องให้คำปรึกษาแก่พนักงานที่บริษัทอยู่แล้ว แต่เดิมเราเอาใจเราเป็นที่ตั้ง พอมาอบรมและได้มา

เป็นอาสาสมัครจริงๆ ทำให้ทราบว่า เราต้องเอาใจเขาเป็นเกณฑ์ ตอนนี้เลยได้ใช้ความรู้ใหม่นี้กับงานของบริษัท และครอบครัว ทำให้เข้าใจทั้งพนักงานและครอบครัวดีขึ้น ลูกๆ ก็อยู่ในวัยรุ่น เลยรู้สึกว่าการเป็นอาสาสมัคร เรากลับได้รับพระพรจากพระเป็นเจ้า เป็นงานที่ให้ความรักแก่คนที่เราไม่รู้จัก โดยไม่หวังอะไรตอบแทน

- คิดว่าตัวเองทำงานและมีชีวิตผ่านไปวันๆ โดยไม่มีโอกาสช่วยผู้อื่นเลย พอดีทราบเรื่องอาสาสมัครศูนย์บรรเทาใจเลยมาสมัคร ตอนนี้รู้สึกตัวเองพูดเก่งขึ้นและอยากรับฟังผู้อื่นมากขึ้น และทำงานนี้แล้วมีความสุข

- ตอนมาสมัครใหม่ๆ รู้สึกอึดอัดใจ เพราะฉันไม่ใช่คาทอลิก ฉันเป็นพุทธ แต่ปรากฏว่า ฉันได้สัมผัสบรรยากาศอันอบอุ่นของคาทอลิก ได้เห็นความสุภาพ อ่อนโยน การสัมผัสทางใจจากผู้นำ มันเปรียบเสมือนพลัง เหมือนแม่เหล็กที่อยากทำงานต่อๆ ไป ทุกครั้งที่ได้รับสาย จากผู้ที่ไม่รู้จักมาก่อน และสามารถบรรเทาทุกข์เขาได้ จะรู้สึกอิ่มใจเพราะเราเป็นผู้ให้จริงๆ โดยไม่ได้รับเงินตอบแทนอะไรเลย เวลาขับรถกลับบ้าน จะยิ้มมีความสุขอยู่คนเดียว ปลื้มปีติมาก เป็นแรงบันดาลใจให้ดำเนินชีวิตและการเรียนต่อไป

- มาเป็นอาสาสมัครนี่ ทำให้ฉันมีความสุข และเกิดความภาคภูมิใจ พวกเรามีทุกศาสนาในที่นี้ ไม่ใช่มีแต่คาทอลิก วันหนึ่งๆ มีตั้ง24ชั่วโมง อาทิตย์ละร้อยกว่าช.ม. จะเสียสละเพียงแค่ 3 ช.ม. ต่ออาทิตย์มิได้หรือ งานนี้ทำไปทำมารู้สึกว่าเราไม่ใช่**ผู้ให้** แต่เราเป็น**ผู้รับ** ตอนนี้ฉันมีมุมมองของชีวิตที่ดีขึ้น กว้างขึ้น เพราะได้รับรู้ปัญหาชีวิตต่างๆ จากผู้โทรเข้ามา อย่างน้อยเราก็เป็นเพื่อนแท้ของผู้โทรเข้ามาได้มากกว่าที่คิด ตอนนี้ยังได้เพื่อนเพิ่มอาสาสมัครด้วยกัน ดีใจที่ได้ช่วยเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

- ตอนแรกอยากมีความรู้เพิ่ม พอมาสัมผัสจริงๆ เลยสำนึกว่าตนเองเป็นคนบาป อยากช่วยเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน วันไหนไม่มีคนโทรเข้ามา ก็คิดว่าดีแล้ว วันนี้ไม่มีคนมีความทุกข์ เวลาให้คำปรึกษา รู้สึกว่า เป็นคำที่ออกมาจากพระ เราเป็นเพียงทางผ่านเท่านั้น

- มีคนโทรมาแบ่งปันความสุขด้วย ตัวเองเป็นคนบาป รู้สึกได้บุญ ดีใจ คนที่โทรมาเขาเหงา ไม่มีคนคุยด้วย ไม่มีคนรับรู้หรือแบ่งปันความสุขกับเขา เขาโทรเข้ามาและแบ่งปันความสุขกับเรา รู้สึกดีใจที่ได้ทำบุญได้ไถ่บาปตอนแก่ก็จากการเป็นอาสาสมัครของศูนย์บรรเทาใจนี่แหละ

- เคยรับพร้อมกันทีเดียว 2สาย สายหนึ่งทุกข์หนักมาก อยากฆ่าตัวตาย อีกสายปัญหาเบากว่าหน่อย ขอให้คนหลังรอ ขณะที่คุยกับสายแรก เขาก็ยินดีรอ ทำให้ดีใจว่า เรามีคุณค่าสำหรับผู้ที่โทรมา ทำให้คนอื่นมีความสุข การเป็นคนฟังเข้าใจเขา ให้คำแนะนำเขา เราต้องจุดประกายการแก้ปัญหาให้เขา และเมื่อสามารถทำให้ผู้ที่โทรเข้ามาคลายทุกข์จนไม่อยากฆ่าตัวตายได้ จะรู้สึกดีใจมาก ปลื้ม!

- มีคนเคยโทรเข้ามาจะขอกู้เงินก็มี มีคนอยากฆ่าตัวตาย บางคนโทรมาจากต่างจังหวัด และโทรมาคุยต่อเนื่อง เขาเหงาอยากมีเพื่อน พอมีคนคุยด้วยแล้วสบายใจ และเคยมีคนให้ลูกหลานพามาจนพบตัวเพื่อขอบคุณ ทำให้เราดีใจที่สามารถคลายความทุกข์ให้ผู้อื่นได้

นี่เป็นเพียงบทแบ่งปันคร่าวๆ จากกลุ่มอาสาสมัครที่พูดออกมาจากใจ ลูกเองได้สรุปให้พวกเขาฟังว่า การที่ลูกได้พยายามก่อตั้ง HOT LINE หรือศูนย์บรรเทาใจขึ้นมานั้น เพราะลูกผ่านความทุกข์อย่างสุดๆ มาแล้ว และทราบว่าคนที่มีความทุกข์และไม่มีใครเลยสักคนที่จะรับฟังความทุกข์เขาได้ ต้องตกอยู่ในสภาวะจิตเช่นไร มันมืดแปดด้าน เปรียบเสมือนตกนรกทั้งเป็น และเมื่อลูกได้รับพระพรจากพระองค์ ผ่านพ้นความทุกข์นั้นมาได้ ลูกจึงต้องการนำความทุกข์ที่ผ่านมานั้นเป็นสะพานให้คนข้ามไปรู้จัก ไปสัมผัสกับพระองค์และเท่ากับเป็นการใช้หนี้ชีวิตพระองค์ด้วย

ลูกได้เสริมกับพวกเขาว่า การรับใช้พระเจ้าที่แท้จริง คือการกระทำของพวกเขานี่แหละ คือเป็นการรับใช้ที่ไม่ต้องการผลตอบแทน ไม่ต้องการหน้าตา ไม่ต้องการโล่ แต่เป็นการรับใช้จากใจ แม้จะมีคำพังเพยว่า “เป็นการปิดทองหลังพระ” แต่

ลูกบอกพวกเขาว่า พระเจ้าของเราทรงเห็น ไม่ว่าจะเป็นการปิดทองหลังพระหรือใต้พระ หรือที่ใดขององค์พระก็ตาม พระเจ้าของเราก็ทรงเห็นทั้งนั้น

พวกเราจบการประชุมแบ่งปันด้วยหัวใจอิ่มเอิบจนแทบจะไม่ต้องรับประทานอาหารเที่ยงวันนั้น ☺

"นี่แหละคนที่หว่านเพียงเล็กน้อย ก็จะเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย คนที่หว่านมาก
ก็จะเกี่ยวเก็บได้มาก ทุกคนจงให้ตามที่เขาได้คิดหมายไว้ในใจ
มิใช่ให้ด้วยนึกเสียดาย มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้ด้วยใจยินดี
และพระเจ้าทรงฤทธิ์อาจประทานของดีทุกสิ่งอย่างอุดมแก่ท่านทั้งหลาย
เพื่อให้ท่านมีทุกสิ่งทุกอย่างเพียงพอสำหรับตัวเสมอ
ทั้งจะมีสิ่งของบริบูรณ์สำหรับงานที่ดีทุกอย่างด้วย" 2 โครินธ์ 9 : 6-8

ขอถวายความมีน้ำใจดีของอาสาสมัครเหล่านี้แด่พระองค์และขอพระองค์โปรดประทานพระพรให้พวกเขาเหล่านั้นอย่างอุดมสมบูรณ์ เทอญ

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 58

อาลัยรักแด่...คุณครู

ข้าแต่พระเป็นเจ้า สองวันก่อน พอลูกเหยียบเข้าไปในห้องทำงาน ลูกเห็นจดหมายฉบับหนึ่งจ่าหน้าซองถึงลูก มีที่อยู่ผู้ส่งจากสหรัฐอเมริกา แต่ไม่มีชื่อผู้ส่ง มีแต่ที่อยู่ ลูกรู้สึกแปลกใจ เพราะรัฐของผู้ส่งเป็นรัฐที่ลูกไม่มีเพื่อนอยู่เลยสักคน ลูกคิดว่าอาจจะเป็นเพื่อนอเมริกันคนใดคนหนึ่งย้ายไปรัฐนี้และจดหมายมาบอกลูก ลูกรีบเปิดซองออกอ่านก่อนจดหมายฉบับอื่นๆ ที่เป็นกองโตบนโต๊ะ พอลูกเห็นชื่อผู้ส่งในจดหมายฉบับนั้น ลูกนั่งลงอย่างฉับพลัน ทราบทันทีว่าเรื่องราวของจดหมายฉบับนั้นคืออะไร ลูกพยายามบอกตัวเองว่าห้ามร้องไห้ก่อนอ่านจดหมายฉบับนั้น

ผู้เขียนจดหมายมาหาลูกคือบุตรชายคนโตของอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนที่ลูกไปเรียนหนังสือเมื่อ 30 กว่าปีก่อน เขาเขียนมาส่งข่าวลูกว่า บิดาวัย 90 ปีของเขาเสียชีวิตเมื่อวันที่ 1 ธ.ค. 2544 ที่ผ่านมาด้วยโรคหัวใจวาย เขาบอกว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา เขาได้ยินบิดาของเขาพูดถึงลูกบ่อยๆ เขาจึงคิดว่า เขาควรจะจดหมายมาบอกลูก และในท้ายจดหมายเขาขอบคุณลูกที่ได้เป็น “เพื่อนที่ดี” ของคุณพ่อของเขาตลอดมา ลูกนั่งนิ่งอยู่กับที่หลายนาที ไม่สามารถทำอะไรได้

อาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนที่เด็กนักเรียนคนหนึ่งไปเรียนหนังสือเมื่อ 30 กว่าปีก่อน ถึงแก่กรรม มันมีผลทางจิตใจแก่นักเรียนคนนั้นด้วยหรือ?

สำหรับคนส่วนใหญ่ กี่คนจะมีความผูกพันกับครูบาอาจารย์ที่เคยสอนเมื่อหลายสิบปีก่อน? อาจจะมีแต่คงเป็นส่วนน้อย ลูกเป็นหนึ่งในนักเรียนกลุ่มน้อยนั้น

ตอนที่ลูกไปเรียนหนังสือที่สหรัฐอเมริกาเมื่อ 30กว่าปีก่อน อาจารย์ใหญ่ท่านนี้ได้ดูแลและเอาใจใส่ลูกเช่นเดียวกับนักเรียนนานาชาติอีกหลายสิบคน โรงเรียนที่ลูกไปเรียนนั้นไม่ใหญ่เท่าไร และอาจารย์ใหญ่ท่านนี้มีโปรแกรมพิเศษสำหรับนักเรียนต่างชาติ ลูกเป็นหนึ่งในนั้น เขาจะให้พำนักอยู่กับครอบครัวอเมริกันเพื่อฝึกภาษาตลอดจนศึกษาวิถีชีวิตและขนบธรรมเนียมประเพณีของชาวอเมริกัน ช่วงชีวิตของลูกในตอนนั้น เป็นช่วงชีวิตที่บริสุทธิ์ ปราศจากมลภาวะทางสังคมหรือสิ่งแวดล้อมที่เป็นพิษในทุกๆ ด้าน ขณะที่สังคมอเมริกันมีทั้งดี ทั้งเละ ลูกเลือกที่จะเลือกเอาแต่สิ่งดีงามของประเทศเขา ลูกไม่คบคนที่ชอบเที่ยวหรือลองเสพย์ยาซึ่งก็มีแล้วในสมัยนั้น ลูกตั้งใจเรียนอย่างเดียวเพื่อที่จะได้กลับประเทศไทยได้เร็วที่สุด ในเวลาเดียวกันครอบครัวที่ลูกไปอยู่ด้วย ก็รักลูกเหมือนหนึ่งลูกของตัวเอง Mom + Dad ไม่มีลูกของตัวเอง เขาจึงรัก + เอ็นดูและดูแลลูกเป็นอย่างดี ในเวลาเดียวกัน อาจารย์ใหญ่ท่านนี้ก็รักลูกมาก

กาลเวลาผ่านไป ลูกจบการศึกษาจากที่โน่นแล้ว และกลับมามีชีวิตในประเทศไทย แต่ตลอดเวลาอันยาวนานที่ผ่านมา ลูกติดต่อกับครอบครัว Mom + Dad และอาจารย์ใหญ่ท่านนี้มาตลอด เขาบอกลูกว่า ลูกเป็นนักเรียนเก่าคนเดียวของเขา ที่ไม่เคยลืมเขา เราแลกเปลี่ยนข่าวคราวกันตลอดเวลา บางครั้ง ยามลูกเดินทางไปสหรัฐอเมริกา ลูกจะแวะไปเยี่ยมเยียน

เขา บางครั้งลูกก็แค่โทรไปหาเขา ลูกทำเช่นนี้กับทุกๆ คนที่ลูกรู้จัก แม้กระทั่งมาแมร์ที่สอนลูกที่ประเทศไทยเมื่อ 40 กว่าปีก่อน ซึ่งขณะนี้ท่านกลับไปอยู่สหรัฐอเมริกา ลูกก็ยังติดต่อกับท่านอย่างสม่ำเสมอ

ครั้งสุดท้ายที่ลูกได้ไปเยี่ยมอาจารย์ใหญ่ท่านนี้คือเมื่อเดือนธ.ค. 2543 เขาอยู่คนเดียว ตามธรรมเนียมของชาวตะวันตกและเขาดีใจมากที่ลูกได้ไปเยี่ยมเขา เขาดูแข็งแรงดีและบอกลูกว่า ลูกเป็นลูกศิษย์คนโปรดของเขาตลอดกาล

และแล้ว...ท่านก็จากไป สำหรับลูก การจากไปของอดีตอาจารย์ใหญ่ของลูกท่านนี้ เป็นความรู้สึกสูญเสียที่ลึกไปกว่าการถึงแก่กรรมของผู้ใหญ่ที่เรารู้จักคนหนึ่ง ท่านเป็นสัญลักษณ์ของความรักที่บริสุทธิ์ของมนุษย์ที่มีต่อมนุษย์อีกคนหนึ่ง ซึ่งลูกโชคดีได้สัมผัสจากวัยเด็กถึงวัยดึก เป็นประสบการณ์ชีวิตที่ทำให้รู้สึกว่าความจริงใจที่มีต่อกันนั้น ไม่หวังผลอะไรตอบแทน ตลอดชีวิตวัยผู้ใหญ่ของลูก ลูกพบแต่คนแก่งแย่งชิงดี เห็นแก่ตัว แล้งน้ำใจ หักหลังกัน ปากอย่างใจอย่าง ลูกหันรอบๆ ตัว เห็นแต่มลภาวะของสังคมเต็มไปหมด แต่ลึกๆ ในใจของลูก ลูกมีความสุขใจที่มีโอกาสสัมผัสคนที่มีจิตใจดี มีความรักที่บริสุทธิ์ต่อเพื่อนมนุษย์ ท่านเป็นสัญลักษณ์ในใจลูกตลอดเวลาว่าในโลกนี้ยังมีคนมีจิตใจดีงามอยู่

มาบัดนี้ พระองค์ทรงเรียกเขาไปแล้ว ลูกไม่ทราบจะแสดงความอาลัยรักแก่ท่านผู้นี้อย่างไร นอกจากจะส่งบทกลอนบทหนึ่งไปให้ลูกชายของท่าน

บทอีกบทหนึ่งในชีวิตของลูกก็ได้จบลงแล้ว ความรู้สึกดีๆ กับคนดีๆ ในอดีต ก็ค่อยๆ ร่อยหลอลงไปตามกาลเวลา

โชคดีที่ลูกได้พบ “อาจารย์ใหญ่” ที่ใจดีที่สุดที่ไม่มีวันตาย และจะอยู่กับลูกตลอดไป ไม่ว่าลูกเองจะมีชีวิตอยู่บนโลกนี้หรือไม่ ก็คือ “พระองค์” ไงล่ะ

ลูกขอขอบพระคุณพระองค์ที่ประทานพระพรแก่ลูก ให้ลูกมีโอกาสรู้จักพระองค์และเป็นลูกของพระองค์ ทำให้ลูกสามารถรองรับความชุ่มฉ่ำจากความรักที่บริสุทธิ์ของพระองค์มาสู่ใจ แม้สังคมสิ่งแวดล้อมจะเปี่ยมไปด้วยมลภาวะเป็นพิษก็ตาม

ขอขอบพระคุณพระเจ้าข้า

“มรณกรรมแห่งธรรมิกชนของพระองค์สำคัญในสายพระเนตรพระเจ้า” สดุดี 17:15

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

PSALMS 22, 23, 24
PSALM 23
The LORD, the Psalmist's Shepherd
A Psalm of David
THE LORD is my shepherd;
PSALM 24
The King of Glory Entering Zion
A Psalm of David
THE earth is the LORD'S, and all it contains,

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 59

บทสวดถวายพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า บทสวดบทนี้เป็นบทที่ 60 แล้ว ที่ลูกเขียนถึงพระองค์อย่างเปิดเผย เวลาช่างผ่านไปอย่างรวดเร็วเหลือเกิน

ลูกเริ่มเขียน “บทสวดของฉัน” ต่อพระองค์หลายปีก่อน ในช่วงระยะเวลาที่ลูกมีความทุกข์หนักและไม่มีใครสักคนที่จะเข้าใจหรือจะรับฟังความทุกข์ของลูก ลูกไม่ทราบจะระบายความทุกข์ให้ใครฟัง พอดีลูกได้อ่านหนังสือเล่มหนึ่งชื่อ “I’ve Got To Talk To Someone, God” ซึ่งเป็น Best Seller เขียนโดยนักเขียนหญิงร่วมสมัยชาวอเมริกันผู้หนึ่ง ชื่อ Marjorie Holmes เธอผู้นี้เป็นคริสเตียนที่รักพระเจ้ามากและมีประวัติคล้ายๆ ลูกคือมีลูก 4คน แต่สามีไม่เคยเอาใจใส่ครอบครัว เขาเป็นทั้งนักเขียนและนักพูด แต่ต่างกับลูกอยู่ที่ว่า ผลงานเขียนของเขาได้รับรางวัลและเป็น Best Seller หลายเรื่อง ส่วนลูกแม้จะชอบเขียนแต่ก็แค่เขียนให้พระองค์และตัวเองอ่านเท่านั้น

หลังจากลูกได้อ่านหนังสือเล่มดังกล่าว ทำให้เกิดแรงดลใจที่จะเขียน “บทสวด” ถึงพระองค์ ลูกจึงได้เริ่มเขียน “บทสวดของฉัน” โดยทูลพระองค์ถึงสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัวลูกและเกิดขึ้นกับชีวิตลูก ลูกเขียนอยู่หลายปี และทุกบทจะเป็นความรู้สึกจากใจถวายต่อพระองค์ เป็นความรู้สึกที่ไม่อยากบอกผู้อื่น เพราะคงไม่มีใครสนใจ แต่ลูกทราบว่าพระองค์สนใจลูกเขียนมาเรื่อยๆ และไม่เคยให้ผู้อื่นอ่าน จนกระทั่งวันหนึ่ง ลูกเขียนได้เป็นเล่ม จึงได้แบ่งปันให้ผู้ใหญ่ที่ลูกเคารพนับถือ 2-3 ท่านอ่าน เพราะลูกรู้สึกว่า ลูกยิ่งเขียนก็ยิ่งได้รับอัศจรรย์จากพระองค์ ปรากฏว่าผู้ใหญ่ท่านหนึ่งได้โทรหาลูกทันทีที่ได้อ่านเสร็จ ขอให้ลูกเขียน “บทสวดของฉัน” ลงในด้านหลังของสารแพร่ธรรมที่ท่านเองได้เขียนมาตลอด ลูกสวดอยู่หลายวัน ในที่สุดก็ตกลงรับเขียนให้ โดยไม่ทราบว่าจะเขียนให้ได้นานแค่ไหน

เนื่องจากจะเป็นการเขียนโดยเปิดเผย มีผู้อื่นนอกจากพระองค์และลูกเองที่จะอ่านด้วย ลูกจึงต้องเปลี่ยนแนวการเขียนมาเป็นเรื่องที่เปิดเผยได้ ไม่ใช่เรื่องส่วนตัวอย่างเดียว แต่เนื่องจากลูกไม่มีความรู้ความชำนาญในพระวรสารพอที่จะเขียนในแนววิชาการของศาสนา ลูกจึงต้องเขียนในแนวที่ตนเองถนัดคือ เขียนจากใจ ปัญหาคือ ลูกจะมีอะไรเขียนได้ทุกอาทิตย์?

ลูกเอาจริงเอาจังกับการเขียน “บทสวดของฉัน” มาก ลูกสวดขอพระจิตเจ้าตลอดเวลา ให้พระองค์ทรงดลใจลูกเขียนในสิ่งที่พระองค์ทรงต้องการให้ลูกเขียน และให้ลูกเขียนในสิ่งที่ถูกพระทัยและพอพระทัยของพระองค์ตลอดเวลา ลูกเลือกที่จะใช้นามปากกา เพราะชื่อของลูกไม่มีความหมาย ลูกเขียนในฐานะลูกของพระองค์คนหนึ่ง เท่านั้นลูกก็พอใจ และมีความสุขใจที่สุดแล้ว บางครั้งลูกไม่ทราบจะเขียนอะไร ลูกก็สวดขอต่อพระจิตเจ้า และพอไปอาบน้ำเสร็จ ลูกก็จะมีเรื่องเขียนทันที ช่างอัศจรรย์อะไรเช่นนั้น

พูดถึงเรื่องอัศจรรย์ ลูกไม่ทราบว่าบทสวดของลูกที่เขียนถวายต่อพระองค์ทุกๆ อาทิตย์จะมีคนอ่านหรือไม่? หรือเคยมีประโยชน์แก่ผู้ใดที่อ่านไหม? ลูกเจียมเนื้อเจียมตัวเพียงว่าลูกมีโอกาสเขียนบทสวดถวายต่อพระองค์ เพราะฉะนั้น เพียงแค่พระองค์รับฟังบทสวดของลูก ลูกก็พอใจและดีใจที่สุดในโลกแล้ว แต่ลูกกำลังจะทูลพระองค์ว่า แม้บทสวดของลูกอาจจะไม่บังเกิดผลใดๆ แก่ผู้อื่นใดเลยก็ตาม แต่มันได้เปลี่ยนแปลงชีวิตคนสองคนอย่างน่าอัศจรรย์ยิ่ง นั่นคือตัวลูกเองและลูกสาวคนเล็กของลูก!

เพราะการเขียนของลูกเป็นเรื่องราวชีวิตประจำวันของลูกหรือสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัวลูก เพราะฉะนั้น ลูกจึงต้องเพิ่มความสังเกตในสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตตลอดจนเรื่องราวต่างๆ รอบตัว หรือในสังคม หรือแม้กระทั่งในประเทศชาติ โดยผ่านสายตาของคริสตชนที่เป็นลูกของพระองค์จริงๆ นั่นคือคริสตชนที่มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่าง (Christ Centered Life) พอมีชีวิตเช่นนี้วันแล้ววันเล่า โดยไม่รู้ตัว พระองค์ก็ทรงเป็นศูนย์กลางของชีวิตลูกจริงๆ เพราะไม่ว่าลูกจะทำอะไร คิดอะไร มองอะไร หรือแม้แต่วางแผนอะไรในธุรกิจหรือในชีวิตของลูก พระองค์คือศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่างโดยไม่รู้ตัว พระองค์ทรงประทานพระพรอย่างหาที่เปรียบไม่ได้แก่ลูก เพราะนอกจากลูกจะได้ “เขียน” ตามที่ใจรักแล้ว ลูกยังค้นพบชีวิตที่มีพระองค์เป็นศูนย์กลางในทุกสิ่งทุกอย่าง ซึ่งเปรียบเสมือนเป็นขุมทรัพย์ที่ลูกค้นพบหลังจากได้ดั้นด้นผ่านลายแทงชีวิตมาอย่างโชกโชน แทบเอาชีวิตไม่รอด มันช่างเป็นอัศจรรย์จริงๆ และที่ลูกบอกว่าลูกสาวคนเล็กของลูกก็ได้รับอัศจรรย์จากการเขียน “บทสวดของฉัน” ด้วยก็เพราะลูกพิมพ์ดีดภาษาไทยไม่เป็น ทุกๆ ครั้งที่ลูกเขียนเสร็จ ก็ต้องให้ลูกสาวคนเล็กนี้พิมพ์ให้ จากการที่เขาได้พิมพ์บทสวดของลูกทุกๆ อาทิตย์ เขาก็ได้ซึมซับสิ่งที่ลูกเขียนด้วย ลูกคนนี้ได้ถามลูกหลายครั้งว่า “หม่ำมี้ขา ที่หม่ำมี้เขียนบทสวดทุกอาทิตย์เนี่ย มีคนอ่านหรือเปล่าค่ะ?” ลูกจะยิ้มทุกครั้งและตอบว่า “มีแน่นอนค่ะพระเจ้า หม่ำมี้และเธอไงล่ะ”

ลูกขอกราบขอบพระคุณพระองค์ ที่ประทานพระพรและโอกาสให้ลูกได้เขียนบทสวดถวายพระองค์ถึงวันนี้ และขอขอบพระคุณผู้ใหญ่ท่านนั้นที่ทำให้โอกาสนี้เป็นไปได้

“ท่านมีศรัทธาแล้ว จะได้ผลตามศรัทธานั้น” มัทธิว 8 : 13

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 60

คน (ไทย) เป็นซะแบบนี้

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อราวกลางปีที่แล้ว มีคนแนะนำให้ลูกรู้จักนักธุรกิจชาวอเมริกันผู้หนึ่ง ซึ่งดูท่าทางมีฐานะดีมาก และเป็นโรตาเรียน เขาจะมาประเทศไทยทุกๆ ปี เป็นเวลาเกือบ 20 ปีมาแล้ว มาพักผ่อนประจำปี และอีกเหตุผลหนึ่งคือ นำสิ่งของต่างๆ จากโรตารี่สากลมาแจกคนทุกข์ยากในประเทศไทย หนึ่งในสิ่งของที่เขาได้นำมาแจกที่ประเทศไทยเราคือ รถเข็นคนพิการ และนี่คือสาเหตุที่มีคนแนะนำให้ลูกรู้จักกับชาวอเมริกันผู้นี้

เขาเล่าให้ลูกฟังว่า สิ่งที่เขาไม่พอใจกับการบริจาครถเข็นคนพิการให้แก่ประเทศไทยคือ องค์กรที่รับรถเหล่านี้จากเขา ได้นำเอารถเข็นทั้งหมดไปขาย! แทนที่จะบริจาคให้กับคนพิการที่ต้องการรถเข็นจริงๆ เขาจึงอยากจะหาองค์กรที่เขาไว้ใจได้ เพื่อจะได้บริจาครถเข็นให้ถึงคนพิการที่ไม่เคยมีรถเข็นมาก่อนเลย ลูกรับปากกับเขาว่า หากเขาบริจาคผ่านองค์กรหนึ่งที่ลูกเป็นกรรมการอยู่ ลูกรับรองว่ารถเข็นเล่านี้จะถึงมือคนพิการแน่นอน หลังจากที่ได้พบปะกัน 2 ครั้ง เขาบอกว่าเขาไว้ใจลูก และองค์กรที่ลูกเป็นกรรมการอยู่

พอดีเกิดเหตุการณ์ 11 ก.ย. หฤโหด เขาขาดการติดต่อกับลูกทาง email ลูกไม่ทราบว่าเขาเป็นหนึ่งในผู้โชคร้ายที่ติดอยู่ในตึก WTC หรือไม่ โชคดีที่ไม่ใช่ เขากลับมาเมืองไทยอีกครั้งเมื่อ 2อาทิตย์ที่แล้ว และลูกได้นัดไปพบกับเขาอีกเพื่อสรุปเรื่องการบริจาครถเข็นคนพิการที่ได้ค้างไว้

เขาได้เล่าอีก 2เรื่องเกี่ยวกับคน (ไทย) ให้ลูกฟัง ที่ทำให้ลูกละอายใจแทนคนไทยทั้งประเทศเป็นอย่างมาก เขาเล่าว่าในอดีต เขาส่งรถเข็นมาทั้งตู้ container จากอเมริกา ปรากฏว่า กรมศุลกากรของไทยคิดภาษีนำเข้า 30% ทั้งๆ ที่เขาแจ้งว่าเป็นของบริจาค กรมศุลฯ ของไทยเรามิฟังเสียง You บริจาคก็ส่วนบริจาค I จะเก็บภาษีนำเข้า 30% จาก you ล่ะ ในที่สุดเขาเลยตัดสินใจติดต่อโรงงานในประเทศไทยแห่งหนึ่ง ที่ผลิตรถเข็นคนพิการและทำสัญญาให้เขาผลิตที่นี่ ซึ่งฟังดูแล้วเข้าท่า จะได้ไม่ต้องไปจ่ายภาษีนำเข้าให้กับกรมศุลฯจอมโหดของไทยเรา

การณ์กลับเป็นว่า คนขับรถคนไทยที่เขาจ้างมา 17 ปี แอบไปหาโรงงานนั้นลับหลังเขา และเรียกค่าคอมมิชชั่น 3%! เขาโกรธมากเมื่อทราบเรื่องนี้ เขาบอกลูกว่าเขาจ้างคนขับรถคนนี้มาเป็นเวลา 17ปีแล้ว ใช้งานเขาเฉพาะช่วงที่เขามาประเทศไทย แต่จ่ายเงินเดือนให้เขาทั้งปี และคนขับรถนี้ยังทำเช่นนี้กับเขาได้ เขาบอกว่าคนไทยโลภเหลือเกิน !

ลูกฟังเสร็จเงียบ พูดไม่ออก เรื่องกรมศุลฯ ลูกก็ประสบกับตัวเองในฐานะนักธุรกิจอยู่เสมอๆ ทุกวันนี้มี 2 กรมในประเทศไทยที่เป็นเจ้าเหนือหัวคนไทยนักธุรกิจทั้งประเทศ กรมศุลกากรและกรมสรรพากรไงล่ะ เจ้าหน้าที่จาก 2 กรมนี้สามารถชี้ให้เป็นและชี้ให้ตายแก่นักธุรกิจได้ ลองถามนักธุรกิจคนอื่นๆ ดู จะเห็นด้วยกับลูกทุกคน

เรื่องความโลภ และความไม่จงรักภักดีของพนักงานคนไทย ลูกเองก็ประสบมาจนชินชาซะแล้ว ก่อนหน้าที่ตอนที่

ลูกยังไม่อายุมากเท่านี้ บางครั้งลูกกลับบ้านร้องไห้ เวลาที่ลูกน้องออกโดยไม่ลา หรือโกงบริษัทซึ่งๆ หน้า และไม่เคยรู้ถึงน้ำใจที่เรามีต่อเขา ลูกจะรู้สึกเจ็บในหัวใจ ไม่ใช่เจ็บแค้นหรือเจ็บใจ แต่เจ็บแบบ hurt ในหัวใจ คนแล้วคนเล่า ครั้งแล้วครั้งเล่า จนกระทั่งวันหนึ่ง มาแมร์ที่สอนลูกมาและรักลูกมาตลอดได้พูดปลอบใจว่า “ยูดาสยังขายพระเยซูเจ้าได้ นับประสาอะไรกับมนุษย์จะไม่ซื่อสัตย์หรือไม่รู้บุญคุณนายไม่ได้” ตั้งแต่นั้นมา ลูกพยายามทำใจเวลาที่ลูกน้องเนรคุณหรือออกตัญญูกับลูก เมื่อฝรั่งคนนี้บอกลูกถึงเรื่องคนขับรถของเขา ลูกเข้าใจถึงความรู้สึกของเขาดี

ลูกตั้งใจจะเขียนเรื่องนี้ต่ออีกยาว ตั้งใจจะเขียนถึงความโลภของคนไทยที่ขโมยเครื่องเพชรของราชวงศ์ซาอุฯ ว่าเจ้านายระดับกษัตริย์ได้วางใจเขาขนาดให้รับใช้ใกล้ชิดเช่นนั้น ก็ยังทำชั่วขโมยเครื่องเพชรท่านมาได้ ตั้งใจจะเขียนถึงแม่บ้านของเพื่อนคนหนึ่งที่ทำงานกับเขามา 17 ปี (ไม่ทราบตัวเลข 17ปีมีอาถรรพ์อะไร) ยังขโมยเงินของนายไปได้ และตั้งใจจะเขียนถึงอีกหลายตัวอย่าง พอดีวันก่อนลูกอ่านเจอคอลัมน์ในหนังสือพิมพ์ไทยฉบับหนึ่งที่ผู้ใหญ่ท่านหนึ่งแปลบทความที่ท่านอ่านเกี่ยวกับจักรพรรดิ์ในอดีตองค์หนึ่ง มีใจความที่สำคัญพอสรุปได้ดังนี้

“จงเริ่มแต่ละวัน โดยบอกตัวเราเองว่า
วันนี้ข้าพเจ้าจะต้องไปเจอกับการแทรกแซง
จะต้องไปเจอกับความอกตัญญู
จะต้องไปเจอกับคนที่หยิ่งยโส
จะต้องไปเจอกับคนที่ขาดความภักดี
จะต้องไปเจอกับคนที่มีจิตใจร้ายและเห็นแก่ตัว
ทั้งหมดนี้เพราะว่าคนที่มีสภาพจิตดังกล่าวนั้นมีความโง่เขลา
ไม่รู้ว่าอะไรดี หรืออะไรชั่วร้าย
ฯลฯ

เวลาที่อ่านแล้ว ทำให้เรารู้ว่าผู้ที่เป็นจักรพรรดิ์ที่ยิ่งใหญ่ เมื่อตื่นเช้าขึ้นมายังต้องเจอกับความชั่วร้าย ดังนั้น เราอย่าได้ไปหวังอะไรมากนัก”

ลูกอ่านปุ๊ป สะดุดใจหยุดกึกเลยทันที มนุษย์เป็นเช่นนี้มาตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์! และไม่เพียงแต่คนไทยเท่านั้นที่เป็นเช่นนี้ คนในชาติที่เจริญกว่าประเทศไทยก็เป็น และแม้แต่จักรพรรดิ์ยังต้องเจอกับความชั่วร้ายเช่นนี้ของมนุษย์รอบข้าง นับประสาอะไรกับคนธรรมดาๆ ตัวเล็กๆ อย่างลูก

สิ่งที่ลูกซึ่งตอนนี้เป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์แล้วจะทำได้คือถวายความอกตัญญูนั้น ความไม่ภักดีนั้น และความเห็นแก่ตัวนั้น ณ แทบพระบาทของพระองค์ และให้อภัยแก่คนพวกนี้เสีย พูดง่ายๆ ไม่ยึดติดกับสิ่งไม่เป็นธรรมที่คนอื่นกระทำกับเรา

มันไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายเลย พระเจ้าข้า แต่หากคนที่รับและรักพระองค์อย่างจริงๆ แล้ว ทำได้พระเจ้าข้า

“ผู้ที่ได้รับความเห็นชอบว่าดีนั้น ก็ต่อเมื่อเขาเห็นแก่พระเจ้าและยอมอดทนต่อความทุกข์ที่ไร้ความเป็นธรรม”
1 เปโตร 2 : 19

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

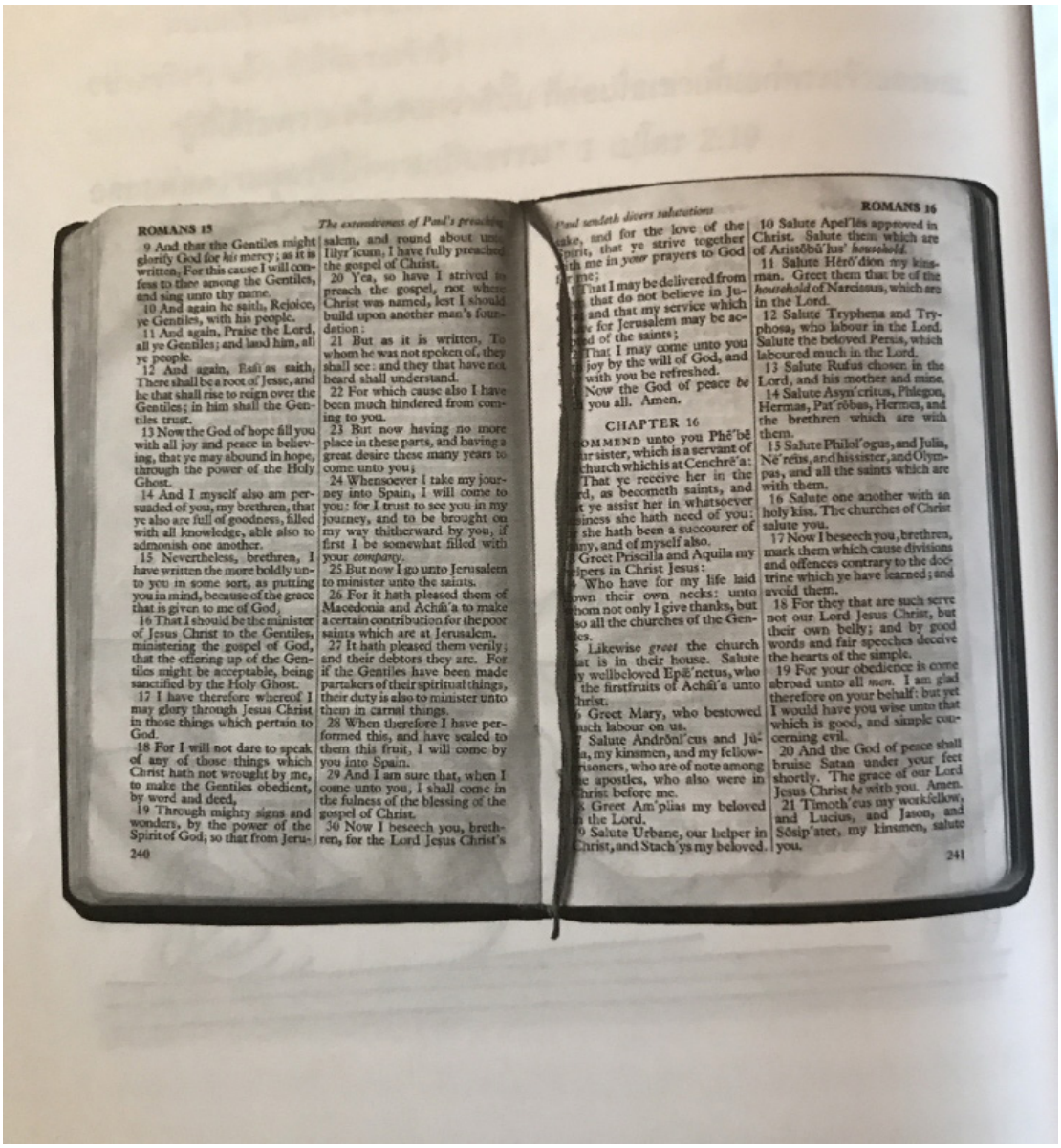

ROMANS 15 — *The extensiveness of Paul's preaching*

9 And that the Gentiles might glorify God for *his* mercy; as it is written, For this cause I will confess to thee among the Gentiles, and sing unto thy name.
10 And again he saith, Rejoice, ye Gentiles, with his people.
11 And again, Praise the Lord, all ye Gentiles; and laud him, all ye people.
12 And again, Esai as saith, There shall be a root of Jesse, and he that shall rise to reign over the Gentiles; in him shall the Gentiles trust.
13 Now the God of hope fill you with all joy and peace in believing, that ye may abound in hope, through the power of the Holy Ghost.
14 And I myself also am persuaded of you, my brethren, that ye also are full of goodness, filled with all knowledge, able also to admonish one another.
15 Nevertheless, brethren, I have written the more boldly unto you in some sort, as putting you in mind, because of the grace that is given to me of God,
16 That I should be the minister of Jesus Christ to the Gentiles, ministering the gospel of God, that the offering up of the Gentiles might be acceptable, being sanctified by the Holy Ghost.
17 I have therefore whereof I may glory through Jesus Christ in those things which pertain to God.
18 For I will not dare to speak of any of those things which Christ hath not wrought by me, to make the Gentiles obedient, by word and deed,
19 Through mighty signs and wonders, by the power of the Spirit of God; so that from Jerusalem, and round about unto Illyr'icum, I have fully preached the gospel of Christ.
20 Yea, so have I strived to preach the gospel, not where Christ was named, lest I should build upon another man's foundation:
21 But as it is written, To whom he was not spoken of, they shall see: and they that have not heard shall understand.
22 For which cause also I have been much hindered from coming to you.
23 But now having no more place in these parts, and having a great desire these many years to come unto you;
24 Whensoever I take my journey into Spain, I will come to you: for I trust to see you in my journey, and to be brought on my way thitherward by you, if first I be somewhat filled with your *company*.
25 But now I go unto Jerusalem to minister unto the saints.
26 For it hath pleased them of Macedonia and Achâ'a to make a certain contribution for the poor saints which are at Jerusalem.
27 It hath pleased them verily; and their debtors they are. For if the Gentiles have been made partakers of their spiritual things, their duty is also to minister unto them in carnal things.
28 When therefore I have performed this, and have sealed to them this fruit, I will come by you into Spain.
29 And I am sure that, when I come unto you, I shall come in the fulness of the blessing of the gospel of Christ.
30 Now I beseech you, brethren, for the Lord Jesus Christ's

240

Paul sendeth divers salutations — ROMANS 16

sake, and for the love of the Spirit, that ye strive together with me in *your* prayers to God for me;
That I may be delivered from them that do not believe in Judea; and that my service which I have for Jerusalem may be accepted of the saints;
That I may come unto you with joy by the will of God, and may with you be refreshed.
Now the God of peace *be* with you all. Amen.

CHAPTER 16

COMMEND unto you Phē'bē our sister, which is a servant of the church which is at Cenchrē'a:
That ye receive her in the Lord, as becometh saints, and that ye assist her in whatsoever business she hath need of you: for she hath been a succourer of many, and of myself also.
Greet Priscilla and Aquila my helpers in Christ Jesus:
Who have for my life laid down their own necks: unto whom not only I give thanks, but also all the churches of the Gentiles.
Likewise *greet* the church that is in their house. Salute my wellbeloved Epæ'netus, who is the firstfruits of Achâ'a unto Christ.
Greet Mary, who bestowed much labour on us.
Salute Andrŏnī'cus and Jū'nia, my kinsmen, and my fellowprisoners, who are of note among the apostles, who also were in Christ before me.
Greet Am'plias my beloved in the Lord.
Salute Urbane, our helper in Christ, and Stach'ys my beloved.
Salute Apel'lēs approved in Christ. Salute them which are of Aristŏbū'lus' *household*.
Salute Hĕrō'dion *my* kinsman. Greet them that be of the *household* of Narcissus, which are in the Lord.
Salute Tryphena and Tryphosa, who labour in the Lord. Salute the beloved Persis, which laboured much in the Lord.
Salute Rufus chosen in the Lord, and his mother and mine.
Salute Asyn'critus, Phlegon, Hermas, Pat'rŏbas, Hermes, and the brethren which are with them.
Salute Philŏl'ogus, and Julia, Né'reus, and his sister, and Olympas, and all the saints which are with them.
Salute one another with an holy kiss. The churches of Christ salute you.
Now I beseech you, brethren, mark them which cause divisions and offences contrary to the doctrine which ye have learned; and avoid them.
For they that are such serve not our Lord Jesus Christ, but their own belly; and by good words and fair speeches deceive the hearts of the simple.
For your obedience is come abroad unto all *men*. I am glad therefore on your behalf: but yet I would have you wise unto that which is good, and simple concerning evil.
And the God of peace shall bruise Satan under your feet shortly. The grace of our Lord Jesus Christ *be* with you. Amen.
Timoth'eus my workfellow, and Lucius, and Jason, and Sōsip'ater, my kinsmen, salute you.

241

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 61

พระวาจาของพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนมีเพื่อนคนหนึ่งซึ่งได้รับบทสวดของลูกเป็นประจำ มาถามลูกด้วยความสงสัยว่า ลูกจำพระวาจาของพระองค์ได้อย่างไร ว่าบทไหนอยู่หน้าไหน เพราะเขาเห็นลูกส่วนใหญ่จะจบบทสวดด้วยพระวาจาของพระองค์เกือบทุกครั้ง

ลูกบอกเขาว่า ลูกไม่มีความสามารถจำบทพระวาจาได้หมดหรอก แต่ที่ลูกสามารถลงบทพระวาจาของพระองค์ได้เกือบทุกบท ก็เพราะเป็นงานที่รับใช้พระ พระองค์จึงประทานพระพรให้แล้วลูกก็เล่าให้เขาฟังว่าพระพรของพระในเรื่องนี้เป็นอย่างไร

ลูกเอาจริงเอาจังกับการเขียนบทสวดถวายพระองค์มาก แรกๆ ลูกก็เขียนแค่ความรู้สึกจากใจ แต่เขียนสักพัก ลูกรู้สึกว่าการเขียนแค่นั้นไม่เพียงพอ เพราะเป็นแค่ความรู้สึกจากใจลูกซึ่งไม่มีความหมายอะไรมาก ลูกควรจะมีบทพระวาจาของพระองค์ จึงจะเป็นการรับใช้พระองค์อย่างแท้จริง เมื่อคิดได้ดังนั้น ลูกก็ถามตัวเองว่า ลูกจะไปเอาบทพระวาจาจากบทไหน จึงจะตรงกับเรื่องที่ลูกเขียน มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลย และลูกเองก็ยังอ่านพระวรสารไม่เคยจบเล่มสักที ลูกก็สวดขอต่อพระจิตให้นำทางลูก

พอดีลูกเดินทางไปสหรัฐอเมริกาเมื่อปลายปี 2000 ลูกไปร้านหนังสือและตรงไปชั้นที่จำหน่ายหนังสือทางศาสนา ปรากฏว่าลูกเห็นมีหนังสือประเภท Inspiration ตั้งหลายเล่ม ลูกจึงกวาดซื้อมา**ทุกเล่ม**ที่มีอยู่บนชั้นนั้น! ระหว่างเดินทาง ทั้งที่สนามบินและบนเครื่องบิน ลูกอ่านทุกเล่มจนเกือบหมด อ่านจนไม่ทราบว่าเครื่องบินลงหรือขึ้น ลูกรู้สึก ลูกถูกโอบอุ้มไว้โดยพระวาจาพระองค์จนไม่รับรู้สิ่งรอบข้าง ตลอดระยะเวลาการเดินทางอันยาวนานนั้น

พอกลับมาถึงบ้าน ลูกลอกบทที่ลูกคิดว่าน่าสนใจออกมาใส่กระดาษและหลังจากนั้นก็ไปหาในพระวรสารฉบับภาษาไทย และลอกออกมาเป็นภาษาไทยอีกชุดหนึ่ง หลังจากนั้น ลูกก็เลือกจัดกลุ่มของพระวาจาตามความหมาย เป็นต้นว่า บทเกี่ยวกับความเชื่อ, บทเกี่ยวกับความรัก, บทเกี่ยวกับการให้อภัย ฯลฯ เหมือนเป็นแคตตาล็อค เมื่อลูกเขียนบทสวดเกี่ยวกับเรื่องอะไร ลูกก็ไปดูบทพระวาจาในหมวดหมู่นั้น เมื่อทำได้เช่นนั้น ลูกก็รู้สึกดีใจมากว่า การเขียนบทสวดของลูก มีความหมายมากขึ้น เพราะบทสวดที่ลูกเขียนเป็นเพียงตัวประกอบ พระวาจาของพระองค์ต่างหากเป็นหลักในการเขียนของลูก

ปรากฏว่าเขียนไปได้ปีเศษ “แคตตาล็อค” บทพระวาจาของลูกก็ถูกนำมาเขียนเกือบหมด ลูกก็ร้อนรนไม่ทราบจะทำอย่างไร ลูกจึงปรึกษาเพื่อนคนหนึ่งที่ลูกเรียกว่าเป็น “เพื่อนจิตวิญญาณ” ของลูก เพื่อนคนนี้เป็นกรรมการและสมาชิกของคริสตจักรที่ลูกเคยไปแสวงหาพระก่อนลูกมาเป็นคาทอลิก และมักจะส่งบทพระวาจามาแบ่งปันกับลูกเสมอๆ เธอผู้นี้เสนอว่าเธอจะถามศาสนาจารย์ของโบสถ์เขาให้ และบอกว่าอาจารย์ผู้นี้เป็นผู้ที่มีความรู้ในเรื่องของพระคัมภีร์อย่างแตกฉาน

และสามารถจำพระคัมภีร์ได้เกือบทั้งเล่ม ลูกดีใจมาก และปรากฏว่าอาจารย์ท่านนี้ไม่รังเกียจที่จะให้ลูกโทรไปรบกวนถามเกือบทุกอาทิตย์ ท่านน่ารักมากและยินดีช่วยลูกทุกครั้งที่ลูกโทรไปถามท่าน แม้บางครั้งท่านจะอยู่ในที่ประชุม ท่านก็ให้คำแนะนำแก่ลูกด้วยความยินดี ลูกได้รับพระพรและอัศจรรย์จากพระองค์อีกแล้ว เพราะมิเพียงแต่อาจารย์ท่านนี้จะยินดีและเมตตาช่วยเหลือลูกด้วยความเต็มใจเท่านั้น ท่านยังเป็นพระคัมภีร์เคลื่อนที่อีกด้วย ☺ เป็นที่น่าทึ่งอย่างยิ่งว่าทุกครั้งที่ลูกถามท่านว่าลูกเขียนบทสวดเกี่ยวกับเรื่องนี้ พระวาจาควรจะเป็นบทใด ท่านจะสามารถตอบกลับ**ได้ทันที** ลูกไม่ทราบว่ามีศาสนบุคคลกี่ท่านในประเทศไทยที่สามารถจำพระคัมภีร์ได้ทั้งเล่ม ทุกบทได้เช่นนี้ แต่สำหรับลูก การที่ลูกมีโอกาสได้รู้จักศาสนาจารย์ที่ใจดีและมีความรู้ในพระวาจาของพระองค์อย่างแม่นยำเช่นนี้ ลูกถือว่าเป็นอัศจรรย์ที่พระองค์ประทานมาให้ลูกเพื่อรับใช้พระองค์!

ลูกสวดต่อพระองค์ทุกวันว่า ขอพระองค์ประทานพระพรแก่ลูกในการรับใช้พระองค์ และขอให้ลูกมีโอกาสรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยและถูกพระทัยของพระองค์ และพระองค์ก็ทรงเมตตาลูกตามที่ขอจริงๆ การเขียนบทสวดของลูกนี้ลูกถือว่าลูกเป็นเพียงข้ารับใช้ตัวเล็กๆ ที่นำพระวาจาของพระองค์มาแบ่งปันให้กับพี่น้อง โดยมีชีวิตจริงบนพื้นโลกนี้เป็นตัวอย่างประกอบ และทุกสิ่งทุกอย่างเป็นพระพรของพระองค์ทั้งสิ้น ลูกขอขอบพระคุณพระองค์ที่ประทานโอกาสให้ลูกได้รับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ตลอดมา และขอพระองค์โปรดประทานพระพรแก่ศาสนา-จารย์ท่านนั้น ตลอดจนเพื่อน “จิตวิญญาณ” ของลูก และท่านอื่นๆ ที่ได้กรุณาส่งพระวาจาของพระองค์มาให้ลูกตลอดเวลา เทอญ

“องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าวประเสริฐ
ควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วย ข่าวประเสริฐนั้น” 1 โครินธ์ 9 : 14

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

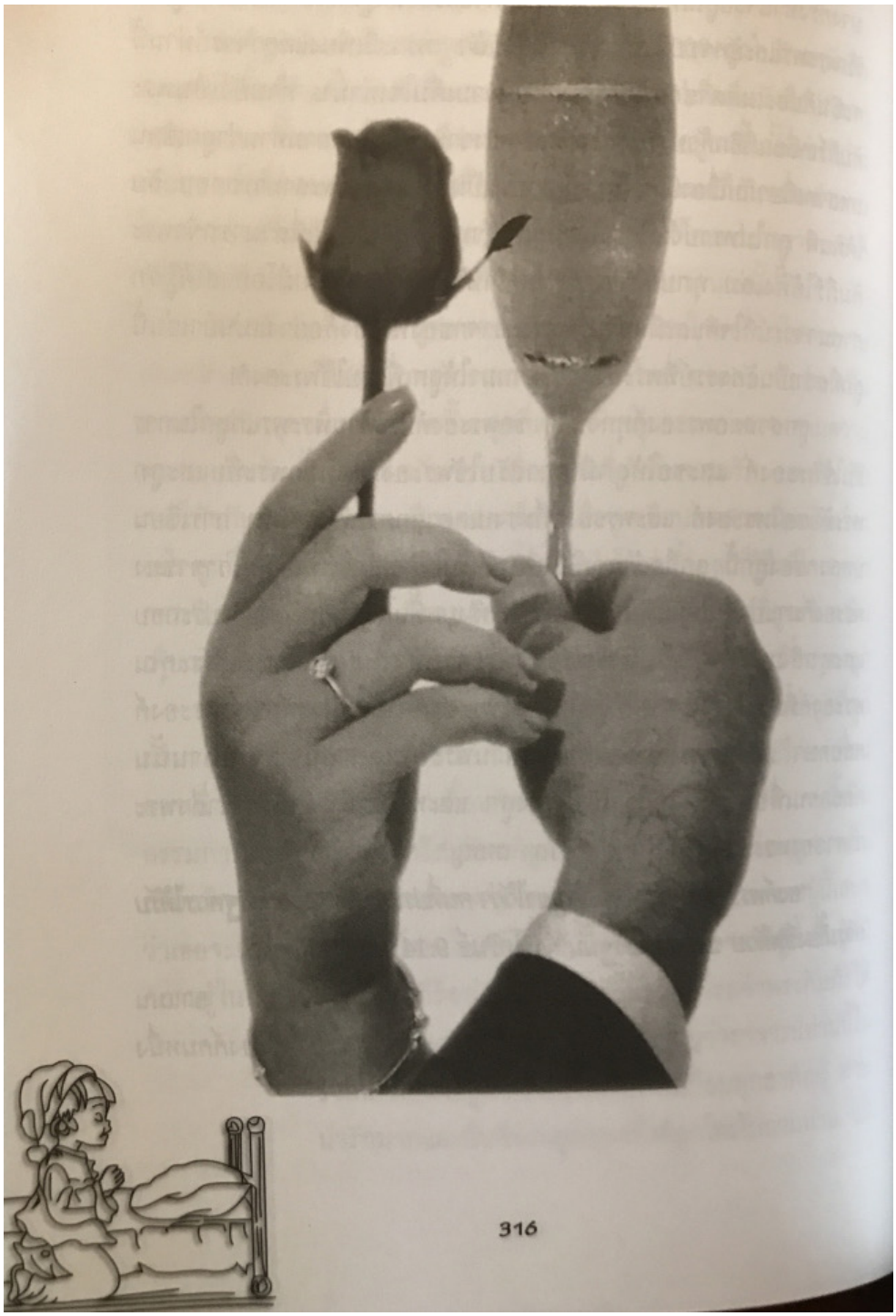
316

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 62

ความรักของพระเจ้าในวันวาเลนไทน์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ถึงแม้วันวันวาเลนไทน์จะไม่ใช่เป็นวันประจำชาติของเมืองไทยเรา แต่ปรากฏว่า เพื่อประโยชน์ทางธุรกิจ ห้างสรรพสินค้าตลอดจนร้านรวงต่างๆ พยายามโฆษณาให้เป็นวันที่มีความหมาย โดยเฉพาะกับคนรุ่นหนุ่มสาวว่าเป็น “วันแห่งความรัก” โอ้โฮ! อานุภาพแห่งความรักคำเดียว ยิ่งใหญ่เหลือเกิน เดินไปแต่ละที่ในวันวาเลนไทน์ แม้กระทั่งบนหน้าหนังสือพิมพ์ต่างๆ แทบสะดุดดอกกุหลาบและภาพหัวใจหกล้มตลอดทั้งวัน ไม่มีอะไรมีความหมายต่อมนุษย์มากเท่า “ความรัก” อีกแล้ว

แต่... เคยมีใครคิดถึงพระองค์ในวันวาเลนไทน์บ้างไหม? เคยมีใครให้ความรักแก่พระองค์เป็นพิเศษในวันวาเลนไทน์ไหม? หรือเคยมีใครนำความรักของพระองค์ไปให้ผู้อื่นเป็นของขวัญวันวาเลนไทน์ไหม? ตั้งแต่ลูกเกิดมาจนแก่ป่านนี้ ไม่เคยได้ยินหรือมีประสบการณ์นี้หรือแม้แต่จะคิดถึงความรักของพระองค์เป็นพิเศษในวันวาเลนไทน์เลย จนกระทั่งถึงวันที่ 14 ก.พ. 2545 ที่เพิ่งผ่านมา...

เช้าวันนั้น ลูกได้รับโทรศัพท์จากเพื่อนคนหนึ่ง ซึ่งลูกคิดว่าคงมีธุระปะปังกับลูก แต่พอทักทายเป็นพิธีเสร็จ เขาก็พูดขึ้นมาว่า วันนี้เป็นวันวาเลนไทน์ เขามีของขวัญพิเศษ ขอมอบให้ลูก ลูกฟังทีแรกก็งงเป็นไก่ตาแตก เพราะเพื่อนคนนี้ไม่ใช่เพื่อนประเภทจะส่งของขวัญให้ลูกในวันวาเลนไทน์แน่นอน ลูกจึงขอบคุณเขาและถามเขาว่า ของขวัญอะไร เขาตอบกลับมาว่า เขามีบทพระวาจาของพระเจ้า 2บท ที่เกี่ยวกับความรักของพระองค์จะขอมอบให้ลูกเป็นพิเศษ เพราะเขาทราบว่าลูกรักพระองค์มาก และเขาคิดว่าพระวาจาของพระองค์คงจะเป็นของขวัญที่มีความหมายที่สุดสำหรับคนอย่างลูก ลูกฟังเสร็จดีใจยิ้มแก้มแทบปริ เขาพูดถูกแล้ว ไม่มีอะไรทำให้ลูกดีใจและมีความสุขมากไปกว่าสิ่งที่เขากำลังจะมอบให้ลูก เขาบอกว่าบทพระวาจาที่เขาจะมอบให้ลูกนั้นคือ เยเรมีย์ 31 : 3 และ 1ยอห์น 3 : 1 ลูกขอบคุณเขาอย่างจริงใจและตื่นเต้น เนื่องจากที่ทำงานของลูกไม่มีพระคัมภีร์ ตอนพักเที่ยง ลูกขับรถกลับบ้านทันทีเพื่อเปิดดูของขวัญอันล้ำค่าคือ พระวาจา 2 บทนั้น ลูกรอถึงตอนเย็นวันนั้นไม่ไหว

“พระเจ้าทรงปรากฏแก่เขาจากที่ไกล ตรัสว่า ‘เราได้รักเจ้าด้วยความรักนิรันดร์ เพราะฉะนั้น เราจึงมีความรักมั่นคงต่อเจ้าสืบไป’ “ เยเรมีย์ 31 : 3

“จงดูเถิด พระบิดาทรงโปรดประทานความรักแก่เราทั้งหลายเพียงไร ที่เราจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า และเราก็ได้เป็นเช่นนั้น! เหตุที่โลกไม่รู้จักเราทั้งหลาย ก็เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์”

1ยอห์น 3 : 1

ลูกอ่านบทพระวาจาทั้งสองนี้ และรำพึงกับตัวเองหลายครั้ง พระเป็นเจ้าทรงประทานความรักนิรันดร์แก่พวกเรา ซึ่งเป็นลูกๆ ของพระองค์ และเป็น**ความรักมั่นคง**ด้วย เปรียบเสมือนพ่อแม่ที่รักลูกโดยไม่เคยอยากได้อะไรตอบแทนจากลูกๆ แล้วลูกๆ ล่ะ รักพ่อแม่มากเท่ากับที่พ่อแม่รักลูกหรือเปล่า และกับพระเป็นเจ้าล่ะ ความรักของพระองค์ที่มีต่อพวกเรามิยิ่งใหญ่กว่าความรักของพ่อแม่ของเราหรือ แล้วพวกเรารักพระองค์ ตอบแทนความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์หรือเปล่า

และพระองค์ทรงประทานความรักแก่เรามนุษย์ทุกคน จนเราได้รับเกียรติอันสูงส่งและสิทธิพิเศษว่าเป็น “บุตรของพระเจ้า” ในเวลาเดียวกัน พวกเราทำตัวเหมาะสมกับเกียรติอันสูงส่งและสิทธิพิเศษอันล้ำค่านี้ไหม?

ลูกรู้สึกขอบคุณเพื่อนคนนี้เหลือเกิน ที่นำพระพรของพระองค์คือความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์มามอบให้กับลูกในวันวาเลนไทน์นี้ แม้ลูกจะตระหนักถึงความรักของพระองค์ทุกๆ วันของชีวิตอยู่แล้ว แต่การได้รับพระพรเป็นความรักพิเศษผ่านพระวาจาของพระองค์เช่นนี้ ทำให้ลูกยิ่งซึ้งว่า หากลูกคนใดเปิดจิตใจ เปิดจิตวิญญาณรับพระองค์ตลอดเวลาของชีวิตแล้วนั้น พระองค์ก็ทรงเติมความรักให้แก่ลูกคนนั้นด้วยวิธีน่ารักๆ ของพระองค์ในฐานะพ่ออันประเสริฐเสมอๆ

วันวาเลนไทน์นี้ ลูกได้รับของขวัญที่ล้ำค่าที่สุดจากพระองค์และขอแบ่งปันของขวัญอันล้ำค่านี้ คือความรักของพระองค์แก่ทุกคนที่ได้อ่านบทสวดนี้ของลูก ตลอดจนทุกคนที่ลูกมีโอกาสได้สัมผัส หรือพบ หรือติดต่อด้วยเทอญ

และจากนี้ไป ลูกทราบแล้วล่ะว่า ของขวัญอันล้ำค่าที่จะมอบให้แก่เพื่อนๆ ที่รักพระองค์ด้วยกันให้เทศกาลต่างๆ คืออะไร ☺

ลูกขอขอบพระคุณพระองค์อีกครั้ง และขอมอบความรักเป็นพิเศษแก่พระองค์ในฐานะพ่อผู้ประเสริฐของลูก Happy Valentine พระเจ้าข้า

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 63

อัศจรรย์ (อีกแล้ว)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเคยเขียนบทสวดถวายพระองค์ว่าหากลูกคนใดมีความเชื่อในพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไข และถวายตัวรับใช้พระองค์จากใจจริง พระองค์จะทรงประทานอัศจรรย์ให้เกิดขึ้นแก่ชีวิตเขาเหล่านั้นทุกวัน

วันเสาร์ที่ 16 ก.พ. 2545 ได้เกิดอัศจรรย์แสดงถึงความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ (อีกแล้ว)!

มีแพทย์ผู้หนึ่งที่ลูกไปหาเป็นประจำเป็นเวลากว่า 10 ปีแล้ว แพทย์ผู้นี้เป็นคริสเตียนที่มีความเชื่อในพระเจ้าอย่างไม่มีเงื่อนไขเช่นเดียวกัน จนเกือบจะพูดได้ว่า เธอหายใจเข้าออกเป็นพระเจ้า นอกจากเป็นหมอที่มีชื่อเสียงแล้ว เธอได้รับอุปการะเด็กกำพร้าอนาถา เริ่มต้นก็ไม่กี่คน จนถึงปัจจุบัน รวม 38 คน เป็นเวลา 16 ปีแล้ว เธอเอาที่ของคุณแม่และคุณยายของเธอที่รังสิต คลอง 23 กว่า 500 ไร่ บางส่วนมาเป็นที่เลี้ยงเด็กกำพร้าอนาถาเหล่านี้ และการเลี้ยงดูเด็กเหล่านี้เต็มไปด้วยไออุ่นของความรักจากเธอและสามีของเธอ ซึ่งก็เป็นแพทย์ด้วย ที่สำคัญที่สุด เด็กๆ ทุกคนโตขึ้นมาด้วยสิ่งแวดล้อมที่มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง ทุกคนร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าทั้งไทยและอังกฤษ ทุกๆ วันอาทิตย์ก็เข้าโบสถ์ที่สร้างขึ้นโดยเงินบริจาคทั้งหมด เงินที่ใช้ดูแลเด็กๆ ทั้งหมดมาจากคุณหมอทั้งสองท่าน และเงินบริจาคทั้งหมด เพราะไม่ใช่สถานเลี้ยงเด็กของรัฐ ลูกทราบเรื่องเด็กกำพร้าอนาถาของคุณหมอมาหลายปีแล้ว และได้บริจาคของให้ เป็นต้นว่า ผงซักฟอก น้ำยาล้างห้องน้ำ น้ำยาล้างจาน ฯลฯ เป็นประจำทุกเดือนมาตลอด

เมื่อเดือนที่แล้ว ลูกไปตรวจสุขภาพประจำปีกับคุณหมอและก็เช่นเคย คุณหมอได้คุยกับลูกเรื่องพระเจ้ามากกว่าคุยเรื่องการตรวจสุขภาพของลูก ☺ คุณหมอทราบว่าลูกเป็นคาทอลิกเมื่อ 5ปีกว่ามานี้ และจะคุยกับลูกถึงพระองค์ และเราก็จะสรรเสริญพระองค์ด้วยกันทุกครั้ง อยู่ๆ คุณหมอก็บอกกับลูกว่าในวันที่ 16 ก.พ. จะมีกลุ่มสตรีจากคริสตจักรหนึ่ง นำคณะเอาสิ่งของไปบริจาค พอบอกชื่อคริสตจักรนั้นขึ้นมา กลายเป็นคริสตจักรที่ลูกคุ้นเคยเป็นอย่างดี และคนที่เป็นผู้นำคณะสตรีไปนั้น คือเพื่อนสนิทของลูกนั่นเอง ! คุณหมอจึงชวนให้ลูกไปด้วย ซึ่งก็ได้สร้างความเซอร์ไพรส์และดีใจแก่เพื่อนของลูกเป็นอย่างยิ่ง

ทางคริสตจักรนั้น ก็ได้เตรียมขนม ตลอดจนสิ่งของและเกมส์ไปเล่นกับเด็กๆ ส่วนลูกเองก็เตรียมของที่ลูกบริจาคเป็นประจำอยู่แล้วหลายถุง และยังมีอีกสิ่งหนึ่งที่ลูกเตรียมไปถามคุณหมอว่า ยินดีจะรับบริจาคไหม?

เมื่อหลายเดือนก่อน ลูกได้ตกแต่งห้องนอนใหม่และได้ยกเฟอร์นิเจอร์เดิม เป็นต้นว่า ตู้ เตียง ฯลฯ ให้คนไปหมด ยกเว้นฟูก 6 ฟุต ที่ยังค่อนข้างใหม่ แม้ลูกจะไม่ใช้มันอีก ลูกก็ไม่ได้ยกให้ใครไป ด้วยเหตุผลที่ลูกเองก็ไม่ทราบ ลูกเก็บไว้ที่ห้องโกดังของบริษัทอย่างดีมาตลอด และวันเสาร์ที่แล้ว พอลูกให้ของต่างๆ แก่คุณหมอแล้ว ลูกก็ถามคุณหมอขึ้นมาว่า ลูกมีฟูกขนาด 6 ฟุต สภาพยังใหม่เอี่ยม คุณหมออยากรับไปให้เด็กๆ นอนไหม คุณหมอจับมือลูกขึ้นทั้งสองข้าง มองเข้าไปใน

ตาลูกและพูดว่า “หมอได้สวดมาเป็นเวลาเดือนกว่าแล้ว ว่าขอให้มีคนมาบริจาคฟูกขนาด 6 ฟุต เพราะเมื่อเดือนที่แล้ว มีคนไข้คนหนึ่งบริจาคเตียงขนาด 6 ฟุตให้โดยไม่มีฟูก!”

ลูกมองหน้าคุณหมอ ขนลุกซู่ และเราต่างคนต่างยิ้ม “พระเจ้ายิ่งใหญ่ จริงๆ นะคะ” ลูกบอกกับคุณหมอ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า 4-5 ปีที่ผ่านมา ชีวิตลูกได้สัมผัสอัศจรรย์จากพระองค์มาตลอด ทั้งได้รับทั้งเป็นผู้ให้ ในสิ่งที่อธิบายด้วยเหตุผลธรรมดาไม่ได้ นอกจากจะบอกว่าเป็นอัศจรรย์ที่แสดงถึงความรักและความยิ่งใหญ่ของพระองค์ บางคนบอกว่าคาทอลิกใหม่มักจะได้รับพระพรอะไรต่อมิอะไรจากพระเจ้ามากกว่าคาทอลิกเก่า แต่ตามที่อาจารย์ท่านหนึ่งกล่าวในวันแบ่งปันพระวรสารที่สำนักงานของลูกเมื่อเดือนมกราคมที่ผ่านมาว่า พระเจ้าประทานอัศจรรย์แก่คนทุกคนที่เชื่อในพระองค์ เพียงแต่คาทอลิกเก่าหรือคาทอลิกนอนได้รับจนชินชา และอาจไม่ได้สังเกตหรือเห็นคุณค่า (Take it for granted) เช่นเดียวกับคนไทยที่อยู่ประเทศไทยตั้งแต่เกิด อาจไม่เห็นว่าประเทศไทยน่าอยู่แค่ไหน จนกระทั่งต้องไปอยู่ต่างประเทศจึงจะทราบว่าไม่มีที่ใดน่าอยู่เท่าเมืองไทยของเรานี่แล้ว

ลูกว่าเหตุผลนี้น่าฟังทีเดียว ตั้งแต่ลูกเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์มา ลูกตื่นเต้นในสิ่งที่ลูกได้ค้นพบเกี่ยวกับพระองค์มาก ยิ่งรู้จักพระองค์มากขึ้น ก็ยิ่งรักพระองค์มากขึ้น ยิ่งรักพระองค์มากขึ้น ก็ยิ่งอยากประกาศความยิ่งใหญ่ของพระองค์ให้คนอื่นรู้จักมากขึ้น ใครจะมองลูกอย่างไร ลูกก็ไม่ว่าอะไร ลูกจะประกาศของลูกเช่นนี้ไปเรื่อยๆ และลูกก็กำลังจดบันทึกเรื่องราว “อัศจรรย์” ต่างๆ ที่ได้เกิดขึ้นกับลูก และจะรวบรวมไว้เป็นเล่ม เป็นพยานถวายเกียรติแด่พระองค์ กว่าจะถึงวันที่พระองค์จะมารับลูกไปอยู่กับพระองค์ คงจะได้เป็นเล่มหนาทีเดียว

“พระองค์ทรงช่วยเราทุกครั้งที่เราเดือดร้อน
เพื่อให้เราสามารถช่วยคนที่เดือดร้อนนานาประการได้” 2 โครินธ์ 1 : 4

ลูกขอกราบขอบพระคุณพระองค์อีกครั้งหนึ่งพระเจ้าข้า ขอพระองค์โปรดทรงใช้ลูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ตลอดไปเทอญ

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 64

พระวาจาสำหรับคนมีความทุกข์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่ออาทิตย์ที่แล้วมีเพื่อนของลูกคนหนึ่งโทรมาขอให้ลูกรับฟังและคุยกับเพื่อนของเขาคนหนึ่งที่มีความทุกข์มาก เขาบอกว่าเขาได้ช่วยเพื่อนคนนี้เต็มที่แล้ว แต่เพื่อนเขาก็ยังมีความทุกข์อยู่ ไปๆมาๆเขาเองก็เลยมีความทุกข์ด้วย เพราะนำความทุกข์ของเพื่อนไปคิดต่อ ลูกบอกกับเขาว่า ในการรับฟังเพื่อบรรเทาทุกข์ผู้อื่นมีหลักใหญ่ๆ 3-4 ข้อ คือ

1. ต้องเก็บความลับของความทุกข์ของคนที่โทรมา**อย่างเด็ดขาด** ไม่นำไปเล่าให้ผู้อื่นฟังต่อแม้แต่คนเดียว

2. ต้องไม่นำความทุกข์ของคนอื่นมาสุมในอกของตัวเอง พอให้คำแนะนำเสร็จ ก็ขอให้จบตรงนั้น มิฉะนั้นผู้ที่เป็นจิตแพทย์อาจจะเป็นคนบ้าก่อนจะรักษาคนไข้ที่มาปรึกษาให้หายได้

3. ในฐานะเป็นคริสตชน เมื่อทราบความทุกข์และให้คำแนะนำไปแล้ว ให้สวดขอพระพรจากพระผู้เป็นเจ้าให้ผู้ที่มีความทุกข์นั้น

พูดถึงความทุกข์ ลูกมีความรู้สึกว่า ความทุกข์บนโลกนี้ อาจจะเป็นแผนการอันชั่วร้ายของผีปีศาจ ที่จะทำลายความเชื่อของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้าก็ได้ เพราะเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่จะขอความช่วยเหลือเมื่อยามมีทุกข์ และผู้ที่เป็นคริสตชนต้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ บางครั้งพระองค์อาจจะมีเหตุผลของพระองค์ ที่ยังไม่ประทานสิ่งที่เขาเหล่านั้นขอ สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือ จะมีผู้ที่ขอแล้วไม่ได้ แล้วก็เริ่มสงสัยว่า “หระเจ้ามีจริงหรือเปล่า ถ้ามีจริงทำไมปล่อยให้ฉันมีความทุกข์เช่นนี้” บางคนก็ถึงกับท้าพระองค์เลยทีเดียว “ถ้าพระองค์มีจริงก็ต้องแสดงอิทธิฤทธิ์ให้ฉันเห็นซี่ ถ้าพระองค์ช่วยฉันในเรื่องนี้ๆ ได้ ฉันจึงจะเชื่อว่ามีพระเจ้าจริง”

ลูกรู้สึกเห็นใจพระองค์เหลือเกิน พระองค์มีลูกบนโลกนี้เป็นล้านๆคน คนนี้ทุกข์เรื่องนี้ คนนั้นทุกข์เรื่องนั้น โอ้โฮ! สารพัดความทุกข์ วันๆพระองค์คงเหนื่อยกับการรับฟังความทุกข์ของมนุษย์ลูกๆผู้วุ่นวายของพระองค์น่าดู

แล้วลูกก็คิดถึงตัวเองในฐานะแม่ลูก4 หากลูกคนใดมาขออะไรจากลูก แล้วท้าบอกว่า “หากหม่ำมี้ไม่ให้อันนี้ อันนั้นแก่หนู หม่ำมี้ก็ไม่ใช่แม่ที่ดี” เช่นนี้ลูกไม่ให้แน่นอน ตรงกันข้ามหากลูกคนไหน ขออะไรจากลูกด้วยความอ่อนหวาน ความเคารพและความไว้ใจ มีหรือในฐานะแม่ที่ดีเราจะไม่ให้!

เมื่อไม่นานมานี้ เพื่อนของลูกจากคริสตจักรหนึ่งส่งเอกสารมาให้ลูกหลายแผ่น ปรากฏว่า เป็นบทพระวาจาจากพระคัมภีร์ที่เกี่ยวกับความทุกข์ทั้งสิ้น เขาได้รับจากเพื่อนเขาที่สหรัฐอเมริกา และเขาก็ใจดีส่งมาแบ่งปันกับลูก ลูกขออนุญาตเขียนบทพระวาจาเหล่านี้ เพื่อแบ่งปันให้แก่เพื่อนๆพี่น้องที่กำลังมีความทุกข์ดังต่อไปนี้

1. “จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย ไฉนเจ้าจึงฝ่ออยู่ ไฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายภายใน ข้าพเจ้า จงวางใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะถวายสดุดีแด่พระองค์อีก ผู้ทรงเป็นความอุปถัมภ์ และพระเจ้าของข้าพเจ้า”

สดุดี 43:5

2. “เราสั่งเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่าตกใจหรือคร้ามกลัวเลย เพราะว่าเจ้าไปในถิ่นฐานใด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าสถิตกับเจ้า”

โยชูวา 1:9

3. ถ้าพระเจ้าทรงนำย่างเท้าของมนุษย์คนใด และคนนั้นพอใจในมรรคาของพระองค์ แม้เขาล้มลง เขาจะไม่ถูกเหวี่ยงลงเหยียดยาว เพราะว่าพระหัตถ์พระเจ้าพยุงเขาไว้”

สดุดี 37:23,24

2. “เมื่อเขาร้องทูลเรา เราจะตอบเขา เราจะอยู่กับเขาในยามยากลำบาก เราจะช่วยเขาให้พ้น และให้เกียรติเขา” *สดุดี 91:15*

3. “ข้าพเจ้าประสบความทุกข์ใจและความระทม แล้วข้าพเจ้าจึงร้องทูลออกพระนามพระเจ้าว่า พระเจ้าทรงกรุณา และชอบธรรม พระเจ้าของเราทั้งหลายกอปรด้วยพระเมตตา... เมื่อข้าพเจ้าตกต่ำ พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด”

สดุดี 116:3ข-6

4. “ผู้ที่ไปข้างหน้าคือพระเจ้า พระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วย พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้ท่านล้มเหลว หรือทอดทิ้งท่านเสีย อย่ากลัวและอย่าขยาดเลย”

เฉลยธรรมบัญญัติ 31:8

5. “บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลาย หายเหนื่อยเป็นสุข... เพราะว่าเราสุภาพและใจอ่อนน้อม และจิตใจท่านทั้งหลายจะได้พัก”

มัทธิว 11:8,29

6. “บรรดาผู้ที่รู้จักพระนามของพระองค์ ก็วางใจในพระองค์ ข้าแต่พระเจ้า เพราะว่าพระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งผู้ที่เสาะแสวงหาพระองค์”

สดุดี 9:10

ขอพระองค์ประทานการบรรเทาใจแก่ลูกทุกคนของพระองค์ที่กำลังมีความทุกข์เทอญ

อาแมน

ลูกของพระองค์คนนี้

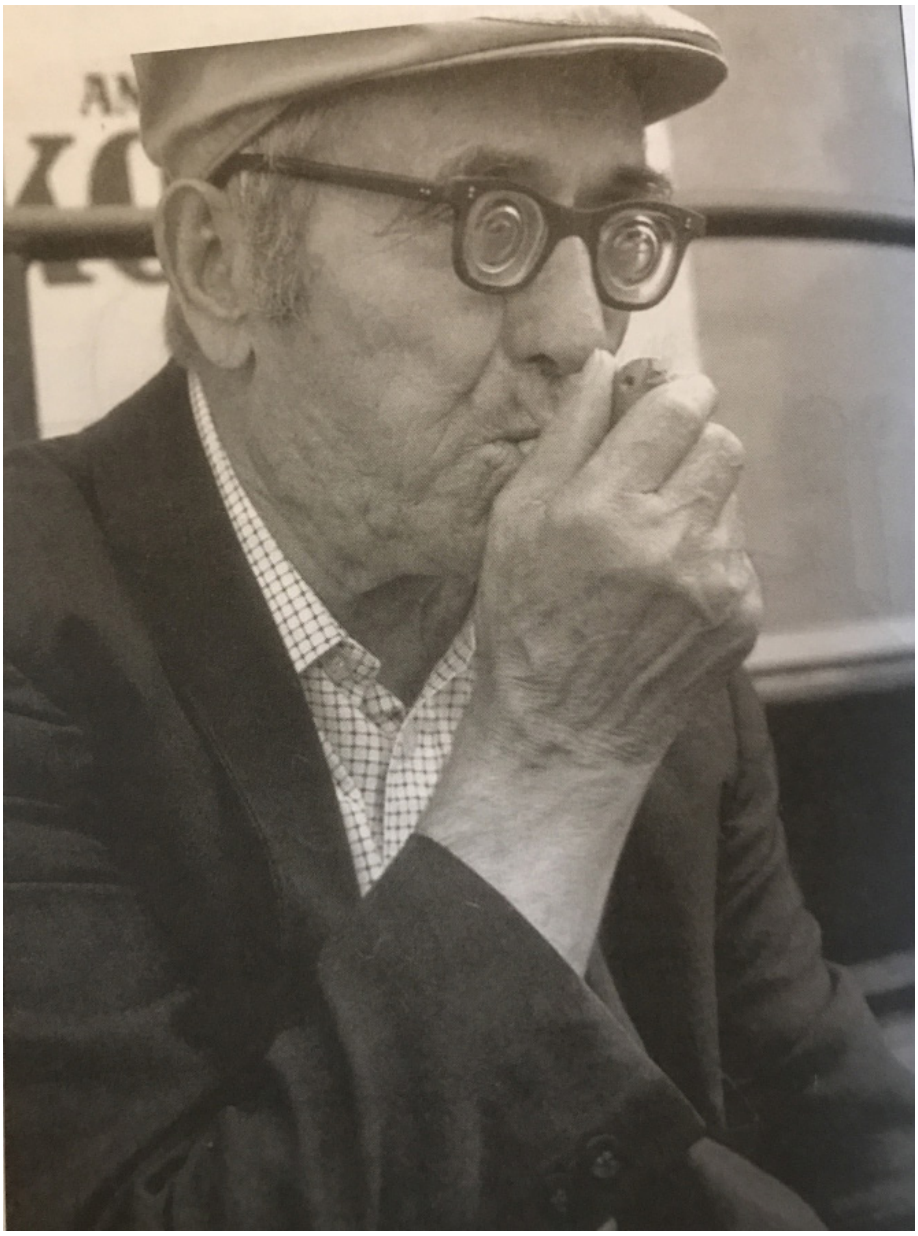

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 65

ความโง่เขลาเบาปัญญาของลูก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่เดือนที่แล้ว องค์กรฆราวาสแห่งหนึ่งได้จัดให้มีการเรียนพระวรสาร โดยเชิญคุณพ่อองค์หนึ่งมาเป็นผู้สอน บังเอิญในครั้งแรก ลูกไม่สามารถจะไปร่วมด้วยได้ ครั้งที่สองซึ่งเป็นเสาร์ต้นเดือนมีนาคมที่ผ่านมา ลูกจึงตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะขาดไม่ได้

คุณพ่อองค์นี้สอนคำสอนได้เยี่ยมจริงๆ มีคนเข้าเรียน ราว 30 กว่าคน และสังเกตแต่ละคนต่างเรียนด้วยความสนใจ พอถึงเวลาก่อนพัก คุณพ่อได้ถามว่า มีใครมีคำถามอะไรไหม ลูกจึงถามว่าลูกจะข้อข้องใจบางอย่างในพระวรสารโดยไม่เกี่ยวกับสิ่งที่คุณพ่อสอนจะได้ไหม เพราะลูกข้องใจมานานแล้ว แต่ไม่ทราบจะไปถามใคร คุณพ่อก็บอกว่ายินดี เชิญถามได้

ลูกได้บอกคุณพ่อว่า สิ่งที่ลูกจะถามนั้น ลูกขอถามด้วยความโง่เขลาเบาปัญญา ไม่ใช่ถามด้วยความบังอาจ และหากคำถามของลูกมิบังควร ลูกก็ขอกราบขอโทษต่อพระมหาเยซูเจ้าด้วย

คำถามของลูกคือใน ลูกา 2 : 41-51

พระกุมารเยซูในพระวิหาร

“ฝ่ายบิดามารดาเคยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ในเทศกาลปัสกา ทุกปีๆ เมื่อพระกุมารมีพระชนม์สิบสองพรรษา เขาทั้งหลายก็ขึ้นไปตามธรรมเนียมเทศกาลนั้น เมื่อครบกำหนดวันเลี้ยงกันแล้ว ขณะเขากำลังกลับไป พระกุมารเยซูยังค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ฝ่ายบิดากับมารดาก็ไม่รู้ แต่เพราะเขาทั้งสองคิดว่า พระกุมารนั้นอยู่ในหมู่คนที่มาด้วยกัน เขาจึงเดินทางไปได้วันหนึ่ง แล้วเริ่มหาพระกุมาร ในหมู่ญาติพี่น้องและพวกคนที่รู้จักกัน เมื่อไม่พบจึงกลับไปเที่ยวหาที่กรุงเยรูซาเล็ม ครั้นหามาได้สามวันแล้ว จึงพบพระกุมารนั่งอยู่ในพระวิหารท่ามกลางพวกอาจารย์ ฟังและไต่ถามพวกอาจารย์เหล่านั้นอยู่ คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจในสติปัญญา และคำตอบของพระกุมารนั้น ฝ่ายบิดามารดาเมื่อเห็นแล้วก็ประหลาดใจ มารดาจึงว่า ‘ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำแก่เราอย่างนี้ ดูเถิด พ่อกับแม่แสวงหาเป็นทุกข์นัก’ พระเยซูจึงตอบว่า ‘ท่านเที่ยวหาฉันทำไม ท่านไม่ทราบหรือว่า ฉันต้องอยู่ในพระนิเวศแห่งพระบิดาของฉัน’ ฝ่ายบิดามารดาก็ไม่เข้าใจคำซึ่งท่านกล่าวแก่เขา แล้วพระกุมารก็ลงไปกับเขา ไปยังเมืองนาซาเร็ธ อยู่ใต้ความปกครองของเขา มารดาก็เก็บเรื่องราวทั้งหมดนั้นไว้ในใจ”

และในมาระโก 3 : 31-35

มารดาและพวกน้องชายของพระเยซู

“เวลานั้น มารดาและพวกน้องชายของพระองค์มายืนอยู่ข้างนอก แล้วใช้คนเข้าไปทูลเรียกพระองค์ และประชาชนก็นั่งอยู่รอบพระองค์ เขาจึงทูลพระองค์ว่า ‘นี่แนะท่าน มารดาและพวกน้องชายของท่านมาหาท่าน คอยอยู่ข้างนอก’ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ‘ใครเป็นมารดาของเรา และใครเป็นพี่น้องของเรา’ พระองค์ทอดพระเนตรคนที่นั่งล้อมรอบนั้น แล้วตรัสว่า

‘นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา ผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระเจ้า ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา’

เนื่องจากพระมหาเยซูเจ้าทรงเป็นองค์แห่งความรัก แต่ลูกไม่เข้าใจว่าทำไมในสองบทนี้ การแสดงของพระองค์เหมือนกับว่าพระองค์ไม่แคร์ต่อความรู้สึกของพ่อแม่ โดยเฉพาะแม่พระ ซึ่งเป็นพระมารดาของพระองค์ และแม่พระคงรู้สึก hurt และเสียใจภายในใจของพระนางอย่างแน่นอน ลูกเองในฐานะเป็นแม่ รู้สึกและเข้าใจถึงความรู้สึกของแม่พระเลยทีเดียว คุณพ่อ พอจะอธิบายให้ลูกฟังได้ไหมว่า ทำไมพระเยซูจึงทรงตรัสเช่นนั้น

คุณพ่อองค์นั้นยิ้มและบอกว่า พระวาจาในพระวรสารนั้นมีจุดประสงค์หลักๆ 4 ข้อคือ

1. สอนสัจจะ
2. ดุว่าผู้ทำผิด
3. แก้ไขผู้ทำผิด
4. อบรมให้ดำเนินชีวิตที่ดี

สิ่งที่พระเยซูเจ้าทรงตรัสทั้งสองกรณีนั้น เป็น**สัจจะ**ทั้งสิ้น ในบทแรก พระองค์ทรงเน้นให้บิดามารดาทราบว่า **ภารกิจของพระองค์นั้นสำคัญกว่าสิ่งอื่นใด** บิดามารดาก็น่าจะทราบดี ส่วนในบทต่อมา พระองค์มิได้ทรงปฏิเสธว่าแม่พระเป็นมารดาของพระองค์ แต่พระองค์ทรงต้องการให้ทุกคนทราบว่า **“ผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระเจ้า ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา”**

แล้วลูกก็ค่อยๆ คิดให้ลึกก...ก..ก..ลงไปถึงแก่นแท้ที่คุณพ่อสอนใน 2บทนี้และเป็นครั้งแรกที่ลูกค่อยๆ เข้าใจถึงความหายของพระวาจา 2บทนี้ **น้ำพระทัยของพระเจ้าต้องและควรมาก่อนทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้**

ลูกช่างเป็นคนโง่เขลาเบาปัญญา และเซ่อบริสุทธิ์เสียจริง ตลอดเวลาที่ผ่านมา ลูกคิดเหมือนคนชาวโลกทั่วไป ที่เอาความรู้สึกจากใจเป็นหลัก โดยไม่ได้เข้าใจถึง “สัจจะ” ที่พระเจ้าทรงต้องการให้มนุษย์เห็นและเข้าใจ และไม่ใช่เป็นการง่ายเลยที่จะปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ แม้จะเข้าใจแล้วก็ตาม เพราะลูกก็ยังเป็นคนบาปอยู่

ระหว่างพักทานกาแฟ มีพี่น้องคนหนึ่งมาแบ่งปันว่า เธอเองก็เคยคิดเช่นเดียวกับลูกในพระวาจาสองบทนี้ และรู้สึกเข้าใจและเห็นใจแม่พระเช่นเดียวกัน เพราะเธอเองก็เป็นแม่ เธอเสริมว่าแม่พระเป็นหญิงที่ประเสริฐที่สุด อ่อนโยน อดทน อดกลั้น แต่เข้มแข็ง และยอมรับความทุกข์ต่างๆ และทุกๆ เรื่องตามน้ำพระทัยของพระ ตั้งแต่การยอมตั้งครรภ์โดยยังไม่ได้แต่งงาน และเรื่องอื่นๆ โดยไม่ปริปากบ่นเลย ดังประโยคสุดท้ายของลูกา 2 : 51 “มารดาก็เก็บเรื่องราวทั้งหมดนั้นไว้ในใจ”

ลูกไม่ทราบจะจบบทสวดบทนี้อย่างไร นอกจากจะกราบขออภัยต่อพระองค์ และขอขอบพระคุณพระองค์ในเวลาเดียวกัน ที่ทรงอนุญาตให้ลูกเห็นถึงความโง่เขลาเบาปัญญาของลูก หวังว่าพระองค์จะทรงให้อภัยลูกเทอญพระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 66
การเป็นพยานในพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวันเสาร์ที่ผ่านมา ลูกได้มีโอกาสรับใช้พระองค์อีก โดยการเป็นพยานว่าพระองค์มีจริง ศักดิ์สิทธิ์และยิ่งใหญ่ที่สุด ลูกได้ถูกเชิญไปแบ่งปันเรื่องราวประสบการณ์ชีวิต และสาเหตุที่ลูกกลับใจมาเป็นลูกของพระองค์ในวัยครึ่งศตวรรษเช่นนี้ ที่วัดแห่งหนึ่งเนื่องในโอกาสเทศกาลมหาพรต

แม้ลูกได้มีโอกาสไปแบ่งปันเรื่องราวชีวิตของลูกหลายครั้ง ณ สถานที่ต่างๆ กันมาแล้ว แต่ทุกครั้งลูกจะสวดทูลขอพระจิตเจ้าให้ประทับอยู่กับลูก เพื่อให้ลูกแบ่งปันในสิ่งที่ถูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ทุกครั้ง ลูกถือว่าการเป็นพยานในพระองค์ด้วยชีวิตเป็นการรับใช้พระองค์ที่ดีที่สุด ดังที่พระสงฆ์องค์หนึ่งเคยเทศน์สอนไว้ แต่ในทางโลก มนุษย์กลับมองคนละอย่าง

มีญาติพี่น้องลูกคนหนึ่ง เคยติงลูกว่า เอาเรื่องราวชีวิตและความทุกข์ไปพูดให้คนอื่นทราบทำไม ไม่เห็นจะได้ประโยชน์อะไรเลย ลูกบอกเขาว่า ลูกเข้าใจที่เขาพูดดี เพราะในสังคมคนไทย ส่วนใหญ่ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ “หน้าตา” ไม่ว่าชีวิตจริงจะเป็นอย่างไร เขาจะต้อง “รักษาหน้าตา” ของเขาไว้ให้ดีที่สุด ซึ่งบ่อยครั้ง พวกเขาจะต้องสวมหน้ากากเข้าหากันและพยายามทุกวิถีทางที่จะให้สังคมเห็นแต่ “ความดี” “ความรวย” “ความโก้”และอื่นๆ ของพวกเขา แม้บางครั้งพวกเขาจะไม่มีสิ่งเหล่านั้นเลยก็ตาม คงไม่มีใครในสังคมหรอกที่ยินดีนำชีวิตเรื่องราวความทุกข์ การตกยาก การถูกสังคมเหยียดหยามในอดีตมาเปิดเผย เพราะมันไม่ได้ยกระดับฐานะของตัวเองในสังคมให้ดีขึ้น หรือสูงขึ้นแต่ประการใดเลย แต่ลูกบอกญาติพี่น้องคนนั้นว่า ขณะนี้ลูกอยู่ใน “โลกแห่งความจริง” คือโลกที่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นศูนย์กลาง อย่างอื่นไม่มีความหมายสำหรับลูกอีกแล้ว และที่ลูกยินดีเปิดเผยเรื่องราวของลูกครั้งแล้วครั้งเล่าก็เพราะเหตุผลเดียวคือต้องการสรรเสริญพระองค์ให้เกียรติพระองค์ และเป็นพยานชีวิตว่าพระองค์มีจริง และจะประทานอัศจรรย์แก่ผู้ที่มีความเชื่อในพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจและอย่างปราศจากเงื่อนไขเสมอ

และทุกครั้งที่ลูกแบ่งปันเรื่องราวชีวิตลูก หลังจากที่ลูกพูดเสร็จ จะมีคนที่ฟังลูกแล้วมาสวมกอดหรือจับมือและร้องไห้บอกว่า เขาเองก็เคยประสบความอยุติธรรมในชีวิตคล้ายๆ ลูก แสดงว่าในสังคมโลก ความอยุติธรรมเกิดขึ้นได้ทุกหนทุกแห่ง ที่ประเทศฟิลิปปินส์มีถึง 4คนมาสวมกอดลูก และต่างก็มาเล่าถึงความทุกข์ของเขาให้ลูกฟัง วันเสาร์ที่ผ่านมา พอลูกพูดจบมีคุณป้าคนหนึ่งมาจับมือลูกและน้ำตาคลอ ทีแรกลูกเรียกเขาว่า “พี่” เพราะดูหน้าตาท่าทางคิดว่าอายุคงไม่ถึง 60 ปี พอเขาบอกว่าเขาอายุ 79ปีแล้ว ลูกตกใจรีบเปลี่ยนสรรพนามเรียกเขาเป็น “ป้า” ทันที เขาบอกลูกว่า เขามีประสบการณ์ชีวิตคล้ายลูกมาก เขาถูกใส่ร้ายและต้อง ”ลี้ภัย” อยู่ต่างประเทศ เป็นเวลากว่า 2ศตวรรษ และต้องเลี้ยงดูลูกๆ หลายคนโดยลำพังคนเดียว เราแลกเปลี่ยนที่อยู่กัน และรับปากว่าจะพบปะเพื่อแบ่งปันชีวิตให้ซึ่งกันและกันฟัง

ในวันเดียวกัน มีวิทยากรอีกท่านหนึ่ง ซึ่งบังเอิญเป็นผู้เขียนสารนี้อีกด้านหนึ่ง ได้แบ่งปันในหัวข้อเดียวกัน และเขาได้ยกพระวาจาข้อหนึ่งที่ลูกขออนุญาตนำมาลง ณ ที่นี้

"แต่เขาเกิดมาตาบอดเพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา" ยอห์น 9:3

ณ จุดนี้ของชีวิต ลูกยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้นกับชีวิตอย่างสันติสุข และขอน้อมรับพระวาจานี้อย่างเต็มหัวใจ ลูกทราบและเข้าใจแล้วว่า พระองค์ทรงอนุญาตให้ลูกประสพปัญหานานับประการ และพระองค์ก็ได้ประทานอัศจรรย์ให้ลูกรอดเมื่อถึงเวลา ตามน้ำพระทัยของพระองค์ **ก็เพื่อลูกจะได้เข้าใจและเห็นใจถึงความทุกข์ของผู้อื่น และเพื่อลูกจะได้เต็มใจและพร้อมที่จะช่วยเหลือผู้อื่นตามน้ำพระทัยของพระองค์ทุกขณะเสมอ**

เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ลูกจะนิ่งเฉยได้อย่างไรเล่า ลูกถือว่าเป็นหน้าที่ของลูกเลยทีเดียว ที่จะประกาศพระเกียรติคุณและเป็นพยานในพระองค์ด้วยชีวิต ตลอดระยะเวลาที่เหลือของลูกบนโลกนี้

ทุกครั้งลูกจะจบการแบ่งปันโดยการอ่านพระวาจาของพระองค์ 7-8บทที่ลูกได้เลือกออกมาจากพระคัมภีร์ และลูกขอถวายพระเกียรติแด่พระองค์ โดยการเขียนพระวาจาเหล่านั้น ณ ที่นี้ของบทสวดของลูก

"ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้าคิดจะรับใช้พระเจ้า ก็จงเตรียมตัวไว้รับการถูกทดลอง จงมีใจเที่ยงตรงและมั่นคง ไม่หวั่นไหวในยามทุกข์ยากลำบาก จงยึดพระองค์ไว้ อย่าทอดทิ้ง
เพื่อจะได้รับเกียรติในบั้นปลายชีวิต
เพราะทองคำย่อมพิสูจน์ด้วยไฟ คนรับเลือกสรรก็พิสูจน์ด้วยการถูกเหยียดหยาม จงวางใจในพระเจ้าเถิด และพระองค์จะทรงช่วย จงเดินทางตรง และไว้ใจในพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงมีพระทัยสงสารและเมตตา ทรงอภัยบาปและทรงช่วยให้รอด" บสร. 2:1-11

"ลืมสิ่งที่อยู่เบื้องหลังเสีย มุ่งสู่เบื้องหน้าอย่างสุดกำลัง" โรม 3:26-28

"สิ่งที่มนุษย์ทำไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำได้" ลูกา 18:27

"ถ้าใครมีความเชื่อ พระเจ้าก็ทำให้ได้ทุกสิ่ง" มาระโก 9:23

"ท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กันเหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดให้อภัยโทษให้แก่ท่านในพระคริสต์นั้น" เอเฟซัส 4:32

"คนชอบธรรมล้มลงเจ็ดครั้ง แล้วก็ลุกขึ้นอีก" สุภาษิต 24:16

"คนที่วางใจในพระเจ้าย่อมได้รับพระพร" เยเรมีย์ 17:7

"หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด" มธ. 15:28

ขอพระองค์ทรงพระเจริญ เทอญ

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

โรงแรมโอเรียนเต็ล

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 67
รางวัลบู้บี้ของประเทศไทย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่ออาทิตย์ก่อน รัฐบาลโดย 8 องค์กรของรัฐ อันมี กรมสรรพากร กรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์ สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (กลต.) ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย สมาคมนักบัญชีและผู้สอบบัญชีรับอนุญาตแห่งประเทศไทย สมาคมส่งเสริมสถาบันกรรมการบริษัทไทย สภาหอการค้าไทย และสมาคมบริษัทหลักทรัพย์ ได้ร่วมกันจัดการประชุมเชิงปฏิบัติการที่ศูนย์ประชุมแห่งชาติแห่งหนึ่ง ในหัวข้อเรื่องที่ยาวเหยียดแต่แปลสั้นๆ คือเกี่ยวกับ Good Corporate Governance หรือบรรษัทภิบาลในภาษาไทยเรา (ศัพท์คำนี้ลูกรู้สึกว่าโก้มาก เพราะนักธุรกิจเอาศัพท์ของพวกเราคริสตชนไปใช้ ☺) หรือแปลให้ติดดินกว่านั้นก็คือ เกี่ยวกับจรรยาบรรณของนักธุรกิจนั่นเอง

มีผู้เข้าประชุมราวๆ 1000 คนเศษ มองไปรอบๆ ลูกรู้สึกเป็นจุกขวดลอยอยู่ในทะเลสีเทา เพราะเห็นแต่นักธุรกิจบุรุษใส่สูทสีเทาหรือสีน้ำเงินเต็มไปหมดสุดลูกหูลูกหา มีผู้บริหารสตรีไปเช่นเดียวกันแต่ไม่มากนัก ลูกเองถูกเชิญไปในฐานะเป็นกรรมการตรวจสอบของบริษัทมหาชนแห่งหนึ่งในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

ในวันนั้นนายกรัฐมนตรีของเรา พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ไปเป็นประธานเปิดการประชุม และมีทั้งรองนายกฯ รัฐมนตรี ผู้ช่วยรัฐมนตรี และผู้ทรงคุณวุฒิอีก 10 กว่าท่านไปเป็นวิทยากร ใช้เวลาในการประชุมทั้งสิ้นกว่า 9 ช.ม.

ที่ลูกติดใจในการประชุมวันนั้นคือ ตัวนายกรัฐมนตรีเองได้ยกเอาศาสนามาเป็นหัวข้อชูโรงในการกล่าวสุนทรพจน์ของท่าน และวิทยากรอีกหลายท่านต่างก็พูดถึงสิ่งซึ่งนักธุรกิจควรปฏิบัติและไม่ควรปฏิบัติ ซึ่งฟังสรุปแล้วเหมือนคำสอนทางศาสนาของเรามาก

มีบางท่านพูดถึงนักธุรกิจบางคน (หรือส่วนใหญ่) ที่เอาเปรียบผู้อื่น เป็นต้นว่า ผู้บริโภค ผู้ถือหุ้น คู่ค้า ฯลฯ ในทุกรูปแบบ ทุกวิถีทาง เพียงเพื่อได้มาซึ่งผลประโยชน์ให้มากที่สุด เช่นนี้ เขาเรียกว่า “การเบียดเบียนผู้อื่น”

บางท่านก็พูดถึงการเอารัดเอาเปรียบ การที่นักธุรกิจบางคนไม่มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดี และ bottom line หรือจุดมุ่งหมายของนักธุรกิจหลายๆ คนคือ “การทำเงิน” ให้ได้มากที่สุด โดยไม่คำนึงถึงผลกระทบที่อาจเกิดหรือเกิดจริงกับผู้อื่น

มีอยู่ท่านหนึ่ง พูดสรุปอยู่ประโยคหนึ่งว่า “ไม่อยากให้ใครทำอะไรกับตัวเอง ก็อย่าทำอย่างนั้นกับผู้อื่น” ลูกยิ้มและรีบจดลงในกระดาษโน้ตทันที ตั้งใจว่ากลับบ้านต้องรีบไปเปิดพระคัมภีร์หาบทนี้ เพราะประโยคนี้(แม้จะพูดกลับกันก็ตาม)เป็นคำสั่งสอนของพระเยซูคริสต์ของพวกเรานี่นา...

อีกท่านหนึ่งหยิบยกคำว่า “ศีลธรรม” ขึ้นมาอธิบาย ท่านบอกว่า “ศีล” แปลว่า “ปกติ” “ธรรม” แปลว่า “ธรรมชาติ” การถือศีลคือการดำเนินชีวิตตามธรรมชาติอย่างปกติ คือไม่ไปเบียดเบียนผู้อื่น ลูกเองไม่เคยทราบว่าคำว่า “ศีลธรรม” มี

ความหมายแปลเช่นนั้น และก็ไม่ทราบว่าวิทยากรท่านั้นแปลถูกหรือผิด แต่ฟังดูก็เข้าท่าดี ตลอดเวลาลูกคิดว่าคำว่า “ธรรม” มาจากคำว่า “ธรรมะ” คือคำสั่งสอนของศาสดาแต่ละศาสนา แต่ถือว่าวิทยากรระดับนี้คงต้องมีความรู้มากกว่าลูก ก็เลยได้ความรู้มาเพิ่ม

มีข้อมูลอันหนึ่งที่ลูกไม่ทราบว่าจะดีใจหรือเสียใจหรือตกใจ วิทยากรท่านหนึ่งกล่าวถึงผลการวิจัยของบริษัทฝรั่งแห่งหนึ่ง (ไม่ใช่ของไทย เพราะถ้าเป็นของไทย อาจถูกผู้ใหญ่เข้าระบุว่าในกลุ่มประเทศ ASEAN ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่สองรองจากต่ำสุดในด้านของการมีจรรยาบรรณ พูดง่ายๆ ประเทศไทยเราได้รางวัลบู้บี้ รองบ๊วยในด้านของการมีจรรยาบรรณ! ส่วน แชมเปี้ยนบ๊วยได้แก่ประเทศอินโดนีเซีย

ลูกฟังเสร็จ คิดในใจทันทีว่า ถ้าลูกมีอำนาจ ลูกก็จะไปขอตรวจสอบข้อมูลที่บริษัทฝรั่งนั้นใช้ในการทำสำรวจและวิจัย ประเทศในกลุ่ม ASEAN ไม่ใช่มีแค่ 5-6 ประเทศ ตอนนี้รวมเพื่อนบ้านของเราไปอีกหลายประเทศ แล้วทำไมพี่ไทยถึงได้รางวัลบู้บี้เช่นนี้ หมายความว่า บางประเทศที่เป็นบริษัทปิด ยังมีจรรยาบรรณมากกว่าพวกเราหรือ? บังเอิญผู้บรรยายไม่ได้บอกข้อมูลอ้างอิงว่าผลของการสำรวจวิจัยนี้ทำขึ้นเมื่อไร

แต่บนความรู้สึกรักชาติ ที่ไม่พอใจผลการสำรวจนี้ ลูกเองก็เคยคิดอยู่เสมอว่า คนไทยที่ซื่อสัตย์ไม่เอารัดเอาเปรียบใครและจริงใจต่อผู้อื่น ยังมีหลงเหลืออยู่บนแผ่นดินไทยสักหยิบมือหนึ่งไหม? คำตอบของลูกเองขณะนี้คือ **มี** แต่**มีน้อยมาก** และคนหยิบมือหนึ่งนี้คือ **คนที่มีพระในใจ** เท่านั้น

ลูกคงจะเขียนถึงเรื่องนี้ได้อีกเป็นหน้าๆ แต่เกรงว่าพระองค์จะทรงเบื่อฟังเสียก่อน จึงขอจบบทสวดวันนี้ด้วยพระวาจาของพระองค์ที่ลูกรีบไปเปิดอ่านในคืนนั้นว่าดังนี้

“จงปฏิบัติต่อผู้อื่น อย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน” มัทธิว 7 : 12

ขอพระองค์ทรงพระเจริญเทอญ

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 68

ทุกข์อย่างสง่างาม

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขณะที่ลูกกำลังเขียนบทสวดนี้เป็นช่วงสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ หรือสัปดาห์สุดท้ายของเทศกาลมหาพรต ลูกขอเขียนบทสวดเกี่ยวกับความทุกข์ของมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง เพื่อน้อมรำลึกถึงความทุกข์ของพระเยซูคริสตเจ้าก่อนทรงยอมถูกตรึงกางเขนเพื่อไถ่บาปมนุษย์ และได้ทรงฟื้นกลับคืนชีพในวันปัสกา 3 วันต่อมา ซึ่งเป็นชัยชนะอันสูงสุด ชัยชนะต่อความทุกข์ ชัยชนะต่อการ ทรยศของมนุษย์ และชัยชนะยิ่งใหญ่คือ ชัยชนะต่อความตาย

ลูกอยากให้ลูกๆ ทุกคนของพระองค์ ยึดถือพระองค์เป็นหลัก เป็นตัวอย่าง และเอาชนะความทุกข์ ความชั่วร้ายของปีศาจที่ปรากฏในการกระทำของมนุษย์ และในที่สุด ชนะความตายได้ ใน sense ที่ว่า แม้เราจะต้องตายไปในฐานะมนุษย์ แต่เราก็สามารถไปเกิดใหม่ในพระองค์ได้

เมื่อวันก่อน ลูกได้ไปเยี่ยมเพื่อนคนหนึ่งซึ่งป่วยอยู่และมีความทุกข์สุมอก ดั่งที่ลูกได้เคยเขียนบทสวดถวายพระองค์ครั้งหนึ่งว่า ลูกคิดว่าความทุกข์ของมนุษย์คงจะเป็นแผนการของผีปีศาจ เพราะทำให้มนุษย์เสื่อมศรัทธาในพระองค์ แต่ในเวลาเดียวกันลูกกลับมองเห็นว่า หากเราเอาชนะความทุกข์ได้ และยังคงความศรัทธาในพระองค์ไว้ได้อย่างไม่เสื่อมคลาย หรืออาจจะมีความศรัทธามากขึ้นด้วยซ้ำ เช่นนี้เท่ากับเราชนะผีปีศาจนั้นและยังเป็นพยานในพระเกียรติมงคลและความยิ่งใหญ่ของพระองค์อีก

เมื่อหลายปีก่อน ลูกมีเพื่อนคนหนึ่งที่เล่าให้ลูกฟังถึงเรื่องของเพื่อนเขาคนหนึ่ง ที่ได้แต่งงานกับแพทย์ผู้หนึ่งที่มีชื่อเสียง ทั้งสองมีบุตรเพียงคนเดียวเป็นลูกสาวน่ารักและฉลาด ทั้งพ่อและแม่ต่างรักลูกสาวคนนี้ดั่งแก้วตาดวงใจ และครอบครัวก็มีความสุขมาก ตัวภรรยาก็ไม่ได้ทำงานเพราะรายได้ของสามีหมอเหลือเฟือที่จะอยู่อย่างสุขสบาย วันดีคืนดีสามีหมอกลับมาบ้านวันหนึ่ง และบอกกับภรรยาและลูกสาวซึ่งขณะนั้นมีอายุได้ 12 ปีว่า จากนี้ไปเขาจะขอกลับบ้านเพียงอาทิตย์ละ 4 คืน อีก 3 คืนต้องไปอยู่กับผู้หญิงอีกคนหนึ่งที่เป็นพยาบาล และเพิ่งคลอดลูกชาย เขาบอกว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา เขาไม่เคยไม่กลับบ้านเพราะไม่อยากกระทบกระเทือนจิตใจของภรรยาและลูกสาว แต่ในเมื่อภรรยาอีกคนหนึ่งคลอดลูกเป็นลูกชาย เขาต้องมีความรับผิดชอบและถือว่า เขาก็คือภรรยาอีกคนหนึ่ง และลูกชายที่เพิ่งเกิดใหม่ก็คือทายาทของเขา

เหมือนสายฟ้าผ่าเปรี้ยงลงมาในกลางใจของทั้งแม่และลูกสาวเพราะไม่ทราบระแคะระคายมาก่อนเลย ตัวแม่เองร้องไห้แทบว่าน้ำตาจะเป็นสายเลือดเพราะทั้งเจ็บใจและตกใจ ไม่ทราบจะทำอย่างไรดีกับชีวิต ปรากฏว่าสิ่งที่น่าสะเทือนใจที่สุดคือ ลูกสาววัย 12 ขวบรับไม่ได้ว่าพ่อของเขาจะต้องถูกแบ่งไปคนละครึ่งกับครอบครัวใหม่ วันหนึ่งเขากลับมาจากโรงเรียนรอจังหวะแม่เผลอ กรอกยาฆ่าแมลงเข้าไปในท้อง โชคดีแม่มาพบทันและส่งโรงพยาบาลล้างท้องทัน หลังจากลูกกลับมาบ้านจากร.พ.สักพัก พอดีหมดปีการศึกษา พ่อหมอตัดสินใจส่งลูกสาวไปอยู่อังกฤษ จะได้ไม่ต้องมารับรู้ปัญหาของพ่อแม่ ตัวแม่ก็

ทำอะไรไม่ได้เพราะตัวเองไม่ใช่เป็นคนหาเงิน เมื่อลูกสาวไม่อยู่แล้ว แม่ก็ฟุ้งซ่านและประชดชีวิตด้วยการไปเที่ยว สักพักสามีหมอก็ไม่กลับบ้านนี้ซะเลย ภรรยาผู้นี้ก็ประชดชีวิตหนักเข้าไปอีก โดยการไปชวนเอาไกด์หนุ่มที่ตัวเองไปพบตอนไปเที่ยวเข้ามาอยู่เป็นเพื่อน แค่นี้เอง เหมือนกับเตะบอลเข้าโกล สามีขอหย่าทันที

เรื่องนี้เกิดขึ้นมา 20 กว่าปีแล้ว ขณะนี้ลูกไม่ทราบว่าชีวิตของครอบครัวนี้เป็นอย่างไร แต่ที่ลูกคิดถึงกรณีนี้ก็เพื่อจะหยิบยกให้เห็นว่า เวลามนุษย์มีความทุกข์ หากไม่มีพระในใจเป็นที่ยึดเหนี่ยว ส่วนใหญ่จะทำอะไรต่อมีอะไรเพื่อประชดชีวิตทีนี้ยิ่งประชด ตัวเองยิ่งตกเหว ยิ่งถ้าเป็นผู้หญิง โอกาสตกเหวเลยหากทำเช่นนี้ก็จะมากกว่าผู้ชายอีกหลายร้อยเท่า

ลูกคิดว่าคนที่ผ่านและชนะความทุกข์มาแล้ว โดยมีพระเป็นเครื่องยึดเหนี่ยว จะเห็นพ้องต้องกับลูกว่า ไม่ว่าความทุกข์ที่ประสบจะเป็นเช่นไร สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ **การยอมรับในความจริง** ต้องยอมรับให้ได้ แม้ว่าจะเจ็บปวดเพียงไหน

เป็นต้นว่าทุกข์เรื่องเบาๆ เช่น เวลามีอายุมากขึ้น หน้าตาคนเราก็จะเริ่มเหี่ยวย่น ไม่เต่งตึงเหมือนตอนหนุ่มสาว จะมัวไปพะวง ไปทุกข์ทำไมกับตีนกาตีนเป็ดที่เกิดขึ้นใต้ตา จะไปพะวงและทุกข์ทำไมว่าเส้นผมบนศีรษะเริ่มหนีตีจากเรา ทำไมเราไม่รับสภาพเช่นนั้นด้วยความเต็มใจล่ะ **เราแก่ก็แก่อย่างสง่างามได้** มีตีนกา ตีนเป็ดก็คิดว่ามันเพิ่มบุคลิกของเราให้เป็นวัยน่าเกรงขาม หากผมหงอกเทาก็คิดเช่นเดียวกัน แต่หากรับไม่ได้จริงๆ ก็ย้อมผมหรือฉีดสเปรย์สีให้ดูสดใส ☺ ดีซะอีก จะได้เป็นคนสูงอายุที่ยังดูสดสวย หากสตรีผู้ใดโชคร้ายต้องตกพุ่มม่ายจะด้วยสาเหตุอะไรก็แล้วแต่ ก็ยอมรับความจริงนั้นซะ **เป็นม่ายก็เป็นม่ายอย่างสง่างามได้** ทำตัวให้เป็นที่น่าเคารพนับถือได้ ไม่ต้องไปประชดชีวิตโดยการกระโจนลงไปในอบายมุขตกเหวไปเลย ฯลฯ

ความทุกข์นั้น เกิดขึ้นเพราะ 3สาเหตุ

1. เกิดจากผู้อื่นทำให้เราทุกข์
2. เกิดจากตัวเองทำให้ตัวเองทุกข์
3. เกิดจากเหตุธรรมชาติหรือเหตุนอกกายที่เราช่วยไม่ได้

นอกจากสาเหตุข้อ 2 ที่เราทำตัวเราเองทุกข์แล้ว เราไม่สามารถห้ามไม่ให้เกิดความทุกข์เพราะสาเหตุอีก 2 ข้อได้ เพราะฉะนั้น เราต้องเอาชนะความทุกข์โดยมีชีวิตอย่างสง่างามบนความทุกข์นั้น! บางครั้งขณะที่กำลังสู้กับความทุกข์นั้นๆ อยู่ หากเราถ่อมตนลงและยอมรับความทุข์นั้นร่วมกับพระมหาเยซูเจ้าและยอมรับตามน้ำพระทัยของพระองค์ เราก็จะเกิดความสงบสุขและสันติสุขในใจได้

พระเยซูเจ้าเอง คืนก่อนยอมถูกจับ พระองค์ทรงทุกข์ทรมานพระทัยมาก แต่พระองค์ก็ได้ซบพระพักตร์ลงถึงดินอธิษฐานว่า

“โอพระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นได้ ขอให้ถ้วยนี้ เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์
แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” (มธ. 26:39) (มาระโก 14:36) (ลูกา 22:42)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขอพระองค์โปรดประทานพระพรและพระบารมีจากชัยชนะของพระองค์ในการเสด็จกลับเป็นขึ้นมาในวันปัสกานี้ แก่ลูกๆ ทุกคนที่กำลังมีความทุกข์เทอญ

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 69

ต้นไม้พบพระ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเป็นคนชอบปลูกต้นไม้มาก ที่หน้าบ้านของลูก จะมีต้นไม้ปลูกในกระถางเต็มไปหมด เรียงรายอยู่ตามขั้นบันไดขึ้นตัวบ้าน มีตั้งแต่ต้นโมก ใบเงิน ใบทอง ใบนาค แซ่หางม้า เงินเต็มบ้าน ทองเต็มบ้าน ทองเต็มบ้านสามกษัตริย์ แก้วหน้าม้า กล้วยแดง ราชินีหินอ่อน ต้นกระดาษ และอีกมากมายเป็นสิบกระถาง เท่าที่ผ่านมา ลูกจะใส่แต่ปุ๋ยเคมีที่เป็นเม็ดๆ ต้นไม้ก็งอกงามดี แต่ในช่วงปลายปีควบต้นปี ต้นไม้บางชนิด เป็นต้นว่า ต้นโมกจะผลัดใบ บางปีก็ผลัดซะโกร๋นตอนแรกๆ ลูกตกใจนึกว่า ต้นไม้มันอาจจะตาย แต่ตอนนี้ทราบแล้วว่ามันแค่ผลัดใบ และใบก็จะงอกออกมาใหม่ ลูกชอบต้นไม้มาตั้งแต่เด็กตามคุณพ่อ และมักจะคิดว่าต้นไม้ไม่ใช่เป็นแค่สิ่งมีชีวิตที่เป็นต้นๆ แต่เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีชีวิตจิตใจเหมือนสัตว์เลี้ยง ลูกจะคุยกับต้นไม้ทุกๆ ต้นหากมีเวลา และต้นไหนหากลูกปลูกเอง และคุยกับมันเสมอๆ ก็จะผลิดอกออกใบสวยสดงดงาม แต่ช่วงไหนหากลูกไม่มีเวลา และห่างเหินต้นไม้ไป ต้นบางต้นก็จะดูหงอยเหงา ลูกๆ บอกว่าหม่ำมี้คิดไปเอง แต่ลูกว่ามันเป็นอย่างนี้จริงๆ

โชคดีแม่บ้านคนปัจจุบันของลูก ซึ่งเคยอยู่กับลูกเมื่อ 20 กว่าปีก่อนและกลับมาอยู่กับลูกในขณะนี้ เธอก็เป็นคนรักต้นไม้ นอกจากเธอจะรดน้ำ พรวนดิน ใส่ปุ๋ยแล้ว เธอก็ดูแลต้นไม้เป็นอย่างดี แต่จะคุยกับต้นไม้เหมือนลูกรึเปล่า ลูกไม่ทราบ เมื่อเร็วๆ นี้ เธอได้ไปซื้อถังทำปุ๋ยอินทรีย์มาใบหนึ่ง มีขนาดเท่าถึงน้ำดื่มของคนสมัยก่อน มาใส่พวกเศษอาหารที่เราทิ้งๆ กัน และมีหัวเชื้ออะไรไม่ทราบใส่เข้าไปหมักรวมๆ กัน สักไม่กี่วันต่อมา ก็จะมีปุ๋ยอินทรีย์หรือปุ๋ยธรรมชาติแยกออกมาเป็นสองส่วน คือส่วนกากและส่วนน้ำ ลูกต้องยอมรับว่าแม่บ้านของลูกมีความรู้เรื่องพวกนี้ดีกว่าลูก เพราะเขามีไร่และสวนที่บ้านของเขา และเคยดูแลไร่สวนเป็นไร่ๆ ลูกเองอย่างเก่งก็แค่ไปซื้อปุ๋ยเคมีเม็ดๆ มาใส่ แต่ปุ๋ยทำเองนี้ เวลาใส่ใหม่ๆ จะมีกลิ่นไม่น่าชวนดมเท่าไร และเขาจะใส่แอบไว้ข้างๆ กระถาง โดยขุดลงเล็กน้อยข้างกระถาง ส่วนน้ำปุ๋ยก็ต้องผสมน้ำก่อน แล้วใช้รดเอาด้วยความรักต้นไม้ ลูกก็เห็นด้วยกับการใช้ปุ๋ยธรรมชาตินี้ใส่ทุกกระถาง เพราะกลิ่นไม่น่าพึงดมนั้น กว่าลูกจะกลับจากการทำงานตอนเย็นหรือดึก ก็เบาบางลงมากแล้ว

ปรากฏว่า เมื่อได้ปุ๋ยมาใหม่ๆ แม่บ้านลูกก็ทดสอบใช้กับต้นโมกต้นหนึ่งก่อน โดยที่ลูกไม่ทราบ ที่นอกหน้าต่างด้านหนึ่งของบ้าน ลูกปลูกต้นโมกคู่กันสองกระถาง ข้างละต้น มีต้นหนึ่งที่มักจะมีใบน้อยกว่าอีกต้นหนึ่งเสมอ (เป็นเรื่องลึกลับที่ลูกไม่เคยเข้าใจ หากปลูกต้นไม้เหมือนกัน 2 กระถางพร้อมกัน ต้นหนึ่งจะงอกงามกว่าอีกต้นหนึ่งเสมอ ทั้งๆ ที่เราดูแลมันเท่าๆ กัน) แม่บ้านจึงใส่ปุ๋ยธรรมชาตินี้กับต้นที่เล็กกว่า ปรากฏว่าสองอาทิตย์ต่อมา มีอยู่วันหนึ่ง ลูกกลับจากทำงานก่อนจะเข้าบ้าน เห็นต้นโมกต้นนี้แตกใบอ่อน ใบดกใหญ่ สีเขียวอ่อนชอุ่มไปทั้งต้น ลูกแปลกใจมากเพราะมันดูมีชีวิตชีวากว่าอีกต้นมาก ทั้งๆ ที่เมื่อ 2 อาทิตย์ก่อน มันยังดูเกร็งๆ แม่บ้านจึงอธิบายให้ลูกฟังถึงเบื้องหลังความสดชื่นของโมกต้นนี้ ลูกยิ้มและ

บอกว่า “เหมือนกับหนุ่มสาวแรกรุ่นเลยล่ะ” แม่บ้านของลูกรีบตอบขึ้นมาว่า “ฉันว่ามันเหมือนคนพบพระมากกว่า!” ลูกรู้สึกทึ่งในคำเปรียบเทียบของแม่บ้านมาก เขาเป็นคนพบพระเช่นเดียวกับลูก แม้จะคนละศาสนา แต่เราทั้งสองจะคุยกันถึงเรื่องพระเรื่องเจ้าเสมอ และการเปรียบเทียบของเขาทำให้ลูกทราบทันทีว่าในบริเวณบ้านของลูกขณะนี้ อบอวลไปด้วยการประทับ (Presence) ของพระ เพราะแม้แต่ต้นไม้ก็ยังมีการนำไปเปรียบเทียบกับคนพบพระ!

ลูกนำเรื่องนี้ไปเล่าให้ลูกๆ ฟัง ลูกสาวคนโตของลูกซึ่งได้แต่งงานและมีบ้านของตัวเอง ก็ชอบปลูกต้นไม้เช่นเดียวกับลูก เธอปลูกต้นไม้ในกระถางเต็มไปหมดเช่นเดียวกัน และเธอก็ได้ขอปุ๋ยธรรมชาติไปใส่ต้นไม้ในกระถางของเธอ

อีกเกือบ 2 อาทิตย์ต่อมา เธอมาบ้านของลูกและพูดด้วยน้ำเสียงไม่เข้าใจว่า “หม่ำมี้ขา ต้นไม้ของหนูไม่เห็นพบพระเหมือนของหม่ำมี้เลย!” เธอบอกว่าเธอใส่ปุ๋ยธรรมชาติลงไปในทุกกระถาง และอยากเห็นต้นกระดาษแตกใบยักษ์เหมือนที่บ้านของลูก แต่ใบก็ยังเล็กเหมือนเดิม เธอจึงสงสัยว่าทำไมต้นไม้บ้านเธอจึงไม่พบพระเหมือนต้นของลูก ☺

ลูกบอกเขาว่า แม้เขาจะใส่ปุ๋ยเช่นเดียวกับลูกก็ตาม แต่เขาอาจจะขาดใส่ปัจจัยที่สำคัญกว่าปุ๋ย นั่นคือ การสวดภาวนาทุกวัน! ลูกบอกลูกสาวว่า หากเขาต้องการให้ต้นไม้ของเขาพบพระ เขาต้องสวดทุกวัน หากเขาสวดสายประคำวันละหนึ่งสายเหมือนลูกไม่ได้ อย่างน้อยเขาต้องสวดบทวันทามารีอาทุกวันๆ ละ 3 บท

เรื่องนี้ได้กลายเป็นเรื่องโจ๊กในครอบครัวและน้องๆ ได้ล้อว่าต้นไม้ของหม่ำมี้พบพระ แต่ต้นไม้ของพี่สาวคนโต ยังไม่ได้พบพระ!

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เรื่องนี้ทำให้ลูกคิดถึงพระวาจาของพระองค์บทหนึ่ง ที่ได้เปรียบเทียบคนที่ไว้วางใจในพระองค์เหมือนต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมน้ำ ลูกขอถวายพระวาจาบทนั้นดังนี้

“คนที่วางใจในพระเจ้าย่อมได้รับพระพร คือผู้ที่ความวางใจของเขาอยู่ในพระเจ้า เขาเป็นเหมือนต้นไม้ที่ปลูกไว้รับน้ำ ซึ่งหยั่งรากของมันออกไปข้างลำน้ำ เมื่อแดดส่องมาถึงก็ไม่กลัว เพราะใบของมันคงเขียวอยู่เสมอ และไม่กระวนกระวายในปีที่แห้งแล้ง เพราะมันไม่หยุดที่จะออกผล”

เยเรมีย์ 17 :7-8

อาแมน

ป.ล. ลูกขอกราบขออภัยที่มีการพิมพ์ชื่อบทสวดบทที่แล้ว (บทที่ 69) ผิด ซึ่งควรเป็น “ทุกข์อย่างสง่างาม” ไม่ใช่ “ทุกอย่างสง่างาม” ขอพระองค์โปรดทรงให้อภัยเทอญ

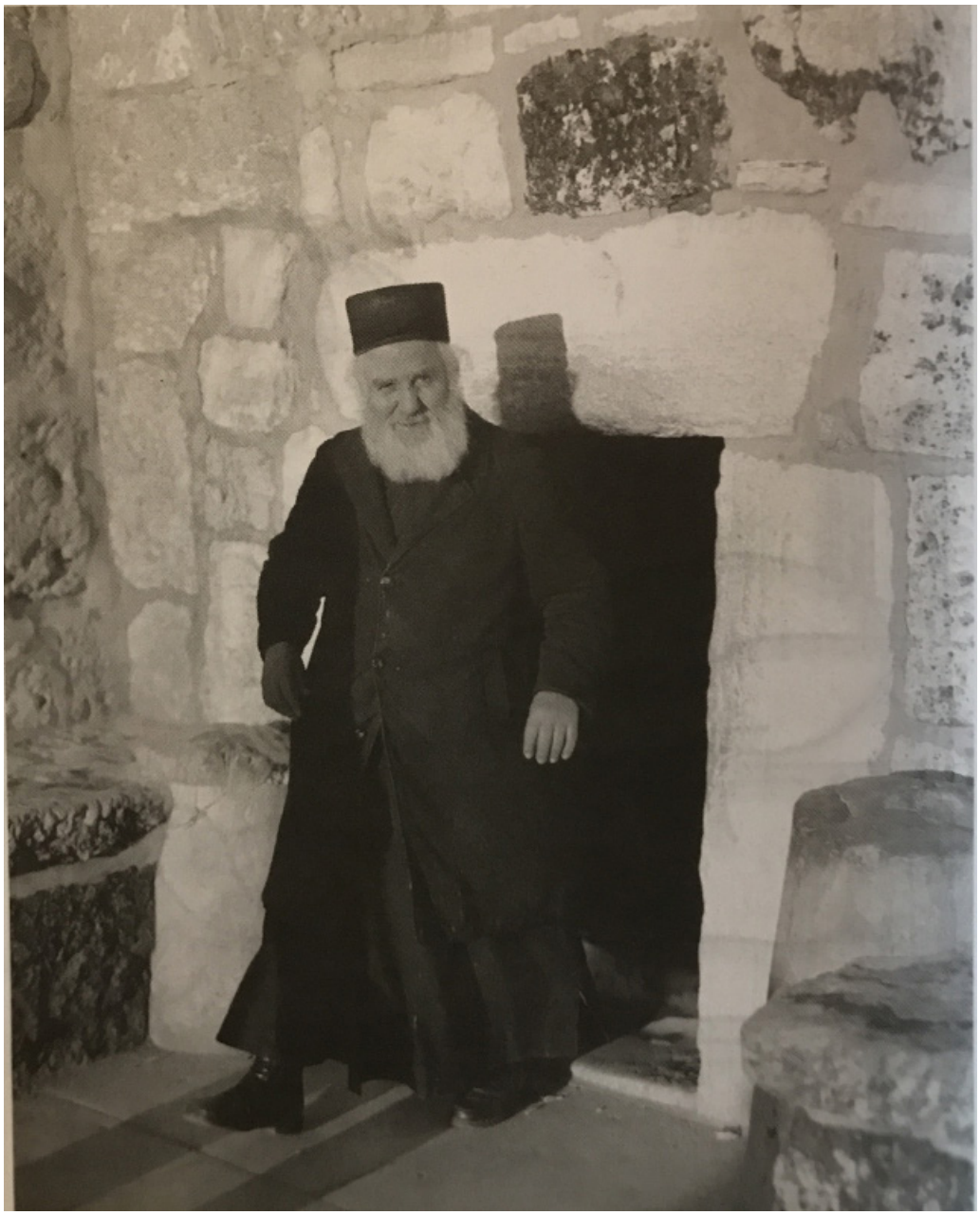

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 70

พระเยซูคือพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า จากธุรกิจที่ลูกทำอยู่ ลูกต้องติดต่อกับชาวต่างประเทศเป็นจำนวนมาก ทั้งสั่งซื้อสินค้าจากพวกเขา และทั้งส่งออกให้อีกกลุ่มหนึ่ง จากคนที่ลูกติดต่อด้วย ลูกจะถือว่าเขาเป็นเพื่อนมากกว่าเป็นแค่คู่ค้าหรือลูกค้า ลูกจะให้ความเป็นกันเองกับเขาและจริงใจกับเขา และในที่สุดเราก็กลายเป็นเพื่อนสนิทกัน

มีอยู่รายหนึ่งเป็นชาวแคนาดา แต่เขามีเชื้อชาติเป็นชาวอียิปต์และเป็นยิว เขาเล่าให้ฟังว่าครอบครัวเดิมของเขาร่ำรวยมาก คุณพ่อของเขาเป็นนักธุรกิจใหญ่ที่กรุงไคโร และมีทรัพย์สินทั่วไปหมด แต่ในยุคของประธานาธิบดีนัสเซอร์ ทรัพย์สินของครอบครัวเขา เช่นเดียวกับครอบครัวอื่นอีกเป็นจำนวนมาก ถูกรัฐยึดไป เขาเพิ่งแต่งงานใหม่ๆและต้องอพยพลี้ภัยไปประเทศเนเธอร์แลนด์ด้วยเงินเพียง 25 ดอลลาร์ เขาและภรรยาสาวต้องอยู่ในค่ายผู้อพยพ และในที่สุดก็ได้ไปตั้งรกรากที่ประเทศแคนาดาจนทุกวันนี้

เขากับลูกสนิทกันมาก เขาบอกว่าเขามีลูกค้าที่เอเชียหลายประเทศ แต่มีลูกคนเดียวที่เข้าใจ joke ของเขาและหัวเราะกับเขาได้ เขามักจะเล่า joke ให้ลูกฟังทุกครั้งที่เราพบกัน ไม่ว่าที่เมืองไทยหรือที่แคนาดา บางทีเขาก็ท้าให้ลูกเล่า joke แข่งกับเขาว่าใครจะเล่า joke ที่ทะลึ่งกว่ากัน บางครั้งเขาก็ส่ง joke มาทาง email จนลูกหัวเราะขำกลิ้งอยู่คนเดียวหน้าจอ

ประธานของบริษัทเขาก็เป็นยิวเหมือนกัน เขาเอ็นดูลูกเหมือนลูกของเขา เขาเป็นชาวยิวที่ร่ำรวยมาก และทุกครั้งที่ลูกไปประเทศเขา เขามักจะเชิญลูกไปรับประทานอาหารอย่างดี มีอยู่ครั้งหนึ่ง เขาให้ของขวัญแก่ลูกเป็นหนังสือเล่มหนึ่งเกี่ยวกับศาสนายิว ประธานท่านนี้กับเพื่อนผู้นี้ของลูกทราบทั้งคู่ว่าลูกเป็นคาทอลิกใหม่ เพื่อนคนนี้มักจะล้อลูกเสมอๆ ว่าลูกทำตัวเหมือนกับแม่ชี และชอบเรียกลูกโดยมีคำว่า “Sister” นำหน้า มิหนำซ้ำเขาจะเล่า joke เกี่ยวกับคาทอลิกให้ลูกฟังเป็นประจำ

เนื่องจากเขาทราบว่าลูกเป็นคาทอลิกใหม่ เขาจึงคุยกับลูกเรื่องศาสนาหลายครั้ง เขาสนใจว่าทำไมลูกถึงไป convert ในวัยเช่นนี้ ลูกก็ตอบเพียงประโยคเดียวตลอดเวลาว่า “ฉันได้รับกระแสเรียกจากพระเจ้าให้เป็นลูกของพระองค์” เขาก็ทำท่าขำทุกครั้ง

เขาพูดถึงศาสนาคริสต์ว่า พระเยซูเป็นชาวยิว แต่คนยิวด้วยกันไม่นับถือพระองค์เป็นพระเจ้า เพราะพระเจ้าได้สัญญากับพวกเขาว่า จะส่งพระบุตรมาบังเกิดในโลกมนุษย์ และเมื่อเหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้น โลกมนุษย์ก็จะมีแต่สันติสุข จะไม่มีสงคราม จะมีแต่ความรัก และดูโลกมนุษย์วันนี้ซิ มีแต่ความเกลียดชังกัน การแก่งแย่งชิงดีกัน สู้รบฆ่าฟันกัน ถ้าพระเยซูเป็นพระเจ้าจริง โลกมนุษย์จะยังเป็นเช่นที่เป็นทุกวันนี้หรือ?

ในวันปาสกาที่ผ่านมา เรามี email โต้ตอบกันเรื่องธุรกิจ และได้พูดถึงหัวข้อของศาสนาอีกตามเคย เขาก็ย้ำมาถึงเรื่องข้างบนนี้ ลูกมาคิดดูคำพูดของเขา แล้วลูกก็เข้าใจว่าทำไมพวกเขาถึงมองเช่นนี้ เขาพูดถูกของพวกเขา โลกทุกวันนี้ยังไม่เห็นมีความสงบสุขหรือสันติสุขเลย สู้รบกันทุกวัน ลูกคิดไปคิดมา ก็เกิดความกังวลใจว่า ลูกจะอธิบายประเด็นนี้ได้อย่างไร เพราะที่เขาพูดก็ถูก หากพระเยซูเจ้าเป็นพระเจ้าจริง ทำไมโลกถึงยังไม่มีสันติสุข แต่ในเวลาเดียวกันลูกรีบสวดต่อองค์พระเยซูเจ้า กราบทูลพระองค์ว่าลูกไม่ได้เสื่อมความเชื่อหรือความศรัทธาในตัวพระองค์เลย แม้แต่นิดเดียว เพียงแต่ลูกไม่ทราบจะตอบเพื่อนข้อนี้ได้อย่างไร ลูกยิ่งคิดก็ยิ่งกลุ้มใจ นั่นน่ะซี เราจะตอบคำถามนี้ได้อย่างไร

แล้วจู่ๆ คำตอบก็ผุดขึ้นมาในสมองเมื่อวานนี้เอง สาเหตุที่โลกมนุษย์ยังไม่มีสันติสุข ยังรบราฆ่าฟันกันเองอยู่ทุกวันนี้ ก็เพราะมนุษย์เหล่านั้นไม่เชื่อว่าพระเยซูคือพระเจ้านั่นเอง! หากมนุษย์ทุกคนมีความเชื่อในพระองค์ และทำตามคำสั่งสอนของพระองค์เหมือนอย่างที่คริสตชนที่ดีปฏิบัติกัน ไฉนเลยจะมีสงคราม ไฉนเลยจะมีความเกลียดชังกันเช่นทุกวันนี้!

ลูกดีใจมาก ดีใจจนแทบกระโดด ตั้งใจจะรีบ email ไปบอกเพื่อนยิวคนนี้ ว่าสืบเนื่องจากที่เขาบอกลูก ลูกทราบคำตอบแล้วว่าเพราะพวกเขาไม่เชื่อในองค์พระเยซูนั่นเอง พวกเขาจึงคงสู้รบฆ่าฟันกับพวกชาวอาหรับไม่เว้นแต่ละวันเช่นนี้ ลูกตั้งใจจะบอกเขาต่อว่า เพราะลูกเชื่อว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า ที่ได้มาบังเกิดเป็นมนุษย์ เละเชื่อในคำสั่งสอนของพระองค์ ในหัวใจของลูกจึงมีแต่ความรัก เพราะคนที่เชื่อในพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจจะไม่มีทางฆ่าฟันคนอื่นแน่นอน และหากทุกคนบนโลกนี้เชื่อในพระองค์หมด บนโลกนี้ก็จะเกิดสันติสุขดังที่มนุษย์ปรารถนาได้

ลูกไม่ทราบว่าเพื่อนยิวคนนี้ จะตอบลูกอย่างไร แต่ลูกคิดว่าอย่างดีที่สุด เขาอาจจะ convert มาเป็นคาทอลิกตามลูก อย่างเลวที่สุดเขาก็จะเรียกลูกว่า “Sister” เหมือนเดิม ☺

“คนไร้พระเจ้าทำลายเพื่อนบ้านของเขาด้วยปาก แต่คนชอบธรรมได้รับการช่วยให้พ้นด้วยอาศัยความรู้” สุภาษิต 11:9

ขอพระองค์ทรงพระเจริญเทอญ

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

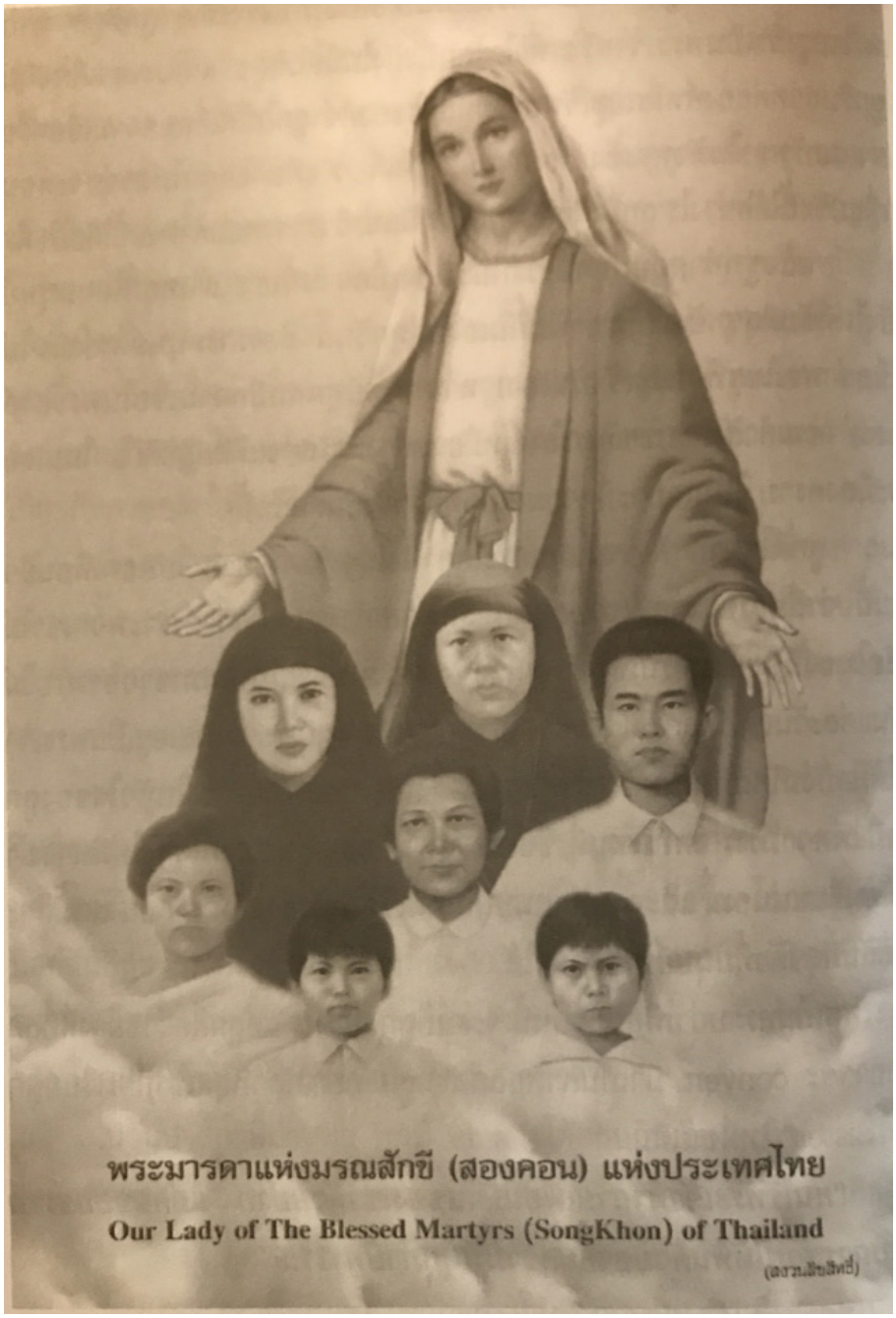
พระมารดาแห่งมรณสักขี (สองคอน) แห่งประเทศไทย
Our Lady of The Blessed Martyrs (SongKhon) of Thailand

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 71
การแสวงบุญที่สองคอน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เดือนเม.ย.เป็นเดือนที่มีวันหยุดมากที่สุด ไหนจะหยุดวันจักรี ไหนจะหยุดยาววันสงกรานต์ สำหรับคนไทยทั่วไป เดือนเม.ย.เป็นเดือนที่น่ารักที่สุด เพราะเป็นเดือนที่ทุกคนได้หยุดพักผ่อนโดยได้รับเงินเดือน คนที่มีเงินหน่อยก็มักจะไปเที่ยวต่างประเทศหลบลมร้อน แต่สำหรับนักธุรกิจที่เป็นเจ้าของกิจการ เดือนเม.ย.อาจจะไม่ค่อยน่ารักเท่าไร เพราะเขาต้องจ่ายเงินเดือนให้พนักงานของเขาโดยไม่ได้รับผลงานตอบแทน ☺

สำหรับลูกเอง อยากพาครอบครัวซึ่งประกอบด้วยลูกๆ ทั้ง 4 บวกกับลูกเขยอีกหนึ่งไปพักผ่อนต่างจังหวัดช่วงต้นเดือน เพราะมีวันหยุดจักรี 3วัน และไม่มีอะไรดีไปกว่าการควบเอาศาสนาเข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิต แม้กระทั่งวันหยุดหรือการท่องเที่ยว ลูกเสนอแนะให้ไปเที่ยวสองคอนกัน เพื่อไปแสวงบุญกันทั้งครอบครัว ลูกๆ ทุกคนตกลงอย่างกระตือรือร้นเพราะเขาเคยได้ยินเกี่ยวกับเรื่องของบุญราศีทั้งเจ็ดองค์ แต่ยังไม่เคยไปกัน ลูกเองโชคดีมาก ได้ไปตั้งแต่เป็นคาทอลิกได้เพียง 5 เดือน ตอนนั้นลูกยังไม่ทราบว่าคำว่าบุญราศีแปลว่าอะไรด้วยซ้ำ พอดีต้องไปธุระกิจที่จังหวัดสกลนคร เพื่อนก็เลยแนะนำให้แวะสองคอนขากลับ ลูกก็ตั้งใจว่าสักวันหนึ่งต้องพาลูกๆ ไปเคารพสักการะบุญราศีทั้งเจ็ดองค์ ปีนี้เป็นปีเหมาะ เพราะลูกๆ ยังไม่มีแผนการไปเที่ยวที่อื่นในช่วงสุดสัปดาห์นั้น

ลูกชายและลูกเขยผลัดกันขับรถ พวกเราออกรถตั้งแต่เย็นวันศุกร์และไปค้างคืนกันที่โคราช เพื่อไม่ให้เหนื่อยเกินไปไปถึงสองคอน มุกดาหารบ่ายๆ ของวันเสาร์ พวกเราเช็คอินที่โรงแรมและตรงดิ่งไปยังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์นั้นทันที โชคดีที่สุดไปถึงที่วัดกำลังมีมิสซาพอดี พวกเราเลยได้เข้าไปร่วมฟังมิสซาและรับศีล ทั้งๆ ที่ไม่ทราบเวลามาก่อน พระเจ้าประทานพระพรอีกแล้ว ☺ พวกเราอิ่มบุญจากการรับศีลแล้ว ก็แยกย้ายกันไปสวดสายประคำคนละสาย ลูกบอกลูกๆ ทุกคนก่อนเดินทางว่า ให้นำสายประคำไปทุกคน และพอไปถึงที่นั่น ให้สวดคนละหนึ่งสาย พวกเราสวดด้วยความศรัทธา ลูกรู้สึกมีความสุขใจมากที่เห็นลูกๆ สวดสายประคำด้วยความตั้งใจและใจศรัทธาเช่นนั้น พอดีมีซิสเตอร์ท่านหนึ่งนำสวดกับฆราวาสอีก 3 คน เสียงดังจนพวกลูกไม่มีสมาธิจะสวดต่อ พวกเราจึงแยกย้ายไปยังที่ห่างจากกลุ่มเขา เพื่อสวดอย่างมีสมาธิต่อไป

หลังจากได้เข้าไปหลังพระแท่น เคารพที่ประดิษฐานของบุญราศีทั้ง 7องค์แล้ว พวกเราก็ออกไปเยี่ยมชมบริเวณรอบนอกวัด สิ่งที่ลูกรู้สึกว่าขาดไปคือ หนังสือเกี่ยวกับประวัติของบุญราศีทั้ง 7 ลูกคิดว่าพระศาสนจักรควรจะพิมพ์หนังสือเกี่ยวกับท่านทั้ง 7 องค์ เพื่อจำหน่ายแก่ผู้ที่ไปแสวงบุญ เพราะไม่ใช่ทุกคนที่ไปจะทราบประวัติความเป็นมาของบุญราศี 7 องค์แรกของไทยเรา ลูกเองทราบเรื่องมากระท่อนกระแท่น พอลูกๆ ถามก็อธิบายได้อย่างไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย หรืออย่างน้อยก็ควรจะมีบอร์ดอธิบายถึงความเป็นมา เพื่อประกาศพระเกียรติคุณของทุกองค์ ลูกคิดถึงสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ทั่วโลก เป็นต้นว่าเมืองลูร์ด ฟาติมา ฯลฯ ต่างมีหนังสือจำหน่ายแก่ผู้ไปแสวงบุญหรือไปเที่ยว เพราะนอกจากจะเป็นการประกาศพระเกียรติคุณ

แล้ว เงินที่ได้จากการจำหน่ายหนังสือยังสามารถนำมาบูรณะสถานที่ได้อีกด้วย ลูกได้แต่หวังว่า สักวันหนึ่งพระศาสนจักรของไทยเราจะคิดพิมพ์หนังสือเกี่ยวกับบุญราศี 7 องค์แรกของประเทศไทย

ระหว่างที่เดินรอบๆ วัดและไปหยุดต่อหน้ารูปปั้นทั้ง 7 นั้น ลูกเกิดความรู้สึกเคารพและยกย่องท่านทั้ง 7 อย่างที่สุด ท่านเหล่านั้นยินดีสละชีวิตของตัวเอง โดยไม่ยอมละทิ้งความเชื่อ ท่านทั้ง 7 ยอมตายโดยไม่ยอมให้ผู้ที่จะทำลายความเชื่อของท่านชนะได้ ลูกหยุดยืนสำรวจจิตวิญญาณของตัวเอง ที่ลูกรู้สึกว่าลูกรักพระองค์อย่างปราศจากเงื่อนไขนั้น หากลูกต้องถูกทดสอบด้วยชีวิต ลูกจะยินดีสละชีวิตโดยไม่คิดเป็นครั้งที่สองไหม? ลูกไม่ทราบว่าเคยมีผู้อื่นคิดเช่นเดียวกับลูกไหม คนที่บอกว่ารักพระๆๆๆ ถ้าต้องแลกความเชื่อด้วยชีวิตของเขา เขาจะยินดีโดยไม่อิดเอื้อนไหม? คำตอบของแต่ละคน ขอให้เป็นคำตอบระหว่างเขากับพระเจ้าก็แล้วกัน ไม่ต้องตอบให้มนุษย์ผู้อื่นได้ยินหรือรับทราบด้วย

แล้วลูกก็ระลึกถึงคำสั่งสอนของพระมหาเยซูเจ้า ที่มีต่อชาวยิวว่า

“ด้วยเหตุนี้ พระบิดาจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิ์ที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิ์ที่จะรับคืนอีก คำกำชับนี้ เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา”

ยอห์น 10: 17-18

พระองค์ยิ่งใหญ่ที่สุดแล้ว พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 72

คริสตชนทุกคนคือพี่น้องกัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า พระองค์ช่างยิ่งใหญ่จริงๆ พระองค์ทรงประทานความรักและพระหรรษทานแก่ลูกๆ ทุกคนที่ใฝ่หาพระองค์ พระองค์ทรงศักดิ์สิทธิ์จนลูกๆ ทุกคนที่เชื่อในพระองค์สัมผัสพระองค์ได้

ในวันเสาร์ที่ 3 ของเดือนนี้ มีการแบ่งปันพระวาจาครั้งที่ 12 และครั้งนี้เป็นครั้งที่ 2 ที่ได้จัดขึ้น ณ บริษัทของลูก การมาพบปะกันเพื่อแบ่งปันพระวาจานี้ ผู้ใหญ่ท่านหนึ่งเป็นผู้ริเริ่มขึ้นเมื่อหลายปีก่อน พวกเราจะพบปะกันทุกๆ 3 เดือน ในบรรยากาศที่เป็นกันเอง ส่วนใหญ่เท่าที่ผ่านมา จะจัดที่บ้านท่านผู้ก่อตั้งท่านนี้ แต่หลังๆ ได้เปลี่ยนสถานที่ไปตามสถานที่ของสมาชิกท่านอื่นๆ เพื่อความหลากหลาย และเพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนเจ้าภาพคนเดิมมากเกินไป

การแบ่งปันครั้งที่แล้ว มีขึ้นในเดินม.ค.ที่ผ่านมา และเนื่องจากลูกมีเพื่อนคริสเตียนหลายคนที่สนิทกัน ลูกจึงเชิญพวกเขามาด้วย บรรยากาศเป็นไปด้วยดี มีคุณพ่อจากวิทยาลัยแสงธรรมมาเป็นองค์ประธานสององค์ ตอนจบการแบ่งปันบรรดาสมาชิกลงความเห็นว่า ขอจัดในสถานที่ของลูกอีกครั้งหนึ่ง ในการแบ่งปันครั้งต่อไปในเดือนเม.ย.

หนึ่งเดือน ก่อนถึงวันแบ่งปัน เพื่อนคริสเตียนของลูกคนหนึ่งปรึกษาลูกว่า หากเขาเชิญศาสนาจารย์ที่โบสถ์เขามาด้วย ลูกจะว่าอย่างไร ลูกตอบทันทีเลยว่า จะเป็นพระพรของพระเจ้าอย่างยิ่งที่กลุ่มแบ่งปันพระวาจาของพวกเราจะมีศาสนาจารย์ของทางคริสเตียนมาร่วมด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งมาอย่างกันเอง ไม่เป็นทางการเช่นนี้

จากหนึ่งไปสอง จากสองไปสาม ปรากฏว่าก่อนถึงวันประชุม มีการยืนยันว่าจะมีศาสนาจารย์และสมาชิกของโบสถ์คริสตจักรที่จะมาร่วมการแบ่งปันด้วยถึง 3 โบสถ์ด้วยกัน ลูกตื่นเต้นมาก ทราบทันทีว่าเป็นงานของพระเจ้าที่ใช้ผ่านลูก และเพื่อนคริสเตียนของลูกเหล่านั้น ที่ต้องการนำพี่น้องคริสตชนมาเป็นหนึ่งเดียว ไม่ว่าจะเป็นนิกายใด และไม่ว่าจะเป็นโอกาสใหญ่หรือเล็กเพียงใด

ที่น่าอัศจรรย์กว่านั้น คือจู่ๆเพื่อนของลูกคนหนึ่งที่เป็นเพื่อนน.ร.กันเมื่อ 30 กว่าปีก่อนได้โทรมาหาลูก เขาเองเป็นพุทธแต่สามีเป็นคาทอลิก และลูกชายลูกสาวของเขาก็เป็นคาทอลิก เขาต้องการให้ลูกมีโอกาสศึกษาธรรมะทางคริสต์และมีโอกาสเรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าของเรามากขึ้น ลูกบอกเขาว่าเป็นโอกาสที่เหมาะที่สุด เหมือนกับพระเจ้าได้จัดเตรียมไว้ ลูกเชิญเขาและครอบครัวมาร่วมการแบ่งปันในวันนั้นด้วย

ตกลงในวันแบ่งปัน มีผู้เข้าร่วมทั้งคาทอลิก คริสเตียน และพุทธ มีพระสงฆ์สององค์ ซึ่งเป็นคุณพ่ออธิการและคุณพ่อจิตตาธิการจากวิทยาลัยแสงธรรม ศาสนาจารย์ ตลอดจนมัคคนายก จากสองโบสถ์ และผู้ปกครองจากสภาคริสตจักรแห่งประเทศไทย และเพื่อนพุทธผู้นี้มาร่วมด้วย นับเป็นโอกาสที่หายากยิ่ง ที่พี่น้องต่างนิกายมาร่วมประชุมเพื่อสรรเสริญพระเจ้าร่วมกันในบรรยากาศที่เป็นมิตรและเป็นกันเองเช่นนี้

ปกติเจ้าภาพจะเป็นผู้เลือกบทพระวาจาในการแบ่งปัน แต่เนื่องจากคราวนี้เป็นโอกาสพิเศษ ผู้เข้าร่วมเป็น heavy weight ในด้านศาสนาทั้งนั้น ลูกจึงมิบังอาจเป็นผู้เลือกบทพระวาจา และได้ขอให้คุณพ่อองค์ประธานเป็นผู้เลือก ท่านก็ได้เลือกบท ***ยอห์น:1-17 <u>พระเยซูเจ้าทรงสำแดงพระองค์ที่ฝั่งทะเลสาบทีเบเรียส</u>*** เป็นบทที่พระเยซูเจ้าทรงสำแดงพระองค์อีกครั้งหนึ่งแก่บรรดาศิษย์ที่ทะเลสาบทีเบเรียสและได้แสดงอัศจรรย์แก่บรรดาศิษย์ ให้จับปลาได้หนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว อีกทั้งได้ถามซีโมนเปโตรว่ารักพระองค์หรือไม่ ถึง 3 ครั้ง

ปรากฏว่าบรรยากาศการแบ่งปันได้เป็นไปอย่างคึกคักและเป็นกันเอง พี่น้องทั้งสามศาสนาได้แบ่งปันจากใจตามความเชื่อของตัวเองอย่างไม่ปิดบัง หลายครั้งคุณพ่อได้ยกมือขอแบ่งปันด้วย แต่สมาชิกหลายท่านจะขอแบ่งปันก่อน ทำเอาคุณพ่อยิ้มด้วยความเมตตา ศาสนาจารย์ที่อยู่ด้วยก็ได้ให้ข้อคิดที่เป็นประโยชน์หลายต่อหลายข้อจากพระวาจาบทอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับความรัก ในเวลาเดียวกันลูกก็ได้มีโอกาสขอบคุณท่านผู้นี้ที่เป็น “Walking Bible” ให้ลูกพึ่งในการเขียนบทสวดของฉันมาตลอด

และที่ลูกมีความสุขใจที่สุดคือ ตอนท้ายก่อนจบการแบ่งปันลูกได้ขอให้คุณพ่ออธิการวิทยาลัยแสงธรรม อธิบายเกี่ยวกับเรื่องของพระแม่มารีอา พระแม่สุดที่รักของพวกเราคาทอลิก ว่าทำไมคาทอลิกถึงสวดผ่านพระแม่ ทำไมไม่สวดขององค์พระเยซูเจ้าโดยตรง คำถามนี้เพื่อนๆ คริสเตียนได้ถามลูกหลายครั้ง ลูกเองก็ยังโง่เขลาเบาปัญญา ไม่ทราบว่าจะตอบอย่างไรจึงจะถูกต้องตามเทวศาสตร์ ลูกเคยถามคำถามนี้กับพระสงฆ์องค์หนึ่งและได้คำถามตอบว่า ตามประเพณีชาวยิว หากแม่ขออะไรลูกชาย เป็นหน้าที่ของลูกชายที่จะต้องให้ตามที่แม่ขอ ลูกก็ได้แต่ตอบตามที่ลูกได้รับฟังมา แต่ในวันแบ่งปันนั้น ลูกคิดว่าเป็นวันที่ดีที่สุดที่พระสงฆ์จะได้อธิบายถึงเรื่องพระแม่ของพวกเราให้พี่น้องคริสเตียน ถึงระดับศาสนาจารย์ฟัง

ปรากฏว่าขณะที่คุณพ่อกำลังอธิบาย ลูกสังเกตเห็นศาสนาจารย์ท่านนั้นกับพี่น้องคริสเตียนจดด้วยความสนใจ และตอนท้ายคุณพ่อยังได้แจกเอกสารเกี่ยวกับพระแม่ให้แก่พี่น้องที่สนใจด้วย ปรากฏว่าทางคริสเตียนขอกันใหญ่ พวกเราคาทอลิกเลยจะขอจากคุณพ่อทีหลัง เพราะคุณพ่อมีเพียงสิบกว่าชุดเท่านั้น

งานวันนั้นจบลงด้วยความอิ่มหนำ ทั้งทางจิตวิญญาณและท้องพวกเรา ลูกเตรียมอาหารค่อนข้างเยอะ ผลจึงมีเหลือแจกพนักงานที่มาช่วย เพื่อนบ้าน ตลอดจนยามของหมู่บ้าน และลูกเองก็ทานอาหารเมนูเดิมไปอีก 3 มื้อ! และที่น่ายินดีก็คือลูกได้แนะนำแม่บ้านทั้งสองของลูกที่ได้ช่วยกันทำอาหารตลอดจนพนักงานทุกคนที่อยู่ช่วยต้อนรับแขกให้คุณพ่อได้ให้พรนำความชื่นชมยินดีแก่ทุกคนทั่วหน้ากัน

ความปลื้มใจของลูกยังคงติดอยู่ในใจต่อเนื่องถึงวันนี้ อาทิตย์หน้าลูกขอเขียนบทสวดถึงเรื่องการแบ่งปันนี้ต่อพระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 73

การแบ่งปันพระวาจาเดือนที่แล้ว...ต่อ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวันที่ 20 เม.ย. ที่ผ่านมา ที่พวกลูกๆได้มีการแบ่งปันพระวาจาร่วมกับพี่น้องคริสตชนจากคริสตจักรต่างๆ มีคำแบ่งปันที่น่าสนใจรวมทั้งสนุกสนานมากมาย เป็นต้นว่าทำไมจึงมีการเปรียบเทียบคริสตชนเป็นลูกแกะ ไม่เปรียบเทียบเป็นลูกแพะหรือลูกควาย ฯลฯ แต่เนื่องจากคำแบ่งปันเป็นความรู้สึกจากใจของผู้แบ่งปันนั้น เราจึงเคารพในความรู้สึกของแต่ละท่านโดยจะไม่เปิดเผยต่อ

แต่สิ่งที่ลูกต้องนำมาแบ่งปันต่อคือบทความ **“มรรคาชีวิตจิตของพระนางมารีย์ แบบอย่างการก้าวเดินประสาคริสตชนในสังคมร่วมสมัย”** ซึ่งได้มาจากคุณพ่อที่เป็นองค์ประธานในวันนั้น และมีความยาวถึง 18 หน้า ลูกอ่านแล้วอ่านอีก รู้สึกซาบซึ้งและประทับใจมากจึงให้ลูกๆอ่าน และมีความรู้สึกว่า บทความดีๆ เช่นนี้ลูกจะเก็บไว้อ่านคนเดียวไม่ได้ จึงได้พยายามสรุปออกมาให้ได้ใจความภายในหน้ากระดาษ 2-3 หน้านี้ แต่หากใครต้องการฉบับเต็มทั้ง 18 หน้า ลูกยินดีอย่างที่สุดพระเจ้าข้า

“บทความนี้เป็นความพยายามที่จะเสนอแนวชีวิตจิตเกี่ยวกับแม่พระแนวหนึ่ง โดยพยายามให้สอดคล้องกับแนวโน้มทางด้านมารีย์วิทยาในปัจจุบัน

พระนางมารีในชีวิตจิต

บทบาทที่เด่นชัดของพระนางพอสรุปได้ 2 ประการคือ “ผู้รับใช้ของพระเจ้า” (ลก.1:38) ทำให้พระนางอยู่ในฐานะที่ได้รับการเลือกสรรล่วงหน้าจากพระเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ใช้พระนางตามแผนการของพระองค์ และการที่พระนางได้ซื่อสัตย์ต่อแผนการนั้น และอีกประการหนึ่งคือ “ท่านเป็นผู้มีบุญกว่าสตรีทั้งหลาย” (ลก. 1:42) นักบุญลูกาและนักบุญยอห์นไม่ได้ชี้ให้เห็นเพียงว่าแม่พระมีส่วนในงานกอบกู้ของพระคริสตเจ้าเท่านั้น แต่ยังได้แสดงแนวทางชีวิตจิตของพระนางมารีย์ทำให้พระนางเป็นภาพลักษณ์สมบูรณ์แบบของพระศาสนจักรและของคริสตชน

1) พระนางมารีย์รับสารจากเทวทูต

การแจ้งข่าวของเทวทูตและการตอบรับของพระนางมารีย์นี้เป็นศูนย์กลางชีวิตของพระนาง จึงถือได้ว่า เหตุการณ์นั้น เป็นประสบการณ์การสัมผัสพระเจ้าอย่างเข้มข้นของพระนาง พระนางได้สัมผัสความรักหาขอบเขตมิได้ของพระเป็นเจ้าที่ทรงมีต่อพระนาง เป็นความรู้สึกลึกซึ้งภายในจิตใจ

ประสบการณ์ทำนองนี้ เป็นประสบการณ์เริ่มแรกของคริสตชนเช่นกัน เมื่อคริสตชนเริ่มก้าวเดินในหนทางชีวิตจิตเป็นประสบการณ์ที่เราเรียกว่า “การสัมผัสพระเจ้า” เมื่อคริสตชนรับศีลล้างบาปเขาย่อมมีชีวิตพระอยู่ในตนแล้ว แต่เพื่อให้คริสตชนคนหนึ่งเริ่มก้าวเดินในมรรคาชีวิตจิตอย่างแท้จริงจำเป็นที่คริสตชนคนนั้นจะต้องได้เคยสัมผัสพระเป็นเจ้าเหมือน

อย่างที่พระนางมารีย์ และบรรดานักบุญได้สัมผัส เป็นเหตุการณ์พิเศษสุด ยังผลให้บุคคลผู้นั้นเปลี่ยนวิถีชีวิตของตน ผลจากการสัมผัสพระเจ้าทำให้มีการตอบรับพระองค์แบบถอนรากถอนโคน ในลักษณะของการเลือกพระเป็นอุดมคติสูงสุดของชีวิต และผลที่ตามมาก็คือ การปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์

เราพอจะเปรียบเทียบผลการดำเนินชีวิตของคริสตชนตามน้ำพระทัยของพระเป็นเจ้า กับเหตุการณ์ตอนนี้ในชีวิตของพระนางมารีย์ได้ นั้นคือ เมื่อคริสตชนตัดสินใจดำเนินชีวิตตามน้ำพระทัยของพระเป็นเจ้า เป็นน้ำพระทัยพระเป็นเจ้าที่เขาทราบมาจากพระวาจาของพระองค์ การดำเนินชีวิตตามพระวาจาของพระ ทำให้องค์พระวจนาตถ์ พระวาจาของพระเป็นเจ้าอวตารลงในดวงใจของคริสตชน และค่อยๆเจริญเติบโตขึ้นทีละเล็กละน้อย ยิ่งทีเขาก็ยิ่งมีความพร้อมที่จะปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเป็นเจ้ามากขึ้น

2) พระนางมารีย์เสด็จเยี่ยมนักบุญเอลีซาเบธ (ลก. 1: 39-55)

หลังจากนั้น พระนางมารีย์ได้เสด็จไปเยี่ยมนักบุญเอลีซาเบธเป็น เพราะความรักที่ได้โน้มนำพระนางไปสู่พี่น้องเพื่อนมนุษย์ การเสด็จไปเยี่ยมครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อไป “ช่วยเหลือ” ทั้งนี้เพราะพระนางทราบจากเทวทูตว่านางเอลีซาเบธมีครรภ์ และนางคงต้องการความช่วยเหลือ

ก้าวเดินต่อไปในมรรคาชีวิตจิตของบุคคลที่ได้ตัดสินใจเลือกพระเป็นเจ้าแล้วคือ ความรักต่อพี่น้องเพื่อนมนุษย์ จากการตัดสินใจนั้น จะส่งผลทำนองนี้ตามมาทันที นั้นคือ การเปิดออกจากโลกส่วนตัว ไปสู่ภราดรภาพสากลของการเป็นบุตรร่วมบิดาเดียวกันขององค์พระเป็นเจ้า ความรักต่อพี่น้องเพื่อนมนุษย์จะกลายเป็นศูนย์กลางความสนใจของเขา เขาจะเริ่มก้าวออกจากโลกส่วนตัว เข้าไปมีส่วนในปัญหาในความทุกข์ร้อน น้ำตา และรอยแผลของสังคม และพี่น้องเพื่อนมนุษย์ผู้ดำเนินชีวิตอยู่เคียงข้าง

การพบกันของพระนางมารีย์และนางเอลีซาเบธ นับเป็นแบบอย่างความรักต่อกันที่งดงามยิ่งในพระวรสาร ต่างก็มีส่วนในความชื่นชมยินดีของอีกฝ่ายหนึ่ง

พระนางมารีย์ไม่ได้ไปที่นั่นเพื่อเล่าถึงธรรมล้ำลึกยิ่งใหญ่ในชีวิตของพระนางให้ญาติของเธอฟัง**แต่พระนางไปเพื่อรับใช้** พระนางแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตพระ เล่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับพระนาง โดยไม่กลัวว่าจะเป็นการอวดตัว เพราะขณะนั้นพระคริสเจ้าองค์ความจริงอยู่ท่ามกลางท่านทั้งสอง พระนางได้แยกให้เห็นอย่างชัดเจนทีเดียวว่าพระนางคือ “ความเปล่า” และพระเจ้าคือ “ทุกสิ่ง” ด้วยเหตุนี้เองดวงวิญญาณของพระนางจึงมีเพียงสิ่งเดียวที่ต้องทำ นั่นคือถวายเกียรติแด่พระเจ้า

เหตุการณ์ทำนองนี้เกิดขึ้นกับบุคคลที่มีความรู้สึกไวต่อเรื่องฝ่ายจิตและความรัก เขาจะสังเกตเห็นว่า ในดวงใจของคริสตชนที่ได้ช่วยเหลือตนด้วยความจริงใจ โดยไม่หวังผลตอบแทน มีบางสิ่งบางอย่างที่แตกต่างไปจากคนอื่นๆ เป็นความชื่นชมยินดีที่บริสุทธิ์ คริสตชนเป็นผู้มีความพร้อมเพื่อคนอื่นเสมอ เมื่อมาถึงจุดนี้แล้ว บุคคลเหล่านี้จะถามถึงเคล็ดลับในชีวิตของคริสตชนที่ทำให้เขามีทีท่าทำนองนี้ต่อทุกคน แตกต่างจากคนอื่นทั่วไป และความแตกต่างนั้นก็คือความเข้มข้นแห่งค่านิยมพระวรสารที่เขามีอยู่ในชีวิตนั่นเอง **ถึงเวลาแล้วที่คริสตชนจะแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตพระที่ตนเองเคยประสบเพื่อสื่อพระพรแห่งความรักของพระไปสู่ผู้อื่น**

“จงให้แสงสว่างของท่านส่องสว่างแก่ทุกคน เพื่อว่าเมื่อได้เห็นความดีของท่าน **เขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่าน**ที่อยู่ในสวรรค์”

3) การบังเกิดของพระเยซูเจ้า (ลก. 2:1-20)

ในที่สุดหลังจากเก้าเดือนผ่านไป พระนางมารีย์ได้บังเกิดองค์พระเยซูเจ้า โดยการให้กำเนิดนี้ พระนางได้มอบองค์พระวจนาตถ์แก่โลก

หลังจากที่คริสตชนได้มีประสบการณ์พระเป็นเจ้า ได้สัมผัสความรักของพระองค์ และได้เริ่มก้าวเดินในชีวิตจิต

หนทางหนึ่งที่ทำให้เขารู้จักน้ำพระทัยของพระองค์ก็คือพระวรสาร

เมื่อคริสตชนอ่านพระวรสาร รำพึงถึงธรรมล้ำลึกชีวิตพระ และนำไปปฏิบัติในชีวิต ถือพระวรสารเป็น “พระวาจาทรงชีวิต” จากนั้นเขาจะเริ่มปฏิบัติกิจการแห่งความรักต่อพี่น้องตามที่พระวรสารเสนอแนะ

ต่อมาพระวาจาทรงชีวิตจะสอนเขาให้ก้าวขึ้นอีกก้าวหนึ่ง จะบอกให้เขารู้ว่าพระเยซูเจ้าปรารถนาให้เขารักผู้อื่น แบบอุดมคติ นั่นคือ “รักมากกว่าตนเอง” เพราะมาตรฐานวัดความรักของเขาบัดนี้ไม่ใช่ “ตัวของตนเอง” แล้ว แต่เป็นพระเยซูเจ้า

4) แม่พระถวายพระกุมารที่พระวิหาร (ลก. 2 : 22-35)

แม่พระเพิ่งได้รับพระบุตรจากการบังเกิด ทันทีที่ได้รับมาพระนางก็ถวายคืนแด่พระเป็นเจ้า กิจการนี้บ่งบอกให้เราทราบว่า “การเป็นมารดา” ของพระนางมีจุดมุ่งหมายเพื่อ “การกอบกู้”

ชีวิตของพระนางซึ่งได้เริ่มต้นก้าวเดินมาด้วยความชื่นชมยินดีตั้งแต่เหตุการณ์เรื่องการรับสาร บัดนี้เริ่มเห็นชัดว่าชีวิตของพระนางคงจะไม่ห่างไกลไปจากร่มเงาแห่งความทุกข์ ซึ่งคงจะปรากฏให้เห็นสักวันหนึ่ง

มีสิ่งหนึ่งคล้ายคลึงกับเหตุการณ์ตอนที่กล่าวมา มักจะเกิดขึ้นกับบรรดาคริสตชนที่ก้าวเดินในวิถีชีวิตนี้ ในตอนแรกที่ก้าวเดินจะเต็มไปด้วยความกระตือรือร้นและความสำเร็จในงานของพระ แต่เมื่อมาถึงจุดหนึ่งแล้ว โดยผ่านทางเหตุการณ์บางอย่าง พระเป็นเจ้าก็ทรงโปรดให้ดวงวิญญาณนั้นเข้าใจว่าที่กำลังก้าวเดินอยู่นั้นเป็นหนทางที่ยังอยู่ในโลกนี้ และอะไรคือการตัดสินใจ “ขนานแท้” ทีละเล็กทีละน้อยเขาค่อยๆเริ่มเข้าใจความหมายของความทุกข์ กางเขน พระเยซูเจ้าผู้ถูกทอดทิ้ง

ทั้งนี้เพื่อนป้องกันไม่ให้เราหลงระเริงไป ทรงทำให้เราเข้าใจว่า เพื่อจะติดตามพระองค์ในโลกนี้ จะต้องตามไปโดยมีกางเขนบนบ่าของตน เหมือนอย่างที่พระนางมารีย์ได้กระทำในส่วนลึกของจิตใจพระนาง

5) พระกุมารหายไปในพระวิหาร (ลก. 2 : 41-51)

เหตุการณ์นี้สำหรับพระนางมารีย์และท่านยอแซฟเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ท่านทั้งสองเริ่มสำนึกว่า มีเหวลึกที่ขวางกั้นระหว่างท่านทั้งสองกับพระบุตรของท่าน อันที่จริงพระองค์เป็นของพระเจ้าเท่านั้น และผู้ปกครองจะต้องปล่อยพระองค์ไปยังที่ซึ่งน้ำพระทัยของพระบิดาจะพาพระองค์ไป ดังนั้นพระบุตรจึงเกิดมาไม่ใช่เพื่อพระมารดา แต่เพื่อพระเป็นเจ้า

“พระมารดาสงวนเรื่องเหล่านี้ไว้และรำพึงแต่ในใจ” (ลก.2:51) พระนางมารีย์ยิ่งทีก็ยิ่งเข้าใจมากขึ้นถึงการไขแสดงของพระบุตร

หลังจากการทดลองครั้งนี้แล้ว พระนางก็ได้มีโอกาสร่วมเจริญชีวิตกับพระบุตรเป็นเวลานาน และไม่มีใครจะสามารถล่วงรู้ได้ว่าเป็นช่วงเวลาที่พิเศษและลึกซึ้งสักเพียงไร ในทำนองเดียวกันกับบุคคลที่ถูกทดลองในทำนองนี้ หากน้อมรับการทดลองนี้ด้วยใจสุภาพ ซึ่งบางครั้งอาจกินเวลายาวนาน โดยอาศัยพระหรรษทานของพระช่วย เขาจะชนะ แล้วเขาจะรุดหน้ามีประสบการณ์หลายๆอย่างในชีวิตสนิทสัมพันธ์กับพระเป็นเจ้าที่ลึกซึ้งและสนิทสนมมากขึ้นอย่างไม่เคยสัมผัสมาก่อน

6) พระนางมารีย์ในภารกิจเปิดเผยของพระเยซูเจ้า : งานเลี้ยงที่กานา (ยอห์น 2:1-12)

ในงานเลี้ยงที่กานา ครั้งนี้เป็นครั้งที่สองที่พระนางประสบกับการปฏิเสธฐานะการเป็นแม่ตามธรรมชาติจากพระบุตร พระเยซูเจ้าได้ตอบคำถามของพระนางมารีย์ว่า “สตรีเอ๋ย ธุระอะไรของเราและของท่านเล่า” (ยอห์น 2:4) เหตุการณ์นี้ชี้ให้เห็นบทบาทใหม่ของพระนางอย่างเด่นชัด ลดบทบาทของการเป็นแม่ตามธรรมชาติลง พระนางได้กลับกลายเป็นศิษย์ของพระบุตร ปล่อยให้พระองค์นำพระนางไปบนหนทางแห่งความเชื่อ

ณ ที่นี้เราจะเห็นแนวชีวิตคู่ขนานกันไประหว่างพระนางมารีย์และบรรดานักบุญ พระสุรเสียงของพระเป็นเจ้า ได้ดังก้องขึ้นในวิญญาณของบรรดานักบุญ เพราะองค์พระคริสตเจ้าทรงดำเนินชีวิตอย่างสมบูรณ์แบบมากขึ้นในท่านเหล่านั้น

7) พระนางมารีย์แทบเชิงกางเขน (ยอห์น 19:25-27)

ในที่สุดเราก็มาถึงช่วงเวลาของการพลีบูชาบนเขากัลป์วารีโอ ความสัมพันธ์ระหว่างพระมารดาและพระบุตรได้เปลี่ยนโฉมไปหมด และในครั้งนี้การริเริ่มมาจากองค์พระบุตรเอง ฐานะมารดาตามธรรมชาติของพระนางมารีย์สิ้นสุดลงพร้อมกับความตายของพระคริสตเจ้า แต่พระนางได้รับฐานะมารดาในลักษณะใหม่โดยฝ่ายทางศิษย์รักของพระองค์ ฐานะมารดาอันใหม่ของพระนางมารีย์นี้คือ “ธิดาซิออนให้กำเนิดบุตรในความปวดร้าว....”

เมื่อพระเยซูเจ้าตรัสกับพระนางว่า “สตรีเอ๋ย นี่แน่ะลูกของท่านและตรัสแก่ศิษย์นั้นว่า นี่แน่ะแม่ของเจ้า” (ยอห์น 19:25) โศกนาฏกรรมก็มาถึงจุดสุดยอด

ในขณะที่พระนางสดับฟังเสียงกรีดร้องของพระเยซูเจ้าบนกางเขนว่า “พระเจ้าข้า พระเจ้าข้า เหตุใดพระองค์จึงทรงทอดทิ้งข้าพเจ้า” บรรดานักมารีย์วิทยาได้ลงความเห็นว่าอาศัยเหตุการณ์นี้เอง เราจึงเข้าใจแผนการณ์ที่พระเจ้าเตรียมไว้สำหรับพระนางมารีย์อย่างถ่องแท้ ชะตากรรมของพระนางผลิบานเต็มที่ เพราะในขณะนั้นเอง พระนางได้เข้ามีส่วนกับองค์พระเยซู นี่คือราคาที่พระนางได้จ่ายไปเพื่อแลกกับ “ฐานะการเป็นมารดาสากล”

บทสรุป

เราพอจะสรุปได้ว่า มรราคาชีวิตจิตของพระนางมารีย์ที่เราได้ก้าวเดินมาด้วยกันตั้งแต่ต้นจนบัดนี้นั้นก็คือประสบการณ์ชีวิตพระวรสารของคริสตชนสมบูรณ์แบบนั่นเอง พระนางเป็นแบบอย่างที่คริสตชนต้องเดินตาม ที่พระนางเป็น “มารดา” ก็โดยอาศัย “ความรัก” พระนางมารีย์ตามแนวชีวิตจิตที่เราพิจารณามานี้เน้นให้เห็นว่า เนื้อแท้ของคริสต์ศาสนาคือ “ความรัก” และ คริสตชนเพื่อจะเป็นคริสตชนแท้จะต้องดำเนินชีวิตตามพยานชีวิตของพระนาง”

ขอพระแม่มารีย์ ทรงพระเจริญเทอญ

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 74

เพื่อนชาวยิวของลูก...ต่อ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อเดือนที่ผ่านมา เพื่อนักธุรกิจชาวยิวของลูกคนนั้นมาที่ประเทศไทยอีก แน่นอนนอกจากเจรจาเรื่องธุรกิจแล้ว ลูกต้องคุยเรื่องศาสนากับเขา เราคุยกันค่อนข้างเยอะ ส่วนใหญ่ลูกจะเป็นคนซักถามเขา เพราะลูกอยากรู้เกี่ยวกับศาสนายิว (Judaism) เพราะรู้สึกเขาทราบเรื่องศาสนาคาทอลิกของเราดี

มีเกร็ดเล็กๆ น้อยๆ ที่น่าสนใจแม้จะไม่ใช่เรื่องแก่นแท้ของศาสนา เป็นเรื่องที่ลูกไม่เคยทราบมาก่อน เขาบอกว่าคนยิวไม่ทานเนื้อหมูเหมือนคนอิสลาม และอีกประการหนึ่ง ชาวยิวที่เคร่ง จะไม่รับประทานเนื้อ (วัว) กับนมสดเด็ดขาด ลูกงงเขาเลยอธิบายต่อว่า เรื่องไม่ทานเนื้อหมูนี้ จริงๆ แล้วคงเป็นเรื่องของสุขอนามัย เมื่อหลายพันปีก่อน ชาวยิวอยู่กันเป็นหมู่บ้านกระจัดกระจายอยู่หลายท้องที่ และในสมัยนั้น ชาวยิวรับประทานเนื้อหมู แต่ปรากฏว่าเมื่อหมูถูกฆ่า และเนื้อหมูอยู่ข้างนอก (สมัยนั้นไม่มีตู้เย็น) เดี๋ยวเดียว เนื้อหมูก็บูดเน่า แต่ชาวบ้านก็ยังเอาไปทาน ทำให้มีผู้คนเจ็บป่วยและล้มตายเป็นประจำ พวกผู้ใหญ่ซึ่งเป็นหัวหน้าหมู่บ้าน ก็หาทางไม่ให้ลูกบ้านรับประทานเนื้อหมู และเนื่องจากชาวยิวเกรงกลัวพระเจ้ามาก ก็เลยประกาศว่าเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่ไม่ต้องการให้ทานเนื้อหมู เพราะหมูเป็นสัตว์สกปรก ทั้งๆ ที่ความสกปรกของหมูก็เพียงเพราะมันชอบไปกลิ้งเกลือกในโคลนเพราะโคลนมันเย็นและอากาศมันร้อน เมื่อมีการประกาศเช่นนั้น ชาวยิวก็เลยเลิกรับประทานเนื้อหมูตั้งแต่นั้นมา ลูกบอกว่าเหตุผลก็ฟังเข้าท่าดี แล้วเรื่องห้ามดื่มนมกับเนื้อวัวล่ะ เป็นเพราะอะไร

เขาเล่าว่า อีกนั่นแหละเพราะสมัยก่อน ชาวยิวอยู่กันเป็นหมู่บ้าน และเลี้ยงวัวเลี้ยงแกะกัน เขาห้ามดื่มนมวัวพร้อมๆ กับรับประทานเนื้อวัวเพราะเกรงว่า คนอาจดื่มนมของแม่วัวตัวที่เป็นแม่ของลูกวัวที่ถูกฆ่า และคนๆ นั้นกำลังรับประทานเนื้ออยู่พอดี เท่ากับไปรีดนมแม่วัวและทานเนื้อวัวตัวลูก จะเป็นบาปกรรมมาก จึงยึดถือเป็นประเพณีตลอดมา ทั้งๆ ที่ตอนนี้โอกาสที่คนจะดื่มนมของแม่วันและรับประทานเนื้อของลูกของแม่วัวตัวนั้น จะเป็นหนึ่งในกี่ล้านก็ไม่ทราบหรือเกือบจะเป็นไปไม่ได้แล้วก็ตาม

หลังจากคุยกันเรื่องวัวๆ หมูๆ จนพอใจ ลูกก็ถามถึงเรื่องของศาสนายิวอีก เพราะลูกติดใจว่าทำไมชาวยิวจึงไม่รับพระเยซูเจ้าเป็นพระเจ้า ทั้งๆ ที่พระองค์เป็นชาวยิว เขาก็เล่าว่า มีเหตุผลหลักๆ 2ข้อ คือ ชาวยิวมีความเชื่อว่า พระเจ้าสัญญากับพวกเขาว่า จะส่ง Messiah ซึ่งเป็นพระบุตรมาบังเกิดในโลกมนุษย์ และเมื่อนั้น พวกยิวก็จะเป็นอิสระและบนโลกนี้จะเป็นแผ่นดินสวรรค์ (Paradise) จะไม่มีการรบราฆ่าฟัน ไม่มีความเกลียดชัง ไม่มีความเจ็บปวด ไม่มีสงคราม ไม่มีความตาย ทุกคนจะอยู่บนโลกนี้เหมือนอยู่บนสวรรค์ แต่ปรากฏว่าพระเยซูไม่สามารถปลดแอกชาวยิวออกจากชาวโรมันและพระองค์เองก็ต้องสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน และบนโลกก็ยังมีความเกลียดชัง ความทุกข์ทรมาน ความตาย เพราะฉะนั้นพวกยิวจึงไม่เชื่อว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้ไถ่

ลูกก็ถามต่อว่าชาวยิวเชื่อในการมีวิญญาณของมนุษย์ไหม เขาบอกทันทีเลยว่าไม่เชื่อ ชาวยิวเชื่อในสิ่งที่เกิดขึ้นบนโลกนี้เท่านั้น เพราะเรื่องโลกหน้าหรือเรื่องวิญญาณเป็นเรื่องที่ไม่เคยมีใครพิสูจน์ได้ เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงไม่สนใจเรื่องที่พระเยซูทรงสั่งสอนเกี่ยวกับการทำความดีแล้วจะได้ผลตอบแทนในโลกหน้า

ลูกได้ถามอะไรต่อมิอะไรกับเขาอีกเยอะแยะ ในเวลาเดียวกัน ลูกก็ไม่ทราบว่าสิ่งที่เขาบอกลูกนั้น เป็นความเชื่อจริงๆ ของชาวยิวทั้งหลายหรือไม่ เพราะเขาเองก็ยอมรับว่าเขาเป็นชาวยิวแต่ชื่อ จริงๆ แล้วเขาเป็น ATHIEST แต่สิ่งที่เขาเล่าให้ฟังเป็นเรื่องน่าสนใจ ลูกก็ถ่ายทอดความเชื่อของลูกให้เขาฟัง แล้วเขาก็จะบอกลูกว่า ศาสนายิวเป็นศาสนาเดียวที่ไม่พยายาม convert ใคร ลูกก็บอกกับเขาว่า ลูกไม่ได้พยายาม convert เขา แต่ลูกต้องการให้เขาเข้าใจศาสนาของเรามากขึ้น และที่เราคุยกันนอกจากเรื่องธุรกิจก็เป็นศาสนสัมพันธ์ด้วย เขาก็บอกว่า เขายินดีคุยกับลูกเรื่องศาสนาได้ทั้งวัน จะเป็นศาสนายิวหรือคาทอลิกหรืออิสลามได้ทั้งนั้น แต่ลูกไม่มีทาง convert เขาได้แน่นอน ลูกหัวเราะ ตอบเขาว่า “อย่าท้านะเดี๋ยวพระเจ้าจะปราบ you เอง หากพระองค์ทรงต้องการ you”

เราจบการพบปะกันทั้ง 3วันด้วยดี ทั้งด้านธุรกิจและศาสนสัมพันธ์ เขากลับไปด้วยความรู้สึกที่ดีๆ ว่า มีคนไทยหนึ่งคนที่เอาจริงเอาจังกับศาสนาที่มีองค์พระผู้ไถ่เป็นเชื้อชาติเดียวกับพวกเขา

เราจากกันด้วยคำที่เป็นเอกลักษณ์ระหว่างนักธุรกิจ 2คนนี้ว่า “Good Bye, Rabbi…” และ “Goob Bye, Sister…”

“พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้วและท่านไม่เชื่อ สิ่งซึ่งเราได้กระทำในพระนามพระบิดาของเราก็เป็นพยานให้แก่เรา
แต่ท่านทั้งหลายไม่เชื่อเพราะท่านมิได้เป็นแกะของเรา” ยอห์น 10 : 25-26

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

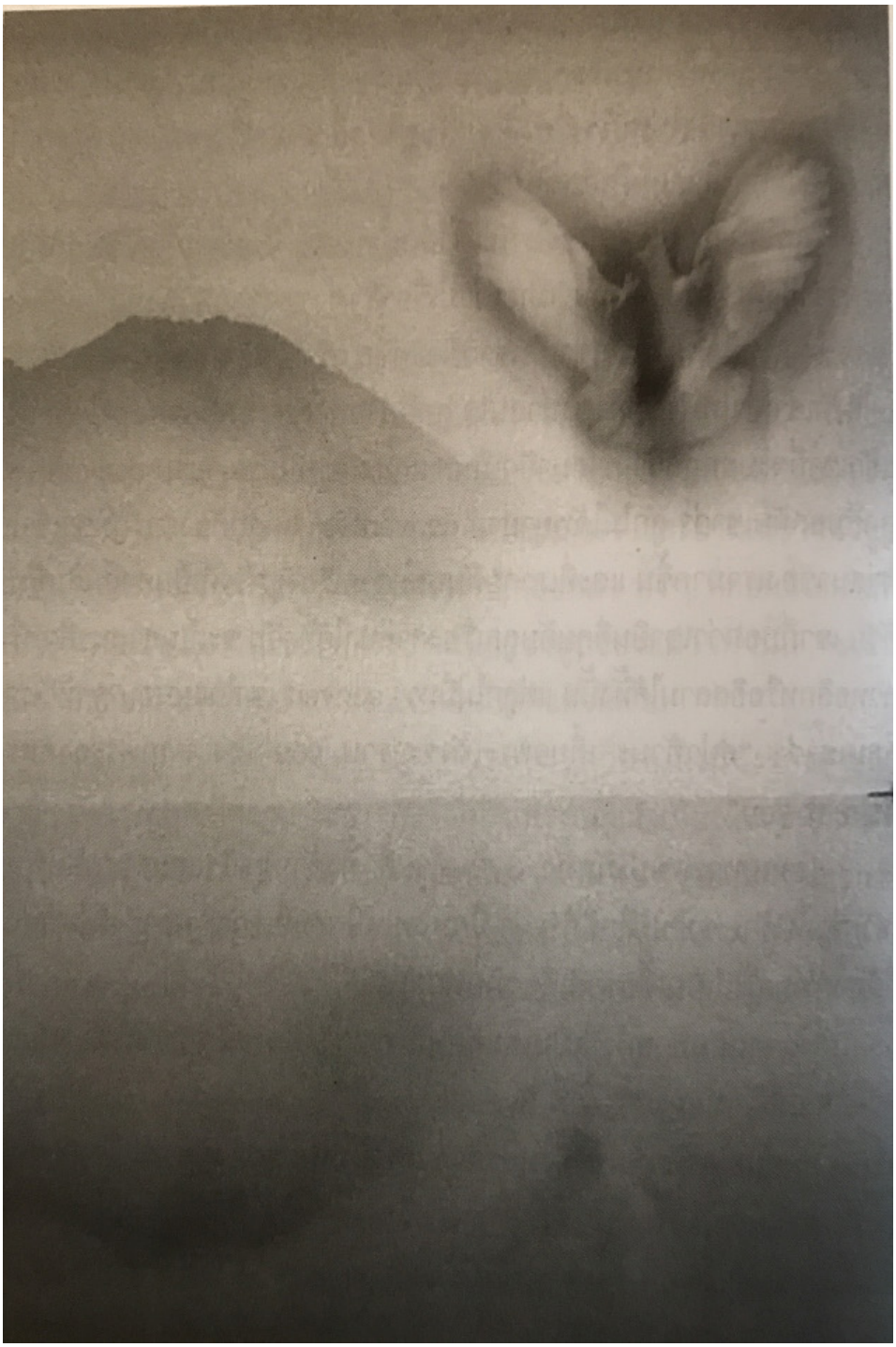

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 75
ความศักดิ์สิทธิ์ของพระจิตเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกได้รับความช่วยเหลือจากการสวดขอพระจิตเจ้าอย่างอัศจรรย์จนต้องเขียนแบ่งปันในบทสวดนี้อีกแล้ว

ในบทสวดที่ 75 ลูกเขียนถึงเรื่องของเพื่อนชาวยิวของลูกว่า ชาวยิวไม่ยอมรับพระเยซูเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า เมื่อเขียนเสร็จ ลูกก็จะหาบทพระวาจาที่เข้ากับเรื่องมาใส่ตอนจบ แต่เนื่องจากตอนลูกเขียนเสร็จมันเป็นเวลาดึกมากแล้ว ลูกจึงไม่กล้าโทรไปถามเพื่อนคริสเตียนหรืออาจารย์ของเขา ลูกจึงหยิบเอาพระคัมภีร์มาเปิดหา แต่เนื่องจากลูกไม่ทราบว่าบทไหนเกี่ยวกับอะไร ลูกจึงเปิดแบบเปิดหน้าไหนอ่านหน้านั้น ซึ่งแต่ละบทไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องชาวยิวเลย ลูกใช้เวลาอยู่นาน ก็ตัดสินใจทูลขอพระดีกว่า

ลูกสวดอธิษฐานว่า ข้าแต่พระจิตเจ้า ลูกขอพระองค์ช่วยอีกแล้ว ลูกเขียนบทความเกี่ยวกับชาวยิว ไม่เชื่อองค์พระเยซูเจ้า แต่ลูกไม่ทราบจะหาจากบทไหนในพระคัมภีร์จึงจะเข้ากับเรื่องที่ลูกเขียน และการเขียนแต่ละครั้งของลูกนั้น ลูกถวายเป็นพระเกียรติมงคลแด่พระเป็นเจ้า ลูกถือว่าการเขียนบทสวดของลูกเป็นการรับใช้พระเป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อลูกเอง ดังนั้นขอพระจิตเจ้าทรงช่วยลูกเถิด ช่วยให้ลูกเปิดเจอบทที่เหมาะสมเกี่ยวกับเรื่องชาวยิว ขอขอบพระคุณ พระเจ้าข้า

แล้วลูกก็ไปทำธุระส่วนตัว สักพักลูกก็กลับมาเปิดพระคัมภีร์ใหม่ ขณะนั้นเป็นเวลาเกือบเที่ยงคืนแล้ว พอเปิดออกปุ๊ป ลูกมองเห็นหัวข้อตัวหนาอยู่พระคัมภีร์หน้าขวา ลูกขนลุกซู่ เพราะบทความเน้นเป็นเด่นสง่า มีใจความว่า

“พวกยิวปฏิเสธไม่รับพระเยซู ขณะนั้นเป็นเทศกาลฉลองพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม เป็นฤดูหนาวพระเยซูทรงดำเนินอยู่ในบริเวณพระวิหารที่เฉลียงของซาโลมอน พวกยิวก็พากันมาห้อมล้อมพระองค์และทูลว่า “จะให้ใจเราแขวนอยู่นานสักเท่าใด ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ก็จงบอกเราให้ชัดแจ้งเถิด” พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้วและท่านไม่เชื่อ สิ่งซึ่งเราได้กระทำในพระนามพระบิดาของเราก็เป็นพยานให้แก่เรา แต่ท่านทั้งหลายไม่เชื่อเพราะท่านมิได้เป็นแกะของเรา”

ยอห์น 10 : 22-26

ใครจะบอกว่า พระเจ้าไม่มีจริง ลูกขอสู้เอาหัวชนฝา พระองค์ทรงสำแดงให้ลูกได้สัมผัสพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่าว่าพระองค์ทรงอยู่กับลูกของพระองค์ตลอดเวลา แม้ในเรื่องที่เล็กที่สุด หากลูกๆ ของพระองค์ทูลขอด้วยความบริสุทธิ์ของใจและจิตวิญญาณแล้ว พระองค์ทรงประทานให้เสมอ

เรื่องทูลขอพระจิตเจ้าให้ดลใจได้ข้อความจากพระคัมภีร์นั้น ลูกมีประสบการณ์หลายต่อหลายครั้ง แต่ลูกไม่กล้าเล่าผู้อื่นฟังทุกครั้ง เพราะกลัวคนอื่นจะหาว่าลูกเวอร์อีกแล้ว แต่มันเป็นความจริง และลูกก็อยากตะโกนให้ทั่วทั้งโลกทราบถึง

ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ แต่ลูกขอทูลต่อพระองค์เงียบๆ ผ่านบทสวดของลูกก็แล้วกัน

อีกครั้งหนึ่งที่ลูกทูลขอพระจิตเจ้าให้ดลใจให้ลูกเปิดพระคัมภีร์ได้ข้อความที่ต้องการคือ การเสกโรงงานของลูก ในการเปิดโรงงานส่งออกเมื่อ 4-5ปีก่อน ลูกได้แรงดลใจให้ติดพระวาจาของพระเจ้าในโรงงาน ครั้นเมื่อลูกขยายโรงงานไปอีก 2-3โรง ลูกก็นำบทพระวาจาบทที่คุ้นเคยไปติดตามแต่ละโรงเป็นต้นว่า “**คนที่วางใจในพระเจ้า ย่อมได้รับพระพร เยเรมีย์ 17:7**” “**พระเจ้าทรงกระทำให้สำเร็จได้ทุกสิ่ง มาระโก 10:27**” ฯลฯ

แต่พอจะเชิญพระสงฆ์ไปเสกโรงงานเดิมซึ่งเป็นอีกธุรกิจหนึ่งของลูก ลูกตั้งใจจะนำพระวาจาบทเดียวไปติดในโรงงานนั้นไม่ว่าลูกจะเปิดกี่โรงก็ตาม ปรากฏว่า ลูกหาบทพระวาจาที่ถูกใจไม่ได้ ลูกเปิดพระคัมภีร์เปิดแล้วเปิดอีก ในที่สุด ลูกก็สวดขอพระจิตเจ้าให้ทรงช่วย และหลังจากสวดเสร็จ ลูกก็เปิดใหม่ และได้เห็นพระวาจาบทนี้

พระพรของพระเจ้า กระทำให้มั่งคั่ง ***สุภาษิต 10:22***

The Blessing of the Lord brings wealth. *Proverb 10:22*

มีอะไรเหมาะสมกับธุรกิจกว่าพระวาจาของพระเจ้าบทนี้เล่า?

ลูกคุกเข่ากราบขอบพระคุณพระจิตเจ้าทันที และในทุกโรงงานของลูกที่ทำธุรกิจเดียวกันนี้ จะมีพระวาจาบทนี้พร้อมภาพของพระ ติดตั้งสง่าอยู่บนกำแพง

ใครบอกว่า พระเจ้าไม่มีจริง ให้พิสูจน์ให้เห็นก่อน ลูกพิสูจน์แล้ว พระเจ้าข้า พิสูจน์แล้วด้วยชีวิต และขอเป็นพยานด้วยชีวิต เช่นเดียวกันว่าพระเจ้ามีจริง และยิ่งใหญ่และพระทัยดีที่สุด อยู่ที่ใครจะเปิดจิตวิญญาณให้พระองค์ สัมผัสมากน้อยเท่านั้นเอง

ลูกรักพระองค์พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 76

การรับใช้พระ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนมีเพื่อนรุ่นน้องคนหนึ่งคุยกับลูกเรื่องการรับใช้พระ เขาบอกว่า เขาเป็นคาทอลิกตั้งแต่เกิด ครอบครัวเขารุ่นปู่ย่าตายายคุณพ่อคุณแม่และพี่น้องทุกคนก็เป็นคาทอลิกหมด พูดง่ายๆเป็นคาทอลิกนอนมาหลาย generation แล้ว สมาชิกในครอบครัวเขาทุกคนจะไปวัดเป็นประจำทุกวันอาทิตย์และก็จบแค่นั้น ไม่เคยมีใครได้ร่วมกับองค์กรใดของพระศาสนจักรหรือทำอะไรนอกเหนือจากการไปวัด พอดีมีรุ่นพี่อีกคนไปชักชวนเขาให้มาร่วมทำงานในองค์กรหนึ่ง เขาจึงไปปรึกษาคุณพ่อคุณแม่ ปรากฏว่าทั้งคุณพ่อและคุณแม่บอกเขาว่า”ลูกเอ๋ย พวกเราก็เป็นคริสตังค์ที่ดีอยู่แล้ว ครอบครัวเราก็ไปวัดฟังมิสซากันเป็นประจำ นั่นก็พอเพียงแล้ว การไปทำนี่ทำโน่นเดี๋ยวเปลืองตัวเปล่าๆ ดีไม่ดี คนจะหาว่าอยากดัง ถ้าทำไม่ดีก็จะถูกคนว่าลับหลังอีก และเสียเวลาด้วย” เมื่อได้ฟังเช่นนั้น เขาก็ไม่กล้าตอบรับคนที่มาชวน

คำพูดของรุ่นน้องคนนี้ ทำให้ลูกคิดถึงจดหมายฉบับหนึ่งที่เขียนไปถามคอลัมน์หนึ่งในอุดมสาร ในทำนองเดียวกันว่า ถ้าไปวัด ฟังมิสซา แก้บาป รับศีล เป็นประจำ แค่นี้ถือว่าเป็นคาทอลิกที่ดีแล้วหรือยัง ถ้าใครอยากทราบคำตอบชัดๆ คงต้องไปอ่านอุดมสารประจำสัปดาห์ฉบับนั้นอีกครั้ง รุ่นน้องคนนี้ถามลูกว่าคิดอย่างไรกับสิ่งที่คุณพ่อคุณแม่เขาได้บอกกับเขา เขาเองยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะทำอย่างไรดี จึงมาปรึกษาลูก เพราะบังเอิญเขาเป็นรุ่นน้องที่สนิทกับลูก

ลูกฟังเสร็จก็รู้สึกลำบากใจ เพราะลูกไม่อยู่ในฐานะที่จะไปเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับคำที่คุณพ่อคุณแม่เขาพูดด้วยประการทั้งปวง ครอบครัวเขาก็เป็นคาทอลิกมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว เขาย่อมต้องทราบดีกว่าลูก อีกอย่างเขาทั้งสองเป็นคุณพ่อและคุณแม่ของน้องคนนี้ ลูกเป็นแค่เพื่อนรุ่นพี่เท่านั้น

หลังจากนั้นลูกก็มาคิดถึงคำพูดของน้องคนนี้ต่อเนื่องอีกหลายวัน อันที่จริงคุณพ่อคุณแม่เขาก็พูดถูกของเขา การทำงานรับใช้พระอย่างจริงๆจังๆ ก็เป็นการเสี่ยงเหมือนกัน เสี่ยงต่อการถูกเข้าใจผิด ถูกมองว่าอยากดัง เงินทองก็ไม่ได้ เผลอๆ เกิดทำอะไรผิดพลาดไป ก็จะถูกตำหนิ ถูกคนเอาไปนินทา สู้อยู่ไปเงียบๆไม่ดีกว่าหรือ ไปวัด ฟังมิสซา แก้บาป รับศีล นั่นก็หน้าที่หลักของการเป็นคาทอลิกอยู่แล้ว ก็น่าจะพอแล้ว คิดไปคิดมาก็เกิดความกระวนกระวายใจ ว่า เอ๊ะ! นี่เรากำลังมาถึงทางสองแพร่งอีกแล้วหรือ?

ลูกก็คิดต่อไปอีกตามประสาคนอายุ(เริ่ม)มากแล้ว ว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์มาบนโลกนี้มีเป็นล้านๆคน แต่ละคนก็แต่ละอย่าง ล้านคนก็ล้านอย่าง เพราะฉะนั้นเราจะคาดหวังให้ทุกคนเป็นเหมือนกันย่อมเป็นไปไม่ได้ คนๆหนึ่งอาจจะเห็นว่าการเป็นคาทอลิกแบบเงียบๆและไม่ทำบาป ก็ถือว่าเป็นคริสตชนที่ดีแล้ว อีกคนอาจจะคิดว่านั่นไม่พอ ต้องทำมากกว่านั้น คือการไปประกาศด้วยการไปกระทำ จึงจะเป็นคริสตชนที่ดีได้ ใครล่ะจะเป็นผู้ตัดสิน

สำหรับลูกเองลูกคิดว่า (คิดอีกแล้ว!) สิ่งที่สำคัญที่สุด คือความรู้สึกจากใจจริงของแต่ละคนที่มีต่อพระ จะเป็นตัวบ่ง

ชี้กับคนๆ นั้นว่า อะไรเป็นสิ่งที่ดีที่สุดในการเป็นคริสตชนที่สมบูรณ์แบบ เพราะคนเราหลอกคนอื่นได้ หลอกตัวเองก็ยังได้ แต่หลอกพระเจ้าไม่ได้ และลูกเชื่อว่าทุกคนจะมีกระแสเรียกจากพระเจ้าไม่เหมือนกัน ลูกถามตัวเองว่า ลูกอยากเป็น “ลูกของพระ” แบบไหน จากการที่ลูกสวดต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกๆวันทุกเวลาที่ว่าง ลูกรู้สึกว่าลูกไม่ควรจะตอบตัวเองเลย ลูกต้องปล่อยให้พระเป็นเจ้าประทับอยู่ในใจลูก และเป็นผู้สั่งจึงจะถูกต้องกว่า ลูกจึงปล่อยจิตใจให้เงียบๆและเงี่ยหูฟังพระองค์ พร้องทั้งหลับตาเพื่อให้สัมผัสจิตใจของลูก และสิ่งที่ลูกเห็นกลับเป็นพระพักตร์ที่ทรงยิ้มด้วยพระทัยดี พระองค์ทรงต้องการให้ลูกเป็นคนตัดสินใจเองซะอีก! พระองค์ก็ไม่ต้องการ”บังคับ”ใคร พระองค์ทรงต้องการให้เราเลือกหนทางชีวิตและการดำรงชีวิตด้วยตัวเราเอง

เอาล่ะซี่ ทีนี้ลูกไม่มีทางเลือกอีกแล้ว To love is to obey ลูกต้องเลือกแล้วว่าจะเป็นลูกของพระองค์แบบใด ก่อนอื่นลูกไม่ทราบว่าจะมีชีวิตอยู่บนโลกนี้อีกนานเท่าไร ลูกรู้สึกเสียดายที่ไม่ได้เป็นลูกของพระองค์เร็วกว่านี้ เพราะฉะนั้นลูกจึงต้องการชดเชยเวลาที่ได้ผ่านพ้นไปในชีวิตในช่วงก่อน ลูกก็จะเป็นลูกของพระองค์แบบนั่งๆนอนๆไม่ได้ ลูกต้องวิ่งและทำ และลูกต้องประกาศข่าวดีที่ลูกได้พบด้วยชีวิตให้คนอื่นทราบ หากลูกใช้เครื่องสำอางแล้วรู้สึกดี หน้าไม่เหี่ยวย่น ลูกยังไปบอกข่าวดีกับเพื่อนสนิทๆให้มาใช้ยี่ห้อเดียวกันเลย แล้วในเมื่อลูกได้ค้นพบข่าวดีของพระมหาเยซูเจ้าที่ทรงไถ่กู้พวกเราได้ ซึ่งเป็นข่าวดีที่สุดเหนือเกล้าเหนือชีวิต ลูกจะนั่งและนอนเฉยๆเก็บข่าวดีไว้ในใจคนเดียวได้อย่างไร

“จงถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยทรัพย์สินของตน และด้วยผลแรกแห่งผลิตผลทั้งสิ้นของเจ้า
แล้วยุ้งของเจ้าจะเต็มด้วยความอุดม และบ่อเก็บของเจ้าจะล้นด้วยเหล้าองุ่น”
สุภาษิต 3:9-10

ขอพระองค์ทรงพระเจริญเทอญ

อาแมน

ลูกของพระองค์คนนี้

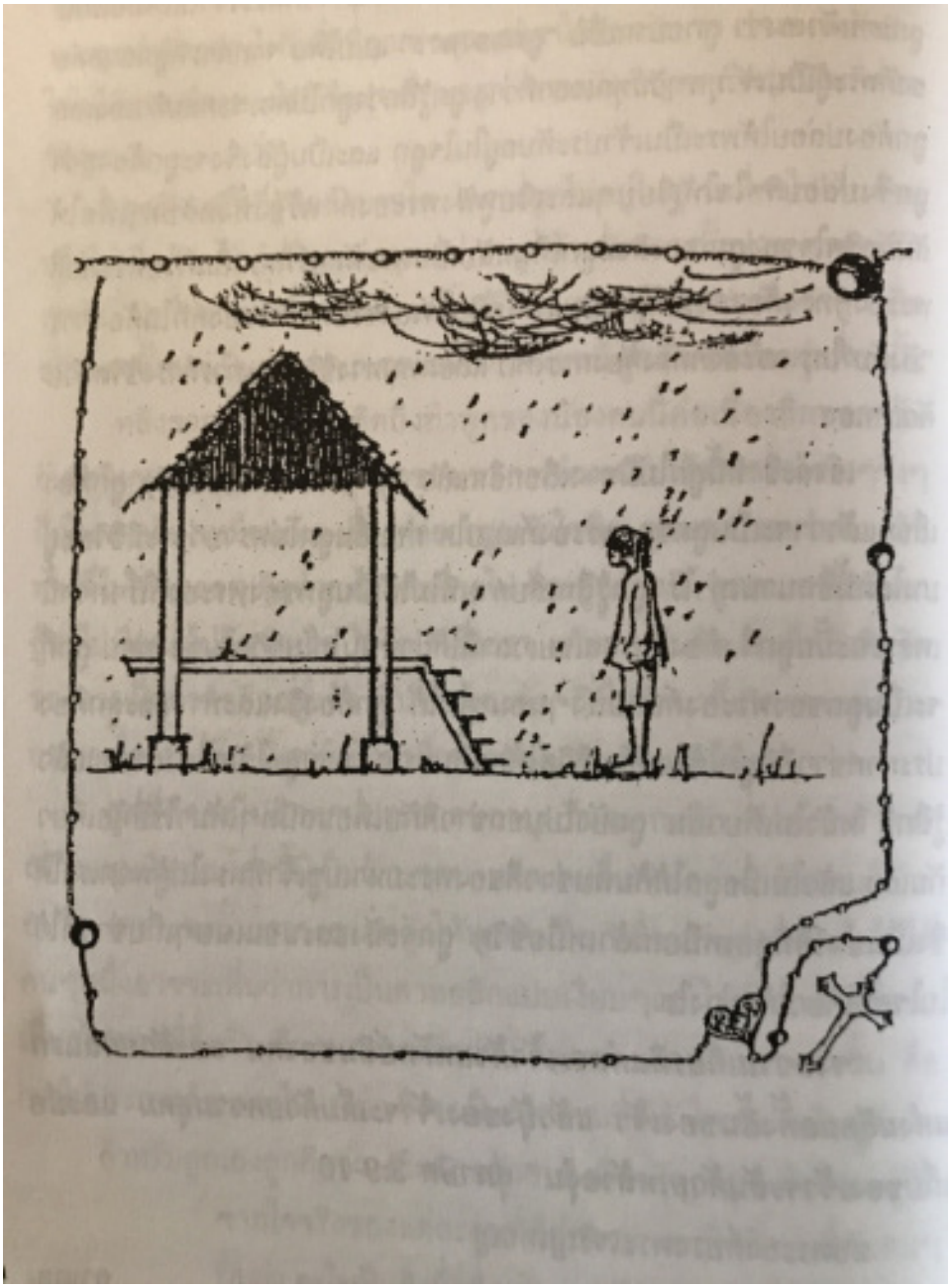

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 77

ความฝัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ครั้งหนึ่งลูกเคยเขียนกลอนบทหนึ่งถวายแด่พระองค์เป็นภาษาอังกฤษ ชื่อว่า “My Dream” หรือ “ความฝันของฉัน” ลูกเขียนไว้ดังนี้

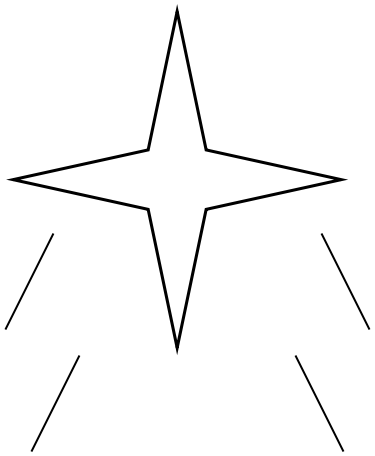

“กาลครั้งหนึ่ง ฉันเคยฝัน...
ว่าจะแก้สิ่งที่ผิด ป้อนคนที่หิว
รัก... และเพียงถูกรัก
กาลเวลาผ่านไป
ฉันรัก...แต่กลับถูกทรยศ
ฉันให้...แต่กลับถูกเมิน
ห้าทศวรรษผ่านไป
ฉันเห็นโลกใบนี้ไม่เป็นทรงกลมอีกต่อไป
แต่เป็นโลกที่บูดเบี้ยว น่าทุเรศเวทนา
ฉันทุกข์ทรมานใจสุดพรรณนากับสิ่งที่ค้นพบ
แต่แล้วคืนหนึ่ง...ท่ามกลางท้องฟ้าที่มืดมิดดังป่าทมิฬ
ฉันเห็นดาวเล็กๆ ดวงหนึ่ง
ส่องแสงระยิบระยับทอแสงสว่างอยู่ดวงเดียวบนท้องฟ้ามืดสนิทนั้น
และสิ่งที่ฉันเห็น
คือความสว่างรอบดวงดาวเล็กๆ นั้น
แม้จะเป็นความสว่างอันน้อยนิดแต่ประกายเดียว
แต่มันก็ทำให้เกิดความแตกต่าง
ฉันเกิดความยินดีปรีดา
แล้วฉันก็มีความฝันต่อไป...”

ด้วยหัวใจที่ซ่อมแซมใหม่และเสริมแต่งด้วยความรักของพระองค์ ลูกดำเนินชีวิตต่อไป และฝันต่อว่าลูกได้พบซีกโลกที่น่าอยู่แล้ว เป็นซีกโลกที่มีแต่มนุษย์ที่บอกว่ารักพระเจ้าและเป็นลูกของพระองค์ ลูกดีใจมาก ในที่สุด ลูกก็ได้พบแชงการีล่าบนโลกนี้แล้ว ลูกจะได้อยู่กับเพื่อนมนุษย์ที่มีใจบริสุทธิ์ รักพระ มีแต่ความจริงใจแล้ว ไชโย! ขอบคุณพระเจ้า

กาลเวลาผ่านไป ลูกเริ่มรู้สึกว่า สายตาของลูกคงมีปัญหา จากที่ลูกคิดว่าสิ่งแวดล้อมใหม่ที่ลูกอยู่เป็นสิ่งแวดล้อมที่บริสุทธิ์ มีแต่สีขาวและสีเขียวของธรรมชาติ ลูกเริ่มมองเห็นสีต่างๆ ที่ทำให้สีขาวที่ลูกเคยเห็นเดิมเปรอะเปื้อนเลอะเทอะ ไม่ใช่น่ะ! ตาฝาดไปเอง ลูกบอกตัวเอง คนที่รับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระแล้วต้องสีขาวซิ สีต่างๆ ที่ลูกเริ่มเห็นคงเป็นเพราะตาฝ้าฟางไปเอง

และแล้ว...อยู่มาวันหนึ่ง บนซีกโลกใหม่ที่ลูกอาศัยอยู่ เกิดวิปริตทางลมฟ้าอากาศ ฟ้ามืดครึ้ม ลมพัดแรงจัด พายุตั้งเค้ามาอย่างหนัก ผู้คนต่างตะโกนโหวกเหวกให้ช่วยกันสร้างที่พักให้เป็นที่หลบภัยพายุที่กำลังจะมา คนที่มีฐานะหน่อยก็ตะโกนดังหน่อย เขาพร้อมที่จะช่วยในด้านทรัพย์สินเงินทอง ให้รีบสร้างเร็วๆ เดี๋ยวพายุมาจริงๆ คนจะได้มีที่พัก

ด้วยความเซ่อบริสุทธิ์ ลูกรวบรวมคนบางคนทุ่มสุดกำลังกายและกำลังใจ สร้างที่พักขึ้นมาอย่างรีบด่วน ทางกลางสายฝนที่สาดลงมาอย่างหนักและสายลมที่พักกระหน่ำอย่างแรง พวกเราไม่กี่คนทำงานอย่างไม่กลัวความเหน็ดเหนื่อย แม้ตัวจะเปียกปอน แม้กายจะเหนื่อยปานกระดูกจะสลาย พวกเราก็โหมสร้างต่อไป ด้วยคิดว่าจะเป็นที่พักหลบพายุของเพื่อนบ้านคนอื่นได้

ครั้นที่พักสร้างใกล้จะเสร็จ ลูกและเพื่อนๆ ที่ได้ร่วมกันสร้างก็ต้องยืนตะลึงงัน เมื่อได้ยินคนที่บอกให้พวกลูกสร้างที่พักตั้งแต่แรก แอบไปกระซิบบอกผู้คนทั้งหลายว่า ไอ้ที่พักที่คนเหล่านี้สร้างน่ะ มันไม่ดี เข้าไปอยู่ทำไม เข้าไปก็เปียกปอนเท่านั้นยังไม่พอ พวกเขาเดินจากไปหน้าตาเฉย หลบเข้าคฤหาสน์ของแต่ละคนไป ท่างกลางเสียงหัวเราะส่งท้ายมาว่า “คนโง่เท่านั้นที่ยอมเปียกปอน และเหนื่อยเปล่าเช่นนี้”

ทุกคนเดินจากไปอย่างไม่ใยดี ในความฝัน ลูกยืนนิ่งสงบเหลืออยู่คนเดียว ท่ามกลางสายฝนที่ตกลงมาอย่างหนัก ลูกยืนตัวสั่นด้วยความหนาวและเปียกชุ่มไปทั้งตัว แต่ที่น่าอัศจรรย์ ในความฝันนั้น แม้ภายนอกลูกจะหนาวเหน็บไปทั้งตัวเพราะดินฟ้าอากาศ แต่ใจลูกกลับรู้สึกอบอุ่น ลูกรู้สึกว่ามีแสงสว่างเป็นดวงประทีป ส่องรัศมีแห่งความอบอุ่นตรงกลางดวงใจของลูก ความหนาวและความเปียกปอนนั้น ไม่ได้ทะลุเสื้อผ้าอาภรณ์ของลูกเข้าไปในร่างกายหรือจิตใจของลูกเลยแม้แต่น้อย

ทันใดนั้น ลูกรู้สึกว่า มีแขนใหญ่ 2แขนเข้ามาโอบกอดลูก และฟ้าฝนก็ได้หยุดอย่างกะทันหัน บนท้องฟ้าคงมีแต่ดวงอาทิตย์ส่องแสงสว่างจ้าเป็นประกาย ที่พักที่ลูกและเพื่อนๆ บางคนได้ช่วยกันสร้างก็ได้อันตรธานหายไป

มันเป็นความฝันในความฝัน และลูกก็ตื่นขึ้นมา

...และพบว่าลูกกำลังยืนอยู่ท่ามกลางแสงแดดที่ส่องแสงสว่างจ้าเป็นประกาย ลูกเดินกลับเข้าบ้านอย่างช้าๆ และหยิบปากกาขึ้นมาเขียนกลอนบทใหม่

“จากนี้ไป
แม้ฉันจะถูกทรยศ เมื่อรัก
แม้ฉันจะถูกเมิน เมื่อให้
ฉันก็ยังคงจะรักและยังคงจะให้
และยังคงจะแก้สิ่งที่ผิด และป้อนคนที่หิว
แต่ฉันจะไม่ฝันอีกต่อไป
ฉันจะอยู่บนโลกใบบูดเบี้ยวใบนี้
อย่างตาสว่าง เท้ามั่นคง และใจบริสุทธิ์ เหมือนเดิม
เพราะคราวนี้ **ฉันมีพระองค์** เป็นหลักศิลากลางใจ”

“จงฟังเรา เจ้าทั้งหลายผู้รู้ถึงความชอบธรรม ชนชาติซึ่งพระธรรมของเราอยู่ในใจ อย่ากลัวการตำหนิของมนุษย์ และอย่าวิตกต่อการกล่าวหยาบช้าของเขา เพราะว่าตัวแมลงจะกินเขาเหมือนกินเสื้อผ้า และตัวหนอนจะกินเขาเหมือนกินขนแกะ แต่การช่วยกู้ของเราจะอยู่เป็นนิตย์ และความรอดของเราจะอยู่ตลอดทุกชั่วชาตพันธุ์” อิสยาห์ 51: 7-8

ลูกรักพระองค์พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 78

การเป็นพยาน (Witnessing)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อเร็วๆ นี้ ลูกได้ถูกเชิญไปงานเลี้ยงของคริสตจักรแห่งหนึ่ง อันที่จริง เขาขายบัตรเพราะมีการรับประทานอาหารโต๊ะจีน บังเอิญเพื่อนที่เชิญลูกได้จัดการซื้อบัตรให้เรียบร้อย

ลูกเลยไปรับประทานฟรี ☺

งานนี้ทางคริสตจักรเขาจัดเป็นล่ำเป็นสัน ทุกๆ กี่เดือนก็จะจัดโดยจะสรรหาสมาชิกของเขาที่มีเรื่องราวสัมผัสพระที่น่าสนใจมาแบ่งปัน (พวกเขาใช้คำว่า การเป็นพยานหรือ Witnessing) ครั้งละ 2-3คน แล้วก็ขายบัตรให้สมาชิกเข้าฟังพร้อมรับประทานอาหาร เงินที่ได้ก็ยกให้โบสถ์ไป ปรากฏว่า เขาต้องการเพียง 2คน แต่มีผู้สมัครมาเป็นพยานถึงร้อยกว่าคน! ทางคริสเตียนเขาตื่นตัวในการเป็นพยานมาก ปรากฏว่าคืนนั้น ทั้งผู้เป็นพยานและผู้ฟังพยานต้องน้ำตาไหลเปาะแปะกันเป็นแถว ลูกมองไปรอบๆ แม้แต่ผู้ชายก็เช็ดน้ำตากันถ้วนทั่วหน้า ลูกเองต้องใช้กระดาษทิชชูไปหลายแผ่น และท้ายสุดทั้งผู้เป็นพยานและผู้ฟังต่างได้รับประโยชน์โดยรู้สึกว่าได้สัมผัสพระคริสตเจ้า ผ่านคำแบ่งปันของพยานทั้งสองนั้น พยานก็สรุปว่าเพราะความทุกข์ที่เขาได้รับทำให้เขาสามารถเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าได้ ผู้ฟังก็รู้สึกได้รับการหนุนใจจากการต่อสู้อันโชกโชนของเขาทั้งสองว่า หากใครยึดมั่นในองค์พระคริสต์แล้ว แม้แต่ความทุกข์แสนสาหัสก็ไม่สามารถทำลายเขาได้

และในสัปดาห์ที่แล้ว กลุ่มสตรีที่ลูกเป็นสมาชิกอยู่ได้มีการจัดประชุมกับสมาชิกคริสตจักรหลายแห่งเพื่อเตรียมจัดงานร่วมกัน ระหว่างช่วงพัก สมาชิกคนหนึ่งขององค์กรลูกได้พบกับอาจารย์ท่านหนึ่งของคริสตจักร และได้ปรารภขึ้นว่า ชีวิตของเขาในช่วงหลังๆ ประสบปัญหาหลายอย่าง แต่ละอย่างหนักหนาสาหัส บังเอิญวันก่อนเขาได้อ่านหนังสือประวัติชีวิตอาจารย์ผู้นี้เขียนเกี่ยวกับตัวเอง ทำให้มีกำลังใจในการต่อสู้เพราะเขาทราบแล้วว่าไม่ใช่เขาคนเดียวที่มีปัญหา และข้อคิดของอาจารย์ในการดำรงชีวิตในยามมีทุกข์โดยยึดพระเยซูคริสต์เป็นหลัก ทำให้เขามีความเชื่อมากขึ้น อาจารย์ผู้นี้ได้แบ่งปันต่อว่าการเป็นพยานของผู้ที่มีประสบการณ์สัมผัสพระเจ้านั้น เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นมาก เพราะสำหรับคนที่ไม่มีความเชื่อในพระเจ้าอย่างลึกซึ้งนั้น เรื่องเกี่ยวกับพระเกี่ยวกับเจ้า ดูเหมือนจะเป็นแค่ Myth เพราะเป็นเรื่องจับต้องไม่ได้ และมองก็ไม่เห็น แต่ถ้าผู้ที่ได้สัมผัสพระมาแล้วเป็นพยาน ผู้ฟังก็สามารถมองเห็นพระในลักษณะเป็นรูปธรรมได้ ดังนั้นทางคริสเตียนจึงเน้นเรื่องการเป็นพยานมาก

จากประสบการณ์เหล่านี้ ทำให้ลูกคิดถึงการเป็นพยานของลูก ตอนที่ลูกรับศีลล้างบาปใหม่ๆ ลูกปิดปากเงียบ ไม่กล้าพูดหรือทำอะไร เพราะสังคมเมืองไทยโดยทั่วไปจะไม่มีใครเปิดเผยเรื่องราวของตัวเอง โดยเฉพาะในทางลบ มีใครบ้างที่จะไปป่าวประกาศว่าตัวเองกำลังตกงาน เป็นNPL ถูกสามีทิ้ง ฯลฯ ส่วนใหญ่มักจะโอ้อวดหรือพูดให้คนอื่นเลื่อมใสหรือยกย่องทั้งนั้น ลูกได้ดูรายการโทรทัศน์หนึ่งเมื่อไม่นานมานี้ มีทีมงานไปสัมภาษณ์สตรีไฮโซผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นผู้ที่สังคมไทยรู้จักดี

เขาให้สัมภาษณ์ว่า เขาเกิดมาโชคดีมาก สามีก็ดี ตามใจทุกอย่าง เงินทองเยอะแยะ ลูกๆ ก็ดีเหลือเกิน ขนาดเรียกว่าเป็นอภิชาตบุตรได้ ผู้ที่สัมภาษณ์ก็ปรารภว่า ชาติก่อนคุณพี่คงทำบุญไว้เยอะ จึงมีชีวิตที่สุขสมบูรณ์เช่นนี้ ลูกเองก็ไปปรารภให้ลูกๆ ฟังเวลารับประทานข้าว ปรากฏว่าลูกๆ หัวเราะก้าก บอกว่าลูกชายของคนๆ นี้ติดยา พวกวัยเดียวกันรู้ทั้งเมือง จะเป็นอภิชาตบุตรอภิชาตบิดอะไรกัน ลูกก็บอกว่างั้นแม่เขาให้สัมภาษณ์เช่นนั้นได้อย่าง ลูกๆ ก็หัวเราะอีก บอกว่า “ไว้หลอกคนที่ถูกหลอกง่ายอย่างหม่ำมี้ไง” อ้าว!....

ย้อนกลับมาถึงการเป็นพยาน ลูกมีโอกาสเป็นพยานครั้งแรกตอนไปประชุม SEARLM II ที่ประเทศฟิลิปปินส์เมื่อ 4 ปีก่อน ในครั้งนั้นมีผู้เข้าร่วมประจาก 9 ประเทศ และวันสุดท้ายเป็นวันที่พระสงฆ์จากประเทศไทยต้องเป็นผู้ทำมิสซาและในช่วงที่พระสงฆ์เทศน์ปกติ เขาจะให้ delegate ขึ้นไปเป็นพยานแทน ปรากฏว่าขณะที่ลูกพูดไป คนที่ฟังก็ร้องไห้ไป และเมื่อพูดจบมีคนมาสวมกอดลูกหลายคน และที่ประทับใจที่สุดคือ มี 4คนมาแบ่งปันความทุกข์ของเขาให้ลูกฟัง ต่อมาวัดที่ลูกเป็นสัตบุรุษมีการจัดไปแสวงบุญ ระหว่างการเดินทางบนรถบัส พ่อได้ขอให้แต่ละคนแบ่งปันความเชื่อให้ซึ่งกันและกันฟัง ทุกคนต่างเล่าประสบการณ์ชีวิตของตนเองก็ให้เพื่อนๆ ฟังหลังจากนั้น พระสงฆ์ได้มาบอกกับลูกว่า “พ่อคิดว่า พันธกิจที่พระเจ้าต้องการให้เธอทำ คือการเป็นพยาน” คำพูดของพ่อองค์นั้นได้ก้องกังวานในใจของลูกตลอดมา แต่ลูกก็ยังไม่กล้านำเรื่องราวชีวิตไปเปิดเผยจริงๆ อยู่ดี

ครั้นต่อมา ความเจ็บปวดในหัวใจของลูก จากเรื่องราวในอดีตก็ไม่ยอมหายไปสักที ลูก heal ไม่ได้ ลูกสวดขอพระสวดแล้วสวดอีก ให้เมตตาลูกและช่วย heal ลูกเถิด และนั่นเป็นจุดเริ่มต้นของการเขียนบทสวดของลูก ลูกเขียนความทุกข์ทั้งหมดถวายพระองค์ ระบายให้พระองค์ฟัง และร้องไห้ผ่านบทสวดถึงพระองค์ ในเวลาเดียวกัน ลูกได้แต่อ่านหนังสือเกี่ยวกับจิตวิทยาเพื่อรักษาแผลหัวใจตนเองเพราะในเมืองไทย การไปหาจิตแพทย์เป็นเรื่องใหญ่

ลูกจับใจความได้ว่า การบำบัดความเจ็บปวดที่ดีที่สุดของอดีตที่มีเรื่องร้ายๆ คือการกล้าพูดถึงประสบการณ์นั้นอย่างเปิดเผย ลูกคิดแล้วคิดอีก ในที่สุด ลูกตัดสินใจว่า (คงเป็นการสัมผัสใจจากพระมากกว่า) ลูกควรจะรวม 2อย่างเข้าด้วยกัน คือการกล้าเปิดเผยประวัติที่ลูกต้องต่อสู้อย่างสาหัสสากรรจ์แต่ออกมาในรูปของการเป็นพยานเพื่อถวายเป็นพระเกียรติมงคลแด่พระเป็นเจ้า และเพื่อให้สอดคล้องกับคำแนะนำของพ่อองค์นั้น

เมื่อคิดดังนั้นแล้ว สิ่งแรกที่ลูกทำคือ ลูกได้ปรึกษากับลูกๆ ทั้ง 4คนว่า หากลูกเปิดเผย เรื่องราวชีวิตของตนเอง ให้คนทั่วไปทราบ จะมีผลกระทบกระเทือนอะไรถึงพวกเขาหรือไม่ ถ้ามี ลูกจะไม่ทำ ขอบคุณพระเจ้า ลูกๆ ทุกคนบอกว่า “หม่ำมี้ทำไปเถิด ถ้าเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้า หม่ำมี้ไม่ต้องเป็นห่วงพวกเรา พวกเราไม่มีปมด้อย พวกเราภูมิใจตัวหม่ำมี้” ลูกน้ำตาซึม ขอบคุณพระเจ้าอีกครั้งที่ประทานพระพรให้ลูกมีลูกๆ ที่น่ารักและหนักแน่นทั้ง 4 คนเช่นนี้

หลังจากที่ลูกเริ่มแบ่งปันเรื่องราวชีวิตของลูกอย่างเปิดเผย ลูกรู้สึกว่ามีอัศจรรย์เล็กๆ เกิดขึ้น ทุกๆ ครั้งที่ลูกพูดเสร็จจะต้องมีคนที่ฟังลูกเข้ามาจับไม้จับมือ ร้องไห้และเล่าเรื่องราวความทุกข์ของเขาที่เก็บไว้ไม่กล้าเล่าให้ใครฟัง ให้ลูกฟังและเขาก็จะขอให้ลูกสวดให้เขา เป็นอย่างนี้**<u>ทุกครั้ง</u>** และลูกก็จะสวดขอพรจากพระให้เขาเหล่านั้นด้วยความเต็มใจและยินดีทุกครั้ง ทีละนิดทีละหน่อย ลูกมีความรู้สึกว่าความทุกข์ในอดีตของลูกไม่ได้เกิดขึ้นโดยเปล่าประโยชน์ ลูกกำลังจะใช้มันเป็นสะพานให้คนอื่นเดินข้ามไปพบพระในยามทุกข์ยาก ในขณะที่คนจำนวนมากมองลูกด้วยความไม่เข้าใจว่า คาทอลิกใหม่คนนี้นำเรื่องราวของตนเองมาเปิดเผยโดยไม่ปิดบังเช่นนี้ เขาไม่อายหรือ หรือเขาทำไปทำไม ลูกก็รับใช้พระองค์ไปอย่างเงียบๆ ในใจตามน้ำพระทัยของพระองค์ และโดยไม่รู้ตัว แอกในใจลูกก็ค่อยๆ เบาลงๆ ความเจ็บปวดในใจที่ลูกไม่สามารถลบออกไปจากความรู้สึกได้ก็ค่อยๆ เลือน....ๆ...ๆ หายไป กว่าลูกจะมารู้สึกตัวอีกครั้งหนึ่ง ลูกก็พบว่าในใจลูกมีแต่ความยินดีปรีดาในการรับใช้พระองค์และมีความสันติสุขแทนความเจ็บปวดที่มีอยู่เดิม พูดง่ายๆ ลูกมัวแต่รับใช้พระองค์จนลืมความทุกข์ไปจนหมดสิ้น แต่ถึงตอนนั้นลูกทราบแล้วว่าพระองค์ได้ heal ลูก ตามคำสวดภาวนาวอนขอของลูกแล้ว เป็นอัศจรรย์ที่พระองค์

ได้ทรงประทานให้แก่ลูกอีกครั้งหนึ่ง!

จากนั้นเป็นต้นมา ลูกจึงตัดสินใจเป็นพยานในพระองค์อย่างต่อเนื่องเรื่อยๆ มา

ลูกเขียนบทสวดบทนี้เสียยืดยาว เพียงเพื่อจะกราบทูลต่อพระองค์ว่า ลูกกตัญญูรู้คุณต่อพระองค์ที่สุด เพราะพระองค์ทรงประทานให้ลูกมีชีวิตใหม่อย่างอัศจรรย์ เพราะทุกวันนี้ ไม่ว่าสิ่งแวดล้อมจะเป็นอย่างไร จะแดดร้อนเปรี้ยงหรือจะหนาวจัดจนตัวสั่น ลูกคงมีความรู้สึกอบอุ่นใจและวางใจเหมือนเด็กน้อยที่มีพ่อแม่รักและทะนุถนอม มันเป็นความรู้สึกที่วิเศษที่สุด พระเจ้าข้า

“พระองค์ทรงช่วยเราทุกครั้งที่เราเดือดร้อน
เพื่อให้เราสามารถช่วยคนที่เดือนร้อนนานาประการได้” 2 คร. 1 : 4

ขอขอบคุณพระคุณพระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระ: องคนหนึ่ง

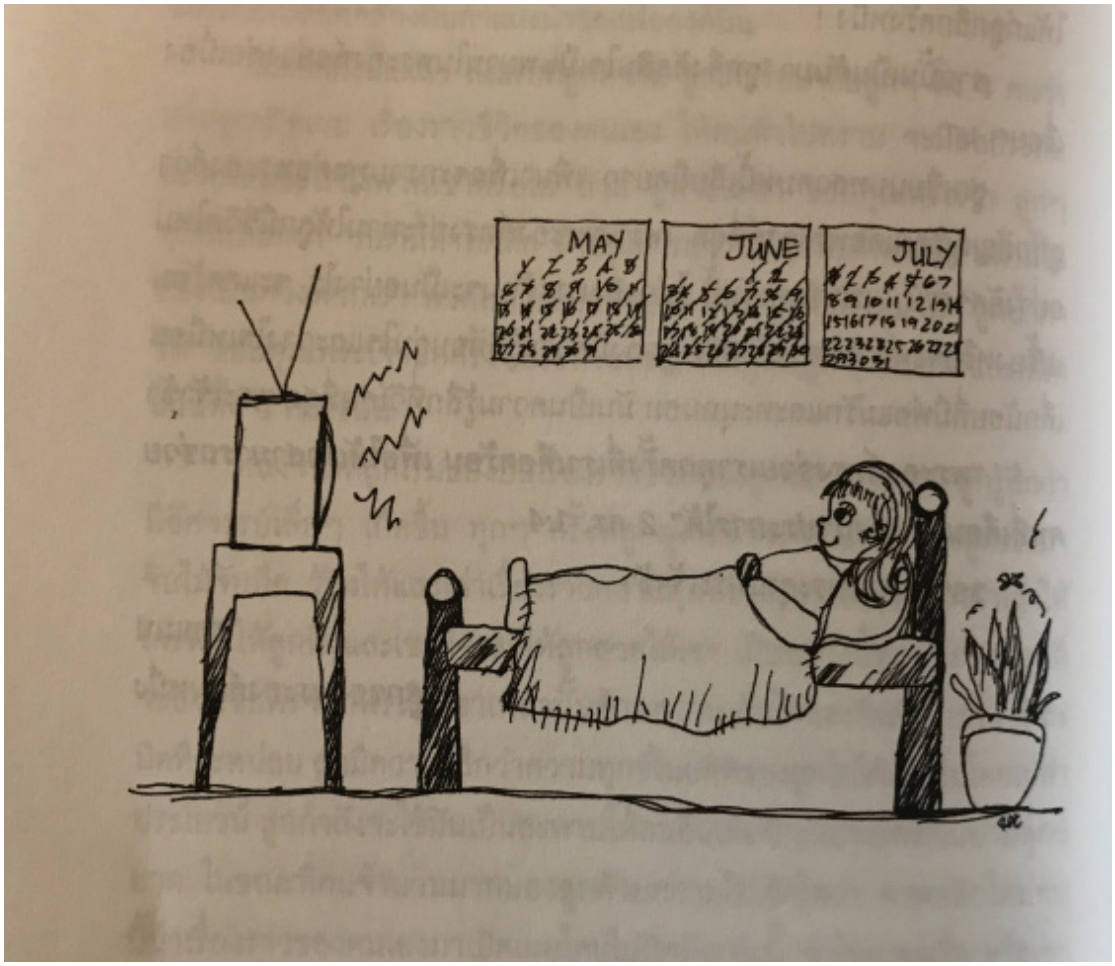
MAY
JUNE
JULY

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 79

รางวัลจากพระ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในช่วง 2-3เดือนก่อน ลูกทำงานหนักมาก ทั้งงานราษฎร์งานหลวงและงานรับใช้พระ ลูกเกือบจะทำงาน 7 วันต่ออาทิตย์ วันละ 10กว่าชั่วโมง เป็นเวลาหลายเดือนติดต่อกัน และด้วยความเหนื่อยล้า ลูกก็แอบคิดในใจว่า ชีวิตของผู้หญิงที่เป็นคุณหญิงคุณนาย มันเป็นยังไงน้า คงมีความสุขมากนะ แต่เราเป็น working woman คงไม่มีโอกาสได้ลิ้มรสชีวิตสุขสบายเช่นนี้หรอก

ปรากฏว่า...พระเจ้าทรงได้ยินทุกอย่างแม้กระทั่งความปรารถนาเล็กๆ ของลูกเล็กๆ คนหนึ่ง

จู่ๆ ลูกก็ไม่สบาย เมื่อไปพบแพทย์ปรากฏว่าผลตรวจเลือดออกมา แพทย์บอกว่า เป็นตับอักเสบค่อนข้างมาก และสั่งให้ลูกหยุดพักงานทันที พร้อมทั้งกำชับว่า หากลูกไม่รับปากว่าจะนอนพักแบบไม่ทำอะไรเลยที่บ้าน จะจับลูก admit เข้าโรงพยาบาล ด้วยความไม่อยากอยู่ร.พ. ลูกรีบรับปาก และได้ทำตามคำสั่งของแพทย์อย่างเคร่งเครียด

ผลก็คือ ลูกได้ตื่นนอนเกือบเที่ยงวันทุกวัน บางวันก็เกือบบ่ายโมง ตื่นมาก็รับประทานข้าวต้ม อ่านน.ส.พ.แล้วก็เดินไปชมต้นไม้ ดูทีวี กลางวันซึ่งเป็น luxury ที่ลูกไม่เคยได้สัมผัสมาก่อนในชีวิต แล้วก็สวดสายประคำ แล้วก็รับประทานอาหารเย็น ดูทีวีอีกแล้วก็นอน โอ้โฮ! นี่คือชีวิตประจำวันของคุณหญิงคุณนายนี่นา ☺

แต่ตอน 2-3 วันแรก ลูกรู้สึกตกใจว่าที่ลูกป่วยเป็นโรคตับเช่นนี้ เป็นการเตือนจากพระรึเปล่า หรือเป็นการไม่พอพระทัยของพระองค์ในสิ่งอะไรที่ลูกได้ทำไปโดยไม่รู้ตัวรึเปล่าแล้ว ลูกก็สวดต่อพระองค์อย่างจริงใจ ว่าลูกกำลังฟังพระองค์อยู่ว่าทำไมลูกจึงป่วยเช่นนี้

วันเวลาผ่านไปจากวันเป็นสัปดาห์ จาก 1สัปดาห์เป็น 2สัปดาห์ และ 3สัปดาห์ สิ่งที่ลูกได้สัมผัสในใจคือ ความสงบสุข และความใกล้ชิดกับพระองค์ ลูกได้ยินและได้สัมผัสแต่ความรักของพระองค์โดยไม่มีความรู้สึกอย่างอื่นใด ทำให้ลูกทราบว่าการที่พระองค์ทรงให้ลูกป่วยครั้งนี้ **เพราะรักลูก** ต้องการให้ลูกพักผ่อนโดยไม่มีคำโต้แย้ง เพราะหากสาเหตุของการป่วยไม่ใช่เกี่ยวกับตับ ลูกคงไม่ยอมพักเช่นนี้ ด้วยความปรารถนาเล็กๆ ในใจที่ อยากสัมผัสชีวิตของการเป็นคุณหญิงคุณนาย พระองค์ก็ทรงพระทัยดีเหลือเกิน ประทาน “รางวัล” ให้ลูกได้เป็น “คุณนายตื่นสาย” ตั้งเกือบเดือน!

ลูกคิดว่าลูกคงเป็นคนป่วยที่มีความสุขที่สุดในโลก เพราะจากความเจ็บป่วย ลูกก็ยิ่งได้สัมผัสพระองค์ใกล้ชิดมากขึ้น ลูกรู้สึกว่านี่แหละคือความแตกต่างของคนมีพระกับคนไม่มีพระ

นอกจากนี้ พระองค์ยังทรงประทานโอกาสให้ลูกเป็นพยานถึง 2ครั้ง 2คราในความยิ่งใหญ่ของพระองค์ในช่วงที่ลูกป่วยอยู่ ครั้งแรกครอบครัวของลูกกำลังจะรับประทานอาหารเย็น ลูกสวดก่อนอาหารว่า “ขอบคุณพระเจ้า ที่ทรงทำให้ลูกไม่สบายครั้งนี้...” ปรากฏว่า ลูกชายของลูกทำตาโต ถามว่า “ขอบคุณพระเจ้าที่มีไวรัสเข้าตับหม่ำมี้นะหรือ” ลูกหัวเราะก๊าก

“ไม่ใช่ ขอบคุณพระเจ้าที่ทรงประทานชีวิต “คุณนายตื่นสาย” ให้หม่ำมี้ต่างหาก” แล้วลูกก็อธิบายให้ลูกๆ ฟังว่า ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเรา หากเราขอบคุณพระและมองชีวิตในแง่บวกก็เท่ากับได้รับพระพรจากพระในทุกกรณี ลูกชายเม้มปากและพยักหน้าและบอกว่าเขายอมรับว่าเขายังไม่มีความเชื่อเท่าแม่!

อีกรายเป็นเพื่อนนักธุรกิจคนหนึ่งของลูก เขาทราบว่าลูกป่วยก็โทรมาถามไถ่อาการ คนคนนี้เคยพูดว่า คนที่รู้จักลูกจะไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าไม่ได้ เขาเป็นห่วงว่าการที่ต้องพักอยู่บ้านเกือบเดือนเช่นนี้ คงทำให้คนทำงานหนักอย่างลูกหงุดหงิดไม่น้อย ตรงกันข้าม เขากลับพบว่าลูกมีแต่สรรเสริญพระเจ้าให้เขาฟังว่า เป็นพระคุณของพระที่ทำให้ลูกได้พักผ่อน เขาหัวเราะชอบใจบอกว่า “คนที่มีพระอย่างพี่ก็ดีนะ สามารถขอบคุณพระได้ในทุกกรณี”

แน่นอนที่สุด เพราะลูกจำพระวาจาบทนี้ของพระองค์ได้

“จงชื่นบานอยู่เสมอ จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ
จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า” 1 เธสะโลนิกา 5:16-18

ขอขอบพระคุณพระองค์พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

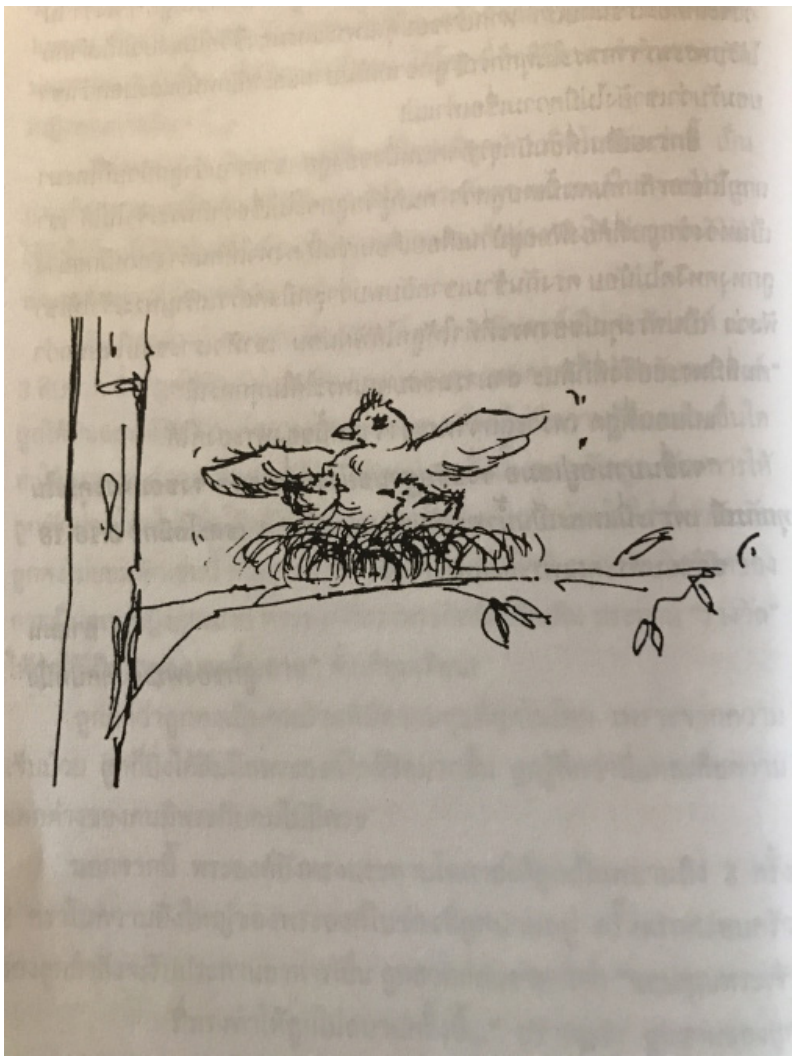

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 80

ต้นไม้พบพระ.....ตอน 2

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเคยเขียนบทสวดถึงพระองค์ กราบทูลถึงเรื่องต้นไม้ที่บ้านลูกว่า ลูกชอบต้นไม้มาก ปลูกไว้มากมายหลายสิบกระถาง ต่อมาแม่บ้านไปซื้อถังมาหมักเศษอาหารที่เหลือ ทำเป็นปุ๋ยอินทรีย์ นำไปรดแต่ละกระถาง ทำให้ต้นไม้แต่ละต้นผลิดอกออกใบอย่างงดงาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้นโมกต้นหนึ่งที่ลูกตั้งไว้หน้าบ้าน ที่แต่เดิมเป็นต้น"แฝดน้อง" คือไม่ค่อยยอมโตเท่าอีกต้นที่ซื้อมาพร้อมกัน ปรากฏว่า พอได้ปุ๋ยอินทรีย์ไม่นานก็แตกใบอ่อนเขียวขจีไปทั้งต้น แต่ละใบใหญ่หนาอย่างสุขภาพดี (ลูกเรียกว่าใบไม้อ้วน) ที่น่าตื่นเต้นที่สุดคือ มีวันหนึ่งลูกกลับมาจากทำงาน เงยหน้าเห็นมีอะไรติดอยู่ระหว่างกิ่งๆหนึ่งของต้นโมกนี้ ทีแรกลูกคิดว่าเป็นรังต่อ ก็ตกใจ เพราะถ้ามีรังต่ออยู่ติดตัวบ้านเช่นนี้ จะเป็นอันตรายกับเราได้ แต่ก็ไม่เห็นมีตัวต่อบินอยู่ข้างๆ และหลังจากนั้นลูกสังเกตว่ามีนกมาเกาะอยู่ และสิ่งที่ลูกเห็นในเวลาต่อมา ก็ทำให้ลูกตื่นเต้นมาก มีแม่นกกางเขนตัวหนึ่งมาทำรังอยู่บนต้นโมก ต้นที่แม่บ้านของลูกเรียกว่า "ต้นไม้พบพระ" นั่นเอง!

ปกติลูกไม่เคยพบเคยเห็นนกมาทำรังบนต้นไม้ที่ปลูกในกระถาง และโดยเฉพาะต้นที่ปลูกติดกับตัวบ้าน ส่วนใหญ่จะทำรังแต่บนต้นไม้ต้นใหญ่ๆและบนสนามห่างไกลจากตัวบ้านที่มีคนเดินพลุกพล่าน เมื่อลูกทราบว่าแม่นกมาทำรังบน"ต้นไม้พบพระ"ของลูก ลูกรู้สึกดีใจมาก เฝ้ามาดูมันทุกเช้าทุกเย็น และเห็นทุกขั้นตอนของการสร้างครอบครัวใหม่ ของแม่นกตัวหนึ่ง ตั้งแต่มันสร้างรัง ออกไข่ กกไข่ของมัน และแล้ววันหนึ่ง ลูกก็เห็นลูกนกตัวเล็กๆ 2 ตัว โผล่ขึ้นมาเหนือขอบรัง เนื่องจากรังนกอยู่เหนือระดับสายตาของลูก ลูกก็เลยต้องเขย่งดูทุกวัน แม่นกก็ขยันบินไปบินมาหาอาหารมาป้อนลูกน้อยทั้งสองของมันทุกวี่ทุกวัน ลูกเฝ้าดูมันด้วย fascination ระหว่างนั้นลูกก็ถือกล้องมาถ่ายรูปลูกนก ปรากฏว่าแม่นกหวงลูกน้อยๆ ของมัน ก็เลยบินจะมาจิกกล้องลูก ลูกต้องหลบพัลวัน ต่อมาลูกก็เลยแอบถ่ายห่างหน่อย แต่ใช้ซูมเอา ปรากฏว่ามันก็ยังหวงลูกของมัน และพยายามจะบินมาจิกลูกและกล้องทุกครั้งที่ลูกจะพยายามถ่ายรูปมัน สร้างความสนุกสนานแก่ลูกในการหลบหลีกแม่นก ขณะที่พยายามถ่ายรูปมันและลูกน้อยทั้งสองตัว

ต่อมาวันหนึ่ง ลูกจำได้ว่าเป็นวันหยุดสุดสัปดาห์พอดี ลูกเปิดประตูบ้านออกมาถึง เห็นมิเพียงแต่แม่นกที่อยู่กับลูกนกเท่านั้น แต่ปรากฏว่ามีพ่อนกมาร่วมวงด้วย ลูกรู้สึกทึ่งมาก ก็เลยยืนแอบดูครอบครัวนกว่ามันกำลังทำอะไรกัน เช้าวันนั้นเป็นวันที่ลูกนกทั้งสองโตได้ที่แล้ว พ่อนกก็เลยบินมาสมทบกับแม่นกมาสอนลูกนกทั้งสองตัวบิน! ลูกไม่เคยทราบมาก่อนว่าตามธรรมชาติแล้ว พ่อนกจะรู้ว่าลูกนกในรังเป็นลูกของมัน และรู้จักมาสอนลูกของมันให้บินเมื่อถึงเวลา (มีความรับผิดชอบมากกว่ามนุษย์ผู้ชายบางคนเสียอีก!) เช้านั้นลูกยืนดูครอบครัวของนก ทั้งพ่อแม่และลูกนกอีก 2 ตัว จนลืมเวลา ถ่ายรูปไปเกือบครึ่งม้วน ลูกรู้สึกถึงความรักความผูกพันของพ่อแม่นกที่มีต่อลูกนกทั้งสอง จากการที่พ่อแม่นกบินโผไปโผมา และลูกๆก็ทำตาม เป็นเวลานาน และแล้วก็ดูเหมือนได้เวลาแล้ว นกทั้ง 4 ตัวเกาะกิ่งไม้เรียงเป็นแถว เหมือนจะอำลาลูกแล้วนกทั้ง 4

ตัวก็บินหายไป

หลังจากเช้านั้น ลูกมองรังนกที่ว่างเปล่าด้วยใจที่อาลัยอาวรณ์ หวังแต่ว่าลูกนกอาจจะบินกลับมาเยี่ยมรังเกิดของมันอีก แต่... คำพังเพยที่ว่า “ลูกนกโผบินจากรัง...” ความหมายก็ชัดเจน ลูกนกพอโตพอก็โผบินจากรัง ไปแล้วก็ไปลับไม่มีการหวนกลับมาอีก มันสะท้อนชีวิตมนุษย์ได้ไหมหนอ?

แม้ครอบครัวนกกางเขนจะจากไปแล้ว แต่ลูกก็ดีใจที่ต้นไม้หน้าบ้านที่ลูกขนานนามว่าเป็น “ต้นไม้พบพระ” ได้ให้ความร่มเย็นจนเป็นที่พึ่งของนกมาสร้างรังได้ ทำให้ลูกคิดถึงพระวาจาของพระองค์บทนี้

“เขาเป็นเช่นต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ ซึ่งเกิดผลตามฤดูกาล
และใบก็ไม่เหี่ยวแห้ง การทุกอย่างซึ่งเขากระทำก็เจริญขึ้น”สดุดี 1:3

ขอพระองค์ทรงพระเจริญเทอญ

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 81

วัยชรา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกกลับถึงบ้าน ลูกสาวคนเล็กรีบบอกว่า “หม่ำมี้ขา ป้า...โทรมาค่ะ เขาฝากบอกหม่ำมี้ค่ะว่าเขาได้ขายทาวน์เฮาส์ของเขาแล้ว และกำลังจะไปอยู่สถานสงเคราะห์คนชราในสุดสัปดาห์นี้ เขาฝากเบอร์ให้หม่ำมี้โทรกลับค่ะ”

ลูกหยุดอึ้งไปชั่วขณะ นึกย้อนหลังไปหลายปีก่อน ตอนที่ลูกรู้จักเขาใหม่ๆในองค์กรหนึ่ง เขาเป็นผู้ใหญ่ที่แต่งตัวสวย ดูสง่างามสมวัย ขณะนั้นเขายังทำงานอยู่ ต่อมาเขาออกจากงานตามวัยเกษียณ เนื่องจากเขาไม่มีครอบครัว เขาจึงได้ทุ่มเทกำลังใจกำลังกายดูแลหลานเพื่อหวังว่า เมื่อแก่ตัวลงจะพึ่งเขาได้ นั่นมันหลายปีก่อน ต่อมาเขาได้เงียบหายไป จนกระทั่งโทรศัพท์ครั้งนี้

ลูกรีบโทรไปในวันต่อมา แต่ไม่มีคนรับ ลูกหวังว่าเขาคงยังอยู่บ้านเขา และได้พยายามโทรติดต่อไปอีก ในที่สุดก็ได้คุยกับเขา คืนนั้นเขาเล่าว่า 5 เดือนก่อน เขาถูกมอเตอร์ไซค์ชน แข้งหักเป็นสองท่อน คนขับมอเตอร์ไซค์ก็ไม่มีเงิน และไม่มีประกัน คงได้แต่ค่าชดเชยจากพรบ. พี่น้องและหลานๆก็ไม่มีใครเหลียวแล ในที่สุดเขาตัดสินใจขายบ้านที่เขาอยู่ เพื่อนำเงินส่วนหนึ่งมารักษาตัว และในที่สุดด้วยความอนุเคราะห์ของคุณพ่อองค์หนึ่ง เขาจึงจะได้ไปอยู่ในสถานสงเคราะห์คนชราแห่งนี้ในอีก 2 วันข้างหน้า

ตลอดเวลาที่เขาเล่าเรื่องราวชีวิตของเขาให้ลูกฟัง ลูกนั่งเงียบ รู้สึกสะเทือนใจ และสะท้อนชีวิตมนุษย์อย่างสลดใจ ลูกปลอบใจเขา และให้กำลังใจเขาพร้อมกับบอกว่า จะนำเข้าที่ประชุมกก.ขององค์กรที่เขาเคยเป็นสมาชิก เพื่อช่วยเหลือเขา เขาเงียบไปชั่วขณะ และขอร้องว่าอย่าทำเช่นนั้นเลย ลูกเข้าใจถึงความรู้สึกของเขาดี จึงได้บอกเขาว่า ถ้ายังงั้น ลูกจะไปเยี่ยมเขาดีไหม เขาดีใจมาก ลูกจึงรับปากว่า จะหาเวลาไปเยี่ยมเยียนเขา

ทันทีที่ลูกวางโทรศัพท์ลง ลูกคิดถึงอีกเรื่องราวหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นเมื่อ 40 กว่าปีก่อน ตอนนั้นลูกอายุน้อยมาก แต่จำความได้แล้ว มีอาซิ่มแก่ๆคนหนึ่ง หลังค่อมมาก เดินแบกคานไม้หอบผักบนตะกร้า 2 ใบหน้าหลังมาขายแถวๆ บ้าน ลูกจำได้ว่าลูกรู้สึกสงสารอาซิ่มคนนี้มาก ลูกบอกเขาว่าจะให้เงินเขา เขาปฏิเสธพร้อมกับบอกว่า เขาไม่ใช่ขอทาน เขามาขายผัก ลูกก็เลยซื้อคะน้ากับเขา ทุกครั้งๆละ 5 บาท (สมัยนั้น 5 บาทมีค่ามากทีเดียว ซื้อผักคะน้าได้กำเบ้อเร่อ) พออาซิ่มเดินไป ลูกก็จะค่อยๆย่องตามหลังและวางคะน้ากำนั้นคืนลงไปในตะกร้า วันหนึ่งลูกถามเขาว่า เขาไม่มีลูกหลานดูแลหรือ เขาตอบว่าสามีเขาตายไปแล้ว เขามีลูก 7 หรือ 9 คน (จำไม่ได้ซะแล้ว) แต่ไม่มีลูกคนไหนสนใจหรือเหลียวแลเขา เขาจึงต้องมาขายผักเช่นนี้ แม้ลูกจะอายุยังน้อยในตอนนั้น แต่ประสบการณ์กับอาซิ่มขายผักคนนั้น ทำให้ลูกตั้งจิตแน่วแน่ว่าวันหนึ่ง หากลูกมีปัญญาและกำลังทรัพย์พอ ลูกจะเปิดสถานสงเคราะห์คนชรา ลูกไม่ทราบว่าทำไมในวัยเด็กเช่นนั้น ลูกจึงมีความคิดเช่นนี้ แต่

เป็นความคิดที่ติดตรึงในใจมาตลอด

ช่วง 20 กว่าปีก่อนตอนที่ลูกเฟื่องฟูมากๆ ลูกคิดว่าลูกจะซื้อที่สัก 100 ไร่ ในจังหวัดที่ไม่ไกลมาก แล้วก็จะตั้งเป็นมูลนิธิ เพื่อดูแลโครงการสงเคราะห์คนชรานี้ ลูกมีความคิดในใจมาตลอดว่า เด็กที่เป็นกำพร้านั้นน่าสงสาร แต่เขายังมีชีวิตทั้งชีวิตข้างหน้าเขา ในขณะที่ "คนชรากำพร้า" นั้นน่าสงสารยิ่งกว่า เพราะในวัยนี้เป็นวัยที่เชื่อมต่อระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า (ตอนนั้นลูกคิดว่ากับชาติหน้า) หากเราสามารถช่วยให้คนชราที่ขาดที่พึ่ง มีชีวิตในบั้นปลายอย่างสงบสุขและจากโลกนี้ไปอย่างมีความสุขและความรัก เราก็จะทำบุญอย่างมหันต์

และแล้ว วันหนึ่งอาซิ่มคนนั้นก็ไม่มาขายผักอีก ลูกรอแล้วรอเล่า และเข้าใจว่าเธอคงตายไปแล้ว คงทิ้งไว้แต่ความทรงจำในสมองของลูกที่อยากจะช่วยคนชราที่ "กำพร้าอนาถา" สักวันหนึ่ง

และแล้วความฝันของลูกก็พังทลายลงเช่นเดียวกัน เมื่อเกิดอุบัติเหตุในโชคชะตาของลูก วัยทำงานของลูกถูกขโมยไป 10 กว่า 20 ปี กว่าลูกจะมีโอกาสกลับมาในโลกธุรกิจอีก ลูกก็รู้สึกว่าลูกก็ใกล้ "วัยชรา" เองซะแล้ว แต่ในขณะนี้ลูกถวายทุกสิ่งทุกอย่างให้พระเป็นคนกำหนด เพราะหากเป็นน้ำพระทัยของพระองค์แล้ว All things are possible with God (มาระโก 10:27) ในเวลาเดียวกัน แม้ลูกจะยังไม่มีปัญญาสร้างสถานสงเคราะห์คนชราเอง ลูกก็ยังสามารถไปช่วยเหลือคนชราได้ ลูกจึงติดสินใจไปดูแลคุณตาคุณยายที่สถานสงเคราะห์คนชราที่มีอยู่แล้วแห่งหนึ่งเป็นเวลาหลายปีติดต่อกันมา

ลูกเคยได้ยินคนแก่พูดเปรียบเทียบอยู่เสมอว่า พ่อแม่ 2 คนดูแลเลี้ยงลูกเป็นโหลได้ แต่ลูกเป็นโหลดูแลพ่อแม่ 2 คนไม่ได้ เช่นเดียวกับพี่น้องบางคนไม่มีน้ำใจให้แก่กันและกันเลย มันเป็นเรื่องน่าเศร้าแต่เป็นสัจจธรรมของชีวิต

ลูกขอจบบทสวดนี้โดยทูลขอพรจากพระองค์แก่พี่คนนี้เทอญ ตลอดจนแก่คนชราที่ขาดที่พึ่ง

ขอพระองค์โปรดประทานความรักไปสัมผัสจิตใจของคุณตาคุณยายเหล่านั้นโดยถ้วนทั่วหน้าเทอญ

"แต่ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสนแล้วยังใจจืดใจดำไม่สงเคราะห์เขา ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้" 1ยอห์น 3:17

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

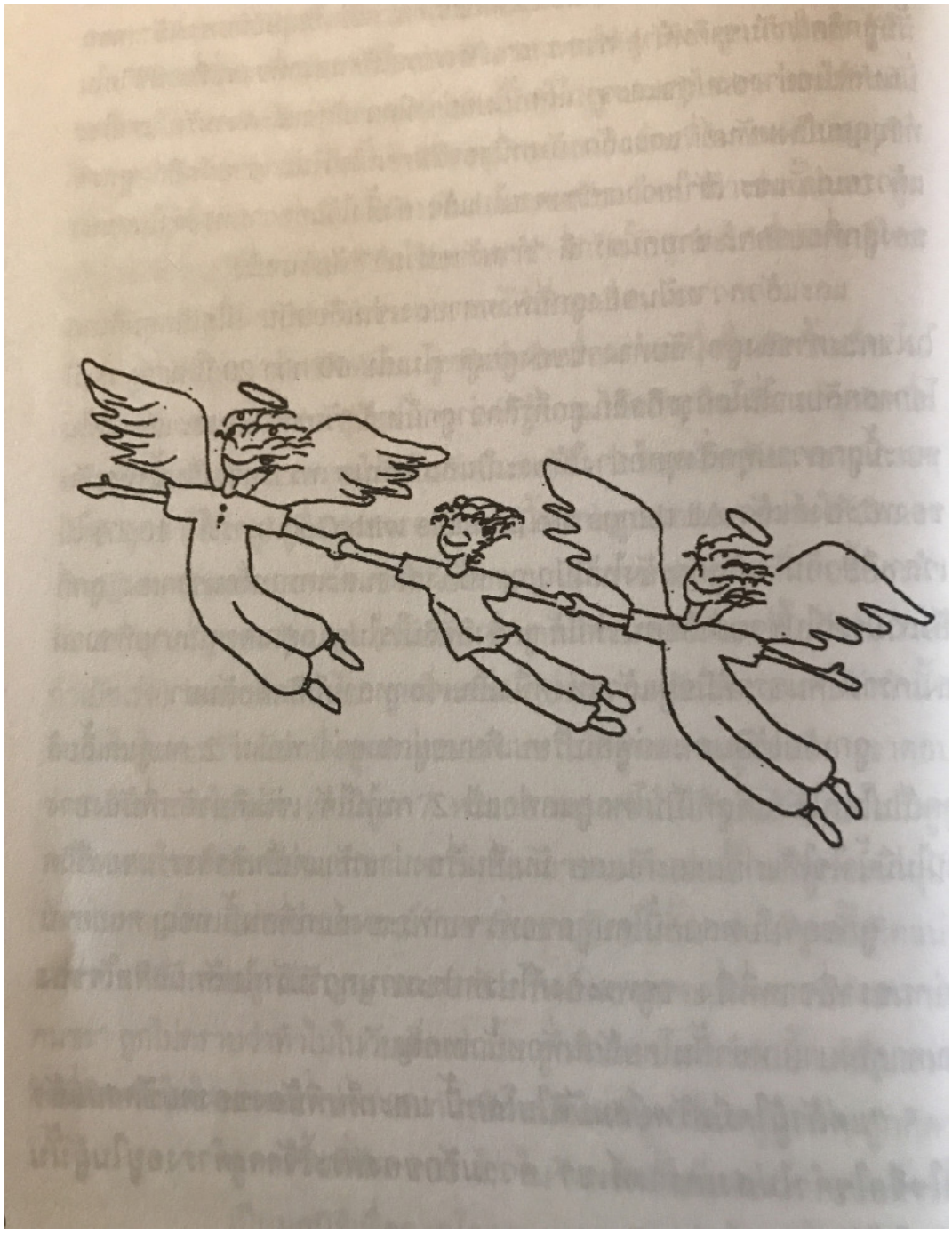

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 82

บรรยากาศของสวรรค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่ออาทิตย์ที่แล้วนี่เอง มีประสบการณ์อันหนึ่งที่ทำให้ลูกดีใจ (สุดๆ) ปลื้มใจ (สุดๆ) และตื่นเต้น (สุดๆ!)

ลูกมีโอกาสเข้าร่วมมิสซาที่มีแต่พระสงฆ์ทั้งหมดมีฆราวาสคนเดียวคือลูก!

ตอนที่มิสซาเริ่มใหม่ๆ ลูกยังไม่ทราบว่าจะไม่มีฆราวาสคนอื่นเข้าร่วมนมัสการด้วย แต่พอมิสซาเริ่มสักครู่ ลูกจึง realize ว่าลูกเป็นฆราวาสคนเดียว ทำให้ลูกรู้สึกตัวลีบ เล็กลงอย่างฉับพลัน และลูกสังเกตว่า เอ๊ะ! ทำไมพ่อๆ ถึงผลักแถวบุนวมที่ไว้คุกเข่าไปข้างหน้าหมด แล้วเดี๋ยวเวลาคุกเข่า พ่อๆ ค่อยผลักกลับมาหรือไง? ปรากฏว่า พอถึงเวลาที่ลูกคุกเข่า พ่อๆ ทุกองค์ยืนหมด และพอเวลาพ่อประธานเอามือปกศีล พ่อๆ ทุกองค์ก็ทำมือเช่นเดียวกันหมด ขณะนั้นลูกคุกเข่าอยู่ มองไปรอบๆ พ่อๆ ทุกองค์ยืนอยู่อย่างเด่นสง่า ในชุด(หล่อ) สีขาวของพ่อ และเมื่อถึงเวลาร้องเพลง พ่อๆ ทุกองค์ก็ร้องเพลงอย่างก้องกังวาน สง่างามมาก (ลูกเคยพูดกับลูกๆ ว่าสงสัยคุณสมบัติข้อหนึ่งของผู้ที่จะบวชเป็นพระสงฆ์คาทอลิก ต้องร้องเพลงเก่งแน่เลย เพราะเท่าที่ลูกสังเกต พ่อทุกองค์ร้องเพลงเก่งและเพราะมาก บางครั้งนักขับในวัดร้องเพลงผิดโน้ต เสียงหลง พ่อยังช่วยกู้สถานการณ์ไว้ได้อย่างสง่างาม ☺)

กลับมาถึงบรรยากาศวันนั้น เวลาผ่านไปไม่ถึงครึ่งมิสซา ลูกมีความรู้สึกอิ่มใจและสุขใจอย่างที่สุด พระองค์ทรงอย่าหัวเราะขำลูกนะพระเจ้าข้า แต่ลูกมีความรู้สึกว่า บรรยากาศขณะนั้น คงเป็นบรรยากาศเหมือนบนสวรรค์คือมีแต่ความศักดิ์สิทธิ์ บริสุทธิ์ และสง่างาม ลูกคุกเข่าอยู่คนเดียว และมีพระสงฆ์ยืนอยู่รอบข้างร่วมร้อยองค์ เสียงเพลงสรรเสริญพระเจ้าก้องกังวานอย่างไพเราะ ลูกแอบคิดในใจว่า ถ้าลูกตายแล้วได้ขึ้นสวรรค์ บรรยากาศบนสวรรค์ต้องเป็นอย่างนี้แน่เลย ☺☺☺

ข้าแต่พระเป็นเจ้า แม้ลูกจะอายุ(แก่)ปูนนี้แล้ว แต่กับพระองค์ ลูกรู้สึกยังเป็นเด็กเล็กๆ ที่ตื่นเต้นกับสิ่งที่ลูกเพิ่งค้นพบใหม่ทุกๆ วัน ลูกยังไม่รู้เรื่องของพระศาสนจักรอีกตั้งเยอะตั้งแยะ แต่ในจิตวิญญาณของลูก ขณะนี้มีแต่ “พระเจ้าฟีเวอร์” ลูกเห็นพระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตประจำวันของลูก ของที่อาจไม่มีความหมายสำหรับหลายๆ คนมีความหมายสำหรับลูก เพราะลูก “เห็น” และ “สัมผัส” Presence ของพระองค์ในชีวิตประจำวันของลูก

มนุษย์ทำให้ลูกผิดหวังมาตลอดชีวิต แต่ตั้งแต่ลูกได้ค้นพบและรู้จักพระองค์ด้วยพระพรของพระองค์แล้ว พระองค์ไม่เคยทำให้ลูกผิดหวัง ยามลูกเหงา พระองค์ก็มาประทับในใจของลูกที่ว่างเปล่า ยามลูกกังวล พระองค์ก็ทรงคลายความกังวลในใจของลูก เพราะลูกวางใจในพระองค์ และในชีวิตประจำวันของลูก พระองค์ก็ทรงดลใจให้ลูกเห็นความสวยงามของสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างรอบตัว แม้กระทั่งดอกของหญ้าและหนอนตัวเล็กๆ สีเขียวที่คลานกระดื๊บๆ ทำหลังโก่งเป็นตัว V คว่ำ

และในวันนั้น แม้คนที่ไม่เชื่อในพระองค์จะบอกว่าเป็นจินตนาการของลูกเอง (ก็ช่างเถอะ) แต่ลูกรู้สึกว่าเป็นประสบการณ์ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ที่ลูกเคยประสบมา มีคำพังเพยที่พูดกันจนเกร่อว่า “สวรรค์อยู่ในอก นรกอยู่ในใจ” หลังจากวันนั้น ลูกขอเสริมว่า “จะหาสวรรค์นั้นไซร้ ให้ไปหาในมิสซา ☺”

ลูกขอก้มกราบขอบพระคุณพระองค์อีกครั้ง ด้วยความรัก ความกตัญญูที่สุดพระเจ้าข้า

“จิตใจของข้าพเจ้าวางใจในพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้รับความอุปถัมภ์
และจิตใจของข้าพเจ้าก็ปีติยินดียิ่ง” สดุดี 28:7

อาแมน

ลูกของพระองค์คนนี้

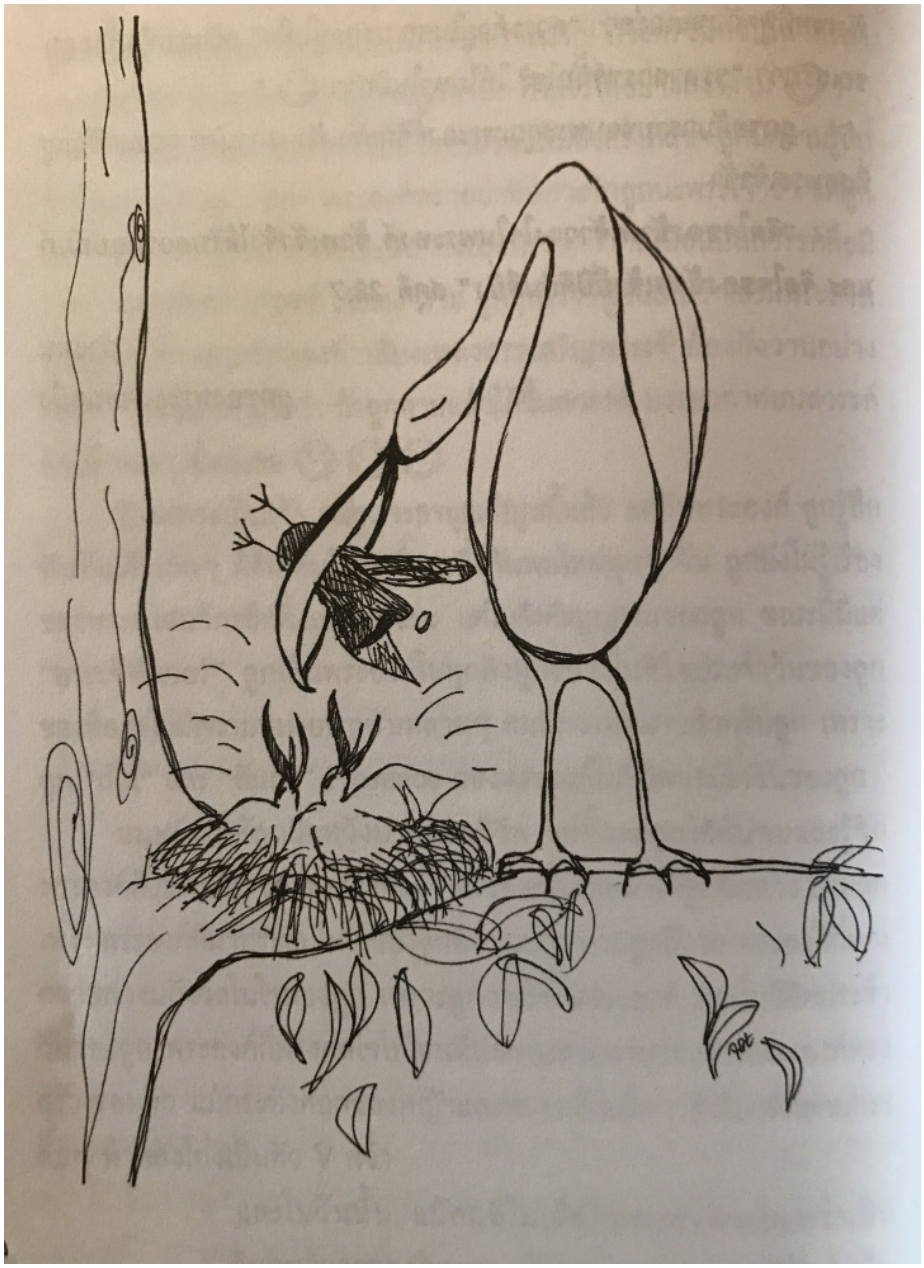

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 83

มนุษย์ vs สัตว์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบรรดารายการต่างๆ ของโทรทัศน์ มีอยู่รายการหนึ่งที่ลูกชอบมาก ดูแล้วนอกจากจะไม่มีพิษไม่มีภัยแล้ว ยังเพลินดีและเสริมสร้างความรู้ให้กับตัวเองและยิ่งดูก็ยิ่งสรรเสริญพระเจ้าว่าพระองค์ทรงอัจฉริยะอะไรเช่นนี้ รายการ “Animal Planet” นั่นเอง

มีหลายต่อหลายตอนที่ลูกไม่เคยทราบมาก่อนเลยว่าธรรมชาติของสัตว์ต่างๆ จะเป็นเช่นนี้ แล้วก็รู้สึกชื่นชมผู้ที่เพียรพยายามไปเฝ้ารอถ่ายรูป จนได้ภาพยนตร์ของสัตว์เหล่านี้มาให้ผู้อื่นชม มันช่าง Amazing จริงๆ จากที่ลูกได้ดูมา มีอยู่ 4 เรื่องที่ติดตาตรึงใจลูกมาตลอด

เรื่องแรกเป็นเรื่องที่มักเห็นบ่อยคือเสือดาวล่าลูกกวางลูกดูแล้วสงสารลูกกวางมากมันตัวเล็กนิดเดียวพอแม่เสือหมายจะตะครุบมันก็วิ่งกระเซอะกระเซิงแม่กวางก็ช่วยอะไรไม่ได้เพราะกวางเป็นสัตว์น่ารักเขี้ยวเล็บก็ไม่มีสุดท้ายลูกกวางก็ต้องกลายเป็นอาหารอันโอชะของเสือไป

เรื่องที่สอง เกี่ยวกับลิงกอริลล่า ปกติลิงกอริลล่าจะกินพวกผลไม้เป็นอาหาร แต่ตามที่บอกไว้ในหนังสารคดีเรื่องนั้นมันจะกินเนื้อสัตว์ด้วยกันบางครั้งเพื่อเสริมพลังหรือเป็นการสร้างบารมีในบรรดาลิงด้วยกัน และตอนที่ลูกได้ดูนั้น มีลิงกอริลล่าอยู่เป็นครอบครัว ผู้บรรยายมีชื่อให้แต่ละตัวด้วย วันนั้นพอดีมีครอบครัวลิงอีกครอบครัวหนึ่ง มีพ่อแม่ลูก แต่เป็นลิงตระกูลเล็ก โหนกิ่งไม้ผ่านมาพอดี เจ้าลิงกอริล่าตัวจ่าฝูงก็กระโดดขึ้นไปบนต้นไม้ แย่งตัวลูกลิงมาจากอกแม่ ตัวพ่อก็สู้สุดกำลัง แต่ในที่สุด ตัวที่มีกำลังเหนือกว่าก็ย่อมชนะเป็นธรรมดา

เรื่องที่สาม เป็นแม่นกตัวหนึ่ง ลูกจำไม่ได้ว่าเป็นนกอะไร จำได้แต่เป็นนกในประเทศฝรั่ง ตัวโต จงอยปากใหญ่ ตัวสีขาวหมด มันออกไข่ 3ฟอง แล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาฟักไข่ 3ฟองนั้น จนออกมาเป็นลูกนกเล็กๆ น่ารัก 3ตัว เจ้าแม่นกตัวนี้ก็เพียรพยายามบินไปหาอาหารมาป้อนลูกน้อยทั้ง 3นี้ ปรากฏว่ามีตัวหนึ่ง คงเป็นพี่เพราะมันตัวใหญ่กว่าเพื่อน ชอบแย่งอาหารจากปากแม่นกทุกครั้ง มันก็เลยโตเอาๆ แต่มีอีกตัวหนึ่งที่แย่งไม่ทันทุกครั้ง ในที่สุดก็ตายไป พอมันตาย แม่นกก็คาบมันขึ้นมา ทีแรกลูกรู้สึกสงสาร และคิดในใจว่า โถ! แม่นกคงเศร้ามากซินะที่ลูกของมันตายไปตัวหนึ่ง แต่ฉากต่อไปทำให้ลูกอ้าปากค้าง แม่นกคาบซากลูกของมันขึ้นมา แล้วก็ฉีกเนื้อของลูกออกมาเป็นชิ้นๆ แล้วป้อนเนื้อนั้นให้แก่ลูกนกที่เหลืออีก 2 ตัว และตัวมันเองก็จิกกินเนื้อลูกของตัวเองด้วย!

ลูกรีบนึกได้ว่ามันเป็นสัตว์ มันไม่รู้จักผิดชอบชั่วดี จึงกินลูกของตัวเองตามธรรมชาติของสัตว์อย่างไม่มีความรู้สึก

อีกฉากหนึ่งเป็นความรู้ใหม่จริงๆ มีตัวต่อ (Wasp) ชนิดหนึ่ง เวลาจะออกไข่ จะฝังไข่เข้าไปในตัวหนอนสีเขียวๆ เพราะในตัวตัวหนอนมีอาหารที่จะเลี้ยงดูตัวอ่อนของมัน เป็นการเอาเปรียบตัวหนอนซึ่งๆ หน้า พอได้เวลา พวกลูกๆ ของ

ตัวต่อนี้ก็ดันเนื้อของตัวหนอนออกมาสู่โลกภายนอกเป็นสิบๆ ตัว เป็นภาพที่น่าสะพรึงกลัวที่สุด ลูกเพิ่งเข้าใจว่าภาพยนตร์เกี่ยวกับเอเลี่ยนทั้งหลายเลียนแบบเจ้าตัวต่อนี้เอง

ที่ลูกเขียนถึงเรื่องสัตว์ทั้ง 4เรื่องนี้ ก็เพราะลูกดูแล้ว ทำให้อดคิดถึงมนุษย์ไม่ได้ มนุษย์ก็เป็นสัตว์โลกชนิดหนึ่ง ที่เป็น Creation ของพระเจ้า แต่มนุษย์ต่างกับสัตว์อยู่ที่ว่า มนุษย์มีสมอง มีจิตสำนึก รู้จักผิดชอบชั่วดีหรือที่เรียกว่า มโนธรรม และที่สำคัญที่สุด มนุษย์มีจิตวิญญาณ มนุษย์จึงเป็นสัตว์โลกที่ประเสริฐ (Or are they?)

แต่เพราะความ “ประเสริฐ” ของมนุษย์นี่แหละ ที่ทำให้มนุษย์กลายเป็นศัตรูที่น่ากลัวที่สุดสำหรับมนุษย์กันเอง แม้มนุษย์จะไม่กินเนื้อมนุษย์คนอื่นเช่นเดียวกับเสือหรือสัตว์ดุร้ายบางประเภท แต่มนุษย์ก็เอารัดเอาเปรียบกันเอง คนโง่ก็เป็นเหยื่อของคนฉลาด คนแข็งแรงก็รังแกคนที่อ่อนแอกว่า และคนที่มีอำนาจอยู่ในมือก็กินบ้านกินเมืองอย่างหน้าด้านๆ คนบางคนสามารถฆ่าคนทั้งเป็นได้อย่างหน้าตาเฉย อะไรจะโหดร้ายและเลวร้ายกว่ากัน? สัตว์ที่ฆ่าสัตว์อื่นโดยสัญชาติญาณและไม่รู้จักผิดชอบชั่วดี หรือมนุษย์ที่ทำร้ายผู้อื่นอย่างไม่สะทกสะท้านเพียงเพื่อ “ผลประโยชน์” ของตัวเอง?

ลูกได้แต่รำพึงกับตัวเอง ไม่มีปัญญาหรือความสามารถที่จะไปช่วยมนุษย์ที่ถูก “ทำร้าย” ด้วยมนุษย์ด้วยกันได้ เพราะมันเกิดขึ้นทุกหย่อมหญ้าทุกทิวาราตรี เช่นเดียวกับลูกกวางที่ถูกเสือกินทุกๆ วัน ในพงไพรทั่วโลก นอกจากจะยอมรับว่า “นี่คือชีวิต!” แม้พระเจ้าจะมิได้ทรงสร้างมนุษย์ให้มาทำร้ายเอารัดเอาเปรียบกันเองก็ตาม

พระเจ้าตรัสว่า “แผ่นดินจงเกิดสัตว์ที่มีชีวิตตามชนิดของมัน คือสัตว์ใช้งาน สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ป่าตามชนิดของมัน” ปฐมกาล 1:24

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

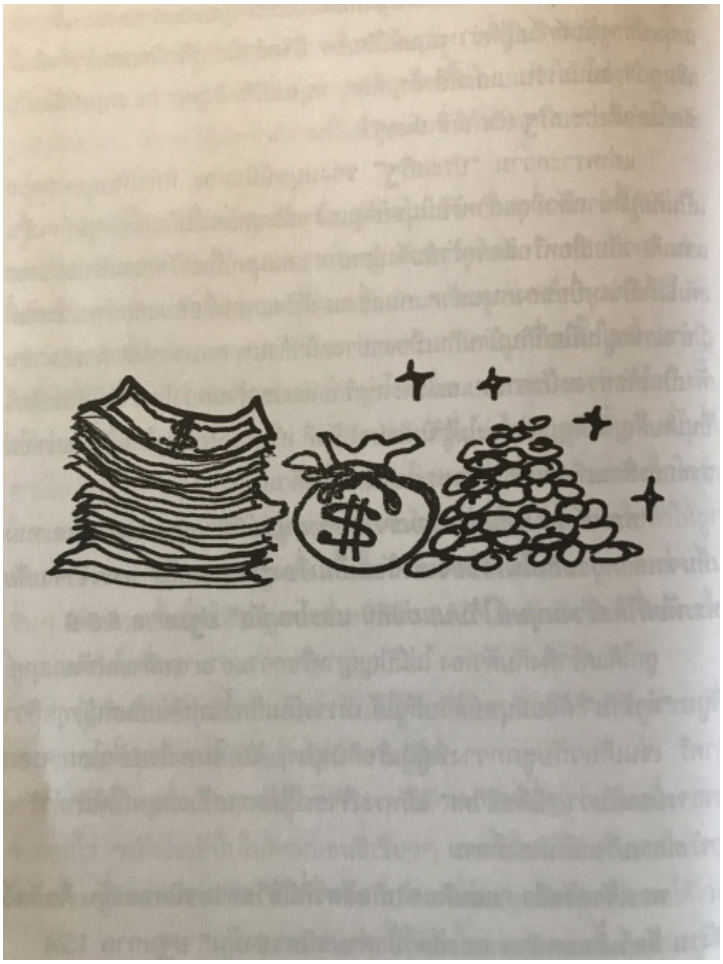

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 84

เงินคือพระเจ้า(?)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกไปทำผม ระหว่างที่เจ้าของร้านทำผมของลูกอยู่ เขาก็มักจะคุยโน่นคุยนี่ตามประสา พอดีลูกคุยถึงเรื่องการไปไหว้คุณพ่อตอนเช็งเม้ง เขาก็อุทานขึ้นมาว่า “พี่ไหว้คุณพ่อได้ด้วยหรือ ก็พี่เป็นคริสต์แล้วนี่” ลูกแปลกใจถามเขาว่า “ทำไมหรือ? ทำไมพี่จะไหว้คุณพ่อไม่ได้” เขาก็เลยเล่าให้ฟังว่ามีลูกค้าอีกคนหนึ่งที่ได้เปลี่ยนมาเป็นคริสต์เหมือนกัน แต่เขาไม่ทราบว่าเป็นคริสตังหรือคริสเตียน ลูกค้าคนนั้นบอกพวกเขาว่า เดี๋ยวนี้เขาไม่ไหว้บรรพบุรุษแล้ว และพระเจ้าของเขาใจดีมาก ตั้งแต่เขามาเป็นคริสต์ เขาก็เจริญรุ่งเรือง แถมยังถูกหวยบ่อยๆด้วย และยังพูดอีกว่า คนอื่นๆ ที่ยังไม่ได้รับเชื่อพระเยซูตายแล้วจะตกนรกหมด ปรากฏว่าช่างทำผมทำเล็บทั้งหลายก็เลยมีความรู้สึกไม่ชอบพระเยซูของคนคริสต์ไปหมด ลูกได้ยินดังนั้นก็บอกพวกเขาว่า สำหรับลูกเองการไหว้บรรพบุรุษนั้นเป็นขนบธรรมเนียมแระเพณีอันดีงามของคนจีนที่ทำกันมาแต่โบราณ เป็นการแสดงความกตัญญูกตเวทีต่อบรรพบุรุษ ลูกไม่เห็นเหตุผลที่จะไหว้ อากง อาม่า ปู่ ย่า ตา ทวด ของเราไม่ได้ เพราะเพียงเรานับถือศาสนาคริสต์ และจริงอยู่เราทราบว่าพระเยซูของเราเป็นองค์พระเจ้าเที่ยงแท้ แต่เราคงจะไม่ไปบอกว่าคนอื่นจะตกนรกหมดหากไม่เชื่อเหมือนเรา เช่นเดียวกับที่เรามีคุณพ่อคุณแม่ที่แสนจะใจดี แล้วก็ไปพูดเกทับคนอื่นว่า “พ่อแม่ฉันดีกว่าพ่อแม่เธอตั้งเยอะ พ่อแม่เธอไม่เอาไหนเลย” และหลังจากที่ลูกได้พูดคุยถึงเรื่องพระเจ้าตามความรู้สึกของลูกแล้ว ช่างของลูกก็ปรารภขึ้นว่า “เออนะ มันขึ้นอยู่กับการสื่อ ฟังพี่คนนั้นกับพี่พูดเรื่องพระเยซูของพี่แล้วความรู้สึกต่างกันเลย”

เมื่อไม่นานมานี้ มีข่าวสังคมข่าวหนึ่งว่า สโมสรต่างประเทศแห่งหนึ่งที่อยู่ที่กรุงเทพฯได้เชิญสุภาพสตรีไฮโซคนหนึ่งไปพูดบรรยายให้สมาชิกฟังในหัวข้อ “คุณสมบัติพิเศษของกุลสตรีไทย” ลูกอ่านข่าวเสร็จก็เศร้าใจ จริงๆมันก็ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับลูกหรอก เพราะผู้ถูกเชิญกับลูกก็ไม่ได้รู้จักกันเป็นการส่วนตัว แต่ผู้หญิงคนนี้ทุกคนในสังคมทราบว่าไม่เหมาะสมด้วยประการทั้งปวงที่จะพูดในหัวข้อนี้แต่เขา**มีเงิน** และมี connection สังคมไฮโซก็เลยยกย่องให้เกียรติเขาอย่างเลอเลิศ พออ่านข่าวว่าฝรั่งมังค่ามันเชิญผู้หญิงคนนี้ไปพูดบรรยายในหัวข้อเช่นนี้ ลูกก็เลยรู้สึกว่าสังคมมนุษย์นี่ไม่ว่าคนไทยหรือฝรั่งก็เหมือนกันหมดคือ เห็นคุณค่าของมนุษย์เพียงแค่จากเปลือกภายนอกไม่ใช่จากข้างใน คนที่มีเงินมีอำนาจก็จะถูกยกยอปอปั้น โดยไม่มีใครคำนึงว่าคนๆนั้นเป็นคนดีหรือคนเลว หรือที่รวยน่ะรวยได้ด้วยวิธีใด ทำมาหากินอย่างสุจริต หรือเพราะเอารัดเอาเปรียบคนอื่น หรือฉ้อโกงด้วยชั้นเชิง หรือวิธีเหนือเมฆต่างๆ เอาเป็นว่าคนมีเงินน่ะ ทำอะไรก็ถูกไปหมด ทำอะไรก็น่ารักไปหมด พูดอะไรแต่ละอย่างก็เสียงดังฟังชัด มีแต่คนขานรับ แม้จะไม่เห็นด้วย ก็ไม่มีใครกล้าปริปากคัดค้าน เพราะอำนาจเงินมันหนักจนทับได้ทุกสิ่งทุกอย่าง รวมทั้งปากของคนรอบข้าง

จริงๆแล้วใครจะยกย่องใคร มันก็ไม่น่าเกี่ยวกับลูก แต่ที่ลูกรับไม่ได้ทุกๆครั้งที่เห็นมีการยกย่องคนมีเงินอย่างหลับหู

หลับตา ลูกจะรู้สึกหงุดหงิด เพราะลูกรู้สึกว่า นั่นเป็นการสนับสนุนให้รุ่นลูกรุ่นหลานเราเห็นแต่ตัวอย่างที่ไม่ดีในการดำรงชีวิตของพวกเขา หากรอบๆตัวเขาทั้งโลกมีแต่ยกย่องสรรเสริญ**คนมีเงิน** โดยไม่คำนึงถึงสิ่งอื่นใด ลูกกลัวว่า เยาวชนรุ่นใหม่ๆจะได้รับการสื่อที่ผิดๆ ในการเลือกแบบฉบับของชีวิตของเขา เช่นเดียวกับช่างทำผมของลูกที่ได้รับการสื่อที่ทำให้เขาเข้าใจไขว้เขว

"คนรักเงินย่อมไม่อิ่มเงิน และคนรักสมบัติไม่รู้จักอิ่มกำไร นี่คืออนิจจังด้วย" ปัญญาจารย์ 5:10

แต่ลูกทำอะไรได้เล่ากับการยกย่องบูชา"เงิน"ของสังคม? คำตอบก็คงจะไม่ได้ หากลูกพูดมากไปในเรื่องนี้อาจถูกตอกหน้ากลับมาว่า "อิจฉาเขาเพราะตัวเองไม่มีเงินเท่าเขาล่ะซิ" เสร็จอีก! ลูกก็เลยทำในสิ่งที่ลูกทำได้เท่านั้นคือไม่ไป"เห่อ"คนมีเงินกับเขาด้วย และอบรมให้ลูกๆ เห็นทุกครั้งที่มีตัวอย่างเช่นนี้ว่า นี่คือตัวอย่างของ hypocrite อย่าไปเอาอย่างเด็ดขาด แล้วกับสังคมทั่วไป ลูกก็คงจะยิ้มและเงียบเท่านั้น อ้อ! และก็มากราบทูลให้พระองค์ฟัง ขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงรับฟังลูกมาตลอด หวังว่าพระองค์จะทรงกรุณารับฟังคำสวดภาวนาในทุกๆเรื่องของลูก วันนี้ลูกขอจบบทสวดด้วยบทพระวาจาเรียบง่ายแต่เข้าใจยากของพระองค์บทนี้พระเจ้าข้า

"ผู้ที่มีใจยากจน ก็เป็นสุข"

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 85

ความรุนแรง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในทุกวันนี้ เกือบไม่มีวันไหนที่เราจะหยิบหนังสือพิมพ์ขึ้นมาอ่าน หรือเปิดโทรทัศน์ดูข่าว ที่ไม่มีข่าวเกี่ยวกับการฆ่ากัน หรือการทำลายกัน ระหว่างมนุษย์ด้วยกันเอง ไม่ว่าจะในกรณีที่มีคนลอบยิงผู้คนตายไป 10 กว่าศพ โดยไม่เลือกสีผิว เพศหรือวัย ที่แถวรัฐวอชิงตัน ประเทศสหรัฐอเมริกา ที่ทางการเพิ่งจับผู้ต้องสงสัยได้ 2 คน เมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมา หรือการระเบิดไนท์คลับที่เกาะบาหลี แหล่งท่องเที่ยวอันลือชื่อระดับโลกที่คนตายไปกว่า 200 คน หรือล่าสุด การบุกเข้าไปจับคนดูละครที่โรงละครในเมืองมอสโคว์เป็นตัวประกันของกลุ่มหัวรุนแรง และจบลงด้วยหน่วยกู้ภัยพิเศษของทางการรัสเซียต้องใช้กำลังบุกเข้าไปช่วยผู้เคราะห์ร้าย 700 กว่าคนนั้น ผลก็คือกลุ่มหัวรุนแรงตายไปกว่า 30 คน และคนที่ไปดูละครต้องตายไปกว่า 60 กว่าคนโดยไม่รู้อิโหน่อิเหน่

อะไรกำลังเกิดขึ้นกับโลกเรา พระเจ้าข้า ทำไมมนุษย์ถึงเกลียดชังมนุษย์ด้วยกันเอง ขนาดฆ่ากันตาย เป็นผักเป็นปลากันเช่นนี้?

มีนักเขียนฝรั่งคนหนึ่งที่เพิ่งได้รับรางวัลจากการเขียนหนังสือเล่มหนึ่ง พูดเกี่ยวกับ Faith (ความศรัทธา) และความเชื่อ (Belief) ไว้อย่างน่าฟังมาก เขาพูดว่า “Fanatics do not have faith...they have belief. With faith you let go. Whereas with belief, you cling.” ลูกจะพยายามแปลเป็นภาษาไทยแม้ไม่ทราบว่าจะสามารถแปลได้ใจความชัดเจนอย่างที่เขาสื่อในภาษาอังกฤษหรือไม่ “พวกหัวรุนแรงไม่มีความศรัทธา เขามีความเชื่อ ด้วยความศรัทธาท่านปล่อยวาง ในขณะที่ด้วยความเชื่อ ท่านยึดติด”

ช่างลึกซึ้งอะไรเช่นนี้! ลูกกำลังคิดถึงคำ 3คำในสถานการณ์ของโลกปัจจุบัน ความโลภ ความแค้น และการให้อภัย คำพูด 3 ประโยคของนักเขียนคนนี้ สอดคล้องกับความคิดของลูกพอดี

ลูกมิบังอาจจะไปวิเคราะห์สถานการณ์ของโลกในฐานะผู้เชี่ยวชาญทางการเมืองหรืออะไรทำนองนั้น แต่ลูกมองเหตุการณ์ทั้งหลายผ่านสายตาและหัวใจของลูกที่มีพระมหาเยซูเจ้าในใจ เหตุการณ์ต่างๆ เกิดขึ้นเพราะอันดับแรก **มนุษย์มีความโลภ** ผู้ที่แข็งแรงกว่าหรือมีอำนาจมากกว่า จะเอารัดเอาเปรียบผู้ที่อ่อนแอกว่าหรือด้อยอำนาจกว่า ไม่ว่าจะในระดับคนกับคน หรือเผ่ากับเผ่า หรือประเทศกับประเทศ ทั้งนี้เพราะผู้ที่เหนือกว่าจะ “เอา” จากผู้ที่ด้อยกว่า เมื่อผู้ด้อยกว่าถูก “รังแก” **ก็เกิดความแค้น** ครั้นจะไปสู้กันซึ่งๆ หน้าก็สู้ไม่ได้ เพราะกำลังวังชาน้อยกว่า ก็เลยเก็บความแค้นนี้ไว้เต็มอก และในเวลาเดียวกันก็พยายามทุกวิถีทางที่จะแก้แค้นตอบ หากไม่ได้ด้วยเล่ห์ก็เอาด้วยกล หากไม่ได้ด้วยมนต์ก็เอาด้วยคาถา หากสู้รบตบมือกับมหาอำนาจไม่ได้ ก็ฆ่าคนอื่นที่ใกล้เคียงกันซะเลยแต่ต้องเป็น scale ใหญ่ ฆ่าทั้งที ต้องให้เกิดคลื่นความรู้สึกคือต้องกระเทือนไปทั้งประเทศหรือทั้งโลกเลย

นี่คือความคิดของคนที่มี Belief หรือความเชื่อ เขาเหล่านี้มีความเชื่อในอุดมการณ์ของเขา ตาต้องต่อตา ฟันต้องต่อฟัน ชีวิตต้องต่อชีวิต เขาทำร้ายเรา เราต้องทำร้ายเขาตอบ

แต่หากเป็นคนที่มี Faith หรือความศรัทธา (อย่างจริงใจ) ในพระเจ้า ความเจ็บปวดก็จะลบล้างได้ด้วยความรัก และความแค้นก็จะลบล้างได้ด้วยการให้อภัย เพื่อนคนยิวที่เป็นเพื่อนของลูก พูดให้ฟังเสมอว่า พวกคนยิวไม่เชื่อว่า พระเยซูเป็นพระเจ้า เพราะพระเจ้าบอกพวกเขาว่า เมื่อไรที่พระบุตรลงมาบังเกิดบนโลกมนุษย์เมื่อไร โลกทั้งโลกจะมีแต่สันติสุข จะไม่มีสงครามและจะมีแต่ความรัก ลูกตอบเขาและยังยืนยันกับเขาทุกครั้งที่พบเขาว่า ที่โลกมนุษย์ยังเป็นเช่นทุกวันนี้ ก็เพราะมนุษย์**ไม่ยอม**เชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระองค์ต่างหาก

ในฐานะมนุษย์ตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่ไม่มีบทบาทอะไรกับใคร ลูกได้แต่สวดขอให้พระองค์ทรงดลใจมนุษย์ทั้งหลาย ให้เขาเหล่านั้น ได้รับสัมผัสความรักของพระองค์เถิด พระองค์ทรงให้เสรีภาพแก่มนุษย์ในการเลือกปฏิบัติและดำรงชีวิต และนี่แหละคือสิ่งที่มนุษย์เลือก!

“จงอวยพรแก่คนที่เคี่ยวเข็ญท่าน จงให้พร อย่าแช่งด่าเลย” โรม 12:14
“อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย” โรม 12:17

“อย่าทำการแก้แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้ แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา...
“การแก้แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบสนอง”” โรม 12:19

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 86

เงิน เงิน เงิน (อีกแล้ว!)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า มีเรื่องแปลกมากเกี่ยวกับบทสวดบทนี้ของลูก เพราะอันที่จริง ลูกเขียนบทสวดนี้ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องเงินทอง และถึงภัยของเครดิตการ์ดที่กำลังมอมเมาคนไทยให้ใช้จ่ายเกินตัว เพราะความเห็นแก่ “เงิน” ของบริษัทที่ออกการ์ดเหล่านี้เสร็จก่อนบทที่86 เสียอีก คือเขียนเสร็จราว 3 สัปดาห์ก่อน บทพระวาจาก็หาได้แล้ว ขาดเขียนตอนสรุป 2-3 บรรทัดก็เสร็จ บังเอิญมีเรื่องราวของความรุนแรงเกิดขึ้น ลูกก็เลยเขียนเกี่ยวกับความรุนแรงเป็นบทที่ 86 และคิดว่าจะเก็บบทนี้เป็นบทต่อไปคือ บทที่ 87 ในขณะที่ลูกเขียนบทนี้ ไม่มีข่าวใดๆ ในหนังสือพิมพ์หรือในสื่ออะไรเลย ที่เกี่ยวกับเรื่องที่ลูกกำลังเขียนอยู่ ช่วงนี้ลูกเขียนเกี่ยวกับเรื่องของเงินทองบ่อย ก็เพราะลูกหงุดหงิดมากในสังคมปัจจุบันที่มนุษย์เกือบทั้งโลกหันมานับถือเงินแทนพระเจ้า จนทำได้ทุกอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่ง “เงิน” โดยไม่คำนึงว่าวิธีที่หาเงินนั้นอาจจะสร้างความวินาศแก่ผู้อื่นได้

ลูกเขียนเกี่ยวกับบริษัททั้งต่างชาติและไทยเช่นเดียวกันที่ต่างแข่งขันหาเงินกับประชาชนคนไทยถ้วนทั่วหน้า โดยเฉพาะในระดับล่างด้วยวิธีล่อคนระดับนี้ โดยการให้บัตรเครดิตง่ายๆ และโฆษณาให้คนไทยจับจ่ายใช้สอยโดยไม่ต้องคำนึงถึงพื้นฐานฐานะครอบครัว หรือรายได้หรือความสามารถในการจ่ายคืน แต่หากใครไม่สามารถใช้คืนเงินที่ใช้ไปได้ บริษัทเหล่านี้ก็จะคิดดอกเบี้ย ชนิดปาหัวแตก เลือดตกยางออกได้ มิหนำซ้ำยังมีการออกบัตรให้ผู้ถือเบิกเงินไปใช้ล่วงหน้าได้อีก

ในบทที่ลูกเขียน ลูกเขียนถึงภัยที่กำลังจะเกิดขึ้นกับคนไทยทั้งหลายที่กำลังถูกดูดเข้าไปหาความหายนะ เช่นเดียวกับแมงเม่าที่กำลังจะบินเข้าสู่กองไฟ ปรากฏว่าลูกยังไม่ทันจะส่งต้นฉบับให้ลูกสาวพิมพ์ หนังสือพิมพ์ต่างๆ ก็เริ่มลงข่าวเกี่ยวกับเรื่องเดียวกันกับที่ลูกเขียนนี้ ทั้งๆ ที่ตอนที่ลูกเริ่มเขียน ไม่มีข่าวอะไรเลยเกี่ยวกับเรื่องนี้ในหน้านสพ. ต่อมากระทรวงการคลังและแบงค์ชาติก็ออกมากำหนดอัตราดอกเบี้ยสูงสุด สำหรับการเก็บกับลูกค้าที่ไม่สามารถจะจ่ายตรงเวลาได้ เพราะเมืองไทยไม่มีกฎหมายที่จะควบคุมธุรกิจการออกบัตรเครดิต จึงเป็นวิธีเดียวที่จะช่วยเหลือคนไทยทั้งหลายที่กำลังตกเป็นเหยื่อของบริษัท “เหยี่ยว” เหล่านี้ได้

ปรากฏว่าเมื่อนสพ.ต่างลงข่าวกันเกรียวกราวเรื่องบัตรเครดิต ลูกก็เลยชะลอการพิมพ์บทสวดของลูก เพื่อดูว่ามันจะจบลงอย่างไร และถึงวันนี้ ลูกก็ตัดสินใจเขียนใหม่ แต่คงหัวข้อ “เงิน เงิน เงิน” ไว้เหมือนเดิม

วันก่อนลูกได้ยินผู้ใหญ่คนหนึ่งแบ่งปันว่า บางครั้งเกิดความท้อในการรับใช้พระ ลูกเองก็ไม่แตกต่างไปจากท่านนั้นเท่าไร แต่ความท้อของลูกอาจจะเกิดจากสาเหตุต่างกัน ลูกท้อเพราะทุกวันนี้ลูกหันซ้ายหันขวา เห็นแต่คนที่นับถือ “มนุษย์นิยม” ลูกไม่ใช้คำว่า “วัตถุนิยม” เพราะคำว่า “มนุษย์” มีความหมายมากกว่า “วัตถุ” มนุษย์นับถือมนุษย์ที่มีเงิน มีอำนาจ มีชื่อเสียง มีบารมี ให้คุณได้ ให้ผลประโยชน์ได้โดยไม่สนใจว่าคนมีเงินเหล่านั้นได้เงินมาด้วยความเก่ง ความบริสุทธิ์ หรือได้

มาเพราะคอรัปชั่น หรือโกงกินเขา ตรงกันข้าม มนุษย์ที่เป็นคนดี (จริงๆ) เป็นคนรักพระ อยู่ในศีลธรรม ปฏิบัติตนเป็นลูกที่ดีของพระตามแบบฉบับของคนๆ นั้น และเป็นคนจริงใจ แต่ไม่มีเงิน ไม่มีอำนาจ ไม่มีชื่อเสียง ไม่มีบารมี ไม่อยู่ในฐานะให้คุณหรือผลประโยชน์แก่คนอื่นได้ กลับเป็นคนที่สังคมเมิน อะไรจะปานนั้น ไม่ว่าจะอยู่ในสังคมใด มือใครยาวสาวได้สาวเอา มือขวาบางคนยังกำลัง shake hand กันอยู่ แต่มือซ้ายไพล่อยู่ข้างหลังกำดาบไว้พร้อมเสมอที่จะใช้งานมัน เดี๋ยวนี้ทุกอย่างไฮเทคหมด คอรัปชั่นก็เริ่มเข้าสู่ยุคไฮเทคกับเขาด้วย ทำให้ปุ๋ยสามารถแปรสภาพเป็นขี้เถ้าก็ยังได้! ลูกได้แต่เศร้าใจ ยิ่งเห็นมาก ยิ่งรู้มาก ก็ยิ่งเศร้ามาก ยิ่งเศร้ามาก ก็เลยพาลเกิดความท้อในใจ แต่พอลูกเกิดความรู้สึกเช่นนี้ ลูกรีบคิดถึง “พี่พี่คริสตชน” ที่ลูกยึดถือเป็น “แบบฉบับ” ในใจว่าอย่างน้อย ยังมีคนที่เป็นตัวอย่างที่ดีให้ลูกปฏิบัติตัวตาม และที่สำคัญที่สุด ลูกรีบสวดภาวนาต่อพระแม่และพระมหาเยซูเจ้า ขอให้พระองค์ทั้งสอง ทรงช่วยให้ลูกสามารถเห็นถึง “ความจริง” ของชีวิตอย่างเด่นชัด และไม่ถูก “คลื่นมนุษย์” กลืนไปด้วยในที่สุด

เวลาลูกท้อใจมากๆ ลูกจะขอทูลต่อพระองค์ว่า ลูกขอปิดหู ปิดตา ปิดสัมผัสทั้งหมดของร่างกายชั่วคราว เพื่อ shut out “ความเป็นมนุษย์” รอบข้างที่ลูกรู้สึกว่าเป็นมลภาวะของจิตวิญญาณ แล้วลูกก็จะสวดสายประคำหลายๆ สาย เพื่อชำระล้างความรู้สึกที่อึดอัดเหล่านั้น ให้ออกจากหัวใจ เมื่อลูกเสร็จจากห้วงภวังค์แห่งการสวดภาวนา ลูกจะรู้สึกสดชื่นอีกครั้งหนึ่ง เพราะพระองค์และพระแม่ได้ประทานความบริสุทธิ์ และความชุ่มฉ่ำแก่หัวใจของลูกอีกครั้งหนึ่ง ทำให้ลูกมีกำลังใจรับใช้พระองค์ต่อไป

พระองค์ทรงพระทัยดีที่สุด ลูกขอขอบคุณพระองค์จากใจ พระเจ้าข้า

“ด้วยว่าการรักเงินทองนั้น เป็นมูลรากแห่งความชั่วทั้งมวล และเพราะความโลภนั่นแหละ
จึงทำให้บางคนห่างไกลจากความเชื่อ
และตรอมตรมด้วยความทุกข์” 1 ทิโมธี 6 : 10

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 87
โลกนี้ยังมีคนดี

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ช่วงนี้ลูกรู้สึกว่าตัวเองแย่มาก จากเดิมที่มองเห็นทุกคนในแง่ดีจนโลกเอียง ลูกเริ่มมองเห็นคนในแง่ไม่ดี เพราะเหตุการณ์ต่างๆ รอบตัวที่ลูกได้ประสบมา ทำให้ลูกรู้สึกว่าโลกนี้ช่างหาคนดียากเหลือเกิน ลูกรำพึงกับพระองค์บ่อยๆ ว่าโลกนี้ไม่มีคนดีเหลือแล้วหรือ แล้วพระองค์ก็ทรงตอบลูก...

เมื่อวันอาทิตย์ที่ผ่านมา ขณะที่ลูกติดธุระอยู่ ลูกสาวคนเล็กของลูกก็รีบไปซื้อของกินของใช้ประจำสัปดาห์ที่ห้างซุปเปอร์สโตร์ใกล้บ้านแทนลูก และนัดกันว่าจะกลับมารับประทานอาหารเที่ยงพร้อมกัน ปกติเธอจะโทรหาลูกว่าตอนนี้เธออยู่ไหนแล้ว ทำธุระใกล้เสร็จแล้วยัง ฯลฯ เป็นระยะๆ วันนั้นเธอไม่ได้โทรและตัวลูกเองก็ทำงานเพลิน จนเลยเวลาเที่ยงไปเกือบชั่วโมง เมื่อกลับถึงบ้าน ลูกแปลกใจที่ลูกสาวยังไม่กลับและไม่ได้โทรหาลูกเลย ลูกจึงโทรหาเธอเอง ปรากฏว่าเสียงของเธอ upset มาก นอกจากเธอได้ซื้อข้าวของเยอะแยะแล้ว เธอได้ซื้อหนังสือภาษาอังกฤษ 2 เล่ม เมื่อกลับถึงบ้านและเอาของลงหมดแล้ว จึงทราบว่าได้ลืมถุงหนังสือไว้ในรถเข็น เธอจึงขับรถกลับไปที่เดิม แต่ถุงหนังสือได้หายไปเสียแล้ว หนังสือเล่มหนึ่ง เป็นเล่มที่ลูกฝากให้ซื้อเพื่อไปให้เพื่อนและได้ให้ห่อเป็นของขวัญ เธอเดินไปถามยามของที่จอดรถทั้ง 2ชั้น ยามทั้ง 2 บอกเธอว่าใครลืมของไว้ ก็จะหายไปเลย ไม่ค่อยมีใครเอาของที่เก็บได้มาคืนหรอก นานๆ จึงจะมีสักราย ยิ่งห่อเป็นของขวัญแล้ว ยากส์ส์! เธอจึงเดินกลับไปที่ห้างแผนกประชาสัมพันธ์ และแผนกบริการลูกค้า ทุกคนส่ายศีรษะ ขณะที่เธอคุยกับลูกทางโทรศัพท์ ลูกรู้สึกถึงความรู้สึกของลูกสาวดี เธอไม่ได้เสียดายหนังสือหรอก แต่เธอเสียใจว่า ทำไมคนไทยถึงเอาของของคนอื่น โดยไม่ละอายใจ ขณะนั้นลูกตอบเขาว่า “ลูกเอ๋ย นี่คือความจริงของชีวิต คนโลภมีมากกว่าคนไม่โลภ” ลูกสาวบ่นพึมพำต่อว่ามันเป็นหนังสือภาษาอังกฤษ คนที่อ่านหนังสือภาษาอังกฤษก็ยังเอาของของคนอื่นไปเช่นนี้หรือ ลูกเองก็รู้สึกเสียใจที่เด็กที่มีหัวใจบริสุทธิ์ เริ่มรู้สึกเช่นนี้กับเพื่อนมนุษย์ แต่ในใจลูกเองขณะนั้นแน่ใจว่า หนังสือคงหายไปแล้ว จึงบอกลูกสาวว่า ให้กลับไปร้านหนังสือใหม่ เพื่อซื้ออีก 2 เล่ม สักพักใหญ่ๆ เธอโทรกลับมา คราวนี้พอเธอเรียก “หม่ำมี้ขา...” แล้วเธอก็ร้องไห้โฮ ลูกตกใจมาก สิ่งแรกที่แว๊บขึ้นมาในสมองก็คือ ยามทำอะไรเธอหรือเปล่า หรือรถเธอเกิดอุบัติเหตุ ลูกคิดว่าคงมีเหตุร้ายอะไรแทรกขึ้นมาในระหว่างที่เธอกำลังเสียใจเรื่องหนังสือหาย ลูกพยายามถามว่า “เกิดอะไรขึ้น ลูกใจเย็นๆ บอกหม่ำมี้ซิว่าเกิดอะไรขึ้น” ขณะที่ลูกพร่ำบอกลูกสาวว่าใจเย็นๆ ใจของลูกเองกลับเต้นแรงด้วยความตื่นตระหนก เพราะลูกนึกถึงสภาพที่ลูกสาวต้องเดินถามยามที่เฝ้ารถ ด้วยตัวคนเดียวแล้วก็ใจหาย ปรากฏว่าชั่วอึดใจเดียว เธอก็พูดต่อว่า “หม่ำมี้ขา ในโลกนี้ยังมีคนดีค่ะ” เธอได้กลับไปที่ร้านหนังสือ เพื่อซื้อหนังสือใหม่และเมื่อไปถึง ก็เดินไปยังเคาน์เตอร์เพื่อถามว่ามีใครเอาหนังสือที่เธอเพิ่งซื้อไปเมื่อ 2ชม.ก่อนมาคืนไหม ขณะนั้นเอง มีลุงคนหนึ่งยืนอยู่ตรงนั้นพอดี และหันมาถามว่า “หนังสืออะไรหนู?” ลูกสาวจึงบอกชื่อหนังสือไป ลุงคนนั้นจึงบอกว่า “ตามลุงมา” และได้พาลูกสาวไปที่รถของเขา ซึ่งจอดตรงที่

ลูกสาวได้จอดก่อนหน้านี้และคืนหนังสือให้ ลูกสาวดีใจมาก ที่เธอร้องไห้เพราะดีใจว่า “โลกนี้ยังมีคนดี ไม่ใช่จะมีแต่คนโลภหรือคนเลวอย่างที่เราคิด”

บ่ายนั้น ลูกรู้สึกว่าพระองค์ได้สัมผัสใจลูกอย่างจัง ลูกรู้สึกดีใจมากที่มีเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น ลูกทราบทันทีว่า นั่นเป็นการตรัสของพระองค์กับลูกอย่างดังฟังชัดว่า “โลกนี้ยังมีคนดีเหลืออยู่” พระองค์คงไม่ต้องการให้ลูกเสีย “ความบริสุทธิ์ของจิตใจ” และมองเพื่อนมนุษย์ในแง่ร้าย พระองค์จึงตอบคำรำพึงของลูกด้วยเหตุการณ์นี้ ลูกช่างโชคดีเหลือเกินที่มีพระบิดาที่ทรง thoughtful และดูแลลูกๆ ของพระองค์อย่างใกล้ชิดเช่นนี้

“พระองค์ทรงอารักขาชีวิตธรรมิกชนของพระองค์ พระองค์ทรงช่วยกู้เขาจากมือของคนอธรรม ความสว่างแจ้งขึ้นแก่คนชอบธรรม และความชื่นบานมีขึ้นแก่คนใจเที่ยงธรรม” สดุดี 97 : 10-11

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 88

New Year Resolution

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เวลาช่างผ่านไปรวดเร็วเหลือเกิน เผลอแพล็บเดียว อีกปีหนึ่งกำลังจะผ่านไปแล้ว

ลูกจำได้ว่าตอนเป็นเด็กเวลาจะใกล้ปีใหม่ คุณครูมักจะให้เด็กๆ เขียนออกมาว่าปีที่กำลังจะผ่านพ้นไปได้ทำอะไรที่ดีน่าชื่นชม และมีอะไรที่น่าจะเปลี่ยนแปลง หรือทำให้ดีขึ้นในปีใหม่

มาบัดนี้ปี 2002 กำลังจะผ่านไป และอีกครั้งหนึ่งลูกรู้สึกตัวเหมือนเด็ก แต่คราวนี้ไม่ใช่ด้วยวัย แต่ด้วยหัวใจต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์ และลูกกำลังจะเขียนรายการถวายต่อพระองค์ ไม่ใช่ส่งให้คุณครู

ลูกจะถามตัวเองโดยใช้คำถามเพียงคำถามเดียว นั้นคือ “ลูกได้ทำตัวเป็น**ลูกที่ดีพอ**สำหรับพระองค์ ในปีที่ผ่านมาแล้วหรือยัง” โอ้โฮ! แค่คำถามเดียวลูกต้องถามตัวเองต่ออีกเยอะแยะหลายข้อเลยที่เดียว

ข้อแรก ลูกได้สวดภาวนาพอเพียงไหม?

วันก่อนในการให้โอวาทแก่องค์กรหนึ่ง ฯพณฯ พระคาร์ดินัล ได้พูดถึงว่าหากคนๆ หนึ่งมีอายุอยู่ถึง 100 ปี แต่คนๆ นั้น ให้เวลาสวดภาวนาเพียงวันละ 5 นาที แม้จะไปวัดฟังมิสซาทุกอาทิตย์ คนๆ นั้นตลอดชีวิต จะให้เวลาสำหรับการสวดภาวนาเพียง 5 เดือนเท่านั้น! ในขณะที่จะใช้เวลาทำอย่างอื่นเป็นต้นว่า รับประทานอาหาร นอน เล่น ฯลฯ เป็นเวลามากกว่าหลายสิบหลายร้อยเท่า

การสวดภาวนาไม่ใช่เป็นการเสียเวลาหรือทำให้เสียการงาน เราสวดภาวนาได้ทุกขณะเวลาของชีวิต แม้ในเวลาทำงาน เวลานั่งรถ ฯลฯ ทุกวันนี้การสวดภาวนากลายเป็น second nature ของลูกไปซะแล้ว (ขอยืมศัพท์จากเพลงในภาพยนตร์เรื่อง My Fair Lady มาใช้!) บางครั้งก่อนนอนลูกจะทูลต่อพระองค์ ต่อพระแม่ว่า “ลูกรักพระองค์ ลูกรักพระแม่ พระเจ้าข้า” และลูกจะรู้สึกถึงการยิ้มตอบของพระองค์ และพระแม่ทุกครั้ง ☺

ทุกเช้าก่อนออกจากบ้านไปทำงาน ลูกจะสวดทูลขอให้พระองค์ประทานพลังแห่งความรัก พลังแห่งความดี และพลังแห่งความชอบธรรมแก่ลูก และไม่ลืมที่จะขอพระพรและความรักจากพระองค์ผ่านลูกไปสัมผัสทุกคน ที่ลูกจะพบในวันนั้นและทุกๆ วัน

ทุกวันนี้ชีวิตลูกจะขาดการสวดภาวนาไม่ได้เลย

ข้อสอง ลูกได้ “ฟัง” พระองค์พอเพียงไหม?

หลายๆ คนบ่นว่าไม่เห็นเคยได้ยินอะไรจากพระเจ้าเลย ก็จะได้ยินได้อย่างไรล่ะ หากหัวใจของท่านเต็มไปด้วยสิ่งที่ท่านอยากได้และอยากฟัง จนท่านไม่มีส่วนว่างในหัวใจให้พระองค์ใส่พระสุรเสียงของพระองค์เลย ท่านจึงได้ยินแต่ความปรารถนาของตัวเอง การสวดภาวนาอย่างมีสมาธิ ทำให้เราเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า ทำให้หัวใจและจิตใจสงบ เงียบ และ

ว่าง และแค่นั้นยังไม่พอ ท่านต้อง**เปิดใจ**ให้พระเจ้าเข้ามาเป็นเจ้าของชีวิต โดยความสมัครใจและอย่างสิ้นสุดจิตใจ และเมื่อนั้นแหละ ท่านจะได้ยินพระสุรเสียงในใจของท่านอย่างใสแจ๋วเหมือนแก้วคริสตัลเจียระไน

คนที่ถ่อมตนและยินยอมให้พระเจ้าเป็นเจ้าเหนือชีวิตของเขาจะมีพระองค์เป็น “กัปตันชีวิต” ในทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำ

ข้อสาม ลูกได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตประจำวัน**อย่างดีที่สุด** เพื่อถวายเป็นพระเกียรติคุณแด่พระองค์พอไหม?

ตอนที่ลูกเป็นคาทอลิกใหม่ๆ ลูกเข้าใจว่าการรับใช้พระนั้นคือการที่เราต้องร่วมทำกิจกรรมกับองค์กรต่างๆ เท่านั้น ต่อมาเพื่อนคริสเตียนของลูกได้แก้ความเข้าใจให้ลูกว่า **การรับใช้พระที่ดีที่สุดคือ การทำทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตประจำวันให้ดีที่สุด** ซึ่งเท่ากับเป็นการถวายเป็นพระเกียรติคุณแด่พระองค์ และทั้งศาสนาจารย์ของเขา ตลอดจนพระสงฆ์ของทางเราก็ยืนยันว่าเป็นความเชื่อที่ถูกต้อง

ดังนั้น ลูกจึงยึดถือเป็นหลักปฏิบัติของชีวิตเลยว่า ไม่ว่าลูกจะอยู่ในฐานะใดหรือทำอะไร ลูกต้องทำให้ดีที่สุด เพื่อถวายแด่พระองค์ ไม่ว่าลูกจะเป็นแม่ เป็นลูก เป็นนายจ้าง เป็นลูกจ้าง เป็นคู่ค้า เป็นเพื่อน ไม่ว่าลูกจะดูแลเงิน 2,000 ล้านบาทของบริษัท (ตัวเลขสมมติ!) หรือ 2,000 บาท ขององค์กรที่ลูกเป็นกรรมการอยู่ ลูกต้องให้ความสนใจและดูแลเอาใจใส่เท่ากัน นั่นคือความสัตย์ซื่อที่ลูกมีต่อพระองค์ ที่หลายคนอาจไม่เข้าใจ

แม้ว่าบางครั้งในสังคมไทยเรา คนส่วนใหญ่จะทำตัวเหมือนเป็นคนสุภาพยิ้มแย้ม ต่อหน้าได้ทุกอย่างแต่ลับหลังเป็นคนละโลกเลย ซึ่งนี่แหละคือความเป็นมนุษย์ แต่การใส่หน้ากากเข้าหากันนั้น คนที่นิยมชมชอบก็คือมนุษย์ด้วยกันเท่านั้น มนุษย์ใส่หน้ากากเข้าหาพระเจ้าไม่ได้

ลูกเกรงกลัวพระองค์มาก แต่ลูกไม่เกรงกลัวมนุษย์ด้วยกัน เพราะลูกจะอยู่บนโลกนี้กับมนุษย์ด้วยกันเพียงชั่วคราวเท่านั้น แต่เมื่อลูกได้ไปอยู่กับพระองค์แล้ว ลูกจะได้อยู่ชั่วนิรันดร์

ข้อสี่ ลูกมีความเชื่อและความศรัทธาในพระองค์พอไหม?

ความเชื่อและความศรัทธาเป็นพระพรจากพระองค์ การยอมรับทุกสิ่งทุกอย่างตามน้ำพระทัยของพระองค์ โดยไม่โต้แย้งและด้วยความยิ้มแย้ม แม้จะเป็นสิ่งที่เราไม่ปรารถนา คือการมีความเชื่อในพระองค์อย่างปราศจากเงื่อนไข เราคงอยากให้พระองค์ทรงปรึกษาเราก่อนประทานสิ่งต่างๆ ในชีวิตให้ แต่นั้นคือการตามใจเราไม่ใช่ตามน้ำพระทัยของพระองค์

ลูกมิบังอาจปรารถนาเป็นคฑาในพระหัตถ์ของพระองค์ แต่ลูกขอเป็นเพียงดินสอด้ามเล็กๆ ที่พระหัตถ์ของพระองค์จะทรงใช้เขียนอะไรก็ได้

ข้อห้า ลูก “รัก”พอแล้วยัง?

ทุกวันนี้คำว่า “ความรัก” ถูกใช้กันเกร่อ คำว่า “ความรัก” มีความหมายที่งดงามไม่ว่าจะถูกใช้ในทางใดก็ตาม แต่ “ความรัก” ที่มีความหมายที่สุดคือ ความรักที่ออกจากใจจริงแก่พระเจ้าและแก่**ทุกคน** ง่ายไหม? รักทุกคน โดยเฉพาะคนที่ทำให้เราโกรธทำให้เราเจ็บช้ำน้ำใจ ทำให้เราเสียใจ? ผู้ที่เป็นแบบฉบับของความรักที่บริสุทธิ์ที่สุดคือ องค์พระเยซูเจ้า เป็นไปได้ไหมที่เราจะสามารถรักเช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงรักพวกเราได้?

ลูกทราบแต่ว่า ความรักคือยาวิเศษ รักษาได้ทุกโรคและยังฟรี! อีกด้วย ไม่ต้องเสียเงินแม้กระทั่ง 30 บาท ความรักยังมีคุณสมบัติพิเศษคือ เป็นสิ่งเดียวในโลกนี้ที่ให้ยังไงก็ไม่หมด ตรงกันข้ามยิ่งให้ก็ยิ่งมีมากกว่าเดิม แล้วทำไมมนุษย์บนโลกนี้ถึงเกลียดชังกัน เข่นฆ่ากันแทนที่จะรักกัน (น้า!)

ข้อหก ลูกได้ทำตัวเป็น “พยาน” ในพระองค์เพียงพอแล้วยัง? คนที่เห็นลูกจะเห็นพระองค์ในตัวลูกไหม?

การเป็นพยานในพระองค์ทำได้หลายทาง นอกจากการเป็นพยานอย่างชัดเจนโดยการแบ่งปันแล้ว เรายังเป็นพยาน

ได้โดยการกระทำ

ทุกวันนี้เราหันซ้ายหันขวามีแต่การโกงกัน คอร์รัปชั่น เอารัดเอาเปรียบ มือใครยาวสาวได้สาวเอา ฯลฯ เรากล้าไหมที่จะมีจุดยืนชัดเจน กล้ามีจรรยาบรรณ กล้าที่จะต้านกระแส กล้าที่จะไม่ทำสิ่งที่ผู้อื่นรอบข้างทำ หากสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง?

เพื่อนคริสเตียนอีกคนบอกลูกว่า หากเวลาใครมองเราแล้วเห็นพระเจ้า จะเป็นสิ่งที่ประเสริฐที่สุด เพราะเท่ากับเราเป็นพยานในพระองค์แล้ว

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเขียนเพียง 6 ข้อ ก็รู้สึกตัวเองยังห่างไกลจากการเป็น “ลูกที่ดี” ของพระองค์เหลือเกิน ลูกจึงจะขอเปิดใจของลูกให้กว้างๆ และทูลขอพระองค์เสด็จมาประทับในใจลูกเพื่อ “สั่ง” และ “สอน” ให้ลูกเป็นลูกที่ดีของพระองค์ ลูกยังด้อยปัญญาเหลือเกินในการเจริญรอยตามแบบอย่างที่พระเยซูเจ้าทรงสอนไว้ ขอพระองค์โปรดเมตตาลูกนำทางลูกเทอญ

ในวาระใกล้วันคริสมาสสมภพนี้ ลูกขอกราบทูลขอพระองค์โปรดประทานพระพรแก่มนุษย์ทุกคนบนโลกนี้โดยการสัมผัสจิตใจของทุกคนด้วย “ความรัก” อันบริสุทธิ์ของพระองค์ และโปรดประทานพระพรให้พลังและกำลังใจแก่ลูกของพระองค์ทุกคนที่พยายามทำตัวเป็นลูกที่ดีของพระองค์โดยต้องต้านกระแส “มนุษย์นิยม” รอบข้าง ตลอดปีใหม่นี้และทุกๆ ปีตลอดไปเทอญ

“คนที่ซื่อสัตย์จะได้รับพรมากมาย แต่ผู้ที่รีบมั่งคั่ง จะไม่มีโทษ หามิได้” สุภาษิต 28:20

“เมื่อท่านจะกระทำสิ่งใดด้วยวาจาหรือด้วยกายก็ตาม จงกระทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูเจ้า และขอบพระคุณพระบิดาเจ้าโดยพระองค์นั้น” โคโลสี 3:17

“ไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใด ก็จงทำด้วยความเต็มใจเหมือนกระทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนกระทำแก่มนุษย์” โคโลสี 3:23

อาแมน

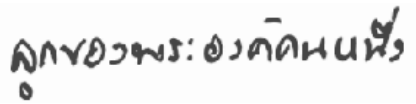

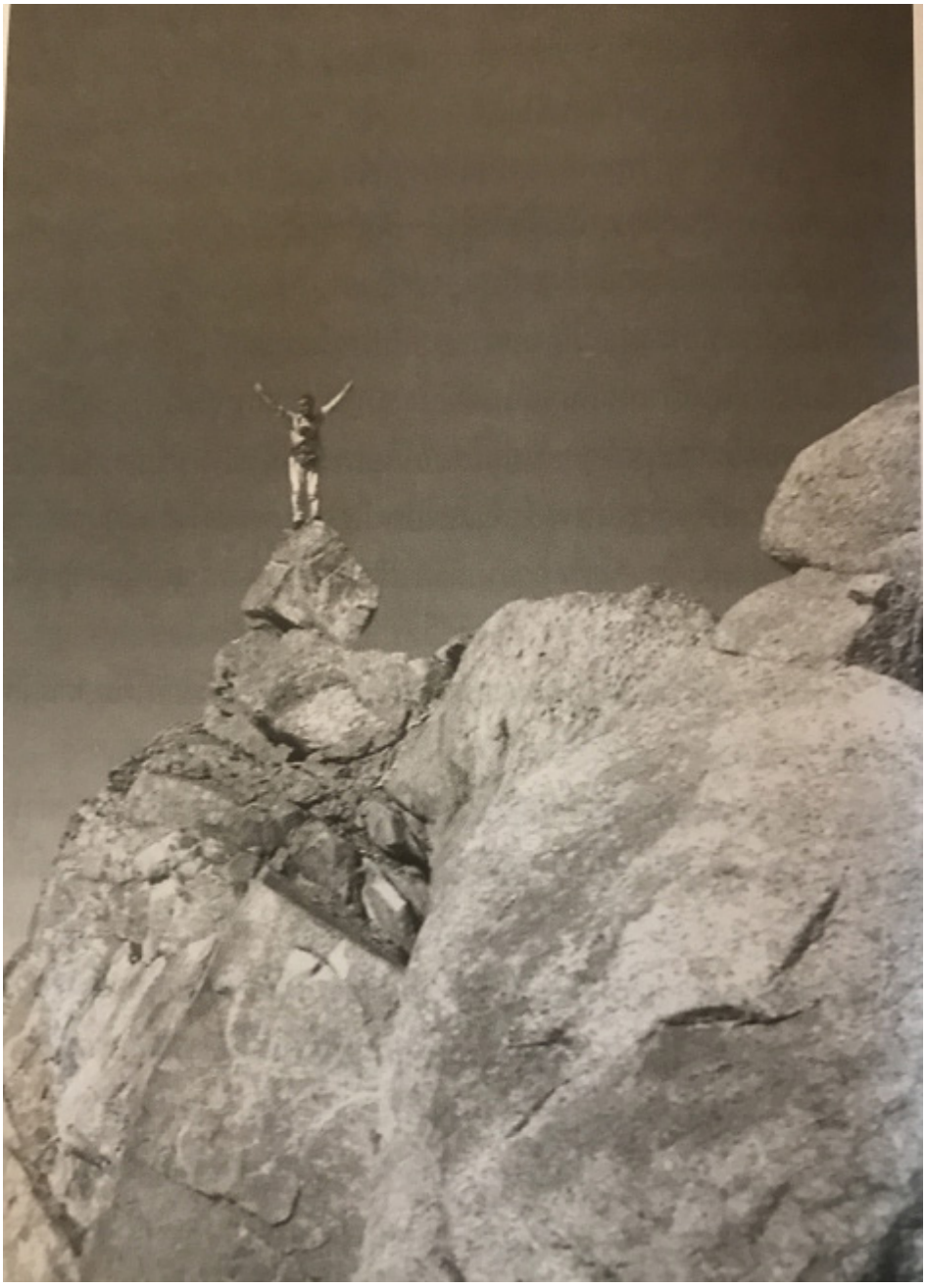

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 89

ขอสรรเสริญพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า บทสวดนี้เป็นบทแรกในปี 2003 ที่ลูกเขียนถวายแด่พระองค์ ลูกขอเริ่มต้นปีใหม่ด้วยการสรรเสริญพระองค์และขอบพระคุณพระองค์สำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงประทานให้แก่ลูกและครอบครัวในปีที่ผ่านมา

ลูกเริ่มต้นปีใหม่ด้วยใจที่เบิกบานและเปี่ยมไปด้วยความสุขเพราะเพิ่งกลับจากการไป “ถูกปล่อยเกาะ” ส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่อีกครั้ง อันที่จริง วัยอย่างลูก ลูกชอบไปภูเขา ป่าดงพงไพรมากกว่า แต่ลูกๆ ชอบไปทะเล ไปเกาะ และไปดำน้ำดูปลาทะเลและปะการัง ลูกก็ตามใจเพราะความสุขที่แท้จริงของลูกคือการไปไหนก็ได้ที่ลูกๆ ทุกคนและลูกไปด้วยกัน และสมาชิกในครอบครัวของเราก็เริ่มขึ้นเรื่อยๆ ลูกๆ ก็ชอบแหย่ลูกว่า “อีกหน่อยหากสมาชิกของครอบครัวเพิ่มมากกว่านี้ หม่ำมี้คงต้องซื้อรถเมล์เล็กมาทำเป็นรถครอบครัว และถ้าเพิ่มมากกว่านี้อีก ก็คงต้องซื้อรถบัสแน่เลย” ลูกได้แต่ยิ้ม “เป็นความคิดที่ไม่เลวนิ!” ☺

ช่วงระหว่างนั่งเรืออยู่บนทะเลไปดำน้ำดูปะการัง ลูกมีเวลาเยอะที่จะ reflect หรือสะท้อนถึงชีวิตของตนเองที่ผ่านมา ปีใหม่นี้จะเป็นปีที่ 12 ตั้งแต่ลูกตื่นจากฝันร้าย และเป็นปีที่ 7 ที่ชีวิตลูกเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ ตั้งแต่ลูกได้เริ่มต้น “ชีวิตใหม่ในพระองค์” บนโลกนี้ และลูกก็คิดถึงเรื่องๆ หนึ่งที่พระสังฆราชองค์หนึ่งที่ลูกเคารพรักได้เทศน์สอนให้ฟังหลายครั้ง

มีชายหนุ่มคนหนึ่งที่ปีนเขาเก่งมาก แต่วันหนึ่งเขาพลัดตกลงมาจากยอดเขาท่ามกลางความมืด ปรากฏว่าเชือกที่ผูกตัวเขาได้ดึงเหนี่ยวเขาไว้ เขาจึงไม่ได้หัวทิ่มโหม่งโลก แต่กลับห้อยโต่งเต่งอยู่กลางอากาศท่ามกลางความมืด เขากลัวมากตะโกนขอให้พระเจ้าช่วยเขาให้รอด พระเจ้าเมื่อได้ยินดังนั้นจึงตรัสตอบว่า “ให้ตัดเชือก” แต่ชายหนุ่มผู้นั้นกลับเอาเชือกพันตัวเขาให้แน่นยิ่งขึ้น รุ่งเช้ามีคนพบศพชายหนุ่มผู้นี้ห้อยโต่งเต่งแข็งตาย เหนือพื้นดินเพียง 2ฟุต เท่านั้น!

ลูกเองผ่านชีวิตคล้ายชายหนุ่มผู้นี้ และได้ยินพระองค์ตรัสเช่นเดียวกัน คือ “ให้ตัดเชือก” โดยไม่ลังเลใจ ลูกตัดทันที!

ในการถูกกล่าวหาในคดีมูลค่าถึง 200ล้านบาท ลูกตัดทนายทิ้ง เพราะลูกมีความเชื่อมั่นว่า พระเจ้าทรงเก่งกว่าทนาย แม้ใครต่อใครในขณะนั้นจะคิดว่าลูกบ้าหรือโง่ที่ตัดสินใจสู้คดีโดยไม่มีทนาย แต่ความเชื่อของลูกที่มีต่อพระองค์ในขณะนั้น (และแม้ในขณะนี้) คือเชื่อโดยสิ้นสุดจิตใจและแล้ว...

ทั้งๆ ที่ขณะนั้นลูกเห็นแต่ความมืด ลูกก็ตกลงสู่พื้นดินเพียง 2ฟุตข้างล่างอย่างปลอดภัยสวัสดิภาพ! และเมื่อลูกตกถึงพื้นดินแล้ว พระองค์ก็ทรงยื่นพระหัตถ์อันอ่อนนุ่มแต่แข็งแกร่งให้ลูกยึดเกาะ เพื่อพยุงให้ลูกลุกขึ้น

เมื่อลูกลุกขึ้นได้แล้ว พระองค์ก็ทรงจูงนำลูกเดินก้าวไปข้างหน้าอย่างช้าๆ แต่มั่นคง นี่คือ “ชีวิตที่เกิดใหม่” ของลูก ชีวิตที่ทุกย่างก้าวพึ่งให้พระองค์ทรงนำ แต่...ด้วยความเจียมเนื้อเจียมตัว ลูกขออนุญาตยึดพระหัตถ์พระองค์ไว้ แต่ลูกมิบังอาจ

เดินคู่ไปกับพระองค์ ลูกจึงขอ “คุกเข่าเดิน” ไปกับพระองค์ การ “คุกเข่าเดิน” นั้น มิเพียงแต่จะถวายพระเกียรติอย่างสูงสุดแด่พระองค์แล้ว ยังทำให้ลูกอยู่ใกล้พื้นดินมากกว่าการเดินธรรมดา ทำให้ลูกเห็นความสวยงามของดอกหญ้า เห็นความขยันของมด และเห็นด้วยกับคำพูดของ Bob Kerrey, President ของ New School University ใน New York City ผู้ได้รับ Congressional Medal of Honor ที่ว่า “A hero is someone who over and over does the right thing even though no one is there to witness it.” หรือแปลเป็นภาษาไทยว่า “วีรบุรุษคือผู้ที่ทำสิ่งที่ถูกต้องครั้งแล้วครั้งเล่า แม้ว่าจะไม่มีใครรู้เห็นเป็นพยานก็ตาม” ซึ่งตรงกับพระวาจาของพระองค์ที่ตรัสไว้ว่า

“ทานของท่านจะต้องเป็นทานลับ และพระบิดาของท่านผู้ทรงเห็นในที่ลี้ลับ จะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่าน”
มัทธิว 6:4

ทุกวันนี้ หากใครมองจากเบื้องบนลงมายังชีวิตของลูกบนโลกนี้ เขาจะไม่เห็นรอยเท้า 2 คู่เดินเคียงข้างกันบนทรายดังเช่นในบทกลอน Foot Prints on the Sand แต่เขาจะเห็นรอยเท้า 1คู่กับรอยบุ๋ม 1คู่ เดินเคียงข้างกัน ลูกน้อยผู้ถ่อมตัวคุกเข่าเดินคู่กับพระองค์โดยยึดพระหัตถ์ของพระองค์ไว้อย่างเหนียวแน่น และก้าวไปข้างหน้าอย่างมั่นคงเพราะ ชีวิตที่เหลือของลูก ลูกขอพระองค์ทรงเป็นผู้นำทุกทิวาราตรีจนถึงวันที่ลูกจะไปเฝ้าพระองค์

“เจ้าจะแสวงหาเราและพบเรา เมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของเจ้า” เยเรมีย์ 29:13

“เพราะเรารู้แผนงานที่เรามีไว้สำหรับเจ้า เป็นแผนงานเพื่อสวัสดิภาพ ไม่ใช่เพื่อทุกขภาพ
เพื่อจะให้อนาคตและความหวังแก่เจ้า” เยเรมีย์ 29:11

ลูกขอขอบพระคุณพระองค์อีกครั้ง พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 90

ควันหลงจากปีใหม่

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ปีใหม่ก็ผ่านไปหลายวันแล้ว แต่ลูกยังมีความรู้สึกของไอกรุ่นการฉลองอยู่ สำหรับลูกเอง จริงๆ ก็ไม่ได้ไปเน้นการฉลองปีใหม่อะไรมากมาย แต่สำหรับปีนี้มีอยู่ 2 เรื่อง ก่อนปีใหม่ที่ทำให้ลูกมีความสุขมาก แม้สำหรับคนอื่นอาจจะเป็นเรื่องเล็กๆ ก็ตาม

วันที่ 31 ธันวาคม ของปีก่อนปีที่แล้ว ลูกจำได้ว่าหลังรับประทานอาหารเสร็จลูกก็กลับมาพักผ่อนที่บ้านพักริมชายหาด เวลา 18.00 น. คืนนั้นปาร์ตี้ฉลองปีใหม่ก็จะเริ่มโดยการรับประทานอาหารริมชายหาดกัน ลูกมองนาฬิกา มันเป็นเวลาบ่ายโมงกว่าแล้ว ลูกรู้สึกกระวนกระวายใจ เพราะลูกยังติดค้างการสวดสายประคำต่อแม่พระถึง 6 สาย! ลูกได้สัญญาต่อแม่พระว่า ลูกจะสวดสายประคำวันละ 1 สาย วันไหนไม่ว่างจริงๆ ลูกจะขอติดไว้ และสวดชดใช้ในวันต่อมา ณ.วันสุดท้ายของปี ลูกจะต้องสวดสายประคำที่ติดค้างไว้ให้หมด ลูกนั่งอยู่หน้าบ้านพัก หยิบสายประคำออกมาสวดรวดเดียว 6 สาย จำได้ว่าสวดเสร็จก่อน 6 โมงเย็นเพียงไม่กี่นาที โอ้โฮ! โล่งอกไปที

แต่สำหรับปีที่ผ่านมาปรากฏว่า ในวันที่ 30 ธันวาคม ลูกก็สวดสายประคำครบถ้วนทุกวันแล้ว มิหนำซ้ำยังสวดล่วงหน้า 1 วัน คือสวดสายของวันที่ 31 ธันวาคมเสร็จเรียบร้อยแล้วด้วย ปรากฏว่าพอถึงวันที่ 31 ธันวาคม อำนาจฝ่ายลบในใจเริ่มทำงาน ลูกมีความคิดแว้บหนึ่งว่า เอ! เราก็สวดสายประคำของวันนี้เสร็จไปตั้งแต่เมื่อวานแล้ว วันนี้ไม่ต้องสวดก็แล้วกัน บัดดลนั้น ฝ่ายบวกในใจสะกิดทันที **“ได้ไง? มีเวลาว่างตั้ง 1 วัน ไม่สวดสายประคำในวันที่ส่งท้ายปีเก่าใช้ได้ที่ไหน แล้วสวดเกิน 1 สายจะเป็นไรไป?”** จริงซินะ ลูกคิดได้ รีบสลัดความขี้เกียจทิ้ง ปรากฏว่าในคืนนั้นก่อน count down ต้อนรับปีใหม่ลูกได้สวดสายประคำทั้งปีถึง 366 สาย **ไชโย! ไชโย! ไชโย!** ลูกชนะใจตัวเองแล้ว ลูกต้อนรับปีใหม่ด้วยความเบิกบานใจ อย่างน้อยในเรื่องการสวดสายประคำปีนี้ ลูกทำได้ดีกว่าปีที่แล้วตั้งเยอะ

อีกเรื่องหนึ่งที่ทำให้ลูกแสนจะเบิกบานใจคือก่อนปีใหม่ มี supplier เจ้าหนึ่งที่บริษัทใหม่ของลูกนัดจะมาสวัสดีปีใหม่ลูก ซึ่งลูกก็คิดว่า เขาคงนำกระเช้ามาตามธรรมเนียม ที่ไหนได้พอลูกเห็นสิ่งที่เขานำมาสวัสดีปีใหม่ลูก ลูกถึงกับตะลึง เขาอุ้มรูปปั้นแม่พระกับพระกุมารเยซูองค์โตมาให้เป็นของขวัญแก่ลูก ลูกงงมาก ถามเขาว่าทำไมถึงรู้จักนำเอารูปปั้นแม่พระมาให้ เขาบอกว่าเขาทราบมาจากลูกน้องในบริษัทว่า ลูกเป็นคริสต์ที่รักพระมาก เขาจึงคิดว่าคงไม่มีอะไรที่จะทำให้ลูกชอบใจมากกว่ารูปพระ

ลูกยิ้มแก้มแทบปริ มิใช่เพราะรูปปั้นนั้นเท่านั้น แต่ที่ลูกดีใจมากคือ แสดงว่า พระเจ้าฟีเวอร์ของลูกได้เป็นที่รับทราบของทุกคนแล้ว ไม่ว่าลูกน้องลูกจะเป็นคนงานเย็บผ้าหรือเป็นถึงระดับ ดร. ทุกคนจะได้ยินเรื่องพระเจ้าจากลูกไม่เว้นแต่ละวัน ลูกได้ใช้อาชีพและชีวิตประจำวันถวายเป็นพระเกียรติคุณแด่พระองค์ได้อย่างเต็มที่แล้ว ลูกขอขอบพระคุณที่ทรงประทาน

โอกาสให้ลูกได้รับใช้พระองค์อยู่เสมอๆ ขอบคุณอย่างที่สุดพระเจ้าข้า

จาก 2 เหตุการณ์เล็กๆ แต่น่าอิ่มใจนี้ ทำให้ลูกยิ้มแก้มแทบปริมาตั้งแต่ปีใหม่ ใครจะว่าลูกทำตัวเหมือนเด็กก็ช่างเถอะ เป็นก็เป็น เป็นเด็กต่อหน้าพระพักตร์พระเป็นเจ้าน่ารักออก ☺

ทุกวันนี้หากใครขอให้ลูกแนะนำตัวเอง ลูกจะแนะนำว่า **"อาชีพหลักของดิฉันคือ เป็นข้ารับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระผู้เป็นเจ้า อาชีพรองคือเป็นคุณแม่ของลูก 4 คน และอาชีพเสริมคือเป็นนักธุรกิจหญิง"** เพราะลูกเชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์ทุกคนได้ รับในชีวิตล้วนเป็นพระพรจากพระองค์ ลูกจึงไม่กังวลต่อสิ่งใดๆ ทั้งสิ้น ลูกมีความเชื่อในพระองค์ เพราะพระองค์ทรงตรัสไว้ว่า

"อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใดๆ เลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน กับการขอบพระคุณ แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้าซึ่งเกินความเข้าใจจะคุ้มครองจิตใจ และความคิดของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์" ฟิลิปปี 4:6-7

"เราประสงค์จะกรุณาผู้ใด เราก็จะกรุณาผู้นั้น และเราจะเมตตาใคร เราก็จะเมตตาผู้นั้น" โรม 9:15

ลูกรักพระองค์พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

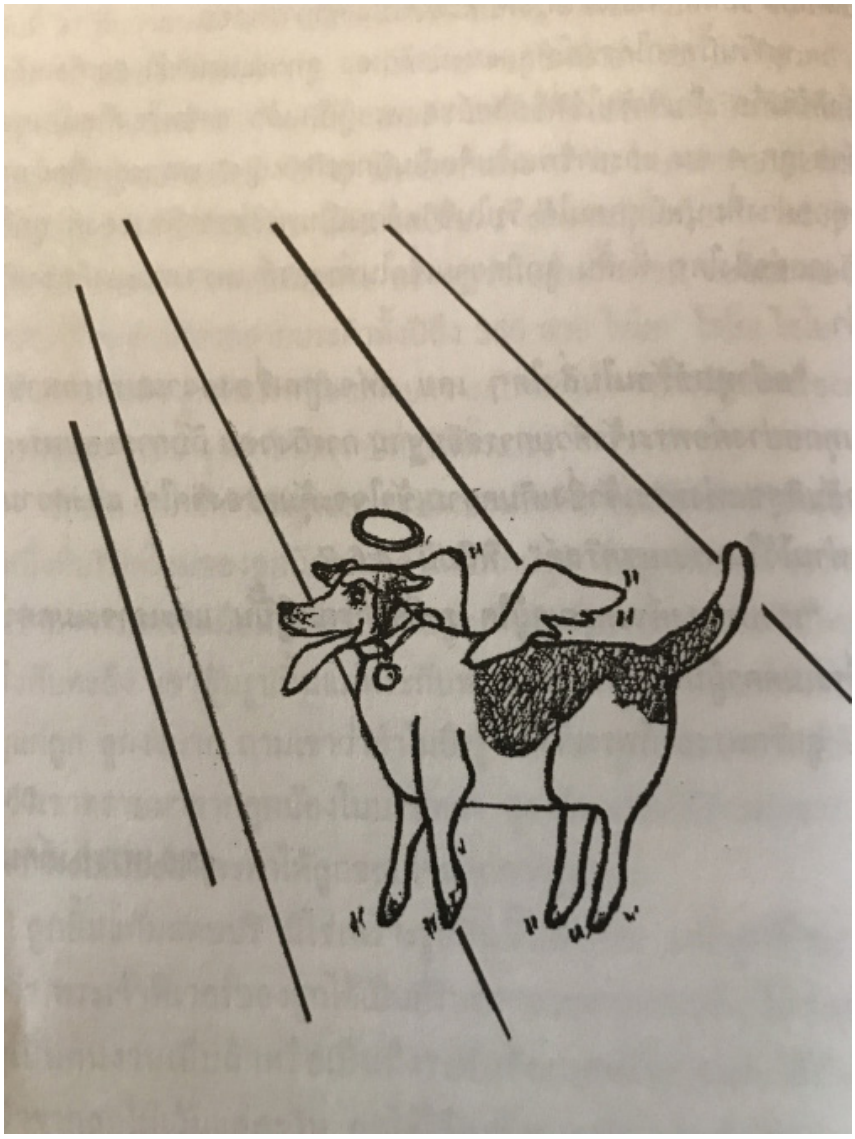

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 91

อาลัย ..... “ ไอ้ด่าง ”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ท่ามกลางความสุขสดชื่นของบรรยากาศปีใหม่ ลูกก็ประสบเหตุการณ์ที่ทำให้ลูกและลูกๆ หลั่งน้ำตาด้วยความเสียใจ สุนัขที่อยู่กับครอบครัวเรามา 14-15 ปี ได้จากเราไปเมื่อ 2 สัปดาห์ก่อนเสียแล้ว

สุนัขตัวนี้มาที่บ้านของพวกเราเอง เข้าตำราของการเป็น stray อย่างแท้จริง ในขณะนั้นบ้านของลูกมีสุนัขอยู่แล้ว ชื่อ บิงโก้ เป็นตัวผู้ จู่ๆ ก็มีสุนัขมาจากไหนไม่ทราบเข้ามาอยู่ในบริเวณบ้าน ไล่เท่าไรก็ไม่ยอมไป เป็นสุนัขพันธุ์ไทยแท้ ดูท่าทางเหมือนมันเป็นสัตว์เลี้ยงของครอบครัวเรามาตั้งแต่เกิดคือ มันทำท่าทางเชื่อง และกระดิกหางเข้าหาพวกเรา ในที่สุดพวกเราก็ใจอ่อนและรับเลี้ยงมันเป็นสัตว์เลี้ยงอีกตัวโดยเรียกมันว่า “ไอ้ด่าง” เพราะลายของมันเป็นด่างๆ สีน้ำตาลสลับสีขาว ต่อมามันแต่งงานกับเจ้าบิงโก้ และออกลูกมา 2 ตัว ตัวหนึ่งลายเหมือน “ไอ้ด่าง” เปี๊ยบ เหมือน cloning ออกมา แต่ลายเป็นสีดำเหมือนพ่อ ลูกตั้งชื่อมันว่า “ตุ๊ต๊ะ” อีกตัวสีดำปี๋ทั้งตัว ลูกตั้งชื่อมันว่า “ต้วมเตี้ยม” ลูกเลี้ยงลูกสุนัขทั้ง 2 ตัวจนโต ต่อมามันได้ทยอยตายไป แต่ตัวแม่คือ “ไอ้ด่าง” คงอยู่กับครอบครัวเราตลอดมา จนสำหรับเด็กๆ พวกเขารู้สึกว่า “ไอ้ด่าง” เป็นญาติผู้ใหญ่คนหนึ่งที่คอยดูแลพวกเขามาตั้งแต่เล็ก

อาทิตย์ก่อนมันตาย แม่บ้านบอกว่า “ไอ้ด่าง” คงถูกใครตีมาเพราะมันเดินขากะเผลกๆ ปรากฏว่าพอพาไปหาสัตวแพทย์ แพทย์บอกว่าคงถูกกัดมา มันเดินไม่ค่อยสะดวก ลูกจึงไปซื้อตับไก่มาต้มคลุกข้าวให้มันกิน และป้อนยาโดยเอายาซ่อนไว้ในตับและยื่นให้มันกิน วันต่อมามันฉลาดกว่าลูก คือมันเคี้ยวแต่ตับไก่ และคายยาออกมา ต่อมาอีก 2 วัน มันไม่ยอมกินข้าวเลย ลูกคิดว่ามันงอนเพราะลูกจะป้อนยามัน ปรากฏว่ามันนอนซม และหางสั่น ลูกสาวคนโตจึงส่งมันไปโรงพยาบาล สัตวแพทย์บอกว่า อาการมันหนักมาก และอาจไม่รอด หมอเจาะเลือดของมันไปตรวจ และจะทราบผลวันรุ่งขึ้น ลูกบอกกับหมอทางโทรศัพท์ว่า ให้พยายามช่วยชีวิตมันอย่างเต็มที่ เช้าวันรุ่งขึ้นขณะที่ลูกอยู่ในรถกำลังไปทำงาน ลูกได้รับโทรศัพท์จากโรงพยาบาลสัตว์นั้น ลูกทราบทันทีว่า หมอจะบอกอะไร แม้จะเตรียมตัวเตรียมใจไว้รับข่าวนี้แล้ว ลูกก็ยังอดน้ำตาไหลไม่ได้ หมอบอกว่ามันตายเพราะไตวาย และถ้าเทียบเป็นอายุมนุษย์ก็คงราวๆ 90 ปีเศษแล้ว

ลูกๆ ทุกคนรับทราบข่าวทันที เที่ยงวันนั้นลูกมีนัดสำคัญ ลูกๆ จึงนัดกันไปรับศพมันกลับมากันเอง พอดีมีโทรศัพท์เข้ามาหาลูก ผู้ใหญ่ที่นัดทานข้าวเที่ยงขอเลื่อนเป็นตอนเย็น ลูกขอบคุณแม่พระที่อย่างน้อยยังประทานโอกาสให้ลูกไปดู “ไอ้ด่าง” เป็นครั้งสุดท้าย

เพราะมันตัวใหญ่มาก ลูกๆ จึงตัดสินใจทำพิธี “ฌาปนกิจ” ให้มัน พวกเรานัดพบกันที่วัด เมื่อลูกสาวคนโตไปถึงพร้อมศพของ “ไอ้ด่าง” ลูกถึงที่วัดแล้ว ลูกเปิดกล่องออกและเห็นดวงตาอันซื่อสัตย์ของมันยังลืมอยู่ ลูกจึงเอามือลูบเปลือกตาให้มันหลับลง มันคงเหงาตอนอยู่โรงพยาบาล ขณะนั้นลูกและลูกๆ ทุกคนน้ำตาไหลพราก ลูกลูบหัวมันตลอดเวลา พลาง

บอกมันว่า “พวกเราทุกคนรักเธอนะไอ้ด่าง พลันลูกก็นึกขึ้นได้ว่า “ให้ขอบคุณพระในทุกกรณี.....” ลูกจะขอบคุณพระได้อย่างไรเล่า ในเมื่อสุนัขสุดที่รักของพวกเราเพิ่งตาย ได้ซิ! ลูกบอกตัวเอง ลูกตั้งสติและสวดขอบคุณพระองค์ว่า “ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขอบคุณพระองค์ที่ได้ประทานสุนัขแสนรู้ตัวนี้มาให้ครอบครัวของลูก ตลอดเวลา 10 กว่าปีที่ผ่านมา” แล้วลูกก็ลูบหัวมันอีกครั้งหนึ่งเป็นครั้งสุดท้าย พร้อมบอกกับมันว่า “ไปรับใช้พระแม่บนสวรรค์เถอะนะไอ้ด่าง”

คืนนั้นก่อนนอนลูกคิดถึง “ไอ้ด่าง” และคิดถึงลูกน้องเก่าบางคน ตลอดจนคนบางคนที่ลูกรู้จักทั้งในอดีตและปัจจุบัน และลูกก็สวดขอบคุณพระอีกครั้งหนึ่ง ขอบคุณพระองค์ที่ได้ประทานโอกาสให้ลูกได้สัมผัสความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดี และความกตัญญูรู้คุณ แม้จะจาก stray อย่าง “ไอ้ด่าง” ก็ตาม

มีวารสำหรับทุกสิ่ง
“มีวารเกิด และวารตาย มีวารปลูก และวารถอนสิ่งที่ปลูกทิ้ง
มีวารฆ่า และวารรักษาให้หาย มีวารรื้อทลายลง และวารก่อสร้างขึ้น
มีวารร้องไห้ และวารหัวเราะ มีวารไว้ทุกข์ และวารเต้นรำ” ปัญญาจารย์ 3:2-4

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

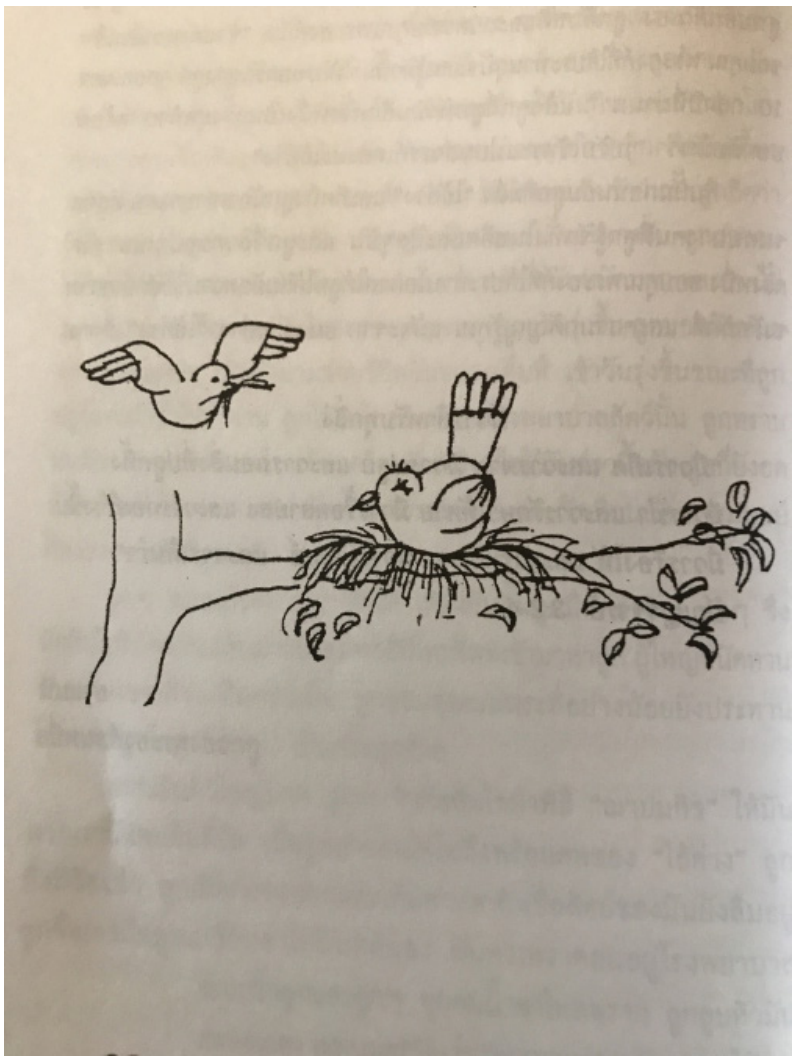

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 92
นกกลับรัง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเคยเขียนบทสวดกราบทูลพระองค์ว่ามีพ่อแม่นกไปทำรังบนต้นโมกหน้าตัวบ้านลูก และเมื่อถึงเวลาที่ลูกนกทั้งสองตัวโตแล้ว มันก็เกาะบนกิ่งไม้เรียงกันเป็นแถว ส่งเสียงเจื้อยแจ้วเหมือนจะลาลูก แล้วก็บินจากไป

นั่นมันหลายเดือนก่อน และลูกก็เข้าใจว่า ครอบครัวนกนี้คงไปแล้ว ไปลับ ไม่กลับมาอีก แล้วลูกก็ลืมมันไป

ทุกๆ เช้าลูกจะทานอาหารเช้าบนสนามหญ้าหน้าบ้าน ลูกจัดเป็นมุมเล็กๆ เงียบสงบและร่มรื่นด้วยต้นไม้ใหญ่น้อย อาหารเช้าหลักของลูกคือหนังสือพิมพ์ เสียงนกจิ๊บๆ เจื้อยแจ้ว และบทสวดขอบคุณพระสำหรับบรรยากาศอันสดชื่นทุกเช้า วันก่อนขณะที่ลูกสวดขอบคุณพระอยู่ ลูกได้ยินเสียงนกดังผิดปกติ เหมือนมีนกหลายตัวคุยเอะอะกันแทนที่จะจิ๊บๆ ตามธรรมดา เมื่อลูกเงยหน้าขึ้นมองบนต้นไม้ ลูกก็ดีใจยิ้มจนแก้มแทบปริ! มีแม่นกบินลงไปนั่งในรังเดิมบนต้นโมกนั้น ลูกทราบทันทีว่าแม่นกจะมาออกไข่ในรังเดิม ไชโย! ลูกไม่ทราบว่าเป็นแม่นกตัวเดิม หรือเป็นหนึ่งในลูกนกที่โตแล้ว แต่กลับมารังเดิมเพื่อออกไข่ เป็นอีก generation หนึ่ง แต่สิ่งที่ลูกทราบแน่ๆ คือมีแม่นกจะมาออกไข่ที่รังเดิมบนต้นไม้หน้าตัวบ้านอีก

ลูกไม่ใช่เป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่องนก จึงไม่ทราบว่าเป็นธรรมชาติของนกที่จะบินกลับมาออกไข่ในรังเดิม หรือนกจะสร้างรังใหม่ทุกครั้ง ใครทราบช่วยกรุณาบอกลูกด้วย แต่ในใจลูก ลูกดีใจที่สุด ต้นโมก 2 ต้นนี้เป็นต้นที่ลูกเรียกเองว่าเป็น “ต้นไม้พบพระ” สำหรับลูกแล้ว เพราะความร่มเย็นของบ้านลูก และการมีพระในทุกตารางนิ้วของบ้าน จึงทำให้นกอยากกลับมาออกไข่ในรังเดิมอีก และที่ amazing ยิ่งขึ้นคือ ขณะที่ลูกกำลังเขียนบทสวดนี้ พ่อและแม่นกกำลังขะมักเขม้นขยายรังให้ใหญ่และแข็งแรงกว่าเดิม น่าทึ่งจริงๆ ! ลูกดีใจจังเลย ขอบคุณพระองค์ที่สุดพระเจ้าข้า

ลูกเขียนถึงตอนนี้ ไม่ทราบว่าจะหาบทพระวาจาในพระคัมภีร์เกี่ยวกับนกได้ไหม เพราะตั้งแต่ลูกเริ่มเขียนบทสวดมา ลูกรู้สึกประหลาดใจด้วยความชื่นชมยินดีว่า ไม่ว่าลูกจะเขียนเกี่ยวกับอะไร จะมีบทพระวาจาเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ เสมอ และเมื่อลูกเปิดพระคัมภีร์ เพื่อหาบทเกี่ยวกับนก ไม่เพียงแต่จะมีถึงหลายบทแล้ว แต่แต่ละบทยังเป็นเครื่องยืนยันถึงความเชื่อของลูกที่ว่า “หากเป็นต้นไม้ของพระแล้ว ก็จะเป็นที่พึ่งของนกได้” ลูกตั้งชื่อต้นไม้ในกระถางของลูกเล่นๆ ว่าเป็น “ต้นไม้พบพระ” และปรากฏว่ามันก็เป็นที่พักพิงของนกได้จริงๆ ตามพระวาจาในพระคัมภีร์ ช่างอัศจรรย์จริงๆ!

“และนกทุกชนิดจะมาอาศัยอยู่ใต้มัน นกทุกอย่างจะมาทำรังอยู่ที่ร่มกิ่งของมัน
และต้นไม้ทุกต้นในทุ่งจะทราบว่าเราคือพระเจ้า” เอเสเคียล 17:23-2

“ใบของมันก็งดงามและผลก็อุดม และจากต้นนั้นมีอาหารให้แก่ชีวิตทั้งปวง สัตว์ป่าในทุ่งนามาพึ่งร่มอยู่ใต้ต้นและนกในอากาศก็มาอาศัยอยู่ที่กิ่ง” ดาเนียล 4:21

“เมล็ดนั้นเล็กกว่าเมล็ดทั้งปวง แต่เมื่องอกขึ้นแล้วก็ใหญ่กว่าผักอื่น และจำเริญเป็นต้นไม้จน นกในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้นได้” มัทธิว 13:32

ขอขอบพระคุณอีกครั้งสำหรับความอัศจรรย์เล็กๆ นี้พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

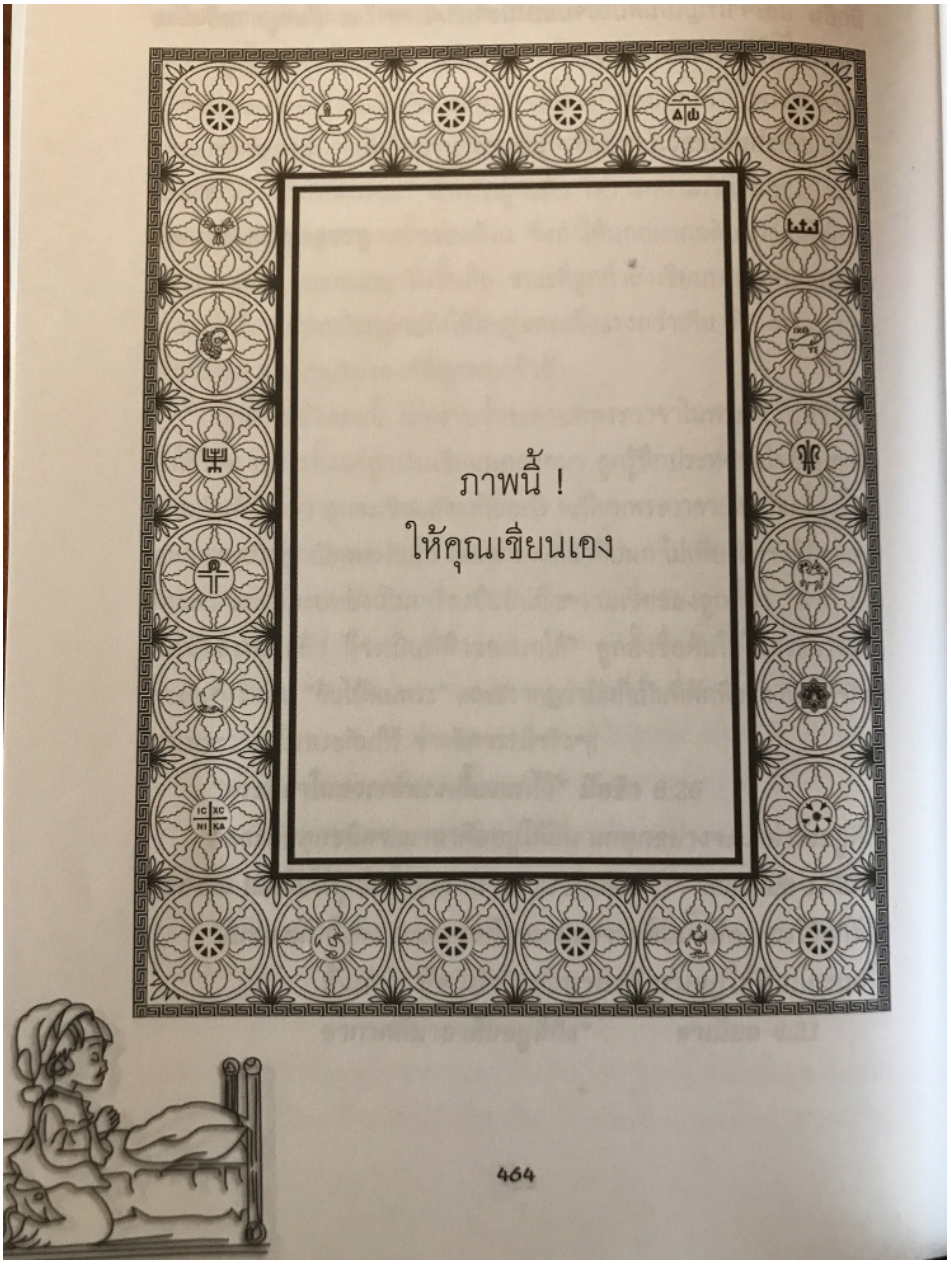
ภาพนี้ !
ให้คุณเขียนเอง
464

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 93

ศิลป์เพื่อพระ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ช่วงหลังๆ หลังจากที่ลูกอ่านพระวาจาของพระองค์ทุกๆ วัน ลูกเริ่มรู้สึกว่าที่หัวใจและสมองของลูกปลอดโปร่งก็เพราะ ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวลูกค่อยๆ มีความสำคัญลดลงๆ ในเวลาเดียวกันมีสิ่งหนึ่งที่ค่อยๆ เพิ่มความสำคัญมากขึ้นๆ ในชีวิตลูก พระองค์นั่นเอง!

ลูกค้นพบว่า การทำตัวเป็นลูกที่โปรดปรานของพระองค์นั้นง่ายกว่า การทำตนเป็นที่โปรดปรานของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเสียอีก การทำตนให้เป็นที่โปรดปรานของพระองค์นั้น เพียงเราทำตนเป็นลูกเล็กๆ ของพระองค์ จิตใจบริสุทธิ์ มีความศรัทธา จริงใจ และซื่อสัตย์ต่อพระองค์ ต่อตัวเอง และต่อผู้อื่นเท่านี้พระองค์ก็ทรงรักเราแล้ว เพราะพระองค์ทรงรักลูกของพระองค์ทุกคนอยู่แล้ว แม้กระทั่ง ลูกที่ทำบาปพระองค์ก็ยังรัก เพราะฉะนั้นหากลูกที่ทำตัวเป็นลูกที่ดีของพระองค์ แน่นอนพระองค์ก็ทรงโปรดปรานยิ่งขึ้น

แต่การทำตนให้เป็นที่โปรดปรานของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันซิ ยากกว่าหลายร้อยหลายพันเท่า เพราะมนุษย์คือมนุษย์! ดังคำกลอนของสุนทรภู่ที่เขียนไว้ว่า ***อันเถาวัลย์พันเกี่ยวที่เลี้ยวลด ก็ไม่คดเหมือนหนึ่งในน้ำใจคน***

สรุปง่ายๆ ว่า คนที่จิตใจซื่อตรง ทำอะไรก็ตรงไปตรงมา จริงใจ และบริสุทธิ์ใจ มักจะตามผู้ที่ก้าวล้ำนำหน้าไปไม่ค่อยทันแม้จะทำสิ่งที่ถูกที่ควรก็ใช่ว่าจะถูกใจโก๋เสมอไป

เมื่อคิดได้ดังนั้น ลูกก็เลยเลือกการดำเนินชีวิตเพื่อให้ถูกใจพระเป็นหลัก เพราะการทำตนให้ถูกใจเพื่อนมนุษย์ อาจทำให้เราเป็นคนไม่มีจุดยืนไม่มีจรรยาบรรณ หน้าอย่างหลังอย่าง (คนส่วนใหญ่ชอบฟังคำพูดหวานๆ แม้จะไม่เป็นความจริง) แต่การทำตนให้ถูกใจพระจะทำให้เราเป็นคนมีจุดยืนที่ชัดเจน มีหลักการดำเนินชีวิตที่อยู่ในศีลในธรรม และที่สำคัญคือเพื่อนที่จะรักเรา จะเป็น***"เพื่อนพันธุ์แท้"*** คือเป็นคนรักพระอย่างบริสุทธิ์ใจเช่นกัน

เขียนถึงตรงนี้ อาจมีคำถามว่า เอ! แล้วมันเกี่ยวกับอะไรกับหัวข้อของบทสวดบทนี้ ***"ศิลป์เพื่อพระ"*** ล่ะ เกี่ยวซิ กำลังจะเขียนให้เกี่ยว ☺ หากเรารักใครคนหนึ่ง เราก็อยากทำอะไรหลายๆ สิ่งหรือทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่คนที่เรารัก เพราะความรักที่บริสุทธิ์คือการให้ ไม่ใช่การรับ แล้วหากเรารักพระมากๆ มากจนสุดหัวใจ เรามิอาจทำอะไรให้พระเยอะๆ หรือ?

วันก่อนขณะที่ลูกกำลังจะเอากล้องไปถ่ายรูปครอบครัวนก ลูกก็เกิดมีความคิดขึ้นมาว่า ในพระศาสนจักรของเราทุกวันนี้มีองค์กรหลายสิบองค์กร ต่างก็มีจุดประสงค์ที่พ้องต้องกันนั่นคือ การรับใช้พระ แล้วเราสามารถรับใช้พระองค์ทางด้านอื่นเป็นต้นว่าทางศิลปะได้ด้วยไหม?

ลูกเคยปรารภกับลูกๆ ว่าน่าจะมีกลุ่มคริสตชนมารวมตัวกัน และแต่งกลอนหรือเขียนบทประพันธ์สรรเสริญพระด้วยกันลูกๆ ก็พูดว่า***"ลิเกจัง สมัยนี้จะมีใครสักกี่คนชอบแต่งกลอน?"*** ถ้าเช่นนั้นมาวาดภาพล่ะ คำตอบก็เช่นเดียวกัน ว่า

ไม่ใช่ทุกคนจะชอบวาดภาพหรือ painting เป็น แต่พอลูกหยิบกล้องขึ้นมา ลูกก็เลยมีความคิดว่า เกือบทุกครอบครัวต้องมีกล้องถ่ายรูป ทำไมไม่มารวมกลุ่มแล้วถ่ายรูปที่เป็นการสรรเสริญพระล่ะ เป็นต้นว่าหา theme เช่น ***"Creation of God"*** หรือ "สิ่งซึ่งพระทรงสร้าง" หรือ***"Christian Churches in Thailand" "โบสถ์คริสต์ในประเทศไทย"*** ฯลฯ แล้วก็เชิญพระสงฆ์ที่ชอบศิลปะเหมือนกันมาดูภาพเหล่านี้ และตัดสินให้มีรางวัลต่างๆ จุดประสงค์ไม่ใช่เพื่อให้ได้รางวัลแต่จะเป็นการจูงใจให้สรรเสริญพระผ่านศิลปะ

นอกเหนือกว่านี้ หากมีกลุ่ม ***"ศิลป์เพื่อพระ"*** จริงๆ จะเป็นการรวมตัวของคริสตชนที่มีอารมณ์ศิลปินเหมือนกันมาแลกเปลี่ยนแบ่งปันผลงานกัน เป็นกลุ่มที่สบายๆ ไม่ต้องกังวลถึงเรื่องอื่นๆ เป็นต้นว่า เรื่องเงินค่าสมาชิก เรื่องมีหรือไม่มีเวลาเข้าประชุม ฯลฯ เป็นกลุ่มที่มีพระในใจจริงๆ คือเห็นพระในทุกสิ่งทุกอย่างโดยเฉพาะในธรรมชาติรอบตัวเรา

"เพื่อเราจะได้แสวงหาพระเจ้า และมุ่งหวังจะคลำหาให้พบพระองค์
ที่จริงพระองค์มิทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย ด้วยว่า
เรามีชีวิต และไหวตัว และเป็นอยู่ในพระองค์" กจ 17: 27-28

เขียนถึงตรงนี้รู้สึกจะเป็นความฝัน (รึเปล่า) ลูกขอถวายความคิดเรื่อง ***"ศิลป์เพื่อพระ"*** แด่พระองค์พระเจ้าข้า ส่วนที่ว่าจะเป็นไปได้หรือไม่ได้ ขอถวายให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ

"ในบ้านใหญ่หลังหนึ่งๆ มิได้มีแต่ภาชนะทองและเงินเท่านั้น แต่มีภาชนะไม้และภาชนะดินด้วย
บ้างก็เพื่อศิลปะและบ้างก็สามัญ ถ้าผู้ใดชำระตัวให้พ้นจากสิ่งที่ไม่มีค่า เขาก็จะเป็นภาชนะที่มีค่าซึ่งชำระ
ให้บริสุทธิ์แล้ว เหมาะที่เจ้าของเรือนจะใช้ให้เป็นประโยชน์ พร้อมกับการดีทุกอย่าง" 2 ทิโมธี 2:20-21

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

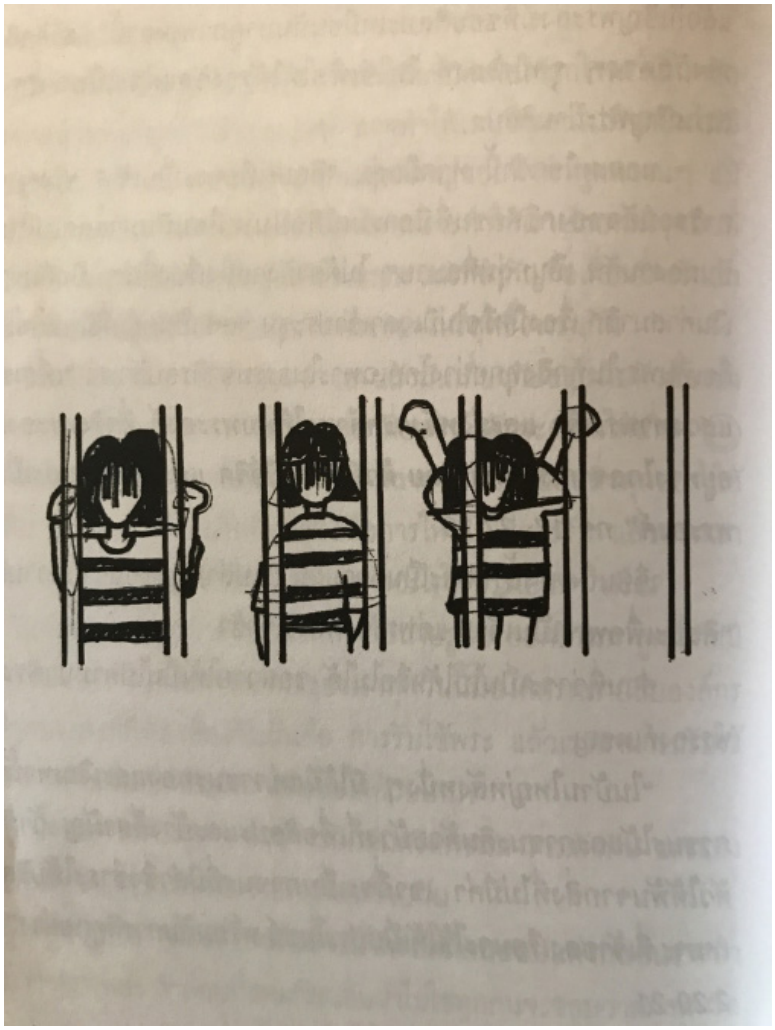

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 94

โครงการ “คืนสตรีดีสู่สังคม”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในขณะนี้องค์กรสตรีองค์กรหนึ่งที่ลูกร่วมด้วย กำลังริเริ่มโครงการหนึ่งที่น่าสนใจยิ่งเรียกว่า โครงการ “คืนสตรีดีสู่สังคม” ซึ่งภายใต้โครงการนี้ พวกเราจะเข้าไปฝึกวิชาชีพระยะสั้นแก่ผู้ต้องขังสตรีในเรือนจำ อีกทั้งจะมีการอบรมด้านจิตใจแก่ผู้ที่ใกล้จะได้รับอิสรภาพ เพื่อเตรียมตัวเตรียมใจให้เขา เหล่านั้นก้าวออกจากเรือนจำด้วยความมั่นใจในตนเอง ในการประกอบอาชีพ และเข้าใจถึงคุณค่าของตนเองที่ยังมีอยู่

ก่อนปีใหม่ที่ผ่านมา พวกเราได้เข้าไปในเรือนจำแห่งหนึ่งที่ได้ติดต่อไว้ล่วงหน้า โดยมีผู้บัญชาการเรือนจำร่วมกับเจ้าหน้าที่คอยต้อนรับด้วยความยินดี ลูกรู้สึกตื่นเต้นกับโครงการนี้มาก เพราะจะมีโอกาสช่วยเหลือสตรีกลุ่มหนึ่งที่สังคมทั่วไปอาจรังเกียจ

ปรากฏว่าสภาพในเรือนจำผิดไปจากที่ลูกได้จินตนาการไว้อย่างสิ้นเชิง นักโทษหญิงจำนวนหลายร้อยคนนั่งพับเพียบเรียบร้อยบนพื้นลาน แต่ละคนใส่เสื้อขาว ผ้าซิ่นหรือกางเกงสีน้ำเงิน สถานที่สะอาดสะอ้าน เพียงแวบเดียว ลูกคิดว่ากำลังเข้าไปในโรงงานขนาดใหญ่ที่มีคนงานหญิงจำนวนมากเสียอีก พวกเรากระจายไปคุยกับกลุ่มต่างๆ ลูกเองตรงเข้าไปสัมภาษณ์ 3-4 คนที่ดูน่าสนใจ คนแรกอุ้มลูกชายวัยไม่กี่เดือน มองไปข้างๆ ก็ทราบว่าเป็นเด็กชายฝาแฝดที่เกิดในเรือนจำ เพราะมีเด็กอีกคนหนึ่งหน้าตาเหมือนกันเปี๊ยบ อุ้มอยู่ในมือของหญิงอีกคนหนึ่ง คนถัดไปเป็นหญิงวัย 50-60 เพราะหน้าตาเหี่ยวย่นแล้ว อีกคนเป็นเด็กสาวรู้สึกจะเด็กที่สุดในกลุ่มนั้น อายุเพียง 19 ปี หน้าตาน่าเอ็นดู ดูยังเป็นวัยใสๆ อยู่เลย

ลูกอยากทราบถึงสาเหตุที่พวกเขาต้องมาอยู่ในเรือนจำ และจากที่ได้สัมภาษณ์ ก็ทราบว่ากว่า 90% ของผู้ต้องขังต้องโทษเพราะสาเหตุเดียวกันคือ พัวพันกับยาเสพติดคือ **ยาบ้า!** ไม่ว่าเป็นผู้เสพเองหรือเป็นผู้จำหน่าย แต่ดูแล้วเป็นผู้จำหน่ายจะมากกว่า และเมื่อลูกถามว่าไปขายยาบ้าทำไม ทุกคนตอบเป็นเสียงเดียวกันว่าต้องการ **เงิน!**

ลูกกลับบ้านด้วยความหดหู่ใจ สตรีเหล่านี้น่าสงสารเป็นอย่างยิ่ง พวกเขาต้องการเงิน และด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์หรือโลภ หรือไม่มีทางเลือก ตัดสินใจหาเงินโดยทางลัดโดยไม่คำนึงถึงความทุกข์ที่เขากำลังหยิบยื่นไปให้ผู้อื่น หรือทั้งแก่ตัวเองและครอบครัวด้วย

เงินอีกแล้ว! หลังๆ นี้ลูกเขียนถึงเรื่องเงินหรือคนมีเงินหลายครั้ง เพราะช่วงนี้บังเอิญไปสัมผัสเกี่ยวกับเรื่องเงินๆ ทองๆ และคนมีเงินเยอะก็เลยชอบคิด และเขียนตามประสานักประพันธ์ (ไส้แห้ง) ☺ ที่มีอุดมการณ์

ลูกพูดกับเพื่อนเสมอว่า ทุกสังคมนับถือยกย่องคนมีเงินทั้งนั้น ไม่ว่าคนคนนั้นจะรวยด้วยวิธีใด สังคมเราน่าจะเปลี่ยนค่านิยมโดยการมายกย่องให้เกียรติคนดีๆ แม้จะไม่มีเงินกันบ้าง โลกคงจะน่าอยู่กว่านี้เยอะ และคนก็จะได้เอาแบบอย่างคนดีมาเป็นแบบฉบับ มิฉะนั้นเรามัวแต่ยกย่องคนมีเงิน คนไม่มีเงินก็เลยตะเกียกตะกายหาแต่เงิน จนยอมแม้กระทั่งทำผิด

กฎหมาย ผิดศีลธรรม เพียงเพื่อให้ได้มาซึ่งเงิน แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า เราจะไปตัดสินว่าคนมีเงินจะเป็นคนไม่ดี ใครเป็นคนดีหรือเป็นคนเลวนั้น เราไม่มีสิทธิ์ไปตัดสิน มันเป็นเรื่องระหว่างเขากับพระ เพียงแต่เราในฐานะคริสตชน หรือลูกของพระต้องรู้จักเลือกดำเนินชีวิตให้ถูก ถ้าจะเลือกใครเป็นแบบฉบับ ก็เลือกให้ถูกให้ควร และหากเราสามารถทำเงินได้เยอะแยะโดยการปฏิบัติตนเป็นลูกที่ดีของพระ ไม่ใช่โดยการเอารัดเอาเปรียบ หรือฉ้อโกง หรือคอร์รับชั่นแล้ว นั่นแหละคือ พระพรอย่างอุดมสมบูรณ์ที่พระทรงประทานให้แก่เราละ ☺

กลับมาเรื่องโครงการ “คืนสตรีดีสู่สังคม” ปรากฏว่าโครงการดังกล่าวได้รับความสนใจมากทั้งจากผู้ ผู้บัญชาการเรือนจำ และผู้ต้องขังเอง วิชาชีพที่พวกเราจะนำไปสอนพวกเขานั้น ในขั้นต้นจะมี 3 อย่าง คือ 1. การทำแก้วถัก (เป็นรูปต่างๆ) 2. การทำพิมเสนน้ำ และ 3. เปลี่ยนแปลงรูปทรงเสื้อผ้า โดยอีกระยะหนึ่งเราจะมีสอนการขับร้องด้วย ในขณะนี้มีผู้ต้องขังสมัครเข้าโครงการเกือบ 150 คน และทราบมาว่าทางผู้ต้องขังชาย พอทราบข่าวนี้เข้าก็แสดงความสนใจจะให้พวกเราจัดโครงการให้พวกเขาบ้าง

การเข้าไปช่วยสตรีในเรือนจำเช่นนี้ ปัจจัยที่สำคัญคือ “เงิน”! พวกเรากำลังวางแผนจัดกิจกรรมเพื่อหาทุนให้กับโครงการนี้ แต่กิจกรรมนั้นจะไม่ใช่เป็นการจำหน่ายยาบ้าอย่างแน่นอน ☺ ขอพระองค์โปรดประทานพระพรแก่โครงการนี้และทุกๆ คนที่ต้องทนทุกข์ทรมานหมดอิสรภาพ ไม่ว่าจะอยู่ที่ใด หรือด้วยเหตุใดก็ตาม เทอญ

“พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีกแล้วให้ปล่อยผู้ถูกบังคับเป็นอิสระ” ลูกา 4:18

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

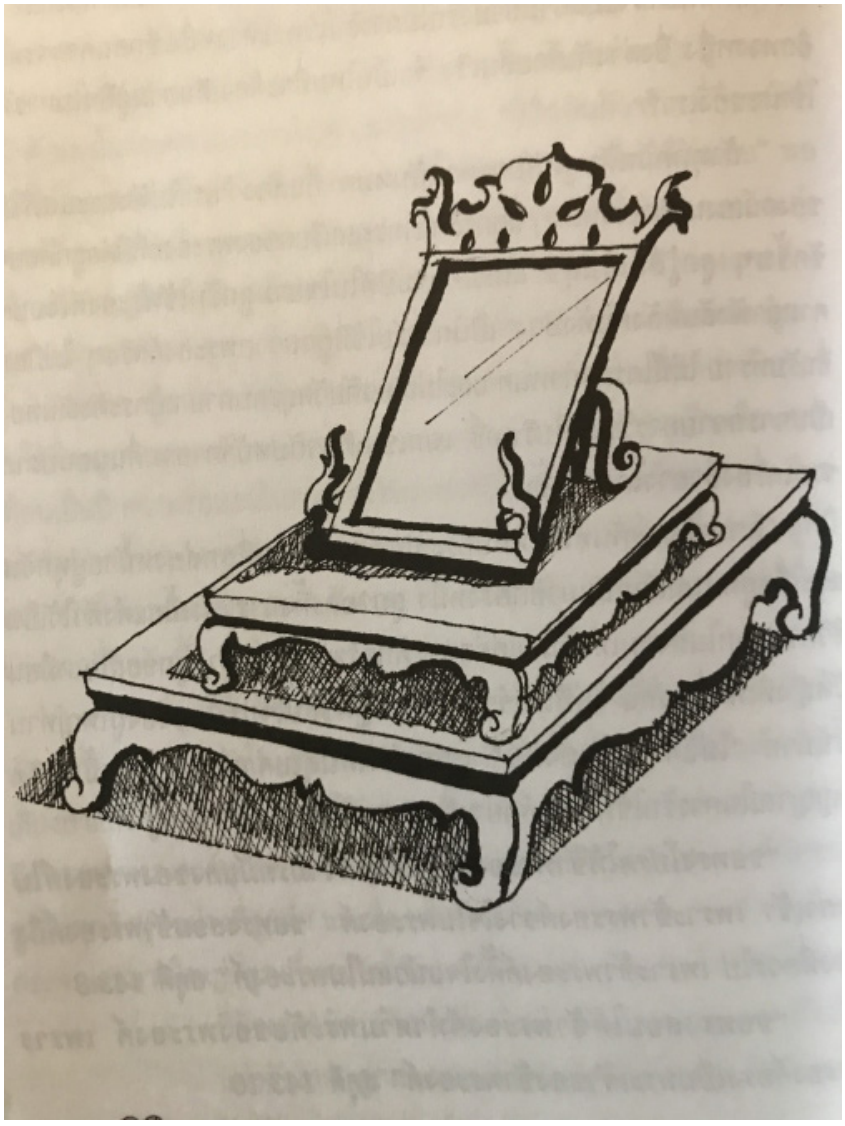

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 95

เงิน 90 ล้านบาท VS. สัจจะ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกมีโอกาสดูภาพยนตร์เรื่องหนึ่งทางโทรทัศน์ เป็นภาพยนตร์เรื่องเบาๆ สนุกๆ และโรแมนติก แต่หลังจากดูจบ ลูกก็มาคิดว่า ถ้าเรื่องนี้เกิดกับตัวลูกเองล่ะ จะทำตัวอย่างไร หลังจากนั้นลูกก็ไปถามคำถามเดียวกันกับคนรอบข้างเกือบ 10 คน และคำตอบที่ได้ทำให้ลูกต้องคิดต่อจนถึงวันนี้

ภาพยนตร์เรื่องนั้น เกี่ยวกับตำรวจคนหนึ่งซึ่งเป็นคนดีมาก และที่สำคัญเป็นคนรักษาสัจจะที่สุด พูดอะไรต้องทำตามที่พูดไว้เสมอ วันหนึ่งเขาเข้าไปในร้านอาหารแห่งหนึ่งและสั่งกาแฟ ยังไม่ทันได้สั่งอย่างอื่นก็มีโทรศัพท์เรียกเขาไปยังอีกแห่งหนึ่ง เขาจึงรีบจ่ายเงิน ปรากฏว่ากาแฟถ้วยนั้นราคา 2 ดอลล่าร์ และเขามีเงินเหลือในกระเป๋าเพียง 2 ดอลล่าร์พอดิบพอดี เขาจึงไม่มีเงินให้ค่าทิปแก่สาวคนเสิร์ฟ บังเอิญก่อนหน้านั้น ภรรยาเขาได้ให้เขาไปซื้อล๊อตโตมาใบหนึ่ง เขาเห็นล๊อตโตใบนั้นหลังจากหยิบเงิน 2 ดอลล่าร์ออกจากกระเป๋าตัง จึงบอกกับสาวเสิร์ฟว่า “ฉันไม่มีเงินเหลือที่จะทิปเธอเลย แต่ถ้าฉันถูกล๊อตโตพรุ่งนี้ ฉันจะแบ่งให้เธอครึ่งหนึ่ง ตกลงไหม?” สาวเสิร์ฟยักไหล่ ไม่ได้สนใจต่อคำพูดของตำรวจคนนี้เท่าไรนัก

ปรากฏว่าคืนนั้น ผลของล๊อตโตออกมา เบอร์ของตำรวจคนนั้นถูกแจ๊คพ็อตรางวัลที่หนึ่ง เขาได้ส่วนแบ่งถึง 4 ล้านดอลล่าร์! ภรรยาของเขาเต้นแร้งเต้นกาด้วยความดีอกดีใจ ใครล่ะจะไม่ดีใจ ได้รางวัลตั้ง 4 ล้านเหรียญ ปรากกว่าตำรวจคนนี้รีบบอกภรรยาเขาว่า เขาได้สัญญากับหญิงเสิร์ฟกาแฟคนหนึ่งว่า ถ้าเขาถูกรางวัล เขาจะแบ่งให้ครึ่งหนึ่ง เพราะฉะนั้นเขาต้องกลับไปให้เงิน 2 ล้านเหรียญแก่ผู้หญิงคนนั้น!

เรื่องราวอลเวงอลหม่านจนจบ แต่เนื่องจากเป็นภาพยนตร์จึงจบแบบแฮปปี้เอ็นดิ้งก์

พอดูจบ ลูกก็เกิดคิดขึ้นมาว่า ถ้าลูกได้สัญญากับเด็กเสิร์ฟสวนอาหารซึ่งมาจากบ้านนอกคนหนึ่ง ในลักษณะเดียวกัน และลูกก็ถูกล๊อตโตจำนวน 180 ล้านบาท (สมมติ 1 ดอลล่าร์ = 45 บาท) ลูกจะรักษาคำพูดและเอาเงิน 90 ล้านบาทไปให้เขาในวันรุ่งขึ้นไหม?

บ้านะซิ! ลูกบอกตัวเอง เงินตั้ง 90 ล้านบาท กับคำพูดที่ให้กับเด็กเสิร์ฟจากบ้านนอกคนหนึ่ง เป็นไปได้อย่างไร? อีกอย่างถ้าเราไม่กลับไป เด็กคนนั้นก็ไม่มีทางรู้ แต่....ฉันเองรู้ ฉันให้สัญญาเขาไว้แล้ว และคำพูดของฉันก็มีค่าเท่ากับสัญญาเสมอ สำหรับฉันแล้ว ถ้าฉันรับปากอะไร ฉันจะทำตามที่พูดเสมอ ไม่เคยพลาด และอีกอย่าง ถ้าฉันเบี้ยวคำพูด พระเจ้าก็จะรู้ แต่...เงินตั้ง 90 ล้านบาท คิดดูให้ดีนะ เงินจำนวนมหาศาลนี้กับคำพูดเพียงประโยคเดียว มันเทียบกันได้ที่ไหน?

ไม่ได้การละ ยิ่งคิดก็ยิ่งวุ่นวายใจ พระองค์คงทราบว่าลูกจะไม่มีทางทำผิดต่อพระองค์อย่างเด็ดขาด ทั้งต่อหน้าและลับหลัง เพราะแม้อาจไม่มีคนรู้ พระองค์ทรงทราบเสมอ

ลูกจึงตัดสินใจเอาเรื่องนี้ไปถามคนที่ลูกพบในวันต่อๆ มา เกือบ 10 คน ทุกคนตอบเหมือนกันว่า ถ้าลูกเอาเงิน 90

ล้านบาทไปให้เด็กเสิร์ฟเพื่อรักษาคำพูดเพียงประโยคเดียว ลูกจะเป็นคนโง่ที่สุดในโลก !!! และบางคนยังพูดต่อว่า เพียงแค่มาคิดว่าจะรักษาคำพูดกับเงินตั้ง 90 ล้านบาท เช่นนี้ ลูกก็บ้าพอแล้ว เป็นคนอื่นไม่มีใครจะมาคิดหรอก และไม่ต้องเงินถึง 90 ล้านบาท น้อยกว่านี้ ก็ไม่มีใครสนแล้ว

ลูกคิดถึงในทุกวันนี้ คนที่ประสพความสำเร็จในสังคมหลายต่อหลายคน ล้วนแล้วแต่รักษาคำพูดของเขาในสิ่งที่เขาอยากรักษา และก็ลืมสิ่งที่เขาไม่อยากรักษาเฉยเลย แต่คนในสังคมก็ยังนับหน้าถือตาเขาเหล่านั้นอย่างพร้อมพรั่ง นี้คือชีวิตจริงในปัจจุบัน!

สุดท้าย ลูกขอคุกเข่าต่อพระพักตร์พระองค์ “ข้าแต่พระเป็นเจ้า คำว่าสัจจะทุกวันนี้ แปลว่าอะไรพระเจ้าข้า สำหรับคนยุคนี้มันยังมีอยู่อีกรึเปล่า?”

“.....คนทั้งปวงซึ่งอยู่ฝ่ายสัจจะย่อมฟังเสียงของเรา”
ปีลาตทูลถามพระองค์ว่า “สัจจะคืออะไร” ยอห์น 18:37 -38

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 96

ผู้แพ้

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกสาวคนเล็กของลูกได้พูดขึ้นมาว่า เพื่อนของเขาคนหนึ่งที่เป็นคาทอลิกกำลังจะเลิกเป็นคาทอลิกและไปเป็นศาสนาอื่นแล้ว คุณแม่และครอบครัวคุณแม่ของเขาเป็นคาทอลิกมาตั้งแต่บรรพบุรุษ แต่คุณพ่อไม่ใช่ คุณแม่เขาเองก็ไม่ค่อยพาลูกๆ ไปวัด ในที่สุดพวกเขาก็ไม่อยากเป็นคริสต์อีกต่อไป เขาพูดกับลูกสาวลูกว่า “ถ้าพระเจ้ามีจริง ทำไม....”

ลูกบอกลูกสาวลูกว่า “ลูกเอ๋ย ความเชื่อความศรัทธาของผู้ที่มีต่อพระเจ้าอย่างลึกซึ้งเป็นพระพรของพระนะลูก แต่เมื่อเราได้รับพระพรนั้นแล้ว เราต้อง work at it หรือ “ฝึกปฏิบัติ” เสมอๆ เพื่อรักษาพระพรนั้นไว้ มิฉะนั้นพระพรนั้นอาจเจือจางไปโดยเราไม่รู้ตัว”

เพื่อนของลูกสาวอีกคนของลูกจบปริญญาเอกจากเมืองนอก มาพบแฟนสาวที่เมืองไทย ต่อมาแฟนสาวเขาประสพปัญหาทางครอบครัว เพื่อนเขาจึงพาไปโบสถ์แห่งหนึ่ง สักพักเขาก็ “รับเชื่อ” เป็นคริสเตียน ต่อมาเพื่อนของลูกสาวก็ไป “รับเชื่อ” ด้วย รู้สึกเวลาจะใกล้ๆกับตอนที่ครอบครัวลูกรับศีลล้างบาปเป็นคาทอลิก ตอนนั้นเพื่อนของลูกสาวคนนี้ดูเหมือนจะเป็นคน “ร้อนรน” ในพระเจ้ามาก เขาอยากนัดลูกเพื่อมา “คุยเรื่องพระเจ้ากับหม่ำมี้” เสมอๆ

หลังจากนั้นเพียงปี 2 ปี ลูกทราบจากลูกสาวว่า เพื่อนของเขาคนนั้นเลิกไปโบสถ์แล้ว ลูกงงมาก แต่รู้สึกเศร้าใจหลายๆ คนที่ไม่เข้าใจถึงศาสนาคริสต์อย่างถ่องแท้จะเข้าใจผิดว่าการ “รับเชื่อ” หรือการรับศีลล้างบาปเป็นคริสต์จะเป็น quick fix สำหรับปัญหาทุกอย่าง หากพระเจ้าไม่ประทานสิ่งที่เขาขอหรือเขาต้องการ พระเจ้าก็ไม่ศักดิ์สิทธิ์ คนส่วนใหญ่คิดอย่างนี้จริงๆ

ต่อมา ลูกอ่านเจอคอลัมน์ในหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง ซึ่งผู้เขียนเขียนเกี่ยวกับเรื่องศาสนาต่างๆ และเมื่อพูดถึงศาสนาคริสต์เขียนไว้ว่า “ศาสนาคริสต์เป็นศาสนาของ**ผู้แพ้** มีอย่างที่ไหน สอนว่า เวลาถูกตบแก้มซ้าย ให้ยื่นแก้มขวาให้ตบต่อ นี้มันผู้แพ้ชัดๆ ไม่ใช่เลือดนักสู้”

ทีแรกลูกอ่านเสร็จก็โกรธ ถือดีอย่างไรมาว่าศาสนาคริสต์เป็นศาสนาของผู้แพ้ ไม่รู้จริงแล้วยังมีหน้ามาวิจารณ์สุ่มสี่สุ่มห้าเช่นนี้อีก ต่อมาลูกค่อยๆ เก็บบทความของผู้เขียนคนนี้มาคิดและลูกก็เข้าใจ หากลูกมองโลกผ่านสายตาหรือความคิดของเขาซึ่งไม่เข้าใจ หรือรู้ซึ้งถึงคำสั่งสอนของพระเยซูคริสตเจ้าจริงๆ เขาก็ถูกของเขานะ มีอย่างที่ไหนถูกตบแก้มซ้าย แทนที่จะตบตอบหรือชกหน้ามันกลับไปเลย หนอย! โง่อีก หันอีกแก้มหนึ่งให้เขาตบต่อ ผู้แพ้ชัดๆ

พระวาจาของพระองค์นั้น ลึกซึ้ง เฉียบคม แต่ในแง่มนุษย์แล้ว **ปฏิบัติตามยาก!** ผู้ที่อ่านผ่านๆ หรือไม่เคยอ่านพระคัมภีร์เลย และก็ตะโกนปาวๆ ว่า เขาเป็นคริสตชนที่ดีนั้น คงเป็นได้แต่ปาก แต่หากใครอ่านพระวาจาของพระองค์แล้ว นำ

ไปปฏิบัติในชีวิตจริงๆ และยิ่งหากต้องลำบาก หากต้องฝืนใจ หากต้องเจ็บปวดในการทำตามที่พระองค์ทรงสอนไว้นั่นแหละ คือ การเป็นลูกที่แท้จริงของพระองค์

เคยไหมที่เราจะถูกใครสักคนทำร้ายจิตใจเรา แล้วเราโกรธเกือบตาย อยากโทรไปว่าเขา อยากจดหมายไปด่าเขา อยากทำอะไรอีกหลายๆ อย่างให้เขาเจ็บใจเท่ากับหรือมากกว่าที่เขาทำให้เราเจ็บปวด แต่ในที่สุดเราพยายามสู้กับใจตนเอง โดยการถ่อมใจลง และคิดถึงพระมหาเยซูเจ้าผู้ซึ่งเจ็บปวดมากกว่าเราหลายร้อยหลายพันเท่า แต่พระองค์ก็ยังทรงให้อภัยผู้ที่ทำร้ายพระองค์ การหลับตาขณะที่โกรธใคร หรือถูกใครทำร้ายจิตใจ และ “เดินรูป 14 ภาค” ในใจจะทำให้เราเห็นว่า คนที่ทำร้ายจิตใจเราหรือสิ่งที่ทำให้เราโกรธ ขุ่นเคืองใจนั้นช่างเล็กน้อยกะจิดริดเสียเหลือเกิน เมื่อเทียบกับพระมหาทรมานของพระองค์ และเมื่อเรา “เดินรูป” เสร็จและลืมตาขึ้นมา แล้ว หากเราสามารถให้อภัยหรือหายโกรธได้โดยไม่อยากโต้ตอบกลับอีกไม่ว่าด้วยวิธีใดก็ตาม นั่นแหละ คือการมีชีวิตเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูคริสต์ นั่นแหละคือการฟื้นฟูจิตใจของตนเองกับพระองค์

In the quiet moment with you, Lord, I lay down myself, my heart, my ego, my anger, my desire, and my soul, and beg you to come into my heart and wash me with Your Holy blood. Only then do I feel deserved to be your child.

ใช่แล้ว การไม่โต้ตอบผู้ที่ทำร้ายเรา เราคือผู้แพ้ในสายตาชาวโลก แต่ลูกรู้สึกว่าเบื้องหลังการแพ้นั้น กลับมีชัยชนะที่ยิ่งใหญ่รออยู่ นั่นคือการชนะใจตนเอง ซึ่งเป็นชัยชนะที่ได้มายากที่สุดในโลก!

“...คนอธรรมจะต้องนิ่งอยู่ในความมืด
เพราะว่ามนุษย์จะชนะด้วยกำลังของตนก็หาไม่” 1 ซามูแอล 2:9

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 97

ไม่แต่ง มาแข่งกัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อไม่นานมานี้ พวกเราสตรีทั้งคาทอลิกและคริสเตียนมาประชุมเพื่อจัดงานหนึ่งร่วมกัน ผู้ที่ไปมีทั้งวัยสาว(จริง) วัยเอ๊าะๆ ของคนชรา และวัยผู้ใหญ่ (ลูกไม่ใช้คำว่า วัยชรา เพราะฟังดูเหี่ยวแห้งไปพระเจ้าข้า) ก่อนเริ่มประชุมพวกเราสตรีทั้งหลายก็สังสรรค์กันอย่างคุ้นเคย ต่างคนต่างก็ทักทายว่า แหม! คนนั้นแต่งตัวสวยจัง คนนี้แต่งตัวสง่างามมาก ตามประสาผู้หญิง เพราะผู้หญิงกับความสวยความงามเป็นของคู่กันอยู่แล้ว พอดีมีคนหนึ่งพูดขึ้นมาเล่นๆ ว่า “พวกเราแต่งตัวกันสวยๆ แบบนี้ น่าจะมีการประกวดการแต่งกายงามกันนะ” ปรากฏว่าทุกคนอมยิ้มด้วยความพอใจ พลันมีสมาชิกท่านหนึ่งที่เป็นผู้ที่ลูกเคารพรักมากที่สุดคนหนึ่งและเป็นสตรีที่ไม่เคยแต่งหน้าทาปาก แต่เป็นลูกที่รักพระเจ้าด้วยความจริงใจและถ่อมใจมากที่สุดคนหนึ่งพูดขึ้นมาทันควันว่า “ดีจัง เห็นด้วย เอาไหม ไม่แต่ง มาแข่งกัน” ท่านผู้นี้พูดเสร็จก็ยิ้มและหัวร่อร่าด้วยอารมณ์ดี ลูกและสาวๆ (ไม่จริง) อีกหลายคนที่ชอบแต่งตัวและแต่งหน้าเป็นประจำต่างส่ายหน้าไม่กล้ารับคำท้า เพราะเราต่างทราบว่าหน้าตาพวกเรายามไม่แต่งเติมเสริมแป้งเป็นอย่างไร ลูกตอบแทนเพื่อนๆ ว่า“หากไม่แต่ง พวกหนูขอยอมแพ้ตั้งแต่ก่อนแข่งค่ะ”

ลูกเป็นคนชอบแต่งตัว ไม่ใช่เพราะจะไปแข่งกับใคร แต่เพราะลูกเป็นคนชอบเรื่องศิลป์ศิลป์ การแต่งหน้า รวมทั้งการออกแบบเสื้อเอง จึงเหมือนกับเป็นงานอดิเรก เป็นการได้ใช้อารมณ์ศิลปิน (เล็กๆ) ในชีวิตประจำวัน และเป็นการคลายเครียดจากงานประจำวัน แต่ทุกๆ วันก่อนแต่งหน้า ลูกจะมองหน้าตัวเองในกระจกและบอกกับตัวเองในใจว่า “นี่คือฉันตัวจริง นี่คือหน้า ที่เหมือน canvas หรือผ้าใบสีขาวก่อนลงสีน้ำมัน สะอาดแต่ไม่มีสีสันเลย” พอแต่งหน้าแต่งตัวเสร็จ ลูกจะบอกกับลูกๆ บ่อยครั้งว่า “หน่ำมี้ก่อนและหลังแต่งหน้าแต่งตัว รู้สึกจะเป็นมหัศจรรย์ของโลก อย่างที่ 8 ได้เลยนะ ช่างแตกต่างกันราวฟ้าและดิน!” ลูกๆ ก็จะหัวเราะ เห็นด้วยกับการเปรียบเทียบของลูก

ต่อมา ลูกถวายตัวในการรับใช้พระองค์ ทำทุกอย่างที่คิดว่าเป็นการรับใช้ที่จะถูกตามพระทัยของพระองค์ กาลเวลาผ่านไป จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี ความร้อนรนในการรับใช้พระองค์มิได้ถดถอยลดน้อยลงเลย มีแต่จะเพิ่มมากขึ้นๆ เพราะลูกตระหนักเสมอว่า พอรุ่งเช้าวันใหม่ก็เท่ากับลูกมีโอกาสรับใช้พระองค์น้อยลง 1 วัน เพราะฉะนั้นลูกต้องรับใช้พระองค์ให้ดีที่สุด และมากที่สุด**วันนี้**

จากวันที่ลูกกลับใจมาเป็นลูกของพระองค์มาถึงวันนี้ก็กว่า 6 ปีแล้ว ถ้าเป็นเด็กก็เป็นเด็กที่เข้าโรงเรียนแล้ว แม้จะยังเป็นเด็กเล็กๆ แต่ก็เป็นเด็กที่เริ่มเดียงสาแล้ว ลูกทบทวนการรับใช้พระองค์ของลูก ควบคู่กับการสวดภาวนาขอทิศทางจากพระองค์ทุกวัน เพราะลูกขอให้พระองค์ทรงเป็นผู้นำลูก นำชีวิตของลูกในทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำ และทีละเล็กทีละน้อยจากสังคมรอบข้างเหมือนกระจกเงาบานใหญ่ ลูกเห็นคนรับใช้พระเต็มไปหมด ต่างคนก็ต่างรับใช้ตามที่ตัวเองถนัด บ้างก็

แต่งเนื้อแต่งตัวสวยสดงดงาม บ้างไม่แต่งตัวเลย ลูกมองรอบตัว และลูกก็มาสะดุดใจกับคนที่รับใช้พระแบบสมถะเรียบง่ายและสำรวม

ลูกค่อยๆ คิดถึงบทในพระคัมภีร์ **“มีวาระสำหรับทุกสิ่ง....” ปัญญาจารย์ 3:2... การรับใช้พระ vs การใช้ชีวิตในสังคม...**

การรับใช้พระสำหรับแต่ละคนเป็นกระแสเรียกจากพระองค์ ต่างคนต่างกัน คนคนนี้อาจจะมีความสามารถในการรับใช้พระทางหนึ่ง อีกคนอาจจะเป็นอีกทางหนึ่ง ซึ่งต่างกันโดยสิ้นเชิง จำเป็นไหมที่จะต้องเดินตามผู้อื่นในการรับใช้พระของเรา?

ถ้าทุกคนหลับหูหลับตาตามกันหมด ก็แสดงว่าเราไม่ฟังกระแสเรียกของตนเองนะซิ! ช่วงหลังๆ นี้ลูกรู้สึกว่ากระแสเรียกของพระองค์ที่มีต่อลูกค่อยๆ ชัดขึ้นๆ ลูกรู้สึกเป็นสุข และมีความปิติในใจยามลูกรับใช้พระองค์เงียบๆ ตามลำพังลับหลังคนทั้งปวง เป็นการรับใช้ที่ลูกถวายพระองค์จริงๆ ไม่มีคนอื่นรับทราบ ไม่มีใครมากำหนด และไม่เกี่ยวกับวัตถุรอบกาย แม้กระทั่งเงินทอง เป็นการถวายการรับใช้ที่บริสุทธิ์ เฉกเช่นเดียวกับหน้าตายามตื่นนอนปราศจากเครื่องสำอางใดๆ ทั้งสิ้น

ลูกกำลังจะหันหลังให้กับกระจกเงาบานใหญ่ที่ลูกส่องหน้าอยู่ทุกวัน และเมื่อลูกหมุนตัวกลับมาอีกครั้งหนึ่ง ลูกขอละทิ้งการแต่งเนื้อแต่งตัวไว้เป็นชีวิตของลูกในสังคมเท่านั้น แต่ต่อพระพักตร์พระองค์แล้ว ลูกขอเป็นเหมือนผู้หญิงที่เพิ่งตื่นนอน ไม่มีใครจำได้ เพราะลูกชอบใจประโยคของผู้ใหญ่ท่านนั้นมาก “ไม่แต่ง มาแข่งกัน” ลูกกำลังเห็นคุณค่าของประโยคนี้กับจิตวิญญาณในการรับใช้พระองค์อย่างที่สุดพระเจ้าข้า

“ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้ยินถึงความรักมั่นคงของพระองค์ในเวลาเช้า
เพราะข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขอทรงสอนข้าพระองค์ถึงทางที่ควรไป
เพราะข้าพระองค์ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์” สดุดี 143:8

“ขอทรงสอนให้ข้าพระองค์ทำตามพระทัยของพระองค์
เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์” สดุดี 143:10

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

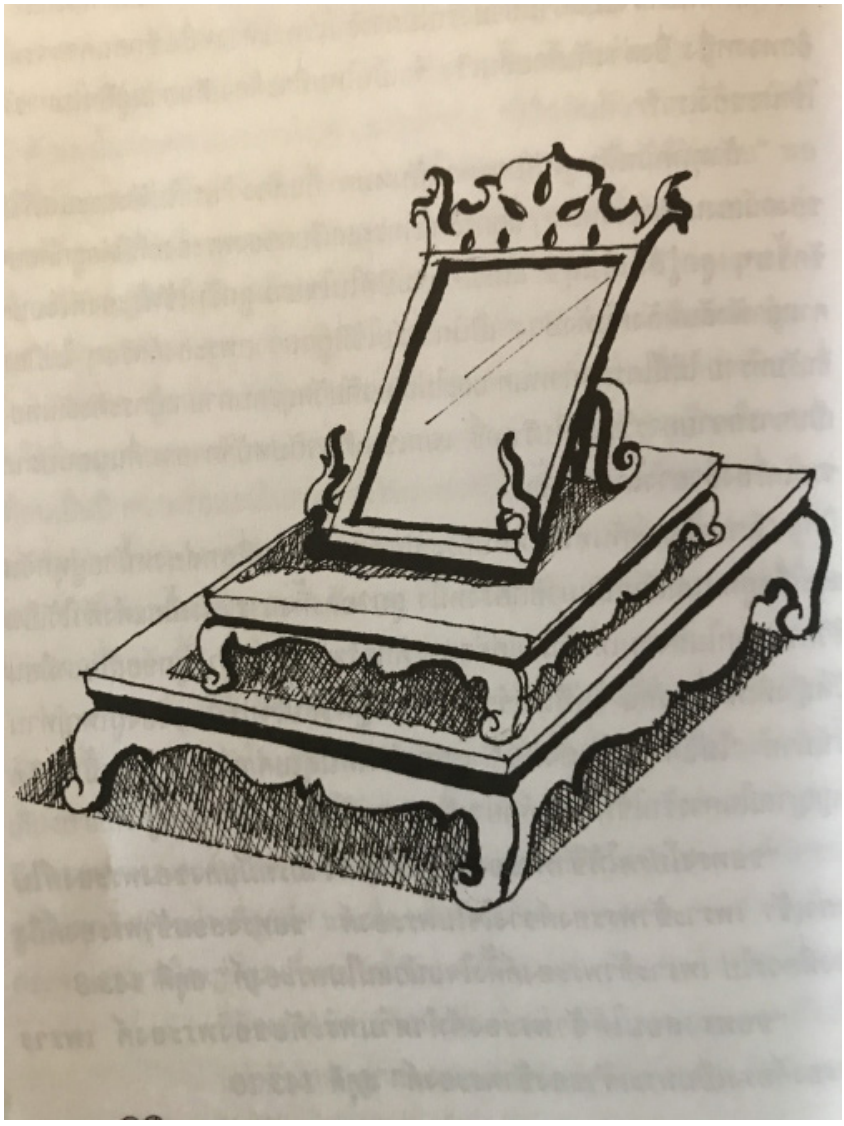

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 98

Selfless Devotion – การรับใช้พระโดยไม่มีตัวตน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เวลาช่างผ่านไปรวดเร็วเหลือเกิน เผลอแพล็บเดียว ลูกเขียนบทสวดถวายพระองค์ถึง 100 บท แล้ว ลูกจำได้ว่าลูกได้เปรียบชีวิตตัวเองในอดีตเหมือนถูกโยนลงไปในเครื่องกรองชีวิตอันใหญ่ที่ถูกปิดฝาแน่นหนาและไม่มีทางออก ลูกต้องยอมผ่านเครื่องกรองชีวิตลงไปทีละขั้นๆด้วยความเจ็บปวด กว่าจะผ่านแต่ละชั้นลงไปได้ลูกต้องย่อตัวให้เล็กลงๆ ในที่สุด ลูกก็ต้องย่อตัวจนเกือบจะไม่มีรูปลักษณ์อะไรเหลืออยู่เลย กว่าจะผ่านชั้นกรองสุดท้ายซึ่งเป็นทรายละเอียดสุดและกลายเป็นของเหลวบริสุทธิ์ที่ทิ้งกากชีวิตไว้ชั้นบนๆ ที่กรวดหินดินทรายทั้งหยาบและคมได้ การผ่านเครื่องกรองชีวิตอันยาวนาน แม้จะสร้างความเจ็บปวดจนสุดแสนจะทนได้ในระหว่างขั้นตอนนั้น แต่เมื่อลูกผ่านขั้นสุดท้ายออกมาได้ ลูกทราบทันทีว่าสิ่งต่างๆ ที่ได้เกิดขึ้นกับลูก เป็นแผนการของพระองค์ ที่จะทำให้ลูกแข็งแกร่ง ทำให้ลูกเข้าใจถึงความทุกข์ของมนุษย์ และจนในที่สุดทำให้ลูกกลับใจเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ และพร้อมที่จะรับใช้พระองค์อย่างถวายชีวิต ลูกดีใจมาก มีความรู้สึกเหมือนตายแล้วเกิดใหม่

และลูกก็กระโจนออกไปสู่โลกภายนอกอีกครั้งหนึ่งในสภาพของเหลวนั้น เพียงเพื่อวัตถุประสงค์เดียวในชีวิตที่เหลืออยู่ นั่นคือการรับใช้พระองค์! ด้วยความบริสุทธิ์ใจ ลูกเข้าใจว่าในโลกที่ลูกกระโจนออกไปหานั้น มีสภาพของความบริสุทธิ์เช่นเดียวกัน

แต่แล้ว ลูกก็ค่อยๆ เรียนรู้ว่าในสภาพของเหลว แม้จะเป็นของเหลวที่บริสุทธิ์ มันก็ยังมีตัวตน มีรูปลักษณ์และยังมีสภาพเป็นสสาร จากการสวดภาวนาต่อพระองค์ทุกวัน อ่านพระคัมภีร์ทุกวัน และเปิดใจให้พระองค์ตรัสกับลูกทุกวัน ลูกรู้สึกว่า**การที่จะรับใช้พระองค์ได้อย่างเต็มที่ มนุษย์ต้องเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ การเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ได้นั้น ลูกคนนั้นควรจะไม่มีตัวตน ไม่มีหน้าตา และควรจะไม่มีสภาพของการเป็นสสารเลย!** เพราะการมีตัวตน มีหน้าตาและมีรูปลักษณ์นั้น เป็นน้ำหนักและเป็นตัวถ่วง เพราะจะทำให้การจะทำอะไรถวายพระองค์นั้น ต้องผ่าน “ตัวฉัน” “หน้าฉัน” กว่าจะถึงพระองค์ โอ! พระองค์เจ้าข้า ลูกจะพยายามอย่างที่สุดที่จะรับใช้พระองค์ด้วย

ทุกอณูของชีวิต และ

ทุกขณะจิตของลมหายใจ

และในการทำเช่นนั้นได้ ลูกต้องค่อยๆ แปรสภาพอีกครั้งจากของเหลวที่บริสุทธิ์เป็น**สภาพอากาศ**ที่กลืนเป็นหนึ่งเดียวกับธรรมชาติ กับต้นไม้ กับพื้นดิน เป็นสภาพที่ว่างเปล่าไม่มี “ตัวฉัน” “หน้าฉัน” คงมีแต่ “ใจฉัน” เป็นการแปรสภาพที่แปรเปลี่ยนตัวเองไปโดยสิ้นเชิง และต้องใช้ความอดทนและความพยายามอย่างยิ่งยวดอีกครั้งหนึ่ง แต่เมื่อไรที่ลูกแปรสภาพตัวเอง**ให้ไม่มีตัวตน**ได้ เมื่อนั้นลูกก็จะ**เป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์** เป็นลูกที่แท้จริงของพระองค์ เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งทรง

สร้างของพระองค์ และสามารถรับใช้พระองค์ได้อย่างอิสรเสรีไร้ขอบเขต ปราศจากรูปลักษณ์ใดๆ เป็นสิ่งขวางกั้น เป็นการรับใช้ที่บริสุทธิ์สมบูรณ์ ☺

มีประโยคภาษาอังกฤษ 2 ประโยคที่นักปรัชญาฝรั่งเศสผู้หนึ่งได้กล่าวไว้และเป็นประโยคที่นักเรียนปรัชญาทุกคนต้องรู้จัก

I think. Therefore, I am.

ลูกมิบังอาจแปลประโยคคลาสสิก 2 ประโยคนี้เป็นภาษาไทยได้ แต่ลูกขอกราบทูลพระองค์จากใจจริงของลูกว่า

I am not. Therefore, I am.

"ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์กระหายความรอดของพระองค์
และพระธรรมของพระองค์เป็นความปีติยินดีของข้าพระองค์
ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์มีชีวิตอยู่ เพื่อข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์"
สดุดี 119 : 174-175

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

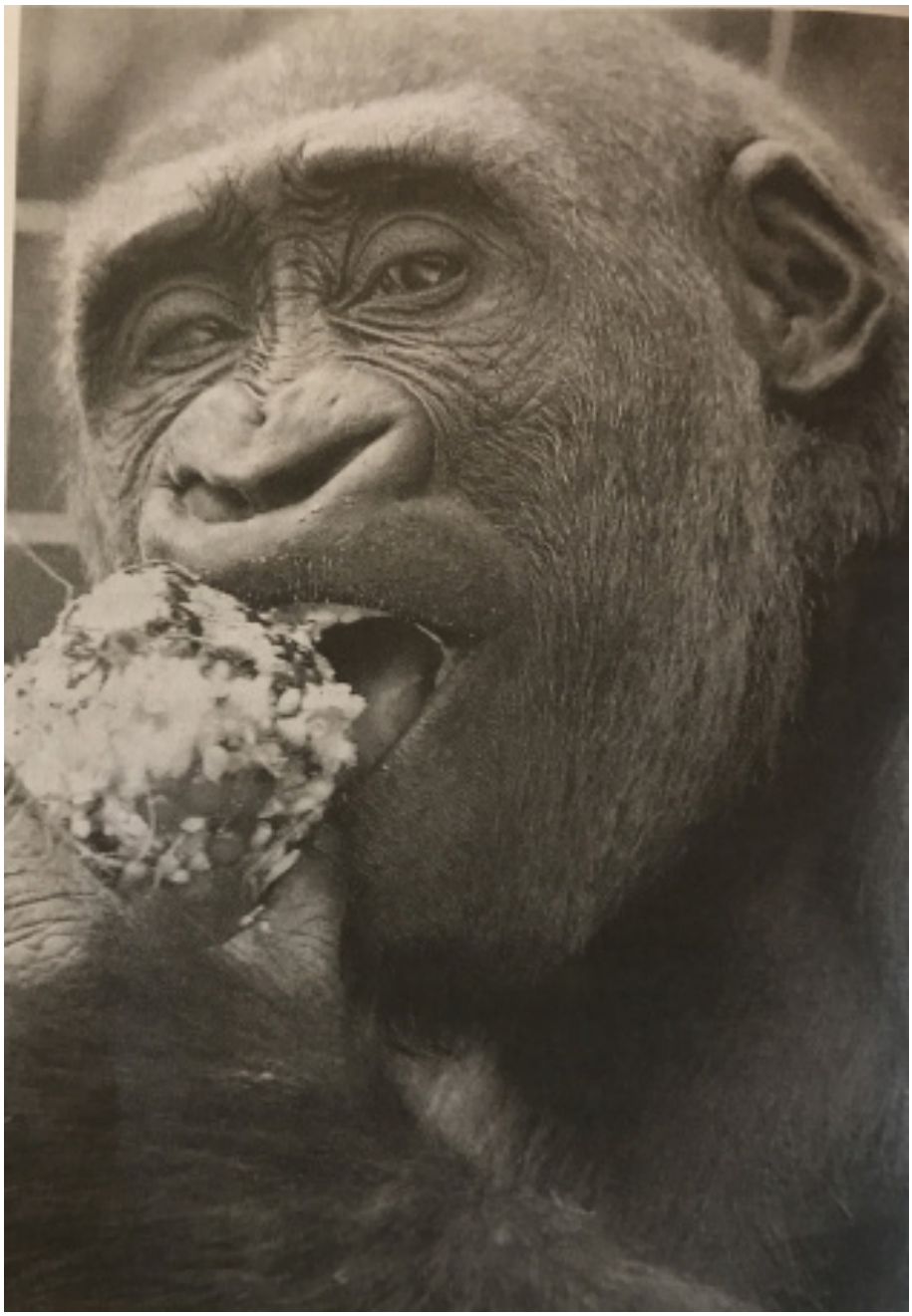

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 99

Little Things Bring Big Happiness

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันนี้ลูกขอถวายบทสวดต่อพระองค์เป็นกลอนภาษาอังกฤษ ดังต่อไปนี้ พระเจ้าข้า

I look around
And I see
So many wonders to be discovered
So much joy to be found
And so much happiness to be harvested
In little things I see so many surprises
But it takes an art to do it
The world is full of good's and bad's
Of give and take
Of laughters and tears
I crave not to be a hero nor a martyr
But simply a little woman
Who smiles to ordinary people
Sings with birds on the trees
Whistles in the rain
Prays for those around me
And touches other people's hearts with God's love
At the same time
I stop searching
For fame, favor, nor flattery
I let go
Of my own self
Like a peck of cotton floating skyward

Leaving behind
A heart that takes joy in small things
That brings about Big Happiness, in return.

“Blessed are they whose ways are blameless, who walk according to the law of the LORD.”
Psalm 119 : 1

อาแมน

ลูกของพระ: องค์หนึ่ง

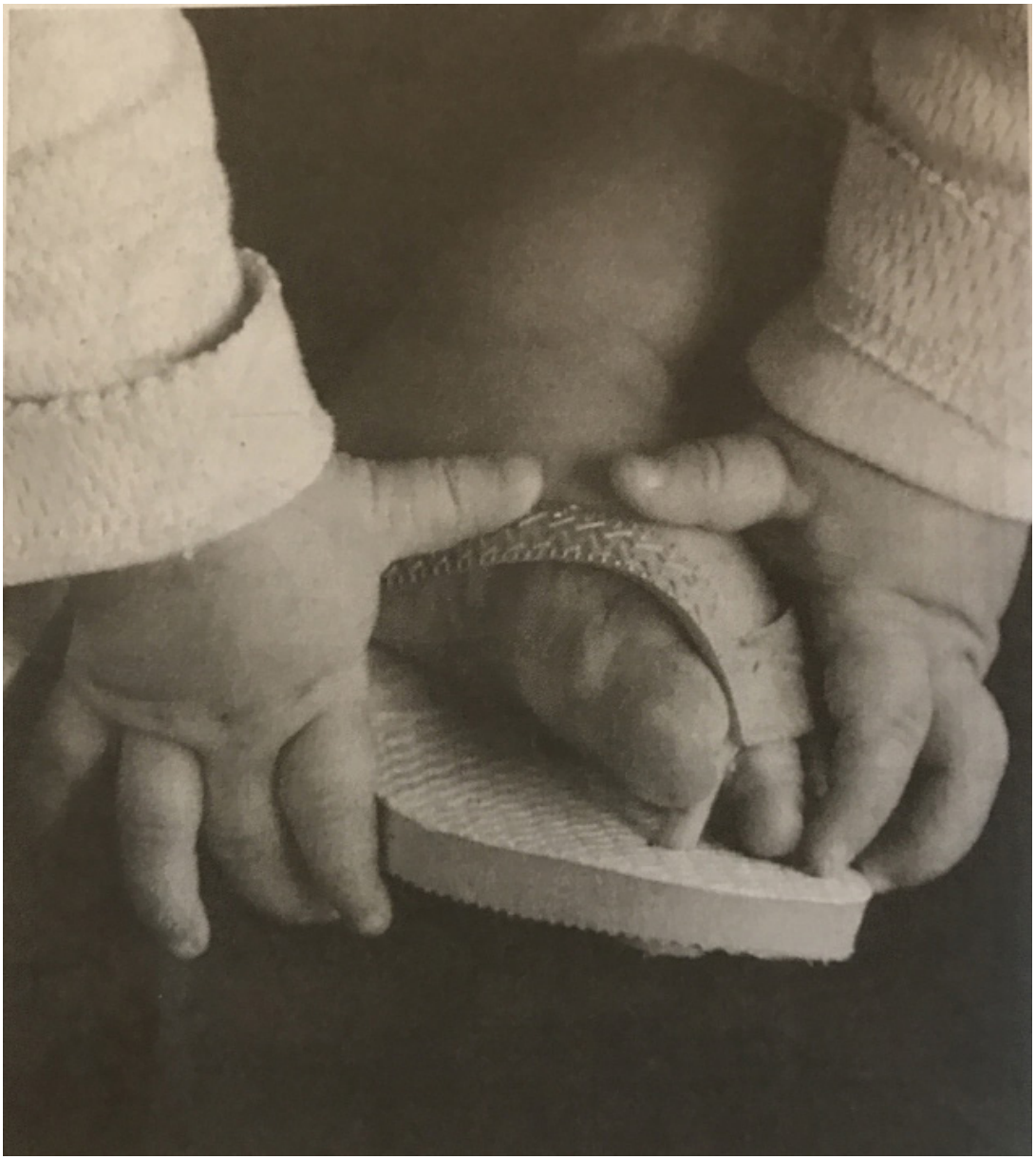

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 100

สิ่งเล็กน้อย นำมาซึ่งความสุขอันยิ่งใหญ่

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอถวายกลอนบทนี้อีกครั้งเป็นภาษาไทย พระเจ้าข้า

ฉันมองรอบข้าง
และฉันก็เห็น
สิ่งน่าอัศจรรย์ใจเต็มไปหมด
รวมทั้งสิ่งน่าชื่นชมอีกเหลือหลาย
และความสุขอันใหญ่ยิ่งรอการเก็บเกี่ยว
ในสิ่งเล็กๆ ฉันเห็นความน่าแปลกใจ
ที่รอให้เราสัมผัสผ่านดวงตาของหัวใจ
โลกนี้เต็มไปด้วยความดีและความชั่ว
การให้และการรับ
รอยยิ้มและน้ำตา
ฉันมิปรารถนาจะเป็นวีรบุรุษหรือผู้โด่งดัง
แต่ขอเป็นเพียงผู้หญิงตัวเล็กๆ
ที่ยิ้มให้กับคนทั่วไป
ร้องเพลงกับเหล่านกกาบนต้นไม้
ผิวปากกลางสายฝน
สวดภาวนาขอพรให้คนรอบข้าง
และสัมผัสจิตใจทุกคนด้วยความรักของพระเจ้า
ในเวลาเดียวกัน
ฉันหยุดการไขว่คว้า
หาเกียรติยศ ชื่อเสียง หรือการเยินยอ
ฉันปล่อยให้ตัวฉัน
ล่องลอยขึ้นบนฟ้าดังปุยนุ่นเบาหวิว

คงเหลือไว้เพียง
หัวใจดวงน้อยที่เห็นคุณค่าของสิ่งเล็กๆ
ที่นำมาซึ่งความสุขอันยิ่งใหญ่และแท้จริง

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

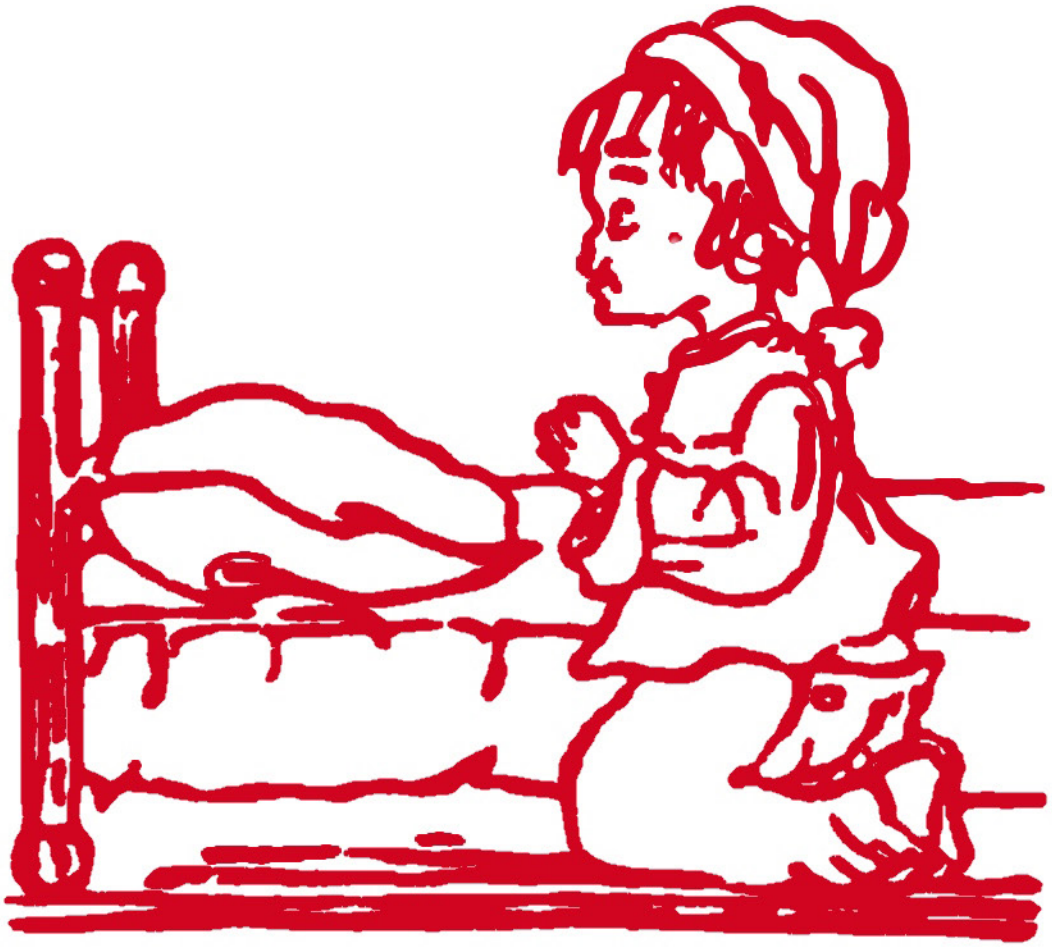

เล่ม 2

ลูกของพระ: องค์หนึ่ง

คำนำ

ตั้งแต่หนังสือ “บทสวดของฉัน” ได้จัดพิมพ์เป็นครั้งแรก เป็นจำนวน 1,500 เล่ม และได้เผยแพร่ออกไปเมื่อ 2 ปีก่อน ฉันได้รับทั้งโทรศัพท์ ไปรษณียบัตร และจดหมายอย่างมากมาย ทั้งจากคนที่ฉันรู้จักและไม่รู้จัก

มีเด็กสาววัย 19 ปีคนหนึ่งโทรมาหลายครั้ง แบ่งปันให้ฟังว่าเธอไปเฝ้าไข้ลูกชายวัยขวบเศษที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง และเห็นหนังสือ “บทสวดของฉัน” วางอยู่ชั้นล่าง จึงหยิบไปอ่านในห้อง เธอเล่าต่อพร้อมน้ำตาว่า เธอเป็นคาทอลิกตั้งแต่เกิด แต่จากสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับชีวิตเธอ เธอเลิกมีความเชื่อในพระเจ้าแล้ว จนมาอ่านหนังสือเล่มนี้ เธอจึงรู้สึกว่าพระเจ้ามีอยู่จริงและอยู่ข้างๆ เธอนั่นแหละ

อีกคนโทรมาเพื่อมาขอบคุณด้วยความตื่นเต้นและแบ่งปันให้ฟังว่า เธอได้แต่งงานกับสามีที่ไม่ใช่คริสต์ และขณะนี้มีลูกสาววัย 11 ขวบ หนึ่งคน เธอได้สั่งสอนให้ลูกทราบเรื่องพระเจ้าบ้าง แต่ต้องแอบๆ เพราะไม่กล้าให้สามีทราบ เธอได้หนังสือ “บทสวดของฉัน” หนึ่งเล่มจากเพื่อน และเอากลับบ้าน เย็นนั้นลูกสาววัย 11 ขวบของเธอเห็นเข้า นึกว่าเป็นหนังสือสำหรับเด็กๆ เพราะหน้าปกเป็นรูปเด็กคุกเข่าสวดหน้าเตียง ปรากฏว่าลูกสาวอ่านแล้วชอบมากและไปคุยกับเขาว่า

“คุณแม่คะ ที่แท้พระเจ้าอยู่ใกล้ๆ พวกเราตลอดเวลานี่เอง หนูอยากมีความเชื่อเหมือนผู้เขียนคนนี้จัง คุณแม่ช่วยสอนหนูเกี่ยวกับพระเจ้ามากกว่านี้ซิคะ”

ผู้ชายคนหนึ่งเกษียณแล้ว ขณะนี้สุขภาพไม่ค่อยดีและอยู่ตัวคนเดียว เขียนมาแบ่งปันให้ฟังว่าเดิมเขารู้สึกท้อแท้ในชีวิตและความเชื่อในพระก็เสื่อมลงๆ แต่เมื่อได้อ่านหนังสือ “บทสวดของฉัน” แล้ว ทำให้เขามีกำลังใจสู้ชีวิตต่อ โดยยึดพระเจ้าเป็นหลัก เพราะเขาฉุกคิดได้ว่า ในโลกนี้มิใช่เขาคนเดียวที่ประสบมรสุมชีวิต ยังมีคนที่เจอปัญหาร้ายแรงกว่าเขา แต่ถ้ายึดพระเป็นหลักแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็ผ่านพ้นไปได้

และยังมีคำแบ่งปันอื่นๆ อีกมากมาย แต่สรุปเหมือนกันทุกรายคือ หนังสือ “บทสวดของฉัน” ทำให้ผู้อ่านกลับมามีความเชื่อในพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง

ฉันดีใจมาก เพราะฉันเองเริ่มเขียนบทสวดบทแรกถวายแด่พระ เพราะฉันไม่ทราบจะแบ่งปันความทุกข์กับใครดี แต่หากบทสวดของฉันทำให้ผู้อื่นมีความเชื่อในพระองค์มากขึ้น หรือกลับมามีความเชื่อในพระองค์ใหม่ ก็เท่ากับฉันได้ตอบแทนพระคุณของพระองค์ที่มีต่อฉันอย่างล้นหลาม

และยังมีผู้ขอหนังสือเล่มนี้เข้ามาเรื่อยๆ อย่างต่อเนื่อง ฉันจึงตัดสินใจพิมพ์ครั้งที่สองอีก 2,000 เล่ม มีผู้แจ้งว่ายินดีจะช่วยค่าพิมพ์หนังสือเล่มนี้ ฉันได้บอกทุกท่านไปว่าฉันพิมพ์หนังสือเล่มนี้เพื่อถวายเป็นเกียรติแด่พระมหาเยซูเจ้าและพระแม่มารีอา ดังนั้นจึงจะไม่มีการขาย หากผู้ใดมีใจศรัทธา ก็ขอให้สวดสายประคำ 1 สาย (หรือมากกว่าก็ได้) หรือสวดอธิษฐานเพื่อจะได้ถวายเกียรติแด่พระมหาเยซูเจ้าและพระแม่มารีเอาร่วมกับฉัน

ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระแม่มารีอา จงประทับอยู่ในใจของลูกของพระองค์ทุกคนเทอญ

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

คำนิยม

ขอแสดงความยินดีกับการจัดพิมพ์หนงสือ “บทสวดของฉัน” (My Little Prayers) เป็นครั้งที่ 2 มีคำกล่าวไว้ว่า “อะไรที่เป็นของดีจริง ก็ย่อมอยู่ได้ด้วยตัวของมันเอง” นี่ย่อมแสดงว่าพลังจากเนื้อหาและบทสวดของผู้เขียนในหนังสือได้ส่งผลในจิตใจของผู้อ่าน และหนังสือก็ดำเนินไปได้ด้วยตัวของมัน ปากต่อปาก โดยปราศจากการโปรโมทหรือประชาสัมพันธ์

จะมีอะไรเป็นของดีเท่าการภาวนาที่เราสรรเสริญพระเป็นเจ้า และพระองค์ทรงพอพระทัยสดับฟังคำทูลวอนขอของเรา เมื่อผู้อ่านได้อ่านหนังสือเล่มนี้ทุกครั้งแล้วไม่ว่าจะอ่านบทไหน จะเป็นการดีที่ผู้อ่านทุกท่านได้ลงมือสวด “บทสวดของท่าน” ... เหล่านั้น ก็จะกลายเป็น “บทสวดของฉัน” ... เป็นของกลาง ... เป็นบทสวดภาวนาสากล ... เป็นของทุกคนบนโลกใช้สวดได้ เฉกเช่น “บทสวดของฉัน” เล่มนี้

บาดหลวงยอห์น บัปติส พงศ์เทพ ประมวลพร้อม
เมษายน 2005

คำนิยม

"การภาวนาเป็นการสนทนากับพระเป็นเจ้า" ต้องการความตั้งใจ ต้องการเวลา ต้องการความเชื่อ แม้นคนไม่มีความเชื่อ ก็ต้องสวดเพื่อขอให้มีความเชื่อ และประสบการณ์ภาวนานี่แหละจะช่วยเพิ่มพูนความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น

ประสบการณ์การภาวนาของเราส่วนใหญ่จะเป็นแบบท่องสวดขึ้นใจ สมัยเด็กๆ ที่เรียนคำสอนแบบต้องท่องขึ้นใจ ท่องจำ และเน้นการท่องขึ้นใจจนไม่ค่อยได้ให้ความสำคัญของการภาวนาที่มาจากใจ แบบสนทนากับพระด้วยตนเอง

คนรุ่นใหม่มีปัญหาเรื่องการสวดภาวนา จะสวดอย่างไร? เพราะมีแต่เรื่องวุ่นวายตลอดเวลา ยิ่งเป็นคนที่ยังต้องทำมาหากิน เป็นนักธุรกิจประเภทที่บางคนพูดว่า "ตัวเป็นเกลียว หัวเป็นน็อต" รู้สึกว่าเป็นเรื่องยาก ไม่มีเวลา เป็นไปไม่ได้เอาเสียเลย

แต่หนังสือ "บทสวดของฉัน" (My Little Prayers) ซึ่งคุณศรินทร เมธีวัชรานนท์ หรือ "คุณหนุ่ย" ได้เขียนขึ้นเผยแพร่ในกลุ่มเล็กๆ และได้รับความสนใจ เป็นประโยชน์จากเพื่อนๆ เห็นว่าน่าจะจัดพิมพ์เป็นเล่ม เพื่อเผยแพร่เรื่องการภาวนาในสังคมปัจจุบัน เป็นบทภาวนาสำหรับคนศตวรรษที่ 21 "บทภาวนาแห่งชีวิต" เป็นหนึ่งเดียวกับชีวิตประจำวัน

"บทสวดของฉัน" (My Little Prayers) เล่มแรก หนาถึง 488 หน้า หมดในเวลาอันรวดเร็วและกำลังจัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษด้วย สำหรับเล่มนี้เป็นเล่มที่ 2 ก็ใกล้เคียงกัน นอกจากบทภาวนาแล้ว ยังมีภาพประกอบที่ "คุณหนุ่ย" ลงทุนไปเข้ารับการอบรมการถ่ายภาพด้วยตนเอง ในโอกาสที่สื่อมวลชนคาทอลิกแห่งประเทศไทยได้จัดขึ้น เมื่อทำอะไรแล้วเอาจริง ทุ่มเทให้สิ่งที่ทำจริงๆ จึงทำให้หนังสือเล่มที่ 2 นี้ สะท้อนความคิดการภาวนาด้วยภาษาอักษรและภาษาภาพอีกด้วย

ในนามสื่อมวลชนคาทอลิกฯ ขอชื่นชมในความศรัทธาและน้ำใจที่ "ลูกของพระองค์คนหนึ่ง" คนนี้ ได้จัดพิมพ์และเผยแพร่ด้วยทุนการพิมพ์ของตนเองทั้งสิ้น อยากให้คนได้ภาวนา ได้ข้อคิด ได้ประโยชน์จากหนังสือเล่มนี้ และมั่นใจว่าหลายคนที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว ก็จะรู้สึกเหมือนกับได้สวดภาวนาไปด้วยและจะรู้สึกว่า "ไม่ยากเลย"

ถ้าเราเข้าใจการภาวนาแบบนี้ จะทำให้การภาวนามีความหมาย มีชีวิตชีวาในแต่ละวันเสมอ ทำให้เราสำนึกเสมอว่า "พระเจ้าสถิตกับเรา" และอยากจะสนทนากับพระองค์เสมอ

บาดหลวงวรยุทธ กิจบำรุง
สื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย
เมษายน 2005

สารบัญ

บทที่ 101 Little Things Bring Big Happiness 8
บทที่ 102 สิ่งเล็กน้อย นำมาซึ่งความสุขอันยิ่งใหญ่ 10
บทที่ 103 ไม่แต่ง มาแข่งกัน 12
บทที่ 104 ความสุขที่....บริสุทธิ์ 14
บทที่ 105 Life is beautiful ! 16
บทที่ 106 วันแม่ 18
บทที่ 107 เดี่ยวไมโครโฟน 21
บทที่ 108 แพะรับบาป 23
บทที่ 109 เมื่อคุณมองหน้าฉัน คุณเห็นอะไร 25
บทที่ 110 เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิญ....คนพิการ..... 27
บทที่ 111 การอวดพระเจ้า 29
บทที่ 112 “บุญ” 31
บทที่ 113 ลูกของพระองค์อีกคนหนึ่ง 33
บทที่ 114 ปัญหาความยากจน 36
บทที่ 115 วันพระคริสตสมภพ 38
บทที่ 116 บทสวดวันปีใหม่ 40
บทที่ 117 “ไทยแลนด์ตะลุมบอนโอเพ่น” 42
บทที่ 118 ความจริงเป็นสิ่งไม่ตาย 44
บทที่ 119 การตอบของพระเจ้า 46
บทที่ 120 ความรัก 48
บทที่ 121 “The 7 Ups” 50
บทที่ 122 สิ่งควรทำ 7 ประการ 52
บทที่ 123 จงประกาศ....แก่คนที่ไม่รู้จักพระเจ้า 54
บทที่ 124 ความงามของสตรี 56
บทที่ 125 ความงามของสตรี 58
บทที่ 126 จงประกาศ...ทุกครั้งที่มีโอกาส 59
บทที่ 127 The Final Analysis 61
บทที่ 128 Interview with God 63
บทที่ 129 การสัมภาษณ์พระเจ้า 65
บทที่ 130 คุณแม่ 67
บทที่ 131 ความกล้าที่จะปฏิเสธ 69
บทที่ 132 พระเจ้า...ทุกเวลา 71
บทที่ 133 ความสมหวัง 72
บทที่ 134 วันแม่ 73
บทที่ 135 คนเฝ้าขยะ 75
บทที่ 136 Love Comes Softly (ชื่อภาพยนตร์) 77
บทที่ 137 ความจริงและความถูกต้อง 79

บทที่ 138 ความสมดุลของชีวิต 81
บทที่ 139 สายลมและแสงแดด 83
บทที่ 140 เจ๊ขายของชำ 85
บทที่ 141 คนตาบอด 87
บทที่ 142 คริสต์มาส (2004) 89
บทที่ 143 ปีใหม่ 2005 (1) 91
บทที่ 144 ปีใหม่ 2005 (2) 93
บทที่ 145 Fatalism: ชะตากรรม 95
บทที่ 146 ความเงียบกับดนตรี 97
บทที่ 147 แหม่มกับบะหมี่ 99
บทที่ 148 นายชุมพาบาลที่ยิ่งใหญ่ 101
บทที่ 149 A Simple, Humble Worker 103
บทที่ 150 เมืองผู้ดี 105
บทที่ 151 ของขวัญล้ำค่า 107
บทที่ 152 A Life Reborn 109
บทที่ 153 ความรัก 111
บทที่ 154 หนังสือ “บทสวดของฉัน” การพิมพ์ครั้งที่ 2 113
บทที่ 155 แก้ (หรือทำ) สิ่งผิดให้เป็นถูก 115
บทที่ 156 ตำแหน่งของพระเจ้า 117
บทที่ 157 ตื่นเช้า...นิรันดร์ 119
บทที่ 158 “รวย” 121
บทที่ 159 ชีวิตคือละคร 123
บทที่ 160 จงใช้เวลา... 125
บทที่ 161 กระแสเรียก 127
บทที่ 162 คริสตสมภพ 129
บทที่ 163 ปีใหม่ 2006 131
บทที่ 164 ความสุข 133
บทที่ 165 ศูนย์บรรเทาใจ 135
บทที่ 166 ประสบการณ์ชาวสะมาเรีย 137
บทที่ 167 เมืองไทยในปัจจุบัน 140
บทที่ 168 เถาองุ่นแท้ 142
บทที่ 169 ดอกโมก 144
บทที่ 170 หนังสือ “บทสวดของฉัน” การพิมพ์ครั้งที่ 3 146
บทที่ 171 10 ปี แห่งการเป็นลูกของพระองค์ 148
บทที่ 172 9-13.6.2006 150
บทที่ 173 การสวดขอจากพระเจ้า 152
บทที่ 174 “เราจะบอกเล่าเรื่องพระเยซูเจ้า ให้พี่น้องชาวไทยได้อย่างไร” 154
บทที่ 175 Spinning Donut (โดนัทหมุนติ้ว) 156
บทที่ 176 พระเจ้า...ในทุกสถานการณ์ 159

บทที่ 177 เป็นคริสต์...แล้วได้อะไร 162
บทที่ 178 การถวายเกียรติแด่พระเจ้า...อย่างสูงสุด 164
บทที่ 179 บทสวดวันฉลองคริสตสมภพ / วันขึ้นปีใหม่ 166
บทที่ 180 The Pencil Parable นิทานเรื่องดินสอ 169
บทที่ 181 ศูนย์บรรเทาใจ...ครบ 8 ปี 172
บทที่ 182 บทสวดวันเกิด 174
บทที่ 183 การให้อภัย 176
บทที่ 184 ยังจำได้ไหม..... 178
บทที่ 185 ขอพระให้รวย (ได้) ! 180
บทที่ 186 สิ่งที่พระเจ้าประทานแก่คนที่รักพระองค์ 186
บทที่ 187 หญิง 3 คน 189
บทที่ 188 พระวาจากับชีวิตฉัน 191
บทที่ 189 คริสตชนกลัวอะไร? 194
บทที่ 190 ความหมายของคำว่า “อัศจรรย์” 196
บทที่ 191 คำซึ้งๆ กับพระวาจาของพระองค์ 199
บทที่ 192 ชีวิตมนุษย์ 202
บทที่ 193 ต้องรู้จักก่อน... จึงจะรักได้ 205
บทที่ 194 New Year Prayer 2008 208
บทที่ 195 บทสวดปีใหม่ 2008 210
บทที่ 196 ถ้าพระเจ้ามีจริง ทำไม ... ? 212
บทที่ 197 คนละโลก 215
บทที่ 198 ศิลปะเพื่อพระเป็นเจ้า...(ตอนที่ 2) 217
บทที่ 199 จะสวดอย่างไรดี 220
บทที่ 200 ขอเป็นพยาน 222

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 101

Little Things Bring Big Happiness

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันนี้ลูกขอถวายบทสวดต่อพระองค์เป็นกลอนภาษาอังกฤษ ดังต่อไปนี้ พระเจ้าข้า

I look around
And I see
So many wonders to be discovered
So much joy to be found
And so much happiness to be harvested
In little things I see so many surprises
But it takes an art to do it
The world is full of good's and bad's
Of give and take
Of laughters and tears
I crave not to be a hero nor a martyr
But simply a little woman
Who smiles to ordinary people
Sings with birds on the trees
Whistles in the rain
Prays for those around me
And touches other people's hearts with God's love
At the same time
I stop searching
For fame, favor, nor flattery
I let go
Of my own self
Like a peck of cotton floating skyward

Leaving behind

A heart that takes joy in small things

That brings about Big Happiness, in return.

“Blessed are they whose ways are blameless, who walk according to the law of the LORD.”

Psalm 119 : 1

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 102

สิ่งเล็กน้อย นำมาซึ่งความสุขอันยิ่งใหญ่

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอถวายกลอนบทนี้อีกครั้งเป็นภาษาไทย พระเจ้าข้า

ฉันมองรอบข้าง
และฉันก็เห็น
สิ่งน่าอัศจรรย์ใจเต็มไปหมด
รวมทั้งสิ่งน่าชื่นชมอีกเหลือหลาย
และความสุขอันใหญ่ยิ่งรอการเก็บเกี่ยว
ในสิ่งเล็กๆ ฉันเห็นความน่าแปลกใจ
ที่รอให้เราสัมผัสผ่านดวงตาของหัวใจ
โลกนี้เต็มไปด้วยความดีและความชั่ว
การให้และการรับ
รอยยิ้มและน้ำตา
ฉันมิปรารถนาจะเป็นวีรบุรุษหรือผู้โด่งดัง
แต่ขอเป็นเพียงผู้หญิงตัวเล็กๆ
ที่ยิ้มให้กับคนทั่วไป
ร้องเพลงกับเหล่านกกาบนต้นไม้
ผิวปากกลางสายฝน
สวดภาวนาขอพรให้คนรอบข้าง
และสัมผัสจิตใจทุกคนด้วยความรักของพระเจ้า
ในเวลาเดียวกัน
ฉันหยุดการไขว่คว้า
หาเกียรติยศ ชื่อเสียง หรือการเยินยอ
ฉันปล่อยให้ตัวฉัน
ล่องลอยขึ้นบนฟ้าดังปุยนุ่นเบาหวิว

คงเหลือไว้เพียง
หัวใจดวงน้อยที่เห็นคุณค่าของสิ่งเล็กๆ
ที่นำมาซึ่งความสุขอันยิ่งใหญ่และแท้จริง

“บรรดาผู้ที่ดีรอบคอบในทางของเขาก็เป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินตามพระธรรมของพระเจ้า”
สดุดี 119:1

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 103

ไม่แต่ง มาแข่งกัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อไม่นานมานี้ พวกเราสตรีทั้งคาทอลิกและคริสเตียนมาประชุมเพื่อจัดงานหนึ่งร่วมกัน ผู้ที่ไปมีทั้งวัยสาว (จริง) วัยเอ๊าะๆ ของคนชรา และวัยผู้ใหญ่ (ลูกไม่ใช้คำว่า วัยชรา เพราะฟังดูเหี่ยวแห้งไปพระเจ้าข้า) ก่อนเริ่มประชุมพวกเราสตรีทั้งหลายก็สังสรรค์กันอย่างคุ้นเคย ต่างคนต่างก็ทักทายว่า แหม! คนนั้นแต่งตัวสวยจัง คนนี้แต่งตัวสง่างามมาก ตามประสาผู้หญิง เพราะผู้หญิงกับความสวยความงามเป็นของคู่กันอยู่แล้ว พอดีมีคนหนึ่งพูดขึ้นมาเล่นๆ ว่า “พวกเราแต่งตัวกันสวยๆ แบบนี้ น่าจะมีการประกวดการแต่งกายงามกันนะ” ปรากฏว่าทุกคนอมยิ้มด้วยความพอใจ พลันมีสมาชิกท่านหนึ่งที่เป็นผู้ที่ลูกเคารพรักมากที่สุดคนหนึ่งและเป็นสตรีที่ไม่เคยแต่งหน้าทาปาก แต่เป็นลูกที่รักพระเจ้าด้วยความจริงใจและถ่อมใจมากที่สุดคนหนึ่งพูดขึ้นมาทันควันว่า “ดีจัง เห็นด้วย เอาไหม ไม่แต่ง มาแข่งกัน” ท่านผู้นี้พูดเสร็จก็ยิ้มและหัวร่อร่าด้วยอารมณ์ดี ลูกและสาวๆ (ไม่จริง) อีกหลายคนที่ชอบแต่งตัวและแต่งหน้าเป็นประจำต่างส่ายหน้าไม่กล้ารับคำท้า เพราะเราต่างทราบว่าหน้าตาพวกเรายามไม่แต่งเติมเสริมแป้งเป็นอย่างไร ลูกตอบแทนเพื่อนๆ ว่า“หากไม่แต่ง พวกหนูขอยอมแพ้ตั้งแต่ก่อนแข่งค่ะ”

ลูกเป็นคนชอบแต่งตัว ไม่ใช่เพราะจะไปแข่งกับใคร แต่เพราะลูกเป็นคนชอบเรื่องศิลป์ศิลป์ การแต่งหน้า รวมทั้งการออกแบบเสื้อเอง จึงเหมือนกับเป็นงานอดิเรก เป็นการได้ใช้อารมณ์ศิลปิน (เล็กๆ) ในชีวิตประจำวัน และเป็นการคลายเครียดจากงานประจำวัน แต่ทุกๆ วันก่อนแต่งหน้า ลูกจะมองหน้าตัวเองในกระจกและบอกกับตัวเองในใจว่า “นี่คือฉันตัวจริง นี่คือหน้า ที่เหมือน canvas หรือผ้าใบสีขาวก่อนลงสีน้ำมัน สะอาดแต่ไม่มีสีสันเลย” พอแต่งหน้าแต่งตัวเสร็จ ลูกจะบอกกับลูกๆ บ่อยครั้งว่า “หน่ำมี้ก่อนและหลังแต่งหน้าแต่งตัว รู้สึกจะเป็นมหัศจรรย์ของโลก อย่างที่ 8 ได้เลยนะ ช่างแตกต่างกันราวฟ้าและดิน!” ลูกๆ ก็จะหัวเราะ เห็นด้วยกับการเปรียบเทียบของลูก

ต่อมา ลูกถวายตัวในการรับใช้พระองค์ ทำทุกอย่างที่คิดว่าเป็นการรับใช้ที่จะถูกตามพระทัยของพระองค์ กาลเวลาผ่านไป จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี ความร้อนรนในการรับใช้พระองค์มิได้ถดถอยลดน้อยลงเลย มีแต่จะเพิ่มมากขึ้นๆ เพราะลูกตระหนักเสมอว่า พอรุ่งเช้าวันใหม่ก็เท่ากับลูกมีโอกาสรับใช้พระองค์น้อยลง 1 วัน เพราะฉะนั้นลูกต้องรับใช้พระองค์ให้ดีที่สุด และมากที่สุด**วันนี้**

จากวันที่ลูกกลับใจมาเป็นลูกของพระองค์มาถึงวันนี้ก็กว่า 6 ปีแล้ว ถ้าเป็นเด็กก็เป็นเด็กที่เข้าโรงเรียนแล้ว แม้จะยังเป็นเด็กเล็กๆ แต่ก็เป็นเด็กที่เริ่มเดียงสาแล้ว ลูกทบทวนการรับใช้พระองค์ของลูก ควบคู่กับการสวดภาวนาขอทิศทางจากพระองค์ทุกวัน เพราะลูกขอให้พระองค์ทรงเป็นผู้นำลูก นำชีวิตของลูกในทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำ และทีละเล็กทีละน้อย

จากสังคมรอบข้างเหมือนกระจกเงาบานใหญ่ ลูกเห็นคนรับใช้พระเต็มไปหมด ต่างคนก็ต่างรับใช้ตามที่ตัวเองถนัด บ้างก็แต่งเนื้อแต่งตัวสวยสดงดงาม บ้างไม่แต่งตัวเลย ลูกมองรอบตัว และลูกก็มาสะดุดใจกับคนที่รับใช้พระแบบสมถะเรียบง่ายและสำรวม

ลูกค่อยๆ คิดถึงบทในพระคัมภีร์ **“มีวาระสำหรับทุกสิ่ง....” ปัญญาจารย์ 3:2... การรับใช้พระ vs การใช้ชีวิตในสังคม...**

การรับใช้พระสำหรับแต่ละคนเป็นกระแสเรียกจากพระองค์ ต่างคนต่างกัน คนคนนี้อาจจะมีความสามารถในการรับใช้พระทางหนึ่ง อีกคนอาจจะเป็นอีกทางหนึ่ง ซึ่งต่างกันโดยสิ้นเชิง จำเป็นไหมที่จะต้องเดินตามผู้อื่นในการรับใช้พระของเรา?

ถ้าทุกคนหลับหูหลับตาตามกันหมด ก็แสดงว่าเราไม่ฟังกระแสเรียกของตนเองนะซิ! ช่วงหลังๆ นี้ลูกรู้สึกว่ากระแสเรียกของพระองค์ที่มีต่อลูกค่อยๆ ชัดขึ้นๆ ลูกรู้สึกเป็นสุข และมีความปิติในใจยามลูกรับใช้พระองค์เงียบๆ ตามลำพังลับหลังคนทั้งปวง เป็นการรับใช้ที่ลูกถวายพระองค์จริงๆ ไม่มีคนอื่นรับทราบ ไม่มีใครมากำหนด และไม่เกี่ยวกับวัตถุรอบกาย แม้กระทั่งเงินทอง เป็นการถวายการรับใช้ที่บริสุทธิ์ เฉกเช่นเดียวกับหน้าตายามตื่นนอนปราศจากเครื่องสำอางใดๆ ทั้งสิ้น

ลูกกำลังจะหันหลังให้กับกระจกเงาบานใหญ่ที่ลูกส่องหน้าอยู่ทุกวัน และเมื่อลูกหมุนตัวกลับมาอีกครั้งหนึ่ง ลูกขอละทิ้งการแต่งเนื้อแต่งตัวไว้เป็นชีวิตของลูกในสังคมเท่านั้น แต่ต่อพระพักตร์พระองค์แล้ว ลูกขอเป็นเหมือนผู้หญิงที่เพิ่งตื่นนอน ไม่มีใครจำได้ เพราะลูกชอบใจประโยคของผู้ใหญ่ท่านนั้นมาก “ไม่แต่ง มาแข่งกัน” ลูกกำลังเห็นคุณค่าของประโยคนี้กับจิตวิญญาณในการรับใช้พระองค์อย่างที่สุดพระเจ้าข้า

“ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้ยินถึงความรักมั่นคงของพระองค์ในเวลาเช้า เพราะข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขอทรงสอนข้าพระองค์ถึงทางที่ควรไป เพราะข้าพระองค์ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์”

สดุดี 143:8

“ขอทรงสอนให้ข้าพระองค์ทำตามพระทัยของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์”

สดุดี 143:10

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 104

ความสุขที่....บริสุทธิ์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เป็นความจริงที่สุดเลยพระเจ้าข้าว่าพระองค์ทรงดูแลลูกๆของพระองค์แม้ในเรื่องเล็กๆ และจะทรงประทานสิ่งที่ลูกๆ ของพระองค์ทูลขอ หากสิ่งนั้นเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กน้อยเพียงใดก็ตาม

เมื่อ 3-4 เดือนก่อน ลูกเขียนบทสวดบทหนึ่งถวายพระองค์ถึงเรื่อง “ศิลปะเพื่อพระ” จุดเริ่มต้นเพราะลูกหยิบกล้องมาถ่ายรูปครอบครัวนกที่มาทำรังบนต้นโมกหน้าบ้านของลูก ลูกก็เลยคิดว่า แม้กระทั่งเรื่องศิลปะเราก็สามารถนำมารับใช้พระได้ แล้วลูกก็จบบทสวดโดยการถวายให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ ลูกคิดที่จะหาผู้ที่ชอบการถ่ายรูปมารวมกลุ่มกัน แล้วก็ไปถ่ายรูปด้วยกันหรือต่างคนต่างถ่ายก็ได้ จากนั้นก็มาหาพระวาจามาประกอบรูปเหล่านั้นแล้วลูกก็รอ....ไม่มีอะไรเกิดขึ้น จนลูกเกือบลืมบทสวดนั้นแล้ว ในใจลูกก็คิดว่าคงเป็นเรื่องเล็กน้อยเกินกว่าพระองค์จะทรงสนพระทัยหรือไม่ก็คงไม่ใช่เป็นน้ำพระทัยของพระองค์

และแล้วพระองค์ก็ทรงสำแดงให้ลูกทราบว่าพระองค์ทรงเป็นพระบิดาผู้พระทัยดีและเป็นพระบิดาที่มีความละเอียดอ่อนที่สุด ศาสนาจารย์ของคริสตจักรผู้ที่ลูกเคารพรักและได้ช่วยลูกเรื่องพระวาจาของพระองค์มาตลอดบังเอิญได้อ่านบทสวดบทนั้นของลูกเข้า (ปกติลูกไม่ได้ส่งบทสวดของลูกให้ท่านอ่าน) และในที่สุดสิ่งที่ลูกทูลขอในบทสวดบทนั้นก็กลายเป็นความจริง

ในวันสุดสัปดาห์ต้นเดือนที่ผ่านมา เราทั้งหมด 6 คน อันมีศาสนาจารย์ที่ลูกเคารพรักพร้อมสมาชิกของคริสตจักร 2 คน และฝ่ายคาทอลิกก็มีคุณพ่อที่ลูกเคารพรักเช่นเดียวกันพร้อมลูกและลูกสาวคนเล็กก็ออกเดินทางด้วยกันโดยรถตู้ไปยังที่ที่เขาจำลองสถานที่ต่างๆ ทั่วราชอาณาจักรมาอยู่ที่เดียวกัน คุณพ่อแนะนำว่าสถานที่แห่งนี้เป็นสถานที่ดีและเหมาะที่สุดสำหรับผู้ที่เริ่มหัดถ่ายรูปเพราะสถาปัตยกรรมสวยงามมาก

เราออกเดินทางแต่เช้า พอออกรถสักพักหนึ่งฝนก็เริ่มตกลงมาโปรยปราย แต่พวกเราทุกคนไม่กังวลใจแต่อย่างใด ตอนเริ่มออกรถอาจารย์ก็ได้นำสวดอธิษฐานขอให้พระเจ้าประทับอยู่กับพวกเรา พวกเราจึงมีความมั่นใจว่าพระองค์จะทรงประทานสิ่งที่ดีที่สุดแก่พวกเรา เพราะกว่าจะนัดกันได้ทั้งหมดเช่นนี้ต้องถือว่าเป็นพระพรของพระองค์อย่างที่สุด และคุณพ่อยังได้บอกว่าฝนตกนี่แหละดี เพราะนอกจากแสงจะไม่จ้าเกินไป สำหรับถ่ายรูปแล้ว พวกต้นไม้ใบหญ้า ตลอดจนสถานที่และแม้แต่พื้นดินจะปรากฏในรูปออกมาสวยงามและชัดเจนกว่าแดดปกติ เพราะมีความชุ่มฉ่ำของฝนและประกายของเม็ดน้ำสะท้อนออกมาด้วย มิหนำซ้ำอาจารย์ยังได้นำแผ่น CD ของราชาเพลงร็อคของโลกชุดเพลงสรรเสริญพระเจ้าไปเปิดฟังในรถ (ลูกไม่เคยทราบมาก่อนเลยว่า ราชาเพลงร็อคผู้นี้ได้ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าด้วย) ปรากฏว่าบรรยากาศในรถอบอวลไป

ด้วยเสียงเพลงไพเราะในขณะที่ข้างนอกรถชุ่มฉ่ำด้วยสายฝน ยิ่งตอนเปิดเพลงไทยยุค' 50 และ'60 ซึ่งเป็นเพลงยุคตอนพวกเรายังหนุ่มยังสาวแล้ว ปรากฏว่าหลายๆคนต่างร้องคลอไปด้วยการระลึกถึงบรรยากาศในอดีต สร้างความสนุกสนานแบบคุณตาคุณยายได้อย่างดีเยี่ยม

ปรากฏว่าเมื่อไปถึงสถานที่เป้าหมายฝนก็ยังตกเปาะแปะอยู่คุณพ่อจึงให้คนขับขับไปรอบๆสถานที่เพื่อทำความค้นเคยกับจุดน่าสนใจก่อน สักพักใหญ่ๆ ฝนก็เริ่มซาลงลูกพูดเล่นๆ ว่า "ให้ฝนตกได้ แต่ไม่ให้เกิน 10:30 น.เข้านะ" ราว 10 น.เศษฝนก็หยุดตกจริงๆ พวกเราถือกล้องคนละอันต่างหามุมที่ตนเองคิดว่าสวยงามและเป็นศิลป์ เรากระจายไปต่างคนต่างถ่ายเต่พยายามเกาะกลุ่มกัน

บรรยากาศของฟ้าหลังฝน ช่างชุ่มฉ่ำและสดชื่นอะไรเช่นนี้ ลมพัดเย็นสบาย แถมแสงแดดก็ไม่เจิดจ้าร้อนแรง แต่มีแสงสว่างพอเพียงสำหรับถ่ายรูป ต้นไม้ใหญ่น้อยก็มีหยดน้ำเกาะติดบนใบดั่งประกายเพชรยามต้องแสง ยามเรามีความสุขเวลาก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว พวกเราใช้เวลาทุกนาทีให้เป็นประโยชน์ในการเก็บมุมต่างๆ ที่ตนคิดว่าสวยงามและเป็นศิลป์ กว่าแสงแดดจะเริ่มทอแสงเจิดจ้าให้ความร้อนแก่ชาวโลกในวันนั้นก็บ่ายแก่ๆ 15:00 น. กว่าแล้ว พวกเราก็ถ่ายรูปกันจนเต็มอิ่มลูกคนเดียวใช้ฟิล์มไปครึ่งโหล ถ่ายแบบแม้แค่มดก็ยังไม่ให้คลาดสายตาไปได้

พวกเราขึ้นรถกลับบ้านด้วยความสุขเต็มอิ่ม ทุกตนมีแต่รอยยิ้มบนใบหน้า ระหว่างทางก็คุยถึงแต่เรื่องศิลปะ โดยเฉพาะศิลปะการถ่ายรูป แทรกด้วยการสรรเสริญพระเจ้า พวกเราทุกคนซาบซึ้งในพระคุณของพระเจ้าที่ประทานโอกาสที่เปี่ยมไปด้วยความรัก ความเข้าใจของลูกๆของพระองค์ และยังประทานบรรยากาศที่เอื้ออำนวยให้เช่นนี้

ลูกเองมีความสุขมาก มันเป็นความสุขที่เต็มอิ่ม และ...บริสุทธิ์ การอยู่ท่ามกลางพี่น้องคริสตชนที่มีจิตใจบริสุทธิ์ต่อกัน จริงใจต่อกัน รักพระและสรรเสริญพระในลักษณะเดียวกัน และมีใจรักศิลปะเหมือนกัน เป็นความสุขที่หาคำอธิบายให้ตรงกับความรู้สึกได้ยาก แต่สัมผัสได้ภายในหัวใจ วันนั้นลูกอิ่มอกอิ่มใจจนลืมความหิว ลูกรู้สึกเลยว่าพระเจ้าของเรายิ่งใหญ่และพระทัยดีที่สุด จากบทสวดของลูกของพระองค์ตัวเล็กๆตนหนึ่ง พระองค์ก็ทรงประทานพระพรให้พวกเรามากมายถึงเพียงนี้ ลูกขอกราบขอบพระคุณพระองค์จากใจพระเจ้าข้า

หลังจากวันนั้นแล้ว พวกเราทุกคนต่างบอกเป็นเสียงเดียวกันว่า ต่อจากนี้ไป จะเก็บโอ่ง ไห ที่แตกหรือบิ่น และหม้อที่หูชำรุด เพราะสิ่งเหล่านี้จะให้ภาพที่เป็นศิลป์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าถ่ายเป็นรูปขาวดำ เพื่อนของลูกทั้ง 2 คนต่างบอกเป็นเสียงเดียวกันว่า สามีของพวกเขาคงจะงงกับการเก็บรักษาโอ่ง ไหที่แตกหรือชำรุดของพวกเขาแน่ ลูกหัวเราะแอบคิดในใจว่าศิลปะที่แท้คือการมองเห็นความสวยงามของธาตุแท้ของทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างมา และการเห็นคุณค่าจองทุกสิ่งในธาตุแท้นี่แหละ เป็นพระพรของพระเจ้าที่ประทานให้ลูกที่รักพระองค์ ☺

ตลอดระยะเวลาไม่กี่ปีที่ผ่านมานี้ ลูกเปิดใจรับพระองค์เข้ามาประทับตรงกลางหัวใจรวมทั้งจิตวิญญาณของลูก และลูกก็ได้รับอัศจรรย์จากพระองค์อย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ แม้กระทั่งเรื่องศิลปะเพื่อพระองค์ พระองค์ยังทรงอนุญาตและนำความชื่นชมยินดีแก่ลูกและทุกๆคนได้ถึงเพียงนี้ ลูกได้แต่ขอบพระคุณพระองค์ และขอถวายตัวรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ตลอดชีวิตพระเจ้าข้า

ขอพระเป็นเจ้าทรงพระเจริญเทอญ

"ผู้ใดที่พระเจ้าทรงเลือกก็จะเป็นคนบริสุทธิ์" กดว 16:7
"นี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า ให้ท่านเป็นคนบริสุทธิ์" 1ธส 4:3

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 105

Life is beautiful !

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ด้วยพระพรของพระองค์ ลูกได้รวบรวมบทสวดที่ลูกเขียนถวายพระองค์มาตลอดรวม 100 บท พิมพ์เป็นเล่มขึ้นมา และได้รับพระพรเป็นอย่างยิ่งจากพระองค์โดยศาสนาจารย์ของคริสตจักรที่ลูกคุ้นเคย ได้รับไปอ่านทั้ง 100 บท และได้กรุณาเติมพระวาจาให้แก่บทต้นๆ ที่ลูกไม่ได้ใส่พระวาจา เพราะลูกเขียนเป็นเชิงบทรำพึงกับพระองค์เป็นการส่วนตัว อีกทั้งพระสงฆ์ที่ลูกเคารพรักท่านหนึ่งได้กรุณาอ่านและวิจารณ์ทั้ง 100 บท เช่นเดียวกัน ยิ่งกว่านั้นท่านยังได้กรุณาสละเวลาอันมีค่าของท่าน 1 วันเต็มๆ หารูปภาพมาประกอบบทสวดของลูก อีกทั้งรับจัดการเรื่องการพิมพ์ทั้งหมดให้ นับเป็นพระคุณของพระองค์ที่มีต่อลูกอย่างที่สุด ที่ประทานพระพรผ่านทั้งสองท่านแก่ลูกเช่นนี้

เนื่องจากช่วงนี้ลูกเดินทางบ่อยและลูกต้องการให้หนังสือพิมพ์เสร็จเพื่อไปแจกให้ทันวันอาทิตย์ที่ผ่านมาซึ่งเป็นวัน“งานวันแม่” ซึ่งจัดโดยสมาคมสตรีไทยคาทอลิก การตรวจปรู๊ฟตลอดจนการจัดพิมพ์จึงค่อนข้างฉุกละหุก ลูกตรวจอ่านจนถึงตีหนึ่งตีสอง เพราะหนังสือหนาตั้ง 487 หน้า คืนก่อนเดินทางลูกแน่ใจว่าได้ตรวจอ่านและแก้ไขครบถ้วนทุกหน้าแล้ว ลูกจึงเดินทางด้วยความสบายใจ

ลูกกลับมาคืนวันพฤหัสฯ โรงพิมพ์มาส่งหนังสือให้เย็นวันศุกร์ กว่าลูกจะได้เปิดอ่านดูก็คืนวันเสาร์ รูปเล่มดูน่ารักสมกับที่ตั้งใจไว้ แต่พอเปิดไปหน้าแรก หน้าที่พิมพ์ชื่อหนังสือ และสถานที่พิมพ์ ซึ่งเป็นหน้าเดียวที่ลูกไม่เห็นและไม่ได้ตรวจปรู๊ฟ ปรากฏว่าโรงพิมพ์ พิมพ์ชื่อหนังสือที่เป็นภาษาอังกฤษผิด! โอย! แว้บแรกลูกรู้สึกตกใจ ตายละซิ ชื่อหนังสือผิด และจะแจกพรุ่งนี้ จะไปแก้ทันได้อย่างไร แว้บสองกำลังจะโมโห ว่าดูดู๋ ฉันอุตส่าห์ตรวจปรู๊ฟจนตาแฉะตั้ง 487 หน้า แล้วหน้านี้หน้าเดียวที่ฉันไม่เห็นก็ต้องมาพิมพ์ผิด และเป็นชื่อหนังสือเสียด้วย แต่ยังไม่ทันได้โมโห ก็มีความรู้สึก (ดี) แทรกเข้ามาในใจว่า “นี่แหละชีวิต Life is not perfect!” ทันใดนั้น ลูกก็นึกขึ้นได้ว่า เออ! จริงสินะ ไม่มีอะไรสมบูรณ์ในชีวิต อีกอย่างหนังสือเล่มนี้เราพิมพ์ขึ้นมาก็เพื่อเผยแพร่พระวาจาของพระเจ้า พิมพ์ผิดนิดผิดหน่อยก็ไม่ได้ทำให้สาระสำคัญคือพระวาจาของพระองค์ตกหล่นไป

แล้วลูกก็ได้ไปแจกหนังสือในงานวันแม่ด้วยความรักพระและการยอมรับชีวิตที่ไม่ perfect

วันต่อมาลูกได้คุยกับพระสงฆ์ที่ลูกเคารพรักทางโทรศัพท์ ท่านถามว่าหนังสือออกมาเป็นอย่างไรบ้าง ลูกเล่าให้ท่านฟังเกี่ยวกับการพิมพ์ชื่อผิดและความรู้สึกของลูกตามความจริง ท่านพูดขึ้นมาทันทีว่า “ดีนะที่คิดได้เช่นนั้น Life is not perfect. But life is beautiful!”

ลูกไม่ทราบว่าสำหรับคนอื่นแล้ว คำพูดประโยคหลังนี้จะมีความหมายแค่ไหน แต่สำหรับลูกแล้ว มันคือส่วนเติมเต็มให้หัวใจของลูกที่ยอมรับทุกสิ่งทุกอย่างตามน้ำพระทัยของพระโดยยังเห็นถึงความไม่สมบูรณ์ของชีวิต ให้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่ไม่สมบูรณ์ แต่ด้วยสายตาที่เห็นถึงความสวยงามของความไม่สมบูรณ์นั้น (เอ! เขียนเองอ่านแล้วงงเอง ☺)

ช่วงหลังๆ ลูกมีความสุขใจมาตลอด หลังจากได้รับฟังประโยคนี้จากพระสงฆ์ที่ลูกเคารพรักแล้ว ยิ่งมีความสุขใจมากขึ้นอีก

นับจากนี้ต่อไป ลูกแกะเซ่อๆ ตัวนี้ ยามเคี้ยวถูกหญ้าที่แห้งกรอบก็จะมองขึ้นบนฟ้า และบอกกับตัวเองว่า “หญ้าแห้งๆ ก็อร่อยดีนิ” ☺

ขอบคุณพระเจ้าที่ทรงเลือกสรรชุมพาบาลดั่งเช่นพระสงฆ์องค์นี้ ให้มาเป็นผู้ดูแลและนำทางลูกแกะของพระองค์ รวมทั้ง ลูกแกะเซ่อๆ อย่างลูกของพระองค์คนนี้

ขอบพระคุณพระองค์พระเจ้าข้า

“Life is not perfect, but life is beautiful.”

“ข้าพเจ้าไม่ได้บ่นถึงเรื่องความขัดสน เพราะข้าพเจ้าจะมีฐานะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้วที่จะพอใจอยู่อย่างนั้น ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความตกต่ำ และรู้จักที่จะเผชิญกับความอุดมสมบูรณ์ ไม่ว่าในกรณีใดๆ ข้าพเจ้ารู้จักเคล็ดลับที่จะเผชิญกับความอิ่มท้องและความอดอยาก ความสมบูณ์พูลสุข และความขัดสน ข้าพเจ้าผจญทุกสิ่งได้โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” ฟิลิปปี 4: 11-13

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 106

วันแม่

ข้าแต่พระเป็นเจ้า และแล้ววันแม่ก็ผ่านมาและผ่านไปอีกปีหนึ่ง ลูกว่าเป็นการดีที่มีวันที่ให้ความหมายเป็นพิเศษแก่ผู้ที่มีพระคุณต่อเรา เป็นต้นว่า วันพ่อ วันแม่ วันครู ฯลฯ มิฉะนั้นแม้เราจะสำนึกในบุญคุณของบุคคลเหล่านี้ แต่ด้วยครรลองของชีวิตที่โลดแล่นไปทุกวันๆ ทำให้เรามองข้ามการขอบคุณท่านไปโดยปริยาย การมีวันเหล่านี้จึงเท่ากับเป็นการเตือนให้เราหยุดและระลึกถึงและตอบแทนพระคุณท่านอย่างน้อยปีละ 1 ครั้งก็ยังดี

พูดถึงวันแม่ ลูกมีความรู้สึกตั้งแต่เล็กๆ แล้วว่าเด็กๆ จะโตขึ้นเป็นคนอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับการสั่งสอนของคุณพ่อคุณแม่โดยเฉพาะคุณแม่ เพราะเด็กๆทุกคนเกิดมาเปรียบเหมือนผ้าขาวสะอาด แล้วคุณพ่อคุณแม่ก็ช่วยกันแต้มแต่งทาสีลงบนผ้าขาวผืนนั้นสุดแล้วแต่สไตล์และรสนิยม พ่อแม่บางคนก็ปล่อยให้ผ้าขาวผืนนั้นดูดซึมสีสันจากสิ่งแวดล้อมเอง ซึ่งก็ต้องแล้วแต่บุญแต่กรรม

ลูกจำได้ว่า ตั้งแต่เล็กๆ คุณแม่สั่งสอนลูกๆ ของท่านเป็นประจำอยู่เสมอ เนื่องจากท่านเป็นคนจีนหัวโบราณที่ได้รับการศึกษาจากที่นั่น ท่านจึงสอนลูกๆสไตล์ขงจื๊อ ท่านจะมีคำพังเพยเป็นกลอนภาษาจีนสอนเสมอซึ่งลูกชอบฟังมาก และจะจำประโยคที่เพราะๆไว้ (สงสัยการชอบแต่งกลอนของลูกคงจะเป็นมรดกตกทอดจากท่าน) เกี่ยวกับการทำงาน ท่านจะสั่งสอนให้ขยัน ห้ามขี้เกียจ และแน่นอนต้องซื่อสัตย์สุจริต ห้ามคดโกงหรือฉ้อโกงคนอื่นเด็ดขาด สำหรับการเป็นคน ท่านสอนเสมอๆ ว่า เป็นลูกต้องกตัญญู ท่านมีคำกลอน 2 บท ที่เวลาพูดเป็นภาษาจีนจะฟังไพเราะหู แต่ถ้าแปลเป็นภาษาไทยจะฟังที่อๆ ดังนี้ “ถ้าเป็นคนกตัญญู จะได้ลูกกตัญญู ถ้าเป็นคนอกตัญญู จะได้ลูกอกตัญญู” (ความสามารถในการแปลกลอนภาษาจีนเป็นภาษาไทยของลูกแปลได้เท่านี้พระเจ้าข้า) ☺ และอีกประโยคหนึ่ง ท่านจะพูดเสมอ (แปลเป็นไทย) ว่า “ใต้ฟ้า ไม่มีพ่อแม่ที่ทำผิด” แล้วท่านก็จะเล่าถึงครอบครัวๆ หนึ่งที่หมู่บ้านท่านที่มีลูกชายอายุ 50 กว่า และพ่ออายุ 80 กว่า วันหนึ่งลูกชายทำอะไรไม่รู้ที่ไม่ถูกใจพ่อ พ่อก็ถือไม้เท้าตะเพิดวิ่งไล่รอบหมู่บ้าน ลูกคิดถึงเรื่องนี้ทีไร ก็นึกขำอดยิ้มไม่ได้ทุกครั้ง นึกถึงคำสั่งสอนของท่าน หากนำมาใช้กับยุคปัจจุบันจะเป็นอย่างไรหนอ พ่ออายุ 80 กว่าเอาไม้เท้าหวดลูกชายวัย 50 กว่าที่ไม่ยอมฟังพ่อ คงน่าเอ็นดูพิลึก อีกอย่างที่ท่านสอนลูกๆ มาตลอด ก็คือการให้อภัย ท่านพูดอยู่เสมอจนลูกจำขึ้นสมองทุกครั้งที่มีคนทำให้เราโกรธว่า “หยวนหน่อ เหลียงตั่ว ฮกตั่ว” คำว่า “เหลียง” ลูกแปลอย่างไรก็แปลเป็นไทยไม่ได้ แต่แปลโดยรวมว่า **ถ้าเราใจใหญ่ ความสุขก็ใหญ่** พูดง่ายๆ เวลาใครทำอะไรเรา ให้เราอย่าไปถือสา ให้อภัยซะ แล้วเราจะมีความสุข

กาลเวลาผ่านไป แล้วลูกก็เติมบทบาทให้ตัวเองเป็นแม่บ้าง ลูกรักลูกๆ มาก ซึ่งเป็นสิ่งที่แม่ทุกคนเป็นอยู่แล้ว และลูกก็สอนลูกๆ ตามทางที่ลูกคิดว่าถูกต้องและดีที่สุด ลูกรักลูกๆ ลูกก็บอกให้ลูกๆ ทราบว่า หม่ำมี้รักพวกเขาแค่ไหน แต่บนความรักไร้ขอบเขตที่มีต่อพวกเขา ลูกมีจุดยืนของลูกและจะไม่ให้ลูกคนใดล้ำเส้นเป็นอันขาด ลูกมีกฎเกณฑ์ง่ายๆ ที่ลูกๆ ทุก

คนจะต้องปฏิบัติตาม ยกตัวอย่าง เช่น

ข้อแรก จะไม่มีการโกหกเป็นอันขาด ใครโกหกจะโดนทำโทษ

ข้อสอง หากใครทำอะไรผิดให้ยอมรับผิด และขอโทษซะ เพราะลูกสอนว่าการทำผิดเป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ แต่การยอมรับผิด และยอมขอโทษเป็นเรื่องน่าชื่นชม

ข้อสาม **ให้ดีกว่ารับ** หากลูกๆ เรียนเก่ง ลูกก็บอกให้เขาไปช่วยติวให้เพื่อนๆ ก่อนสอบ เท่ากับได้แบ่งปันความเก่งให้เพื่อนๆ

ข้อสี่ ค่าของคนไม่ได้อยู่ที่เงิน ถ้าเมื่อไรเราเห็นเงินสำคัญที่สุดในชีวิต เมื่อนั้นเราก็จะตกเป็นทาสของมัน

ข้อห้า เวลามีปัญหา อย่าหนีปัญหา แต่ให้เดินเข้าหามัน และใช้สติปัญญาแก้ไขปัญหานั้น

และอื่นๆ

และน่าปลื้มใจว่าสิ่งที่ลูกพร่ำสอนลูกๆ มาตั้งแต่เล็กนั้น ลูกๆ ทุกคนก็เชื่อฟังและปฏิบัติตาม วิธีลงโทษของลูกที่ใช้กับลูกๆ นั้นเป็นเพียงคำพูดประโยคเดียว ฟังดูแล้วหลายๆ คนอาจไม่เชื่อ แต่มันเป็นเรื่องจริง เวลาลูกจะทำโทษลูกๆ ลูกจะพูดเพียงว่า “หม่ำมี้จะไม่รักเธอแล้ว” นี่คือการลงโทษที่ลูกๆ จะกลัวที่สุด!

ตอนก่อนลูกจะส่งลูกสาวคนโตไปเรียนต่อไฮสกูลที่ต่างประเทศ ลูกสอนลูกสาวว่าระหว่างที่อยู่ที่นั่นขอให้เขาอย่าทำอะไรเพราะ peer pressure (ความกดดันจากเพื่อน)อย่างเด็ดขาด พูดง่ายๆ ไม่ต้องทำอะไรเพียงเพราะเพื่อนทำ โดยเฉพาะการใช้จ่ายอย่างสุรุ่ยสุร่าย เพราะแม่ไม่ใช่เศรษฐี และสอนให้เขากล้าเป็นตัวของตัวเองในสิ่งที่ถูกที่ควร

ตอนจะส่งลูกชายไปก็เช่นเดียวกัน ลูกสอนลูกชายว่า ห้ามเขาตามอย่างเพื่อนๆ อย่างเด็ดขาดในการสูบบุหรี่และลองยา ลูกสอนให้เขากล้าแตกต่างจากเพื่อนๆ หากเขาเห็นว่าสิ่งที่เพื่อนๆทำนั้นไม่ถูกต้อง ลูกสอนลูกทุกคนว่าการทำอะไรต่อมิอะไรเพียงเพราะ peer pressure นั้นเป็นสิ่งโง่เขลา

มาบัดนี้ลูกมีภาระที่จะต้องสอนลูกๆ เพิ่มขึ้น ลูกมิเพียงแต่เป็นแม่ของลูกๆ แต่ลูกเป็นแม่ที่เป็น**ลูกของพระองค์** แม้หลักการสอนลูกๆ จะคงมิเปลี่ยนแปลงในหลักใหญ่ๆ แต่ลูกต้องเพิ่มบริบทของการสอนลูกๆ ให้มาเป็นบริบทของครอบครัวที่มีพระ ยากไหม? ไม่ยากเลย

ลูกเพิ่มอย่างเดียวคือ **สรรเสริญพระในทุกกรณี** ทุกๆ วัน เวลารับประทานข้าวด้วยกัน พวกเราจะแบ่งปันชีวิตประจำวันให้ซึ่งกันและกันฟัง และเวลาใครมีความสมหวังลูกก็จะชี้ให้เห็นว่า นี่คือพระพรของพระเจ้า ให้ขอบพระคุณพระองค์ซะ และมาบัดนี้ แม้กระทั่งบนความผิดหวังบ้างบางครั้งพวกเราก็จะขอบพระคุณพระเจ้าด้วยกัน การขอบพระคุณพระเจ้าในกรณีไม่สมหวังเช่นนี้นอกจากจะเป็นการเชื่อในพระเจ้าอย่างไม่มีเงื่อนไขแล้ว ยังมีผลทางจิตวิทยาอย่างทันตาเห็น เพราะปกติเราจะขอบคุณเมื่อได้มาซึ่งสิ่งที่ตนอยากได้ เพราะฉะนั้นเวลาเราขอบพระคุณพระยามเราไม่สมหวัง ก็เท่ากับเรายอมรับความไม่สมหวังนั้นว่าเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเรา พลันความเชื่อและความไว้ใจในพระก็พลิกความรู้สึกที่ไม่สมหวังมาเป็นความรู้สึกที่ชื่นชมยินดี เพราะเรายอมรับว่า พระย่อมรู้ดีกว่าเรา นี่คือเคล็ดลับที่ทำให้ลูกและลูกๆต่างมีความสุขกันถ้วนทั่วหน้าเพราะการมีพระในทุกเหตุการณ์ของชีวิตนี่เอง

ลูกมีความสุข เพราะในฐานะเป็นลูก ลูกพาคุณแม่วัย 80 กว่าไปรับประทานอาหารข้างนอกด้วยกันในวันแม่ พอทานอาหารเสร็จก็สั่งไอศกรีมถ้วยโต แล้วแม่ลูกก็แย่งกันตักไอติมจากถ้วยเดียวกันทานอย่างเอร็ดอร่อย

ลูกมีความสุข เพราะในฐานะเป็นแม่ ของขวัญที่ลูกๆให้เนื่องในโอกาสต่างๆ จะไม่ใช่เป็นของราคาแพงที่ซื้อมาจากห้าง แต่จะเป็นเสื้อยืดสีพื้นที่ลูกๆเอาสีเพ้นท์เสื้อมาเพ้นท์คำว่า “We Love U, Mom” พร้อมเซ็นชื่อกันทุกคน หรือไอเดียแหวกแนวจากเจ้าลูกชายคนเล็กที่ไปซื้อหลอดแก้ววิทยาศาสตร์มา 1 ชุด ซึ่งมี 4 หลอดพร้อมขาตั้ง แล้วไปตัดสติ๊กเกอร์ติดบนหลอดที่ 1 ว่า **I** หลอดที่ 2 ว่า หลอดที่ 3 ว่า **U** และหลอดที่ 4 **มีภาพของลูกกับเขา**

ลูกมีความสุขเพราะลูกรู้สึกถึงพระองค์ ตอนแย่งไอติมทานกับคุณแม่ ลูกมีความสุข เพราะลูกเห็นพระองค์ในความรัก สร้างสรรค์อย่างมีคุณค่าที่ลูกๆมีต่อลูก และที่ลูกมีความสุขที่สุด เพราะลูกเป็นทั้งลูกและแม่ที่เป็นลูกของพระองค์!

Life is beautiful

Life with God is even more beautiful!

"ฝ่ายบุตรจงนบนอบเชื่อฟังบิดามารดาของตนในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะกระทำอย่างนั้นเป็นการถูก" เอเฟซัส 6:1

"ขอให้พระราชกิจของพระองค์ปรากฏแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และให้ความรุ่งโรจน์ของพระองค์ปรากฏแก่ลูกหลานของเขา" สดุดี 90:16

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 107
เดี่ยวไมโครโฟน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกชายคนโตของลูกถามลูกว่า สนใจจะไปดู **เดี่ยวไมโครโฟน** ของเจ้าโน้ตอุดม แต้พานิช กับเขาไหม ลูกตอบทันที่ว่าไม่เอา ลูกจะรอดู CD หรือ VDO ดีกว่า ลูกไม่ชอบไปเบียดกับผู้คนเขา และอีกอย่างหนึ่งเวลาดูอะไรขำขัน ลูกชอบปล่อยอารมณ์หัวร่อจนงอหายกับเรื่องที่ดู อย่างเช่นครั้งหนึ่งลูกอยู่บนเครื่องบินที่มีจอทีวีของแต่ละที่ผู้โดยสารเลือกดูโปรแกรมของตัวเองได้ ลูกเลือกเจอภาพยนตร์ของ Mr.Bean ปรากฏว่ามันตลกมาก ลูกเกิดเบรกแตกหัวเราะจนลูกสาวที่นั่งข้างๆ ต้องเอามือมาปิดปากลูกเพราะกลัวไปหนวกหูผู้โดยสารคนอื่นเขา ลูกจึงเลือกที่จะดูรายการอย่าง **เดี่ยวไมโครโฟน** ที่บ้านหรือไม่ก็ในรถตู้เวลาไปเที่ยวกันทั้งครอบครัว เพราะนอกจากลูกจะสนุกกับการสามารถหัวเราะได้อย่างเต็มที่แล้ว ลูกๆ ก็สนุกกับการดูหม่ำมี้ของพวกเขาหัวเราะอย่างเบรกแตกอีกด้วย

วันรุ่งขึ้น ลูกชายก็มาเล่าเรื่องที่โน้ตเล่าให้สมาชิกในครอบครัวคนอื่นฟังที่โต๊ะอาหารอย่างสนุกสนาน ลูกและลูกๆ คนอื่นก็หัวเราะไปกับเรื่องที่ลูกชายเล่า แม้จะไม่เหมือนกับฟังโน้ตด้วยตัวเองก็ตาม

หลังจากรับประทานอาหารเสร็จ และต่างคนต่างก็แยกย้ายเข้าห้องของตัวเองแล้ว เรื่องที่ลูกชายเล่าว่าโน้ตเล่าก็ยังจำอยู่ในสมองของลูก มันเป็นเรื่องราวธรรมดาๆของชีวิตประจำวันของคน เป็นต้นว่า กระดาษทิชชูในห้องน้ำสาธารณะทำไมถึงต้องบางจ๋อยอ๋อยเช่นนั้น หรือเรื่องที่แม่เขาซื้อเครื่องเสียงเซนส์เซอร์ราวนด์มาฟังหวย หรือเรื่องที่แฟนสาวเขาโกรธและงอนวันหนึ่งและพอหายงอนก็กลับมาคืนดีกับเขาในอีกวันหนึ่งเป็นต้น เรื่องราวเหล่านี้เกิดขึ้นกับชีวิตประจำวันของคนทุกคน แต่คนส่วนใหญ่มองมันเป็นเรื่องธรรมดาจนเกือบไม่ได้ไปคิดถึงมันด้วยซ้ำ แต่...โน้ต อุดม แต้พานิช มองสิ่งเหล่านี้ด้วยสายตาของ comedian เขาเห็นทุกสิ่งทุกอย่างในบริบทของความตลก เขาจึงสามารถทำเงินเป็นล้านๆจากสิ่งธรรมดาๆ ในชีวิตประจำวันได้ !

แล้วลูกก็มาคิดถึงชีวิตของคริสตชน เราคริสตชนทุกคนสามารถ**“เดี่ยวไมโครโฟน”เกี่ยวกับเรื่องพระเจ้า**เช่นเดียวกับโน้ตเดี่ยวไมโครโฟนเรื่องตลกได้โดย**การสรรเสริญพระเจ้าในทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับชีวิตประจำ- วันของพวกเราโดยไม่ take God for granted** เพราะถ้าเรามองชีวิตด้วยความขอบคุณพระตลอดเวลาเราจะเห็นอัศจรรย์ที่พระองค์ประทานให้มนุษย์ทุกวัน และการดำรงชีวิตโดยมีบริบทของการมีพระเจ้าเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่างเช่นนี้ทุกวันๆ ในไม่ช้าก็จะทำให้เรากลายเป็นลูกของพระองค์ที่สามารถ“เดี่ยวไมโครโฟน” เกี่ยวกับพระเจ้าได้ในทุกสิ่ง

ลูกเองพยายามจะดำรงชีวิตเช่นนั้น ไม่มีวันใดที่ลูกจะไม่หาโอกาสสรรเสริญพระองค์ให้ผู้อื่นฟัง และสิ่งที่ลูกได้รับเป็นผลตอบแทนแม้จะไม่ใช่เงินเป็นล้านๆดังเช่นที่โน้ตอุดมได้รับ แต่ก็ทำให้ลูกมีความปิติยินดีจนลูกต้องขอบพระคุณพระองค์ทุกวัน

ลูกเขยของลูกซึ่งเดิมชอบแอบไปขำขันกับลูกสาวของลูกว่าหม่ำมี้เขามีพระเจ้าฟีเวอร์ มาเร็วๆ นี้ เปลี่ยนเป็น ปรารภกับลูกสาวว่าสิ่งที่หม่ำมี้บอกว่าเป็นพระพรของพระเจ้านั้น หากคิดตามหลักสถิติแล้ว (ลูกเขยชอบคำนวณอะไรตามหลักสถิติเสมอ ☺) chance มันหนึ่งใน.....มันแปลกดีนะ ลูกสาวรีบตอบว่าไม่แปลกเลย หม่ำมี้เขาสวดทุกวันน่ะ

รุ่นน้องคนหนึ่งที่ลูกรู้จักซึ่งเดิมไม่รู้จักพระเจ้าเลย เดี๋ยวนี้สวดสายประคำทุกสัปดาห์แม้จะไม่ใช่ทุกวันก็ตาม

และล่าสุด ผู้คนที่โทรมาหาลูกหลังจากได้อ่านหนังสือ “บทสวดของฉัน” หลายต่อหลายคนทั้งคาทอลิก และคริสเตียนทั้งรู้จักและไม่รู้จัก

มีเด็กหญิงวัย10ขวบคนหนึ่ง คุณแม่เป็นคริสต์ คุณพ่อและอาม่าไหว้เจ้า คุณแม่เขาสอนเขาเกี่ยวกับพระเจ้า บ้างแต่ไม่ค่อยมีโอกาสเพราะสิ่งแวดล้อมที่บ้านไม่เอื้ออำนวย วันก่อนมีคนเอาหนังสือ “บทสวดของฉัน” ให้คุณแม่เขา 1 เล่ม ทีแรกเขาคิดว่าเป็นหนังสือของเด็ก เพราะหน้าปกเป็นรูปเด็กนั่งคุกเข่า เขาจึงนำไปอ่าน ปรากฏว่าอ่านแล้วชอบเลยไปอ่านให้คุณแม่ฟัง หลังจากอ่านหมดเล่มก็บอกกับคุณแม่ว่า “คุณแม่ขา เรามาสวดอธิษฐานเหมือนคนเขียนหนังสือเล่มนี้เถอะค่ะ หนูอ่านแล้วรู้สึกว่าพระเจ้ามีจริงค่ะ”

ป้าของเด็กหญิงมาเล่าให้ลูกฟังด้วยความดีใจและขอบคุณลูก ลูกฟังเสร็จตื้นตันใจจนพูดอะไรไม่ออกได้แต่พูดว่า “จงขอบคุณพระเจ้าเถิด”

อีกรายโทรมาเล่าว่าครอบครัวเขาไม่เคยอ่านพระคัมภีร์เลย เพราะไม่ทราบจะอ่านอย่างไร พอได้อ่านหนังสือเล่มนี้รู้สึกว่าสนุกและเนื่องจากมีพระวาจาอยู่ท้ายบททุกบท ตอนนี้ครอบครัวเขา พ่อแม่ลูกเลยมาเลือกพระวาจาคืนละ 1 บท แล้วรำพึงด้วยกัน ลูกพูดเช่นเดียวกันว่า “จงขอบคุณพระเจ้าเถิด”

ล่าสุดเมื่อสุดสัปดาห์ที่ผ่านมา มีผู้หญิงโทรมาหาลูกที่บ้าน บอกว่าลูกชายวัย 10 เดือนเขาป่วยต้องพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง เขาไปเฝ้าลูกชาย บังเอิญเห็นหนังสือ “บทสวดของฉัน” ยังใหม่เอี่ยมดูสะอาดน่าอ่านไม่ทราบใครไปวางทิ้งไว้ที่โรงพยาบาล เขาจึงนำไปอ่าน อ่านได้ไม่กี่บทก็ตัดสินใจสอบถามเบอร์โทรศัพท์ที่บ้านของลูกจากองค์การฯ และโทรมาแบ่งปันเรื่องราวชีวิตของเขาตั้งแต่เด็กให้ลูกฟัง เขาบอกว่า จากนี้ไปเขาจะพยายามมีความเชื่ออย่างไม่มีเงื่อนไขในพระเจ้าและจะเริ่มเขียน “บทสวด” ถึงพระบ้าง ลูกตอบเขาว่า “จงขอบคุณพระเจ้าเถิด”

“จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด
จงสรรเสริญพระองค์ เพราะกิจการอันอานุภาพของพระองค์
จงสรรเสริญพระองค์ ตามความยิ่งใหญ่อย่างมากของพระองค์
จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงแตร
จงสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณเขาคู่และพิณใหญ่
จงสรรเสริญพระองค์ด้วยรำมะนาและการเต้นรำ
จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเครื่องสายและปี่
จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงฉิ่ง
จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงฉาบ
จงให้ทุกสิ่งที่หายใจ สรรเสริญพระเจ้า
จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด” สดุดี 150:1-6

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 108

แพะรับบาป

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเชื่อว่าเกือบทุกคนบนโลกนี้ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติใดหรือชนเผ่าใดย่อมต้องรู้จักคำว่า **“แพะรับบาป”** หรือที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า **“Scapegoat”** เป็นอย่างดี ความหมายก็คือบุคคลหรือสิ่งของที่ถูกให้ไปรับความผิดของผู้อื่นโดยคนๆนั้นหรือของสิ่งนั้นไม่ได้เป็นผู้กระทำผิดจริง หรือของชิ้นนั้นไม่ใช่เป็นสาเหตุจริงของเหตุการณ์นั้นๆ

บ่อยครั้งเราจะอ่านในหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับคดีบางคดีที่ดังๆแล้วตำรวจก็จะจับผู้กระทำผิดได้ภายในเวลาอัน รวดเร็ว และผู้คนก็จะบ่นพึมพำกันให้แซ้ดว่า “จับแพะ” หรือเปล่า ลูกเองก็เคยสงสัยว่าทำไมถึงต้องเป็น “แพะ””เป็น แกะ หรือ หมู หรือ สุนัข หรือ แมว หรือ ฯลฯ ไม่ได้หรือ และศัพท์ภาษาอังกฤษ “ scapegoat” คงย่อมาจากคำว่า “escape goat” ที่แปลว่าแพะตัวที่หนีไปได้ นานๆเข้าก็เลยหดสั้นเป็นคำเดียวว่า “scapegoat” (ข้อนี้ลูกคิดเอง ☺) แต่ลูกก็ไม่เคยทราบถึงประวัติจริงๆของคำๆนี้ จนกระทั่งวันก่อนได้อ่านหนังสือเล่มหนึ่งซึ่งเขียนโดย ผู้ก่อตั้งบริษัทขายตรงที่ใหญ่ที่สุดในประเทศสหรัฐอเมริกา (ดูเหมือนจะใหญ่ที่สุดในโลกด้วย) มีกล่าวถึงที่มาของคำๆนี้เป็นเรื่องน่าสนใจทีเดียว

ตามประเพณีของชาวยิวสมัยโบราณ ในหนึ่งปีจะมีวันวันหนึ่งที่เรียกว่า “Day of Atonement” ซึ่งเป็นวันที่ชาวยิวทุกคนจะต้อง “ล้างบาป”ของตน ไม่มีการยกเว้นไม่ว่าจะเป็นฐานะใดจากเด็กเลี้ยงแกะ ผู้นำทางศาสนาจนถึงระดับพระราชาต้องมาประชุมร่วมกันตามแต่ละหมู่บ้านเพื่อ self-reflect และ repent คือมาสำรวจดูถึงบาปของตนเองและแสดงความเสียใจต่อบาปของตนนั้น**ต่อหน้า**ผู้คนทั้งหมู่บ้าน และหลังจากที่ทุกคนได้แสดงความเสียใจต่อบาปของตนจนหมดทุกคนแล้ว เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของการ “ปลดปล่อย”หรือชำระล้างบาปนั้น High Priest หรือผู้นำทางศาสนาของชาวยิวในสมัยนั้นก็จะนำเชือกสีแดงเส้นใหญ่มาผูกคอแพะตัวหนึ่งที่ถูกเลือกสรรมาเป็นสัญลักษณ์แทนความผิดบาปของคนทั้งหมู่บ้าน หลังจากนั้นแพะตัวนั้นก็จะถูกส่งออกไปนอกหมู่บ้านเข้าไปในป่า เป็นอันเสร็จพิธี “ล้างบาป” ของชาวยิวในสมัยนั้น คำว่า “scapegoat” จึงถูกใช้ต่อๆกันมาในความหมายที่เราเข้าใจกันในปัจจุบันว่าเป็น “แพะรับบาป” นั่นเอง

ผู้ที่ไม่เคยตกอยู่ในฐานะเป็น “แพะรับบาป” จะไม่ทราบหรอกว่าการถูกยัดเยียดความผิดโดยตัวเองไม่ได้ทำผิดนั้นมันชอกช้ำเจ็บปวดแค่ไหน ลูกทราบพระเจ้าข้า และลูกขอสวดภาวนาต่อพระองค์ว่า ขออย่าให้มีคนที่ต้องตกอยู่ในฐานะ “แพะรับบาป” เลย และในเวลาเดียวกันขอพระองค์โปรดประทานพระพรแด่ผู้ที่เป็น “แพะ” ไปเรียบร้อยแล้ว ขอให้พวกเขาเหล่านั้น จงหลุดพ้นจากความทุกข์ทรมานเช่นนั้น และพบกับความยุติธรรมและความจริงของชีวิตในเร็ววันเทอญ

หลังจากลูกได้อ่านเรื่องของชาวยิวในสมัยโบราณเสร็จ ลูกก็ไปเปิดพระคัมภีร์เพื่อหาเกี่ยวกับเรื่องนี้มั่ง และลูกก็พบพระวาจาเกี่ยวกับเรื่อง “แพะรับบาป” ซึ่งใกล้เคียงแต่ต่างกับเรื่องที่ลูกอ่านพบอยู่นิดหน่อยตรงที่ “แพะ””ในพระคัมภีร์

จะถูกฆ่าเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ในขณะที่เรื่องที่ลูกอ่านไม่ถูกฆ่า ลูกคิดว่าคงเป็นเพราะกาลเวลามันต่างกัน การที่ “แพะ”ถูกฆ่าตามพระคัมภีร์นั้นคงเป็นไปตามประเพณีของชาวยิวก่อนยุคพระเยซูเจ้า แต่ต่อมาประเพณีต่างๆก็เปลี่ยน แปลงไปตามกาลเวลา แพะในยุคหลังก็เลยไม่ถูกฆ่า

“ถ้าผู้ครอบครองกระทำความผิด กระทำสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ทรงบัญชามิให้กระทำโดยไม่รู้ตัว แล้วมีกรรมบาป ถ้าได้แจ้งให้เขาทราบถึงความผิดที่เขาได้กระทำนั้นแล้ว ก็ให้เขานำแพะตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิตัวหนึ่งมาเป็นเครื่องบูชา ให้เขาเอามือวางบนหัวแพะ และให้ฆ่าแพะเสียในที่ที่เขาฆ่าสัตว์เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเจ้า นี่เป็นเครื่องบูชาไก่บาป” เลวินิติ 4:22-24

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 109

เมื่อคุณมองหน้าฉัน คุณเห็นอะไร

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในช่วงเดือนที่ผ่านมาลูกได้เพื่อนใหม่เพิ่มขึ้นหลายคน และทุกๆ คนที่โทรมาหาลูกจะโทรมาด้วยเรื่องเดียวกันคือ เรื่องของ “พระเจ้า”

มีบางคนเมื่อได้พูดกับลูกแล้ว จะปฏิบัติตนเหมือนลูกเป็น “Hot Line” คือเขาขอ “แบ่งปัน” เรื่องราวต่างๆ ของชีวิตของเขาให้ลูกฟัง ซึ่งลูกก็รับฟังด้วยความยินดีและสนใจทุกราย เนื่องจากตอนลูกจะตั้ง Hot Line เมื่อ 4-5 ปีก่อน ลูกได้เข้าอบรมการเป็น “Hot Line” ที่ดี ลูกจึงสามารถทำตัวเป็นพี่น้องคริสตชนที่ดีของพวกเขาได้โดยการเป็นผู้ฟังที่เข้าใจและเห็นอกเห็นใจและยินดีสวดขอพรจากพระให้พวกเขาทุกราย

มีเพื่อนใหม่คริสเตียนคนหนึ่งได้โทรมาแบ่งปันเรื่องความเชื่อของเขา ในที่สุดเราได้นัดไปรับประทานอาหารเที่ยงด้วยกัน พอถึงวันนัดเขาแจ้งมาว่า เขาจะพาศาสนาจารย์ของโบสถ์เขาไปด้วย ลูกก็เลยชวนผู้ช่วยของลูก 2 คน ซึ่งหนึ่งในนั้นเป็นผู้ที่ลูก “แพร่ธรรม” จนทุกวันนี้สวดสายประคำทุกๆ อาทิตย์ไปด้วย ลูกบอกกับทุกคนว่าวันนั้นขอให้คุยกันเรื่อง “พระเจ้า” อย่างเดียวห้ามคุยเรื่องธุรกิจ เพราะมีศาสนาจารย์ไปร่วมรับประทานอาหารด้วย นับเป็นโอกาสพิเศษที่พวกเราจะได้ทราบเรื่องเกี่ยวกับพระเจ้าอย่างลึกซึ้งและถ่องแท้ ควรที่จะฉวยโอกาสนี้ถามเรื่องพระเจ้าให้มากที่สุด

วันนั้นเราใช้เวลารับประทานอาหารเที่ยงเกือบ 2 ชั่วโมง อิ่มทั้งท้อง และสมอง และจิตวิญญาณ ก่อนจะลุกจากโต๊ะอาหาร ผู้ช่วยของลูกคนสวดสายประคำพูดขึ้นมาว่า “ทำอย่างไรฉันจึงจะได้ Bible เล่มหนึ่ง?” เพื่อนคริสเตียนรับปากทันทีว่าจะหามาให้

วันรุ่งขึ้น เพื่อนใหม่ผู้นี้ก็ส่งพระคริสธรรมคัมภีร์เล่มขนาดกระเป๋าจำนวน 10 เล่มใส่ในถุงของร้าน Bakery ในโรงแรม 5 ดาวแห่งหนึ่งมาให้ลูก ลูกรีบแจกให้ผู้ช่วยทั้งสองและลูกน้องคนอื่นที่สนใจ เนื่องจากยังมีพระคัมภีร์เหลืออยู่ ลูกจึงตั้งทั้งถุงไว้บนโต๊ะทำงานของลูก เพื่อแจกผู้ที่สนใจต่อไป

2-3 วันต่อมา มี CEO บริษัทหลักทรัพย์แห่งหนึ่ง ซึ่งคุ้นเคยกับลูกและมักจะได้ยินเรื่องพระเจ้าจากลูกเสมอมาพบลูกที่ทำงาน หลังจากคุยธุระเสร็จเรียบร้อยแล้ว ขณะที่เขากำลังจะลุกขึ้นจากเก้าอี้หน้าโต๊ะของลูก พลันเขาก็เห็นถุงใบใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่ เขาก็เลยทักขึ้นมาว่า “ถุงอะไรหรือพี่ Design มันสวยดีนะ” ลูกตอบไปว่า “คิดว่าเป็นถุงของร้าน Bakery ในโรงแรม....นี่ไง” ทันใดนั้นลูกเกิดนึกสนุกขึ้นมาเลยพูดออกไปว่า “คุณลองทายดูไหมว่าข้างในมีอะไร ถ้าทายถูกพี่จะให้คุณด้วย” CEO ท่านนั้นยิ้มพลางหัวร่อร่า ก็ลูกเพิ่งพูดไปหยกๆว่าเป็นถุงของ Bakery “เค้กแน่เลย” เขาตอบด้วยความมั่นใจ “ไม่ถูกค่ะลองดูใหม่ดีไหมค่ะ คุณมองหน้าพี่ซิ แล้วคุณคิดว่าคุณเห็นอะไร” ลูกยิ้มบ้าง “make-up” เขาตอบใหม่หลังมองหน้าลูก อันที่จริงเขาก็ไม่ผิดนะ ใครมองหน้าลูกก็เห็น make-up ทั้งนั้น ลูกยิ้มตอบอีก “คุณลองมองหน้าพี่แล้วมองทะลุ

make-up เข้าไปคุณเห็นอะไร” คราวนี้ CEO ท่านนี้เลิกยิ้ม เขาจ้องหน้าลูกชั่วอึดใจหนึ่ง และตอบใหม่อีกครั้ง คราวนี้ด้วยความมั่นใจอย่างเต็มที่ว่า “ผมว่าต้องเป็นอะไรเกี่ยวกับพระเจ้าแน่เลย”

☺ ☺ ☺ ☺ ☺

ลูกกระโดดขึ้นจากเก้าอี้หยิบพระคัมภีร์เล่มหนึ่งยื่นให้เขาด้วยความดีใจสุดๆ พร้อมกับขอพรจากพระเจ้าให้เขา ***เขามองหน้าฉัน และเขาเห็นพระเจ้า!***

ลูกขอกราบนมัสการ ณ พระบาทของพระองค์พระเจ้าข้า

“แต่ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งมีค่าและประเสริฐสำหรับตัวข้าพเจ้า แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จก็แล้วกัน และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูเจ้า คือที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐซึ่งสำแดงพระคุณของพระเจ้านั้น” กิจการของอัครฑูต 20: 24

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 110

เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิญ....คนพิการ.....

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันเสาร์ที่ผ่านมาเป็นวันที่ลูกมีความสุขที่สุดอีกวันหนึ่ง เรื่องที่พวกเราสตรีไทยคาทอลิกได้รอคอยเป็นเวลาปีกว่าก็ได้สำเร็จลุล่วงลงด้วยดี พวกเราได้ติดต่อขอเก้าอี้รถเข็นคนพิการผ่านนักธุรกิจต่างชาติคนหนึ่งที่ไปขอความอนุเคราะห์จากองค์กรสากลแห่งหนึ่ง กว่าจะผ่านขบวนการเทปสีแดง (Red Tape) อันยืดยาวจนถึงขั้นสุดท้ายได้ คนพิการบางคนก็ขี้เกียจรอ อำลาโลกมนุษย์ไปอยู่กับพระเจ้าเสียแล้ว

พวกเราคณะกรรมการได้นัดกันกับองค์กรคาทอลิกที่ช่วยเหลือผู้ประสบภัยและลี้ภัยที่กำลังฉลองครบรอบ 25 ปีไปแจกรถเข็นด้วยกัน เพราะเขาช่วยหาคนพิการที่ต้องการความช่วยเหลือส่งมาให้เรา

แม้จะกลับมาเป็นวันแล้ว แต่ลูกจะไม่มีวันลืมความรู้สึกของผู้รับที่แสดงออกมาทางหน้าตายู่ยี่ของเขาได้เลย เขาเป็นชายรูปร่างเล็กอายุราว 30 กว่า มือเท้าแขนขางอผิดมนุษย์ แขนข้างซ้ายงอตรึงเป็นรูป V sharp ใช้การไม่ได้ ขาทั้ง 2 ข้างก็งอ เวลานอนก็นอนในท่าคุดคู้เหยียดตรงไม่ได้ ซึ่งเป็นท่าที่ชายผู้นี้มีชีวิตอยู่เป็นสภาพประจำวัน

แม่ของเขาเล่าว่าลูกชายของเขาเกิดมาเป็นเด็กปกติมิหนำซ้ำยังเรียนเก่งเป็นที่ 1 ของชั้นมาตลอด อยู่มาวันหนึ่งเขาไปเล่นบอลกับเพื่อน โดนบอลโหม่งศีรษะเกิดอาการปวดศีรษะอย่างแรงจึงไปหาหมอ หมอประจำท้องถิ่นที่นั่นวินิจฉัยโรคเสร็จก็ทำการเจาะไขสันหลัง ผลที่ตามมาก็คือสภาพของลูกชายเขาที่พวกเราเห็นกัน พวกเราทุกคนได้ยินแม่ของเขาเล่าดังนั้นต่างก็เกิดความเศร้าใจและสงสารเป็นอย่างยิ่ง ถ้าอยู่เมืองนอกหมอคนนั้นคงถูกฟ้องหมดเนื้อหมดตัวไปแน่ แต่ที่นี่คือเมืองไทย และยิ่งอยู่บ้านนอกด้วยแล้ว ชาวบ้านถือว่าเป็นกรรมเก่า That's it.

ทันทีที่ชายพิการผู้นี้ถูกอุ้มขึ้นไปนั่งบนรถเข็น เขายิ้มด้วยความดีอกดีใจ แม้หน้าตาเขาจะยู่ยี่และดูเหมือนจะตาบอดด้วย แต่จากการแสดงออกของเขา ทำให้พวกเราทราบว่าสมองเขายังใช้การได้ เขายิ้มจนพวกเราเกือบ"ได้ยิน"รอยยิ้มของเขา เนื่องจากเขาไม่ได้ส่งเสียงอะไร พวกเราเลยเข้าใจว่าเขาคงเป็นใบ้ด้วย ไม่ทราบหมอคนนั้นไปตัดเส้นประสาทที่สันหลังเขาขาดหรืออย่างไร ชายผู้น่าสงสารคนนี้จึงกลายจากสภาพจากเด็กเรียนดีได้ที่ 1 ของชั้นมาเป็นชายพิการเหมือนกระดาษถูกขยำเช่นนี้ได้ พวกเราบอกให้เขาเอามือข้างขวาที่ยังพอขยับได้วางบนล้อรถเข็นและให้ลองขยับล้อดู และบอกเขาว่านี่คือรถป้ายแดง เขาก็ทำตามพร้อมรอยยิ้มอย่างลิงโลด พวกเราแนะนำให้แม่ของเขาเอาไม้ไปกั้นเขตที่เขาอยู่ เพราะเป็นระดับที่ยกขึ้น และเป็นบ้านสูงมีใต้ถุน ไม่ใช่ว่ามีรถเข็น และเขาขยับแขนหมุนล้อได้เลยทำให้เขาตกจากบ้านซึ่งจะกลายเป็นโศกนาฏกรรมที่ร้ายแรงกว่าสภาพที่เขาต้องเป็นอยู่เสียอีก เพราะแม่เขาต้องไปทำนาเลี้ยงควายไม่ได้อยู่กับเขาตลอดทั้งวัน พวกเราทุกคนออกมาจากบ้านหลังนั้นด้วยความรู้สึกที่คละเคล้ากัน รู้สึกดีใจที่ได้ช่วยเหลือคนพิการผู้น่าสงสารผู้นี้ ในเวลาเดียวกันก็รู้สึกเศร้าใจและสงสารเขาอย่างจับใจ

หลังจากออกจากบ้านของชายผู้นี้ พวกเราจะไปอีกหมู่บ้านหนึ่งที่มีคนพิการรออยู่อีก 3 คน ปรากฏว่าใกล้จะถึงที่หมายแล้ว ถนนเกิดถูกตัดขาดโดยน้ำป่าที่ไหลเชี่ยวผ่ากลางถนน เห็นชาวบ้านที่นั่นบอกว่าคืนก่อนฝนตกหนัก พระสงฆ์ท้องถิ่นที่นำพาพวกเราไปแนะนำว่าไม่ควรจะเสี่ยงฝืนข้ามไป เพราะเรื่องน้ำป่านี้ไว้ใจไม่ได้ เผลอแพล็บเดียวน้ำอาจจะสูงเป็นเมตรก็ได้ พวกเราจึงตัดสินใจฝากรถเข็นให้เจ้าหน้าที่ขององค์กรที่ช่วยเหลือผู้ประสบภัยและลี้ภัยที่นั่นให้เอาไปให้ทีหลัง เขาบอกพวกเราว่า มีหนึ่งในสามคนนั้นร้องไห้ด้วยความดีใจที่จะได้รถเข็น เพราะเขาพิการมานาน และไม่เคยคิดว่าจะมีโอกาสได้รถเข็นในชีวิตนี้ ☹

ระหว่างทางกลับนั้น ลูกบอกลูกชายและแฟนสาวของเขาที่ลูกพาไปด้วยเพื่อไปเป็นตากล้องว่า “Life is not fair.” คิดดูซิคนพวกนี้เกิดมาต้องประสพเคราะห์กรรมเป็นคนพิการน่าสงสารเช่นนี้ แล้วยังไม่มีปัญญาซื้อรถเข็นซึ่งราคาเพียงคันละ 4-5 พันบาทเท่านั้น ลูกคิดถึงคนมีเงินจำนวนไม่น้อยที่มีเงินแต่ไม่รู้จักค่าของเงินเลย ใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย

เพียงเพื่อให้ได้มาซึ่งความสุขสบายและ “หน้าตา” เท่านั้น คราวนี้ลูกขอจบประโยคที่ว่า “Life is not fair” โดยลูกไม่สามารถต่อประโยคที่ว่า “But life is beautiful” ได้ ☹

ลูกทำได้แต่เพียงบอกแม่ของชายพิการคนนั้นก่อนจากกันว่า “ขอพระเจ้าอวยพรค่ะ” และสวดขอพรจากพระองค์ให้เขาและครอบครัวของเขาเท่านั้น

ขอพระองค์โปรดประทานพระพรเป็นพิเศษแก่คนพิการทั้งหลายเทอญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนพิการที่ยากจนเช่นนี้

“แต่เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิญคนจน คนพิการ คนเขยก คนตาบอด แล้วท่านจะเป็นสุข
เพราะว่าเขาไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน ด้วยว่าท่านจะได้รับตอบแทน
เมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว” ลูกา 14:13-14

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 111

การอวดพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกกราบทูลพระองค์ว่า ลูกมีเพื่อนใหม่เพิ่มขึ้นหลายคนจากที่โทรมาแบ่งปันกับลูกหลังจากได้อ่านหนังสือ “บทสวดของฉัน” ตอนนี้ปรากฏว่าลูกมีเพื่อนเพิ่มขึ้นอีกเพราะมีพี่น้องเขียนมาแบ่งปันกับลูกด้วย สิ่งที่พวกเขาเขียนมาเป็นเรื่องพื้นๆ แต่จากใจเขาสู่ใจของลูก ซึ่งทำให้จดหมายเหล่านั้นมีค่าสำหรับลูกเป็นอย่างยิ่ง

.....ผมมีเพื่อนเป็นคนจับไก่ขายต่อเอากำไร เขาพูดกับผมว่าเขาทำกิโลให้โกงกิโล ชั่งหนึ่งกิโลโกงหนึ่งขีด สิบกิโลได้งอกขึ้นหนึ่งกิโล เป็นไงครับ กลโกงของคนซื้อไก่ ร้านค้าแทบทุกร้านโกงกิโล เป็นคาทอลิกซะด้วย.....

.....วันนั้นโทรมาขอหนังสือ“บทสวดของฉัน”ผู้รับสายสอบถามที่อยู่ ก่อนจบยังอวยพรว่า ขอให้พระเจ้าอวยพรผมงี้ซึ้งเลยครับ.....

.....บทสวดบทที่ 81 วัยชรา ประทับใจผมมาก ผมขั้นเอาไว้อ่านหลายครั้ง อ่านครั้งใด ร้องไห้ทุกครั้ง ขอบคุณครับ

.....ความปรารถนาของคุณในการอยากรับใช้พระให้มากที่สุดนั้น สำเร็จตามการทรงนำของพระองค์แล้วค่ะ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือ “บทสวดของฉัน” หรือน้ำใจไมตรีที่ให้กับคนรอบข้าง พระเจ้าทรงได้รับเกียรติจากชีวิตของคุณแล้วค่ะ ฯลฯ

จดหมายเหล่านี้เหมือนยาชูกำลังสำหรับลูก ลูกเก็บจดหมายทุกฉบับไว้อย่างดี บางวันสมองเหนื่อยล้าจากที่ทำงานเหลือเกิน ลูกกลับถึงบ้านก็หยิบเอาแฟ้มจดหมายเหล่านี้ออกมาอ่าน พลันความเหนื่อยล้าในสมองก็หายไปเป็นปลิดทิ้ง มันช่างเป็นยาวิเศษสำหรับลูกจริงๆ แล้ว.....ลูกก็นึกถึงจดหมายอีกฉบับหนึ่งที่ลูกได้รับเมื่อปลายเดือนที่แล้ว หรือราวเดือนกว่ามาแล้ว เป็นจดหมายจากวิทยาลัยที่ผลิตพระสงฆ์ คุณพ่อท่านหนึ่งที่เป็นอาจารย์ประจำวิชา ทว.461 คริสตศาสนาในประเทศไทยได้แจ้งให้ลูกทราบว่าในชั้นปีที่ 4 นักศึกษาต้องทำรายงานเกี่ยวกับเรื่อง “บทบาทของคริสตชนที่มีต่อการพัฒนาสังคมไทย” นักศึกษาต้องคิดและหาบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่เป็นคริสตชนในพระพระศาสนจักรของเรา และเป็นบุคคลที่นักศึกษาคิดว่ามีบทบาทนั้น และเขียนประวัติส่วนตัวสั้นๆ ถึงบุคคลนั้น และปรากฏว่าลูกเป็นบุคคลที่นักศึกษาเขียนถึง คุณพ่อท่านนี้ได้จบจดหมายโดยการแสดงความยินดีกับลูก!

ลูกจำได้ว่าลูกอ่านจดหมายฉบับนั้นเสร็จ ลูกไม่เชื่อในสิ่งที่ลูกเพิ่งได้อ่าน และได้กลับไปอ่านแล้วอ่านอีกหลายรอบ ลูกเป็นใคร? ลูกเป็นเพียงคริสตชนตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่มิได้มีบทบาทอะไรพิเศษหรือโดดเด่นในพระศาสนจักรเลย ตลอดระยะเวลา 6 ปีเศษที่ลูกได้เป็นลูกของพระองค์ ลูกได้รับใช้พระองค์ในทางเล็กๆ ของลูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ และเพื่อเป็นการตอบแทนพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์เท่านั้นแล้วทำไมลูกถึงได้รับเกียรติจากนักศึกษาของวิทยาลัยที่ผลิตสงฆ์ถึงเพียงนี้

วันนั้นพออ่านจดหมายฉบับนั้นเสร็จลูกรีบขึ้นไปยังห้องนอนของลูก คุกเข่าต่อหน้าพระแท่น ก้มกราบลงศีรษะจรด

พื้นและคงคุกเข่าเช่นนั้นเป็นเวลา...นาน....แสนนาน.....โดยไม่มีบทสวดใดๆ ออกจากปากหรือจากใจของลูก คงปล่อยให้ความเงียบโอบอุ้มลูกไว้ ในขณะที่ความกตัญญูได้เปี่ยมล้นหัวใจของลูก

For once I was at loss of words. I was kneeling before you, my Lord, in total silence. I could only let silence engulf me, feeling humble and totally inadequate in Your presence.

ก่อนลูกจะลุกขึ้นยืน ลูกได้กราบขอบพระคุณพระองค์อีกครั้งที่ได้ประทานพระพรแก่ลูกเสมอๆ เพื่อเป็นกำลังใจให้ลูกรับใช้พระองค์ยิ่งๆขึ้นไป ขอบพระคุณ พระเจ้าข้า

ต่อมาลูกได้ปรารภกับเพื่อน “จิตวิญญาณ” ของลูกว่า การที่ลูกพูดถึงพระเจ้าทุกวันๆ กับคนรอบข้างรวมทั้งการแบ่งปันถึงการรับใช้พระของลูกอยู่เป็นประจำเช่นนี้ คนจะเบื่อหรือรำคาญลูกไหม และยิ่งกว่านั้นจะมีคนคิดว่าลูกกำลัง “อวด”ไหม เพื่อน “จิตวิญญาณ” ของลูกคนนั้นรีบพูดขึ้นว่า “ถ้าเป็นการอวด ก็เป็นการอวดพระเจ้าเพราะคุณไม่ได้อวดตัวเอง และในพระคัมภีร์ก็ระบุชัดเจนว่าให้มนุษย์อวดพระเจ้า” ลูกต้องยอมรับว่าลูกไม่เคยทราบมาก่อนว่ามีการพูดถึง “การอวดพระเจ้า” ในพระคัมภีร์ ลูกขอบคุณเพื่อน “จิตวิญญาณ” ของลูกพร้อมบอกเขาว่าพระเจ้าทรงส่งเขามาเป็น “พี่เลี้ยง” ลูกโดยแท้ คืนนั้นลูกรีบไปเปิดอ่านพระคัมภีร์ และได้เรียนรู้ว่า

“เพื่อให้เป็นไปตามพระคัมภีร์ที่เขียนว่า ให้ผู้โอ้อวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า” 1โครินธ์ 1:31

“ นี่เป็นสิ่งที่เราอวดได้ คือใจสำนึกผิดชอบของเราเป็นพยานว่า
เราได้ประพฤติตนเป็นที่ประจักษ์แก่โลก” 2 โครินธ์ 1:12

“ ถ้าผู้ใดจะอวด ก็จงอวดองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด” 2 โครินธ์ 10:17

“ ข้าพเจ้าจำจะต้องอวด ถึงแม้จะไม่มีประโยชน์อะไร
แต่ข้าพเจ้าจะเล่าต่อไปถึงนิมิตและการสำแดงซึ่งมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า” 2 โครินธ์ 12:1

“บ้างก็โอ้อวดเรื่องรถรบ บ้างก็เรื่องม้า แต่เราอวดเรื่องพระนามพระเจ้าของเรา” สดุดี 20:7

“ จงอวดพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์
ให้จิตใจของบรรดาผู้แสวงหาพระเจ้าเปรมปรีดิ์” พงศาวดาร 16:10

ลูกขออนุญาต “อวดพระองค์” จนกว่าชีวิตจะหาไม่พระเจ้าข้า

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 112

"บุญ"

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เดือนต.ค. 2003 ที่ผ่านมา นับว่าเป็น "เดือนศักดิ์สิทธิ์" เดือนหนึ่งของพระศาสนจักร เพราะภายในเดือนเดียวกัน มีการเฉลิมฉลองที่น่าชื่นชมยินดีและ "ศักดิ์สิทธิ์" ตั้ง 2เรื่องติดๆ กัน คือการฉลองครบรอบ 25 ปีของการเป็นพระสันตะปาปาของสมเด็จพระสันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2 ตามติดๆ ด้วยการแต่งตั้งคุณแม่เทเรซา เป็น "บุญราศีคุณแม่เทเรซาแห่งกัลกัตตา" ผู้คนหลั่งไหลจากทั่วโลกไปยังกรุงโรมมากมายเป็นประวัติการณ์ เขาประเมินกันว่ามีคนเข้าร่วมพิธีฉลองของสมเด็จพระสันตะปาปาราว 3แสนคน ขณะที่ของคุณแม่เทเรซาราว 2แสนคน ลูกเองเป็นหนึ่งในผู้โชคดีเหล่านั้นที่มีโอกาสอยู่ใกล้การเฉลิมฉลองทั้ง 2 ครั้ง ทั้งๆ ที่ตอนลูกวางแผนการไปโรมตอนต้นปี ลูกไม่ทราบเลยว่าจะมีการฉลองยิ่งใหญ่ในเดือนที่ลูกและลูกๆ ไปโรมพอดี นับเป็นพระพรของพระองค์ที่ประทานแก่ลูกและครอบครัวจริงๆ

ลูกไม่ทราบว่า การได้ไปร่วมในพิธีศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้ จะเรียกว่าเป็นการไป "แสวงบุญ" ได้หรือไม่ อันที่จริงแล้ว ลูกเองยังไม่ค่อยเข้าใจลึกซึ้งกับความหมายของคำนี้เลย ตั้งแต่ลูกเป็นคาทอลิกมา ลูกเข้าใจว่า "การไปแสวงบุญ" คือการได้ไปตามโบสถ์หรือสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ และได้ไปสวดภาวนาที่นั่น ก็ถือว่าเป็นการไปแสวงบุญแล้ว แต่สำหรับลูกแล้วคำว่า "บุญ" เป็นคำที่ลูกติดใจในความหมายตั้งแต่เด็กแล้ว ว่าความหมายอันแท้จริงแปลว่าอะไร

ลูกจำได้ว่า ตอนเป็นเด็ก ลูกเรียนคำสอนกับมาแมร์ มี 2 เรื่องที่ลูกรับไม่ได้และถกเถียงกับมาแมร์เป็นประจำ ลูกก็เลยไม่ยอม Convert สักที จนกระทั่งเกือบ 50ปีต่อมา วันที่ลูกไปรับศีลล้างบาปที่วัดที่มาแมร์ประจำอยู่ตอนนี้ มาแมร์บอกกับลูกว่า "ในที่สุด พระเจ้าก็จับเธอออยู่!"

ข้อแรก ลูกได้รับการสอนว่า ถ้าเราทำความดีหรือทำ "บุญ" เราจะได้ขึ้นสวรรค์

ลูกก็มักจะคิดว่า ถ้าเราทำความดีหรือทำบุญเพื่อหวังว่าจะได้ขึ้นสวรรค์ ก็เท่ากับเป็นการเห็นแก่ตัว เพราะเราทำความดีเพื่อหวังผลให้แก่ตัวเราเอง ไม่ใช่เพื่อให้ผู้อื่น เช่นนี้ศาสนาคาทอลิกเป็นศาสนาเห็นแก่ตัว ลูกรับไม่ได้

ข้อที่สอง ในยุคนั้น มาแมร์มักจะสอนว่า คนที่จะได้ขึ้นสวรรค์ต้องเป็นผู้ที่ได้รับศีลล้างบาปในศาสนาคริสต์แล้วเท่านั้น ส่วนคนที่ไม่ได้รับศีลล้างบาป วิญญาณก็จะไม่รอด

ลูกจำได้ว่า สำหรับข้อนี้ ลูกเถียงกับมาแมร์และครูสอนคำสอนมาตลอดว่า อย่างนี้ก็ไม่ยุติธรรมซิ มีคนเป็นล้านๆ คนในโลกนี้ที่ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะเขาไม่มีโอกาสได้รับรู้เรื่องของพระเจ้าเลย เป็นต้นว่า คนอยู่ในป่า คนในประเทศที่ไม่นับถือศาสนาคริสต์ ฯลฯ และหากคนเหล่านี้ทำแต่ความดี ตลอดชีวิต แต่เพราะเขาไม่รู้จักพระเจ้า เขาก็ไม่ได้ขึ้นสวรรค์ ตรงกันข้าม คนรับศีลล้างบาปเป็นคาทอลิกแล้ว แต่จิตใจไม่ดี ทำบาปอยู่เสมอๆ แล้วก็ไปแก้บาป กลับได้ขึ้นสวรรค์ อย่างนี้ไม่เป็นการยุติธรรมเลย ลูกรับไม่ได้ ศาสนาคาทอลิกเป็นศาสนาที่ไม่มีความยุติธรรม

ลูกมีนิสัยเช่นนี้ตั้งแต่เด็ก หากอะไรไม่มีเหตุมีผลหรือไม่ยุติธรรมแล้ว หัวเด็ดตีนขาด ลูกจะไม่ยอมรับอย่างเด็ดขาด สำหรับลูกแล้ว Principle cannot be compromised หรือหลักการนั้นยอมกันไม่ได้ จนพี่น้องของลูกเองก็ว่าอยู่เสมอๆ ว่าลูกเป็นคนหัวแข็ง จริงๆ แล้วลูกไม่ใช่เป็นคนหัวแข็งเลย ตรงกันข้าม ถ้ามีเหตุมีผล และหากทำด้วยใจแล้ว ลูกหัวอ่อนจะตายไป ขนาดยอมแม้กระทั่งถวายชีวิตก็ยังยอม

และแล้วเวลาก็ผ่านไป ความ"หัวแข็ง" ของลูกก็ค่อยๆ ละลายไปทีละนิดๆ ด้วยเปลวความรักจากพระองค์ และลูกก็ค่อยๆ เข้าใจถึงคำว่า "ทำบุญ"

การทำบุญที่แท้จริงนั้น ต้องไม่ใช่ทำเพื่อตัวเราเอง แต่ตรงกันข้ามการทำความดีหรือทำบุญที่มีความหมายจริงๆ นั้นต้อง "ไม่มีตัวเรา" อยู่ในการทำดีหรือทำบุญนั้น ทั้งเบื้องหน้าและเบื้องหลัง แต่เป็นการกระทำตามคำสั่งสอนของพระมหาเยซูเจ้า และเป็นการตอบแทนพระองค์ที่พระองค์ทรงยอมสิ้นพระชนม์เพื่อเรามนุษย์ต่างหาก เป็นการตอบแทนความรักด้วยความรัก เป็นการกระทำที่บริสุทธิ์ใจโดยไม่มีคำว่า "ฉัน" หรือ "เรา" ในภาพ ลูกไม่ทราบว่าลูกคิดเช่นนี้ถูกต้องหรือไม่ แต่ลูกดูตัวอย่างในบุญราศีคุณแม่เทเรซา คุณแม่อุทิศตนทั้งชีวิตในการดูแลคนต่ำต้อย คนอนาถา และคนที่สังคมเมิน คุณแม่ทำเพื่อตัวคุณแม่เองหรือ? หรือทำเพื่อให้ตัวเองได้ขึ้นสวรรค์ ไม่ใช่อย่างแน่นอน ลูกเห็นตัวอย่าง "การทำบุญ" ที่บริสุทธิ์ที่สุดในชีวิตของบุญราศีองค์นี้

และสิ่งที่สมเด็จพระสันตะปาปาองค์นี้ทรงทำล่ะ ลูกไม่มีความสามารถในการบรรยายถึงผลงานที่พระองค์ได้ทรงทำไว้ได้ แต่ลูกกำลังถามตัวเองว่า ในโลกใบนี้ มีใครไม่รู้จักพระสันตะปาปา ยอห์น ปอลที่2 และคุณแม่เทเรซาบ้าง อาจจะมีแต่ก็คงน้อยมาก และท่านทั้งสองมีอะไรที่เหมือนกัน?

บุคคลผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสองท่านนี้เป็นคาทอลิก!

ลูกกลับจากการแสวงบุญครั้งนี้ด้วยความดีใจ ความอิ่มใจ และความถ่อมใจ ดีใจที่ผู้ยิ่งใหญ่ในการทำความดีที่หาผู้เสมอเหมือนได้ยาก 2 ท่านนี้เป็นคาทอลิกทั้งคู่ อิ่มใจที่ลูกเป็นคาทอลิกคนหนึ่งด้วย ☺ และถ่อมใจที่ว่าลูกมี 1 ชีวิตเท่ากัน แต่เป็นชีวิตที่กระจิตริตกระจ้อยร่อยเหลือเกินในการรับใช้พระองค์

ขอพระองค์โปรดทรงให้อภัยแก่ลูกด้วยเทอญ

"ผู้ที่ทำดีก็เป็นคนของพระเจ้า" 3 ยอห์น 11

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 113

ลูกของพระองค์อีกคนหนึ่ง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอคุกเข่าต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์ ยอมรับอย่างสิ้นสุดจิตใจว่า พระองค์ทรงยิ่งใหญ่และแผนการของพระองค์นั้น แต่ละอย่างหยั่งลึกสุดที่มนุษย์จะหยั่งรู้ได้ แต่หากใครยอมเปิดจิตใจและจิตวิญญาณให้พระองค์ทรงนำแล้ว จะเห็นอัศจรรย์ในความยิ่งใหญ่ของพระองค์จนยากที่จะบรรยายได้

อาทิตย์ก่อน ลูกมีโอกาสรับใช้พระองค์โดย “การกระทำรุ่นที่ 3” (Third Generation Action) ต่อเนื่องจากการพิมพ์หนังสือ “บทสวดของฉัน” เมื่อ 3-4 เดือนก่อน (ศัพท์นี้ลูกบัญญัติขึ้นเองพระเจ้าข้า)

หลังจากลูกได้แจกหนังสือออกไป ดังที่ลูกได้กราบทูลพระองค์ให้ทรงทราบแล้วว่ามีคนโทรศัพท์เข้ามา บ้างก็จดหมายมาหาลูกหลายต่อหลายคน และทุกๆคนลูกจะติดต่อต่อเนื่องตั้งแต่นั้นมาตลอด และลูกก็ตั้งใจว่าเริ่มเดือนนี้ ลูกจะเยี่ยมเยียนทำความรู้จักกับเขาเหล่านั้นเป็นรายตัว และเพียงรายแรกที่ลูกไปพบก็ทำให้ลูกรู้สึกว่า พระองค์กำลังทรงนำให้ลูกรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์จริงๆ

เธอเป็นสตรีวัย 60 ปีเศษ ดูโดดเดี่ยวเข้มแข็งและเปี่ยมไปด้วยศักดิ์ศรีของลูกผู้หญิง แม้เธอจะร่างเล็กดูผอมบางในสภาพร่างกายที่ได้ต่อสู้กับความอยุติธรรมที่สังคม ถ้าพูดให้ชัดกว่านี้คือผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ในคราบซาตาน (ขออภัยพระเจ้าข้า แต่เป็นคำพูดของเธอเอง) ได้ยัดเยียดให้เธอ เธอถูกกล่าวหาว่าได้คบชู้และฆ่าสามีแพทย์ของเธอ และถูกจับไปทรมานจนเธอต้องยอมเซ็นกระดาษเปล่า ซึ่งต่อมาเป็นคำสารภาพความผิดที่เธอไม่ได้ทำ ผลก็คือเธอต้องถูกจับเข้าไปอยู่เรือนจำในฐานะนักโทษอุกฉกรรจ์ ทนทุกข์ทรมานอยู่เกือบ 3 ปี จนศาลชั้นต้นพิพากษาว่าเธอบริสุทธิ์ ซึ่งต่อมาศาลอุทธรณ์และศาลฎีกาก็พิพากษายืน ตัดสินว่าเธอเป็นผู้บริสุทธิ์ เธอจึงหลุดพ้นบ่วงกรรมนั้นมาได้

แต่...ชีวิตของเธอได้ถูกทำลายลงสิ้น ในขณะที่เธอต้องตกอยู่ในภาวะจิตใจที่ย่ำแย่ที่สุดเนื่องจากสามีแพทย์ของเธอถูกยิงเสียชีวิต ทันทีที่พิธีศพเพิ่งสิ้นสุดลง เธอก็กลายเป็นหญิงคบชู้ฆ่าผัว ในช่วงที่เธอต้องโทษขัง ลูกๆของเธอ (เธอมีลูก 4 คนชาย 2 หญิง 2) เข้าใจผิดในตอนต้นว่าเธอฆ่าพ่อของพวกเขาจริง ซึ่งเป็นความเจ็บปวดที่กรีดซ้ำลงบนหัวใจที่ถูกขยี้จนแหลกลาญอยู่แล้ว มิหนำซ้ำตอนเธออยู่ในคุก ญาติพี่น้องของเธอได้ปลอมแปลงลายเซ็นและยักยอกเรื่องทรัพย์สมบัติของเธอไปอีกจนหมดสิ้น และที่ซ้ำร้ายที่สุด หลังจากความจริงได้กระจ่างออกมาว่าเธอเป็นผู้บริสุทธิ์ สังคมก็ยังรังเกียจเหยียดหยามเธออยู่ เครดิตจะหาทุนรอนเริ่มต้นชีวิตใหม่ก็มลายลงสิ้น

นับเป็นเวลา 16 ปีแล้ว ตั้งแต่เธอได้ออกจากคุก แต่เธอ...ยังคงต่อสู้เพื่อขอความยุติธรรม และเพื่อศักดิ์ศรีของสตรีตัวเล็กๆคนหนึ่ง

ตลอดเวลา 3 ชม.กว่าที่เรานั่งอยู่ด้วยกัน ลูกเองเป็นผู้ต้องซับน้ำตาหลายต่อหลายครั้ง คำพูดแต่ละคำที่พรั่งพรูออก

จากปากสตรีรุ่นพี่ผู้นี้ เป็นคำพูดที่ออกจากหัวใจที่เต็มไปด้วยบาดแผล ก่อนนี้เวลาที่ลูกไปแบ่งปันถึงประสบการณ์ของลูกที่ใด เวลาพูดเสร็จมักจะมีคนมากอด บางทีก็ร่ำให้ พร้อมพูดว่า เขาคิดว่าตนเองมีปัญหาเยอะเหลือเกิน แต่พอฟังลูกแบ่งปันถึงประสบการณ์ลูกแล้ว ความทุกข์ของเขาช่างเล็กน้อยเหลือเกิน วันนั้นลูกกลายเป็นคนที่พูดประโยคนี้แทน

หลังจากที่ฟังจนจบ ลูกจับมือเธอ (ครั้งที่เท่าไหร่ลูกจำไม่ได้) และบอกว่า “พี่คะ ไม่มีใครเข้าใจพี่ได้เท่ากับคนที่มีประสบการณ์ใกล้เคียงกันหรอกค่ะ ฉันเข้าใจพี่ค่ะ”

แล้ว...เราสองคนก็สบตาซึ่งกันและกัน สตรีสองคนซึ่งไม่รู้จักกันมาก่อน แต่ถูกหลอมด้วยประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกัน แม้จะต่างกัน ได้มาพบกันเพราะแรงศรัทธาและความเชื่อในพระเจ้าองค์เดียวกัน และได้มาแบ่งปันเป็นหนึ่งเดียวในการสรรเสริญพระเจ้าด้วยกัน มันเป็นเรื่องอัศจรรย์ที่แม้แต่นักประพันธ์ระดับโลกก็ไม่สามารถจะเขียนจากจินตนาการได้!

เราจบการพบปะลงโดยที่เธอขอให้ลูกเป็นกำลังใจให้เธอ เพราะองค์กรสิทธิมนุษยชน กำลังจะทำเรื่องฟ้องเรียกค่าเสียหายจากกรมตำรวจให้เธอ เนื่องจากกฎหมายใหม่ที่มีการจ่ายค่าชดเชยแก่ “แพะ” ในกรณีที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมได้มีผลใช้บังคับดังในกรณีอื้อฉาวอีกคดีหนึ่งเรียบร้อยแล้ว

ลูกรับปากกับเธอและสัญญากับเธอว่าลูกจะเป็นเพื่อนเธอ ให้กำลังใจเธอ และที่สำคัญที่สุด จะสวดขอพรจากพระให้เธอทุกวัน

เมื่อกลับมาถึงบ้าน ลูกไม่สามารถลืมเรื่องที่เธอได้เล่าแบ่งปันให้ลูกฟังได้ ประสบการณ์ของเธอช่างคล้ายคลึงกับลูกเหลือเกินแม้จะแตกต่างในรายละเอียด และดีกรีของความทุกข์ทรมานก็ตาม เราต่างเป็นคาทอลิกยืน มีชีวิตปูมหลังจากครอบครัวสุขสบาย แต่จู่ๆโชคชะตาก็ทำให้เราถูกใส่ร้ายกล่าวหาในข้อหาอุกฉกรรจ์ที่เราไม่ได้ทำ เหตุผลก็เหมือนกันคือ ผู้ใส่ร้ายเป็นผู้ใหญ่ที่ต้องการผลงานให้กับตัวเองโดยไม่คำนึงถึงความทุกข์ที่เขายัดเยียดให้ผู้อื่น แล้วเราก็หลุดพ้นจากข้อหาอุกฉกรรจ์นั้น ด้วยพระพรของพระ ท่ามกลางความเจ็บปวดที่ทำให้หัวใจของเราต้องแตกสลายจากการดูถูกเหยียดหยามของสังคม และที่ร้ายที่สุดจากความไม่เข้าใจของสมาชิกในครอบครัวของเราเอง เธอ...จากลูกๆที่เข้าใจเธอผิดว่าเธอเป็นผู้ฆ่าพ่อพวกเขา ลูก...จากอดีตคู่ชีวิตที่เห็นความเจ็บปวดของลูกเป็นเรื่องน่าเอือม และความเชื่อความศรัทธาของลูกเป็นเรื่องไร้สาระ และ...หลังจากเวลาผ่านไปเป็นสิบปีเราก็สามารถกู้ศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ การเป็นผู้บริสุทธิ์กลับคืนมาได้ แม้จะด้วยน้ำตาที่เกือบจะเป็นสายเลือด **<u>แต่ที่สำคัญที่สุด เราทั้งสองเป็นอย่างที่เราเป็นอยู่ทุกวันนี้ได้ เพราะเรามีความเชื่อ ความศรัทธาในพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจและอย่างปราศจากเงื่อนไข</u>**

คืนนั้น ก่อนลูกจะปิดตาหลับสนิท ลูกมีความรู้สึกสุขใจอย่างบอกไม่ถูก ลูกรู้สึกว่าการที่ลูกได้ไปพบสตรีผู้นี้ และได้จับมือเขาพร้อมกับพร่ำบอกกับเขาว่า ลูกเข้าใจเขาและลูกขอนำความรักจากใจลูกไปสู่ใจเขา และมอบความรักของพระให้เขา และสัญญาว่าจะเป็นกำลังให้เขาจากนี้ตลอดไปเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ เราสองคนสรุปว่า พระองค์ต้องการให้เราเป็นผู้ประกาศของพระองค์ และต่างก็รับปากซึ่งกันและกันว่า เราจะเป็นประกาศกที่ดีของพระองค์จนกว่าชีวิตจะหาไม่ และลูกขอให้เธอซึ่งเป็นนักเขียนเหมือนกัน เพราะอาชีพเธอก่อนนี้คือเป็นอาจารย์ ส่งบทความมาแบ่งปันกันบ้าง เธอรับปากทันทีและบอกลูกว่า เธอจะขอใช้นามปากกาว่า “ลูกของพระองค์อีกคนหนึ่ง”

พระองค์เจ้าข้า ลูกยังคงคุกเข่าต่อหน้าพระพักตร์พระองค์อยู่ ความอยุติธรรมยังมีอยู่ทุกหย่อมหญ้าในสังคม พระบารมีและพระเมตตาของพระองค์เท่านั้นที่จะบันดาลให้ความยุติธรรมประจักษ์ชัดแจ้งได้ ขอพระองค์โปรดประทานพระอานุภาพของพระองค์ให้ธรรมะชนะอธรรมเทอญ และโปรดประทานพระพรเป็นพิเศษแก่ผู้ที่กำลังทุกข์ทรมานเพราะความอยุติธรรมบนโลกนี้ ซึ่งมีอยู่มากมายสุดคณานับได้ และท้ายสุดนี้ขอโปรดประทานพระพรแก่สตรีผู้นี้ซึ่งเป็น “ลูกของพระองค์อีกคนหนึ่ง” เทอญ

“เจ้าอย่าบิดเบือนคำพิพากษาให้ผิดไปจากความยุติธรรมที่คนจนควรได้รับในคดีของเขา เจ้าจงหลีกให้ห่างไกลจากการใส่ความคนอื่น อย่าประหารชีวิตคนที่ปราศจากความผิดและคนสัตย์ธรรม เพราะเราจะไม่ยกโทษให้คนอธรรม อย่ารับสินบนเลย เพราะว่าสินบนทำให้คนตาดีกลายเป็นคนตาบอดไป และอาจพลิกคดีของคนชอบธรรมเสียได้”
อพยพ 23:6-8

“เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราไม่มีความอยุติธรรม ไม่มีความลำเอียง และไม่มีการรับสินบน”
2 พงศาวดาร 19:7

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 114

ปัญหาความยากจน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในระยะ 2-3 อาทิตย์ที่ผ่านมา รัฐบาลของเราได้ประกาศโครงการอีกโครงการหนึ่ง ซึ่งหากมองด้วยสายตาที่ชื่นชมก็ต้องอุทานแบบไทยๆว่าโมทนาสาธุ! แต่หากมองด้วยสายตาของนักวิจารณ์ก็ต้องปรารภว่ามันเป็นนโยบายประชานิยม (Populist Policy) แท้ๆ จะมีอะไรเสียอีกนอกจากโครงการขจัดความยากจนภายในระยะเวลา 6 ปี ของรัฐบาลยุคซุปเปอร์นายกของประเทศไทยเรา!

วิถีมุมมองตลอดจนขั้นตอนการแก้ปัญหาถอดรูปแบบมาจากหนังสือบริหารธุรกิจทั้งดุ้น เริ่มจากการ identify problem หรือความหาสาเหตุของเจ้าปัญหา แล้วจึงมาวิเคราะห์ถึงสาเหตุของปัญหานั้น และเมื่อทราบถึงมูลเหตุแล้ว ก็จะได้แก้ปัญหาได้ถูกจุด แต่ลูกเองหลังจากที่ได้ติดตามโครงการขจัดความยากจนของรัฐบาลมาตลอดกลับมีความรู้สึกว่า ปัญหาของความยากจนนั้นไม่ใช่ปัญหาที่มีองค์ประกอบเฉกเช่นเดียวกับปัญหาทางธุรกิจ ปัญหาของปัญหาคือ รัฐบาลจะให้คำจำกัดความของคำว่า “จน” อย่างไร มีรายได้เท่าไรถึงจะถูกจัดอยู่ในขั้นเป็น “คนจน” แล้วที่รัฐบาลกำหนดสาเหตุของการเป็นคนจนไว้ 7 ข้อนั้น หากใครเกิดอยากตอบแบบกำปั้นทุบดินว่า สาเหตุที่เขาจนนั้นเพราะ “เสือกเกิดมาจน” ล่ะ รัฐบาลจะยอมรับเป็นเหตุผลที่พึงพิจารณาไหม?

ที่ลูกเขียนถึง “ความจน” ในวันนี้ เพราะเหตุการณ์ต่างๆในช่วง 2-3 สัปดาห์นี้ ทั้งราษฎร์และหลวงรอบตัวลูกมาบรรจบพบกันพอดี ทำให้ลูกครุ่นคิดถึงเรื่องความมีความจน จนต้องเขียนเป็นบทสวดถวายพระองค์

เมื่ออาทิตย์ก่อน ลูกและลูกสาวทั้ง 2 ไปธุระที่ศูนย์การค้าแห่งหนึ่ง เมื่อกลับออกมาปรากฏว่าตราของรถที่ปลายกระโปรงหน้าถูกหักขโมยไปเสียแล้ว

อีกอาทิตย์ต่อมา ขณะที่ลูกและลูกสาวทั้งสองไปเลือกซื้อของที่งานแฟร์แห่งหนึ่ง ภายในเวลาไม่ถึง 5 นาที ที่เราเดินจากมุมหนึ่งไปยังอีกมุมหนึ่ง ลูกเห็นกระเป๋าถือของลูกสาวเปิดอ้าอยู่ ปรากฏว่ากระเป๋าตังค์ที่เธอใส่ไว้ภายในกระเป๋าถือหายไปเรียบร้อยโรงเรียนขโมย!

จาก 2 เหตุการณ์นี้ทำให้ลูกมาวิเคราะห์กับลูกๆว่า การที่ขโมยทั้ง 2 กรณี กระทำเช่นนี้เพราะเขาจนใช่หรือไม่ เขาต้องการเงิน แต่ไม่มี จึงต้องขโมยใช่หรือไม่ แต่การที่เขาสามารถขโมยตราของรถหรือล้วงเงินจากกระเป๋าคนอื่นโดยเจ้าตัวไม่รู้ตัวเลยนั้น แสดงว่า เขาผู้นั้นต้องไม่ใช่เป็นคนโง่ เขาต้องมีความสามารถถึงระดับหนึ่ง แล้วลูกก็วิเคราะห์ต่อ ในเมื่อเขามีความสามารถพอตัว ทำไมไม่ใช้ความสามารถนั้นในการทำมาหากินในทางสุจริตเล่า

ลูกๆก็เคยขำลูกว่า ลูกสาวถูกขโมยกระเป๋าตังค์ยังมาวิเคราะห์ถึงความถูกผิดของคนขโมย และสรุปว่า หากคนพวกนี้มีความคิด รู้จักผิดชอบชั่วดี เขาก็คงไม่เป็นขโมยเช่นนี้หรอก

เพื่อไม่ให้ลูกๆเห็นว่าลูกเป็นคนคร่ำครึจนเกินไป ลูกจึงคิดเองต่อ แต่คราวนี้คิดคนเดียวไม่บอกใคร ลูกคิดว่า

หากความยากจนคือช่องว่างระหว่างความต้องการและรายได้แล้ว คนไทยกว่าครึ่งค่อนประเทศคงจะต้องจัดตัวเองอยู่ในกลุ่มคนจน!

ลูกคิดถึงคนที่ตะเกียกตะกายไปซื้อโน่นซื้อนี่ สารพัดจะสรรหาซื้อ แล้วก็ต้องมาผ่อนเป็นรายเดือน สำหรับผู้ที่มีรายได้พอเพียงจะจ่ายทุกเดือนก็ยังไม่เป็นไร เท่ากับสนับสนุนธุรกิจบริษัทเงินผ่อนเหล่านั้นไป แต่ผู้ที่มีรายได้แต่ละเดือนไม่ถึงขั้นจะมีความสุขสบายเช่นนี้ได้ ก็ไปกู้หนี้ยืมสินมาเพียงเพื่อจะให้ได้มาซึ่งสิ่งที่คิดว่าจะบันดาลให้เกิดความสุขได้

แล้วลูกก็คิดถึงคำของพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงตรัสสอนคนไทยเพียงคำสั้นๆว่า “เศรษฐกิจพอเพียง” ลูกคิดอะไรต่อมิอะไรอีกเยอะแยะตามประสาคนที่มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่าง คนจนต้องมีความทุกข์เสมอไปหรือ? ในเวลาเดียวกันคนรวยก็มีความสุขเสมอไปหรือเปล่า? อะไรคือความจน? และอะไรคือความรวย?

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอจบบทสวดบทนี้ด้วยพระวาจาของพระองค์ 2 บทพระเจ้าข้า

“เพราะว่าคนจนจะไม่หมดไปจากแผ่นดิน” ฉธบ 15:11

“คนที่ว่าตนมั่งคั่ง แต่ไม่มีอะไรเลยก็มี คนที่ว่าตนเป็นคนจน
แต่มีทรัพย์ศฤงคารเป็นอันมากก็มีอยู่” สุภาษิต 13:7

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 115

วันพระคริสตสมภพ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เช้าวันนี้ลูกตื่นขึ้นมารู้สึกกระฉับกระเฉง และตื่นเต้น คืนนี้ลูกจะไปงานเลี้ยงฉลองวันเกิดของท่านผู้หนึ่ง ลูกจะซื้อของขวัญอะไรไปให้เจ้าของงานดีหนอ? และลูกจะแต่งตัวอย่างไร จึงจะถูกกาละเทศะ เพรางานคืนนี้ไม่ใช่เป็นงานวันเกิดทั่วไป แต่เป็นการฉลองวันเกิดพิเศษที่มีขึ้นเพียงครั้งเดียวสำหรับมนุษยชาติ และจะไม่มีวันเกิดเช่นนี้อีก

พิเศษแค่ไหนหรือ?

จะมีพ่อคนใดในโลกนี้ส่งลูกชายคนเดียวไปที่สถานีรถไฟ แล้วบอกว่า “จงขึ้นรถไปเถิด ลูกรัก ระหว่างทางลูกจะถูกทำร้าย ถูกทุบตี ถูกดูถูกเหยียดหยาม ถูกเข้าใจผิด และเมื่อถึงสถานีปลายทางแล้ว ลูกจะถูกฆ่า แต่เพราะการตายของลูกทุกคนในหมู่บ้านก็จะรอด” และลูกชายคนนั้นแม้จะทราบถึงชะตากรรมของตัวเองอย่างดีจากบิดา ก็ยินดีทำตามคำสั่ง ทั้งๆ ที่ตนเองก็มีสิทธิปฏิเสธไม่ขึ้นรถไฟนั้นก็ได้ ทั้งนี้เพราะเขายินดี เสียสละชีวิตของตนเองเพื่อช่วยคนทั้งหมู่บ้านนั้น

มีไหม?

ลูกขอตอบในฐานะเป็นมนุษย์คนหนึ่งที่เป็นแม่ว่า ไม่มีอย่างแน่นอน คงไม่มีพ่อหรือแม่คนใดบนโลกนี้ที่จะยอมให้ลูกชายคนเดียวของตัวเองตายเพื่อคนอื่นโดยสมัครใจ **และโดยไม่ได้รับอะไรเป็นผลตอบแทน** และก็คงไม่มีลูกคนใดนี้ยอมเจ็บปวด ยอมทนทุกข์ทรมานและยอมถูกฆ่าเพื่อผู้อื่นโดยสมัครใจ **และโดยไม่ได้รับอะไรเป็นผลตอบแทน** เช่นเดียวกัน

แต่... เมื่อ 2000กว่าปีก่อน การเสียสละอย่างสูงสุดโดยไม่ต้องการอะไรเป็นผลตอบแทนได้เกิดขึ้น และที่ซาบซึ้งกว่านั้น ไม่ใช่เป็นการเสียสละของมนุษย์เพื่อมนุษย์ด้วยกัน แต่เป็นการเสียสละขององค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งส่งพระบุตรอย่างเดียวที่ยอมถ่อมองค์ลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์บนโลกบูดๆ เบี้ยวๆ ใบนี้ และทรงยอมถูกทรมาน จนสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน เพื่อไถ่บาปให้พวกเรามนุษย์ คนบาปทั้งหลาย

เป็นวันเกิดพิเศษที่พวกเราในฐานะผู้ไดรับผลประโยชน์จากการไถ่กู้ของพระองค์ต้องเป็นหนี้บุญคุณต่อพระองค์ที่ชดใช้อย่างไรก็ไม่หมด นอกจาก...

พวกเราจะปฏิบัติตนเป็น **“ลูกที่ดีของพระองค์”** จนพระองค์รู้สึกพอพระทัยและสบายพระทัยว่าการเสียสละของพระองค์นั้น คุ้มค่าแล้ว

เมื่อคิดได้เช่นนั้น ลูกจึงแต่งตัวเป็นชุดสีแดงและสีเขียวเพื่อไปฉลองวันเกิดพิเศษนี้ สีแดงเป็นสัญลักษณ์ชองหัวใจซึ่งหมายถึงชีวิตที่ลูกพร้อมที่จะมอบให้เป็นของขวัญแดพระองค์ และสีเขียว ซึ่งหมายถึงสิ่งต่างๆ ที่ลูกจะทำในทุกๆ วันของชีวิตที่ลูกพร้อมที่จะมอบให้พระองค์เช่นเดียวกัน พระองค์ทรงมอบชีวิตซึ่งเป็นพระเจ้าแก่เรา และแม้เราจะขอมอบชีวิตแด่พระองค์ท่านเป็นการตอบแทน แต่มันเป็นเพียงชีวิตของมนุษย์คนหนึ่ง ช่างเปรียบค่ากันมิได้เลย

ลูกตอบแทนพระองค์ได้เพียงเท่านี้พระเจ้าข้า เปรียบประดุจเด็กน้อยก้มกราบพ่อแม่ ด้วยความกตัญญู พร้อมที่จะทำตามคำสั่งอย่างสุดกำลังปัญญาของเด็กเล็กๆ ตัวเพียงเท่านี้

สุขสันต์วันพระคริสตสมภพ พระเจ้าข้า

“เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจงเรียกนามท่านว่า “เยซู” เพราะว่าท่านเป็นผู้ที่จะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความผิดบาปของเขา” มัทธิว 1:21

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 116

บทสวดวันปีใหม่

ข้าแต่พระเป็นเจ้า บทสวดนี้เป็นบทสวดบทแรกที่ลูกเขียนถวายพระองค์ในปีใหม่นี้ และลูกกำลังเขียนด้วยความสดชื่นและความเบิกบานในหัวใจ ณ วันสิ้นปีของปีที่เพิ่งผ่านไป นอกจากลูกจะสวดสายประคำครบถ้วนทุกวันๆ ละ 1 สาย แล้ว ลูกยังสามารถสวดเกินอีก 2 สาย รวมทั้งปี 367 สาย มากกว่าปีที่แล้วตั้ง 1สาย! แม้จะไม่มากมายอะไร แต่สำหรับลูกซึ่งยังเป็นลูกที่ไม่สมบูรณ์ของพระองค์ ผู้ซึ่งบางวันก็บังเกิดอาการขี้เกียจหรือบางวันก็รู้สึกเหนื่อยเกินไป การสวดสายประคำจนครบวันละสายในสิ้นปี จึงเท่ากับเป็นการฝึกวินัยตัวเอง ดัดนิสัยตัวลูกเองอย่างใหญ่หลวง หากไม่มีพระบิดาอย่างพระองค์และพระแม่ผู้พระทัยดีเช่นนี้แล้ว ลูกคงเป็นลูกที่ใช้ไม่ได้แน่เลย ☺

2-3 ปีที่ผ่านมา ลูกจะถูกลูกๆ จับไปปล่อยเกาะฉลองปีใหม่ทุกปี เนื่องจากลูกๆ ทุกคนชอบทะเล มีลูกคนเดียวชอบภูเขาและธรรมชาติ ปีนี้ลูกๆ จึงจัดโปรแกรมให้ไปปีนเขาและอาบบ่อน้ำร้อนเอาใจลูกก่อนจับไปดำน้ำ ดูปลาทะเลกับพวกเขาในวันต่อมา ปรากฏว่า ไปๆ มาๆ ลูกเองก็เลยชอบการล่องไปในทะเลด้วย แต่เหตุผลไม่ใช่จะไปเอาใจลูกๆ แต่เป็นเพราะการนั่งเรือแล่นไปในทะเลเป็นชั่วโมงๆ นั้น ทำให้ลูกมีโอกาสอยู่ใกล้ชิดกับพระองค์ สวดภาวนาถวายพระองค์และรำพึงกับพระองค์ท่ามกลางธรรมชาติที่สวยสด สุดหล้าฟ้าดิน จนลูกรู้สึกว่าในโลกนี้มีเพียงลูกกับพระองค์เท่านั้น ท่ามกลางสายลมที่พัดโชย แสงแดดที่สาดส่อง น้ำทะเลสีเขียวครามที่กระเพื่อมเป็นระลอกๆ และฝูงปลาที่แหวกว่ายวนเวียนรอบเรือของลูก ลูกรู้สึกว่าตนเองได้หลงเข้ามาอยู่ในอาณาจักรของพระองค์ ผู้ซึ่งเป็นผู้ทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่างที่สวดสดบริสุทธิ์แต่เพียงผู้เดียว ลูกลืมเวลา ลืมทุกสิ่งทุกอย่าง ลืมแม้กระทั่งว่า มีมนุษย์ตัวน้อยผู้นี้อยู่บนโลกนี้กับเขาด้วย

I was awed by and totally immersed in the majestic boundless beauty of nature. Only God could have created a sea so green, a land so fertile, and a world so pure. I was oblivious to the existence or non-existence of those around me. My whole being was being consumed by the ecstasy in my soul feeling only the presence of God in my heart. There were no words to describe my feelings. Words were not needed. Nothing else mattered.

แล้วปีใหม่ก็ผ่านไปและลูกก็กลับมาสู่โลกอันอลเวงอลหม่านอีกครั้งหนึ่ง แต่ทุกๆ วัน ยามลูกสวดภาวนาถวายแด่พระองค์ ลูกก็สามารถเข้าสู่ “โลกส่วนตัว” เพื่อเฝ้าพระองค์ตามลำพังอีก มันช่างเป็นประสบการณ์ที่วิเศษเกินคำบรรยายใดๆ ได้ และทุกๆ วัน ลูกจะรู้สึกถึงพลังใหม่ที่ลูกได้รับเพิ่มเติม ลูกพร้อมที่จะรับใช้พระองค์มากกว่าเดิมในวันพรุ่งนี้ พระเจ้าข้า

“เป็นพระเจ้า ซึ่งทรงเป็นพระศิลาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าลี้ภัยอยู่ในพระองค์ เป็นโล่และพลังแห่งความรอดของข้าพเจ้า” 2 ซามูแอล 22:3

“คำอธิษฐานของผู้ชอบธรรมนั้น มีพลังทำให้เกิดผล” ยากอบ 5:16

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 117

“ไทยแลนด์ตะลุมบอนโอเพ่น”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ก่อนสิ้นปีที่ผ่านมามีเรื่องโศกนาฏกรรมซึ่งเป็นเรื่องเศร้าที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าเกิดขึ้นอีก นักเรียนอาชีวะยกพวกทำร้ายกัน ผลก็คือมีนิสิตสาวปี 4 เสียชีวิตอย่างน่าเสียดาย ไม่ถึงสัปดาห์ต่อมาชายวัยกลางคนผู้หนึ่งถูกจับโยนลงจากรถเมล์ และต้องเสียชีวิตเช่นกัน เพียงเพราะเขาพยายามปกป้องหลานชายจากกลุ่มนักเรียนอาชีวะ ที่กำลังตะลุมบอนบนรถเมล์ที่เขากับหลานชายโดยสารอยู่ 2 เหตุการณ์ 2 ชีวิตที่ต้องจบลงอย่างไร้เหตุผลและอย่างน่าเสียดายภายในระยะเวลาไม่กี่วัน

ต่อมามีโทรทัศน์สถานีหนึ่งนำปัญหานี้มาออกอากาศ เขาไปสัมภาษณ์จิตแพทย์ผู้หนึ่งว่าทำไมนักศึกษาโรงเรียนอาชีวะถึงต้องยกพวกมาทำร้ายซึ่งกันและกันบ่อยๆ เท่าที่ลูกจำได้จิตแพทย์ท่านนั้นวิเคราะห์ให้ฟังว่ามีสาเหตุหลักๆ ดังนี้

1. คนพวกนี้มีปมด้อย เนื่องพวกเขาไม่สามารถเข้าไปศึกษาในมหาวิทยาลัย หรือสถานศึกษาที่มีชื่อเสียงได้ ดังนั้นจึงต้องพยายามสร้าง ปมเขื่อง มาข่มปมด้อยในใจ

2. ต้องการ “การยอมรับ” ของสังคม (ของพวกเขา) ความต้องการนี้เป็นเรื่องใหญ่มาก ดังจะเห็นว่าคนที่มีเงินทองล้นฟ้ายังต้องพยายามทำธุรกิจมูลค่าเท่ากับราคาไม้จิ้มฟันของครอบครัว เพื่อให้สังคมยอมรับในความสามารถของตัวเอง (ข้อนี้จิตแพทย์ไม่ได้พูด ลูกเติมเองพระเจ้าข้า)

3. เข้าใจถึง “ค่านิยม” ของสังคม (ของเขา) ผิดๆ

ฯลฯ

สรุปได้ว่าชายหนุ่มเหล่านี้ พยายามใช้กำลังและพลังความหนุ่มของพวกเขาก่อความรุนแรงเพื่อเรียกร้องความสนใจและกลบเกลื่อนปมด้อยในใจ พิธีกรรายการดังกล่าว ยังวิเคราะห์ถึงความรักความอบอุ่นที่คิดว่านักศึกษาพวกนี้คงไม่ได้รับจากครอบครัว และจบรายการโดยขอให้ผู้ชมเขียนจดหมายเข้าไปเสนอแนะว่า ควรแก้ปัญหาไม่ให้พวกเขาเหล่านี้ยกพวกทำร้ายกันอีกได้อย่างไร

ลูกชมรายการนั้นจนจบ และหงุดหงิดหัวใจเป็นอย่างยิ่ง ลูกเห็นรัฐบาลชุดนี้แก้ปัญหาได้ทุกอย่าง แต่ทำไมปัญหานักเรียนยกพวกตีกันจึงแก้ไม่ได้สักที คืนนั้นลูกเลยนำไปฝัน...

ในความฝันนั้น ลูกทำจดหมายเสนอวิธีแก้ปัญหาแบบบูรณาการม้วนเดียวจบ ลูกเสนอให้ใช้วิธีตามแบบคำพูดของฝรั่งที่ว่า **“If you can’t beat them, join them!”** ในเมื่อห้ามก็ไม่ฟัง ป้องกันก็ไม่ได้ ก็สนับสนุนหรือคล้อยตามพวกเขาไปซะเลย โดยแบ่งการจัดการกับผู้เกี่ยวข้อง 3 กลุ่มต่างกันดังนี้ 1. กลุ่มนักศึกษาเอง 2. บรรดาผู้อำนวยการของโรงเรียนเหล่านี้ 3. พ่อแม่

<u>กลุ่มนักศึกษา</u> สนับสนุนให้พวกเขาใช้กำลังอย่างเต็มที่ แต่ให้แยกเป็นกลุ่มไม่ต้องการใช้อาวุธ และกลุ่มต้องการใช้อาวุธ

<u>กลุ่มไม่ต้องการใช้อาวุธ</u> ให้รัฐบาลจัด “ไทยแลนด์ตะลุมบอนโอเพ่น” โดยใช้สนามศุภชลาสัยเป็นสถานที่ และประกาศให้นักศึกษาอาชีวะทุกคนที่ต้องการใช้กำลังมาสมัคร กี่คนก็ได้ กี่โรงเรียนก็ไม่เป็นไร สมัครมาให้หมด และจำหน่ายบัตรด้วย เพื่อให้บรรดาพ่อแม่ญาติพี่น้อง รุ่นพี่ รุ่นน้อง มาเป็นพยานให้หมด เงินที่ได้จากการจำหน่ายบัตร

เก็บไว้รักษาผู้บาดเจ็บหรือทำศพกรณีมีคนตาย และเมื่อได้เวลาก็ปิดประตูสนามทุกบานให้แน่นหนา คนในไม่ให้ออก คนนอกไม่ให้เข้า จากนั้นก็ประกาศให้ผู้เข้าร่วมการแข่งขันลงมือกันได้ จะใช้อวัยวะส่วนใดของร่างกายเป็นอาวุธก็เชิญตามสบาย คิดสภาพแล้วให้เหมือนภาพยนตร์เรื่อง Gladiator และเกมนี้จะไม่มีเวลาเลิก จะเลิกก็ต่อเมื่อทุกคนในสนามขอร้องให้เลิกเท่านั้น

โอ้โฮ! ในฝันลูกรู้สึกสนุกดีจัง ถ้าทำเช่นนี้ได้ ผู้ที่อยากจะใช้กำลังห้ำหั่นกันก็จะได้ทำสมใจ แต่จะไม่มีผู้บริสุทธิ์ต้องรับเคราะห์ บรรดาผู้ปกครองพ่อแม่พี่น้อง รุ่นพี่ รุ่นน้อง ก็จะได้เห็นวีรกรรมของพวกเขาได้เต็มที่ ถ้าปีละครั้งยังไม่สะใจ จัดกี่ครั้งก็ได้ตามคำเรียกร้อง

<u>กลุ่มต้องการใช้อาวุธ</u> เนื่องจากรัฐบาลเราเป็นพันธมิตรกับทุกประเทศในโลกอยู่แล้ว พวกที่คันไม้คันมือต้องการใช้อาวุธก็จับมาเป็นทหารเกณฑ์ซะเลย และโรงเรียนที่เป็นอริกันก็ให้อยู่คนละค่าย จากนั้นเวลาประเทศมหาอำนาจใดจะไปบุกประเทศใดที่คิดว่าซุกซ่อนสิ่งสกปรกอะไรไว้ ก็ส่งทหารเกณฑ์เหล่านี้ไปกับทหารของเขา และในเวลาเดียวกัน ก็ส่งนักศึกษาอีกโรงเรียนนึงไปยังประเทศที่กำลังถูกบุก รับรองได้ใช้อาวุธห้ำหั่นกันแน่ ที่แจ๋วที่สุดคือพวกนี้ถ้าตายไป ก็ยังได้รับเหรียญกล้าหาญเป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูล ไม่ไปตายแบบฟรีๆ แถมถูกคนสมน้ำหน้าหากยิงตายกันเองในประเทศ ประเทศไทยเราก็ได้หน้า เพราะได้ช่วยทั้งประเทศมหาอำนาจและประเทศถูกบุก โอ้โฮ! ยิงนกทีเดียวได้เป็นแถวเลย

<u>บรรดาผอ.ของโรงเรียนเหล่านี้</u> ตามหลักแล้ว นอกจากโรงเรียนจะเป็นสถานที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาต่างๆ แล้ว ยังต้องอบรมนักเรียนในเรื่องจริยธรรม คุณธรรม จรรยาบรรณ ฯลฯด้วย แต่หากเปิดโรงเรียนเพียงเพื่อมุ่งเน้นผลกำไรจากค่าเล่าเรียนของนักเรียนอย่างเดียว ก็เป็นการผิดจรรยาบรรณในตัวมันเองอยู่แล้ว ดังนั้นหากมีผู้บริสุทธิ์ต้องเสียชีวิตเพราะนักเรียนของโรงเรียนใด ต้องให้โรงเรียนนั้นชดใช้แก่ครอบครัวของผู้เคราะห์ร้ายนั้น แม้ว่าจะไม่มีเงินจำนวนใดที่จะสามารถชดเชยชีวิตของคนได้ก็ตาม แต่ก็ยังต้องชดเชย และให้กำหนดเป็นเงินจำนวนสูง หากโรงเรียนไม่มีเงินพอ ก็ให้ขายทรัพย์สินของโรงเรียนนั้น เพื่อนำเงินมาชดใช้ให้กับครอบครัวของผู้เคราะห์ร้ายนั้น

<u>พ่อแม่ของผู้ที่ตีกัน</u> ในฝัน ลูกเห็นแต่น้ำตาของผู้ที่เป็นพ่อแม่!

แล้วลูกก็ตื่นขึ้น ช่างเป็นฝันที่ไร้สาระและโง่เสียจริง แต่บางครั้งปัญหาโง่ๆ ก็ควรจะแก้ด้วยวิธีโง่ๆ จึงจะสาสมกัน ☺

ข้าแต่พระเป็นเจ้า โปรดประทานสติปัญญาเสริมแก่ลูกน้อยผู้โง่เขลาเบาปัญญา ผู้นี้ด้วยเทอญ ขอขอบพระคุณพระเจ้าข้า

“มงกุฎของปราชญ์คือปัญญา แต่ความโง่เป็นพวงมาลัยของคนโง่” สุภาษิต 14:24

อาแมน

ลูกของพระ: องคนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 118
ความจริงเป็นสิ่งไม่ตาย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า

ความจริงเป็นสิ่งไม่ตาย
แต่บางครั้งมันเป็นสิ่งไม่สวยงาม
มันเจ็บปวด
มันทำให้เสียหน้า
ทำให้เสียผลประโยชน์
จึงพูดความจริงไปทำไม
หนีมันซะ
หาทางเลี่ยงไปเรื่อยๆ
โบ้ยไปให้คนอื่น
ช่วยกันหลอก
หลอกคนอื่น
หลอกกันเอง
และในที่สุดหลอกตัวเอง
กว่าจะรู้ว่าหลอกต่อไปไม่ได้แล้ว
เลือดก็ตกยางก็ออก
จบ...หมดสิ้นซึ่งทุกสิ่งทุกอย่าง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า

พระองค์คือ “องค์ความจริง”
คนรักพระองค์จะรักความจริง
คนที่เป็นลูกของพระองค์จะไม่หลอกคนอื่น
หรือหลอกตัวเอง

ในโลกนี้มี “ลูกของพระองค์” จริงๆ กี่คน?

“สาระสำคัญแห่งพระวจนะของพระองค์คือความจริง” สดุดี 119:160

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 119

การตอบของพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนมีคนแนะนำให้ลูกอ่านหนังสือเล่มหนึ่งที่เขาบอกว่าดีมาก เป็นหนังสือที่ลูกควรอ่านและต้องอ่าน หนังสือเล่มนี้ชื่อว่า “Conversations with God book 1” ลูกใช้เวลาเป็นเดือน กว่าจะได้หนังสือเล่มนี้มา เพราะมันขาดตลาดแต่โชคดีเพื่อนของลูกที่สหรัฐอเมริกาบังเอิญไปเจอ 1 เล่มที่เป็นมือสอง เขาบอกว่าต้องเป็นน้ำพระทัยของพระแน่ๆ ที่ทรงต้องการให้ลูกอ่านหนังสือเล่มนี้ เขาจึงสามารถหาซื้อให้ได้ แม้จะเป็นหนังสือมือสองก็ตาม

ลูกอ่านแค่บทนำและบทแรกก็รู้สึกขนลุกซู่ สาเหตุที่ผู้เขียนคนนี้เริ่มเขียนหนังสือเล่มนี้ ช่างเหมือนกันกับของลูกจนน่าตกใจ เขาเริ่มเขียน “จดหมาย” หรือ “บทสวด” ถึงพระเจ้าเพราะช่วงนั้นเขามีความทุกข์มาก และไม่ทราบจะไปปรับทุกข์กับใคร เขาจึงเขียนถึงพระเจ้าทุกวันๆ ต่อมาเขารู้สึกว่าเขาไม่ควรจะเก็บการเขียนของเขาไว้อ่านเองแต่เพียงผู้เดียว เขาจึงนำไปให้เพื่อนๆ บางคนอ่าน หลังจากนั้น ผู้ที่ได้อ่านก็บอกกับเขาว่า เขาควรจะนำไปพิมพ์เป็นหนังสือ เพื่อเผยแผ่พระพรของพระเจ้าให้แก่ผู้อื่นด้วย เขาก็ทำตามและหนังสือของเขาก็กลายเป็น Best seller และมีเล่ม 2 และ 3 ตามต่อมา ที่น่าสนใจคือกระดาษที่เขาใช้เขียนตอนเริ่มต้นก็เหมือนกับของลูกคือ สมุด Pad สีเหลือง !

ขณะนี้ลูกยังอ่านไม่จบเล่ม เพราะลูกมีหนังสือที่อ่านค้างๆไว้ราว 10 เล่ม ☺ แต่สิ่งที่ผู้เขียนคนนี้เขียนกับสิ่งที่ลูกได้ค้นพบด้วยตัวเอง มันช่างเหมือนกันจนลูกรู้สึกว่าผู้ที่มีพระเจ้าฟีเวอร์หากมาพูดคุยกัน ก็คงจะเหมือนคุณแม่ลูกอ่อน ที่พูดคุยกันทีไร ก็อดไม่ได้ที่จะพูดถึงเรื่องลูกของตัวเอง และแน่นอนที่สุดก็อดไม่ได้ที่จะชมว่าลูกของตัวเองน่ารักที่สุด ฉันใด ผู้ที่รักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดจิตใจ ก็จะอดพูดไม่ได้ว่าพระเจ้าของเขายิ่งใหญ่เพียงใดฉันนั้น

มีอยู่บทหนึ่งที่เขาพูดถึง “การตอบของพระเจ้า” เขาเขียนว่า มีคนอยู่มากที่เข้าใจว่า พระเจ้าทรงฟังคำสวดภาวนาของคนบางคนเท่านั้น คนเหล่านี้คือ “คนพิเศษ” ส่วนพวกเขาสวดให้ตาย พระเจ้าก็ไม่เคยรับฟังหรือตอบพวกเขา เขาเขียนต่อไปว่า อันที่จริง พระเจ้าทรงได้ยินคำสวดภาวนาของทุกๆคนบนโลกนี้ และทรงตอบทุกๆคนด้วยความรักและความเอาใจใส่ แต่หลายๆ คนเลือกที่จะไม่ “ฟัง” คำตอบจากพระองค์ต่างหาก เพราะพระเจ้าจะไม่ทรงตอบมนุษย์ด้วย “คำพูด” เช่นเดียวกับพวกเรา เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าไม่ใช่มนุษย์ เขาเขียนว่า **พระเจ้าทรงตอบเราโดยตรงในใจของเรา ในสิ่งที่เพื่อนสนิทพูดกับเรา ในสื่อต่างๆรอบตัวเรา ในหนังสือพิมพ์หรือหนังสือที่เราอ่าน ในสิ่งที่เด็กๆไร้เดียงสาพูดออกมา และแม้กระทั่งในความเงียบ ฯลฯ** อยู่ที่ว่าเราจะยอมเปิดหูเปิดตาเปิดใจ “รับฟัง” พระองค์แค่ไหนเท่านั้น

ลูกคงไม่สามารถเห็นด้วยกับผู้เขียนคนนี้ได้มากกว่านี้ ลูกจำได้ว่าหลายๆปีก่อนตอนที่ลูกมีความทุกข์แสนสาหัสอยู่ ลูกสวดขอต่อพระองค์ทุกๆวันให้ช่วยลูกให้พ้นจากความทุกข์นั้น และคืนหนึ่ง ขณะที่ลูกกำลังดูโทรทัศน์อยู่ตามลำพัง ก็มีผู้ชายคนหนึ่งซึ่งเป็นนายกสมาคมคนพิการในขณะนั้น ออกมาพูดว่า “ไม่มีใครอยากเกิดมาเป็นคนพิการ แต่หากผู้ที่เกิดมา

แล้วพิการ และ**<u>ยอมรับความจริง</u>**ข้อนี้ได้ เขาเหล่านั้นก็สามารถมีชีวิตต่ออย่างมีความสุขได้” ใช่แล้ว! ลูกกระโดดขึ้นจากโซฟาที่นั่งอยู่ **<u>พระองค์ได้ตรัสตอบลูกแล้ว</u>** ลูกต้องยอมรับความจริงในสภาพของลูกในขณะนั้นให้ได้ ไม่ว่ามันจะเป็นความรู้สึกที่เจ็บปวดหรือขมขื่นแค่ไหน ลูกสวดขอ ลูกเปิดหูเปิดตาเปิดใจรอรับคำตอบจากพระองค์ และลูกก็ได้ยินคำตอบจากพระองค์ ลูกขอกราบขอบพระคุณพระองค์อีกครั้งพระเจ้าข้า

“ข้าแต่พระเป็นเจ้า พระองค์ทรงฟังความปรารถนาของคนอ่อนสุภาพ จะทรงเสริมกำลังเขา
และพระองค์จะทรงเงี่ยพระกรรณฟังถ้อยคำของเขา” สดุดี 10:17
“ผู้ใดที่ฟังเราก็เป็นสุข” สุภาษิต 8:34

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 120

ความรัก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันเสาร์ที่ผ่านมาเป็นวันวาเลนไทน์หรือที่ทั้งโลกรู้จักกันในความหมายของ “วันแห่งความรัก” กาลเวลาผ่านไป ความหมายของวันวันนี้ก็ค่อยๆเปลี่ยนไป วันก่อนลูกได้อ่านจากหนังสือพิมพ์ และฟังจากวิทยุว่าสำหรับวัยรุ่นและหนุ่มสาวของไทยเรา เดี๋ยวนี้ความหมายของ “วันวาเลนไทน์” คือเป็น “วันเสียตัวแห่งชาติ” อะไรจะปานนี้ ลูกเอ๋ย! และสำหรับบางประเทศ ก็มีคนเป็นพันๆคู่มาจุมพิตจูบกันต้อนรับวันแห่งความรักเพื่อทำสถิติลงกินเนสบุ๊ก ฟังดูก็สนุกดีหรอก แต่ลูกรู้สึกว่าความหมายที่บริสุทธิ์ของ “ความรัก”ที่แท้จริง กำลังค่อยๆถูกกลืนไปโดยความเจริญของมนุษย์เอง คงเหลือไว้แต่เพียงความรู้สึกที่ฉาบฉวยและจอมปลอม ที่มนุษย์ต่างมอบให้แก่กันและกันอย่างหน้าชื่นตาบานในสังคมปัจจุบัน

แล้วลูกก็คิดถึงพระวาจาบทหนึ่งที่สั้น แต่มีความหมายลึกซึ้งมาก และลูกก็สงสัยมาตลอดว่ามีมนุษย์กี่คนบนโลกนี้ที่สามารถทำตามคำสั่งสอนของพระองค์ได้

“จงรักผู้อื่นเหมือนรักตนเอง” มัทธิว 19:19

ทุกๆคนย่อมมีความรักตนเอง ซึ่งเป็นเรื่องแน่นอนที่สุดตามธรรมชาติ แต่ให้รักผู้อื่นเหมือนรักตนเองนั้น ทำอย่างไร เล่า ตัวอย่างที่ผุดขึ้นมาในสมองลูกทันที คือ บุญราศีคุณแม่เทเรซาแห่งกัลกัตตา แต่มีมนุษย์กี่คนบนโลกนี้ที่ทำได้อย่างท่าน นอกจาก “ผู้อื่น” นั้นบังเอิญเป็นลูกเป็นหลานเรา ซึ่งแน่นอนพวกเราพ่อแม่ก็จะรักลูกรักหลานมากกว่าตัวเองเสียอีก ลูกเคยไปแบ่งปันถึงความหมายของคำว่า “แม่” ว่า “แม่” คือผู้ที่ยินดีให้ห่วงยางแก่ลูกหากต้องลอยคอในทะเลด้วยกัน และบังเอิญมีห่วงยางชูชีพเพียงห่วงเดียว พูดง่ายๆ “แม่” ยินดีเสียสละชีวิตของตนเองเพื่อลูกโดยไม่ต้องคิดเลย แต่ถ้าหากเราต้องลอยคอในทะเลกับเพื่อน และบังเอิญมีห่วงยางชูชีพเพียงห่วงเดียวและมันอยู่ในมือเราซะด้วย เราจะสามารถ “รักเพื่อนผู้นั้นเหมือนรักตัวเราเอง” ไหม?

แล้วลูกก็คิดถึงพระองค์ พระองค์นี่แหละคือแบบฉบับประเสริฐที่สุดที่ “ทรงรักมนุษย์มากกว่าพระองค์เอง” ขนาดมนุษย์ทั้งหลายทั้งวุ่นวายทั้งทำให้พระองค์ผิดหวังทั้งทรยศต่อพระองค์ และสร้างความเจ็บปวดแก่พระองค์อย่างแสนสาหัส พระองค์ยังทรงยอมสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อมนุษย์ที่ไม่น่ารักเหล่านี้ แล้วพวกเราสามารถรักพระองค์และรักเพื่อนมนุษย์ด้วยกันได้แค่ไหน?

สำหรับคนสมองตื้นๆอย่างลูก แม้ลูกจะไม่สามารถรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตัวเองได้ แต่ลูกคิดว่าเราสามารถตอบแทนความรักของพระองค์ได้ โดยการมีความจริงใจต่อเพื่อนมนุษย์ทุกคน ไม่หวังร้ายต่อใคร เห็นใครมีความทุกข์ก็ช่วย

เหลืออย่างเต็มความสามารถ ไม่โต้ตอบผู้ที่ไม่ปรารถนาดีต่อเรา และในเวลาเดียวกัน สวดภาวนาขอพรพระให้แก่ผู้อื่นอย่างสม่ำเสมอเป็นกิจวัตรประจำวันทุกๆวัน ลูกคิดว่าถ้าทำเช่นนี้ได้ ก็คงจะลดโทษบาปของตนเองที่ไม่สามารถรักเพื่อนมนุษย์เท่ารักตัวเราเองได้ ตามที่พระองค์ได้ทรงเทศน์สอนไว้

และสำหรับความรักที่มีต่อพระองค์นั้น ลูกไม่ได้เก็บไว้ในใจเพียงอย่างเดียวนะพระเจ้าข้า ลูกกราบหน้าพระแท่นทุกคืนและทูลต่อพระองค์และพระแม่ว่า “ลูกรักพระองค์ ลูกรักพระแม่ พระเจ้าข้า”

ใน “วันแห่งความรัก” ที่ผ่านมา ลูกได้ถวายทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกได้ทำในวันนั้นแด่พระองค์ เป็นความรักจากใจของลูกถวายแด่พระองค์ เป็นความรักที่บริสุทธิ์จากลูกน้อยผู้ต่ำต้อยผู้นี้ของพระองค์ ขอพระองค์โปรดทรงรับไว้เทอญ

“ความรักไม่อิจฉา ไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง ไม่หยาบคาย ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด ไม่ชื่นชมยินดีเมื่อมีการประพฤติผิด แต่ชื่นชมยินดีเมื่อประพฤติชอบ ความรักทนได้ทุกอย่างแม้ความผิดของคนอื่นและในส่วนดีของเขาอยู่เสมอ และมีความหวังอยู่เสมอ และทนต่อทุกอย่าง” 1 โครินธ์ 13:4-7

อาแมน

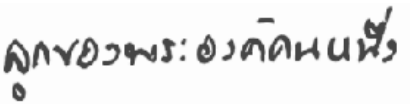

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 121

“The 7 Ups”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนอาจารย์คริสเตียนท่านที่ส่งบทพระวาจาเป็นประจำให้แก่ลูก ส่งบทความอันหนึ่งเป็นภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับเรื่องที่พวกเราในฐานะลูกของพระองค์ควรจะทำถวายพระองค์ เรียกว่า “The 7 Ups” ลูกอ่านแล้วชอบใจมาก เลยขออนุญาตมาเขียนเป็นบทสวดถวายแด่พระองค์ดังต่อไปนี้ พระเจ้าข้า

1. Wake Up !!

Decide to have a good day.

“This is the day the Lord hath made; let us rejoice and be glad in it.”

Psalms 118:24

2. Dress Up !!

The best way to dress up is to put on a smile. A smile is an inexpensive way to improve your looks.

“The Lord does not look at the things man looks at. Man looks at outward appearance,

but the Lord looks at the heart.”

I Samuel 16:7

3. Shut Up !!

Say nice things and learn to listen. God gave us two ears and one mouth

so He must have meant for us to do twice as much listening as talking.

“He who guards his lips guards his soul.”

Proverbs 13:3

4. Stand Up !!

... for what you believe in. Stand for something or you will fall for anything.

“Let us not be weary in doing good; for at the proper time,

we will reap a harvest if we do not give up. Therefore, as we have opportunity, let us do good ...”

Galatians 6:9-10

5. Look Up !!

... to the Lord.

“I can do everything through Christ who strengthens me.”

Philippians 4:13

6. Reach Up !!

... for something higher.

“Trust in the Lord with all your heart, and learn not unto your own understanding.

In all your ways, acknowledge Him, and He will direct your path.”

Proverbs 3:5-6

7. Lift Up !!

... your Prayers.

“Do not worry about anything; instead PRAY ABOUT EVERYTHING”

Philippians 4:6

ขอพระองค์ทรงพระเจริญเทอญ

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 122

สิ่งควรทำ 7 ประการ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอถวายบทสวดที่แล้วแด่พระองค์อีกครั้งหนึ่งเป็นภาษาไทย พระเจ้าข้า

1. จงตื่นเถิด

ให้พวกเราตื่นเถิด และถือว่าทุกวันเป็นวันดี

“นี่เป็นวันซึ่งพระเจ้า ได้ทรงสร้างให้เราเปรมปรีดิ์และยินดีในวันนั้น” สดุดี 118:24

2. จงแต่งตัวถวายพระองค์

การแต่งตัวถวายแด่พระองค์ที่ดีที่สุดคือการยิ้ม

“พระเจ้าทอดพระเนตรไม่เหมือนกับที่มนุษย์ดู มนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระเจ้าทอดพระเนตรจิตใจ” 1ซามูเอล 16:7

3. จงรู้จักปิดปาก

จงพูดแต่สิ่งดีงามและรู้จักหัดฟัง พระเจ้าทรงสร้างให้เรามี 2 หูแต่ปากปากเดียว

ซึ่งหมายความว่าพระองค์ทรงต้องการให้เรารู้จักฟังมากกว่าพูด 2 เท่า

“บุคคลที่ระแวดระวังปากของเขาจะสงวนชีวิตของเขา บุคคลที่เปิดริมฝีปากกว้างก็มาถึงความพินาศ” สุภาษิต 13:3

4. จงยืนขึ้น

เราควรมีจุดยืนที่ชัดเจน และกล้าทำในสิ่งที่ถูกต้องแม้สิ่งนั้นจะทำให้เราไม่ป๊อปปูล่าในสายตามนุษย์ มิฉะนั้น เราจะล้มทุกย่างก้าว

“อย่าให้เราเมื่อยล้าในการทำดี เพราะว่าถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว เราจะเกี่ยวเก็บในเวลาอันสมควร เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาสให้เราทำดีต่อคนทั้งปวง และเฉพาะอย่างยิ่งต่อครอบครัวที่มีความเชื่อ” กาลาเทีย 6:9-10

5. จงแสวงหา...พระองค์

“ข้าพเจ้าผจญทุกสิ่งได้ โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” ฟิลิปปี 4:13

6. จงเอื้อมให้สุด

...ใฝ่หาสิ่งที่สูงขึ้น

“จงวางใจในพระเจ้าด้วยสุดใจของเจ้า และอย่าพึ่งพาความรอบรู้ของตนเอง จงยอมรับรู้พระองค์ในทุกทางของเจ้า และพระองค์จะทรงกระทำให้วิถีของเจ้าราบรื่น” สุภาษิต 3:5-6

7. จงยกจิตใจขึ้น

...ด้วยบทสวดภาวนาอย่างสม่ำเสมอ

“อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใดๆ เลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน กับการขอบพระคุณ แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้า ซึ่งเกินความเข้าใจ จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์” ฟิลิปปี 4:6-7

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเขียนบทสวด 2 บทนี้เสร็จ รู้สึกในใจลูกบังเกิดความปิติยินดีอย่างอธิบายไม่ถูก ความกังวลใจที่มีอยู่รอบๆ ตัวพลันมลายหายไปสิ้น พระองค์ได้สัมผัสจิตใจของลูกด้วยพระวาจาของพระองค์ที่ลูกได้เขียนถวายทั้งหมด พระองค์ได้ทรงตรัสกับลูกอีกแล้ว ใจของลูกคงมีแต่ความชุ่มฉ่ำและความปิติสุข ลูกขอแบ่งปันความรู้สึกอันเปี่ยมล้นนี้แก่ทุกๆ คนที่ได้อ่านบทสวด 2 บทนี้ของลูกพระเจ้าข้า

ขอพระองค์ทรงพระเจริญเทอญ

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 123

จงประกาศ....แก่คนที่ไม่รู้จักพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่เด็ก ลูกมีความฝันในใจที่จะเปิดสถานสงเคราะห์คนชราสักวันหนึ่ง แต่เมื่อมาถึงวันนี้ของชีวิต ลูกทราบดีว่า ความฝันนั้นคงจะเป็นแค่ความฝัน แต่ลูกก็บอกตัวเองว่า แม้จะช่วยเหลือคนชราในระดับสร้างสถานสงเคราะห์ไม่ได้ แต่ลูกก็ยังสามารถสงเคราะห์ในระดับเล็กๆ ตามกำลังวังชาของผู้หญิงเล็กๆ คนหนึ่งได้

ลูกได้เริ่มไปบริจาคเงินให้สถานสงเคราะห์คนชราแห่งหนึ่งเมื่อสิบกว่าปีก่อน แต่เมื่อลูกได้รับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์โดยสมบูรณ์ ลูกรู้สึกว่า การบริจาคเงินนั้นใครๆ ก็ทำได้ ลูกอยากให้อะไรที่มากกว่าหรือมีค่ามากกว่าเงิน ตามที่พระมหาเยซูเจ้าได้ทรงสั่งสอนไว้ ลูกจึงตัดสินใจไปให้ “เวลา” ของลูก เพื่อเป็นการรับใช้พระองค์โดยการรับใช้เพื่อนมนุษย์ชราเหล่านั้น ตลอดเวลา 7ปีกว่าที่ผ่านมา ลูกบอกเจ้าหน้าที่ที่นั่นว่า ลูกไปช่วยงานที่นั่นเพราะลูกต้องการนำความรักของพระเจ้าไปให้คุณตาคุณยายที่นั่น แค่นั้น ลูกไปประกาศความรักของพระองค์ด้วยการกระทำ แต่ลูกไม่เคยแพร่ธรรมโดยการพูดถึงเรื่องพระเจ้าอย่างจริงๆ จังๆ เพราะในองค์กรที่เป็นราชการ ขืนบุ่มบ่ามพูดเรื่องพระเจ้า เดี๋ยวจะถูกมองว่าเป็นการไปเผยแพร่ศาสนา จะเสียหมด ลูกจึงปิดปาก ช่วยงาน และยิ้มเท่านั้น มาตลอดจนกระทั่ง...

เมื่ออาทิตย์ที่ผ่านมา มีกิจกรรมที่นั่นอย่างหนึ่ง ที่ลูกได้ชวนทีมงานคาทอลิกของเราไปร่วมช่วยเหลือและได้เชิญคุณพ่อองค์หนึ่งไปร่วมด้วย ทีแรกคุณพ่อรับปากว่าจะร่วมรับประทานอาหารเที่ยงที่นั่น แต่พอถึงเวลาจริงๆ คุณพ่อเกิดติดธุระ ต้องกลับก่อน และระหว่างการรับประทานอาหาร เจ้าหน้าที่ระดับสูงของที่นั่นได้ปรารภขึ้นมาว่า “ตอนที่คุณพี่บอกว่าจะมีบาทหลวงมาร่วมงานด้วย หนูวาดภาพในใจว่า บาทหลวงต้องเป็นฝรั่ง รูปร่างสูงใหญ่ มีหนวดเครา ใส่ชุดยาวคลุมเท้าเหมือนในภาพยนตร์ พอเห็นบาทหลวงที่มาเป็นคนไทย รูปร่างก็เหมือนพวกเราคนไทยทั่วไป รู้สึกแปลกใจมาก” ☺ เมื่อได้ยินดังนั้น ลูกทราบทันทีว่า สำหรับคนที่ไม่มีโอกาสได้รับรู้เรื่องพระเจ้าเลยนั้น ศาสนาคริสต์คงเป็นเรื่อง Myth หรือเรื่องลี้ลับไกลตัวหรืออย่างมากสุดก็คงเหมือนในภาพยนตร์ที่เขาเคยชม ลูกได้โอกาส ผู้ที่นั่งโต๊ะรับประทานอาหารด้วยวันนั้น เป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงของสถานสงเคราะห์แห่งนั้น ระดับผู้อำนวยการ และรองลงมา ลูกจึงค่อยๆ เริ่มเรื่องศาสนาของเรา โดยพูดถึงการสั่งสอนของพระมหาเยซูเจ้าในภาษาง่ายๆ และในบริบทที่พวกเขาจะเข้าใจ

...ลูกพูดถึงความรักว่า พระเยซูทรงสอนให้รักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตัวเราเอง ถึงแม้ว่าการทำเช่นนั้นจะเป็นเรื่องยากหรือเป็นไปไม่ได้เลยสำหรับมนุษย์ทั่วไป แต่การที่เรามีน้ำใจดีต่อผู้อื่น ไม่หวังร้าย ไม่มีเจตนาร้ายต่อผู้อื่น ช่วยเหลือผู้อื่นทุกครั้งที่มีโอกาส โดยไม่หวังผลตอบแทน นั่นก็ใกล้เคียงที่สุดกับคำสั่งสอนที่ให้รักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตัวเราเอง ลูกเสริมว่า ทุกเช้าก่อนลูกจะออกจากบ้าน ลูกจะขอพรจากพระแม่ จากพระมหาเยซูเจ้าแก่ทุกๆ คนที่ลูกจะพบในวันนั้น ซึ่งเท่ากับว่าพวกเขาก็ได้รับพระพรจากพระองค์แล้วในวันนั้น เช่นนี้ถ้าเปรียบไปก็คือเท่ากับ “การแผ่เมตตา” ในศาสนาของพวกเขา

เป็นต้น...

ปรากฏว่าพวกเขาฟังลูกพูดเรื่องพระเจ้าด้วยความสนใจและได้ซักถามอะไรต่อมิอะไรอีกเยอะแยะ เผลอแป๊ปเดียวเวลาผ่านไปชั่วโมงกว่า แต่ช่วงบ่ายยังมีโปรแกรมต่อ เราจบการสนทนาวันนั้นด้วย 2 ประโยคจากผ.อ.และผู้ช่วยที่มีค่าสำหรับลูกที่สุดในรอบ 7 ปีที่ลูกไปช่วยงานที่นั่น “น่าสนใจจังเลย อยากฟังเรื่องพระเจ้าอีก” “ตอนนี้พวกเราเข้าใจแล้วว่าที่พี่มาช่วยที่นี่มาตลอด เพราะพี่รักพระเจ้าของพี่นั่นเอง” เย็นนั้นก่อนกลับบ้านหลังจากยกมือไหว้อำลากันเสร็จ ลูกพูดขึ้นมาว่า “พระเจ้าอวยพรค่ะ” ปรากฏว่าผู้ใหญ่ที่มาส่งลูกทั้ง 3 คน พูดพร้อมกันพร้อมรอยยิ้มว่า “พระเจ้าอวยพรค่ะ” ☺☺☺

ระหว่างนั่งรถกลับบ้าน ลูกยิ้มแก้มแทบปริจากแก้มซ้ายยังแก้มขวา ลูกคิดตามประสนคนเซ่อบริสุทธิ์ว่า หากคาทอลิกคนไทยทั้งประเทศตระหนักว่า การประกาศข่าวดีของพระเป็นเจ้าเป็นหน้าที่โดยตรงของพวกเรา โดยเฉพาะแก่คนที่ไม่รู้จักพระองค์แล้ว ตัวเลขของจำนวนประชากร คาทอลิกในประเทศไทย ก็คงจะเป็นไปได้ที่จะเพิ่มขึ้นเป็น 2 ล้าน หรือ 20 ล้านคนได้ในอนาคต (?)

“เหตุฉะนั้น เจ้าทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้เป็นสาวกของเรา” มัทธิว 28:19

อาแมน

ลูกของพระ: องคนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 124

ความงามของสตรี

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันที่ 8 มีนาคม 2547 ที่ผ่านมาเป็นวันสตรีสากล ประเทศต่างๆ ต่างก็มีการฉลองวันดังกล่าวตามแต่ขนบธรรมเนียมประเพณีของตน เพราะสตรีถือเป็นประชากรโลกที่มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าบุรุษ แม้ว่าในชีวิตจริง สตรีเป็นจำนวนมากในโลกนี้ที่ยังถูกกดขี่และไม่ได้รับสิทธิทัดเทียมเท่ากับบุรุษก็ตาม

พูดถึงสตรีลูกก็อดไม่ได้ที่จะพูดถึงความสวยความงาม เพราะสตรีกับความสวยงามเป็นของคู่กันอยู่แล้ว สตรีเป็นจำนวนมากอีกเหมือนกันที่ยอมทุ่มเทเงินทองไม่อั้นเพียงให้ได้มาซึ่งความสวยงาม

แต่...จริงๆ แล้วอะไรถึงจะเรียกว่าเป็นความงามของสตรี?

คนวัยเท่าลูกหรือแก่กว่าลูกคงจะจำนางเอกคนดังในภาพยนตร์เรื่อง My Fair Lady ได้ เธอผู้นั้นได้รับการยกย่องว่าเป็นสตรียอดเสน่ห์ที่สง่างาม Audrey Hepburn นั่นเอง นอกจากเรือนร่างและบุคลิกอันเป็นเลิศแล้ว จิตใจเธอยังงดงามยิ่งกว่าอีก เธอเขียนในหนังสือเล่มหนึ่ง ชื่อว่า The Beauty of a Woman ถึงความงามของสตรีไว้ดังนี้ว่า

THE BEAUTY OF A WOMAN

* For attractive lips, speak words of kindness.
* For lovely eyes, seek out the good in people.
* For a slim figure, share your food with the hungry.
* For beautiful hair, let a child run his or her fingers through it once a day.
* For poise, walk with the knowledge that you never walk alone.

*People, even more than things, have to be restored, revived, reclaimed and redeemed, never throw out anyone.

*Remember, if you ever need a helping hand, you'll find them at the end of each of your arms.

*As you grow older, you will discover that you have two hands, one for helping yourself, the other for helping others.

*The beauty of a woman is not in the clothes she wears, the figure that she carries, or

the way she combs her hair. The beauty of a woman must be seen from in her eyes because that is the doorway to her heart , the place where love resides.

*The beauty of a woman is not in a facial mode, but the true beauty in a woman is reflected in her soul. It is the caring that she lovingly gives, the passion that she shows. The beauty of a woman grows with the passing years.

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกคงไม่สามารถพูดถึงความงามของสตรีได้ดีและลึกซึ้งกว่าดาราหญิงผู้ยิ่งใหญ่คนนี้ นอกจากคิดถึงพระวาจาของพระองค์ว่า

“The Lord does not look at the things man looks at.
Man looks at outward appearance, but the Lord looks at the heart.” Samuel 16:7

“A kindhearted woman gains respect” *Proverbs 11:16*

ลูกจะขอถวาย “ความงามของสตรี” ของดาราผู้นี้เป็นภาษาไทยในบทสวดบทต่อไปของลูก พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 125

ความงามของสตรี

ข้าแต่พระเป็นเจ้า บทสวดบทที่แล้วของลูก ลูกได้ถวายคำจำกัดความของ “ความงามของสตรี” ตามที่ดาราหญิงอมตะนิรันดร์กาล Audrey Hepburn ได้เขียนไว้ในภาษาอังกฤษ บทสวดนี้ลูกขอเขียนถวายอีกครั้งเป็นภาษาไทยพระเจ้าข้า

ความงามของสตรี

* ถ้าอยากได้ริมฝีปากสวย ให้เอ่ยวาจาที่เปี่ยมด้วยความเมตตา

* ถ้าอยากได้ตาสวย ให้มองหาความดีในผู้อื่น

* ถ้าอยากได้รูปร่างสวย ให้แบ่งอาหารแก่ผู้ที่หิวโหย

* ถ้าอยากได้ผมสวย ให้เด็กเล็กๆเอามือสางผมอย่างน้อยวันละครั้ง

* ถ้าอยากมีความสง่างาม ให้เดินโดยคิดเสมอว่าจะไม่เดินคนเดียว

* มนุษย์นั้นต้องการการฟื้นฟู การรื้อฟื้น การกลับคืน และการชดเชย อย่าปล่อยปละละเลยใครเป็นอันขาด

* จำไว้ว่า ถ้าเธอต้องการมือที่มาช่วยเหลือ มันอยู่ที่ปลายแขนนั่นเอง เมื่อเธอมีอายุมากขึ้น เธอจะค้นพบว่า เธอมีมือ 2 มือ มือหนึ่งสำหรับช่วยตัวเอง อีกมือหนึ่งมีไว้ช่วยผู้อื่น

* ความงามของสตรีไม่ได้อยู่ในเสื้อผ้าอาภรณ์ที่เธอสวมใส่ เรือนร่างที่เธอมี หรือเรือนผมที่เธอทำ ความงามของสตรีต้องมาจากดวงตาของเธอ เพราะมันคือประตูสู่หัวใจ ที่ที่ความรักพำนักอยู่

* ความงามของสตรีไม่ใช่อยู่แค่บนใบหน้า แต่ความงามที่แท้จริงของสตรีอยู่ที่จิตวิญญาณของเธอ อยู่ที่ความดูแลเอาใจใส่ที่เธอให้คนรอบข้างจากใจ อยู่ที่ความรักที่เธอแสดงออก ความงามของสตรีเพิ่มขึ้น-ไม่ได้ลดลง-ตามวัยของเธอ

“พระเจ้าทอดพระเนตรไม่เหมือนกับที่มนุษย์ดู มนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระเจ้าทอดพระเนตรจิตใจ” 1ซามูแอล 16:7

“สตรีงามสง่าย่อมได้รับเกียรติ” สุภาษิต 11:16

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 126
จงประกาศ...ทุกครั้งที่มีโอกาส

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกสวดทูลต่อพระองค์ทุกๆวันว่าลูกยินดีถวายตนในการรับใช้พระองค์อย่างสุดกำลังสุดความสามารถ แล้วพระองค์ก็ทรงใช้ลูกในทางที่ลูกเองจะไม่สามารถคาดคิดได้เลยด้วยตัวของลูกเองเสมอๆ

ต้นเดือนมี.ค. 2004 ที่ผ่านมา อยู่ๆ สถานีโทรทัศน์ช่องหนึ่งก็ติดต่อมาจะเชิญลูกไปออกรายการสัมภาษณ์ของแหม่มกงสุลกิตติมศักดิ์ประเทศไทยประจำประเทศหนึ่ง ที่นอกจากออกรายการในประเทศไทยแล้ว ยังแพร่ภาพไปยังประเทศข้างเคียงคือ พม่า ลาว เวียตนาม แถม ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และยังผ่าน Thai TV Global Network ไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศอื่นๆ อีก 158 ประเทศ เขาจะเชิญนักธุรกิจหรือบุคคลที่น่าสนใจไปสัมภาษณ์ เพื่อให้ชาวต่างประเทศที่สนใจมาซื้อสินค้าหรือร่วมลงทุนกับผู้ถูกสัมภาษณ์ เขาบอกว่าผู้ชมในประเทศไทยนอกจากจะเป็นคนไทยแล้ว ยังมีบรรดาทูตานุทูตต่างๆ รวมราว 10 ล้านคนเศษ บวกต่างประเทศทั้งหมดก็คงเป็นสิบๆ ล้านคน

ทันทีที่ลูกทราบถึงรายละเอียดดังกล่าว ลูกบอกตัวเองทันทีว่ามันไม่น่าเป็นไปได้ เพราะธุรกิจของลูกยังไม่ดังระดับสากลและตัวลูกเองก็เป็นเพียงนักธุรกิจเล็กๆ คนหนึ่ง แต่เมื่อหายตื่นเต้นแล้ว ลูกคิดทันทีว่าคงเป็นน้ำพระทัยของพระองค์และลูกต้องใช้โอกาสนี้ประกาศพระองค์ให้ชาวโลกทราบให้ได้ แต่เป็นรายการธุรกิจ ลูกจะไปพูดเรื่องพระเจ้าได้อย่างไร พอดีลูกกำลังจะเดินทาง จึงให้ลูกสาวติดต่อไปยังผู้ติดต่อมาว่า ช่วยอีเมล์ถามผู้สัมภาษณ์ซึ่งขณะนั้นยังอยู่ประเทศของเขาว่า ถ้าในระหว่างสัมภาษณ์ลูกจะพูดเรื่องของพระเจ้าจะได้ไหม ปรากฏว่าคำตอบที่ได้มาคือ “เขาไม่ Mind” ลูกดีใจและตื่นเต้นมาก สวดตลอดสัปดาห์ที่อยู่ต่างประเทศ ขอให้พระจิตเจ้าโปรดดลใจให้ลูกพูดในสิ่งซึ่งถูกพระทัยของพระองค์ และตามน้ำพระทัยของพระองค์ ลูกตื่นเต้นเรื่องที่จะได้ประกาศพระองค์ให้คนเป็นล้านๆ คนทราบมากกว่าเรื่องที่ลูกจะพูดเกี่ยวกับธุรกิจของลูกเสียอีก

เมื่อถึงวันอัดเทป ทันทีที่ได้ทักทายทำความรู้จักกันลูกรีบเน้นกับเขาว่า ลูกจะพูดเกี่ยวกับพระเจ้าในระหว่างคุยกันนะ เขาคงเพิ่งเห็นนักธุรกิจที่ถูกเขาสัมภาษณ์สนใจจะพูดเรื่องพระเจ้ามากกว่าธุรกิจของตนเอง จึงยิ้มอย่างอารมณ์ดีตอบว่า “เอาซิ” ลูกก็สวดในใจว่าขอให้พระจิตเจ้าทรงนำลูกในระหว่างถูกสัมภาษณ์เถิด

ปรากฏว่าพอมาถึงจังหวะหนึ่ง เขาก็เปิดโอกาสให้ลูกได้พูดถึงเรื่องพระเจ้า ลูกได้ประกาศถึงความเชื่ออันปราศจากเงื่อนไขของลูก และยังได้พูดถึงหนังสือ “บทสวดของฉัน” ซึ่งลูกกำลังมีโครงการจะเขียนเป็นภาษาอังกฤษและส่งไปยังสำนักพิมพ์ 3 ประเทศ คือ อเมริกา อังกฤษ และออสเตรเลีย และหากมีสำนักพิมพ์ไหนสนใจและพิมพ์จำหน่าย ลูกก็จะยกเงินที่จำหน่ายได้ทั้งหมดให้มูลนิธิหนึ่งของคุณพ่อองค์หนึ่งที่ลูกเคารพรัก หากไม่มีใครสนใจเลย ลูกก็ถือว่าลูกได้ประกาศว่าแม้ประเทศไทยจะไม่ใช่เป็นประเทศที่มีศาสนาคริสต์เป็นศาสนาประจำชาติ แต่ก็มีคนไทยตัวเล็กๆ ที่รักพระเจ้าอย่างสิ้นสุดจิต

ใจ

6 ปีก่อนตอนที่ลูกได้ไปแบ่งปันที่ Subic Bay ประเทศฟิลิปปินส์ต่อหน้าผู้แทนจาก ASEAN 9 ประเทศ ลูกรู้สึกว่าเป็นวันประกาศพระเจ้าของลูกที่ตื่นเต้นที่สุดในชีวิต แต่ในวันเสาร์ที่ 24 เมษายน 2004 เวลา 12.25 น. ที่โทรทัศน์ช่อง 11 ลูกจะมีโอกาสประกาศเรื่องพระเจ้าให้คนเป็นสิบๆ ล้านคนฟัง พระองค์ยิ่งใหญ่จนลูกหาตัวเองไม่เจอแล้วพระเจ้าข้า

"เจ้าทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน" มาระโก 16:15

"องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าวประเสริฐ
ควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น" 1 โครินธ์ 9:14

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 127

The Final Analysis

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอนำคำสั่งสอนของบุญราศีคุณแม่เทเรซาแห่งกัลกัตตาที่ลูกชอบมาก
และยึดถือเป็นหลักปฏิบัติในชีวิตมาถวายเป็นบทสวดต่อพระองค์ดังต่อไปนี้พระเจ้าข้า

People are often unreasonable,	คนส่วนใหญ่มักจะไม่มีเหตุผล
Illogical and self-centered;	ขาดสามัญสำนึกและเอาตัวเองเป็นที่ตั้ง
Forgive them anyway!	ก็จงให้อภัยพวกเขาเถิด
If you are kind, people may accuse you	ถ้าท่านใจดี คนอาจจะหาว่า
Of selfish, ulterior motives;	ท่านเห็นแก่ตัว หรือมีความประสงค์ที่ซ่อนเร้น
Be kind anyway!	ก็จงเป็นคนใจดีต่อไปเถิด
If you succeed, you will win some	ถ้าท่านประสบความสำเร็จในชีวิต
False friends and some true enemies;	ท่านจะได้เพื่อนไม่แท้และศัตรูไม่เทียม
Succeed anyway!	ก็จงสำเร็จต่อไปเถิด
If you are honest and frank,	ถ้าท่านสัตย์ซื่อและตรงไปตรงมา
People may cheat you;	คนอื่นอาจจะฉ้อโกงท่าน
Be honest and frank anyway!	ก็จงสัตย์ซื่อและเป็นคนตรงต่อไปเถิด
What you spend years building,	สิ่งที่ท่านใช้เวลาเป็นปีๆในการสร้าง
Someone could destroy overnight;	คนบางคนอาจทำลายในเวลาเพียงชั่วข้ามคืน
Build anyway!	ก็จงสร้างต่อไปเถิด
If you find serenity and happiness,	ถ้าท่านค้นพบความสงบใจและความสุข
They may be jealous;	พวกเขาอาจจะอิจฉาริษยา
Be happy anyway!	ก็จงมีความสุขต่อไปเถิด
The good you do today,	ความดีที่ท่านทำวันนี้
People will often forget tomorrow;	คนส่วนใหญ่จะลืมภายในพรุ่งนี้
Do good anyway!	ก็จงทำความดีต่อไปเถิด

Give the world the best you have,
And it may never be enough;
Give the world the best you've got anyway!
You see, in the final analysis,
It is between you and God.
It was never between
You and them anyway.!

จงให้สิ่งที่ดีที่สุดที่ท่านมีแก่โลก
แม้มันอาจจะไม่เพียงพอ
ก็จงให้สิ่งที่ดีที่สุดที่ท่านมีต่อไปเถิด
ท่านจะเห็นว่า ในการวิเคราะห์ถึงแก่นแท้
มันเป็นเรื่องระหว่างท่านกับพระเจ้า
มันไม่เคยเป็นเรื่องระหว่าง
ท่านกับมนุษย์คนอื่นเลย!

"อย่าให้คนใดทำชั่วตอบแทนการชั่ว แต่จงหาทางทำดีเสมอต่อพวกท่านเอง และต่อคนทั้งปวงด้วย" 1 เธสะโลนิก้า 5:15

"สิ่งที่ดีนั้นจงยึดถือไว้ให้มั่น" 1 เธสะโลนิก้า 5:21

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 128

Interview with God

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกไม่ทราบว่าใครเป็นผู้เขียนบทสัมภาษณ์ข้างล่างนี้ แต่ลูกขออนุญาตพระองค์สมมติตัวลูกเองเป็นลูกของพระองค์ผู้โชคดีคนนั้นเถิด พระเจ้าข้า

I dreamed I had an interview with God.

"So you would like to interview me?" God asked

"if you have the time," I said

God smiled.

"My time is eternity... ... what questions do you have in mind for me?"

"What surprises you most about humankind?"

God answered...

"That they get bored with childhood, they rush to grow up and then long to be children again."

"That they lose their health to make money... and then lose their money to restore their health."

"That by thinking anxiously about the future, they forget the present, such that they live in neither the present nor the future."

"That they live as if they will never die, and die as though they had never lived."

God's hand took mine and we were silent for awhile.

And then I asked, "As a parent, what are some of life's lessons you want your children to learn?"

"To learn they cannot make anyone love them. All they can do is let themselves be loved."

"To learn that it is not good to compare themselves to others."

"To learn to forgive by practicing forgiveness."

"To learn that it only takes a few seconds to open profound wounds in those they love, and it can take many years to heal them."

"To learn that a rich person is not one who has the most, but is one who needs the least."

"To learn that there are people who love them dearly, but simply do not yet know how to

express or show their feelings."

"To learn that two people can look at the same thing and see it differently."

"To learn that it is not enough that they forgive one another, but they must also forgive themselves."

"Thank you for your time," I said humbly.

"Is there anything else you'd like your children to know?"

God smiled and said...

"Just know that I am here."

"Always."

"But it was because the Lord loved you." *Deuteronomy 7:8*

"...because the Lord your God loves you" *Deuteronomy 23:5*

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 129
การสัมภาษณ์พระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขออนุญาตพระองค์นำบทสัมภาษณ์นี้มาเขียนเป็นภาษาไทย ถวายพระองค์อีกครั้งพระเจ้าข้า

ฉันฝันว่าฉันมีโอกาสได้สัมภาษณ์องค์พระผู้เป็นเจ้า
“เป็นอันว่าเธออยากสัมภาษณ์เรารึ” พระองค์ทรงเอ่ยขึ้น
“ถ้าพระองค์ทรงมีเวลา พระเจ้าข้า” ฉันทูลตอบ
พระองค์ทรงยิ้ม
“เวลาของเราคือชั่วนิจนิรันดร์ เธออยากถามอะไรล่ะ?”
“พระองค์ทรงแปลกพระทัยอะไรที่สุดเกี่ยวกับมนุษยชาติ?”
พระองค์ทรงตอบว่า
“ที่ว่ามนุษย์เบื่อการเป็นเด็ก พวกเขารีบเร่งที่จะโตขึ้น แล้วก็ปรารถนาที่จะเป็นเด็กอีก”
“ที่ว่ามนุษย์หาเงินจนเสียสุขภาพ แล้วก็ยอมเสียเงินเสียทองเพื่อรักษาสุขภาพนั้นให้กลับคืนมา”
“ที่ว่ามนุษย์กังวลเกี่ยวกับอนาคตจนลืมปัจจุบัน จนมีความเป็นอยู่ที่ไม่เป็นทั้งปัจจุบันและอนาคต”
“ที่ว่ามนุษย์ดำรงชีวิตเหมือนพวกเขาจะไม่มีวันตาย และตายลงเหมือนไม่เคยมีชีวิตอยู่”
แล้วพระองค์ก็ทรงยื่นพระหัตถ์มาจับมือฉัน ท่ามกลางความเงียบสงัดชั่วครู่
แล้วฉันก็ทูลถามต่อ
“ในฐานะเป็นพระบิดาของมนุษย์ พระองค์ทรงต้องการให้ลูกของพระองค์เรียนรู้อะไรบ้างในชีวิต พระเจ้าข้า”
“เรียนรู้ว่าพวกเขาไม่สามารถบังคับให้คนอื่นรักเขาได้ สิ่งที่ทำได้คือ ต้องทำให้ตัวเองเป็นที่รักของคนอื่น”
“เรียนรู้ว่ามันเป็นการไม่ดีที่จะเปรียบเทียบตนเองกับผู้อื่น”
“เรียนรู้ถึงความหมายของการให้อภัย โดยการให้อภัยจริงๆ”
“เรียนรู้ว่ามันใช้เวลาเพียงไม่กี่วินาทีในการสร้างความปวดร้าวให้แก่ผู้ที่เรารัก และใช้เวลาหลายปีกว่าจะสมานแผลหัวใจนั้นได้”
“เรียนรู้ว่าคนรวยไม่ใช่ผู้ที่มีมากที่สุด แต่เป็นผู้ที่ต้องการน้อยที่สุด”
“เรียนรู้ว่ามีคนที่รักพวกเขาอย่างยิ่ง แต่ไม่ทราบจะสื่อความรักนั้นจากใจได้อย่างไร”
“เรียนรู้ว่าคนสองคนสามารถมองของสิ่งเดียวกันและเห็นเป็นของต่างกันได้”

“เรียนรู้ว่ามันไม่เป็นการเพียงพอที่จะให้อภัยซึ่งกันและกันเท่านั้น แต่ต้องให้อภัยตัวเองด้วย”
“ขอบพระคุณอย่างที่สุดสำหรับเวลาของพระองค์ พระเจ้าข้า”
ฉันทูลด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างที่สุด
“มีอะไรที่พระองค์ทรงต้องการให้ลูกๆของพระองค์ทราบอีกไหม พระเจ้าข้า”
พระเจ้าทรงยิ้ม และตรัสตอบว่า
“เพียงแต่รู้ว่าเราอยู่ที่นี่...เสมอ...”

“แต่เพราะพระเจ้าทรงรักท่านทั้งหลาย” ฉธบ 7:8
“เพราะว่าพระเยโฮวาพระเจ้าของท่านทรงรักท่าน” ฉธบ 23:5

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 130

คุณแม่

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอกราบขออภัยต่อพระองค์ที่ว่างเว้นการเขียนบทสวดถวายพระองค์มากว่า 2 เดือน ลูกทราบดีว่าพระองค์ทรงให้อภัย เพราะพระองค์ทรงทราบถึงเรื่องราวต่างๆที่ได้เกิดขึ้นกับลูกในช่วง 2 เดือนที่ผ่านมานั้น

คุณแม่ของลูกวัย 88 ปี ได้หกล้มในต้นเดือนพฤษภาคมที่ผ่านมา และต่อมาพระองค์ก็ทรงให้เทวดามารับคุณแม่ไปอยู่กับพระองค์บนสวรรค์

ถึงวันนี้ลูกก็ยังคงรู้สึกถึงความว่างเปล่าในหัวใจ อาทิตย์ แรกๆที่คุณแม่ไปเฝ้าพระองค์ ความรู้สึกว่างเปล่านั้นได้ฝังลึกลงไปในหัวใจลูกจนสุดก้นบึ้ง เป็นความรู้สึกที่เหงาและเปล่าเปลี่ยวจนอธิบายไม่ถูก แม้อายุลูกเองจะถึงปูนนี้แล้วก็ตาม ลูกไม่ทราบถึงความผูกพันของแม่ลูกคู่อื่น แต่สำหรับลูกแล้ว คุณแม่เป็นสายสัมพันธ์เส้นเดียวและเส้นสุดท้ายระหว่างลูกกับอดีต และเป็นสายใยเชื่อมโยงลูกกับความใสบริสุทธิ์ของชีวิต ลูกได้ประสบกับมลภาวะของชีวิตมาอย่างโชกโชน แต่ทุกครั้งที่ลูกไปหาคุณแม่ ลูกจะรู้สึกว่า ลูกอยู่อีกโลกหนึ่ง เป็นโลกที่บริสุทธิ์ ปราศจากมลภาวะใดๆ เป็นโลกที่สะอาด บริสุทธิ์ เป็นโลกที่มีแต่ความรักที่เราให้ซึ่งกันและกัน เป็นโลกที่เราจะทำอะไรง่ายๆซื่อๆด้วยกัน เช่น แย่งตักไอศครีมจากถ้วยเดียวกันถึงจะอร่อย หรือเมื่อเวลาที่ลูกพาคุณแม่มาค้างที่บ้าน ลูกจะต้องนอนกอดท่าน ท่านจะเอามือลูกไปจุ๊บๆ และแหย่เล่นว่า ลูกไม่มีแม่มากี่ชาติเนี่ย ถึงรักท่านเช่นนั้น

มาบัดนี้ ลูกไม่ทราบจะหันไปหาผู้ใดเพื่ออัดฉีดความบริสุทธิ์ให้แก่จิตวิญญาณ ลูกมองรอบข้าง และเกิดความเบื่อหน่ายเหลือเกิน สังคมทุกวันนี้มีแต่แก่งแย่งชิงดีกัน หักหลังหักหน้า แม้กระทั่งเอาถึงชีวิตกันเพียงเพื่อผลประโยชน์ เงินทองกลายเป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ความจริงใจซึ่งกันและกันหายากยิ่งกว่างมเข็มในมหาสมุทร ฯลฯ ลูกไม่มีที่หลบมุมเพื่อสูดออกซิเจนเข้าไปในจิตวิญญาณของลูกอีกแล้ว

แต่เมื่อตั้งสติได้ ลูกมีนี่! ลูกมีมุมหลบมลภาวะที่ถาวร แม้จะเป็นมุมที่ไม่มีคุณแม่อยู่ด้วย ลูกมีพระองค์ ลูกมีพระแม่เป็นมุมชีวิตที่ลูกได้ใช้พักผ่อนและพึ่งพิงมาตลอด แม้ตอนที่คุณแม่ยังอยู่กับลูก ลูกขอถอยตัวเองจากสิ่งต่างๆรอบข้าง และมาเฝ้าพระองค์และพระแม่ในยามนี้อย่างเงียบๆตามลำพัง เพื่อขอรับพระพรและความรักจากพระองค์มาสู่จิตใจของลูก และขออุทิศพระพรและความรักของพระองค์นี้ไปยังคุณแม่ผู้ซึ่งกำลังรับใช้พระองค์บนสวรรค์

ตลอดชีวิตของลูกที่ผ่านมา คุณแม่ได้เป็นเสาหลักแห่งจิตใจ น้ำพุแห่งความสุขสดชื่นของชีวิต และเป็นที่พักพิงของจิตวิญญาณของลูก

ลูกไม่ทราบจะเขียนอะไรต่อในบทสวดนี้ เพราะนัยน์ตาของลูกได้เริ่มฝ้าฟางแล้ว นอกจากขอกราบขอบพระคุณพระองค์ที่ได้ประทานคุณแม่ผู้แสนประเสริฐเช่นนี้แก่ลูก ขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงประทานโอกาสให้คุณแม่ได้รู้จักพระองค์ในบั้นปลายชีวิตท่าน และขอบพระคุณพระองค์ที่ได้กรุณาให้ลูกเป็นผู้ประกาศข่าวดีนี้แก่คุณแม่เอง

ขอพระองค์ทรงพระเจริญเทอญ

"แม่ว่าอย่างไร ฉันจะกระทำตามทุกอย่าง" นางรูธ 3:5

"ผู้ที่วางใจในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็จะยังมีชีวิตอีก
และทุกคนที่มีชีวิตและวางใจในเราจะไม่ตายเลย" ยอห์น 11:25-26

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 131
ความกล้าที่จะปฏิเสธ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ประเทศไทยเราเป็นประเทศที่น่าอยู่ที่สุดในโลก และมีขนบธรรมเนียมประเพณีที่อ่อนหวานและ unique ที่ไม่มีประเทศอื่นในโลกนี้มีกัน เป็นต้นว่าความเกรงใจและความมีน้ำใจ ซึ่งศัพท์สองคำนี้แปลไม่ได้ในภาษาอื่น ลูกเคยได้ยินเพื่อนคนหนึ่งพูดว่า การเกรงใจกันเป็นสมบัติของผู้ดี แต่ในยุคที่พวกเราต้องเซ็นวัตถุประสงค์ในสำเนาบัตรประชาชนก่อนใช้ทำธุรกรรม มิฉะนั้นเราอาจติดหนี้ติดสินเป็นล้านโดยไม่รู้เรื่อง ความเกรงใจอาจจะเป็นบ่อเกิดของความหายนะได้

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ถ้ามีเหตุการณ์ทีเราเห็นแน่ชัดว่าเพราะความเกรงใจจะก่อให้เกิดความเสียหายขึ้น และได้ทักท้วงตักเตือนสติผู้ที่เกี่ยวข้องแล้ว แต่เพราะความเกรงใจ พวกเขาก็ยังไม่กล้าปฏิเสธอีก นี่คือเอกลักษณ์ของคนไทยส่วนใหญ่ !

อดีตประธานาธิบดีเรแกนแห่งสหรัฐอเมริกาผู้ล่วงลับไปแล้ว เคยกล่าวไว้ว่า “คุณสมบัติที่สำคัญของผู้นำข้อหนึ่งคือความกล้าในการปฏิเสธ หากสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง”

มีเรื่องเล่าเรื่องหนึ่งว่า มีหนูฝูงหนึ่ง เวลาไปไหนมาไหนจะไปกันทั้งฝูง และจะตามตัวผู้นำอยู่เสมอ วันหนึ่งหัวหน้าหนูพาฝูงวิ่งมาถึงหน้าผา ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ คิดว่าหน้าผาคงไม่สูงเท่าไรจึงกระโดดลงไป หนูทั้งฝูงก็กระโดดตาม ผลปรากฏว่าตายเรียบทั้งฝูง ! นิทานเรื่องนี้เป็นนิทานเปรียบเทียบของพวกฝรั่งเขา แต่ลูกรู้สึกว่าเหมาะกับชีวิตคนไทยมากกว่า

เร็วๆ นี้มีเพื่อนคนหนึ่งเล่าให้ฟังว่าเขาได้ชมภาพยนตร์เรื่องหนึ่งเกี่ยวกับนาซีตอนสงครามโลกครั้งที่สอง พวกนาซีจับเชลยสงครามมาและถามทีละคนว่า “เจ้าเชื่อพระเจ้าไหม?” คนแรกตอบว่า “เชื่อ” เปรี้ยง! พวกนาซียิงทิ้งทันที “คนต่อไป” “เจ้าเชื่อในพระเจ้าไหม?”...เพื่อนคนนั้นถามลูกว่า ถ้าลูกเป็นคนถัดไปลูกจะตอบยังไงลูกตอบทันทีว่า “ฉันจะตอบว่าฉันเชื่อ” เพื่อนคนนั้นแย้งตอบ “คิดให้ดีนา ถ้าคุณตอบเช่นนั้น คุณตายทันที แต่ถ้าคุณรักษาชีวิตไว้ คุณยังมีโอกาสรับใช้พระเจ้าแล้วค่อยขอโทษพระทีหลัง พระให้อภัยอยู่แล้ว” เอาล่ะซิ เพื่อนก็ถูกนะ เอ! ทำยังดี ตอบยังไงดี ลูกถามต่อ “เกิดฉันตอบว่า ไม่เชื่อ แล้วยังถูกยิงตายล่ะ มิแย่หรือ ไม่มีโอกาสขออภัยต่อพระ แล้วยังตกนรกอีกด้วย” ปรากฏว่ากว่าจะคิดว่าจะตอนนาซีอย่างไรดีคงถูกยิงตายไปซะก่อน ☺

เรื่องหนูตามหัวหน้าหนูกระโดดลงเหวตายกับคนถูกนาซีทดสอบความเชื่อ มันต่างกัน แต่มันเป็นคนละเรื่องเดียวกัน ลูกมองว่าไม่ว่าอะไรก็แล้วแต่ในชีวิต การตัดสินใจในทุกๆ อย่างจะขึ้นอยู่ที่ว่า เรามีความเชื่อความศรัทธาในพระระดับไหน หากคนผู้นั้นมีความเชื่อความศรัทธาในพระเจ้าโดยปราศจากเงื่อนไขแล้ว เขาจะเลือกพระก่อนอย่างอื่นเสมอ เพราะทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำในชีวิต เขาจะทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระ อย่างอื่นเป็นรองหมด เขาจะกล้าหาญที่จะแตกต่างในยามที่ถูกชักจูงให้เดินตามกันดั่งฝูงหนูตกเหว แต่ในเวลาเดียวกันเขาก็จะกล้าหาญพอที่จะยอมถูกยิงตายโดยไม่ยอมละทิ้งความเชื่อ

ของเขา

เอ! สรุปแล้วหนูรอด แต่คนตาย คำว่า “อุดมการณ์” มันก็เข้าใจยากอย่างนี้แหละ

“ศักดิ์ศรีจงมีแก่ผู้ชอบธรรม” อิสยาห์ 24:16

“คนที่ประพฤติตามธรรมบัญญัติต่างหากที่พระเจ้าทรงถือว่าเป็นผู้ชอบธรรม” โรม 2:13

อาแมน

ลูกของพระ: องค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 132

พระเจ้า...ทุกเวลา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนอาจารย์ที่ลูกเคารพรักได้ส่งบทสวดมาให้ลูกดังต่อไปนี้

Happy Moments,	praise God.
Difficult moments,	seek God.
Quiet moments,	worship God.
Painful moments,	trust God.
Every moment,	thank God.

ยามสุข	จงสรรเสริญพระเจ้า
ยามทุกข์ยากลำบาก	จงแสวงหาพระองค์
ยามเงียบสงบ	จงบูชาพระองค์
ยามเจ็บปวด	จงวางใจในพระองค์
ทุกวินาทีของชีวี	จงขอบพระคุณพระองค์

และในยามนี้ ลูกขอขอบพระคุณพระองค์ที่ประทานพระพรให้ลูกรู้จักอาจารย์ผู้นี้ที่ส่งพระวาจามาให้ลูกเป็นการหนุนใจเสมอตลอดมา

ขอพระองค์โปรดประทานพระพรแก่อาจารย์ท่านนี้ และทุกคนที่ได้อ่านบทสวดสั้นๆ บทนี้เทอญ

“Devote yourselves to prayers,
keeping alert in it with an attitude of thanksgiving.” Colossians 4:2

“จงขะมักเขม้นอธิษฐาน จงเฝ้าระวังอยู่ในการนั้นด้วยขอบพระคุณ” โคโลสี 4 : 2

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 133

ความสมหวัง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนพระสงฆ์องค์หนึ่งได้เชิญลูกไปแบ่งปันที่วัดของท่าน ตอนท้ายๆ ลูกได้แบ่งปันว่า ทุกวันนี้ลูกได้สอนให้ลูกๆ ทุกคนมีความเชื่อและความไว้วางใจในพระองค์อย่างปราศจากเงื่อนไข ไม่ว่าพวกเราทุกคนจะทำอะไร พวกเราจะทูลต่อพระองค์และขอพรจากพระองค์ แล้วพวกเราจะทำดีที่สุด หลังจากนั้นไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เราจะวางใจในพระองค์และถือว่านั่นเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ บ่อยครั้งที่พวกเราไม่ได้ในสิ่งที่ขอ แต่พวกเราจะขอบพระคุณพระเจ้าในสิ่งที่พวกเราไม่ได้ เพราะลูกจะบอกลูกๆ เสมอว่า พระเจ้าทรงทราบดีกว่าเรา การที่พระองค์ทรงปฏิเสธคำทูลขอของพวกเรา เพราะพระองค์ทรงมีเหตุผล และก็บ่อยครั้งอีกเช่นกัน หลังจากที่พวกเราไม่ได้ในสิ่งที่ขอ แต่ต่อมาผลกลับเป็นว่าเราได้สิ่งที่ดีกว่าเสียอีก ทำให้พวกเรายิ่งขอบพระคุณพระเจ้าและสรรเสริญพระองค์อย่างกตัญญูมากขึ้นอีก

การสอนลูกๆ และปลูกฝังความเชื่อความศรัทธาและความไว้วางใจในพระเจ้า โดยปราศจากเงื่อนไขในพวกเขาเช่นนี้ นอกจากทำให้พวกเขาเป็นลูกที่ดีของพระแล้ว ยังทำให้พวกเขาเป็นคนเข้มแข็ง รับความจริงของชีวิตได้ รับความผิดหวังได้โดยไม่ตีโพยตีพาย และที่สำคัญที่สุด ทำให้ครอบครัวของเรารู้สึกสมหวังในคำสวดทูลขอของพวกเราเสมอ และก่อให้เกิดความปีติสุขในจิตใจของทุกคน พวกเราจึงมีการขอบคุณพระเจ้าร่วมกันเป็นประจำเสมอๆ

ต่อมาลูกได้ฟังจากพระสงฆ์อีกองค์หนึ่งในการประชุมแห่งหนึ่ง ว่ามีหลายๆ คนบ่นว่าขออะไรจากพระแล้ว ไม่เห็นได้สมหวังเลย สงสัยว่าพระเจ้ามีจริงหรือเปล่า หรือหากพระเจ้ามีจริง พระองค์คงทรงนอนหลับมั้ง

ลูกคิดว่า หากจะสมหวังในทุกสิ่งทุกอย่างที่ทูลขอ เราต้องมีความไว้วางใจในพระองค์อย่างปราศจากเงื่อนไข และยอมรับตามน้ำพระทัยของพระองค์ เมื่อนั้นแหละ เราจะรู้สึกว่าเราได้ทุกสิ่งทุกอย่างสมหวังไปหมด

พระเจ้ามิได้ทรงนอนหลับเลย แต่เราต้องเปิดหูและเปิดใจฟังพระองค์ต่างหาก ☺

“จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า” 1 เธสะโลนิก้า 5:18

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 134

วันแม่

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันแม่ปีนี้เป็นวันมหามงคลของประชาชนคนไทย เพราะเป็นวันเฉลิมฉลอง 72 พรรษาของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ผู้ทรงเป็น “แม่ของปวงชนชาวไทย” ผู้ซึ่งเป็นที่รักและเทิดทูนของประชาชนคนไทยทั่วทั้งประเทศ

แม้ลูกจะได้ร่วมกับองค์กรต่างๆเฉลิมฉลองวโรกาสอันน่าปีตินี้ แต่ในด้านส่วนตัวแล้ว ลูกเก็บความเหงาหงอยไว้ในใจแต่เงียบๆ ลูกไม่มีคุณแม่ให้ลูกคุกเข่าให้ดอกมะลิในวันแม่อีกแล้ว

แล้วลูกก็สำนึกถึงความจริงอีกข้อหนึ่งในชีวิตว่า ในขณะนี้ ผู้ที่อาวุโสที่สุดในครอบครัวของลูกคือตัวลูกเอง ต่อไปนี้ผู้ที่จะถูกเรียกว่า “อาม่า” คือลูกเอง เพราะในขณะที่ชีวิตรุ่นหนึ่งได้จากโลกนี้ไป อีกรุ่นหนึ่งก็กำลังจะเกิดมาใหม่บนโลกนี้ทดแทนกัน เปรียบประดุจต้นไม้ที่ผลัดใบเก่าและผลิใบใหม่ออกมาฉันใดก็ฉันนั้น

และลูกก็ย้อนกลับมามองตัวลูกเองว่าได้ทำหน้าที่ “แม่” ในหลายทศวรรษที่ผ่านมาดีพอหรือไม่

ลูกเป็นแม่ที่ “สื่อ” กับลูกๆ เสมอ มาบัดนี้ลูกมาเป็นลูกของพระองค์ ลูกก็ตระหนักถึงหน้าที่ที่เพิ่มขึ้นของลูกที่สำคัญอย่างยิ่ง นั่นคือการสอนลูกๆให้เป็นลูกที่ดีของพระองค์

ลูกสอนลูกๆว่าให้เป็นคนกล้า กล้าที่จะเป็นลูกของพระ กล้าที่จะปฏิเสธความไม่ถูกต้อง กล้าที่จะเป็นพยานในพระองค์ด้วยการกระทำ

ตอนที่ลูกยังเป็นเด็ก คุณแม่จะสั่งสอนลูกๆเสมอด้วยปรัชญาขงจื๊อ แล้วลูกก็แอบไปขำขันว่าบางอย่างที่คุณแม่สอนนั้นไม่ทันสมัยกับชีวิตวัยของลูกซะแล้ว เช่นเดียวกับสิ่งที่ลูกสอนลูกๆ บางครั้งลูกๆก็ขำขันว่าสิ่งที่หม่ำมี่ของพวกเขาสั่งสอนนั้น ช่างไม่ทันสมัยเสียจริงๆ มีลูกคนหนึ่งเคยพูดขึ้นมาว่า สงสัยหม่ำมี่จะเป็นแม่คนเดียวในประเทศไทยที่สอนให้ลูกๆ ยอมรับผิดเวลาที่ทำผิด เพราะทุกคนในสังคมไทยเรา เวลาเกิดอะไรขึ้นจะปฏิเสธไว้ก่อน ไม่ก็ปัดความผิดไปให้คนอื่น ตัวเองเอาตัวรอดไว้ก่อน ลูกมาคิดดู เอ! ลูกก็มีประเด็นของเขานะ กระแสสังคมเราทุกวันนี้ มันสับสนเหลือเกิน ถูกก็กลายเป็นผิด ผิดก็กลายเป็นถูก แล้วเราควรจะสอนลูกอย่างไร ถึงจะให้พวกเขาเป็นคนดี แต่ก็เป็นคนแข็งแรงไม่ถูกกระแสสังคมพัดพาไปในทางที่ผิด?

ลูกขอพึ่งพระองค์ดีที่สุด ขอพระองค์ประทานสติปัญญาแก่ลูก ให้ลูกเป็นแบบฉบับที่ดีของพวกเขา ลูกบอกพวกเขาว่า ทุกๆ วันก่อนลูกไปทำงาน ลูกจะทูลต่อพระองค์ว่า ลูกจะทำทุกสิ่งทุกอย่างในวันนี้ เพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์ และขอพระองค์ประทานพระพรและความรักผ่านลูกไปสัมผัสทุกคนที่ลูกจะพบวันนี้และทุกๆ วัน การสวดภาวนาเช่นนี้ จะทำให้เราต้องตั้งมั่นอยู่แต่ในความดี เพราะเราสัญญาพระว่าเราจะดำรงชีวิตในวันนั้นเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ และการ

ขอพรให้ผู้อื่นทุกวันนั้น เป็นการเผื่อแผ่ความรักของพระ ทำให้เรามีใจเมตตา ไม่ขอแต่พรให้ตัวเอง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขอพระองค์โปรดประทานพระพรให้ลูกเป็นแม่คริสตชนที่ดี สามารถเป็นแบบฉบับแก่ลูกๆ ตามน้ำพระทัยของพระองค์เสมอไปเทอญ

“พวกท่านจงอุตส่าห์สอนถ้อยคำเหล่านั้นแก่บุตรหลานของท่าน” เฉลยธรรมบัญญัติ 6:7

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 135

คนเฝ้าขยะ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อเดือนก่อน ลูกมีโอกาสไปดูคอนเสิร์ตชุดหนึ่ง เป็นคอนเสิร์ตที่คนดูโทรทัศน์จ่ายเงินหรือเรียกง่ายๆ ว่า UBC ติดกันกว่าครึ่งค่อนกรุงเทพมหานคร และเป็นคอนเสิร์ตที่แปลกไปกว่าคอนเสิร์ตทั่วไป คือไม่มีการขายตั๋ว ผู้ที่จะเข้าชมต้องขวนขวายหาเส้นเอาเอง จึงปรากฏว่าผู้ที่ไปชมเป็นผู้ชมที่หลายหลากที่สุดทั้งวัยวุฒิและคุณวุฒิ คือมีตั้งแต่คุณพ่อ คุณแม่ อากง อาม่า หนุ่มสาวสายเดี่ยว ตลอดจนนักธุรกิจพันล้านหมื่นล้าน (เจ้าของสปอนเซอร์หลัก) และดารามากหน้าหลายตา

ปรากฏว่า เมื่อลูกไปถึง ยังมีเวลาเหลือก่อนคอนเสิร์ตเริ่มเกือบชั่วโมง ลูกมองไปมองมา ไม่มีเก้าอี้ให้นั่ง แย่ละซิ ยืนเกือบชั่วโมง ขาหักแน่ พอดีลูกเห็นผู้ใหญ่คนหนึ่งนั่งอยู่ตรงขั้นบันไดหน้าประตูคนเข้า เป็นบันได 3ชั้นยาวตลอดหน้าประตู ซึ่งขณะนั้นผู้คนเข้าแถวกันยาวเหยียด เตรียมเข้าไปกันอยู่แล้ว ลูกจึงตัดสินใจใช้วัยให้เป็นประโยชน์ อายุอย่างเรานั่งตรงบันไดคงไม่น่าเกลียดน่า ลูกจึงเดินดิ่งเข้าไปนั่งบนขั้นบนสุด ซึ่งสูงจากพื้นไม่มาก เพราะมีเพียง 3ขั้น ลูกสาวคนเล็กไม่ยอมนั่งด้วย พอดีเขาเจอเพื่อนๆ ของเขามาทั้งกลุ่มจึงยืนคุยกันอย่างสนุกสนาน ข้างๆ ทางขวาของลูกมีบูธขายน้ำดื่มและขนม ปรากฏว่าขายดีเป็นเทน้ำเทท่า เพราะคนมาดูคอนเสิร์ตเยอะมาก ทางซ้ายของลูกตรงขั้นบันไดที่ 2 บังเอิญคนนั่งคนเดิมคงลืมหรือไม่ก็ตั้งใจทิ้งไว้ มีถ้วยกระดาษน้ำอัดลมทิ้งอยู่ 2-3 ใบและซองขนม 2-3 ซอง

สักพักเดียว ผู้คนที่ยืนออกันอยู่หน้างาน พอเห็นมีถ้วยกระดาษและถุงขนมวางอยู่ตรงขั้น บันได ต่างก็เดินมาวางและทิ้งสิ่งที่ตนเองไม่ต้องการ ทั้งๆ ที่ลูกก็นั่งอยู่ทั้งคน ไม่นาน จากถ้วยกระดาษ 2-3 ใบ ก็กลายเป็นกองภูเขาขยะย่อมๆ ลูกนั่งมองพฤติกรรมของคนที่มาวางและทิ้งขยะตรงเท้าของลูกทั้งชั่วโมง และสรุปได้ว่าคนเหล่านั้นแบ่งได้เป็น 3 ประเภท

ประเภทที่ 1 เป็นประเภทที่ไม่แคร์ใคร เดินมาถึงพอเห็นมีถ้วยกระดาษกองอยู่ก็ทิ้งเลย โดยไม่แยแสเลยว่ามีคน (คือลูก) นั่งอยู่ติดกับถ้วยพวกนั้น

ประเภทที่ 2 เป็นประเภทที่มีความรู้สึกนึกคิดบ้าง แต่ก็ทำอยู่ดี คือพวกเหล่านี้จะมองหน้าลูกแว้ปหนึ่ง แล้วค่อยๆ วาง แล้วก็รีบเดินหนีไป

ประเภทที่ 3 เป็นประเภทที่รู้จักคำว่า “ความถูกต้อง” คืออะไร พวกเหล่านี้เดินเข้ามาทำท่าจะทิ้งขยะบ้าง แต่พอเห็นลูกนั่งอยู่ ก็ถามคนขายน้ำซึ่งยืนอยู่ข้างหน้าลูกว่า “น้องมีที่ทิ้งขยะไหม” คนขายน้ำก็จะชี้ไปทางหลังบูธซึ่งมีที่ให้ทิ้ง เพียงเดินอ้อมนิดเดียว คนประเภทที่ 3 เหล่านี้ ก็จะเดินอ้อมไป และทิ้งขยะให้ถูกที่

ลูกรวบรวมสถิติในใจ คนประเภทแรกจะมีมากที่สุด ประเภทที่ 2 รองลงมา และประเภทสุดท้ายน้อยที่สุด

จากประสบการณ์นี้ทำให้ลูกรู้สึกว่า อ้อ! มนุษย์ก็เป็นอย่างนี้แหละ เมื่อใครเห็นคนอื่นทำอะไรกันเป็นหมู่มาก แม้จะทราบว่าเป็นเรื่องไม่ถูกต้อง แต่ใครๆ เขาทำกัน ฉันทำก็ไม่เห็นเป็นไรเลย ความผิดก็เลยกลายเป็นความถูก คนที่มีมโนธรรมในใจก็จะรู้สึกตะขิดตะขวงใจบ้าง แต่ในที่สุดก็ทนกระแสสังคมไม่ไหว ทำมั่ง แต่ก็ทำแบบแอบๆ เพราะละอายใจนิดๆ แต่คนที่มีจุดยืนของตัวเอง ถึงแม้จะลำบากกายลำบากใจบ้าง ก็จะไม่ยอมให้กระแสสังคมพัดพาไป เปรียบประดุจคนกลุ่ม 3 ที่ไม่ยอมทิ้งขยะตรงบันไดหน้างาน

และถ้าจะเป็นลูกที่ดีของพระองค์ในชีวิตจริง เราควรจะปฏิบัติตนอย่างไรหนอ?

สรุปแล้ว ใครจะเป็นลูกของพระแบบไหน คงต้องแล้วแต่แต่ละคนจะคิดและปฏิบัติตนเอง เพราะพระองค์ก็ทรงให้อิสรภาพแก่ลูกของพระองค์อย่างเต็มที่ในการดำเนินชีวิตบนโลกนี้อยู่แล้ว

ในยุคที่ซื้อหวยใต้ดินถูกจับ แต่ซื้อหวยบนดินเป็นการช่วยชาติ และเงินซื้อได้ทุกอย่าง ค่านิยมของชีวิตก็สับสนอลหม่านเช่นนี้แหละ

แต่ผู้ที่ยึดพระองค์เป็นหลักอย่างเหนียวแน่น คงจะสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างมั่นคง ไม่โอนเอียงตามกระแสสังคม และยอมที่จะ “ทำสิ่งที่ถูกต้อง” แม้จะต้องลำบากกาย เดินอ้อมไปทิ้งขยะอย่างกลุ่มที่ 3 ในวันนั้น พระเจ้าข้า

“จงยึดมั่นในสิ่งที่ดี” โรม 12:9

“จงประพฤติตามแบบแห่งคำสอนอันมีหลักที่ท่านได้ยินจากข้าพเจ้า
ด้วยความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์” 2 ทิโมธี 1:13

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 136

Love Comes Softly

(ชื่อภาพยนตร์)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อหลายเดือนก่อน ลูกได้มีโอกาสชมภาพยนตร์เรื่องหนึ่งทางโทรทัศน์ มีอยู่ตอนหนึ่งสิ่งที่พระเอกของเรื่องพูดประทับใจจนลูกน้ำตาซึม แล้วเร็วๆ นี้ภาพยนตร์เรื่องนั้นก็กลับมาฉายอีก ลูกบังเอิญเปิดเจออีก และได้นั่งดูจนจบอีกครั้งหนึ่ง

เรื่องราวเป็นยุคตอนที่ชาวผิวขาวเข้าไปจับจองแผ่นดินอเมริกาใหม่ๆ ใครครอบครองที่ดินตรงไหนได้ก็เป็นเจ้าของที่ดินแปลงนั้นไป ทั้งสองครั้ง ลูกไม่ได้ดูฉากแรกๆ

เมื่อตอนลูกเปิดเจอ มีสามีภรรยาหนุ่มสาวคู่หนึ่งเพิ่งจับจองที่ดินได้แปลงหนึ่ง เขาดีอกดีใจกันมาก ชายหนุ่มจับเอวภรรยาชูขึ้นและหมุนไปรอบๆ ท่ามกลางธรรมชาติที่สวดงามและกระโปรงบานพลิ้วของหญิงสาวตามแฟชั่นกระโปรงบานกรอมข้อเท้าของหญิงอเมริกันในยุคนั้น เขาทั้งสองมีความสุขมาก ฉากต่อมาสามีหนุ่มขอตัวเข้าป่าไป (เข้าใจว่าไปเก็บฟืน) และบอกภรรยาว่าเขาจะกลับมาก่อนค่ำ ปรากฏว่าพอวิ่งเข้าป่าไปได้แป๊ปเดียว ม้าเกิดสะดุดก้อนหิน ชายหนุ่มกระเด็นตัวปลิวจากหลังม้าตกลงมาศีรษะฟาดถูกก้อนหินตายคนที่ ฝายภรรยาสาวรอแล้วรออีก ก็ไม่เห็นสามีกลับมาสักที จนค่ำมากแล้วมีคนไปพบศพเข้า จึงได้นำกลับมา

พอฝังเสร็จ หญิงสาวนั่งกำดินขึ้นมากอดอก ร่ำไห้ปริ่มว่าใจจะขาด ขณะนั้นมืดมากแล้ว และฝนก็ตกหนัก เธอนั่งอยู่ข้างหลุมฝังศพร้องไห้อยู่เพียงลำพังคนเดียว ท่ามกลางความมืดที่กำลังคืบคลานเข้ามา ปรากฏว่าตรงพุ่มไม้ห่างจากหลุมฝังศพไม่ไกลเท่าไร ปรากฏมีชายหนุ่มผู้หนึ่งอายุราว 30ต้นๆ ยืนมองอยู่ เขาก็เปียกโชกไปทั้งตัวด้วยสายฝนที่ตกลงมาอย่างหนักเช่นเดียวกัน ทีแรกลูกคิดว่าชายผู้นี้ต้องเข้ามาทำมิดีมิร้ายกับเธอแน่เลย เขาค่อยๆ เดินเข้ามาใกล้หญิงสาวพร้อมพูดขึ้นมาว่า “คุณครับ ผมทราบเรื่องราวของคุณและขอแสดงความเสียใจด้วย แต่คุณคงไม่ทราบว่าจากนี้ไป ฤดูหนาวกำลังจะใกล้เข้ามา และอากาศในฤดูหนาวที่นี่มันร้ายกาจมาก หิมะจะตกหนักจนคุณไม่สามารถมองเลย 1ฟุตได้ ผมจะยื่นข้อเสนอให้เอาไหม ภรรยาผมเสียชีวิตไปเมื่อ 2-3ปีก่อน ขณะนี้ผมมีลูกสาว 1คน อายุ 9ขวบ ไม่มีคนดูแล ผมเป็นชาวนา วันๆ ต้องออกไปทำนา ผมจะให้คุณไปพักอยู่บ้านผม แล้วทำงานบ้านและดูแลลูกสาวผม จนผ่านพ้นฤดูหนาวไป แล้วหากคุณจะกลับบ้านคุณตอนนั้นผมก็ยินดี” หญิงสาวผู้นั้นมองหน้าชายแปลกหน้า ด้วยความตื่นตระหนก แต่ฟ้าก็มืดมากแล้วมิหนำซ้ำ ฝนก็ตกหนัก สามีเธอก็ถูกฝังอยู่ใต้ดินซะแล้ว ในที่แปลกถิ่นเช่นนี้ เธอไม่มีทางเลือกจริงๆ

เรื่องก็ดำเนินต่อไป โดยปรากฏว่าชาวนาผู้นี้เป็นคนดีมาก และเป็นคนรักพระเจ้ามาก เขาจะสวดขอบคุณพระเจ้าทุกเช้าและในทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำ และเขาก็ไม่เคยล่วงเกินเธอเลย และตอนที่สามีของเธอเสียชีวิตนั้น หญิงสาวผู้นี้ได้ตั้ง

ครรภ์แล้ว เวลาผ่านไปจนเธอครรภ์แก่ วันหนึ่งเกิดไฟไหม้ยุ้งฉาง พันธุ์ข้าวผลเก็บเกี่ยวทั้งหมดของชาวนาผู้นี้รวมทั้งหนังสือของนางเอกถูกไหม้เป็นจุลหมด เมื่อชาวนาผู้นี้กลับมาถึงบ้าน ไม่มีอะไรหลงเหลืออยู่เลย แต่เขามองหน้าหญิงที่อยู่ดูแลลูกสาวของเขามาตลอดหลายเดือนที่ผ่านมา พลางพูดว่า “ขอบคุณพระเจ้า ที่ทุกคนปลอดภัย เรื่องยุ้งที่เสียหายไม่เป็นไร เดี๋ยวผมจะเรียกพวกเพื่อนบ้านมาช่วยสร้าง คงไม่เหลือบ่ากว่าแรงเท่าไร” ได้ยินเช่นนั้น หญิงสาวพูดขึ้นด้วยความเสียใจอย่างเห็นได้ชัด “ขอบคุณพระเจ้า! คุณยังจะขอบคุณพระเจ้าอีกหรือ? ถ้าพระเจ้ามีจริง ทำไมภรรยาคุณจึงต้องตาย ทำไมสามีฉันก็ต้องตายด้วย แล้วนี่คุณขอบคุณพระเจ้าทุกวัน ทำไมไฟยังไหม้ยุ้งฉางของคุณ แล้วคุณยังจะขอบคุณพระเจ้าอีกหรือ?” ชาวนาผู้นั้น เมื่อได้ยินเช่นนั้นจึงบอกเธอว่า “ตามผมมาที่โบสถ์ชิ” โบสถ์ของเขาคือ ที่นาผืนใหญ่ไพศาลบนไหล่เขา เขาชวนเธอนั่งลงตรงขอบหินมองลงไปยังเบื้องล่างเห็นทิวทัศน์เขียวขจี กว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตา

“ฟังนะ คุณทราบใช่ไหมว่า ผมรักมิสซี่ลูกสาวผมแค่ไหน แต่ยังไงๆ มิสซี่ก็ต้องหกล้ม หัวเข่าถลอกปอกเปลือกวันยังค่ำ บางครั้งก็อาจถึงกับแขนขาหัก เพราะมันเป็นธรรมชาติของเด็กที่ต้องหกล้ม แต่ผมจะเป็นพ่อที่อยู่เคียงข้างมิสซี่เวลาเธอหกล้ม และรักษาดูแลเธอด้วยความรักจนเธอหายดี พระเจ้าก็เช่นเดียวกัน.....”

ลูกน้ำตาซึมอีกครั้งหนึ่ง

ในเวลาหลายปีที่ผ่านมา ลูกสาวคนเล็กของลูกได้ชวนเพื่อนๆ ของเธอ 2-3คนที่เป็นคาทอลิก แต่ไม่ค่อยไปวัดฟังมิสซากัน ให้ไปมิสซาด้วยกัน เพื่อนๆ ของเธอก็ถามอยู่เสมอว่า “ถ้าพระเจ้ามีจริง ทำไม...” วันก่อนเธอเจอคำถามนี้อีก เธอจึงตอบว่า “เอาอย่างนี้ดีไหม เธอไปซื้อซีดีภาพยนตร์เรื่องนี้ “Love Comes Softly” มาดูก็แล้วกัน ถ้าหาซื้อไม่ได้ ก็รอดู UBC ช่อง Hallmark ก็แล้วกัน คำถามเรื่องพระเจ้าของเธอจะมีคำตอบอยู่ในภาพยนตร์เรื่องนั้น”

ขอบคุณพระองค์ ที่ทรงประทานพระพรให้ลูกและลูกๆทุกคนเห็นความรักของพระองค์ในชีวิตรอบข้างประจำวันของพวกเรา แม้ในภาพยนตร์เบาๆ โรแมนติกเช่นนี้

“พระเจ้าผู้ทรงพระกรุณา ทรงกอปรด้วยพระคุณ
ทรงกริ้วช้าและบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคง” อพยพ 34:6

“ผู้ที่ไม่รัก ก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก” 1 ยอห์น 4:8

“ผู้ใดที่อยู่ในความรัก ก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น” 1 ยอห์น 4:16

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 137

ความจริงและความถูกต้อง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกมีลูกค้าคนหนึ่งเป็นชาวยิว ลูกชอบเรียกเขาว่า “Wise old man” ชีวิตของเขาน่าสนใจมาก เขาเกิดที่ประเทศอียิปต์ ครอบครัวของเขาร่ำรวย แต่ต้องลี้ภัยไปประเทศฮอลแลนด์ในยุคของประธานาธิบดีนัสเซอร์เป็นผู้นำ เขาเล่าว่าวันที่เขาต้องออกจากประเทศอียิปต์ เขาและภรรยามีเงินติดตัวเพียง 25เหรียญ ปัจจุบันเขาตั้งรกรากอยู่ประเทศแคนาดา และกลายเป็นชาวยิวแคนาเดียนที่ไม่มีศาสนา (นี่คือคำพูดของเขาเอง) ลูกเริ่มทำธุรกิจกับเขาตั้งแต่ลูกยังไม่ได้เป็นคาทอลิก เมื่อเขาทราบว่าลูกได้ convert เขาชอบล้อลูกว่าสักวันหนึ่งลูกคงต้อง convert อีกขั้นหนึ่ง คือไปบวชเป็นซิสเตอร์แน่ๆ และเพื่อไม่ให้ลูกหนีจากโลกฆราวาสนี้ไป เขามักจะส่ง joke เกี่ยวกับศาสนามาให้ลูกอ่านเสมอๆ จนบางครั้งลูกต้องหัวเราะขำกลิ้งอยู่คนเดียวหน้าจอคอมพิวเตอร์

แต่วันก่อนเราแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในเรื่องที่ไม่ขำขัน เราพูดถึงเรื่องสงคราม การฆ่าฟันของมนุษย์กันเองไม่เว้นแต่ละวัน และในที่สุดก็หนีไม่พ้นเรื่องศาสนา ในที่สุดลูกสรุปกับเขาว่ามนุษย์ทุกวันนี้แย่มาก แยกแยะไม่ออกว่าความดีความชั่วต่างกันอย่างไร มนุษย์ทำสงครามกันโดยอ้างว่าเพื่อสันติภาพ ในเวลาเดียวกัน มนุษย์ฆ่ามนุษย์ด้วยกันโดยอ้างว่าทำเพื่อพระเจ้า!

สมองอันน้อยนิดของลูกคงไม่มีความสามารถในการวิเคราะห์เจาะลึกลงไปว่า ปัญหารากเหง้าจริงๆ ที่มนุษย์ในทุกวันนี้ฆ่าฟันกันตายเป็นรายวันคืออะไร ลูกมองได้แค่ผิวๆ ตื้นๆ จากชีวิตรอบตัวในประเทศไทยที่แม้ (ยัง) ไม่มีการฆ่าฟันกันตายเป็นรายวัน แต่ชีวิตก็สับสนอลหม่านพอดู

เริ่มจากการที่สังคมไทยเป็นสังคมของผู้ตาม (มีผู้ตามมากกว่าผู้นำ) เป็นสังคมของการเกรงใจกัน และเป็นสังคมของการ compromise (การออมชอมกัน) ในเวลาเดียวกัน บนพื้นผิวของความอ่อนโยนและสบายๆ ก็มีความไม่มีวินัย ฝังลึกอยู่ในจิตใจของคนไทยส่วนใหญ่

ในเวลาเดียวกัน มนุษย์ก็ฉลาดแสนจะฉลาด มนุษย์ทราบว่าพระเจ้าทรงพระทัยดี และทรงให้อภัยแก่พวกเราเสมอ ก็เลยเอาเปรียบพระองค์โดยการเอาความมีพระทัยดีของพระองค์มาเป็นข้ออ้าง ลูกได้ยินบ่อยๆ ว่า “เราเป็นคนอ่อนแอ เราก็เลยทำบาป พระเจ้าทรงให้อภัยแกเราอยู่แล้ว”

ที่โรงงานของลูก มีพนักงานระดับรองหัวหน้าคนหนึ่ง ทำงานผิดพลาดตลอดเวลา ทั้งๆ ที่เป็นคนที่เก่งคนหนึ่ง วันหนึ่งลูกเรียกเขามาถามว่า “ทำไมเธอจึงทำงานผิดพลาดอยู่เสมอๆ?” เขาตอบทันทีว่า “คุณพี่ครับ ทำงานย่อมผิดพลาดได้” ลูกทราบทันทีเช่นกันว่าสาเหตุที่เขาเป็นเช่นนั้นเพราะอะไร “ทำไมเธอไม่คิดใหม่ล่ะว่า การทำงานไม่ควรให้ผิด!” เพราะสมองเขาเผื่ออยู่แล้วว่าทำงานย่อมผิดพลาดได้ มันก็เลยผิดพลาดตลอด

การทำผิดต่อพระก็เช่นเดียวกัน หากเราคิดในใจตลอดเวลาว่า ไม่เป็นไรน่ะ ทำผิดนิดหน่อย เดี๋ยวไปแก้บาป พระก็ให้อภัยเอง เพราะพระพระทัยดีอยู่แล้ว จากหนึ่งเป็นสอง จากสองเป็นสาม... ไปๆ มาๆ ความผิดก็กลายเป็นความถูก เพราะทำผิดบ่อยๆ จุดยืนหลักการและมโนธรรมก็จะค่อยๆ เลือนลางและจาง...หายไปในที่สุด

ที่น่าเศร้าและน่ากลัวที่สุดคือ ในกรณีที่ผู้ที่อยู่ในฐานะเป็นผู้นำ ไม่ว่าเป็นผู้นำครอบครัว องค์กร บริษัท หรือถึงระดับประเทศชาติ เป็นผู้ที่ไม่มีหลักการ และใช้ตำแหน่งและหน้าที่ นำผู้ตามของเขาไปในทางที่ไม่ถูกไม่ควร สำหรับผู้ที่เห็นเงินและผลประโยชน์อย่างอื่นเป็นพระเจ้า เขาจะทำทุกอย่างเพื่อพระเจ้าของเขามันผิดตรงไหน? แล้วผู้ตามรอบข้างก็วิ่งตามไปทั้งขบวนด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือความเกรงใจ หรือความอยากได้ผลประโยชน์ด้วย สุดท้ายความผิดก็กลายเป็นความถูก เพราะเป็นสิ่งที่ทุกคนทำกัน คงทิ้งความถูกต้องที่แท้จริงที่กลายเป็นสิ่งไม่มีตัวตนไว้ให้คนดีที่เป็นคนส่วนน้อยควานหากันต่อไป

ลูกเขียนบทสวดถึงตรงนี้ พอจะเห็นลางๆ แล้วว่าทำไมการทำสงครามจึงอ้างว่าทำเพื่อสันติภาพ และการฆ่าคนจึงอ้างว่าทำเพื่อพระเจ้า ก็อะไรคือความถูกต้องในทุกวันนี้?

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอคุกเข่าต่อพระพักตร์พระองค์ ขอพระองค์ประทานความเข้มแข็งให้แก่ลูกในยามที่ลูกต้องเป็นผู้ตาม ให้เป็นผู้ตามที่ดี แต่ในเวลาเดียวกันเป็นผู้ตามที่กล้าหาญ กล้าที่จะปฏิเสธความไม่ถูกต้อง แม้ผู้คนรอบข้างจะเห็นเป็นอย่างอื่น และในกรณีที่ลูกเป็นผู้นำ ขอโปรดให้ลูกเป็นผู้นำที่มีสติปัญญา และมีความกล้าเช่นเดียวกัน กล้าที่จะนำผู้ตามของลูกให้เป็นลูกที่ดีของพระองค์ในทุกๆ ด้านเทอญ

ลูกขอจบบทสวดของลูกด้วยบทภาวนาสั้นๆ บทนี้ พระเจ้าข้า

Lord...

Please give me serenity
To accept things that I cannot change.
Courage to change things that I can.
And wisdom to know the difference.

ข้าแต่พระเป็นเจ้า...

โปรดประทานความสุขุมเยือกเย็นแก่ลูก
ในการยอมรับสิ่งที่ลูกเปลี่ยนแปลงไม่ได้
ความกล้าหาญในการเปลี่ยนสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้
และสติปัญญาในการทราบถึงข้อแตกต่าง

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 138

ความสมดุลของชีวิต

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อเดือนที่ผ่านมา ลูกอ่านข่าวเกี่ยวกับ (อดีต) นักกอล์ฟฝีมืออันดับหนึ่งของโลกที่มีมารดาเป็นคนไทย แต่งงานกับสาวชาวสวีเดน ผู้ซึ่งเป็นพี่เลี้ยงลูกของนักกอล์ฟอีกคนหนึ่ง ว่าที่เจ้าบ่าวอุตส่าห์ไปเช่าเกาะๆ หนึ่งเป็นเงินหลายล้านเหรียญเพื่อให้พิธีวิวาห์เป็นไปอย่างส่วนตัว ปราศจากนักสื่อข่าวจุ้นจ้านทั้งหลาย และเพื่อไม่ให้มีภาพข่าวของการแต่งงานของเขาปรากฏบนสื่อต่างๆ

ลูกอ่านข่าวเกี่ยวกับบุคคลดังๆ และสำคัญๆ ระดับโลกตลอดจนดาราฮอลลีวูดทั้งหลายที่ยอมทุ่มเงินเป็นล้านๆ เหรียญเพียงเพื่อไม่ให้นักสื่อข่าวและช่างภาพที่เรียกกันว่า Paparazzi ได้ภาพของเขาในโอกาสสำคัญๆ เช่น พิธีแต่งงาน ฯลฯ ไปลงในหน้าหนังสือพิมพ์และสื่อต่างๆ แล้วลูกก็คิดถึงมนุษย์อีกประเภทหนึ่งที่ยอมทำทุกอย่างเพียงเพื่อให้ภาพของตัวเองได้ลงในหน้าหนังสือพิมพ์ พูดง่ายๆ อยากดังน่ะ แล้วก็รู้สึกว่ามนุษย์เรานี่แปลกจริงๆ

- คนดัง (จริง) ไม่อยากเป็นข่าว
- แต่คนบางกลุ่มพยายามตะเกียกตะกายให้ตัวเองเป็นไฮ-ซอ (มิได้สะกดผิดพระเจ้าข้า)
- คนผิวขาวอยากตากแดดให้ผิวเป็นสี “แทน” ยิ่งดำยิ่งสวย
- แต่คนเอเชียโดยเฉพาะคนที่เกิดในประเทศในโซนร้อนอย่างประเทศไทย อยากให้ผิวของตัวเองขาวเนียนทำให้ครีมประเภท Whitening ผลุดขึ้นมาเป็นดอกเห็ด บริษัทผู้ผลิตทั้งหลายร่ำรวยไปตามๆ กัน
- คนรวยจ่ายเงินเป็นหมื่นเป็นแสน เพียงเพื่อให้หุ่นเพรียวลม ยิ่งสเลนเดอร์ยิ่งสวย
- คนจนหาเช้ากินค่ำ บางวันข้าวก็ยังไม่มีจะกรอกท้อง

ฯลฯ

แล้วลูกก็คิดว่าความสมดุลของมนุษย์คืออะไร?

คนส่วนใหญ่อยากเป็นและมีสิ่งที่ตนเองไม่เป็นและไม่มี เอ! แล้วมีไหมหนอที่จะมีคนคิดว่าตนเองเป็นคนไม่ดี และพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้ตนเองเป็นคนดีอย่างจริงใจจริงๆ ? ลูกคิดว่ามีแน่นอนแต่คนประเภทนี้ต้องเป็นคนมีศาสนาในใจจึงจะสามารถซื่อสัตย์ต่อตัวเองจนเห็นความไม่ดีของตัวเองได้ แต่เรามักไม่ค่อยได้อ่านข่าวเกี่ยวกับคนประเภทนี้ ตรงกันข้ามสังคมทุกวันนี้เป็นสังคมของความฉาบฉวย และของการหลอกซึ่งกันและกัน หลอกไปหลอกมาก็เลยหลอกตัวเอง พอหลอกตัวเองไปเรื่อยๆ ก็เลยเชื่อในสิ่งที่ตัวเองหลอกตัวเองนั้น เลยไม่ต้องเห็นความจริงกันซะที

คดีที่เหยียบเท้ากัน จนถึงขั้นมีการยิงกันตายในไนท์คลับ จับไปจับมาขึ้นศาลไปชั้นศาลมา กลายเป็นหาผู้กระทำผิดมาลงโทษไม่ได้ เพราะอะไร? เพราะมีการหลอกกัน ใครถูกหลอก? ก็ระบบความยุติธรรมน่ะซี

แล้วเรื่องข้อสอบเอนทรานซ์ปีที่ผ่านมาที่มีข่าวว่ารั่ว สืบไปสืบมา ไต่สวนกันไปไต่สวนกันมา ก็สรุปไม่มีใครทำผิดอีกหลอกกันอีกแล้ว ใครถูกหลอก? ประชาชนคนไทยตาปริบๆ อย่างเราๆ ท่านๆ นั่นแหละ

โอย! ลูกคงเขียนถึงขบวนการหลอกซึ่งกันและกันในสังคมเราได้เป็นสิบๆ หน้าทีเดียว ลูกคิดของลูกว่า ในเมืองไทยเรา อาชีพหนึ่งที่น่าจะเฟื่องฟูมากน่าจะเป็นอาชีพนักสืบ เพราะอะไรต่อมิอะไรจบลงด้วย “จับมือใครดม” ไม่ได้

แล้วถ้าผู้ทำผิดไม่คิดว่าตนเองทำผิด เขาจะตะเกียกตะกายไปใฝ่หากระทำความดีทำไม

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตอนที่ลูกรับศีลล้างบาปใหม่ๆ เมื่อ 8ปีก่อน ลูกรู้สึกสุขสดชื่นในจิตวิญญาณเป็นที่สุด ลูกบอกกับตัวเองว่าลูกตายได้แล้ว เพราะถ้าตายตอนนั้นได้ขึ้นสวรรค์แน่นอน เพราะจิตวิญญาณยังใสแจ๋ว บริสุทธิ์ผุดผ่อง แต่กาลเวลาผ่านไปแล้ว 8 ปี ลูกก็ยังมีชีวิตอยู่ ในวัยที่ (เริ่ม) แก่เช่นนี้ ลูกขอเป็นเด็กเล็กๆ แต่ไม่ใช่ในด้านร่างกาย เพราะเกิดมาครั้งเดียวก็เกินพอแล้ว แต่ลูกต้องการเป็นลูกเล็กๆ ของพระองค์ เป็นลูกที่ไร้เดียงสา ทำผิดก็ยอมรับว่าผิด และกล้าทูลต่อพระองค์แม้ทำผิด เป็นลูกที่รักและเชื่อฟังพระองค์ และเป็นลูกที่โปรดปรานของพระองค์ ขอพระองค์โปรดประทับในใจของลูกและประทานพระพรให้จิตวิญญาณของลูกเป็นเด็กเล็กๆ โดยไม่ต้องแก่ตลอดไปเทอญ

“เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ท่านจะเข้าในแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้เลย” มัทธิว 18:3

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 139

สายลมและแสงแดด

ข้าแต่พระเป็นเจ้า อ่านชื่อบทสวดของลูกแล้ว ดูเหมือนจะเป็นเรื่องราวของชายทะเลอีกแล้ว มิใช่พระเจ้าข้า

สมันก่อนโน้น จะมียุคหนึ่งที่รัฐบาลอนุญาตให้สอนภาษาจีนในโรงเรียนทั่วไปได้ แต่ต่อมาอีกยุคหนึ่งรัฐบาลห้ามสอนภาษาจีน ตอนลูกเพิ่งเข้าโรงเรียนเป็นยุคหลัง ลูกจึงไม่ได้เรียนภาษาจีนตั้งแต่เล็ก แต่ต่อมาคุณพ่อได้จ้างคุณครูมาสอนพิเศษที่บ้าน แต่เรียนไม่นานก็เลิกไป แม้เวลาจะล่วงเลยมากว่า 4ทศวรรษ แต่มีบทเรียนบทหนึ่งที่ลูกจำมาจนถึงทุกวันนี้ ชื่อคล้ายๆ กับชื่อบทสวดของลูกวันนี้แหละ

วันหนึ่ง ลมและพระอาทิตย์คุยกันอยู่ มองลงไปยังพื้นโลก พลันเห็นชายคนหนึ่งกำลังเดินมา ชายผู้นั้นสวมเสื้อโค้ตและมีหมวกอยู่บนศีรษะ ทั้งสองเกิดนึกสนุกขึ้นมา จึงมีการท้าพนันกัน ลมพูดขึ้นมาก่อนว่า “เออ! เรามาลองกำลังกัน ดูซิว่าใครสามารถทำให้ชายผู้นี้ถอดหมวกและโค้ตได้ ดีไหม” พระอาทิตย์ตอบตกลงทันที

มิชักช้า พญาลมก็เป่าลมลงไปยังพื้นโลกทันที ชายผู้นั้นเมื่อรู้สึกว่ามีลมพัดมาก็ดึงเสื้อโค้ตให้กระชับตัวขึ้น มิหนำซ้ำยังเอามืออีกข้างหนึ่งจับหมวกไว้เพราะกลัวมันจะปลิว พญาลมเห็นดังนั้นก็เป่าแรงขึ้นอีก แต่ลมยิ่งพัดแรงเท่าไร ชายผู้นั้นก็ยิ่งดึง โค้ตให้กระชับตัวมากขึ้นเท่านั้น มิหนำซ้ำก็ยังติดกระดุมโค้ตซะทุกเม็ดและเอามือกดหมวดไว้แน่น พลางเดินจ้ำเอาๆ ในที่สุดหลังจากที่เป่าจนแก้มป่องหมดแรง พญาลมก็ยอมแพ้ หันไปพูดกับพระอาทิตย์ว่า “เราหมดปัญญาแล้ว ถึงตานายลองดูมั่ง” พระอาทิตย์ยิ้มรับพลางตอบว่า “ได้ซิ”

ทันทีที่พญาลมหยุดเป่า พระอาทิตย์ก็ยิ้มใส่ชายผู้นั้น

เมื่อเขารู้สึกว่าลมไม่พัดแรงอีกต่อไป ชายผู้ซึ่งจับโค้ตกดหมวกเมื่อสักครู่ก่อนก็ค่อยๆ คลายมือ เขาปล่อยมือลงจากหมวกบนศีรษะ และเดินต่อโดยไม่จับโค้ตให้กระชับตัวอีกต่อไป มิหนำซ้ำ แสงแดดที่เริ่มสาดมาอ่อนๆ ทำให้เขารู้สึกอบอุ่นจนถึงขั้นอบอ้าว เขาเริ่มแกะกระดุมโค้ต ออกใหม่

พระอาทิตย์มองลงมาและยิ้มกว้างขึ้นๆ ชั่วพริบตาเดียวชายผู้นั้นแหงนหน้าขึ้นมองฟ้า ถอดหมวกลงจากศีรษะ ตามด้วยโค้ตตัวโปรด แสงแดดจ้าเช่นนี้ ทำไมต้องใส่หมวกและสวมโค้ตอีกเล่า

ไม่ทราบเพราะอะไร ลูกจึงจำนิทานในบทเรียนภาษาจีนบทนี้มาตลอดชีวิตของลูก แต่ในยุคนี้ ยุคที่ผู้นำในประเทศต่างๆ นิยมใช้กำลังกับประชาชนของประเทศตนเองหรือประเทศของผู้อื่น ทำให้ลูกคิดถึงนิทานเรื่องนี้ขึ้นมาอีก ผู้นำบางคนชอบอ่านหนังสือภาษาอื่น แล้วก็ยังมาแนะนำให้ประชาชนหรือลูกน้องอ่านตาม ลูกอยากให้เขาได้อ่านหนังสือเล่มนี้จัง

พระองค์เจ้าข้า มนุษย์ทุกวันนี้กำลังจะเจริญถอยหลังกลับไปยังยุคมนุษย์หิน คือมนุษย์ฆ่ามนุษย์ด้วยกัน รึเป็นเพราะว่าพระองค์ทรงพระทัยดีกับมนุษย์ลูกของพระองค์ทุกคนเหลือเกิน ลูกของพระองค์ส่วนใหญ่จึงอยู่โดยมีมโนธรรมเลอะเลือน

ไม่รู้จักบาปบุญคุณโทษอีกต่อไป พระเจ้าสำหรับคนหลายๆ คนจึงกลายเป็นอำนาจและเงินตราไปซะแล้ว

ลูกไม่ทราบจะสวดขอพระองค์อย่างไรดีในเรื่องนี้ นอกจากจะกราบทูลพระองค์ว่า ลูกน้อยคนนี้ตัวเล็กเกินไปและโง่เขลาเบาปัญญาเกินกว่าจะทำให้มนุษย์ระดับผู้นำของประเทศต่างๆ ปกครองประเทศของเขาด้วยความรักและเมตตาธรรม ไม่ใช่ด้วยความบ้าอำนาจและความเมามันในการกอบโกย ลูกได้แต่เขียนบทสวดถวายพระองค์ด้วยความเศร้าในหัวใจเช่นนี้ เองพระเจ้าข้า

"...และวิญญาณของพระองค์ทรงเกลียดชังผู้ที่รักความทารุณโหดร้าย" สดุดี 11:5

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 140

เจ๊ขายของชำ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกได้ไปซื้อของที่ร้านขายของชำเจ้าหนึ่งที่ตลาดสดแห่งหนึ่ง เป็นร้านขนาด 2 คูหาตรงหัวมุม ข้าวของเต็มร้านไปหมด มีเจ๊เจ้าของร้านวัย 40 กว่านั่งขายอยู่คนเดียว พร้อมลูกจ้างผู้หญิง 2-3 คน ท่าทางคงเป็นแรงงานต่างชาติเพราะพูดไทยไม่ค่อยชัด ลูกยืนอยู่ราว 10 กว่านาทีเพราะรอเด็กไปหยิบของให้ ตลอดระยะเวลาที่ลูกยืนรออยู่ ลูกค้าเดินเข้าออกไม่หยุด คนนี้ต่อ “เจ๊ นี่ลดได้มั๊ย?” อีกคน “เจ๊มี...มั๊ย?” “เจ๊....?” ตลอดเวลาไม่หยุด ลูกยืนมองด้วยความทึ่ง

ร้านค้าของเจ๊คนนี้มีของในร้านมากกว่าร้าน 7-11 เสียอีก ลูกเทียบเขาเป็นซุปเปอร์มาเก็ตย่อมๆ แห่งหนึ่งทีเดียว เขาไม่มีแคชเชียร์กดเครื่องคิดเงิน ไม่มีราคาติดไว้บนของ ไม่มีแม้กระทั่งแอร์ให้นั่งเย็นฉ่ำ อากาศก็ร้อนอบอ้าว ที่ทำให้ลูกสะดุดใจในตัวเจ๊เจ้าของร้านคือความนิ่งสงบของเขาในการทำธุรกิจของเขา เขาไม่ได้แสดงความรำคาญหรืออารมณ์เสียในการต่อจุกต่อจิกของลูกค้าปลีกที่ไปจับจ่ายในตลาดสด แต่กลับปฏิบัติและโต้ตอบกับลูกค้าทุกรายด้วยความยิ้มแย้ม และอารมณ์ดี พอดีถึงคิวที่ลูกจะจ่ายเงิน

“เจ๊ ใช้คอมพิวเตอร์ไหม?” “ไม่มีอ่ะ ใช้ไม่เป็น” “แล้วเจ๊ควบคุมสต๊อคอย่างไร” “เฮียอีดูแล อาศัยความชำนาญ ดูทุกวัน อะไรขาดก็สั่ง” “แล้วเจ๊ จำราคาของทุกชิ้นได้อย่างไร” “อาศัยความชำนาญน่ะ” “ลูกค้าจุ๊กๆ จิ๊กๆ แบบนี้ เจ๊เคยเบื่อหรืออารมณ์เสียไหม?” เขาหยุดมองหน้าลูก คงเคยเจอแต่ลูกค้าต่อรองราคา อีลูกค้ารายนี้ถามอะไรไม่เห็นเหมือนชาวบ้านเขา “แจ้รู้ไหม 3-4ปีก่อน ชั้นเครียดจนเกือบเป็นโรคประสาท ลูกๆ ก็ดื้อ จนชั้นรับไม่ไหว” “แล้วเจ๊ทำอย่างไรถึงทำใจสงบเช่นนี้ได้ล่ะ” “ชั้นไปหาหลวงพ่อ แล้วก็ศึกษาธรรมะ ตอนนี้ชั้นมองโลกคนละอย่างแล้วแหละ ทุกๆ วันอาทิตย์ชั้นหยุดขาย 1 วัน ไปเที่ยวกับครอบครัว และไม่ยึดติดกับอะไรต่อมิอะไร ปรากฏว่าอัศจรรย์จริงๆ ลูกๆ ชั้นกลับไม่ดื้อ มาเชื่อฟังขึ้น ชั้นก็เลยเข้าหาธรรมะมากขึ้น ก็เลยเป็นอย่างที่แจ้เห็นนี่แหละ” พอดีลูกค้าอีกหลายคนมะรุมมะตุ้มรอบตัวลูกเพื่อแย่งชำระเงิน ก่อนลูกเดินออกจากร้านเขา เจ๊คนนั้นพูดส่งท้ายลูกว่า “อาแจ้ กลับมาอีกนะ” ลูกหันไปยิ้มให้เขา

ลูกคงไม่มีโอกาสพบเจ๊ของชำคนนั้นอีกนาน แต่การได้พบปะกับคนอาชีพเช่นนี้กับอุปนิสัยที่ได้สัมผัสใจลูก ทำให้ลูกได้เห็นถึงสัจจะธรรมของชีวิตมากขึ้น

ไม่ว่าใครจะยึดถือศาสนาอะไร ขอให้เขาเข้าถึงแก่นแท้ศาสนาของเขา เขาก็จะสามารถเป็นลูกที่ดีของพระได้ เพราะคนอีกล้านๆ คนในโลกนี้ที่ไม่เคยมีโอกาสรู้จักพระองค์เลย แต่เขาก็ปฏิบัติตนเป็นคนดีได้ ดีกว่าคนที่ได้รับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์โดยสมบูรณ์แต่ทำตัวไม่สมกับที่ได้รับพระพรถูกเลือกสรรให้เป็นลูกของพระองค์เสียอีก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า โปรดประทานพระพรให้ลูกปฏิบัติตนให้สมกับได้รับพระพรให้เป็นลูกของพระองค์ ให้ลูกเป็นคน

ใจเย็น ใจดี ยิ้มแย้มแก่คนรอบข้าง ไม่ว่าสถานการณ์รอบตัวจะเป็นอย่างไรก็ตาม และโปรดปกปักษ์รักษาลูกให้รอดจากการถูกเอาเปรียบหรือทำร้าน เพราะคนบางคนอาจจะเห็นความอ่อนโยนของลูกเป็นความอ่อนแอ โปรดให้ลูกสามารถดำรงชีวิตให้คนเห็นพระองค์ในตัวลูกเช่นเดียวกับที่ลูกเห็นพระองค์ในตัวเจ๊ขายของชำผู้นั้นเทอญ

"แต่ท่านผู้เป็นคนของพระเจ้า... จงมุ่งมั่นในความชอบธรรม ในทางของพระเจ้า ความเชื่อ ความรัก ความอดทน และความอ่อนสุภาพ จงต่อสู้อย่างเต็มกำลังความเชื่อ จงยึดชีวิตนิรันดร์ไว้..." 1 ทิโมธี 6 : 11-12

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 141

คนตาบอด

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตามหลักของการเป็นอาสาสมัครของ HOT LINE หรือศูนย์บรรเทาใจนั้น ผู้รับฟังปัญหาต้องไม่ให้ผู้มีปัญหาทราบว่าตัวเองเป็นใคร และต้องพยายามทำตัวเป็นผู้ฟังที่ดีที่สุด โดยไม่พูดหรือแบ่งปันเรื่องของตัวเองให้ผู้โทรเข้ามาฟัง แต่บ่อยครั้งมีเพื่อนหรือผู้ใหญ่ส่งผู้ที่มีปัญหาหนักๆ มาพบลูก ซึ่งลูกต้องทำหน้าที่ “อาสาสมัครต่อหน้า” ซึ่งยึดถือกฎเกณฑ์ของอาสาสมัครทั่วไปไม่ได้

วันก่อน มีเพื่อนโทรมาว่า เพื่อนของเขาคนหนึ่งมีความทุกข์หนักมากและเขาคิดว่าลูกคงจะช่วยปลอบใจเพื่อนเขาได้ดีกว่าคนอื่น โดยไม่รีรอ ลูกรีบรับนัด เพื่อที่จะไปพบเพื่อนของเขา

ปรากฏว่าเราใช้เวลาเกือบทั้งบ่ายคุยแบ่งปันกัน แม้จะต่างกรรมต่างวาระ ต่างอาชีพ และต่างวัย แต่ความทุกข์ของคนๆ นี้มีส่วนคล้ายกับของลูกที่ผ่านมามาก เขากำลังถูกเล่นงานอย่างหนักเพราะเขามีอุดมการณ์ไม่ยอมทำในสิ่งที่ผู้ที่มีอำนาจกว่าให้ทำ และทันทีที่เขาหลุดจากตำแหน่ง ลูกน้องบริวารตลอดจนเพื่อนฝูงมิเพียงแต่จะเมินเขา แต่ซ้ำร้ายส่วนใหญ่จะแสดงอาการรังเกียจหรือพยายามหลีกเลี่ยงเขา เขาเจ็บปวดและทุกข์มาก จากเดิมที่เขาคิดว่าเขามีความเชื่อในพระเจ้า เขาเริ่มต่อว่า และโทษพระองค์ว่าทำไมถึงให้เกิดเรื่องเช่นนี้กับเขาได้ และเมื่อปัญหาของเขายืดเยื้อ เขาเริ่มสงสัยว่าพระเจ้ามีจริงหรือไม่

ลูกรับฟังปัญหาของเขาด้วยความนิ่งสงบ คงไม่มีใครเข้าใจถึงความเจ็บปวดของการทำถูกอุดมการณ์แต่กลับถูกใส่ร้ายและลงโทษได้ดีกว่าผู้ที่เคยผ่านความเจ็บปวดเช่นนี้มาแล้ว เมื่อเขาเล่าแบ่งปันความทุกข์ของเขาให้ลูกฟังจนจบ เขาขอให้ลูกเล่าเรื่องราวชีวิตของลูกให้เขาฟังบ้าง ลูกบอกเขาว่าตลอดระยะเวลาอันยาวนานที่ลูกประสบปัญหานั้น ลูกไม่เคยแม้แต่ครั้งเดียวที่จะโทษพระ ลูกมีแต่สวดอ้อนวอนให้พระช่วย เพราะลูกมองว่า**มนุษย์ต่างหากเป็นคนทำร้ายลูก แต่พระเจ้าจะช่วยให้ลูกรอดได้** แม้ตอนนั้นลูกจะยังไม่ได้รับศีลล้างบาปเป็นคริสตชนโดยสมบูรณ์ และลูกมีความเชื่อและไว้วางใจในพระองค์โดยปราศจากความสงสัยแม้แต่น้อย พูดง่ายๆ เชื่อจนถึงขั้นฝรั่งเรียกว่า Blind Faith เชียวล่ะ หรือเชื่อแบบคนตาบอดเลย และในที่สุดพระองค์ก็ทรงสงสารและประทานอัศจรรย์ให้ ลูกบอกเขาว่าให้สู้เถิด สู้จนสุดความสามารถของเขาในแง่ของมนุษย์ที่พึงสู้ได้ แต่ฝากผลสุดท้ายไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ เพราะ**พระเจ้าจะทรงช่วยผู้ที่ช่วยตัวเองเท่านั้น** การช่วยตัวเองทำให้พระเจ้าประทานอัศจรรย์แก่เราง่ายขึ้น หากเรางอมืองอเท้าและขออย่างเดียว เท่ากับเราเพิ่มความลำบากให้แก่พระในการประทานอัศจรรย์แก่เรา

หลังจากนั้นลูกได้ใช้บทพระวาจาปลอบประโลมใจเขาหลายข้อ เพราะลำพังคำพูดของลูกอย่างเดียวคงไม่มีความหมายพอ ทำให้ลูกรู้สึกว่าการเป็นลูกของพระองค์ที่แท้จริงต้องศึกษาพระวาจาของพระองค์ มิฉะนั้นจะเหมือนกับว่าเรารักพ่อแม่ของเรา แต่ไม่เคยทราบเลยว่าคำสั่งสอนของท่านคืออะไร

เราใช้เวลาพูดคุยแบ่งปันกันทั้งบ่าย และต่างขอบคุณพระเจ้าที่ทรงนำให้เราทั้งสองได้มาพบกัน

ลูกได้นำบทพระวาจาดังต่อไปนี้ ไปเสริมกำลังใจให้แก่เขา

"ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้าคิดจะรับใช้พระเจ้า ก็จงเตรียมตัวไว้รับการถูกทดลอง จงมีใจเที่ยงตรงและมั่นคง ไม่หวั่นไหวในยามทุกข์ยากลำบาก จงยึดพระองค์ไว้ อย่าทอดทิ้ง เพื่อจะได้รับเกียรติในบั้นปลายชีวิต เพราะทองคำย่อมพิสูจน์ด้วยไฟ คนรับเลือกสรรก็พิสูจน์ด้วยการถูกเหยียดหยาม จงวางใจในพระเจ้าเถิด และพระองค์จะทรงช่วย จงเดินทางตรงและไว้ใจในพระองค์เพราะพระเจ้าทรงมีพระทัยสงสารและเมตตา ทรงอภัยบาป และทรงช่วยให้รอด" บสร. 2:1-11

"พระเจ้าจะไม่ให้ท่านถูกทดลองเกินกว่าท่านจะทนได้" 1 โครินธ์ 10:13

"พระเจ้าทรงช่วยคนที่รักพระองค์ให้เกิดผลอันดีในทุกสิ่ง" โรม 8:28

"คนชอบธรรมล้มลงเจ็ดครั้ง แล้วก็ลุกขึ้นอีก" สุภาษิต 24:16

"ถ้าใครมีความเชื่อ พระเจ้าก็ทำให้ได้ทุกสิ่ง" มาระโก 9:23

"สิ่งที่มนุษย์ทำไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำได้" ลูกา 18:27

"หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด" มัทธิว 15:28

และถึงตอนนี้ทำให้ลูกคิดถึงพระวาจาบทนี้ของพระองค์พระเจ้าข้า

"แต่เขาเกิดมาตาบอด เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา" ยอห์น 9:3

ขอพระองค์ทรงพระเจริญเทอญ

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 142

คริสต์มาส (2004)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า คริสต์มาสเป็นวันที่มีความหมายที่สุดสำหรับคริสตชนทุกๆ คน แต่จะมากน้อยและลึกซึ้งเพียงไรก็ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ของแต่ละคนกับพระ สำหรับลูกแล้ว คริสต์มาสมีความสำคัญกับลูกและลูกๆ มากที่สุด เพราะการที่พระเยซูเจ้าทรงลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์เมื่อ 2004ปีก่อนนั้น ทำให้ลูกและลูกๆ มีโอกาสมีชีวิตที่เกิดใหม่ในพระองค์ นับเป็นพระพรและพระคุณอย่างที่สุดในชีวิตของพวกเรา

ครอบครัวของลูกจึงไม่เคยขาดการไปวัดในค่ำคืนของคริสต์มาสเลย บังเอิญปีนี้ตัวลูกเองต้องอยู่ต่างประเทศในคืนสำคัญดังกล่าวด้วยความจำเป็นทางด้านธุรกิจ ลูกรู้สึกหงุดหงิดใจมาก แต่ก็สบายใจในที่สุดเมื่อเพื่อนธุรกิจที่นั่นตอบตกลงที่จะหาโบสถ์คาทอลิกให้ พร้อมรับปากจะพาลูกไปมิสซาในคืนนั้น จากที่ลูกกลัวจะไม่ได้เข้าวัดในคืนคริสต์มาส กลายเป็นคืนที่พิเศษสุดคืนหนึ่งในชีวิตของลูก ☺

เมืองที่ลูกไปเยี่ยมนั้นเป็นเมืองที่ทันสมัยที่สุดเมืองหนึ่งของประเทศที่มีประชากรมากที่สุดในโลก ปัจจุบันเมืองนี้มีคนอยู่ราว 20ล้านคน ทราบว่ามีวัดคาทอลิกอยู่ไม่กี่แห่ง และลูกยังได้เรียนรู้อีกหลายๆ อย่างที่ตื่นตาตื่นใจ ทั้งในด้านความรู้รอบตัว และในด้านความเชื่อของจิตวิญญาณในคืนนั้น

เนื่องจากประเทศนั้นได้เปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองและได้ห้ามเรื่องศาสนามานานเป็นสิบๆ ปี เพิ่งจะเริ่มปล่อยให้ประชาชนมีอิสรภาพบ้างในด้านศาสนาเมื่อหลังๆ นี้ ส่วนเรื่องวัดหรือโบสถ์คริสต์นั้น มีแบบ “รัฐอนุมัติ” และ “ไม่อนุมัติ” วัดที่ลูกได้ไปแน่นอนคือแบบแรก ส่วนแบบสองเป็นแบบใต้ดินหรืออย่างไร ลูกไม่มีโอกาสค้นหาคำตอบได้ภายในเวลาอันสั้น และสิ่งที่ลูกตะลึงที่สุดคือคนที่จะเข้าวัดที่ลูกไปคืนนั้นได้ ต้องมี “Ticket” หรือตั๋ว!!! ลูกงงมาก เอ! ปกติทางศาสนาต้องการให้คนไปวัดฟังมิสซาให้มากที่สุด มิใช่หรือ? คำตอบคือ ใช่ แต่คืนนั้นคนที่อยากไปวัดมีเกินกว่าที่วัดที่มีอยู่จะรับได้ เขาจึงต้องให้ “Ticket” กัน ที่ซ้ำร้าย ลูกฟังมาว่าพวกที่ฐานะดี หรือพวก VIP จะได้ “ตั๋ว” นั่งข้างหน้า ส่วนพวกชาวบ้านธรรมดาๆ จะได้ “ตั๋ว” แถวหลังๆ แล้วลูกล่ะ ลูกถามด้วยความเป็นห่วงว่าลูกจะมีโอกาสได้ “ตั๋ว” กับเขาไหม ปรากฏว่าพระเจ้าทรงทราบถึงความร้อนรนในการไปนมัสการพระองค์ของลูก “พาสปอร์ต””ที่มีติดตัวทำให้ลูกสามารถเข้าไปในวัดได้โดยไม่มีปัญหา

วัดนี้มีสถาปัตยกรรมทั้งข้างในและข้างนอกตลอดจนขนาดคล้ายกับวัดกาลหว่าของเรามาก ต่างกันที่ด้านในเขาทิ้งเสาโรมันและผนังเป็นสภาพปูนดิบๆ และทาสีขาวทั้งวัด และที่พระแท่นมีกางเขนชูเด่นสง่าและมีรูปปั้นพระแม่มารีอาตั้งอยู่ถัดลงมา ขณะที่ลูกไปถึงยังมีเวลาก่อนมิสซา 2 ชั่วโมง แต่ที่นั่งทุกที่นั่งเต็มจนล้น ในที่สุดลูกก็ได้ที่นั่งที่หนึ่งโดยไปขอเบียดกับครอบครัวๆ หนึ่ง แล้วเพื่อนนักธุรกิจของลูกก็กลับออกไป และบอกว่าจะมารับตอนเสร็จพิธี

ลูกตื่นเต้นมาก มองไปรอบๆ อยากรู้ว่าในประเทศที่ถูกกดขี่เรื่องศาสนาเป็นเวลานานเช่นนั้น ผู้ที่มีใจศรัทธามาวัด

ในค่ำคืนคริสต์มาสเป็นคนประเภทไหน ปรากฏว่าจากที่มองสำรวจทั้งหมด จะแบ่งเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ คือกลุ่ม “สูงอายุ” คือจากวัยลูกและสูงขึ้นไปอีก และกลุ่ม “หนุ่มสาว” ตลอดจนเด็กๆ ซึ่งแน่นอนคงจะไปเพราะพ่อแม่พาไป ลูกแปลกใจมากที่เห็นกลุ่มหนุ่มสาวเป็นจำนวนมา แต่วัยกลางๆ คน 40กว่าๆ ถึงปลาย 50กว่าๆ กลับไม่มาก เอ! หรือเป็นเพราะวัยนั้นเป็นช่วงที่ประเทศเขาเบียดเบียนศาสนาพอดี? ลูกคิดของลูกเอง ผู้คนก็เข้ามาเรื่อยๆ จนที่ว่างซ้ายขวาของวัดเต็มไปด้วยผู้คนที่ต้องยืน ลูกกะว่าตอนพิธีเริ่มคงมีคนอย่างน้อยๆ 2,000กว่าคน ด้วยอุณหภูมิเยือกเย็นราว -1c ความแออัดของคนจำนวนเกินล้นเช่นนั้นจึงไม่ทำให้เกิดความอึดอัด หากสภาพเช่นนี้เกิดในวัดในเมืองไทย ผู้คนคงเป็นลมเป็นแล้งเพราะความร้อนอบอ้าวเป็นแน่แท้

และแล้วพิธีก็เริ่มขึ้นด้วยเพลงคริสต์มาส เมื่อร้องก็เป็นภาษาของเขา แต่เป็นเพลงที่คริสตชนทั่วโลกรู้จัก ลูกก็ไม่สนใจคนรอบข้าง เปล่งเสียงร้องในภาษาที่ลูกรู้จักคือไทยมั่ง อังกฤษมั่ง สักพักก็มีขบวนแห่พระกุมารเดินมาจากทางเดินตรงกลางท้ายวัดไปยังพระแท่น ลูกยังไม่เคยเห็นขบวนแห่พระกุมารในวัดไหนในประเทศไทยสวยสง่างามและยิ่งใหญ่เท่านี้! เขามีเยาวชนตั้งแต่วัย 7-8ขวบ ไล่ไปจนถึงวัยเป็นสาวราว 17-18ปี ส่วนใหญ่เป็นเด็กผู้หญิงเดินคู่ สวมชุดเหมือนกันเป็นกลุ่มๆ เหมือนเทวดาน้อยๆ คือกระโปรงสีแดงยาวกรอมข้อเท้า เสื้อข้างบนสีขาว แขนยาวขลิบด้วยปลายเป็นลูกไม้ ยาวแค่ใต้สะโพกเหมือนนักขับ สวมมงกุฎดอกไม้สีขาวครอบศีรษะพร้อมผ้าลูกไม้สีขาวคลุมจากมงกุฎดอกไม้มายังด้านหลังถึงเอว ลูกนับดูมีตั้งหลายสิบคนมีเด็กหนุ่มๆ บ้าง แต่น้อยกว่าเด็กผู้หญิง เป็นขบวนแห่ที่สวยและสง่างามที่สุดเท่าที่ลูกเคยเห็นและสัมผัสมา ลูกคิดว่าวัดที่นั่นคงต้องการให้เยาวชนรุ่นใหม่เข้าวัดเข้าวาให้มากที่สุด จึงจัดให้พวกเขาเหล่านี้มีส่วนร่วมในพิธีอย่างเต็มที่

พิธีมิสซาดำเนินมาเรื่อยๆ คล้ายคลึงกับพิธีบูชามิสซาของเมืองไทยมาก แม้ลูกจะฟังภาษาเขาไม่ออก แต่ลูกทราบว่าพระสงฆ์คืนนั้นเทศน์บท ลูกา 2:14-15

“พระสิริจงมีแด่พระเจ้าในที่สูงสุด ส่วนบนแผ่นดินโลก สันติสุขจงมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวง ซึ่งพระองค์ทรงโปรดปรานนั้น”
เมื่อทูตสวรรค์เหล่านั้น ไปจากเขาขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พวกเลี้ยงแกะได้พูดกันว่า
ให้เราไปยังเมืองเบธเลเฮม ดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ซึ่งพระเป็นเจ้าได้ทรงแจ้งแก่เรา’

เมื่อลูกลุกขึ้นไปรับศีล ที่นั่งของลูกได้ถูกแย่งไปทันที ซึ่งลูกก็ไม่ว่าอะไร ลูกสังเกตว่าส่วนหนึ่งที่อยู่ในวัดคืนนั้นเข้าไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น ในขณะที่อีกส่วนหนึ่งไปด้วยความศรัทธาอย่างจริงใจ ตลอดเวลา 4ชั่วโมงที่อยู่ในวัดนั้น ลูกรู้สึกอิ่มอกอิ่มใจจนลืมความหิว ท่ามกลางคนแปลกหน้า ท่ามกลางภาษาที่ฟังไม่รู้เรื่อง และท่ามกลางอากาศหนาวเหน็บ ลูกกลับรู้สึกมีความอบอุ่นใจเหมือนอยู่บ้านตัวเอง ใช่แล้วลูกมีโอกาสเฝ้าพระองค์อย่างใกล้ชิดในด้านจิตวิญญาณในคืนนั้น สำหรับลูกแล้ว ลูกรู้สึกว่าลูกเอง “มีการเกิดใหม่” ทุกวันในใจ โดยมีพระองค์ทรงเฝ้าดูแลอยู่ และในคืนนั้น ท่ามกลางการฉลองคริสตสมภพของพระองค์ในต่างแดน ลูกก็รู้สึกถึง “การเกิดใหม่” ในจิตใจของลูกอย่างปีติสุข อย่างเงียบๆ และอย่างถ่อมตน

ขอพระองค์ทรงพระเจริญเทอญ

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 143

ปีใหม่ 2005 (1)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกตั้งใจว่าพอเริ่มปีใหม่ 2005 ลูกจะเขียนบทสดบทแรกขอบคุณพระองค์ โดยการนับพระพร (Count Your Blessings) ของพระองค์ ในปีที่ผ่านมา แต่เหตุการณ์ภัยพิบัติ Tsunami ที่ภาคใต้และอีกหลายๆ ประเทศในแถบเอเชียใต้และตะวันออกเฉียงใต้ทำให้ลูกต้องเขียนบทสวดนี้ก่อนบทที่ตั้งใจไว้เดิม

เพราะพระพรอันยิ่งใหญ่ที่สุดก่อนสิ่งอื่นใดคือ ใน 3 ปีที่ผ่านมา ลูกจะถูกลูกๆ จับไป “ปล่อยเกาะ” รับปีใหม่ ปีนี้บังเอิญลูกชายคนเล็กต้องสอบที่มหาวิทยาลัย จนถึงวันที่ 30 ธันวาคม เราจึงวางแผนจะไปกันในกลางเดือนมกราคมคือหลังปีใหม่แล้ว พระพรข้อนี้ข้อเดียว ลูกขอก้มกราบสำนึกในพระคุณจนไม่อยากเอาศีรษะขึ้นจากพื้นเลย

ท่ามกลางความสูญเสีย ความเจ็บปวด และน้ำตาของคนเป็นแสนๆ ครอบครัว ลูก(แอบ)คิดของลูกคนเดียวเงียบๆ ว่าทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้มีผลต้องมีเหตุ การที่แผ่นดินใต้ท้องทะเลขยับตัวอย่างรุนแรงเช่นนี้ มันน่าจะมี “เหตุ” ที่ทำให้เกิดปรากฏการณ์เช่นนั้น อยู่ดีๆ พื้นผิวโลกใต้มหาสมุทรจะขยับตัวเช่นนี้ไม่น่าจะเป็นไปได้

จากที่ลูกอ่านจากหนังสือพิมพ์ The Guardian นักวิทยาศาสตร์วิเคราะห์ว่าแผ่นดินไหวใต้ท้องทะเลครั้งนี้เกิดจากการแยกตัวอย่างกะทันหันและรุนแรงของผิวโลกระหว่างอินโดนีเซีย-ออสเตรเลีย-พม่าเป็นระยะทางยาวถึง 1,200 กม. และการแยกตัวเป็นไปอย่างรวดเร็วในอัตรา 2 กม.ต่อวินาที การแยกตัวครั้งแรกเกิดรอยร้าวราว 400กม.ในความยาว และ100 กม.ในความกว้าง และลึกจากใต้ท้องทะเลลงไป 3 0กม. การแยกตัวทำให้พื้นผิวโลกแยกตัวไปทางทิศเหนือซึ่งอยู่ตรงทิศตะวันตกของฝั่งเหนือของเมือง Aceh ของหมู่เกาะสุมาตรา การแยกตัวครั้งแรกใช้เวลาเพียง 1นาที 40วินาที จากนั้นก็เกิดต่อเนื่องเป็นระยะๆ จนเกิดเป็นแผ่นดินไหวในระดับ9 ของ Richter Scale ซึ่งจะรองจากระดับ10 Richter Scale ซึ่งเป็นระดับที่ร้ายแรงที่สุดเพียงระดับเดียว นักวิทยาศาสตร์คาดเดาว่าจากเหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้พื้นผิวโลกได้ขยับตัวไปข้างๆ ราว 15 ม. และได้ขยับสูงขึ้นหลายเมตร อีกทั้งพลังงานที่เกิดขึ้นแรงกว่าที่เกิดจากการทิ้งระเบิดปรมาณูฮิโรชิม่าถึง 10,000 เท่า

“ผล” ที่ร้ายแรงเช่นนี้น่าจะมี “เหตุ” นา เป็นไปได้ไหมที่โลกถูก “มนุษย์ทำร้าย” จนถึงขั้นต้องตอบโต้? หรือว่ามนุษย์ทำให้โลก “เสียสมดุล” จนถึงต้องปรับตัว? ลูกคิดของลูกไปเรื่อยเปื่อย การขุดเจาะน้ำมันจากใต้พื้นผิวโลกเป็นล้านๆ ลิตรต่อวัน การขุดเจาะแก๊สจากพื้นใต้ทะเลล่ะ การทดลองนิวเคลียร์ใต้แผ่นดินล่ะ เป็นไปได้ไหมว่า สิ่งที่มนุษย์ทำไปเหล่านี้และอย่างอื่นอีกมากมายมันทำให้โลกทั้งบนฟ้า บนดิน และใต้ดินมัน “ขาดสมดุล” โลกจึงต้อง “ปรับ” ตัวเอง?

แต่ไม่ว่าลูกจะคิดอย่างไรหรืออะไรไปเรื่อยเปื่อยตามประสาคนโง่เขลาเบาปัญญา แต่ลูกเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งที่มีพระองค์เป็นศูนย์กลางในทุกสิ่งทุกอย่างของชีวิต ลูกอดคิดไม่ได้ถึงเหตุการณ์นี้ในแง่บริบทของศาสนา หรือว่าเป็นการ “เฉี่ยนสอน” ของพระองค์? เพื่อให้มนุษย์ทราบว่าเหนือความจองหองของมนุษย์ เหนือความยิ่งใหญ่ที่มนุษย์คิดว่าตนเองมี

ไม่ว่าในการประดิษฐ์ระเบิดปรมาณูมาทำลายล้างกัน “การโคลนนิ่ง” สิ่งมีชีวิตและการทำ GMO ในพืชผลต่างๆ ที่ล้วนแล้วแต่เป็นการท้าทายพระองค์ ซึ่งทรงเป็นผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่าง พระองค์ยังคงยิ่งใหญ่กว่ามนุษย์ทั้งปวง

คำตอบจะเป็นอย่างไรก็แล้วแต่ แต่ละคนจะคิดจะตีความเอาเอง ลูกหวังว่าจากมหันตภัยร้ายแรงครั้งนี้ ขอให้มีคนเห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และกลับใจมาเป็นลูกที่ดีของพระองค์มากขึ้น เพราะไม่ว่ามนุษย์จะ (คิดว่าตัวเอง) เก่งกาจสักขนาดไหน พระองค์ทรงยิ่งใหญ่กว่าทุกสิ่งทุกอย่างทั้งหมดทั้งปวง

“เพราะความเขลาของพระเจ้ายังมีปัญญากว่าปัญญาของมนุษย์
และความอ่อนแอของพระเจ้าก็ยังเข้มแข็งยิ่งกว่ากำลังของมนุษย์” 1 โครินธ์ 1:25

“เราจะสำแดงการอัศจรรย์ในอากาศเบื้องบน และนิมิตที่แผ่นดินเบื้องล่างเป็นเลือด
ไฟและไอควัน ดวงอาทิตย์จะมืดไป และดวงจันทร์จะกลับเป็นเลือดก่อนถึงวันใหญ่นั้น
คือวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และจะเป็นเช่นนี้คือ
ทุกคนซึ่งได้ออกพระนามของพระองค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด”
กิจการของอัครสาวก 2:19-21

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 144

ปีใหม่ 2005 (2)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอเขียนบทสวดนี้เป็นการถวายการโมทนาคุณขอบพระคุณพระองค์สำหรับพระพรที่ได้ประทานให้แก่ลูกและครอบครัวตลอดเวลา 1ปีที่ผ่านมา ลูกนับพระพร (Count Your Blessings) ทุกๆ วันและนับได้มากมายสุดคณานับ ลูกขอนำมากราบทูลต่อพระองค์เพื่อแสดงถึงความกตัญญูของลูกดังต่อไปนี้

ณ คืนวันที่ 31 ธันวาคม ลูกสวดสายประคำทั้งปีได้ 365+3สาย !!! ทั้งๆ ที่มีบางขณะลูกติดค้างพระแม่ตั้ง 10 กว่าสาย

ขอขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงให้กำลังใจลูกชนะความขี้เกียจของตัวเอง

มีพ่อแม่นกมาทำรังบนต้นโมกที่ปลูกในกระถางหน้าบ้านลูก นับเป็นครอบครัวนกครอบครัวที่ 3 ที่มาให้กำเนิดลูกนกหน้าบ้านลูก สร้างความตื่นเต้นยินดีแก่ลูกและลูกๆ เป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงให้พ่อแม่นกรู้สึกว่าต้นโมกหน้าบ้านลูกเป็นที่พึ่งของเขาในการสร้างรัง สร้างครอบครัวใหม่ได้ แม้จะเป็นต้นไม้ที่ปลูกในกระถางก็ตาม

หลังจากที่ “เจ้าด่าง” สุนัขแสนรู้ได้ตายจากไปเมื่อวันที่ 10 มกราคม 2003 เกือบๆ ปีต่อมาจู่ๆ ก็มี “แมวอ้วน” ตัวหนึ่ง ลายคล้าย “เจ้าด่าง” มาก มีปลอกคอ แสดงว่าเป็นแมวมีเจ้าของ ชอบมาอยู่ในบริเวณบ้านของลูกทั้งวัน จนแม่บ้านต้องเลี้ยงอาหารมันเสมือนหนึ่งเป็นแมวของเราไปซะแล้ว กลางคืนเจ้าของต้องมาอุ้มมันกลับไป เช้าๆ มันก็จะกลับมาใหม่ เวลาเห็นพวกเรา มันก็จะหงายท้อง แสดงความเป็นมิตร ลูกๆ บอกว่ามันเป็น “เจ้าด่าง” กลับชาติมาเกิด !

ขอขอบพระคุณพระองค์ที่บรรดาสัตว์ทั้งหลายรู้สึกถึงความรักของครอบครัวของลูก มันจึงชอบมาอยู่ในบริเวณบ้านของเรา (นี่คือสิ่งที่ลูกบอกแม่บ้านของลูก)

เวลาลูกอยู่บนถนน มองไปยังถนนอีกด้านหนึ่ง โอโฮ! รถติดยาวไม่ขยับ ฝั่งที่ลูกอยู่ รถบางเบา วิ่งฉิวปลิวลม มันช่างเป็นความรู้สึกที่แสนสบาย สุดโล่งอก

ขอขอบพระคุณพระองค์ที่ประทานความรู้สึกอันแสนดีเช่นนี้ แม้จะไม่บ่อยนักก็ตาม

เวลาลูกอยู่บนถนนและติดอยู่ฝั่งที่รถไม่ขยับ ลูกก็รู้สึกว่าดีจัง เรามีเวลาสวดสายประคำมากขึ้น !

ขอขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงสอนให้ลูกรู้จักใช้เวลาทุกนาทีของชีวิตในการสวดภาวนา ถวายโมทนาคุณแด่พระองค์ เวลาอยู่กับคนแก่กว่า ลูกรู้สึกกระชุ่มกระชวย เพราลูกรู้สึกว่าลูกยังอ่อนวัย พูดง่ายๆ ยังสาวกว่าพวกคุณลุงคุณป้า คุณตาคุณยาย เหล่านั้น

ขอขอบพระคุณพระองค์ที่ลูกเห็นความดีในทุกๆ สิ่งรอบตัวลูก

เวลาอยู่กับคนที่เด็กกว่า ลูกจะรู้สึกว่าลูกอายุห่างจากพวกเขาไม่เท่าไร จึงเข้ากับพวกเขาได้ ☺

ขอขอบพระคุณพระองค์ที่ลูกเห็นพระพรในทุกๆ สิ่งรอบตัวลูก
ขอขอบพระคุณพระองค์ที่.....
ขอขอบพระคุณพระองค์ที่.....
ขอขอบพระคุณพระองค์ที่.....

ลูกมีเรื่องเขียนขอบพระคุณพระองค์เป็นบัญชีหางว่าวยาวเหยียดเลย แต่ที่สุดของที่สุดในการขอบพระคุณพระองค์ คือ แม้ลูกจะยังไม่เป็นลูกที่ดีที่สมบูรณ์ของพระองค์ แต่ลูกก็รู้สึกว่าพระองค์ทรงรักลูกเหลือเกิน ทำให้ลูกรู้สึกว่านี่คือ ความรักที่ “ไม่มีขอบเขต” ของพ่อที่มีต่อลูก

ลูกได้แต่ก้มกราบขอขอบพระคุณพระองค์ และขอปวารณาตัวเองต่อพระองค์ว่าลูกจะพยายามทำตัวให้เป็นลูกที่ดีขึ้นของพระองค์ เพื่อจะได้สมกับความรักที่พระองค์ทรงให้แก่ลูกตลอดมา

ขอพระองค์ทรงพระเจริญเทอญ

“ข้าพระองค์จะขอบพระคุณพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์
ข้าพระองค์จะบอกถึงการอัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์” สดุดี 9:1

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 145

Fatalism: ชะตากรรม

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ช่วงนี้มักมีข่าวใหญ่ๆ ที่น่าตื่นเต้นอยู่เสมอๆ หนึ่งในข่าวดังกล่าวคือเรื่องรถไฟฟ้าใต้ดินชนกัน ลูกจะไม่ขอพูดถึงเรื่องราวหรือต้นสายปลายเหตุของเรื่องนี้เพราะทุกๆ คนคงได้รับทราบข่าวจนหมดแล้ว แต่มีแง่มุมหนึ่งที่สะกิดใจลูกเป็นพิเศษ แล้วลูกก็คิดในใจว่ามีคนอื่นไหมหนอที่คิดเหมือนเรา บังเอิญวันรุ่งขึ้นหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษฉบับหนึ่งของไทยเรานี่แหละลงบทความในหน้าของบรรณาธิการตรงกับที่ลูกคิดในใจเป๊ียบ

ในคืนวันเกิดเหตุ โทรทัศน์ทุกช่องต่างออกข่าวเรื่องนี้อย่างอึกทึกครึกโครม มีรายการวิเคราะห์ข่าวรายการหนึ่งที่คนติดใจชมกันทั้งบ้านทั้งเมืองที่ออกข่าวเรื่องนี้เช่นเดียวกัน และในระหว่างรายการก็ให้ผู้ชมทางบ้านส่ง SMS เข้าไปแสดงความคิดเห็นตามกระแสนิยมปัจจุบัน ข้อความที่ขึ้นบนจอโทรทัศน์นั่นแหละที่ทำให้ลูกงงและนั่งหงุดหงิดอยู่ในใจคนเดียว

หนังสือพิมพ์ฉบับนั้นลงหัวข้อข่าวในวันรุ่งขึ้นว่า “Fatalism keeps us from preventing accidents” “เรื่องชะตากรรมทำให้พวกเราป้องกันอุบัติเหตุไม่ได้”

เขาเขียนว่า ข้อความที่คนส่วนใหญ่ส่ง SMS ไปนั้น ทำให้เขาหงุดหงิดใจมาก (ลูกมีเพื่อนซะแล้ว) “ไม่มีใครอยากให้เกิดอุบัติเหตุหรอก” “อย่าซ้ำเติมเขาเลย” “อย่าโทษใครเลย มันเป็นอุบัติเหตุ” “ไม่มีอะไรแน่นอนไปกว่าความไม่แน่นอน” เอ้า! ไปโน่นเลย

เขาเขียนต่อ ว่ายังไม่ทันจะทราบเลยว่าใครเป็นผู้กระทำผิด ก็เตรียมให้อภัยกันแล้ว แล้วอย่างนี้เมื่อไรเราจะได้เรียนรู้จากความผิดพลาดล่ะ พอเกิดอะไรขึ้นก็โทษชะตากรรม แล้วก็พร้อมที่จะมองข้ามสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นแทนที่จะมาวิเคราะห์ถึงสาเหตุความผิดนั้นเพื่อจะไม่ทำผิดซ้ำอีก เมื่อไม่มีการเรียนรู้ ไม่มีการลงโทษ ปัญหาหรือความหายนะที่ไม่ควรเกิดก็เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า เขาเขียนต่อว่า เพื่อนเขาคนหนึ่งที่เป็นชาวญี่ปุ่นบอกว่า เรื่องนี้ถ้าเกิดขึ้นที่ประเทศของเขา คนขับรถไฟต้องติดคุกและผู้ใหญ่ที่เกี่ยวข้องต้องลาออกหมด

แล้วลูกก็คิดถึงการเป็นคริสตชนหรือการเป็นลูกของพระองค์ พวกเราที่เป็นคริสตชนคนไทยปฏิบัติตัวอย่างไรหนอในเวลาทำผิด ลูกได้ยินบ่อยๆ ว่า “ไม่เป็นไร เดี๋ยวไปแก้บาปวันอาทิตย์นี้ก็แล้วกัน” พวกเราเอาคำว่า “ไม่เป็นไร” ซึ่งเป็นอุปนิสัยสบายๆ ของการเป็นคนไทย มาใช้กับการดำเนินชีวิตคริสตชนของเรารึเปล่าหนอ? เราถือการแก้บาปเป็นเพียง “ธรรมเนียมประเพณี” อย่างหนึ่งเท่านั้นหรือเปล่า? หรือเราจริงจังกับการเสียใจต่อบาปที่เราได้ทำไปจริงๆ ?

พูดถึงเรื่องการจริงจัง ลูกเคยคิด (ตั้งแต่มาเป็นลูกของพระองค์ ลูกคิดถึงเรื่องของพระองค์ทุกวัน ☺) ว่าหากเราจะจริงจังกับการเป็นลูกที่ดีของพระองค์ได้ เราควรจะตั้ง “มาตรฐานของจิตตารมณ์คาทอลิก” ในใจของเราเอง เพื่อเป็นหลักปฏิบัติในชีวิตประจำวัน เอ! แล้วเราจะเอามาตรฐานมาจากไหนล่ะ มโนธรรมของเราไง หากเราเปิดใจ เปิดจิตวิญญาณให้

พระองค์มาประทับในใจของเรา สุรเสียงของพระองค์ที่ทรงตรัสกับเราก็จะดังก้องกังวาน

เราจะทราบทุกการตัดสินใจว่าพระองค์ทรงต้องการให้เราประพฤติปฏิบัติตัวอย่างไร แต่หากเราเมินเฉยต่อเสียงมโนธรรมในใจของเรา วันแล้ววันเล่า อนิจจา... เสียงสวรรค์นั้นก็จะค่อยๆ เลือนลาง...จางลง...และหายไปในที่สุด เราจับมโนธรรมของเราใส่หีบ ปิดล็อคกุญแจ และล่ามโซ่ไปซะแล้ว แล้วเสียงที่เราจะได้ยินก็จะเป็นเสียงของเราเอง เสียงที่ฟังแล้วไพเราะนักหนา!

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกกลัวเหลือเกินว่าด้วยกระแสสังคมดังเช่นปัจจุบันรอบด้าน เสียงของสังคมตลอดจนเสียงของตัวลูกเอง จะดังกลบสุรเสียงของพระองค์ ได้โปรดประทับในใจของลูกและนำทางชีวิตของลูกให้ดำเนินถูกตามพระทัยของพระองค์เถิด และยามสิ่งแวดล้อมรอบข้างไม่เอื้ออำนวยให้ลูกดำรงชีวิตตาม “มาตรฐาน จิตตารมณ์” ที่ควรจะเป็น ก็ขอให้ลูกมีความกล้าพอที่จะเดินปลีกตัวออกมาจากสิ่งแวดล้อมนั้นเทอญ

“ขอพระองค์ทรงสดับจากฟ้าสวรรค์และขอทรงกระทำ
ขอทรงพิพากษาผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ ลงโทษผู้กระทำผิดและ
ทรงนำความประพฤติของเขาให้กลับตกบนศีรษะของตัวเขาเอง
และขอทรงประกาศความบริสุทธิ์ของผู้ชอบธรรม
สนองแก่เขาตามความชอบธรรมของเขา” 2 พงศาวดาร 6:23

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 146
ความเงียบกับดนตรี

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในเดือนธันวาคมที่ผ่านมา เพื่อนของลูกคนหนึ่งได้จัดเลี้ยงที่บ้านและเชิญเพื่อนๆ ไปร่วมรับประทานอาหารพร้อมประชุมและฉลองคริสต์มาสพร้อมกัน ลูกชายของเขาเป็นนักดนตรีชั้นหนึ่ง เล่นเปียโนก็เพราะ ร้องเพลงก็หาตัวจับยาก พวกเราต่างร้องเพลงคริสต์มาสด้วยกัน ต่อมาก็ร้องเพลงอื่นๆ ด้วยกัน สักพักก็จับคู่เต้นรำกันอย่างสนุกสนาน แล้วจู่ๆ สิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นท่ามกลางความงุนงงของทุกคนรวมทั้งตัวลูกเอง อยู่ดีๆ น้ำตาลูกก็เอ่อเต็มสองเบ้าตา และทำท่าจะไหลลงอาบแก้มทั้งสอง เพื่อนคนหนึ่งถามว่า “พี่ เป็นอะไร?” ลูกตอบไปว่า “เสียงเพลงคืนนี้มันสัมผัสใจฉัน ฉันไม่ได้ฟังเพลงและร้องเพลงเช่นนี้มา 7 ปีเต็มแล้ว” เพื่อนอีกคนรีบถามว่า “ทำไมตั้ง 7 ปีล่ะ?”

ใช่แล้ว เมื่อ 7 ปีก่อน ลูกมีชีวิตอยู่ไม่ได้ถ้าปราศจากเสียงเพลง ไม่ว่าจะอยู่ในรถหรือในห้องนอน เสียงเพลงคือสิ่งคู่กับชีวิต แล้ว...วันหนึ่งขณะที่ลูกขับรถอยู่ วิทยุในรถก็เล่นเพลงๆ หนึ่งที่ลูกจำชื่อ ตลอดจนชื่อของนักร้องไม่ได้ แต่เนื้อร้องของเพลงๆ นั้นทำให้น้ำตาลูกไหลรินลงมาแอบแก้ม ลูกร้องไห้ตลอดทางจนเมื่อกลับถึงบ้าน น้ำตาก็ยังไม่หยุดไหล เมื่อลูกสงบจิตสงบใจได้แล้ว ลูกก็ตัดสินใจเอาเทปเพลงทั้งหมดเก็บใส่กล่อง ปิดเทปกาวซะเรียบร้อย และเก็บเข้าตู้

สิ่งที่เป็นผลตามมาคือความเงียบ คนที่ไม่เคยอยู่กับความเงียบสงัด (ไม่ใช่ความเงียบธรรมดา) มาก่อน จะไม่ทราบว่ามันเป็นความรู้สึกเช่นไร มันเป็นความรู้สึกว่างเปล่าที่ก้องกังวาน (Deafening) เข้าไปในขั้วหัวใจ ลูกกระวนกระวายและรู้สึกสับสน ไม่ทราบว่าจะจัดการกับเจ้าความเงียบนี้อย่างไรดี ลูกมีความรู้สึกเหมือนคนเสพย์ยาหรือเบากว่านั้นหน่อย คือติดเหล้าหรือติดบุหรี่ แล้วอยู่ๆ ก็หยุดเลย ฉันใดก็ฉันนั้น ลูกไม่ทราบว่าจะจัดการกับชีวิตตัวเองอย่างไร ท่ามกลางความเงียบที่ลูกไม่เคยชินนั้น

แล้วลูกก็นึกขึ้นได้ว่าลูกได้สัญญากับพระแม่ว่าลูกจะสวดสายประคำวันละสายถวายพระแม่ แต่ในแต่ละวันที่สับสนวุ่นวายกับภารกิจต่างๆ บางวันลูกก็ไม่มีเวลาสวดครบทั้งสายได้ ใช่แล้ว! ลูกควรใช้เวลาที่เงียบสงบและสงัดเช่นนี้ในการสวดสายประคำ ลูกเริ่มสวดภาวนาอย่างจริงๆ จังๆ ทุกครั้งทุกโอกาสที่ลูกมีเวลาว่างหรืออยู่ตามลำพัง ไม่ว่าจะอยู่ในรถ/อยู่ในห้องนอน หรือแม้กระทั่งเวลาทำสวนปลูกต้นไม้ หรือนั่งรอแพทย์หรือสระผม ลูกสวดภาวนาจนรู้สึกว่าการสวดนั้นเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต เช่นเดียวกับการหายใจเข้าออก วันไหนลูกไม่ได้สวดภาวนา ลูกจะรู้สึกผิดและต้องรีบหาโอกาสสวดชดเชย

เวลาเหมือนติดปีกบิน 7ปีได้ผ่านไป การสวดภาวนาอย่างร้อนรนและต่อเนื่องทั้งวันทั้งคืนของลูก ทำให้ลูกค้นพบว่าการสวดนั้นเป็นยาวิเศษ ที่รักษาได้ทุกอย่าง เป็นยาที่มีสรรพคุณเหนือยาใดๆ ในโลกนี้ แต่ลูกคงไม่สามารถบรรยายถึงความวิเศษของการสวดภาวนาได้ดีไปกว่าที่นักบุญ John Vianney (ลูกไม่คุ้นเคยกับชื่นนักบุญองค์นี้ พระเจ้าข้า) ได้เขียนเกี่ยวกับการสวดภาวนาไว้อย่างประทับใจว่า

การสวดภาวนานั้นเปรียบประดุจน้ำค้างยามเช้า ที่นำความชุ่มฉ่ำมาสู่จิตวิญญาณของเรา การสวดภาวนาทำให้ความทุกข์ของเราละลายหายไปเช่นเดียวกับหิมะยามต้องแสงแดด การสวดภาวนาแยกจิตวิญญาณเราจากสิ่งต่างๆ รอบด้าน และยกระดับจิตใจเราให้สูงขึ้นเช่นเดียวกับไอร้อนที่ทำให้ลูกบอลลูนลอยขึ้น ยิ่งสวดมาก ยิ่งทำให้เราอยากสวดมากขึ้น

การสวดภาวนาเปรียบเหมือนกับการว่ายน้ำของปลา ทีแรกๆ จะเวียนว่ายอยู่แต่บนผิวน้ำ แต่ต่อมาจะว่ายลึกลงๆ เช่นเดียวกับผู้ที่สวดภาวนาอย่างสม่ำเสมอและอย่างลึกซึ้ง จะมีความรู้สึกดูดดื่มกับการ “สนทนา” กับพระเจ้า ยิ่งสวดมากจะยิ่งมีความรู้สึกใกล้ชิดกับพระมากขึ้นๆ

และการสวดภาวนาเปรียบเหมือนน้ำศักดิ์สิทธิ์ที่ทำให้ต้นไม้แห่งความดีในใจของเราเจริญเติบโต งอกงาม และสุดท้ายการสวดภาวนานั้นจะชำระความไม่บริสุทธิ์ทั้งหลายออกจากจิตวิญญาณของเรา ทิ้งไว้แต่ความรักความชุ่มฉ่ำไว้ในหัวใจ

โอ! ขอบพระคุณพระองค์ ลูกไม่สามารถเขียนอะไรต่อจากคำบรรยายอันสุดวิเศษของนักบุญองค์นี้ได้อีก นอกจากการกราบ ณ พระบาทของพระองค์ด้วยความกตัญญูและความรักเต็มเปี่ยมหัวใจของลูก ขอบพระคุณพระองค์พระเจ้าข้า

“ถ้าประชากรของเราผู้ซึ่งเขาเรียกกันโดยชื่อของเรานั้นจะถ่อมตัวลง และอธิษฐาน
และแสวงหาหน้าของเรา และหันเสียจากทางชั่วของเขา เราก็จะฟังจากสวรรค์ และจะให้อภัยแก่บาปของเขา
และจะรักษาแผ่นดินของเขาให้หาย และตาของเราจะลืมอยู่
และหูของเราจะฟังคำอธิษฐานซึ่งเขาทั้งหลายอธิษฐาน ณ สถานที่นี้” 2 พงศาวดาร 7:14-15

“แล้วเจ้าจะทูลขอต่อเรา และมาอธิษฐานต่อเรา และเราจะฟังเจ้า
เจ้าจะแสวงหาเราและพบเรา เมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของเจ้า” เยเรมีย์ 29:12-13

“จงทูลเรา และเราจะตอบเจ้า และจะบอกสิ่งที่ใหญ่ยิ่ง
และที่ซ่อนอยู่ ซึ่งเจ้าไม่รู้นั้นให้แก่เจ้า” เยเรมีย์ 52:3

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 147

แหม่มกับบะหมี่

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเป็นคนชอบเดินทาง ไม่ว่าจะไปเนื่องจากธุรกิจหรือทัศนาจร ทุกๆ ครั้งลูกจะได้เรียนรู้อะไรต่อมิอะไรเยอะแยะ ตั้งแต่ความแตกต่างของคนในชาติต่างๆ ความเป็นอยู่ของแต่ละประเทศ แม้กระทั่งอาหาร ซึ่งความแตกต่างเหล่านี้ล้วนเป็นอาหารสมองอันวิเศษ

การเดินทางครั้งที่ผ่านมา นอกจากอากาศจะหนาวเหน็บขาดใจแล้ว ยังมีเหตุการณ์เล็กๆ เหตุการณ์หนึ่งที่นับว่าเป็นประสบการณ์ที่แปลกแหวกแนวที่สุดอย่างหนึ่งเท่าที่ลูกเคยประสบมา

เที่ยงวันหนึ่ง เราได้รับประทานอาหารในภัตตาคารแห่งหนึ่ง ซึ่งค่อนข้างใหญ่ มีผู้คนมากมายทั้งคนท้องถิ่นและคนต่างชาติ อาหารเป็นแบบเสิร์ฟปนตักเอง จากที่เรียงรายกันรอบห้อง มีบูธๆ หนึ่งที่คนไปมุงหนาแน่นเป็นพิเศษ บูธนี้เขาทำบะหมี่น้ำและมีการนวดแป้ง ดึงเส้น สาธิตการทำเส้นบะหมี่ให้ดูสดๆ ประกอบกับน้ำซุปมันยอดอร่อย คนก็เลยไปมุงกันหนาแน่น ลูกและลูกสาวได้รับประทานคนละชามแล้ว แต่ลูกยังติดใจจึงเดินไปรอเอาอีกชามหนึ่ง พอดีจังหวะนั้นเขาเพิ่งแจกรอบหนึ่งเสร็จ ลูกก็เลยไปยืนรอเป็นคนแรกในรอบต่อไป ลูกอยากดูเขาทำเส้นหมี่น่าสนใจดี สักครู่อึดใจ ก็มีแหม่มคนหนึ่งหน้าตาสวย ผมยาวสลวยแบบดารา อายุอานามก็ราว 40 กว่าๆ ใส่เสื้อไหมพรมถักเป็นชั้นๆ คละสีสดๆ ตามลายขวาง ลูกมองเขาแล้วก็นึกชื่นชมในใจว่าผู้หญิงคนนี้งามจัง และยิ้มให้เขา

สึกอึดใจเดียว หนุ่มทำบะหมี่ก็ทำชามแรกในรอบนั้นเสร็จ เขาวางลงบนเคานท์เตอร์หน้าลูก แล้วก็หันไปทำชามต่อไป ขณะที่ลูกกำลังจะเอามือทั้งสองประคองชามบะหมี่นั้น แหม่มคนนั้นเอื้อมมือมาที่ข้างหน้าลูก และแย่งชามบะหมี่ไปจากมือลูกปานสายฟ้าแลบ! มันเกิดขึ้นเร็วจนลูกตั้งตัวไม่ติด อีกอย่างหนึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ลูกไม่มีทางคาดคิดถึงได้ วินาทีนั้นความคิดแวบขึ้นมาในสมองว่าคนอย่างลูกจะไปแย่งบะหมี่ชามหนึ่งกับคนแปลกหน้าเป็นไปไม่ได้อย่างเด็ดขาด ลูกจึงพูดเป็นภาษาอังกฤษกับเขาอย่างสุภาพว่า ลูกได้เข้าแถวอยู่ก่อนเขา เขามองหน้าลูกอย่างไม่แยแส แล้วก็กระชากบะหมี่ชามนั้นไป ทันใดนั้น สิ่งที่ไม่คาดคิดอย่างที่สองก็เกิดขึ้นอีก ด้วยความลนลาน แหม่มคนนั้นก็ทำบะหมี่ชามนั้นหกทั้งชาม เลอะเทอะไปหมดทั้งเคานท์เตอร์ และบนพื้น สมองของลูกก็คิดปานสายฟ้าแลบทันทีว่า “สมน้ำหน้า พระเจ้าลงโทษทันตาเห็น” แหม่มคนนั้นมองหน้าลูกแว้ปหนึ่ง เขาเดาความหมายจากสีหน้าของลูกได้ เขายืนเก้ๆ กังๆ อีกสักแว้ปหนึ่ง แล้วก็รีบเดินจากเคานท์เตอร์กลับไปยังโต๊ะของเขาที่สามีและลูกชายวัยพอๆ กับลูกสาวของลูกนั่งรออยู่ ตลอดเวลาที่เกิดเรื่อง “ศึกแย่งบะหมี่” ครอบครัวของเขาและลูกสาวของลูกที่นั่งอยู่คนละโต๊ะต่างมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างระทึกใจ

ลูกคงยืนรอบะหมี่ชามต่อไป และจนลูกและลูกสาวเดินออกจากห้องอาหารนั้นไป ก็ไม่เห็นแหม่มผู้สวยแต่เสื้อคนนั้นเดินออกไปเอาบะหมี่อีกเลย

หลังจากที่เราแม่ลูกได้ออกจากภัตตาคารนั้น แน่นอนเราต้องคุยถึงเรื่องที่เกิดขึ้น สำหรับลูกแล้ว มันเป็นเหตุการณ์เล็กๆ ที่ไม่ค่อยมีความสำหลักสำคัญอะไรนัก แต่มันเป็นประสบการณ์ที่ลูกไม่เคยคาดคิดเลยว่าจะเจอะเจอในชีวิต เพราะโดยปกติแล้ว ฝรั่งหรือแหม่มเป็นเชื้อชาติที่ไม่ค่อยจะแย่งอาหารจากมือคนอื่น โดยเฉพาะในภัตตาคารที่ค่อนข้างหรู ไม่ใช่ในภาวะสงครามที่อาหารหมายถึงความเป็นความตาย

ลูกก็เลยบอกลูกสาวว่า ช่างมันเหอะ มันเป็นเหตุการณ์ที่สนุกและน่าตื่นเต้นดี ในเวลาเดียวกัน ลูกก็สอนลูกสาวต่อว่าในฐานะคริสตชน เราต้องถวายเกียรติแด่พระในทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็ก หรือเรื่องใหญ่ หรือจะในเรื่องใด เวลาใด หรือที่ใด เพราะนั่นแหละ เราจึงจะเป็นลูกที่ดีของพระองค์ได้

"... แต่ผู้ที่แสวงเกียรติให้พระองค์ผู้ทรงใช้ตนมา ผู้นั้นแหละเป็นคนจริงไม่มีอธรรมเลย" ยอห์น 7:18

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 148
นายชุมพาบาลที่ยิ่งใหญ่

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมา ประชากรนับล้านๆ คนบนโลกนี้ต่างถูกหลอมเป็นหนึ่งเดียวในความเศร้าโศกเสียใจ นับเป็นปรากฏการณ์ที่น่าอัศจรรย์ยิ่งที่คนทุกเพศทุกวัย ทุกเชื้อชาติและทุกศาสนาทั่วโลกต่างมีความรู้สึกเป็นหนึ่งเดียวนั่นคือ ความอาลัยรักในการจากไปของบุรุษผู้หนึ่ง ที่พระองค์ทรงใช้ให้มาเป็นนายชุมพาบาลใหญ่ของปวงมนุษย์ แต่บนความเศร้าโศก อาลัยอาวรณ์ของคนทั่วโลก พระเกียรติคุณของพระองค์ก็กลับ ถูกประกาศอย่างเกริกก้องทั่วพื้นพิภพ เพราะแม้ในความตาย ท่านผู้นี้ก็ยังเป็นแสงสว่างส่องประกายเจิดจ้า ประกาศถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ช่างอัศจรรย์เสียจริง

ทั่วทุกมุมโลก ไม่ว่าจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ระดับประธานาธิบดี หรือเป็นคนพิการ ไม่ว่าจะเป็นผู้สูงอายุหรือเยาวชน และไม่ว่าคนนั้นจะมีสีผิวอะไรก็ตาม เราจะได้ยินแต่คำแซ่ซ้องสรรเสริญท่านผู้นี้ จะมีใครบนโลกนี้ที่สามารถทำให้คนเป็นล้านๆ คนรักและเทิดทูน จนขนาดสถานีโทรทัศน์ที่เสนอข่าวทั่วโลก เสนอข่าวถ่ายทอดสดตลอด 24ชั่วโมง เกี่ยวกับท่านเป็นเวลาถึงสัปดาห์กว่า ไม่มีจริงๆ

ท่านมีความรักสำหรับทุกคนเต็มเปี่ยมหัวใจ ท่านเป็นคนที่ให้อภัยแก่ผู้กระทำผิด แม้กระทั่งคนที่ลอบปลงพระชนม์ท่าน ท่านเป็นบุรุษแห่งสันติภาพ ท่านเป็นผู้เสนอภราดรภาพแก่ทุกศาสนา ท่านเป็นคนสมานความแตกร้าว ท่านเป็นแบบฉบับแห่งความศรัทธา ..... และท่านยอมรับความทุกข์บนกางเขนของท่านจนถึงวินาทีสุดท้ายของชีวิตของท่าน

เพราะความเป็นท่านเช่นนี้ ทำให้มนุษย์ทั่วโลกเห็นถึงชีวิตของพระมหาเยซูเจ้าตอนเป็นมนุษย์ เพราะท่านผู้นี้ทำให้มนุษย์เห็นพระองค์ในตัวท่าน ไม่มีอะไรที่มนุษย์จะทำได้ยิ่งใหญ่กว่าการที่สามารถทำให้คนเป็นล้านๆ คนเห็นพระเจ้าในตัวเขาได้ สำหรับลูกแล้ว ท่านผู้นี้เป็นข้ารับใช้ของพระองค์และเป็นนายชุมพาบาลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระองค์ทรงเลือกสรรให้มารับใช้พระองค์บนโลกนี้ ในช่วงชีวิตของลูก

ลูกเล็กและต่ำต้อยเกินกว่าที่จะเขียนคำสดุดีถวายแด่ท่านผู้นี้ได้อย่างสมพระเกียรติ นอกจากจะทูลต่อพระองค์ว่าในสัปดาห์ที่ผ่านมา โลกใบนี้มีศาสนาเพียงศาสนาเดียว นั่นคือศาสนาที่พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า และได้ทรงส่งท่านผู้นี้ให้มาโลกนี้เพื่อให้ดูแลและต้อนฝูงแกะทั้งหลายของพระองค์ที่ได้หลงทาง ให้กลับมาเป็นลูกของพระองค์

ไม่มีอะไรยิ่งใหญ่กว่าพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าของปวงมนุษย์และสรรพสิ่งทั้งหลายอีกแล้ว และในฐานะลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ลูกขอก้มกราบ ณ พระบาทของพระองค์ ขอบพระคุณพระองค์ที่ได้ทรงส่งนายชุมพาบาลผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้มาดูแลพวกเราบรรดาคนบาปและลูกแกะที่หลงทางตลอดเวลา 26ปีเศษที่ผ่านมา

ขอพระองค์ทรงพระเจริญเทอญ

“ไม่มีพระเจ้าองค์ใดเหมือนพระองค์ ในฟ้าสวรรค์เบื้องบน หรือที่แผ่นดินเบื้องล่าง
ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และทรงสำแดงความรักมั่นคงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์
ซึ่งดำเนินอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของเขา” 1 พงศ์กษัตริย์ 8 : 23

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 149

A Simple, Humble Worker

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในช่วง 2-3สัปดาห์ที่ผ่านมา พระเกียรติคุณของพระองค์ได้ถูกประกาศเกริกก้องทั่วพื้นพิภพ โดยบุคคลที่พระองค์ได้ทรงเลือกสรร และด้วยเดชะพระบารมีของพระจิต ลูกของพระองค์อีกท่านหนึ่งก็ได้ถูกคัดเลือกให้มาทำหน้าที่อันยิ่งใหญ่นี้อย่างต่อเนื่อง

ในคืนวันอังคารที่ 19 เมษายน ที่ผ่านมา ดึกมากแล้ว ลูกกำลังจะเข้านอน ดูเหมือนนาฬิกาจะบอกเวลาเลย 5 ทุ่มครึ่งไปแล้ว พลันโทรศัพท์มือถือของลูกสาวก็ดังขึ้น สักไม่ถึงครึ่งวินาที ลูกสาวก็ตะโกนก้องว่า “หม่ำมี้ เขาเลือก Pope ได้แล้ว!” ทันทีทันใด เราทั้งสองก็วิ่งกลับไปยังห้องนั่งเล่น เปิดโทรทัศน์อย่างฉับพลัน ภาพที่เห็นคือ คนเป็นแสนๆ คนต่างออกันแน่นขนัดหน้าลานของอาสนวิหารเซ็นต์ปีเตอร์ ควันสีขาวได้พวยพุ่งออกมาจากปล่องสักพักใหญ่ๆ แล้ว แต่เสียงระฆังที่จะเป็นเสียงแห่งการยืนยันยังไม่ก้องกังวานสักที!

หลานสิบนาทีผ่านไป โทรทัศน์ช่องข่าวสากลก็ได้ถ่ายแต่ภาพริมหน้าต่างเหนือพระวิหารเตรียมพร้อมที่จะถ่ายภาพผู้นำศาสนาคาทอลิกท่านใหม่ ที่จะออกมาปรากฏตัวพร้อมกล่าวรับตำแหน่งและให้พรแก่ศาสนิกชนทั้งหลายทั้งที่รอกันอยู่หน้าลานและทั่วทั้งโลกที่ชมอยู่หน้าจอโทรทัศน์ที่บ้าน

และแล้ว เวลาที่ทุกคนทั่วโลกต่างรอคอยก็มาถึง พระคาร์ดินัล Jorge Medina Estevez แห่ง Chile ผู้ซึ่งอาวุโสที่สุด ออกมาประกาศพระนามของผู้นำองค์ใหม่ เสียงเชียร์โห่ร้องของผู้คนดังกระหึ่มอย่างกึกก้องเป็นเวลาหลายนาที และสิ่งที่ผู้ที่จะเป็นผู้นำของคนเป็นล้านๆ คนได้กล่าวออกมา ทำให้ลูกตัวลีบด้วยความเคารพรักและความสำนึกในการเป็นลูกแกะตัวเล็กๆ ตัวหนึ่งที่เกิดขึ้นในใจอย่างท่วมท้น

“The cardinals have elected me, a simple, humble worker in the vineyard of the Lord. The fact that the Lord can work and act even with insufficient means consoles me and above all I entrust myself to your prayers.”

“ท่านพระคาร์ดินัลทั้งหลายได้เลือกข้าพเจ้า ผู้ซึ่งเป็นคนงานธรรมดาๆ ที่ถ่อมตนคนหนึ่งในสวนองุ่นของพระเจ้า ความจริงที่ว่าพระองค์สามารถทรงงาน และทรงกระทำทุกสิ่งทุกอย่างได้แม้จะไม่มีเครื่องไม้เครื่องมือเพียงพอ ทำให้ข้าพเจ้าค่อยบรรเทาใจ และเหนือสิ่งอื่นใด ข้าพเจ้าขอฝากตัวข้าพเจ้าไว้ในการสวดภาวนาของพวกท่าน”

A simple, humble worker.....

ลูกแทบไม่เชื่อหูตัวเอง ผู้ที่เพิ่งได้รับเลือกให้เป็นผู้นำของคนเป็นล้านๆ คนในโลกนี้เปรียบเทียบตัวท่านเองเป็นคนงานธรรมดาๆ ที่สมถะ ถ่อมตนคนหนึ่ง.....

ถ้าลูกได้ยินประโยคนี้จากผู้ที่มีตำแหน่งเช่นนี้เมื่อ 10ปีก่อน ก่อนที่ลูกเองจะมีโอกาสมาเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่ง ลูกต้องไม่เข้าใจแน่ๆ

แต่ ณ ขณะนี้ นี่คือความยิ่งใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้า ที่เปล่งประกายเจิดจ้าอีกครั้งผ่านบุคคลที่พระองค์ทรงเลือกสรร

"ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูท่านขึ้น" ยากอบ 4:10

ลูกรู้สึกตัวเองเล็กว่ามด น้ำตาพลันเอ่อเต็มเบ้าตาทั้งสองข้าง ลูกมดเล็กๆ ตัวนี้ขอถวายบทสวดบทนี้แด่พระองค์เพื่อผู้นำองค์ใหม่ของเรา และจะขอสวดสายประคำทุกๆวันถวายเกียรติแด่พระแม่มารีอา และพระมหาเยซูเจ้า เพื่อประทานพระพรแด่ข้ารับใช้ของพระองค์ท่านใหม่นี้ ให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ตามน้ำพระทัยของพระองค์ตลอดไปเทอญ

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 150

เมืองผู้ดี

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เดือนเมษายนที่ผ่านมา มีเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในต่างประเทศที่น่าตื่นเต้นและน่าสนใจมากมายหลายเรื่อง มีเหตุการณ์ๆ หนึ่งที่ไม่ใช่เป็นเรื่องถึงกับน่าสนใจระดับโลก แต่สำหรับประเทศของเขาแล้ว เป็นเรื่องใหญ่ทีเดียว บังเอิญลูกและลูกๆ อยู่ในประเทศนั้นท่ามกลางเหตุการณ์นั้นพอดี

ลูกได้พาลูกๆ ไปยังประเทศที่คนขนานนามว่าเป็น “ประเทศผู้ดี” บังเอิญวันที่พวกเราไปถึงเป็นวันที่เจ้าชายมกุฎราชกุมารของประเทศเขาแต่งงานเป็นครั้งที่สองกับหญิงที่เขาติดพันกันมา 30กว่าปี แม้ว่าบรรยากาศของผู้คนทั่วไปบนท้องถนนจะไม่ตื่นเต้นยินดีเท่ากับการเข้าพิธีอภิเษกสมรสครั้งแรก แต่บรรดาสื่อมวลชนทั้งหลายตั้งแต่โทรทัศน์ ก็มีการถ่ายทอดสด และหนังสือพิมพ์ทุกฉบับในวันรุ่งขึ้นก็มีการลงข่าวกันอย่างอึกทึกครึกโครมเกือบทุกฉบับ มีการวิพากษ์วิจารณ์ตั้งแต่ชุดทั้ง 2 ชุดของเจ้าสาว การวางพระองค์ของสมเด็จพระราชินีที่ไม่ได้เสด็จไปร่วมในพิธีจดทะเบียนตอนเที่ยง และแน่นอนที่จะขาดเสียไม่ได้คือในแง่มุมของความถูกต้อง และในแง่มุมของศาสนา

พูดถึงความถูกต้อง ตอนลูกเล็กๆ ลูกถูกสอนทั้งที่ในบ้านและในโรงเรียนถึงสิ่งที่ถูกและสิ่งที่ผิด ลูกรู้สึกว่าสีต่างๆ มันชัดเจน สีขาวคือสีขาวที่บริสุทธิ์ ไม่มีอะไรเจือปน สีดำคือสีดำ มันต่างกันคนละขั้วเห็นชัดเจน แต่เมื่อลูกโตขึ้น สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง ในสังคม ในประเทศ และโลกนี้ กลับไม่ชัดเจนเช่นนั้น จนลูกเองบางครั้งก็สับสนในใจว่าอะไรคือสิ่งถูก อะไรคือสิ่งผิด

สิ่งเดียวกัน แต่กระทำโดยผู้ที่มีเงิน มีอำนาจ และมีบารมี อาจจะก่อให้เกิดผลต่างกันโดยสิ้นเชิงหากถูกกระทำโดยผู้ที่ยากจน หรือเป็นชาวบ้านธรรมดาๆ ติดดิน อิทธิพลของเงิน อำนาจ และบารมีในสมัยนี้ มีมากจนสีขาวไม่ต่างไปจากสีดำเท่าไรนักในบางครั้ง

นอกจากนี้ สังคมของเราเป็นสังคมของผู้ตามมากกว่าผู้นำ เป็นสังคมของคนไม่กล้ามากกว่าคนกล้า บางสิ่งบางอย่างที่ไม่เป็นความถูกต้อง แต่ทำไปทำมากลายเป็นสิ่งที่ทุกคนยอมรับได้ ซึ่งก็เท่ากับเป็นความถูกต้องไปในตัว

การเอาตำแหน่งที่ตนเองทำอยู่ไปหาผลประโยชน์เข้าตัวเอง การกินตามน้ำ แม้กระทั่งการขับรถย้อนทางที่ควรขับ และอื่นๆ อีกมากมาย สิ่งเหล่านี้กำลังกลายเป็น “สิ่งที่คนรับได้” ในสังคมเรา

และหากเราไปอยู่ในสังคมที่เราคิดว่าผู้คนกำลังทำสิ่งที่ไม่ถูกต้อง แต่คนอื่นกลับไม่คิดเช่นนั้น แล้วเราควรจะทำอย่างไรดีหนอ?

ขณะที่ลูกกำลังคิดอะไรต่ออิอะไรเพลินๆ นั้น พลันพวกเราก็มาหยุดอยู่หน้าโบสถ์แห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นโบสถ์ธรรมดาๆ ไม่ใหญ่โตอะไร แต่ที่หน้าโบสถ์มีป้ายๆ หนึ่ง ติดตัวหนังสือเป็นภาษาง่ายๆ 1ประโยคว่า “Jesus Loves You!” เท้าของลูกหยุดอยู่กับที่ทันที แม้ว่าประโยคนี้จะเป็นภาษาทีเรียบง่ายที่สุด แต่ในวินาทีนั้น มันมีความหมายกับลูกมาก ลูกหลับตาน้อมรับความรักของพระเยซูเข้าไปเต็มหัวใจ เต็มปอด และทั่วทั้งร่างของลูก

ใช่แล้ว! หากความรักของพระเยซูมีความหมาย**<u>อย่างจริงจัง</u>**สำหรับผู้ใดแล้ว สีขาวก็คือสีขาว สีดำก็คือสีดำ เพราะในอาณาจักรของพระองค์แล้ว ไม่มีอะไรเลยที่จะมีอิทธิพลให้ความถูกกลายเป็นความผิด หรือความผิดให้กลายเป็นความถูกได้

ลูกลืมตาขึ้นและตอบในใจทูลต่อพระองค์ว่า “I love You, too, Jesus!”

“ผู้ใดที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น” 1 ยอห์น 4:16

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 151
ของขวัญล้ำค่า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนเพื่อนคริสตชนคนหนึ่งของลูกโทรมาหาลูกแต่เช้า และบอกลูกว่า เช้าวันนั้นเขาได้อธิษฐานขอพรจากพระเจ้าให้ลูกและลูกๆ และได้บอกบทพระวาจาที่ได้อธิษฐานให้แก่ลูกให้ลูกทราบด้วย

อีกวันหนึ่ง อาจารย์อีกท่านหนึ่งที่ลูกเคารพรัก ได้ส่งบทพระวาจาที่เป็นพระพรมาให้ลูกทางโทรสาร ลูกจะได้รับโทรศัพท์และโทรสารแบบนี้เป็นประจำจากเพื่อนเหล่านี้อยู่เสมอๆ แต่ละครั้ง ลูกจะตื่นเต้นและมีความสุขมาก ลูกจะรีบไปเปิดพระคัมภีร์อ่านพระวาจาบทนั้นด้วยตนเองทันทีที่กลับบ้าน และลูกจะขอบคุณพระองค์ที่ประทานพระพรแก่ลูกผ่านเพื่อนเหล่านั้น อีกทั้งขอบคุณพระองค์ที่ประทานเพื่อนเช่นนี้แก่ลูก

จากการที่ได้รับ “พระพร” เช่นนี้อยู่เสมอๆ ทำให้ลูกรู้สึกว่า “พระพร” ที่เพื่อนๆส่งมาให้เสมอๆนั้น เป็น “ของขวัญล้ำค่า” ที่มีค่ามากกว่าของขวัญอื่นใดที่ลูกเคยได้รับเสียอีก เช่นนี้แล้ว ทำไมลูกไม่มอบ “ของขวัญล้ำค่า” นี้ให้แก่ผู้อื่นบ้างล่ะ

แม้วิธีการปฏิบัติตนต่อพระของคนต่างกลุ่มกันอาจจะต่างกันบ้าง เพราะบางคนใช้วิธีอธิษฐาน แต่พวกเราคาทอลิกจะใช้วิธีสวดสายประคำ แต่ผลก็เหมือนกันคือเป็นการ “สนทนา” หรือ “สื่อ” กับพระ เพราะฉะนั้นพวกเราคาทอลิกก็สามารถให้ “ของขวัญอันล้ำค่า” แก่เพื่อนๆได้เช่นเดียวกัน โดยการสวดสายประคำนี่แหละ!

ตอนที่ลูกรับศีลล้างบาปใหม่ๆ ลูกก็ไม่ได้สวดสายประคำเป็นประจำ พอดีมีญาติคนหนึ่งมีปัญหาหนัก ลูกเลยเริ่มสวดสายประคำให้เขา ลูกสวดแบบชันเข่าจนจบทั้งสายเพื่อพลีกรรมให้เขา สวดเป็นเวลา 2 เดือนเต็มๆ พระองค์ก็ประทานพระพรแก่ญาติของลูกคนนั้น พอจบเรื่องของเขา ลูกก็หยุดสวดด้วย สักพักเดียวลูกรู้สึกผิด คิดในใจว่า ทีจะขอพระก็สวดสายประคำ พอได้สิ่งที่ขอก็ลืมพระซะแล้ว! เมื่อคิดได้ดังนั้น ลูกก็เลยเริ่มใหม่ และได้สัญญากับพระแม่ว่าจะขอสวดสายประคำวันละ 1 สายถวายพระนาง จนกว่าลูกจะไปรับใช้พระบนสวรรค์ ต่อมาหลังจากที่ลูกได้เริ่มแบ่งปันเรื่องราวชีวิตของลูก ก็มีคนมาขอให้ลูกสวดภาวนาให้พวกเขาอยู่เสมอๆ แต่ละครั้งลูกจะรับด้วยความยินดีและเต็มใจ เพราะลูกคิดว่า การสวดขอพรจากพระให้ผู้อื่นนั้น เป็นการทำหน้าที่ของลูกของพระองค์ที่ดีที่สุด จากวันนั้นถึงวันนี้ ลูกจะสวดให้แก่ผู้ที่ขอให้ลูกสวดให้พวกเขาทุกวันๆ แม้ลูกเชื่อว่าบางคนจะลืมไปแล้วด้วยซ้ำว่าเคยขอให้ลูกสวดให้

หลังๆนอกจากจะสวดให้แก่ผู้ที่ขอให้ลูกสวดให้แล้ว ลูกจะสวดขอพระประทานพระพรแก่ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์ในโลกนี้ ทั้งนี้ แล้วแต่น้ำพระทัยของพระองค์ พูดง่ายๆเป็นการแบ่งปันพระพรแก่ผู้ที่เราไม่รู้จัก หรือที่เรียกกันในภาษาพื้นๆ ว่า “แผ่เมตตา” และตอนเช้าทุกๆวันก่อนออกจากบ้าน ลูกจะสวดขอพรพระแม่โปรดประทานพระพรและความรักผ่านลูกไปสัมผัสทุกคนที่ลูกจะพบในวันนั้นและทุกๆวัน

มาถึงวันนี้ นอกจากจะสวดประจำวันแล้ว ลูกก็ยังให้ “การสวดสายประคำ” เป็น “ของขวัญ” แก่ผู้ที่ลูกรักและปรารถนาดี เป็นต้นว่าในงานรับปริญญาหรืองานแต่งงานของลูกของเพื่อน ฯลฯ

ลูกมีความคิดว่า หากพวกเราลูกๆของพระองค์ทั้งหลายหันมาให้ “ของขวัญล้ำค่า” เช่นนี้แก่กันและกัน และแก่คนรอบข้าง โลกใบนี้จะน่ารักน่าอยู่ขึ้นอีกเยอะแค่ไหนหนอ? ☺

“คนดีก็เอาของดีมาจากคลังแห่งความดี” มัทธิว 12:35

“และพระเจ้าทรงให้โยบกลับสู่สภาพดี เมื่อท่านอธิษฐานเผื่อสหายของท่าน
และพระเจ้าประทานให้โยบมีมากเป็นสองเท่าของที่มีอยู่ก่อน” โยบ 42:10

อาแมน

ลูกของพระ: องค์หนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 152

A Life Reborn

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันที่ 2 มิถุนายน 2005 นี้ เป็นวันครบรอบ 9 ปีเต็ม ที่ลูกได้รับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ ลูกขอกราบทูลต่อพระองค์ด้วยความกตัญญูอย่างสูงสุดว่า ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ชีวิตลูกได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง ลูกรู้สึกว่าชีวิตเดิมของลูกได้ตายไปแล้ว และลูกกำลังมีชีวิตใหม่ ลูกยังจำได้ว่า ทันทีที่ลูกได้รับศีลล้างบาปและศีลกำลัง ลูกมีความรู้สึกที่ปลื้มปีติ ตื้นเต้น และลิงโลดจนอธิบายไม่ถูก ลูกบอกกับตัวเองว่า ลูกตายได้แล้ว เพราะลูกเชื่อว่าศีลล้างบาปได้ล้างบาปลูกต่างๆ จนหมดสิ้น วิญญาณของลูกจึงบริสุทธิ์ผุดผ่อง เปรียบประดุจทารกแรกเกิด และจากระยะเวลาที่ลูกได้รับศีลล้างบาป จนถึงเวลาที่ลูกจะจากโลกนี้ไปมันสั้นกว่าผู้ที่เกิดมาก็รับศีลล้างบาปเลยเกือบครึ่งศตวรรษ ด้วยการตระหนักในข้อนี้ตลอดมา ลูกจึงพยายามอย่างสุดความสามารถในการดำเนินชีวิตประจำวันให้รักษาความบริสุทธิ์ของจิตวิญญาณของลูกไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไม่ว่าลูกจะทำอะไร ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ ลูกจะทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระและถามตัวเองว่า ถ้าทำเช่นนี้ จะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์หรือไม่ แต่บางครั้งมันก็ไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายเลย เพราะลูกเป็นมนุษย์ ย่อมต้องอ่อนแอ และบางครั้งการกระทำที่เป็นที่พอพระทัยของพระอาจจะไม่เป็นที่พอใจของเพื่อนมนุษย์ก็ได้ ลูกจึงต้องสวดต่อพระองค์ทุกวันเพื่อขอพระพรในการนำพาชีวิตลูกและ หากเราได้กำหนด priority ในชีวิตไว้อย่างถูกต้องแล้ว ทุกอย่างก็ชัดเจนในตัวมันเอง

ด้วยความกตัญญูต่อพระองค์อย่างสูงสุด ลูกขอแต่งบทกลอนดังต่อไปนี้ ถวายแด่พระองค์พระเจ้าข้า

There was once a girl
Walking in a field.
Then fate dictated
That she walked into a cave undetected.

What appeared to be bright
Grew dimmer as she walked farther.
And as fate would have it,
She fell into a man-dug pit.

Buried alive underground,
She was hopeless and helpless.
Broken both in soul and body,
There she lay in agony.

One day a Light seeped through
To the bottom where she lay.
Groping in darkness for years,
She heard a voice in her ears.

“Follow me, and you’d be saved.”
She was then pulled from the hole.
By then deaf, mute, and blind
She still found the Hand to be kind.

Little by little; step by step
She followed the guiding Light.
Gradually she regained her strength,
And walked out of the cave the whole length.

Now even darkness is not blindness.
She walks confidently towards her goal.
Proclaiming “You are the Captain of my fate,
And the Master of my soul !”.

The girl was me. The Light was You. I thank Thee, O Lord from my heart. I humbly thank Thee kneeling here.

“หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด” มัทธิว 15:28

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 153

ความรัก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า หากมีคนมาถามลูกว่า 9ปีที่ลูกได้มาเป็นลูกของพระองค์นั้น ลูกได้เรียนรู้หรือค้นพบอะไรบ้าง ลูกจะตอบทันทีว่า ลูกได้ค้นพบว่า “หัวใจของการเป็นคริสตชนที่ดีคือ ความรัก” ซึ่งประโยคนี้ฟังดูเผินๆ ดูเหมือนจะเป็นคำพูดที่พูดกันเกร่อ เพราะหัวใจกับความรักก็คือของคู่กันอยู่แล้ว แต่ “ความรัก” ที่ลูกพูดถึงในการเป็นคริสตชนที่ดีนั้น ควรเป็นเหมือนอณูที่แทรกซึมอยู่ทั่วร่างกายของเรา พูดง่ายๆ คือต้องเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันของเราทีเดียว ในเวลาเดียวกันความสำคัญของเจ้าความรักนี้ในการเป็นคริสตชนที่ดีก็เทียบเท่ากับความสำคัญที่หัวใจที่มีต่อร่างกาย หัวใจหยุดเต้นเมื่อไรร่างกายก็หยุดสภาพการเป็นสิ่งมีชีวิตเมื่อนั้น

การกระทำแบบเดียวกันโดยมีหรือไม่มีความรักอยู่ในการกระทำนั้น ให้ผลต่างกันโดยสิ้นเชิง

ลูกได้อ่านบทความอันหนึ่งที่เขียนเปรียบเทียบถึงสัจจะธรรมข้อนี้ได้อย่างประทับใจ บังเอิญลูกจำชื่อผู้เขียนไม่ได้ ท่านเขียนไว้ว่าดังนี้

Justice without love is legalism;
Faith without love is ideology;
Hope without love is self-centeredness;
Forgiveness without love is self-abasement;
Fortitude without love is recklessness;
Generosity without love is extravagance;
Care without love is mere duty;
Fidelity without love is servitude.
Every virtue is an expression of love.
No virtue is really a virtue unless it is permeated, or informed, by love.

ความยุติธรรมที่ปราศจากความรักคือ เรื่องของกฎหมาย
ความศรัทธาที่ปราศจากความรัก คือ อุดมการณ์
ความหวังที่ปราศจากความรักคือ การเห็นแก่ตัวเอง

การให้อภัยที่ปราศจากความรักคือ การถ่อมตน
ความแข็งแกร่งที่ปราศจากความรักคือ การขาดความยั้งคิด
ความใจกว้างที่ปราศจากความรักคือ ความสุรุ่ยสุร่ายฟุ่มเฟือย
การเอาใจใส่ที่ปราศจากความรักคือ แค่การทำหน้าที่
ความซื่อสัตย์ที่ปราศจากความรักคือ ความจำยอม
ทุกๆ การกระทำที่ถือเป็นความดีงามคือ การแสดงออกซึ่งความรัก
หากปราศจากความรักที่แทรกซึมในการกระทำนั้นแล้ว ก็ไม่ถือว่านั่นคือการทำความดี

สวยงามและชัดเจน !!!

ทั้งนี้แบบฉบับของความรักที่สมบูรณ์ที่สุดคือองค์พระผู้เป็นเจ้า พระบิดาผู้ซึ่งรักพวกเราลูกของพระองค์ทุกคน ไม่ว่าพวกเราจะเป็นลูกแบบใดก็ตาม

“แต่เพราะพระเจ้าทรงรักท่านทั้งหลาย” ฉบ. 7:8

“เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงรักท่าน” ฉบ. 23:5

“แท้จริง พระองค์ทรงรักประชากรของพระองค์” ฉบ. 33:3

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 154
หนังสือ “บทสวดของฉัน”
การพิมพ์ครั้งที่ 2

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกกำลังพิมพ์หนังสือ “บทสวดของฉัน” เป็นครั้งที่2 คาดว่าคงจะพิมพ์เสร็จภายในเดือนนี้ ลูกขอนำ “คำนำ (การพิมพ์ครั้งที่สอง)” มาถวายเป็นบทสวดแด่พระองค์ในวันนี้พระเจ้าข้า

“ตั้งแต่หนังสือ “บทสวดของฉัน” ได้จัดพิมพ์เป็นครั้งแรก เป็นจำนวน 1,500เล่ม และได้เผยแพร่ออกไปเมื่อ 2 ปีก่อน ฉันได้รับทั้งโทรศัพท์ ไปรษณียบัตร และจดหมายอย่างมากมาย ทั้งจากคนที่ฉันรู้จัก และไม่รู้จัก

มีเด็กสาววัย 19ปี คนหนึ่งโทรมาหลายครั้ง แบ่งปันให้ฟังว่าเธอไปเฝ้าไข้ลูกชายวัยขวบเศษที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง และเห็นหนังสือ “บทสวดของฉัน” วางอยู่ชั้นล่าง จึงหยิบไปอ่านในห้อง เธอเล่าต่อพร้อมน้ำตาว่า เธอเป็นคาทอลิกตั้งแต่เกิด แต่จากสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับชีวิตเธอ เธอเลิกมีความเชื่อในพระเจ้าแล้ว จนมาอ่านหนังสือเล่มนี้ เธอจึงรู้สึกว่าพระเจ้ามีอยู่จริงและอยู่ข้างๆ เธอนั่นแหละ

อีกคนโทรมาเพื่อมาขอบคุณด้วยความตื่นเต้นและแบ่งปันให้ฟังว่า เธอได้แต่งงานกับสามีที่ไม่ใช่คริสต์ และขณะนี้มีลูกสาววัย 11ขวบ หนึ่งคน เธอได้สั่งสอนให้ลูกทราบเรื่องพระเจ้าบ้าง แต่ต้องแอบๆ เพราะไม่กล้าให้สามีทราบ เธอได้หนังสือ “บทสวดของฉัน” 1เล่มจากเพื่อน และเอากลับบ้าน เย็นนั้นลูกสาววัย 11ขวบของเธอเห็นเข้า นึกว่าเป็นหนังสือสำหรับเด็กๆ เพราะหน้าปกเป็นรูปเด็กคุกเข่าสวดหน้าเตียง ปรากฏว่าลูกสาวอ่านแล้วชอบมาก และไปคุยกับเขาว่า “คุณแม่คะ ที่แท้พระเจ้าอยู่ใกล้ๆ พวกเราตลอดเวลานี่เอง หนูอยากมีความเชื่อเหมือนผู้เขียนคนนี้จัง คุณแม่ช่วยสอนหนูเกี่ยวกับพระเจ้ามากกว่านี้ซิคะ”

ผู้ชายคนหนึ่งเกษียณแล้ว ขณะนี้สุขภาพไม่ค่อยดีและอยู่ตัวคนเดียว เขียนมาแบ่งปันให้ฟังว่าเดิมเขารู้สึกท้อแท้ในชีวิตและความเชื่อในพระก็เสื่อมลงๆ แต่เมื่อได้อ่านหนังสือ “บทสวดของฉัน” แล้ว ทำให้เขามีกำลังใจสู้ชีวิตต่อ โดยยึดพระเจ้าเป็นหลัก เพราเขาฉุกคิดได้ว่า ในโลกนี้มิใช่เขาคนเดียวทีประสบมรสุมชีวิต ยังมีคนที่เจอปัญหาร้ายแรงกว่าเขา แต่ถ้ายึดพระเป็นหลักแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็ผ่านพ้นไปได้

และยังมีคำแบ่งปันอื่นๆ อีกมากมาย แต่สรุปเหมือนกันทุกรายคือ หนังสือ “บทสวดของฉัน” ทำให้ผู้อ่านกลับมามีความเชื่อในพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง

ฉันดีใจมาก เพราะฉันเองเริ่มเขียนบทสวดบทแรกถวายแด่พระเพราะฉันไม่ทราบจะแบ่งปันความทุกข์กับใครดี แต่หากบทสวดของฉันทำให้ผู้อื่นมีความเชื่อในพระองค์มากขึ้น หรือกลับมามีความเชื่อในพระองค์ใหม่ ก็เท่ากับฉันได้ตอบแทนพระคุณของพระองค์ที่มีต่อฉันอย่างล้นหลาม

และยังมีผู้ขอหนังสือเล่มนี้เข้ามาเรื่อยๆ อย่างต่อเนื่อง ฉันจึงตัดสินใจพิมพ์ครั้งที่สอง อีก 2,000เล่ม มีผู้แจ้งว่า ยินดีจะช่วยค่าพิมพ์หนังสือเล่มนี้ ฉันได้บอกทุกท่านไปว่า **ฉันพิมพ์หนังสือเล่มนี้เพื่อถวายเกียรติแด่พระมหาเยซูเจ้า และพระแม่มารีอา ดังนั้นจึงจะไม่มีการขาย** หากผู้ใดมีใจศรัทธา ก็ขอให้สวดสายประคำ 1สาย (หรือมากกว่าก็ได้) หรือสวดอธิษฐานเพื่อจะได้ถวายเกียรติแด่พระมหาเยซูเจ้าและพระแม่มารีอาร่วมกับฉัน

ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระแม่มารีอา จงประทับอยู่ในใจของลูกของพระองค์ ทุกคนเทอญ”

“ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้ารอด จงไปเป็นสุขเถิด” ลูกา 7:50

“ท่านมาเพื่อเป็นสักขีพยาน เพื่อเป็นพยานให้แก่ความสว่างนั้น
เพื่อคนทั้งปวงจะได้มีความเชื่อเพราะท่าน
ท่านไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่ท่านมาเพื่อเป็นพยานให้แก่ความสว่างนั้น” ยอห์น 1:7-8

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

เรียน พี่น้องที่รักทุกท่าน

หากพี่น้องท่านใดต้องการหนังสือ “บทสวดของฉัน” หรือเพื่อไปแจกเพื่อนฝูง กรุณา email แจ้ง ชื่อ ที่อยู่ และที่สำคัญ หมายเลขโทรศัพท์ของท่านไปยัง sarindhorn@showerking.co.th หรือโทรศัพท์ไปยังหมายเลข 02-704-6199 (10 คู่สาย) ต่อ คุณชาริณี (แหม่ม)

ดิฉันยินดีจัดส่งให้ค่ะ

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 155

แก้ (หรือทำ) สิ่งผิดให้เป็นถูก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า อาทิตย์นี้มีเรื่องๆ หนึ่งที่รัฐมนตรีท่านหนึ่งที่เพิ่งได้รับตำแหน่งใหม่ที่กระทรวงที่เกี่ยวกับการพัฒนาสังคมอะไรทำนองนี้ กำลังจะทำและเป็นที่ฮือฮาของสังคมทั่วไป

เป็นที่ทราบกันดีว่า มีวัยรุ่นกลุ่มหนึ่ง ที่จริงควรจะเรียกว่าหลายกลุ่มน่าจะเหมาะกว่า ที่ชอบซิ่งมอเตอร์ไซด์แข่งกันบนท้องถนนตอนดึกๆ สุดสัปดาห์ เป็นที่รำคาญและเป็นต้นเหตุของอุบัติเหตุแก่ผู้ขับขี่รถใช้ถนนอย่างเราๆ ท่านๆ ทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือผู้ใหญ่ที่เกี่ยวข้อง และแม้แต่พ่อแม่ผู้ปกครองของพวกเขาเอง ก็ไม่ทราบจะห้ามปรามหรือแก้ปัญหาเรื่องนี้อย่างไรดี

พอรัฐมนตรีท่านนี้มารับตำแหน่งกระทรวงนี้ปั๊ป เกิดมีไอเดียปิ๊งแบบนักการเมืองไทยทันที ไหนๆ ก็ไหนๆ ห้ามก็แล้ว จับก็แล้ว ปรับพ่อแม่ก็แล้ว พวกเขาก็ยังไม่ยอมเลิก เรียกพวกเขามาคุยกันเลยดีกว่า และในที่สุดก็สรุปในขั้นต้นว่า พวกเขายังไงก็ไม่ยอมเลิกซิ่งมอเตอร์ไซด์แข่งกัน เพราะฉะนั้น รัฐบาลควรจัดถนนให้ 1สาย ตอนสุดสัปดาห์ พร้อมรถพยาบาล 1 คัน เตรียมพร้อม stand by แต่ไม่เอารถมูลนิธิเก็บศพ รัฐมนตรีท่านนี้ก็เลยถามความเห็นของสังคมว่า ข้อสรุปนี้รัฐบาลควรทำหรือไม่ควรทำ?

ลูกเองไม่ขอวิจารณ์ว่ารัฐบาลควรทำหรือไม่ควรทำตามที่คนกลุ่มนี้เสนอมา แต่ลูกกำลังถามตัวเองว่า ทุกวันนี้มาตรฐานความถูกและความผิดในสังคมไทยเรา มันสลับสับสนเหมือนเพศของมนุษย์ จนแยกไม่ออกบอกไม่ถูกว่าอะไรคือสิ่งผิด อะไรคือสิ่งถูก อย่างนั้นหรือ?

ตั้งแต่เล็กๆ ลูกถูกสอนมาว่า **ถ้าเห็นสิ่งผิดให้แก้ให้ถูก** แต่ทุกวันนี้ ผู้เป็นใหญ่ในบ้านในเมืองเรา เวลาเห็นสิ่งผิดแทนที่จะ**แก้**ให้ถูก กลับ**ทำ**ให้สิ่งผิดนั้นเป็นสิ่งถูกซะ โอย! มันทำให้คนวัยอย่างลูกที่ถูกอบรมสั่งสอนแบบเดิมรู้สึกสับสน บางครั้งก็ถึงขั้นเจ็บปวด

การพนันเป็นสิ่งผิด ทั้งทางธรรมและทางกฎหมาย เอามันทำให้เป็นสิ่งถูกกฎหมายซะ มันก็กลายเป็นสิ่งถูกไป หวยใต้ดินตอนนี้กลายเป็นหวยบนดิน คน (จน) ซื้อกันทั้งประเทศ คาสิโนเป็นบ่อนการพนัน ไหนๆ ก็ห้ามไม่ให้คนเล่นการพนันไม่ได้ ก็เปิดให้เล่นแบบถูกกฎหมายซะเลยดีไหม

เอ! ต่อไป ไหนๆ ก็ห้ามไม่ให้ค้าประเวณีไม่ได้ ก็เปิดซ่องให้ถูกกฎหมายซะเลย จะเป็นไรไป แล้วการขายยาเสพติดปราบอย่างไรก็ยังลักลอบขายกันอยู่นั่นแหละ เปิดร้ายขายยา (เสพติด) ให้ถูกกฎหมายซะ แล้วก็เปิดคลินิกบำบัดคนติดยาควบคู่กันไป สบายกันทุกฝ่าย เงินก็ได้ เหนื่อยก็ไม่เหนื่อย เพราะไม่ต้องไปวิ่งไล่จับ สรุปก็คือ หากสิ่งที่ผิดแต่มีคนทำเยอะๆ แทนที่จะไป “แก้” ก็ไป “ทำ” ให้มันเป็นสิ่งถูกซะเลย ง่ายกว่าตั้งเยอะ ใช่ไหม?

ลูกรู้สึกว่าตัวเองเริ่มเพ้อเจ้อและสับสน เดิมมีคำพังเพยที่ว่า “ค่าของคน อยู่ที่ผลของงาน” แต่สำหรับยุคนี้ ลูกรู้สึกว่าต้องเป็น “ค่าของคนนั้นไซร้ จะเปรียบอะไรกับค่าของเงิน” ถึงจะทันสมัย เอ! หรือว่าลูกแก่เกินไปที่จะปรับตัวเองให้เข้ากับยุคสมัยปัจจุบัน?

แล้วลูกก็มาสวดรำพึงเงียบๆ ต่อพระพักตร์พระองค์ “พระองค์เจ้าข้า โลกรอบข้างของลูกได้หมุนเวียนเปลี่ยนไปหมดแล้ว ลูกควรจะปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะเป็นลูกที่ดีของพระองค์ได้?”

ลูกเปิดพระคัมภีร์เพื่อหาคำตอบ พระองค์ตรัสตอบลูกว่า

“เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่ถูกติเตียน และไม่มีความผิด เป็นบุตรที่ปราศจากตำหนิของพระเจ้า ในท่ามกลางพงศ์พันธุ์ที่คดโกงและวิปลาส ท่านปรากฏในหมู่พวกเขาดุจดวงสว่างต่างๆ ในโลก จงยึดมั่นในพระวาทะแห่งชีวิต” ฟิลิปปี 2:15-16

พระองค์ศักดิ์สิทธิ์และยิ่งใหญ่จนลูกขนลุกซู่ ลูกขอก้มกราบน้อมรับคำสั่งสอนของพระองค์ด้วยความกตัญญูและความเคารพรักสิ้นสุดจิตใจพระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 156

ตำแหน่งของพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกมีโอกาสเข้าร่วมประชุมกับองค์กรหนึ่งเพื่อระดมสมองว่าจะรวบรวมสมาชิกมาร่วมรับใช้พระได้อย่างไร

ต่างคนต่างได้เสนอความคิดเห็นกันอย่างกว้างขวาง

ถึงตอนหนึ่ง ลูกได้แบ่งปันว่า เราสามารถรับใช้พระได้ด้วยทุกการกระทำของเราในชีวิตประจำวัน ซึ่งทำให้ลูกคิดย้อนหลังถึงตอนที่ลูกเพิ่งรับศีลล้างบาปใหม่ๆ ลูกเข้าใจว่าการรับใช้พระนั้นต้องเป็นการกระทำที่แสดงออกว่าเป็นการรับใช้พระจริงๆ เป็นต้นว่า การมาร่วมในองค์กร การร่วมในกิจกรรมของพระในศาสนจักร การทำบุญ ฯลฯ ลูกพยายามอย่างสุดหัวใจในการรับใช้พระองค์ แต่ในการกระทำเช่นนั้น ลูกมีความรู้สึกตลอดเวลาว่า พระองค์ทรงอยู่ “เบื้องบน” พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่ศักดิ์สิทธิ์ ทรงอยู่บนสวรรค์ ลูกรักพระองค์ แต่ลูกรู้สึกว่าพระองค์ทรงอยู่สุดเอื้อมเหลือเกิน ลูกมีความรู้สึกต่อพระองค์แบบเคารพรักที่ยำเกรงต่อ “องค์ศักดิ์สิทธิ์”

ต่อมามีเพื่อนคริสตชนที่สนิทกับลูกมากได้บอกกับลูกว่า “เราสามารถรับใช้พระในทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำได้ แม้ในการดำรงชีวิตประจำวัน” ลูกตื่นเต้นมาก จริงหรือ? ลูกถามเขา เขาก็ยืนยันกับลูก ต่อมาศาสนาจารย์ของเขาก็ยืนยันกับลูกอีก เพื่อความแน่ใจ ลูกก็เลยไปถามพระสงฆ์ที่ลูกเคารพรัก ซึ่งพระสงฆ์ท่านนั้นก็ตอบเช่นเดียวกัน

ลูกดีใจมาก จากประโยคนั้นประโยคเดียว outlookหรือมุมมองในการรับใช้พระของลูกก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ถ้าเราสามารถรับใช้พระโดย “ทุกการกระทำ” ของเราได้ นั่นก็หมายความว่า เรามีเวลารับใช้พระตั้ง 24ชั่วโมงต่อวัน โอ้โฮ! ลูกตื่นเต้นมาก

ทีละนิดทีละหน่อย ลูกค่อยๆ สัมผัสพระมากขึ้น ทีละนิดทีละหน่อย ลูกรู้สึกว่า “ตำแหน่ง” ของพระเจ้าได้เปลี่ยนไปสำหรับลูก จากการที่รู้สึกว่าพระองค์ทรงอยู่บนสวรรค์ ลูกค่อยๆ รู้สึกว่า ที่แท้พระองค์มิได้ทรงประทับอยู่ไกลจนสุดเอื้อมเลย แต่พระองค์ทรงประทับอยู่ในใจลูกนี่เอง !

ความรู้สึกที่ว่า “การรับใช้พระ” คือหน้าที่หรือสิ่งที่เรา**ต้อง**ทำก็ค่อยๆ เปลี่ยนไป กลายเป็นความรู้สึกที่**อยาก**ทำ เพราะเวลาเรารักใคร เราย่อมต้องการหรืออยากทำอะไรต่อมิอะไรให้เขาผู้นั้น กับพระองค์ก็เช่นเดียวกัน เมื่อเรารู้สึกว่าพระประทับอยู่ในใจของเรา 24ชั่วโมงต่อวันและรักและดูแลเรา เราก็รู้สึกรักและกตัญญูต่อพระองค์ด้วยใจตอบแทนความรู้สึกที่อยากจะทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อพระองค์ ก็กลายเป็นความรู้สึกธรรมชาติ เป็นความรู้สึกที่ก่อให้เกิดความปีติสุขและสันติสุขในการับใช้พระองค์ เช่นเดียวกับลูกที่ยินดีรับใช้พ่อผู้ใจดีและที่เรารักด้วยความจริงใจนั้น

และเมื่อใครได้ลิ้มรสความรู้สึกที่ “อิ่มรัก” ของพระองค์เช่นนี้แล้ว อะไรอย่างอื่นรอบตัวก็ค่อยๆ ลดความหมายและความสำคัญลง เราจะทำทุกอย่างเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ ไม่ใช่เพื่อมนุษย์ ไม่ใช่เพื่อตัวเราเอง มันเป็นความรู้สึกที่ไปรเวทและส่วนตัว ระหว่างเรากับพระจริงๆ

ขณะที่ลูกกำลังเขียนบทสวดบทนี้ถวายแด่พระองค์ ลูกรู้สึกว่าพระองค์ทรงยิ้มให้กับลูก ลูกรู้สึกถึงความอบอุ่นของความรักของพระองค์ และของพระแม่ในหัวใจของลูกจริงๆ เช่นนี้แล้ว มันไม่ใช่เป็น “หน้าที่” ของลูกในการรับใช้พระองค์เลย แต่เป็น “ความปรารถนา” ที่อยากจะรับใช้พระองค์จากใจจริงต่างหาก ☺

ขอพระองค์ทรงใช้ลูกเถิด ลูกยินดีรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ จนกว่าชีวิตจะหาไม่ พระเจ้าข้า

“ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ด้วยจิตสำนึกอันบริสุทธิ์” 1 ทิโมธี 1:3

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 157
ตื่นเช้า...นิรันดร์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกมีโอกาสถวายเกียรติแด่พระองค์อีก โดยการไปแบ่งปันให้พระสงฆ์กลุ่มเล็กๆ กลุ่มหนึ่งฟัง ลูกตั้งชื่อการแบ่งปันของลูกว่า “กว่าจะพบพระองค์” ตอนจบลูกได้อ่านกลอน 2 บทเป็นการสรุป บทแรกลูกเขียนตอนเกือบเที่ยงคืนของคืนวันที่ 29.7.1995 และเขียนเสร็จเวลา 0.07 น. ของวันที่ 30.7.1995 ปกติลูกเป็นคนโชคดีมากที่เป็นคนหลับง่ายมาก หัวไม่ถึงหมอนก็หลับซะแล้ว แต่ในคืนนั้นลูกนอนไม่หลับ และเจ้ากลอนบทนี้ก็ดูเหมือนจะวิ่งออกมาจากสมองลูกให้ได้ ไหนๆก็ไม่หลับแล้ว ลูกก็เลยลุกขึ้นเขียนกลอนซะเลย เนื้อหาตอนต้นเป็นการบรรยายถึงความรู้สึกตอนนั้นถวายต่อพระองค์ ตอนจบเป็นความหวังของลูกในขณะนั้นว่าสักวันหนึ่งพระองค์จะทรงเมตตาประทานพระพรแก่ลูก และก็เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ยิ่ง ที่ ณ วันนี้ 10ปีให้หลัง ทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นไปตามที่ลูกได้เขียนไว้ในคืนนั้น

อีกบทหนึ่ง ลูกเพิ่งเขียนเมื่อวันอาทิตย์ที่ 25.9.2005 ที่ผ่านมานี่เอง ความแตกต่างในเนื้อหาของกลอน 2 บทนี้แสดงถึงพระพรและอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงประทานให้แก่ลูกและครอบครัว ซึ่งลูกสำนึกในพระคุณของพระองค์เป็นอย่างยิ่ง และรู้สึกกตัญญูต่อพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจ ลูกขอถวายตัวในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ จนกว่าชีวิตจะหาไม่พระเจ้าข้า

(1) ตื่นเช้า เฝ้าพร่ำ เรียกหา
เมตตา ความรัก อยู่ไหน
ทุกวัน กลั้นอด ทนไป
เมื่อไร เห็นเดือน ตะวัน
จิตใจ สดใส สะอาด
ผุดผาด ชาติเกิด สุขสันต์
กรรมเก่า บดบัง ทุกข์ทัณฑ์
ฉับพลัน เมฆหมอก กลอกมัว
ไม่ย่อ ไม่ท้อ ไม่ก้ม
หมดลม หมดแดด แสนสลัว
กายสลาย ใจแกร่ง ไม่กลัว
ความชั่ว มิอาจ ทำลาย
เชื่อมั่น พระเจ้า ไม่ทิ้ง
ขออิง พึ่งพิง มั่นหมาย
พระเจ้า ทดลอง ใจกาย
หมดสลาย ทนได้ อยู่ฤา
ปรากฏ ชัดแจ้ง แจ่มชัด
ยืนหยัด จัดจิต คิดถือ
อดทน อดกลั้น เล่าลือ
มีหรือ จะยอม ล้มลง
ฉับพลัน พระเจ้า เห็นแล้ว
ดวงแก้ว สุดแสน สารสง
ประทาน พระพร แผ่ลง
แว่นวง หรรษทาน อำนวย
แดดจ้า ฟ้าแจ้ง แสงสาย
รุ้งลาย สาดส่อง สุดสวย
เหล่านก ร้องเพลง ชุ่มชวย
ต่างช่วย ดีใจ อวยพร
หมดทุกข์ หมดโศก หมดเคราะห์
เพลงเสนาะ เพราะหู พรูสลอน
ทุกสิ่ง ที่ได้ วิงวอน
พระพร เปี่ยมล้น นิรันดร์

(2) ตื่นเช้า เฝ้าพร่ำ เรียกหา
วันทา มาเรีย แม่ขวัญ
อีกทั้ง เยซู ราชันย์
พระฉัน เทิดทูน กลางใจ
ทุกอย่าง ถวาย พระสิ้น
ไม่มี มลทิน สดใส
ทุกสิ่ง มีพระ ในใจ
ทำไป คิดถึง พระองค์
ไม่ว่า ทุกข์หรือ สุขล้น
รับทน ตามพระ ประสงค์
สิ่งอื่น นอกกาย คลายปลง
วางลง ไม่สน นำพา
เช้าเย็น เฝ้าสวด ต่อพระ
คิดจะ อะไร ปรึกษา
ทำเสร็จ ทูลบอก วันทา
เนื้อหา ทุกอย่าง พระนำ
ฉะนี้ รู้สึก อิ่มรัก
ประจักษ์ ในใจ ไม่ถลำ
มิอาจ หาซึ่ง ถ้อยคำ
สุขล้ำ สุขจาก พระพร
พบพระ เปรียบดั่ง ขุมทรัพย์
ไม่สับ ไม่สน พระสอน
ทรงนำ ทุกอย่าง ตามวอน
พระพร เปี่ยมล้น นิรันดร์

“คนที่ซื่อสัตย์จะได้รับพรมากมาย” *สุภาษิต 28:20*
“ดั่งนี้แหละ คนที่ยำเกรงพระเจ้าจะได้รับพระพร” *สดุดี 128:4*
“แล้วประชาชาติทั้งสิ้นจะเรียกเจ้าว่า ผู้ที่ได้รับพระพร”
มาลาคี 3:2

อาแมน

.

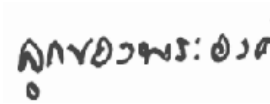

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 158

“รวย”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันอาทิตที่ 9 ตุลาคม 2005 ที่ผ่านมา ลูกตื่นมาตอนเช้า เป็นวันอาทิตย์ธรรมดาๆ ในวันหนึ่งของชีวิตลูก เพียงแต่ลูกต้องตื่นเช้ากว่าปกติ เพราะต้องไปเข้าการอบรม แต่พอถึงตอนเย็น วันอาทิตย์นั้นกลายเป็นวันที่มีความหมายกับลูกวันหนึ่งโดยไม่คาดคิด

เมื่อ 31 ปีก่อน ตอนที่ประเทศไทยเพิ่งจะเริ่มมีตลาดให้คนเข้าไปซื้อขายหุ้นหรือเรียกให้เพราะหูว่าให้ “นักลงทุน” เข้าไปลงทุนนั้น ลูกก็เป็นหนึ่งในผู้บุกเบิก ณ วันนี้ ประเทศไทยกำลังจะเปิดอีกตลาดหนึ่งให้ “นักลงทุน” เข้าไปซื้อขายใน “ตลาดล่วงหน้า” (ศัพท์ของลูกเองพระเจ้าข้า ศัพท์เป็นทางการคือตลาดอนุพันธ์ ซึ่งฟังดูแล้วไม่สื่อความหมายที่แท้จริงเลย) เป็นตลาดที่มีกระทาชายนายหนึ่งที่เป็นชาวเมืองผู้ดี แต่ประจำอยู่ประเทศเล็กๆ ใต้ประเทศไทยเรานี่เอง เมื่อราว 10 กว่าปีก่อน ดูแลการซื้อขายจนในที่สุดก็สามารถทำให้ธนาคารที่เขาทำงานอยู่ล้มครืนลงมาทั้งๆ ที่เป็นธนาคารที่เก่าแก่และมีอายุกว่า 100 ปี และดูเหมือนชีวิตของลูกจะแล่นมาครบวงจรเต็มๆ ลูกจึงกลับมามีส่วนรับรู้ในการเกิดของตลาดใหม่นี้

ตอนพักเที่ยง พอเดินออกจากห้องประชุมลูกเห็นมีโต๊ะขายหนังสือประเภทเงินๆ ทองๆ และการลงทุนในหุ้นหรือหลักทรัพย์ทั้งหลายเต็มไปหมด ผู้ที่ออกมาก็มุงกันเพื่อเลือกซื้อ ลูกเลือกที่จะเดินผ่านไป เพราะชำเลืองแว้บหนึ่ง เห็นหนังสือส่วนใหญ่จะมีคำว่า “รวย” บนหน้าปก อีกประการหนึ่ง ลูกรู้สึกหิวท้องร้องจ๊อกๆ สักพักแล้ว เดินมาถึงหน้าประตูอาคารก็มีโต๊ะขายหนังสืออีกโต๊ะหนึ่ง เออ! โต๊ะนี้เจ๋งกว่า ยื่นหนังสือให้เลย แจกฟรี! ลูกรับไว้ (ใครให้ฟรีก็เอาซิ) ยิ้มให้เขาเป็นการขอบคุณ แล้วก็เดินเข้าห้องอาหาร โอ้โฮ! คนเต็มไปหมด หาที่นั่งไม่ได้เลย พอดีมีโต๊ะหนึ่ง พ่อแม่ลูกนั่งกัน 3 คน ลูกเลยขอนั่งแจมด้วยแล้วลูกก็เอาหนังสือที่ได้ฟรีมาเมื่อกี้นี้วางลงบนเก้าอี้ตัวที่เหลือเป็นการจองที่ไว้ก่อนที่จะเดินไปซื้ออาหาร ทันทีที่ลูกวางหนังสือเล่มนั้นลงบนเบาะเก้าอี้ เท้าของลูกรู้สึกถูกตรึงไว้กับที่ ลูกมิอาจเดินก้าวออกจากเก้าอี้ตัวนั้นไปได้ ลูกเห็นชื่อของหนังสือเล่มนั้นเต็มๆ ตา “รู้แล้วรวย”! วินาทีนั้นลูกรู้สึกกระดากใจและความรู้สึกที่ควบตามมาติดๆ คือความรู้สึกอาย อายใครรึ? ลูกรู้สึกอายตัวเอง และอายต่อพระเจ้า

มนุษย์มีแค่นี้เองหรือ ทำอะไรก็ได้เพียงเพื่อขอให้รวย!

ลูกรีบพลิกหนังสือเล่มนั้น โดยคว่ำปกลงและหงายปกหลังขึ้นแทน

ระหว่ายืนรอคิวซื้ออาหาร ความคิดของลูกโลดแล่นไปไกล สมัยนี้หนังสือประเภท ...ให้ (พ่อ/แม่/พี่/น้อง/ลูก/เมีย/ผัว...) รวย เป็นที่นิยมติดตลาดของคนไทยทั่วไป ทุกหนแห่งหนังสือประเภท “ทำอย่างไรก็ได้ ขอให้รวย” ผุดขึ้นมาเป็นดอกเห็ด ลูกเองมิใช่คนรวย แต่ลูกคิดว่ามนุษย์ทุกวันนี้ไขว่คว้าหาเงินทองเพื่อให้ตัวเองรวย จนหน้ามืดตามัวกันไปทั้งโลก ถ้ามีใครเขียนหนังสือ “สอนให้...รวยรักของพระ” จะมีคนซื้ออ่านไหมหนอ?

เย็นนั้น ก่อนกลับจากศูนย์ประชุมนั้น ลูกไปยืนอยู่หน้าห้องที่อยู่ทั้งวัน บนกำแพงก่อนเข้าห้องประชุมมีรูปของศาสตราจารย์ท่านหนึ่งที่เป็นหนึ่งในผู้บุกเบิกตลาดแห่งนี้ ซึ่งลูกก็มีโอกาสได้รู้จักท่านเมื่อตอนโน้น พร้อมคำพูดของท่านติดไว้เด่นตระหง่านใต้รูปว่า

"สิ่งที่ถูกต้องคือถูกต้อง แม้ไม่มีใครทำสิ่งนั้น
สิ่งที่ผิดคือผิด แม้ทุกคนทำสิ่งนั้น"

ลูกยืนสงบท่องจำคำพูด 4 ประโยคนี้อยู่ครู่ใหญ่ๆ ลูกเพิ่งเขียนบทสวดถวายพระองค์ในบทที่ ว่าสมัยนี้เขาไม่แก้สิ่งผิดเป็นสิ่งถูกแล้ว แต่เขา "ทำ" สิ่งผิดให้เป็นสิ่งถูก มาวันนี้ พระองค์ทรงตรัสตอบลูกทันที ลูกออกจากอาคารนั้นด้วยความอบอุ่นใจอย่างน่าประหลาด ลูกไปอบรมเรื่องตลาดทุนแท้ๆ แต่ลูกกลับได้สัมผัสกับพระองค์เต็มๆ หัวใจทั้งวัน น่ามหัศจรรย์จริงๆ.....

"ส่วนคนเหล่านั้นที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในข่ายของความเย้ายวนและติดบ่วงแร้ง และในความปรารถนานานาที่ไร้ความคิดและเป็นภัยแก่ตัว ซึ่งทำให้คนเราต้องถึงความพินาศเสื่อมสูญไป ด้วยว่าการรักเงินทองนั้นเป็นมูลรากแห่งความชั่วทั้งมวล และเพราะความโลภนี่แหละ จึงทำให้บางคนห่างไกลจากความเชื่อ และตรอมตรมด้วยความทุกข์" 1 ทิโมธี 6 : 9-10

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 159

ชีวิตคือละคร

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันพุธที่ 19.10.2005 ที่ผ่านมา ลูกได้ไปร่วมงานฉลองครบรอบ 49 ปี ของสมาคมเล็กๆ สมาคมหนึ่งที่ฝึกให้สตรี (นานาชาติ) มีความสามารถในการพูดในที่ชุมชน (Public speaking) สมัยก่อนโน้นเรารับแต่สตรี แต่ตอนหลังๆ เรารับบุรุษด้วย เพราะเราสตรีให้ความทัดเทียมแก่บุรุษในเรื่องสิทธิส่วนบุคคล ☺ ภาษาที่ใช้คือภาษาอังกฤษ และ Headquarters อยู่ที่ประเทศมหาอำนาจโน่น ในปีนี้นายกคนปัจจุบันขอให้นายกคนก่อนๆ นำอัลบั้มรูปสมัยตัวเองมา และให้ขึ้นไปพูดเป็นเวลา 2 นาทีว่าการเป็นสมาชิก/นายกของสมาคมนี้ ได้ทำประโยชน์หรือเปลี่ยนแปลงชีวิตของตนเองอย่างไร

ลูกเองนำไป 2 อัลบั้ม อัลบั้มแรกเป็นรูปวันที่ลูกได้รับการแต่งตั้งเป็นนายก (Installation ceremony) และอีกเล่มหนึ่งเป็นข่าว clipping ในนสพ.ต่างๆ ในช่วงระยะเวลานั้น ลูกได้เริ่มเป็นสมาชิกในปลายปี 1969 ตอนที่ลูกเพิ่งจบการศึกษามาจากต่างประเทศใหม่ๆ และได้รับเลือกเป็นนายกในปี 1972 นับเป็นนายกที่มีอายุน้อยที่สุด ลูกได้สรุป speech สั้นๆ ในคืนนั้นว่า “การที่ฉันได้เป็นสมาชิกตลอดจนเป็นนายกของสมาคมนี้ถือเป็นบทโหมโรง ที่ทำให้ชีวิตของฉันเป็นไปดั่งที่ได้เป็น เพราะการที่มีข่าวของฉันลงในนสพ.ไม่เว้นแต่ละวันในช่วงนั้น ทำให้ไปเข้าตาผู้ใหญ่นายธนาคารท่านหนึ่ง.....และนั่นคือจุดเริ่มต้นของชีวิตดั่งละครของฉัน...”

จากการพูดของตัวลูกเองในคืนนั้น ทำให้ลูกคิดถึงประโยคที่คุ้นหูทุกคนดีประโยคหนึ่งตลอดระยะทางกลับบ้าน ใช่แล้ว! ชีวิตคือละคร... แล้วลูกก็อดไม่ได้ที่จะคิดเปรียบเทียบการแสดงละครบนเวทีของบรรดาเหล่าดาราทั้งหลาย และชีวิตของคนเราจริงๆ โดยเฉพาะชีวิตของการเป็นคริสตชนกับการดำเนินชีวิตประจำวันบนโลกนี้ มันเหมือนกันหรือต่างกันตรงไหนหนอ?

สำหรับดารานักแสดงทุกคน สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ “บท” ของเขา เพราะหากไม่มี “บท” ของเขาแล้ว เขาก็จะไม่สามารถเล่นหรือแสดงอะไรได้เลย เมื่อเขาได้ “บท” และท่องจำจนขึ้นใจและเข้าใจบทบาทของตนเองแล้ว เขาจะต้อง “แสดง” ให้ดีที่สุด แต่การแสดงของเขานั้นเป็นการ “สวมบท” ของตัวละครที่เขาได้รับมา เขาต้องตีบทให้แตก **เขาไม่ใช่แสดงเป็นตัวของเขาเอง** และนักแสดงทุกคนหวังและต้องการที่จะทำให้ผู้ชมชื่นชอบในการแสดงของเขา เพราะนั่นหมายถึงผลตอบแทนคือเงินค่าตัวการแสดง ตลอดจนชื่อเสียงและรางวัลที่สูงขึ้นกว่านั้น ซึ่งอาจจะเป็นตุ๊กตาทองหรือชื่ออื่นใดก็แล้วแต่

แล้วชีวิตของเราล่ะ ตั้งแต่เกิดมาจนเราตายจากโลกนี้ไป จะเป็นเวลาสั้นหรือยาวแค่ไหน สุดท้ายก็ต้องลงจากเวทีชีวิตนี้ไปเช่นเดียวกับการแสดงใช่ไหม? แล้วการดำเนินชีวิตของเราแต่ละวัน หากเปรียบไปแล้วก็เท่ากับเป็นการแสดงละคร

นั่นน่ะซี ต่างกันอยู่ที่ว่า การแสดงที่ “ตีบทแตก” ของ “คริสตชน” ที่ดีนั้นต้องเป็น**<u>การแสดงตัวของตัวเอง</u>** ไม่ใช่เป็นการปลอมแปลงหรือแสดงตนในบทบาทของผู้อื่น และการรับบทคริสตชนบนโลกละครใบนี้ เราต้องค้นหา เปิดใจ และยอม “แสดง” ตามผู้ประพันธ์ชีวิตเราด้วยความเชื่ออย่างสิ้นสุดจิตใจ โดยเราไม่ทราบว่าบทของเราตอนจบจะเป็นอย่างไร มันต่างกันตรงนี้แหละ และ “ผู้ชม” ที่สำคัญและมีความหมายที่สุดของเราควรเป็น **“พระผู้เป็นเจ้า”** เท่านั้น ไม่ใช่ผู้ชมที่เป็นมนุษย์ อีกทั้งรางวัลที่เราในฐานะคริสตชนควรจะหวังได้รับนั้นก็ไม่ควรเป็นเช่นเดียวกับที่นักแสดงดาราได้รับกัน รางวัลตุ๊กตาทองสำหรับ “นักแสดงคริสตชนยอดเยี่ยม” งั้นเหรอ?

ณ จุดนี้ในชีวิต ยามมองย้อนหลัง “บทชีวิต” ของลูกในหลายทศวรรษที่ผ่านมา ช่างลึกลับซับซ้อนจนลูกเองยังตามไม่ทัน แต่ด้วยความเชื่อในพระองค์อย่างปราศจากเงื่อนไข เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างได้ผ่านพ้นไป ลูกได้เห็นอย่างชัดเจนว่า สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็น “บทละคร” ที่ “ผู้ประพันธ์” บทชีวิตของลูกได้กำหนดให้ลูกเดินตามทางอันเลี้ยวลดคดเคี้ยวเหล่านั้น เพื่อให้ลูกค้นหา “บทบาทชีวิต” ของลูกเอง ณ จุดนี้ลูกก็ไม่ทราบว่า “บทต่อไป” ในชีวิตของลูกได้ถูกประพันธ์ไว้อย่างไร แต่นั่นไม่ใช่สิ่งสำคัญสำหรับลูกอีกต่อไป ทุกๆ วันลูกจะ “แสดงชีวิตของลูก” บนเวทีโลกใบนี้ เพื่อให้ผู้ชมที่สำคัญที่สุดคือ**พระองค์** ทรงพอพระทัย เท่านี้ลูกก็พอใจแล้ว เพราะไม่ว่าลูกจะแสดงอะไร บทที่สำคัญที่สุดที่ลูกท่องอยู่ในใจทุกวันคือ

“You are Captain of my fate,
and Master of my soul.”

ลูกขอจบการแสดงวันนี้โดยการกราบ ณ พระบาทของพระองค์ด้วยความเคารพรักและกตัญญูอย่างที่สุดพระเจ้าข้า

“ท่านจงสั่งสอนเขาให้รู้กฎเกณฑ์และข้อตัดสิน และแสดงให้เขารู้จักทางที่เขาต้องดำเนินชีวิตและสิ่งที่ต้องปฏิบัติ” อพยพ 18:20

“แต่เราแสดงความรักมั่นคงต่อคนที่รักเรา และปฏิบัติตามบัญญัติของเรา จนถึงพันชั่วอายุคน”
อพยพ 20:6

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 160

จงใช้เวลา...

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันนี้ลูกขอถวายบทสวดแด่พระองค์เป็นบทกลอน แต่ลูกไม่ทราบชื่อของผู้เขียนบทกลอนนี้ที่ version ภาษาอังกฤษ พระเจ้าข้า

TAKE TIME

Take Time to THINK .....
It is the source of power.
Take Time to PLAY .....
It is the secret of perpetual youth .
Take Time to READ .....
It is the fountain of wisdom.
Take Time to PRAY .....
It is the greatest power on earth.
Take Time to LOVE and BE LOVED .....
It is a God-given privilege.
Take time to BE FRIENDLY .....
It is the road to happiness.
Take Time to LAUGH .....
It is the music of the soul.
Take Time to GIVE .....
It is too short a day to be selfish.
Take Time to WORK .....
It is the price of success.
Take Time to DO CHARITY .....
It is the KEY TO HEAVEN.

จงใช้เวลา...

จงใช้เวลา ในการคิด
มันเป็นบ่อเกิดแห่งพลัง
จงใช้เวลา ในการเล่น
มันเป็นเคล็ดลับแห่งความอมตะของความกระชุ่มกระชวย
จงใช้เวลา ในการอ่าน
มันเป็นน้ำพุแห่งสติปัญญา
จงใช้เวลา ในการสวดภาวนา
มันเป็นพลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุดบนโลก
จงใช้เวลา ในการรักและถูกรัก
มันเป็นสิทธิพิเศษจากพระเจ้า
จงใช้เวลา ในการเป็นมิตรกับทุกคน
มันเป็นถนนสู่ความสุข
จงใช้เวลา ในการหัวเราะ
มันเป็นดนตรีของจิตวิญญาณ
จงใช้เวลา ในการให้
ชีวิตสั้นเกินกว่าที่เราจะเห็นแก่ตัว
จงใช้เวลา ในการทำงาน
มันเป็นค่าของความสำเร็จ
จงใช้เวลา ในการทำบุญกุศล
มันเป็นกุญแจไขสู่สวรรค์

ลูกขอเติมเองอีก 2 ประโยค พระเจ้าข้า

จงใช้เวลา ในการสรรเสริญและประกาศพระเจ้า
มันเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของชีวิต!

“จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด คนที่เกรงกลัวพระเจ้าก็เป็นสุข คือผู้ปิติยินดีเป็นอันมากในพระบัญญัติของพระองค์”
สดุดี 112:1
“ข้าพระองค์จะประกาศด้วยริมฝีปากของข้าพระองค์ ถึงบรรดากฎหมายแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์”
สดุดี 119:13

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 161

กระแสเรียก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า อาทิตย์ก่อน ลูกมีโอกาสไปแบ่งปันใน “วันชุมนุมกระแสเรียก” ของสังฆมณฑลหนึ่ง ในหัวข้อ “ความเชื่อ ความศรัทธา และกระแสเรียก” วัตถุประสงค์ของการชุมนุม เพื่อให้สามเณรและผู้ฝึกหัดในคณะนักบวชมีโอกาสพบปะและสร้างความคุ้นเคยแก่กันและกัน และเพื่อให้มาเป็นพยานและสร้างกำลังใจให้แก่กันและกันในกระแสเรียกที่ได้รับเรียก ตลอดจนให้มีโอกาสรู้ทันกระแสสังคม และมองเห็นคุณค่าของกระแสเรียกของตน

ลูกได้เริ่มการแบ่งปันโดยการถามผู้ฟังว่าพวกเขาทราบไหมว่าทุกคนที่อยู่ ณ ที่นั้นเป็นผู้โชคดีกว่าคนอีกจำนวนล้านๆ คนในโลกนี้ เพราะทุกคน ณ ที่นั้นได้รับพระพรมาเป็นลูกของพระ มีคนอีกจำนวนมากเหลือเกินที่ไม่มีโอกาสได้รู้จักกับพระเจ้า ซึ่งเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้แต่เพียงองค์เดียว ในเวลาเดียวกันพวกเราที่ได้รับพระพรจากพระทราบไหมว่า พระเจ้ามีกระแสเรียกสำหรับลูกของพระองค์ทุกคน แต่ แต่ละคนจะได้รับกระแสเรียกต่างๆ กัน และวิธีเดียวที่เราแต่ละคนจะทราบว่ากระแสเรียกของตนเองคืออะไรนั้น เราต้องเปิดหูเปิดตาและสำคัญที่สุดต้องเปิดใจและจิตวิญญาณ ยอมน้อมรับน้ำพระทัยของพระองค์ แต่หากใจเรามีแต่ “กระแสเรียกของตัวเอง” แน่นอน! เสียงที่เราได้ยินก็จะเป็นเสียงที่ไพเราะและเป็นเสียงที่พวกเราชอบฟังที่สุด นั่นคือเสียงของเราเอง!

ตั้งแต่ลูกรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์เมื่อวันที่ 2 มิ.ย. 1996 หรือเมื่อ 9 ปีก่อน ลูกมีความร้อนรนเกินร้อยที่อยากจะรับใช้พระ ลูกรับใช้พระองค์แบบ “วิ่ง” คือทำนี่ทำโน่น ทำทุกอย่างที่คิดว่านั่นเป็นการรับใช้พระองค์ แต่บนพื้นฐานของการทำนี่ทำโน่นเต็มไปหมด ทุกๆ คืนขณะที่ลูกสวดต่อพระองค์ท่ามกลางความเงียบสงบที่มีแต่ลูกและพระองค์เท่านั้น ไม่มีมนุษย์อื่นใดอยู่ด้วย ลูกกลับรู้สึกว่า ลูกไม่ได้ทำอะไรถวายต่อพระองค์เลย ลูกรู้สึก “กระหาย” อยากรับใช้พระองค์ให้ถูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ เช่นเดียวกับ “ความกระหาย” ที่อยากจะเรียนรู้พระวาจาของพระองค์มากขึ้นๆ

ลูกจึงสวดขอให้พระองค์ได้โปรดประทานพระพรให้ลูกทราบว่า “กระแสเรียก” ที่พระองค์ทรงมีให้ลูกคืออะไร ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ทีละนิดทีละหน่อย ลูกค่อยๆ เรียนรู้ว่าการรับใช้พระองค์ตาม “กระแสเรียก” มันต่างกับการรับใช้พระองค์ตาม “กระแส” โดยสิ้นเชิง และหากเราค้นพบ “กระแสเรียก” ของตัวเองแล้ว บางครั้งเราต้องกล้าพอที่จะทวน “กระแส” เสียด้วยซ้ำ

พระองค์ช่างยิ่งใหญ่จริงๆ พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของมนุษย์เป็นล้านๆ คน แต่พระองค์ทรงมีแผนการและกระแสเรียกสำหรับลูกของพระองค์แต่ละคนต่างๆ กัน แล้วแต่ความถนัดความชำนาญของแต่ละคน และที่สำคัญที่สุด แล้วแต่น้ำพระทัยของพระองค์ ลูกยังเคยคิดบ่อยๆ ว่า มีลูกอย่างมนุษย์บนโลกนี้ที่ร้ายๆ วุ่นวายและบ้าๆ บอๆ เป็นล้านคนเช่นนี้ พระองค์เคยทรงเบื่อไหมหนอ? ☹

แต่หากลูกของพระองค์คนใดค้นหากระแสเรียกของตนเองเจอ และทำตามกระแสเรียกนั้นด้วยความเต็มใจและสมัครใจเอง คนผู้นั้นก็จะมี “ความอิ่ม” อิ่มอก อิ่มใจ และอิ่มจิตวิญญาณ เป็นความอิ่มที่สุดยอด! ปราศจากคำใดๆ มาอธิบายได้ ☺

ขอพระองค์โปรดทรงนำทางชีวิตลูกให้ลูกสามารถรับใช้พระองค์ได้ถูกตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ

“เขาอิ่มด้วยความอุดมสมบูรณ์แห่งพระนิเวศของพระองค์และพระองค์ประทานให้เขาดื่มจากแม่น้ำแห่งความสุเกษมของพระองค์ เพราะธารน้ำพุแห่งชีวิตอยู่กับพระองค์ เราเห็นความสว่างโดยสว่างของพระองค์”
สดุดี 37:8-9

“เพราะผู้ที่กระหาย พระองค์ทรงให้เขาอิ่ม และผู้ที่หิว พระองค์ทรงให้เขาหนำใจด้วยของดี”
สดุดี 107:9

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 162

คริสตสมภพ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันที่น่าชื่นชมยินดีที่สุดสำหรับพวกเราชาวคริสตชนกำลังจะเวียนมาถึงอีกครั้งหนึ่ง วันที่พวกเราฉลองการบังเกิดของพระบุตรของพระองค์ที่เสด็จลงมาบนโลกนี้เพื่อไถ่บาปของมนุษย์ทั้งปวง

วันคริสตสมภพหรือวันคริสต์มาสเป็นวันที่มีความหมายสำหรับคริสตชนทุกๆ คน แต่จะมีความหมายมากน้อยเพียงไรหรืออย่างไรสำหรับแต่ละคน ก็คงจะขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ของคนๆ นั้นกับพระองค์ ซึ่งแต่ละคนย่อมไม่เหมือนกัน

สำหรับลูกเอง ตั้งแต่ลูกได้กลับใจมาเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ ปีนี้นับเป็นปีที่ 9 ลูกรู้สึกว่าเหมือนกับตัวเองได้ตายแล้วเกิดใหม่ ยิ่งวันลูกก็รู้สึกใกล้ชิดกับพระองค์มากขึ้นๆ จนบางครั้งลูกรู้สึกว่าโลกนี้มีแต่ลูกกับพระองค์เท่านั้น ลูกขออนุญาตนำคำพูดของลูกสาวคนเล็กของลูกที่ได้พูดกับลูกมากราบทูลต่อพระองค์ พระเจ้าข้า

มีคืนหนึ่ง เราสองคนแม่ลูกกำลังดูโทรทัศน์ด้วยกันเกี่ยวกับยาเสพติดและเยาวชน คนบรรยายได้พูดประโยคที่คุ้นหูทุกคนกันดีว่า “เยาวชนที่ติดยาเสพติดเพราะมีช่องว่างระหว่างเขากับพ่อแม่” ลูกสาวของลูกเมื่อได้ยินดังนั้น จึงหันมากอดลูก พร้อมใช้แขนกอดเอวลูกซะแน่นพลางพูดว่า “แต่ระหว่างหม่ำมี่กับหนู มดยังรอดไม่ได้นะคะ” ☺ ☺

ช่วงหลังๆ ที่ผ่านมา ลูกมีประสบการณ์กับพระองค์มากขึ้นๆ บ่อยครั้งยามที่ลูกอยู่ตามลำพังกับพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นเวลาสวดภาวนา เวลานั่ง Painting คนเดียว หรือแม้แต่เวลาออกกำลังกาย ลูกจะมีความรู้สึกในใจที่สุดเปี่ยมสุข บริสุทธิ์และสดชื่นเปรียบประดุจความใสสะอาดบริสุทธิ์ของน้ำค้างบนต้นไม้ใบหญ้ายามเช้า มันเป็นความรู้สึกที่สุขสุดขอบฟ้า เหนือคำใดๆ ที่จะมาบรรยายได้ แต่อาจสรุปเป็นภาษาอังกฤษได้ในคำเดียวกันว่า เป็นความสุขที่ “ecstatic” ไม่มีอะไรที่จะสุขกว่านี้อีกแล้ว!

แล้วลูกก็จะคิดว่า หากคนทั่วไปทราบว่าการเป็นลูกของพระองค์และมีพระองค์ประจำในใจของเขา จะทำให้เขามีความสุขเช่นนี้ได้ คนทั้งโลกคงกลับใจมาเป็นลูกของพระองค์กันทั่วโลก!

ลูกไม่ทราบจะขอบพระคุณพระองค์อย่างไรดี ในพระพรที่พระองค์ได้ทรงประทานให้แก่ลูกเช่นนี้ นอกจากจะกราบทูลพระองค์ว่า ลูกน้อยด้อยปัญญาคนนี้รู้สึกกตัญญูต่อพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจ ในการส่งพระบุตรลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์และประทานความรอดแก่มนุษย์ทุกคนที่มีความเชื่อในพระองค์ ลูกขอถวายตัวรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์เพื่อตอบแทนพระคุณอันสูงส่งนี้ พระเจ้าข้า

เนื่องในวโรกาสที่ฉลองพระคริสตสมภพครบ 2005 ปีนี้ ขอพระองค์ประทานพระพรและความรักแก่มวลมนุษย์ทั้งหลายบนโลกอันวุ่นวายนี้ เพื่อให้เขาเหล่านั้นกลับใจมาเป็นลูกของพระองค์กันถ้วนทั่วหน้าเทอญ

“เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจงเรียกนามท่านว่า เยซู
เพราะว่าท่านเป็นผู้ที่จะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความผิดบาปของเขา” มัทธิว 1:21

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 163

ปีใหม่ 2006

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เวลาช่างผ่านไปเร็วเหลือเกิน เผลอแป๊บเดียวหมดไปอีกหนึ่งปีแล้ว สำหรับลูกเองทุกๆ วันขึ้นปีใหม่ ลูกจะสำรวจตัวเอง เพื่อถวายรายงานต่อพระองค์ ปีนี้เป็นปีที่มีความหมายเป็นพิเศษสำหรับลูก เพราะเป็นปีที่ลูกจะมีอายุครบ 10 ขวบในการเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ ☺

ลูกได้เรียนรู้อะไรบ้างหนอ ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา ในการพยายามเป็นลูกของพระองค์อย่างที่ลูกที่ดีควรปฏิบัติต่อพ่อแม่ของตน

ลูกค้นพบว่า

► เราควรจะทูลต่อพระองค์ และให้พระองค์เป็นประธาน เป็นเจ้าเหนือชีวิตเราในทุกสิ่งทุกอย่างของชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเรามีความสุข มีความสำเร็จ ยิ่งเราประสบความสำเร็จมากเท่าใด ยิ่งต้องใกล้ชิดกับพระองค์มาเท่านั้น ไม่ใช่ร้องหาพระองค์แต่เพียงยามเรามีความทุกข์เท่านั้น

"พระองค์ทรงนำข้าพระองค์ด้วยคำปรึกษาของพระองค์ และภายหลังพระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ให้ได้รับเกียรติยศ" สดุดี 73:24

► เราต้องขอบคุณพระในทุกสิ่งทุกอย่างที่พระประทานให้เรา แม้สิ่งที่พระองค์ประทานให้เรานั้นจะเป็นความผิดหวังก็ตาม เพราะเราต้องถือว่าพระองค์ทราบดีกว่าเรา ไม่ใช่ว่า พอไม่ได้สิ่งที่เราทูลขอ ก็จะตีโพยตีพายต่อว่าพระ และพูดประโยคที่เรามักจะได้ยินจนคุ้นหูว่า "ถ้าพระมีจริง ทำไมฉันขอแล้วไม่ได้!" อีกอย่างหนึ่ง เมื่อเรานบนอบต่อพระองค์ ขอบคุณพระองค์แม้เราจะผิดหวังและไม่ได้สิ่งที่เราขอ พระองค์ก็จะเอ็นดูเรา เวลาเราขออะไรครั้งต่อไป พระก็จะประทานให้ด้วยพระทัยเมตตาและสงสาร ☺☺☺

"จงขอบคุณพระในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า" 1 เธสะโลนิกา 5:18

► พระต้องอยู่ในทุกความคิดทุกการตัดสินใจ และทุกการกระทำของเรา และหากเราต้องเลือกระหว่างการกระทำที่เอาใจพระหรือเอาใจมนุษย์ เราต้องกล้าที่จะเอาใจพระ แม้การกระทำนั้นจะทำให้เราไม่ป๊อปปูล่าในกลุ่มมนุษย์ด้วยกันก็ตาม

"เมื่อท่านจะกระทำสิ่งใดด้วยวาจาหรือด้วยกายก็ตาม จงกระทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูเจ้า และขอบพระคุณพระบิดาเจ้าโดยพระองค์นั้น" โคโลสี 3:17

"ไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใด ก็จงทำด้วยความเต็มใจเหมือนกระทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนกระทำแก่มนุษย์" โคโลสี 3:23

► เวลาที่เราจริงใจ รัก และกระทำดีต่อผู้อื่น แต่สิ่งที่ได้รับตอบแทนคือสิ่งตรงข้าม เช่น ลูกน้องทุจริต คนที่เราไว้วางใจ

กลับหักหลังเราหรือมีคนเข้าใจเราผิด แถมใส่ร้ายเราลับหลังอีก เป็นต้น เราต้องไม่ท้อไม่อยากทำดีอีกแต่ควรเปลี่ยนความคิดใหม่ ว่าเวลาเราทำดีต่อผู้อื่น เราต้องไม่หวังได้รับสิ่งตอบแทน แม้จะเพียงเป็นความรักหรือการรู้บุญคุณของเขาเหล่านั้น แต่เราต้องคิดว่าเราทำเช่นนั้นเพื่อถวายแด่พระ มิฉะนั้น เราจะมีแต่ความเจ็บปวดและผิดหวังและไม่อยากทำดีอีก

"อย่าทำชั่วตอบแทนซึ่งแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย" โรม 12:17

► เวลาเรามี 2 ฝ่ายสู้กันในใจระหว่างการกระทำตามมโนธรรมและฝ่ายตรงข้าม เราต้องสวดดังๆ (ในใจ) ตะโกนขอให้พระช่วยเราสู้ มิฉะนั้นแย่แน่ๆ ☺

"แล้วไม่ช้า เราก็จะให้ศัตรูของเขานอบน้อมลง และจะหันมือของเราสู้คู่อริของเขา" สดุดี 81:14

► สมองคนเราจะยุ่งเหยิงตลอด 24 ชม.เป็นไปไม่ได้ ต้องมียามว่าง จงเอาการสวดภาวนา การสื่อกับพระเติมเต็มสมองในช่วงว่างนั้นเถอะ อัศจรรย์จะเกิดกับเราอย่างน่าอัศจรรย์!

"เขาจึงอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระองค์จะทรงพอพระทัยเขา เขาจะเข้ามาเฝ้าต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยความชื่นบาน" โยบ 33:26

► จงเห็นพระในทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัว รอบข้าง และแม้รอบโลก ในกระรอกที่วิ่งไล่กันบนต้นไม้ยามเช้ายามเรานั่งรับประทานอาหารเช้าอยู่ใต้ต้นไม้นั่น (สิ่งสร้างของพระ) ในการโกงกินคอรัปชั่นของคนบางคนบางกลุ่ม (ความโลภของมนุษย์) และแม้กระทั่งในสงครามที่มนุษย์ฆ่าฟันมนุษย์กันเอง (ความไม่มีพระในใจของผู้คนเหล่านั้น)

การมองโลกด้วยสายตาที่ผ่านการกรองแล้วโดยพระนั้น จะทำให้เราเข้าใจชีวิตได้ดีขึ้น ทำให้เราสามารถรับความสุขหรือความทุกข์ได้ด้วยจิตใจที่สงบสุขหรือสันติสุข ไม่ตื่นเต้นหรือผิดหวังจนลืมตัวหรือต้องฆ่าตัวตายในบางกรณี

"เพราะฉะนั้น ท่านผู้มีความเข้าใจ ขอฟังข้าพเจ้า" โยบ 34:10

"เพราะผู้ใดที่พบเรา ก็พบชีวิต และได้รับความพอพระทัยจากพระเจ้า" สุภาษิต 8:35

► และหากเราค่อยๆ ปัดกวาดความรู้สึกต่างๆ ให้ออกไปจากหัวใจของเราให้มากที่สุด และทูลขอพระมาประทับแทนที่ในความว่างของหัวใจเรานั้น เราจะมีโอกาสได้สัมผัสความสุขสุดขอบฟ้า (ภาษาของลูกเองพระเจ้าข้า) ซึ่งเป็นความรู้สึกที่ ecstatic และ exhilarative เป็นความรู้สึกที่ล้ำค่าที่หาซื้อด้วยทรัพย์สินเงินทองเท่าไรก็หาซื้อไม่ได้

"บุตรชายของเราเอ๋ย บัดนี้จงฟังเรา บรรดาผู้ที่รักษาวาจาของเราก็อยู่สุขสงบ" สุภาษิต8:32

► การค้นพบพระเจ้าเปรียบประดุจการค้นพบขุมทรัพย์อันมีค่ามหาศาลประเมินค่าไม่ได้ ใช้เท่าไหร่ก็ไม่หมด เป็นสุดยอดบุญแห่งชีวิต

"แผ่นดินสวรรค์เปรียบเสมือนขุมทรัพย์...." มัทธิว 13:44

► และข้อสุดท้าย จากประสบการณ์เขียนบทสวดถวายแด่พระองค์ตลอดมา ทำให้ลูกค้นพบว่ามีพระวาจาสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้ นับเป็นความอัศจรรย์ที่น่าอัศจรรย์ใจยิ่ง! ทำให้ลูกได้เห็นและได้สัมผัสถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และความกระจิดริดของตัวเองต่อพระพักตร์ของพระองค์ ลูกจึงยอมถวายตัวอย่างศิโรราบต่อพระองค์ด้วยความเคารพรัก ความกตัญญูและความยำเกรงยิ่ง

ในปีใหม่นี้และปีต่อๆ ไป ขอพระองค์ทรงนำชีวิตลูก และใช้ลูกตามน้ำพระทัยของพระองค์จนกว่าพระองค์จะทรงให้ลูกไปรับใช้พระองค์บนสวรรค์เทอญ

ลูกรักพระองค์พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 164

ความสุข

ข้าแต่พระเป็นเข้า บทสวดนี้เป็นบทแรกที่ลูกจะเขียนถวายแด่พระองค์หลังบทรำพึงปีใหม่ และไม่มีอะไรจะเหมาะสมไปกว่าชื่อของบทนี้อีกแล้ว “ความสุข”

จากสมัยก่อนโน้นที่ลูกต้องอยู่กับความทุกข์จนวันหนึ่งลูกมองเข้าไปในลูกกะตาของมันและบอกมันว่า “เจ้าความทุกข์ เอ๋ย ฉันไม่กลัวเจ้าอีกต่อไป เพราะเจ้ากับฉันเป็นเพื่อนกัน” จนมาถึงวันนี้ 10 ปีหลังจากที่ลูกได้ค้นพบพระองค์ สิ่งแรกที่ลูกคิดถึงเมื่อยามตื่นตอนเช้าก็คือพระองค์และพระแม่ กลางคืนก่อนนอนลูกก็กราบ ณ พระบาทของพระองค์ บางครั้งลูกตื่นขึ้นมากลางดึก สมองลูกยังสวดสายประคำอยู่ นี่ก็คือความสุขสุดคำบรรยายแล้วสำหรับลูก ☺

ตลอดระยะเวลา 10 ปีที่ผ่านมา จากการค้นหาพระองค์ ลูกค่อยๆ พบพระองค์ในขณะเดียวกับที่ลูกค่อยๆ ค้นพบตัวเอง

มีคำพังเพยภาษาไทยที่ทุกคนรู้จักดี ‘สวรรค์อยู่ในอก นรกอยู่ในใจ’ ลูกค้นพบว่าเมื่อเรามีแต่พระเต็มหัวใจเรา นั่นก็คือเรามีสวรรค์อยู่ในใจเราแล้ว และสวรรค์ในใจก็คือความสุขนั่นเอง As simple as that.

วันก่อนลูกได้อ่านหนังสือเล่มหนึ่ง บังเอิญมีบทความหนึ่งเขียนโดยศาสตราจารย์จิตแพทย์ท่านหนึ่งมีชื่อว่า “ฝึกนิสัยให้เป็นสุข” ลูกขอนำข้อความบางตอนมาถวายแด่พระองค์พระเจ้าข้า

“คนที่มีนิสัยความสุข จะคิดดี คิดเป็น เลือกทำในสิ่งที่เหมาะสมได้ ถ้าใครคิดไม่ดี คิดไม่เป็น ก็จะไม่มีความสุข ก็คือเป็นคนที่มีนิสัยของความทุกข์ ฉะนั้น ถ้าใครอยากมีความสุข ก็ต้องฝึกนิสัยให้มีความสุขให้ได้ ถ้าไม่ฝึก ได้แค่อ่านหรือรู้วิธีเฉยๆ ก็ไม่มีความสุขหรอก

ทุกวันนี้ ถ้าสังเกตให้ดีจะเห็นว่าคนที่เก่งมากๆ ประสบความสำเร็จสูงๆ มักจะเป็นคนไม่ค่อยมีความสุขนัก จนแลดูเหมือนความสุขจะเดินสวนทางกับความสำเร็จ คนที่ไม่ค่อยเก่งนักอาจจะหาความสุขได้ง่ายกว่าคนเก่งหรือฉลาดมากๆ

ความสำเร็จวัดกันได้ด้วยปริมาณของเงิน รถ บ้าน ชื่อเสียงเกียรติยศ ปริญญาบัตร ตำแหน่ง สถานภาพ และผลงาน คนที่มีความสำเร็จขั้นหนึ่งแล้ว มักจะ ‘ติดกับ’ และหลงมุ่งหาความสำเร็จขึ้นต่อๆไป เพื่อให้เกิดความเพลิดเพลินมากขึ้น ซึ่งได้เท่าไรก็ไม่เคยพอ มีเงินพันล้าน ต้องการหมื่นล้าน มีหมื่นล้าน ก็ต้องการมากขึ้นไปอีก แลดูว่าคนประสบความสำเร็จเป็นคนฉลาดในเรื่องการงาน แต่จะขาดปัญญาที่จะคิดหาความสุขใส่ตัว

ความสุขนั้นเป็นความพอใจและภูมิใจในความมีค่าของคนตามความเป็นจริง สามารถมีส่วนร่วมและมีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนมนุษย์อื่นๆได้ดี มองโลกและคนอื่นในแง่ดี มีความหวังและความคิดที่ดีๆเสมอ ไม่ว่าข้อมูลหรือเหตุการณ์ ข้อเท็จจริง ในขณะนั้นจะเป็นอย่างไร ความสุขจึงไม่ได้มาจากเงิน แต่ความสุขเป็นวิธีคิดเกี่ยวกับชีวิตตัวเองที่เหมาะสม และ

เป็นนิสัยที่ดีของแต่ละคน คนที่คิดไม่ดี นิสัยไม่ดี มักไม่มีความสุข แม้จะรวยล้นฟ้า

มีข้อแนะนำเกี่ยวกับเรื่องความสุขมากมาย ซึ่งก็คือการฝึกนิสัยให้มีความสุข เช่น การฝึกมองโลกในด้านดี ออกกำลังกายให้ร่างกายแข็งแรง สร้างความสัมพันธ์ที่ดีๆกับเพื่อนรู้จักให้ความรัก มีความรัก ถนอมความรัก ให้อภัย มีศรัทธาในศาสนาและปรัชญาชีวิตที่ดีๆ ลงมือทำในสิ่งที่ตัวเองรัก ประยุกต์การทำงานให้เข้ากับความถนัดของตน บริหารเวลางานและเงินได้

นอกจากนี้ ยังต้องรู้จักคิดถึงสิ่งดีๆที่เกิดขึ้นในชีวิต (สิ่งไม่ดีก็ให้ลืมๆเสีย) รู้จักเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ รู้สึกซาบซึ้งกับความดีงามของคนอื่น มองหาความดีของคนอื่นได้ไม่เครียด มองข้ามเรื่องหยุมหยิมหงุดหงิดใจไปได้ ไม่ทำตัวจำเจน่าเบื่อ ไม่เปรียบเทียบตัวเองกับคนอื่นทั้งในแง่ดีและไม่ดี รักษามิตรภาพและความรักที่ดีๆเอาไว้ ไปต่างจังหวัดสูดอากาศบริสุทธิ์บ้าง มีงานอดิเรกที่ชอบ ผ่อนคลายสมองกับหนังหรือหนังสือที่เบาๆ ไม่เครียด ยิ้มได้ทุกโอกาสแม้ในยามไม่เป็นสุข (จะทำให้ทุกข์น้อยลง) คิดว่าจะทำให้คนอื่นมีความสุขได้อย่างไรบ้าง”

ที่กล่าวมานี้เป็นบทเขียนของจิตแพทย์ท่านนั้นและเป็นแนวทางของความสุขแบบทางโลก ลูกอ่านเสร็จคิดในใจว่า “มีพระเยซูเจ้าองค์เดียวในใจก็ cover ทั้งหมดที่หมอคนนี้เขียนมาแล้ว เรื่องความรัก การให้อภัย (ต้องเรียนรู้วิธีให้อภัยผู้อื่นและต้องรู้จักให้อภัยตัวเองด้วย) มีศรัทธา ฯลฯ มีในพระคัมภีร์ทั้งหมด หากใครศึกษาพระวาจาของพระองค์และยึดถือปฏิบัติตามก็คือสิ่งที่จิตแพทย์ท่านนี้และท่านอื่นๆแนะนำ มีพระคัมภีร์เล่มเดียวเหนือชั้นกว่าตำราทุกๆเล่มรวมกัน” แล้วลูกก็ยิ้มกับตัวเอง ลูกๆชอบไปคุยกันลับหลัง บางครั้งก็ตั้งใจให้ลูกได้ยินว่า “หม่ำมี้นี่ ’อิน’ กับการอ่านพระคัมภีร์จัง มันน่าสนุกตรงไหน?”

มันไม่ใช่น่าสนุกอย่างเดียว มันนำมาซึ่งความสุขอย่างนี้แหละลูกเอ๋ย ☺

“ความสุขเป็นของบุคคลที่อาศัยในพระนิเวศของพระองค์ เขาร้องเพลงสรรเสริญพระองค์เสมอ ความสุขเป็นของบุคคลที่กำลังของเขาอยู่ในพระองค์” สดุดี 84:4-5

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 165

ศูนย์บรรเทาใจ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่ออาทิตย์ที่ผ่านมา ลูกพร้อมด้วยทีมและอาจารย์ที่ปรึกษาของศูนย์ที่ให้คำปรึกษาแก่คนมีความทุกข์ ได้เดินทางไปยังจังหวัดหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โรงพยาบาลแห่งหนึ่งที่นั่นมีความประสงค์จะเปิดศูนย์เช่นเดียวกันนี้ เพื่อให้บริการแก่ประชาชนทั่วไปที่ยิ่งวัน ก็ยิ่งแต่จะมีความทุกข์มากขึ้นๆ ปรากฏว่าผู้นำขององค์กรที่ศูนย์เราสังกัดอยู่ เมื่อทราบข่าวเช่นนี้ จึงได้เชิญพี่น้องในสังฆมณฑลนั้นมาร่วมรับการอบรมด้วย

พูดถึงงานของศูนย์นี้ ลูกก็ต้องขอเป็นพยานว่า อะไรที่เป็นน้ำพระทัยของพระองค์แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นไปได้เสมอ แม้เรื่องนั้นจะดูเหมือนว่าเป็นไปไม่ได้ในตอนต้นก็ตาม

หลังจากที่ลูกใช้เวลา 2 ปีเต็มๆในการก่อตั้งศูนย์นี้ ลูกก็ยังตั้งไม่สำเร็จเพราะขาดคนที่จะมาเป็นหัวหน้าทีม จนลูกเกือบจะเลิกล้มความตั้งใจหลายต่อหลายครั้ง แล้วพระองค์ก็ทรงประทานบุคคลผู้มีคุณสมบัติเหมาะสมมาให้ ก็เป็นอันตั้งศูนย์ฯขึ้นมาสำเร็จ แต่ต่อมาเนื่องจากอาสาสมัครแต่ละคนก็ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญจากจิตเวชหรือจิตวิทยา พระองค์ก็ทรงประทานอาจารย์ท่านหนึ่งที่เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาโดยเฉพาะมาให้ลูกรู้จัก แล้วท่านผู้นี้ก็มีจิตเมตตารับคำเชิญของลูกมาเป็นที่ปรึกษากิตติมศักดิ์ของศูนย์มาโดยตลอด โดยมาอบรมอาสาสมัครของเราทุกๆเดือนและเป็นทั้งหลักวิชาการและหลักศิลาให้พวกเรามาตลอดหลายปีที่ผ่านมา โดยไม่เคยเรียกร้องค่าตอบแทนใดๆจากเราเลย มิหนำซ้ำนอกจากประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้พวกเราเป็นวิทยาทานฟรีมาตลอด ท่านยังช่วยเหลือกลุ่มอาสาสมัครของเราในทุกๆด้านที่ท่านจะทำได้ แล้วเช่นนี้หากไม่เป็นเพราะพระพรของพระองค์แล้วจะเป็นอะไรเล่า?

อาสาสมัครแต่ละคนหากไม่ได้รับการอบรมอย่างถูกหลักวิชาการของจิตวิทยาแล้ว ไฉนเลยจะสามารถรับเหตุการณ์หรือโทรศัพท์ในหลายๆกรณีได้

แต่ case ที่น่าเศร้าที่สุดเท่าที่ลูกได้รับฟังมา (ลูกน้ำตาไหลรินเมื่อทราบถึง case นี้) เห็นจะเป็นของชายหนุ่มผู้หนึ่งโทรมาปรับทุกข์และพูดว่าเขาโตขึ้นมาโดยไม่มีแม่ และสิ่งที่เขาปรารถนาที่สุดในชีวิตคืออยากทราบว่าความรักของแม่เป็นอย่างไร? 😕

ลูกเองไม่เคยเรียนจิตวิทยา แต่ลูกเคยเปรียบตัวเองเป็นเหมือนแพทย์ผ่าตัดที่อยู่บนเรือที่ล่องไปกลางทะเลและต้องผ่าตัดไส้ติ่ง (ความทุกข์) ให้ตัวเอง ทำให้ลูกมีความเข้าใจ เห็นใจและสงสารคนที่มีประสบการณ์เช่นเดียวกัน และลูกจะพยายามทุกทางที่จะช่วยบรรเทาทุกข์ให้ผู้อื่น พร้อมทั้งเป็นสะพานให้ผู้ที่มีความทุกข์ทั้งหลายเดินข้ามไปหาพระองค์ ตอนนี้ทั้งอาจารย์ที่ปรึกษาท่านนี้ ทั้งหัวหน้าทีม ตลอดจนอาสาสมัครทั้งหลายต่างช่วยกันเสริมทำให้เป็นสะพานใหญ่ขึ้น เพื่อมีผู้คนเดินข้ามไปหาพระองค์ได้มากขึ้น

มาถึงขั้นนี้ ลูกรู้สึกว่าต้องทูลขอพระองค์อีกแล้ว เป็นที่ทราบกันว่ากองทัพเดินได้ก็เพราะท้อง หากท้องหิวปราศจากอาหาร แม้เท้าอยากก้าวเพียงใดก็คงเดินได้ไม่ไกล ศูนย์ของเราเปิดมาปีนี้เป็นปีที่ 8 มีผู้มาเป็นอาสาสมัครนับร้อย แต่ละคนมาด้วยใจศรัทธาและใจเมตตา โดยมีวัตถุประสงค์เดียวกันคือช่วยบรรเทาใจผู้อื่น เขาเหล่านี้มาโดยไม่เคยได้รับผลตอบแทนใดๆเลย ทุกคนจ่ายค่ารถไปกลับเอง รับประทานอาหารเอง บางคนมาเป็นอาสาสมัครต่อเนื่องหลายปี แต่ก็มีเยอะที่ต้องจากไปเพราะต้องไปทำมาหากิน มาถึงจุดนี้ศูนย์ของเราก็เป็นที่รู้จักและเป็นที่พึ่งพิงของคนจำนวนไม่น้อย ลูกควรจะทำอย่างไรจึงจะสามารถเก็บอาสาสมัครที่ได้ผ่านการฝึกอบรมมาอย่างดีให้อยู่กับเราได้? แต่เขาเหล่านี้ให้มาตลอด และเขาเหล่านี้ก็ไม่ใช่เศรษฐี

พระองค์เจ้าข้า หากเป็นน้ำพระทัยของพระองค์แล้วขอโปรดประทานปัจจัยผ่านลูกหรือวิธีอื่นใดก็ได้เพื่อมาให้แก่อาสาสมัครเหล่านี้ เพื่อพวกเขาจะได้มีพลังและกำลัง เป็นสะพานให้คนข้ามไปหาพระองค์ได้ แต่ทั้งนี้แล้วแต่น้ำพระทัยของพระองค์เทอญ

ลูกขอกราบ ณ พระบาทของพระองค์ด้วยความเชื่อและความศรัทธาเต็มเปี่ยมพระเจ้าข้า

“ขอให้พระราชกิจของพระองค์ปรากฏแก่ผู้รับใช้ของพระองค์” สดุดี 90:16

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 166

ประสบการณ์ชาวสะมาเรีย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ปลายเดือนที่ผ่านมา ลูกได้เดินทางไปประเทศที่มีประชากรมากที่สุดในโลกเพื่อธุรกิจ ปกติเวลาลูกไปทำธุรกิจ ตั้งแต่เวลาลงจากเครื่องบินจนถึงเวลากลับขึ้นเครื่องบิน ลูกจะไม่มีเวลาไปทำอย่างอื่นนอกจากเรื่องธุรกิจอย่างเดียว แต่หากลูกเดินทางไปเที่ยว ลูกก็จะไม่ทำอะไรนอกจากเที่ยวเท่านั้นเช่นเดียวกัน

แต่ครั้งนี้บังเอิญในวันแรกลูกเสร็จธุระและกลับถึงโรงแรมเร็วกว่าที่คิด คือราวเวลา 17.00 น.เท่านั้น ลูกจึงคิดว่าน่าจะเดินไปช้อปปิ้งสักหน่อย เพราะตรงข้ามโรงแรมไปฝั่งโน้นมีช้อปปิ้งเซ็นเตอร์ขนาดใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่ ไม่รอช้าเมื่อวางแฟ้มเอกสารรวมทั้งแคตตาล๊อคในห้องเสร็จสรรพเรียบร้อย ลูกก็รีบออกมาเพื่อหาความเพลิดเพลินให้กับตัวเองในการช้อปปิ้งทันที

ก่อนเดินทางลูกได้เช็คดูอุณหภูมิที่นั่นทาง internet ซึ่งได้ประกาศว่าอากาศที่นั่นจะอยู่ในราว 13° - 18°C สบาย ... ลูกจึงได้นำโค้ตบางไปเพียงตัวเดียว เพราะไปแค่ 3 วัน แต่ที่ไหนได้พอไปถึงจริงๆ อุณหภูมิลดต่ำถึง 10°C เศษๆ คนที่นั่นบอกว่าจู่ๆ อากาศก็เย็นลงเพราะฝนตกวันก่อน อ้าว! เสร็จละซี

จากโรงแรมไปถึงช้อปปิ้งเซ็นเตอร์นั้น ลูกต้องข้ามถนนแล้วจึงเดินข้ามสะพานข้ามถนนอีกสายหนึ่งซึ่งเป็นสะพานที่ยาวพอสมควร นอกจากอากาศจะหนาวเย็นแล้ว ลมยังพัดแรงอีกด้วย ลูกดึงโค้ตบางให้ชิดตัวและเอามือกอดอกไว้เพื่อจะได้ซุกมือไว้ระหว่างแขนกับลำตัว พลางเดินจ้ำเอาๆ เพื่อจะได้ถึงอีกฝั่งโดยเร็ว ขณะที่ลูกขึ้นบันไดจนมาถึงบนสะพาน ลูกเห็นผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บนพื้นสะพาน มีลูกนอนอยู่บนตัก มีถังขยะใบใหญ่ใบหนึ่งตั้งอยู่ข้างๆ และมีอีกใบหนึ่งวางนอนราบกับพื้น หญิงคนนั้นกำลังใช้มือหยิบอาหารเข้าใส่ปาก ทีแรกลูกคิดว่าเขาคงมีกล่องอาหารวางบนตัก และนั่งอยู่หลังถังขยะเพื่อหลบลม ลูกก้าวเท้าอย่างรวดเร็วผ่านหลังเขาและเมื่อก้าวผ่านเขาไปก็ได้หันมาดูอีกแว้บหนึ่ง ทันใดนั้น สิ่งที่ลูกได้เห็นทำให้หัวใจลูกเกือบหยุดเต้น หญิงคนนั้นมิได้ทานอาหารจากกล่องโฟมอะไรอย่างที่ลูกคิดเมื่อกี้นี้เลย แต่เขากำลังเอื้อมมือเข้าไปสุดถังขยะใบที่วางราบกับพื้นและกวาดเอาสิ่งซึ่งลูกคิดว่าคงจะเป็นข้าวบูดๆ เละๆ ที่คนเททิ้งลงไปในถังขยะในนั้นออกมากิน! บังเอิญไม่มีเศษขยะอย่างอื่นอยู่ในถังขยะใบนั้นนอกจากเศษข้าวเละๆ นั้นเท่านั้น จังหวะที่ลูกกำลังคิดว่าภาพที่ลูกเห็นนั้นเป็นภาพที่รันทดใจที่สุดเท่าที่ลูกเคยเห็นมา ลูกคิดว่าหญิงคนนั้นคงประสบชะตากรรมอย่างหนักและไม่มีเงินซื้ออาหารแต่ด้วยความเป็นแม่ที่ต้องให้นมลูกที่ยังเป็นเบบี๋ จึงยอมกินเศษอาหารจากถังขยะเพื่อความอยู่รอดของทั้งเขาและลูก ขณะที่ลูกกำลังช๊อคและคิดว่าลูกควรจะทำอย่างไรดีหนอ ขาของลูกก็ก้าวเร็วกว่าสมอง กว่าลูกจะตื่นจากภวังค์ช๊อค ลูกก็ได้มาถึงปลายสะพานของอีกฝั่งแล้ว ลูกคิดว่า เอ! ลูกควรจะกลับไปช่วยแม่ลูกผู้น่าสงสารคู่นั้นไหมหนอ กว่าจะคิดเสร็จลูกก็ถึงประตูช้อปปิ้งเซ็นเตอร์นั่นแล้ว ไหนๆ ก็ไหนๆ ลูกก้าวเข้าไปข้างใน โอ้โฮ! ร้านรวงเยอะแยะไปหมด แล้ว ... ลูกก็ลืมแม่ลูกคู่

นั้นไป ลูกช้อปจนถึงเวลาเกือบ 20.00 น. จึงได้แวะเข้าภัตตคารแห่งหนึ่ง ทันทีที่เขามาเสิร์ฟเป็ดย่าง ไก่ดำตุ๋นยาจีนในมะพร้าว ... ลูกสะดุ้งโหยง ภาพของหญิงแม่ลูกอ่อนกินเศษอาหารจากขยะผุดขึ้นมาในสมองทันที ลูกรู้สึก guilty ในใจอย่างแรง ลูกทานอาหารมื้อนั้นอย่างรวดเร็วพลางบอกลูกเขยที่ไปด้วยว่า “รีบกลับไปยังสะพานเมื่อกี้เถอะ ถ้าหญิงคนนั้นยังอยู่ หม่ำมี้จะเอาเงินไปให้เขา” เราต่างมองนาฬิกา เวลาได้ผ่านไป 2 ชม.ครึ่ง และด้วยอากาศที่หนาวเช่นนี้ หญิงผู้นั้นยังจะอยู่บนสะพานหรือ?

คราวนี้ลูกเดินเร็วกว่าขามาอีก กึ่งเดินกึ่งวิ่ง ในใจรู้สึก guilty อย่างรุนแรงที่ไม่ได้ช่วยหญิงคนนั้น แต่กลับไปสนุกกับการช้อปปิ้งและทานอาหารดีๆ ซะเอง พลางภาวนาในใจให้หญิงผู้นั้นยังคงอยู่เถิด ปรากฏว่าเมื่อมาถึงจุดที่เราเห็นเขาครั้งแรก ลูกเขยอุทานขึ้นมาด้วยความตื่นเต้นว่า “หม่ำมี้ เขายังอยู่!”

ภาพที่ลูกเห็นอีกครั้งเป็นภาพที่น่าเวทนายิ่ง หญิงคนนั้นยังคงเอามือล้วงเข้าไปในถังขยะและหยิบข้าวบูดเละๆ เข้าใส่ปาก ลูกเข้าใจว่ามันคงเป็นสิ่งน่าขยะแขยงสำหรับเธออย่างที่สุด เธอจึงใช้เวลาเป็นชั่วโมงๆ ในการทำเช่นนั้น

ลูกรีบเปิดกระเป๋าตังค์หยิบออกมา 100 หยวน แล้วเดินเข้าไปหาเขาและก้มลงยื่นเงินให้เขา ทันทีที่เขาเห็นใบธนบัตร (เขายังนั่งก้มหน้าอยู่) หญิงผู้นั้นไม่ได้แม้แต่เงยหน้าขึ้นมองว่าใครให้เงินเขา แต่กล่าวคำว่า “เซี่ยะๆ” ด้วยเสียงสั่นเครือ พลางซบหน้าลงบนตัวลูกเขาและปล่อยโฮออกมาอย่างสะอึกสะอื้น เมื่อเห็นเช่นนั้นลูกจึงเอามือตบบ่าเขาเบาๆ เป็นการส่งความรักและความเห็นใจให้แก่เขา แค่นั้นเอง เหมือนกับทำนบแตก เขาพยักหน้ารับทราบสัมผัสของลูกและร้องไห้จนสั่นสะเทิ้มไปทั้งร่าง เป็นความรู้สึกที่ลูกเข้าใจดีที่ภาษาจีนเรียกว่า “ชกเก้ง” ลูกเดินจากมาด้วยน้ำตา เขาร้องไห้ ลูกก็ร้องไห้

เมื่อลงมาถึงเชิงสะพานลูกฉุกคิดได้ว่า “เอ๊ะ! นี่ฉันทำอะไรเนี่ย ทำไมให้เขาแค่ 100 หยวน!” ลูกคิดพลางรีบเปิดกระเป๋าตังค์อีกครั้งหนึ่ง อ้าว! เงินสดหมดซะแล้ว ลูกหยิบออกมาอีก 100 หยวนพลางรีบก้าวเท้าเร็วๆ กลับขึ้นสะพานไปใหม่ เพราะกลัวเขาจะลุกไปก่อน ปรากฏว่าหญิงคนนั้นยังคงร้องไห้สะอึกสะอื้นอย่างหนักพลางกอดลูกเขาแน่น ลูกเดินเข้าไปและยื่นธนบัตรให้อีกใบหนึ่ง ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ได้คาดคิดสำหรับเขาแน่นอน เขาขอบคุณอีกครั้ง ลูกตบบ่าเขาอีกรอบหนึ่ง คราวนี้ไม่ใช่แค่ทำนบแตก แต่เขื่อนแตกเลยทีเดียว

ลูกเองน้ำตาไหลไม่หยุด จนมาถึงหน้าลิฟท์ในโรงแรม ลูกเคยเห็นคนยากจนหรือคนมีความทุกข์มาเยอะ แต่การที่เห็นหญิงคนหนึ่งที่เป็นแม่ต้องกินข้าวบูดเละๆ จากถังขยะในภาวะปกติที่ไม่ใช่มีสงคราม เป็นภาพที่รันทดและเจ็บปวดที่สุด ลูกเขยวิเคราะห์ว่า แม่ลูกคู่นี้ไม่ใช่เป็นขอทานอาชีพ เพราะดูจากบุคคลิกและการแต่งตัว แต่คงประสบชะตากรรมอะไรที่ร้ายแรงจนขนาดไม่มีอะไรจะกินมาหลายวัน จึงต้องทำเช่นนั้น

ทันทีที่ถึงห้องพัก ลูกรีบสวดสายประคำขอพรเป็นพิเศษจากพระองค์และพระแม่ให้แก่แม่ลูกคู่นั้น แล้วลูกก็คิดว่าในเมืองที่มีธุรกิจที่มีมูลค่าเป็น 100 ล้าน 1000 ล้าน และบางบริษัทอาจะถึง 10,000 ล้าน และมีคนข้ามสะพานนั้นเป็นร้อยเป็นพัน แต่ด้วยความเห็นแก่ตัว (รวมทั้งตัวลูกเองด้วยในรอบแรก) ทุกคนจึงเดินผ่านเขาไปโดยไม่แลเหลียว ลูกรู้สึกละอายในตัวเอง แต่ก็ขอบคุณพระองค์ที่ยังประทานโอกาสให้ลูกได้กลับไปช่วยหญิงผู้เคราะห์ร้ายนั้น มิฉะนั้นลูกคงจะรู้สึก guilty ไปจนตลอดชีวิต คืนนั้นก่อนนอน ลูกรู้สึกว่าการเดินทางครั้งนี้ของลูกเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ที่จะให้ลูกไปช่วยแม่ลูกคู่นี้ ส่วนเรื่องธุรกิจของลูกกลายเป็นเรื่องรองไปซะแล้ว หญิงผู้นี้กับลูกจะไม่มีทางรู้จักกันหรือได้พบกันอีก แต่นั่นไม่ใช่เป็นเรื่องสำคัญ เพียงแต่ในวินาทีนั้น เงิน 200 หยวนของลูกคงจะทำให้เขาหลุดจากวิกฤตอันแสนสาหัสนั้นได้ และการสัมผัสแตะบ่าเขาของลูกคือการนำความรักของพระองค์ไปปลอบประโลมหัวใจอันปวดร้าวของเขาในขณะนั้นได้

ลูกปวารณาต่อพระองค์ทุกวันว่าลูกยินดีรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ ขอพระองค์ทรงใช้ลูกเถิด และพระองค์ก็ทรงประทานโอกาสให้ลูกได้รับใช้พระองค์อยู่เสมอๆ ขอพระองค์ทรงใช้ลูกให้มากยิ่งๆ ขึ้นไปเทอญ ☺

“พระเยซูตรัสตอบว่า “มีชายคนหนึ่งลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองเยรีโค และเขาถูกพวกโจรปล้น โจรนั้นได้แย่งชิงเสื้อผ้าของเขาและทุบตี แล้วก็ละทิ้งเขาไว้เกือบจะตายแล้ว เผอิญบุโรหิตคนหนึ่งเดินลงไปทางนั้น เมื่อเห็นคนนั้น ก็เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง คนหนึ่งในพวกเลวีก็ทำเหมือนกัน เมื่อมาถึงที่นั่นและเห็นแล้วก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่ง เมื่อเดินทางมาถึงคนนั้น ครั้นเห็นแล้วก็มีใจเมตตา เข้าไปหาเขา เอาผ้าพันบาดแผลให้ พลางเอาน้ำมันกับเหล้าองุ่นเทใส่บาดแผลนั้น แล้วให้เขาขึ้นขี่สัตว์ของตนเอง พามาถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง และรักษาพยาบาลเขาไว้ วันรุ่งขึ้นเมื่อจะไป เขาก็เอาเงินสองเดนารีอันมอบให้เจ้าของโรงแรม บอกว่า ‘จงรักษาเขาไว้เถิด และเงินที่จะเสียเกินนี้ เมื่อกลับมาฉันจะใช้ให้’ ในสามคนนั้น ท่านคิดเห็นว่าคนไหนปรากฏว่าเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกปล้น เขาทูลตอบว่าคือคนนั้นแหละที่ได้สำแดงความเมตตาแก่เขา” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้นเถิด” ลูกา 10:25-37

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 167
เมืองไทยในปัจจุบัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า สัปดาห์นี้ลูกขอถวายกลอนแด่พระองค์ดังต่อไปนี้ พระเจ้าข้า

เมื่อฉันยังเป็นเด็ก
ตัวเล็กๆ พ่อแม่สอนให้ขยัน
อีกทั้งให้ซื่อสัตย์เป็นสำคัญ
ส่วนรวยนั้นตามมาเองไม่กังวล
มาบัดนี้ฉันโตเป็นผู้ใหญ่
โลกเปลี่ยนไปทุกอย่างโกลาหล
แทนที่สอนลูกเห็นคุณค่าคน
พ่อบางคนกลับสอนลูกให้รวย!
ได้เงินมาอย่างไรช่างมันเถิด
พอเงินเกิดทุกอย่างมันก็สวย
ถูกผิดคิดทำไมอ่อนระทวย
พอกูรวยคนก็กราบกันทั้งกรุง
ทุกวันนี้เด็กรุ่นหลังมันสับสน
คนดีจนคนโกงรวยแบ่งต่ำสูง
เด็กทั้งชาติกำลังถูกชักจูง
ให้มั่นมุ่งโหยหาเงินทุกวิธี
ศีลธรรมจรรยาถูกหายหด
การพูดปดมดเท็จทุกวิถี
เพื่อให้ได้เงินมาถือว่าดี
แหละเช่นนี้ธรรมเนียมไทยปัจจุบัน
เงินเท่านั้นคือพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่
คนทั่วไปไขว่คว้าถลาถลัน
บ้างยอมขายแม้วิญญาณ์เพื่อแลกกัน

กับรางวัลเงินเงินเงินและเงิน!
มาบัดนี้ฉันเองก็สับสน
จะวางตนสอนลูกๆไม่ผิวเผิน
มีศีลธรรมจริยธรรมจึงเจริญ
แต่กลัวเขินคนขำสอนโง่จัง
จึงขอพึ่งพระเจ้าโปรดฉันด้วย
ขอทรงช่วยให้ฉันกล้าปลูกฝัง
พระวาจาของพระองค์ทรงพลัง
จะสอนสั่งลูกๆกล้าทำดีกัน
ถึงมีเงินแม้จะซื้อได้ทุกสิ่ง
ใช่ประวิงความตายได้เหมือนฝัน
รวยหรือจนทุกคนตายเหมือนกัน
ถึงวันนั้นสวรรค์ถูกซื้อได้ฤา?
แม้คนอื่นจะบูชาเงินเป็นหลัก
จะสอนลูกให้ตระหนักสิ่งยึดถือ
พระเท่านั้นเที่ยงแท้ไม่เล่าลือ
พระองค์คือผู้ให้ชีวินิรันดร์

"ด้วยว่าการรักเงินทองนั้น เป็นมูลรากแห่งความชั่วทั้งมวล และเพราะความโลภนั้นแหละจึงทำให้บางคนห่างไกลจากความเชื่อและตรอมตรมด้วยความทุกข์" 1 ทิโมธี 6:10

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 168

เถาองุ่นแท้

ข้าแต่พระเจ้า วันก่อนลูกไปตรวจสุขภาพประจำปีกับแพทย์ประจำของลูก แพทย์ผู้นี้เป็นคริสตชนที่รักพระเจ้ามาก ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำ เขาจะทำเพื่อพระองค์ ทุกคำพูดของเขาจะถวายเกียรติแด่พระองค์ ทุกครั้งที่ลูกไปพบเขา เราทั้งสองจะพูดถึงเรื่องพระเจ้า และสรรเสริญพระองค์ด้วยกัน

นอกจากจะตรวจและรักษาคนไข้จนดึกจนดื่นเกือบทุกวัน แพทย์ผู้นี้ยังได้รับเด็กๆที่ถูกพ่อแม่ทอดทิ้งมาดูแลรวมทั้งหมด 40 กว่าคน เริ่มต้นคุณหมอใช้เงินส่วนตัวทั้งหมดในการเลี้ยงเด็กๆเหล่านี้ แต่ต่อๆมา คนเริ่มทราบเรื่องราวซามาริตันของคุณหมอท่านนี้มากขึ้นๆ จึงมีคนไปบริจาคเงินให้คุณหมอพอสมควร และเร็วๆนี้มีรายการโทรทัศน์ที่คนติดตามมากรายการหนึ่งนำเรื่องราวการเลี้ยงเด็กๆของแพทย์ท่านนี้ออกอากาศ

ในฐานะคนไข้คนหนึ่งที่ได้ใกล้ชิดและทราบการกระทำของคุณหมอมาตลอด สิ่งที่ลูกประทับใจและทึ่งมากที่สุดคือ “ความรัก” และ “ความทุ่มเท” ที่คุณหมอท่านนี้ให้แก่เด็กๆทั้ง 40 กว่าชีวิต คุณหมอไม่เคยแสดงออกซึ่งความเบื่อหน่ายบางครั้งกับลูกตัวเอง แม่บางคนยังเกิดอารมณ์เบื่อ รำคาญ หรือโกรธลูก นับประสาอะไรกับเด็กตั้ง 40 กว่าคนที่ไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของตนเอง คุณหมอเรียกเด็กๆทุกคนว่า “ลูก” และนอกจากให้ความรักเยี่ยงแม่แท้ๆแล้วคุณหมอยังปลูกฝังความ “ความรักพระ” ในใจเด็กๆทุกคนด้วย ทุกคนที่ไปเยี่ยม “บ้าน” ของพวกเขา จะเห็นความมีวินัยและความเชื่อความศรัทธาในพระเจ้าถ้วนทั่วหน้า

“ถามจริงๆเถอะค่ะ คุณหมอเคยเบื่อไหม?” ลูกถามขึ้นด้วยความสงสัย คุณหมอยิ้มด้วยสายตาที่เปี่ยมไปด้วยความรักพลางชี้นิ้วขึ้นบนเพดาน”

“หมอทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระค่ะ หากปราศจากพระองค์แล้ว หมอคงทำเช่นนี้ไม่ได้”

“หนูเคยพยายามถามตัวเองหลายครั้งหลายหนว่าหนูทำอย่างคุณหมอได้ไหม และคำตอบทุกครั้งคือไม่ได้ค่ะ” ลูกสารภาพ

“แต่คุณก็รับใช้พระในทางอื่นได้มากมาย พระใช้แต่ละคนไม่เหมือนกันนะคะ” คุณหมอตอบแล้วยิ้มอีก

“ทุกครั้งที่หนูมาหาคุณหมอ หนูจะรู้สึกสัมผัสถึงพระพรของพระเจ้าในตัวคุณหมอจนล้นออกมาเป็นความรู้สึกที่บริสุทธิ์และมีพลัง และทุกครั้งที่มาหาคุณหมอ ทำให้หนูอยากทำอะไรต่อมิอะไรรับใช้พระเจ้า เพราะรู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับใช้พระเจ้าอย่างพอเพียงเลย” ลูกสารภาพบาปต่อ

“หมออยากให้คุณไปอ่านพระคัมภีร์ยอห์นบทที่ 15 เรื่องเถาองุ่น แล้วคุณจะเข้าใจว่าหมอทำสิ่งที่ทำอยู่ทุกวันนี้ได้อย่างไร เป็นพระพรของพระเจ้าทั้งหมดแหละค่ะ”

ไม่รอช้า ทันทีที่กลับถึงบ้าน ลูกรีบไปเปิดพระคัมภีร์ยอห์นบทที่ 15 **พระเยซูคือเถาองุ่นแท้**

*“เราเป็นเถาองุ่นแท้ และ**พระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษาแขนงทุกแขนงในเรา ที่ไม่ออกผลพระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และแขนงทุกแขนงที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น** ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน **จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน แขนงจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดอยู่กับเถาฉันใด ท่านทั้งหลายก็จะเกิดผลไม่ได้ นอกจากจะเข้าสนิทอยู่ในเราฉันนั้น เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นแขนง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นก็จะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย** ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็ต้องถูกตัดทิ้งเสียเหมือนแขนง แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และถูกเก็บเอาไปเผาไฟ **ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใด ซึ่งท่านปรารถนาก็จะได้สิ่งนั้น”***

ลูกอ่านบทนี้อยู่หลายเที่ยวและรำพึงกับตัวเองว่า เราต้องเป็นแขนงเดียวกับเถาองุ่นถึงจะออกผลได้ และแม้เป็นแขนงที่ออกผลแล้ว พระองค์ก็ยังทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น แต่ถ้าเมื่อไรถ้อยคำของพระองค์ฝังแน่นอยู่ในตัวเราแล้ว เราจะขอสิ่งใด เราก็จะได้สิ่งนั้น

ลูกคุกเข่าลงหน้าพระแท่น สวดภาวนาต่อพระองค์จากใจว่า “ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกปรารถนาจะเป็นแขนงเดียวกับเถาองุ่นของพระองค์ ขอพระองค์โปรดประทานพระพรให้ลูกเป็นเช่นนั้นเทอญ”

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 169

ดอกโมก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เดือนมี.ค. 2006 ที่ผ่านมาเป็นเดือนที่ร้อนที่สุดสำหรับประชาชนชาวไทยเดือนหนึ่ง ไม่ใช่ในแง่ของภูมิอากาศอย่างเดียว แต่ในด้านจิตใจและความรู้สึก ทางการแพทย์ออกมาบอกว่า คนไทยส่วนหนึ่งประสบปัญหาด้านจิตใจด้วยอาการ PSS (Political Stress Syndrome) หรืออาการเครียดเพราะการเมือง ลูกเองก็เป็นหนึ่งในคนกลุ่มนั้น

ทุกๆ วันลูกจะรีบกลับบ้านจากที่ทำงาน และไม่ยอมไปไหน นั่งจุ้มปุ๊กอยู่หน้าจอโทรทัศน์ สลับกับการเปิดดูโทรทัศน์อีกช่องหนึ่งผ่าน internet สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในประเทศไทยของเราในขณะนั้นเป็นสิ่งเหลือเชื่อ แต่ต่อมาปฏิกิริยาของคนรอบข้างและผู้ที่เกี่ยวข้องต่อสิ่งที่เกิดขึ้นกลับเหลือเชื่อกว่า ลูกติดตามข่าวสารอย่างใกล้ชิดจนเกิดปัญหาทางภาวะสมองกับเขาด้วย

มีอยู่วันหนึ่งตื่นขึ้นมา ยังไม่ทันจะทำอะไร ลูกก็ไปตวาดใส่ลูกชายคนเล็ก สร้างความแปลกใจแก่ตัวลูกเองและลูกชายเป็นอย่างมาก เพราะปกติความสัมพันธ์ระหว่างเราแม่ลูกมีแต่ความรักความเข้าใจกัน พอตั้งสติได้ ลูกก็นึกได้ว่าที่อารมณ์เสียตั้งแต่เช้านั้น เพราะเมื่อคืนตอนไปนอนลูกดูโทรทัศน์ติดตามข่าวการเมืองที่มีแต่ความไม่ชอบธรรม การบิดเบือนความจริง การตลบแตลงของผู้ที่มีอำนาจ ฯลฯ ลูกจึงเข้านอนด้วยความรู้สึกที่ขุ่นมัว มันก็เลยค้างมาจนถึงตอนเช้า ลูกรีบขอโทษลูกชาย ซึ่งบอกลูกด้วยความหวังดีว่า “หม่ำมี้อย่าดูข่าวมากซิ เดี๋ยวเสียสุขภาพจิตเปล่าๆ”

จริงสินะ ถูกของลูกชาย เดือนกว่าสองเดือนที่ผ่านมา ลูกไม่เป็นอันทำอะไร ไม่มีสมาธิแม้แต่จะเขียนบทสวดถวายพระองค์ ลูกได้แต่ติดตามข่าวต่างๆ ด้วยความอึดอัด กระวนกระวาย แต่ไม่ทราบจะทำอะไรได้ในสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นกับประเทศชาติบ้านเมือง

มาวันนี้ อุณหภูมิการเมืองได้ลดลง เช้านี้เช่นเคยกับทุกๆ เช้า ลูกออกมารับประทานอาหารเช้าที่มุมโปรดหน้าบ้านที่ใต้ต้นพระยาสัตบรรณที่ยืนตระหง่านแผ่กิ่งก้านสาขาอย่างเขียวชอุ่ม และห้อมล้อมเรียงรายด้วยต้นโมกที่ออกดอกพรึบไปทั้งต้นทุกต้น ส่งกลิ่นหอมนิ่มนวลอ่อนละมุนชื่นใจยิ่งนัก ลูกมองย้อนหลังไปเดือนก่อน จากเหตุการณ์เดือนที่ผ่านมา ลูกได้เรียนรู้และมองเห็นอะไรหลายๆ อย่างในวิถีชีวิตของคนไทยในปัจจุบัน และลูกพูดได้แต่เพียงคำว่า อ้อ! และ อ้าว! เท่านั้น

ลูกได้เรียนรู้ว่า.....

- ควบคู่กับ “เศรษฐกิจพอเพียง” มีคนบางคนกำลังสร้างวัฒนธรรม “เศรษฐกิจล้นทะลัก” ในประเทศไทย อ้าว!
- กฎหมายไทยมีไว้สำหรับให้ตีความ อ้อ!
- และผลของการตีความขึ้นอยู่กับใครเป็นผู้ใช้และใครเป็นผู้ถูกใช้ อ้าว!

► คำพังเพยของไทยที่ผู้เฒ่าผู้แก่ได้สอนมาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ว่า “กันไว้ดีกว่าแก้” นั้น บัดนี้เขาไม่ปฏิบัติกันแล้ว เพราะในหลายกรณีผู้มีอำนาจในชาติบ้านเมือง แม้กระทั่งสถาบันที่ให้ความยุติธรรมแก่ประชาชนต่างก็อ้างว่า “เหตุการณ์ยังไม่เกิดทำอะไรไม่ได้” (เข้าทำนองวัวยังไม่หายล้อมคอกไม่ได้) อ้าว!

► เงินและยาเสพติดนั้นมีคุณสมบัติคล้ายกันในด้านของผลที่มีต่อผู้เสพ แต่เงินมีฤทธิ์ร้ายแรงกว่ายาเสพติดอีกหลายร้อยหลายพันเท่า อ้อ!

► เงินและยาเสพย์ติดเหมือนกันในคุณสมบัติข้อที่ทำให้ผู้เสพ “ติด” และปรารถนาอยากจะ “เสพ” อีก พูดง่ายๆ ผู้ที่ “ติด” แล้ว จะไม่เคยพอ อยากจะ “เสพ” มากขึ้นๆ ไปอีก อ้อ!

► แต่ “เงิน” มีฤทธิ์ร้ายแรงกว่า “ยา” อย่างเปรียบเทียบกันไม่ได้ เพราะ “ยา” จะทำลายตัวผู้เสพเองเป็นส่วนใหญ่ อาจจะมีบ้างที่กระทบกระเทือนถึงครอบครัวและผู้ใกล้ชิดซึ่งเป็นวงแคบ แต่อิทธิฤทธิ์ของ “เงิน” นั้น ทำให้คนเป็นเหมื่นเป็นแสนจนถึงเป็นล้านยอมทำทุกสิ่งทุกอย่าง ยอมขายตัวและบางรายยอมแม้กระทั่งยอมขายวิญญาณ เพื่อให้ได้มาถึงส่วนหนึ่งของ “เงิน” นั้น อ้าว!

► ผลที่ตามมาของการมี “เงิน” คือ การมีอำนาจและบารมี ทำให้ผู้มีเงินอันมหาศาลนั้น สามารถพูดและทำได้ทุกอย่าง แม้กระทั่ง “การชี้นกให้เป็นปลา” บรรดาบริกรบริวารทั้งหลายต่างก็กระวีกระวาดกระตือรือร้นออกมาขานรับ และต่างก็จะรีบไปขุดค้นตำราออกมาสนับสนุนว่า “อันนกกับปลานั้นก็เหมือนกัน...” อ้าว!

.....

ขณะที่สมองของลูกคิดไปเรื่อยๆ พร้อมๆ กับการเคี้ยวอาหารตุ้ยๆ พลันลูกก็ได้ยินเสียงเจื้อยแจ้วดังอยู่บนกิ่งก้านอันใหญ่แข็งแรงของต้นพระยาสัตบรรณ ลูกเงยหน้าขึ้นมองไปยังต้นเสียงนั้น ก็เห็นกระรอกคู่หนึ่งวิ่งไล่กันอย่างสนุกสนาน ลูกมองตามอย่างมีความสุข พลันสายตาของลูกก็ประสบกับดอกโมกที่ออกอยู่เรียงรายเหนือศีรษะลูกเต็มพรึบไปหมด ลูกหยุดนิ่งมองดูดอกโมกชั่วอึดใจนึง ดอกโมกเป็นดอกไม้ที่อ่อนโยน ถ่อมตัว เป็นดอกเล็กๆ ที่คว่ำลงบนดิน และกลิ่นก็นิ่มนวลละมุนละไม สร้างความสดชื่นและเบิกบานใจแกผู้ที่เห็นคุณค่าของดอกเล็กๆ เหล่านี้เป็นอย่างยิ่ง

สมองของลูกลืมเรื่องการเมืองไปอย่างฉับพลัน หากเราดำรงชีวิตเป็นคริสตชนที่ดี อ่อนน้อม ถ่อมตนเป็นดอกเล็กๆ เช่นดอกโมกนี้ต่อพระพักตร์พระองค์ ชีวิตของเราก็จะมีแต่ความสุข เป็นลูกที่โปรดปรานของพระองค์ ลูกยิ้มกับตัวเองอย่างอารมณ์ดี ระหว่างการมีเงินเป็นหมื่นล้านแสนล้าน กับการเป็นดอกโมกต่อพระพักตร์ของพระองค์ ลูกขอเลือกเป็นดอกโมก พระเจ้าข้า ☺

“เพราะพระเจ้าทรงลดผู้ที่เย่อหยิ่งลงมา แต่พระองค์ทรงช่วยคนถ่อมใจให้รอด” โยบ 22:29

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 170
หนังสือ “บทสวดของฉัน”
การพิมพ์ครั้งที่ 3

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอเริ่มบทสวดนี้ โดยการทูลต่อพระองค์ว่า พระองค์ทรงยิ่งใหญ่และศักดิ์สิทธิ์ที่สุด พระองค์ทรงล่วงรู้ถึงความคิดของลูกของพระองค์ได้ตั้งแต่ก่อนที่เขาจะคิดด้วยซ้ำ และหากผู้ใดยอมถ่อมตนลง เพื่อถวายตัวเป็นข้ารับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระองค์แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นไปได้อย่างอัศจรรย์เสมอๆ

ตอนที่เรื่องราวความทุกข์อันยาวนานของลูกได้จบลงด้วยพระพรของพระองค์ ลูกตั้งปณิธานอย่างแน่วแน่ว่าลูกจะนำความทุกข์ที่ตัวเองได้ประสบมา มาปูลงเป็นสะพานให้คนข้ามไปรู้จักพระองค์ มิฉะนั้นความทุกข์ 10 กว่า 20 ปีนั้นก็จะเปล่าประโยชน์

แล้ว... ศาสนาจารย์ท่านที่ลูกเคารพรักก็ได้แนะนำให้ลูกพิมพ์ “บทสวดของฉัน” ที่ลูกได้เขียนถวายพระองค์มาตลอดเป็นหนังสือ ครั้งแรกสุด ลูกกลัวๆกล้าๆ เพราะไม่ทราบว่าพิมพ์เสร็จแล้วจะไปแจกใคร หรือจะมีผู้สนใจอ่านหรือไม่ จึงได้พิมพ์แค่ 1,500 เล่ม ปรากฏว่า หนังสือได้หมดไปอย่างรวดเร็ว และลูกได้รับการตอบรับอย่างไม่คาดคิดมาก่อน ทั้งจากคนรู้จักและไม่รู้จัก ทั้งจากคริสตชนและศาสนิกชนอื่น สรุปจากทุกคนที่ติดต่อกลับมาคือ หนังสือ “บทสวดของฉัน” ทำให้ผู้อ่านเชื่อว่ามีพระเจ้าจริง

ลูกดีใจมาก กราบทูลต่อพระองค์ว่า ลูกจะพิมพ์ครั้งที่ 2 อีก 2,000 เล่ม แล้วก็คิดต่อว่า เอ! คราวนี้จะไปแจกใครอีกล่ะ แต่ลูกก็ทูลต่อพระองค์ว่า ให้ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เถิด

ปรากฏว่าครั้งนี้มีพระสงฆ์ ซิสเตอร์ มาแมร์ ศาสนาจารย์ ฯลฯ มาขอไปแจก โดยลูกไม่ต้องแจกเองเลย ผลปรากฏว่าหนังสือหมดภายในเวลาไม่นานอีก และคราวนี้ ผู้ที่ได้รับแจกคือนักเรียนเณรเล็ก เณรใหญ่ คนไข้/ญาติของโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง คริสตชนต่างจังหวัด และประเทศเพื่อนบ้านของไทยเรา ศาสนาจารย์หรือศิษยาภิบาลภาคต่างๆ รวมทั้งเจ้าหน้าที่ของสถานฑูตต่างชาติในประเทศไทยเรา และสตรีในเรือนจำแห่งหนึ่ง ฯลฯ และเช่นเดียวกับครั้งแรก ลูกได้รับ feed back มากมายจากผู้อ่าน

ลูกดีใจอย่างที่สุด ลูกกราบทูลต่อพระองค์ว่า หากการแจกหนังสือเล่มนี้เป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์ ลูกยินดีพิมพ์ครั้งที่ 3 คราวนี้จะพิมพ์ 5,000 เล่ม แต่คงต้องรออีกสักพักเพื่อให้หนังสือมีเวลา “ย่อย” ก่อน ส่วนจะแจกให้ใครนั้นลูกขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์อีกเช่นเคย

ปรากฏว่า จู่ๆก็มีผู้ใหญ่ที่ลูกรักและนับถือท่านหนึ่ง เพิ่งได้อ่านหนังสือเล่มนี้ เมื่ออ่านหมดเล่ม ท่านได้รีบติดต่อกับลูกและบอกความจำนงว่าจะขอพิมพ์ 5,000 เล่ม เพื่อจะไปแจกให้วัดคาทอลิกในประเทศไทยทุกวัด ทั้งประเทศมี 470 วัด

วัดละ 10 เล่ม เมื่อลูกได้ยินคำว่า “จำนวน 5,000 เล่ม” ลูกขนลุกซู่และได้เรียนผู้ใหญ่ท่านนั้นว่า ลูกเพิ่งกราบทูลพระองค์ไปเดือนที่แล้ว ว่าลูกจะพิมพ์อีก 5,000 เล่ม แต่เนื่องจากไม่ทราบจะไปแจกใครอีก ลูกจึงรออยู่...

แล้วนี่ถ้าไม่ใช่เพราะความยิ่งใหญ่และความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์แล้ว คืออะไรเล่า?

สรุปมีพระสงฆ์ท่านหนึ่งรับปากจะเป็นผู้แจกให้ โดยที่ผู้ใหญ่ท่านนี้จะสปอนเซอร์ค่าพิมพ์หนังสือครั้งที่ 3 นี้กับลูกคนละครึ่ง ส่วนที่เหลืออีก 300 เล่ม มีพระสงฆ์อีกท่านหนึ่งจะขอไปวางไว้ในห้องคนไข้ของโรงพยาบาลท่านทุกห้อง เป็นอันว่าการพิมพ์ครั้งที่ 3 นี้ หนังสือ “บทสวดของฉัน” ได้หมดไปตั้งแต่ก่อนพิมพ์แล้ว

ในปีแห่งการแพร่ธรรมนี้ ผู้ใหญ่ท่านนี้กับลูกมีความสุขใจมาก ว่าอย่างน้อยลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ 2 คนนี้ได้ร่วม “แพร่ธรรม” ในทางเล็กๆที่ฆราวาสสามารถทำได้

ต่อพระพักตร์ของพระองค์ ลูกรู้สึกถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์จนลูกมองตัวเองไม่เห็น ขอพระองค์โปรดทรงประทานพระพรแก่ลูกในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆขึ้นไปเทอญ

“ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ได้ทรงตรวจสอบข้าพระองค์และทรงรู้จักข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์นั่งลงและลุกขึ้น พระองค์ทรงทราบ พระองค์ทรงประจักษ์ในความคิดของข้าพระองค์ได้แต่ไกล พระองค์ทรงค้นวิถีของข้าพระองค์และการนอนของข้าพระองค์ และทรงคุ้นเคยกับทางทั้งสิ้นของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้า แม้ก่อนที่ลิ้นของข้าพระองค์จะพูด พระองค์ก็ทรงทราบความเสียหมดแล้ว” สดุดี 139 : 1 – 4

“แต่ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งมีค่าและประเสริฐสำหรับตัวข้าพเจ้า แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จก็แล้วกัน และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูเจ้า คือที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐซึ่งสำแดงพระคุณของพระเจ้านั้น” กิจการของอัครทูต 20 : 24

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 171

10 ปี แห่งการเป็นลูกของพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันที่ 2 มิ.ย. 2006 เป็นวันสำคัญวันหนึ่งในชีวิตของลูก มันเป็นวันครบ 10 ปีเต็มแห่งการเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ของลูก

ลูกจำได้ว่าหลังจากวันที่ 2 มิ.ย. 1996 ลูกมีความสุขความเปรมปลื้มในหัวใจเป็นอย่างมาก บอกกับตัวเองในตอนนั้นว่า “ตายได้แล้ว” เพราะถ้าตายตอนนั้นลูกก็จะได้ขึ้นสวรรค์ทันที ☺

หลังจากลูกได้รับศีลล้างบาปใหม่ๆ ลูกกระตือรือร้นมากในการรับใช้พระองค์ ลูกได้พิสูจน์แล้วว่าพระองค์ทรงมีจริง ศักดิ์สิทธิ์ และยิ่งใหญ่ที่สุด แต่ความรู้สึกของลูกที่มีต่อพระองค์ในขณะนั้นเป็นความรู้สึกของการเกรงกลัว และเคารพมากกว่าความรักของบุตรที่มีต่อบิดา ลูกรู้สึกว่าพระองค์คือสิ่งศักดิ์สิทธิ์อยู่บนสวรรค์ไกลสุดเอื้อม แต่มีอำนาจมาก เพราะพระองค์ทรงประทานอัศจรรย์ให้แก่ชีวิตลูกในการหลุดพ้นจากความทุกข์อันยาวนานนั้น ลูกจึงอยากจะรับใช้พระองค์เพื่อเป็นการตอบแทนพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ แต่ลูกเข้าใจว่า เนื่องจากลูกไม่ใช่นักบวช การรับใช้พระองค์ในฐานะฆราวาสจึงต้องเป็นกิจกรรมเกี่ยวกับศาสนาเท่านั้น จนกระทั่งวันหนึ่ง...

เพื่อนจิตวิญญาณ (ลูกขอเรียกเธอเช่นนี้) ของลูกได้บอกกับลูกว่า “เธอสามารถรับใช้พระเจ้าในทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอทำ” ประโยคนี้ได้เปลี่ยนแปลงชีวิตการเป็นคริสตชนของลูกโดยสิ้นเชิงในเวลาต่อมา

หลังจากที่ลูกได้รับการยืนยันจากพระสงฆ์ของเรา และศาสนาจารย์ของเพื่อนผู้นั้นว่า ประโยคที่เธอบอกกับลูกนั้นเป็นความจริง ลูกก็ค่อยๆ พินิจพิจารณาตัวเองในการรับใช้พระ จากที่ลูกพยายามร่วมกิจกรรมทางศาสนาทุกอย่างที่ลูกจะทำได้ แต่ลูกก็ยังรู้สึกว่าตัวเองทำไม่เพียงพอ เพราะลูกมีอาชีพมีธุรกิจการงานที่ต้องทำ จึงรับใช้พระได้เท่าที่เวลาจะอำนวยให้เท่านั้น ลูกก็มาคิดได้ว่า วันหนึ่งๆ มีตั้ง 24 ชม. เราถวายทั้ง 24 ชม. ให้พระองค์ได้ไหม?

ทีละเล็กทีละน้อยในทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำ ลูกจะคิดถึงพระองค์ก่อน ว่าสิ่งที่ลูกทำนั้นก็เป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์หรือไม่ ทีละเล็กทีละน้อย ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวลูกก็ค่อยๆ ลดความสำคัญลง และความสำคัญของพระองค์ค่อยๆ เพิ่มขึ้นสำหรับชีวิตลูก จนในที่สุดพระองค์ก็เป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตลูก ลูกมุ่งมั่นอย่างเดียวที่จะดำรงชีวิตเพื่อให้เป็นที่พอพระทัยของพระองค์ ในเวลาเดียวกันควบคู่กับการอ่านพระคัมภีร์เป็นประจำ ลูกเริ่มสวดภาวนา “สื่อ” กับพระองค์ทุกวัน ทุกเวลาที่มีเวลาว่าง ไม่ว่าจะนั่งรถ จะไปร้านทำผม จะไปซื้อของที่ซุปเปอร์มาร์เก็ต ฯลฯ ทีละเล็กทีละน้อย ความรู้สึกว่า พระผู้เป็นเจ้า ทรงเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ไกลสุดเอื้อมก็ค่อยๆ เปลี่ยนไป

ลูกค่อยๆ มีความรู้สึกว่า ที่แท้พระองค์มิได้ทรงอยู่บนสวรรค์ไกลสุดเอื้อมเลย แต่พระองค์ทรงประทับ “อยู่ในใจ” ของพวกเราต่างหาก เพียงแต่ว่า พวกเรามนุษย์จะเปิดหู เปิดตา เปิดใจ เปิดจิตวิญญาณ “รับ” และ “ฟัง” พระองค์แค่ไหน

หากเราชอบที่จะฟังแต่เสียงเราเองและเสียงของมนุษย์รอบด้าน สุรเสียงของพระองค์ก็จะถูกกลบไป หากเราเลือกที่จะทำตัวเป็นที่โปรดปรานของเพื่อนมนุษย์แทนที่จะเป็นที่โปรดปรานของพระองค์ นั่นก็จะเป็นการเลือกของเรา

การคิดถึงพระองค์และการขอให้พระองค์ทรงนำในทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำ ทำให้ลูกเกิดความมั่นใจ วางใจ และสุขใจบ่อยครั้งลูกผิดหวังในสิ่งที่ลูกทูลขอ แต่เพราะความวางใจในพระองค์ลูกขอบคุณพระองค์ ขอบคุณเพราะลูกยอมรับว่าพระองค์ทรงทราบดีกว่าลูก ลูกเคยยิ้มกับตัวเองหลายต่อหลายครั้ง และคิดว่า “คนที่ไม่มีความเชื่อในพระเจ้าคงต้องคิดว่าฉันนี่สติไม่เต็มซะแล้ว มีอย่างที่ไหน ขอบคุณพระที่ทำให้ผิดหวัง” ☺ แต่หลายต่อหลายครั้ง เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างผ่านพ้นไประยะหนึ่ง กาลเวลาก็จะพิสูจน์ให้เห็นว่าความผิดหวังที่ลูกได้รับนั้น ที่แท้คือ “พระพร” ของพระองค์นั่นเอง และลูกก็จะสั่งสอนให้ลูกๆ เห็นถึงความรักและพระพรของพระองค์ในชีวิตของพวกเราเสมอๆ

เมื่อเป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่า พระองค์ทรงทำให้ชีวิตลูกเปลี่ยนไปได้ถึงเช่นนี้ แล้วลูกยังจะเก็บ “ความลับของขุมทรัพย์ชีวิต” ไว้กับตัวเองได้อย่างไรเล่า ลูกจึงค่อยๆ หาวิธี “ประกาศ” ความยิ่งใหญ่ของพระองค์แก่ทุกคนที่เข้ามาสัมผัสเกี่ยวข้องกับลูกในชีวิตประจำวันของลูก **โดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่ผู้ที่ยังไม่รู้จักพระองค์** เพราะลูกคิดว่า การแพร่ธรรมให้คนเหล่านี้ได้รู้จักพระองค์เป็น**การจับปลาในที่ลึก** สิ่งที่ลูกพยายามทำอย่างสิ้นสุดจิตใจ **คือให้ผู้ที่มารู้จักลูกตอนหลังๆ นี้ได้เห็นพระเจ้าในตัวลูก**

มาบัดนี้ 10 ปีผ่านไป ลูกก็ยังรู้สึกว่า ลูกไม่ได้รับใช้พระองค์อย่างเพียงพอ เพราะลูกเพิ่งเป็นลูกของพระองค์ได้แค่ 10 ปี แต่ลูกขอถวายชีวิตที่เหลือของลูกทั้งชีวิตให้เป็นข้ารับใช้ที่เต็มใจ ซื่อสัตย์ และกล้าหาญของพระองค์ กล้าและพร้อมที่จะประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระองค์โดยการเป็นพยานในพระองค์ด้วยชีวิตของลูก ขอพระองค์ทรงใช้ลูกเถิด ใช้ลูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่าง

ลูกไม่ใช่เป็นคนรวย แต่ในหัวใจของลูกทุกวันนี้ ลูกรู้สึกถึง “ความอิ่ม” ของความรักของพระองค์และพระแม่ เป็นความรู้สึกที่เปี่ยมเต็ม เป็นความรู้สึกที่ไม่สามารถอธิบายด้วยคำพูดนอกจากจะเปรียบว่า “การค้นพบพระองค์ คือการค้นพบขุมทรัพย์อันมหาศาลที่ใช้อย่างไรก็ไม่หมด” ลูกรู้สึกกตัญญูต่อพระองค์อย่างที่สุดในการที่พระองค์ทรงรับลูกเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่ง

ในวาระครบ 10 ปีเต็มแห่งความน่าชื่นชมยินดีนี้ ลูกขอกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ด้วยความกตัญญู ความรัก และความพร้อมในการรับใช้พระองค์ จนกว่าพระองค์จะทรงรับลูกไปรับใช้พระองค์บนสวรรค์ พระเจ้าข้า

“พระเจ้าทรงเลี้ยงดูข้าพเจ้าดุจเลี้ยงแกะ ข้าพเจ้าจะไม่ขัดสน พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้านอนลงที่ทุ่งหญ้าเขียวสด พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปริมน้ำแดนสงบ ทรงฟื้นจิตวิญญาณของข้าพเจ้า พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปในทางชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ แม้ข้าพระองค์จะเดินไปตามขุมเขาเงามัจจุราช ข้าพระองค์ไม่กลัวอันตรายใดๆ เพราะพระองค์ทรงสถิตกับข้าพระองค์...” สดุดี 23 : 1-4

“แต่ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งมีค่าและประเสริฐสำหรับตัวข้าพเจ้า แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จก็แล้วกัน และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูเจ้า คือที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐซึ่งสำแดงพระคุณของพระเจ้านั้น” กิจการของอัครทูต 20 : 24

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 172

9-13.6.2006

ข้าแต่พระเป็นเจ้า หากลูกเขียนบทสวดในเดือนนี้ถวายแด่พระองค์โดยมิได้เขียนถึงปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในประเทศไทยในช่วงวันที่ 9-13 มิถุนายน 2006 ลูกคงจะเป็นคนที่ตกข่าวที่สุดในโลก

เช่นเดียวกับพสกนิกรเป็นล้านๆ คนในประเทศไทย ลูกรู้สึกปลื้มปีติ ชื่นชม และกตัญญูต่อองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของพวกเราที่ทรงฉลองสิริราชสมบัติครบ 60 ปี ในวันที่ 9 มิถุนายนในปีนี้ อย่างหาคำบรรยายไม่ได้ ลูกคงจะไม่เขียนถึงสิ่งที่พระองค์ท่านทรงทำให้แก่ประเทศชาติและพสกนิกรของท่าน เพราะหากลูกทำเช่นนี้ คงต้องใช้หมึกของเครื่องพิมพ์เป็นพันๆ หรือหมื่นๆ หลอดในการพิมพ์ได้หมด

แต่ลูกมาพิจารณาถึงปรากฏการณ์ที่ประชาชนทั้งประเทศต่างพร้อมใจกันสวมใส่เสื้อสีเหลืองฉลองวันมงคลดังกล่าวอย่างถ้วนทั่วหน้า อีกทั้งเห็นผู้คนเป็นล้านที่ไปเฝ้าแหนพระองค์ที่หน้าพระบรมรูปฯ ในวันที่พระองค์ทรงมีกระแสพระราชดำรัสที่สีหบัญชร หลายต่อหลายคนรวมทั้งลูกร้องไห้ด้วยความตื้นตันและปลื้มปีติ อีกทั้งผู้คนอีกหลายล้านคนที่ไปชมนิทรรศการพระราชกรณียกิจของพระองค์ท่าน และความชื่นชมยินดีที่แสดงออกโดยคนทั่วทั้งประเทศในช่วงเดือนที่ผ่านในรูปการณ์ต่างๆ อย่างล้นหลาม และเช่นเดียวกับคนอีกมากมาย ลูกก็ถามตัวเองว่า “ปรากฏการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นเพราะอะไร เขาเหล่านี้ไปเฝ้าแหนพระองค์ท่าน ไปชมนิทรรศการเกี่ยวกับพระองค์ท่าน สวมใส่เสื้อผ้าสีเหลือง ฯลฯ เพราะถูกใครบังคับหรือ? หรือได้รับเงินค่าจ้างจากใครให้ทำเช่นนั้น?” คำตอบก็คงจะชัดเจนคือ “เปล่าเลย ไม่มีใครบังคับ ไม่มีใครว่าจ้าง แต่ทุกคนทำสิ่งเหล่านี้จากใจจริง เพราะทุกคนรักพระเจ้าอยู่หัวองค์นี้จากใจจริง” แล้วเป็นไปได้อย่างไรที่บุคคลๆ หนึ่งจะสามารถทำให้คน 60 กว่าล้านคนรักท่านได้ถึงเพียงนี้?

จากพระราชกรณียกิจอันล้นหลามที่ได้ทรงทำให้แก่ประเทศชาติบ้านเมืองและราษฎรของพระองค์ท่าน สิ่งหนึ่งที่ลูกในฐานะประชาชนตัวเล็กๆ คนหนึ่งมองเห็นก็คือ ในการทำสิ่งต่างๆ ได้มากมายถึงเพียงนี้เพราะพระองค์ท่านทรงมี “วินัย” ในการ “ดำรงชีวิต” ของพระองค์ นอกเหนือจากพระปรีชาสามารถซึ่งพระองค์ทรงมีอยู่แล้ว ผู้ที่เฉลียวฉลาดปราดเปรื่องแต่ขาด “วินัยในการดำรงชีวิต” ก็จะออกมาเป็นมนุษย์อีกแบบหนึ่ง ถ้าเป็นนักการเมือง ก็จะฉ้อราษฎร์บังหลวง ถ้าเป็นพ่อค้านักธุรกิจก็จะทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่งเงิน ฯลฯ

และการ “มีวินัยในการดำรงชีวิต” ได้นั้น บุคคลผู้นั้นต้องมี ”ธรรมะ” ในใจ พูดง่ายๆ ต้องมีศาสนาในใจเป็นที่ยึดเหนี่ยวอย่างหนักแน่นและมั่นคงจึงจะทำได้ ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของพวกเราก็ทรงเป็นศาสนิกชนที่ปรากฏชัดแก่ปวงชนทั้งประเทศ พระองค์ทรงปฏิบัติพระองค์ตามปฐมวาจาที่ตรัสไว้ว่า “เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม” อย่างเคร่งครัดตลอดเวลา 60 ปีที่ผ่านมา “ธรรม” ในที่นี้ อาจหมายถึง “ธรรมะ” หรือ “ชอบธรรม” หรือ “ยุติธรรม” และเพราะ “ธรรม”

นี่แหละที่ทำให้พระองค์ท่านทรงเป็นดวงประทีปส่องสว่างแก่ประเทศไทยทั้งประเทศ ไม่ว่าในยามฟ้าจะมืดมิดหรือหมอกจะกลอกมัว

ลูกจำได้ว่าในช่วง 3-4 เดือนที่ผ่านมา เหตุการณ์ต่างๆ ในด้านการเมืองของประเทศทำให้ลูกรู้สึกว่าเป็นมลภาวะแห่งจิตใจเป็นอย่างยิ่ง ตัวอย่างต่างๆ ที่ไม่ดีของผู้ใหญ่ในชาติบ้านเมืองบางคนทำให้คนจำนวนไม่น้อย (แอบ) คิดว่า “อ้อ! ถ้าพวกที่มีอำนาจทำแบบนี้ได้ (โกงกินชาติ) ฉันก็น่าจะทำได้เหมือนกัน” คือคนไม่ดีก็จะเป็นแบบฉบับให้คนอื่นทำชั่วตาม แต่มาถึงเดือนมิถุนายน 2006 นี้ พอพระราชกรณียกิจของพระเจ้าอยู่หัวของเราได้ถูกนำมาเผยแผ่อย่างกว้างขวาง ทำให้คนจำนวนไม่น้อยที่อยากจะทำความดีเพื่อถวายแด่พระองค์ท่านไม่ว่าในเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ พระองค์ท่านกลายเป็นแบบฉบับแห่งความดีที่ส่งกระแสคลื่นตีวงแผ่ขยายออกไปๆ ให้ประชาชนทุกหมู่เหล่าทำความดี ทำให้เกิดความรู้สึกเหมือนดั่งสายฝนที่ตกลงมาจากฟ้าอย่างชุ่มฉ่ำ ชะล้างมลภาวะและมลพิษในบรรยากาศจนหมดสิ้น คงไว้แต่ความสดชื่น สะอาดถ้วนทั่วแผ่นดิน และลูกเองซึ่งเป็นประชาชนตัวเล็กกระจิดริดก็ยังได้รับอานิสงส์ผลบุญจากพระองค์ท่าน ☺ มีรุ่นพี่คนหนึ่งที่ลูกรักนับถือ ได้นำเงินมาให้ลูก 10,000 บาท เพื่อช่วยเป็นค่าใช้จ่ายในการเขียนและส่ง “บทสวดของฉัน” ท่านผู้นี้บอกกับลูกว่าท่านต้องการทำอะไรสักอย่างเพื่อเป็นการถวายบุญกุศลแก่ในหลวง จึงขอสนับสนุนการเขียนบทสวดของลูก ซึ่งเป็นการเขียนเผยแผ่พระวาจาของพระองค์ ลูกดีใจจนบอกไม่ถูก นี่แหละผู้ทำคุณงามความดีก็ก่อให้เกิดแรงดลใจ (inspiration) เป็นแบบฉบับให้ผู้อื่นทำคุณความดีตาม

แล้วพวกเราที่เป็นคริสตชนซึ่งมีหน้าที่ต้องแพร่ธรรม ได้ทำตัวเป็นแบบฉบับที่ดีให้คนเห็นพระเจ้าในตัวเราหรือไม่?

“ความสว่างแจ้งขึ้นแก่คนชอบธรรม และความชื่นบานมีขึ้นแก่คนใจเที่ยงธรรม” สดุดี 97:11

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 173

การสวดขอจากพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่ลูกได้กลับใจมาเป็นลูกของพระองค์เมื่อ 10 ปีก่อน ลูกกล้าที่จะเปิดเผยเบื้องหลังชีวิตอันเจ็บปวดก่อนที่จะมาค้นพบพระองค์ เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ และเพื่อเป็นพยานว่าพระองค์มีจริง และยิ่งใหญ่เพียงใด **และหากผู้ใดมีความเชื่อในพระองค์โดยปราศจากเงื่อนไขแล้ว พระองค์จะประทานอัศจรรย์แก่เราเสมอๆ** จึงมีทั้งเพื่อนและผู้ที่ไม่รู้จักมาแบ่งปันความทุกข์ของพวกเขาที่ไม่กล้าเล่าให้ผู้อื่นฟังให้ลูกฟังเสมอ ล่าสุดก็มีเพื่อนคนหนึ่งมาปรับทุกข์ให้ฟังทำนองต่อว่าพระองค์ว่า เขาขออะไรจากพระองค์แล้วไม่เคยได้เลย ไม่เหมือนกับลูกซึ่งเป็นคาทอลิกใหม่ ขออะไรได้ทุกอย่าง! ลูกจึงมีการคุยอย่างยาวนานกับเพื่อนผู้นั้น

ลูกแบ่งปันให้เขาฟังว่า เบื้องหน้าที่เขาเห็นว่าลูก"ได้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกขอ" นั้น เขาทราบไหมว่าเบื้องหลังสิ่งที่เขาเห็น ลูกต้องผ่านอะไรมาบ้าง มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ลูกสวดขอพระในวันที่หนึ่งของการเป็นคาทอลิกเลย และเมื่อลูกสวดขอแล้วลูกไม่ได้อยู่เฉยๆ แบบงอมืองอเท้า เพราะลูกเชื่อว่า **พระเจ้าทรงช่วยคนที่ช่วยตัวเองเท่านั้น** ปรากฏว่า ลูกใช้เวลา 7 ปีเต็มในการสวดขอโดยไม่เคยบ่นหรือต่อว่าพระองค์เลย และแล้วในที่สุด ตูม... พระองค์ก็ประทานพระพรมาให้ตามที่ขอ และที่อัศจรรย์กว่านั้น ผลจากการที่พระเพิ่งประทานพระพรมาให้ตอนนั้น มันบังเกิดผลดีอย่างมหาศาลแก่ลูกในจังหวะชีวิตช่วงนั้น ต่างกับเมื่อ 7 ปีก่อน หากพระองค์ประทานพระพรให้แก่ลูกในสิ่งที่ลูกทูลขอ พระพรที่ได้จะกลายเป็น "การเสียของ" โดยเปล่าประโยชน์ แต่ลูกไม่ทราบเมื่อ 7 ปีก่อนตอนนั้นเลย

และอีกเรื่องหนึ่งก็เช่นเดียวกัน ลูกใช้เวลาในการสวดทูลขอซึ่งใช้เวลาเกือบ 4ปีจนลูกเกือบถอดใจกะว่าจะไม่สวดขออีกแล้ว ปรากฏว่าตูม... เช่นเดียวกัน พระองค์ประทานพระพรตามที่ลูกสวดทูลขอไว้ในเวลาที่ลูกพร้อมอย่างยิ่งที่จะรับพระพรนั้น ไม่เหมือนเมื่อ 4ปีก่อนและยังมีเหตุการณ์อื่นๆ อีกมากมายในชีวิตที่ลูกถวายความไว้วางใจในพระองค์โดยปราศจากเงื่อนไขเสมอ

ลูกแบ่งปันให้เพื่อนผู้นั้นฟังต่อว่า จากประสบการณ์ของลูก "การสวดขอจากพระ" นั้น เราต้องสวดขอด้วยความร้อนรน แต่ต้องด้วยความบริสุทธิ์ใจและที่สำคัญที่สุด ต้องด้วยความวางใจในพระองค์ ว่าพระองค์ทรงทราบว่าอะไรจะเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเรา เราต้องวางใจให้พระองค์ทรงเป็นผู้ให้

และเป็นผู้ตัดสินตามเงื่อนเวลาและตามน้ำพระทัยของพระองค์เอง ไม่ใช่ตามใจเรา และตามเงื่อนเวลาของเรา เพราะมิฉะนั้นแล้ว **หากพระองค์จะต้องประทานให้ทุกอย่างและในเงื่อนเวลาตามที่ทุกคนทูลขอแล้ว ใครจะใหญ่กว่าใคร? ใครเป็นผู้รับใช้และใครเป็นเจ้านาย?** แต่เมื่อไรที่เรามีความวางใจในพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจแล้ว เราจะรู้สึกเลยว่าผลที่ได้จากการสวดทูลขอนั้นเป็นพระพรทั้งสิ้น แม้ว่าผลนั้นบางครั้งจะเป็นความผิดหวังก็ตาม เพราะพระองค์ทรงรับฟังและทรงทราบ

คำขอจากลูกๆ ทุกคนของพระองค์อยู่แล้ว

พอแบ่งปันถึงตอนนี้เพื่อนของลูกคนนั้นมองหน้าลูกเหมือนกับจะจับโกหกลูก ที่ลูกแบ่งปันว่าความผิดหวังนั้น เราถือเป็นพระพรจากพระเจ้า ลูกเองก็ไม่ทราบจะอธิบายความรู้สึกในใจให้ฟังอย่างไร แต่ลูกบอกกับเขาว่า ลูกพูดด้วยความจริงใจและจากประสบการณ์จริงๆ แต่มันไม่ใช่สิ่งง่ายเลย ที่จะสามารถรับความผิดหวังจากการสวดขอเป็นพระพร แต่ถ้าเมื่อไร เราสามารถมีความเชื่อและความวางใจในพระองค์ได้ถึงขนาดนี้แล้ว ชีวิตของเราก็จะชุ่มฉ่ำเปรียบเสมือนกับการได้รับน้ำทิพย์ที่ไหลหลั่งพรั่งพรมลงมาอย่างไม่ขาดสาย หรือเสมือนกับการได้ค้นพบขุมทรัพย์อันมหาศาล เพราะเราจะมีความสุขจากการได้รับพระพรและอัศจรรย์อย่างต่อเนื่อง และลูกยังได้แถมไปอีกข้อหนึ่งว่า จากประสบการณ์ของลูก ทุกครั้งที่ลูกผิดหวังจากการทูลขอ แทนที่ลูกจะต่อว่าพระองค์ ลูกจะขอบคุณพระองค์แทน และทูลขอให้พระองค์โปรดประทานพระพรให้ลูกสามารถรับความผิดหวังนั้นได้ ลูกจะรู้สึกได้รับสัมผัสในใจของลูกว่า พระองค์จะทรงยิ้มพอพระทัยกับการกระทำของลูกเช่นนั้น และต่อมาพระองค์ก็จะประทานพระพรตามที่ลูกขอหรือตามวิธีตามน้ำพระทัยของพระองค์เสมอ

นี่แหละคือความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้ทรงเป็นพระบิดาหรือพ่อของพวกเราที่มีความรักต่อลูกทุกๆ คน เพียงแต่พวกเราผู้เป็นลูกต้องรู้จักปฏิบัติตนเป็นลูกที่ดี อ่อนน้อมถ่อมตนต่อพ่อของเรา รู้จักเชื่อฟังและปฏิบัติตนตามคำสั่งสอนของพ่อ มีหรือที่พ่อของเราจะใจร้ายไม่ให้สิ่งที่ลูกขอไป?

เพื่อนของลูกคนนั้น จากไปด้วยรอยยิ้ม เขาบอกว่าคืนนั้น เขาจะกลับไปขอบคุณพระเจ้าสำหรับความผิดหวังของเขาแทนคำต่อว่าที่เขาได้ทูลต่อพระองค์ตลอดมา ☺

“แต่ถ้าผู้ใดยำเกรงพระเจ้า และกระทำตามพระทัยพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังผู้นั้น” ยอห์น 9:31

“พระเยซูตรัสกับเธอว่า ‘เราบอกเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า
ถ้าเจ้าเชื่อ เจ้าก็จะได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า’” ยอห์น 11:40

“ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว
ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนาก็จะได้สิ่งนั้น” ยอห์น 15:7

อาแมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 174

“เราจะบอกเล่าเรื่องพระเยซูเจ้า ให้พี่น้องชาวไทยได้อย่างไร”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวันอาทิตย์ที่ 23 กรกฎาคม 2006 ที่ผ่านมามีการประชุมเชิงปฏิบัติการ ในหัวข้อเรื่อง “เราจะบอกเล่าเรื่องพระเยซูเจ้า ให้พี่น้องชาวไทยได้อย่างไร” โดยมีประเด็นสำคัญดังนี้

1. ทำอย่างไรเพื่อเราจะสามารถ “บอกเล่า” เรื่องของพระเยซูเจ้า (ข่าวดี) นี้แก่พี่น้องชาวไทย
2. เราจะก้าวออกไปสู่พี่น้องต่างศาสนา โดยเฉพาะกับพี่น้องชาวพุทธรอบข้างได้อย่างไร
3. จะใช้วิธีใด อย่างไร เพื่อประกาศคุณค่าของพระวรสารแก่สังคมไทย
4. ปัญหา อุปสรรค และความยากลำบากในปัจจุบันเพื่อการประกาศพระวรสารคืออะไร
5. ทำอย่างไรเพื่อให้คริสตชนเติบโต เป็นพยานถึงพระคริสตเจ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ
6. มีประสบการณ์อะไรบ้างที่จะแบ่งปันในเรื่องการประกาศพระวรสารของเราคริสตชนในสังคมไทยปัจจุบัน
7. มีคุณค่าของสังคมไทยประการใดที่เป็นทุนทางสังคมไทย ที่จะเอื้อและสนับสนุนการประกาศพระวรสาร

แม้จะเป็นวันเดียวกับการเลือกตั้งส.ก. และ ส.ข. ลูกก็ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไปร่วมเสวนาให้ได้ บังเอิญเกิดมีปัญหาที่หน่วยเลือกตั้ง ชื่อของลูกตกหล่นไปเฉยๆจากรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้ง กว่าจะวิ่งเต้นจนได้สิทธิกลับมาก็เกือบเที่ยงแล้ว ไปถึงที่ประชุมก็เลยไม่ทันได้ฟังคำปาฐกถาของคุณพ่อ รู้สึกเสียดายยิ่ง แต่ก็ยังทันในช่วงที่ให้ฆราวาสที่ไปร่วมเสวนาแบ่งปัน

ลูกได้ขึ้นไปแบ่งปันว่าจากประสบการณ์ 10 ปีที่ผ่านมา สำหรับผู้ที่จะ “ประกาศข่าวดี” ของพระเยซูเจ้านั้นต้องมีปัจจัยสำคัญหลักๆ 4 ข้อ โดยที่ลูกได้ละไว้ในฐานเข้าใจ 1 ข้อ ซึ่งน่าจะเป็น 5 ข้อหลักๆดังนี้

1. ประการแรกและเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญที่สุดของการแพร่ธรรม คือ **ตัวเราเองต้องมีความเชื่อความศรัทธาอย่างหนักแน่นดั่งศิลา** โดยปราศจากเงื่อนไขเสียก่อน เราจึงจะมีพลังไปแพร่ธรรมให้ผู้อื่นฟังเกี่ยวกับข่าวดีของพระเยซูเจ้าได้ หากความเชื่อความศรัทธาของเราอ่อนไหว เปรียบประดุจต้นสนต้องลมแล้ว ไฉนเลยเราจะสามารถไปประกาศในสิ่งที่ตัวเรายังมีความเคลือบแคลงสงสัยได้เล่า?

2. ประการที่สอง ที่เป็นปัจจัยขึ้นพื้นฐานที่มีความสำคัญมากพอๆกับข้อแรกคือ ในการแพร่ธรรม หรือ ทำหน้าที่เป็นธรรมฑูตนั้น เราต้องมี personal commitment กับพระเจ้าอย่างหนักแน่น และสุดหัวใจ เราจึงจะสามารถทำหน้าที่นี้ได้อย่างเต็มที่และอย่างต่อเนื่องการทำหน้าที่แพร่ธรรมที่มีความหมายนั้น ไม่ใช่เป็นการกระทำเผินๆที่จะทำเพื่อให้คนอื่นหรือผู้ใหญ่ในพระศาสนจักรเห็นเท่านั้น แต่การแพร่ธรรมที่ถือว่าเป็นการถวายเกียรติแด่พระต้องทำจากใจ และเพื่อพระ ดังนั้น หากเราไม่มีซึ่ง personal commitment กับพระอย่างสัตย์ซื่อและแน่วแน่แล้ว เราเองก็อาจจะถูกกระแสสังคมและการแสแม่เหล็กของอะไรต่อมิอะไรดึงดูด และฉุดกระชากลากถูให้ออกนอกลู่นอกทางได้บางครั้ง

3. ต้องสวดภาวนาหากระแสเรียกของตัวเอง พระเจ้าประทับพรสวรรค์ให้ต่างคนต่างกัน บ้างอาจจะเขียนหนังสือเก่ง บ้างอาจจะพูดเก่ง บ้างอาจจะหาเงินเก่ง ฯลฯ ดังนั้น ถ้าเรารู้จักแสวงหากระแสเรียกของตัวเราเอง และนำพรสวรรค์เฉพาะตัวมาเป็นเครื่องมือในการแพร่ธรรมของเราก็จะทำให้การเป็นธรรมฑูตของเรานั้นประสบผลสำเร็จมาขึ้น

4. ต้องทราบว่า “ข่าวดี” ของพระเยซูเจ้าที่เราจะไป “บอกเล่า” หรือประกาศนั้นคืออะไรด้วยความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเป็นธรรมฑูต แต่เอ! เราจะไปบอกผู้อื่นว่าอะไรล่ะคือข่าวดี นั่นนะซี?เพราะฉะนั้น หากเราถวายตัวเองต่อพระอย่างแน่วแน่แล้วว่าเราจะประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระองค์ เราเองก็ควรจะศึกษาว่าพระองค์ทรงสอนไว้ว่าอย่างไร ทุกอย่างที่พระเยซูเจ้าทรงสั่งสอน ทุกพระวาจาของพระองค์คือข่าวดี ทุกสิ่งทุกอย่างในพระวรสารคือข่าวดีทั้งหมดแหละ..!

5. และข้อสุดท้าย แม้เราจะไม่มีความรู้เรื่องเทวศาสตร์ หรือไม่เคยอ่านพระคัมภีร์หรือพระวรสารเลย แต่เราก็สามารถแพร่ธรรมได้ <u>โดยให้ผู้อื่นเห็นพระเจ้าในตัวเรา</u>

การมีใจโอบอ้อมอารีต่อผู้อื่น การให้ความรักแก่ผู้อื่น การทำอะไรต่อมิอะไรแก่ผู้อื่น โดยไม่ต้องการผลตอบแทน การไม่โกงผู้อื่น และ การปฏิบัติตนในสิ่งดีงาม ทั้งหมดในชีวิตประจำวันของเรา นั่นก็คือ “การประกาศพระเจ้า” ในตัวมันเอง ถ้าผู้ใดได้ใกล้ชิดเรา และรู้สึกว่า เอ! คนๆนี้เขาเป็นคนดีจังนะแตกต่างจากผู้อื่น โดยเราไม่ต้องพูพอะไรเลยสักคำ เราก็ได้ “ประกาศข่าวดี” ของพระเยซูเจ้าแล้ว ตรงกันข้าม หากเราไปโกงเขา เอารัดเอาเปรียบเขา และทำตนให้ผู้อื่น เดือดร้อน ฯลฯ นั่นก็เป็นประกาศเหมือนกัน แต่เป็น “การประกาศข่าวไม่ดี” ☹

สิ่งที่ลูกได้แบ่งปันไปทั้งหมดนั้น ลูกแบ่งปันจากใจเพราะลูกก็สำนึกตลอดเวลาว่า ลูกเป็นลูกของพระองค์เพียงแค่ 10 ปี ลูกยังไม่ทราบอะไรมากมายเลย แต่จากชีวิตประสบการณ์ของลูก ลูกได้สัมผัสถึง “ข่าวดี” ของพระองค์ อย่างปราศจากข้อกังขาใดๆ ลูกจึงร้อนรนที่จะ “ประกาศข่าวดี” ที่ลูกได้ค้นพบให้แก่เพื่อนๆร่วมโลกนี้ที่ยังไม่ได้ค้นพบ “ขุมทรัพย์” อันล้ำค้านี้ เพื่อเป็นการตอบแทนพระคุณของพระองค์

10 ปีที่ผ่านมา ลูกทำถูกมั่งทำผิดมั่ง บางครั้งก็เงอะงะ บางครั้งก็โง่เขลาเบาปัญญา แต่ลูกทำทุกสิ่งทุกอย่างจากใจถวายต่อพระองค์ ลูกทราบว่าพระองค์ไม่ทรงถือสาลูกและลูกขอจบบทสวดนี้ด้วยการทูลขอพระองค์โปรดนำพาลูกในการประกาศข่าวดีในพระองค์ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ

“จงร้องเพลงถวายพระเจ้า สรรเสริญพระนามของพระองค์ จงประกาศความรอดของพระองค์ทุกๆ วัน” สดุดี 96:2

“จงโมทนาพระคุณพระเจ้า จงร้องทูลออกพระนามของพระองค์ จงประกาศบรรดาพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย จงป่าวร้องว่าพระนามของพระองค์เป็นที่เชิดชู” อัสยาห์ 12:4

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 175

Spinning Donut (โดนัทหมุนติ้ว)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อปลายเดือนก.ค. 2006 ที่ผ่านมา กรุงเทพมหานครของเรามีการเลือกตั้งท้องถิ่นคือ ส.ก. และ ส.ข. บังเอิญในวันเดียวกันนั้น ก็มีเสวนาเกี่ยวกับพระเยซูเจ้า ที่ลูกตั้งใจว่าจะต้องไปเข้าร่วม เพื่อจะเป็นทั้งพลเมืองดีและคริสตชนดี ลูกจึงตัดสินใจตื่นแต่เช้าตั้งแต่ไก่ยังไม่โห่ (ปกติลูกจะตื่นสายมากในวันหยุด ☺) ตั้งใจว่าจะไปลงคะแนนเลือกตั้ง ตั้งแต่หน่วยเลือกตั้งเปิด เมื่อหย่อนบัตรเสร็จไปฟังการเสวนาก็ยังทันเวลา 9.00 น. ถมเถไป

ปรากฏว่าลูกไปถึงหน่วยเลือกตั้งประมาณ 8.15 น. ยังไม่เห็นมีใครเป็นพลเมืองดีเท่าลูกซักคน ลูกตรงเข้าไปที่เจ้าหน้าที่ตรวจบัตรพร้อมบอกหมายเลขของลูกที่ลูกท่องจำมาอย่างดี น้องคนตรวจชื่อพลิกปึกรายชื่อที่พิมพ์จากคอมพิวเตอร์และเงยหน้าขึ้นมองหน้าลูก “ไม่เห็นมีเลยค่ะ” ก็จะมีได้อย่างไรล่ะ หมายเลขที่ลูกท่องจำมานั้นเป็นเลข 400 กว่า แต่ในรายชื่อที่เจ้าหน้าที่ถืออยู่ในมือสิ้นสุดแค่ 300 กว่า มันเป็นไปได้อย่างไร ลุกทราบว่าลูกไม่มีทางท่องผิด เพราะตัวเลขแค่ 3 หลัก แต่ถึงจะเถียงไปก็คงเปล่าประโยชน์ เพราะหลักฐานมันชัดเจนแบบนั้น ลูกตัดสินใจกลับบ้านเพื่อไปเอาใบแจ้งให้ไปลงคะแนนเลือกตั้งมาให้ดูเป็นหลักฐาน เมื่อกลับถึงบ้าน ลูกเปิดดูหมายเลขทันที “นี่ไง ฉันจำถูกนี่นา” ไม่รอช้า ลูกบึ่งกลับไปหน่วยเลือกตั้ง

น้องคนเดิมพอเห็นใบที่ลูกถือไปก็รีบอธิบายว่า “พี่ นี่มันใบเลือก ส.ก. แต่ตรงนี้เลือก ส.ข. ค่ะ” ลูกงงเป็นไก่ตาแตก “แล้วมันต่างกันอย่างไรล่ะ” “ส.ก.คือสมาชิกสภากรุงเทพมหานคร ส.ข.คือสมาชิกเขตค่ะ” “ความหมายตรงนี้พี่ทราบ แต่มันต่างกันตรงไหนในการลงคะแนนล่ะ” “พี่ต้องกลับไปเอาใบแจ้งให้พี่ลงคะแนนเลือกส.ข.มาใหม่ค่ะ” ลูกมองนาฬิกา เวลาปาเข้าไปเกือบ 9.00 น. แล้ว เสวนาเรื่องพระเยซูเจ้า เริ่ม 9.00 น. เอ้า ! ไหนๆก็หลวมตัวมาเป็นพลเมืองดีแล้ว ทำตนให้ดีตลอดรอดฝั่งก็แล้วกัน ลูกตัดสินใจกลับบ้านอีกครั้ง พลางตำหนิตัวเองในใจว่าไม่รอบคอบเพราะคราวนี้ลูกได้รับแจ้งมากกว่า 1 ใบ แต่ไม่ได้ไปสนใจ เมื่อไปถึงบ้านและเปิดดูอีกใบที่แจ้งให้ไปเลือกส.ข. ปรากฏว่ามีแต่ชื่อลูกๆ แต่ไม่มีชื่อลูก! อ้าว! ยุ่งกันใหญ่ละซี่ ลูกรีบกลับไปหน่วยเลือกตั้งใหม่ เมื่อเห็นใบที่ลูกถือไปใหม่ ไม่มีชื่อลูก ตำรวจที่ประจำอยู่ที่หน่วยก็พูดขึ้นมาด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงความรอบรู้และมีอำนาจ “ทำไมคุณถึงไม่ตรวจสอบชื่อคุณก่อนวันเลือกตั้ง และเมื่อไม่พบชื่อ คุณก็ควรไปที่เขตเพื่อทำคำร้องขอตรวจสอบ และดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องเสียก่อนวันนี้ล่ะ” เมื่อได้ยินดังนี้ ลูกรู้สึกฉุนกึ๊ก แต่ก็ตอบไปด้วยความสุภาพว่า “คุณตำรวจคะ พี่ถามจริงๆเถอะ มีคนไทยกี่คนที่เป็นพลเมืองดีขนาดตรวจชื่อตัวเองในการเลือกตั้งส.ก. ส.ข. และหากไม่พบชื่อก็วิ่งเต้นไปเขตเพื่อขอแก้ไข พี่ว่าการมาลงคะแนนเช่นนี้ก็ถือว่าเราทำหน้าที่เป็นพลเมืองดีแล้วนะคะ” จบ ตำรวจผู้นั้นสอนหน้าที่พลเมืองต่อให้ลูกไม่ได้

ขณะนั้นสตรีผู้หนึ่งติดป้ายชื่อที่หน้าอกว่า “ผู้อำนวยการเลือกตั้ง” เดินเข้ามาถามว่าปัญหาคืออะไร ในที่สุดก็ได้

ความว่า ลูกได้เปลี่ยนที่อยู่ในทะเบียนบ้าน ยังไม่ครบ 1 ปี จึงลงคะแนนเลือกส.ข.ไม่ได้ แต่เลือกส.ก.ได้ ลูกจึงถามต่อว่า “ถ้าเช่นนี้ หมายความว่าดิฉันต้องไปเลือกตั้ง ส.ข.ที่เขตเดิมใช่ไหมค่ะ?” ไม่ทราบอีก ลูกอดไม่ได้จึงพูดขึ้นว่า “ในฐานะผู้อำนวนการเลือกตั้ง กฎหมายขั้นพื้นฐานเช่นนี้คุณน่าจะทราบนะ แล้วก็ไม่เห็นมีการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทั่วไปทราบเรื่องนี้เลย เอายังงี้ก็แล้วกัน คุณช่วยโทรไปเขตเดิมของดิฉันให้หน่อยว่าชื่อของดิฉันอยู่ที่นั่นในการเลือกส.ข.หรือไม่” หลังจากการเพียรพยายามโทรเป็น 10 ครั้ง ในที่สุดเธอก็โทรเขตเดิมของลูกติด เจ้าหน้าที่ที่เขตเดิมขอหมายเลขบัตรประชาชนของลูก แล้วเราก็รอ...รอ....รอ..... ลูกมองนาฬิกา 6 นาทีกว่าไปแล้ว สตรีผู้อำนวยการเลือกตั้งก็มองหน้าลูกแหยๆ “พี่คะ ฝั่งโน้นวางสายไปแล้วค่ะ” “โทรใหม่เถอะ” ลูกรีบตอบพลางมองนาฬิกาอีก 10 โมงกว่าเข้าไปแล้ว เธอผู้นั้นก็ยังเพียรพยายามโทร “คงมีคนโทรเยอะนะค่ะ” ลูกเริ่มสวดสายประคำในใจเพราะลูกเริ่มรู้สึกว่าความอดทนของลูกกำลังจะถึงจุดสิ้นสุด การสวดสายประคำจะทำให้ลูกมีสมาธิและได้สติคืนมา “ไม่เป็นไรค่ะ ขอบคุณมาก พี่ไปเขตเดิมเลยดีกว่า คงเร็วกว่าโทรด้วยซ้ำ” ลูกรีบไปหย่อนบัตรเลือกส.ก. ที่ลูกมีสิทธิ์ แล้วก็บึ่งต่อไปยังหน่วยเลือกตั้งของเขตเดิมตามทะเบียนบ้านของลูกโดยหวังว่าชื่อของลูกจะปรากฏอยู่ที่นั่น

เรียบร้อย! ไม่มีชื่อของลูกตามที่หวั่นในใจตลอดทางมา

วินาทีนั้น ลูกมีทางเลือก 2 ทางคือ ลืมเรื่องเลือกตั้งไปเลย เพราะจริงๆแล้วลูกก็ไม่รู้จักผู้ลงรับสมัครซักกะคน และหากลูกไม่ลงคะแนนก็คงไม่มีผลอะไร อีกอย่าง ลูกตั้งใจจะไปเสวนาเรื่องพระเยซูเจ้ามาก แล้วนี่ก็สายแล้ว หรือไม่ ทางเลือกที่ 2 ลูกก็ต้องดำเนินการเรื่องชื่อของลูกหายไปจนถึงที่สุด ซึ่งก็ยังไม่ทราบว่าจะเสียวเวลาอีกเท่าไร

ลูกยืนชั่งใจตัวเอง จริงอยู่ แม้จะไม่มีผลอะไรหากลูกไม่ลงคะแนน แต่การที่ชื่อของลูกหายไปนั้นมันเป็นสิ่งไม่ถูกต้อง มันอาจจะเป็นสิ่งที่ใครบางคนจงใจทำเช่นนั้นดั่งที่พวกเรามักได้ยินเสมอๆ แล้วฉันจะไม่ทำอะไรเพื่อแก้ไขความไม่ถูกต้องนั้นหรือ?

ลูกตัดสินใจทูลต่อพระองค์ว่า “ข้าแต่พระเยซูเข้า ลูกตั้งใจเหลือเกินว่าจะไปร่วมเสวนาเรื่องของพระองค์วันนี้ แต่มีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้น ลูกขอโทษต่อพระองค์ อีกอย่างลูกก็มีโอกาสฟังเรื่องเกี่ยวกับพระองค์อีก”

เมื่อตัดสินใจเด็ดขาดเช่นนี้แล้ว ลูกก็ลุย ปรากฏว่าลูกต้องกลับบ้านอีก คราวนี้ต้องไปเอาหลักฐานการเปลี่ยนที่อยู่และต้องไปทำคำร้องที่เขต ฯลฯ เพื่อให้ได้มาซึ่งสิทธิเลือกตั้งส.ข.ของลูกซึ่งตอนที่ลูกตื่นมาเช้านั้น ไม่มีความหมายอะไรเลยนอกจากลูกอยากเป็นพลเมืองดีเท่านั้น

ราวเกือบๆเที่ยงลูกกลับมาที่หน่วยเลือกตั้งเขตเดิมพร้อมใบรับรองสิทธิของลูก เจ้าหน้าที่ที่หน่วยยิ้มและพูดขึ้นว่า “พี่เป็นคนพิเศษจริงๆ หนูยังไม่เคยเห็นใครทำอย่างพี่เลย”

ตลอดทางไปร่วมเสวนาหลังจากหย่อนบัตรเสร็จ ลูกถามตัวเองว่า ฉันนี่บ้าหรือโง่ หรืออะไรกันนี่ ฉันวิ่งเต้นวิ่งไปวิ่งมาตั้งแต่เช้า เหนื่อยแทบตาย ที่ทำมานี้เพื่อใคร หรือเพราะอะไร แล้วลูกก็ตอบตัวเองว่า “เพื่อความถูกต้อง พระเจ้าคือองค์ความจริงพระองค์คือความถูกต้อง ฉันทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระ แม้ไม่มีใครเห็น แต่พระเห็น”

ปรากฏว่า ลูกไปถึงที่เสวนา หมดเวลาครึ่งเช้าพอดี ลูกได้นั่งติดกับพี่คนหนึ่งซึ่งต่อมาทราบว่า เธอเป็นศิษย์เก่าโรงเรียนเดียวกับลูก เรียนกับมาแมร์คนเดียวกับ ที่รักลูกมาก และเธอยังเป็น ดร. และเป็น Senior Fullbright Scholar อีกด้วย ลูกเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นเช้านั้นให้เธอฟัง เธอพูดขึ้นมาทันทีว่า “ถ้าเป็นพี่ พี่ก็จะทำเช่นเดียวกับเธอ ทุกวันนี้ที่สังคมไทยเรามีปัญหาเยอะแยะเพราะคนส่วนใหญ่ทำตัวเป็น spinning donut!” ลูกเห็นโดนัทช็อกโกแล็ต เคลือบน้ำตาลลอยเด่นขึ้นในสมองทันที “แปลว่าอะไรคะ พี่” หิวแต่งง “ชีวิตของคนที่หมุนตามกระแสสังคม แต่ตรงกลางกลวงโบ๋ เหมือนโดนัทที่ถูกหมุนไปรอบๆไงล่ะ”

พระองค์ตรัสกับลูกอีกแล้ว คราวนี้ตรัสผ่าน Senior Fullbright Scholar แน่ะ ลูกเห็นภาพโดนัทหมุนติ้ว spinning donut....spinning donut....spinning donut.

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกชอบทานโดนัท แต่ขอพระองค์โปรดทรงช่วยดูแลลูก อย่าให้เป็นโดนัทหมุนติ้วเลย

"เราสั่งเจ้าไว้แล้วมิใช่หรือ ว่าจงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่าตกใจหรือคร้ามกลัวเลย เพราะว่าเจ้าไปในถิ่นฐานใด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทรงสถิตกับเจ้า" โยซูวา 1:9

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 176

พระเจ้า...ในทุกสถานการณ์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในเดือน ต.ค. 2006 ที่ผ่านมา ลูกเกือบจะไม่ได้อยู่ในประเทศไทยเลย และจากการดำรงชีวิตโดยมีพระเจ้าเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่าง มีเหตุการณ์ที่ลูกได้รับพระพรจากพระองค์และพระแม่ถึง 2 ครั้ง 2 หน ในระหว่างการเดินทางนั้น

ตอนต้นเดือน ลูกได้เดินทางร่วมกับเพื่อนๆ นักศึกษารวม 40 คน จากหลักสูตรการเมืองการปกครองสำหรับนักบริหาร ไปยังประเทศในสแกนดิเนเวียประเทศหนึ่ง เพื่อศึกษาระบบรัฐสภาของเขา เมื่อเดินทางไปถึง ปรากฏว่า พวกเพื่อนๆ ได้เลือกให้ลูกเป็นผู้แทนของคณะกล่าวขอบคุณผู้ตรวจการของรัฐสภาของประเทศเจ้าภาพในวันรุ่งขึ้น ลูกรู้สึกตื่นเต้นมากทั้งๆ ที่ไม่ทราบว่าทำไมถึงได้รับเกียรติเช่นนั้น เพราะเพื่อนๆ ท่านอื่นก็ล้วนแต่เป็นผู้ใหญ่ในราชการและรัฐบาล ซึ่งควรจะได้รับเกียรติมากกว่าลูก แต่เมื่อได้รับมอบหมายแล้ว สิ่งแรกที่ลูกทำคือลูกสวดขอพระทันที ลูกสวดขอแม่พระให้ทูลขอพระจิตเจ้าให้ประทับอยู่กับลูกทั้งตอนร่างคำขอบคุณในคืนนั้น และตอนพูดจริงในวันรุ่งขึ้น และลูกก็สวดทูลต่อพระจิตเจ้าเองด้วยว่า ลูกจะทำหน้าที่อย่างดีที่สุดเพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์อย่างสูงสุด แม้ว่าการพูดนั้นจะไม่เกี่ยวกับศาสนาก็ตาม

ปรากฏว่าทั้งพระแม่และพระจิตเจ้าทรงทราบถึงความจริงใจของลูกในการถวายเกียรติแด่พระองค์ จึงทำให้การพูดของลูกในเช้านั้นเป็นไปด้วยดี หลังลูกพูดจบ เพื่อนๆ ต่างบอกว่าชอบสิ่งที่ลูกพูดและมาถามลูกว่า ลูกทำอย่างไรถึงจำข้อความที่พูดได้ทั้งหมด โดยไม่ต้องอ่านโน้ตเลย ลูกตอบว่า ไม่ทราบเหมือนกัน เพราะลูกมีสมาธิมั้ง พวกเขาก็ถามต่อว่า ลูกทำอย่างไรถึงมีสมาธิเช่นนี้ ลูกก็ตอบตามจริงว่า เพราะลูกสวดสายประคำตามหลักศาสนาคริสต์ทุกวัน ปรากฏว่าทุกคนสนใจมาก และได้ขอให้ลูกสวดสายประคำให้พวกเขาฟัง และลูกก็ได้ถวายเกียรติแด่พระแม่อย่างสูงสุดอีกครั้งหนึ่ง โดยการสวด “วันทามารีอา” ให้บรรดาเพื่อนๆ ที่เป็นข้าราชการ/นักการเมืองที่ไม่เคยรู้จักศาสนาเราเลยฟัง!

หลังจากดูงานรัฐสภาเสร็จพวกเราก็เดินทางต่อไปยังอีก 2 ประเทศเพื่อทัศนศึกษาและเสริมสร้างมิตรภาพ ลูกเป็นคนชอบถ่ายรูปมากและเนื่องจากกล้องสมัยนี้เป็นแบบดิจิตอล จึงกลายเป็นคนถ่ายภาพที่ไม่ค่อยจะมีระเบียบวินัย คือเจออะไรถ่ายดะไปหมดเพราะไม่ต้องเสียตังค์ค่าฟิล์มและค่าอัดรูปเหมือนแต่ก่อน กล้องที่รูปนำไปด้วยถ่ายได้ 850 ภาพ ก่อนเดินทางลูกถามลูกชายว่าลบภาพที่ไม่ต้องการอย่างไร เขาบอกลูกว่าหม่ำมี้คงไม่ต้องใช้ mode นี้หรอกเพราะถ่ายได้ตั้งมากมาย ลูกก็คิดเช่นนั้นด้วย

ปรากฏว่าก่อนกลับ 1 วัน กล้องขึ้นข้อความว่า memory เต็ม! ตายละซี! เหลืออีกตั้ง 1 วัน ด้วยความโลภอยากถ่ายรูปอีก (แหม! ก็เหลือตั้งอีก 1 วันแน่!) ลูกก็กด menu ลองดูว่าจะลบภาพที่ไม่ชอบออกได้อย่างไร กดไปกดมาก็ไม่แน่ใจว่าเดี๋ยวจะลบไปทั้งหมดหรือไม่ เพื่อนที่นั่งข้างๆ ในรถบัสก็เลยแนะนำให้ลูกไปขอความช่วยเหลือจากเพื่อนในคณะคนหนึ่ง

ซึ่งดูท่าทางเป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านเทคนิค และเขาก็ใช้กล้องใหญ่คล้ายๆ ของลูก ลูกรีบเดินไปหาเขาท้ายรถ ท่านผู้นี้เป็นคนสุภาพมากและถ่ายรูปก็เก่ง เขากดไปกดมาสักแปล๊บเดียวก็อุทานขึ้นมาว่า “ผมคิดว่า ผมเพิ่งทำรูปพี่หายไปหมดทั้ง 800 กว่าภาพ!” ทีแรกลูกคิดว่าเขาพูดเล่น แต่ท่านผู้นี้ไม่ใช่คนประเภทจะพูดเล่นในลักษณะเช่นนี้ และเมื่อมองเห็นสีหน้าของเขา ลูกทราบทันทีว่าเขาพูดจริง วินาทีนั้น ลูกอุทานตอบออกมาว่า “โอย! หัวใจสลายเลย” แต่ก็รีบพูดต่อว่า “ไม่เป็นไรๆ” เพื่อไม่ให้เขารู้สึกแย่ไปกว่านั้น

ลูกกลับไปนั่งที่เดิมหน้าบัส บอกเพื่อนที่นั่งข้างๆถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เขาก็เสียใจมากโดยบอกว่า เพราะเขาเป็นคนแนะนำให้ลูกไปขอความช่วยเหลือจากเพื่อนคนนั้น จึงเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น สรุปทั้ง 3 คนที่เกี่ยวข้องเสียใจกันไปหมด

ลูกเองในวินาทีนั้น ต้องยอมรับว่า สมองสับสนมาก ความรู้สึกที่เกิดขึ้นคือ เสียดาย โอ้โฮ! ที่อุตส่าห์ถ่ายมาทั้ง 10 วัน พลันหายวับไปกับตา ความรู้สึกต่อมาคือ เสียใจที่ไปทำให้ผู้อื่นเสียใจและไม่สบายใจกับเราด้วย และ.....

ลูกตัดสินใจสวดขอต่อแม่พระทันที ไม่ว่าในยามทุกข์ยามสุข ยามผิดหวังหรือสมหวัง ลูกจะคิดถึงพระแม่และพระองค์เสมอ ลูกสวดทูลต่อพระแม่ ขอให้พระแม่โปรดช่วยให้ลูกสามารถรับความผิดหวังอย่างร้ายแรงที่กำลังเกิดขึ้นในใจของลูกขณะนั้นให้ได้ ลูกสวดทูลต่อพระแม่ขอให้ลูกสามารถไปบรรเทาใจเพื่อนที่ทำให้ภาพของลูกหายไปทั้งหมดได้.....

ขณะที่ลูกสวดไปเรื่อยๆ ลูกก็รู้สึกว่าสมอง ความรู้สึกและสมาธิของลูกไม่ได้อยู่ที่รูปที่สูญหายไปซะแล้ว แต่ความรู้สึกและสมาธิทั้งหมดไปอยู่ศูนย์รวมที่แม่พระและความรักของพระนาง ลูกหลับตาและพยายามเห็นรอยยิ้มอันเมตตาและเปี่ยมไปด้วยความรักของพระนาง “เออซินะ! คราวนี้ถ่ายไป 850 ภาพหายไปหมด คราวหน้ามาใหม่ถ่ายมันซะ 1,700 ภาพไปเลยก็แล้วกัน วิวต่างๆก็ยังคงอยู่ที่เดิม ไม่หายไปไหน!”

ภายในครึ่งชม. ลูกล้างความผิดหวังและความเสียใจจากสมองโดยสิ้นเชิง ลูกเดินกลับไปหาเพื่อนคนนั้นพร้อมทั้งขอโทษต่อเขาที่ทำให้เขาต้องไม่สบายใจ สร้างความแปลกใจให้แก่เขาเป็นอย่างยิ่ง “ผมต่างหากที่ต้องขอโทษพี่ กลายเป็นพี่มาขอโทษผมได้อย่างไร?”

เย็นนั้นตอนรับประทานอาหารเย็น ข่าวเรื่องรูปของลูกแพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว หลายคนมาให้กำลังใจ บ้างก็ปลอบใจ แต่ทุกคนก็บอกว่าดีใจที่เห็นลูกยิ้มแย้มแจ่มใสเสมือนหนึ่งไม่มีอะไรเกิดขึ้น ในเวลาเดียวกันหลังจากที่ทุกคนตั้งสติได้แล้ว รวมทั้งลูกด้วย ต่างก็หวังว่าเมื่อกลับถึงเมืองไทย ลูกคงหาคนกู้ไฟล์ภาพกลับมาหมดได้

และก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ ลูกชายของลูกสามารถเอาโปรแกรมอะไรสักอย่างดึงรูปกลับมาหมดได้ สร้างความยินดีปรีดาแก่ลูกและเพื่อนๆทุกคนทั้งที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างจบแบบ happy ending ลูกมองย้อนหลัง เป็นไปได้ไหม พระองค์ทรงทดสอบลูกว่าหากเกิดเหตุการณ์เช่นนั้นขึ้น ลูกจะทำตัวอย่างไร และหากลูกไม่ได้ยึดพระองค์เป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต ลูกคงจะไม่สามารถปรับสภาวะจิตใจได้เร็วเช่นนั้น และคงจะทำให้ตัวเอง รวมทั้งเพื่อนๆ โดยเฉพาะเพื่อน 2 คนที่เกี่ยวข้องมีความทุกข์ไปกับลูกในช่วง 2 วันหลังของการเดินทาง

แต่เพราะลูกมีพระองค์ มีพระแม่ ทุกสิ่งทุกอย่างจึงจบลงด้วยดี นี่แหละคือสิ่งที่ลูกค้นพบในชีวิตที่มีค่าเปรียบประดุจขุมทรัพย์อันหาค่ามิได้ พระเจ้า...คือยาวิเศษรักษาได้ทุกโรคในชีวิตเรา.....

“ข้าพระองค์จะบอกเล่าพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชุมนุมชน” สดุดี 22 : 22

“คำสรรเสริญของข้าพระองค์ในที่ชุมนุมชนใหญ่ มาจากพระองค์” สดุดี 22 : 25

“แต่ให้คนทั้งปวงที่ลี้ภัยอยู่ในพระองค์นั้นเปรมปรีดิ์ ให้เขาร้องเพลงด้วยความชื่นชมยินดีอยู่เสมอ และขอทรงป้องกันเขาไว้ เพื่อคนที่รักพระนามของพระองค์ จะปรีดาปราโมทย์อยู่ในพระองค์” สดุดี 5 : 11

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 177

เป็นคริสต์...แล้วได้อะไร

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกคิดว่าในการดำรงชีวิตของเรานั้น หากเป็นไปได้ ควรจะต้องมีการวางแผนชีวิตล่วงหน้า แต่หากสภาพความเป็นอยู่ไม่เอื้ออำนวย หรือเมื่อวางไปแล้วถึงเวลาเข้าจริงๆ ก็ทำอย่างที่ได้คิดไว้ วางแผนไว้ไม่ได้ก็ไม่เป็นไร อย่างน้อยเราก็ได้วางเป้าหมายชีวิตไว้แล้ว ไม่ใช่ดำรงชีวิตอย่างสะเปะสะปะ

เมื่อ 2-3 ปีก่อน ลูกรู้สึกว่าอีกไม่นาน ลูกก็จะใกล้วัยที่ควรจะเพลามือในการทำงานลงบ้างละ (จะเรียกว่าถึงวัยเกษียณก็รู้สึกตัวเองยังไม่ยอมรับคำนี้อยู่ ☺) และให้ลูกๆ ดำเนินกิจการต่อ แต่เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ทีไร ก็จะมีคำถามขึ้นมาทันทีว่า “แล้ววันๆ ฉันจะทำอะไรดี?” เพราะลูกเป็นคนอยู่ว่างๆ ไม่เป็น หากต้องอยู่บ้านเฉยๆ โดยไม่มีอะไรทำ แทนที่จะมีความสุข ลูกคงเฉาตายเปรียบประดุจดอกไม้ไร้น้ำแน่เลย คิดไปคิดมาเลยสรุปกับตัวเองว่า ต้องหางานอดิเรกที่ตนเองชอบ แต่ไม่มีเวลาหรือโอกาสเมื่อก่อนนี้ทำ และในเวลาเดียวกันก็จะทำงานอดิเรกนั้นเพื่อถวายเกียรติแด่พระไปในตัว โอ! คิดแค่นี้ก็มีความสุขใจ สบายกายแล้ว ☺

มาจนถึงวันนี้ ปรากฏว่า งานอดิเรก 2 อย่างที่ลูกได้เลือกนั้น ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตลูกไปซะแล้ว แม้ว่าในเวลาเดียวกันลูกจะยังไม่มีทีท่าว่าจะเกษียณซะที (คำนี้อีกแล้ว!)

งานอดิเรกของลูกนั้น เมื่อทำเสร็จเรียบร้อยแล้วต้องมีองค์ประกอบจึงจะสมบูรณ์ มาถึงวันนี้ ลูกก็เลยมีร้านติดกรอบรูปแห่งหนึ่ง ที่กลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตลูกไปซะแล้ว และใน 2-3 ปีที่ผ่านมา แน่นอน คนในร้านนี้ต้องได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซูเจ้า และแม่พระจากลูก

ผู้จัดการร้านเป็นหญิงอายุราว 40 ปีเศษ และมีลูกน้องผู้หญิงอีก 1 คน อายุราว 20 กว่าๆ ส่วนคนที่ทำหน้าที่เลือกกรอบให้ลูกนั้น เป็นเด็กหนุ่มอายุพอๆ กับลูกชายคนโตของลูก

วันก่อน ทันทีที่ลูกเหยียบเข้าไปในร้านเขา ผู้จัดการร้านพูดขึ้นมาว่า “วันก่อนหนูเพิ่งคิดถึงพี่” ลูกยิ้ม “อยู่ดีๆ ก็คิดถึงพี่เหรอ?” ลูกถามด้วยความเถรตรง “พอดีมีลูกค้าคนหนึ่งเอารูปพระเยซูมาให้ที่ร้านติดกรอบ หนูคิดถึงพี่ทันที” ลูกยิ้มอย่างมีความสุข เขาเห็นภาพพระเยซูแล้วคิดถึงลูกทันที ขอบคุณพระเจ้า!

ขณะที่เด็กหนุ่มคนนั้นไปหลังร้าน เพื่อไปหาตัวอย่างกรอบมาให้ลูกเลือก ทุกๆ ครั้งเขาจะใช้เวลาหลายนาที ซึ่งลูกก็ไม่ทราบว่าทำไมต้องใช้เวลานานเช่นนั้นในการหาตัวอย่าง แต่ก็ไม่เป็นไร ลูกก็ใช้เวลานั้นให้เป็นประโยชน์

คุยไปคุยมา ผู้จัดการร้านก็ถามลูกว่า “พี่เป็นคริสต์มากี่ปีแล้ว” “10 ปีพอดีปีนี้” แล้วเขาก็ถามว่า “เป็นคริสต์แล้วพี่ได้อะไร” คำถามนี้เป็นคำถามพื้นๆ ซื่อๆ ที่ออกมาจากใจของผู้ถาม แต่ในวินาทีนั้น สำหรับลูกแล้วเป็นคำถามที่มีความหมายมากที่สุด ภายในไม่กี่วินาทีข้างหน้า ลูกจะตอบหญิงผู้นี้ซึ่งเป็นคนที่ไม่รู้จักศาสนาคริสต์มาก่อนให้ทราบถึงสิ่งที่ลูกค้น

พบในเวลา 10 ปีที่ผ่านมาอย่างไรเขาจึงจะเข้าใจ?

"สิ่งที่พี่ได้ที่ชัดเจนที่สุดคือทุกวันนี้พี่มีความสุขใจมาก คือเมื่อก่อนนี้ เวลาที่ทำความดีอะไร พี่มักจะหวังให้ผู้อื่นตอบแทนความดีเรา เป็นต้นว่า พี่ดีกับลูกน้อง ก็คิดว่าเขาต้องรักเรา ซื่อสัตย์กับเราทุกคน แต่ก็ปรากฏว่ายังมีลูกน้องที่เวลาจะออกก็ออกไปเลย แถมบางคนก็ทุจริต พี่ก็เจ็บปวด กับเพื่อนๆ เราก็จริงใจกับเขา แต่บางคนก็ไม่จริงใจกลับ แล้วพี่ก็เจ็บปวด จนหลายต่อหลายครั้งพี่คิดไม่อยากทำความดีอีก แต่มาตอนนี้ พี่ยึดพระแน่นในใจ พี่ทำทุกอย่างโดยคิดว่าเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์ ไม่ว่าผู้ที่พี่ทำดีด้วยจะสนองตอบกลับอย่างไร ก็ไม่เป็นไร เปลี่ยนมุมมองแค่นี้เอง โอ้โฮ! ทุกวันนี้พี่มีความสุขมากเลย" หญิงทั้งสองคงมองเห็นประกายความสุขในตาของลูก "ดีโนะ" "ฝึกอย่างพี่ยากไหม" เขาถามต่อ "จะว่าง่ายก็ง่าย จะว่ายากก็ยาก สิ่งที่สำคัญที่สุดคือเราต้องมีความเชื่ออย่างหนักแน่น พี่ใช้เวลา 10 ปีในการค้นหาเคล็ดลับของชีวิตนี้คือการมีพระเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตพี่ เมื่อตีโจทย์ตรงนี้แตก ทุกสิ่งทุกอย่างนอกเหนือจากนี้ ก็ไม่มีความหมายสำหรับพี่อีก"

หนุ่มผู้ติดกรอบก็ยังไม่กลับออกมาสักที เราก็คุยต่อไปเรื่อยๆ หญิงทั้งสองบอกว่า อยากมีความสุขเหมือนลูกจังเลย ลูกสัญญาว่าครั้งต่อไป ลูกจะมาเล่าเรื่องพระเยซูกับแม่พระให้เขาทั้งสองฟังอีก

ลูกกลับบ้านวันนั้น หัวใจเบิกบานเปรียบประดุจดอกไม้แรกแย้ม ลูกคงไม่สามารถไป convert ใครต่อใครให้มากลับใจเป็นลูกของพระองค์ได้ แต่ลูกขอทำหน้าที่เป็นข้ารับใช้ของพระองค์ประกาศข่าวดีของพระองค์ในทุกหย่อมหญ้าที่ลูกเหยียบไปถึง และหลังจากนั้นคงต้องเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ที่จะทรงประทานพระพรเรียกใครมาเป็นลูกของพระองค์เพิ่มเติม ไม่ว่าจะเป็นหมอ ทนายความ ช่างทำผม ช่างติดกรอบรูป.....

"ข้าพระองค์จะบอกเล่าพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของข้าพระองค์" สดุดี 22 : 22

"ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเจ้าตลอดไป คำสรรเสริญพระองค์อยู่ที่ปากข้าพเจ้าเรื่อยไป" สดุดี 34 : 1

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 178

การถวายเกียรติแด่พระเจ้า...อย่างสูงสุด

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอเริ่มต้นบทสวดนี้ด้วยการกราบ ณ พระบาทของพระองค์ด้วยความกตัญญู ขอบพระคุณและรักพระองค์เป็นที่สุด พระพรของพระองค์ที่ได้ประทานให้แก่ลูกในวันที่ 2 ธันวาคม 2006 ที่ผ่านมา ทำให้หัวใจของลูกเปี่ยมล้นด้วยความปีติสุขจนลูกไม่สามารถที่จะหาคำมาบรรยายถึงความรู้สึกของลูกได้ แม้เวลาจะผ่านไปแล้วสัปดาห์กว่าก็ตาม

ตอนที่ลูกได้เลือกวันที่ 2 ธันวาคม เป็นวันเสกโรงงานทั้งสองของลูกนั้น ตอนแรกสุด ลูกคิดว่าจะจัดเป็นงานเล็กๆ เพราะโรงงานทั้งสองของลูกไม่ใช่เป็นโรงงานใหญ่ แต่ในใจนั้นคิดว่าแม้จะเป็นงานเล็กๆ แต่ลูกต้องการถวายเกียรติแด่พระอย่างสูงสุด แต่เมื่อพระองค์ทรงทราบถึงความตั้งใจอย่างบริสุทธิ์ของลูกเช่นนี้ พระองค์ก็ทรงประทานพระพรกลับลงมาให้ลูกมีโอกาสถวายเกียรติแด่พระองค์อย่างสูงสุด ตามที่ได้ตั้งใจไว้จริงๆ

เมื่อองค์ประธานประมุขพระศาสนจักร พระอัครสังฆราช ประมุขสังฆมณฑล ตลอดจนพระสงฆ์องค์เจ้าหลายต่อหลายองค์ ต่างตอบรับคำเชิญของลูก ลูกตื่นเต้นจนคิดไม่ออกเกือบเดือนว่า จะจัดงานอย่างไรจึงจะสมเกียรติท่านเหล่านั้น ต่อมาเมื่อตั้งสติได้ ลูกสวดภาวนาอย่างเดียว ลูกสวดขอแม่พระให้ทูลขอพระจิตเจ้าให้ช่วยลูกในการจัดเตรียมงานครั้งนี้ เพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระเป็นเจ้าอย่างเต็มที่ บางวันสวดขอแม่พระเสร็จ ทูลต่อพระนางอีกว่า ลูกขออนุญาตสวดทูลขอต่อพระจิตเจ้าเองด้วยนะพระเจ้าข้า ลูกรู้สึกว่าทุกครั้งที่ลูกสวดเช่นนั้น แม่พระจะทรงยิ้มในความเซ่อเบ้อของลูก ☺

ลูกเริ่มวางแผนจากกรอบใหญ่ และไล่ให้เล็กลงมาเรื่อยๆ จนถึงรายละเอียดเป็นต้นว่า เรื่องชนิดและสีของดอกไม้ที่จะจัดในงาน เต๊นท์ หนังสือพิธี ของขวัญ เมนูอาหาร ... และที่สำคัญที่สุด โต๊ะพระแท่นในพิธี ทุกสิ่งทุกอย่างบนพระแท่นในพิธีนั้น เป็นผลิตภัณฑ์ D-I-O ทั้งสิ้น (ศัพท์ของลูกเองพระเจ้าข้า) Do-It-Ourselves ตั้งแต่โต๊ะกระจก เชิงเทียนแก้ว ที่ลูกใส่น้ำผสมสีฟ้าไว้ข้างใน ผ้าลูกไม้สีขาว Runner ตรงกลางโต๊ะพระแท่น ลูกก็ลงทุนเย็บเอง ตลอดจนฐานกระจกวางกางเขน ลูกก็สั่งให้ลูกน้องทำเป็นพิเศษ ... ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นของถวายจากใจของลูกแด่พระองค์ ลูก make sure ว่าทุกสิ่งทุกอย่างในงานจะต้องสง่างาม และพิธีจะต้องศักดิ์สิทธิ์ เป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้าของเราอย่างสูงสุด

และพระจิตเจ้าก็ทรงเมตตาลูก ประทานพระพรให้ทุกสิ่งทุกอย่างในพิธีวันนั้นเป็นไปอย่างสง่างาม และศักดิ์สิทธิ์ ทุกคนที่ไปร่วมงานไม่ว่าจะเป็นศาสนาใด ต่างยิ้มแย้มแจ่มใสอย่างมีความสุข ทุกคนชื่นชมในความสง่างามของพิธี และความศักดิ์สิทธิ์ของบรรยากาศ

หลังจากวันงาน ลูกได้รับโทรศัพท์จากเพื่อนๆ หลายต่อหลายคน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อนๆ ที่ไม่ใช่เป็นคริสตชน

มีเพื่อนนักธุรกิจผู้หนึ่งพาภรรยาไปด้วย เธอกล่าวกับสามีเธอว่า “พระเจ้าของพวกเขาศักดิ์สิทธิ์จริงนะ” สามีเธอตอบเธอว่า “เจ้าภาพเขามีความเชื่อในพระเจ้าของเขามาก พระเจ้าก็เลยประทานพระพรให้แก่เขา” ลูกรีบตอบว่า “คุณพูดเหมือนคุณทราบศาสนาของฉันอย่างดีแน่” เพื่อนผู้นี้ตอบว่า “ก็ผมได้ยินเรื่องพระเจ้าจากคุณมากี่ปีแล้ว” ☺

อีกคนบอกลูกว่า “ผมเห็นพิธีงานเสกโรงงานของพี่แล้ว รู้สึกคลาสสิก และศักดิ์สิทธิ์ และอีกอย่างผมรู้สึกว่า ศาสนาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตพี่ สำหรับผม ผมก็มีศาสนา แต่ชีวิตประจำวันของผมไม่มีศาสนามาเกี่ยวข้องเลย” ลูกยิ้ม มิบังอาจไปตอบอะไรต่อ

เจ้านายเก่าของลูก ซึ่งเป็นเศรษฐีระดับแนวหน้าของพระเทศ ขณะนี้อายุท่านก็ 80กว่าปีแล้ว แต่ท่านก็ยังรักเอ็นดูลูกมาตลอด ก็ได้ไปร่วมในพิธีด้วย ท่านได้บอกกับลูกว่า ท่านได้ไปร่วมงานพิธีอะไรต่อมิอะไรมาเยอแยะทั้งชีวิตท่าน แต่ยังไม่เคยมีโอกาสไปร่วมพิธีทางศาสนาคาทอลิกเช่นนี้ ท่านรู้สึกว่าพิธีศักดิ์สิทธิ์และชื่นชมประมุขพระศาสนจักรของเรา และปรารภอยากพบท่านอีก ท่านได้ยินลูกพูดถึงพระเจ้าตลอดเวลาที่ผ่านมา มาบัดนี้ท่านทราบและเข้าใจถึงความเชื่อของลูกที่มีต่อพระเจ้าแล้ว

ลูกปลื้มจนน้ำตาซึม หัวใจของลูกเต็มอิ่มจนไม่ต้องพูดอะไรอีก

ลูกรักพระองค์ที่สุดพระเจ้าข้า และขอให้พระองค์ทรงใช้ลูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไป จนกว่าพระองค์จะทรงรับลูกไปรับใช้พระองค์บนสวรรค์ พระเจ้าข้า

“เหตุฉะนั้น เมื่อท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม
จงกระทำเพื่อนเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า” 1 โครินธ์ 10:31

“พระเจ้าทรงทำได้ทุกสิ่ง” มาระโก 10:27

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 179

บทสวดวันฉลองคริสตสมภพ / วันขึ้นปีใหม่

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในขณะที่ลูกกำลังเขียนบทสวดนี้ อีก 2 วันก็จะเป็นวันฉลองคริสตสมภพ และสัปดาห์หน้าก็จะเป็นวันสิ้นปี และขึ้นปีใหม่แล้ว

เช่นเดียวกับทุกปี ลูกขอสวดรำพึงกับพระองค์ ในปีนี้ลูกขอรำพึงเป็นพิเศษ เพราะเป็นปีที่ 10 ที่ลูกกลับใจมาเป็นลูกของพระองค์ 1 ทศวรรษไม่ใช่เวลาสั้นๆ หากเป็นเด็กก็เป็นเด็กที่เริ่มเดียงสาแล้ว แต่เด็ก 10 ขวบยังไม่โตพอที่จะรู้อะไรต่อมิอะไรไปหมด แล้วลูกของพระองค์วัย 10 ขวบนี้ ได้เรียนรู้และค้นพบอะไรเกี่ยวกับพระองค์?

ข้อแรก และที่สำคัญที่สุดคือ การที่ลูกได้ค้นพบว่าพระองค์ไม่ใช่เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ประทับอยู่บนสวรรค์ไกลสุดเอื้อม มีฤทธิ์เดชมากและเป็นที่น่าเกรงขาม ตรงกันข้าม ลูกได้ค้นพบว่า ที่แท้พระองค์คือ “พ่อ” ที่รักลูกๆ แม้จะมีอิทธิฤทธิ์เหนือสิ่งอื่นใดในพื้นพิภพหรือจักรวาลนี้ แต่พระองค์คือ “พ่อผู้ใจดี” และพระองค์ไม่ได้ประทับบนสวรรค์ แต่ที่ประทับของพระองค์คือ “ในใจ” ของพวกเราทุกคนนั่นเอง!

นี่เป็นสิ่งค้นพบที่สำคัญที่สุดสำหรับลูก เพราะความจริงข้อนี้เป็นพื้นฐานของทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกได้ค้นพบในเวลาต่อมา

ข้อที่สอง พระองค์คือยาวิเศษ รักษาได้ทุกโรคและรักษาได้จริงๆด้วย หากเราทูลขอพระองค์และยอมให้พระองค์รักษาเรา

ข้อที่สาม การสวดภาวนา / สวดสายประคำเป็นประจำสม่ำเสมอ เปรียบเสมือนการตั้งเสาอากาศชีวิตเราให้ “รับคลื่นของพระเจ้า” ได้โดยตรง ในเวลาเดียวกัน ก็เป็นการ “สื่อ” หรือ “สนทนา” กับพระองค์ได้โดยตรงเช่นเดียวกัน พูดง่ายๆ การสวดภาวนา / สวดสายประคำเป็นประจำและสม่ำเสมอ เป็นเสาอากาศแบบ two-way ที่ทั้งส่งและรับสัญญาณจากพระองค์ได้

แค่นี้เองแหละ การค้นพบที่ยิ่งใหญ่ของเด็กน้อยวัย 10 ขวบคนนี้ เพียง 3 ข้อนี้ แต่ใช้เวลาในการค้นหาและพิสูจน์แล้วด้วยเวลาถึง 10 ปี!

ลูกเริ่มแสวงหาพระองค์บนพื้นฐานของความทุกข์สุดๆของชีวิต ช่วงที่ลูกรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์ ลูกยังรักษาแผลของหัวใจจากการถูกใส่ร้ายอย่างไม่เป็นธรรมเป็นเวลาถึง 14 ปีไม่ได้ ควบคู่กับความเจ็บปวดในหัวใจที่ยังรับไม่ได้เศรษฐกิจไทยก็เจอพิษต้มยำกุ้ง ซ้ำลูกยังถูกทอดทิ้งให้ดูแลลูกๆ 4 คนแต่เพียงลำพังในเวลาไล่เลี่ยกัน ลูกเปรียบตัวเองเหมือนแจกันใบงามที่ถูกคนใจร้ายโยนลงบนพื้น แตกกระจุยกระจาย แล้วก็ถูกคนใจร้ายกว่านั้นกระทืบซ้ำจนแตกละเอียด ลูกไม่มีอะไรเหลือในชีวิตเลย

เมื่อลูกค้นพบพระองค์ใหม่ๆ ลูกยึดพระบาทพระองค์ไว้แน่น ด้วยความที่ไม่มีแม้แต่ใครสักคนจะเหลียวแล ลูกจึงทูลทุกสิ่งทุกอย่างต่อพระองค์ ลูกเล่าความทุกข์ ลูกเล่าความเหงา ลูกเล่าความกลัวและลูกร้องไห้กับพระองค์ ทุกวันทุกคืนลูกมีชีวิต ลูกมีกำลังใจอยู่ได้เพราะลูกรู้สึกว่า พระองค์ทรงรับฟังและทรงประทับอยู่กับลูก

การสวดภาวนา / สวดสายประคำ กลายเป็นสิ่งที่ลูกปฏิบัติประจำวันแทนการฟังเพลง แล้วอัศจรรย์ก็ค่อยๆ เกิดกับลูกจนถึงทุกวันนี้

การสวดภาวนา / สวดสายประคำทุกๆวัน ทุกครั้งที่มีเวลาว่างทำให้ลูกเกิดสมาธิ เมื่อมีสมาธิ ทำให้ลูกมีสติ และเมื่อมีสติ ทำให้ลูกได้รู้สึกถึงปัญญาที่พระองค์ประทานให้ อันที่จริงพระองค์ทรงประทานปัญญาแก่มนุษย์ทุกคนอยู่แล้ว แต่บางครั้งมนุษย์เข้าไม่ถึงปัญญาที่พระประทานให้เพราะขาดสติ ไม่ก็ใช้ปัญญาที่ตนมีในทางผิด และเมื่อลูกได้เข้าถึงปัญญาที่พระองค์ประทานให้และ**ตระหนักตลอดเวลาว่านั่นคือพระพรของพระองค์** ไม่ใช่เป็นความเก่งกล้าของลูกเอง ในเวลาเดียวกัน ลูกก็ค้นพบว่า พระเจ้าทรงช่วยคนที่ช่วยตัวเองเท่านั้น ลูกจึงค่อยๆปีนจากบ่อแห่งความทุกข์

และ....ทีละขั้น ลูกเริ่มศึกษาคำสั่งสอนของพระองค์ พระวาจาของพระองค์ ทีละเล็กละน้อย ลูกเริ่มวางใจในพระองค์มากขึ้นๆๆๆ ลูกเริ่มเข้าใจว่า **“การขอ” จากพระองค์นั้น พระองค์ทรงให้ทุกครั้ง** แต่ตามน้ำพระทัยของพระองค์ ไม่ใช่ตามใจเรา เมื่อไรที่เราสามารถรับความผิดหวังเป็นพระพรได้อย่างสนิทใจจริงๆ และขอบพระคุณพระองค์ในความผิดหวังของเรานั้น เป็นการแสดงถึงความเชื่อความศรัทธาในพระองค์โดยปราศจากเงื่อนไข

และเมื่อรับทุกสิ่งทุกอย่างตามน้ำพระทัยของพระได้แล้ว ลูกเริ่มดำเนินชีวิตเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ ไม่ใช่เพื่อตัวลูกเองหรือเพื่อมนุษย์คนอื่น มันเป็นสิ่งไม่ใช่ง่ายเลย แต่เมื่อไรที่เราปฏิบัติตนได้เช่นนั้น เราจะเป็นคนที่มีความสุขที่สุด เป็นความสุขที่อิ่ม ไม่กระหายอีกต่อไป ไม่กระหายที่จะให้คนรักเราตอบ ไม่กระหายที่อยากให้คนอื่นรับทราบการทำดีของเรา ไม่กระหายที่อยากจะได้ชื่อเสียงหรือเกียรติยศ เมื่อเราทำทุกอย่างเพื่อถวายเกียรติแด่พระ พระองค์ย่อมทราบ พอเพียงแล้ว สุขแล้ว และสุขที่สุดด้วย

จากการสวดภาวนาที่มีแต่ทูลความทุกข์ต่อพระองค์ ลูกค่อยๆเปลี่ยนเป็นบทสวดที่ขอบคุณพระองค์ จากการที่มีแต่สวดทูลขอนี่ขอโน่นจากพระองค์เพื่อตัวลูกเอง ลูกเริ่มสวดขอให้ผู้อื่นที่ลูกรู้จัก และจากการสวดขอให้เฉพาะเพื่อนๆที่รู้จัก ลูกเริ่มสวดให้ผู้ที่ลูกไม่รู้จักบนโลกนี้ แต่ต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์ ยิ่งใกล้ชิดกับพระองค์มากขึ้น ลูกยิ่งมองเห็นตัวเองเล็กลง จากการที่มองเห็นตัวเองเล็กลงไปเรื่อยๆ ยิ่งทำให้หัวใจของลูกปลอดโปร่ง ปราศจากมลภาวะหรือสิ่งรบกวนใดๆ จากการที่ลูกต้องทูลแต่ความทุกข์ มาเป็นขอนี่ขอโน่น จนมาตอนนี้ทุกๆคืนก่อนนอน ลูกจะกราบพระองค์ศีรษะจรดพื้นเหมือนเดิม แต่ลูกจะทูลต่อพระองค์ว่า “ลูกรักพระแม่ ลูกรักพระองค์ ขอบพระคุณสำหรับพระพรที่ได้ประทานให้แก่ลูกมากมาย” ☺

นี่คือสิ่งที่ลูกได้ค้นพบและอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ลูกตลอดระยะเวลา 1 ทศวรรษที่ผ่านมา ลูกอยากจะตะโกนบอกทั้งโลกว่า มนุษย์ทุกคนเกิดมาต้องเผชิญกับความทุกข์ แต่เมื่อไรต้องเจอความทุกข์ อย่าหันเข้าหาอบายมุขเพราะมันมีแต่จะฉุดเราลงนรก แต่หากเราหันหน้าเข้าหาพระ ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับพระองค์อย่างจริงๆจังๆ และมีความเชื่อใจพระองค์อย่างสุดหัวใจ พระองค์จะประทานอัศจรรย์ให้แก่ชีวิตของเราอย่างที่เราเองก็คาดไม่ถึง **พระองค์คือขุมทรัพย์อันล้ำค่าสำหรับผู้ที่ค้นพบพระองค์** ล้ำค่าเกินกว่าจะมีศัพท์ใดๆมาอธิบายได้

ลูกเองเพิ่งมีอายุ 10 ขวบในการเป็นลูกของพระองค์ ลูกได้ปวารณาตัวเองต่อพระองค์แล้วว่า ลูกจะใช้ชีวิตส่วนที่เหลือบนโลกนี้เพื่อค้นหาต่อว่า พระองค์ทรงต้องการให้ลูกรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์อย่างไร และลูกก็จะรับใช้พระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจจนกว่าชีวิตจะหาไม่

ลูกจะขอมีชีวิตโดยบอกกับตัวเองทุกลมหายใจว่า “Jesus’ life matters!”

ลูกรักพระองค์ที่สุดพระเจ้าข้า ☺

“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อ และไม่สงสัย ท่านจะทำได้ทุกสิ่งไม่เพียงแต่สิ่งที่เกิดขึ้นกับต้นมะเดื่อเทศต้นนี้เท่านั้น ถ้าท่านบอกภูเขาลูกนี้ว่า ‘จงยกตัวขึ้น และทิ้งตัวลงไปในทะเลเถิด’ ก็จะเป็นเช่นนั้น และทุกสิ่งที่ท่านจะอธิษฐานภาวนาขอด้วยความเชื่อท่านก็จะได้รับ” มัทธิว 21 : 21-22

อาแมน

ลูกของพระ: องค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 180

The Pencil Parable

นิทานเรื่องดินสอ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่ออาทิตย์ก่อน ดึกมากแล้ว ลูกกำลังจะเข้านอน และนึกได้ว่าไม่ได้เปิดอีเมล์อ่านหลายวัน จึงเปิดอ่านเมล์ก่อนไปนอน ปรากฏว่ามีอีเมล์ฉบับหนึ่ง ส่งมาจากเพื่อนรุ่นพี่ที่เป็น Senior Fulbright Scholar เจ้าของวาทะ “Spinning Donut” ที่ลูกชื่นชอบจนเขียนเป็นบทสวดถวายพระองค์เมื่อปีที่ผ่านมา พี่ผู้นี้เป็นคริสตชนที่มีจิตใจรักพระมาก และเธอเป็นนักปราชญ์ในสายตาของลูก ทุกครั้งที่ลูกได้รับเมล์จากเธอ ลูกจะได้เรียนรู้อะไรใหม่ๆ เป็นอาหารเสริมของสมองเสมอๆ

เธอบอกลูกว่า ตั้งแต่ปีใหม่งานเธอยุ่งมาก และเธอเพิ่งจะมีโอกาสได้เปิดดูซองส.ค.ส. และของขวัญที่เพื่อนๆ ส่งให้เธอ และหนึ่งในนั้นคือ ปฏิทินของลูก เธอขอโทษที่เขียนมาขอบคุณลูกช้าไปเกือบเดือน และบรรยายถึงความรู้สึกของเธอในการเห็นคริสตชนคนหนึ่งที่นำเอาศิลปะถวายเกียรติแด่พระ และจบลงด้วย “นิทานเรื่องดินสอ” หรือ “The Pencil Parable”

ลูกอ่านเมล์ของพี่คนนี้ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ด้วยความขอบคุณและได้ตอบกลับไปด้วยความตื่นเต้นว่า ลูกคิดว่าคำพูดของเธอนั้นเป็น “การสื่อ” ของพระผ่านเธอมายังลูก เพื่อให้ลูกมีกำลังใจในการรับใช้และถวายเกียรติแด่พระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำต่อๆ ไป และลูกยังได้ขออนุญาตเธอนำ “นิทานเรื่องดินสอ” ที่เธอมอบให้ลูกมาเขียนเป็นบทสวดถวายแด่พระองค์ ซึ่งเธอก็ตอบตกลงด้วยความยินดี

ลูกจึงขอนำนิทานเรื่องนี้มาเป็นบทสวดถวายเกียรติแด่พระองค์พระเจ้าข้า

ในตอนต้น ผู้สร้างดินสอบอกกับดินสอว่า

“มี 5 สิ่งที่เจ้าควรทราบก่อนเราส่งเจ้าไปยังโลก เจ้าจงจำให้ดีและเจ้าจะเป็นดินสอที่ดีที่สุด”

First: You will be able to do many great things, but only if you allow yourself to be held in **Someone’s** hand.

ข้อแรก เจ้าจะสามารถบันดาลให้สิ่งยิ่งใหญ่เกิดขึ้นได้มากมาย ถ้าเจ้ายอมให้ตัวเองอยู่ในมือของ**ใคร**คนหนึ่ง

Second: You will experience a painful sharpening from time to time, but this is required if you are to become a better pencil.

ข้อที่สอง เจ้าจะต้องประสบกับความเจ็บปวดจากการถูกเหลาบ้างบางครั้งบางคราว แต่นี่เป็นสิ่งจำเป็นถ้าเจ้าจะได้เป็นดินสอที่มีคุณภาพ

Third: You have the ability to correct any mistakes you might make.

ข้อที่สาม เจ้าจะมีความสามารถในการแก้ไขความผิดที่ท่านได้กระทำโดยตัวท่านเอง

Fourth The most important part of you will always be what's inside.

ข้อที่สี่ ส่วนที่สำคัญที่สุดของเจ้าจะอยู่ภายในตัวเจ้าเสมอ

และ

Fifth: No matter what the condition, you must continue to write. You must always leave a clear, legible mark no matter how difficult the situation.

ข้อที่ห้า ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เจ้าจะต้องทำหน้าที่ของเจ้าคือการเขียนอย่างต่อเนื่อง เจ้าจะต้องทิ้งร่องรอยแห่งความชัดเจนไว้เสมอ ไม่ว่าสถานการณ์จะลำบากเพียงไร

ดินสอเข้าใจทุกอย่างที่ผู้สร้างสั่งสอนและสัญญาว่าจะปฏิบัติตามนี้ ก่อนจะถูกบรรจุลงในกล่อง **ตอนนี้ลองสมมติตัวเราเองเป็นดินสอ และคอยจดจำคำสั่งสอนเหล่านี้ แล้วเราจะเป็นคนดีอย่างไม่ต่างพร้อยเลย**

One: You will be able to do many great things, but only if you allow yourself to be held in God's hand. And allow other human beings to access you for the many gifts you possess.

ข้อแรก ท่านจะสามารถทำสิ่งยิ่งใหญ่ได้มากมายในชีวิต แต่เฉพาะเมื่อท่านยอมวางตัวท่านในอุ้งพระหัตถ์ของพระเจ้าเท่านั้น และท่านต้องแบ่งปันพระพรที่ได้รับแก่ผู้อื่นด้วย

Two: You will experience a painful sharpening from time to time, by going through various problems, but you'll need it to become a stronger person.

ข้อที่สอง ท่านจะประสบกับความเจ็บปวดจาก "การถูกเหลา" โดยผ่านปัญหาต่างๆ มากมายในชีวิต แต่ประสบการณ์เช่นนี้ จะทำให้ท่านเป็นคนเข้มแข็งยิ่งขึ้น

Three: You will be able to correct mistakes you might make or grow through them.

ข้อที่สาม ท่านจะสามารถแก้ไขความผิดที่ท่านได้กระทำลงไป หรือท่านอาจเติบโตจากความผิดนั้น

Four: The most important part of you will always be what's on the inside.

ข้อที่สี่ ส่วนที่สำคัญที่สุดของท่านจะเป็นสิ่งที่อยู่ข้างในของท่านเสมอ

และ

Five: On every surface you walk, you must leave your mark. No matter what the situation, you must continue to serve God in everything.

ข้อที่ห้า ทุกย่างก้าวในชีวิตท่าน จงฝากรอยจารึกไว้ ไม่ว่าเหตุการณ์หรือสถานการณ์จะเป็นอย่างไร ท่านต้องรับใช้และถวายเกียรติแด่พระเจ้าในทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านทำ

Everyone is like a pencil...created by the Maker for a unique and special purpose.

By understanding and remembering, let us proceed with our life on this earth having a meaningful purpose in our heart and a relationship with God daily.

You were made to do Great Things!

มนุษย์ทุกๆ คนก็เปรียบเสมือนหนึ่งเป็นดินสอที่ถูกสร้างโดยผู้สร้าง เพื่อวัตถุประสงค์ที่เป็นเอกลักษณ์และพิเศษสำหรับแต่ละบุคคล โดยการเข้าใจและจดจำ ให้เราทั้งหลายดำเนินชีวิตบนโลกนี้อย่างมีความหมายในหัวใจ โดยการเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าทุกๆ วัน

ท่านถูกสร้างมาเพื่อทำสิ่งใหญ่โตได้มากมาย !

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอก้มกราบ ณ พระบาทของพระองค์ ถวายตนเป็นดินสอแท่งเล็กๆ ในพระหัตถ์ของพระองค์ และขอถวายชีวิต ไม่ว่าในการเขียนหรือวาดภาพ หรือทำอะไรก็แล้วแต่ ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ และขอทูลเพิ่มเติมต่อพระองค์ว่า ขอพระองค์โปรดประทานพระพรให้แก่ลูก เพื่อให้ลูกตระหนักเสมอว่าสิ่งที่ลูกเขียน สิ่งที่ลูกวาด และสิ่งที่ลูกทำทั้งหมดในชีวิตนั้น หาใช่มาจากสติปัญญาของลูกเองไม่ แต่เป็นเพราะพระปรีชาญาณของพระองค์ที่ประทานผ่านมาให้ลูกต่างหาก โดยลูกจะขอจำพระวาจาดังต่อไปนี้ของพระองค์ตลอดชีวิตของลูกพระเจ้าข้า

“จงจำใส่ใจ อย่าลืมพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน อย่าละเลยที่จะปฏิบัติตามบทบัญญัติ กฎเกณฑ์และข้อกำหนดที่ข้าพเจ้ามอบให้ท่านในวันนี้ เมื่อท่านได้กินจนอิ่ม และสร้างบ้านเรือนสวยงามเข้าอยู่อาศัย เมื่อฝูงโคและฝูงแพะแกะของท่านมีจำนวนมากขึ้น เมื่อท่านมีเงินทองและข้าวของอื่นๆ มากมายขึ้นแล้ว อย่ามีใจหยิ่งผยองจนลืมพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน” ฉธบ. 8: 11-14

“อย่าคิดว่า ท่านมั่งคั่งขึ้นมาได้เพราะกำลังความสามารถของท่าน แต่จงระลึกว่าพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่านประทานพละกำลังให้ท่านมั่งคั่ง” ฉธบ. 8: 17-18

ลูกจะไม่ลืม พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 181

ศูนย์บรรเทาใจ...ครบ 8 ปี

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันที่ 9 ม.ค. 2007 ที่ผ่านมา เป็นวันครบรอบ 8 ปีที่ศูนย์บรรเทาใจ (HOT LINE) ได้เปิดดำเนินการรับโทรศัพท์เพื่อบรรเทาใจแก่ผู้ที่มีความทุกข์ใจ แต่ไม่ทราบจะพึ่งใคร แต่เนื่องจากเดือน ม.ค.ปีนี้ ลูกไม่ว่างตลอด จึงได้เลื่อนมาฉลองในเดือนก.พ. พวกเราฉลองอย่างเรียบง่าย โดยยึดสิ่งที่สำคัญที่สุดเป็นหลัก นั่นคือ ขอให้คุณพ่อจิตตาธิการประกอบพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณ เพื่อเป็นการขอพรจากพระเป็นเจ้าในสิ่งที่พวกเราทำอยู่นี้ จากนั้นบรรดาอาสาสมัครพร้อมด้วยอาจารย์ที่ปรึกษาก็ไปรับประทานอาหารเที่ยง พร้อมการละเล่นเล็กๆ น้อยๆ และจับฉลาก ควบคู่กับการแบ่งปันถึงประสบการณ์การเป็นอาสาสมัครที่บ้านของลูก ดังเช่นที่ได้ปฏิบัติกันมาทุกปี

มีอาสาสมัครคนหนึ่ง เธอเป็นนางพยาบาลอาวุโสที่โรงพยาบาลเก่าแก่แห่งหนึ่ง และเป็นอาสาสมัครของศูนย์เรามา 5 ปีแล้ว เธอถามลูกในช่วงแบ่งปันว่า การทำงานในลักษณะเช่นนี้ ช่วง 8 ปีที่ผ่านมา แน่นอนลูกย่อมต้องประสบปัญหาและเผชิญอุปสรรคต่างๆ แต่ทำไมลูกจึงยังปฏิบัติหน้าที่อยู่อย่างต่อเนื่อง มีอะไรเป็นแรงบันดาลใจให้ลูกทำเช่นนี้ได้ และลูกเคยท้อใจไหม?

ลูกตอบเธอทันทีว่า “พูดจากใจจริง ก่อนนี้มีบ่อยครั้งมากที่ปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นทำให้พี่เกิดความน้อยใจ เสียใจ และก็พาลท้อใจ แต่ชีวิตพี่ต้องต่อสู้กับอะไรต่อมิอะไรมาเยอะแล้ว พี่จึงไม่ยอมแพ้ต่ออุปสรรคง่ายๆ ต่อมา พระเจ้าประทานพระพรให้พี่ได้ค้นพบสูตรอัศจรรย์ในการดำรงชีวิตแบบที่คริสตชนควรจะเป็น พี่ก็เลยวิ่งฉิวจากนั้นมา และไม่เหลียวหลังหรือแลซ้ายแลขวา มองอุปสรรคหรือปัญหารอบข้างอีกเลย”

ตอนนี้ ทุกคนรีบมาล้อมวงลูก อยากทราบว่า “สูตรอัศจรรย์” ที่ลูกพูดถึงคืออะไร **“คือการทำทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตเรา เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าเท่านั้น ไม่ใช่เพื่อเหตุผลอื่นใดทั้งนั้น”** “พูดง่าย ฟังง่าย แต่คงทำไม่ง่ายนะคะ” น้องอาสาสมัครอีกคนพูดขึ้นบ้าง “ใช่เลยแหละ” ลูกตอบ “แต่เราต้องฝึกจิตของเราให้เข้มแข็ง เราจึงจะทำเช่นนั้นได้ และเราจะทำเช่นนั้นได้จริงๆ ถ้าเราขอให้พระจิตเจ้าทรงช่วยโดยการสวดภาวนา ขอให้พระองค์ประทานสติปัญญาและพลังแก่เราทุกๆ วัน และน้องเอ๋ย เมื่อไรที่เราฝึกจิตให้เห็นพระเจ้าเป็น ‘sole factor’ ในการทำทุกสิ่งอย่างในชีวิตเราได้แล้ว มุมมองในชีวิตจะเปลี่ยนแปลงไปทันที หัวใจของเราจะเปรียบเหมือนถูกครอบด้วยเกราะแก้ววิเศษ ยามใดที่มีใครยิงธนู หรือโยนคบเพลิง หรือขว้างก้อนหินใส่เรา อาวุธเหล่านี้จะแตะไม่ถึงหัวใจของเราเลย หัวใจของเราก็จะไม่บอบช้ำ ไม่เจ็บปวด เราจะสามารถมองเห็นอะไรต่อมิอะไรที่วิ่งเข้ามาได้อย่างชัดเจน แต่ด้วยความเยือกเย็นและนิ่งสงบ ในที่สุดอะไรต่อมิอะไรที่ถาโถมเข้ามาหาเรา แต่แตะไม่ถึงใจของเรา ก็จะเด้งกลับไปเองแหละ” ลูกเล่าเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ในยุคอัศวินสมัยก่อนในยุโรป เพื่อให้น้องๆ อาสาสมัครเห็นภาพพจน์ได้ชัดเจนขึ้น

“เมื่อกี้นี้ พี่พูดถึงการสวดภาวนาขอให้พระจิตเจ้าช่วยทุกวัน การสวดภาวนาช่วยพี่จริงๆ เหรอ?” น้องอาสาสมัครอีกคนถามด้วยความสงสัย

“จริงทีเดียวเลยแหละ ก่อนนี้พี่เคยอ่านเกี่ยวกับพลังที่เกิดจากการสวดภาวนา แต่พี่ก็ยังไม่ค่อยเข้าใจ แต่เดี๋ยวนี้ พี่ปฏิบัติด้วยตนเองและประสบกับตัวเองมาแล้ว การสวดภาวนาเป็นบ่อเกิดของอัศจรรย์ทั้งปวงเลยแหละ พี่เองไม่มีความสามารถในการอธิบายเป็นภาษาเขียนที่เป็นวิชาการ หรือภาษาทางเทวศาสตร์ได้ แต่พี่รู้สึกจากใจว่าการสวดภาวนาเป็นการ ‘connect’ เรากับพระเจ้า เป็น two-way communication พระสังฆราชองค์หนึ่งที่พี่เคารพรักมากได้เทศน์สอนเมื่อเร็วๆ นี้ว่า ‘การสวดภาวนาเป็นประจำก่อให้เกิดความหวานในใจ’ เป็นประโยคที่ผู้ฝึกปฏิบัติจะเข้าใจทันทีนอกจากนี้ พี่ยังได้รับพลังมหาศาลจากพระเจ้าในการรับใช้พระองค์ผ่านการสวดภาวนาประจำทุกๆ วันนี้แหละ”

วันนั้น น้องๆ อาสาสมัครต่างบอกว่าดีใจที่ได้ทราบเคล็ดลับข้อนี้จากลูก และจะลองกลับไปฝึกปฏิบัติดู

คืนนั้น ก่อนนอน ลูกคุกเข่าต่อหน้าพระแท่น ลูกขออนุญาตสวดต่อพระองค์จากใจของลูกถึงความรู้สึกของลูกเกี่ยวกับการสวดภาวนาเป็นภาษาอังกฤษดังนี้ว่า

“O Lord! O how I love You and how grateful I am to You!

When I pray to You, sometimes I lose myself. This is no me. This is only You! I no longer exist. Your presence would consume my whole being. It’s immensely powerful. I would feel completely immersed in Your being. I would feel the sweetness of Your love, the magnitude of Your soothing power, and the power of Your energy. By the time I finish my prayers, I would feel ecstatic, with my heart totally cleansed and fully absorbed with only Your love. My battery would be fully recharged, ready for another day to serve You. Nothing else matters. This is a daily miracle that You grant me. I love You, my Lord; and I’m grateful to You with all my heart. Amen.”

ลูกรักพระองค์ พระเจ้าข้า ! ☺

“เราประกาศถึงพระคริสตเจ้าพระองค์นี้ โดยเตือนและสอนทุกคนให้มีความรู้ทุกอย่าง เพื่อให้แต่ละคนดีพร้อม เดชะพระคริสตเจ้า ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงตรากตรำทำงานและต่อสู้ด้วยพลังที่มาจากพระองค์ พลังนี้กำลังมีอำนาจผลักดันให้ข้าพเจ้าทำงานอย่างเข้มแข็ง” โคโลสี 1: 28-29

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 182

บทสวดวันเกิด

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อตอนลูกยังเด็กๆ ลูกรู้สึกว่าพี่ๆที่อยู่ชั้น ม.7 ม.8 ในสมัยนั้น “แก่” จังเลย แต่พอตัวเองถึงวัยนั้นก็ไม่รู้สึกว่าตัวเองจะแก่อะไร ต่อมาอีกสักพัก เมื่อวัยขึ้นเลข 3 ลูกจำได้ว่า มีความรู้สึกเริ่มตกใจ ลูกถามเพื่อนๆ ผู้หญิงหลายคนก็ได้รับคำตอบเช่นเดียวกัน ว่าวัยที่ขึ้นด้วยเลข 3 นั้นก่อให้เกิดความกังวลใจว่า เอ๊ะ! นี่เรากำลังจะเลยวัย “ใส” ไปแล้ว เมื่อเลข 3 ผ่านไป จนขึ้นเลข 4 คราวนี้รู้สึก panic เลยทีเดียวเพราะพวกปากคะนองมีการเปรียบเทียบสตรีวัยเลข 4 ขึ้นไปต่างๆนานา ทีนี้เมื่อวัยมาถึงเลข 5 สิ่งอัศจรรย์ก็เกิดขึ้น แทนที่จะรู้สึกตื่นตระหนกกว่าเดิมว่าบัดนี้ เรากำลังย่างเข้าสู่วัยเอ๊าะๆของวัยชราแล้ว ลูกกลับรู้สึกนิ่งเฉยต่อวัยครึ่งศตวรรษนี้ มิหนำซ้ำลูกจำได้ว่า ลูกกลับต้อนรับวัยใหม่นี้ด้วยความยินดีปรีดาในหัวใจ บรรดาตีนกาตีนเป็ดที่เริ่มผลุบโผล่ขึ้นบนใบหน้า มิได้สร้างความกังวลใจให้แกลูกอีกต่อไป เพราะในขณะนั้นหัวใจของลูกมีความอิ่มเอมเต็มด้วยความรักของพระองค์และพระแม่ ลูกมิต้องกลัวอะไรอีกแล้ว ลูกเขียนบทสวดถวายต่อพระองค์เกี่ยวกับเรื่องนี้ มีใจความตอนหนึ่งว่า

“ขอพระองค์ทรงโปรดประทานความสวยงาม แก่จิตวิญญาณของลูก ขอให้จิตใจของลูกไม่โรยราไปตามสังขาร ตรงกันข้าม ขอให้จิตใจของลูกเต็มไปด้วยความรัก ความอ่อนโยน ความเมตตา หากสังขารของลูกต้องร่วงโรยไปตามวัย ขอให้สิ่งที่ยังคงอยู่นั้น เป็นความงามของจิตใจที่เพิ่มพูนพร้อมกับวัย ขอพระองค์ทรงช่วยให้ลูกไม่กลัวต่อความชรา แต่ตรงกันข้ามขอให้ลูกย่างก้าวสู่ชีวิตต่อไป ด้วยความรู้สึกยินดีและพร้อมที่จะรับใช้พระองค์ด้วยความอิ่มเอิบในดวงใจว่าด้วยความเชื่อในพระองค์ ทุกๆ วันลูกสามารถเป็นผู้หญิงที่เพรียบพร้อมไปด้วยความงาม และมีค่าสำหรับพระองค์เสมอ”

มาบัดนี้ ลูกกำลังย่างก้าวเข้าสู่อีกวัยหนึ่ง คือใกล้วัย 30 x 2 ลูกขอสวดเพิ่มเติมต่อพระองค์ดังนี้ว่า

1. “ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขอพระองค์โปรดประทานพระพรให้ความเชื่อของลูกที่มีต่อพระองค์ เป็นความเชื่อที่ใสสะอาดบริสุทธิ์ เปรียบประดุจความเชื่อของเด็กน้อยวัย 3 ขวบที่วางมือน้อยของตนในมือพ่อยามข้ามถนนด้วยความไว้วางใจในความปลอดภัย จนหลับตาและกระโดดโลดเต้นไปจนถึงอีกฝั่งถนนหนึ่ง

2. ขอให้ลูกเป็นลูกน้อยที่ไม่รู้จักโตของพระองค์ เป็นลูกที่มีความสุขในพระหรรษทานของพระองค์ในทุกๆสิ่ง แม้ว่าบางครั้ง สิ่งนั้นจะเป็นความผิดหวังก็ตาม!

3. ขอให้ลูกเข้าใจและยอมรับอย่างสนิทใจว่าทุกครั้งที่เกิดความเจ็บปวดในชีวิต นั่นคือการ “ถูกเหลา” ของลูก

4. ขอให้ชีวิตที่เหลือของลูกเป็นเสมือนดินสอในพระหัตถ์ของพระองค์ ที่พระองค์จะทรงขีดเขียนเป็นรูปหรือตัวหนังสืออะไรก็ได้ตามแต่พระทัยของพระองค์

5. ขอให้ลูกสำนึกและตระหนักใจใจตลอดเวลาว่าสิ่งต่างๆที่ลูกมีและได้อยู่ในทุกวันนี้ เป็นพระพรของพระองค์ทั้ง

สิ้น มิใช่เพราะเกิดจากความเก่งของลูก หรือฟลุ้ค หรือความโชคดีเลย

6. ในโลกที่สับสนอลหม่านเช่นนี้ ขอพระองค์โปรดประทานความสุขุมเยือกเย็นแก่ลูก เพื่อลูกจะสามารถรับสิ่งที่ลูกไม่สามารถแก้ไขได้ ความกล้าหาญเพื่อลูกจะกล้าเปลี่ยนสิ่งที่ลูกสามารถจะเปลี่ยนได้ และความเฉลียวฉลาดในการทราบความแตกต่าง

7. ยามที่ลูกถูกตบแก้มซ้าย แทนที่ลูกจะจับข้อแขนของผู้ทำร้ายลูก และชกไปที่พุงเขาเป็นการโต้ตอบ ขอพระองค์โปรดประทานพลังอันเข้มแข็งแก่ดวงใจของลูกในการยืนเฉย และไม่โต้ตอบ แม้จะถูกผู้ทำร้ายสบประมาทว่าเป็นคนขี้ขลาดไม่กล้าสู้ก็ตาม

8. ขอให้ลูกเป็นแม่ที่ดีของลูกๆ นายที่ดีของลูกน้อง เพื่อนที่ดีของเพื่อนๆ พลเมืองที่ดีของประเทศชาติ และเป็นลูกที่ดีของพระองค์ โดยเป็นจากใจจริง ไม่ใช่เกิดจากการแสร้งทำ

9. ขอให้ลูกเข้าใจและรับสัจธรรมของชีวิตได้ว่า แม้เราจะสว. (สูงวัย) ขึ้นทุกวันๆ แต่เราก็สามารถเป็นสว.ที่สง่างามได้ โดยมีพระองค์เป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต

10. ในชีวิตที่เหลือของลูก ขอให้ลูกเป็นสว.ที่เป็นลูกของพระองค์ที่โง่เขลาเบาปัญญาไม่เข้าใจและไม่สนใจต่อสิ่งต่างๆรอบตัวลูก อันจะทำให้ลูกวอกแวกและถูกบั่นทอนจิตใจในความตั้งใจอันแน่วแน่ที่จะทำทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตประจำวันเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์เท่านั้นเทอญ

“จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเจ้า และทั้งสิ้นที่อยู่ภายในข้า จงถวายสาธุการแด่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์” สดุดี 103 : 1

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 183
การให้อภัย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า การเป็นลูกที่ดีของพระองค์นั้น นอกจากจะต้องดำรงชีวิตโดยมีพระองค์เป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่างของชีวิตแล้ว ในเทศกาลสำคัญๆ เราควรจะทำอะไรเป็นพิเศษเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ เป็นการแสดงถึงความรักของลูกที่มีต่อพ่อของตน และในช่วงเทศกาลมหาพรตซึ่งเป็นช่วงแห่งความศักดิ์สิทธิ์ นอกจากไปวัด เดินรูป 14 ภาค อดเนื้ออดอาหารแล้ว เราควรทำอะไรเพิ่มอีกสักอย่าง เพื่อเป็นการแสดงว่าพวกเราซึ่งเป็นลูกของพระองค์ มีความกตัญญูต่อพระองค์ และซาบซึ้งในการพลีชีพของพระองค์เพื่อพวกเรา เรามาให้อภัยกันดีไหม? ให้อภัยจากใจจริงแด่ผู้ที่ทำให้เราเจ็บช้ำน้ำใจ และเราไม่สามารถให้อภัยแก่เขาได้ แต่เรากำลังจะให้อภัยกันเพื่อเป็นการตอบแทนต่อพระองค์ในการเสียสละอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ คิดดูซิ หากคนเป็นล้านๆคนต่างให้อภัยซึ่งกันและกันในเทศกาลมหาพรตนี้ อะไรจะเกิดขึ้นกับโลกของเรา? และถ้าเป็นเช่นนั้นได้ พระองค์จะทรงพอพระทัยเพียงใด พระองค์ก็คงจะแย้มสรวลมองลงมายังโลกวุ่นๆใบนี้อย่างสุขพระทัย

เมื่อเร็วๆนี้ มาแมร์โรงเรียนเก่าของลูกได้ส่งคำกลอนเป็นภาษาอังกฤษมาให้ลูกช่วยแปลเป็นภาษาไทย ลูกจึงถือโอกาสนี้ถวายคำกลอนทั้งสองภาษานี้เป็นบทสวดแด่พระองค์พระเจ้าข้า

FORGIVENESS

Forgiveness is a journey of the heart.
We don't reach our destination in one giant stride,
By somehow willing ourselves there,
Rather, we make a humble beginning,
Setting the compass of our soul in the direction of forgiveness
We don't forgive in order to be generous to the person who offended us.
We don't forgive
Because it's the "right" thing to do.
We forgive in order to set things right within our own heart.
Holding a grudge holds us prisoner to the past.
Forgiveness frees us to accept the injustices of life

And then we move on.

From : Finding the Serenity of Acceptance

By Lisa O. Engelhardt

การให้อภัย

การให้อภัยเป็นการเดินทางของหัวใจ
เราจะไม่ก้าวกระโดดก้าวเดียวในการถึงจุดหมายปลายทาง
เพียงเพราะเราปรารถนาจะทำเช่นนั้น
แต่เราจะเริ่มการเดินทางอย่างสุภาพถ่อมตน
โดยการตั้งเข็มทิศให้จิตวิญญาณ
หันไปทางทิศของการให้อภัย
เราให้อภัยไม่ใช่เพื่อแสดงความใจกว้าง
ต่อผู้ที่ทำผิดต่อเรา
เราให้อภัย
ไม่ใช่เพราะเป็นสิ่ง “ถูกต้อง” ที่ต้องทำ
แต่เราให้อภัย
เพื่อปรับสภาพความถูกต้องภายในหัวใจของเราเอง
ความโกรธแค้นทำให้เราถูกจองจำโดยอดีต
การให้อภัยปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระ
เพื่อการสามารถรับความอยุติธรรมของชีวิตได้
แล้วเรา.....ก็จะสามารถดำเนินชีวิตต่อไป

ลูกผ่านประสบการณ์นี้มาแล้ว และคิดว่านอกจากเราจะให้อภัยเพื่อปลดปล่อยตนเองจากโซ่ตรวนนั้น แต่เราให้อภัยเพื่อเป็นการถวายเกียรติและตอบแทนพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ การให้อภัยของเราก็จะมีคุณค่ายิ่งขึ้น

ลูกรักพระองค์พระเจ้าข้า

“ท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กันเหมือนดั่งที่พระเจ้าได้ทรงโปรดให้อภัยโทษแก่ท่านในพระคริสต์นั้น” เอเฟซัส 4 : 32

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 184

ยังจำได้ไหม.....

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เขาว่ากันว่าอาการอย่างหนึ่งของผู้ที่จะใกล้เป็นสว. (สูงวัย) คือ การชอบรำลึกถึงความหลังต่างๆ และมักจะชอบเล่าเรื่องเมื่อกาลครั้งหนึ่ง...ให้ลูกหลานฟังอยู่เรื่อยๆ ลูกๆ ของลูกก็ชอบเย้าแหย่ลูกว่า “เอาอีกละ หม่ำมี้เล่าเรื่องนี้ให้ฟังเป็นครั้งที่...อีกละ” ก็จริงๆ ของลูกๆ เขา เรื่องบางเรื่อง เราเล่าแล้วก็มีความสุข ก็เล่ามันอยู่นั่นแหละ จนลูกๆ เขาจำได้แม่นยำว่าเราจะเล่าอะไรต่อไป แล้วเราก็ยังต้องเล่าต่อจนจบ ท่ามกลางเสียงหัวร่อร่าของลูกๆ

เมื่อปลายเดือนที่แล้ว หลังจากงานฉลองวันเกิดของลูกที่เพื่อนๆ ช่วยกันร้องเพลง 30 (x2) ยังแจ๋ว ให้อย่างสนุกสนานผ่านพ้นไป ลูกก็รู้สึกว่า ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว ก็เลยมองย้อนหลังถึงชีวิตในหลายทศวรรษที่ผ่านมา พลันในใจคิดถึงวิถีชีวิตเมื่อครั้งคำว่าสว.ยังเป็นเรื่องไกลตัวเหลือเกินและเห็นชีวิตของพวกเราคนไทยในสมัยก่อนที่แตกต่างกับปัจจุบันราวฟ้ากับดิน

ยังจำได้ไหม... ถึงสมัยที่กางเกงที่ขาดวิ่นและมีรอยปะเป็นอาภรณ์ของคนยากจนที่ไม่มีเงินจะซื้อกางเกงตัวใหม่ แต่สมัยนี้ กางเกง (ยีนส์) ที่ขาดวิ่นและมีรอยปุปะเป็นเครื่องแต่งกายที่ทันสมัยและเท่สุดๆ ของพวกผู้ดีมีเงินที่คิดว่าตัวเองทันสมัย

ยังจำได้ไหม... ถึงสมัยที่เมืองไทยยังไม่มีคำว่า “กิ๊ก” ในภาษาไทยของเรา เหมือนในปัจจุบันที่ทำให้ผู้ที่ประพฤติไม่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรมตลอดจนศีลธรรมและจริยธรรมอันดีงามของไทย กลายเป็น “สิ่งน่ารัก” ที่ผู้คนในสังคมปัจจุบันยอมรับอย่างหน้าตาเฉย ซ้ำยังภูมิใจว่าตนมีอีกด้วย

ยังจำได้ไหม... ถึงสมัยที่โทรศัพท์แต่ละหมายเลขมีค่ามากกว่าทอง ใครที่ต้องการมีโทรศัพท์ต้องจ่ายทั้งใต้โต๊ะ บนโต๊ะ และต้องมีเส้น (ก๋วยจั๊บ) จึงจะได้มาสักเบอร์หนึ่ง เวลาได้มา ความรู้สึกจะดีใจเหมือนถูกหวย! สมัยนี้ อยากได้โทรศัพท์ ทั้งลดแลกแจกแถม ยิ่งถ้าต้องการหลายหมายเลข เซลล์ของเจ้าของเครือข่ายแทบจะกราบเท้าเรา ☺

ยังจำได้ไหม... ถึงสมัยที่การขอทำพาสปอร์ตช่างยากเย็นแสนเข็ญ พอๆ กับการขอโทรศัพท์ ต้องผ่านการตรวจสอบของสันติบาล ราวกับเราเป็นผู้ร้ายข้ามแดน ต้องจ่ายใต้โต๊ะ เหนือโต๊ะ และก็ต้องหาเส้น ... (อีกแล้ว)

สมัยนี้ คนไทยทุกคนมีสิทธิ์ทำพาสปอร์ตได้ด้วยความรวดเร็ว มีประสิทธิภาพ และไม่ต้องถูกปฏิบัติดั่งเช่นเป็นผู้ร้ายข้ามแดนอีกต่อไป

ยังจำได้ไหม... ถึงสมัยที่โลกนี้ยังไม่มีมือถือ โลกก็ยังหมุนได้ ธุรกิจก็ยังทำกันได้ หนุ่มๆ ก็ยังจีบสาวๆ ได้ แต่สมัยนี้ ลองหลับตานึกภาพชีวิตประจำวันสักหนึ่งวัน ที่ไม่พกมือถือติดตัวซิ...

. ยังจำได้ไหม... ถึงสมัยที่โลกนี้ยังไม่มี internet มนุษย์ต่างสื่อกันด้วยจดหมาย ต่อมาก็มี fax และ telex (ลูกขี้เกียจคิดถึงยุคที่คนขี่ม้าส่งจดหมายหรือใช้ควันในการสื่อสาร เกิดไม่ทัน) แต่สมัยนี้เป็นยุค internet อะไรต่อมิอะไรก็รวดเร็วทันใจไปเสียหมด อีกหน่อยงานอดิเรกในการสะสมแสตมป์คงจะอันตรธานไปจากโลกนี้ เพราะคนจะเลิกส่งจดหมายกันทั้งโลก (คิดไกลไปหรือเปล่าก็ไม่ทราบ)

ยังจำได้ไหม... ถึงสมัยที่ประเทศมหาอำนาจอันดับหนึ่งของโลก (ในปัจจุบัน ในอนาคต อาจตกอันดับ) เป็นประเทศที่ปลอดภัยที่สุด ประชาชนของประเทศใดที่ต้องการลี้ภัย ต้องไปหลบภัยที่นั่น แต่สมัยนี้ ตึกสูงๆ ในประเทศมหาอำนาจนี้เอง ยังถูกเครื่องบินบินชนจนต้องพังทลายลงมาในที่สุด ประชาชนอยู่ในประเทศของตนอย่างอกสั่นขวัญหาย กลัวผู้ก่อการร้ายจะโจมตีด้วยวิธีเหนือเมฆอีกเมื่อไรก็ไม่รู้

ยังจำได้ไหม... ยังจำได้ไหม... ยังจำได้ไหม...

โอ้โฮ ! ลูกสามารถคิดถึงวิถีชีวิตเมื่อสมัยก่อนที่เปรียบเทียบกับสมัยนี้แล้วต่างกันราวฟ้ากับดินอีกมากมายหลายเรื่อง สรุปก็คือ สิ่งต่างๆ ในโลกเราเปลี่ยนไปตามกาลเวลา และตามยุคสมัย อะไรที่เป็นสิ่งไม่ดีสมัยก่อน ในสภาพสังคมยุคนั้น ก็อาจกลับกลายเป็นสิ่งดีงามในยุคปัจจุบัน หรือ vise versa ได้ นี่คือโลกมนุษย์ ไม่มีอะไรแน่นอน ไม่มีอะไรคงทนถาวร ไม่มีอะไรเป็นสิ่งคงเส้นคงวา

แต่ ! มีสิ่งหนึ่งที่เป็นหลักในการดำรงชีวิตของมนุษย์ เป็นความจริงที่ศักดิ์สิทธิ์ ที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลย แม้ว่าเวลาจะล่วงเลยมาถึง 2000ปีแล้วก็ตาม คำสั่งสอนของพระเยซูเจ้า หรือพระวาจาของพระองค์นั่นเอง !

ลูกเองมีความสุขจากการอ่านพระวาจาของพระองค์ ทุกๆ ประโยคนอกเหนือจากความศักดิ์สิทธิ์แล้ว ยังเป็นหลักปรัชญาในการดำรงชีวิตของมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นชีวิตยุค 2000ปีก่อน หรือยุคปัจจุบัน ต่างกันก็ที่บริบทความเป็นอยู่ของมนุษย์ที่เราควรจะเข้าใจเท่านั้น ส่วนคุณค่า หลักปรัชญา และความศักดิ์สิทธิ์ของทุกพระวาจาของพระเยซูเจ้า ยังคงครบถ้วนและไม่เปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา ไม่ว่าจะกี่พันปี หรือตลอดนิรันดรจากนี้ไป

และลูกขอจบบทสวดนี้โดยถามตัวเองว่า ยังจำได้ไหมถึงชีวิตตัวลูกเองก่อนกลับใจมาเป็นลูกของพระองค์และในปัจจุบันที่ลูกมีชีวิตเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์?

ลูกขอก้มกราบ ณ พระบาทของพระองค์และขอถวายคำตอบเป็นคำตอบระหว่างลูกและพระองค์เท่านั้น

ลูกรักพระองค์พระเจ้าข้า ☺

“เพราะพระเจ้าทรงตักเตือนผู้ที่พระองค์ทรงรัก ดังบิดาตักเตือนบุตรผู้ที่เขาปีติชื่นชม มนุษย์ผู้ประสบปัญญาและผู้ได้ความเข้าใจ เป็นสุขจริงหนอ เพราะผลที่ได้จากปัญญาย่อมดีกว่าผลที่ได้จากเงิน” สุภาษิต 3: 12-14

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

ป.ล. เรียนคุณพ่อและเพื่อนๆ ที่รักทุกท่าน

ในวันจันทร์ที่ 30 เม.ย.นี้ เวลา 22.00-24.00น. ช่วยเปิดโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 5 ดูรายการพิเศษ “ซับน้ำตาชาวใต้” ผู้เขียนได้ถูกเชิญให้เป็นผู้แทนของนักธุรกิจคาทอลิกในประเทศไทย ร่วมเสวนากับผู้แทนอีก 4 ศาสนา ขอคุณพ่อและเพื่อนๆ ช่วยสวดทูลขอพระจิตเจ้าให้ประทับอยู่กับผู้เขียนและประทานพระพรให้ด้วยค่ะ

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 185

ขอพระให้รวย (ได้) !

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่ลูกเขียนบทสวดถวายแด่พระองค์มา บทนี้เป็นบทแรกที่เพื่อนๆ ที่ทราบว่าลูกจะเขียนอะไร ต่างรบเร้าขออ่านเร็วๆ และเป็นบทที่ลูกใช้เวลามากที่สุดตั้งหลายคืนในการเขียน เพราะลูกต้องอ่าน แล้วเขียน แล้วย่อความอ่านอีก ย่อความอีกๆ จากข้อมูล 160 กว่าหน้า ให้เหลือเพียง 4 หน้า แต่ต้องให้ได้ใจความครบถ้วน :O

ก่อนสงกรานต์ เพื่อนของลูก ผู้ที่ลูกเรียกเธอว่า “เพื่อนจิตวิญญาณ” เอาหนังสือให้ลูกอ่านเล่มหนึ่ง เธอบอกว่าเธออ่านแล้วนึกถึงลูก ว่าเหมือนชีวิตของลูกมาก เธอจึงอุตส่าห์ไปก๊อปปี้ทั้งเล่มมาให้ลูก (Bless her heart!)

ปรากฏว่าลูกเองอ่านแล้วก็วางไม่ลง ตั้งแต่บรรทัดแรกจนถึงบรรทัดสุดท้าย ลูกรำพึงกับตัวเองด้วยความตื่นเต้นว่า ฉันก็ทำแบบนี้ เหมือนฉันเป๊ะเลย...

ลูกจึงขอเขียนบทสวดบทนี้ เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์และเพื่อเป็นพยานคนที่ 2 ในบทความทั้งหมดนี้ พระเจ้าข้า

ผู้เขียนเป็นนักธุรกิจชาวอเมริกันผู้หนึ่งที่ประสบปัญหาทางธุรกิจจนถึงขั้นจะพึ่งศาลเพื่อประกาศตัวเองเป็นบุคคลล้มละลายตามกฎหมายของเขา พอดีเพื่อนคนหนึ่งบอกเขาว่า มีผู้หนึ่งที่จะช่วยเขาเรื่องการเงินได้ โดยไม่ต้องพึ่งศาล เขาตื่นเต้นมาก ถามเพื่อนคนนี้ว่าใครล่ะ เพื่อนตอบว่า “Jesus!” เขาก็ถามต่อว่า “How?” เพื่อนคนนี้ตอบว่าวิธีทั้งหมดอยู่ในพระคัมภีร์ ให้ไปค้นหาเอาเอง ถ้าเขาทำตามพระวาจาของพระเยซูเจ้าอย่างเคร่งครัด เขาก็จะหลุดพ้นจากปัญหาทางการเงินได้

ในช่วงเศรษฐกิจไทยประสบปัญหาต้มยำกุ้ง ลูกเองเพิ่งหลุดพ้นจากคดีอันไม่เป็นธรรมไม่นาน ซ้ำยังต้องตกอยู่ในสภาวะที่ต้องเลี้ยงดูลูก 4 คนตามลำพัง มีอยู่วันหนึ่ง ลูกบอกกับเพื่อนจิตวิญญาณผู้นี้ว่า ลูกไม่ไหวแล้ว ลูกจะยอมให้แบงก์มายึดทุกอย่าง ลูกเองจะขอไปรับใช้พระอย่างเดียว จะไปเป็นหญิงกวาดวัดก็ได้ (ประโยคนี้กลายเป็นประโยคอมตะระหว่างลูกกับเธอจนถึงทุกวันนี้) เธอบอกกับลูกว่า พระเจ้าทรงใช้แต่ละคนต่างกันตามความสามารถและกระแสเรียกของแต่ละคน เธอบอกต่อกับลูกว่า ลูกเป็นนักธุรกิจที่มีความสามารถ อย่าไปกวาดวัดเลย ให้ลูกรับใช้พระองค์โดยผ่านธุรกิจของลูกเถิด

ช่างเหมือนกันอะไรเช่นนี้

หลังจากที่รับทราบจากเพื่อนเช่นนั้น นักธุรกิจผู้นี้ตัดสินใจอ่านพระคัมภีร์เพื่อค้นหาคำตอบ เขาอ่านอย่างตั้งใจ อ่านอย่างค้นหาและอ่านอย่างซึมซับ และหลังจากใช้เวลาหนึ่งปีครึ่ง เขาก็ค้นพบคำตอบที่เขาแสวงหา เขาลงมือปฏิบัติตามทันที และก็ปรากฏว่า ธุรกิจของเขาค่อยๆ ฟื้นกลับมา และในที่สุด ฐานะของเขาก็กลับมามั่นคงเหมือนเดิม จนถึงทุกวันนี้ 10 ปีต่อมา เขาและภรรยาจึงเริ่มเขียนหนังสือเล่าแบ่งปันสิ่งที่เขาค้นพบและเป็นพยานถึงความเชื่อของเขาที่มีต่อพระองค์ หนังสือส่วนใหญ่จะถูกแจกฟรี

เหมือนกันอีก!

<u>คริสตชนรวยได้ไหม?</u>

คำตอบคือ ได้ ตัวโตๆ

คริสตชนส่วนใหญ่จะถูกสอนมาตลอดว่า ความรวยหรือความมั่งมีจะทำให้เราห่างเหินจากพระ เพราะฉะนั้นเลยมีความเข้าใจว่าความยากจนเป็นสิ่งที่จะทำให้เราใกล้ชิดกับพระมากขึ้น แต่ผู้เขียนคนนี้ค้นพบจากพระคัมภีร์ว่า หากเราร่ำรวยโดยปฏิบัติตนตามกฎเกณฑ์ของพระเจ้าแล้ว ก็ไม่เป็นสิ่งผิดแปลกเลย เพราะแท้จริงแล้ว พระเจ้าผู้ซึ่งเป็นผู้สร้างมนุษย์ทุกคนบนโลกนี้ ย่อมปรารถนาให้ลูกของพระองค์ที่ชอบธรรมทุกคน มีความเป็นอยู่ดี ประสบความสำเร็จในชีวิต

"...ทรงมอบพระบุตรเพื่อเราทุกคน แล้วพระองค์จะไม่ประทานทุกสิ่งให้เราพร้อมกับพระบุตรหรือ?" โรม 8: 32

"อับราฮัมมั่งมีมาก มีฝูงแกะและเงินทอง" ปฐก 13:

"แต่จงระลึกว่าพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่านประทานพละกำลังให้ท่านมั่งคั่ง
เพราะทรงปฏิบัติตามพันธสัญญาที่ได้ทรงสาบานไว้กับบรรพบุรุษของท่าน" ฉธบ 8:18

"พวกคนเที่ยงธรรมจะรับพระพร ทรัพย์ศฤงคารและความมั่งคั่งมีอยู่ในเรือนเขา" สดุดี 112:2-3

ลูกเองได้เคยเขียนเรื่อง "คนรวยแต่ไม่มีพระ VS คนมีพระแล้วค่อยรวย" เป็นบทสวดของฉันบทที่ 46 ถวายแด่พระองค์ใกล้เคียงกันมากเลย

<u>บทบัญญัติของพระเจ้าในการได้มาซึ่งความร่ำรวย</u>

บทบัญญัติที่สำคัญที่สุดในข้อนี้คือ **พระเจ้าต้องมาก่อนสิ่งอื่นใดในชีวิตเรา** คนจำนวนไม่น้อยที่รับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอด แต่มีสักกี่คนที่คิดถึงพระองค์ก่อนสิ่งอื่นใดในทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำในชีวิตประจำวัน

ในโลกปัจจุบัน ความสำเร็จในหน้าที่การงาน เงินทอง ชื่อเสียงเกียรติยศ เป็นสิ่งที่มนุษย์ต่างโหยหา บางคนยอมทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งเหล่านี้ ส่วนพระเจ้านั้นอยู่ที่ลำดับที่เท่าไรในชีวิตก็ไม่มีใครทราบได้

พระองค์ทรงตรัสไว้ว่า

"จงแสวงหาพระอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน
แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มทุกสิ่งเหล่านี้ให้" มัทธิว 6:33

"เรารักบรรดาผู้ที่รักเรา และบรรดาผู้ที่แสวงเราก็พบเรา ความมั่งคั่งและเกียรติอยู่กับเรา
ทั้งทรัพย์ศฤงคารที่ทนทานและความชอบธรรม" สุภาษิต 8:17-18

สำหรับลูกทุกวันนี้ตั้งแต่ตื่นจนหลับ ไม่ว่าจะทำอะไร ลูกจะคิดถึงพระองค์ก่อนเสมอ เพราะลูกถือว่าสำหรับลูกแล้ว

“You are the Captain of my fate, and Master of my soul.” เหมือนกับที่ผู้เขียนคนนี้เขียนไว้เลย

<u>ทางของพระหรือทางของเรา?</u>

ถ้าเราเลือกวิถีดำรงชีวิตโดยปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้า ไม่ใช่ตามใจของเราแล้ว พระองค์ก็จะทรงนำชีวิตเราและประทานพระพรให้เราเอง

“เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้สั่งสอนเจ้าเพื่อประโยชน์ของเจ้า ผู้นำเจ้าในทางที่เจ้าควรจะไป” อิสยาห์ 10:22

“พระพรของพระเจ้ากระทำให้มั่งคั่ง” สุภาษิต 10:22

พระวาจาบทหลังนี้เป็นบทที่ลูกติดอยู่ที่พระแท่นในโรงงานหนึ่งของลูก!

<u>พระเจ้าทรงต้องการให้เรากลับใจ</u>

ถ้าเราเลี้ยงจิตวิญญาณของเราด้วยพระวาจา ด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ทุกวัน เราก็จะมีจิตวิญญาณที่เข้มแข็ง และเมื่อเรามีจิตวิญญาณที่เข้มแข็งแล้ว ก็จะส่งผลให้เรามีปัญญา มีความสามารถในการนำมาซึ่งความสำเร็จในหน้าที่การงาน

“อย่าคล้อยตามความประพฤติของโลกนี้ แต่จงเปลี่ยนแปลงตนเองโดยการฟื้นฟูความคิดขึ้นใหม่ เพื่อจะได้รู้จักวินิจฉัยว่าสิ่งใดเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า สิ่งใดดีและสิ่งใดเป็นที่พอพระทัยอันสมบูรณ์พร้อมกับพระองค์” โรม 12:2

“จงมีจิตใจและความรู้สึกนึกคิดอย่างใหม่ จงสวมใส่สภาพมนุษย์ใหม่ ซึ่งพระเจ้าทรงเนรมิตให้เหมือนพระองค์มีความชอบธรรมและความศักดิ์สิทธิ์ที่มาจากความจริง” เอเฟซัส 4:23-24

<u>เราจะกลับใจได้อย่างไร</u>

ทุกคนอยากประสบความสำเร็จในชีวิต แต่มีสักกี่คนที่จะศึกษาพระวาจาและคำสั่งสอนของพระองค์และปฏิบัติตนตามนั้นอย่างจริงๆ จังๆ และอย่างจริงใจ

“อย่าให้หนังสือธรรมบัญญัติห่างเหินไปจากปากของเจ้า แต่เจ้าจงตรึกตรองตามนั้น ทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อเจ้าจะได้ระวังที่จะกระทำตามข้อความที่เขียนไว้นั้นทุกประการ แล้วเจ้าจะมีความจำเริญ และเจ้าจะสำเร็จผลเป็นอย่างดี” โยซูวา 1:8

เราต้อง 1. สวดภาวนาเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ 2. ศึกษาและไตร่ตรองถึงพระวาจาของพระองค์เป็นประจำอย่างสม่ำเสมอและ 3. ดำรงชีวิตตามพระวาจาและคำสั่งสอนของพระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำ

ลูกสวดภาวนาจนบางครั้งตื่นมากลางดึก สมองของลูกยังสวดสายประคำอยู่ ☺

ต้องขยันทำงาน

เราเคยได้ยินกันมาตลอดว่า พระเจ้าทรงช่วยคนที่ช่วยตัวเองเท่านั้น จริงๆ แล้ว มีพระวาจาหลายบทที่เน้นถึงประโยคนี้และเน้นให้มนุษย์ต้องขยัน

"ถ้าผู้ใดไม่อยากทำงานก็อย่ากิน" 2 เธสะโลนิกา 3:10

"ให้ทำงานอย่างสงบและหาเลี้ยงชีพด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนเอง" 2 เธสะโลนิกา 3:12

"มือที่หย่อนเป็นเหตุให้เกิดความยากจน แต่มือที่ขยันขันแข็งกระทำให้มั่งคั่ง" สุภาษิต 10:4

"มือของเจ้าจับทำงานอะไร จงกระทำการนั้นด้วยเต็มกำลังของเจ้า" ปัญญาจารย์ 9:10

ความสุขสมบูรณ์ในจิตใจและริมฝีปาก

คำสั่งสอนของพระองค์บวกกับความเชื่อของเราในพระองค์ที่ปราศจากเงื่อนไขใดๆ จะเป็นพระพรแก่เราในหน้าที่การงานและทุกสิ่งทุกอย่าง เราต้องวางใจในพระองค์ ขอบคุณพระองค์และสรรเสริญพระองค์แม้ในความทุกข์ยากลำบาก

"พระธรรมของพระเจ้าอยู่ในจิตใจของเขา และย่างเท้าของเขาจะไม่พลาด" สดุดี 37:31

"เพราะคนชอบธรรมจะไม่ถดถอย...เขาไม่กลัวข่าวร้าย จิตใจของเขายึดแน่น วางใจในพระเจ้า" สดุดี 112: 6-7

"พระเจ้าประเสริฐ ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งในวันยากลำบาก พระองค์ทรงรู้จักผู้ที่เข้ามาลี้ภัยอยู่ในพระองค์" นาฮูม 1:7

"อย่ากระวนกระวายใจถึงสิ่งใดเลย จงทูลพระเจ้าให้ทรงทราบถึงความปรารถนาทุกอย่างของท่านโดยคำอธิษฐาน การวอนขอ พร้อมด้วยการขอบพระคุณ แล้วสันติสุขของพระเจ้าซึ่งเกินสติปัญญาจะเข้าใจได้นั้น จะคุ้มครองดวงใจและความคิดของท่านไว้ในพระคริสตเยซู" ฟิลิปปี 4:6-7

ลูกสอนลูกๆ ทุกวันนี้ว่า ให้ทูลขอพรและขอบคุณพระองค์ในทุกสิ่งที่ทำ เพราะแม้แต่ความผิดหวัง ก็คือพระพร เพราะพระองค์ทรงทราบดีกว่าเราว่าอะไรควรให้ อะไรไม่ควรให้

ทำตามคำสั่งสอนของพระเจ้า

"ผู้ใดฟังถ้อยคำเหล่านี้ของเราและปฏิบัติตาม ก็เปรียบเสมือนคนมีปัญญาที่สร้างบ้านไว้บนหิน ฝนจะตก น้ำจะไหลเชี่ยว ลมจะพัดโหมเข้าใส่บ้านหลังนั้น บ้านก็ไม่พัง เพราะมีรากฐานอยู่บนหิน ผู้ใดที่ฟังถ้อยคำเหล่านี้ของเรา และไม่ปฏิบัติตาม ก็เปรียบเสมือนคนโง่เขลาที่สร้างบ้านไว้บนทราย

เมื่อฝนตก น้ำไหลเชี่ยว ลมพัดโหมเข้าใส่บ้านหลังนั้น มันก็พังทลายลงและเสียหายมาก" มัทธิว 7:24-27
"คนทั้งหลายที่ฟังพระวาจาของพระเจ้าและปฏิบัติตาม ย่อมเป็นสุขกว่านั้นอีก" ลูกา 11:8

"จงปฏิบัติตามพระวาจา มิใช่เพียงแต่ฟัง ซึ่งเท่ากับหลอกตนเอง เพราะถ้าผู้ใดฟังพระวาจาแล้วไม่ปฏิบัติตาม ก็เหมือนคนที่มองใบหน้าของตนในกระจกเงา เมื่อมองตนเองและจากไปแล้ว ก็ลืมทันทีว่าตนเป็นอย่างไร ส่วนผู้ที่พิจารณาบัญญัติแล้วนำไปปฏิบัติตาม ผู้นั้นย่อมประสบความสุขในการปฏิบัตินั้น" ยากอบ 1:22-25

"ถ้าเขาทั้งหลายเชื่อฟัง และปรนนิบัติพระองค์ เขาจะอยู่ครบอายุของเขาด้วยความเจริญรุ่งเรือง และอยู่ครบปีของเขาด้วยความสุขใจ" โยบ 36:11

ชัดเจนและสมบูรณ์

<u>จงถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยความคิด วาจา และการกระทำ</u>

ข้อนี้มีความสำคัญมาก ผู้เขียนยกตัวอย่างว่า ถ้าเราอยากได้แครอท เราต้องปลูกแครอท อยากได้แตงโม ต้องปลูกแตงโม ถ้าเราอยากให้พระเจ้าประทานความร่ำรวยให้แก่เรา เราเคยถวายอะไรให้แก่พระเจ้าบ้างไหม? การถวายที่มีค่าที่สุดแด่พระเจ้า ไม่ใช่อยู่ที่ปริมาณหรือจำนวน แต่อยู่ที่ใจ และนอกจากทรัพย์สินเงินทองแล้ว เรายังต้องทำทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตเพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์ด้วย

การถวายเงินแด่พระองค์นั้น เราควรทำอย่างสม่ำเสมอ โดยการให้แก่พระศาสนจักร หรือ ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ หรือ โครงการที่ควรสนับสนุน **ตามกำลังทรัพย์ของเรา แม้ในเวลาที่เราไม่มีเงินมาก** และต้องเป็นการกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าจริงๆ ไม่ใช่ทำเพื่อหน้าตาตัวเอง หรืออยากได้ชื่อเสียง เพราะหากผู้ใดทำบุญหรือทำดีเพียงเพื่อต้องการให้ผู้อื่นทราบ หรือเพื่อได้หน้า เขาก็จะได้เพียงเท่านั้น แต่หากเขาทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าอย่างจริงใจ พระเจ้าก็จะประทานพระพรแก่เขามากกว่าและยิ่งใหญ่กว่าที่เขาจะได้รับจากมนุษย์เสียอีก

ทุกวันนี้ลูกประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ด้วยใจบริสุทธ์ แต่บางครั้งพระองค์ก็ประทานพระพรแก่ลูกอย่างที่ลูกเองก็ไม่คาดคิดมาก่อน เสมือนหนึ่งเป็นกำลังใจให้ลูก เป็นสิ่งน่าอัศจรรย์จริงๆ !

"ผู้ใดเอาใจใส่คนจน ก็เป็นสุข พระเจ้าทรงช่วยกู้เขาในวันยากลำบาก" สดุดี 41:1

"ส่วนท่าน เมื่อให้ทาน อย่าให้มือซ้ายของท่านรู้ว่ามือขวากำลังทำสิ่งใด เพื่อทานของท่านจะได้เป็นทานที่ไม่เปิดเผย แล้วพระบิดาของท่านผู้ทรงหยั่งรู้ทุกสิ่งจะประทานบำเหน็จให้แก่ท่าน" มัทธิว 6:3-4

"เราจะเปิดหน้าต่างในสวรรค์ให้เจ้าและเทพรอย่างล้นไหลมาให้เจ้า" มาลาคี 3:10

<u>วิธีและเวลาของพระเจ้าในการประทานพระพร</u>

พระเจ้าจะไม่ประทานพระพรหรือความมั่งคั่งแก่ผู้สมควรได้รับ โดยการเทเงินลงมาจากสวรรค์ แต่จะเป็นไปตามธรรมชาติของหลักการเงินบนโลกนี้ การได้ขึ้นเงินเดือน การได้โบนัสก้อนโต หุ้นที่มีอยู่ ราคาขึ้นไปสุดกู่ การขายทรัพย์สินบางอย่างที่มีอยู่ในราคาดี การได้เริ่มธุรกิจใหม่ที่ทำกำไรอย่างคาดไม่ถึง ธุรกิจที่มีอยู่ก็ทำกำไรอย่างมหาศาล ฯลฯ เหล่านี้

เป็นต้น และพระองค์จะประทานพระพรตามเงื่อนเวลาของพระองค์ ไม่ใช่ตามเงื่อนเวลาที่มนุษย์เรียกร้อง

ผู้เขียนคนนี้เขียนว่าสิ่งที่เขาเขียนมาทั้งหมดนี้ ไม่ใช่เป็นแค่หลักเทวศาสตร์ หรือทฤษฎีเท่านั้น เขาบอกว่า**ทุกคนที่เขารู้จักที่ปฏิบัติตามทุกหัวข้อที่เขาเขียน ประสบความสำเร็จในชีวิตและหน้าที่การงาน** แต่คงมีคนไม่น้อยที่จะเถียงคอเป็นเอ็นว่า เขาก็ทำดีแล้ว แต่ไม่เห็นพระเจ้าประทานพระพรให้เขาร่ำรวยเลย เขาเขียนต่อว่า หากชาวนาหว่านเมล็ดข้าวเสร็จแล้ว ก็ไม่พรวนดิน ถางหญ้า หรือใส่ปุ๋ยเลย แล้วจะบ่นได้อย่างไรว่าผลการเพาะปลูกไม่งอกงาม! พระเจ้าไม่ทรงลำเอียง พระองค์ทรงรักลูกของพระองค์ทุกคนเท่ากัน

"ทุกคนที่ยำเกรงพระองค์ และปฏิบัติความชอบธรรม ไม่ว่าจะมีเชื้อชาติใด ย่อมเป็นที่พอพระทัยของพระองค์" กิจการอัครสาวก 10:34-35

ทุกวันนี้ เขาเปิดโรงพิมพ์เพื่อพิมพ์หนังสือแบ่งปันความเชื่อของเขาและภรรยาและแปลเป็นหลายภาษาแจกจ่ายไปทั่วโลก

ลูกไม่ทราบว่าทำไมลูกอ่านหนังสือเล่มนี้แล้วจึงเกิดความตื่นเต้นในใจมาก และมีความรู้สึกว่าต้องเขียนเป็นบทสวดถวายแด่พระองค์ มาบัดนี้ลูกเขียน (ย่อความ) เสร็จแล้ว ลูกมีความสุขมาก และลูกขอจบบทสวดนี้ด้วยพระวาจาบทนี้ พระเจ้าข้า

"สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และสิ่งที่มนุษย์คิดไม่ถึง คือสิ่งที่พระเจ้าจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์" 1 โครินธ์ 2:9

ลูกรักพระองค์ พระเจ้าข้า ☺

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 186

สิ่งที่พระเจ้าประทานแก่คนที่รักพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ยิ่งวันลูกยิ่งได้รับสัมผัสความยิ่งใหญ่ของพระองค์และอัศจรรย์ที่พระองค์ประทานให้แก่ลูกมากขึ้นๆ

ลูกกราบทูลต่อพระองค์ว่า หลังจากที่ลูกได้อ่านหนังสือที่ลูกแปลชื่อเป็นภาษาไทยว่า “ขอพระให้รวย (ได้)” เสร็จแล้วนั้น ลูกรู้สึกตื่นเต้นในใจมาก ทั้งๆ ที่ลูกไม่ทราบสาเหตุ เพราะลูกก็อ่านหนังสือที่เขียนเกี่ยวกับพระองค์มาเยอะแยะ ทันทีที่ลูกอ่านเสร็จรอบแรก ลูกปรารภกับเพื่อนที่ให้หนังสือเล่มนี้แก่ลูกว่า ลูกอยากติดต่อกับผู้เขียนคนนี้จัง เนื่องจากหนังสือพิมพ์ในปี ค.ศ. 1983 ลูกเดาว่า ถ้าเขายังมีชีวิตอยู่ เขาน่าจะมีอายุราว 80 ปี ลูกบอกเพื่อนว่า ลูกจะเขียนจดหมายและส่งไปยังตู้ป.ณ.ที่ระบุอยู่ข้างหลังหนังสือ เพื่อนของลูกพูดกลับมาทันที่ว่า “สมัยนี้ใครส่งจดหมายไปตู้ป.ณ.กัน ทำไมไม่ให้ลูกเธอหา website ของเขาให้ล่ะ” ลูกยิ้มจนตาหยี “เธอนี่ทันสมัยจริงๆ ส่วนฉันก็ยังเป็นคนยุค ’60 อยู่นั่นแหละ!”

ภายในเวลาไม่ถึง 1 ชม. ลูกสาวคนเล็กของลูกก็รีบมาบอกลูกด้วยความตื่นเต้นว่า เขาหา website ของแหล่งพิมพ์หนังสือเล่มนี้ได้แล้ว ลูกเองก็ตื่นเต้นไม่น้อยไปกว่าลูกสาว คืนนั้นลูกพิมพ์ email แนะนำตัวเองและบอกเขาว่า หนังสือของเขามีคุณค่ามากแก่ผู้อ่าน แต่...ทันทีที่ลูกส่งเสร็จ mail ของลูกก็ถูกส่งกลับมา ลูกรู้สึกผิดหวัง แต่ลูกเป็นคนไม่ยอมท้อง่ายๆ ลูกเรียกลูกชายมาปรึกษา เขาอธิบายว่า บางคนตั้งโปรแกรมไว้ไม่รับ mail แปลกๆ เพราะกลัวไวรัส ลูกบอกลูกชายว่า ทำอย่างไรก็ได้ ให้ส่ง mail ของหม่ำมี๋ให้ถึงผู้รับให้ได้ เขาอธิบายต่อว่า เขาจะส่งผ่าน website ให้ แต่วิธีนี้เราจะไม่มีทางทราบว่า ฝั่งโน้นได้รับหรือไม่ ลูกบอกลูกชายว่าให้จัดการได้เลย เพราะอธิบายมากกว่านี้หม่ำมี๋ก็ไม่เข้าใจวิธีการอยู่ดี แล้วลูกชายก็ส่ง mail ให้ลูกสำเร็จ แล้วลูกก็รอ...

หนึ่งสัปดาห์ต่อมาก็ยังไม่มีข่าวคราวจากนักเขียนหนังสือเล่มนี้ พอดีลูกต้องเตรียมตัวเรื่องการออกอากาศของรายการที่ กอ.รมน. ร่วมกับททบ.5 ช่วยภัยใต้ และหลังจากรายการออกอากาศเรียบร้อยแล้ว ลูกก็ใช้เวลาอีก 1 สัปดาห์ในการอ่านแปลและเขียนบทสวดของฉันบทที่ 185 สองสัปดาห์ที่ได้ผ่านพ้นไปมีผลต่อสิ่งที่จะเกิดขึ้นในเวลาต่อมาอย่าง amazing ที่สุด!

เมื่อลูกเสร็จจากภาระที่ต้องทำทั้งสองเรื่องเรียบร้อยแล้ว ลูกก็กลับมาจัดการเรื่องติดต่อกับผู้เขียนคนนี้ต่อทันที ลูกจะแฟกซ์จม.ที่ส่งไปทาง email ซึ่งลูกไม่มีทางทราบได้ว่า เขาได้รับหรือไม่ และคิดต่อว่าหากแฟกซ์แล้ว ยังไม่ได้รับคำตอบอีก ลูกจะบอกมาแมร์ที่ลูกรักมากที่อยู่ที่นั่นให้ช่วยโทรเช็คว่า ผู้เขียนคนนี้ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ รวมทั้งโรงพิมพ์หนังสือนี้ยังอยู่หรือปิดไปแล้ว ลูกคิดว่าลูกจะยอมหยุดติดต่อเมื่อทราบว่าผู้เขียนคนนี้ไม่อยู่ในโลกนี้แล้วเท่านั้น

ลูกเองก็แปลกใจว่า ทำไมลูกจึงตั้งใจแน่วแน่ในการต้องการติดต่อผู้เขียนคนนี้ถึงขนาดนี้ ไม่มีเหตุผล แต่ดูเหมือนลูกจะรู้สึกในใจว่าพระเจ้าทรงต้องการให้ลูกรู้จักบุคคลผู้นี้

แฟกซ์ไปแล้ว 2 วันก็เงียบอีก ลูกกำลังจะ email ไปบอกมาแมร์ว่าให้ช่วยโทรไปหาคนคนนี้ให้ที ปรากฏว่าวันนั้นเป็นวันพุธ ลูกได้รับ email ยาวเหยียดจากผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ ลูกตื่นเต้นมาก ตะโกนบอกลูกสาวที่อยู่คนละห้องในขณะนั้นว่า หม่ำมี้ได้รับข่าวจากบุคคลผู้นี้แล้ว ความรู้สึกตอนนั้นราวกับถูกล็อตเตอรี่รางวัลที่ 1 เป็นประสบการณ์ที่แปลกมาก

เขาเขียนมาว่า เขาประหลาดใจมากที่จู่ๆ มีคนเขียนหาเขาจากไทยแลนด์ เขาไม่เคยได้รับ email จากลูกครั้งแรกเลย เขาเล่าเรื่องราวชีวิตของเขาให้ลูกฟังคร่าวๆ ว่า ขณะนี้เขาอายุจะ 77 ปีแล้ว และทุกวันนี้เขาทำทุกอย่างเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าเท่านั้น หลักๆ เขาและภรรยาจะอ่านพระคัมภีร์ และช่วยกันเขียนหนังสือซึ่งทั้งหมดจะเป็นแนวการดำรงชีวิตตามพระวาจาในหัวข้อต่างๆ เป็นต้นว่า เกี่ยวกับเรื่องการเงิน (เล่มที่ลูกได้อ่าน) เกี่ยวกับเรื่องสุขภาพ เกี่ยวกับความเชื่อ ฯลฯ และเขาจะแจกหนังสือประมาณ 90% ขายเพียง 10% เท่านั้น หนังสือของเขาได้ถูกแปลเป็นภาษาต่างๆ หลายภาษาและถูกแจกจ่ายไปทั่วโลก ส่วนเงินที่เขาได้นั้น เขาบอกว่าพระเจ้าเป็นผู้จัดสรรมาให้ตลอด เนื่องจากมีผู้อ่านจำนวนมากเขียนให้เขาและแบ่งปันให้เขาทราบว่าหนังสือของเขาได้ช่วยพวกเขาในการดำรงชีวิตแบบคริสตชนที่ดีอย่างไร เขาก็จะนำคำแบ่งปันเหล่านี้ใส่เข้าไปใน newsletter ของเขา ซึ่งมีคนอ่านทั่วโลก และก็จะมีคนบริจาคมาให้เขาพิมพ์เล่มต่อๆ ไป เขาบอกกับลูกว่าด้วยความเชื่ออย่างปราศจากเงื่อนไขในพระเจ้า พระองค์ก็ทรงดูแลเขาในทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำถวายเกียรติแด่พระองค์ โดยเขาไม่ต้องกังวลใจใดๆ เลย!

ลูกอ่าน email เขาด้วยความทึ่ง หลายๆ สิ่งหลายๆ อย่างที่เขาเขียนบอกลูก เหมือนกับสิ่งที่ลูกเองค้นพบเกี่ยวกับพระองค์ ลูกเขียน email ถึงเขามั่ง ยาวเหยียดไม่น้อยไปกว่าของเขา ☺

รู้สึกลูกจะส่งไปคืนวันพุธ เวลาผ่านไป 1 สัปดาห์ ไม่มีข่าวคราวจากเขาอีก ลูกก็คิดในใจว่าได้รู้จักนักเขียนผู้นี้ถึงแค่นี้ ก็ดีใจแล้ว

จู่ๆ ลูกก็ได้รับ email จากเขาในเวลาต่อมา เขาบอกลูกว่าเขาได้รับ email จากลูกวันพุธก่อนโน้น และเขาไม่มีเวลาตอบกลับ เพราะวันศุกร์นั้นเป็นวันสุดท้ายที่ประเทศของเขาจะมีการส่งพัสดุโดยทางทะเล หลังจากนั้นประเทศเขาจะมีบริการทางอากาศเท่านั้น ซึ่งหมายความว่า หนังสือที่เขาส่งให้ประเทศต่างๆ นั้นต้องถูกส่งทางอากาศ ซึ่งหมายถึงค่าส่งจะแพงขึ้นอีกมาก เขาจึงตัดสินใจ จัดส่งหนังสือที่เขายังมีอยู่เป็นจำนวนมาก ส่งให้ผู้ที่เขาเคยติดต่อด้วยในประเทศต่างๆ ทางพัสดุทะเล (sea mail) และเขาตัดสินใจจัดส่งหนังสือให้ลูกเป็นจำนวน 50 – 100 เล่ม เขาถามตัวเองว่าเขาส่งให้ถูกคนหรือไม่ และรู้สึกในใจว่า การที่เขาส่งให้ลูกนั้นเป็นการส่งถูกคนแล้ว เขาขอให้ลูกแจกหนังสือต่อให้แก่ผู้ที่สนใจในประเทศไทย

ลูกอ่าน email เขาด้วยความไม่เชื่อ และมองถึงเหตุการณ์ย้อนหลัง Timing ที่ลูกติดต่อกับเขานั้นเหมือนกับถูกกำหนดไว้แล้ว หากลูกติดต่อเขาได้ก่อน และเขามีเวลาบอกกับลูกว่าเขาจะส่งหนังสือให้ลูกฟรีเยอะแยะเช่นนี้ ลูกอาจเกิดความรู้สึกเกรงใจไม่กล้ารับหมด หากลูกติดต่อเขาได้ช้ากว่าวันศุกร์สุดท้ายนั้น เขาก็ไม่มีโอกาสรู้จักลูก และตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทุกอย่างดูเหมือนถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว เขาเขียนบอกลูกว่า เขารู้สึกว่าพระเจ้าคงทรงนำพาให้เราได้ติดต่อกันและคงมีโอกาสรับใช้พระร่วมกันในอนาคต

ลูกทบทวนเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นหลังจากลูกได้อ่านหนังสือเล่มที่ลูกแปลชื่อเองว่า “ขอพระให้รวย (ได้)” และสรุปกับตัวเองว่า สิ่งที่เขาและลูกกำลังทำอยู่ แม้ว่าจะอยู่กันคนละมุมโลกก็ตาม แต่ก็เหมือนกันคือ เป็นพยานด้วยการดำรงชีวิต และการเขียนว่า “หากเรามีความเชื่อในพระเจ้าโดยปราศจากเงื่อนไขแล้ว อัศจรรย์จะเกิดขึ้นได้เสมอ”

เขาเขียนในตอนหนึ่งของหนังสือของเขาว่า เขาเปรียบความเชื่อเช่นนี้เหมือนกับการลุยน้ำข้ามฝั่ง มีเพื่อนเขาหลายคนไม่มีความเชื่อพอ เขาก็บอกกับเพื่อนเหล่านั้นว่า “ลงมาเถิด น้ำไม่ลึกอย่างที่ท่านคิดหรอก และพระเจ้าจะไม่มีทางให้ท่านจมน้ำเป็นอันขาด”

ทำให้ลูกคิดถึงตนเองกับบทเทศน์สอนของพระสังฆราชองค์หนึ่งที่ลูกเคารพรัก เกี่ยวกับชายคนหนึ่งที่ปีนเขาและ

พลัดตกลงมาท่ามกลางความมืดและความหนาวเหน็บ เขาตะโกนขอให้พระเจ้าช่วยเขา พระเจ้าก็ตะโกนกลับให้เขาตัดเชือก แต่เขากลับเอาเชือกพันตัวเองให้แน่นยิ่งขึ้น เช้าวันรุ่งขึ้นมีคนพบศพชายผู้นี้ห้อยโต่งเต่งอยู่เหนือพื้นดินเพียง 2 ฟุต

ลูกเองเมื่อตกอยู่ในสภาวะเดียวกับชายปีนเขาผู้นี้ เมื่อพระเจ้าทรงบอกให้ตัดเชือก ลูกตัดทันที ครั้งแล้วครั้งเล่า ท่ามกลางความมืด ลูกตกลงสู่พื้นดินที่ห่างจากตัวลูกเพียงฟุตครึ่ง จนลูกแอบมาคิดว่าเป็นไปได้ไหมหนอที่พื้นดินอาจจะอยู่ต่ำจากตัวลูกตอนห้อยโต่งเต่งตั้งหลายเมตร แต่เพราะความเชื่อของลูก พระองค์ก็เลยเมตตา เสกให้พื้นดินสูงขึ้นมา จนใกล้ตัวลูกเพียงฟุตหรือฟุตครึ่งเท่านั้น

คิดแบบเด็กเซ่อบริสุทธิ์อีกแล้ว ☺

ลูกเองไม่ทราบว่า พระองค์ทรงมีแผนการอะไรที่จะให้ลูกทำร่วมกับนักเขียนอเมริกันผู้นี้ แต่ทั้งเขาและลูกพร้อมและยินดีทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ทุกประการ

ลูกขอจบบทสวดบทนี้ด้วยพระวาจาบทเดิมว่า

“สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และสิ่งที่มนุษย์คิดไม่ถึง คือสิ่งที่พระเจ้าจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์”

1 โครินธ์ 2 : 9

ลูกรักพระองค์พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 187

หญิง 3 คน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเป็นคนชอบอ่านและติดตามข่าวทั้งภายในและนอกประเทศอยู่เสมอๆ ยิ่งถ้าเป็นข่าวเกี่ยวกับบุคคลต่างๆ ลูกยิ่งชอบเป็นพิเศษ เพราะลูกได้เรียนรู้ชีวิตเยอะแยะจากบุคคลต่างๆ เหล่านี้

ภายใน 3-4 เดือนที่ผ่านมา มีข่าวเกี่ยวกับหญิง 3 คนที่ลูกได้ติดตามมาด้วยความสนใจ ลูกไม่ทราบว่าเขาทั้ง 3 รู้จักกันเป็นการส่วนตัวหรือไม่ แต่เขาทั้ง 3 มีความเหมือนกันบนพื้นฐานชีวิตที่แตกต่างกันและวิถีการดำเนินชีวิตของทั้งสามคนก็แตกต่างกันราวฟ้ากับดิน

ความเหมือนของเขาทั้งสามคือ ต่างเป็นหญิงที่รวย ไม่ใช่รวยธรรมดา แต่รวยแบบมืดฟ้ามัวดิน (ศัพท์ของลูกเองพระเจ้าข้า คือเงินเยอะจนสามารถบดบังแสงอาทิตย์ได้) พูดง่ายๆ รวยอื้อซ่าเลยทีเดียว และต่างก็ได้ความรวยนี้มาจากชายที่พวกเขาแต่งงานด้วย !

หญิงคนแรกได้รับการกล่าวขานว่าเป็นหญิงที่รวยที่สุดในเอเชีย

หญิงคนที่สองได้มรดกเป็นร้อยๆ ล้านเหรียญสหรัฐ

ในขณะที่ หญิงคนที่สามเป็นภรรยาของคนที่รวยที่สุดในโลก

หญิงคนแรกได้แต่งงานกับนักธุรกิจชื่อดังของเกาะที่ทุกอย่างปลอดภาษี แต่เมื่อสิบกว่ายี่สิบปีก่อน สามีของเธอลูกลักพาตัวไป ไม่เคยมีใครพบศพ ไม่เคยมีการเรียกค่าไถ่ ในที่สุด เธอจึงได้ไปฟ้องศาลขอให้ประกาศว่าสามีเป็นคนสูญหายตามกฎหมาย และขอเป็นผู้รับมรดกแต่เพียงผู้เดียว ศาลพิพากษาให้ตามที่เธอร้องขอ แต่บิดาสามีฟ้องคัดค้านในเรื่องมรดกและยื่นขอให้ตนเองเป็นผู้รับมรดกแทน สู้กันหลายศาล ในที่สุด ศาลก็พิพากษาให้เธอเป็นผู้ชนะ ได้รับมรดกอันมากมายมหาศาล

ปรากฏว่าเมื่อ 2-3 เดือนที่ผ่านมา หลังจากที่เธอได้รับชัยชนะในเรื่องมรดกไม่นาน ก็มีข่าวลงหน้าหนังสือพิมพ์ว่าเธอเสียชีวิตซะแล้วด้วยโรคมะเร็งในวัย 69ปี และเธอได้เขียนพินัยกรรมทิ้งมรดกที่ได้สู้กับบิดาสามีมาอย่างชนิดเลือดสาด (ไม่ใช่แค่เลือดตากระเด็น) ไว้ให้หมอดูของเธอ! ข่าวลงต่อไปว่า เนื่องจากเธอไม่มีบุตรหรือทายาทใดๆ ญาติของเธอจึงเตรียมยื่นฟ้องศาลต่อ เฮ่อ !

ชีวิตหญิงคนที่สองยิ่งสนุก เธอเคยเป็นนางแบบ Playboy ซึ่งหมายความว่า ต้องเป็นคนสวย (กว่าหญิงทั่วไป) อยู่มาวันหนึ่ง เศรษฐีเฒ่าผู้หนึ่งเกิดมีความใจบุญสุนทานชุบเลี้ยงเธอ และในที่สุดก็ได้แต่งงานกับเธออย่างถูกต้องตามกฎหมาย เขา 80 กว่า เธอ 20 กว่า และเพื่อให้ชีวิตเธอเหมือนกับนิยายมากขึ้น 2 ปีต่อมา เศรษฐีเฒ่าก็ตายจากไป ทิ้งมรดกอันมหาศาลไว้ให้เธอ Plot ของนิยายก็คงหนีไม่พ้นการฟ้องร้องเพื่อแย่งชิงมรดกก้อนโตระหว่างเธอกับบุตรชายทายาทของเศรษฐีเฒ่าฟ้องกันหลายรอบหลายศาล ในที่สุด นิยายชีวิตจริงของหญิงผู้นี้ก็จบลงเช่นเดียวกับหญิงคนแรก ศาลพิพากษาให้เธอเป็น

ผู้รับเงินจำนวนมหาศาลแต่เพียงผู้เดียว Happy Ending!

น่าจะเป็นเช่นนั้น แต่บางครั้ง ชีวิตจริงของคนเราก็ยุ่งยาก ซับซ้อนกว่านวนิยาย ไล่เลี่ยกับข่าวการเสียชีวิตของหญิงคนแรกที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นหญิงที่รวยที่สุดในเอเชีย ก็มีข่าวว่าเศรษฐีนีอดีตนางแบบ Playboy ผู้นี้เสียชีวิตอีกคน ด้วยวัยเพียง 39 ปี! สาเหตุเพราะยาอะไรที่เธอรับประทานเข้าไปนั้นเกินขนาด อ้าว! เศรษฐีนีระดับโลกตายอีกคน และเรื่องราวเกี่ยวกับมรดกของเศรษฐีนีคนนี้ก็ใกล้เคียงแต่อลเวงอลวนกว่าคนแรกเสียอีก

เธอได้เขียนพินัยกรรมทิ้งมรดกทั้งหมดไว้ให้แก่ลูกชายวัย 18 ของเธอ ผู้ซึ่งบังเอิญได้ชิงมารดาตายไปเมื่อปีที่แล้ว เธอยังมีบุตรสาวอายุไม่ถึงขวบอีกคน ซึ่งมีชายแย่งกันเป็นบิดาหลังเธอสิ้นลมหายใจถึง 2 คน ในที่สุด ต้องมีการพิสูจน์พันธุกรรมด้วยการตรวจ DNA และขณะนี้มีการยื่นฟ้องแย่งชิงมรดกมหาศาลกันที่ศาล เช่นเดียวกับกรณีของหญิงคนแรก

หญิงคนที่สาม มีชีวิตที่โลดโผนน้อยกว่าหญิงสองคนแรก แต่บังเอิญเธอได้แต่งงานกับผู้ชายที่รวยที่สุดในโลก ซึ่งทำให้เธอมีฐานะเป็นสตรีที่รวยที่สุดในโลกไปด้วย

ลูกมีความสนใจในหญิงผู้นี้เป็นพิเศษกว่าหญิงอีก 2 คน มาแมร์ที่ลูกรักมากได้บอกกับลูกว่า เธอผู้นี้เป็นคาทอลิกและได้รับการอบรมสั่งสอนโดยซิสเตอร์คณะเดียวกับมาแมร์ และได้บอกให้ลูกยึดถือเธอเป็นแบบฉบับในการดำรงชีวิตเป็นคริสตชน

ลูกจึงติดตามข่าวของเธอมาอย่างเงียบๆ แม้ว่าเธอจะมีเงินทองมากที่สุดในโลก แต่ลูกได้อ่านข่าวเกี่ยวกับเธอน้อยมาก แทบจะไม่มีข่าวเกี่ยวกับเธอเลยในหน้าหนังสือพิมพ์ด้านสังคม ข่าวแฟชั่น และข่าวอะไรต่อมิอะไรเช่นเดียวกับที่บรรดาผู้หญิงไฮโซทั่วโลกชอบ PR ตนเองกันนักหนา มิหนำซ้ำ เธอเป็นสตรีที่สมถะ ไม่มีการแต่งกายแบบเวอร์ ไม่มีเครื่องเพชรนิลจินดา ไม่มีแม้กระทั่งเครื่องสำอางค์บนใบหน้าเธอ และเธอยังขับรถไปส่งลูกๆ ทั้ง 3 ที่โรงเรียนด้วยตัวเธอเอง ถ้าหากเอาใบหน้าเธอไปออกรายการเกมส์โชว์เกี่ยวกับการทายหน้าบุคคลสำคัญๆ รับรองผู้แข่งขันต้องไม่รู้จักเธอเป็นแน่

แต่ใกล้เคียงกับข่าวการตายของหญิงทั้งสองที่ลูกกล่าวมาข้างต้น มีการนำเรื่องราวของเธอออกสู่สายตาของคนทั่วโลก เธอและสามีของเธอได้จัดตั้งมูลนิธิโดยใช้ชื่อคู่ และได้บริจาคเงินจำนวนมหาศาลเป็นพันๆ ล้านเหรียญในการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่ยากไร้ ทั้งในด้านความเป็นอยู่และในด้านสุขภาพอนามัยในระดับโลก มิหนำซ้ำในเดือนพ.ค. ปีหน้านี้ สามีของเธอก็จะลาออกจากการเป็นประธานของบริษัทที่เขาตั้งขึ้นมา และออกมาบริหารมูลนิธิของเขาทั้งสองในการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่ด้อยกว่าอย่างจริงๆ จังๆ ข่าวมีว่า เธอเป็นผู้อยู่เบื้องหลังการโน้มน้าวสามีของเธอให้พอเพียงกับการรุดหน้าหาเงินต่อไป แต่ให้ใช้ชีวิตส่วนที่เหลือในการนำพระพรที่พระประทานให้เขาทั้งสองไปแบ่งปันให้เพื่อนมนุษย์ผู้ด้อยโอกาสกว่า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกมิบังอาจแม้แต่จะคิดไปวิจารณ์ชีวิตใคร แต่ลูกขอกราบทูลขอต่อพระองค์ว่า ขอพระองค์โปรดประทานพระพรให้ลูกเป็นท่อธารที่จะนำพระพรของพระองค์ไปยังเพื่อนมนุษย์ ขอให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกจะคิด จะพูดและจะทำเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์ด้วยความจริงใจ เพื่อให้พระเกียรติคุณของพระองค์สามารถแผ่ขยายไป ขอให้ลูกมีโอกาสรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ

"ขอพระองค์ทรงประทานความคิดความเข้าใจแก่ผู้รับใช้ของพระองค์
เพื่อจะวินิจฉัยประชากรของพระองค์
เพื่อข้าพระองค์จะประจักษ์ในความผิดแผกระหว่างดีและชั่ว
เพราะว่าผู้ใดเล่าจะสามารถวินิจฉัยประชากรใหญ่ของพระองค์นี้ได้
ที่ซาโลมอนทูลขอเช่นนี้ก็เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า" 1 พงศ์กษัตริย์ 3: 9-10

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 188

พระวาจากับชีวิตฉัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ปีนี้เป็นปีที่พระศาสนจักรในประเทศไทยรณรงค์ให้พวกเราคริสตชนหันมาศึกษาพระวาจากันอย่างจริงๆ จัง ส่วนตัวแล้ว ลูกรู้สึกดีใจเพราะว่าลูกเองได้ศึกษาพระวาจาของพระองค์ด้วยความสนใจและใส่ใจมาตลอดตั้งแต่ปีค.ศ. 1996 ปีที่ลูกรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์

เริ่มตั้งแต่ลูกเขียน “บทสวดของฉัน” ถวายแด่พระองค์ ในตอนแรกเป็นการเขียนแบบส่วนตัวจริงๆ ถวายแด่พระองค์ต่อมามีเพื่อนขอรับไปอ่าน และมีคนนำไปลงสารวัด ลูกจึงคิดว่าลำพังการเขียนของลูกนั้นไม่มีความหมายอะไรเลย น่าจะมีพระวาจามาประกอบการเขียนของลูก จากจุดนี้เอง ลูกก็ได้เริ่มอ่านพระคัมภีร์อย่างจริงๆ จังๆ โดยลูกจะคัดบทที่ลูกชอบแล้วลอกออกมาจัดกรุ๊ป เมื่อได้มากพอสมควร ลูกก็จะแบ่งออกมาเป็นประเภทๆ เป็นต้นว่า ประเภทความรัก ประเภทความศรัทธา ฯลฯ ลูกแอบเรียกว่า “แคตตาล็อคพระวาจา” ในใจและต้องใช้เวลามากในการทำเช่นนั้น แรกๆ กว่าลูกจะหาพระวาจาได้ 1 บท เพื่อให้เข้ากับเรื่องที่ลูกเขียนได้ ลูกต้องใช้เวลาทั้งคืน แต่ลูกก็มีความสุข บางครั้งลูกอ่านพระคัมภีร์จนถึงตีหนึ่งตีสอง ลูกๆ ก็มักจะถามด้วยความสงสัยว่า “อ่านพระคัมภีร์ มันสนุกตรงไหน?”

สำหรับลูกแล้ว การอ่านพระคัมภีร์เพื่อศึกษาพระวาจาของพระเจ้านั้น มันมากกว่ารู้สึกสนุก มันโอ้โฮ! ไม่ทราบจะตอบว่าอย่างไรดี ลูกค้นพบใน 10 กว่าปีของการอ่านพระคัมภีร์ว่า **มีพระวาจาสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต** และนอกจากเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์แล้ว **พระวาจาคือ แสงสว่าง คลังแห่งปัญญา และพลังแห่งชีวิต** สำหรับการดำรงชีวิตประจำวันของลูกในทุกวันนี้!

ยกตัวอย่างเรื่อง **ความจนกับความรวย** ลูกมีความเข้าใจมาตลอดว่าความยากจนเป็นสิ่งที่จะทำให้เราใกล้ชิดกับพระ พระเยซูเจ้าเองทรงรักคนยากจน ฯลฯ จนลูกเองแอบคิดหลายครั้งหลายหนว่า ฤาคริสตชนที่ดีจะรวยไม่ได้? เพราะพระเจ้าไม่ทรงโปรดคนรวย? เอ! แต่ถ้าเป็นเช่นนั้น หาก คริสตชนทั่วทั้งโลกเป็นคนยากจนหมด ใครเลยจะเป็นผู้อุปถัมภ์ค้ำชูพระศาสนจักร แล้วหากไปพูดคุยกับคนนอกศาสนาถึงศาสนาเราว่า “ถ้าคุณมาเป็นคริสต์ รับรองคุณจะจนแน่” มันจะฟังดูกระไรอยู่นา

ในที่สุด ลูกก็ค้นพบคำตอบที่ลูกอยากทราบมานานจากพระวาจานี่แหละว่า ที่แท้พระเป็นเจ้าผู้ซึ่งเป็นพระบิดาของพวกเรามนุษย์ทุกคน ก็ทรงปรารถนาให้ลูกของพระองค์มีความมั่งคั่ง อยู่ดี กินดี อย่างมีความสุข และพระองค์เองนี่แหละจะประทานความมั่งคั่งแก่ลูกของพระองค์ที่ปฏิบัติตนตามตามคำสั่งสอนของพระองค์ทุกประการ และหากผู้ที่ได้รับพระพรจากพระองค์แล้วกลับมารับใช้พระองค์โดยการนำพระพรนั้นไปแบ่งปันต่อแล้ว พระองค์ก็จะประทานพระพรให้แก่ผู้นั้นอย่างต่อเนื่อง การเคารพนับถือเงินตราเป็นพระเจ้าต่างหากคือสิ่งที่พระองค์ทรงห้ามไว้

“พระพรของพระเจ้ากระทำให้มั่งคั่ง” สุภาษิต 10:22

“จงระลึกว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านประทานพละกำลังให้ท่านมั่งคั่ง” เฉลยธรรมบัญญัติ 8:18
“พวกคนเที่ยงธรรมจะรับพระพร ทรัพย์ศฤงคารและความมั่งคั่งมีอยู่” สดุดี 112:2-3

“ความรักเงินตราเป็นรากเหง้าของความชั่วร้ายทุกประการ” 1 ทิโมธี 6:10

การเป็นนักธุรกิจคาทอลิก ตั้งแต่ลูกศึกษาพระวาจาอย่างจริงๆ จังๆ ลูกเลิกอ่านหนังสือประเภท Rich Dad, Poor Dad หรือ How to... ฯลฯ มีคำสั่งสอนของพระองค์ครบครันในพระคัมภีร์สำหรับการเป็นนักธุรกิจที่ดี

“ถ้าผู้ใดไม่อยากทำงานก็อย่ากิน” 2 เธสะโลนิกา 3:10

“มือที่หย่อนเป็นเหตุให้เกิดความยากจน แต่มือที่ขยันขันแข็งกระทำให้มั่งคั่ง” สุภาษิต 10:4

“จงฉลาดประดุจงูและซื่อสัตย์ประดุจนกพิราบ” มัทธิว 10:16

การเป็นคนดี ก่อนนี้ลูกเคยท้อครั้งแล้วครั้งเล่าและบอกกับตัวเองว่า ทำดีไปทำไม คนที่เราทำดีด้วยไม่เห็นเห็นคุณค่าของเราเลย อีกทั้งเห็นผู้ที่ไม่ได้ทำความดีแต่ก็ได้ดีเยอะแยะไปในสังคม จนกระทั่งลูกได้อ่านพบพระวาจาบทนี้

“ไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใด ก็จงทำด้วยความเต็มใจเหมือนกระทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า
ไม่ใช่เหมือนกระทำแก่มนุษย์” โคโลสี 3:23

ทำให้ลูกเปลี่ยนมุมมองในการทำความดีโดยสิ้นเชิง ก็ก่อนนี้เรามัวแต่อยากได้ผลตอบแทนแก่ตัวเองในการทำความดี เราจึงมีแต่ความผิดหวัง และความดีที่ทำนั้น ก็ไม่ใช่ความดีที่สมบูรณ์ เพราะเราต้องการผลตอบแทน มาบัดนี้ลูกเปลี่ยนใหม่ เวลาจะทำอะไรดีให้แก่ใคร ลูกทำเพื่อถวายแด่พระองค์ โดยไม่สนใจว่าจะได้รับอะไรตอบแทนจากผู้ที่เราทำดีด้วยหรือไม่ แค่นี้เอง จิตใจโล่ง ไม่มีการยึดติด ความรู้สึกปีติสุขและสันติสุขก็เกิดขึ้นในใจแทนความผิดหวังเดิม เพราะพระวาจาบทนี้บทเดียว ขอบคุณพระองค์ ☺

สองเดือนก่อน ตอนที่ลูกถูกเชิญไปออกรายการโทรทัศน์ร่วมกับกอ.รมน.เพื่อช่วยภัยใต้ ตอนแรก ลูกรู้สึกกังวลเพราะเป็นหนึ่งในสามของผู้แทนศาสนาหลักที่ผู้จัดรายการเชิญ และเนื่องจากเป็นรายการถ่ายทอดสด ลูกจึงกังวลว่า สิ่งที่ลูกจะพูดออกไปจะเป็นการพูดแทนคริสตศาสนิกชนทั่วประเทศ ลูกจึงต้องเตรียมตัวเป็นพิเศษ พระสังฆราชองค์ที่ลูกเคารพรักมากคงมีฌาณวิเศษ ทราบถึงความกังวลใจของลูก จึงได้ส่งพระวาจาบทนี้มาให้ลูก

“อย่าวิตกกังวลว่าจะพูดอย่างไรหรือพูดอะไร สิ่งที่ท่านจะพูดนั้น จะได้รับการดลใจในเวลานั้นเอง
เพราะท่านจะมิได้พูดด้วยตนเอง แต่พระจิตของพระบิดาของท่านจะตรัสในท่าน” มัทธิว 10:19-20

แค่นี้เอง ความกังวลใจของลูกหายเป็นปลิดทิ้ง ลูกรู้สึกว่าในเมื่อลูกมีความเชื่อความศรัทธาในพระองค์ถึงเพียงนี้แล้ว และมอบทุกสิ่งทุกอย่างไว้ ณ แทบพระบาทของพระองค์ ลูกยังจะต้องกังวลใจไปทำไมเล่า ☺

ลูกสามารถเขียนยกตัวอย่างได้อีกเป็นเล่มเลยว่า ทุกวันนี้ ลูกยึดพระวาจาของพระองค์เป็นหลักในทุกสิ่งทุกอย่างของการดำรงชีวิตประจำวันของลูก ลูกจึงก้าวย่างต่อไปไม่ว่าจะในด้านธุรกิจ ด้านชีวิตของลูกและครอบครัว ด้วยความมั่นใจและวางใจในพระองค์อย่างมีความสุข

"ถ้าท่านทั้งหลายยึดมั่นในวาจาของเรา ท่านก็เป็นศิษย์ของเราอย่างแท้จริง และท่านทั้งหลายจะรู้ความจริง และความจริงจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นอิสระ" ยอห์น 8:31-32

ลูกรักพระองค์ พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 189

คริสตชนกลัวอะไร?

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ช่วงนี้ลูกมีโอกาสถวายเกียรติแด่พระองค์ค่อนข้างบ่อย แต่ละครั้งลูกจะทำด้วยความเต็มใจและดีใจ เพราะลูกทูลพระองค์ทุกวันอยู่แล้วว่า ขอให้พระองค์ประทานโอกาสให้ลูกรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไป พระองค์ทรงทราบและได้ยินคำสวดภาวนาของลูก จึงประทานโอกาสให้ลูกได้รับใช้ตามคำปวารณาของลูกจริงๆ พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ที่สุด พระเจ้าข้า

เนื่องจากปีนี้เป็นปีแห่งการศึกษาพระวาจาอย่างจริงๆ จังๆ ลูกจึงถูกเชิญไปแบ่งปันเกี่ยวกับพระวาจาและชีวิตคริสตชนหลายแห่ง เพราะบังเอิญลูกคงเป็นหนึ่งในคริสตชนที่ชอบศึกษาพระวาจามาตลอด แต่เนื่องจากลูกเป็นลูกของพระองค์โดยสมบูรณ์มาเพียง 11 ปีเท่านั้น ลูกจึงมักจะเรียนผู้ฟังว่า ขอให้ถือเสมือนหนึ่งฟังเด็ก 11 ขวบแบ่งปัน หากลูกพูดผิดพูดถูก ก็ขอให้ผู้ฟังช่วยสั่งสอนและชี้แนะ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากผู้ฟังเป็นพระสงฆ์หรือนักบวช ลูกพร้อมที่จะฟังคำแนะนำจากท่านเหล่านั้น หลังแบ่งปันทุกครั้ง

จากคำแบ่งปันของลูก มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ลูกได้อ้างอิงถึง และเป็นเรื่องที่ลูกเองมีความสงสัยในใจมาตลอด แต่ด้วยความรู้อันน้อยนิด ลูกก็ได้แต่วิเคราะห์ตามประสาคนโง่เขลาเบาปัญญา ว่าทำไมคริสตชน (คาทอลิก) ส่วนใหญ่จึงไม่กล้าประกาศว่าตนเองเป็นคริสตชน กลัวอะไรหรือ?

ในงานเลี้ยงแต่งงานของลูกสาวเพื่อนรักของลูกคนหนึ่งที่ลูกถูกเชิญขึ้นไปกล่าวอวยพร ลูกนำพระวาจาบทที่ 1 โครินธ์ 3: 4-7 ที่เกี่ยวกับความรักมาประกอบคำอวยพร

“ความรักนั้นก็อดทนนานและกระทำคุณให้ ความรักไม่อิจฉา ไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง
ไม่หยาบคาย ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด
ไม่ชื่นชมยินดีเมื่อมีการประพฤติผิด แต่ชื่นชมยินดีเมื่อประพฤติชอบ
ความรักทนได้ทุกอย่างแม้ความผิดของคนอื่น
และเชื่อในส่วนดีของเขาอยู่เสมอ และมีความหวังอยู่เสมอ และทนต่อทุกอย่าง”

ตอนลงจากเวทีผ่านแขกโต๊ะหนึ่งที่เป็นคาทอลิกทั้งครอบครัว ลูกชายซึ่งเป็นเพื่อนกับเจ้าสาวได้แนะนำให้ลูกรู้จักกับคุณพ่อคุณแม่ของเขา คุณพ่อของเขาได้ปรารภขึ้นว่า “คุณนี่กล้ามาก ผมเป็นคาทอลิกมาทั้งชีวิต ยังไม่กล้าบอกใครเลยว่าผมเป็นคาทอลิก คุณนำพระวาจาจากพระคัมภีร์ขึ้นอ่านบนเวทีเลย กล้ามากจริงๆ” ลูกยิ้มตอบ ไม่ทราบว่านั่นเป็นคำชม

หรือเป็นคำติ

และยังมีเหตุการณ์และประสบการณ์อีกหลายต่อหลายครั้งทั้งที่ลูกได้รับทราบและสัมผัสโดยตรงว่าคาทอลิกไทยเราจะ “ไม่กล้า” ประกาศตนให้คนอื่นทราบว่าตนนับถือศาสนาคริสต์

แล้วลูกก็แอบคิดมาตลอดว่า โดยปกติคนเราจะกลัวหรือไม่กล้าพูดอะไรก็ต่อเมื่อเรา “ทำอะไรผิด” เป็นต้นว่า เราไปขโมยของใครมา ก็จะไม่กล้าบอกคนอื่นว่าตนเพิ่งไปทำอะไรมา หรือไม่หากโกหก ก็กลัวจะถูกจับได้ ฯลฯ

แต่การเป็นคริสตชน เราทำผิดอะไรเหรอ?

ลูกมองย้อนหลัง สมัยโน่นนนน.... ยุคที่ประเทศไทยอาจจะมีการเบียดเบียนศาสนา จนเกิดมีบุญราศีไทยหลายองค์ แต่นั่นก็เป็นร้อยปีมาแล้ว มาตอนนี้ประเทศไทยเราก็เป็นประเทศหนึ่งที่ให้สิทธิเสรีภาพแก่ประชาชนอย่างเต็มที่ในการนับถือศาสนา แล้วพวกเรายังกลัวอะไรอีก? หรือว่าความกลัวนี้ฝังแน่นอยู่ในสายเลือดของคริสตชนไทยมาจนชั่วลูกชั่วหลานเหลน... และก็ยังฝังอยู่?

คืนนั้นลูกกลับมาบ้าน ลูกมองชีวิตการเป็นลูกของพระองค์ของลูก 11 ปีที่ผ่านมาลูกไม่เคยประสบกับ “การถูกเบียดเบียน” จากใคร ยามที่ลูกประกาศว่าลูกเป็นคริสตชน ลูกมีความรู้สึกว่าการค้นพบพระผู้เป็นเจ้า เป็นการค้นพบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของมนุษย์คนหนึ่ง เป็นการค้นพบ “ขุมทรัพย์” ที่ล้ำค่าอย่างประเมินค่าไม่ได้สำหรับชีวิตๆ หนึ่ง แล้วเราจะเก็บการค้นพบนี้ไว้เงียบๆ แต่เพียงผู้เดียวได้อย่างไร?

ลูกอาจจะมีอายุ (การเป็นคริสตชน) น้อย จึงยังไม่เข้าใจในหลายๆ สิ่ง หลายๆ อย่าง แต่บางครั้ง ความไม่รู้อาจทำให้ผู้นั้นมีความกล้าและมีความสุขมากกว่าชีวิตของผู้ที่รู้มากกว่าเสียอีก เมื่อคิดได้เช่นนั้น คืนนั้นลูกจึงนอนหลับปุ๋ยจนถึงรุ่งเช้าอย่างมีความสุข พร้อมที่จะใช้ชีวิตในวันต่อไปในการประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ตามประสาผู้รู้น้อยอีกวันหนึ่ง ☺

“ดูเถิด พระเจ้าเป็นความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจและไม่กลัว เพราะพระเจ้าทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงเป็นความรอดของข้าพเจ้าแล้ว” อิสยาห์ 12:2

“ข้าพระองค์จะประกาศด้วยริมฝีปากของข้าพระองค์
ถึงบรรดากฎหมายแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์” สดุดี 119:13

ลูกรักพระองค์ พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 190

ความหมายของคำว่า “อัศจรรย์”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกมีโอกาสไปรับประทานอาหารเที่ยงกับเพื่อนรุ่นน้องคนหนึ่งที่ไม่ได้เจอหน้ากันเป็นสิบปี หลังจากถามสารทุกข์สุขดิบกันเรียบร้อย เราต่างก็คุยถึงความหลังเรื่องนี้ เรื่องโน้น ตามประสาของวัยที่ต้องคุยถึงเรื่องเมื่อครั้งยังเยาว์วัย แน่นอนสิ่งหนึ่งที่เราต้องคุยถึงคือเรื่องศาสนาของลูก

“ตอนเรียนหนังสือ จำได้ว่าพี่ไม่ได้เป็นคริสต์นี่” เพื่อนรุ่นน้องคนนี้ถามขึ้นมา

“ใช่แล้ว พี่เพิ่งเป็นได้ 11 ปีเอง” ลูกตอบ

“พี่เป็นคริสต์แล้ว เคยได้รับอัศจรรย์บ้างไหม เล่าให้หนูฟังสักเรื่องซิ” เขาเซ้าซี้

ครั้งก่อนโน้น ก็มีพนักงานร้านกรอบรูปถามลูกว่า เป็นคริสต์แล้วได้อะไร คราวนี้เพื่อนรุ่นน้องก็ถามว่า เป็นคริสต์แล้วเคยได้รับอัศจรรย์อะไรบ้างไหม

ก่อนอื่น ความหมายของคำว่า “อัศจรรย์” คืออะไร? ลูกไม่ใช่เป็นนักเทวศาสตร์ จึงไม่ทราบว่าถ้าตอบเป็นภาษาวิชาการทางเทววิทยา จะให้คำจำกัดความว่า “อัศจรรย์” คืออะไร แต่สำหรับลูกแล้ว หากตอบด้วยภาษาจากใจ“อัศจรรย์” ก็คือปรากฏการณ์หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่ไม่น่าเป็นไปได้ตามธรรมชาติทั่วไป และเป็นประโยชน์หรือเกิดผลดีแก่เรา

ถ้าเป็นเช่นนั้น ตลอดระยะเวลา 11ปีที่ผ่านมา ลูกได้มีประสบการณ์อะไรบ้างที่นับได้ว่าได้รับ “อัศจรรย์”

ลูกมองย้อนหลังถอยไปโน่นนนนนน...

ก่อนนี้ ลูกรู้สึกว่า พระเป็นเจ้า เป็นองค์ความศักดิ์สิทธิ์ มีอิทธิฤทธิ์มาก แต่พระองค์ก็อยู่บนสวรรค์ไกลโพ้นโน่น ลูกเอื้อมสัมผัสพระองค์ไม่ถึง

มาตอนนี้... ลูกค้นพบแล้วว่า ที่แท้ พระองค์ไม่ได้ประทับอยู่บนสวรรค์ไกลโพ้นโน่นเลย แต่พระองค์ประทับอยู่ในใจของพวกเรา ลูกๆ ทุกคนของพระองค์ต่างหาก ☺

ก่อนนี้ ลูกพยายามทำนี่ทำโน่นที่เกี่ยวกับศาสนาโดยตรง ผ่านองค์กรต่างๆ โดยคิดว่า กิจการเหล่านั้นเท่านั้นที่เรียกว่า “การรับใช้พระ”

มาตอนนี้ ... ลูกค้นพบว่า นั่นคือการรับใช้พระเพียงส่วนหนึ่งหรือเสี้ยวหนึ่งเท่านั้น การรับใช้พระที่ลูกรู้สึกเองว่ามีคุณค่าที่สุดคือ การทำทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตประจำวัน ทุกๆ วัน ทุกๆ เวลา เพื่อถวายเกียรติแด่พระ ☺

ก่อนนี้ เวลาลูกทำความดี แล้วไม่ได้รับผลตอบแทนจากการทำความดีนั้นจากเพื่อนมนุษย์ ลูกจะท้อ บางครั้งน้อยใจเสียใจ คิดเตลิดไปว่าไม่อยากทำความดีกับใครอีกแล้ว เพราะ... ลูกมัวแต่หวังผลตอบแทนจากเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน และ...ลูกก็ผิดหวัง และเจ็บปวด

มาตอนนี้... ลูกค้นพบว่า หากเราทำความดี โดยไม่หวังผลตอบแทนจากเพื่อนมนุษย์ แต่ทำความดีนั้น เพื่อถวายเกียรติแด่พระ มนุษย์ไม่รักเราตอบ ช่างมันปะไร พระรักเรา มนุษย์ไม่เห็นคุณค่าการกระทำของเรา ก็ช่างมันเถิด พระเห็นและทรงทราบทุกประการ แค่นี้พอแล้ว

เปลี่ยนมุมมอง ทัศนคติแค่นี้ในการทำความดี เหมือนอยู่คนละโลกเลย โอ้โฮ! โลกช่างสดสวยอะไรเช่นนี้ ลูกรู้สึกอิสระ และมีความปีติสุขและสันติสุข จนอธิบายบรรยายเป็นคำพูดไม่ถูก ☺

"ถ้าท่านทั้งหลายยึดมั่นในวาจาของเรา ท่านก็เป็นศิษย์ของเราอย่างแท้จริง
และท่านจะรู้ความจริง และความจริงจะทำให้ท่านเป็นอิสระ" ยอห์น 8:31-32

"ไม่ว่าทำสิ่งใด จงทำจากใจ ประหนึ่งว่าทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์" โคโลสี 3:23

ก่อนนี้ เวลาลูกทูลขออะไรจากพระ แล้วไม่ได้ ลูกจะผิดหวัง

มาตอนนี้ เวลาลูกทูลขออะไรจากพระ แล้วไม่ได้ ลูกจะผิดหวังเช่นเดียวกัน แต่ลูกจะน้อมรับความผิดหวังนั้นด้วยความยินดีและความกตัญญู เพราะลูกค้นพบว่า ความผิดหวังของลูกนั้น ที่แท้ก็คือพระพรต่างหาก เพราะพระองค์ทรงทราบว่าอะไรดีสำหรับเรามากกว่าตัวพวกเราเองเสียอีก อีกทั้งหากมนุษย์ขอทุกครั้ง พระเจ้าต้องให้ทุกครั้ง ใครจะใหญ่กว่าใคร? เพราะฉะนั้น ลูกจึงขอบคุณพระในทุกกรณี

"จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า" 1 เธสะโลนิกา 5:18

ก่อนนี้ ลูกเคยถามตัวเองว่า ทำไมถึงประสบอะไรต่อมิอะไรมาเยอะแยะในชีวิตเหลือเกิน
มาตอนนี้...ทุกอย่างชัดเจน

"แต่เขาเกิดมาตาบอด เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา" ยอห์น 9:3

ก่อนนี้ ..... มาตอนนี้ .....

ลูกมองหน้าเพื่อนรุ่นน้องคนนั้น พลางยิ้มและตอบว่า "ได้ซิ พี่ได้รับอัศจรรย์จากพระเยอะมาก ได้รับทุกวันเลย อยากฟังไหม? ....."

เราใช้เวลารับประทานอาหารเที่ยงมื้อนั้น จนเด็กบริกรต้องปิดไฟ เพื่อส่งซิกให้เราทั้งสองทราบว่าเขาจะปิดร้านแล้วจ้า แล้วเราทั้งสองก็เดินออกจากร้านอาหารนั้นอย่างอิ่มหนำสำราญ เพราะนอกจากอิ่มท้องอย่างสุดๆ แล้ว เพื่อนรุ่นน้องของลูก ยังได้อาหารหูและอาหารเสริมจิตวิญญาณอย่างเต็มอิ่มแข่งกับท้องอีกด้วย ☺

"ดังนั้น ถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสตเจ้า ผู้นั้นก็เป็นสิ่งสร้างใหม่
สภาพเก่าผ่านพ้นไป สภาพใหม่เกิดขึ้นแล้ว" 2 โครินธ์ 5:17

อาแมน

*** ขอขอบคุณสมาชิกใหม่ท่านหนึ่งที่เพิ่งได้รับ “บทสวดของฉัน” บทนี้เป็นครั้งแรก แต่ได้มอบเงินจำนวนหนึ่งมาช่วยเป็นค่าใช้จ่ายของการพิมพ์/ส่ง “บทสวดของฉัน” และอีกท่านหนึ่งที่ได้ฝากเงินผ่านคุณพ่อองค์หนึ่งมาให้เช่นกัน ขอได้รับความขอบคุณจากใจและ

ขอพระเจ้าอวยพรค่ะ

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 191

คำซึ้งๆ กับพระวาจาของพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกมีเพื่อนนักธุรกิจชาวยิวคนหนึ่ง ที่ติดต่อทำธุรกิจตั้งแต่ก่อนลูกกลับใจ หลังจากที่เขาทราบว่าลูกได้กลับใจมาเป็นคาทอลิก เขาชอบส่ง joke มาให้อ่านเกี่ยวกับศาสนาเราเสมอๆ บางครั้งลูกหัวเราะจนน้ำหูน้ำตาไหล บ่อยครั้งเป็น joke ที่ลูกนำไปเล่าต่อไม่ได้ แต่วันก่อนดูเหมือนจะเป็นครั้งแรก ที่เพื่อนชาวยิวผู้นี้ส่งอะไรมาแล้ว ลูกเปิดเผยได้ และยังเป็นอะไรที่อ่านแล้วซึ้งมาก ลูกอ่านตั้งหลายครั้ง พลันก็คิดถึงพระวาจาหลายต่อหลายบท ที่สอดคล้องกับคำซึ้งๆ เหล่านั้น ซึ่งลูกขอนำมาแปลเป็นภาษาไทย ควบคู่กับพระวาจาบทต่างๆ เพื่อถวายแด่พระองค์ดังต่อไปนี้พระเจ้าข้า

The best kind of friend is the kind you can sit on a porch and swing with,
Never say a word, and then walk away feeling like it was the best conversation you've ever had.

Giving someone all your love is never an assurance that they'll love you back! Don't expect love in return.

May you have enough happiness to make you sweet, enough trials to make you strong, enough sorrow to keep you human, enough hope to make you happy.

Always put yourself in others' shoes. If you feel that it hurts you, it probably hurts the other person, too.

The happiest of people don't necessarily have the best of everything;
They just make the most of everything that comes along their way.

Happiness lies for those who cry, those who hurt, those who have searched, and those who have tried,
For only they can appreciate the importance of people who have touched their lives.

When you were born, you were crying and everyone around you was smiling.
Live your life so that when you die, you're the one who is smiling and everyone around is crying.

"เพื่อนที่ดีที่สุดคือ เพื่อนที่ท่านสามารถนั่งด้วยบนเก้าอี้ชิงช้าหน้าบ้าน และแม้ไม่ได้พูดคุยด้วยกันแม้แต่คำหนึ่ง เมื่อเขาเดินจากไป ท่านรู้สึกเหมือนได้บทสนทนาที่ดีที่สุดในโลก" (1)

"การให้ความรักแก่ใครสักคนจนหมดหัวใจ ไม่ใช่เป็นการประกันว่าเขาจะรักท่านตอบ จงอย่ารักโดยหวังจะได้ความรักเป็นการตอบแทน (แล้วท่านจะผิดหวัง) (ประโยคนี้ลูกเติมเองพระเจ้าข้า ☺)" (2)

"ขอให้ท่าน มีความสุขพอเพียง จนทำให้ท่านหวานชุ่มฉ่ำ
มีปัญหาแต่พอเพียง จนทำให้ท่านเข้มแข็ง
มีความเศร้าโศกแต่พอเพียง จนทำให้ท่านติดดิน
มีความหวังพอเพียง จนทำให้ท่านมีความสุข"

"จงเอาใจท่านใส่ในใจผู้อื่น (ฝรั่งชอบใส่รองเท้าผู้อื่น แต่เราคนไทยเอาใจใส่ใจดีกว่า) ถ้าท่านรู้สึกว่าอะไรทำให้ท่านเจ็บปวด สิ่งนั้นก็จะทำให้ผู้อื่นเจ็บปวดเช่นเดียวกัน" (3)

"คนที่มีความสุขที่สุด (ในโลก) ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ที่มีทุกสิ่งทุกอย่างที่ดีที่สุด (ในโลก) แต่เขาทำให้ทุกสิ่งที่เขามีเป็นสิ่งที่ดีที่สุดได้" (4)

"ความสุขจะบังเกิดแก่ผู้ที่เคยร้องไห้ เคยเจ็บปวด เคยค้นหา และเคยพยายาม เพราะเขาเหล่านั้นเท่านั้นที่จะเห็นคุณค่าของมนุษย์ที่ได้เคยสัมผัสชีวิตพวกเขา" (5)

"เมื่อตอนท่านเกิด ท่านลืมตาดูโลกด้วยการร้องไห้ แต่ทุกคนรอบตัวท่านยิ้มแย้มแจ่มใส จงมีชีวิตแบบที่ว่า เมื่อถึงคราวที่ท่านตาย ท่านเป็นผู้ยิ้มแย้มแจ่มใส และทุกคนรอบตัวท่านเป็นผู้ร้องไห้"

"สองคนดีกว่าคนเดียว เพราะว่าเขาทั้งสองได้รับผลของงานดี" ปัญญาจารย์ 4:9 (1)

"ไม่ว่าทำสิ่งใด จงทำจากใจ ประหนึ่งว่าทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์" โคโลสี 3:23 (2)

"ท่านอยากให้เขาทำต่อท่านอย่างไร ก็จงทำต่อเขาอย่างนั้นเถิด" ลูกา 6:31 (3)

"ข้าพเจ้าไม่ได้บ่นถึงเรื่องความขัดสน เพราข้าพเจ้าจะมีฐานะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้วที่จะพอใจอยู่อย่างนั้น
ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความตกต่ำ และรู้จักที่จะเผชิญกับความอุดมสมบูรณ์ ไม่ว่าในกรณีใดๆ

ข้าพเจ้ารู้จักเคล็ดลับที่จะเผชิญกับความอิ่มท้องและความอดอยาก ความสมบูรณ์พูลสุข และความขัดสน ข้าพเจ้าผจญทุกสิ่งได้ โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า" ฟิลิปปี 4:11-13 (4)

"ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้าคิดจะรับใช้พระเจ้า ก็จงเตรียมตัวไว้กับการถูกทดลอง จงมีใจเที่ยงตรงและมั่นคง ไม่หวั่นไหวในยามทุกข์ยากลำบาก จงยึดพระองค์ไว้ อย่าทอดทิ้ง เพื่อจะได้รับเกียรติในบั้นปลายชีวิต เพราะทองคำย่อมพิสูจน์ด้วยไฟ คนรับเลือกสรรก็พิสูจน์ด้วยการถูกเหยียดหยาม จงวางใจในพระเจ้าเถิด และพระองค์จะทรงช่วย" บสร. 2:1-11

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 192

ชีวิตมนุษย์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวันที่ 8 ตุลาคม 2007 ที่ผ่านมา จู่ๆ พระองค์ก็ทรงรับพี่สาวคนโตของลูกไป ตั้งแต่ต้นปีนี้ พระองค์ทรงรับพระสงฆ์ของพวกเราไปหลายองค์ รวมทั้งวิธีการที่พี่สาวของลูกจากโลกนี้ไป ทำให้สมองของลูกตื้อตัน ความเจ็บปวดและความสับสนเกิดขึ้นแทนที่ความสันติสุขในใจ ลูกทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ทำไม?” หลังจากดวงตาทั้งสองได้ถูกชะล้างด้วยน้ำตาจนได้ที่แล้ว ลูกก็เห็นสัจจธรรมของชีวิตชัดเจนขึ้น ณ ขณะนี้ ชัดเจนกว่าเดิมอีก ลูกจึงขอถวายกลอน 12 บทนี้ถวายแด่พระองค์ พระเจ้าข้า

ดึกมากแล้ว
ให้กระสับ
ฉันทั้งสวด
ถาม “องค์พ่อ”
แต่ละคน
ต้องพลัดพราก
ถ้าไม่เกิด
พลันในใจ
อันชีวิต
แสนลำเค็ญ
เพราะไม่พบ
ยิ่งดิ้นรน
บ้างก็คิด
เอาเข้าจริง
ทำทุกอย่าง
รู้สึกตัว
เงินทองนั้น
รู้กำชับ

แต่ฉันยัง
กระส่าย
ทั้งถาม
สร้างมนุษย์
เกิดมา
หมดสิ้น
ก็ไม่ทุกข์
อ้างว้าง
มนุษย์
ลำบาก
ความสุข
ความสุข
เงินทอง
ชีวิต
หาแต่เงิน
อีกที
เหมือนไฟ
อีกทั้งใช้

นอนไม่หลับ
ไฉนหนอ
ยังไม่พอ
มาทำไม?
ล้วนตายจาก
อายุขัย
นั่นปะไร
อลวน
เท่าที่เห็น
ทุกแห่งหน
ต้องอดทน
ยิ่งห่างตัว
นั้นใหญ่ยิ่ง
กลับสลัว
จนเมามัว
ทุกข์กว่าเดิม
ต้องกำกับ
ปัญญาเสริม

เอามันเป็น
สันดานเดิม
สิ่งทั้งหลาย
คนกลับกลอก
ยอมเลียแข้ง
คนเหล่านี้
ที่นับหน้า
แสนรันทด
ยามไม่มี
พลันสลาย
ถ้าเช่นนั้น
ชีวิตเรา
ต้องค้นหา
พบความจริง
อันโลกนี้
แสงสว่าง
มีร้อนแล้ว
อันสรรพา
ถ้าใจเรา
อิสระ
ไม่ยึดติด
ใจสว่าง
เขียนถึงบท
ขอนอบนบ
ลูกน้อยนี้
พระมารดา
พระองค์คือ
ที่ใหญ่ยิ่ง
ไม่ยึดติด
นี่แหละไซร้

ทาสเรา ไม่-
มันเป็นนาย
ในโลกนี้
เกลือกกลิ้ง
เลียขา
พร้อมหันหลัง
ถือตา
ก่อนนี้
เงินทอง
มิตรภาพ
สิ่งสำคัญ
จึงจะสุข
ความจริงจึ่ง
ใจพร้อม
มีทุกข์
คู่ทุกยุค
ก็หนาว
ทุกสิ่ง
สามารถเหนือ
เสรี
จิตกลับ
เหมือนดั่ง
ตอนนี้
ทศนัข
แสนโง่เขลา
พระเยซู
แสงสว่าง
ใครค้นพบ
ใจเหนือ
ความสุข

ให้เหิมเกริม
เราก็ฟัง
ล้วนเปลือกนอก
เพียงเพื่อหวัง
เพื่อสตังค์
เมื่อเงินวาย
ก็หายหมด
คือสหาย
ของนอกกาย
ของจอมปลอม
อะไรเล่า
สุดถนอม
ไม่ตรมตรอม
เกิดปัญญา
ก็มีสุข
ความมืดหนา
เป็นธรรมดา
ไม่จีรัง
สิ่งเหล่านี้
มีความหวัง
เกิดพลัง
แสงส่องมา
ใจสงบ
ก้มเกศา
เบาปัญญา
โปรดอภัย
และความจริง
จิตผ่องใส
สิ่งอื่นใด
ที่แท้จริง

“ถ้าท่านทั้งหลายยึดมั่นในวาจาของเรา ท่านก็เป็นศิษย์ของเราอย่างแท้จริง และท่านจะรู้ความจริง และความจริงจะทำให้ท่านเป็นอิสระ” ยอห์น 8:31-32

“ในวันยากลำบากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าแสวงองค์พระผู้เป็นเจ้า...” สดุดี 77:2

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 193

ต้องรู้จักก่อน... จึงจะรักได้

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันอาทิตย์ที่ 25 พฤศจิกายน ค.ศ. 2007 ที่ผ่านมา ลูกได้มีโอกาสไปแบ่งปันเกี่ยวกับพระวาจากับชีวิตคริสตชนในพิธีชุมนุมเคารพศีลมหาสนิท และฉลองพระวาจาของพระเจ้า และภาวนาขอพรพระเจ้าเพื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่จัดโดยอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ตั้งแต่วันที่ลูกได้ถูกเชิญ ลูกเตรียมในใจว่าจะไปแบ่งปันเกี่ยวกับประสบการณ์ “การแสวงหา” หรือ “การทำความรู้จัก” กับพระองค์ โดยยังไม่ได้เห็นโปสเตอร์หรือเอกสารใดๆ ในตอนนั้น ปรากฏว่าเมื่อมีการพิมพ์โปสเตอร์ออกประชาสัมพันธ์ ตลอดจนมีการติดเป็นอักษรตัวโตๆ ณ สถานที่ชุมนุม พระวาจาหลักในวันนั้นคือ

“ประโยชน์ล้ำค่า คือการรู้จักพระคริสตเยซู” ฟป. 3:8

เป็นเรื่องบังเอิญ? ลูกไม่คิดเช่นนั้น ☺

ลูกแบ่งปันว่า ณ วันที่ 2 มิถุนายน 1996 วันที่ลูกรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์นั้น ลูกมีความเชื่อในพระองค์มาก ถ้าไม่มีความเชื่อมาก ลูกคงไม่กลับใจในวัยเกือบครึ่งศตวรรษเช่นนั้น แต่ความเชื่อของลูกในขณะนั้นเป็นความเชื่อแบบเกรงกลัว ลูกมีความรู้สึกว่า พระองค์ทรงศักดิ์สิทธิ์ และมีอิทธิฤทธิ์มาก แต่พระองค์ทรงอยู่บนสวรรค์ ไกลโพ้นโน่น ลูกเอื้อมไปสัมผัสพระองค์ไม่ถึง ลูกต้องยอมรับว่า เป็นความเชื่อที่ยังไม่มีความรักในใจ

ต่อมา ลูกได้ฟังพระสงฆ์เทศน์สอนตลอดเวลาว่า “พระเจ้าทรงต้องการให้เรามนุษย์รักพระองค์จนสิ้นสุดจิตใจ” ลูกก็แอบคิดในใจว่า “คนเราจะรักใครสักคน ไม่ว่าจะในฐานะใด ก่อนอื่นเราจะต้องรู้จักคนๆ นั้นก่อน เราจะรักคนแปลกหน้าอย่างจริงใจได้อย่างไร” พระเจ้าก็เช่นเดียวกัน เราจะรักพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจได้ เราต้องรู้จักพระองค์ก่อน

ลูกเริ่มสวดสายประคำ เป็นคาทอลิกไม่สวดสายประคำ ก็ไม่ใช่คาทอลิกซิ สวดทุกๆ วัน ก็ยังรู้สึกพระองค์ทรงเงียบๆ ลูกก็เลยทูลต่อพระองค์เสริมบทสวดสายประคำ ทูลต่อพระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำประจำวัน เอ! พระองค์ก็ยังทรงเงียบๆ อีก ทีนี้ลูกก็เลยเขียนบทสวดเสริมเข้าไปอีก เขียนทูลพระองค์ถึงความทุกข์ ความสุข และทุกสิ่งที่เกิดขึ้นรอบๆ ตัวลูก เขียนได้สิบกว่าบท พอดีเพื่อนฆราวาสท่านหนึ่งได้อ่านและบอกลูกว่าเขียนแบบนี้น่าไปลงสารวัด เมื่อลูกได้ยินดังนั้น ก็เกิดความคิดขึ้นว่า บทเขียนของลูกนั้นเป็นเพียงคำพูดธรรมดาๆ ซื่อๆ จากใจของลูกของพระองค์คนหนึ่งเท่านั้น ไม่มีประโยชน์อะไรกับผู้อื่น ถ้าจะให้มีคุณค่าควรแก่ผู้อ่านผ่านสารวัด น่าจะมีพระวาจาของพระเจ้าเสริมเข้าไปด้วย! คิดได้ดังนั้นแล้ว ก็เริ่มค้นหาพระวาจาที่จะนำมาใส่บทสวดของลูก

แต่ ... พระองค์เจ้าข้า การงมเข็มในมหาสมุทรที่ว่ายากนั้น การงมหาเข็มที่ไม่ทราบว่าอยู่มหาสมุทรไหนนั้น ยิ่งยากกว่าเป็นล้านๆ เท่า นี่คือสภาพของลูกเมื่อตอนจะเริ่มหาพระวาจาเพื่อนำมาใส่เข้ากับบทสวดของลูก! แต่ ***"ถ้าใครมีความเชื่อ พระเจ้าก็ทำให้ได้ทุกสิ่ง" มาระโก 9:23*** ลูกคิดถึงศาสนาจารย์ที่คริสตจักรที่ลูกเคยไปแสวงหาพระองค์เมื่อก่อนที่ลูกจะมารับศีลล้างบาปเป็นคาทอลิก อาจารย์ผู้นี้เป็นผู้ที่มีความเมตตามาก ท่านรับปากจะช่วยด้วยความยินดีทันที

จากนั้นเป็นต้นมา ลูกก็เริ่มศึกษาพระวาจาในพระคัมภีร์อย่างจริงๆ จังๆ ยิ่งศึกษาก็ยิ่ง "อิน" ลูกตื่นเต้นมากเมื่อค้นพบว่ามีพระวาจาสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต กลางคืนดึกๆ ลูกๆ จะเข้ามาถามด้วยความสงสัยว่า "หม่ำมี้อ่านพระคัมภีร์อีกละ อ่านพระคัมภีร์มันสนุกตรงไหน?" ลูกจะตอบว่า "อ่านพระคัมภีร์มันไม่ใช่สนุกอย่างเดียว มันโอ้โฮ!" คำตอบคือ "โอ้โฮ!"

ทีละเล็กทีละน้อย ลูกค่อยๆ "รู้จัก" พระองค์มากขึ้นและลูกก็รู้สึก "ทึ่ง" ในใจด้วยความนอบน้อมว่า พระปรีชาญาณของพระองค์นั้นมันเกินขอบแดนที่มนุษย์จะเข้าใจได้หมด!

การศึกษาอ่านพระวาจาของพระองค์นั้น ลูกค้นพบว่าหากเราอ่านแล้วไม่นำมาปฏิบัติตามในชีวิตประจำวันของเรา พระวาจาเหล่านั้นก็เป็นเพียงแค่ตัวหนังสือที่อยู่ในพระคัมภีร์เท่านั้น แต่หากเรานำพระวาจามาเป็นหลักเพื่อปฏิบัติตามในชีวิตประจำวันของเราแล้ว จะเกิดอัศจรรย์แก่ชีวิตของเรา! คำว่า "อัศจรรย์" ในที่นี้ ลูกไม่ได้หมายความว่า ผู้ใดปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์แล้ว ก็จะถูกเสกโอมเพี้ยงกลายเป็นนางฟ้าเทวดาไป แต่ "อัศจรรย์" ของลูกนั้น หมายถึง การเปลี่ยนแปลงของชีวิตตลอดจนจิตวิญญาณของผู้นั้น มีประโยคหนึ่งในภาษาอังกฤษที่ว่า "We are what we eat." เพราะฉะนั้น หากเราอ่านและรับพระวาจาของพระองค์เข้าไปในจิตใจของเราทุกวันๆ วันแล้ววันเล่า เราก็จะเริ่มคิดเหมือนพระองค์และปฏิบัติตนตามพระองค์ ... โดยอัตโนมัติ

นี่คือ "อัศจรรย์" ที่ลูกหมายถึง

จากการอ่านพระวาจาและนำมาปฏิบัติตามในชีวิตประจำวันตลอดระยะเวลา 11 ปีที่ผ่านมานั้น **ลูกได้รับทั้งความรัก สติปัญญา ความสว่าง และพลังแห่งชีวิตจากพระองค์** จากที่ลูกชอบอ่านหนังสือเกี่ยวกับธุรกิจ การเงิน การบริหาร ฯลฯ เมื่อก่อนนี้ **มาบัดนี้ ลูกอ่านหนังสือหลักเล่มเดียวคือพระคัมภีร์** ซึ่งให้ความรู้แก่ลูกในด้านการทำธุรกิจและการเงินมากกว่าหนังสือทุกเล่มรวมกันเสียอีก ☺ ☺ ☺

ณ วันนี้ สำหรับลูกแล้ว พระองค์มิใช่เป็นแค่พระเจ้าเท่านั้น พระองค์ทรงเป็น**พ่อ** ทรงเป็น**ประธานใหญ่**ของบริษัททุกบริษัทของลูก ทรงเป็น**ครู** ทรงเป็น**ที่ปรึกษา** ทรงเป็น**จิตแพทย์** ทรงเป็น**ผู้กำกับการแสดง**ในการดำรงชีวิตประจำวันของลูก พูดง่ายๆ พระองค์ทรงเป็นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตลูก ทุกๆ ย่างก้าว ทุกๆ การกระทำของลูก ลูกจะยึดพระวาจาเป็นแสงสว่างส่องทางให้ลูก

"เจ้าจะพบเราเมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของเจ้า" เยเรมีย์ 29:13

ลูกแสวงหาพระองค์ และลูกก็พบพระองค์แล้วพระเจ้าข้า ☺

"การทดลองความเชื่อของท่านนั้น ทำให้เกิดความแน่นอนมั่นคง" ยากอบ 1:3

ความเชื่อนั้น เปรียบเหมือนกับระดับการศึกษา ไม่มีเด็ก 3 ขวบคนใดที่เรียนอนุบาลปุ๊ปก็จบระดับด็อกเตอร์เลย ความเชื่อต้องผ่านการทดสอบ เช่นเดียวกับการสอบเลื่อนชั้น

ลูกสอบผ่านอนุบาลหนึ่งแล้ว ขณะนี้อยู่อนุบาลสอง พระเจ้าข้า

“พระความเขลาของพระเจ้ายังฉลาดยิ่งกว่าปรีชาญาณของมนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้า ก็ยังเข้มแข็งยิ่งกว่าพละกำลังของมนุษย์” 1 โครินธ์ 1:25

ลูกประจักษ์กับตัวเองจนลูกรู้สึกว่า ตัวเองยังเป็นไม่ถึงเม็ดฝุ่นต่อพระพักตร์พระองค์ พระเจ้าข้า

“ถ้าท่านทั้งหลายยึดมั่นในวาจาของเรา ท่านก็เป็นศิษย์ของเราอย่างแท้จริง และท่านจะรู้ความจริง และความจริงจะทำให้ท่านเป็นอิสระ” ยอห์น 8:31-32

“ไม่ว่าทำสิ่งใด จงทำจากใจ ประหนึ่งว่าทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์” โคโลสี 3:23

พระวาจาทั้งสองบทนี้ ทำให้ลูกเป็นอิสระจริงๆ พระเจ้าข้า ทำให้ลูกสามารถทำความดีโดยไม่ท้อ เพราะไม่ต้องการได้รับการตอบแทนจากเพื่อนมนุษย์อีกแล้ว แต่ทำเพื่อถวายเป็นเกียรติแด่พระองค์ ☺

ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ

ณ บัดนี้ ลูกค้นพบพระองค์แล้ว ที่แท้พระองค์มิได้ประทับอยู่บนสวรรค์ไกลโพ้นโน่นเลย พระองค์ทรงประทับอยู่ในใจของลูกของพระองค์ทุกคนที่แสวงหาพระองค์ต่างหาก ☺

ลูกขอทูลต่อพระองค์ก่อนจบบทสวดนี้ว่า

“I can’t live without You, my Lord!”

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 194

New Year Prayer 2008

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อเกือบ 40ปีก่อน ลูกเขียนบทกลอนถวายพระองค์เป็นบทสวดปีใหม่ เนื้อหาสาระของคำกลอนเป็นความรู้สึกใสๆ ซื่อบริสุทธิ์จากใจของลูกของพระองค์คนหนึ่งที่เพิ่งจะเริ่มชีวิตการทำงานเพราะเพิ่งจบการศึกษาใหม่ๆ

มาบัดนี้ ลูกขอถวาย “บทสวดของฉัน” แด่พระองค์เป็นบทกลอน New Year Prayer อีกครั้งหนึ่ง เป็นความรู้สึกซื่อๆ และบริสุทธิ์จากใจเช่นเดียวกัน แต่เป็นความรู้สึกจากใจของลูกของพระองค์ที่ได้เดินทางผ่านทะเลทราย ผ่านหิมะ และผ่านพายุฝนมาแล้ว ดังต่อไปนี้ พระเจ้าข้า

NEW YEAR PRAYER 2008

O Lord.....

This world ... is a cruel world.

Please give me wisdom so that I can avoid unnecessary pain in life.

This world ... is an artificial world.

Please give me vision so that I can distinguish natural flowers from plastic ones.

This world ... is an unfair world.

Please give me understanding so that I won’t expect it to be.

This world ... is a crowded but lonely world.

Please give me long arms so that I can reach out to the lonely ones in the crowd.

This world ... is a selfish world.

Please give me a big heart so that I can give more than I can take.

This world ... can be bought and sold ... at a price.

Please give strength to my soul so that I can be master of lust and greed; and not the other way around.

This world ... is a blown-up world.

Please give me humility so that I can know my exact human size.

This world ... is an ungrateful world.
Please give me a one-track mind so that I can do things just to please You, not the world.
This world ... is a violent world.
Please give me sensitivity so that I can touch others' hearts with my love.
This world ... is a desperate world.
Please give me inspiration so that I can live my life with hope.

Though this world is not a perfect world,
it's a beautiful world!
Thank You, my Lord, Thank You.
For through YOU, I can see the beauty of this world with its imperfection.

"พระบัญญัติของพระเจ้านั้นบริสุทธิ์ กระทำให้ดวงตากระจ่างแจ้ง" สดุดี 15:8

ในบทสวดของลูกฉบับหน้า ลูกจะเขียนถวายเป็นภาษาไทยพระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 195

บทสวดปีใหม่ 2008

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดของลูกบทที่แล้ว ลูกได้เขียนคำกลอนถวายแด่พระองค์เป็นภาษาอังกฤษ เนื่องในโอกาสปีใหม่ มาบัดนี้ ลูกขอเขียนกลอนบทเดียวกันถวายแด่พระองค์เป็นภาษาไทยพระเจ้าข้า เป็นบทสวดของลูกของพระองค์ที่แม้จะผ่านร้อน ผ่านหนาว ผ่านอุ่นผ่านเย็น แต่ก็ยังคงมีหัวใจที่ซื่อใสบริสุทธิ์เพราะพระพรของพระองค์ ดังต่อไปนี้ พระเจ้าข้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ...

โลกนี้ ... เป็นโลกแห่งความโหดร้ายทารุณ

โปรดประทานสติปัญญาแก่ลูก เพื่อลูกจะสามารถหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดที่ไม่จำเป็นในชีวิตได้

โลกนี้ ... เป็นโลกแห่งความจอมปลอม

โปรดประทานวิสัยทัศน์แก่ลูก เพื่อลูกจะสามารถเห็นความแตกต่างระหว่างดอกไม้ธรรมชาติและดอกไม้พลาสติก

โลกนี้ ... เป็นโลกแห่งความอยุติธรรม

โปรดประทานความเข้าใจแก่ลูก เพื่อลูกจะสามารถรับความจริงของชีวิตข้อนี้ได้

โลกนี้ ... เป็นโลกแห่งความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยว ท่ามกลางความแออัด

โปรดประทานพระพรให้แขนทั้งสองข้างของลูกยาวพอที่จะเอื้อมไปสัมผัสหัวใจของผู้อ้างว้างท่ามกลางชุมชน

โลกนี้ ... เป็นโลกแห่งความเห็นแก่ตัว

โปรดประทานหัวใจดวงโตแก่ลูก เพื่อลูกจะสามารถให้มากกว่าที่จะรับ

โลกนี้ ... ถูกซื้อและขายได้ ถ้าราคาพอเหมาะ

โปรดประทานความเข้มแข็งแก่จิตวิญญาณของลูก เพื่อลูกจะสามารถเป็นนายไม่ใช่ทาสของกิเลสและความโลภ

โลกนี้ ... ถูกขยายจนป่องเกินจริง

โปรดประทานความถ่อมตนแก่ลูก เพื่อลูกจะตระหนักถึงขนาดที่แท้จริงของตนเอง

โลกนี้ ... เป็นโลกแห่งความอกตัญญู

โปรดประทานพระพรให้ลูกมีแค่มุมมองเดียวในชีวิต นั่นคือ การทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อพระองค์ ไม่ใช่เพื่อมนุษย์

โลกนี้ ... เป็นโลกแห่งความรุนแรง

โปรดประทานความอ่อนโยนแก่ลูก เพื่อลูกจะสามารถสัมผัสจิตใจผู้อื่นด้วยความรักของลูก

โลกนี้ ... เป็นโลกแห่งความสิ้นหวัง

โปรดประทานแรงดลใจแก่ลูก เพื่อลูกจะสามารถดำรงชีวิตด้วยความหวัง

แม้โลกนี้จะไม่ใช่เป็นโลกที่สมบูรณ์
แต่ก็เป็นโลกที่สวยงาม!
ขอบพระคุณพระองค์ พระเจ้าข้า
ด้วยว่าเพราะการดำรงชีวิตในพระองค์ ทำให้ลูกสามารถเห็นความสวยงามของโลกที่ไม่สมบูรณ์ใบนี้ได้ ☺

"พระบัญญัติของพระเจ้านั้นบริสุทธิ์ กระทำให้ดวงตากระจ่างแจ้ง" สดุดี 15:8

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

ขอขอบคุณพี่น้องผู้รับ "บทสวดของฉัน" ท่านหนึ่งที่ได้กรุณามอบเงินจำนวนหนึ่งเพื่อสนับสนุนการจัดส่ง "บทสวดของฉัน" ขอพระเป็นเจ้าโปรดประทานพระพรแก่ท่านในน้ำใจอันดีนี้เทอญ

อนึ่ง หากท่านผู้ใดประสงค์จะรับ "บทสวดของฉัน" ทาง Email กรุณาแจ้งให้ผู้เขียนทราบที่ **sarindhorn@showerking.co.th** เพราะนอกจากจะเป็นการช่วยรักษ์สิ่งแวดล้อม (การทิ้งซอง เป็นต้น) แล้ว ท่านยังจะได้อ่านเร็วขึ้น 2-3 วันด้วย ☺

ขอบคุณค่ะ

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 196

ถ้าพระเจ้ามีจริง ทำไม ... ?

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกจำได้ว่าเมื่อสิบกว่าปีก่อนตอนที่ลูกไปเรียนคำสอนเพื่อเตรียมตัวรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ คำถามแรกสุดที่ลูกถามพระสงฆ์ผู้สอนคือว่า “คุณพ่อคะ ในศาสนาคริสต์ เราจะอธิบายหรือตอบได้อย่างไรว่า ทำไมคนเราบางคนจึงเกิดมาบนกองเงินกองทอง มีความสุขอย่างสมบูรณ์พูลสุข แต่บางคนก็เกิดมา บนความทุกข์ ความพิการหรือความยากลำบากเหลือคณา ถ้าพระเจ้ามีจริง ทำไมมนุษย์ที่เกิดมาจึงแตกต่างกันเช่นนี้คะ” พระสงฆ์ตอบลูกว่า “ไม่ว่ามนุษย์จะเกิดมาในลักษณะเช่นไร สำหรับพระเจ้าแล้ว เป็นลูกของพระองค์เท่าเทียมกันหมดและพระเจ้าก็ทรงรักมนุษย์ทุกคนเท่ากันหมด” เป็นคำตอบที่ฟังดูดี แต่ไม่ได้ตอบคำถามของลูก !!! แต่ลูกก็ไม่กล้าเซ้าซี้ถามคุณพ่อต่อ และบอกกับตัวเองว่า ให้รับประโยคคำตอบของคุณพ่อไปเถิดแล้วสักวันหนึ่งคงจะเข้าใจในคำตอบข้อนี้ดีขึ้นเอง

กาลต่อมา จากประสบการณ์การต้องต่อสู้กับความอยุติธรรมที่ถูกยัดเยียดให้กับชีวิต ตลอดจนการแสวงหาพระองค์ในเวลาต่อมารวมกว่า 2 ทศวรรษ ทำให้ลูกค่อยๆ เห็นคำตอบในคำถามที่ผู้ที่ไม่มีความเชื่อจะต้องถาม รวมทั้งตัวลูกด้วยเมื่อตอนนั้น **มันเป็นความเข้าใจที่เกิดจากการยอมรับในความยิ่งใหญ่ที่สุดของพระองค์ที่มนุษย์ไม่สามารถจะนำมาวิเคราะห์วิจารณ์ได้ เป็นการยอมรับที่เกิดจากความเชื่อในพระองค์โดยปราศจากเงื่อนไขใดๆ (unconditional faith)** และเนื่องจากลูกไม่เคยเรียนวิชาเทวศาสตร์หรือวิชาใดๆ ที่เกี่ยวกับศาสนาโดยตรง ลูกจึงเขียนสรุปการค้นพบของลูกเป็นภาษาง่ายๆ เท่อๆ และซื่อๆ จากใจ ใน “บทสวดของฉันบทที่ 20” ว่า สำหรับลูกแล้ว แม้ลูกจะอยู่บนความทุกข์ 20 ปีเต็มๆ ลูกไม่เคยโทษพระองค์แม้แต่ครั้งเดียว ☺ แต่ลูกสรุปกับตัวเองว่า ความทุกข์เกิดขึ้นได้จาก 3 สาเหตุคือ 1. เกิดจากตัวเราเอง มีบ่อยครั้งเหลือเกิน มนุษย์เป็นต้นเหตุทำให้ตัวเองเป็นทุกข์ แต่ไม่รู้ตัว 2. เกิดจากมนุษย์ผู้อื่น เป็นความทุกข์ที่ผู้อื่นหยิบยื่นมาให้ และ 3. เกิดจากธรรมชาติหรือเหตุสุดวิสัย เป็นต้นว่า ไปทานอาหารที่เป็นพิษแล้วทำให้ร่างการป่วยหนัก หรือ เกิดภัยธรรมชาติ เช่น สึนามิ ภูเขาไฟระเบิด ฯลฯ **แต่ทั้งหลายทั้งปวงพระเจ้าไม่ใช่เป็นผู้ที่ทำให้มนุษย์มีความทุกข์ พระองค์ทรงอยู่เหนือทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้** แต่จะมีบ้าง ถ้าพระองค์ทรงปรารถนาจะประทานพระพรเป็นกรณีพิเศษตามน้ำพระทัยของพระองค์ ก็อาจจะเกิดเป็นอัศจรรย์ขึ้นได้

แล้วลูกก็เก็บความเชื่อนี้ของลูกไว้ นอกจากเขียนใน “บทสวดของฉัน” แล้ว ลูกก็ไม่กล้าไปพูดที่ใด เพราะไม่ทราบว่าสิ่งที่ลูกค้นพบนั้น ถูกต้องหรือไม่

จู่ๆ ภายใน 2 สัปดาห์ที่ผ่านมา ลูกได้อ่านหนังสือ 3 เล่ม ต่างกรรมต่างวาระ ปรากฏว่าในหนังสือทั้ง 3 เล่มนี้มีบทความเกี่ยวกับเรื่องนี้หรือทำนองนี้ แม้ผู้เขียนทั้ง 3 จะเขียนในบริบทที่ต่างกัน ภาษาที่ใช้ก็ต่างกัน แต่สรุปก็เป็นเรื่องเดียวกันและเหมือนกับที่ลูกค้นพบด้วย ลูกตื่นเต้นมาก ตอนอ่าน 2 เล่มแรก ลูกทูลต่อพระองค์ว่า ลูกจะขอนำหัวเรื่องนี้มา

เขียนถวายเป็น “บทสวดของฉัน” ต่อพระองค์ วันรุ่งขึ้นลูกอ่านเจอในหนังสือเล่มที่ 3 อีกโดยไม่ได้คาดคิดเลย พระองค์ทรงยืนยันกับลูกแล้วว่า ให้ลูกเขียนได้

เล่มแรก หนังสืออิสระ ฉบับเดือน พ.ค. 2550 บทความ “ถ้าพระเจ้าคือองค์ความดี ... ทำไมจึงความเลวมากมาย” แปลจาก “If God is so good, why is there so much bad?” เขียนโดย Rabbi Marc Gellman + Msgr. Thomas Hartman และแปลโดย ศิรวิทย์ **โดยสรุปว่า ความเลวร้ายต่างๆ มากมายที่เกิดขึ้นในโลกนี้ เกิดจากน้ำมือมนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้า**

“เริ่มจาก “มลพิษ” ในสิ่งแวดล้อม การฆาตกรรม โรคร้าย หรือแม้แต่ความตายของทารกซึ่งถือเป็นสิ่งที่น่าสลดใจที่สุด แต่มันอาจเป็นไปได้ว่ามีมลพิษบางชนิดในอากาศและในน้ำหรือเป็นผลที่ถูกกำหนดโดยผู้เป็นแม่ หรือโดยประเทศที่แม่เขาอยู่ ซึ่งไม่ได้เอาใจใส่เรื่องการดูแลทารกในครรภ์ที่กำลังเติบโต

บางครั้งประชากรนับล้านถูกฆ่าตายในสงคราม โดยที่เขาเหล่านั้นไม่ได้กำหนดทางเลือกที่เลวโดยพวกเขาเองเลย ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ

สิ่งที่เราคิดคือ พระเจ้าอาจทรงสร้างโลกให้มีรอยโหว่เป็นโพรงภายใน เป็นโพรงที่ยังไม่สมบูรณ์ของปริศนา เป็นสิ่งเลวที่พระเจ้าทรงเหลือไว้ สำหรับพวกเราที่จะจัดการให้มันดีขึ้น โพรงนั้น ได้แก่ โรคที่เรายังไม่ทราบวิธีการรักษา ความอดอยากหิวโหย ในขณะที่คนอีกกลุ่มร่ำรวย มีชีวิตโดยไม่ใส่ใจกับคนอื่นๆ ในโพรงนี้ เปรียบเหมือนการบ้านที่พระเจ้าทรงมอบให้เราทำ และถ้าเราลงมือทำการบ้านนี้ ก็จะทำให้โลกดีขึ้น

และสรุปว่า ความเลวไม่ได้มาจากพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นองค์ความดี องค์ความรัก และทรงมีปรีชาฉลาดมากเกินกว่าที่จะสร้างความเลวขึ้นมาเพียงเพื่อจะได้แสดงความรังเกียจต่อมัน”

หนังสือเล่มที่ 2 ที่ลูกอ่าน ชื่อ “คริสธรรม พุทธธรรม” เขียนโดย ท่านพุทธทาส อินทปัญโญ เป็นหนังสือที่น่าสนใจยิ่ง เพราะพระนักปราชญ์ท่านนี้ ได้เขียนถึง “คริสต์ศาสนา” จากมุมมองของท่านและได้วิเคราะห์ถึง “พระคัมภีร์ไบเบิ้ล” อย่างลึกซึ้งและประทับใจยิ่ง แม้จะใช้ภาษาตามแนวศาสนาของท่านก็ตาม ท่านได้เขียนถึงเรื่องนี้ว่า

“โดยเนื้อแท้นั้น สิ่งที่เรียกว่าพระเจ้าอันแท้จริงนั้น ย่อมอยู่เหนือความผิดและความถูก ทั้งที่ความผิดและความถูกมีครบถ้วนเต็มที่อยู่ในพระเจ้านั่นเอง พระเจ้าไม่อาจจะถูกกล่าวว่าดีหรือชั่ว ทั้งที่ความดีและความชั่วอยู่เต็มที่ในพระเจ้า ทั้งนี้ก็เพราะว่าสิ่งที่เรียกว่าความผิดหรือความถูกก็ตาม ความดีหรือความชั่วเป็นต้นก็ตาม เป็นเพียงความรู้สึกของมนุษย์เอง หาใช่ของพระเจ้าไม่ สำหรับพระเจ้านั้น ไม่มีอะไรที่มีความหมายว่าอะไร คือจะมีโรคระบาดเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้น แม้อยู่สบายกันดี ก็มีความหมายเท่ากันหรือเป็นสิ่งสิ่งเดียวกัน แต่สำหรับมนุษย์นั้นมันมีความหมายมาก จนถึงกับต้องการอย่างหนึ่งและไม่ต้องการอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งตรงกันข้าม ดังนี้เป็นต้น เพราะเหตุนี้เอง จึงมีคำกล่าวที่ถูกต้องที่สุดว่า น้ำท่วมหรือไม่ท่วม ไฟไหม้หรือไม่ไหม้ มีโรคระบาดหรือไม่มี แม้ที่สุด แต่ความมีชีวิตอยู่หรือความตาย ฯลฯ และอื่นๆ อีกมากมายซึ่งเป็นคู่ๆ ตรงกันข้าม ก็ล้วนแต่เป็น “พระประสงค์” ของพระเจ้าโดยเท่ากัน ไม่มีอะไรแตกต่างกันสำหรับพระเจ้า แต่สำหรับมนุษย์ที่ยังไม่เข้าถึงพระเจ้า ยังไม่เป็นอันเดียวกันกับพระเจ้านั้น ย่อมทนไม่ไหว ย่อมเลือกเอาแต่ส่วนที่ถูกใจตน และไม่ยอมรับส่วนที่ตรงกันข้าม แต่ผู้ที่ถึงพระเจ้าหรือถึง “ธรรม” แล้วจริง ก็ไม่รู้สึกมีอะไรที่ตรงกันข้าม เห็นเป็นของที่ไม่มีความหมายเสมอกันไปหมด และไม่ยินดียินร้ายต่อส่วนไหนเลย การที่กล่าวว่า พระเจ้าพอพระทัยหรือพระเจ้าทรงพิโรธนั้น เป็นภาษาคนที่ต้องแปลความหมายเป็นภาษาธรรม โดยทำนองนี้ทั้งนั้น และเมื่อสามารถเข้าใจความหมายอันถูกต้องนี้แล้ว คนนั้นจะชอบใจ เลื่อมใส นับถือและรักพระเจ้าอย่างไม่คืนคลาย และยอมรับว่า พระเจ้าเป็นสิ่งสูงสุด เหนือสิ่งทั้งหลาย ไม่มีอะไรสูงไปกว่า”

นี่เป็นคำอธิบายที่กินใจ โดนใจ และลึกซึ้งจากพระอาจารย์ที่ไม่ใช่ของศาสนาของเรา! ลูกขอกราบคารวะด้วยความ

เคารพนับถืออย่างสูงสุด ณ ที่นี้

และเมื่อวานนี้เอง ลูกได้อ่านหนังสืออีกเล่มเป็นหนังสือที่อธิบายถึงพระธรรมโยบ โดย รอย บีซัค แปลโดย ชุมแสง เรืองเจริญสุข

"ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าทำให้มนุษย์ไม่สามารถส่งผลใดๆ ให้พระองค์ได้ (โยบ 35:4-8)

ในเมื่อฟ้าสวรรค์และเมฆสูงส่งเหนือมนุษย์ พระเจ้ายิ่งสูงกว่านั้นเพียงใด ดังนั้น พระองค์จึงไม่ถูกกระทบโดยการทำดีหรือการทำชั่วของมนุษย์ ความชอบธรรมหรือความอธรรมของมนุษย์ย่อมมีผลกระทบต่อมนุษย์ด้วยกันเองเท่านั้น ไม่ใช่ต่อพระเจ้า

พระเจ้าทรงอธิปไตยสูงสุด ... วิถีทางของพระองค์นั้นเหนือความเข้าใจของมนุษย์ ... ดังนั้นพระเจ้าจึงสมควรรับการนมัสการ ไม่ใช่รับคำตำหนิ เราควรเชิดชูพระองค์ ... ไม่ใช่หาเรื่องกับพระองค์"

สามแง่สามมุม แต่สรุปตรงกับที่ลูกค้นพบเองว่า พระเจ้าของเราอยู่เหนือความเป็นอยู่ที่เป็นธรรมดาของมนุษย์ ยกตัวอย่างว่าแม้พ่อแม่เราจะรักเราเพียงใดก็ตาม เราทุกคนก็ต้องหกล้มในวัยหัดเดินฉันใด แม้พระเจ้าจะทรงรักลูกของพระองค์เพียงใด ลูกของพระองค์ก็ต้องหกล้มทุกคนด้วยกันฉันนั้น ความทุกข์ ความเจ็บปวด ความผิดหวัง และความเลวร้ายต่างๆ ล้วนแล้วแต่เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตบนโลกนี้ทั้งสิ้น

ลูกจะไม่สบายใจ บางครั้งก็เศร้าใจที่ทุกครั้งเมื่อใครมีความทุกข์หรือความผิดหวังในชีวิต เขาก็จะโทษพระองค์ และถามคำถามนี้ว่า "ถ้าพระองค์มีจริง ทำไม ..." เมื่อไรหนอ ... ที่พวกเรามนุษย์จะเข้าใจสักทีว่า

พระเจ้าทรงอธิปไตยสูงสุด ... วิถีทางของพระองค์นั้นเหนือความเข้าใจของมนุษย์ ... ดังนั้นพระเจ้าจึงสมควรรับการนมัสการ ไม่ใช่รับคำตำหนิ เราควรเชิดชูพระองค์ ... ไม่ใช่หาเรื่องกับพระองค์

"ดูเถิด พระเจ้านั้นใหญ่ยิ่ง และเราก็หาหยั่งรู้ถึงพระองค์ไม่" โยบ 36:26

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

ขอขอบคุณ พี่น้องจำนวนไม่น้อยที่ขอรับ "บทสวดของฉัน" ทาง Email เพื่อช่วยกันรักษ์โลก บางท่านก็แนะนำเพื่อนฝูงมารับด้วย ผู้เขียนขอให้ email address อีกครั้งหนึ่ง เผื่อท่านยังสนใจจะรับทาง email แทนทางไปรษณีย์ sarindhorn@showerking.co.th

ขอขอบคุณจากใจค่ะ

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 197

คนละโลก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ทุกวันนี้ ในทุกๆ วัน ลูกจะหาเวลาเงียบๆ ที่อยู่กับพระองค์ตามลำพัง ไม่ว่าจะเป็นการอ่านพระวาจาหรือการสวดภาวนา เป็นเวลาที่ลูกจะมีความสุขที่สุด ลูกจะรู้สึกว่าในช่วงเวลานั้น โลกทั้งโลกไม่มีใครอื่นเลย มีแต่ลูกเฝ้าพระองค์อยู่ตามลำพัง เป็นเวลาที่ลูกจะทูลทุกสิ่งทุกอย่างให้พระองค์ฟัง และในเวลาเดียวกันก็ฟังสิ่งที่พระองค์จะทรงสอนลูก เป็นช่วงเวลาที่เติมพลังให้แก่ชีวิตและจิตวิญญาณของลูก เพราะมันเป็นความสุขที่สดชื่น สะอาด และสมบูรณ์ เป็นความสุขที่ลูกเรียกว่าสันติสุขและปีติสุขที่แท้จริง (จนบางครั้งลูกแอบคิดว่า มิน่าเล่า บรรดานักบวชส่วนใหญ่จึงมีอายุยืนยาว เพราะท่านเหล่านั้นต่างมีความสุขเพราะมีเวลาอยู่กับพระองค์มากกว่าพวกเราฆราวาสนั่นเอง ☺)

แต่ทันทีที่ลูกออกจากโลกแห่งการเฝ้าพระองค์ กลับสู่โลกมนุษย์ที่อยู่ปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นการเปิดโทรทัศน์ดูข่าว หรืออ่านหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับข่าวของบ้านของเมือง ความรู้สึกของลูกจะถูกเปลี่ยนไปทันที โลกแห่งความสันติสุข ปีติสุข พลันหายไปอย่างฉับพลันเพราะสิ่งที่กำลังเกิดกับประเทศชาติของเราในทุกวันนี้ ทำให้ประชาชนตาดำๆ อย่างเราๆ ท่านๆ เกิดความสับสน บางครั้งก็เกิดความอึดอัดในหัวใจเป็นอย่างยิ่ง สมัยก่อนโน้นลูกจำได้ว่าอะไรที่เป็นสีดำ ก็คือสีดำ อะไรที่เป็นสีขาว ก็คือสีขาว ถ้าปนๆ กันก็จะกลายเป็นสีเทา ส่วนใครจะชอบสีอะไรก็เป็นสิทธิส่วนบุคคลของคนๆ นั้น แต่ในสมัยนี้วิวัฒนาการในทางวิทยาศาสตร์ (เฉพาะในเมืองไทยรีเปล่าก็ไม่ทราบ) ทำให้เกิดการหักเหของแสงอย่างรุนแรง เพราะสีๆ เดียวกัน บางคนก็บอกว่าเป็นสีขาว บางคนกลับตะโกนว่า “เฮ้ย! โน่นมันสีดำ” ต่างฝ่ายต่างก็ยืนยันว่าตนเองถูก ประชาชนตาดำๆ อย่างพวกเราบางทีก็เลยรู้สึกว่า เอ! นี่เราตาบอดสีไปแล้วรึ หรือเพราะเราโง่เขลาเบาปัญญากันแน่? สิ่งผิดกลายเป็นสิ่งถูก สิ่งถูกกลายเป็นสิ่งผิดในสังคมไทยเรา จุดยืน หลักการ กฎเกณฑ์ ได้อันตรธานหายไปจากสังคมไทยเราไปเสียแล้ว สิ่งที่จะเป็นตัวชี้วัดว่าอะไรถูก อะไรผิด กลายเป็นสิ่งที่เรียกว่า “อำนาจ” มาแทน พูดง่ายๆ ผู้ที่มีอำนาจสามารถออกมาประกาศหน้าตาเฉยว่า ที่พวกเราเห็นอยู่ต่อหน้านั้นเป็นสีขาว ทั้งๆ ที่เราก็เห็นอยู่โทนโธ่ว่ามันเป็นสีดำ และสิ่งที่ทำให้คนธรรมดากลายเป็นคนมีอำนาจขึ้นมาได้ก็คือ “เงิน” พูดง่ายๆ อีกในสังคมไทยเราสมัยนี้ “เงิน” สามารถทำให้คนกลายเป็นคนตาบอดสี และแม้แต่เกิดการหักเหของแสงก็ได้

วันก่อนลูกคุยกับเพื่อนนักธุรกิจกลุ่มหนึ่งว่า ทำไมผู้ใหญ่บางคนในองค์กรระดับชาติ จึงตัดสินใจในเรื่องนี้ เรื่องนั้นออกมาเช่นนั้น เพื่อนคนหนึ่งพูดขึ้นมาว่า “ถ้าพี่อยู่ในตำแหน่งนั้น และมีคนนำเงินมาให้หลายสิบล้าน พี่จะไม่ตัดสินใจเช่นเดียวกันหรือ?” ลูกตอบทันทีว่า “ไม่มีทาง” ทันที เพื่อนคนนั้นถามต่อ “ถ้าเป็นหลายร้อยล้านล่ะ?” ลูกสั่นหัว “คนเราท้องก็มีท้องเดียว จะทานอะไรได้มากมาย นิ้วมือก็มีแค่สิบนิ้ว สมมติอยากโชว์แหวนเพชร ก็ใส่นิ้วที่สิบเอ็ดไม่ได้ แล้วจะเอาเงินไปทำไมมากมาย” เพื่อนคนนั้นไม่ยอมแพ้ “สมมติว่าตัวเลขเป็นหลายพันล้านหรือเป็นตัวเลขที่มีความหมายสำหรับคนอย่าง

พี่ล่ะ พี่จะไม่รับพิจารณาเลยหรือ คิดดูซิ เซ็นแกร็กเดียว ได้เงินหลายพันล้าน สบายไปตลอดชีวิต อีกอย่างถ้าพี่ไม่รับ ก็ถือว่าพี่โง่ เพราะสมัยนี้ ใครๆ เขาก็ทำกัน" พอถึงตรงนี้ ลูกรู้สึกสะกิดใจที่ลูกตอบไปทันทีตั้งแต่ต้นว่าลูกจะไม่รับเงินนั้นเพราะสำหรับลูกแล้ว เหตุการณ์นี้เป็นเหตุการณ์สมมติ ถ้าลูกเกิดอยู่ในตำแหน่งที่มีโอกาสนั้นจริงๆ ลูกจะเป็นคนดีบริสุทธิ์ทนต่อแรงยั่วยุของอำนาจเงินอันมหาศาลนั้นได้หรือไม่ ลูกจึงตอบไปว่า "มันก็จริงนะ พี่พูดได้ชัดถ้อยชัดคำว่าพี่จะไม่รับเงิน ถ้ามันขัดต่อมโนธรรมของพี่ในการตัดสินใจก็เพราะพี่ไม่ได้อยู่ในตำแหน่งนั้น แต่ถ้าพี่อยู่ในตำแหน่งนั้นๆ จริงๆ และจำนวนเงินมันมากพอที่จะทำให้พี่สนใจ พี่เองก็ไม่ทราบว่าพี่จะทนต่อแรงยั่วยวนของเงินจำนวนมหาศาลนั้นได้หรือไม่"

เย็นนั้น เวลารับประทานอาหารด้วยกัน ลูกเล่าเรื่องบทสนทนานี้ให้ลูกๆ ฟัง และลูกก็สรุปกับลูกๆ ว่า "ที่หม่ำมี้พูดได้ชัดถ้อยชัดคำว่า หม่ำมี้ไม่มีทางที่จะตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่งเพราะอำนาจเงินนั้น เพราะขณะนี้หม่ำมี้ไม่ได้อยู่ในตำแหน่งที่จะถูกทดสอบได้ แต่ถ้าเกิดได้อยู่ในตำแหน่งดังกล่าวจริงๆ หม่ำมี้ก็ไม่ทราบว่าตนเองจะดีได้ตลอดรอดฝั่งอย่างที่พูดได้ไหม **เพราะหม่ำมี้เองก็ยังเป็นมนุษย์** ทางที่ดี ก็ขออย่าให้มีโอกาสต้องถูกทดสอบเช่นนั้นเลยจะดีกว่า"

คืนนั้นก่อนนอน ลูกสวดทูลขอต่อพระองค์ว่า "ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในช่วงชีวิตส่วนที่เหลือของลูก ขอพระองค์โปรดให้ลูก**อย่ามีโอกาส**ที่จะต้องถูกทดสอบในลักษณะเช่นนั้นเลย ลูกต้องการปฏิบัติตนเป็นลูกที่ดีของพระองค์ จนกว่าวันที่จะไปรับใช้พระองค์บนสวรรค์ พระเจ้าข้า"

หลังจากได้ทูลพระองค์ไปเช่นนั้น ลูกรู้สึกพระองค์ทรงยิ้มให้กับความซื่อบื้อของลูก ลูกเองก็ทราบว่าเป็นการทูลต่อพระองค์อย่างเด็กโง่เขลาเบาปัญญา แต่สำหรับลูกแล้ว ลูกทูลต่อพระองค์ได้ทุกอย่าง แม้กระทั่งความคิดโง่ๆ เช่นนี้ และลูกก็มีความสุขกับการเป็นเด็กน้อยด้อยปัญญาต่อพระพักตร์ของพระองค์เช่นนี้ พระเจ้าข้า ☺

"ความโง่มักอยู่ในใจของเด็ก ..." สุภาษิต 22:15

อาแมน

ลูกของพระองค์นนฟ้า

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 198

ศิลปะเพื่อพระเป็นเจ้า...(ตอนที่ 2)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ลูกขอกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ เพื่อขอบพระคุณพระองค์ ที่ทรงรับฟังคำสวดภาวนาที่ออกจากใจของลูกของพระองค์ทุกคน ที่ทูลเรื่องในใจให้พระองค์ทรงทราบ ไม่ว่าเรื่องนั้นจะเป็นเรื่องเล็กขนาดไหนก็ตาม

เมื่อ 3-4 ปีก่อน ลูกบอกกับตัวเองว่า อีกไม่กี่ปีลูกก็จะถึงวัยที่คนทั่วไปเรียกว่าวัยเกษียณแล้วนะ ส่วนจะเกษียณจริงเมื่อถึงวัยหรือไม่ แล้วค่อยว่ากัน และลูกก็คิดว่า ลูกได้ทำงานและเหนื่อยยากมาตลอดชีวิตแล้ว ชีวิตส่วนที่เหลือ ฉันจะยังทำงานไปจนตายเลยหรือ อย่ากระนั้นเลย คนเราควรจะมีอะไรที่มีความหมายต่อชีวิตพอๆ กับการทำมาหากิน เพื่อทำให้ชีวิตมีคุณค่ามากขึ้น เมื่อคิดได้ดังนั้นแล้ว ลูกก็ลองสำรวจตัวเองว่ามีอะไรที่จะทำให้ชีวิตตนเองมีความหมายและมีคุณค่ามากขึ้น และแล้วลูกก็สรุปกับตัวเองว่า มีอยู่ 3 สิ่งที่ทำให้ลูกมีความสุข และเนื่องจากทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำในตอนหลังๆ ลูกจะทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ทั้งนั้น ลูกจึงบอกกับตัวเองว่าทั้ง 3 สิ่งที่ลูกชอบและอยากจะทำนั้น สามารถนำมาถวายเกียรติแด่พระองค์ได้ทั้งสิ้น

สิ่งแรก การเขียนหนังสือ ตั้งแต่เล็กๆ ลูกชอบการเขียนหนังสือและแต่งกลอนมาก จำได้ว่าตอนเรียนม.ศ.4-5 ในสายวิทย์ ในชั่วโมงภาษาไทย เพื่อนๆ จะเดินยิ้มเข้ามาหาลูกเป็นแถวเพื่อขอให้ช่วยแต่งกลอนให้นะซิ ☺

มาบัดนี้ ลูกก็ได้ใช้ความชอบในการเขียนในการถวายเกียรติแด่พระองค์เกือบทุกวันๆ ทำให้ลูกมีความสุขมาก

สิ่งที่สอง การถ่ายรูป เช่นเดียวกับการเขียนหนังสือ ลูกชอบถ่ายรูปมาตั้งแต่ตอนเยาว์วัย แต่ช่วงชีวิตสะดุดไป 20 ปี ทำให้ลูกหยุดงานอดิเรกนี้ไป เพิ่งมาเริ่มต้นใหม่ในช่วงหลังๆ และได้พยายามหาทางนำการถ่ายรูปนี้มาถวายเกียรติแด่พระองค์ แต่ยังไม่มีโอกาสอย่างเต็มที่ เช่นเดียวกับการเขียนหนังสือ

สิ่งที่สาม การวาดภาพ ตอนเด็กๆ จะมีวิชาวาดภาพด้วย ภาพวาดของลูกจะถูกมาแมร์นำไปติดบอร์ดเสมอๆ แล้วเวลาก็ผ่านไป หลายๆ สิ่งในชีวิตของลูกก็ผ่านไปกับเวลานั้น

เมื่อตอนที่ลูกเริ่มเตรียมหางานอดิเรกเพื่อต้อนรับวัยเกษียณนั้น ลูกได้เขียน “บทสวดของฉันบทที่ 93” ถวายแด่พระองค์ว่า ลูกมีความฝันจะเริ่มงานศิลปะเพื่อพระเป็นเจ้า ส่วนจะเป็นไปได้หรือไม่นั้น ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ แล้วลูกก็ไปเรียนการวาดภาพสีน้ำมัน มันเป็นสิ่งท้าทายสำหรับนักเรียนวัยอย่างลูก แต่ปรากฏว่า 2 ปีแรกลูกวาดได้ถึง 16 ภาพ ส่วนใหญ่เป็นภาพวิวที่ลูกไปเที่ยวตามที่ต่างๆ แล้วถ่ายภาพมาแล้วก็นำมาวาด เมื่อได้ตั้ง 10 กว่าภาพเช่นนี้ ลูกก็เลยเกิดความกล้าหาญนำ 12 ภาพไปทำเป็นปฏิทิน (ของปี 2007) และไม่ใช่แค่ใช้แต่ภาพวาดเท่านั้น ลูกหาพระวาจา 12 บทใส่เข้าไปกับทุกภาพด้วย ทำให้ลูกมีความสุขมากว่าอย่างน้อยก็มีคน 2,000 คน (ลูกพิมพ์ 2,000 ฉบับ) ที่ได้อ่านพระ

วาจาของพระองค์ ส่วนอ่านแล้วจะเกิดผลอะไรหรือไม่ ก็สุดแล้วแต่

ต่อมาคือปีที่แล้ว ลูกเบื่อการวาดภาพวิว จึงคิดจะเปลี่ยนแนววาด คิดอยากจะวาดภาพคน ไปๆ มาๆ ก็เลยบอกกับตัวเองว่า ทำไมไม่วาดรูปพระซะเลยล่ะ ทีนี้ภาพเกี่ยวกับพระศาสนจักรของเราก็ล้วนแล้วแต่เป็นภาพที่วาดโดยจิตรกรเอกระดับโลกสมัยโน้นทั้งนั้น แล้วลูกจะมีปัญญาวาดหรอ? เมื่อคิดดังนั้นแล้ว ลูกจึงไปขอคุณพ่อผู้ที่ลูกเคารพรัก เป็นนายชุมพาบาลของครอบครัวของลูกให้ช่วยหาภาพเกี่ยวกับพระศาสนจักรของเราที่ unknown หรือคนส่วนใหญ่ไม่ค่อยรู้จัก คุณพ่อก็ใจดีบอกให้ลูกไปค้นเอาภาพเองจากแมกกาซีนในห้องคุณพ่อ ลูกก็เลือกได้หลายเล่ม ดีใจมาก และในที่สุดก็เลือกได้ภาพหนึ่งที่ลูกเองไม่เคยเห็น เป็นภาพนักบุญโธมัสกำลังเอานิ้วจิ้มแผลที่พระสีข้างของพระเยซูเจ้า (ลูกกราบขออภัยที่ไม่ทราบราชาศัพท์ของคำว่า พระสีข้าง พระเจ้าข้า) แล้วลูกก็บอกอาจารย์ที่สอนวาดว่าที่เลือกรูปนี้เพราะเป็นภาพที่ “unknown” อาจารย์หัวเราะชอบใจ ถามลูกว่ารู้จักผู้วาดภาพนี้ไหม? ลูกตอบด้วยความบริสุทธิ์ใจทันทีว่า ไม่รู้จัก คงจะเป็นศิลปินซักกะคนหนึ่งในสมัยนั้น อาจารย์จึงบอกลูกว่า Caravaggio เป็นศิลปินที่รองจาก Michael Angelo เท่านั้นในสมัยนั้น !

ไม่มีข้ออ้างในความซื่อบื้อของลูกอีกแล้ว นอกจากจะตอบอย่างซื่อๆ ว่า ก็ลูกไม่เคยเรียนสายศิลปะมา เรียนแต่สายวิทย์และธุรกิจ ก็เลยไม่รู้เรื่องเรื่องประวัติศาสตร์ด้านศิลปะและในใจลูกก็ได้ขอโทษศิลปินผู้โด่งดังท่านนี้ไปหลายรอบแล้ว ☺

นอกจากภาพนี้ซึ่งลูกตั้งชื่อตามศิลปินต้นฉบับว่า “Doubting Thomas: A Tribute to Caravaggio” แล้ว ลูกยังวาดภาพพระพักตร์พระเยซูเจ้าจากการ์ดบทสวดแผ่นเล็กๆ ที่เพื่อนรุ่นพี่คนหนึ่งได้ให้ยืม เป็นภาพสีน้ำมันขนาด 30x40 ซม. ซึ่งลูกตั้งชื่อว่า “My Jesus” ปรากฏว่า 2 ภาพนี้ รวมทั้งภาพวิวอื่นๆ ได้ถูกนำไปจัดนิทรรศการในสัปดาห์ที่ผ่านมา (14-23 มี.ค.) และเนื่องจากงานที่จัดแสดงทั้งหมดเป็นภาพของจิตรกรสมัครเล่น และมีของลูกคนเดียวที่มีภาพพระเยซู และผู้จัดได้นำทั้ง 2 ภาพไปจัดไว้ข้างหน้าสุด และมีผู้มาถามลูกเกี่ยวกับความหมายของ “Doubting Thomas” ตลอดงาน และในโอกาสฉลองปัสกาปีนี้ ลูกขอถวายภาพทั้ง 2 เป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์ พระเจ้าข้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ความฝันเล็กๆ ที่ดูเหมือนจะไม่มีทางเป็นไปได้ที่ลูกจะนำงานศิลปะมาถวายเกียรติแด่พระองค์ก็ได้กลายเป็นความจริงขึ้นมา เป็นเครื่องพิสูจน์อีกครั้งหนึ่งว่า เมื่อเราตั้งใจจะทำอะไรในชีวิต ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใหญ่หรือเล็กเพียงใดก็ตามเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ พระองค์ทรงรับทราบและก็จะประทานพระพรให้ความฝันนั้นเป็นความจริงขึ้นมาได้ ขอให้เป็นการถวายเกียรติจากใจจริงเท่านั้น

อัศจรรย์จริงๆ!

ลูกขอกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ด้วยความตื่นเต้นยินดีและอิ่มสุข เพราะความสุขที่เกิดจากการได้ทำสิ่งที่ตนชอบและยังได้ถวายเกียรติแด่พระองค์นั้น เป็น**ความสุขที่อิ่มใจ** ที่**แม้แต่เงินเป็นแสนล้านก็หาซื้อไม่ได้ พระเจ้าข้า**

ลูกรักพระองค์ พระเจ้าข้า

“ความสุขเป็นของบุคคลที่กำลังของเขาอยู่ในพระองค์” สดุดี 84:5

อาแมน

ขอขอบคุณอาจารย์ท่านที่ผู้เขียนเคารพรัก ที่ได้โทรมาให้ความรู้ว่าใน “บทสวดของฉันบทที่ 197 เรื่องคนละโลก” ประโยคที่ว่า “เพราะหม่ำมี้ก็ยังเป็น**มนุษย์**” นั้น ผู้เขียนได้ใช้คำไม่ถูกต้อง เพราะคำว่ามนุษย์มาจากรากศัพท์ 2 คำ คือ “มะนะ” หรือ “มโน” ซึ่งแปลว่า “จิต” “อุษยะ” แปลว่า “สูง” มนุษย์จึงหมายความว่า “คนที่มีจิตใจสูง”

ดังนั้น ในบริบทที่ผู้เขียนต้องการสื่อนั้น จึงควรเขียนว่า “หม่ำมี้ก็ยังเป็น**ปุถุชน**” จึงจะถูกต้อง

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ท่านนั้นมา ณ ที่นี้ด้วยความเคารพรักและความกตัญญู

และขอกราบขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ประทานสติปัญญาแก่ลูกของพระองค์คนนี้ผ่านบทสวดของลูกตลอดมา

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 199

จะสวดอย่างไรดี

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในปีนี้ วันสงกรานต์ตรงกับวันอาทิตย์ ลูกและลูกๆ ไปวัดฟังมิสซาตามปกติ แต่บรรยากาศในวัดวันนั้นไม่ใช่เป็นแค่วันอาทิตย์วันหนึ่ง บรรดานักขับทั้งหลายต่างแต่งกายด้วยเสื้อผ้าลายดอกไม้สีสดใส เช่นเดียวกับสัตบุรุษส่วนใหญ่และหลังมิสซาลูกก็ได้เห็นภาพที่น่าประทับใจที่เกิดขึ้นได้เฉพาะในเมืองไทยเท่านั้น

มีสัตบุรุษกลุ่มหนึ่งเตรียมพวงมาลัยสายยาวร้อยด้วยดอกกล้วยไม้ไปมอบให้บรรดาพระสงฆ์เพื่อคล้องคอ และมีการรดน้ำให้คุณพ่อที่มือ ตามธรรมเนียมของคนไทยในวันปีใหม่ไทย ทุกคนมีแต่รอยยิ้มบนใบหน้า แม้อากาศจะร้อนอบอ้าว น้องๆ ในห้องชาวน่าก็ตาม ☺

ลูกกลับบ้านด้วยความรู้สึกสดชื่น ประทับใจกับภาพที่เพิ่งเห็นมา ความรู้สึกของลูกในตอนนั้น คือความภูมิใจในการเป็นคนไทยคนหนึ่งที่เกิดมาในประเทศที่มีประเพณีวัฒนธรรมอันงดงามและน่าชื่นชมเช่นนี้

ในเย็นนั้นขณะที่กำลังดูข่าวอยู่ ก็มีการประกาศตัวเลขของผู้ตาย ตลอดจนผู้บาดเจ็บจากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นตั้งแต่ก่อนวันสงกรานต์ ความสดชื่นเบิกบานถูกความหดหู่และเหี่ยวใจเกิดมาแทนที่ ตายกันอีกแล้ว ทำไมหนอ? ทุกๆ วันหยุดประจำปี ไม่ว่าจะเป็นวันปีใหม่ วันสงกรานต์ ซึ่งควรจะเป็นวันฉลองที่มีความสุขของคนไทยที่ได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันในครอบครัว จึงต้องเป็นวันเศร้าโศกของร้อยๆ ครอบครัวที่ต้องสูญเสียสมาชิกในครอบครัว เพราะอุบัติเหตุจากการขับขี่ทั้งๆ ที่รัฐบาลก็ประชาสัมพันธ์กันโครมๆ ว่า “เมาอย่าขับ” ฯลฯ แต่ละปี ความตายเหล่านี้เป็นสิ่งหลีกเลี่ยงได้ แต่ทำไม .....

สำหรับลูกแล้ว ลูกสามารถสวดทูลต่อพระองค์ได้ในทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ช่วงหลังๆ นี้ มีหลายสิ่งหลายอย่างเหลือเกินที่ลูกไม่ทราบว่าจะสวดทูลขอพระองค์อย่างไรดี ลูกจนด้วยเกล้าจริงๆ

ลูกจะสวดอย่างไรดี..... เพื่อทูลขอพระองค์ให้สติแก่ผู้ขับขี่ที่เมาเหล้าเหล่านั้นว่าการตายเช่นนั้น เป็นการตายที่สูญเปล่า (senseless death) ชีวิตควรจะมีค่ามากกว่านั้นมิใช่หรือ?

ลูกจะสวดอย่างไรดี..... เพื่อทูลขอพระองค์ให้ดลใจคนไทยที่ไปขโมยถอดน้อตเสาไฟฟ้าว่าให้รู้จักคิดอย่างมนุษย์ว่าเงินที่พวกเขาได้จากการขายน้อตพวกนั้นเพียง 1,000บาท อาจจะทำให้รัฐต้องจ่ายเงินถึงพันล้านบาทในการสร้างเสาไฟฟ้าใหม่

ลูกจะสวดอย่างไรดี..... เพื่อทูลขอพระองค์ให้ดลใจผู้ที่รับซื้อของเก่าว่าพวกเขาก็ไม่ดีไปกว่าผู้ที่ขโมยน้อตเสาไฟฟ้า ฝาท่อ มิเตอร์ประปา ที่กั้นรถขอบถนน ลวดทองแดงจากสายไฟฟ้า ฯลฯ เลย ก็เพราะพวกเขารับซื้อของเหล่านี้ ทั้งๆ ที่รู้ว่าเป็นของหลวงที่ขโมยมา

ลูกจะสวดอย่างไรดี..... เพื่อทูลขอพระองค์ให้สติแก่วัยรุ่นที่ชอบซิ่งมอเตอร์ไซต์ป่วนเมืองกลางคืนว่า ลูกเอ๋ย ถ้าพวกลูกอยากจะแกว่งเท้าหาเสี้ยน ก็ควรไปหาเสี้ยนแหลมๆ ในที่ลับตาคนเถิด จะได้ไม่ต้องให้ผู้อื่นต้องเดือดร้อนเพราะเสี้ยนของพวกลูกไปด้วย

ลูกจะสวดอย่างไรดี..... เพื่อทูลขอพระองค์ให้ดลใจแก่ผู้ที่มีวาสนาได้ปกครองบ้านปกครองเมืองว่า การนำปลาไปแจกให้แก่ชาวบ้านโดยไม่สอนให้พวกเขารู้จักวิธีตกปลานั้น เปรียบประดุจเป็นการมอมเมาพวกเขาเหล่านั้นให้ติดยาเสพย์ติด

ลูกจะสวดอย่างไรดี..... เพื่อทูลขอพระองค์ให้ดลใจผู้ที่ได้รับเลือกจากประชาชนให้เข้าไปทำงานแทนพวกเขาในสภาว่า ให้คิดถึงหัวอกของโจรทั่วไปบ้าง เพราะเขาว่ากันว่า สาเหตุที่โจรทั่วไปต้องติดคุกเพราะพวกเขาไม่มีโอกาสเข้าไปแก้รัฐธรรมนูญในรัฐสภา!

ลูกจะสวดอย่างไรดี.....

ทุกวันนี้ เมืองไทยของเราเปลี่ยนไปมาก รวมทั้งอากาศก็วิปริตผิดปกติ จนหลายๆ คนบ่นไม่อยากเป็นคนไทยอีกต่อไป เพราะบางครั้ง ความรู้สึกเหมือนเอาคนสติดีไปอยู่ในโรงพยาบาลคนโรคจิต ไปๆ มาๆ เลยไม่รู้ว่าตนเองเป็นคนปกติ คนอื่นเขาบ้า หรือคนอื่นเขาปกติ เราเองต่างหากที่เป็นบ้าซะเอง !!!

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ท่ามกลางความสับสนอลหม่านของสังคมไทยในปัจจุบัน ลูกพยายามจะสวดทูลขอให้พระองค์ทรงช่วยประเทศไทยอันเป็นสุดที่รักที่หวงของคนในชาติที่มีความรักชาติจริงๆ ไม่ใช่รักแค่ลมปาก แต่ลูกไม่ทราบจะสวดทูลขอพระองค์อย่างไรดี อีกทั้งไม่ทราบจะขอให้พระองค์ทรงช่วยเริ่มจากจุดไหน ขณะนี้ในสวนเอเดนไทย นายอาดัมไทยเกือบทั้งประเทศต่างเชื่อนางเอวาไทย กินแอปเปิ้ลไทยกันทั้งหมดแล้ว พระเจ้าข้า

ลูกขอคุกเข่าต่อพระพักตร์พระองค์ ทูลขอพระองค์เพียงว่า “ข้าแต่พระเป็นเจ้า โปรดทรงประทานพระพรให้ประเทศไทยอันเป็นที่รักยิ่งของพวกเราเทอญ อาแมน”

ลูกสวดได้เพียงเท่านี้ พระเจ้าข้า เพราะแม้ลูกจะไม่ทราบว่าจะสวดทูลพระองค์อย่างไรดี พระองค์ย่อมทรงทราบดีกว่าลูกว่าพระองค์จะทรงช่วยประเทศของลูกอย่างไร ตามน้ำพระทัยของพระองค์

ลูกทูลพระองค์จนหมดสิ้นความทุกข์ใจของลูกแล้ว ขอกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ด้วยความเคารพรักและกตัญญูอย่างสิ้นสุดจิตใจพระเจ้าข้า

“ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดช่วยด้วยเถิด ผู้จงรักภักดีไม่มีเหลือแล้ว ผู้ซื่อสัตย์หายไปแล้วจากหมู่บุตรแห่งมนุษย์ ทุกคนกล่าวเท็จต่อกัน ปากหวานแต่ขาดความจริงใจ” สดุดี 12:1-2

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 200

ขอเป็นพยาน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เวลาช่างผ่านไปรวดเร็วเหลือเกิน เผลอแป๊ปเดียว ลูกเขียน “บทสวดของฉัน” ถวายแด่พระองค์ถึงบทที่ 200 แล้ว เนื่องจากบทนี้ถือเป็น Milestone อีกขั้นหนึ่งของลูกในการเขียนบทสวดถวายแด่พระองค์ ลูกจึงขอเขียนพิเศษเป็นบทกลอนที่มีพระวาจาประกอบ เพื่อถวายเกียรติและความรัก ความกตัญญูที่ลูกมีต่อพระองค์อย่างสูงสุดดังต่อไปนี้ พระเจ้าข้า

สองร้อยบทภาวนาของลูกนี้
ทุกทุกบทล้วนมีซึ่งความหมาย
ลูกเขียนทูลทุกบทสุดใจกาย
เขียนถวายพระองค์ด้วยวิญญาณ์
เมื่อใหม่ใหม่ลูกคิดอยู่ในใจ
ให้สงสัยจึงถามลูกสาวว่า
นอกจากพระมีใครหนอขออ่านมา
ลูกตอบว่ามีแน่แม่และหนูเอง ☺
เขียนเขียนไปเริ่มมีคนขออ่านจริง
ดีใจยิ่งให้กระฉับกระเฉง
พลันรู้สึกต้องเสริมบทบรรเลง
พระวาจานี่เองคือหลักใจ
เมื่อคิดได้ดังนั้นจึงเพียรพร่ำ
ทุกเช้าค่ำเฝ้าศึกษาไม่สงสัย
พระคัมภีร์ทุกบทฝึกอ่านไป
พระวาจานำมาใส่บทภาวนา
จากการเขียนมาเน้นเป็นการอ่าน
กลายเป็นการสื่อสารไม่กังขา
ลูกน้อยสวดพระตอบผ่านพระวาจา
เกิดขึ้นมาอัศจรรย์ชีวิตตน (ยากอบ 5:16)

ความเชื่อเริ่มหยั่งลึกดั่งรากแก้ว
เริ่มเปลี่ยนแนวชีวิตไม่ฉงน (ยากอบ 2:17)
เมื่อมีพระเป็นหลักไม่กังวล
มีชีพชนม์เพื่อพระให้พระนำ (ยอห์น 11:41)
อุปสรรคน้อยใหญ่ที่ขวางกั้น
มิอาจพลิกความมุ่งมั่นให้ถลำ
ผ่านปัญหาเกิดปัญญาพาจดจำ
พระประทานเสริมกำลังเมื่ออ่อนแรง (2 คร. 12:9-10)
มีบ่อยครั้งพระบอกให้ตัดเชือก
ไม่ต้องเลือกไม่ต้องคิดไม่แสวง
เหมือนไต่เขาห้อยกลางฟ้าแปรแปลง
ตัดแสดงความเชื่อไม่รั้งรอ (ยากอบ 1:3)
แล้วพระก็อุ้มลูกทุกครั้งไว้
ด้วยหทัยเปี่ยมความรักไฉนหนอ
ค่อยค่อยวางลูกลงบนกลางฟลอร์
แล้วลูกก็ปลอดภัยพระคุ้มครอง (ยากอบ 1:12)
มาบัดนี้ใจลูกสำราญยิ่ง
ได้แอบอิงอบอุ่นเฉลิมฉลอง
ในใจมีแต่ความสุขไม่คะนอง
ทุกวันร้องเพลงสรรเสริญแด่พระองค์ (สดุดี 150:1-6)

อีกทั้งได้เห็นแก่นแท้ของมนุษย์
ที่แสนสุดไร้สาระและลุ่มหลง
สารพัดสารเพแสนจะปลง
ได้พระองค์คือความจริงแสงส่องทาง (สดุดี 119:160)
เมื่อไม่ยึดทุกอย่างนอกจากพระ
ความจริงจะผลักทุกสิ่งที่กีดขวาง (ยอห์น 8:31-32)
ออกจากใจออกจากกายให้ปล่อยวาง
ทุกหนทางพระเสริมเติมปัญญา
ชีวิตลูกทุกวันนี้เหมือนองุ่น
ที่แนบชิดอบอุ่นไม่กังขา
ติดสนิทเถาองุ่นผลพวงพา (ยอห์น 15:5)
สุดวิญญาณ์เพื่อพระจึ่งงอกงาม
พระคือพ่อ พระคือครู พระคือหมอ
ยังมิพอพระตอบยามลูกถาม (สดุดี 107:9)
เป็นประธานบริษัทลูกใช่แต่นาม
ลูกทำตามพระประสงค์องค์ราชันย์ (สุภาษิต 3:5-6
ด้วยศรัทธาพระจึ่งให้ประจักษ์
เขาทั้งลูกถูกเลื่อนผลักให้เห็นหัน (มัทธิว 21:21-22)
ชีวิตได้รับสัมผัสอัศจรรย์ (สดุดี 9:1)
ทุกคืนวันลูกน้อยสดุดี

ลูกรักพระองค์ พระเจ้าข้า ☺

ขอน้อมนบทศนัขขึ้นเหนือเกล้า
ก้มกราบเอาแทบพระบาทพระทรงศรี
ลูกรู้คุณกตัญญูพระภูมี (โคโลสี 3:17)
ชีวิตนี้ได้แสงส่องประทาน (สดุดี 97:1)
สันติสุขปีติสุขสองคำนี้
เป็นสุขที่เกินคำจะกล่าวขาน (ฟิลิปปี 4:6-7)
เป็นสุขที่แท้จริงและยาวนาน
เพราะพบพาลพระจึ่งได้สุขครอง(ยอห์น 13:17)
ลูกเขียนกลอนบทสองร้อยเพื่อทูลว่า
พระวาจาของพระองค์ใครสนอง
เหมือนสร้างบ้านบนหินมีฐานรอง (มัทธิว 8:24-27)
สุขทั้งผองขอเป็นพยานเอย
(ยอห์น 1:7-8 และ กิจการของอัครทูต 20:24)

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

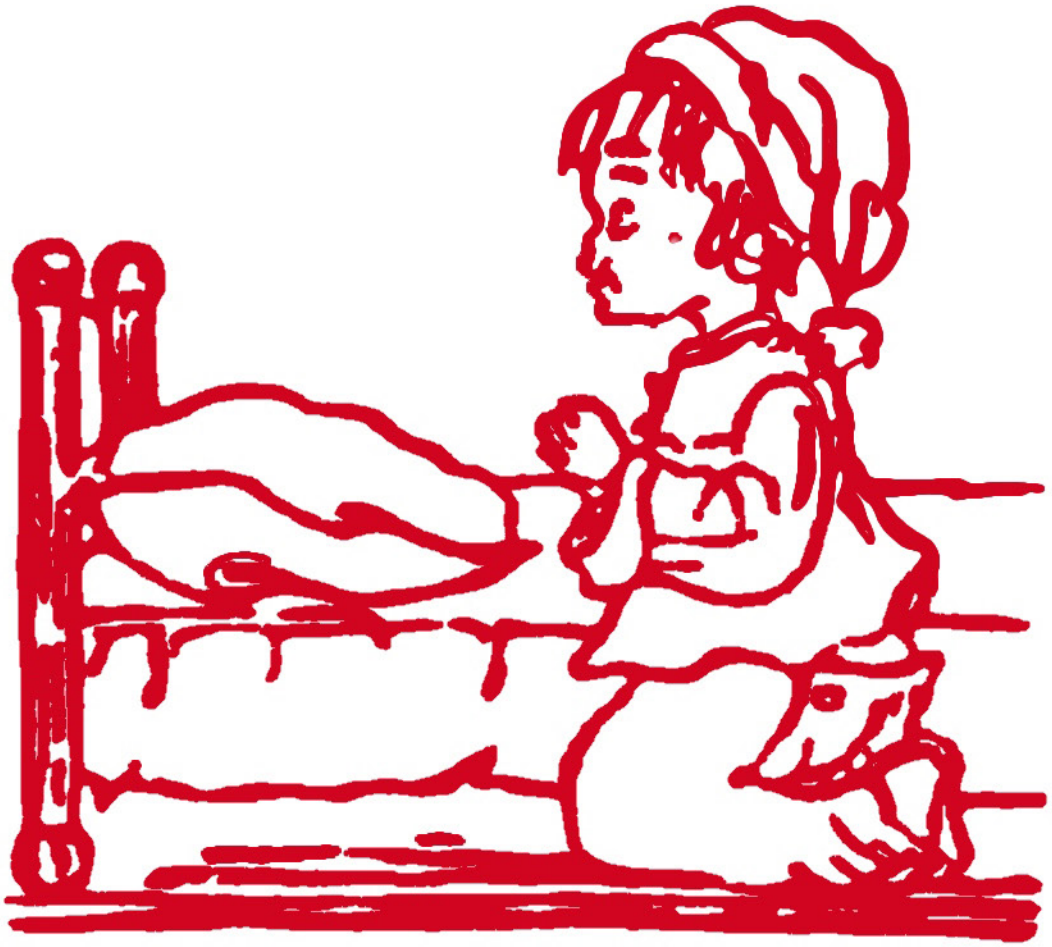

เล่ม 3

ลูกของพระองค์นั่ง

คำนำ

หากผู้ใดถวายตัวเป็นข้ารับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระเป็นเจ้าอย่างจริงใจและสิ้นสุดจิตใจแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้เสมอ

ตอนที่ฉันจะพิมพ์หนังสือเล่มนี้ครั้งที่ 2 ฉันทูลต่อพระองค์ว่า ‘ลูกไม่ทราบจะไปแจกใคร ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เถิด’ ผลปรากฏว่า ทันทีที่พิมพ์เสร็จ มีพระสงฆ์ ซิสเตอร์ มาแมร์ ศาสนาจารย์ ฯลฯ มาขอไปแจก ทำให้หนังสือหมดภายในเวลาไม่นาน ฉันจึงอธิษฐานทูลต่อพระองค์ว่า ‘ลูกคงจะพิมพ์ครั้งที่ 3 ครั้งนี้จะพิมพ์ 5,000 เล่ม ส่วนจะไปแจกใครนั้น ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เช่นกัน’

ปรากฏว่าไม่ถึงเดือนต่อมา คุณเกษม ทรัพย์เจริญ ผู้ใหญ่ที่ฉันรักและนับถือ ได้มาบอกว่าท่านเพิ่งได้อ่านหนังสือเล่มนี้และมีความปรารถนาจะขอพิมพ์ 5,000 เล่มเพื่อไปแจกให้แก่วัดคาทอลิกทั้ง 470 แห่งในประเทศไทย วัดละ 10 เล่ม และต่อมาคุณพ่อสมศักดิ์ ธิราศักดิ์ ก็ได้กรุณารับเป็นผู้ดำเนินการแจกให้

นี่แหละคือความยิ่งใหญ่และศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้าของเรา!

ฉันจึงขอขอบคุณ คุณเกษม ทรัพย์เจริญ ที่กรุณาสปอนเซอร์ค่าพิมพ์ 5,000 เล่มนี้กับฉันคนละครึ่ง ตลอดจนคุณพ่อสมศักดิ์ ธิราศักดิ์ ที่จะเป็นผู้แจกหนังสือให้ในครั้งน้ ี และขอขอบคุณ คุณพ่อเอกพงษ์ พงษ์สูงเนิน ที่ได้เขียนคำนิยมให้สำหรับการพิมพ์ครั้งที่ 3 นี้

ขอพระผู้เป็นเจ้าและพระแม่มารีอา จงประทับอยู่ในใจของลูกของพระองค์ทุกท่านเทอญ

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

คำนิยม

ดีใจมากที่หนังสือ “บทสวดของฉัน” ที่คุณหนุ่ยเขียนขึ้นเล่มนี้ ช่วยแนะแนวทางให้เราชาวคาทอลิกได้รู้จักและเข้าใจการสวดภาวนาในอีกรูปแบบหนึ่ง การพูดคุยกับพระเจ้าในทุกเรื่อง ทุกเวลา ด้วยภาษาเรียบง่ายของเราเอง อยากบอกเล่าความสุข ระบายความทุกข์ ความเป็นไปต่างๆ ในชีวิตประจำวันของเรา อยากจะสวดขอสิ่งใดก็ได้ตามที่ใจปรารถนา เป็นการพูดคุยสร้างความสัมพันธ์ให้เราได้ใกล้ชิดกับพระเป็นเจ้าอย่างสม่ำเสมอ

หากเราได้สวดภาวนาพูดคุยกับพระเจ้าเป็นประจำด้วยความเชื่อในพระองค์แล้ว เราคงเข้าใจแผนการของพระองค์ที่ทรงมีไว้ให้เราแต่ละคนมากขึ้น สามารถเข้าใจได้ว่าพระองค์เป็นผู้รอบรู้ในทุกเรื่อง และรวมถึงการสนองตอบคำสวดภาวนาขอต่างๆ ของเราแต่ละคนในรูปแบบที่แตกต่างออกไป ตามแนวทางของพระองค์เอง

สิ่งอัศจรรย์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับชีวิตประจำวันของเรานั้น อาจจะเป็นสิ่งเล็กบ้าง ใหญ่บ้าง และแม้บางทีเราอาจไม่เข้าใจเจตนาของพระเป็นเจ้าในสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น ณ ขณะนั้นก็เป็นได้ แต่ท้ายที่สุดแล้ว ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตเรานั้น ได้ถูกจัดสรรให้เกิดขึ้น โดยพระเป็นเจ้าแต่เพียงผู้เดียว ตามน้ำพระทัยและแผนการที่พระองค์ทรงกำหนดไว้แล้ว เราทุกคนมีหน้าที่น้อมรับและสานต่อแผนการเหล่านั้นให้ลุล่วงไป ด้วยทุกสิ่งที่พระองค์ทรงประทานมาให้เราอย่างดีที่สุด

เกษม ทรัพย์เจริญ
มิถุนายน 2006

คำนิยม

หนังสือที่พิมพ์แล้วต้องพิมพ์อีก แสดงว่าเป็นหนังสือที่ดี ยิ่งมีการพิมพ์ซ้ำหลายครั้งก็ยิ่งเป็นเครื่องพิสูจน์ถึงคุณค่าของหนังสือเล่มนั้น คุณศรินทรได้ขอให้เขียนอะไรเกี่ยวกับหนังสือนี้ เพื่อจัดพิมพ์ครั้งที่ 3 เพราะยังมีผู้ต้องการอีกมาก

เมื่อได้อ่าน “บทสวดของฉัน” ตั้งแต่พิมพ์ครั้งแรก รู้สึกแปลกใจและดีใจที่ฆราวาสคริสตชนสวดภาวนาได้เสมอในทุกช่วงเวลาของชีวิต สวดภาวนาทุกวันประจำวันและยังแบ่งปันแก่ผู้อื่นในรูปหนังสือ

จะมีอะไรดีกว่าการสวดภาวนาหาพระเจ้า ในเวลาที่รู้สึกว่าเราไม่มีใครแล้ว

ใครบ้างที่สวดภาวนาทุกวันและทำให้คำภาวนาของตนเป็นหนึ่งเดียวกับชีวิตประจำวัน

สวดภาวนาได้ทุกสถานการณ์ของชีวิต แสดงถึงความสัมพันธ์อันดีที่ผูกมัดผู้ภาวนากับพระเจ้า ดังนั้นในทุกช่วงเวลาของชีวิต ทั้งเวลาสุขหรือทุกข์ ก็เป็นโอกาสให้พระเจ้าเข้ามาในชีวิตของตนได้เสมอ

บทสวดของฉันสะท้อนชีวิตและความคิดของผู้เขียนออกมาเป็นคำภาวนา แสดงให้เห็นความเชื่อมั่นและไว้วางใจในพระเมตตาของพระเป็นเจ้า กล้าวางชีวิตที่บางครั้งดูเหมือนหมดที่พึ่งแล้วไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า ให้พระองค์จัดการและนำไปตามหนทางของพระองค์

ในฐานะที่ทำงานกับฆราวาสกลุ่มใหญ่คือ คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อฆราวาส ขอชื่นชมในความเชื่อและการแบ่งปัน “บทสวดของฉัน” เพื่อเป็นแบบอย่างแก่ผู้ที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ ให้สามารถสวดภาวนาด้วยใจ ทำให้การภาวนามีความหมายและเป็นชีวิตของตนเองมากขึ้น

บาดหลวงเอกพงษ์ พงษ์สูงเนิน
มิถุนายน 2006

สารบัญ

บทที่ 201 12 ปีแห่งชีวิตใหม่	8
บทที่ 202 ความหมายของ “โอ้โฮ!”	11
บทที่ 203 การปอกทุเรียน	14
บทที่ 204 ใครเอยจะเชื่อเล่า	16
บทที่ 205 การสร้างโลกของพระเจ้า	19
บทที่ 206 Price of Greed	21
บทที่ 207 จงสร้างพระนิเวศ ...	24
บทที่ 208 เราทุกคนเป็นโบสถ์ของพระเจ้า	27
บทที่ 209 ความสุขปีใหม่	29
บทที่ 210 ปิดทองหลังพระ	31
บทที่ 211 ปิดทองหลังพระ...ต่อ	34
บทที่ 212 Law of the Seed	36
บทที่ 213 ภูเขาเคลื่อนได้	38
บทที่ 214 ภูเขาเคลื่อนได้...ต่อ	41
บทที่ 215 พระองค์คือหนทาง ความจริง และชีวิต	44
บทที่ 216 สถานีวิทยุกระจายเสียงรัฐสภา	47
บทที่ 217 แด่...พระสงฆ์...ทุกๆ องค์	50
บทที่ 218 My Blog ... อีกสักครั้ง	52
บทที่ 219 วันเปลี่ยนนายชุมพา	55
บทที่ 220 ผลของการสวดภาวนา	57
บทที่ 221 นาฬิกาเรือนละ 89.90 ล้านบาท	59
บทที่ 222 อาหารเช้าที่แมคโดนัลด์	61
บทที่ 223 สัตว์โลกอันประเสริฐ	63
บทที่ 224 ปี ค.ศ. 2012	65
บทที่ 225 วันฉลองพระคริสตสมภพปี 2009	67
บทที่ 226 บทสวดวันปีใหม่ 2010	69
บทที่ 227 วิธีการสวดภาวนาของลูก	72
บทที่ 228 Duc in Altum	74
บทที่ 229 ความเงียบสงัด	76
บทที่ 230 เด็กหานาฬิกา	78
บทที่ 231 ประโยคสุดท้ายของพระเยซูเจ้าบนไม้กางเขน	80
บทที่ 232 มะละกอ 1 ลูก	82
บทที่ 233 ความหมายของคำว่า “จน”	84
บทที่ 234 เช้าวันรุ่งขึ้น (Morning After)	86
บทที่ 235 รู้งี้ ... ไม่ศึกษาพระวาจาดีกว่า	88
บทที่ 236 นี่คือคำตอบ	90
บทที่ 237 พระสัมผัสเราทุกวัน	92

บทที่ 238 พระบิดาตรัสกับลูกๆ ของพระองค์ 94
บทที่ 239 เหตุไฉนใยจึงกลัวนักเล่า? 97
บทที่ 240 ความเชื่อของลูก 100
บทที่ 241 ความเชื่อของลูก ... อีกสักครั้ง 102
บทที่ 242 ยารักษาได้ทุกโรค 104
บทที่ 243 อัศจรรย์แห่งพระธรรมล้ำลึก 106
บทที่ 244 บทสวดวันปีใหม่ 2011 108
บทที่ 245 พระพรสืบเนื่องจากแซยิด 110
บทที่ 246 ต้องการน้อยลง กลับอิ่มมากขึ้น 112
บทที่ 247 รายการ “เจาะใจ” 114
บทที่ 248 เบื้องหลังการถ่ายทำ ...รายการเจาะใจ 116
บทที่ 249 ควันหลงหลังรายการเจาะใจ 119
บทที่ 250 วันเปิดตัวหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” 121
บทที่ 251 ผู้เคลื่อนคือพระองค์ 123
บทที่ 252 ขึ้นนั่งบัลลังก์เลย 125
บทที่ 253 เด็กหญิงคริสตินา 127
บทที่ 254 บทรำพึงของลูกของพระองค์วัย 15 ปี 129
บทที่ 255 พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษา 131
บทที่ 256 พระพรพิเศษ 133
บทที่ 257 ได้โปรดเทอญ 135
บทที่ 258 ยาพิษเคลือบน้ำตาล 137
บทที่ 259 The Ultimate Test 140
บทที่ 260 วิธีการสวดภาวนาด้วยหัวใจ 142
บทที่ 261 จงทูลขอความเชื่อเถิด 144
บทที่ 262 บทสวดวันปีใหม่ 2012 146
บทที่ 263 บทสวดวันปีใหม่ 2012 ... (ต่อ) 149
บทที่ 264 ความสุขคือ ... 152
บทที่ 265 คำตอบของฉัน 154
บทที่ 266 คำตอบของฉัน ... (2) 156
บทที่ 267 รหัสชีวิต 158
บทที่ 268 ลูกฟุตบอล 160
บทที่ 269 ลูกฟุตบอล ... (ต่อ) 162
บทที่ 270 ลูกฟุตบอล ... (3) 164
บทที่ 271 หนึ่งปีแห่งการเป็นศาล 166
บทที่ 272 เป็นครั้งแรก 168
บทที่ 273 วันแม่ ปี 2012 170
บทที่ 274 ศิลปะเพื่อพระเป็นเจ้า ... (2) 172
aบทที่ 275 ความพอเพียง 174
บทที่ 276 AACOM 2012 177

บทที่ 277 ศิลปะเพื่อพระเป็นเจ้า (3) 179
บทที่ 278 วัย 181
บทที่ 279 คนดี คนเลว และคนไทย The Good, The Bad, and the Thais 183
บทที่ 280 ภูเขาเคลื่อนได้ ... อย่างต่อเนื่อง 185
บทที่ 281 การกลับใจและกระแสเรียก 188
บทที่ 282 พระองค์ทรงเบื่อมนุษย์ไหม? 190
บทที่ 283 “ประชาธิปไตย” นั้นไซร้ คืออะไร 192
บทที่ 284 ปราสาทแห่งจิต ... (1) 195
บทที่ 285 ปราสาทแห่งจิต ... (2) 197
บทที่ 286 ภูเขาเคลื่อนได้ ... ข้ามทะเล 199
บทที่ 287 ปลง ... อนิจจัง 201
บทที่ 288 ความรู้ที่ได้จาการเป็นศาล 203
บทที่ 289 ไฟล้ทบังคับ 205
บทที่ 290 พระองค์...ทุกขณะจิต 207
บทที่ 291 ความดี 209
บทที่ 292 บทสวดวันปีใหม่ 2014 211
บทที่ 293 เมื่อเงินเข้าประตู จริยธรรมก็บินออกนอกหน้าต่าง(?) 213
บทที่ 294 อำนาจของมนุษย์ 215
บทที่ 295 วันที่ 27 เมษายน 217
บทที่ 296 ความหมายของ “ความศักดิ์สิทธิ์” 219
บทที่ 297 18ปีแห่งพระพร 221
บทที่ 298 กระแสเรียก 224
บทที่ 299 พระพรในความทุกข์ 226
บทที่ 300 My Journey of Faith ย้อนรอยเท้า จึงเข้าใจ ... 228

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 201

12 ปีแห่งชีวิตใหม่

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อตอนลูกเขียนบทสวดบทที่แล้วถวายแด่พระองค์ ลูกทูลพระองค์ว่าเป็นการเขียนที่เป็น Milestone ของลูก เพราะเป็นการเขียนบทสวดที่ 200 ของลูก มาบัดนี้ ลูกกำลังจะเขียนบทที่ 201 ลูกขอทูลพระองค์ว่าการเขียนบทสวดบทนี้ก็เป็น Milestone อีกขั้นหนึ่งของลูกเช่นเดียวกัน เพราะเมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2008 ที่ผ่านมา เป็นวันครบ 12 ปีแห่งการเป็น**ลูกของพระองค์**ของลูก เป็น 12 ปีที่ทำให้ลูกมี**ชีวิตใหม่** ชีวิตที่ลูกไม่ทราบจะอธิบายให้ผู้อื่นเข้าใจได้อย่างไร นอกจากพระองค์ ถึงกระนั้นก็ตามลูกก็จะขอทูลต่อพระองค์จากใจของลูกว่า**ชีวิตใหม่**ของลูกนั้นคืออย่างไร

ชีวิตของลูกทุกวันนี้เป็นชีวิตที่อิ่ม อิ่มในใจ และอิ่มในจิตวิญญาณ เมื่อคนเราอิ่ม เราก็มีความสุขเพราะไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว ลูกรู้สึกอิ่มเพราะมีพระองค์ประทับอยู่ในชีวิต ในจิตใจ ในจิตวิญญาณเต็มทุกอนูไปหมด จนไม่มีที่ว่างเหลือในตัวลูกให้ต้องการอะไรเพิ่มอีก ลูกจึงไม่รู้สึกหิวเลย ☺ ลูกเขียนเช่นนี้ บางคนอาจจะบอกว่าลูก “เวอร์” ไปหรือเปล่า? ลูกขอทูลต่อพระองค์ว่า ไม่เลย ลูกรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ

12 ปีแห่งการศึกษาพระวาจาของพระองค์คือ 12 ปีแห่งการ “ฟัง” คำสั่งสอนของพระองค์และลูกไม่ได้ “ฟัง” อย่างเดียว ลูกนำคำสั่งสอนของพระองค์เหล่านั้นมาปฏิบัติตามในชีวิตของลูก ทีละเล็กทีละน้อย ลูกเริ่มเห็นแสงสว่างในที่ๆ ก่อนนี้เป็นที่มืด มีสมาธิและความนิ่งในทุกเหตุการณ์ที่ก่อนนี้ลูกอาจจะลน และสามารถแก้ปัญหาต่างๆ ด้วยสติปัญญาที่ลูกทูลขอจากพระองค์ ทีละเล็กทีละน้อย ทุกสิ่งทุกอย่างรอบๆ ตัวลูกเริ่มมีความหมายน้อยลงๆ รวมทั้งตัวลูกเองด้วย และการที่ตัวลูกมีความสำคัญสำหรับตัวเองน้อยลงๆ นั้น นั่นแหละลูกเริ่มเกิด “ความอิ่ม” ขึ้นในใจ เป็นความรู้สึกที่เป็นไปเอง เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ เป็นสมการที่สมดุลแบบถ่วงดุลกับความสำคัญของตนเอง เมื่อฝั่งหนึ่งน้อยลง อีกฝั่งหนึ่งก็เพิ่มขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ยิ่ง

ความเชื่อและความวางใจในพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจและโดยปราศจากเงื่อนไขของลูก ทำให้ลูกรู้สึกว่าลูก “ได้รับ” ทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทูลขอจากพระองค์

“จงขอเถิด แล้วท่านจะได้รับ จงแสวงหาเถิด แล้วท่านจะพบ จงเคาะประตูเถิด แล้วเขาจะเปิดประตูรับท่าน เพราะคนที่ขอย่อมได้รับ คนที่แสวงหาย่อมพบ คนที่เคาะประตูย่อมมีผู้เปิดประตูให้ ท่านใดที่ขออาหารจะให้ก้อนหิน หรือ ถ้าลูกขอปลา จะให้งูหรือ แม้แต่ท่านทั้งหลายที่เป็นคนชั่วยังรู้จักให้ของดีๆ แก่ลูก แล้วพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์จะไม่ประทานของดีๆ แก่ผู้ที่ทูลขอพระองค์มากกว่านั้นหรือ” มัทธิว 7:7-10

ความหมายก็คือ บางครั้งการที่เราสวดขอพระองค์แล้วไม่ได้นั้น ที่แท้นั่นคือ “พระพร” แล้ว เพราะพระองค์ทรงทราบดีกว่าเราว่าอะไรควรให้ อะไรไม่ควรให้ ดังนั้นลูกจึงขอบคุณพระองค์ในทุกกรณี แม้กระทั่งในความผิดหวัง

“จงขอบคุณพระในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเป็นเจ้า” 1 เธสะโลนิกา 5:18

การที่สามารถรับความผิดหวังเป็นพระพรของพระองค์ได้นั้น เป็น “ความอิ่ม” ที่สุดยอดเลยทีเดียว ☺

แล้วการทำความดีล่ะ? ทำความดีแล้วมีใครเห็นความดีของเราหรือเปล่า? ไม่เช่นนั้นอีกต่อไปแล้ว ลูกได้เรียนรู้และฝึกตัวเองในการทำความดีเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ ไม่ใช่เพื่อต้องการผลตอบแทนจากผู้ที่เราทำดีด้วย เมื่อฝึกใจให้ทำเช่นนั้นได้แล้ว ก็เกิดความอิ่มอีก อิ่มเพราะการทำดีทุกครั้ง เราไม่ต้องการผลตอบแทน แต่เราทำเพื่อพระ เรื่องหน้าตา ชื่อเสียงเกียรติยศ ตำแหน่งก็กลายเป็นสิ่งไม่มีความหมายไปเสียแล้ว จิตใจก็เกิดความอิสระ ตัวตนของตนก็ใสแจ๋ว ไม่มีตัวตนอีกต่อไป โอ้โฮ! บังเกิดความสุขจากความอิ่มในใจในจิตวิญญาณอะไรเช่นนี้

“ไม่ว่าทำสิ่งใด จงทำจากใจ ประหนึ่งว่าทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์” โคโลสี 3:23

“ถ้าท่านทั้งหลายยึดมั่นในวาจาของเรา ท่านก็เป็นศิษย์ของเราอย่างแท้จริง
และท่านจะรู้ความจริง และความจริงจะทำให้ท่านเป็นอิสระ” ยอห์น 8:31-32

ในฐานะเป็นนักธุรกิจ แน่นอนการทำกำไรให้กับธุรกิจของลูกเป็นสิ่งที่ต้องและพึงปฏิบัติ แต่...แทนที่ลูกจะต้องการทำกำไรเพื่อทำให้ตัวเองร่ำรวยขึ้น ลูกกลับมีความปรารถนาจากใจจริงในการทำกำไรเพื่อลูกจะสามารถรับใช้พระองค์ได้ในขอบเขตที่กว้างขึ้นและใหญ่ขึ้น ส่วนฐานะทางการเงินของลูกเองนั้น ถือว่าเป็นผลพลอยได้และเรื่องรอง การคิดและการสวดทูลต่อพระองค์เช่นนี้ นอกจากจะทำให้ลูก “อิ่ม” ในใจเพราะลูกไม่กระหายเพราะความโลภแล้ว พระองค์ก็ทรงประทานพระพรแก่ลูก เพื่อลูกจะสามารถรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์อย่างต่อเนื่องและยิ่งๆ ขึ้นไป

“ที่ซาโลมอนทูลขอเช่นนี้ก็เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า พระเจ้าจึงตรัสกับซาโลมอนว่า
‘เพราะเจ้าได้ขอสิ่งนี้และมิได้ขอชีวิตยืนยาวหรือความมั่งคั่งหรือชีวิตของบรรดาศัตรูของเจ้าเพื่อตัวเจ้าเอง แต่เจ้าขอความเข้าใจเพื่อตัวเจ้าเอง เพื่อให้ประจักษ์ว่าสิ่งใดถูกต้องและเป็นธรรม
ดูเถิดเราจะกระทำตามคำของเจ้า ดูเถิด เราให้จิตใจอันประกอบด้วยปัญญาและความเข้าใจ
เพื่อว่าจะไม่มีใครที่เป็นอยู่ก่อนเหมือนเจ้า และจะไม่มีใครที่ขึ้นมาภายหลังเจ้าเหมือนเจ้า
เราจะให้สิ่งที่เจ้าไม่ได้ขอแก่เจ้าด้วย ทั้งความมั่งคั่งและเกียรติยศ เพื่อว่าตลอดวันเวลาทั้งสิ้นของเจ้าจะไม่มีกษัตริย์องค์อื่นเปรียบเทียบกับเจ้าได้และถ้าเจ้าจะดำเนินตามทางของเรา รักษากฎเกณฑ์ของเราและบัญญัติของเรา ดังดาวิดบิดาของเจ้าได้ดำเนินนั้น เราก็จะให้วันเวลาของเจ้ายืนยาว’ ” 1 พงศ์กษัตริย์ 3:10-14

สิ่งต่างๆ ที่ก่อนนี้อาจทำให้ลูกมีความทุกข์ดั่งเช่นที่คนอีกจำนวนมากยังคงทุกข์อยู่ในทุกวันนี้ ไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อลูกอีกต่อไป เพราะ...ลูกได้เรียนรู้จากพระองค์ว่า บ่อยครั้งความทุกข์นั้นเกิดจากความไร้สาระของตัวมนุษย์เอง! ดังนั้นการเที่ยวไปโทษคนทั้งโลกว่าเป็นสาเหตุอย่างโน้นอย่างนี้ ที่แท้เป็นเรื่องโง่เขลาเบาปัญญา วิธีแก้ง่ายนิดเดียว แก้ปมที่ตัวเราเองเปาะเดียว คลายปม ตาก็สว่าง หัวใจก็โล่งปลอดโปร่ง เกิดความอิ่มอีกแล้ว ☺

การที่ยึดกระองค์เป็นหลักอย่างเหนียวแน่นในการดำรงชีวิต ทำให้อุปสรรคต่างๆ ที่เข้ามาในวิถีชีวิตของลูกถูกย่อส่วนให้เล็กลงจนม้างานอย่างลูกสามารถก้าวกระโดดข้ามได้โดยไม่ถูกบั่นทอนกำลัง ม้างานวัยส.ว.อย่างลูกจึงเต็มไปด้วยพลังในการรับใช้พระองค์อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย เป็นความจริง พระเจ้าข้า ☺

แม้ลูกจะทูลต่อพระองค์เพื่อขอพระพรจากพระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำในทุกวันนี้ แต่ลูกก็ได้เรียนรู้ว่าพระองค์ทรงช่วยคนที่ช่วยตัวเองเท่านั้น!

“จงแสวงหาพระอาณาจักรของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มทุกสิ่งเหล่านี้ให้” มัทธิว 6:33

ลูกสามารถเขียนหนังสือได้เป็นเล่มเลยทีเดียวในการทูลต่อพระองค์ว่า “ชีวิตใหม่” ของลูกนั้นเป็นอย่างไร ที่เขียนทูลมาในบทสวดนี้เป็นเพียงตัวอย่างเพียงเล็กน้อยเท่านั้นในการค้นพบชีวิตใหม่ของลูกในช่วง 12 ปีที่ผ่านมา

วันก่อน เพื่อนนักธุรกิจคนหนึ่ง หลังจากได้ฟังลูกพูดถึงพระองค์มาตลอดได้ถามลูกอย่างจริงๆ จังๆ ว่า “พี่ ถามจริงๆ เถอะ พระเจ้ามีจริงหรือ?” ลูกตอบทันทีว่า “มีจริงซิ” เขาถามต่อว่า “พี่พิสูจน์แล้วหรือ?” ลูกตอบทันทีเช่นเดียวกันว่า “พิสูจน์แล้ว ด้วยชีวิตของพี่นี่แหละ”

ชีวิตที่อิ่มด้วยความปีติสุข และสันติสุข ในพระพรของพระองค์เช่นทุกวันนี้แหละ พระเจ้าข้า ☺

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 202

ความหมายของ “โอ้โฮ!”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ทุกครั้งที่ลูกเขียนบทสวดถวายพระองค์ ลูกจะมีความสุข บางครั้งก็ตื่นเต้น เป็นความสุขและความตื่นเต้นที่ลูกมีมากกว่าเวลาได้ธุรกิจ Deal ใหญ่ๆ เสียอีก ถ้าถามว่าทำไมถึงเป็นเช่นนั้น ลูกเองก็ไม่ทราบและตอบไม่ถูกเหมือนกัน

เมื่อวันที่ลูกเขียนบทสวดบทที่ 201 12 ปีแห่งชีวิตใหม่ ลูกรู้สึกว่าลูกยังเขียนไม่หมดความรู้สึกจากใจ ลูกอยากจะทูลพระองค์อีก มันมีเรื่องอยากแบ่งปันเยอะแยะไปหมดจากประสบการณ์ 12 ปีที่ผ่านมา ลูกทราบว่าพระองค์คงจะไม่ทรงเบื่อที่จะฟังความในใจของเด็กอนุบาล2 คนนี้นะพระเจ้าข้า ☺

ลูกเขียนว่าการอ่านพระวาจาทุกวันๆ ทำให้ลูก “อิ่ม” แต่บนความ “อิ่ม” นั้น ลูกกลับมี “ความกระหาย” เกิดขึ้นพร้อมๆ กัน เป็น

“ความกระหาย” ที่อยากอ่าน อยากเรียนรู้พระวาจามากขึ้นๆ เพราะยิ่งศึกษามากขึ้น ลูกก็รู้สึกว่าลูกยังรู้น้อยเหลือเกินและพระปรีชา

ญาณของพระองค์นั้นมากมายจนลูกสามารถกระโดดตะครุบได้จากอากาศ

“ท่านใดขาดปรีชาญาณ จงขอปรีชาญาณนั้นจากพระเจ้าเถิด พระองค์ประทานให้ทุกคนด้วยพระทัยกว้างโดยไม่ทรงตำหนิเลย แล้วเขาจะได้รับปรีชาญาณตามที่ขอ แต่เขาต้องขอด้วยความเชื่อโดยไม่สงสัย เพราะผู้ที่สงสัยนั้นเปรียบเสมือนคลื่นในทะเลที่ถูกลมพัดซัดไปมา คนเช่นนี้จะไม่ได้รับอะไรจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาเป็นคนจิตใจโลเลไม่มั่นคงในกิจการทั้งหลายของเขา” ยากอบ 1: 5-8

ลูกเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนไม่ว่าจะเชื่อว่าพระเจ้ามีจริงหรือไม่ จะรู้ดีในใจตามธรรมชาติว่าอะไรคือความดี อะไรคือความชั่ว เพราะมนุษย์คือสัตว์โลกที่ประเสริฐและมีมโนธรรมกันทุกคน อยู่ที่ว่าจะฟังมโนธรรมหรือไม่เท่านั้น

ลูกรู้สึกว่าความจริงแล้ว การทำตามคำสั่งสอนของพระองค์นั้นยากยิ่งกว่าการทำตามใจตัวเองเป็นไหนๆ การชนะพระนั้นทำง่ายกว่าการชนะใจตนเองเสียอีก ถ้าเราไม่ทำตามพระชะอย่าง ใครจะไปรู้

“ถ้าผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน จงหันแก้มซ้ายให้เขาด้วย” มัทธิว 5:39

เป็นคำสั่งสอนของพระองค์ที่คุ้นหูกันดี คนทั่วไปก็จะคิดว่าใครจะไปยอม ใครตบหน้าเรา เราก็ต้องตบกลับซิ ถ้าไปยื่นแก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาตบอีกก็เท่ากับเป็นผู้แพ้ซิ

มีอยู่ครั้งหนึ่ง มีคนแถวบ้านคนหนึ่งไม่มีรถ ลูกทราบเข้าจึงยินดีไปรับเขาตอนเช้า ลูกทำเช่นนี้เป็นเวลาหลายเดือน โดยไม่ได้ต้องการอะไรจากเขา นอกจากเป็นน้ำใจจากใจจริงของลูก อยู่มาวันหนึ่ง เรากำลังพูดถึงเรื่องๆ หนึ่ง หญิงผู้นี้ก็พูดขึ้นด้วยถ้อยคำเสียดสีที่รุนแรงอย่างไม่มีต้นสายปลายเหตุ ลูกตกตะลึง ความรู้สึกขณะนั้นคือ โกรธสุดๆ ดูดู๋ เราอุตส่าห์ให้เขาอาศัยรถเราโดยไม่เคยแม้แต่จะคิดค่าน้ำมันจากเขา แทนที่จะรู้บุญคุณ กลับมาหาเรื่องเราโดยไม่มีสาเหตุ ลูกโกรธมาก กำลังจะว่าเขากลับ พลันก็นึกถึงพระวาจาของพระองค์บทนี้ เรากำลังถูกตบแก้มขวาอยู่... ลูกกลืนความโกรธลงท้อง ตอบเขาด้วยเสียงราบเรียบแล้วก็เงียบไม่พูดอะไรต่อ

วันรุ่งขึ้น ลูกคิดจะโทรบอกเขาว่า ลูกไม่สะดวกที่จะไปรับเขาอีก แต่ลูกก็ตัดสินใจที่จะไปรับเขาเหมือนเดิมและลืมสิ่งที่เขาพูดเมื่อวานนี้ซะ ลูกบอกกับตัวเองว่าลูกไปรับเขาเพื่อถวายความดีแก่พระองค์ ไม่ใช่เพื่อเขา

“ไม่ว่าทำสิ่งใด จงทำจากใจ ประหนึ่งว่าทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์” โคโลสี 3:23

มันไม่ง่ายเลย พระองค์เจ้าข้า ถ้าไม่ใช่เพราะพระองค์แล้ว ลูกจะไม่มีทางยอมทำเช่นนั้นแน่นอน

“ผู้ใดที่ฟังเรา ก็เป็นสุข คือเฝ้าอยู่ที่ประตูรั้วของเราทุกวันและคอยอยู่ข้างประตูบ้านของเรา เพราะผู้ใดที่พบเรา ก็พบชีวิตและได้รับความพอพระทัยจากพระเจ้า” สุภาษิต 8:34-35

ลูกเลือกที่จะรับความพอพระทัยจากพระองค์มากกว่าจะตามใจลูกเองพระเจ้าข้า

เมื่อไรที่หัวใจของเราเต็มเปี่ยมไปด้วยพระวาจาของพระองค์แล้ว ก็ไม่มีใครที่จะสามารถลบล้างพลังและปัญญาที่เกิดจากพระองค์จากใจของเราได้

“พระคริสตเจ้าจะได้ทรงพำนักในจิตใจของท่านอาศัยความเชื่อ เมื่อท่านหยั่งราก และตั้งมั่นอยู่บนความรักแล้ว ท่านและบรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายจะได้เข้าใจถึงความกว้าง ความยาว ความสูง ความลึก อีกทั้งหยั่งรู้ซึ้งถึงความรักซึ่งเกินกว่าจะหยั่งรู้ได้ของพระคริสตเจ้า เพื่อท่านจะได้รับความไพบูลย์ทั้งปวงของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม” เอเฟซัส 3:17-19

วันแล้ววันเล่า ลูกยอมฝืนใจตนเองในการปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระองค์ แล้วลูกก็ค่อยๆ เรียนรู้ว่า ถ้าเรายอมบังคับตัวเองให้คิดตามพระองค์ และปฏิบัติตามพระองค์อยู่เสมอๆ เป็นประจำทุกๆ วัน ในที่สุดเราก็จะสามารถดำเนินชีวิตตามพระองค์ได้โดยไม่ต้องฝืนใจหรือบังคับตัวเองอีก เราสามารถเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ได้แล้ว ไชโย! ☺

“ข้าพเจ้าทำทุกสิ่งได้ในพระองค์ ผู้ประทานพละกำลังแก่ข้าพเจ้า” ฟิลิปปี 4:13

วันก่อนขณะที่ลูกคุยกับเพื่อนนักธุรกิจคนที่ถามลูกว่าพระเจ้ามีจริงไหม เขาทราบถึงมิติความเชื่อ ความศรัทธาของลูกที่มีต่อพระองค์ และพูดถึงความศรัทธาในบริบทที่น่าฟังว่า “ความศรัทธาคือการเชื่อในสิ่งที่ยังมองไม่เห็น ผลของความ

ศรัทธาคือการได้เห็นในสิ่งที่ตัวเองเชื่อ”

นี่เป็นคำพูดของผู้ที่ไม่ใช่เป็นคริสตศาสนิกชนนะเนี่ย คืนนั้นลูกอ่านพบพระวาจา 2 บทนี้ที่ยืนยันถึงคำพูดของเพื่อนของลูกคนนี้อย่างน่าอัศจรรย์

“ความเชื่อคือความมั่นใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นข้อพิสูจน์ถึงสิ่งที่มองไม่เห็น” ฮีบรู 11:1

“เพราะความเชื่อ เราจึงเข้าใจว่าพระวาจาของพระเจ้าเนรมิตสร้างโลก
ดังนั้นสิ่งที่มนุษย์มองเห็นได้จึงเกิดขึ้นจากสิ่งที่มนุษย์มองไม่เห็น” ฮีบรู 11:3

ลูกอ่านพระวาจาทุกบทของพระองค์แล้วก็จำใส่เกล้า เวลาจะทำอะไร ลูกจึงรู้สึกว่าพระองค์ทรงแนะนำตลอดจนทรงนำในทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำ ลูกมีความรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเด็กเล็กๆ ที่กำลังเดิน โดยมีคุณพ่อคุณแม่จูงมือเดินอยู่ข้างๆ วางใจ ปลอดภัย และเป็นสุข

มีพระวาจาหลายบทที่ยืนยันถึงความรู้สึกนี้ของลูก

“ธรรมบัญญัติของพระเจ้าอยู่ในใจของเขา เท้าของเขาจะไม่ลื่นไถล” สดุดี 37:31

“ข้อบังคับของพระยาห์เวห์นั้นสุจริต ทำให้ดวงจิตปีติยินดี
บทบัญญัติของพระองค์ก็ชัดเจน ให้แสงสว่างแก่ดวงตา” สดุดี 19:8

“ผู้ทีปฏิบัติตามบทบัญญัติ ย่อมดำรงอยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าทรงดำรงอยู่ในผู้นั้น” ยอห์น 3:24

ลูกเคยกราบทูลพระองค์หลายครั้งว่า ลูกๆ เคยถามลูกว่า “อ่านพระคัมภีร์ มันสนุกตรงไหน?” ลูกตอบพวกเขาว่า “อ่านพระคัมภีร์ไม่ใช่สนุก มันโอ้โฮ!”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกไม่ทราบว่าสิ่งที่ลูกกราบทูลพระองค์ในบทสวดบทนี้ จะอธิบายความหมายของคำว่า “โอ้โฮ!” ที่ลูกบอกกับลูกๆ ได้หรือไม่ พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 203

การปอกทุเรียน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกกราบทูลพระองค์หลายครั้งว่าลูกมีความสุขมากกับการเขียนบทสวดถวายพระองค์ มาตอนนี้ลูกยิ่งมีความสุขมากขึ้นเพราะลูกกำลังนำการเขียนบทสวดของลูกนี้ไปเป็นการ

Duc In Altum !

ขณะนี้มีเพื่อนๆ ของลูกที่ไม่ใช่เป็นคริสตชนจำนวนไม่น้อยรับ “บทสวดของฉัน” ไปอ่านเป็นประจำ เพื่อนๆ เหล่านี้มีทั้งนักการเมือง ทนายความ ข้าราชการ นักสังคมสงเคราะห์ และรวมทั้งนักธุรกิจ และไม่เพียงแต่รับไปอ่านเท่านั้น เพื่อนบางคนทั้งๆ ที่เป็นผู้ใหญ่ในหน้าที่การงานมากมักมีคำถามมาถามลูก หลังจากได้อ่านบทสวดของลูกแล้ว

วันก่อน เพื่อนนักธุรกิจคนหนึ่ง อาวุโสกว่าลูกมากถามลูกในช่วงพักทานกาแฟระหว่างการประชุมว่า “คุณหนุ่ย คำว่าแบ่งปันของคุณน่ะ แปลว่าอะไร?” ลูกก็อธิบายให้ฟัง เขาถามต่อทันทีว่า “แล้วที่คุณพูดบ่อยๆ ว่า ทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระของคุณน่ะ คืออะไร?”

ลูกมองนาฬิกา ยังมีเวลาอีกหลายนาทีก่อนกลับเข้าประชุม ☺

“โดยทั่วไปในสังคมไทยเรา คนส่วนใหญ่จะทำอะไรจะคิดถึงผลประโยชน์ของตัวเองก่อนหรือคิดว่าทำแล้วตนจะได้อะไรเป็นผลตอบแทน บางคนก็ทำเพื่อหน้าตา เพื่อได้ชื่อเสียง บ้างก็ทำอะไรต่อมิอะไรเพื่อได้ตำแหน่งไปใส่เพิ่มในประวัติ Resumé เพื่อหวังผลทางสังคม ทางการเมือง หรือแม้กระทั่งปูทางเพื่อได้สายสะพายในที่สุด ซึ่งถ้าพูดไปแล้ว ถามว่าการทำเช่นนี้ผิดไหม ตอบในแง่ของการอยู่ในสังคมก็ถือว่าไม่ผิดนะ แต่มาพูดถึงประโยคที่ว่า ‘ทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระ’ น่ะ หมายความว่าเราทำความดี ทำสิ่งที่ถูกต้องโดยไม่ต้องการสิ่งต่างๆ บนโลกนี้ดังที่กล่าวมาข้างต้นเป็นผลตอบแทน ทำความดีโดยไม่ต้องให้คนรับรู้ ไม่ต้องการชื่อเสียง ไม่ต้องการผลงาน แต่ทำความดีจากใจเพื่อถวายพระ”

เพื่อนนักธุรกิจอาวุโสท่านนั้นเป็นคนธรรมะธรรมโมในศาสนาของเขา เขาพูดว่า “เออ! ฟังดูแล้วศาสนาเราก็เหมือนกันเลยนะ ผมก็เห็นว่าคนที่บริจาคเงินเยอะก็ไม่น่าที่จะได้บุญเยอะตามจำนวนเงินที่บริจาคหรือทำทานเพื่ออยากได้บุญให้ตัวเองก็ไม่น่าจะได้บุญ หรือทำบุญเพื่อสร้างบารมีให้ตัวเองก็ไม่น่าจะได้บารมี แต่ถ้าทำบุญทำทานด้วยใจบริสุทธิ์ถึงจะได้บุญจริง ก็เหมือนกับทางคุณที่บอกว่าทำเพื่อถวายเกียรติพระเจ้าของคุณนั่นแหละ”

หมดเวลาคอฟฟี่เบรคพอดี ☺

วันก่อนลูกและครอบครัวไปพักผ่อนต่างจังหวัด ขากลับพวกเราก็แวะซื้อผลไม้ข้างทาง ลูกชายคนโตซื้อทุเรียนลูกเบ้อเริ่มแบกขึ้นรถ แต่ลูกแปลกใจว่าทำไมจึงไม่มีกลิ่นทุเรียนตลอดทางกลับบ้าน แต่ก็ไม่ได้ถามอะไร หลังจากรับประทานอาหารเย็นเสร็จ ลูกจึงพูดขึ้นว่า “ไหนเอาทุเรียนมาทานหน่อยซิ” จึงทราบว่าทุเรียนที่ซื้อนั้นยังไม่มีการ

ผ่าเอาเนื้อออกมา

แม้จะใช้มีดปอกผลไม้ที่คมกริบในการผ่าปอกเอาเปลือกทุเรียนออก กว่าลูกชายจะสามารถเข้าถึงข้างในและควักเอาเนื้อทุเรียนออกมาได้แต่ละคู คนรอรับประทาน (หม่ำมี้) ต้องลุ้นซะตัวโก่ง

ระหว่างที่ได้เคี้ยวทุเรียนอย่างเอร็ดอร่อย (ในที่สุด) ลูกก็เกิดความคิดขึ้นมาว่าในการรับใช้พระจากใจจริงนั้น เราต้องทราบว่าเนื้อแท้แก่นแท้ของการรับใช้พระคืออะไร หากเราในฐานะคริสตชน ในฐานะเป็นลูกของพระมองไม่ทะลุในเรื่องนี้ เราอาจจะคิดว่าเรากำลังรับใช้พระ แต่การกระทำมัวแต่ไปมุ่งเน้นเรื่องขั้นตอน เรื่องวิธีการ เรื่องระบบระเบียบ เรื่องอะไรต่ออิอะไรวุ่นวายไปหมด เราก็จะเหมือนกับคนที่กำลังปอกทุเรียนด้วยมือแต่ไม่มีมีด มัวแต่คลำมะงุมมะงาหรากันอยู่แค่เปลือกของทุเรียน แกะจนเล็บฉีกนิ้วฉีกเป็นแผลไปหมด ก็ไม่ถึงเนื้อแท้แก่นแท้ข้างในซะที!

ลูกเขียนบทสวดนี้เสร็จ คงจะมีเพื่อนๆ ถามลูก 2 คำถามว่า Duc In Altum แปลว่าอะไร แล้วไหงถึงเอาการปอกทุเรียนมาเกี่ยวกับการรับใช้พระได้?

ก็นั่นนะซิ ☺

ลูกขอจบบทสวดบทนี้ด้วยพระวาจาของพระองค์บทที่ลูกท่องทุกๆ วันเป็นคาถาวิเศษประจำตัวในการดำรงชีวิตเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ดังนี้พระเจ้าข้า

“ไม่ว่าทำสิ่งใด จงทำจากใจ ประหนึ่งว่าทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์” โคโลสี 3:23

และยังมีอีกหลายบทที่ลูกจำใส่ใจตลอดเวลาเพื่อให้ลูกสามารถเข้าถึงเนื้อในของการรับใช้พระองค์โดยไม่สนใจเรื่องเปลือกนอกดังต่อไปนี้

“อย่าคล้อยตามความประพฤติของโลกนี้ แต่จงเปลี่ยนแปลงตนเองโดยการฟื้นฟูความคิดขึ้นใหม่
เพื่อจะได้รู้จักวินิจฉัยว่าสิ่งใดเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า
สิ่งใดดีและสิ่งใดเป็นที่พอพระทัยอันสมบูรณ์พร้อมของพระองค์” โรม 12:2

“ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ข้างเรา ใครจะสู้เราได้” โรม 8:30

“พระเจ้าทรงบันดาลให้ทุกสิ่งกลับเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่รักพระองค์” โรม 8:28

ลูกรักพระองค์พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 204

ใครเอยจะเชื่อเล่า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่ลูกเขียนบทสวดบทแรกถวายพระองค์ ลูกจะเขียนพระวาจาของพระองค์ตอนท้ายของบทสวดของลูก แต่สำหรับบทนี้ ลูกขอเริ่มต้นโดยพระวาจาของพระองค์บทนี้เถิด

"สิ่งที่ตาไม่เคยเห็นและหูไม่เคยได้ยิน และจิตใจของมนุษย์คิดไม่ถึง
คือสิ่งที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ที่รักพระองค์" 1 โครินธ์ 2:9

เพราะมันเพิ่งเกิดขึ้นกับลูกอีกแล้ว พระเจ้าข้า

ลูกกราบทูลพระองค์มาหลายครั้งแล้วว่า ลูกเริ่มเขียนบทสวดถวายพระองค์โดยการเลียนแบบนักเขียนสตรีชาวอเมริกันผู้หนึ่ง ลูกซื้อหนังสือเล่มนั้นในราคาเล่มละ 4.50 ดอลลาร์สหรัฐ เห็นบอกว่าหนังสือเล่มนั้นซึ่งเป็นเล่มบางๆ มีเพียง 10 กว่าบท ขายได้ถึงล้านกว่าเล่ม

ตอนที่ลูกเริ่มเขียน "บทสวดของฉัน" ลูกแอบคิด (ไม่กล้าแม้แต่จะคิดจริงๆ) ว่าถ้าสักวันหนึ่ง ลูกสามารถนำสิ่งที่ลูกเขียนไปพิมพ์และขายที่ประเทศของเขาได้ ไม่ต้องถึงล้านเล่มหรอก ครึ่งเดียวก็พอ คิดดูซิ จะได้เงินขนาดไหน ลูกแอบคิดต่อในใจซะเรียบร้อยว่าถ้าความฝันของลูกเป็นความจริงเมื่อไร ลูกจะบริจาคเงินที่ได้จากการขายหนังสือทั้งหมดนี้ให้แก่มูลนิธิของโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง เพื่อให้เป็นค่ารักษาพยาบาลของผู้ป่วยที่ยากจน

11 ปีผ่านไป ลูกคงเก็บความฝันที่ลูกเรียกเองว่า "บ้าบิ่น" ไว้ในใจ ไม่กล้าแม้แต่จะบอกใคร

และแล้ว วันหนึ่งในปีที่แล้ว (2007) เพื่อนจิตวิญญาณของลูกนำเอาหนังสือเล่มหนึ่งที่พิมพ์ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1983 มาให้ลูกอ่าน พอลูกอ่านเสร็จ ลูกบอกกับตัวเองว่า ลูกต้องค้นหาผู้เขียนคนนี้ให้ได้ เป็นความรู้สึกที่ลูกเองก็อธิบายไม่ได้เพราะลูกอ่านหนังสือเป็นร้อยๆ เล่ม ไม่เคยคิดแม้แต่ครั้งเดียวที่อยากจะติดต่อกับผู้เขียน ในที่สุดลูกก็ค้นพบผู้เขียนท่านนั้นจนสำเร็จ ขณะนี้เขามีอายุ 78 ปี เป็นนักธุรกิจอเมริกันที่ประสบความสำเร็จในชีวิตหลังจากที่ครั้งหนึ่งเขาเคยเกือบล้มละลาย แต่เขาก็รอดพ้นวิกฤตมาได้**ด้วยการอ่านพระวาจาและปฏิบัติตามพระวาจาทุกประโยคในการดำเนินชีวิต** เขาและภรรยาจึงทุ่มเทชีวิตในการเขียนหนังสือเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์

เรากลายเป็นเพื่อนคริสตชนต่างวัยข้ามประเทศที่มีความรักและความเชื่อความศรัทธาในพระองค์ที่ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน ลูกบอกกับเขาถึงความฝันของลูกที่อยู่ในใจมาตลอด 11 ปี เขาตอบมาทันทีว่าเขาคงช่วยไม่ได้เพราะหนังสือที่เขาพิมพ์ เขาแจกมากกว่าขาย นั่นคือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อราวกลางปีที่แล้ว (2007) ลูกตอบเขาไปว่าไม่เป็นไร ลูกเชื่อว่าถ้า

เป็นน้ำพระทัยของพระองค์แล้ว อย่างไรเสียวันหนึ่งลูกก็จะทำได้แน่นอน

อีกเดือนต่อมา เขาเขียนมาใหม่ เขารู้สึกว่าเขาต้องช่วยลูก ดังนั้นเขาจึงแนะนำลูกให้เพื่อนนักธุรกิจของเขาอีกคนหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้ รู้จักเครือข่าย Publisher ในประเทศของเขาเป็นอย่างดี

2 เดือนต่อมา เพื่อนเขาคนนี้เขียนตอบมาว่า การเขียนของลูกที่ส่งให้เขาดูเป็นตัวอย่างใช้ได้ น่าสนใจ เขาจึงส่งต่อไปยัง Publisher แห่งหนึ่งที่ได้รับรางวัลว่าเป็น Best Christian Publisher ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา

หลังสงกรานต์ของปีนี้ ลูกก็ได้รับข่าวจาก Publisher ว่างานเขียนของลูกผ่านการพิจารณาขั้นต้นของคณะกรรมการของเขาแล้ว ขอให้ลูกส่งผลงานไปเพิ่มเติมเพราะลูกเขียนแค่ Preface (บทนำ) และ “My Little Prayers” แค่ 5 บท ตอนนั้นลูกก็ตื่นเต้นจนไม่ทราบจะพูดอย่างไรแล้ว ลูกจึงเขียนเสริมไปอีก 10 บท แล้วลูกก็รอ ... และสวด ...

อีก 2 เดือนต่อมา สิ่งที่ลูกรอคอยมา 12 ปีก็ไม่ใช่เป็น “ความฝันที่บ้าบิ่น” อีกต่อไป ทางบรรณาธิการของ Publisher นี้แจ้งมาเป็นทางการว่า คณะกรรมการของเขาได้ลงมติรับงานทั้ง 15 บทของลูก! แต่เขาขอให้ลูกเขียนไปอย่างน้อย 49,000 – 119,000 คำ แล้วเขาจะพิจารณาอีกที

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ถึงตอนนั้นลูกไม่ทราบจะรู้สึกอย่างไรดี มันทั้งดีใจ ทั้งตื่นเต้น ทั้ง filled with awe of Your Greatness (ขออนุญาตใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษ พระเจ้าข้า) 12 ปีที่ลูกแอบฝันมา พระองค์ทรงทราบมาตลอด ....

แต่ด้วยงานพระ งานราษฎร์ งานหลวง งานเรียน งานเขียน งานศิลป์ ฯลฯ ที่ลูกทำอยู่ทุกวันนี้ ลูกคงต้องใช้เวลาอีกหลายเดือนกว่าจะเขียนได้ครบตามจำนวนบทที่เขาได้ตั้งไว้ ไม่เป็นไร ลูกจะพยายาม

แล้วจู่ๆ เดือนก่อนขณะที่ลูกกำลังอาบน้ำอย่างสบายใจวันหนึ่ง ก็มีความคิดที่ลูกเองไม่ได้คิดเกิดขึ้นมาในสมอง “Start a blog!” ลูกสะดุ้ง ถามกลับทันทีว่า “What is a blog?” แล้วความคิดที่ลูกไม่ได้คิดประโยคเดิมก็ผุดขึ้นอีกและเป็นอย่างนี้อีก 2-3 วัน ลูกจึงถามลูกๆ ว่ามีใครช่วยหม่ำมี่ start a blog ได้ไหม? ลูกๆ ทุกคนหัวเราะชอบใจ หม่ำมี่ของพวกเขาทำเป็นแค่รับและส่งอีเมล์ นอกนั้นทุกอย่างลูกๆ ต้องทำให้หมด มาบัดนี้หม่ำมี่ต้องการ start a blog แต่พวกเขาก็รับปากว่าว่างๆ จะช่วยดูให้ คำว่า “ว่างๆ” ของพวกเขา ลูกทราบดีว่ามันหมายความว่าอะไร

หนึ่งสัปดาห์ต่อมา ลูกเปิดอีเมล์ตามปกติทุกวันและมีฉบับหนึ่งส่งมาจาก Google เขียนถึงลูกว่า “Congratulations! A blog has been created for you under the name of Maryslittleprayers” ลูกไม่เชื่อตาตัวเอง! วินาทีนั้นลูกคิดว่าพระเจ้าศักดิ์สิทธิ์จนขนาด create a blog ให้ลูก!!! ☺

ปรากฏว่าลูกสาวคนโตของลูกได้ติดต่อเพื่อนสนิทของเขาที่แต่งงานแล้วและขณะนี้อยู่ที่สหรัฐอเมริกา เพื่อนคนนี้ได้แอบไป “create a blog” ให้หม่ำมี่! ลูกตื่นเต้นจนพูดอะไรไม่ถูกและขอให้ลูกสาวคนเล็กช่วยศึกษาวิธีใส่ข้อมูลให้ เขาบอกว่าหม่ำมี่ขา มันยุ่งยาก หนูยังทำไม่เป็น ลูกก็บอกเขาว่า ไม่เป็นไร มีเวลาก็ค่อยๆ ศึกษาก็แล้วกัน

วันที่ 11 สิงหาคม 2008 ลูกต้องตื่นเต้นอย่างสุดขีดอีกครั้งหนึ่งเมื่อได้รับอีเมล์จากเพื่อนของลูกสาวคนโตชม blog ของลูก **วินาทีนั้นลูกคิดว่าเป็นอัศจรรย์จากพระองค์อีกครั้งหนึ่งจริงๆ** ก็ลูกสาวคนเล็กยังทำไม่เป็น แล้วข้อมูลเข้าไปอยู่ใน blog ได้อย่างไร?

ปรากฏว่าเมื่อได้ยินลูกตะโกนด้วยความดีใจและแปลกใจ ลูกสาวคนเล็กของลูกก็เดินมาหาด้วยสีหน้าเรียบๆ พูดว่า “ไม่น่าเลย หนูแอบทำ จะให้เป็นของขวัญวันแม่ surprise หม่ำมี่!”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตอนที่ลูกรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์ ลูกปวารณาตนเองกับพระองค์ว่าลูกจะทอดตัวเองลงเป็นสะพานให้คนเดินข้ามไปรู้จักและพบพระองค์ 12 ปีต่อมา ความเชื่อความศรัทธาของลูกในพระองค์ mature ขึ้น และหยั่งรากลึกกว่าเดิม ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับชีวิตลูกใน 12 ปีที่ผ่านมาล้วนแล้วแต่เป็นพระพรที่นับว่าเป็นอัศจรรย์ แล้วลูกจะไม่นำตะลันต์ที่พระองค์ทรงประทานให้ไปใช้เป็นประโยชน์ในการประกาศข่าวดีเพื่อเป็นการถวายเกียรติกลับแด่พระองค์

ได้อย่างไรเล่า

การที่ลูกซึ่งเป็นคน semi-IT-illiterate มี blog ของตัวเองในการประกาศข่าวดีของพระองค์ในชื่อ ***http://maryslittleprayers.blogspot.com/*** นั้น พิสูจน์ความศักดิ์สิทธิ์ของพระวาจาของพระองค์อีกข้อหนึ่งที่ว่า “All things are possible with God” Mark 10:27

และลูกก็เรียนรู้อีกข้อหนึ่งว่า พระองค์ไม่ทรงต้องการให้ลูกได้เงินจากการประกาศข่าวดีของลูก แม้ลูกจะมีเจตนานำเงินนั้นมาบริจาคเป็นการกุศลก็ตาม

ลูกรักพระองค์และจะปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ทุกประการ พระเจ้าข้า ☺

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 205

การสร้างโลกของพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ช่วงนี้ไม่ว่าจะไปที่ไหน จะเห็นผู้คนส่วนใหญ่หน้าตาอมทุกข์ เพราะเหตุการณ์วุ่นวายของชาติบ้านเมือง ถ้าจะมีการวัดดัชนี GNH (Gross National Happiness) คงจะได้ตัวเลขที่ต่ำที่สุดช่วงหนึ่งในประวัติศาสตร์ของประเทศไทยที่ไม่นับช่วงมีสงคราม

วันก่อนลูกเจอเพื่อนเก่าแก่คนหนึ่ง ที่ไม่ได้พบกันมานานโดยบังเอิญ หลังจากที่ทักทายกันด้วยความดีใจแล้วและก็หนีไม่พ้นที่จะพูดถึงเรื่องการเมือง เพื่อนคนนี้ก็ถามลูกขึ้นว่า “เธออยู่ฝ่ายไหน?” ลูกได้ยินมาบ่อยว่าคำถามนี้ทำให้คนในครอบครัวเดียวกัน แม้จะนอนเตียงเดียวกันก็ทะเลาะกันมาเยอะแล้ว เพื่อไม่ให้เสียบรรยากาศแห่งความดีใจที่ได้เจอเพื่อนเก่า ลูกจึงตอบไปว่า “อยู่ฝ่ายที่ถูกแหละ เธอล่ะ?” เพื่อนของลูกคนนั้นตอบกลับมาทันทีว่า “เราก็อยู่ฝ่ายที่ถูกว่ะ” แล้วเราก็ต่างหัวเราะและจากกันด้วยรอยยิ้ม

พอคล้อยจากเพื่อน ลูกก็มาคิดทบทวนว่า ทำไมหนอ ประเทศไทยเราซึ่งเป็นประเทศที่อุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรต่างๆ มากมาย ทั้งคนไทยเองก็เป็นผู้รักความสงบ อีกทั้งมีวัฒนธรรมอันดีงาม จนได้ชื่อว่าเป็น Land of Smiles หรือดินแดนแห่งรอยยิ้ม แล้วทำไมประเทศไทยทุกวันนี้ถึงกลายเป็นดินแดนแห่งความแตกแยก ความแค้น ผู้คนพร้อมที่จะห้ำหั่นกันถึงขั้นฆ่าฟันกันเอง ทำไม?

แล้วลูกก็ได้รับบทความนี้จากเพื่อนคนหนึ่ง

“กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วเมื่อครั้งที่พระเจ้าสร้างโลก พระองค์มีถุงหนังใบใหญ่เอาไว้ใส่ของวิเศษต่างๆมากมาย พระองค์เริ่มต้นด้วยการสร้างมหาสมุทรทั้ง 7 โดยหลักของการวางของวิเศษ พระองค์จะต้องวางทั้งของดีและของไม่ดี คู่กันไป เพื่อไม่ให้ประเทศหนึ่งประเทศใดสมบูรณ์ไปกว่าประเทศอื่นๆ ทรงเอาเทือกเขาร็อกกี้ น้ำตกไนแองการ่า วางไว้ให้อเมริกา แล้วก็เอาทะเลทรายอริโซน่ากับพายุทอนาโดวางไว้ด้วย เอาป่าอเมซอนวางไว้ให้บราซิล ทรงเอาไข้ป่าวางไว้ให้ด้วย เอาขั้วแม่เหล็กโลกวางไว้ให้แคนาดา แต่ก็ทรงเอาความหนาวเย็นวางไว้ให้ เอาเทือกเขาหิมาลัยให้ธิเบตกับเนปาล เพื่อเป็นปราการกั้นข้าศึก แต่ก็เอาความเบาบางของอากาศและความแห้งแล้งไว้ให้ ทุกประเทศจะได้ของคู่กันแบบนี้ ทั้งหมด .....จึงไม่มีประเทศใดน้อยหน้ากว่ากัน คราวนี้ พระองค์ทรงลืมประเทศรูปขวานเล็กๆ ทางแหลมอินโดจีน ทรงสะพายถุงวิเศษ แล้วก้าวข้ามเขาหิมาลัยไป แต่ด้วยความที่เขาสูงชันมาก เทือกเขาได้เกี่ยวถุงของพระเจ้าขาด ข้าวของที่ดีๆ ที่เตรียมเอาไว้ให้ประเทศอื่นๆ เช่น ชายหาดสวยๆ ผืนดินอุดมสมบูรณ์ ศิลปะวัฒนธรรมดีๆ อาหารอร่อยที่สุดในโลก ดอกไม้ ผลไม้ ชายทะเล ก็เทไปกองรวมกันที่ --- ประเทศไทยหมด ---

ว้า!! แย่แล้ว พระเจ้า ทรงคิดว่าประเทศนี้ ท่าทางต้องเจริญกว่าประเทศอื่นๆ ทั้งหมดแน่นอน พระเจ้าทรงมองหาภัยธรรมชาติที่จะมาถ่วงดุล แต่สายเสียแล้ว พระองค์ทรงเอาภูเขาไฟกับแผ่นดินไหวให้ญี่ปุ่นไปแล้ว ถ้าปล่อยให้เป็นแบบนี้ ประเทศอื่นๆ จะมาฟ้องร้องพระองค์ได้ว่าพระองค์ไม่ยุติธรรม จะมีภัยธรรมชาติอันใดหนอที่จะทำให้ประเทศไทยไม่เจริญกว่าประเทศอื่นๆ ได้ เมื่อทรงคิดได้ เพื่อเป็นการป้องกันประเทศอันสมบูรณ์ที่สุดในโลกนี้ไม่ให้เจริญล้ำไปกว่าที่อื่นๆ

พระองค์ก็เลยสร้าง **.....นักการเมืองไทยขึ้นมา!!!**"

ลูกหวังว่าเพื่อนของลูกที่เป็นนักการเมือง เมื่อได้อ่านบทสวดบทนี้คงจะอ่านด้วยอารมณ์ขัน อย่าไปซีเรียสจริงจังอะไรมากนัก

บทความนี้ หากคนอ่านเป็นคนประเภทที่เห็นแก้วน้ำว่างเปล่าครึ่งใบ ก็คงจะตีความว่าสิ่งเลวร้ายทั้งหมดเกิดขึ้นก็เพราะพระเจ้าเป็นเหตุ เพราะการโทษพระเจ้านั้นเป็น the most convenient excuse ที่คนทั่วไปทำ

แต่ลูกเป็นคนที่เห็นแก้วน้ำเต็มครึ่งใบและเป็นผู้ที่มีความเชื่อความศรัทธาในพระองค์อย่างหนักแน่น ลูกจึงมองว่าอย่างน้อยผู้ที่เขียนเรื่องนี้ก็ต้องเชื่อว่าพระเจ้ามีจริงและพระองค์ทรงเป็นผู้สร้างโลก อีกทั้งพระองค์ทรงเป็นองค์แห่งความยุติธรรมและพระองค์ไม่ทรงลำเอียง ไม่ว่าในกรณีใดๆ ☺

อย่างไรก็ตาม ลูกขอจบบทสวดบทนี้ด้วยการทูลขอพระองค์เช่นเดียวกับการทูลขอในการสวดภาวนาประจำวันของลูกว่า ขอพระองค์โปรดประทานพระพรให้ประเทศไทยของพวกเรา เป็นประเทศที่น่ารัก น่าอยู่ และน่าภูมิใจ เหมือนเดิมเทอญ

"ในปฐมกาล พระเจ้าทรงเนรมิต สร้างฟ้าและแผ่นดิน" ปฐมกาล 1:1

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 206

Price of Greed

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ชื่อของบทสวดของลูกบทนี้เป็นหัวข้อที่ปรากฏอยู่บน Magazine ที่เสนอข่าวทั่วโลกฉบับที่คนอ่านมากที่สุดในโลกฉบับหนึ่ง เมื่อปลายเดือนกันยายน 2008 ที่ผ่านมา พร้อมๆ กับหัวข้อนี้ก็เป็นรูปของหัวกระทิงที่มีน้ำตาไหลหยดเป็นทางยาวจากลูกตา กระทิง (Bull) เป็นสัญลักษณ์ของตลาดหลักทรัพย์ (หุ้น) ในช่วงขาขึ้น ในขณะที่หมี (Bear) เป็นสัญลักษณ์ของตลาดฯ ในยามขาลง

ถ้าลูกจะแปลชื่อหัวข้อนี้ก็คงจะได้ชื่อเป็นภาษาไทยว่า “ผลของความโลภ”

ในช่วง 2-3เดือนที่ผ่านมา นักธุรกิจทั่วโลกได้เห็นปรากฏการณ์ที่ไม่มีใครเคยคาดคิดว่าจะเกิดขึ้นได้เมื่อหลายสิบปีก่อน นั่นคือการล้มครืนลงมาของสถาบันการเงินระดับ Top 1 ใน 5 ของประเทศที่เป็นมหาอำนาจของโลกในปัจจุบัน หรือที่เรียกกันในภาษาชาวบ้านว่า “วิกฤตแฮมเบอร์เกอร์” ส่งผลให้ภาวะเศรษฐกิจของทั่วโลกต่างระส่ำระสายไปตามๆ กัน

มันเป็นความรู้สึกที่เสียวเข้าไปในไขสันหลังและถึงก้นบึ้งของหัวใจของผู้ที่เคยผ่านวิกฤต “ต้มยำกุ้ง” ของประเทศไทยมาแล้ว

อีกแล้วหรือ? แต่คราวนี้นักธุรกิจไทยยังพอมีเรื่องปลอบใจตัวเองว่า ประเทศไทยไม่ใช่เป็นต้นเหตุของวิกฤตเศรษฐกิจครั้งนี้เหมือนเช่นคราวของ “ต้มยำกุ้ง” แม้ว่าผลของการพังทลายของเศรษฐกิจในประเทศตะวันตกจะต้องมาถึงเมืองไทยอย่างแน่นอนก็ตาม

หลังจากที่ลูกเองเคยต้องซดน้ำต้มยำตลอดจนต้องแทะหัวกุ้งจนปากระบมมาแล้วเมื่อสิบกว่าปีก่อน ลูกก็ลองวิเคราะห์เองว่า ปัญหาเศรษฐกิจของประเทศต่างๆ ที่ต้องประสบภาวะล้มครืนเช่นนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า ที่แล้วที่เล่านั้น สาเหตุเกิดจากอะไร?

คำตอบก็คือ ชื่อของบทสวดของลูกวันนี้ นี่แหละ

ลูกขอสรุปกับตัวเองไม่ว่าจะเป็นความคิดที่ถูกหรือผิดในแง่วิชาการแขนงใดๆ ก็ตามว่า ปัญหาต่างๆ ของมวลมนุษยชาติ ตั้งแต่ในอดีตกาลจนถึงปัจจุบันและจนถึงในอนาคตอันยาวไกลข้างหน้าโน้น ต่างมีสาเหตุเดียวกันคือ มนุษย์เป็นต้นเหตุ เป็นตัวสร้างปัญหาให้กับมนุษย์กันเอง และแรงผลักดันให้มนุษย์เป็นเช่นนี้ก็คือ ความโลภ นั่นเอง

อย่างในเรื่องของเศรษฐกิจ บรรดาผู้บริหารระดับสูงของสถาบันการเงินหรือ Corporate ต่างๆ ล้วนแล้วแต่ต้องพยายามทำทุกวิถีทางให้งบดุลหรืองบการเงินขยายตัวสูงขึ้นๆ ทุกปี โดยที่ตัวเองก็ได้ผลตอบแทนมากขึ้นๆ เป็นล้านๆ เหรียญ มีเครื่องบินส่วนตัว มีเรือ yacht ส่วนตัว ฯลฯ จากการทำธุรกิจแบบที่ทุกอย่างเป็นไปอย่างธรรมชาติ เห็นได้ จับต้องได้ ก็เริ่มมีการคิดค้นวิธีที่จะทำเงินจากอากาศ เกิดการซื้อขายล่วงหน้า พร้อมๆ กับคิดค้นเครื่องมือ (Instrument) ทางการเงิน

Derivative Securitization CDO และอะไรต่ออิอะไรอีกเยอะแยะ ที่คนธรรมดาทั่วๆ ไปที่ไม่ได้อยู่วงการเงินหรือหลักทรัพย์จะสามารถเข้าใจได้ แล้ววงจรของเงินก็หมุนเวียนขยายวงไป เป็นวงกว้างขึ้นๆ น้ำมันซึ่งนับเป็นปัจจัยสำคัญของการดำรงชีวิตของมนุษย์ปัจจุบันก็แพงขึ้นๆ ไม่ใช่เพราะความต้องการในการใช้น้ำมัน (Consumption) ของมนุษย์มีมากจนทำให้ราคาสูงขึ้นไปถึงขนาดนั้น แต่เป็นเพราะการแข่งขันกันในการพยายามไปซื้อขายกันในอนาคต จนทำให้ราคาวิ่งขึ้นเป็นแนวดิ่งสร้างความเดือดร้อนแก่มนุษย์ถ้วนทั่วหน้ากันทั้งโลก แล้วลูกโป่งก็ถูกอัดลมให้โป่งขึ้นๆๆๆ ..

ความโลภของมนุษย์ย่อมมาควบคู่กับการเห็นแก่ตัวเพราะตัวเองอยากได้มากขึ้น ก็จะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มากขึ้น แม้ว่าการจะได้มากขึ้นนั้นต้องกระทำบนการเหยียบบนตัวมนุษย์คนอื่น หรือแม้กระทั่งบนซากศพของคนอื่นก็ตาม

การหว่านความคิดทางการเมือง ไม่ว่าจะเกี่ยวกับระบอบประชาธิปไตยหรือการ advocate เกี่ยวกับการค้าเสรีหรือ Free Trade ก็ดี ฟังดูผิวเผินเป็นสิ่งดี สวยหรู ทำให้เรารู้สึกว่าบัดนี้เราก้าวทันโลกตะวันตกแล้ว แต่หากวิเคราะห์เจาะลึกลงไปแล้ว เพื่อนเอ๋ย เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นกลอุบายของประเทศที่เจริญกว่าในการ “หลอก” ประเทศที่ด้อยกว่าทั้งด้านสติปัญญา ความคิด และทุน ในการเสียประโยชน์ให้แก่พวกเขาในทุกๆ ด้าน

บนพื้นฐานของความไม่ทัดเทียมกันทั้งความรู้ เทคโนโลยีและทุน ประชาชนอย่างคนไทยเราที่ไหนเลยจะสามารถไปแข่งขันอย่าง “เสรี” กับผู้ลงทุนข้ามชาติของบริษัทยักษ์ใหญ่ที่มาลงทุนแข่งกับพวกเราได้

มาตรการต่างๆ ที่องค์กรการเงินระหว่างประเทศห้ามไม่ให้ประเทศไทยใช้ในตอนวิกฤตต้มยำกุ้ง กลับถูกนำมาใช้กับประเทศมหาอำนาจในครั้งนี้เพราะเหตุผลที่ว่า “มิฉะนั้นแล้ว ประเทศของเขาก็จะล้มละลาย” อ้าว! ทีประเทศไทยตอนนั้น ถูกบังคับให้ทำแบบนี้ ไม่ให้ทำแบบนั้น จนประเทศไทยต้องล้มละลาย และประชาชนคนไทยทั้งประเทศต้องล้มลุกคลุกคลาน บางคนถึงกับฆ่าตัวตาย บ้างก็ยังไม่สามารถฟื้นตัวกลับมาได้ จนถึงทุกวันนี้ เป็นเรื่องช่างมัน! ชีวิตคนไทยไม่มีค่า เมื่อเทียบกับชีวิตของคนชาติตะวันตกอย่างนั้นหรือ?

ความโลภ.....

ความโลภมิใช่มีเพียงแต่ในซีกโลกตะวันตกเท่านั้น ประเทศไทยเราเองก็ใช่ย่อยเสียเมื่อไร

ยิ่งวันคนไทยเราก็ยิ่งจะถูก “ความโลภ” ครอบงำจนเอกลักษณ์ของการเป็นชนชาติที่ยิ้มแย้ม มีจิตใจงดงามเป็นชนเผ่าของประเทศที่มีวัฒนธรรมอันดีงามแต่โบราณ ค่อยๆ เลือนๆๆๆ หายไป ภาพลักษณ์ของคนไทยในทุกวันนี้จะเป็นชนชาติที่นับถือบูชาเงินเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์สูงสุดในชีวิต ไม่ใช่เป็นพระเจ้าเพราะคนไทยกว่า 90% ไม่เชื่อในพระองค์ เงินซื้อได้ทุกอย่าง และคนไทยส่วนหนึ่งก็ยินดีขายทุกสิ่งทุกอย่าง แม้กระทั่งตัวเองและจิตวิญญาณ (ซึ่งคนไทยหลายๆ คนก็ไม่เชื่อว่าคนเรามีวิญญาณเพราะถ้าเชื่อ ก็คงไม่กล้าประพฤติปฏิบัติตนเช่นนี้) เพียงเพื่อ “เงิน”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ปกติลูกจะเขียนบทสวดถวายพระองค์ในเรื่องความเชื่อ ความศรัทธา ในเรื่องที่อ่านแล้วสบายๆ ลูกต้องกราบขออภัยต่อพระองค์ที่เขียนเรื่องที่หนักอึ้งถวายพระองค์ในวันนี้ แต่สำหรับลูกแล้ว พระองค์คือ พ่อ คือ อาจารย์ คือ หมอ และเป็นผู้ที่ลูกสามารถกราบทูลได้ทุกเรื่อง ดังนั้นในวันนี้ที่ลูกรู้สึกว่าสภาพความเป็นอยู่ของมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นที่นี่ในประเทศไทยเราเองหรือต่างประเทศ มนุษย์กำลังทำลายมนุษย์กันเอง ลูกรู้สึกเสียใจและเศร้าใจ จะไปพูดให้ผู้อื่นฟังก็ไม่ทราบว่าจะมีผู้เห็นด้วยหรือไม่ เผลอๆ ไปพูดกับผู้ที่ความคิดไม่ตรงกัน เป็นเรื่องอีก ลูกก็เลยขอทูลความในใจต่อพระองค์ผ่านบทสวดบทนี้ พระองค์ทรงเป็นผู้ฟังที่ดีที่สุดในโลกสำหรับลูกอยู่แล้ว ☺

เขียนถึงตรงนี้ ลูกอดไม่ได้ที่จะคิดถึงเพื่อนนักธุรกิจชาวยิวคนนั้นของลูก เราเคยคุยกันถึงเรื่องที่ชาวยิวไม่เชื่อว่าพระเยซูเจ้าเป็นพระบุตรของพระเจ้า เขาพูดให้ฟังว่าสำหรับชาวยิวแล้ว พระเจ้าทรงสัญญากับพวกเขาว่า พระองค์จะทรงส่งพระบุตรมาบังเกิดบนโลกมนุษย์ แล้วโลกมนุษย์ก็จะมีสันติสุขกันถ้วนทั่วหน้า แต่ทุกวันนี้ ดูโลกมนุษย์ซิ ยังมีการฆ่าฟันกัน ทะเลาะเบาะแว้งกัน และคนก็ยังมีความทุกข์กันทุกหัวระแหง ลูกจำได้ว่าลูกตอบกลับทันทีว่า ที่โลกเราทุกวันนี้ยังมีแต่ความทุกข์

ความแตกแยก และไม่มีสันติสุขนั้น เพราะมนุษย์ไม่ยอมทำตามที่พระเยซูเจ้าทรงสั่งสอนต่างหาก เพราะถ้ามนุษย์ทุกคนยอมทำตามคำสั่งสอนของพระองค์ โลกเรานี้ก็จะมีแต่ความรักและสันติสุขอย่างแน่นอน

เมื่อได้ยินลูกตอบเช่นนี้ เพื่อนชาวยิวคนนั้นก็เงียบ ตอบกลับลูกไม่ได้ End of conversation.

ลูกคิดว่าคงเป็นไปไม่ได้ ที่มนุษย์ทุกคนบนโลกนี้จะเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระองค์ เพราะไม่ใช่มนุษย์ทุกคนบนโลกนี้จะรู้จักพระองค์ และแม้แต่ผู้ที่รู้จักพระองค์และเป็นลูกของพระองค์โดยสมบูรณ์แล้ว ก็ยังไม่ทำตามคำสั่งสอนของพระองค์เลย ก็มีไม่น้อย

ลูกขอจบบทสวดนี้โดยขอทูลต่อพระองค์ว่า พระองค์ทรงสร้างโลกใบนี้และมนุษย์มา พระองค์ย่อมต้องมีวิธีให้ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ แม้ว่าพระองค์จะทรงประทานเสรีภาพให้มนุษย์เลือกในการดำเนินชีวิตก็ตาม

ขอให้โลกนี้และทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ

"ความรักเงินตราเป็นรากเหง้าของความชั่วร้ายทุกประการ" 1 ทิโมธี 6:10

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 207

จงสร้างพระนิเวศ ...

ข้าแต่พระเป็นเจ้า สำหรับผู้ที่ดำรงชีวิตโดยมีพระองค์เป็นศูนย์กลางแล้ว ไม่มีอะไรที่จะเป็นสุขไปกว่าการได้มีโอกาสรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ มันเป็นความสุขที่อธิบายด้วยคำพูดไม่ได้

เมื่อ 5 ปีก่อน ตอนที่ลูกและลูกๆ กำลังคิดจะตั้งโรงงานอีกแห่งหนึ่ง ในตอนนั้นลูกไม่มีอะไรพร้อมเลย แต่ด้วยความวางใจในพระองค์ ลูกจึงสวดอธิษฐานและเปิดพระคัมภีร์เพื่อถามว่าเป็นน้ำพระทัยของพระองค์หรือไม่ ปรากฏว่าลูกเปิดได้หน้า 1 พงศาวดาร บทที่ 22 เป็นบทที่กษัตริย์ดาวิดกำลังจะสร้างพระวิหารถวายแด่พระเจ้าและบทที่ 22:10 มีใจความว่า **“เขาจะสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเรา”** และบทที่ 22:13 **“...แล้วเจ้าจะทำสำเร็จ”** ลูกจึงตีความว่าหากลูกสร้างโรงงานเปรียบประดุจเป็นพระนิเวศถวายแด่พระองค์ แล้วลูกจะสำเร็จในการเปิดโรงงานนั้น แล้วลูกก็วางแผนในการสร้างโรงงานในลักษณะเช่นนั้น คือมีพระแท่นใหญ่และมีเครื่องถวายบูชาครบบนโต๊ะพระแท่นนั้น แล้วลูกก็เปิดโรงงานสำเร็จและธุรกิจก็เจริญเติบโตเป็นไปด้วยดีจนถึงทุกวันนี้

ในชีวิตของลูก ลูกไม่เคยคิดเลยว่าลูกจะมีโอกาสสร้างพระนิเวศจริงหรือ “โบสถ์” ถวายแด่พระองค์เลย มันเป็นเรื่องไกลเกินเอื้อม ไกลเกินความคิดความอ่านหรือความสามารถอย่างลูก ซึ่งเป็นคริสตชนตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ลูกไม่กล้าแม้แต่จะฝัน .....

สมัยลูกเป็นนักเรียน ผู้ที่ได้หว่านเมล็ดแห่งความเชื่อในใจของลูกตั้งแต่ตอนนั้นและเมล็ดพันธุ์เหล่านี้ได้มาเจริญงอกงามในตัวของลูกอีก 3 ทศวรรษต่อมาก็คือ มาแมร์ชาวอเมริกัน ผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเป็นคุณแม่อธิการิณีของโรงเรียนที่ลูกศึกษาอยู่ตอนมัธยมปลาย ด้วยเหตุผลที่อธิบายไม่ได้ ความรักความผูกพันของครูและลูกศิษย์คู่นี้ได้หยั่งรากฝังลึกจนกลายเป็นความรู้สึกเสมือนหนึ่งแม่และลูกจริงๆ จนเป็นที่ทราบกันดีในแวดวงของโรงเรียนในหลายทศวรรษที่ผ่านมา

เมื่อ 4 ปีก่อน มาแมร์ท่านนี้ได้กลับมายังประเทศไทย (ท่านได้กลับไปยังประเทศสหรัฐอเมริกานานแล้ว) ในโครงการแลกเปลี่ยนโดยท่านได้เลือกที่จะไปอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ มีกำหนดระยะเวลา 1 ปี ก่อนถึงเวลากลับประเทศบ้านเกิดท่านอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งลูกคิดว่าการมาเมืองไทยครั้งนี้คงเป็นครั้งสุดท้ายของท่าน เพราะท่านก็อายุ 80 กว่าแล้ว ลูกจึงบินไปเชียงใหม่โดยวางแผนว่าจะพาท่านไปเที่ยวชมสถานที่ต่างๆ ให้ทั่วถึง ที่ไหนได้ แทนที่ลูกจะได้พาท่านเที่ยว ท่านกลับพาลูกไปเยี่ยมสถานที่ต่างๆ ที่ท่านได้ตั้งใจไว้ เป็นต้นว่า ศูนย์เด็กพเนจรที่ดูแลโดยมิชชันนารีชาวอเมริกันคู่หนึ่งที่รับเด็กๆ ที่เกิดมาในชายขอบสังคมโดยไม่มีสัญชาติ และไม่มีใครสนใจ ศูนย์หัตถกรรมที่สมาชิกเป็นผู้ที่บกพร่องทางสมอง เยี่ยมและสัมภาษณ์ผู้หญิงกลางคืน (เป็นประสบการณ์ที่น่าตื่นเต้นมาก เขียนเป็นหนังสือได้เลย!) ฯลฯ และที่สุดท้าย เป็นหมู่บ้านของชาวเขาบนดอยแห่งหนึ่ง หมู่บ้านนี้มีชาวบ้านประมาณ 20 หลังคาเรือน ทุกคนในหมู่บ้านนี้เป็นคาทอลิกหมด พวกเขามีโบสถ์สำหรับนมัสการ

พระเจ้าหลังหนึ่งสร้างด้วยไม้ไผ่ สภาพเก่ามาก

ที่ผ่านมา ลูกได้ทำอะไรต่อมิอะไรในการรับใช้พระองค์เสมอมา แต่ในเวลา 3 วันนั้น ลูกได้ประสบพบและเจอะเจอผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือในวิถีชีวิตของแต่ละคนซึ่งแตกต่างออกไปอย่างที่ลูกไม่เคยมีประสบการณ์เช่นนี้มาก่อน ลูกจำได้ว่า ลูกรำพึงกับตัวเองว่า “ในโลกนี้ ช่างมี suffering เยอะเหลือเกิน” ด้วยความรู้สึกที่อยากจะช่วยทุกกลุ่มที่ได้ไปเยี่ยม ลูกรู้สึกว่าตัวเองช่าง helpless อะไรเช่นนี้ ลูกหลับตาเห็นภาพตัวเองเป็นเหมือนแค่หยดน้ำหนึ่งหยดในมหาสมุทร ☹

วันสุดท้ายก่อนกลับกรุงเทพฯ จู่ๆ มาแมร์ก็ถามลูกขึ้นมาว่า “Can I ask you to do something for me?” ลูกตอบทันทีว่า “Yes, yes, yes!” มาแมร์ขำ พูดว่าลูกจะไม่ถามก่อนเลยหรือว่าท่านจะขออะไร ลูกตอบว่าสำหรับมาแมร์แล้ว ลูกจะทำทุกอย่างที่ท่านขอโดยไม่ต้องถามคำถามนี้เลย! มาแมร์ดีใจมากบอกกับลูกว่า ท่านต้องการให้ลูกสร้างโบสถ์ใหม่ที่บนดอยที่เราไปเยี่ยม เพราะมีชาวบ้านมาขอมาแมร์ก่อนที่เราจะไปเยี่ยมวันนั้น และเนื่องจากมาแมร์กำลังจะกลับอเมริกา ลูกจึงจะต้องรับภาระทั้งหมดในการจัดการสร้างโบสถ์หลังนี้

ไม่มีอะไรที่จะทำไม่ได้ในการรับใช้พระเจ้า ลูกติดต่อกับอุปสังฆราชของสังฆมณฑลเชียงใหม่ แจ้งความจำนงค์ให้ท่านทราบ ซึ่งขั้นแรกก็ต้องขออนุญาตท่านสังฆราช ประมุขแห่งสังฆมณฑลเชียงใหม่ก่อน ปรากฏว่า ทุกอย่างเรียบร้อย ท่านอุปสังฆราชก็ใจดีมาก ท่านรับเป็นธุระติดต่อให้คนมาเขียนแบบ หาผู้รับเหมาประเมินราคา ดูแลการก่อสร้าง ตลอดจนดูแลความเรียบร้อยในด้านต่างๆ ให้ด้วยความเมตตาและความเอาใจใส่

ในระหว่างการก่อสร้าง ลูกได้ไปดูความก้าวหน้าของงาน ระหว่างที่รถกำลังวิ่งลงมาจากดอย พลันลูกก็ฉุกคิดถึงพระวาจาบทที่ลูกเปิดได้ตอนจะเปิดโรงงาน “จงสร้างพระนิเวศถวายแด่พระเจ้า แล้วเจ้าจะทำสำเร็จ” ... นี่ฉันกำลังจะสร้างพระนิเวศของจริงถวายแด่พระเจ้าแล้วนี่ มันเป็นไปได้หรือ? ฉันกำลังจะสร้างพระนิเวศของจริงถวายแด่พระเจ้าแล้ว!!! ☺ ฉันแทบไม่เชื่อตัวเองในระหว่างทางที่ลงจากดอยในวันนั้น

ปรากฏว่าหลังจากผ่านอุปสรรคนานัปการ นับตั้งแต่การก่อสร้างในขั้นต้นได้พังลงมาเพราะผู้รับเหมาไม่ซื่อสัตย์ในการใช้วัสดุตาม spec. ตามด้วยปัญหาของสิทธิที่ดินที่โบสถ์หลังนั้นตั้งอยู่ แต่ด้วยความเอาใจใส่ตลอดจนปรีชาญาณของท่านอุปสังฆราช ทุกอย่างก็จบลงด้วยดี โบสถ์หลังน้อยบนดอยแห่งนั้นก็ก่อสร้างสำเร็จ ตั้งตระหง่านเป็นที่นมัสการพระเจ้าของชาวบ้านในหมู่บ้านนั้น

วันที่ 8 พฤศจิกายน 2008 ที่ผ่านมา พระสังฆราช ประมุขแห่งสังฆมณฑลเชียงใหม่ ผู้ซึ่งลูกเคารพรักมาก ได้ประกอบพิธีเสกโบสถ์ใหม่นี้อย่างเป็นทางการ มีพระสงฆ์หลายองค์ ตลอดจนชาวบ้านที่เป็นชาวเขาพร้อมด้วยสัตตบุรุษของสังฆมณฑลเชียงใหม่ไปร่วมพิธีด้วยจำนวนมาก

ในตอนหนึ่งของการกล่าวแสดงความยินดีของลูกต่อชาวบ้าน ลูกได้พูดว่า “...ถึงแม้โบสถ์นี้จะมีขนาดเล็กและตั้งอยู่บนดอย แต่สถานที่ที่ใช้นมัสการพระเจ้าเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และมีความยิ่งใหญ่ในความหมายในตัวมันเองและการใช้งานอยู่แล้ว ... โบสถ์หลังนี้นอกจากจะถูกสร้างขึ้นเพื่อถวายเกียรติแด่พระผู้เป็นเจ้าและนักบุญโยเซฟอย่างสูงสุดแล้ว ยังเป็นอนุสรณ์แห่งความรักระหว่างครูและลูกศิษย์คู่หนึ่งด้วย .....”

ลูกกลับลงมาจากดอยหลังพิธีด้วยความรู้สึกที่อิ่มเอิบและสุขใจอย่างหาคำบรรยายไม่ได้ สำหรับลูกแล้ว การที่ลูกมีโอกาสสร้าง “พระนิเวศ” ถวายแด่พระองค์ในสถานที่ที่ชาวบ้านในหมู่บ้านนั้นมีความต้องการ ในเวลาที่พอเหมาะพอดี (โบสถ์หลังเก่าที่สร้างด้วยไม้ไผ่ได้พังไปแล้ว หลังจากโบสถ์ใหม่ได้สร้างเสร็จ) และในงบประมาณที่ลูกสามารถสนับสนุนได้ ทั้งหลายทั้งปวงนี้ ไม่ใช่เหตุกาณ์บังเอิญอย่างแน่นอน

ทันทีทันใดที่ลูกกลับถึงบ้าน ลูกได้ไปเปิดพระคัมภีร์เพื่ออ่านบทพงศาวดาร ฉบับที่หนึ่ง ทั้งบท เพราะเท่าที่ผ่านมาลูกอ่านแต่บทที่ 22 และพบว่าในบทนี้มีการพูดว่า “แล้วเจ้าจะทำสำเร็จ” และความสำเร็จถึง 3 ครั้ง 3 หน ใช่แล้ว ความ

สำเร็จของการเป็นลูกที่ดีของพระองค์คือการได้รับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ ลูกได้สวดปวารนาตัวเองเช่นนี้ต่อพระองค์ทุกๆ วัน แล้วพระองค์ก็ประทานพระพรให้ลูกมีโอกาสเช่นนั้นจริงๆ มันช่างอัศจรรย์อะไรเช่นนี้ ☺

"ทุกสิ่งเป็นไปได้ทั้งนั้น สำหรับผู้มีความเชื่อ" มาระโก 9:23

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 208

เราทุกคนเป็นโบสถ์ของพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่ลูกและลูกๆ กลับใจมาเป็นลูกของพระองค์ มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ลูกแอบดีใจมาตลอด ลูก 2 คน เล็กของลูกเวลาไปมิสซา จะชอบฟังพระสงฆ์เทศน์ ยิ่งในตอนนั้น เขาทั้ง 2 คนยังเล็กมาก มีเด็กกี่คนชอบฟังพระเทศน์?

ลูกเองก็ชอบฟังพระสงฆ์เทศน์ แต่ 12 ปีแห่งการเป็นลูกของพระองค์ มีการเทศน์ของท่านผู้หนึ่งที่ลูกจำได้ทุกเรื่องและทุกครั้ง ลูกรึสึกว่าบทเทศน์ของท่านนั้น “โดนใจ” ทุกครั้ง (ขออนุญาตใช้ศัพท์ทันสมัยหน่อย พระเจ้าข้า ☺)

ครั้งแรกท่านเทศน์สอนเกี่ยวกับชายไต่เขาคนหนึ่งที่พลัดตกลงมาจากเขาท่ามกลางความมืด ชายผู้นี้ไม่เคยมีความเชื่อในพระเจ้าแต่ในยามผจญกับภัยอันตรายเช่นนั้น เขาตะโกนให้พระเจ้าช่วย พระเจ้าก็ตรัสตอบให้เขาตัดเชือก แทนที่จะทำตามพระองค์ เขากลับเอาเชือกพันตัวเองให้แน่นยิ่งขึ้น วันรุ่งขึ้นมีคนพบศพชายผู้นี้ห้อยโต่งเต่งหนาวตายอยู่เหนือพื้นดินเพียง 2 ฟุต

ลูกชอบบทเทศน์เรื่องนี้มาก และได้นำไปเปรียบเทียบกับชีวิตของลูกเองหลายต่อหลายครั้งทั้งในการแบ่งปันและในการเขียน ลูกชอบพูดว่า ลูกเองก็เคยตกอยู่ในภาวะห้อยโต่งเต่งกลางความมืดและความหนาวเช่นนี้มาแล้ว แต่พอพระเจ้าตรัสกับลูกว่าให้ตัดเชือก ลูกตัดเลย และทุกครั้งลูกก็ตกลงสู่พื้นดินเพียงฟุตครึ่งเท่านั้น ลูกได้เติมต่อนิดหน่อยว่า บางครั้งพื้นดินอาจจะห่างจากตัวลูกมากกว่าฟุตครึ่งหรือสองฟุต แต่ด้วยความเชื่อของลูก พระองค์ก็เลยยกพื้นดินขึ้นมาอยู่ใต้ตัวลูกเพียงฟุตครึ่ง ตอนลูกตัดเชือก ☺

ครั้งที่สอง ท่านเทศน์สอนว่า พระเจ้าไม่เคยทำให้เราผิดหวัง ไม่เหมือนมนุษย์ที่ทำให้เราผิดหวังเสมอ “โดนใจ” อีก

ครั้งที่สาม ท่านเทศน์เกี่ยวกับเรื่องการสวดภาวนา ซึ่งบังเอิญตรงกับเรื่องที่ลูกไปแบ่งปันที่สังฆมณฑลของท่านในวันนั้น และท่านก็บอกว่าการที่บทเทศน์ของท่านและคำแบ่งปันของลูกเป็นเรื่องเดียวกัน ทั้งๆ ที่เราต่างไม่ทราบมาก่อนในวันนั้น ไม่ใช่เป็นเรื่อง “บังเอิญ” อย่างแน่นอน

และครั้งที่สี่ เมื่อต้นเดือนพฤศจิกายน 2008 ที่ผ่านมานี่เอง ที่ท่านเป็นประธานในพิธีเสกโบสถ์ที่ลูกสร้างถวายพระบนดอย ในฐานะประมุขแห่งสังฆมณฑลเชียงใหม่

วันนั้น พระวาจาของพระเจ้าเป็นบทที่ยาวมากคือ ลูกา 16: 9-15 เกี่ยวกับเรื่องเงินทอง แต่ท่านสรุปเป็นใจความย่อๆ ได้ว่า “เงินทองนั้น ถ้าเป็นทาสของเรา จะเป็นทาสที่ซื่อสัตย์มากที่สุด แต่ถ้าเมื่อไรเราให้เงินทองเป็นนายของเรา มันจะเป็นนายที่โหดร้ายมาก” ที่สุดเช่นเดียวกันและอีกตอนหนึ่งท่านเทศน์สอนว่า “การสร้างโบสถ์นั้น ใครมีเงินก็สร้างได้ และมีหลายแห่งที่หลังจากท่านได้ไปทำพิธีเสกแล้ว ต่อมาก็กลายเป็นโบสถ์ร้าง ซึ่งเป็นที่น่าเสียดายมาก แต่โบสถ์ที่มีความหมายที่สุดคือ พวกเรามนุษย์ เพราะมนุษย์ทุกคนคือโบสถ์ของพระเจ้านั่นเอง...” โอ้โฮ! “โดนใจ” สุดๆ ☺

ลูกกลับมาบ้านและคิดถึงประโยคสุดท้ายของคำเทศน์สอนของท่านแล้วก็มองย้อนตัวเอง

“โบสถ์” คืออะไร? สำหรับลูกแล้ว “โบสถ์” คือที่ประทับของพระเจ้า ไม่ว่าสถานที่นั้นจะใหญ่หรือเล็กเพียงใดก็ตาม และเพราะเหตุผลหลักนี้ “โบสถ์” จึงเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์

ลูกรีบสำรวจตัวเอง ฉันดำรงชีวิตสมกับที่จะให้พระเจ้าประทับอยู่ในตัวฉันไหม?

ลูกคิดต่อ โบสถ์ที่ดีก่อนจะเริ่มทำพิธีมิสซาหรือพิธีอื่นใด ประการแรก ต้องสะอาด โบสถ์ที่สกปรกย่อมไม่เหมาะสมกับการประทับของพระเจ้าอยู่แล้ว จากนั้นควรจะมีการจุดเทียน ซึ่งเป็นการนมัสการพระเจ้า และประการสุดท้าย ควรจะมีดอกไม้ เพื่อความสวยงาม และสง่างามสมกับเป็นที่ประทับของพระเจ้า

ถ้าเช่นนั้น การที่จะทำให้ตัวเราเองเป็น “โบสถ์” ที่ดีของพระเจ้าได้ ก่อนอื่นใดต้องสำรวจว่าจิตใจเราสะอาดไหม? แล้วเรา “จุดเทียน” นมัสการพระองค์ทุกวันไหม? สำหรับลูก การ “จุดเทียน” ในใจคือ การสวดภาวนาสื่อกับพระองค์ทุกวัน และประการสุดท้าย การประดับประดา “โบสถ์” ในใจคือ การทำสิ่งที่สวยงามถวายแด่พระ นั่นคือ การคิดดี พูดดี และทำดี และการแผ่เมตตาหรือแผ่พระพรของพระองค์แก่ผู้อื่น นี่คือ “ดอกไม้” ในใจของเราที่สวยงามที่สุดที่มนุษย์ในฐานะลูกของพระองค์จะถวายแด่พระองค์ภายใน “โบสถ์” ได้

ในระยะเวลา 12 ปีที่ผ่านมา ไม่ว่าจะเป็นช่วงแรกๆ ที่ลูกยังกำลังค้นหาพระองค์ หรือหลังจากการค้นพบพระองค์แล้ว ลูกจะสวดทูลขอให้พระองค์ประทานพระพรให้ลูกในทุกขั้นตอนของการค้นหานั้น ตอนแรกลูกมีความเชื่อในพระองค์อย่างกลัวๆ กล้าๆ แต่ลูกได้ยินพระสงฆ์เทศน์สอนว่า ให้เรารักพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจ ลูกไม่ทราบว่าจะรักพระองค์อย่างไรจึงจะถือว่าเป็นการรักแบบสิ้นสุดจิตใจ และได้ฟังอีกว่าให้มีความเชื่อในพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจเช่นเดียวกัน หรือโดยปราศจากเงื่อนไข ทำยังไงเอ่ย จึงจะมีความเชื่อเช่นนั้นได้?

แล้วลูกก็สวดทูลต่อพระองค์ “ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกมีความปรารถนาจะรักพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจ และมีความเชื่อในพระองค์อย่างปราศจากเงื่อนไข แต่ไม่ทราบจะทำอย่างไร ขอพระองค์โปรดประทานพระพรให้ลูกเป็นเช่นนั้นได้เถิด”

ลูกสวดเช่นนี้จริงๆ สวดทุกวันๆ บางครั้งก็ข้าตัวเองว่า ถ้าเราสวดภาวนาต่อพระองค์ ก็แสดงว่าต้องมีความเชื่อ เพราะถ้าไม่มีความเชื่อ ก็คงไม่สวดเช่นนี้ แต่นี่เราสวดบนความเชื่อขอให้พระเจ้าประทานพระพรให้เพิ่มความเชื่อให้แก่เรา มีใครทำเช่นนี้เหมือนเราไหมหนอ? แต่ทุกๆ วันเมื่อลูกสวดทูลต่อพระองค์เช่นนั้น ลูกจะรู้สึกถึงรอยยิ้มที่พระองค์ทรงมีต่อลูก และจะสัมผัสถึงความรักความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อหนูน้อยผู้ซื่อบริสุทธิ์ผู้นี้ทุกๆ วัน วันแล้ววันเล่า...

ณ วันนี้ ลูกต้องการทำตัวเป็น “โบสถ์” ที่ดีให้พระองค์ประทับอยู่ทุกๆ วัน แต่ลูกไม่ทราบว่าลูกเป็น “โบสถ์” ที่ดีพอหรือไม่ ทั้งในขณะนี้และในอนาคต ลูกจึงจะทูลขอต่อพระองค์โปรดประทานพระพรให้ลูกเป็น “โบสถ์” ที่สะอาด มีการจุดเทียนสื่อกับพระองค์ทุกวันและมีดอกไม้หรือความสวยงามที่เกิดจากใจจริงถวายแด่พระองค์ทุกๆ วัน บัดนี้และตลอดไปเทอญ

และเนื่องในโอกาสที่จะถึงวันฉลองพระคริสตสมภพอีกครั้งหนึ่งใน 2-3 วันข้างหน้านี้ ลูกทูลขอพระองค์ได้โปรดประทานพระพรแก่ทุกๆ ท่านที่อ่านบทสวดของลูกบทนี้และแก่ลูกของพระองค์ทุกคนบนโลกใบนี้ที่แสนวุ่นวาย ให้มีสันติสุขและมีความรักให้แก่กันและกันเทอญ

“ท่านจะต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านสุดจิตใจ สุดวิญญาณ สุดสติปัญญาของท่าน นี่คือบทบัญญัติเอกและเป็นบทบัญญัติแรก” มัทธิว 22: 37-38

อาแมน

ลูกของพระองค์ผู้ฟัง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 209

ความสุขปีใหม่

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกกำลังเขียนบทสวดบทแรกสุดของปี 2009 ถวายแด่พระองค์ด้วยความชื่นชมยินดีและความสุขในใจอย่างเต็มเปี่ยม

ในช่วงการสมโภชพระคริสตสมภพในปลายปีที่ผ่านมา ลูกพยายามทำตัวเป็น “โบสถ์” ที่เหมาะสมให้เป็นที่ประทับของพระองค์ อีกทั้งได้จัดการให้โรงงานทั้งสองของลูกเป็น “โบสถ์” ที่แท้จริงของพระองค์ด้วย

ลูกได้ทำความสะอาดบริเวณพระแท่นด้วยตัวเอง จัดดอกไม้ จุดเทียน และสวดภาวนาสรรเสริญพระองค์ให้พนักงานทุกๆ คนเห็น ซึ่งอันที่จริงก็เป็นสิ่งที่ลูกได้ทำมาทุกๆ ปี เป็นประจำอยู่แล้ว แต่สำหรับปีนี้ ลูกได้ทำโดยมีความหมายเป็นพิเศษในใจ คือ ลูกได้เตรียมทั้งใจของลูกเองและโรงงานทั้งสองของลูกให้เป็น “โบสถ์” ที่เหมาะสมสำหรับให้เป็นที่ประทับของพระองค์ ลูกจึงจบปี 2008 ด้วยความรู้สึกที่ปีติสุขและสันติสุข และชื่นชมยินดี จนรู้สึกว่าความสุขนั้นจะปริ่นออกจากหัวใจเลยทีเดียว

หลังจากที่ลูกได้ถวายตัวในการรับใช้พระองค์ผ่านการเป็นนักธุรกิจของลูก และพระองค์ก็ประทานพระพรให้ลูกในการรับใช้เช่นนั้นด้วยดีตลอดมา ลูกจึงคิดต่อว่านอกจากจะดูแลลูกน้องบริวารในโรงงานทั้งสองเป็นอย่างดีแล้ว ลูกควรจะดูแลด้านจิตวิญญาณของพวกเขาด้วย เพราะการทำเช่นนั้นก็คือ เป็นการนำพระพรของพระองค์ไปสัมผัสจิตใจของพวกเขา แต่...เอ! ทั้งสองโรงงานก็มีลูกและลูกๆ เท่านั้นที่เป็นคริสตชน หากลูกไปสอนพวกเขาเรื่องพระเยซูเจ้า รับรองลูกน้องทั้งหมดจะ anti และคิดว่าลูกจะไปล้างสมองพวกเขา ดังนั้นหลังจากได้ขออนุญาตพระ (ทั้งพระเจ้าและพระสงฆ์) แล้ว ☺ ลูกจึงได้ให้ลูกเขยไปนิมนต์พระสงฆ์มาให้ลูกน้องทำบุญตักบาตรทุกๆ 3 เดือน และขอให้พระสงฆ์มาเทศน์สอนบรรดาพนักงานและคนงานทั้งหลาย ผลปรากฏว่าลูกได้รับรายงานว่าช่วงพระสงฆ์เทศน์นั้น พนักงานส่วนใหญ่จะหลับ! อ้าว เป็นงั้นไป ลูกจึงตัดสินใจว่า ฉันจะ “เทศน์” เอง เพราะถ้า “ประธาน” พูด พนักงานคงไม่กล้าหลับ เพราะกลัวไม่ได้ขึ้นเงินเดือน แต่ถ้า ☺ “เทศน์” แบบคริสตธรรมล้วนๆ พวกเขาคงฟังไม่เข้าหูอีก ดั้งนั้น ลูกจึงลงทุนอ่านหนังสือธรรมะของศาสนาประจำชาติของไทยเรา และเริ่มต้นปี 2008 ที่ผ่านมา ให้มีช่วง “ประธานให้โอวาท” ต่อท้ายการประชุมผู้บริหารและระดับหัวหน้าประจำทุกสัปดาห์ ลูกเริ่ม “สอน” ให้รู้จักเรื่องจริยธรรมขั้นพื้นฐานในการทำงาน ตั้งแต่ความหมายของความซื่อสัตยีและครอบคลุมไปถึงเรื่องง่ายๆ ขั้นพื้นฐาน เป็นต้นว่า การมีระเบียบวินัยและความสะอาด ฯลฯ บางครั้งก็นำเรื่องกฎแห่งกรรมที่ได้อ่านมามาเล่าประกอบ เพราะพวกเขาจะเข้าใจได้ดีในภาษาและบริบทเหล่านี้ และเนื่องจากทุกคนทราบดีกว่า ลูกนับถือศาสนาคริสต์ ลูกจะเสริมให้ฟังเสมอๆ ว่า ศาสนาคริสต์สอนเรื่องพวกนี้อย่างไร ใหม่ๆ ลูกสังเกตว่า บรรดาลูกน้องจะนั่งฟังตัวแข็ง ในการฟังประธานของพวกเขา “เทศน์” แต่ในการประชุมส่งท้ายปีเก่าครั้งที่ผ่านมา ลูกให้ทุกคนสรุปว่าสิ่งที่พวกเขา

ได้เรียนรู้ในปีที่ผ่านมาในช่วง “ประธานให้โอวาท” นั้น ได้อะไรบ้าง แล้ว... ลูกก็แทบไม่เชื่อหูตัวเอง หลายคนบอกว่าสิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้จากลูกนั้น เป็นสิ่งที่ไม่เคยมีใครเคยสอนพวกเขามาก่อนเลย ยกตัวอย่างเรื่องง่ายๆ ความสะอาด “บ้านผมยังไม่กวาดทุกวันเลย!” จนกระทั่งถึงเรื่องลึกซึ้งหน่อย คือการทำความดีโดยทำถวายพระ ไม่ใช่ทำเพื่อต้องการผลตอบแทน หลายคนบอกว่า นอกจากจะเป็นประโยชน์ในการทำงานของพวกเขาแล้ว ยังมีประโยชน์แก่การดำเนินชีวิตส่วนตัวด้วย

คำพูดเหล่านี้ เรียบๆ ซื่อๆ จากใจพวกเขาทำให้หัวใจลูกเบิกบานจนข้ามปี ลูกกำลังนำความรักของพระองค์ไปสัมผัสจิตใจของพนักงานของลูกที่ไม่เคยรู้จักพระองค์มาก่อน แล้วสิ่งที่ลูกได้รับเป็นผลตอบแทนคือความปีติสุขในใจที่ลูกเขียนมาในตอนต้นของบทสวดบทนี้ ที่อธิบายด้วยคำพูดไม่ได้

ตอนที่ลูกเพิ่งเป็นลูกของพระองค์ใหม่ๆ ลูกยังไม่ทราบกระแสเรียกของพระองค์ที่มีต่อลูกว่าคืออะไร แต่ด้วยความร้อนรน ลูกทำทุกอย่างที่ลูกคิดว่าเป็นการรับใช้พระองค์ แต่ไม่ว่าจะทำมากเท่าไร ลูกรู้สึกว่าลูกยังไม่ได้รับใช้พระองค์เพียงพอ แล้วลูกก็สวดต่อพระองค์ ทูลถามพระองค์ว่าพระองค์ทรงต้องการให้ลูกรับใช้อย่างไรบ้าง จึงจะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์ สวดทุกวัน ทูลถามทุกวัน แล้วพระองค์ก็ค่อยๆ เผยให้ลูกทราบ และทุกสิ่งทุกอย่างก็ค่อยๆ ชัดเจนขึ้นๆ

การกล้าเป็นพยานในความยิ่งใหญ่ของพระองค์ด้วยชีวิตของตนเองและการกล้าประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ในทุกบริบทของชีวิต ตลอดจนการรับฟังที่ดีของผู้คนทั้งหลาย ทำให้ลูกทราบว่าแม้จะเป็นเพียงคริสตชนตัวกระจิดริด แต่การดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของนักบุญเปาโลก็คงจะเป็นกระแสเรียกที่พระองค์ทรงอนุญาตให้ลูกของพระองค์คนนี้มีได้ มันอยู่ในสายเลือดและจิตวิญญาณของลูกไปซะแล้วในการประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระองค์ในทุกแห่งหนและทุกวงการที่ลูกไป

บางครั้งวิธีการของลูกอาจจะเป็นถึงขึ้น “บ้าบิ่น” (คำพูดของลูกเองที่พูดกับเพื่อนจิตวิญญาณของลูก พระเจ้าข้า) ในการประกาศพระธรรมของพระองค์ แต่นี่คือสีสันและสไตล์ของนักธุรกิจระดับผู้บริหารคนหนึ่งที่ทุกวันนี้ หัวใจมีแต่ความปรารถนาที่จะประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระองค์ เพราะตัวเองได้ค้นพบพระองค์แล้ว และเห็นผลถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่ได้ประทานพระพรให้ลูกเปลี่ยนแปลงถึงเพียงนี้ ดังนั้นลูกจึงต้องการให้เพื่อนๆ คนรู้จัก ตลอดจนลูกน้อง ได้พบขุมทรัพย์ที่ลูกค้นพบด้วย

และด้วยความที่ลูกเป็นเพียงลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ลูกจึงขอพึ่งพระองค์ได้โปรดประทานพระพรให้ลูกเป็นผู้ประกาศข่าวดีที่พระองค์ทรงพอพระทัย ทั้งในปี 2009 และเรื่อยๆ ตลอดไปเทอญ

“ปากของข้าพเจ้าประกาศพระวินิจฉัยทั้งหมดที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์” สดุดี 119:13

“แล้วข้าพเจ้าจะประกาศพระนามของพระองค์แก่บรรดาพี่น้อง
จะสรรเสริญพระองค์ในหมู่ประชากรที่ชุมนุมกัน” สดุดี 22:22

“ข้าพเจ้าจะถวายพรแด่พระยาห์เวห์ตลอดกาล
คำสรรเสริญพระองค์จะติดอยู่กับริมฝีปากของข้าพเจ้าเสมอ” สดุดี 34:1

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 210

ปิดทองหลังพระ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า สำหรับชีวิตที่ถวายแด่พระองค์ เวลาช่างผ่านไปเร็วเหลือเกิน วันที่ 9 มกราคม 2009 ที่ผ่านมาเป็นวันครบรอบ 10 ปีของการก่อตั้งศูนย์บรรเทาใจของลูก 10 ปีแล้วหรือนี่? แล้วลูกก็อดไม่ได้ที่จะมองย้อนหลังถึงเบื้องหลังการถ่ายทำ ไม่ใช่พระเจ้าข้า เบื้องหลังการก่อตั้งหน่วยงานเล็กๆ นี้

ลูกได้รับศีลล้างบาปเมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 1996 ทันทีทันใดที่ลูกได้เป็นลูกของพระองค์โดยสมบูรณ์ ลูกมิรอช้า เริ่มการรับใช้พระองค์ทันทีในหนทางที่ลูกสามารถจะทำได้ ปีต่อมา นายกฯ ขององค์กรในพระศาสนจักรของเราแห่งหนึ่งได้ชวนให้ลูกเข้าไปเป็นกรรมการ เธอรู้จักลูกจากการที่ลูกได้บริจาคสินค้าของลูกคือ ตู้อาบน้ำให้แก่องค์กรนี้ในการแข่งขันกอล์ฟเมื่อปีก่อน ลูกตอบรับทันที ด้วยความร้อนรนและกระตือรือร้นที่จะนำประสบการณ์ชีวิตอันเจ็บปวดที่ผ่านมาให้เป็นประโยชน์ในการเป็นสะพานให้คนเดินข้ามไปหาพระองค์ ลูกถามนายกฯ ท่านนี้ว่า ในพระศาสนจักรของเรามีหน่วยงานที่จะให้คนที่มีความทุกข์โทรมาหาเพื่อขอคำปรึกษาไหม เมื่อคำตอบคือ “ไม่มี” ลูกจึงพูดขึ้นว่า “สมาคมเรามาตั้งศูนย์แบบนี้ดีไหม?” นายกฯ ท่านนี้ตอบทันทีว่า “เอาซิ! พี่จัดการเลย”

เอาล่ะซี เริ่มตรงไหนดีล่ะ ใหม่ก็ใหม่ ความรู้ด้านจิตวิทยาก็ไม่มี แต่ด้วยความมุ่งมั่น ทำให้ลูกมุมานะในการก่อตั้งศูนย์ดังกล่าวอย่างเต็มที่ ลูกวิ่งไปหาแม้กระทั่งคณบดีของคณะจิตวิทยาของมหาวิทยาลัยที่ดังที่สุดในประเทศ ฯลฯ เวลาผ่านไป...ในที่สุด ทุกอย่างก็ลงตัว เมื่อมีสมาชิกอาวุโสขององค์กรนั้นแนะนำคนๆ หนึ่งที่มีความรู้เรื่องจิตวิทยามาร่วมงานด้วย ขณะนั้นเวลาได้ผ่านไปแล้ว 2 ปีเต็ม นายกฯ ท่านนั้นหมดวาระพอดี

วันที่ 9 มกราคม 1999 อุปสังฆราชแห่งสังฆมณฑลกรุงเทพฯ เป็นผู้ทำพิธีเปิดศูนย์ฯ อย่างเป็นทางการ โดยนายกฯ ท่านใหม่ตั้งชื่อให้ว่า “ศูนย์บรรเทาใจ” ซึ่งทีแรกสุดลูกได้เรียกว่าเป็น “ศูนย์ HOT LINE” โดยจะหาอาสาสมัครมารับโทรศัพท์ เพราะสมาคมฯ ไม่มีงบจะจ้างผู้เชี่ยวชาญมาประจำ

แต่แรก ลูกมีความตั้งใจว่าจะถอยออกมาเมื่อศูนย์ฯ เป็นรูปเป็นร่างแล้ว แต่เมื่อปฏิบัติการไปได้สักพักหนึ่ง ลูกตระหนักดีว่า งานของศูนย์ฯ นี้ ไม่เหมือนโครงการทั่วไปที่มีการเริ่มต้นและมีการจบโครงการ แต่เป็นโครงการที่ต้องดูแล 7 วันต่อสัปดาห์ 8 ชั่วโมงเต็มต่อวัน และยังจะต้องจัดการอบรมด้านจิตวิทยา เพื่อหาผู้ที่จะมาอาสาสมัครเป็นผู้รับโทรศัพท์ ฟังความทุกข์ของคนอื่นอีกอย่างต่อเนื่อง แล้วใครจะทุ่มเทให้กับงานนี้เท่ากับผู้ที่เคยมีประสบการณ์ผ่านพ้นความเจ็บปวดมาอย่างลูกล่ะ ลูกจึงอดทน ต่อสู้ และทุ่มเท ทั้งกำลังกาย กำลังใจ และกำลังทรัพย์ เพื่อตอบแทนพระคุณของพระองค์และเพียงเพื่อจะนำความรักของพระองค์ไปสัมผัสจิตใจของผู้ที่ตกอยู่ในความทุกข์เช่นเดียวกับที่ลูกได้รับเมื่อครั้งหนึ่ง

และเช่นเดียวกับงานรับใช้พระอื่นๆ งานที่มีความลึกซึ้งในการรับใช้พระองค์มากเท่าไร อุปสรรคในการทำให้งาน

นั้นประสบความสำเร็จก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น

ปัญหานั้นมีทั้งที่ต้องมีตามธรรมชาติของงานและมีทั้งที่เป็นปัญหา man-made

มันเป็นเรื่องง่ายหรือที่จะหาคนจำนวน 10 กว่า 20 คนที่จะหมุนเวียนมานั่งฟังความทุกข์ของคนอื่น โดยที่ตัวเองไม่ได้รับผลตอบแทนใดๆ เลยเพราะเป็นอาสาสมัคร? เอาล่ะ เมื่อได้มาแล้ว ปัญหาต่อไปคือจะทำการอบรมอย่างไรให้อาสาสมัครเหล่านี้ใช้คำพูดที่ถูกต้องตามหลักวิชาการทางจิตวิทยาในการบรรเทาใจผู้ที่มีความทุกข์ ไม่ใช่ว่ามีคนมีความทุกข์อยากฆ่าตัวตายโทรมาคุยกับอาสาสมัครเสร็จ แผลในใจกลับบาดลึกมากขึ้น ฆ่าตัวตายไปเลย 😕 แล้วอาสาสมัครเหล่านี้ก็ไม่ใช่ลูกจ้างเรา ที่จะต้องเชื่อฟังเรา อีกทั้งถ้าเป็นคนที่มีทักษะ มีความรู้ความสามารถในตัวเอง เขาจะเชื่อฟังที่เราอบรมให้ทำตามหลักวิชาการไหม? ถ้าเป็นผู้ที่หัวอ่อน เชื่อฟังคนง่าย เขาจะเป็นอาสาสมัครที่ดีพอไหม?

แค่นี้ก็ฟังดูปวดศีรษะน่าดูแล้ว แต่ยังก่อน ยังมีปัญหาอีกจิปาถะ ที่หมุนเวียนเข้ามาอย่างต่อเนื่อง เป็นปัญหาที่ลูกเรียกว่า “man-made” และบางครั้งลูกรู้สึกว่าเป็นปัญหาที่ไร้สาระ บ่อยครั้งลูกเกือบจะท้อ แต่ทุกครั้งลูกจะท่องพระวาจาบทนี้

“ไม่ว่าทำสิ่งใด จงทำจากใจ ประหนึ่งว่าทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์” โคโลสี 3:23

ท่องเป็นสิบๆ ครั้ง ร้อยๆ ครั้ง แล้วลูกก็บอกกับตัวเองว่า ถ้าลูกยอมให้ปัญหาเหล่านี้มาทำให้ลูกท้อต่อการรับใช้พระองค์ ลูกก็จะกลายเป็นอีกคนหนึ่งที่ปอกทุเรียนด้วยมือ คือไม่มีทางถึงแก่นแท้ เนื้อในได้ เพราะแก่นแท้ของงานของศูนย์บรรเทาใจคือการนำความรักของพระเยซูเจ้าไปสัมผัสจิตใจของผู้ที่มีความทุกข์

ตอนที่ลูกตั้งศูนย์ฯ นั้น ลูกบอกกับตัวเองว่า ถ้าตั้งศูนย์ฯ สำเร็จแล้ว สามารถช่วยเพียงคนๆ เดียวไม่ให้ฆ่าตัวตายได้ งานนี้ก็คุ้มแล้ว

คุณแม่เทเรซา แห่งกัลกัตตา ได้พูดเกี่ยวกับความเหงาไว้ว่า

“The most terrible poverty is loneliness and the feeling of being unloved. The biggest disease today is not leprosy or tuberculosis, but rather the feeling of being unwanted. There is more hunger in the world for love and appreciation than for bread.”

“ความยากจนที่โหดร้ายที่สุดคือความเหงาที่เปล่าเปลี่ยวและความรู้สึกที่ไม่มีใครรัก โรคที่ร้ายแรงที่สุดในโลกทุกวันนี้ ไม่ใช่โรคเรื้อนหรือวัณโรค แต่เป็นความรู้สึกที่ถูกทอดทิ้ง มีความกระหายความรักและการถูกมองอย่างมีคุณค่าในโลกนี้มากกว่าความต้องการขนมปังเสียอีก”

ใช่แล้ว คุณแม่เทเรซา ลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ คนนี้ก็เห็นเช่นเดียวกับคุณแม่ และเข้าใจถึงทุกคำพูดของคุณแม่เป็นอย่างดี

10 ปีที่ผ่านมา ลูกไม่ทราบว่าลูกได้ปอกทุเรียนไปกี่ลูก แต่ลูกมั่นใจว่ามีมากกว่า 1 คนที่เปลี่ยนใจไม่ฆ่าตัวตายหลังจากได้คุยกับอาสาสมัครของศูนย์ฯ ทั้งนี้ยังไม่นับผู้ที่มีความทุกข์นับพันๆ รายที่ได้รับการบรรเทาใจและยังมีอีก 829 คน ที่ได้รับการอบรมในหลักสูตร “จิตวิทยาในการปรึกษา (Counseling)” ในการอบรม 20 ครั้งในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา ที่สามารถนำความรู้ที่ได้จากการอบรมนี้ไปใช้กับชีวิตและการงานประจำวันได้

ในปีนี้ เช่นเดียวกับทุกๆ ปี ในวันเสาร์ถัดจากวันครบรอบ พวกเราจะขอให้คุณพ่อจิตตาธิการ ประกอบพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณพระเจ้า ต่อด้วยการรับประทานเลี้ยงฉลองปีใหม่ที่บ้านลูก และเลี้ยงฉลองวันเกิดให้อาจารย์ที่ปรึกษาที่เป็นที่รักยิ่งของพวกเราทุกคน แต่ปีนี้ การฉลองมีความหมายมากกว่าทุกปี เพราะนอกจากจะเป็นการฉลองครบ 10 ปีของศูนย์ฯ

แล้ว ลูกได้ทำจดหมายขอลาออกจากการเป็นประธาน เมื่อ 2 วันก่อน!

เป็นการตัดสินใจที่ตั้งอยู่บนเหตุบนผล และคำสวดภาวนาขออนุญาตจากพระ เป็นระยะเวลาหลายเดือน และเป็นการทำตามพระวาจาของพระองค์บทนี้ พระเจ้าข้า

“เมล็ดที่ท่านหว่านลงไปนั้น จะมีชีวิตใหม่ได้อย่างไร ถ้าไม่ตายเสียก่อน” 1 โครินธ์ 15:36

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอจบบทสวดบทนี้ไว้เพียงเท่านี้ บทสวดบทหน้าลูกจะขอเขียนถึงการปิดทองหลังพระต่อ ลูกรักพระองค์ พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 211

ปิดทองหลังพระ...ต่อ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในช่วงระยะเวลา 10 ปีที่ผ่านมา แม้ลูกจะไม่ได้รับโทรศัพท์ของศูนย์บรรเทาใจเองในฐานะประธาน แต่คงไม่มีใครทราบว่า มีพระสงฆ์ ซิสเตอร์ ตลอดจนคนนอกพระศาสนจักรของเราส่ง case หนักๆ มาให้ลูกช่วยให้คำปรึกษาอยู่เสมอๆ เมื่อวานก็มีซิสเตอร์ท่านหนึ่งโทรมาขอให้ลูกช่วยพูดกับสัตตบุรุษคนหนึ่งที่มีความทุกข์มากจนถึงขึ้นอยากฆ่าตัวตาย

มีอยู่รายหนึ่งที่ประสบปัญหาหนักมาก ประโยคแรกที่เธอพูดกับลูกคือ “ทำไมพระเจ้าถึงทำกับพี่เช่นนี้?” ลูกตอบกลับไปว่า “พระเจ้าไม่ได้ทำพี่นะคะ มนุษย์ต่างหากเป็นคนทำ” “แล้วพระเจ้าทำไมอนุญาตให้พวกเขาทำเช่นนี้กับพี่ได้?” ลูกตอบทันที “พระเจ้าอาจมีแผนการให้พี่ทำงานใหญ่กว่านี้ ก็เลยอนุญาตให้พี่ถูกทดสอบก็ได้นะ”

สองประโยคที่เธอผู้นี้ถามลูกเป็นประโยคที่คนที่ประสบปัญหาในชีวิตจะพูดก่อนอย่างอื่นเสมอ จนลูกเคยเขียนในบทสวดถวายพระองค์ว่า การโทษพระเจ้าเป็น the most convenient excuse สำหรับคนมีความทุกข์ไปซะแล้ว

หนึ่งปีกับ 7 เดือนต่อมาและหลังจากการอ่านพระวาจาจากพระคัมภีร์ปลอบทุกข์เธอเกือบทุกคืน ทุกสิ่งทุกอย่างก็คลี่คลายไปในทางที่ดี วันที่ปัญหาเธอจบลงด้วยดี เธอพูดกับลูกว่า “พี่ว่าพระเจ้าส่งเธอมาช่วยพี่นะ เพราะในวันที่พี่ได้พูดกับเธอครั้งแรก พี่หมดความเชื่อในพระเจ้าแล้ว” “ขอบคุณพระเจ้า!” ลูกตอบพร้อมรอยยิ้ม ประโยคแค่นี้ทำให้ความเหนื่อยยากในช่วงปีกว่าที่ผ่านมาหายเป็นปลิดทิ้ง

10 ปีที่ผ่านมา ลูกได้เรียนรู้มากมายจากการรับใช้พระองค์ผ่านงานนี้ ลูกเรียนรู้ว่า ...

ความทุกข์ ทำให้มนุษย์สูญเสียความเชื่อไปมากต่อมากมาแล้ว

แต่ ... บางครั้งไอ้เจ้าความทุกข์ตัวเดียวกันนี่แหละก็กลับทำให้มนุษย์มามีความเชื่อในพระองค์และมนุษย์ประเภทนี้จะเป็นพวกที่มีความเชื่อในพระองค์อย่างหนักแน่นดั่งศิลา ลูกก็จัดอยู่ในหนึ่งในจำนวนหลังนี่แหละ พระเจ้าข้า ☺

ศัตรูที่ร้ายที่สุดของมนุษย์ ก็คือมนุษย์กันเองนี่แหละ

... และอื่นๆ อีกมากมาย

ลูกเคยคิดวางแผนงานเกี่ยวกับศูนย์บรรเทาใจว่า ถ้าได้รับการสนับสนุนที่ดี จะเป็นงานที่นำเอาความรักและพระหรรษทานของพระเยซูเจ้าไปสัมผัสจิตใจของผู้ที่มีความทุกข์โดยไม่จำกัดศาสนาและสิ่งกีดขวางอื่นใด ลูกเตรียมพร้อมที่จะไปร่วมงานกับองค์กรการกุศลอื่นๆ เป็นต้นว่า สถานที่ฉุกเฉินสำหรับสตรี สถานบำบัดผู้ติดยาเสพย์ติด สถานรับเลี้ยงเด็กอนาถา ฯลฯ เพื่อส่งผู้ต้องการความช่วยเหลือที่ลึกซึ้งกว่าการแค่บรรเทาทุกข์ทางโทรศัพท์ ลูกคิดแม้กระทั่งว่า ถ้าทุกสังฆมณฑลมีบริการเช่นนี้ จะเป็นการ Duc in Altum ที่มีผลขนาดไหน?

10 ปีผ่านไป ..... เป็น 10 ปีที่ลูกทำงานนี้โดยมีพระองค์ทรงเป็นที่ปรึกษาอีกต่อหนึ่ง ยามลูกใกล้จะท้อ พระองค์ทรงตรัสกับลูกผ่านพระวาจาบทนี้

"ไม่ว่าทำสิ่งใด จงทำจากใจ ประหนึ่งว่าทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์" โคโลสี 3:23

ยามลูกไม่ทราบจะทำอย่างไรดี เพราะค่าใช้จ่ายสถานที่จัดการอบรมมากกว่าเงินที่เก็บจากผู้เข้าอบรม พระองค์ก็ทรงประทานสถานที่ใหม่ให้เกือบจะทันที

และในที่สุด เมื่อใกล้จะครบ 10 ปีของการดำเนินงาน ลูกคิดถึงงานต่างๆ ที่ลูกตั้งใจจะทำ แต่ยังไม่ได้ทำหรือยังทำไม่ได้แล้ว ลูกก็คิดถึงพระวาจาบทนี้

"เมล็ดที่ท่านหว่านลงไปนั้น จะมีชีวิตใหม่ได้อย่างไร ถ้าไม่ตายเสียก่อน" 1 โครินธ์ 15:36

ลูกไม่ทราบว่าเป็นการดลใจของพระองค์หรือไม่ แต่จากการสวดภาวนาสื่อพระองค์ทุกวัน พระองค์ทรงนำลูกในการดำเนินชีวิตทุกๆ เรื่อง ลูกเคยสวดทูลพระองค์ว่าลูกจะขอลาออกจากงานนี้ ทุกๆ ครั้งลูกจะรู้สึกว่าพระองค์ไม่ทรงอนุญาต แต่มาคราวนี้ลูกสวดทูลพระองค์แล้ว ลูกรู้สึกว่าพระองค์ทรงยิ้มอนุญาต ลูกไม่ต้องลังเลใจอีกแล้ว

ในวันเลี้ยงหลังมิสซาฉลองครบรอบ 10 ปีที่บ้านของลูก บรรยากาศเต็มไปด้วยความรักและภราดรภาพ มีอาสาสมัครคนหนึ่งที่อยู่กับเราตั้งแต่ศูนย์ฯ เปิดใหม่ๆ เป็นผู้ที่ลูกเรียกว่า "ผู้มีปัญญา" นำเอารูปภาพต่างๆ ที่พิมพ์จากคอมพิวเตอร์นับร้อยภาพ และขอให้พวกเราเลือกภาพเหล่านั้นจะคนละกี่ภาพก็ได้และไปมอบให้แก่ใครก็ได้ และผู้ให้ต้องอธิบายว่าทำไมถึงเลือกภาพนั้นและมอบให้แก่คนๆ นั้น

ลูกเองเลือกหลายภาพ และมีภาพหนึ่งมีลูกแมว 2 ตัวยืนอยู่บนเก้าอี้ด้วยเท้าหลัง เท้าหน้าทั้งสองของลูกแมวทั้งสองตัวนั้นพาดอยู่บนขอบหน้าต่าง โดยที่ทั้งสองตัวมองออกไปข้างนอกหน้าต่างและหันหลังให้กับกล้อง ลูกมอบภาพนั้นให้กับอาสาสมัครผู้คิดริเริ่มเกมส์นี้พร้อมพูดว่า

"พี่ขอมอบภาพนี้ให้แก่เธอในฐานะผู้แทนอาสาสมัครทุกๆ คน ลูกแมว 2 ตัวนี้เปรียบเสมือนพวกเราที่ทำงานให้แก่ศูนย์บรรเทาใจมาตลอด คือเป็นงานที่ไม่ต้องการมีหน้าตา มีชื่อเสียง เวลาถ่ายรูปก็ให้ถ่ายแค่ข้างหลังก็พอ เป็นงานที่เปรียบเสมือนปิดทองหลังพระ แต่พวกเราก็พอใจกับการปิดทองหลังพระเช่นนี้แหละ"

เป็นภาพที่น่ารักๆ บริสุทธิ์ ที่น้องๆ ต่างคิดไม่ถึงว่าจะมีคำอธิบายที่กินใจได้ลึกซึ้งเช่นนี้

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ ทูลขอพระองค์โปรดประทานพระพรแก่บรรดาอาสาสมัครและผู้ที่มีส่วนในการร่วมงานของศูนย์บรรเทาใจทุกๆ คนที่ผ่านมาเทอญ ส่วนตัวของลูกเองนั้น หากได้ทำอะไรที่เป็นการรับใช้พระองค์ ลูกขอให้เป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์จากใจของลูก แต่หากมีสิ่งใดที่ลูกได้ทำขาดตกบกพร่อง หรือยังทำไม่ดีพอไม่สมบูรณ์พอใน 10 ปีที่ผ่านมา ลูกทูลขอพระองค์ได้โปรดเติมเต็มสติปัญญาและความสามารถให้แก่ลูก เพื่อว่าเมื่อลูกมีโอกาสรับใช้พระองค์ในลักษณะงานเช่นนี้อีก ลูกจะได้สามารถรับใช้พระองค์ได้เต็มที่มากกว่านี้เทอญ

ลูกพร้อมที่จะรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไป พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 212

Law of the Seed

ข้าแต่พระเป็นเจ้า หลังๆ นี้ เวลาลูกแบ่งปันและพูดว่าตอนนี้ลูกไม่อ่านหนังสือเกี่ยวกับการทำธุรกิจ การเงิน การธนาคาร และประเภท “How to...” ทั้งหลายแล้ว เพราะลูกสามารถได้ความรู้ทุกอย่างที่ลูกอยากได้จากหนังสือเล่มเดียว นั่นคือ “พระคัมภีร์” ผู้ฟังส่วนใหญ่มักจะคิดว่าลูกคงพูดไปอย่างนั้นแหละ แต่มันเป็นความจริง และลูกอยากแบ่งปันให้คนทั้งโลกทราบว่า **ผู้ใดที่อ่านพระคัมภีร์ด้วยหัวใจและจิตวิญญาณ** และนำเอาพระวาจาของพระเจ้ามาเป็นแนวปฏิบัติในการดำเนินชีวิตอย่างจริงๆ จังๆ แล้ว ไม่มีหนังสือเล่มใดในโลกนี้จะสอนเราได้ดีเท่าพระคัมภีร์ ไม่ว่าจะในทางธุรกิจหรือทางใดก็ตาม ☺

ทุกวันนี้ไม่ว่าลูกจะอ่านพบอะไรในหนังสือเล่มใดที่เป็นประโยชน์หรือมีคุณค่า ลูกมักจะคิดถึงพระวาจาบทที่สอนถึงเรื่องนั้นๆ เพราะลูกได้ค้นพบนานแล้วว่ามีพระวาจาสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้

ยกตัวอย่าง วันก่อนลูกได้รับเมล์จากเพื่อนรุ่นพี่คนที่ลูกรักและนับถือเป็นอย่างยิ่ง มีใจความเป็นภาษาอังกฤษว่าดังนี้

Law of the Seed

Take a look at an apple tree. There might be five hundred apples on the tree and each apple has ten seeds. That’s a lot of seeds! We might ask, “Why would you need so many seeds to grow just a few more apple trees?” Nature has something to teach us here. It’s telling us: “Not all seeds grow. In life, most seeds never grow”. So if you really want to make something happen, you had better try more than once.” This might mean:

You’ll attend twenty interviews to get one job.

You’ll interview forty people to find one good employee.

You’ll talk to fifty people to sell one house, one car, one vacuum cleaner, one insurance policy or a business idea and

You might meet a hundred acquaintances just to find one special friend.

When we understand the “Law of the Seed”, we don’t get so disappointed. We stop feeling like victims. We learn how to deal with things that happen to us. Laws of nature are not things to take personally. We just need to understand them – and work with them.

กฏแห่งเมล็ดพันธุ์

เราลองดูต้นแอปเปิ้ลซิ แต่ละต้นอาจจะมีลูกแอปเปิ้ลราวห้าร้อยลูก แต่ละลูกมีเมล็ดประมาณ 10 เมล็ด โอ้โฮ! นั่นเป็นเมล็ดจำนวนมากทีเดียว

เราอาจถามว่า “ทำไมถึงต้องมีเมล็ดมากมายเช่นนี้ ในการปลูกต้นแอปเปิ้ลเพียงไม่กี่ต้น?”

ธรรมชาติกำลังสอนเรานะซิ มันกำลังบอกเราว่า “ไม่ใช่เมล็ดทั้งหมดจะงอกงาม ในชีวิตจริงเมล็ดส่วนใหญ่ไม่งอกเงยซะด้วยซ้ำ ดังนั้นหากท่านต้องการกระทำสิ่งใดให้เกิดผล ท่านต้องพยายามมากกว่าหนึ่งครั้ง” ซึ่งหมายถึงว่า

ท่านต้องไปสัมภาษณ์งาน 20 แห่ง ในการได้งานเพียงแห่งเดียว

ท่านต้องสัมภาษณ์ 40 คน ในการได้พนักงานดี 1 คน

ท่านต้องพูดกับคน 50 คน ในการขายบ้าน 1 หลัง รถ 1 คัน เครื่องดูดฝุ่น 1 เครื่อง กรมธรรม์ประกันภัย 1 กรมธรรม์ หรือแผนธุรกิจ 1 แผน

และท่านอาจต้องพบปะเพื่อนฝูง 100 คนในการเจอเพื่อนแท้เพียงคนเดียว

ลูกอ่านเสร็จ นั่งรำพึงว่า มีพระวาจาของพระเจ้าที่ทรงสั่งสอนถึงเรื่องทำนองนี้หลายบท ยกตัวอย่างดังต่อไปนี้

“ถ้าผู้ใดไม่อยากทำงาน ก็อย่ากิน” 2 เธสะโลนิกา 3:10

“มือที่หย่อนเป็นเหตุให้เกิดความยากจน แต่มือที่ขยันขันแข็ง กระทำให้มั่งคั่ง” สุภาษิต 10:4

“มือของเจ้าจับทำงานอะไร จงกระทำการนั้นด้วยเต็มกำลังของเจ้า” ปัญญาจารย์ 9:10

เป็นภาษาของพระ แต่ความหมายก็ตรงกับเรื่อง Law of the Seed เรื่องนี้แหละ

เห็นไหม? มีพระวาจาสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้จริงๆ ลูกขอเป็นพยานพระเจ้าข้า ☺

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 213

ภูเขาเคลื่อนได้

ข้าแต่พระเป็นเจ้า บทสวดบทนี้เป็นบทหนึ่งที่ลูกไม่ทราบจะเริ่มเขียนอย่างไรดี ทั้งๆ ที่ลูกมีเรื่องจะทูลพระองค์มากมาย มากกว่าทุกๆ ครั้งด้วยซ้ำ ทั้งนี้เพราะลูกตื้นตันใจจนเขียนอะไรไม่ออก แม้ว่าเหตุการณ์จะผ่านมาเกือบอาทิตย์แล้วก็ตาม

วันพฤหัสบดีที่ 26 มีนาคม 2009 ที่ผ่านมาเป็นวันคล้ายวันเกิดที่ 60 ของลูก ☺ อันที่จริง สำหรับลูกแล้ว วันเกิดแต่ละปีก็ไม่มีความหมายอะไรเป็นพิเศษ แต่เนื่องจากทุกวันนี้ลูกจะทำทุกอย่างในการดำเนินชีวิตเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ ลูกจึงคิดมาตลอดว่าในวาระที่ลูกมีชีวิตบนโลกนี้ถึง 60 ปี ลูกควรจะทำอะไรถึงจะถวายเกียรติแด่พระองค์ได้อย่างสูงสุด

ในที่สุด ลูกก็ตัดสินใจเขียนหนังสืออีกเล่มหนึ่ง เขียนแล้วทำอย่างไรจึงจะเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์ล่ะ ก็ต้องแจกน่ะซิ แล้วควรจะแจกใครล่ะ? ลูกใช้เวลา 1 ปีเต็มในการเตรียมการถวายเกียรติแด่พระองค์ครั้งใหญ่ที่สุดในชีวิตของลูกนับถึงขณะนี้

ในที่สุดหนังสือของลูกก็เขียนเสร็จ มีทั้งหมด 24 บท บทที่ 1-23 เป็นการเล่าเรื่องราวชีวิตของลูกตามความจริงที่เกิดขึ้น ตั้งแต่ตอนเด็กๆ และบทที่ 24 เป็นการรวมบทพระวาจาของพระเจ้าจัดเป็นกลุ่มๆ ตามหัวข้อต่างๆ หนังสือมีทั้งหมด 330 หน้า และบทสุดท้ายบทเดียวมีทั้งหมด 74 หน้า ส่วนชื่อหนังสือนั้น ลูกได้คิดตั้งหลายต่อหลายชื่อ และในที่สุดก็ได้รับความเห็นชอบจากคุณพ่อนายชุมพาบาลของลูก ผู้ให้การสนับสนุนลูกในการเขียนหนังสือเล่มนี้ตั้งแต่แรกในชื่อที่เรียกว่า **“ภูเขาเคลื่อนได้”**

เช้าวันที่ 26 มีนาคม ลูกตั้งใจจะตื่นสายๆ เพื่อจะได้สดชื่นในคืนนั้น แต่กลับถูกลูกชายคนเล็กมาปลุกแต่เช้า ลูกตื่นด้วยความไม่เต็มใจ แต่ตั้งแต่เมื่อวานก่อนหน้านั้น ลูกสาวทั้ง 2 คนของลูกก็รับลูกไปหลายที่โดยที่ไม่ยอมบอกให้หม่ำมี้ของพวกเขาทราบว่าจะพาไปไหนล่วงหน้า ตั้งแต่การพาไปทำเล็บมือเล็บเท้าแบบญี่ปุ่น ตลอดจนพาไปทำผมตอนกลางคืน! เมื่อลูกต้องยอมตื่นขึ้นมา ปรากฏว่าลูกสาวคนเล็กไม่อยู่บ้านซะแล้ว มิหนำซ้ำ เขายังได้เตรียมเสื้อชุดใหม่ให้ลูกใส่แล้วลูกชายคนเล็กก็พาลูกออกจากบ้าน เขาบอกลูกว่าไม่ให้ถามว่าจะพาไหน ลูกคิดว่าพวกลูกๆ คงได้นัดกันจะพาลูกไปขอพรจากคุณพ่อนายชุมพาบาลที่ลูกเคารพรัก แต่เอ! ลูกชายไม่เลี้ยวขวาตามที่คาด ก็เลยคุยเรื่องอื่น ขี้เกียจถามอีก

ในที่สุด เมื่อถึงเป้าหมาย ลูกๆ คนอื่นได้รอกันอยู่แล้วโดยลูกสาวคนโตพร้อมหลานชายออกมาต้อนรับ พร้อมตากล้องที่ลานจอดรถ และเมื่อลูกผ่านเข้าประตูไป เพื่อนรักราว 20 กว่าคนก็ลุกขึ้นยืน และพร้อมๆ กันนั้น บรรดาคุณพ่อๆ ก็เดินออกมาสู่พระแท่นอย่างสง่างาม ท่ามกลางดอกไม้หลากสีที่จัดอย่างสดสวยตามขั้นบันไดและพระแท่น สลับเคล้ากับเทียนตามจุดต่างๆ ที่เสริมสร้างบรรยากาศแห่งความศักดิ์สิทธิ์กับความอบอุ่น พลันเสียงนักขับ 10 กว่าคนที่กำกับโดยคุณพ่ออีก

องค์หนึ่งก็ดังกระหึ่มขึ้น

มันเป็นของขวัญที่เหนือความคาดเดาใดๆ ทั้งปวง ลูกๆ ได้แอบจัดมิสซาสุขสำราญแบบ surprise ให้แก่ลูก โดยลูกไม่ทราบระแคะระคายอะไรมาก่อนเลย แม้กระทั่งชุดเสื้อที่ลูกสาวแอบไปตัดให้เหมือนกันทั้งแม่และลูก

น้ำตาลูกไหลพรั่งพรูด้วยความตื้นตันอย่างไม่ต้องอายบรรดาพระสงฆ์หรือเพื่อนๆ ที่อยู่ในพิธีด้วย มิสซาผ่านพ้นไปเกือบครึ่งค่อนมิสซา น้ำตาลูกก็ยังไหลรินอยู่ นอกจากปลื้มใจ ดีใจ และตื้นตันใจที่ลูกๆ ได้แสดงความกตัญญูโดยการแอบจัดมิสซาสุขสำราญให้เช่นนี้แล้ว ลูกยังรู้สึกและได้รับสัมผัสถึงความรักที่อบอวลเต็มบรรยากาศ ความรักขององค์พระผู้เป็นเจ้า ความรักของบรรดาพ่อๆ ความรักของเพื่อนๆ ที่มีต่อลูก และความรักของลูกๆ ทุกคนที่มีต่อหม่ำมี้ของพวกเขา และแน่นอนที่สุดความรักของลูกที่มีต่อพระองค์ ต่อทุกท่านและต่อทุกคนที่ลูกกล่าวถึงนี้ มันเป็นความรู้สึกที่ overwhelming จริงๆ (ขออนุญาตใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษอธิบายถึงความรู้สึกในขณะนั้น พระเจ้าข้า) กว่าจะจบมิสซา ผ้าเช็ดหน้าของลูกสาวคนเล็กก็ใช้ต่อไม่ได้ซะแล้ว เพราะชุ่มไปด้วยน้ำตาของหม่ำมี้ของเขา ☺

หลังมิสซาบรรดาคุณพ่อตลอดจนแขกทุกท่านก็ได้รับเชิญไปร่วมรับประทานอาหารกลางวันที่ลูกสาวคนเล็กได้แอบไปสั่งเมนูกับ chef ล่วงหน้าโดยที่ลูกไม่ทราบเลยเช่นเดียวกัน แล้วพ่อๆ ก็ให้พร และลูกทั้ง 4 คนของลูกรวมทั้งลูกเขยต่อด้วยบรรดาเพื่อนๆ ก็ได้ร่วมกันแบ่งปันถึงความรู้สึกที่พวกเขามีต่อลูก นับเป็นครึ่งวันเช้าของวันเกิดที่นำความสุขและความรักให้แก่ลูกจนปรี่ล้นหัวใจเลยทีเดียว

แล้ว...งานเลี้ยงที่ลูกได้เตรียมไว้เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ด้วยชีวิตของลูกในคืนนั้นก็ได้เริ่มขึ้น

ลูกเลือกห้องที่ราชอาคันตุกะได้เสด็จทอดพระเนตรการแสดงขบวนพยุหยาตราเมื่อ 2 ปีก่อน เป็นห้องที่ติดแม่น้ำเจ้าพระยาและเห็นวิวทิวทัศน์ของวัดคู่บ้านคู่เมืองในฝั่งตรงกันข้ามแม่น้ำ พร้อมไฟระยิบระยับตระการตาเป็นห้องจัดงานแขกที่ลูกเชิญนั้นเป็นเพื่อนจากทุกวงการ นักธุรกิจ พ่อค้า ข้าราชการ นักการเมือง ทหาร ตำรวจ ผู้พิพากษา ตลอดจนศิลปินฯลฯ ดูผิวเผินเป็นงานของคนไฮโซในสังคม ตั้งแต่รูปแบบของบัตรเชิญที่เขียนว่า “Life Begins at 60...” ตลอดจนการตกแต่งห้องตั้งแต่ทางเดินบันไดและในห้องด้วยดอกไม้นานาพรรณจนกลายเป็นสวนดอกไม้และของขวัญที่เจ้าภาพจัดเตรียมไว้สำหรับแขกเหรื่อจำนวนหลายร้อยคนที่มาร่วมงานนี้คือหนังสือชื่อ “**ภูเขาเคลื่อนได้**”

งานเริ่มด้วยวีดิทัศน์ที่เริ่มสร้างความงุนงงให้แก่บรรดาแขกเหรื่อที่ไม่เข้าใจประโยคที่บอกว่า “แล้วชีวิตก็หายไป ... หายไป 14+6 ปี” ตามด้วยเจ้านายเก่าของลูกและผู้ใหญ่อีก 2 ท่านได้ขึ้นไปกล่าวอวยพร

แล้ว...ลูกสาวคนโตของลูกก็ขึ้นไปพูดแทนลูกๆ ทุกคนถึงหม่ำมี้ของพวกเขา ถึงวิธีการเลี้ยงดูพวกเขา การต่อสู้ในชีวิต การเป็นดวงอาทิตย์ส่องแสงให้ลูกๆ ปฏิบัติตาม การให้อภัยผู้ที่ทำร้ายตนของหม่ำมี้ของเขา ตลอดจนความเชื่อความศรัทธาของหม่ำมี้เขาที่มีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และสรุปว่าที่หม่ำมี้ของพวกเขาเป็นอย่างเช่นที่เป็นทุกวันนี้ **เพราะหม่ำมี้บอกว่า หม่ำมี้มีพระเจ้า!**

ตลอดเวลา 10 กว่านาทีที่ลูกสาวคนโตของลูกพูด ห้องอันโอ่โถงนั้นเงียบกริบ ไม่มีใครที่มาในงานที่ดูเหมือนจะเป็นงานสังคม จะคาดคิดว่าจะได้ยิน speech ในลักษณะเช่นนี้ เมื่อเธอพูดจบ เสียงปรบมือดังกึกก้อง

หลังจากนั้นก็ถึงเวลาที่เจ้าภาพต้องขึ้นไปกล่าว สิ่งที่ลูกได้เตรียมไปพูดในคืนนั้น เป็น speech ที่ลูกคิดว่ามีความหมายที่สุดในการเป็นพยานถึงความยิ่งใหญ่ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ตั้งแต่ลูกเริ่มการแบ่งปันเมื่อ 12 ปีก่อน

คนเป็นร้อยจากทุกวงการที่ไม่รู้จักพระเจ้าของเรามาก่อนได้มาฟังเรื่องราวของความยิ่งใหญ่ของพระองค์ เขาเหล่านั้นจะไม่เชื่อว่าพระเจ้ามีจริงไม่ได้ เพราะลูกยืนอยู่ตอหน้าพวกเขาด้วยชีวิตที่พวกเขาเห็น!

จากวันงานถึงวันนี้ (5 วัน) ลูกรับโทรศัพท์ไม่หวาดไม่ไหว จนต้องเปลี่ยนแบตเตอรี่วันละหลายก้อน ตลอดจน SMS และ email และหนังสือที่ลูกพิมพ์ครั้งนี้ 2,000 เล่มได้หมดไปกว่าครึ่งแล้ว

ลูกได้ประกาศด้วยชีวิตของลูกแล้วว่า

“ถ้าท่านมีความเชื่อและไม่สงสัย ท่านจะทำได้ทุกสิ่ง ...
ถ้าท่านบอกภูเขาลูกนี้ว่าจงยกตัวขึ้น และทิ้งตัวลงไปในทะเลเถิด ก็จะเป็นเช่นนั้น” มัทธิว 21:21

บทสวดบทหน้าลูกขออนุญาตกราบทูลถึงเรื่องราวของการเคลื่อนภูเขาของลูกต่อพระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 214

ภูเขาเคลื่อนได้...ต่อ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เนื่องจากยังมีควันหลงจากงานวันเกิดและหนังสือของลูกอย่างต่อเนื่อง ลูกจึงขอเขียนบทสวดบทนี้ถวายแด่พระองค์เกี่ยวกับ “ภูเขาเคลื่อนได้” อีกบทหนึ่ง พระเจ้าข้า

ในคืนงานเลี้ยง หลังจากที่แขกเหรื่อต่างทยอยกลับ ลุงที่ทำหน้าที่ควบคุมไฟในห้องจัดเลี้ยงมาขอลายเซ็นลูกบนหนังสือ “เผื่อลุงจะได้รับพระพรจากพระเจ้าของท่านผ่านท่านบ้าง” เจ้าหน้าที่ที่ดูแลงานอีก 2 คนก็มาคุยกับลูกว่า “ทำอย่างไร จึงจะได้พระพรจากพระเจ้าอย่างพี่บ้าง”

และจากวันงานถึงวันนี้ ลูกก็ยังได้รับทั้งโทรศัพท์ SMS emails ตลอดจนคำถามต่างๆ เมื่อได้พบกับเพื่อนๆ ในงานอื่นอีก

จากเพื่อนคาทอลิกคนหนึ่ง “พี่อ่านพระคัมภีร์ทุกวันหรือ? พระคัมภีร์อ่านอย่างไร บ้านฉันเป็นคาทอลิกทั้งครอบครัวไม่เคยอ่านพระคัมภีร์เลย”

โอ! ตอบยังไงดีเนี่ย? ☺

ลูกเขยของลูกเองได้พูดเป็นครั้งแรกกับลูกเกี่ยวกับพระองค์เช่นเดียวกับอดีตผู้อำนวยการกฎหมายของบริษัทเก่าของลูกว่า “ใครที่ทราบเรื่องราวชีวิตของหม่ำมี้ จะไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าไม่ได้”

มีเพื่อนคนหนึ่งที่ไม่ใช่เป็นคริสตชนกำลังลุ้นตำแหน่งใหม่ที่ใหญ่กว่าตำแหน่งปัจจุบันได้โทรมาขอให้ลูกช่วยสวดภาวนาให้เขา

“พี่ช่วยสวดขอพระเจ้าของพี่ให้ช่วยฉันได้ไหม?”

ด้วยความยินดีค่ะ ลูกรีบตอบ

มีเพื่อนนักธุรกิจคนหนึ่งตำแหน่งใหญ่โขอยู่ ชอบอ่านและเชื่อเกี่ยวกับเรื่องพลังจักรวาล ลูกได้คุยกับเขาเกี่ยวกับพระเจ้าที่ลูกค้นพบ ทุกครั้งที่เราพบกันในการประชุม เพื่อนผู้นี้ได้บอกกับลูกหลังวันงานว่า “ผมว่าพลังจักรวาลที่หลายๆ คนเชื่อนั้น ที่แท้คงเป็นพระเจ้าของพี่นี่แหละ เพียงแต่พวกที่ไม่เชื่อในพระเจ้า ก็พยายามบอกกับตัวเองว่าเป็นพลังตามธรรมชาติอะไรทำนองนี้”

“ในศาสนาคริสต์ พระคัมภีร์เก่ากับพระคัมภีร์ใหม่ ต่างกันอย่างไร?”

โอ้โฮ! ลูกของพระองค์อายุ 12 ปีคนนี้ ได้มีโอกาสอธิบายเกี่ยวกับพระคัมภีร์ให้กลุ่มเพื่อนที่เป็นอัยการและผู้พิพากษาศาลต่างๆ ฟัง เป็นไปได้หรือนี่!

และอื่นๆ อีกมากมายจนลูกแทบไม่เชื่อตัวเอง เพราะความเห็นและคำถามเหล่านี้ล้วนมาจากผู้ที่ไม่รู้จักพระองค์มา

ก่อน

และแม้กระทั่งภาพวาดที่ชื่อ “My Jesus” ที่ลูกได้พิมพ์ไว้ตอนท้ายของหนังสือก็สามารถทำให้ลูกถวายเกียรติแด่พระองค์ได้

“พระเนตรของพระเยซูที่พี่วาดดูเป็นประกาย มีพลังจังเลย” ภรรยาของผู้พิพากษาคนหนึ่งได้บอกกับลูกเมื่อเจอกันในอีกงานหนึ่ง เป็นครั้งแรกที่ลูกรู้สึกว่า ลูกได้ใช้ศิลปะในการถวายเกียรติแด่พระองค์ได้อย่างเป็นรูปธรรมจริงๆ

และที่น่าประหลาดใจ มีเพื่อนฝูงที่ดูเป็นคนมีความสุขเพราะเพียบพร้อมด้วยตำแหน่ง ยศ ฐานะ และครอบครัว หลายต่อหลายคนได้โทรมาคุยกับลูก อีกทั้งได้เล่าให้ลูกฟังเมื่อได้เจอกันหลังงานเลี้ยงฉลองของลูกถึงปัญหาของพวกเขา และบอกว่าได้ข้อคิดที่เป็นประโยชน์แก่ปัญหาของเขามากจากหนังสือของลูก ลูกได้กลายเป็น “ศูนย์บรรเทาใจ” แก่เพื่อนๆ เหล่านี้ ซึ่งลูกก็รับบทบาทนี้ด้วยความเต็มใจ

คุณพ่อนายชุมพาบาลของลูกได้ส่งข้อความมาให้ลูกหลังวันงานว่า “สิ่งที่เธอทำเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า จะบังเกิดผล” มันกำลังจะเป็นเช่นนั้นค่ะ คุณพ่อ ☺

จากวันงานถึงวันนี้ ซึ่งเป็นเวลาไม่ถึงเดือน หนังสือที่ลูกพิมพ์จำนวน 2,000 เล่ม ก็ได้ถูกขอไปแจกต่อเกือบหมดแล้ว หลายคนบอกให้ลูกนำไปวางขายตามร้านหนังสือเพราะพวกเขาคิดว่าเป็นหนังสือที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อ่าน ไม่ว่าจะนับถือศาสนาใด หลายคนขอจ่ายเงินให้แก่ลูกเพราะเกรงใจในการขอหลายเล่ม ลูกได้บอกเพื่อนกลุ่มหลังนี้ว่า “เอาอย่างงี้ก็แล้วกัน เงินที่เธอจะจ่ายให้กับฉันนั้น ขอให้นำไปทำบุญหรือจะไปบริจาค หรือจะไปถวายวัด หรือทำอะไรก็ได้ที่เป็นประโยชน์ เพราะเท่ากับเธอและฉันจะได้ถวายเกียรติแด่พระร่วมกัน”

ลูกดีใจที่ทุกคนยอมรับคำแนะนำของลูกตามนี้ ☺

และในขณะนี้ ไม่นับที่คุณพ่อหลายองค์นำไปแจก ตลอดจนไปวางในห้องคนป่วยของโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง หนังสือของลูกได้ถูกนำไปวางในห้องสมุดของบริษัทมหาชนแห่งหนึ่ง ห้องสมุดของวิทยาลัยอีกแห่งหนึ่งที่มีนักศึกษา 4,000 กว่าคน บ้านพักคนชราแห่งหนึ่ง ธนาคารที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่ง ศาล และแม้กระทั่งหมู่บ้านชาวเขาบนดอยทางเหนือ

ในช่วงหลังวันงาน ลูกมีโอกาสมองย้อนหลังถึงชีวิตของตนเอง หลังจากที่ลูกค้นพบพระองค์แล้ว ลูกจะทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ ลูกตั้งใจแน่วแน่ที่จะนำความทุกข์ที่ลูกเคยประสบมาพลิกกลับให้เป็นประโยชน์ ลูกเริ่มแบ่งปันเรื่องราวชีวิตของตนเอง เขียน “บทสวดของฉัน” และได้ก่อตั้งศูนย์บรรเทาใจเพื่อใช้ตัวเองเป็นสะพานให้คนเดินข้ามไปรู้จักพระองค์

มาบัดนี้ พระองค์ทรงประทานพระพรกลับมาให้แก่ลูกมากมาย ลูกก็นำพระพรนี้มาเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์เพิ่มเติมด้วยความกตัญญู ซึ่งพระองค์ก็ทรงทราบ

ในตอนท้ายของงานเลี้ยงของลูก อดีตผู้อำนวยการฝ่ายกฎหมายของบริษัทเก่าของลูกได้ขึ้นไปบนเวทีพร้อมด้วยลูกน้องเก่า 2 คนที่มีบทบาทในวันที่ 17 ม.ค. 1994 วันที่เขาอนุญาตให้ลูกไปค้นหาเอกสารที่โกดังของบริษัท และพบหลักฐานสำคัญที่แสดงถึงความบริสุทธิ์ของลูกได้อย่างอัศจรรย์ แขกเหรื่อที่อยู่ต่างฟังด้วยความตื่นเต้น

เพื่อนคนหนึ่งของลูกได้โทรมาคุยกับลูกว่า แม้เพื่อนๆ จะทราบถึงเรื่องราวชีวิตของลูก และเชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกแบ่งปันมาตลอดนั้นเป็นความจริง แต่การที่ได้ยินผู้ที่เกี่ยวข้องพร้อมกับลูกน้องเก่าขึ้นบนเวที “ตัวเป็นๆ” และพูดถึงวันที่เอกสารถูกค้นพบอย่างน่าอัศจรรย์นั้น มันเป็นสิ่งที่เหลือเชื่อจริงๆ

ในการตั้งใจอย่างแรงกล้าที่จะถวายเกียรติแด่พระองค์ด้วยชีวิตของลูก ลูกก็ได้มีโอกาสล้างมลทินให้แก่ตัวเองอย่างหมดจด 29 ปีหลังจากวันเกิดเหตุ

นี่คือพระพรที่พระองค์ทรงประทานให้แก่ลูกเป็นรางวัล พระเจ้าข้า ☺

ลูกขอก้มกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ด้วยความกตัญญูอย่างสิ้นสุดจิตใจ และขอจบบทสวดนี้ด้วยพระวาจาดังต่อไปนี้

“จงฝากชะตากรรมของท่านไว้กับพระยาห์เวห์ จงวางใจในพระองค์ แล้วพระองค์จะทรงจัดการ พระองค์จะทรงบันดาลให้ความชอบธรรมของท่านส่องสว่างเหมือนแสงอรุณ และความยุติธรรมของท่านเหมือนแสงตะวันเวลาเที่ยง” สดุดี 37:5-6

“ผู้ที่ทรงกำหนดไว้แล้วนั้น พระองค์ทรงเรียก ผู้ที่ทรงเรียกนั้น พระองค์ทรงบันดาลให้เป็นผู้ชอบธรรม ผู้ที่ทรงบันดาลให้ชอบธรรมนั้น พระองค์ประทานพระสิริรุ่งโรจน์ให้ด้วย” โรม 8:30

“แม้ข้าพเจ้าจะประกาศพระวาจา เข้าใจธรรมล้ำลึกทุกข้อ และมีความรู้ทุกอย่าง หรือมีความเชื่อพอที่จะเคลื่อนภูเขาได้
ถ้าไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีความสำคัญแต่อย่างใด” 1 โครินธ์ 13:2

อาแมน

ลูกของพระองค์นั่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 215

พระองค์คือหนทาง ความจริง และชีวิต

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่ลูกเขียนบทสวดบทที่แล้วถวายแด่พระองค์ มีสิ่งเปลี่ยนแปลงในพระศาสนจักรมากมายมากจนกระทั่งลูกเองแม้ในฐานะฆราวาสตัวเล็กๆ คนหนึ่งยังตั้งตัวรับไม่ทัน แต่บนความเปลี่ยนแปลงต่างๆ สิ่งหนึ่งที่ลูกทราบว่ายังคงเหมือนเดิมอย่างหนักแน่น ไม่เปลี่ยนแปลงไม่ว่าจะในอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต นั่นคือ ความรักของพระองค์ที่มีต่อลูกๆ ของพระองค์ทุกคน และในเวลาเดียวกันอีกสิ่งหนึ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงเช่นเดียวกันคือ ความเชื่อของลูกที่มีต่อพระองค์ว่า

"พระองค์คือ หนทาง ความจริง และชีวิต" ☺ ***ยอห์น 14:6***

ตั้งแต่หนังสือเล่มที่ 2 ของลูก "ภูเขาเคลื่อนได้" ได้ถูกแพร่ออกไป เป็นที่น่าแปลกใจว่ามีเพื่อนๆ ที่ไม่ใช่ คริสตชนมาคุยกับลูกเรื่องศาสนาเยอะมาก และแต่ละท่านก็ไม่ใช่ตำแหน่งเล็กๆ ลูกจะขอยกเพียง 2 ตัวอย่างมากราบทูลต่อพระองค์ในบทสวดของลูกบทนี้

ท่านแรกถามลูกแบบกำปั้นทุบดิน เปรี้ยงเลยว่า

"พี่ พระเจ้าอยู่ที่ไหน? มีใครเคยเห็นพระเจ้าบ้าง?"

"พระเจ้าอยู่ที่ใจของมนุษย์ทุกคน อยู่ทุกหนทุกแห่ง ไม่ใช่แค่อยู่บนสวรรค์ และพระเจ้าไม่มีตัวตนเหมือนมนุษย์ จึงเห็นด้วยตาเปล่าไม่ได้ แต่เราสัมผัสพระเจ้าได้ สำหรับผู้ที่ใฝ่หาพระองค์อย่างจริงจังและจริงใจ จะพบพระองค์และสามารถสัมผัสพระองค์ได้ด้วยจิตใจ จิตวิญญาณ และความรู้สึก"

เราคงมีเรื่องจะคุยกันอีกเยอะเกี่ยวกับพระองค์ เพราะเพื่อนนักธุรกิจท่านนี้เริ่มมีคำถามเกี่ยวกับพระองค์หลังจากที่ได้ยิน ได้ฟังจากลูกมาตลอดทุกครั้งที่เราได้ประชุมร่วมกัน

"ผมคิดว่าศาสนาคริสต์ สอนอยู่เรื่องหนึ่งที่สะกิดใจผมคือ สอนให้ทุกคนยึดติดกับพระเจ้า ซึ่งต่างกับศาสนาของผมที่สอนให้คนปล่อยวาง"

เจ้าของความเห็นนี้ เป็นนักธุรกิจระดับชั้นแนวหน้าของประเทศไทยเรา ตั้งแต่เล็ก เขาถูกส่งไปศึกษาต่างประเทศในโรงเรียนคริสต์ เข้าใจว่าคงเป็นของเครือข่ายคริสตจักร เพราะเขายังจำพระวาจาจากพระคัมภีร์ได้เป็นบทๆ ในวัยนี้

"คุณกำลังมองคำว่า "ยึดติด" ในบริบททั่วไปน่ะซิ ในทางศาสนาคริสต์ ผู้ที่ยึดติดกับพระเจ้าก็คือ ผู้ที่ไม่ยึดติดกับอะไรที่มีตัวตน ไม่เหมือนกับการยึดติดกับตัวเอง หรือวัตถุ หรือสิ่งอื่นใดในโลกนี้ เพราะพระเจ้าไม่มีตัวตน แต่เป็นองค์แห่ง

ความดีที่สมบูรณ์แบบ ดังนั้น ถ้าผู้ใดยึดติดกับความดีที่สมบูรณ์แบบ ก็เท่ากับไม่ได้ยึดติดกับตัวเอง หรือสิ่งอื่นใด เป็นการทำดีเพื่อถวายแด่พระ ไม่ใช่เพื่อตัวเองซึ่งก็คือการปล่อยวางในความเชื่อของคนไทยทั่วไปนั่นเอง”

ลูกไม่ทราบว่าลูกได้อธิบายให้เพื่อนคนนี้ฟังเข้าใจไหม เพราะลูกไม่ใช่เป็นผู้รู้ในทางศาสนา แต่จากวิธีการดำเนินชีวิตของลูก ลูกได้กลายเป็นผู้ประกาศข่าวดีของพระองค์แก่ผู้ที่ไม่รู้จักพระองค์มาก่อน หรืออาจจะรู้จักแบบผิวๆ เผินๆ ไปซะแล้ว นี่กระมังที่เรียกว่า “Duc In Altum” ถ้าเป็นเช่นนี้ ลูกขอน้อมรับหน้าที่นี้ด้วยชีวิตและด้วยความยินดี ลูกไม่กลัวหรือหวาดหวั่นในการพายเรือไปที่ลึก เพราะลูกทราบว่าพระองค์ทรงประทับอยู่บนเรือกับลูกตลอดเวลา แต่ลูกเป็นห่วงว่าลูกของพระองค์ผู้ซึ่งมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระองค์และพระศาสนจักรเพียงแค่ระดับอนุบาล 2 จะสามารถอธิบายคำถาม ข้อสงสัยของเพื่อนๆ หรือผู้สงสัยได้อย่างถูกต้องหรือไม่เท่านั้น เพราะตั้งแต่ลูกได้กลับใจมาเป็นลูกของพระองค์เมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 1996 นับเป็นเวลา 13 ปีเต็ม หนังสือเล่มเดียวที่ลูกได้ศึกษาอ่านมาตลอดคือ พระคัมภีร์ ลูกจะทูลขอให้พระองค์โปรดประทานความรู้และสติปัญญาเพิ่มเติมให้แก่ลูกเทอญ จะผ่านท่านผู้ใดหรือโดยวิธีใดก็ได้ เพื่อลูกจะสามารถประกาศข่าวดีของพระองค์ได้อย่างถูกต้องและถูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ แม้จะเป็นเพียงลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ คนหนึ่งก็ตาม
จากคำปรารภของเพื่อนคนที่สอง ลูกได้มาสำรวจตัวเองว่า ใช่แล้ว 13 ปีที่ผ่านมา ลูกค่อยๆ เรียนรู้การมีชีวิตโดยการ “ยึดติด” กับพระองค์ แล้วเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตของลูก? เกิดการเปลี่ยนแปลงในลักษณะใด?

จากการได้ศึกษาพระคัมภีร์อย่างใส่ใจ ลูกได้เรียนรู้จากพระองค์ในการดำเนินชีวิตในทุกๆ เรื่อง ในยามที่ลูกเจอปัญหาบางอย่างในชีวิต เดี๋ยวนี้ลูกไม่มืดมิดอีกแล้ว เพราะพระองค์ทรงมี**หนทาง**แก้ปัญหาให้ทุกอย่าง แล้วการมองชีวิตของทั้งตัวเราเองและของคนรอบข้าง คำสั่งสอนของพระองค์ทำให้ลูกแยกแยะได้ว่าอะไรคือ**ความจริง** อะไรคือสิ่งหลอกลวงและทั้งหลายทั้งปวงนี้ ทำให้ลูกมีความปรารถนาที่จะดำเนินชีวิตให้เป็น**ชีวิต**ที่มีพระองค์เป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่าง

แล้วผลที่ได้ตามมาคือ พลังอย่างมหาศาล พลังที่เกิดขึ้นในจิตใจและจิตวิญญาณ ที่จะกล้าดำเนินชีวิตบนหนทางที่ส่องสว่างโดยการทรงนำของพระองค์ โดยไม่หวาดหวั่นต่อแรงกดดันหรือแรงเสียดสีใดๆ ของคนรอบข้างหรือคนสังคม มันเป็นความรู้สึกที่มีพลังแต่อิสระเสรีและเปี่ยมไปด้วยความสันติสุขและปีติสุข เพราะลูกไม่มีตัวของลูกในศูนย์กลางของหัวใจซะแล้ว คงมีแต่พระองค์เท่านั้น

มีเพื่อนคนหนึ่ง สักพักๆ ก็ลางานไป “ปฏิบัติธรรม” เป็นเวลา 1 สัปดาห์บ้าง 2 สัปดาห์บ้าง เราคุยกันบ่อย ลูกจะบอกกับเพื่อนคนนี้ว่า “สำหรับพี่ พี่ไม่ต้องลางานและไปที่ไกลๆ เพื่อปฏิบัติธรรมหรอก พี่ปฏิบัติธรรมทุกวัน ณ ที่ทำงานและที่บ้าน การสวดภาวนาทุกวันของพี่เปรียบเหมือนการนั่งสมาธิ การอ่านพระคัมภีร์คือการเสริมปัญญา และการนำเอาพระวาจามาปฏิบัติตามในชีวิตประจำวันคือการบรรลุถึงผลแห่งธรรมนั้นแล้ว”

ใช่แล้ว พระเจ้าข้า ลูกได้ค้นพบพระองค์แล้ว ☺ และลูกจะขอยึดพระบาทของพระองค์ไว้อย่างเหนียวแน่นและอย่างสิ้นสุดจิตใจ จนกว่าชีวิตจะหาไม่

ลูกมีความสุขอยู่กับการ “ยึดติด” กับพระองค์อย่างที่สุด พระเจ้าข้า ☺

“แต่ข้าพเจ้าไม่คิดว่าชีวิตของข้าพเจ้ามีค่าสำหรับข้าพเจ้าเท่ากับการที่ข้าพเจ้าได้วิ่งถึงปลายทางและทำให้ภารกิจที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายจากพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าสำเร็จไป
คือการเป็นพยานประกาศข่าวดีแห่งพระหรรษทานของพระเจ้า” กิจการอัครสาวก 20:24

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

ป.ล. ในวันอาทิตย์ที่ 14 มิถุนายน 2009 นี้ หากท่านผู้อ่านว่าง ขอเชิญเปิดสถานีวิทยุของรัฐสภาคลื่น FM 87.75 เวลา 19:30น. เพราะจะมีการสัมภาษณ์ผู้เขียนเกี่ยวกับเรื่อง “ศาสนาคริสต์และประชาธิปไตย” โดยทางสถานีได้ให้หัวข้อไว้ 5 หัวข้อ แต่การสัมภาษณ์ได้ออกมาในลักษณะใด ขอให้ช่วยเป็นกำลังใจให้ลูกของพระองค์คนนี้ด้วยนะคะ

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 216

สถานีวิทยุกระจายเสียงรัฐสภา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ต้นเดือนมิถุนายน 2009 ที่ผ่านมา อยู่ดีๆ ก็มีผู้โทรศัพท์มาหาลูก มาเชิญให้ลูกออกรายการสัมภาษณ์ทางวิทยุ “สถานีอะไรคะ?” ลูกถามด้วยความงุนงง “สถานีวิทยุกระจายเสียงของรัฐสภาค่ะ” “จะสัมภาษณ์พี่ในเรื่องอะไรคะ?” “ในหัวข้อศาสนาคริสต์กับประชาธิปไตยค่ะ” “โอ้โฮ!” ลูกอุทาน “ทางเรามีประเด็นสัมภาษณ์ 6 หัวข้อให้ช่วยคุยให้ความรู้กับท่านผู้ฟังค่ะ 1. รู้จักศาสนาคริสต์ 2. หลักคำสอนของศาสนคริสต์ 3. ศาสนาคริสต์แต่ละนิกายแตกต่างกันอย่างไร 4.หลักคำสอนของศาสนาคริสต์กับชีวิตประจำวัน 5.กิจกรรมของศาสนาคริสต์เพื่อส่งเสริมประชาธิปไทย และ 6.เกร็ดความรู้ทางศาสนา” “หัวข้อแบบนี้ทำไมไม่เชิญบาทหลวงหรือศาสนาจารย์ออกรายการ จะดีกว่าไหมคะ?” “ทางสถานีคิดว่าถ้าเชิญนักบวชมาพูด จะเป็นวิชาการไปค่ะ เชิญฆราวาสจะน่าสนใจกว่า และสถานีได้เชิญผู้แทนจากศาสนาพุทธและอิสลามออกอากาศไปแล้วค่ะ” “ขอถามหน่อยเถอะ ทำไมถึงมาเชิญพี่เป็นผู้แทนศานาคริสต์คะ?”

สถานีวิทยุกระจายเสียงรัฐสภา ได้จัดตั้งขึ้นโดยสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริม เผยแพร่ความรู้ทางการเมืองการปกครองระบอบประชาธิปไตย โดยมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีภารกิจหลักในการถ่ายทอดเสียงการประชุมสภาผู้แทนราษฎร การประชุมวุฒิสภา การประชุมร่วมกันของรัฐสภา เผยแพร่กิจกรรมและผลการดำเนินงานของรัฐสภาไปสู่ประชาชนในรูปแบบรายการและข่าว รวมถึงการถ่ายทอดเสียงการสัมมนาของกรรมาธิการคณะต่างๆ เริ่มส่งกระจายเสียงตั้งแต่วันที่ 18 เมษายน 1991 ในระบบ FM ความถี่ 87.50 MHz ต่อมาได้ส่งกระจายเสียงในระบบ AM ความถี่ 1071 KHz ไปยังจังหวัดต่างๆ ทั่งประเทศ

ไม่ว่าคำตอบของดีเจสาวผู้นี้จะคืออะไร ลูกทราบในใจทันทีว่านี่ต้องเป็นน้ำพระทัยของพระองค์อย่างแน่นอน เพราะลูกเป็นเพียงนักธุรกิจธรรมดาๆ คนหนึ่ง ที่ไม่โด่งดังในสังคม มีนักธุรกิจหรือนักการเมืองที่เป็นคริสตชนที่มีชื่อเสียงมากกว่าลูกมากมายที่ทางสถานีน่าจะเชิญมากกว่า และโดยนิสัยของลูกเมื่อจะทำอะไรโดยเฉพาะการรับใช้พระแล้ว ลูกต้องทำให้ดีกว่าดีที่สุด

ลูกติดต่อขอความช่วยเหลือจากคุณพ่อนายชุมพาบาลที่เป็นที่พึ่งในทุกด้านของลูก คุณพ่อได้แนะนำให้ลูกไปขอความรู้จากผู้ใหญ่กว่า และแล้วลูกก็ได้ไปพบประมุขของพระศาสนจักร ซึ่งท่านก็ใจดีมาก ในช่วงเวลา 2 ชั่วโมงเศษที่ได้เข้าพบท่าน ลูกได้ความรู้มากมาย ลูกจดคำพูดแนะนำของท่านได้เป็นหน้าๆ การเตรียมตัวถูกสัมภาษณ์ได้ทำให้ลูกมีความรู้เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับพระศาสนจักรอีกแล้ว

ลูกกราบลาท่านด้วยความกตัญญูและความปลื้มปีติ

2-3 วันก่อนวันสัมภาษณ์ ลูกสวดภาวนาขอให้แม่พระและพระเยซูเจ้าได้โปรดประทับอยู่กับลูก และขอให้พระนาง

และพระองค์ทูลขอพระจิตเจ้าให้ประทับอยู่กับลูกด้วย เพื่อลูกจะได้พูดในสิ่งที่ถูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ แล้วลูกก็คิดถึงพระวาจาบทนี้

"อย่าวิตกกังวลว่าจะพูดอย่างไรหรือพูดอะไร สิ่งที่ท่านพูดนั้น จะได้รับการดลใจในเวลานั้นเอง เพราะท่านจะมิได้พูดด้วยตนเอง แต่พระจิตของพระบิดาของท่านจะตรัสในท่าน" มัทธิว 10:19-20

และแล้ววันนัดก็มาถึง ก่อนจะเข้าสู่คำถามทั้ง 6 ดีเจคนหนึ่งได้ถามลูกว่าลูกเป็นคริสตชนตั้งแต่เกิดหรือไม่ เมื่อลูกตอบไปว่าวันที่ 2 มิถุนายน 2009 ที่ผ่านมา ลูกเพิ่งรับศีลล้างบาปครบ 13 ปี เขาจึงถามต่อว่า ทำไมลูกจึงมาเปลี่ยนศาสนาในวัยนี้ ในวินาทีนั้นลูกไม่สามารถจะตอบปัดว่ามันเป็นเรื่องส่วนตัว ลูกตัดสินใจย่อความชีวิตของลูกตามที่ได้เขียนไว้ในหนังสือ "ภูเขาเคลื่อนได้" ตลอดเวลา 20 นาทีเศษ...ทั้งดีเจสาวทั้งสองตลอดจนผู้ฟังรายการในวันนั้นได้ยินลูกพูดถึงความเชื่อ ความศรัทธาของลูกที่มีต่อพระองค์ ได้ยินลูกเล่าว่าเพราะพระองค์ลูกจึงให้อภัยผู้ที่ทำร้ายลูกได้ ได้ยินถึงวิธีการแสวงหาพระองค์ของลูก ฯลฯ ดีเจทั้งสองกล่าวตอนท้ายว่า เรื่องราวของลูกที่เล่าให้ฟังนั้นน่าสนใจกว่าสิ่งที่เขาได้เตรียมไว้ถามและจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่ประสบปัญหาชีวิตโดยเฉพาะในช่วงเศรษฐกิจตกต่ำเช่นนี้ และได้สรุปพูดออกรายการว่า ความเชื่อ ความศรัทธาของลูกทำให้ลูกรอดพ้นวิกฤตต่างๆ ในชีวิตได้

วันรุ่งขึ้น ขณะที่ลูกกำลังตื่นเต้นว่าเป็นไปได้อย่างไรที่ลูกสามารถพูดถึงเรื่องพระเจ้าออกอากาศของสถานีวิทยุกระจายเสียงของรัฐที่เผยแพร่ไปทั่วประเทศ ลูกก็ต้องตื่นเต้นกว่าเดิม เพราะทางสถานีได้โทรศัพท์กลับมาหาลูก แจ้งความจำนงว่าจะขอสัมภาษณ์ลูกเพิ่มเติม เพราะจากเรื่องที่ลูกเล่าออกอากาศเมื่อวานนั้น มีคนจำนวนมากสนใจจะทราบเกี่ยวกับพระเจ้าเพิ่มเติม

เพื่อนจิตวิญญาณและเพื่อนคาทอลิกอีกคนหนึ่งที่ลูกยังไม่เคยพบกัน แต่ได้รับ "บทสวดของฉัน" มาตลอดดูเหมือนจะตื่นเต้นกับลูกหรือมากกว่าลูกเสียด้วยซ้ำ

"สถานีวิทยุแห่งนี้เป็นสถานีของรัฐ ต่อให้ไปจ่ายเงินเท่าไร ก็ไม่มีทางจะให้ใครไปพูดเรื่องพระเจ้าออกอากาศให้คนไทยทั่วประเทศฟังได้ แต่นี่เขามาเชิญคุณเอง แล้วยังให้ออกอากาศถึงสองครั้ง มันน่าอัศจรรย์จริงๆ!" เขาทั้งสองพูดทำนองเดียวกัน

ลูกก็รู้สึกเช่นนั้นเหมือนกัน เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ยิ่งและทำให้ลูกนึกถึงพระวาจาของพระองค์อีกหลายบทที่อธิบายถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับลูกในครั้งนี้

"ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูท่านขึ้น" ยากอบ 4:10

ในการประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระองค์ ลูกขอถวายตัวเป็นเพียงปลายปากกา และกระบอกเสียงให้พระองค์ทรงใช้ โดยไม่เคยคิดจะทำเพื่อหาชื่อเสียงให้กับตัวเอง แต่พระองค์ก็ทรงทำให้มีคนรู้จักลูกมากขึ้น โดยลูกไม่ได้แสวงหาเองเลย ทั้งนี้เพราะลูกปฏิบัติตนเช่นนี้เสมอ ***"ถ้าผู้ใดจะอวด ก็จงอวดองค์พระเป็นเจ้าเถิด" 2โครินธ์ 10:17***

และแต่ละสิ่งที่เกิดกับลูกนั้นยืนยันถึงพระวาจาอีกบทหนึ่ง

“สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และสิ่งที่มนุษย์คิดไม่ถึง
คือสิ่งที่พระเจ้าจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์” 1โครินธ์ 2:9

หลายๆ ปีก่อน ลูกเคยถามตัวเองอยู่เสมอๆ ว่า ทำไมถึงเกิดเรื่องราวดังที่เกิดกับชีวิตของลูก ณ บัดนี้ลูกทราบคำตอบแล้วพระเจ้าข้า ลูกคิดถึงเรื่องราวของชายผู้หนึ่งที่เกิดมาตาบอด แล้วต่อมาพระเยซูเจ้าทรงทำอัศจรรย์ให้ชายผู้นี้กลับเห็นได้

“แต่เขาเกิดมาตาบอด เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา” ยอห์น 9:3

ลูกได้พิสูจน์อีกแล้วว่า มีพระวาจาสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของเราจริงๆ และในวันอาทิตย์ที่ 28 มิถุนายน 2009 เวลา 19:30 น. ที่คลื่น FM 87.50 หรือ AM 1071 ลูกจะมีโอกาสยืนยันถึงความศักดิ์สิทธิ์ของพระวาจาทุกบทที่ลูกกล่าวถึงในบทสวดบทนี้ พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์นนี่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 217

แด่...พระสงฆ์...ทุกๆ องค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เนื่องด้วยปีนี้เป็นปีแห่งพระสงฆ์ บทสวดบทนี้ลูกขอเขียนเป็นกลอน เพื่อถวายแด่พระสงฆ์...ทุกๆ องค์ ด้วยความรักและกตัญญูจากใจ พระเจ้าข้า

พวกเราคริสตชน
เสาร์อาทิตย์ไม่พลาดวัน
รับศีลและแก้บาป
ทั้งรักและเมตตา
ทั้งหลายและทุกสิ่ง
เสริมสุขและบรรเทา
แต่เสร็จเรากลับบ้าน
มีกี่คนซึ้งในใจ
พระสงฆ์คือผู้ให้
ไม่คิดทวงบุญคุณ
ตำแหน่งสงฆ์นั้นศักดิ์สิทธิ์
ทั้งชีพทีเดียวเชียว
ตำแหน่งสงฆ์นั้นศักดิ์สิทธิ์
ผู้แทนพระภูบาล
แต่พระสงฆ์คือมนุษย์
แม้ใจเปี่ยมเมตตา
ต้องอดทนและอดกลั้น
เป็นสงฆ์ใช่อยู่เย็น
บิดาเรานั้นรัก
ปรนนิบัติไม่ห่างไกล
ต่างเวียนวนเข้าโบสถ์กัน
รวมตัวฉันฟังมิสซา
พรขนาบปกเกศา
ใครนำพาให้พรเรา
ทั้งขวัญมิ่งและหลักเสา
ให้พวกเราพระสงฆ์ไง
อันตรธานหายไปไหน
ว่าต้องไปตอบแทนคุณ
ทุกสิ่งใดช่วยเกื้อหนุน
ไม่ต้องลุ้นให้อย่างเดียว
ทุกขณะจิตใช่ประเดี๋ยว
ทุกแรงเรี่ยวอภิบาล
ต้องอุทิศผสมผสาน
ให้สืบสานบนโลกา
จะผ่องผุดสุดปรารถนา
แต่กายาหิวโกรธเป็น
ทุกทุกวันท่านยินเห็น
ความลำเค็ญใครเข้าใจ
เมื่อประจักษ์ไม่หลงไหล
อยู่ใกล้ท่านให้ใช้งาน

แต่พ่อนายชุมพา ให้ปัญญาบรรทัดฐาน
เป็นพ่อจิตวิญญาณ พาพบพานพระทรงบุญ
ตอบแทนอย่างไรเล่า ครอบครัวเราแม้อยากหนุน
ตอบแทนซึ่งพระคุณ ได้แต่ดุลย์ สวดทดแทน
ดังนั้นพี่น้องเอ๋ย อย่ามัวเฉยควรมีแผน
สวดทุกวันเพื่อตอบแทน ให้ถึงแก่นแด่สงฆ์เรา
ขอน้อมนบทศนัข ขอประจักษ์องุ่นเถา
ขอพินอบและพิเทา ขอพระเจ้าประทานพร...แด่พระสงฆ์ทุกองค์เทอญ

"เราขอบอกท่านว่า ท่านคือศิลาและบนศิลานี้ เราจะตั้งพระศาสนจักรของเรา ประตูนรกจะไม่มีวันชนะพระศาสนจักรได้ เราจะมอบกุญแจอาณาจักรสวรรค์ให้ ทุกสิ่งที่ท่านจะผูกบนแผ่นดินนี้ จะผูกไว้ในสวรรค์ด้วย ทุกสิ่งที่ท่านจะแก้ในแผ่นดินนี้ ก็จะแก้ในสวรรค์ด้วย" มัทธิว 16:18-19

อาแมน

ลูกของพระ: องค์ดนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 218

My Blog ... อีกสักครั้ง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อวันจันทร์ที่ 27 กรกฎาคม 2009 ที่ผ่านมา ลูกได้มีโอกาสเข้าร่วมประชุมกับหน่วยงานหนึ่งของพระศาสนจักรที่ทำหน้าที่แพร่ธรรมโดยตรง หรือที่เรียกว่า ธรรมทูต คุณพ่อผู้รับผิดชอบได้เชิญคุณพ่อ ซิสเตอร์ บรรดานักบวชชายหญิง ตลอดจนฆราวาสที่ทำหน้าที่แพร่ธรรม ทั้งโดยตรงและทางอ้อมมาร่วมแบ่งปันเพื่อคุณพ่อจะได้สรุปเป็นแนวทางในการทำงานด้านแพร่ธรรมต่อไป

ฆราวาสหลายๆ ท่านได้แบ่งปันถึงสิ่งที่ตนทำอย่างน่าสนใจยิ่ง ทุกท่านที่ไปวันนั้นต่างเป็นผู้ที่ร้อนรนในการแพร่ธรรม โดยมีวิธีแพร่ธรรมที่ต่างกันตามความถนัดของตัวเอง และ/หรือตามที่ได้รับมอบหมายมา

สำหรับลูกเองนั้น สาเหตุหลักและเป็นสาเหตุเดียวที่ทำให้ลูกอุทิศตนทั้งชีวิตในการประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระองค์ คือความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะตอบแทนพระคุณของพระองค์

13 ปีที่ผ่านมา ตั้งแต่ลูกได้รับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งอย่างสมบูรณ์ ลูกคิดทุกวิถีทางที่จะประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระองค์โดยใช้ชีวิตของลูกเป็นเครื่องมือและพยาน โดยลูกไม่ทราบทราบว่าวิธีแพร่ธรรมที่ถูกต้องหรือถูกหลักคืออย่างไร ลูกทำทุกอย่างโดยใช้สัญชาตญาณของลูกที่กตัญญูต่อ “พ่อ” ที่ต้องการตอบแทนพระคุณของ “พ่อ” เท่านั้น

ใหม่ๆ ลูกก็ยังกลัวๆ กล้าๆ ในสิ่งที่ลูกทำ เพราะลูกไม่ทราบว่าสิ่งที่ลูกทำจากใจในการถวายเกียรติแด่พระองค์นั้นเป็นสิ่งถูกต้องหรือไม่ หรือเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของการเป็นคาทอลิกที่ดีหรือไม่ ในที่สุดลูกสรุปกับตัวเองว่าการให้พระองค์ทรงนำชีวิตของลูกโดยตรงในการรับใช้พระองค์จะดีที่สุด ก่อนที่ลูกจะทำอะไรถวายแด่พระองค์ ลูกจะสวดทูลถามต่อพระองค์ว่าลูกจะเป็นพยานในพระองค์ โดยการทำเช่นนี้ เช่นนั้น เป็นการพอพระทัยและถูกตามน้ำพระทัยของพระองค์หรือไม่ แล้วลูกจะรับทราบโดยความรู้สึกที่เกิดขึ้นในส่วนลึกของหัวใจ ทีละเล็กทีละน้อย ลูกค่อยๆ พายเรือ ... พายเรือออกไปที่ลึก ตามการทรงนำของพระองค์ โดยไม่หวาดหวั่นต่อพายุฝนที่อาจเกิดขึ้นหรือต่อเสียงโหวกเหวกของคนรอบข้าง ลูกทราบดีว่าพระองค์ทรงประทับอยู่กับลูกบนเรือ พอแล้ว ... ลูกยังต้องไปเกรงกลัวอะไรอีกเล่า?

ทุกๆ วัน ไม่ว่าลูกจะทำอะไร หรือไปที่ใด ลูกจะคิดหาทางทำให้กิจกรรมในชีวิตทุกๆ วันของลูกกลายเป็นเครื่องมือในการประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นการนำพระวาจาเกี่ยวกับความรัก (1 โครินธ์ 13:5-7) ไปกล่าวอวยพรคู่บ่าวสาวในการถูกเชิญไปเป็นประธานในงานแต่งงาน หรือการใช้หัวข้อ “การใช้หลักธรรมาภิบาลจากพระคริสตธรรมในการพัฒนาการเมืองการปกครองระบอบประชาธิปไตยของไทย” ในการเป็นหัวข้อเอกสารวิชาการในการเรียนของลูกในสถาบันที่เกี่ยวกับการเมืองแห่งหนึ่ง หรือแม้กระทั่งในตอนนี้ที่ลูกใช้งานอดิเรกในการวาดภาพของลูกในการวาดรูปพระต่างๆ เหล่านี้เป็นต้น

แต่ทั้งนี้ ทั้งนั้น การพูดและการเขียนก็ยังคงเป็นหลักในการประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ของลูก และการมีคนติดต่อมาเกี่ยวกับบทเขียนของลูกทุกครั้ง สำหรับลูกแล้วคือการสื่อของพระองค์กับลูกว่าพระองค์ทรงทราบถึงการรับใช้พระองค์ โดยการเขียนของลูก ลูกจะดีใจมาก ดีใจทุกๆ ครั้ง

เมื่อเดือนก่อน อยู่ๆ ก็มีคนอีเมล์ไปยังฝ่ายขายของบริษัทลูก จากเว็ปไซต์ของบริษัท ถามหาลูก เขาเป็นผู้ดูแลลูกเมื่อ 13 ปีก่อนเมื่อตอนลูกไปแบ่งปันที่ประเทศของเขา หลังจากนั้น เราก็ไม่ได้ติดต่อกันเลย ลูกดีใจและตื่นเต้นมาก ถามเขาว่าเขาติดต่อลูกได้อย่างไรและเพราะอะไร เขาตอบกลับมาว่าเขาได้อ่านพบ “Blog” ของลูก!!!

เมื่อตอนที่ลูกเริ่มเขียน “บทสวดของฉัน” นั้น ลูกตั้งใจว่าวันหนึ่งจะเขียนเป็นภาษาอังกฤษ และนำไปพิมพ์เป็นเล่มเพื่อจำหน่ายในประเทศทางตะวันตก เงินที่ได้จะบริจาคให้แก่มูลนิธิของโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง เพื่อช่วยเหลือผู้ป่วยที่ยากจน เป็นความคิดที่ต้องยอมรับว่าเป็นแค่ความฝันที่มิอาจเป็นความจริงได้ ☺ แต่ ... ในที่สุด 12 ปีผ่านไป ความฝันที่เซ่อบริสุทธิ์นี้ก็เป็นจริงขึ้นมา Publisher แห่งหนึ่งในประเทศมหาอำนาจตะวันตกรับที่จะนำบทเขียนของลูกไปพิมพ์เป็นหนังสือเพื่อจำหน่ายและช่วงที่รอแต่การเซ็นสัญญากันเป็นกิจลักษณะนั้น จู่ๆ ลูกก็มีความคิดที่ไม่ได้คิดว่าให้เขียนใส่ใน “Blog” แทน และพูดไปแล้วใครจะเชื่อเล่า? ภายในเวลาอาทิตย์เศษๆ ลูกก็มี “Blog” สำหรับเขียน “My Little Prayers” ลูกมารำพึงกับตัวเองว่า พระองค์คงไม่ต้องการให้ลูกได้เงินจากการเขียนของลูก แม้ว่าลูกตั้งใจจะนำเงินนั้นไปทำการกุศลก็ตาม และการเขียนใส่ “Blog” นั้นจะทำให้มีคนอ่านได้มากขึ้น

ลูกจึงทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ด้วยความยินดี แต่ ... ใครจะรู้จัก Blog ของลูกล่ะ และจะมีใครอ่านไหม?

เพื่อนของลูกสาวของลูกที่เป็นคนสร้าง Blog นี้ให้ แนะนำว่า ต้องไป Browse ตาม Blog ของคนอื่นๆ เพื่อให้คนอ่านเหล่านั้นมารู้จัก Blog ของลูก ลูกตอบไปทันทีว่า โอย! เป็นไปไม่ได้เลย วัยอย่างหม่ำมี้รับส่งอีเมล์เป็นก็ถือว่าเก่งมากแล้ว จะไป Browse หรือทำอะไรทำนองนั้น ทำไม่เป็น และไม่ทำแน่นอน

อีกอย่างหนึ่ง ลูกวางใจในพระองค์ ลูกมั่นใจว่าถ้าเป็นน้ำพระทัยของพระองค์แล้ว ก็จะมีคนมาอ่าน Blog ของลูกเอง ลูกจำได้ว่าเมื่อตอนที่ลูกเริ่มเขียน “บทสวดของฉัน” เป็นภาษาไทย ลูกสาวคนเล็ก ผู้ซึ่งเป็นผู้พิมพ์ให้ลูกถามลูกว่า “หม่ำมี้ขา จะมีใครอ่านบทสวดของหม่ำมี้ไหมคะ?” ลูกตอบทันทีว่า “มีแน่นอนค่ะ อย่างน้อยก็ 2 คน ลูกกับหม่ำมี้ไงล่ะ ☺”

ทุกๆ เดือนลูกจึงเขียน “My Little Prayers” เป็นภาษาอังกฤษ เดือนละ 2 บท ใส่เข้าไปใน Blog ต้นเดือนและกลางเดือน อย่างซื่อสัตย์ต่อพระองค์ และอย่างมีวินัยต่อตนเอง โดยไม่สนใจว่าจะมีคนอ่านหรือไม่

ดังนั้น เมื่อชาวต่างประเทศผู้นี้ติดต่อลูกมาโดยบอกว่าได้อ่าน Blog ของลูก ลูกจึงดีใจอย่างสุดๆ ดีใจจนเกือบจะกระโดดอย่างเด็กๆ สำหรับลูกแล้ว นี่คือการสื่อของพระองค์ให้ลูกทราบว่า จงเขียนต่อไปเถอะ พระองค์ทรงรับทราบจากเบื้องบนมาโดยตลอด ☺

ลูกถามลูกเขยของลูกว่าการที่มีคนต่างชาติคนหนึ่งที่ได้เคยฟังลูกไปพูดแบ่งปันในประเทศเขา เมื่อ 13 ปีก่อน เกี่ยวกับชีวิตของลูก แล้วบังเอิญมาอ่านเจอ Blog ของลูกที่ไม่มีการโฆษณาใดๆ เลยนั้น ถ้าคำนวณตามสถิติแล้ว โอกาสจะหนึ่งในเท่าไร ลูกเขยของลูกซึ่งชอบคำนวณอะไรต่อมิอะไรเป็นสถิติเสมอ ตอบลูกว่าเป็นตัวเลขที่คำนวณตามสถิติไม่ได้เลย เพราะเหตุการณ์นี้เกือบจะเป็นไปไม่ได้เลยตามสถิติ

แต่สำหรับลูกแล้ว ทุกสิ่งเป็นไปได้เสมอสำหรับพระองค์

“ทุกสิ่งเป็นไปได้ทั้งนั้น สำหรับผู้ที่มีความเชื่อ” มาระโก 9:23

ลูกจึงจะขอเขียน “My Little Prayers” ถวายเกียรติแด่พระองค์ใส่ Blog นี้อย่างต่อเนื่อง ส่วนจะมีใครอ่านนั้น ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ (**www.maryslittleprayers.blogspot.com**)

ขอพระองค์โปรดประทานพระพรแก่ลูกในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไปเทอญ

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 219

วันเปลี่ยนนายชุมพา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเริ่มเขียน “บทสวดของฉัน” ถวายแด่พระองค์เป็นเวลา 13 ปีเศษมาแล้ว ลูกจะเขียนทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับลูกหรือรอบๆ ตัวลูกถวายให้พระองค์ทรงทราบ โดยเฉพาะความรู้สึกบางอย่างที่ลูกไม่อาจไปบอกหรือเล่าให้คนอื่นฟังได้ ลูกจะกราบทูลพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็น “ผู้ฟัง” ที่ดีที่สุดของลูก ☺

วันอาทิตย์ที่ 16 สิงหาคม 2008 เป็นวันที่สำคัญยิ่งวันหนึ่งของพระศาสนจักรในประเทศไทยของเรา และได้ผ่านไปแล้ว แต่ความรู้สึกหลายๆ อย่างที่เกิดขึ้นในใจของลูกยังคงอยู่จนถึงวันนี้ ลูกจึงขอเขียน “บทสวดของฉัน” บทนี้ถวายแด่พระองค์ถึงความรู้สึกในใจของลูก ในฐานะที่เป็นลูกแกะน้อยตัวเล็กๆ ตัวหนึ่งเท่านั้น

ตั้งแต่ลูกกลับใจ ลูกได้พบชีวิตใหม่ และการดำเนินชีวิตใหม่ที่ยึดพระองค์เป็นศูนย์กลาง และลูกก็ค่อยๆ เรียนรู้หลายๆ อย่างตั้งแต่การเป็นลูกของพระองค์ที่ดี จนได้เรียนรู้อีกว่าบรรดาพระสงฆ์ ซิสเตอร์ และนักบวชชาย หญิง คือผู้แทนของพระองค์บนโลกนี้ ตำแหน่งของท่านนั้นศักดิ์สิทธิ์ เรารักและเคารพพระองค์อย่างไร เราก็ควรจะรักและเคารพผู้แทนของพระองค์บนโลกนี้ในลักษณะเดียวกัน ความคิดเช่นนี้ทำให้ลูกรักและเคารพผู้แทนของพระองค์ทุกคนบนโลกนี้ และเวลาลูกมีโอกาสรับใช้ท่านเหล่านี้ไม่ว่าในทางใด ลูกก็มีความสุข เพราะลูกรู้สึกว่า ลูกได้รับใช้พระองค์โดยตรงผ่านผู้แทนของพระองค์เหล่านี้บนโลก

แล้ว ... เวลาก็ผ่านไป ลูกไม่เคยคิดว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงอะไรในพระศาสนจักรของเรา อาจจะเป็นเพราะวัยอันน้อยนิดในการเป็นลูกของพระองค์ ลูกจึงไม่ได้อาจเอื้อมไปเรียนรู้หรืออยากทราบในสิ่งที่สูงเหนือศีรษะแล้ววันหนึ่ง จู่ๆ ... ก็มีคำสั่งประกาศการเปลี่ยนแปลงนายชุมพาบาลใหญ่สุด อ้าว! จริงหรือ? ทำไม? เมื่อไร? เพราะอะไร?

ในตอนแรก ลูกงงไปหมด แต่ลูกเป็นคนไม่ยอมเก็บความสงสัยโดยไม่เสาะแสวงหาคำตอบและความจริง ในที่สุด ทีละเล็กทีละน้อย ลูกก็เข้าใจทั้งในเหตุผลและหลักการ

และแล้ว ... วันที่สำคัญที่สุดวันหนึ่งของพระศาสนจักรก็มาถึงและผ่านพ้นไป ลูกขอบพระคุณพระองค์ที่ลูกได้มีโอกาสเข้าร่วมในพิธีอันศักดิ์สิทธิ์ในวันนั้น และความรู้สึกทั้งหลายทั้งปวงในใจของลูกยังคงติดตรึงในใจลูกจนถึงทุกวันนี้

เป็นความรู้สึกที่แบ่งเป็น 2 ส่วน ความรู้สึกที่เป็นทางการ พิธีวันนั้นสง่างามมากและเต็มไปด้วยความศักดิ์สิทธิ์จนลูกรู้สึกสัมผัสได้ถึงการประทับอยู่ของพระจิตเจ้าในทุกอณูของอากาศ การกล่าวสุนทรพจน์ลาของนายชุมพาองค์เก่าที่ “... ขอมอบทุกสิ่งทุกอย่าง...” ตลอดจนการกล่าวตอบรับของนายชุมพาองค์ใหม่ที่ตอนหนึ่งมีใจความว่า “...เราแต่ละคนไม่ได้เลือกกันและกัน เหมือนอย่างคู่แต่งงาน คู่แต่งงานนั้น เขาสมัครใจเลือกกันและกัน แต่พวกเรา “คณะสงฆ์” แต่ละคนต่างตัดสินใจแล้วว่าเราเลือกพระคริสตเจ้า ...” ยังคงตราตรึงในความทรงจำของลูก เป็นความสง่างามของผู้ที่กำลังจะก้าวลงจาก

ตำแหน่งและเป็นความสง่างามของผู้ที่กำลังจะก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งแทน การเข้าแถวของบรรดาพระสงฆ์ที่เดินเข้าไปคำนับผู้นำองค์ใหม่ ฯลฯ เหล่านี้ ทำให้ลูกผู้ซึ่งเป็นผู้น้อยสามารถเข้าใจว่าความยิ่งใหญ่และพลังอานุภาพของพระองค์ ตั้งแต่การที่ซีโมน เปโตรได้เป็นผู้แทนของพระองค์บนโลกนี้เป็นคนแรก สืบต่อเนื่องเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน เป็นเวลา 2 พันกว่าปีแล้วนั้น เป็นสิ่งที่จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง และการเปลี่ยนแปลงผู้รับใช้ของพระองค์บนโลกนี้ที่แท้คือการจรรโลงการสืบเนื่องของพลังอานุภาพอันยิ่งใหญ่นี้ของพระองค์นั่นเอง

"ฟ้าและดินจะสิ้นสูญไปได้ แต่ธรรมบัญญัติที่เขียนไว้จะไม่ขาดหายไปแม้เพียงจุดเดียว" ลูกา 16:17

นี่คือความรู้สึกส่วนที่เป็นทางการของลูก แต่ส่วนที่เป็นความรู้สึกส่วนตัวก็ยังคงเป็นความรู้สึกในฐานะที่ลูกเป็นปุถุชนคนหนึ่ง จึงเป็นธรรมดาที่ลูกจะรู้สึกรัก เป็นห่วง และอาลัยอาวรณ์ ด้วยความเคารพรักที่ลูกมีต่อนายชุมพาองค์เก่า ทำให้ลูกเป็นห่วงท่านว่า ท่านคงต้องใช้เวลาในการปรับตัวในบทบาทใหม่ที่เป็นนายชุมพากิตติคุณ และด้วยความที่เคยเห็นแต่ท่านมาตลอดในฐานะผู้นำนายชุมพา ลูกก็มีความอาลัยอาวรณ์ที่คงจะเห็นท่านน้อยลงจากนี้ไป

ในเวลาเดียวกัน ด้วยความเคารพรักที่ลูกมีต่อนายชุมพาองค์ใหม่ แม้ลูกจะทราบว่าท่านมีความพร้อมและความสามารถในทุกๆ ด้าน ในการรับตำแหน่งประมุขนี้ แต่ลูกก็ยังสวดทูลขอให้พระองค์ประทานพระปรีชาญาณให้แก่ท่านอย่างอุดมสมบูรณ์มากยิ่งๆ ขึ้น

แล้วในฐานะลูกแกะที่ดี ลูกจะทำอะไรได้ไหม? คิดมาเป็นเดือนๆ แล้ว ทำได้อย่างเดียวคือ สวดภาวนาเป็นพิเศษให้ท่านทั้งสอง ☺ ดั่งที่มีตอนหนึ่งในบทภาวนาสำหรับพระสงฆ์ที่สัตบุรุษจะสวดกันทุกอาทิตย์ว่า "...พระสงฆ์ยังอยู่ในโลก แต่มิใช่เป็นของโลก..." ใช่แล้ว การแสดงออกซึ่งความรัก ความห่วงใยที่ดีที่สุด คือการสวดภาวนาให้ท่านผู้นั้น

พูดถึงการสวดภาวนาในวันนั้น ประธานสภาพระสังฆราชได้กล่าวว่า "เวลาสวดภาวนาให้พระสงฆ์ อย่าลืมสวดให้พระสังฆราชด้วยนะ" ลูกสะดุ้งโหยง นี่คือสิ่งที่ลูก (ไม่) ได้ทำจริงๆ ด้วย คือลูกจะสวดให้สมเด็จพระสันตะปาปา บรรดาพระสงฆ์ ซิสเตอร์ และนักบวชชายหญิงคาทอลิกในประเทศไทยทุกคนในการสวดสายประคำ ทุกๆ วันของลูก แต่ไม่เคยรวมถึงบรรดาพระสังฆราชด้วย! ถามว่าเพราะอะไร ลูกเองก็ตอบไม่ได้ว่าทำไมพระสังฆราชถึงตกสำรวจในการสวดภาวนาของลูก อาจจะคิดว่าคำว่า "พระสงฆ์" ครอบคลุมถึงพระสังฆราชด้วย แต่จากวันนั้นเป็นต้นมา ลูกของพระองค์คนนี้ไม่ลืมสวดให้พระสังฆราชด้วยแล้ว พระเจ้าข้า ☺

ลูกขอจบบทสวดนี้โดยการกราบทูลขอพระองค์ ได้โปรดประทานพระพรอันอุดมสมบูรณ์แด่พระอัครสังฆราชทั้งองค์เก่า องค์ใหม่ พระสังฆราชทุกองค์ บรรดาคุณพ่อ บราเดอร์ ซิสเตอร์ นักบวชชายหญิงคาทอลิกทุกคนในประเทศไทยเทอญ

"คำอ้อนวอนของผู้ชอบธรรมมีพลังทำให้เกิดผลมากมาย" ยากอบ 5:16

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 220

ผลของการสวดภาวนา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วิถีทางการแสวงหาพระองค์ของลูกนั้น เริ่มจากทางคริสตจักร สองสิ่งแรกที่ลูกได้เรียนตั้งแต่ตอนแรกๆ เลยคือ การสวดอธิษฐานและการอ่านพระคัมภีร์ ซึ่งได้ถูกปลูกฝังลงไปในจิตวิญญาณของลูกจนถึงทุกวันนี้

แต่หลังจากที่ลูกได้มาเป็นลูกของพระองค์โดยสมบูรณ์ทางคาทอลิกแล้ว มีการปฏิบัติตนบางอย่างและคำเรียกบางอย่างที่ไม่เหมือนกัน ทางพี่น้องคริสตจักร เขาจะ “สวดอธิษฐาน” ด้วยคำพูดของตนเอง ต่างคนต่างอธิษฐาน แต่ในทางคาทอลิก เรามีบทสวดที่เป็นบรรทัดฐาน คาทอลิกทุกคนสวดสายประคำ คำสวด บทสวดก็เหมือนกันหมด และเรียกการสวดนี้ว่าเป็นการสวดภาวนา ตอนที่ลูกมาเป็นคาทอลิกใหม่ๆ และเริ่มสวดสายประคำ ลูกรู้สึกว่าลูกยังปฏิบัติตนขาดอะไรไปสักอย่าง อ้อ! การสวดอธิษฐานแบบเป็นคำพูดจากใจที่ทูลต่อพระองค์นั่นเอง ทำอย่างไรดี คิดไปคิดมา สวดทั้งสองอย่างเลยแหละ สวดเกินดีกว่าสวดขาด ลูกบอกกับตัวเอง ☺ ลูกจึงสวดทั้งสายประคำ สวดทั้งทูลอธิษฐานทุกสิ่งทุกอย่างให้พระองค์ทรงทราบทุกวันๆ จนกระทั่งถึงทุกวันนี้

มีคำกล่าวที่ว่า “การภาวนาก่อให้เกิดสมาธิ และสมาธิก่อให้เกิดปัญญา” ไม่มีอะไรที่ถูกต้องไปกว่า 2 ประโยคนี้ แต่จากประสบการณ์อันน้อยนิดของลูก การสวดภาวนาอธิษฐานทุกวัน นอกจากจะก่อให้เกิดสมาธิแล้ว ยังเป็นการ “bond” หรือ “หลอม” เราให้เป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ เวลาเราสวดภาวนา ถ้าสวดด้วยหัวใจ เราจะรู้สึกเหมือนเปิดคลื่นจิตวิญญาณให้เป็นความถี่เดียวกับพระองค์ พระองค์จะทรงได้ยินเสียงสวดภาวนาของเรา และเราก็จะรู้สึกว่าพระองค์ทรงประทับอยู่ในหัวใจในจิตวิญญาณของเรา แล้วเราจะรู้สึกได้ถึงพลังอันมหาศาลที่พระองค์ทรงประทานให้แก่เรา มันเป็นความรู้สึกที่โอ้โฮ! โอ้โฮ! อีกแล้ว เพราะลูกไม่ทราบจะอธิบายเป็นคำพูดได้อย่างไรถึงความรู้สึกที่ได้เป็น “หนึ่งเดียวกับพระองค์” จากการสวดภาวนา

จนกระทั่งถึง 2-3 วันก่อน ลูกได้รับเมล์จากเพื่อนรุ่นพี่ที่มักจะมีอะไรดีๆ และซึ้งๆ เกี่ยวกับพระองค์ส่งมาให้อ่านเสมอๆ เมล์หนึ่ง ลูกอ่านเสร็จก็ดีใจ ใช่แล้ว! ใช่แล้ว! นี่คือผลของการสวดภาวนาที่ลูกค้นพบ แต่อธิบายเป็นภาษาเขียนไม่เป็นนั่นเอง

ลูกจึงขออนุญาตคำข้อความข้างล่างนี้ มาเป็นบทสวดถวายแด่พระองค์ทั้งเป็นภาษาอังกฤษและภาษาไทย ดังต่อไปนี้

Perfect Peace

Perfect peace is ...

When little things don’t disrupt your focus on God.

When problems, dilemmas, setbacks and interferences don't even jolt your connection of faith and trust in God.

When you find yourself in the midst of great confusion, persecution, perilous time, hectic schedule, or circumstances, and yet you are stable and calm in your assurance of God's protection, God's perfect control and God's hand in your life and situation.

When nothing can come between your faith and God.

When your mind is locked on God's channel and cannot be moved.

สันติสุขสมบูรณ์

สันติสุขสมบูรณ์คือ ...

เมื่อเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ไม่ทำให้ท่านวอกแวกจากการใส่ใจในพระเจ้า

เมื่อปัญหา ความยุ่งยาก อุปสรรค และการแทรกแซงไม่สามารถแม้กระทั่งจะดึงความเชื่อความศรัทธาของท่านในพระองค์จากใจของท่านได้

เมื่อท่านต้องเผชิญกับความวุ่นวาย การถูกกดขี่ ภยันตราย ภาวะกดดัน หรือเหตุการณ์ที่ร้ายแรง แต่ท่านกลับมั่นคงและสุขุมเยือกเย็นในความวางใจในการคุ้มครองของพระองค์ การควบคุมที่สมบูรณ์ของพระองค์และการเอาใจใส่ดูแลชีวิตของท่านโดยพระองค์

เมื่อไม่มีอะไรที่จะมาแทรกได้ระหว่างความเชื่อของท่านและพระองค์

เมื่อจิตวิญญาณของท่านเปิดคลื่นสถานีเดียวกับพระองค์ และไม่สามารถปรับเปลี่ยนเป็นสถานีอื่นได้ ☺

ใช่แล้ว! สันติสุขสมบูรณ์นี้คือ ผลของการสวดภาวนาอธิษฐานทุกๆ วัน เป็นการค้นพบของลูกของพระองค์คนนี้ ที่มีความตื่นเต้นต่อการค้นพบสิ่งอัศจรรย์ต่างๆ อย่างต่อเนื่อง หลังจากที่ได้ค้นพบพระองค์แล้ว โอ้โฮ! แล้วผู้ที่เป็นลูกของพระองค์มาตั้ง 20 30 40 50 ... ปี มิค้นพบอะไรต่อมิอะไรที่น่าตื่นเต้นเต็มไปหมดในชีวิตแล้วหรือนี่?

"ใจแน่วแน่นั้น พระองค์ทรงรักษาไว้ในศานติภาพอันสมบูรณ์ เพราะเขาวางใจในพระองค์" อิสยาห์ 26:3

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 221

นาฬิกาเรือนละ 89.90 ล้านบาท

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ปกติลูกจะไม่ค่อยอ่านบรรดาจดหมายชวนซื้อหรือพวกแคตตาล็อกที่ส่งมาโฆษณาขายสินค้าหรือบ้าน ทุกครั้งที่มีเอกสารพวกนี้มาที่บ้าน ลูกจะทิ้งลงถังผงเลย บังเอิญวันก่อน ขณะที่ลูกกำลังจะขึ้นรถไปทำงาน บุรุษไปรษณีย์กำลังมาส่งจดหมาย ลูกจึงรับจดหมายทั้งปึกขึ้นรถไป หนึ่งในปึกจดหมายนั้นมีหนังสือแคตตาล็อกเล่มหนึ่งโฆษณาให้คนไปซื้อนาฬิกาข้อมือเพราะเป็นโปรโมชั่นของห้างสรรพสินค้าชื่อดังแห่งหนึ่ง เนื่องจากนั่งในรถมีเวลาเยอะกว่าจะไปถึงที่ทำงาน ลูกจึงพลิกเปิดดูแคตตาล็อกเล่มนั้น เพราะหน้าปกเขาทำสวยดี เปิดดูไปเรื่อยๆ ลูกก็เริ่มรู้สึกว่าสังคมไทยเรานี่มีคนรวยมากจัง เพราะนาฬิกาแต่ละเรือนมีมูลค่าตั้งแต่ 2 ล้านกว่าบาท... จนถึง 10 ล้านกว่าบาท! และแล้วลูกก็ต้องหยุดชะงักในหน้าที่มีนาฬิกาที่เป็นชิ้นเอกของงาน

นาฬิกาข้อมือเรือนนั้นมีมูลค่า 89.90 ล้านบาท!

ลูกแทบไม่เชื่อสายตาของตนเอง ลูกนับจำนวนของเลขศูนย์ใหม่ ไม่ผิดแน่นอน ลูกก็เลยลองนับจำนวนของเพชรที่ประดับอยู่บนนาฬิกาเรือนนั้น เพื่อประเมินว่ามูลค่าของมันคุ้มกับราคาที่ตั้งไว้หรือไม่ ดูอย่างไร นับอย่างไร ก็ไม่น่าคุ้ม

คราวนี้ ลูกไม่ทิ้งแคตตาล็อกเล่มนั้น เก็บไปให้ลูกๆ ดูเล่นเป็นขวัญตา

ต่อมาไม่กี่วัน ก็มีข่าวลงหน้าสังคมของหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งว่านักธุรกิจสตรีชื่อดังคนหนึ่งที่ออกงานสังคมเป็นประจำสนใจจะซื้อนาฬิกาเรือนนั้น ไม่มีใครทราบว่า สตรีนักธุรกิจผู้นั้นออกข่าวดังกล่าวเพื่อสร้างภาพพจน์หรือสนใจจะซื้อจริงๆ แต่ลูกอดเป็นห่วงแทนเธอไม่ได้ว่า หากเธอซื้อนาฬิกาเรือนนั้นและใส่ไปออกงาน เธอคงต้องมีบอดี้การ์ดประจำตัว มิฉะนั้นอาจจะมีคนเอามีดมาฟันแขนเธอเพื่อชิงนาฬิกาเรือนนั้นไปก็ได้นา

อันที่จริง การที่ใครสักคนจะมีเงินไปซื้อนาฬิกาเรือนหนึ่งในราคาขนาดไหนก็ไม่ใช่เรื่องของลูกจะไปวิจารณ์เพราะเขามีปัญญาซื้อของเขา แล้วลูกจะไปเดือดร้อนกับเขาทำไม ดีไม่ดีลูกจะถูกหาว่าเป็นองุ่นเปรี้ยว ซึ่งเป็นศัพท์ที่ฝรั่งว่าคนที่ไม่มีปัญญาจะทำหรือซื้ออะไร ก็จะอิจฉาคนที่มี (sour grape) ลูกขอทูลต่อพระองค์ว่า ลูกไม่ได้อิจฉา ลูกไม่ได้วิจารณ์และลูกก็ไม่ได้เป็นองุ่นเปรี้ยว ลูกเพียงแต่กำลังรำพึงกับพระองค์ ☺

ลูกคิดของลูกตามประสาคนที่ไม่มีปัญญาซื้อนาฬิกาในราคาระดับนี้ว่า เงินจำนวนเกือบ 90 ล้านบาทนี้ ทำอะไรได้บ้างหนอ หากไม่นำไปซื้อนาฬิกา คนยากจนที่บางวันไม่มีอะไรจะทานลงท้อง ผู้ป่วยอนาถาที่ไม่มีเงินรักษา หมู่บ้านที่ไม่มีแม้แต่น้ำประปาจะดื่ม และคนอีกมากมายที่ต้องการความช่วยเหลือในเรื่องจำเป็นของการดำรงชีวิตประจำวัน

ขณะที่ลูกกำลังเขียนบทสวดนี้อยู่ ก็เพิ่งเกิดภัยพิบัติธรรมชาติที่ประเทศเพื่อนบ้านเรา มีพายุไต้ฝุ่นเข้าประเทศฟิลิปปินส์ คนไร้ที่อยู่เกือบครึ่งล้านคน ตายและบาดเจ็บเป็นร้อยเป็นพัน

หมู่เกาะ Samoa เกิดสึนามิ คนทั้งหมู่บ้านถูกพายุพัดลงทะเลหายไปทั้งหมู่บ้าน ที่หมู่เกาะในประเทศอินโดนีเซียเองก็เกิดแผ่นดินไหว บ้านช่องถล่ม คนตายและถูกฝังทั้งเป็นจำนวนไม่น้อย

ความสวยบนข้อมือของสตรีคนหนึ่ง จะสามารถช่วยคนเหล่านี้ให้พ้นจากความทุกข์ทรมานได้เป็นร้อยเป็นพันหรือเป็นหมื่นคนเลยทีเดียว

แล้วลูกก็ถามตัวเองว่า ลูกเป็นใครล่ะ ถึงจะมีสิทธิ์ไปคิดแทนสตรีผู้ที่จะซื้อหรืออาจได้ซื้อนาฬิกาเรือนนี้ไปแล้ว นั่นน่ะซิ ลูกไม่มีสิทธิ์ด้วยประการทั้งปวง แล้วลูกก็ไม่กล้าไปพูดกับใครในเรื่องนี้ด้วย แต่กับพระองค์แล้ว ลูกสามารถกราบทูลให้พระองค์ให้ทรงทราบทุกเรื่อง ลูกจึงขอรำพึงเรื่องนาฬิกามูลค่ามหาศาลนี้ให้พระองค์ทรงทราบ โดยขอจบเรื่องทูลเพียงเท่านี้ พระเจ้าข้า

"จงกำชับสั่งคนที่ร่ำรวยทรัพย์สินในปัจจุบันนี้ อย่าให้หยิ่งยโสหรือตั้งความหวังไว้กับทรัพย์สินอันไม่จีรังยั่งยืน แต่ให้หวังในพระเจ้าผู้ประทานทุกสิ่งที่เราต้องการเพื่อความสุขอย่างสมบูรณ์ ให้ทำดีและมั่งคั่งด้วยกิจการที่ดี มีใจกว้างในการให้ และพร้อมที่จะแบ่งปัน ที่เป็นวิธีสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตนในอนาคต เพื่อจะได้รับชีวิตที่แท้จริง"
1 ทิโมธี 6:17-19

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

ยลโฉม...เพชรน้ำงามพราวตา อลังการเลอค่าเอกลักษณ์แห่งความประณีตขั้นเอกอุ
 # Limelight High Jewellery: Leaves Inspiration Secret Watch 89,900,000.-

ขอขอบคุณพี่น้องท่านหนึ่งที่มอบเงินจำนวนหนึ่งเพื่อสนับสนุนการส่ง "บทสวดของฉัน" ขอพระผู้เป็นเจ้าโปรดประทานพระพรแก่ผู้มีน้ำใจดี เทอญ

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 222

อาหารเช้าที่แมคโดนัลด์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกได้อ่านเรื่องราวของหญิงชาวอเมริกันผู้หนึ่ง เมื่ออ่านเสร็จลูกอุทานกับตัวเองว่าประสบการณ์ของเธอผู้นี้ช่างเหมือนกับที่ลูกเองได้ประสบมาครั้งหนึ่ง แม้จะต่างกรรมต่างวาระ และในบริบทที่ต่างกันก็ตาม

หญิงอเมริกันผู้นี้ตัดสินใจกลับไปเรียนต่อระดับมหาวิทยาลัยเมื่อลูกๆ ของเธอโตหมดแล้ว เธอเลือกสาขาสังคมศาสตร์และเหลือเพียงวิชาสุดท้าย เธอก็จะจบหลักสูตรได้ปริญญา อาจารย์ให้บรรดานักศึกษาทำเอกสารวิชาการในหัวข้อ “ยิ้ม” โดยพวกเขาจะต้องออกไปข้างนอกและ “ยิ้ม” ให้กับคนที่ไม่รู้จัก 3 คนและให้บันทึกการตอบสนองการ “ยิ้ม” นั้น

เนื่องจากเธอผู้นี้ปกติเป็นคนร่าเริง ยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่แล้ว เธอจึงคิดว่าวิชานี้ไม่มีปัญหาอย่างแน่นอน เป็นเรื่องกล้วยๆ สำหรับเธอเลยทีเดียว

เช้าวันต่อมา บังเอิญเป็นวันหยุด เธอและสามีพร้อมกับลูกชายวัย 12 ขวบ จึงได้ไปร้านแมคโดนัลด์ใกล้บ้าน โดยที่เธอยังไม่ได้คิดจะเริ่มทำเอกสารวิชาการของเธอ

ขณะที่เธอและสามีเข้าแถวรอเข้าไปสั่งอยู่นั้น อยู่ดีๆ ทุกคนที่เข้าแถวรอบตัวเธอก็ถอยหนีหมด รวมทั้งสามีเธอที่ยืนอยู่ข้างหลังเธอก็เดินกลับไปที่โต๊ะที่ลูกชายนั่งรออยู่ เธอรู้สึกใจหายวูบ เกิดอะไรขึ้นหรอ? ขณะที่เธอยังไม่ทันทราบสาเหตุของการเดินหลีกไปของทุกคน พลันเธอก็ได้ “กลิ่นตัว” ค่อนข้างแรงโชยมาปะทะจมูกเธอ เธอหันขวับไปข้างหลังและยืนอยู่ข้างหลังเกือบประชิดตัวเธอเลยคือ ชายเร่ร่อนจรจัด (homeless) 2 คน แต่งตัวสกปรกมอมแมม ทันทีที่เธอหันหลังมา ชายคนแรกก็ “ยิ้ม” ให้เธออย่างสุดหัวใจ ดวงตาทั้งสองของเขาเต็มเปี่ยมด้วยความวิงวอนและความหวังที่ว่าหญิงผู้ยืนอยู่ข้างหน้าคนนี้จะไม่รังเกียจเขา เขารีบทักทายขึ้นว่า “อรุณสวัสดิ์ครับ” ภายในมือของเขากำเหรียญไม่กี่เหรียญที่คงเป็นเงินทั้งหมดที่เขามีอยู่ ชายคนถัดไปดูเหมือนจะเป็นคนสติไม่เต็ม แต่มีดวงตาสีฟ้าใสแจ๋ว เขาผู้นี้ยืนเก้ๆ กังๆ อยู่ถัดไป

ขณะนั้น เด็กสาวหลังเคาน์เตอร์อีกคนก็กวักมือให้ชายทั้งสองเข้าไปสั่งอาหาร “แค่กาแฟครับ” นี่คือสิ่งเดียวที่ชายผู้นี้จะสั่งได้ด้วยเศษเหรียญที่เขามี ขณะนั้นอากาศข้างนอกหนาวจัด และบรรดาร้านแมคโดนัลด์มีกฎว่าห้ามลูกค้าที่ไม่สั่งอาหารนั่งในร้าน ชายทั้งสองนี้คงต้องการเข้ามาหลบความหนาวและมีอะไรร้อนๆ ดื่มปะทังความหิว

ด้วยน้ำตาที่เอ่อคลอ หญิงผู้นี้สั่ง “อาหารแบบชุด” เพิ่มอีก 2 ชุด และเมื่อได้แล้ว เธอเดินถือถาดด้วยตนเองไปวางบนโต๊ะที่ชายทั้งสองเลือกนั่งที่มุมห้อง ขณะนั้นสายตาของลูกค้าทุกคู่จ้องมองมายังหญิงผู้นี้ เมื่อเธอวางถาดอาหารเสร็จ เธอเอื้อมมือไปจับมือของชายคนหลังพร้อมทั้งบีบเบาๆ ชายคนแรกพูดแทนว่า “ขอบคุณครับ” พร้อมกับ “การยิ้ม” อย่างฉีกกว้างอีกครั้งหนึ่ง แต่คราวนี้เขายิ้มพร้อมกับน้ำตา ...

ลูกจะไม่เขียนถึงการทำรายงานของหญิงผู้นี้เกี่ยวกับ “การยิ้ม” เพราะจะต้องใช้เนื้อที่อีกเยอะ แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหญิงอเมริกันผู้นี้ทำให้ลูกคิดถึง ... วันหนึ่ง ... เมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา

วันนั้นลูกไปเดินซื้อของที่ตลาดนัดจตุจักร และขณะนั้นเป็นเวลาบ่ายแก่ๆ ลูกได้ของทุกอย่างที่ต้องการและอากาศก็ร้อนจัด ได้เวลากลับบ้านแล้ว ขณะที่ลูกกำลังเดินกลับไปที่รถ พลันลูกก็ต้องสะดุ้งหยุดกึกเหมือนรถเบรคกระทันหัน ที่ลูกเห็นต่อหน้านั้นคือหญิงขอทานคนหนึ่งตาบอด นั่งขอทานอยู่บนพื้น ดูอายุอานามก็คงไม่น่าแก่กว่า 60 ปี แต่เพราะความยากลำบากของชีวิต ทำให้เธอดูเหมือนเป็นหญิงชราคนหนึ่ง ที่ลูกหยุดกึกเช่นนั้นไม่ใช่เพราะเห็นหญิงผู้น่าสงสารคนนี้ต้องขอทานเพราะตาบอด แต่ที่น่าเศร้าใจกว่านั้นคือ เธอกำลังนั่งตากแดดอยู่กลางแจ้ง แดดเปรี้ยง ทั้งๆ ที่ถัดจากเธอไปไม่ถึง 2 ก้าว ก็มีร่มของแม่ค้ากางอยู่ อยู่ใต้ร่มนั้นก็มีร่มเงาที่จะบรรเทาความร้อนกลางแดดเปรี้ยงได้ ลูกไม่ทราบว่าหญิงขอทานตาบอดผู้นั้นได้นั่งอยู่กลางแดดเช่นนั้นเป็นเวลานานเท่าไรแล้ว อากาศร้อนเช่นนี้ เธอมิถูกแดดเผาเกรียมไปหรือ ลูกหยิบธนบัตรใบหนึ่งใส่เข้าไปในขันหน้าเธอ วินาทีนั้นลูกก้มตัวลงไปบอกกับเธอว่า “ป้า ป้าเขยิบไปทางขวาซิ แค่ 2-3 ช่วงตัว ป้าก็จะไม่ต้องตากแดด” ทันทีที่ได้ยินลูกพูดกับเธอเช่นนั้น ป้าขอทานตาบอดผู้นั้นแสดงอาการสะดุ้ง แต่เธอก็ยังไม่ขยับเขยื้อน คงนั่งนิ่งเหมือนต้องมนต์สะกด จนลูกต้องก้มลงไปพูดซ้ำกับเธอ คราวนี้เธอเงยหน้าขึ้นช้าๆ แม้ตาทั้งสองข้างของเธอจะบอดสนิท แต่เริ่มมีน้ำตาเอ่อล้นตาทั้งสองข้างของเธอ เธอยกมือขึ้นพนม ปากก็ขมุบขมิบ แต่ไม่มีเสียงใดๆ เล็ดลอดออกจากปาก ขณะนั้นลูกกำลังคิดอยู่ว่าหากหญิงขอทานผู้นี้ยังไม่เขยิบตัวไปยังที่ร่มอีก ลูกจะก้มลงไปช่วยเขาให้ขยับเอง ช่วงหลายนาทีที่ลูกก้มลงไปสื่อกับหญิงขอทานตาบอดผู้นี้ ผู้คนที่เดินผ่านไปมาเริ่มมองมายังลูก ขณะที่ลูกกำลังติดสินใจจะก้มลงช่วยให้เธอขยับตัวไปยังที่ร่ม ป้าตาบอดผู้นี้ก็ขยับตัวเองไปทางที่ลูกบอกเขา ทันทีที่ได้ขยับเข้าไปในที่ร่ม เธอคงรู้สึกถึงความแตกต่างที่ไม่ต้องถูกแดดแผดเผาเหมือนทั้งวันที่ผ่านมา เมื่อเธอหยุดขยับแล้ว เธอเงยหน้าขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ปากก็ขมุบขมิบโดยไม่มีเสียงใดๆ เล็ดลอดออกมาอีกเช่นเคย คราวนี้น้ำตาของเธอได้ไหลลงผ่านแก้มอันเหี่ยวย่นที่กร้านแดด

แม้จะไม่ได้ยินเสียงอะไรเล็ดลอดจากปากของเธอเลย แต่ลูกก็ทราบว่านั่นคือการขอบคุณของป้าขอทานตาบอดคนนั้น

ลูกเดินซับน้ำตาจากที่ตรงนั้น จนถึงรถของลูก มันเป็นเหตุการณ์ที่สะเทือนใจลูกมาก ไม่ใช่เพราะเธอตาบอดและต้องขอทานเท่านั้น แต่จากสภาพที่ลูกเห็น ท่ามกลางความจ๊อกแจ๊กจอแจของสิ่งแวดล้อมที่เธอนั่งอยู่ คงไม่มีมนุษย์แม้แต่คนเดียวสนใจหรือแคร์พอที่จะพูดกับเธอหรือบอกให้เธอขยับหลบแดด ทั้งๆ ที่มันก็แค่ถัดไปนิดเดียว เสียงของมนุษย์อีกคนหนึ่งที่พูดกับเธอคงจะเป็นสิ่งมีค่าที่สุดสำหรับเธอ ที่เธอไม่เคยได้รับ เธอจึงถึงกับสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงของมนุษย์ที่พูดกับเธอด้วยความห่วงใย ท่ามกลางผู้คนรอบข้างและความจอแจของตลาดนัดจตุจักร เธอคงรู้สึกเหงาและเปล่าเปลี่ยวใจที่สุดในชีวิตประจำวันของเธอ

ท่ามกลางความเจริญรอบด้านในชีวิตประจำวันทุกวันนี้ ลูกเองบางครั้งเริ่มสงสัยว่าประโยคที่พูดว่า “มนุษย์คือสัตว์โลกอันประเสริฐ” นั้น ความหมายของคำว่า “ประเสริฐ” คืออะไร?

“ท่านทำสิ่งใดต่อพี่น้องผู้ต่ำต้อยที่สุดของเราคนหนึ่ง ท่านก็ทำสิ่งนั้นต่อเรา” มัทธิว 25:40

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 223

สัตว์โลกอันประเสริฐ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดของลูกบทที่แล้ว ลูกได้เขียนถึงเหตุการณ์หนึ่งที่ทำให้ลูกถามตัวเองว่า มนุษย์คือสัตว์โลกอันประเสริฐ คำว่า “ประเสริฐ” นั้น ในสมัยนี้ ความหมายคืออะไร?

เขียนเสร็จในวันรุ่งขึ้น ลูกก็ประสบกับอีกเหตุการณ์หนึ่ง ที่ทำให้ลูกได้คำตอบโดยไม่ต้องไปหาในพจนานุกรม

ลูกกับลูกสาวคนโตนั่งรถผ่านสะพานแห่งหนึ่งที่อยู่ใจกลางเมือง หน้าห้างสรรพสินค้าชื่อดังห้างหนึ่ง ขณะนั้นรถติดมาก แต่การจราจรก็ขยับได้ทีละนิ้วสองนิ้ว ไม่ถึงกับจอดสนิท ลูกนั่งอยู่ด้านซ้ายของเบาะหลัง ขณะที่ลูกสาวนั่งอยู่ฝั่งขวา ขณะที่รถขยับกระดิ๊บๆ มาถึงบนกลางสะพาน ลูกมองออกไปนอกรถ บนฟุตบาทของราวสะพานมีขอทานคนหนึ่งนั่งขอทานอยู่ คราวนี้เป็นชายหนุ่มอายุอานามคงจะ 20 แก่ๆ หน้าตาดี ปากคาบถ้วยพลาสติกรอให้คนใส่เงินลงไปให้ สวมเสื้อเชิร์ตสีฟ้ายีนส์แขนสั้น เป็นคนแขนด้วนทั้งสองข้าง เขานั่งอยู่ติดขอบฟุตบาท หันหลังให้กับถนนและหันหน้าเข้าหาราวสะพาน ลูกปรารภกับลูกสาวว่า หนุ่มขอทานคนนี้หน้าตาดี ดูคมขำ น่าสงสารไม่มีแขนทั้ง 2 ข้าง นี่ถ้ามีใครช่วยให้เขามีแขนเทียม เขาคงจะสามารถทำมาหากินเลี้ยงตัวเองได้ ไม่ต้องมานั่งขอทานเช่นนี้ ลูกพูดต่อไปว่าลูกจะลงจากรถไปให้ตังค์เขาดีไหม พูดไม่ทันจบคำ รถวิ่งพอดี ลูกก็เลยได้แต่หันหลังมามองขอทานหนุ่มอีกครั้งหนึ่ง วินาทีนั้นเอง ลูกอุทานเสียงดังลั่นจนลูกสาวตกใจ “เฮ้ย!” ขอทานหนุ่มผู้นั้นลุกขึ้นยืนทันทีที่รถวิ่ง เมื่อยืนเต็มตัวแล้ว เขาก็เอามือทั้งสองข้างโผล่ออกมาจากแขนเสื้อเชิร์ต เอามือหยิบถ้วยพลาสติกออกจากปาก และเดินก้าวไปที่ราวสะพานตรงหน้า และยกขวดน้ำที่วางอยู่ตรงราวสะพานมาดื่มน้ำ!

ลูกและลูกสาวอ้าปากหวอ พูดอะไรไม่ออก สิ่งที่ลูกเพิ่งเห็นกับตาสดๆ ร้อนๆ ทำให้ลูก “ปลง” จนไม่มีอะไรจะพูด ชายหนุ่มหน้าตาดี อายุในวัยกำยัน แต่ปลอมเป็นคนพิการเพื่อมาขอทาน เขาไม่ละอายแก่ใจหรือ? อย่าบอกว่าหางานไม่ได้ ถ้าไม่ขี้เกียจและเลือกงาน ในประเทศไทยของเรามีงานให้ทำเยอะแยะไป ลูกคงคุยกับลูกสาวต่อถึง “ความเป็นมนุษย์” จนถึงที่ที่เราต้องลงจากรถ

จากเหตุการณ์นี้ ทำให้ลูกมาครุ่นคิดถึงความแตกต่างของการเป็นสัตว์โลกที่ “ประเสริฐ” และการเป็นสัตว์โลกธรรมดา มนุษย์ “ประเสริฐ” กว่าสัตว์เพราะพระเจ้าทรงสร้างให้มนุษย์มีมันสมอง มีสติปัญญา มีความฉลาดและมีอะไรต่ออิอะไรที่สูงกว่าสัตว์ นี่ยังไม่นับที่มนุษย์มีวิญญาณแต่สัตว์ไม่มี และมนุษย์สามารถใช้สมองและสติปัญญาในการดำเนินชีวิตของตนตามที่ตัวเองเลือกได้ เราเคยเห็นสุนัขแกล้งเดินกะโผลกกะเผลกเพื่อให้คนสงสารโยนเศษอาหารให้มันไหม? สัตว์ดำเนินชีวิตของมันตาม “สัญชาติญาณ” ของสิ่งมีชีวิตเท่านั้น เวลามันหิวมันก็ต้องหาอาหารตามวิถีชีวิตของมัน สัตว์ประเภทล่าเนื้อเป็นต้นว่า เสือหรือสิงห์โต ก็ต้องล่าสัตว์ที่เล็กกว่า นกก็ต้องจิกหาเมล็ดพืชหรือตัวหนอน ฯลฯ

แต่มนุษย์ซึ่งเป็นสัตว์โลกที่ “ประเสริฐ” สามารถใช้สมองและสติปัญญาที่พระเจ้าประทานให้ใส่เสื้อปลอมเป็นคนแขนด้วน ให้คนสงสารจะได้ให้เงิน เป็นความฉลาดที่สัตว์ไม่สามารถจะเลียนแบบหรือทำตามได้เลย!

เรื่องขอทานหนุ่มผู้นี้ เป็นตัวอย่างคลาสสิคในการใช้อิสรภาพที่พระเจ้าประทานให้ในการดำเนินชีวิต เราจะเลือกเป็นคนดี ตั้งมั่นอยู่บนความดี ความถูกต้อง หรือเราจะเลือกที่จะทำทุกอย่างเพียงเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินหรือเงินตรา ไม่ว่าจะในระดับล่างสุดคือการปลอมเป็นคนพิการเพื่อขอทานอย่างเช่นหนุ่มหน้าตาดีคนนี้ หรือในระดับชาติที่โกงกินคอร์รัปชั่นเงินของประเทศเป็นร้อยล้านพันล้านหมื่นล้านหรือแสนล้านก็ตาม

ทั้งหมดนี้คือ “ความประเสริฐ” ของการเป็นสัตว์โลกของมนุษย์ หากปราศจาก “ความประเสริฐ” ที่มนุษย์ได้รับจากพระองค์แล้ว มนุษย์บางคนจะ “เก่ง” กว่าสัตว์ตรงที่สามารถหลอกหรือเอาเปรียบมนุษย์คนอื่นได้เท่านั้น!

ลูกเข้าใจแล้ว พระเจ้าข้า ถึงความหมายของคำว่า “ประเสริฐ” ของมนุษย์ โดยที่ลูกก็ไม่ทราบว่าคนอื่นจะเห็นด้วยกับความเห็นของลูกหรือไม่ก็ตาม

ข้าแต่พระเป็นเจ้า อันที่จริงลูกได้เขียนบทสวดบทนี้จบแล้ว แต่ก็มีอีกเหตุการณ์หนึ่งที่ทำให้ลูกต้องเขียนเสริมต่ออีก

หัวหน้าแผนกบุคคลที่โรงงานได้รายงานให้ลูกทราบว่า วันก่อนเขาได้ไปตั้งโต๊ะเพื่อรับสมัครคนงานเพิ่มที่กรมจัดหางาน ปรากฏว่าอีกฝั่งหนึ่งของกรมฯ มีคนงานเข้าแถวยาวเหยียดเป็นจำนวนมาก แต่ฝั่งที่เขาและผู้แทนนายจ้างอีกจำนวนมากตั้งโต๊ะรับสมัครคนทำงาน กลับมีผู้เดินเข้ามาสมัครเพียงคนสองคน เขาแปลกใจมากจึงถามหัวหน้ากรมฯ ว่า ฝั่งตรงโน้นมีการรับสมัครอะไรเป็นพิเศษหรือ คนจึงไปสมัครตรงนั้นหมด หัวหน้ากรมฯ ตอบพร้อมกับส่ายหน้าว่า “ขณะนี้รัฐบาลไทยมีสวัสดิการจ่ายเงินให้คนตกงาน 6-8 เดือนแล้วแต่กรณี คนงานส่วนใหญ่เลยเลือกที่จะรับเงินสวัสดิการนี้โดยไม่ต้องทำงานแทนที่จะมาสมัครทำงาน ผู้ประกอบการทั้งหลายขณะนี้จึงประสบปัญหาขาดแรงงาน นี่แหละครับ รัฐบาลดูแลแรงงาน คนงานบางคนกลับเอาเปรียบระบบที่เป็นประโยชน์ ผมก็ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรครับ”

ลูกก็ไม่ทราบเหมือนกัน พระเจ้าข้า

“พี่น้องทั้งหลาย พระเจ้าทรงเรียกท่านให้มารับอิสรภาพ
ขอเพียงแต่อย่าใช้อิสรภาพนั้น เป็นข้อแก้ตัวที่จะทำตามใจตน...” กาลาเทีย 5:13

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 224

ปี ค.ศ. 2012

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในช่วงนี้ หากใครไม่ได้ยินข่าวเรื่องอาจจะมีวันสิ้นโลกในอีก 3 ปีข้างหน้า คือปี 2012 คงจะเชยระเบิด มีทั้งข่าวต่างๆ นานา ทั้งภาพยนตร์แสดงถึงความน่าสะพรึงกลัวว่าน้ำอาจจะท่วมโลก หรืออาจเกิดภัยพิบัติต่างๆ แก่โลกของเราใบนี้ จนถึงขั้นมนุษย์ต้องตายหมด มีนักวิทยาศาสตร์คนหนึ่งของไทย ความรู้ระดับการศึกษาถึงขั้นดอกเตอร์และทำงานอยู่โครงการ NASA ของประเทศสหรัฐอเมริกา ออกมาให้ข่าวว่า หากวันสิ้นโลกมาถึงสำหรับประเทศไทยแล้ว น้ำจะท่วมกว่าครึ่งค่อนตึกใบหยกทาวเวอร์ ซึ่งเป็นตึกที่สูงที่สุดในประเทศไทยแห่งหนึ่ง และหากประเทศไทยเรายังไม่เชื่อข่าวเตือนภัยและไม่เตรียมตัวรับกับสถานการณ์ร้ายแล้ว คนไทยมีสิทธิ์จะตายหมด ในขณะที่หลายๆ ประเทศได้มีมาตรการเตรียมการไว้แล้ว โดยสร้างยานอวกาศขนคนหนีไปอยู่ดาวดวงอื่นในจักรวาล

ข่าวเหล่านี้ในลักษณะเช่นนี้ ก็แล้วแต่ปัจเจกบุคคลว่าแต่ละคนจะเชื่อหรือไม่ และมีมุมมองของตนเองอย่างไร

วันก่อนมีนักธุรกิจคนหนึ่งถามลูกว่า ลูกคิดอย่างไรกับข่าววันสิ้นโลก ที่ฟังดูแล้วน่ากลัวมากและลูกกลัวไหม?

ลูกตอบเขาไปทันทีว่า ไม่ว่าข่าวดังกล่าวจะเป็นจริงหรือไม่ ลูกรู้สึกเรียบเฉย แล้วนักธุรกิจผู้นั้นก็เลยมีโอกาสฟังเรื่องราวของพระองค์เป็นผลของคำถามของเขา

ลูกบอกเขาว่า ทุกวันนี้ ลูกดำเนินชีวิตโดยมีพระองค์เป็นศูนย์กลางทุกอย่าง ไม่ว่าจะในด้านธุรกิจ การดำเนินชีวิตประจำวัน การสอนลูกสอนหลาน ฯลฯ ด้วยความเชื่อของลูกที่มีต่อพระองค์อย่างมั่นคงเช่นนี้ ทำให้ลูกมีความวางใจในพระองค์ และด้วยความวางใจอย่างสนิทใจเช่นนี้ หากคนทั้งโลกจะต้องตาย เราก็ตายด้วย มันก็แค่นั้น นอกจากนี้แล้วความตายสำหรับผู้ที่มีความเชื่อความศรัทธาและความวางใจในพระองค์แล้ว ไม่ใช่เป็นสิ่งน่ากลัว และไม่ใช่เป็นจุดจบของชีวิต แต่ความตายทำให้ชีวิตบนโลกนี้ครบวงจรอย่างสมบูรณ์ Death is the completion of life. และความตายสำหรับผู้ที่เตรียมพร้อมมาอย่างดี เป็นจุดเริ่มต้นของชีวิตใหม่ที่เป็นชีวิตนิรันดรในสวรรค์ สิ่งที่พวกเราต้องทำคือ ต้องเตรียมตัวให้พร้อมทุกวันโดยการปฏิบัติตนให้เป็นคนดีที่สุด เพราะเราไม่ทราบว่าความตายจะมาถึงเมื่อไร และหากเราเตรียมตัวดีเช่นนี้ทุกวันแล้วเราก็ไม่ต้องกลัวความตาย

ปรากฏว่านักธุรกิจผู้นั้นบอกกับลูกว่า เขาเองเรียนในโรงเรียนคริสต์มาก่อน และสิ่งที่ลูกพูดกับเขานั้น คนไทยทั่วไปเรียกว่า “มรณานุสติ” คือ ดำเนินชีวิตที่ตั้งมั่นอยู่บนความดีและด้วยสติทุกวัน ซึ่งผู้ที่ดำเนินชีวิตเช่นนี้ จะไม่กลัวความตายและมีชีวิตที่มีความสงบสุข

ปรากฏว่าแทนที่จะคุยธุรกิจต่อ เราต่างคุยถึงหลักธรรมะของศาสนาของตน และในที่สุด deal ธุรกิจก็จบลงด้วยดีบนรากฐานของหลักธรรมะของผู้บริหารทั้งสองบริษัท ☺

ทุกวันนี้ โลกของเราเจริญก้าวหน้าไปมากเหลือเกิน สำหรับผู้ที่อยู่ในวัยส.ว.อย่าลูก เมื่อมองย้อนหลังไปเมื่อตอนเด็กๆ จะเห็นว่าชีวิตความเป็นอยู่ต่างกันราวกับอยู่คนละโลก และพร้อมๆ กับความเจริญก้าวหน้าในด้านวิทยาศาสตร์ การแพทย์ และวิถีชีวิต ความชั่วร้ายในรูปแบบต่างๆ ก็พัฒนาไปด้วย บางครั้งดูเหมือนจะล้ำหน้ากว่าด้านอื่นๆ ด้วยซ้ำ เป็นที่น่าแปลกใจว่าทำไมการพัฒนาทางด้านจิตใจ ด้านมโนธรรมของมนุษยชาติจึงมักจะย้อนศรกับการพัฒนาทางวัตถุและทางวิทยาศาสตร์ ลูกเคยคิดว่าน่าจะมีใครทำการวิจัยในข้อนี้ เผื่อจะได้มีวิธีสนับสนุนให้มนุษย์พัฒนาตนเองด้านศีลธรรมและมโนธรรม ควบคู่กับความเจริญด้านวัตถุและวิทยาศาสตร์กันไป

ลูกเองไม่ได้ดูภาพยนตร์เรื่อง 2012 แต่อ่านจากสื่อทราบว่าในการเตรียมคัดสรรมนุษย์บางกลุ่มขึ้นยานอวกาศเพื่อเตรียมหนีมหาตภัยครั้งนี้ จะมีการคัดเลือกนักวิทยาศาสตร์ แพทย์ ผู้ซึ่งมีความเฉลียวฉลาดปราดเปรื่องกว่ามนุษย์กลุ่มอื่น และแน่นอน ผู้ที่มีเงินหรือบรรดาเศรษฐีหรือมหาเศรษฐีทั้งหลาย คงจะมีปัญญาซื้อที่บนยานอวกาศนั้น เพื่อหนีความตายบนโลกนี้ไปมีชีวิตอยู่โลกอื่นได้

เนื่องจากเป็นภาพยนตร์ ลูกก็คิดแบบภาพยนตร์ ทำไมไม่มีการเลือกสรรคนดีให้มีชีวิตรอดบ้างล่ะ หรือว่าคำว่า “คนดี” ไม่ทราบจะนิยามกันอย่างไรในสมัยนี้? และทำไมไม่มีการเลือกผู้นำศาสนาหรือนักบวชของแต่ละศาสนาให้ไปอยู่กับนักวิทยาศาสตร์ แพทย์ หรือคนรวยบ้างล่ะ บางทีการที่โลกจะแตกสลาย หรือมีน้ำท่วมโลก อาจจะเป็นเพราะพระเจ้าทรงเบื่อลูกของพระองค์ทั้งหลายที่กลายพันธุ์ไปแล้วก็ได้นา ก็เลยจะล้างไพ่ เริ่มต้นใหม่ดีกว่า แล้วมนุษย์ก็ยังไม่สำนึก จะเอาแต่ความเจริญด้านวัตถุ ด้านวิทยาศาสตร์ ให้อยู่รอดสืบไป โดยไม่คำนึงถึงด้านศีลธรรม มโนธรรม และจริยธรรม

ลูกก็คิดไปตามภาษาของคนชอบคิด สมัยนี้คนไทยมักจะพูดว่า นักการเมืองส่วนใหญ่ก็โกงทั้งนั้น ถ้าโกงแล้วมีผลงานให้ประเทศชาติบ้าง ก็ยังรับกันได้ เมื่อลูกพูดว่า นักการเมืองหรือใครก็ตามไม่มีสิทธิ์และไม่ควรโกงกินชาติบ้านเมืองแม้แต่บาทเดียว คนรอบข้างก็จะมองลูกเหมือนกับว่า คนๆ นี้ไปอยู่ถ้ำไหน เขาไหนมา ถึงพูดแบบเซ่อเบ้อเช่นนี้

ลูกจึงได้แต่เก็บความคิดหลายๆ อย่างที่เซ่อเบ้อในสายตาผู้อื่นมากราบทูลให้พระองค์ทรงทราบแต่เพียงผู้เดียว และขอกราบทูลว่า ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับโลกใบนี้ เมื่อไรหรืออย่างไร ขอให้ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ

“ผู้ที่วางใจในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขายตายแล้ว ก็ยังจะมีชีวิตอีก
และทุกคนที่มีชีวิตและวางใจในเรา จะไม่ตายเลย ...” ยอห์น 11:25-26

อาแมน

ลูกของพระองค์ผู้ชาย

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 225

วันฉลองพระคริสตสมภพปี 2009

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันที่สำคัญที่สุดในรอบปีกำลังจะเวียนมาถึงอีกครั้งหนึ่ง อันที่จริง มันไม่ใช่แค่เป็นวันที่สำคัญที่สุดในรอบปีเท่านั้น ลูกควรจะเขียนว่าเป็นวันที่มีความหมายและความสำคัญที่สุดสำหรับมนุษยชาติที่มีความเชื่อในพระองค์ทุกคนถึงจะถูก ใช่แล้ว วันฉลองพระคริสตสมภพหรือวันคริสต์มาสกำลังจะมาถึงในอีกไม่กี่วันข้างหน้านี้ และเพราะสิ่งที่เกิดขึ้นบนโลกมนุษย์เมื่อเที่ยงคืนของวันที่ 24 ธันวาคม หรือเช้ามืดของวันที่ 25 ธันวาคม เมื่อ 2009 ปีก่อนนี้แหละ จึงทำให้มนุษย์บนโลกนี้เป็นล้านๆ คนได้พบกับความรอดของชีวิต และได้พบหนทางที่จะไปสู่ชีวิตนิรันดร

สำหรับลูกเอง วันฉลองคริสต์มาสเป็นวันเริ่มต้นของชีวิตใหม่ของลูกจริงๆ เพราะในวันฉลองพระคริสตสมภพเมื่อ 14 ปีก่อน ลูกได้ไปวัดแห่งหนึ่งใกล้บ้านของลูกตามคำแนะนำของอุปสังฆราชผู้ใจดี เพื่อขอทำความรู้จักกับคุณพ่อเจ้าอาวาส เพื่อเริ่มเรียนคำสอน ลูกจำได้แม่นยำว่า ลูกคิดในใจว่าในคืนนั้น คงมีคนเป็นร้อยเป็นพัน แล้วลูกจะพบคุณพ่อเจ้าอาวาสได้อย่างไร แต่ปรากฏว่า ทันทีที่ลูกเดินเข้าไปในบริเวณวัด คุณพ่อเจ้าอาวาสก็เดินกับท่านอุปสังฆราชมาทางที่ลูกเพิ่งเดินเข้ามาพอดี

พระเจ้าทรงจัดเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับผู้ที่ใฝ่หาพระองค์จริงๆ!

ชีวิตของลูกหลังจากคืนนั้นได้กลายเป็นประวัติศาสตร์และตำนานสำหรับลูก หลาน เหลน...ในครอบครัวของลูกที่จะเล่าต่อๆ กันถึงการแสวงหาพระเจ้าของแม่ ย่า ยาย ทวดของพวกเขาคนนี้ไปซะแล้ว

เป็นชีวิตที่ได้เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงจากวิถีชีวิตเดิม และแม้ว่าการค้นพบพระเจ้าของลูกจะเป็นสิ่งที่มองด้วยตาไม่เห็น แต่การปฏิบัติตนของลูก ตลอดจนการดำเนินชีวิตประจำวันของลูกได้เปลี่ยนแปลงจนเป็นที่ประจักษ์เห็นชัดของครอบครัว แม้กระทั่งคุณแม่ของลูกเอง จนท่านได้ปรารภกับลูกหลายต่อหลายครั้งถึงความอัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อตัวของลูก

เพื่อนธุรกิจชาวยิวคนนั้นของลูกได้พูดให้ฟังเสมอว่าชาวยิวไม่เชื่อว่าพระเยซูเจ้าเป็นพระเจ้า เพราะสำหรับพวกเขาแล้ว พระเจ้าได้สัญญาว่าพระองค์จะทรงส่งพระบุตรมาบังเกิดบนโลกมนุษย์ แล้วโลกจะมีความสงบสุขกันถ้วนทั่วหน้า แต่ทุกวันนี้ โลกมนุษย์ก็ยังคงมีแต่ปัญหา มนุษย์ฆ่าฟันกันเอง ทำร้ายกันเองและยังคงมีปัญหากันทุกหย่อมหญ้า

จากประสบการณ์ของลูกเองในช่วงเวลา 14 ปีที่ผ่านมา ลูกสามารถเถียงกับเพื่อนชาวยิวผู้นี้ได้อย่างเต็มปากว่า ที่โลกมนุษย์ยังคงมีปัญหากันมากมายนั้น เพราะมนุษย์ไม่เชื่อในคำสั่งสอนของพระเยซูเจ้าต่างหาก เพราะถ้าหากมนุษย์ทุกคนยอมเชื่อฟังและปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์ในทุกๆ ข้อแล้ว โลกของเราก็จะเป็นสวรรค์บนแผ่นดินตามพระสัญญาของพระเจ้าจริงๆ

ลูกค้นพบว่า ผู้ที่เชื่อฟังพระองค์จริงๆ จะต้องมีความรักในใจ แม้เราจะรักผู้อื่นเท่ากับรักตัวเองไม่ได้ อย่างน้อยเรา

ก็ต้องไม่มุ่งร้ายต่อผู้อื่น แล้วเราก็ต้องพยายามให้อภัยแก่ผู้อื่น พูดง่ายทำง่ายซะเมื่อไรล่ะ แต่ถ้ารักพระองค์จริงๆ ก็ต้องพยายามจนในที่สุดก้ได้เองแหละ ต้องไม่โลภ ไม่นับถือเงินทองเป็นพระเจ้าแทนพระองค์

ลองหลับตานึกภาพดูว่าเพียงไม่กี่ข้อนี้ ก็จะทำให้โลกเรามีปัญหาลดลงไปเท่าไรแล้ว ความขัดแย้งในแต่ละชุมชนและแม้แต่ในแต่ละประเทศก็จะลดลง ปัญหาโกงกินคอร์รัปชั่นก็จะไม่มี สงครามก็จะไม่เกิด คิดดูซิ โลกเราจะน่าอยู่ขึ้นกว่าปัจจุบันขนาดไหน แต่ทุกวันนี้ที่โลกเรามีแต่ความรุ่มร้อนทุกหย่อมหญ้า เพราะมนุษย์ทำร้ายมนุษย์กันเองทั้งนั้น ลูกเคยคิดแบบเด็กโง่เขลาเบาปัญญาว่า โลกเราจะน่าอยู่แค่ไหน ถ้าเพียงประชากร**ทุกคน**บนโลก**นี้ที่เป็นคริสตชน**ปฏิบัติตนตามคำสั่งสอนของพระองค์อย่างเคร่งครัดเท่านั้น โอ้โฮ!.....

ก่อนนี้ลูกไม่ทราบ แต่เดี๋ยวนี้ลูกทราบแล้วว่าผู้รับใช้ของพระองค์เป็นผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรร ไม่ใช่มนุษย์เป็นผู้เลือกพระองค์

เนื่องในโอกาสวันฉลองพระคริสตสมภพอีกครั้งหนึ่ง ขอให้พระองค์ทรงเลือกสรรให้มีมนุษย์มาเป็นลูกของพระองค์ที่ยินดีและเต็มใจในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์เพิ่มขึ้นๆ เพื่อว่าลูกของพระองค์เหล่านี้จะได้มาช่วยกันทำให้โลกนี้น่าอยู่กว่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

ลูกทูลขอพระองค์โปรดทรงเลือกสรรลูกให้เป็นข้ารับใช้ของพระองค์คนหนึ่งพระเจ้าข้า ลูกขอปวารณาตนเองต่อพระองค์ว่า ลูกจะเป็นข้ารับใช้ที่สัตย์ซื่อต่อพระองค์ตราบเท่าที่ลูกยังมีชีวิตอยู่บนโลกนี้ ☺

ขอให้วันฉลองพระคริสตสมภพปีนี้ เป็นการเริ่มปีแห่งการมีผู้ได้รับการเลือกสรรให้รับใช้พระองค์มากขึ้น และขอพระองค์ได้โปรดประทานพระพรแก่ลูกของพระองค์ทุกคนบนโลกนี้ในวันพิเศษนี้และตลอดไปเทอญ

"มิใช่ท่านทั้งหลายได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่าน มอบภารกิจให้ท่านไปทำจนเกิดผล
และผลของท่านจะคงอยู่ เพื่อว่าท่านจะขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา
พระบิดาจะประทานแก่ท่าน" ยอห์น 15:16

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

*****You may read "My Little Prayers" in English from my blog "**maryslittleprayers.blogspot.com**".

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 226

บทสวดวันปีใหม่ 2010

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวันปีใหม่ 2010 นี้ ลูกขอเขียนบทสวดบทนี้เป็นพิเศษเพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์ ขอบคุณพระองค์ด้วยความกตัญญู ด้วยว่าเพราะคำสั่งสอนของพระองค์ข้างล่างนี้ ทำให้ลูกได้พบกับความสุขอย่างแท้จริง ความสุขที่เรียกว่า “สันติสุข” และ “ปีติสุข” และเพื่อว่าหากผู้ใดจะนำไปปฏิบัติตามก็จะพบกับความสุขเช่นนี้อย่างลูกบ้าง ☺

1. ความรัก โดยธรรมชาติของมนุษย์ หลังจากปัจจัย 4 แล้ว สิ่งที่ทำให้มนุษย์มีความสุขที่สุดคือความรัก แต่ความรักระหว่างมนุษย์กันเองอาจก่อให้เกิดความทุกข์ เพราะแม้แต่คนในครอบครัวยังทิ้งกันได้ แต่ถ้าเราค้นพบพระเจ้าแล้ว เราจะได้รับความรักของพระองค์ ซึ่งเป็นความรักที่ยั่งยืนและมีพลังทำให้เรา “อิ่ม” และ “สมบูรณ์” และยังฟรี! อีกด้วย ☺

“ผู้ที่ปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์ ความรักของพระองค์ในผู้นั้นย่อมสมบูรณ์” 1 ยอห์น 2:5

แต่หากผู้ใดได้รับความรักสนองตอบจากผู้ที่เรารัก นั่นคือพระพรสูงสุดจากพระเจ้า จงขอบคุณพระองค์เถิด

2. การให้อภัย ในชีวิตของเราแต่ละคน ต้องเคยมีใครทำให้เราโกรธแค้นและเจ็บใจ บางรายก็เรื่องเล็ก บางกรณีก็เรื่องใหญ่

ถ้าเราไม่สามารถให้อภัยผู้ที่ทำร้ายเราได้ คนที่จะทุกข์ทรมานคือตัวเราเอง

การให้อภัยแก่ผู้ที่เรารักแต่ทำร้ายเรา ยังยากกว่าการให้อภัยศัตรูเป็นร้อยเป็นพันเท่า ตอนแรกลูกก็ไม่สามารถให้อภัยได้ แต่เมื่อได้อ่านพบพระวาจาที่ว่า “การลงโทษเป็นเรื่องของพระเจ้า” เท่านั้นแหละ ลูกวางความแค้นไว้ ณ แทบพระบาทของพระองค์ แล้วลูกก็สามารถเดินห่างจากกองเพลิงแห่งความแค้นที่ลูกได้เคยล่ามโซ่ตัวเองกับเสาในกองเพลิงนั้นไปสู่ความสดชื่นของอากาศบริสุทธิ์จนถึงทุกวันนี้ได้ ☺

“แต่จงมีใจโอบอ้อมอารี มีเมตตาต่อกัน ให้อภัยกันดังที่พระเจ้าทรงให้อภัยแก่ท่านในองค์พระคริสตเจ้าเถิด”
1 เอเฟซัส 4:32

“พี่น้องที่รักยิ่ง อย่าแก้แค้นเลย แต่จงให้พระเจ้าทรงตัดสินลงโทษเถิด” โรม 12:19

3. การลืมอดีตที่เจ็บปวด มีประโยชน์อันใดเล่า ถ้าเรามัวแต่คิดถึงอดีต “ทำไมถึงเกิดเรื่องเช่นนี้กับเรา?” “ทำไมเขาทำกับฉันได้?” “ทำไมฉันจึงโง่เช่นนั้น?” ฯลฯ เรากลับไปเปลี่ยนอดีตไม่ได้ จึงควรจะลืมมันเสียและดำเนินชีวิต

ในวันนี้ให้ดีที่สุด ☺

“ลืมสิ่งที่อยู่เบื้องหลัง มุ่งสู่เบื้องหน้าอย่างสุดกำลัง” ฟิลิปปี 3:13

4. จงทำความดีและจงให้เถิด ทำความดีและให้มากที่สุดเท่าที่ฐานะและสถานะภาพจะทำได้ แต่สังคมไทยได้เปลี่ยนไปมาก ดังนั้น เราจึงต้องทำความดีเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ไม่ใช่เพื่อหวังให้มนุษย์ทำดีตอบแก่เรา ตามพระวาจาของพระองค์บทนี้

“ไม่ว่าทำสิ่งใด จงทำจากใจ ประหนึ่งว่าทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์” โคโลสี 3:23

มิฉะนั้น เราจะได้รับแต่ความผิดหวังและความเจ็บปวด

5. การขอจากพระเจ้า เราคงได้ยินอยู่บ่อยๆ ที่คนมักพูดว่า “ถ้าพระเจ้ามีจริง ทำไมฉันขอแล้วไม่ได้?” ลูกเคยมีเรื่องเดือดร้อนมากอยู่เรื่องหนึ่ง สวดขอพระเป็นเวลา 7 ปีเต็ม ปรากฏว่าอยู่ดีๆ พระประทานมาให้ตูม! และผลบุญที่ลูกและครอบครัวได้รับตอนนั้น ยังสืบเนื่องมาจนถึงทุกวันนี้ หากได้รับตั้งแต่แรกขอ ก็จะเป็นการสูญเปล่า

หลังจากนั้น ลูกจึงสอนลูกๆ ว่าพระเจ้าทรงทราบดีกว่าเราและให้ขอบคุณพระในทุกกรณี แม้กระทั่งความผิดหวัง และเมื่อไรที่เราสามารถฝึกตัวเองให้ขอบคุณพระในความผิดหวังได้ ก็เท่ากับเราได้ฝึกจิตใจให้แข็งแกร่ง สามารถรับกับทุกเหตุการณ์ในชีวิตได้ ☺

“จงขอบคุณพระในทุกกรณี เพราะนี่แหละคือน้ำพระทัยของพระเป็นเจ้า” 1 เธสะโลนิกา 5:18

6. พระเจ้าทรงช่วยผู้ที่ช่วยตัวเองเท่านั้น ลูกสามารถค้นพบเอกสารที่แสดงถึงความบริสุทธิ์ของลูก 14 ปีให้หลังเพราะอัศจรรย์จากพระเจ้า แต่ถ้าลูกไม่ได้เพียรพยายามบากหน้าไปขอพบคนนี้คนโน้นที่บริษัทเก่า ทั้งๆ ที่ถูกเมินเป็นปีๆ พระเจ้าจะทรงหยิบเอกสารเหล่านั้นออกจากตู้เซฟได้อย่างไร? ☺

“จงแสวงหาพระอาณาจักรของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มจากสิ่งเหล่านี้ให้” มัทธิว 6:33

7. จงหนักแน่น เวลาเราได้ยินเรื่องราวข่าวต่างๆ ไม่ว่าเกี่ยวกับใคร จงวางข่าวเหล่านั้นไว้บนพื้นแล้วเดินข้ามไปเสีย เพราะเราไม่ทราบว่าข่าวนั้นจริงเท็จแค่ไหน ถ้าเป็นข่าวเกี่ยวกับตัวเราเองที่ไม่จริง จงวางเฉย มันเป็นปัญหาของคนปล่อยข่าวและคนที่ไปเชื่อข่าวนั้นเอง ถ้าทำเช่นนี้ได้ ชีวิตเราก็จะเสมือนมีโคมแก้ววิเศษครอบหัวใจของเราไว้ ไม่มีหอก ดาบ หรือคบเพลิงใดๆ ที่จะเข้าไปถึงหัวใจของเราได้

“อย่าตัดสินเขา แล้วพระเจ้าจะไม่ทรงตัดสินท่าน อย่ากล่าวโทษเขา แล้วพระเจ้าจะไม่ทรงกล่าวโทษท่าน” ลูกา 6:37

8. อย่านับถือเงินทองเป็นพระเจ้า มีใครในโลกนี้ไม่อยากมีเงิน? แต่เมื่อไรเราให้เงินทองเป็นพระเจ้าของเรา เมื่อนั้นเราจะไม่มีทางได้มาซึ่งสันติสุขและปีติสุขเป็นอันขาด จงจำไว้ว่า หาเงินได้ แต่เราต้องเป็นนายของเงิน ไม่ใช่ให้เงินเป็นนายของเรา ☺

“ความรักเงินตราเป็นรากเหง้าของความชั่วร้ายทุกประการ” 1 ทิโมธี 6:10

9. การประกอบอาชีพ ไม่ว่าเราจะมีอาชีพอะไร จงยึดหลักการทำมาหากิน 3 ข้อดังนี้ ขยัน ซื่อสัตย์ และต้องฉลาดด้วย!

ลูกยึดถือพระวาจาเหล่านี้ในการประกอบธุรกิจของลูกพระเจ้าข้า

"ถ้าผู้ใดไม่อยากทำงานก็อย่ากิน" 2 เธสะโลนิกา 3:10

"มือที่หย่อนเป็นเหตุให้เกิดความยากจน แต่มือที่ขยันขันแข็งกระทำให้มั่งคั่ง" สุภาษิต 10:4

"จงฉลาดประดุจงูและซื่อประดุจนกพิราบ" มัทธิว 10:16

10. จงให้การดำเนินชีวิตประจำวันเป็นการประกาศข่าวดีของพระเจ้า ลูกเคยเปรียบเทียบไว้ว่า หากชีวิตคือละคร โรงละครชีวิตน่าจะมี 2 โรง โรงหนึ่งมีคนดูเป็นมนุษย์ด้วยกัน เวลาเราแสดง บางครั้งต้องสวมใส่หน้ากากหรือแต่งตัวตามบทบาท จึงจะได้รับความนิยมจากผู้ชมได้ อีกโรงหนึ่ง ผู้ชมมีเพียงผู้เดียว คือองค์พระผู้เป็นเจ้า เราไม่ต้องสวมบทบาทอะไร หรือใส่หน้ากากเลย ขอให้เป็นตัวของเรา จริงใจ สัตย์ซื่อ และสุภาพ เท่านี้แหละ ก็จะเป็นที่พอพระทัยของผู้ชมองค์เดียวได้

ลูกขอเลือกแสดงละครชีวิตในโรงหลังนี้พระเจ้าข้า ☺

"เมื่อท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำเพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้า"
1 โครินธ์ 10:31

เพียงปฏิบัติแค่นี้เองพระเจ้าข้า ชีวิตของลูกทุกวันนี้ จึงเปรียบเสมือนพระวาจาบทนี้ ☺

"เขาเป็นเช่นต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธาร ซึ่งเกิดผลตามฤดูกาลและใบก็ไม่เหี่ยวแห้ง การทุกอย่างซึ่งเขากระทำก็เจริญขึ้น"
สดุดี 1:3

ลูกขอพระองค์ได้โปรดประทานสันติสุขและปีติสุขแก่ผู้ที่ใฝ่หาและปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์เทอญ

อาแมน

ลูกของพระองค์คนนี้

******You may read "My Little Prayers" in English from my blog*
"maryslittleprayers.blogspot.com"

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 227

วิธีการสวดภาวนาของลูก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันหนึ่งก่อนปีใหม่ หลังมิสซา ลูกเจอเพื่อนรุ่นน้องคนหนึ่งที่สนิทกัน เราก็ทักทายและคุยถึงเรื่องนี้เรื่องโน้น ก่อนถึงรถ เขาถามขึ้นมาว่า “หนูทราบว่าพี่สวดสายประคำทุกวัน พี่ทำยังไงถึงไม่หลับก่อนสวดครบทั้งสาย หนูเริ่มสวดแป๊ปเดียว หลับไปทุกที” “เธอสวดอย่างไรล่ะ?” ลูกถาม “หนูสวดบนเตียง” “นั่นแหละ วิธีที่จะทำให้คนหลับดีที่สุดคือสวดบนเตียง พี่เคยลองตอนเริ่มสวดสายประคำตอนต้น หลับปุ๋ยเลย ตอนนี้พี่ใช้วิธีเดินสวด” “เดินสวด!” “ใช่แล้ว พี่ใช้เวลา 1 ชั่วโมงก่อนนอน เดินสวดหน้าบ้าน ได้ประโยชน์ทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ”

แล้วลูกก็เล่าเรื่องราวของการเข้าหาพระของลูกให้เพื่อนรุ่นน้องคนนี้ฟัง

“ตอนที่พี่เริ่มสวดสายประคำใหม่ๆ พี่สวดชันเข่าทุกคืนได้สัก 2-3 เดือน ก็รู้ว่าถ้าขืนสวดแบบนี้ไปไม่รอดแน่ ครั้นจะนั่งสวดก็รู้สึกไม่สุภาพ เหมือนจะไม่ให้ความเคารพสักการะต่อพระพอเพียง แต่พี่ได้ตั้งจิตอธิษฐานและทูลแม่พระไปแล้วว่า พี่จะสวดสายประคำวันละสายจนกว่าพี่จะจากโลกนี้ไปและเนื่องจากพี่เป็นคนรักษาคำพูด คำไหนคำนั้น แล้วพี่สัญญากับแม่พระ ยิ่งต้องรักษาคำสัญญานั้นด้วยชีวิต ดังนั้นพี่จึงต้องหาวิธีรักษาสัจจะวาจาให้ได้ พี่เริ่มสำรวจเวลาที่ “สมองว่าง” ประจำวันต้องมีน่ะ เป็นต้นเวลานั่งในรถ ฯลฯ เวลาพี่ขึ้นรถ รถจะเงียบ ไม่ต้องฟังเพลง สวดสายประคำแทน ... ปรากฏว่าการฝึกตัวเองเช่นนี้ทำให้เกิดสมาธิขึ้น วันแล้ววันเล่า

แต่... ในการนั่งรถบางครั้งพี่ก็นั่งกับลูกๆ มีการคุยกัน บางครั้งก็มีการโทรศัพท์เข้ามา ทำให้การสวดภาวนาของพี่ต้องสะดุด ในที่สุด พี่ก็เลยคิดขึ้นได้ว่า แพทย์พูดอยู่เสมอว่า ถ้าจะให้สุขภาพแข็งแรง ต้องออกกำลังอย่างน้อยสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 20-30 นาที พี่ก็เลยปิ๊งขึ้นมาว่า ถ้าออกกำลังกายโดยการเดิน เราก็ไม่ต้องใช้สมองนี่ เพราะฉะนั้น ถ้ารวม 2 อย่างที่เราต้องหาเวลาแต่ละวันที่ไม่ค่อยจะได้เข้าด้วยกัน ก็คงจะดี ปรากฏว่ามันได้ผลเลย ได้ผลดีเกินคาด!”

ถึงตอนนี้ทั้งลูกและเพื่อนรุ่นน้องต่างก็ตื่นเต้น แต่ด้วยเหตุผลคนละอย่าง รุ่นพี่ก็ได้แบ่งปันสิ่งที่เธอค้นพบ รุ่นน้องก็ได้ฟังสิ่งที่เธอคาดไม่ถึง

“โอ้! พี่! เป็นวิธีที่หนูคิดไม่ถึงเลยจริงๆ เดินสวดเนี่ย” แล้วลูกก็เสริมต่อ “ตอนแรกๆ พี่ก็รู้สึกไม่สบายใจว่าการเดินสวดจะเป็นการแสดงความเคารพสักการะต่อพระได้เต็มที่เหมือนการคุกเข่าสวดไหม แต่พี่ก็คิดในใจว่า พระเจ้าคงเข้าใจถึงความตั้งใจดีของลูกของพระองค์ เพราะวัยนี้ จะให้คุกเข่าสวดทุกวันเป็นไปไม่ได้แน่นอน นี่พี่เดินคืนละชั่วโมง ตอนดึกๆ สัก 4-5 ทุ่ม คนส่วนใหญ่หลับแล้ว พอสวดสายประคำจบ อาบน้ำอุ่นๆ เข้านอน หลับสบายเลยแหละ”

“พี่ใช้เวลาตั้งชั่วโมงนึงในการสวดสายประคำเชียวหรือ?” ลูกยิ้ม “ใช่แล้ว เวลาพี่สวด พี่ไม่ใช่แค่สวดๆๆๆ ให้จบสาย พี่จะใช้เวลานี้เป็นเวลาที่ ‘connect’ หรือ ‘เชื่อมต่อ’ กับพระ คุยกับพระและขอจากพระ พี่จะสวดขอพระพรให้สมเด็จ

พระสันตะปาปา พระศาสนจักรในประเทศไทย ผู้ใหญ่ของพระศาสนจักรของเรา พระสงฆ์ บราเดอร์ ซิสเตอร์ และนักบวชชายหญิงคาทอลิกทุกคนในประเทศไทย ... และท้ายสุด ถึงจะขอพรให้ตัวเอง ที่พี่ทำเช่นนี้ คนไทยทั่วไปอาจจะเรียกตามศาสนาของเขาว่า “แผ่เมตตา” แต่พี่ขอเรียกว่า “แผ่พระพรให้...” พี่รู้สึกว่า ขอแต่พระพรให้ตัวเอง มันเห็นแก่ตัว ตอนเช้าก่อนออกจากบ้าน พี่ก็จะขอพระให้ประทานพระพรผ่านพี่ไปสัมผัสทุกคนที่พี่จะพบให้วันนั้นและทุกๆ วันด้วย เพราะฉะนั้นสำหรับพี่แล้ว พี่เริ่มต้นวัน ระหว่างวัน และจบวันด้วยการมีพระประทับอยู่ในใจตลอดเวลา ก่อนนอนพี่ก็จะกราบพระเอาศีรษะจรดพื้นและทูลพระเยซูเจ้าและพระแม่ว่า “ลูกรักพระองค์ ลูกรักพระแม่ พระเจ้าข้า อาแมน” เธอล่ะ เคยบอกพระไหมว่ารักพระองค์?”

เพื่อนรุ่นน้องยิ้ม ก่อนพูดต่อว่า “ขอบคุณพี่มากเลย ที่แบ่งปันวิธีสวดภาวนาของพี่ให้ฟัง หนูจะไปปฏิบัติตามพี่ พี่น่าจะแบ่งปันวิธีเดินสวดให้คนอื่นๆ ฟังบ้างนะ เพราะจะได้ช่วยให้คนอื่นสวดสายประคำได้ครบสาย เพราะหนูทราบว่า มีคนจำนวนไม่น้อยที่นอนสวดแล้วก็หลับก่อนสวดจบสายทุกที และคิดไม่ถึงถึงการเดินสวด” “นี่ถ้าไม่สนิท พี่ก็คงไม่กล้าบอก เพราะพี่เองก็ไม่ทราบว่าวิธีการเดินสวดน่ะ มันถูกต้องรึเปล่า จะถามพระสงฆ์ก็ไม่กล้า”

สัปดาห์ต่อมา ลูกเจอกับเพื่อนรุ่นน้องผู้นี้อีก เธอเดินยิ้มเข้ามาหาลูก “พี่! มันได้ผลจริงๆ หนูเดินสวดก่อนนอนเหมือนพี่แทนที่จะนอนสวด สวดได้ครบสายด้วย ขอบคุณมากเลยค่ะ” เราต่างขึ้นรถกลับบ้านด้วยรอยยิ้ม ☺

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกไม่ทราบว่าการเดินสวดสายประคำเป็นวิธีที่ถูกต้องหรือไม่ ลูกทราบแต่ว่า วิธีนี้เป็นวิธีเดียวที่สังขารวัยอย่างลูกจะสามารถรับได้ ในการสวดภาวนาและ “สื่อ” กับพระองค์ได้ทุกวัน หากไม่เป็นการเหมาะสมแต่ประการใด ขอพระองค์ได้โปรดอภัยให้แก่ลูกเทอญ เพราะลูกทำทุกสิ่งทุกอย่างถวายแด่พระองค์ด้วยใจและจากใจ แม้บางครั้งอาจจะยังไม่เข้าใจอะไรต่อมิอะไรบ้างก็ตาม

“ขอให้เพลงรำพึงของข้าพเจ้า เป็นที่พอพระทัย และข้าพเจ้าจะยินดีในพระยาห์เวห์” สดุดี 104:34

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 228

Duc in Altum

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อราว 2 ปีก่อน ช่วงนั้นลูกกำลังเรียนอยู่ในสถาบันแห่งหนึ่งเกี่ยวกับวิชาการเมืองการปกครอง มีอยู่วิชาหนึ่งที่ลูกชอบเป็นพิเศษ คือ วิชาปรัชญาการเมือง มีอยู่วันหนึ่งเราเรียนถึงว่า ***"ความคิดทางปรัชญาการเมืองแบบตะวันตก เริ่มขึ้นในกรีกสมัยโบราณ กรีกอธิบายปรัชญาทางการเมืองด้วยหลักเหตุผล มิใช่อาศัยความเชื่อในสิ่งที่พ้นขอบเขตของหลักเหตุผล เช่น พระเจ้าหรือเทพเจ้า ทั้งๆ ที่ชาวกรีกทั่วไปก็เป็นพวกนับถือเทพเจ้าหลายองค์อยู่ อย่างที่เรียกเป็นศัพท์วิชาการว่า พหุเทวนิยม (Polytheism) ต่อมาในสมัยกลาง ประเทศในยุโรปทั้งหมดมีการปกครองภายใต้ศาสนาคริสต์ ...!"***

ช่วงพักเที่ยง พวกเราเข้าแถวไปตักอาหาร พอดีผู้ที่ยืนอยู่ข้างหน้าลูกเป็นผู้ใหญ่ที่มีตำแหน่งสูงในทางราชการพูดขึ้นมากับเพื่อนอีกคนที่อยู่ข้างหน้าว่า "พวกฝรั่งก็เป็นคนฉลาด มีสติปัญญา เก่งกว่าคนเอเชียเสียด้วยซ้ำ ทำไมถึงไปเชื่อเรื่องพระเจ้าก็ไม่ทราบ ซึ่งเป็นเรื่องเหลวไหลและหลงงมงาย" ลูกได้ยินดังนั้น หงุดหงิดใจมาก ตัดสินใจก้าวขึ้นไปยืนข้างท่านผู้นั้น พร้อมกับพูดว่า "เรื่องพระเจ้าไม่ใช่เรื่องเหลวไหลหรือหลงงมงายนะคะ ฉันพบพระเจ้าแล้วด้วยตัวฉันเอง หากพี่อยากทราบเรื่องพระเจ้า คุยกับฉันได้ค่ะ!"

ในช่วงนั้น พวกเราแม้จะเรียนห้องเดียวกัน แต่ก็ยังไม่รู้จักกันดี เพราะเพิ่งเริ่มเรียนด้วยกัน ท่านผู้นั้นหันมามองลูกด้วยสีหน้าราบเรียบ ไม่ตอบกระไร แล้วก็หันกลับไปตักกับข้าวต่อ ลูกคิดในใจ "ทำไงดีต่อเนี่ย" เมื่อตักกับข้าวเสร็จ เขาก็เดินไปนั่งโต๊ะตัวหนึ่ง ลูกคิดจะเดินไปนั่งกับเขา ก็ไม่กล้าเพราะลูกเป็นผู้หญิง เดี๋ยวเขาจะเข้าใจเราผิด ลูกก็เลยไปนั่งโต๊ะใกล้ๆ เผื่อท่านผู้นี้จะหันมาคุยกับลูกหรือเชิญลูกไปนั่งโต๊ะเดียวกับเขา เพื่อคุยเรื่องพระเจ้าตามที่ลูกได้เปิดประเด็นไว้

เรากลับห้องเรียนตอนบ่ายโดยเขาไม่ได้แม้แต่จะหันมาที่โต๊ะลูกเลย

2 ปีผ่านไป พวกเราบัดนี้เป็นเพื่อนที่สนิทกันแล้ว เรียกพี่เรียกน้องตามอาวุโส ตลอดเวลา 2ปีที่ผ่านมา ลูกไม่ได้พูดถึงเรื่องพระเจ้ากับเพื่อนท่านนี้อีกเพราะไม่มีโอกาส

สัปดาห์ก่อน ลูกต้องประชุมกับพี่ท่านนี้ในการทำกิจกรรมร่วมกัน เมื่อเสร็จเรื่องธุระแล้ว ลูกพูดขึ้นมาว่า "พี่จำได้ไหมคะ เมื่อ 2 ปีก่อน หลังชั่วโมงปรัชญาการเมือง พี่พูดว่าทำไมฝรั่งถึงเชื่อเรื่องพระเจ้า ซึ่งเป็นเรื่องเหลวไหลและหลงงมงาย?" คราวนี้เขายิ้ม "ผมจำได้" "พระเจ้าไม่ใช่เป็นเรื่องเหลวไหล พระเจ้ามีจริงนะคะ ฉันเป็นพยานด้วยชีวิตของฉันได้" "ผมไม่เคยทราบอะไรเกี่ยวกับเรื่องศาสนาคริสต์เลย ขอถามหน่อยเถอะพระเยซูกับพระเจ้าเหมือนกันไหม?" "พระเยซูก็คือพระเจ้าแหละ" "หลักสอนของศาสนาคริสต์คืออะไร?" "....."

เพื่อนผู้ใหญ่ท่านนี้ฟังด้วยความสนใจ

“ที่คุณเขียนในหนังสือ ‘ภูเขาเคลื่อนได้’ ว่าสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับคุณนั้นเป็นอัศจรรย์จากพระเจ้า เป็นไปได้ไหมว่ามันเป็นกรรมดีที่คุณทำแต่ชาติก่อน?” “ก็อาจเป็นไปได้ แต่พี่เห็นเจ้า ‘กรรมดี’ นี้ไหม พี่ก็ไม่เห็น แต่ที่พี่คิดเช่นนี้ เพราะพี่มี**ความเชื่อ**ว่าเป็นเช่นนั้น ทำนองเดียวกัน ฉันคิดว่าเป็นพระพรหรือเป็นอัศจรรย์จากพระเจ้า เพราะฉัน**เชื่อ**ว่าเป็นเช่นนั้น แม้ฉันจะไม่เห็นพระเจ้าเช่นเดียวกัน เป็นไปได้ไหมว่า ‘กรรมดี’ ที่พี่คิด ที่แท้อาจจะเป็นพระเจ้าของฉันก็ได้ แต่เป็นความเชื่อของคนที่มองต่างมุมจากต่างศาสนา?”

เรามองหน้ากัน เป็นคำตอบที่ไม่มีใครกล้าแย้งใคร เพราะต่างก็พูดถึงความเชื่อของตนที่จับต้องไม่ได้ มองด้วยตาเปล่าก็ไม่เห็น

“ตั้งแต่คุณเปลี่ยนมานับถือศาสนาคริสต์ ชีวิตคุณเปลี่ยนไปไหม?”

“เปลี่ยนมากเลยค่ะ ทุกวันนี้ใจของฉันเปี่ยมไปด้วยสันติสุขและปีติสุข”

“ศาสนาคริสต์มีเรื่องสันติสุขด้วยหรือ นี่คือสิ่งที่คนไทยส่วนใหญ่ใฝ่หาทุกวันนี้ คือความสงบสุขในใจ ไหนลองอธิบายให้ผมฟังซิว่า ‘สันติสุข’ และ ‘ปีติสุข’ อะไรที่คุณพูดน่ะ เป็นอย่างไร?”

วินาทีนั้น ลูกไม่ทราบว่าผู้ใหญ่ท่านนั้นจะมาลองเชิงลูกหรืออยากทราบจริงๆ

“ลองสมมติว่าพี่นั่งอยู่บนพื้นไม้ขัดมันของเรือนไม้ยกพื้นสองชั้นกลางสนามกว้าง ข้างล่างเป็นใต้ถุนโล่ง บ้านกวาดสะอาดเรียบทั้งชั้นบนและชั้นล่าง และเปิดประตูหน้าต่างชั้นบนทุกบานไว้ ในยามเย็น ลมที่พัดผ่านจะทำให้คุณเย็นสบายกาย สบายใจ รู้สึกโล่ง ปลอดโปร่ง ใจสะอาด มองไปไหนมีแต่ความเขียวชะอุ่มและสดชื่น ฉันใดก็ฉันนั้น”

ลูกพูดจบ ไม่ทราบว่าเพื่อนท่านนั้นจะเห็นภาพของ “สันติสุขและปีติสุข” ตามที่ลูกได้บรรยายหรือไม่ เขายิ้มและพยักหน้าช้าๆ “คงรู้สึกถึงลมเย็นที่ฉันได้วาดภาพแล้วซิ” ลูกแอบคิด ☺

แล้วเขาก็ถามลูกอีกหลายเรื่องเกี่ยวกับศาสนาคริสต์

“ผมขอโทษที่ได้พูดไปว่าพระเจ้าเป็นเรื่องเหลวไหลเมื่อ 2ปีก่อน ผมว่าเรื่องที่เราคุยกันในชั่วโมงหลังนี้ น่าสนใจกว่าเรื่องที่เรามาประชุมร่วมกันเสียอีก”

วันนั้น ลูกเดินกลับไปที่รถอย่างมีความสุขมาก ที่คนระดับนายพลของกองทัพไทยมีโอกาสได้ทราบถึงเรื่องราวเกี่ยวกับพระองค์ซึ่งเขาไม่เคยทราบมาก่อนเลย และถึงกับเอ่ยปากขอโทษในสิ่งที่เขาได้พูดไปด้วยความไม่ทราบเมื่อ 2 ปีก่อนหน้านี้

เรายังต้องเจอกันอีก เพราะงานที่ต้องทำร่วมกันยังไม่เสร็จ .....

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ที่ผ่านมาลูกได้ประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระองค์และทำทุกอย่างเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ด้วยสัญชาติญาณของลูกที่รักพ่อและกตัญญูต่อพ่อ โดยไม่มีความรู้ที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับพระศาสนจักรศักดิ์สิทธิ์ของเราเลย ขอพระองค์ได้โปรดประทานปัญญาแก่ลูกในการรับใช้พระองค์ได้ถูกตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ

“แล้วข้าพเจ้าจะประกาศพระนามของพระองค์แก่บรรดาพี่น้อง
จะสรรเสริญพระองค์ในหมู่ประชากรที่มาชุมนุมกัน” สดุดี 22:22

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

******You may read “My Little Prayers” in English from my blog*
“maryslittleprayers.blogspot.com”

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 229

ความเงียบสงัด

ข้าแต่พระเป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็น “พ่อ” ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด แต่ก็ทรงเอาใจใส่ต่อลูกของพระองค์ แม้ในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่สุด และพระองค์จะทรง “ตอบคำถาม” ของลูกๆ ของพระองค์ตามวิธีของพระองค์ อยู่ที่ใครจะตั้งใจเงี่ยหูฟังพระองค์ทุกๆ วันหรือไม่เท่านั้น

ใน 2 บทที่แล้ว ลูกเขียนถึงการสวดภาวนาของลูกว่า ลูกใช้วิธีเดินสวด โดยไม่ทราบว่านั่นเป็นวิธีที่ถูกที่ควรหรือไม่ ปรากฏว่า มีพระผู้ใหญ่ให้คำแนะนำมาว่า การใช้วิธีเดินสวดนั้น เป็นสิ่งที่ทำได้ การสวดภาวนามี 2 รูปแบบ แบบแรกคือการร่วมในพิธีอย่างเป็นทางการ เป็นต้นว่าในมิสซา ซึ่งจะมีทั้งการคุกเข่า การยืน และการนั่ง อีกรูปแบบหนึ่งคือการสวดภาวนาแบบส่วนตัว เช่นเดียวกับลูกที่จะปฏิบัติตัวต่อหน้าพ่อแม่ยามอยู่ที่บ้าน อิริยาบถต่างๆ ก็แล้วแต่กาละเทศะ ขอให้สุภาพก็ใช้ได้แล้ว

ลูกดีใจสุดๆ ที่ได้รับคำตอบ “อย่างเป็นทางการ” ว่าการเดินสวดนั้น เป็นสิ่งทำได้ ที่ลูกไม่กล้าถามพระสงฆ์มาเป็นเวลาช้านานนั้น ลูกกลัวว่า ถ้าพ่อตอบมาว่า การเดินสวดนั้นไม่เหมาะสม ลูกก็เสร็จเลย ☺ เพราะไม่ทราบจะใช้วิธีอื่นใดดี

และลูกก็มีความสุขมากขึ้นไปอีก เมื่อมีพี่น้องส่งข่าวมาขอบคุณ เพราะการเดินสวดเป็นสิ่งที่เขาคิดไม่ถึง และตอนนี้เขาก็สามารถเดินสวดจนจบสายประคำได้แล้ว ☺ ลูกดีใจมาก ขอบพระคุณพระเจ้าข้า!

และก็มีคำถามมาที่ลูกอีกว่า จะทำอย่างไรจึงจะมีสมาธิตอนสวดภาวนาและสามารถสื่อกับพระได้?

ลูกเองมีความรู้สึกเจียมตัวตลอดเวลาว่า ในฐานะคริสตชนอายุเพียง 13 ปีเศษ ลูกมีความรู้เกี่ยวกับพระศาสนจักรน้อยมาก แต่ละเรื่องและทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำไป ลูกทำจากใจและทำโดยสามัญสำนึก แต่...มองย้อนหลัง ในการตัดสินใจทำแต่ละอย่างในชีวิต มันไม่ใช่เพราะลูกเก่งเองเลย...

ลูกตอบไปว่า สำหรับลูกแล้ว ในการ “สื่อ” กับพระได้ เราต้องมี**ความเงียบ** และในท่ามกลางความเงียบสงบรอบตัวนี่แหละ เราจะได้ยินพระตรัสกับเรา และเราก็สามารถทูลพระในทุกสิ่งทุกอย่างได้

ลูกตัดสินใจใช้วิธีหักดิบไม่ฟังวิทยุหรือดนตรีใดๆ เลย เพราะวันนั้นเพลงที่ลูกได้ยินในวิทยุ ทำให้หัวใจของลูกที่แตกสลายอยู่แล้ว เลือดไหลไม่หยุด และเพื่อดับความกระวนกระวายใจที่อยู่ๆ ก็ไม่มีเสียงเพลงทั้งในห้องนอนและในรถ ลูกเริ่มสวดภาวนาเพื่อดับความกระวนกระวายใจนั้น แล้วลูกก็เริ่มลิ้มรสความเงียบสงบ ทีละเล็กทีละน้อย...ความเงียบรอบตัวลูกทำให้ลูกรู้สึกสงบ แล้วก็รู้สึกใจสะอาด แล้วก็รู้สึกใจสดชื่น แล้วในท่ามกลางความสงบ สะอาด และสดชื่น ลูกก็ค่อยๆ สัมผัสพระองค์ สิ่งที่พระองค์ทรงตรัสกับลูกก็ค่อยๆ ดังขึ้นๆ มันชัดเจน แจ่มแจ้ง เพราะเป็นเสียงที่ดังกังวานในใจลูกโดยไม่ต้องแข่งกับเสียงรบกวนใดๆ รอบตัวลูก ☺

และแม้ลูกจะสวดภาวนาต่อพระองค์ทุกๆ วัน ลูกก็ยังรู้สึกว่าไม่พอเพียง ลูกเริ่มเขียนบทสวดถวายพระองค์อีก จากการเขียนบทสวด ทำให้ลูกเริ่มคิดที่จะศึกษาพระวาจาของพระองค์ เพื่อใส่ในบทสวดของลูก เนื่องจากมีคนนำไปลงสารวัด จากการศึกษาพระวาจาของพระองค์อย่างจริงๆ จังๆ ทำให้ลูกค้นพบว่า พระองค์ไม่ได้ประทับอยู่บนสวรรค์ ที่แท้พระองค์ทรงประทับอยู่ในใจของพวกเราทุกคนนั่นเอง ☺

มองย้อนหลัง ชีวิตลูกเหมือนกับการเดินในเกมวนที่เมื่อถึงทางตันต้องหาทางออกที่มีหลายทาง เมื่อเราเลือกถูกทาง เราจึงหลุดไปยังขั้นต่อไปได้

ทุกเหตุการณ์ในชีวิตลูกที่ผ่านมา ลูกเจอทางตันครั้งแล้วครั้งเล่า แต่แต่ละครั้ง ลูกจะเลือกทางออกโดยที่ลูกก็ไม่ทราบในตอนนั้นว่าเป็นทางที่ถูกในการเดินเกมวนขั้นต่อไป และในที่สุด ลูกก็ค้นพบว่า ลูกได้เดินมาถูกทางแล้ว ลูกได้ค้นพบพระองค์แล้ว! ไชโย!

ในตอนนั้น ลูกไม่มีทางทราบเลยว่า ความเงียบหรือต้องเรียกว่า ความเงียบสงัด จึงจะได้ใจความนั้นเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตจิตที่เราจะสื่อกับพระได้ สาเหตุเพราะเพลงนั้นเพลงเดียว ☺ แล้วลูกก็ไม่มีทางทราบเลยว่า การศึกษาพระวาจาของพระองค์อย่างจริงๆ จังๆ นั้น จะทำให้ลูกค้นพบพระองค์ได้

การเดินเกมชีวิตของลูกนั้น แม้ลูกจะยังไม่รู้จักพระองค์ดีในตอนนั้น ลูกสวดทูลขอให้พระองค์ทรงนำชีวิตลูกทุกๆ วัน แล้ว...พระหัตถ์ของพระองค์ก็ทรงจับลูกให้เลือกทางเดินชีวิตในแต่ละช่วงของเกมให้ไปสู้เป้าหมาย...คือการค้นพบพระองค์

ในความเงียบสงัดของการเขียนบทสวดบทนี้ ลูกขอก้มกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ ขอบพระคุณพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจ สำหรับการทรงนำของพระองค์ ลูกขอพระองค์ได้โปรดทรงนำชีวิตของลูกต่อไปในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไปเทอญ

"เวลานั้น บรรดาอัครสาวกกลับมาเฝ้าพระเยซูเจ้า
และทูลรายงานให้ทรงทราบถึงทุกสิ่งที่เขาได้ทำและได้สอน พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า
'ท่านทั้งหลาย จงมาพักผ่อนกับเราตามลำพังในที่สงัดระยะหนึ่งเถิด'" มาระโก 6:31

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

******You may read "My Little Prayers" in English from my blog*
"maryslittleprayers.blogspot.com"

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 230

เด็กหานาฬิกา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดของลูกบทที่แล้ว ลูกเขียนถึง**ความเงียบสงัด**ว่า ความเงียบเป็นสิ่งจำเป็นในการ “เข้าถึง” พระองค์ และการ “ได้ยิน” พระสุรเสียงของพระองค์ที่ทรงตรัสกับเรา

เมื่อเขียนเสร็จ พลันลูกก็คิดถึงเรื่องของเด็กคนหนึ่ง

เด็กหานาฬิกา

ชาวนาคนหนึ่ง หลังจากไปทำความสะอาดคอกม้า ออกมาก็พบว่านาฬิกาพกของตนได้หล่นหายไปเสียแล้ว นาฬิกาพกเรือนนี้มีความหมายต่อเขาอย่างมาก ด้วยเป็นของขวัญที่แม่ของเขาทิ้งไว้ให้ เขารีบวิ่งกลับไปที่คอกม้า รื้อหาจนทั่วบริเวณแทบพลิกแผ่นดินหา แต่ก็หาไม่พบ...

เขาเดินออกมาจากคอกม้าด้วยเหงื่อที่ท่วมตัว มองไปเห็นมีเด็กกลุ่มหนึ่งกำลังเล่นกันอยู่แถวนั้น เขาจึงได้คิดว่าอาจเป็นเพราะตัวเองแก่แล้วหูตาฝ้าฟาง ทำให้หาไม่เจอ แต่เด็กๆ หูตายังแหลมคม น่าจะหาเจอก็เป็นได้ เขาจึงเรียกเด็กๆ มาแล้วบอกว่า “เด็กๆ ถ้าใครหานาฬิกาของลุงเจอ ลุงจะให้เงินคนนั้นหนึ่งเหรียญ” เด็กๆ พากันวิ่งกรูเข้าไปในคอกม้า จนเวลาผ่านไปนานโข ตอนที่เด็กๆ เดินกลับออกมาจากคอกม้าทีละคน ต่างมีสีหน้าผิดหวังที่หานาฬิกาพกไม่เจอ ขณะที่ชาวนากำลังถอดใจคิดจะเลิกหานั่นเอง ก็มีเด็กคนหนึ่งมากระซิบกระซาบบอกกับเขาว่า “ผมจะลองเข้าไปหาดูอีกครั้งหนึ่ง แต่คราวนี้ขอให้ผมเข้าไปคนเดียวเท่านั้น”

ชาวนามองตามหลังเด็กชายไปอย่างไม่มั่นใจ คิดในใจว่า...พวกเราแทบจะพลิกคอกม้าหายังไม่เจอ แล้วลำพังเด็กคนเดียวจะหาเจอได้อย่างไร...

เด็กคนนั้นเข้าไปตั้งนาน ก็ยังไม่กลับออกมา ชาวนาเริ่มสิ้นหวัง ในขณะชาวนาคิดจะเลิกรอและจากไปนั่นเอง เด็กชายคนนั้นก็เดินออกมาจากคอกม้า ในมือของเขาถือนาฬิกาพกเรือนหนึ่ง ชาวนาถามด้วยความแปลกใจว่า “เจ้าหาเจอได้อย่างไร?” เด็กชายบอกว่า “พอเข้าไปข้างใน ผมก็ไม่ได้ทำอะไรเลย เพียงแต่นั่งเงียบๆ อยู่ที่พื้น ไม่นานผมก็ได้ยินเสียงติ๊กตอก ติ๊กตอก จากนั้นผมก็เดินตามเสียงไป แล้วผมก็เจอนาฬิกาเรือนนี้”

ความเงียบทำให้เด็กคนนั้นค้นพบนาฬิกาและสำหรับลูก ความเงียบทำให้ลูกค้นพบพระองค์ ใครๆ ที่พร่ำบ่นว่าพระเจ้าอยู่ไหนๆ น่าจะลองสร้างบรรยากาศรอบๆ ตัวประจำวันให้มีความเงียบบ้าง เผื่อจะได้พบกับพระองค์ เช่นเดียวกับที่ลูกได้ปฏิบัติและได้ค้นพบพระองค์มาแล้ว ก็น่าจะดีนะ พระเจ้าข้า ☺

“จงเงียบและฟังเถิด ในวันนี้ท่านได้เป็นประชากรของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน” ฉธบ. 27:9

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

******You may read "My Little Prayers" in English from my blog*
*"**maryslittleprayers.blogspot.com**"*

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 231

ประโยคสุดท้ายของพระเยซูเจ้าบนไม้กางเขน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อต้นเดือนมีนาคม 2010 ที่ผ่านมา มีเพื่อนที่รู้จักกันท่านหนึ่ง อยู่ๆ ก็นำหนังสือเล่มหนึ่งชื่อ “The Cry of Jesus Crucified and Forsaken” แปลเป็นภาษาไทยอย่างไม่เป็นทางการว่า “คำร้องของพระเยซูเจ้าผู้ถูกตรึงกางเขนและถูกทอดทิ้ง” เขียนโดย เคียร่า ลูบิค ผู้ก่อตั้งคณะโฟโกลาเร่ จากประโยคเพียงประโยคเดียว “เอลี เอลี ลามาสะบัคทานี” ซึ่ง***แปลว่า “ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า ทำไมพระองค์จึงทรงทอดทิ้งข้าพเจ้าเล่า” มัทธิว 27:48*** เคียร่าเขียนหนังสือได้ถึง 138 หน้า! น่าอัศจรรย์จริงๆ

ลูกอ่านเสร็จภายใน 1 สัปดาห์ เพราะจะรีบนำหนังสือไปคืนเพื่อน ในระหว่างสัปดาห์นั้นเอง มีเพื่อนรุ่นพี่ที่ลูกรักนับถือส่งอีเมล์ในหัวข้อ “The Last 7 Words of Jesus” ซึ่งแปลว่า “7 ประโยคสุดท้ายของพระเยซูเจ้า” มาให้ ปรากฏว่าการส่งมีปัญหา กว่าลูกจะรับได้ต้องขอให้เพื่อนท่านนั้นส่งแล้วส่งอีกตั้งหลายหนกว่าจะรับได้

เมื่ออ่านบทความทั้งหมด ซึ่งมีหลายหน้าเสร็จ ลูกบอกกับตัวเองว่า “พระเยซูเจ้าคงทรงต้องการจะสื่ออะไรกับลูกผ่านหนังสือและบทความนี้เป็นแน่” เมื่อคิดได้ดังนั้น จึงตัดสินใจเก็บหนังสือเล่มนี้ไว้ เพื่ออ่านอีกรอบหนึ่ง เพื่อจะ “รับฟัง” ว่าพระองค์ทรงต้องการตรัสกับลูกว่าอย่างไร

เมื่อราวปลายปี 2009 ที่ผ่านมา ลูกรับพนักงานขับรถคนใหม่มาขับรถประจำตำแหน่งให้ลูก พนักงานผู้นี้มีอายุเกือบ 50 ปี ขับรถแท็กซี่มาตลอด 20 กว่าปีที่ผ่านมา ถนนหนทางรู้จักดี แต่มีปัญหาคือ เป็นคนมีความจำสั้นมากหรือเกือบจะพูดได้ว่า ไม่มีความจำเลยก็ว่าได้ ไม่ว่าเรื่องเล็กเรื่องใหญ่ เขาจำไม่ได้ทั้งนั้น ลูกเคยกลับบ้านไม่ได้เพราะเขาลืมกุญแจไว้ในรถ!

วันหนึ่งในสัปดาห์ที่แล้ว ลูกไปประชุม เสร็จตอนเที่ยงพอดี ลูกจึงกลับบ้านเพื่อพักผ่อนกอ่นจะไปประชุมอีกที่หนึ่งตอนบ่าย เมื่อถึงบ้านลูกบอกให้เขาไปรับประทานอาหารก่อน และบอกให้กลับมาตอนบ่ายโมง ระหว่างเวลาชั่วโมงนั้น ลูกตัดสินใจหยิบหนังสือของเคียร่า ลูบิคมาอ่านอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้ลูกอ่านด้วยใจที่เปิดกว้าง เตรียม “รับฟัง” สิ่งที่พระเยซูเจ้าทรงต้องการตรัสกับลูก

“พระองค์ทรงเปล่าเปลี่ยว หมดสิ้นแล้วซึ่งทุกสิ่งทุกอย่าง พระองค์ทรงหมดสภาพ ทรงถูกทอดทิ้ง และทรงอยู่ในอาการช็อค” เคียร่าเขียนเกี่ยวกับพระองค์

เกี่ยวกับตัวเราเอง “ทุกสิ่งที่ทำให้เราเจ็บปวด น่าจะทำให้เราเข้าใจถึงว่าพระเยซูเจ้าขณะนั้น ทรงต้องการความรักและการยอมรับความเจ็บปวดของเรา ทำให้เราเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ ...”

และเกี่ยวกับเพื่อนมนุษย์ เคียร่า เขียนว่า

... ทำให้เราเห็นองค์พระเยซูในเพื่อนมนุษย์ที่ประสบความทุกข์ยาก

“พระองค์ทรงเป็นกระบอกเสียงสำหรับคนใบ้ แสงสว่างสำหรับคนตาบอด เสียงสำหรับคนหูหนวก ที่พักพิงสำหรับคนเหนื่อยล้า ความหวังสำหรับคนสิ้นหวัง ความจริงสำหรับคนถูกหลอกลวง ความชื่นชมยินดีสำหรับคนเศร้าสร้อย เพื่อนสำหรับผู้เปล่าเปลี่ยว...

เพราะความเจ็บปวดทุกข์ทรมานของพระองค์ มนุษย์ถูกเปลี่ยนแปลง และความทุกข์ทรมานที่เปล่าประโยชน์กลายเป็นสิ่งที่มีความหมาย”

แต่ละประโยคมันลึกซึ้งและมีความหมายจริงๆ หนึ่งชั่วโมงผ่านไป ลูกโทรศัพท์เรียกคนขับรถของลูก โทรไปประมาณ 7-8 ครั้ง เขาก็ไม่รับสาย ลูกเริ่มหงุดหงิด ในที่สุดลูกต้องเรียกลูกชายคนเล็กมารับลูกออกไปเพราะไม่อยากไปประชุมสาย ปรากฏว่าเจอคนขับรถของลูกอยู่หน้าหมู่บ้าน เขาลืมเอามือถือติดตัวไปทานข้าว! ลูกโมโหมาก ตัดสินใจว่าวันจันทร์จะให้เขาไป ลูกรู้สึกว่าการมีลูกน้องใกล้ตัวที่ปั้มๆ เป๋อๆ เช่นนี้ คนที่จะประสาทเสียก่อนคือตัวลูกเอง

คืนนั้น บทเขียนของเคียร่าเกี่ยวกับพระเยซูเจ้ากลับมาเด่นชัดในสมองของลูก ... “พระเยซูเจ้าทำให้เราเห็นพระองค์ในมนุษย์ที่ประสบความทุกข์ยาก” ลูกทราบว่าคนขับรถของลูกยังมีลูกอีก 2 คนที่กำลังเรียนหนังสืออยู่และรถแท็กซี่เดิมที่เขาขับก็โทรมมากแล้ว หากเขาต้องออกจากงานที่ทำอยู่กับลูก เขาคงเดือดร้อนแน่ แต่...มีคนขับรถแบบนี้ทำให้ฉันปวดหัวทุกวัน

วันรุ่งขึ้น ลูกบอกลูกๆ ว่า การฉลองปัสกาปีนี้ หม่ำมี้จะทำอะไรเป็นพิเศษเพื่อถวายแด่พระเยซูเจ้า แทนที่หม่ำมี้จะให้คนขับรถคนนี้ออกเพราะเขาไม่ยอมจำอะไรสักอย่างเลย หม่ำมี้จะช่วยเขาและมองว่าเขามีปัญหาเรื่องความจำ เพื่อกันเขาลืมกุญแจไว้ในรถอีก หม่ำมี้จะเอาสายใส่ชื่อพนักงานให้เขาคล้องกับกุญแจรถและห้อยคอไว้ และเอากระเป๋าที่มีสายห้อยให้เขาใส่มือถือห้อยคออีกสายหนึ่งเพื่อมือถือจะได้อยู่ติดตัวตลอด

นอกจากนี้ ลูกเตรียมในใจว่าในเดือนหน้า เมษายน 2010 นี้ ตอนประเมินผลเขา ลูกจะบอกกับเขาว่า ลูกจะอุปการะลูกเขาทั้งสองคนในด้านการศึกษา ☺

แล้วลูกก็ทูลกับพระองค์ว่า สิ่งที่ลูกทำนี้ แม้จะเป็นเรื่องเล็กน้อยมาก หากเทียบการเสียสละของพระองค์ แต่ลูกก็ขอทำทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตเพื่อเป็นการตอบแทนพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ขอพระองค์โปรดทรงนำชีวิตของลูกให้เป็นลูกที่ดีของพระองค์ตลอดไปเทอญ

“ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า
ทำไมพระองค์จึงทรงทอดทิ้งข้าพเจ้าเล่า” มัทธิว 27:48

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

******You may read “My Little Prayers” in English from my blog*
“maryslittleprayers.blogspot.com”

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 232

มะละกอ 1 ลูก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดบทที่แล้ว ลูกได้เขียนถึงเรื่องราวของคนขับรถของลูกที่ลูกได้ให้ความช่วยเหลือเขาแทนการให้ออก เพื่อเป็นการถวายแด่พระเยซูเจ้าเนื่องในโอกาสเป็นเทศกาลมหาพรต มีเหตุการณ์ต่อเนื่องที่ลูกขอเขียนถวายพระองค์ต่อพระเจ้าข้า

ก่อนวันที่ลูกจะตัดสินใจเช่นนี้ ลูกคิดในใจว่าลูกคงจะไม่ให้เขาผ่านช่วงทดลองงาน เพราะมีอย่างที่ไหน ลูกบอกให้เขากดกุญแจที่หน้ารั้วทุกครั้งที่เปิด เพราะมิฉะนั้นมันจะหล่นได้ บอกทุกเช้าและเย็น 2 เดือนกว่า เกือบ 60 ครั้ง เขาก็ไม่ทำตาม อยู่เกือบ 3 เดือนเขาก็จำไม่ได้ว่ากระเป๋าเอกสารใบไหนเป็นของลูก ใบไหนเป็นของลูกสาว ทั้งๆ ที่มันคนละแบบ เคยให้สมุดให้เขาจดสิ่งต่างๆ ก็ไม่ได้ผล เพราะเขาลืมเปิดอ่าน และในวันที่เขาออกไปทานข้าวเที่ยง ปรากฏว่าบ่ายนั้นเมื่อลูกกลับมากับลูกชาย เขาได้กลับบ้านไปแล้วเพราะเขาลืมไปว่าเย็นนั้นลูกต้องไปทานเลี้ยงอีก ทั้งๆ ที่เช้านั้นก็เพิ่งคุยกันถึงสถานที่ที่ต้องไปกันในคืนนั้น

แต่คืนนั้น หลังจากกลับมาจากการรับประทานเลี้ยง บทความที่เขียนเกี่ยวกับพระเยซูเจ้าที่ถูกทรมานบนไม้กางเขนว่า “...ทำให้เราเห็นองค์พระเยซูในเพื่อนมนุษย์ที่ประสบความทุกข์ยาก...” “...เพราะความเจ็บปวดทุกข์ทรมานของพระองค์มนุษย์ถูกเปลี่ยนแปลง...” ผุดขึ้นมาในสมองลูกอีก “แล้วฉันได้เปลี่ยนแปลงหรือทำอะไรเป็นการตอบแทนพระองค์ในการเสียสละพระชนม์ชีพเพื่อเราหรือไม่?”

หากเราอ่านพระวาจาหรือได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำสั่งสอนของพระเยซูเจ้าแล้วไม่ได้ปฏิบัติตามในชีวิตจริง พระวาจาหรือคำพูดเหล่านั้นก็เป็นเพียงตัวอักษรในพระคัมภีร์หรือหนังสือเท่านั้น

แต่ถ้าลูกจะให้คนขับรถผู้นี้ขับรถให้ลูกต่อ ลูกต้องทำใจและต้องรับเขาในความป้ำๆ เป๋อๆ ของเขาให้ได้

และในการประเมินผลงานของเขา บริษัทของลูกมีแบบฟอร์มที่มีคะแนนเป็นกิจลักษณะ ประเมินอย่างไรก็ไม่น่าผ่าน หรือถ้าผ่านก็ไม่น่าจะได้ปรับเงินเดือนเยอะ ลูกจะช่วยเขาได้อย่างไรหนอ?

พลันลูกก็นึกขึ้นมาได้ว่าเขายังมีบุตรอีก 2 คนที่กำลังเรียนหนังสืออยู่ การทำบุญบริจาคตามที่ต่างๆ นั้นมีความหมาย แต่ทำไมไม่ทำบุญกับคนใกล้ตัวล่ะ?

เช้าวันที่ 1 เม.ย. 2010 ลูกลงทุนเรียกคนขับรถมาประเมินผลเอง ทั้งๆ ที่ปกติการประเมินผลพนักงานเป็นหน้าที่ของแผนกบุคคล เขาหน้าตาตื่นเต้น เพราะเขารู้ตัวว่าผลงานของเขาเป็นอย่างไรที่ผ่านมา

ลูกประเมินให้เขาผ่านการทดลองงาน ปรับเงินเดือนให้จำนวนหนึ่ง พร้อมให้เงิน 1,000.- บาท “เอ้า! เอาไปซื้อเสื้อซาฟารีหล่อๆ มาใส่หน่อย” เขาดีใจจนหน้าบาน ยิ้มด้วยความตื่นเต้น “ผมคิดว่าผมจะไม่ผ่านโปรเสียอีก”

“เดี๋ยว ยังมีอีก ฉันทราบว่าเธอยังมีลูกอีก 2 คนที่กำลังเรียนหนังสือ อยู่ชั้นอะไรจ๊ะ?”

“ป.2 คน และ ม.4 คน ครับ”

“อยู่โรงเรียนอะไรล่ะ?” “.....ครับ”

“ฉันจะอุปการะการเรียนของลูกเธอทั้งสองคนจากปีนี้เป็นต้นไป” ทันทีที่ลูกพูดจบ คนขับรถของลูกก็มีน้ำตาเอ่อคลอ เขาพูดขึ้นมาด้วยเสียงสั่นเครือว่า

“ผมเพิ่งบอกกับลูกๆ ว่า พ่อไม่มีเงินส่งพวกเขาเรียนต่อ ให้ออกจากโรงเรียน ลูกสาวคนเล็กบอกว่า พ่อ หนูทานข้าววันละมื้อก็ได้ แต่หนูอยากเรียนหนังสือ” แล้วเสียงเขาก็สะดุดหยุด ฟังถึงตอนนั้น ลูกเองเกือบกลั้นน้ำตาไม่อยู่

“ไปบอกลูกเธอว่า จากนี้ไปเขาจะได้เรียนหนังสือจนจบแล้ว ให้ตั้งใจเรียนให้ดีที่สุดก็แล้วกัน”

“ผมว่าต้องเป็นพระเจ้าแน่เลยที่ส่งผมมาทำงานกับท่าน ตอนนั้นผมไม่คิดเลยว่าจะกลับมาขับรถให้นายอีก เพราะขับแท็กซี่มา 20 กว่าปีแล้ว ผมว่าต้องเป็นพระเจ้าแน่นอน อ้อ! พระเจ้าของเราเป็นองค์เดียวกันนะครับ”

ประโยคสุดท้ายลูกทราบว่า เขาต้องการให้ลูกฟังแล้วสบายหู เพราะ 3-4 เดือนที่ผ่านมา จากสถานที่ต่างๆ ที่เขาขับรถให้ลูกไป เขาทราบว่าลูกเป็นคริสตชนที่รักพระเจ้าแค่ไหน และเขาเองเป็นมุสลิม นับถือศาสนาอิสลาม

เช้าวันรุ่งขึ้นเป็นวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ ลูกไม่ได้ไปทำงาน เมื่อลูกลงมาถึงข้างล่าง มีสิ่งหนึ่งที่ทำให้ลูกยิ้มจนแก้มปริอย่างมีความสุข มีมะละกอลูกเบ้อเริ่มลูกหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะอาหาร เป็นมะละกอที่มีความหมายสำหรับลูกมาก วันก่อนนั้นลูกใช้ให้คนขับรถไปซื้อมะละกอแขกดำที่ตลาดใกล้บ้าน เพราะเดี๋ยวนี้ใน ซุปเปอร์ฯ หาซื้อมะละกอแขกดำไม่ได้แล้ว ปรากฏว่าที่ตลาดใกล้บ้านไม่มีขายเช่นเดียวกัน “ขอบใจมากนะ สำหรับมะละกอ” ลูกโทรหาคนขับรถซึ่งได้ขับรถให้ลูกๆ ไปทำงานแต่เช้าในวันนั้น

“ไม่เป็นไรครับ ผมตั้งใจซื้อมะละกอมาฝากท่านประธานครับ เช้านี้ผมแวะไปตลาดคลองเตยแต่เช้าเลยครับ”

ขณะที่ลูกเดินสวดสายประคำถวายแด่พระเยซูเจ้าในวันนั้น ลูกรู้สึกว่าพระองค์ทรงยิ้มให้ลูก เป็นสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ที่ลูกมีความสุขที่สุดสัปดาห์หนึ่ง ☺

ที่อัศจรรย์คือ ในจิตใจของลูก ไม่มีความโกรธหรือหงุดหงิดเกี่ยวกับคนขับรถคนนี้เหลืออยู่เลย กลายเปลี่ยนเป็นความรัก ความเมตตาขึ้นมาแทน ลูกขอบพระคุณพระองค์ เพราะพระเยซูเจ้าแท้ๆ ลูกจึงได้เปลี่ยนแปลงตัวเองได้ขนาดนี้ และลูกก็ขอบพระคุณพระองค์ที่ได้ประทานพระพรผ่านลูกชายคนเล็ก ที่พยายามพูดให้ลูกหายโกรธในบ่ายวันเกิดเหตุ จนลูกได้สติ

เย็นนั้น เมื่อมาส่งลูกๆ เสร็จ คนขับรถก็เดินกลับออกไปจากรั้วบ้าน “เดี๋ยว กลับมาก่อน” ลูกซึ่งยืนอยู่หน้าบ้านพอดีทักขึ้นมา “กุญแจรถยังแขวนอยู่ที่คอเธอเลย คืนกุญแจก่อนแล้วค่อยกลับบ้าน ☺”

“ท่านทำสิ่งใดต่อพี่น้องผู้ต่ำต้อยที่สุดของเราคนหนึ่ง ท่านก็ทำสิ่งนั้นต่อเรา” มัทธิว 25:40

อาแมน

******You may read “My Little Prayers” in English from my blog*
“maryslittleprayers.blogspot.com”

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 233

ความหมายของคำว่า “จน”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่ลูกได้เป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ ลูกได้ยินคุณพ่อเทศน์สอน รวมทั้งอ่านในพระคัมภีร์ว่าพระเยซูเจ้าทรงรักคนจน และพูดถึงคนจนในบริบทต่างๆ ที่ทำให้เข้าใจว่า คนจนนั้นมีสิทธิ์ไปสวรรค์มากกว่าคนมีเงิน แล้วลูกก็แอบคิดว่า ฤาการเป็นคริสตชนที่ดีนั้นรวยไม่ได้ และถ้าเป็นคนรวย พระเยซูเจ้าจะทรงรักเท่ากับคนจนไหมหนอ?

ไม่ได้การละ สงสัยมากๆ ก็เลยไปถามคุณพ่อที่ลูกเคารพรัก พ่อก็ตอบว่า “คำว่าจนนั้น ไม่ได้หมายความถึงเรื่องเงินทอง แต่หมายถึงความจนในความโลภ ในความเย่อหยิ่งจองหอง และในกิเลสต่างๆ ของมนุษย์” เป็นคำตอบที่ทำให้ลูกโล่งอก เพราะ ถ้าถามว่าระหว่างเป็นคนจนกับคนรวย ลูกจะเลือกเป็นแบบไหน ลูกขอตอบจากใจจริง ไม่ใช่ตอบเพื่อให้ฟังดูดีในทางศาสนา ว่าลูกขอเป็นคนรวย แต่ลูกจะเป็นคนรวยที่พระรักและรักพระ ☺ โดยลูกจะใช้ความรวยนั้นในการรับใช้พระองค์และถวายเกียรติแด่พระองค์ นี่เป็นแค่คำถามแบบทฤษฎี เพราะลูกไม่ใช่เป็นคนรวย พระเจ้าข้า ☺

ช่วงนี้เราคงได้ยินถึงปัญหาของคนไทยส่วนหนึ่งที่กำลังตะโกนให้ชาวไทยทั่วประเทศรวมทั้งชาวโลกรับทราบถึงปัญหาความยากจนของพวกเขา ทำให้ลูกคิดถึงรายการโทรทัศน์รายการหนึ่ง ออกอากาศเมื่อปลายปีที่แล้ว เขาเชิญชายผู้หนึ่ง หน้าตายิ้มแย้ม อายุปลายๆ 50 ขณะนี้เขาเป็นเจ้าของกิจการร้านขายขนมปังนมสดที่มี 3 สาขา เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางและลูกค้าแน่นขนัดทุกวันมาสัมภาษณ์

ชายผู้นี้เล่าว่า พ่อของเขามาจากเมืองจีน แล้วก็ยึดอาชีพจับกัง (กรรมกร) เขาเกิดที่นี่ เรียนจบแค่ป.4 แล้วก็ออกมาช่วยพ่อทำงานเป็นจับกัง เช่นเดียวกัน ต่อมามีโอกาสได้ไปเป็นเด็กชงโอเลี้ยง (สมัยนั้นยังไม่มีค๊อฟฟี่ช็อป) รายได้ก็น้อยนิด คิดอยากจะเปลี่ยนงานก็ไม่มีความรู้ จึงได้อดทนและอดออม ในที่สุดหลังจากชงโอเลี้ยงได้ 18ปี จึงได้ตัดสินใจออกมาชงขายเองที่ริมถนน จากจุดนั้น เขาเริ่มขยับขยายไปเช่ารถกระบะมาเปิดขายโอเลี้ยงที่ท้ายรถ จากวันนั้นถึงวันนี้ ลูกคงไม่ต้องเขียนรายละเอียดมาก ขณะนี้นอกจากมีร้านขายขนมปังนมสด 3 แห่งแล้ว (เขาบอกว่าไม่ต้องการขยายมากไปกว่านี้) เขายังมีโรงงานทำขนมปังและขนมนมเนย พร้อมเครื่องปรุงต่างๆ นับว่าฐานะอยู่ในระดับเศรษฐีย่อยๆ เลยทีเดียว

พิธีกรถามว่า เคล็ดลับที่ทำให้เขาประสบความสำเร็จถึงขั้นนี้คืออะไร เขาตอบว่า “ผมยึดถือคุณธรรม 4 ประการที่เตี่ยผมสอนครับ **ขยัน ซื่อสัตย์ อดทน**และ**รู้จักประหยัด**”

ลูกได้ชมรายการนั้นและจำทุกคำพูดของชายผู้นี้ไว้และนำไปเล่าให้พนักงานที่โรงงานฟัง

ที่โรงงานของลูกเองมีช่างกลุ่มหนึ่ง รายได้รวมต่อคนตกเดือนละหมื่นปลายๆ ซึ่งก็ไม่ใช่น้อย วันก่อนผู้จัดการแผนกนี้ได้รายงานให้ลูกทราบว่า ลูกน้องเขามีปัญหาเรื่องเงินทุกคน พวกเขาทุกคนเป็นหนี้ แล้วก็ไปกู้นอกระบบ ยอมให้ยึดบัตร ATM พอเงินเดือนออก เจ้าหนี้ก็ไปกดเงินเอาไปเกือบหมด ตัวเองก็เหลือเงินเพียงเล็กน้อย หลังวันที่ 5 เงินก็หมดแล้ว ลูก

ถามว่าหนี้ที่พวกเขามีนั้น สาเหตุเกิดจากอะไร คำตอบคือ หนี้บอลบ้าง หนี้จิปาถะ สารพัดหนี้ ผู้จัดการคนนี้จึงบอกลูกน้องเขาว่า พวกเธอรายได้นับว่าเยอะโขอยู่ ถ้ารู้จักเก็บเข้าธนาคารเดือนละ 1,000 บาท ป่านนี้มีเงินเป็นหมื่นแล้ว

พวกช่างถามกลับมาว่า “มีอย่างนี้ด้วยหรือ?”

หลายปีก่อน ลูกมีคนขับรถคนหนึ่งอายุ 30กว่า เป็นคนทำงานดี มีครอบครัวแล้ว มีลูกเล็กๆ 2 คน ภรรยาไม่ทำงานอะไร เป็นแม่บ้านเลี้ยงลูกอยู่กับบ้าน รายได้ของเขาที่ได้จากลูกก็มากพอที่จะอยู่แบบสบายๆ กับครอบครัวเล็กๆ แค่นี้ แต่เขาก็มีปัญหาที่บ้านเสมอๆ วันหนึ่งลูกถามเขาว่า ปัญหาของเขาคืออะไร เขาตอบว่าเงินไม่พอใช้ เขากับภรรยาก็เลยทะเลาะกันตลอดเวลา ลูกงงมาก ถามเขาว่ารายได้ขนาดนั้นทำไมไม่พอใช้ เขาตอบว่าทุกเดือนเขาต้องผ่อนเครื่องซักผ้า โทรทัศน์ มือถือ และเครื่องใช้ไฟฟ้าอื่นๆ อีก ลูกก็ถามต่อว่า เมียเธออยู่บ้านวันๆ ไม่ต้องทำงาน ทำไมไม่ซักผ้าด้วยมือล่ะ จะได้ประหยัดเงิน แล้วทำไมต้องมีมือถือด้วยล่ะ ที่หมู่บ้านไม่มีโทรศัพท์หรือ เขาตอบลูกว่า ชาวบ้านหมู่บ้านเขามีหมดทุกอย่าง ถ้าบ้านเขาไม่มีบ้านเดียว ภรรยาเขาจะน้อยหน้ากว่าบ้านอื่น เวลาเซลแมนมาขายก็จะเชียร์ให้ซื้อเครื่องแพงๆ เครื่องซักผ้าก็ต้องใหญ่ๆ โทรทัศน์ก็ต้องเครื่องใหญ่ มือถือก็ต้องแข่งรุ่นกัน

ลูกฟังเสร็จก็ได้แต่พยักหน้า ไม่อยากให้สิ่งที่ลูกคิดอยู่ในใจหลุดออกมาเป็นคำพูด

สารวัตรที่โรงพักในเขตนิคมอุตสาหกรรมที่โรงงานลูกตั้งอยู่เล่าให้ลูกฟังว่า ทุกๆ วันเฉลี่ยแล้วจะต้องมีลูกจ้างของโรงงานในนิคมฯ ทุจริตต่อหน้าที่และต่อนายจ้างอย่างน้อย 2 ราย เขาบอกว่าพวกลูกจ้างที่ถูกจับได้ ไม่มีใครสำนึกผิด ส่วนใหญ่จะพูดว่า “ทุกวันนี้ใครๆ เขาก็ทำกัน”

นี่คือตัวอย่างชีวิตจริงของผู้ที่ลูกรู้จักที่มีปัญหาเรื่องเงินตลอดเวลา สาเหตุก็เพราะประหยัดไม่เป็นและใช้เงินเกินตัวเมื่อถึงจุดๆ หนึ่งก็คิดง่ายๆ และตื้นๆ นั่นคือ การฉ้อโกงและทุจริต!

ขณะที่ลูกได้ยินผู้ที่มาประท้วงโอดครวญถึงความยากจนของพวกเขา ลูกอดไม่ได้ที่จะคิดถึงเจ้าของร้านขายขนมปังนมสดผู้นี้ รวมทั้งนายธนาคารหลายคนในประเทศไทยที่ล่วงลับไปแล้ว เขาเหล่านี้มาจากโพ้นทะเลโน่น เสื่อผืนหมอนใบ เตี่ยของเจ้าของร้านนมสดนี้ไม่มีแม้กระทั่งเสื่อหรือหมอน แต่...ทำไม ในฐานะผู้ที่มาอาศัยอยู่ในประเทศไทยของเราจึงสามารถสร้างเนื้อสร้างตัวก้าวข้ามความยากจนได้และบางรายสามารถก้าวขึ้นไปอยู่ในระดับเศรษฐีของประเทศได้ด้วยซ้ำ ในขณะที่คนไทยบางคนที่เป็นเจ้าของประเทศแท้ๆ จึงตกอยู่ในฐานะคนยากจนทุกชั่วอายุ

ขยัน ซื่อสัตย์ อดทน และประหยัด

เป็นไปได้หรือไม่ที่สาเหตุหนึ่งของความยากจนของคนไทยคือ ความยากจนทางความคิด สติปัญญาและจริยธรรมคุณธรรม?

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกไม่ทราบว่าความคิดของลูกจะถูกผิดเช่นไร แต่ขอพระองค์โปรดประทานพระพรให้คนไทยที่ยากจนทั้งหลาย หลุดพ้นจากความยากจนเทอญ จะโดยการประทานสติปัญญาหรือพระพรอื่นใด ก็ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ เทอญ

“ถ้าผู้ใดไม่อยากทำงาน ก็อย่ากิน” 2 เธสะโลนิกา 3:10

“ให้ทำงานอย่างสงบและหาเลี้ยงชีพด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนเอง” 2 เธสะโลนิกา 3:12

“มือที่หย่อนเป็นเหตุให้เกิดความยากจน แต่มือที่ขยันขันแข็งกระทำให้มั่งคั่ง” สุภาษิต 10:4

“มือของเจ้าจับทำงานอะไร จงกระทำการนั้นด้วยเต็มกำลังของเจ้า” ปัญญาจารย์ 9:10

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 234
เช้าวันรุ่งขึ้น (Morning After)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่วันพุธที่ 19 พ.ค. 2010 ถึงวันเสาร์ที่ 22 พ.ค. ลูกไม่ได้ไปทำงานเลย คงอยู่บ้านและนั่งหน้าจอโทรทัศน์เกือบทั้งวันทุกวัน ความรู้สึกของลูกในสัปดาห์นั้นเป็นสิ่งที่ถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสือได้ยากมาก ลูกจำได้ว่าครั้งสุดท้ายที่ลูกมีความรู้สึกเช่นนั้นคือ วันที่ 12 ก.ย. 2001 ซึ่งตรงกับ 9/11 ในประเทศสหรัฐอเมริกา มันเป็นความรู้สึกที่เจ็บปวด ไม่น่าเชื่อ โกรธ เสียใจ เสียดาย กังวล ห่วง และปลงในที่สุด และในความรู้สึกอันสับสนอลหม่านในทั้งสองเหตุการณ์ยังมีความแตกต่างที่ทำให้ความเจ็บปวดครั้งนี้ร้าวลึกในหัวใจมากกว่าเหตุการณ์ 9/11 เพราะสิ่งที่คนไทยทุกคนเห็นบนจอโทรทัศน์นั้น ไม่ว่าจะเป็นการยิงกันแบบกระสุนท่วมจอ หรือการจุดเพลิงเผาตึกรามบ้านช่องจนควันและไฟแทบทะลักออกมาจากจอนั้น เกิดจากคนไทยทำคนไทยด้วยกันเอง ไม่ใช่ข้าศึกศัตรูที่ไหนเลย!

ในช่วง 3-4 วันนั้น มาแมร์แม่ทูลหัวของลูกได้โทรทางไกลมาคุยกับลูกด้วยความเป็นห่วง ทั้งตอนเช้าและกลางคืนก่อนวางหูโทรศัพท์ครั้งหนึ่งมาแมร์เรียกชื่อลูกและพูดว่า “เธอต้องรักพวกที่กำลังก่อความวุ่นวายนะ อย่าไปโกรธแค้นพวกเขา” มาแมร์คงทราบว่าลูกเป็นผู้ที่เชื่อฟังและปฏิบัติตามตามพระวาจาของพระองค์ด้วยชีวิต จึงพูดกับลูกเช่นนั้นในสถานการณ์แบบนั้นได้ “จะให้หนูรักพวกที่กำลังเผาบ้านเผาเมืองอยู่ขณะนี้หรือคะ How?” “พระเยซูเจ้าทรงสอนให้เรารักเพื่อนมนุษย์ แม้กระทั่งศัตรู และพระองค์ก็ทรงเป็นตัวอย่างให้เราเห็น” ลูกเข้าใจสิ่งที่มาแมร์กำลังสอนลูกอยู่ แต่จิตใจของลูกในขณะนั้นเป็นปุถุชนเกินกว่าจะทำตามที่มาแมร์สอนได้ “มาแมร์ช่วยขอให้ทุกท่านในคณะที่นั่นสวดภาวนาให้ประเทศไทยด้วยนะคะ” ลูกตัดบทก่อนจะ good night กัน

แล้วพระองค์ก็ทรงประทานพระพรตามที่คนไทยส่วนหนึ่งได้เพียรสวดภาวนาขอจากพระองค์ในช่วง 2-3 เดือนที่ผ่านมา เสียงปืนสงบ เพลิงที่เผาไหม้ตึกรามบ้านช่องต่างๆ เริ่มมอดลงหรือถูกดับ พวกที่มาชุมนุมที่ใจกลางเมืองกรุงเทพฯ ถูกส่งตัวกลับภูมิลำเนาเดิม ผู้ก่อความวุ่นวายถ้าไม่มอบตัวก็หนีตามระเบียบ แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็ดูเหมือนจะค่อยๆ คลี่คลายกลับสู่สภาวะเดิม อย่างน้อยบนผิวเผินก็ดูเหมือนจะเป็นเช่นนั้น

วันหลังจากเสียงปืนสงบ ลูกยังอยู่บ้าน ก่อนอื่นใดลูกก้มกราบพระองค์ ณ หน้าพระแท่นในห้องนอนของลูก ขอบพระคุณพระองค์ที่ได้ประทานความสงบให้แก่ประเทศไทยอีกครั้งหนึ่ง แม้ลูกจะเดินสวดจนรองเท้าสึกและคุกเข่าจนเข่าระบม แต่ลูกก็ไม่บ่นเพราะพระองค์ได้ยินเสียงสวดภาวนาของลูกทั้งหลายแล้ว ขอบพระคุณพระองค์ ☺

ลูกลำดับเหตุการณ์วิเคราะห์ว่าผู้ที่มาร่วมชุมนุมยืดเยื้อในครั้งนี้น่าจะแบ่งได้เป็น 3 กลุ่มใหญ่ๆ คือ กลุ่มที่ 1 คือ พวกที่มาด้วยอุดมการณ์จริงๆ พวกที่รู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับความเป็นธรรมจากสังคม หรืออยากมาเรียกร้องให้รัฐบาลดูแลพวกเขาให้มากขึ้น หรือพวกที่ไม่ชอบพรรคที่เป็นรัฐบาลอยู่ขณะนี้ ทั้งหมดเหล่านี้ลูกถือว่าอยู่ในกลุ่มนี้หมดคือเกี่ยวกับอุดมการณ์

กลุ่มที่ 2 คือ มาเพราะ**เงิน** เงินแท้ๆ เงินอย่างเดียว และกลุ่มที่ 3 คือ พวกที่มีแผนการต้องการจะเปลี่ยนแปลงการปกครองของไทย ซึ่งกลุ่มที่ 1 และ 2 จะทราบหรือไม่ ก็สุดแล้วแต่ได้

ในช่วงสัปดาห์ที่แล้ว โทรศัพท์มือถือของคนขับรถผู้คลาสสิกของลูกดังอยู่ตลอดเวลา ลูกจึงถามเขาว่าทำไม เขาเล่าว่าเพื่อนๆ เขาได้มาชวนให้เขาไปร่วมชุมนุมด้วย โดยบอกว่าหากเขาตาย ครอบครัวจะได้รับเงิน 1 ล้านบาท ลูกถามเขาว่าถ้าเขาตายเงิน 1 ล้านบาทจะคุ้มหรือ เขาตอบว่า เขาอยากไปต่อรองเป็น 2 ล้านบาท ลูกถามต่อว่า ถึงแม้จะเป็นเงิน 2 ล้านบาทก็เถอะ หากเธอต้องตายมันจะคุ้นหรือ? เขาตอบทันทีว่า คุ้มครับ อย่างน้อยลูกเมียผมก็จะได้เงินตั้ง 2 ล้านบาท ลูกตอบด้วยควาปลงว่า “ถ้างั้น เธอคงต้องไปตาย 2 ครั้งแล้วล่ะ”

หลังจากเหตุการณ์ได้สงบลง ฝนตกลงมาอย่างชุ่มฉ่ำเป็นเวลาติดต่อกันหลายวัน พระองค์คงประทานสายฝนชะล้างความสกปรกของบ้านเมืองและความแห้งแล้งในใจของคนไทย ลูกมองย้อนหลัง แม้ประเทศไทยจะประสบภาวะวิกฤตทางการเมืองมานับครั้งไม่ถ้วน แต่คราวนี้ลูกว่าเป็นครั้งที่เลวร้ายที่สุด เพราะขณะนี้ คนไทยจำนวนมากเหลือเกินไม่ทราบข้อแตกต่างระหว่างความถูกและความผิด ความยุติธรรมและอยุติธรรม

มีบทความเหนึ่งในหนังสือพิมพ์ Bangkok Post หลังเหตุการณ์สงบ เขียนไว้ว่า ปัญหาทั้งหมดของประเทศไทยเราขณะนี้เกิดขึ้นเพราะคนไทยเราเอง มีทำการวิจัยปีที่แล้วที่สรุปได้ว่า 85% ของคนไทยที่ถูกถามคิดว่าการโกงกินคอร์รัปชั่นเป็นเรื่องปกติที่รับกันได้ ซึ่งหมายความว่าในขณะนี้ “เงิน” ได้กลายเป็นสิ่งสำคัญที่สุดของคนไทยส่วนใหญ่ ศาสนาไม่มีความหมายอีกต่อไปและยังมีมากมายหลายประเด็นที่ลูกชอบใจมาก บอกกับตัวเองว่า ใช่เลย! ใช่เลย!

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ประเทศไทยขาดแคลนผู้นำประเทศที่เป็นคนดี มีศีลธรรม จริยธรรม และความกล้าหาญมานานแล้ว ขอพระองค์ได้โปรดประทานคนดีและเก่ง ตลอดจนมีคุณธรรมและความกล้าหาญมาเป็นผู้นำของคนไทยเทอญ

ส่วนเรื่องรักศัตรูนั้น พระองค์ทรงมีพระทัยดี รักและให้อภัยลูกๆ ของพระองค์เกินกว่าที่สติปัญญามนุษย์จะเข้าใจได้ ลูกไม่ได้แค้นพวกเขาเหล่านั้น แต่ลูกยังทำใจรักพวกเผาบ้านเผาเมืองไม่ลง พระเจ้าข้า ขอพระองค์โปรดทรงให้อภัยแก่ลูกในการที่ไม่สามารถทำตามคำสั่งสอนของพระองค์ในกรณีนี้ได้ด้วยเทอญ ☹

“อย่าตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว จงพยายามทำดีต่อมนุษย์ทุกคน ในส่วนของท่านจงอยู่อย่างสันติกับทุกคน ถ้าเป็นไปได้ พี่น้องที่รักยิ่ง อย่าแก้แค้นเลย แต่จงให้พระเจ้าตัดสินลงโทษเถิด ดังที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบแทนการกระทำของทุกคน พระเจ้าตรัสดังนี้” โรม 12: 17-19

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 235

รู้งี้ ... ไม่ศึกษาพระวาจาดีกว่า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เพียงแค่เขียนชื่อของบทสวดนี้ ลูกก็ต้องกราบขออภัยต่อพระองค์ ดังที่ลูกได้ทำมาหลายครั้งแล้ว และลูกก็หวังว่าพระองค์คงจะทรงอภัยโทษบาปให้แก่ลูกอีกครั้งหนึ่ง ☺

เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2010 ลูกได้ไปเข้ารับการอบรมหลักสูตรหนึ่งเกี่ยวกับการแพร่ธรรมรุ่นที่ 2 ซึ่งได้จัดขึ้นเป็นเวลา 5 สัปดาห์ๆ ละ 3 วัน ตั้งแต่เย็นวันศุกร์ถึงเที่ยงวันอาทิตย์ มีคุณพ่อมาสอน/อบรมในหัวข้อต่างๆ ที่น่าสนใจมาก และมีครั้งหนึ่งคุณพ่อองค์หนึ่งที่เทศน์สอนได้ประทับใจลูกมากได้พูดขึ้นมาว่า “คริสตชนบางคนไม่กล้าประกาศพระวาจาของพระเจ้าหรือแสดงตนเป็นพยานในพระองค์ เพราะอาจเกรงว่าหากต่อมาตนเองไม่ได้ปฏิบัติตามที่ได้ประกาศไว้ เพื่อนฝูงจะมองเขาในลักษณะเช่นไร?”

โดนใจลูกสุดๆ! แม้จะไม่ใช่เป็นสิ่งที่ลูกเคยคิดกลัวก็ตาม

ตั้งแต่ลูกเริ่มศึกษาพระวาของพระองค์เมื่อ 15 ปีก่อน ลูกตระหนักดีว่าการทราบพระวาจาแล้วไม่นำมาปฏิบัติตามในชีวิตจริง สิ่งที่เราอ่านก็เป็นเพียงตัวหนังสือในพระคัมภีร์เท่านั้น ความศักดิ์สิทธิ์ของพระวาจาจะไม่สามารถปรากฏขึ้นได้เลย ลูกก็เลยตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าลูกจะปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์ในชีวิตจริงเท่าที่จะสามารถทำได้ แต่ ... ด้วยความเป็นปุถุชน บางครั้งลูกก็จะมีความคิดบางอย่างแว้บขึ้นมาในสมอง พลันพระวาจาบทที่เกี่ยวข้องก็จะผุดขึ้นมาเหมือนกับจะสั่งสอนลูกว่า ทางที่ถูกนั้นต้องเป็นแบบนี้ต่างหาก ลูกก็จะคิดต่อกับตัวเองว่า ไม่เป็นไรน่า ใครๆ เขาก็ทำกัน เอาละซิ จะเชื่อใครดี เชื่อตัวเองหรือเชื่อพระวาจา แล้วด้วยความดื้อ ลูกก็จะคิดต่อ ไม่เป็นไรน่ะ ถ้าทำไปแล้วเดี๋ยวก็ไปแก้บาปก็แล้วกัน ลูกได้ยินคนพูดประโยคนี้บ่อยๆ ว่า “ไม่เป็นไร ทำแล้วก็ไปแก้บาปก็แล้วกัน” ใครๆ เขาก็ทำเช่นนี้ ทำไมฉันจะทำไม่ได้ล่ะ พลันก็จะมีเสียงเตือนต่อว่า เธอกำลัง exploit หรือเอาความเมตตาของพระเจ้าและพระศาสนจักรมาแก้ตัวให้กับตัวเองในการทำผิดบาปหรือ? การแก้บาปที่ได้ผลจะต้องเกิดจากการเสียใจต่อบาปที่ได้กระทำไปจริงๆ บาปจึงจะหลุด ไม่ใช่ทราบว่าเป็นความผิดบาปแต่ก็ทำไปทั้งๆ ที่ทราบ แล้วก็มาแก้บาปกับพระสงฆ์เป็นพิธี เช่นนี้บาปไม่หลุดนะ

แล้วลูกก็จนมุม คิดกับตัวเองว่า “รู้งี้ ไม่ศึกษาพระวาจาดีกว่า” ทันทีที่ลูกคิดเช่นนี้ ลูกก็จะรีบเขกศีรษะตนเองและก้มลงกราบขออภัยต่อพระองค์และพระแม่ **ลูกรู้สึกว่าผู้ที่ศึกษาและทราบพระวาจาของพระองค์อย่างดี แล้วไม่ปฏิบัติตามนั้น ผิดบาปมากกว่าผู้ไม่รู้เสียอีก** เช่นเดียวกับผู้มีความรู้วิชาชีพ เช่น แพทย์ ที่ใช้ความรู้ทางการแพทย์ในการทำร้ายผู้ที่ตนเกลียดชังน่าจะผิดบาปมากกว่าคนทั่วไป แล้วลูกก็คิดแบบเด็กโง่เขลาเบาปัญญาว่า ถ้าไม่ทราบพระวาจาของพระองค์ลูกก็ไม่ต้องมาปฏิบัติตามเช่นนี้ ช่างโง่เขลาเสียจริง ☹

แล้วลูกก็คิดถึงคำพูดของอาจารย์ท่านหนึ่ง ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้ก่อตั้งตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ที่ได้ติดตระหง่าน

อยู่หน้าห้องประชุมในอาคารนั้นว่า “**สิ่งที่ถูกต้องคือ ถูกต้อง แม้ไม่มีใครทำสิ่งนั้น สิ่งที่ผิดคือ ผิด แม้ทุกคนทำสิ่งนั้น**” มันช่างเป็นความจริงที่ไม่มีใครกล้าเถียง แม้บางคนจะไม่ปฏิบัติตามก็ตาม

ในที่สุด ลูกก็ยอมจำนนต่อพระองค์ ลูกยอมปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์แทนที่จะตามความคิดของลูกเอง และด้วยพระพรของพระองค์ ลูกจึงจำพระวาจาของพระองค์ที่ลูกได้จดเป็นหมวดเป็นหมู่ได้ค่อนข้างดี ดังนั้น ทุกๆ ครั้งที่ลูกจะทำอะไรในชีวิตประจำวัน ลูกจะได้ยินพระวาจาของพระองค์ พร้อมกับรอยยิ้มของพระองค์ในทุกโอกาส ☺

สิบกว่าปีที่ผ่านมา ลูกมีความคิดที่สวนทางกับคำสั่งสอนของพระองค์ บ่อยครั้งลูกจะเถียงกับพระวาจาของพระองค์อย่างเงียบๆ ในสมองและใจของลูก แต่ในที่สุด ลูกจะยอมพระองค์ทุกครั้ง แม้บางครั้งจะใช้เวลานานกว่าจะยอมพระองค์ เพราะลูกจะฉุกคิดได้ว่า พระองค์ทรงพระเมตตาลูกและประทานพระพรให้ลูกมากมายถึงเพียงนี้ แล้วลูกยังจะดื้อไม่ยอมทำตามพระวาจาของพระองค์หรือ? เมื่อคิดได้เช่นนั้น ลูกจะสำนึกในความโง่เขลาและอกตัญญูของตนเอง และขอโทษต่อพระองค์ทันที

เมื่อลูกยกให้พระวาจาของพระองค์ชนะวันแล้ววันเล่า พระสุรเสียงของพระองค์ในใจลูกก็ดังกว่าความคิดของลูกเอง ลูกจึงกล้าที่จะประกาศพระวาจาของพระองค์ด้วยการกล้าเป็นพยานในพระองค์ด้วยชีวิตของลูก ลูกไม่กลัวที่จะปฏิบัติตนค้านกับเพื่อนฝูงรอบด้าน ถ้าพระสุรเสียงของพระองค์ตรัสให้ลูกทราบว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งผิด ลูกกล้าที่จะประกาศตนเป็นพยานเพราะลูกยอมพระองค์ในการทรงนำชีวิตของลูก

แต่ ... ลูกทูลกับพระองค์ถึงตอนนี้ ลูกต้องรีบทูลขอพระองค์ว่า ขอได้โปรดประทานพระพรให้ลูกอยู่ในโอวาทของพระองค์ตลอดไป พระเจ้าข้า ขอให้ลูกอย่าเกิดความหูหนวกทางใจโดยการไม่ได้ยินพระองค์ และฟังแต่ตัวเอง และขอให้ลูกมีความกล้าในการประกาศพระวาจาของพระองค์ด้วยชีวิตต่อไปและต่อๆ ไป ไม่ใช่เพื่อตนเองหรือเพราะกลัวเพื่อนมนุษย์จะมองลูกในลักษณะใด แต่เพื่อวัตถุประสงค์เดียวเท่านั้น นั่นคือ เป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจตลอดไป

ลูกเชื่อฟังในพระองค์ พระเจ้าข้า ☺

“เพราะความโง่เขลาของพระเจ้า ยังฉลาดยิ่งกว่าปรีชาญาณของมนุษย์
และความอ่อนแอของพระเจ้าก็ยังเข้มแข็งกว่าพละกำลังของมนุษย์” 1 โครินธ์ 1:25

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 236
นี่คือคำตอบ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า สิบกว่าปีที่ผ่านมา ตั้งแต่ลูกได้เริ่มเขียน “บทสวดของฉัน” ถวายแด่พระองค์ และต่อมาได้จัดพิมพ์เป็นเล่ม พิมพ์ไปถึง 3 ครั้งนั้น ลูกได้รับทั้งโทรศัพท์ จดหมาย บางทีก็ไปรษณียบัตร บ้างก็เป็นอีเมล์เขียนมาแบ่งปันความทุกข์ ปัญหาชีวิต และจะจบลงที่ว่าเพราะบทเขียนของลูกทำให้พวกเขาที่กำลังประสบปัญหาชีวิตที่ได้หมดความเชื่อความศรัทธาในพระเจ้าแล้ว หรือกำลังจะเสื่อมความศรัทธาอยู่รอมร่อ กลับมามีความเชื่อความศรัทธาในพระองค์ใหม่ ทุกครั้งที่ลูกได้รับข่าวเช่นนั้นไม่ว่าจะโดยทางใด ลูกจะดีใจและมีความสุขมาก เป็นความสุขที่อธิบายด้วยตัวหนังสือไม่ได้ แต่เป็นความรู้สึกที่ล้ำค่ามากสำหรับลูก ☺

ต่อมา ลูกได้เขียนหนังสืออีกเล่มหนึ่งชื่อว่า “ภูเขาเคลื่อนได้” เป็นชีวประวัติของลูกเองที่ลูกเรียกว่า “ชีวิตจริงที่ยิ่งกว่าบทประพันธ์” และได้แจกให้เพื่อนๆ เนื่องในโอกาสที่ลูกเกิดมาบนโลกนี้ครบ 5 รอบเมื่อปีที่แล้ว วัตถุประสงค์ก็เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ โดยการเป็นพยานด้วยชีวิตของลูกเองว่าพระเจ้ามีจริงนะ และก็ปรากฏว่าเพื่อนฝูงที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ทุกคนต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า “พระเจ้ามีจริงๆ ด้วยในชีวิตของเธอ” ที่น่าปลื้มปีติคือ ผู้ที่พูดนั้นส่วนใหญ่ไม่ใช่คริสตชน และที่น่าอัศจรรย์คือ ตั้งแต่ต้นปี 2010 นี้เป็นต้นมา มีคนติดต่อมาที่ลูกทั้งที่หาที่อยู่ของลูกเอง ตลอดจนไปหาคุณพ่อ นายชุมพาบาลของครอบครัวของลูก หรือผ่านซิสเตอร์คณะต่างๆ เพื่อขอให้แนะนำมายังลูกเป็นจำนวนมากหลังจากได้อ่านหนังสือทั้ง 2 เล่มของลูก ทั้งๆ ที่เล่มแรก “บทสวดของฉัน” ได้พิมพ์ครั้งที่ 3 ไปเป็นเวลาหลายปีแล้วก็ตาม

รายหนึ่งได้ไปพบคุณพ่อนายชุมพาบาลของลูก ขอให้คุณพ่อช่วยนัดลูกให้ด้วย ลูกได้ไปพบตามนัด ปรากฏว่าเธอพาสามีมาด้วย เธอเป็นคาทอลิกแต่สามีไม่ใช่ ลูกใช้เวลาอยู่กับเขาทั้งสองตั้งแต่บ่ายจนถึงค่ำ ตอนจากกัน เธอรับปากว่าจะยึดพระเจ้าเป็นหลักอย่างเหนียวแน่น จะไม่เสื่อมศรัทธาในความเชื่อและจะสวดภาวนาอย่างร้อนรนทุกวันตามที่ลูกแนะนำ

อีกรายหนึ่งซิสเตอร์ท่านหนึ่งขอให้ลูกไปพบ เธอมาจากต่างจังหวัดและมีทุกข์หนักมาก เธอไม่ใช่คาทอลิก แต่คลุกคลีอยู่ในวงการ รู้จักศาสนาคริสต์ดี เธอบอกว่าหากพระเจ้าทรงช่วยเธอให้หลุดพ้นจากปัญหาได้ เธอจะพิจารณากลับใจ ลูกใช้เวลาอยู่กับเธอเกือบครึ่งวัน และบอกเธอว่า หากเธอตั้งใจและสัญญากับพระไว้เช่นนั้น ต้องไม่ลืมสัญญาเวลาทุกอย่างคลี่คลายไปแล้วนะ และลูกจะสวดภาวนาให้เธอทุกวัน

มีอยู่วันหนึ่ง ลูกรับโทรศัพท์ปุ๊ป เสียงฝั่งโน้นก็ถามว่าเป็นลูกใช่ไหม เมื่อทราบว่าใช่ ก็มีเสียงร้องไห้โฮออกมา วันนั้นลูกตัดสินใจเลื่อนการประชุมเพื่อพบสตรีผู้นี้ เธออุตส่าห์หาชื่อลูกจาก google และสืบจนทราบว่าจะติดต่อลูกได้อย่างไร ขณะนี้เธอผู้นี้ยังคงติดต่อกับลูกอยู่ และลูกก็ปลอบใจเธอและสวดภาวนาขอพรจากพระเจ้าให้เธอทุกวัน

เดือนก่อนลูกได้รับอีเมล์จากสตรีชาวเขาผู้หนึ่ง ซึ่งเขียนมาเล่าว่าเธอได้รับหนังสือเล่มแรกของลูก “บทสวดของฉัน”

โดยบังเอิญ ทีแรกไม่อยากอ่านเพราะคิดว่าเป็นหนังสือที่มีบทสวดทั่วๆ ไป และหนาปึ้กขนาดนั้น แต่ไม่ทราบว่ามีอะไรดลใจเลยเปิดอ่าน แล้วก็เลยวางไม่ลง อ่านจนจบ เธอสารภาพว่าตอนนี้เธอกลับมามีความเชื่อในพระเจ้ามากขึ้น และยังขอติดต่อกับลูกเป็นระยะๆ ลูกตอบตกลงด้วยความยินดี

และยังมีกรณีอีกมากมายที่ลูกสามารถเขียนเป็นหนังสืออีกเล่มหนึ่งได้เลย ที่เป็นผลต่อเนื่องจากหนังสือทั้งสองเล่มของลูก ... และล่าสุด

เช้าวันจันทร์ที่ 26 กรกฎาคม 2010 ที่ผ่านมา เป็นเช้าวันหยุดเพราะเป็นวันสำคัญทางศาสนาประจำชาติไทย เวลาประมาณ 9 โมงเศษ ลูกเพิ่งตื่นนอน เสียงโทรศัพท์มือถือของลูกดังขึ้น ลูกมองนาฬิกา ใครหนอโทรมาหาเช้าวันหยุดเวลาเช่นนี้ เมื่อมองดูชื่อของผู้โทรทำให้ลูกงงพอสมควร “สวัสดี พี่ทำอะไรอยู่” “พี่เพิ่งตื่นนอนน่ะ” ลูกตอบตามความจริง “โทรมาเพราะคิดถึงพี่ นี่ทราบไหม เราอ่านหนังสือพี่เป็นครั้งที่ 4 แล้ว ขณะนี้ยังถือหนังสือพี่อยู่ในมือเนี่ย” “เหรอดีจัง!” ลูกไม่ทราบจะตอบอย่างไร ถ้าเพื่อนคนอื่นพูดเช่นนี้ก็ว่าไปอย่าง แต่ท่านผู้นี้เป็นข้าราชการระดับสูงที่มีงบประมาณแผ่นดินอยู่ในมือเป็นตัวเลขมากโข หากนับเลขศูนย์ก็ราวๆ 11 ศูนย์!!! เพื่อนฝูงต่างเกรงใจ เมื่อพูดมาเช่นนี้ทำให้ลูกหายง่วงทันที “พี่รู้ไหม เราถือหนังสือ 2 เล่มติดตัวช่วงนี้ เล่มหนึ่งเป็นหนังสือธรรมะ (ศาสนาหลักของประเทศ) และอีกเล่มหนึ่งเป็นหนังสือของพี่” “จริงเหรอ!” ลูกอุทาน “จริงซี นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตเราที่ได้อ่านพระคัมภีร์ทางศาสนาคริสต์ บทสุดท้ายของหนังสือพี่น่าสนใจมาก นี่อยากอ่านหนังสือเล่มแรกของพี่จังเลย ยังมีอีกหรือเปล่า” “มันหมดเกลี้ยงไปนานแล้วล่ะ แต่ไม่เป็นไร พี่จะเอาเล่มของพี่ไปให้คุณยืมอ่าน อ่านเสร็จแล้วขอคืนก็แล้วกัน” “แน่นอน ขอบคุณพี่ล่วงหน้า”

วันนั้นเป็นวันหยุดที่ลูกมีความสุขมาก เป็นไปได้อย่างไรที่เพื่อนผู้นี้จะสนใจอ่านพระวาจาในบทสุดท้ายของหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ของลูก? ☺

ตอนเที่ยงลูกนั่งทานข้าวกับลูกชายคนเล็ก ทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำเพื่อรับใช้พระองค์และถวายเกียรติแด่พระองค์ลูกๆ 2 คนเล็กทราบหมด

“ตอนนี้หม่ำมี้ทราบแล้วยังว่าทำไมถึงเกิดเรื่องราวทั้งหมดในชีวิตของหม่ำมี้ที่ผ่านมา?”

“ก่อนนี้หม่ำมี้เคยถามตัวเองอยู่เสมอว่า ทำไมถึงเกิดเรื่องราวเช่นนี้กับชีวิตของหม่ำมี้ แต่หม่ำมี้เลิกถามนานแล้วเพราะหม่ำมี้ทราบคำตอบแล้ว ☺”

พระองค์ยิ่งใหญ่ที่สุด พระเจ้าเข้า ☺

“พระเจ้าทรงบังดาลให้ทุกสิ่งกลับเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่รักพระองค์” โรม 8:28

“ผู้ที่ทรงกำหนดไว้แล้วนั้น พระองค์ทรงเรียก ผู้ที่ทรงเรียกนั้น พระองค์ทรงบันดาลให้เป็นผู้ชอบธรรม ผู้ที่ทรงบันดาลให้ชอบธรรมนั้น พระองค์ประทานพระสิริรุ่งโรจน์ให้ด้วย” โรม 8:30

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 237

พระสัมผัสเราทุกวัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อวันที่ 13 สิงหาคม 2010 ที่ผ่านมา ลูกได้ไปแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตและผลที่ได้รับจากการอ่านพระวาจาและปฏิบัติตาม ที่วัดแห่งหนึ่งที่มีชื่อเป็นที่ถวายเกียรติแด่แม่พระที่ประจักษ์ให้เด็กเลี้ยงแกะ 3 คน หลังจากแบ่งปันเสร็จ มีพี่น้องสัตตบุรุษหลายคนมาพูดคุยกับลูก ในจำนวนนั้นมีเด็กสาวคนหนึ่ง หน้าตาดี สวย สะอาด เดินเข้ามาหาลูกและพูดขึ้นว่า “หนูติดใจคำแบ่งปันของคุณน้ามาก หนูก็สวดสายประคำทุกวัน แต่พระก็เงียบๆ ไม่เห็นเคยตอบหนูเลย” ลูกยิ้มตอบ “ตอนแรกๆ น้าก็เช่นเดียวกันจ้ะ น้าสวดทั้งสายประคำ เขียนทั้งบทสวดถวายพระทุกวัน พระก็ทรงเงียบๆ ไม่เห็นตอบอะไรซักคำ ต่อมา น้าเริ่มอ่านพระวาจา แล้วน้าก็เริ่มได้คำตอบในทุกๆ สิ่งที่น้าสวดทูลขอหรือทูลถาม ตอนนี้น้าไม่เพียงแต่อ่านพระวาจาเท่านั้น น้าเปิดหู เปิดตา และเปิดหัวใจ และน้าก็ได้สัมผัสกับพระทุกวันเลย” เด็กสาวผู้นั้นยืนนิ่ง ฟังลูก พยักหน้าช้าๆ ดวงตาสบสายตาของลูกแทนคำพูดที่ว่า “หนูจะพยายามค่ะ”

เมื่อเร็วๆ นี้ ลูกได้พบกับพี่น้องคนหนึ่งที่ลูกได้รู้จักตั้งแต่ลูกเป็นลูกของพระองค์ใหม่ๆ เขาเป็นผู้หนึ่งที่อยู่ในรายชื่อผู้รับ “บทสวดของฉัน” ตั้งแต่ต้น เวลาผ่านไปเราไม่ได้พบกันอีกเลย จากการพูดคุยกัน เขาบอกลูกว่า เขาสงสัยว่าทำไมไม่ได้รับบทสวดของลูกนานแล้ว และเพิ่งนึกได้ว่าเขาลืมแจ้งลูกว่าเขาได้ย้ายที่อยู่!

เย็นนั้น ลูกกลับบ้านและปรึกษากับลูกสาวคนเล็ก

บทสวดของลูกในขณะนี้ส่งทางอีเมล์จำนวน 3 ชุด แต่ละชุดส่งชื่อได้ตามจำนวนมากสุดในการส่งแต่ละเมล์ และส่งไปรษณีย์ไปอีกจำนวนหนึ่ง รวมกันจำนวนมากพอสมควร บางครั้งจะมีผู้แจ้งย้ายที่อยู่ให้ทราบ โดยเฉพาะบรรดาซิสเตอร์ทุกๆ ท่านจะน่ารักมาก เวลาย้ายที่อยู่จะแจ้งมาให้ทราบทุกๆ ครั้ง แต่นานๆ จะมีกรณีเช่นนี้หลุดมา โดยที่มีผู้ย้ายที่อยู่และไม่ได้แจ้งให้ลูกทราบ ลูกจึงบอกกับลูกสาวว่า ลูกจะทำการ “สำรวจสำมโนครัว” ผู้รับบทสวดของลูกครั้งใหญ่ โดยการส่งไปรษณียบัตรให้ผู้อ่านส่วนหนึ่งที่ลูกไม่ได้พบนานแล้ว ให้ตอบยืนยันที่อยู่มา

และลูกก็รอผลการสำรวจสำมโนครัวก่อนการเขียนบทสวดบทนี้

หนึ่งสัปดาห์ต่อมา ไปรษณียบัตรเริ่มทยอยถูกส่งกลับมายังลูกยืนยันความถูกต้องของที่อยู่และพร้อมๆ กันนี้ ก็มีคำแบ่งปันที่ลูกไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะได้รับ

“ขอรับต่อไปเรื่อยๆ นะคะ ถ้าเปรียบเป็นอาหาร ก็เป็นอาหารเลิศรสเลยค่ะ ดีมากๆๆๆ ได้อ่านแล้วมีความสุขมาก ขอขอบคุณและพระอวยพระพร”

“เราแอบเอาความคิดและบางกิจกรรมของเธอ ที่เธอได้ทำไปปฏิบัติตามอีกมากมาย ซึ่งหวังว่าเธอคงจะยินดีนะ เพราะเชื่อว่าคงจะเป็นพลังและกำลังใจให้เธอได้ปฏิบัติตนต่อบุคคลต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต เป็นการถวายสักการะแด่พระ

ผู้เป็นเจ้าต่อไป...”

อีกรายเขียนมาเป็นจดหมายยาว 2 หน้า นอกจากไปรษณียบัตรตอบกลับ ขออนุญาตสรุปเป็นใจความย่อๆ ดังนี้

“เมื่อได้อ่าน ‘บทสวดของฉัน’ เล่มที่ 1 จบ ดิฉันได้พบ ได้เห็น และได้ฟังผู้มีปัญหาไม่สาหัสขนาดนี้ ดิฉันได้เล่าเรื่องที่อ่านและแนะนำให้เขาเหล่านั้นอ่าน ‘บทสวดของฉัน’.....

ทุกวันนี้ไม่ว่าเด็กและผู้ใหญ่เท่าที่ดิฉันพบเห็นและสัมผัสด้วย เขาลืมและไม่สนใจพระองค์เลย พูดถึงคุณงามความดี พูดถึงจริยธรรม และการสวดภาวนา เขาสะบัดหน้าทำท่าเบื่อหน่าย.....

สุดท้าย ลูกขอกราบขอบพระคุณพระองค์พระเจ้าข้า ที่โดยอาศัย ‘บทสวดของฉัน’ พระองค์ได้เพิ่มความรัก ความศรัทธา ต่อพระองค์ในตัวลูก และพระองค์ได้ให้ลูกเป็นเครื่องมือนำพาผู้อื่นมารู้จักพระองค์มากขึ้น โดยอาศัย ‘บทสวดของฉัน’ .....”

และเช้าวันหนึ่ง มีกล่องพัสดุภัณฑ์มาจากหนึ่งในผู้อ่านบทสวดของลูก ก่อนเปิดกล่องออก ลูกรู้สึกงงเล็กน้อย ลูกขอให้ส่งไปรษณียบัตรกลับมาให้ลูก ทำไมถึงมีกล่องพัสดุส่งมาให้ด้วย ทันทีที่ลูกเปิดกล่องออก ลูกแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง ภายในกล่องมีของขวัญ 3 ชิ้น และมีไปรษณียบัตรใหม่เอี่ยมเป็นจำนวน 2 เท่าของที่ลูกส่งไปพอดิบพอดี พร้อมกับโน้ตสั้นๆ

“ขอขอบพระคุณสำหรับสิ่งที่ท่านและทีมงานทำอยู่นะคะ ดิฉันรู้สึกเกรงใจที่ต้องเป็นผู้รับอยู่ฝ่ายเดียว โอกาสนี้จึงขอส่งไปรษณียบัตรมาจำนวนหนึ่ง เพื่อร่วมในโครงการสำรวจข้อมูลของท่าน หวังว่าจะทันใช้หรือใช้ในโอกาสต่อไปค่ะ

ดิฉันขออนุญาตฝากของขวัญเล็กๆ 3 ชิ้นมาให้ด้วย หวังว่าจะเป็นประโยชน์ในกิจการแพร่ธรรมของท่าน ไม่มากก็น้อย หากท่านยินดีรับไว้ ก็จะช่วยให้ดิฉันสุขใจที่ได้เป็นฝ่ายให้บ้าง”

ลูกดีใจและมีความสุขมาก ยิ้มหน้าบานตลอดทั้งวัน วันนั้น เพราะข้อความและของขวัญตลอดจนไปรษณียบัตรจำนวน 2 เท่าของที่ลูกจัดส่งไปนั้น แม้จะมีมูลค่าทางวัตถุไม่มากนัก แต่สิ่งเหล่านี้หาค่ามิได้สำหรับลูก เพราะนั่นคือการตรัสตอบการถวายเกียรติราชัยแด่พระองค์ของลูก พระองค์จึงทรงตอบแทนมาให้เป็นจำนวน 2 เท่าของสิ่งที่ลูกทำถวายพระองค์ ดังพระวาจาบทนี้

“พระเจ้าจะประทานแก่ท่าน ... เพราะว่าท่านใช้ทะนานใดตวงให้เขา
พระเจ้าก็จะทรงใช้ทะนานนั้นตวงตอบแทนให้แก่ท่านด้วย” ลูกา 6:38

ข้าแต่พระเป็นเจ้า จากการที่ต้องการสำรวจความถูกต้องของที่อยู่ของผู้อ่านบทสวดของลูก ลูกกลับได้รับการสัมผัสของพระองค์ โดยผ่านผู้อ่านแต่ละท่านเหล่านี้ ขอถือโอกาสนี้ขอบคุณทุกๆ ท่านที่เป็นท่อธารนำพระหรรษทานของพระองค์มายังลูกค่ะ

ลูกอยากจะบอกกับเด็กสาวผู้นั้นว่า “นี่คือการตรัสตอบของพระเจ้ากับมนุษย์ที่เปิดหู เปิดตา เปิดใจรับฟังพระองค์ไงล่ะ ชัดเจนและชัดแจ้ง พระสัมผัสเราทุกวันจริงๆ นะ ☺

ลูกพร้อมและยินดีจะรับใช้พระองค์จนกว่าชีวิตจะหาไม่ พระเจ้าข้า ☺

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 238

พระบิดาตรัสกับลูกๆ ของพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ต้นเดือนกันยายน 2010 ที่ผ่านมา ลูกได้รับหนังสือกล่องหนึ่งจากบราเดอร์ท่านหนึ่งที่ลูกเคารพรัก ที่ได้เชิญลูกไปแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตของลูกให้คณะครูอาจารย์ของวิทยาลัยของท่านฟังที่จังหวัดแห่งสาวงามในภาคเหนือ หนึ่งในหนังสือเล่านั้นมีเล่มหนึ่งชื่อว่า “พระบิดาตรัสกับลูกๆ ของพระองค์” (The Father Speaks to His Children) อันที่จริงบราเดอร์เคยให้หนังสือเล่มนี้แก่ลูกเมื่อครั้งพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษอย่างเดียวแล้ว แต่ครั้งนี้มีภาษาไทยด้วย ลูกอ่านใหม่เป็นครั้งที่สอง คราวนี้ ... ลูกอ่านทั้ง 2 ภาษา และเมื่อลูกอ่านเสร็จ โอ้โฮ! รู้สึกตื่นเต้นและปลื้มปีติเป็นที่สุด ลูกจึงอ่านใหม่ทั้งเล่ม ทั้ง 2 ภาษาเป็นครั้งที่ 3 และเมื่ออ่านเสร็จ ลูกได้รับแรงบันดาลใจว่าลูกต้องเขียนเป็น “บทสวดของฉัน” ในครั้งนี้ ขอพระองค์โปรดประทานพระพรแก่ลูกผู้ด้อยปัญญาในการเขียนบทสวดบทนี้เทอญ ☺

หนังสือเล่มนี้พิมพ์สาส์นของพระบิดาที่ประทานให้แก่ชาวโลกผ่านทางลูกคนหนึ่งที่รักพระองค์เป็นอย่างยิ่ง นั่นคือ ซิสเตอร์ยูจีเนีย เอลิซาเบ็ตต้า ราวาซิโอ และสาส์นนี้ได้รับการรับรองจากพระศาสนจักรแล้ว

ลูกขอเรียนกท่านว่า “คุณแม่ยูจีเนีย” จากนี้ไป คุณแม่เกิดในเมืองเล็กๆ ชื่อ ซานเจรวาซิโอ ด๊าดตา (ปัจจุบันคือ คาพรีอาเต ซานเจรวาซิโอ) ในแคว้นแบร์กาโม ประเทศอิตาลี เมื่อวันที่ 4 กันยายน 1907 ในครอบครัวชาวนา ท่านได้รับการศึกษาเพียงชั้นประถมศึกษา หลังจากเข้าทำงานในโรงงานเพียงไม่กี่ปี ท่านได้เข้าคณะพระแม่แห่งธรรมทูตเมื่ออายุ 20 ปี และได้รับเลือกเป็นอัคราธิการิณีของคณะเมื่ออายุเพียง 28 ปีเท่านั้น

ในสาส์นนี้ พระบิดาได้ตรัสกับคุณแม่ยูจีเนียในปีค.ศ. 1932 เป็นภาษาละติน ซึ่งเป็นภาษาที่ท่านไม่มีความรู้เลยและเป็นการเผยแสดงส่วนตัวจากพระบิดาเพียงสาส์นเดียวที่ได้รับการรับรองจากพระศาสนจักร หลังจากการสอบสวนอย่างเข้มงวดเป็นเวลานานถึง 10 ปี

ในวันที่ 1 กรกฎาคม 1932 คุณแม่ยูจีเนียได้ยินเพลงอันไพเราะของเหล่านิกรเทวดา ร้องประกาศการเสด็จมาอันน่ายินดีในครั้งนี้ บทเพลงนันไพเราะจับใจเหลือเกินจนคุณแม่ต้องจดบันทึกไว้ทันทีที่ทำได้ หลังจากทรงแสดงพระองค์เยี่ยงมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งโดยวางมงกุฎและสิริรุ่งโรจน์ไว้แทบพระบาทของพระองค์แล้ว พระองค์ทรงถือลูกโลกไว้ในพระหัตถ์ซ้ายและแนบลูกโลกไว้ที่ดวงหฤทัยของพระองค์ แล้วพระองค์ก็ทรงนั่งลงข้างๆ คุณแม่และตรัสว่า

“จุดประสงค์ที่แท้จริงของการมาเยือนของเรา คือ

1. เรากำลังมาเพื่อขจัดความกลัวเกินเหตุที่มนุษย์มีต่อเรา

2. เรากำลังมาเพื่อนำความหวังมาสู่มวลมนุษย์และชนชาติทั้งหลาย และ

3. เรากำลังมาเพื่อแสดงตัวเราให้เป็นที่รู้จักดั่งเช่นที่เราเป็น เพื่อความไว้วางใจของมนุษย์จะได้ทวีขึ้นไปพร้อมๆ

กับความรักของพวกเขาที่มีต่อเรา" ...

"เราปรารถนาตลอดมาที่จะอยู่ท่ามกลางมวลมนุษย์บนโลกนี้ ... โลกได้ถูกชำระล้างให้พ้นจากความชั่วร้ายบ่อยครั้ง ก็เพราะความดีอันไร้ขอบเขตที่เรามีต่อมนุษยชาติ ... แม้กระนั้นพวกเขาก็ยังได้ลืมเราและได้ทำให้เราขุ่นเคืองใจด้วยบาปนานัปการ..."

"แม้กระนั้น ความรักที่เรามีต่อมนุษย์ผู้เป็นบุตรของเรานี้ก็มิได้เคยยุติลงเลย ... เรารักลูกเหมือนหนึ่งว่ามากกว่าเรารักพระบุตรสุดที่รักของเราหรือยิ่งกว่านั้นมากกว่าเรารักตัวเองเสียอีก ..."

"แน่นอน เราเข้าใจดีถึงความอ่อนแอของลูกๆ ของเรา เพราะเหตุนี้ เราจึงได้ขอให้พระบุตรของเราประทานหนทางที่จะช่วยให้พวกเขาเริ่มต้นใหม่ เมื่อพวกเขาผิดพลาดไปแล้ว หนทางนั้นคือ ศีลศักดิ์สิทธิ์ 7 ประการ ..."

"มนุษย์จำนวนมากไม่รู้จักความดีอันไร้ขอบเขตของเราเลยสักนิด เรารักลูกมากเหลือเกิน"

"เรารู้ถึงความอ่อนแอของลูกๆ ของเรา มาหาเราเถิด มาหาด้วยความเชื่อมั่นและความรัก เราจะยกโทษให้ลูก เมื่อลูกได้สำนึกผิดแล้ว แม้ว่าบาปของลูกจะน่าขยะแขยงราวกับอาจม แต่ความเชื่อมั่นและความรักของลูกจะทำให้เราลืมมันเสีย ดังนั้น ลูกจะไม่ถูกพิพากษา เรายุติธรรม ถูกแล้ว แต่ความรักสามารถทดแทนได้ทุกสิ่ง"

"เรามาอยู่ท่ามกลางลูกในสองทางคือ ทางกางเขนและทางศีลมหาสนิท"

"กางเขนคือ หนทางที่นำลูกขึ้นไปหาพระบุตรของเรา และจากพระบุตรของเราขึ้นมาหาเรา หากปราศจากกางเขนแล้ว ลูกไม่มีทางมาหาเราได้ ..."

"พระบุคคลที่สามในพระเทวภาพของเรานี้ ทรงทำงานอย่างเงียบๆ และบ่อยครั้งโดยที่มนุษย์ไม่รู้ตัว ... เรามิได้อยู่ในตู้ศีลเท่านั้น แต่ยังอยู่ภายในจิตวิญญาณของมนุษย์ทุกคนที่เจริญชีวิตอยู่ในศีลและพระพร เพื่อสร้างอาณาจักรของเราในตัวเขาและเราจะอยู่ที่นั่นตลอดไป เหมือนพ่อแท้ๆ ที่รัก ปกป้องคุ้มครองและช่วยเหลือลูกๆ ของตน ..."

"อย่างไรก็ตาม เรายังไม่เคยได้รับความเคารพเลื่อมใสศรัทธาเป็นพิเศษเลย ซึ่งเราหวังและปรารถนาเป็นอย่างยิ่ง"

"แม่ย่อมไม่มีวันลืมลูกน้อยที่นางได้ให้กำเนิด จะไม่ยิ่งน่าอัศจรรย์มากกว่านั้นหรือ ที่เราจดจำลูกๆ ทุกคนของเราได้"

"เรารู้ความต้องการ ความปรารถนาและทุกๆ สิ่งในใจของลูก แต่เราจะเป็นสุขและรู้สึกขอบคุณลูกสักเท่าไร หากเราเห็นลูกเข้ามาหาเรา ปรับทุกข์กับเราถึงความต้องการของลูก เหมือนลูกที่มีความวางใจอย่างเต็มเปี่ยมในบิดาของตน เราจะปฏิเสธลูกได้อย่างไร หากลูกได้ขอเรา ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเล็กสุดหรือใหญ่สุด แม้ลูกจะมองไม่เห็นเรา แต่ลูกไม่รู้สึกหรือว่า เราอยู่ใกล้ชิดลูกมากจริงๆ ..."

"อย่าคิดว่าเราเป็นชายชราที่น่ากลัวตามที่มนุษย์ได้วาดหรือบรรยายไว้ในหนังสือ มันไม่ใช่เลย เราไม่หนุ่มหรือแก่กว่าพระบุตรและพระจิตของเรา ..."

อ่านถึงตรงนี้ ลูกรู้สึกเหมือนกับลูกได้มีโอกาสคุกเข่าอยู่ข้างๆ คุณแม่ยูจีเนียเมื่อเกือบ 80 ปีก่อนโน้น ลูกรู้สึกดีใจตื่นเต้น และปลื้มปีติจนหัวใจเต้นอย่างลิงโลด ลูกได้ค้นพบว่าที่แท้จริงพระเจ้ามิได้ประทับอยู่บนสวรรค์ไกลโพ้นโน่นแลย แต่อยู่ในใจของลูกของพระองค์ทุกๆ คนต่างหาก ลูกได้ "สื่อ" กับพระองค์ตั้งแต่ลูกได้กลับใจมาเป็นลูกของพระองค์ โดยการทูลต่อพระองค์ถึงทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ ทั้งความทุกข์และความสุข ทั้งผ่านการสวดภาวนาและการเขียน "บทสวดของฉัน" และลูกก็ได้เขียนบทสวดทุกบทโดยเขียนถึงพระองค์โดยตรงว่า "ข้าแต่พระเป็นเจ้า ..." ทุกครั้งทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้ ลูกได้กระทำไปด้วยความซื่อบริสุทธิ์ของจิตวิญญาณของลูกโดยแท้ โดยลูกไม่ทราบเลยว่าสิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสผ่านคุณแม่ยูจีเนียเมื่อราว 80 ปีก่อนนี้ว่าทรงต้องการให้มนุษย์ซึ่งเป็นลูกๆ ของพระองค์ปฏิบัติตนต่อ

พระองค์

ลูกดีใจที่สุดเลย พระเจ้าข้า ลูกขอสัญญาว่าลูกจะพยายามปฏิบัติตนให้เป็นลูกที่พระองค์ทรงพอพระทัยตลอดไป และยิ่งๆ ขึ้นไป พระเจ้าข้า ☺

“ทุกคนที่เรียกเราว่า ‘พ่อ’ แม้เพียงครั้งเดียวจะไม่พินาศ
แต่จงมั่นใจได้ว่า เขาจะมีชีวิตนิรันดร์ร่วมกับบรรดาผู้ได้รับเลือกสรร” (ส่วนหนึ่งจากในสาส์น)

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 239

เหตุไฉนใยจึงกลัวนักเล่า?

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในระยะนี้ไม่ว่าลูกจะไปอยู่กับเพื่อนกลุ่มไหน จะหนีไม่พ้นคุยกันถึงหัวข้อเรื่องหนึ่ง อาจจะเป็นเพราะวัยของพวกเรา หรือไม่ก็เพราะสภาพแวดล้อมของโลกเราในปัจจุบันก็ได้

วันก่อน ในขณะรับประทานอาหารกลางวันกับนักธุรกิจกลุ่มหนึ่ง หลังจากคุยกันเรื่องหลักที่พวกเรานัดพบกันแล้ว ก็มีท่านหนึ่งพูดขึ้นว่า เดี๋ยวนี้ทางการแพทย์เจริญไปมาก เขาสามารถนำสเต็มเซลล์ออกจากร่างกายของมนุษย์เราออกมาทำอะไรสักอย่างแล้วก็ฉีดกลับเข้าไป ทำให้เราแก่ช้าลง พูดง่ายๆ มีอายุยืนมากขึ้น แม้จะต้องใช้เงินโขอยู่ แต่บรรดาผู้มีอันจะกินต่างไปหาแพทย์ผู้เชี่ยวชาญในแขนงนี้ เพื่อให้ตัวเองมีอายุยืนยาว

เมื่อกลับถึงบ้าน ลูกเล่าเรื่องนี้ให้ลูกสาวคนเล็กฟัง แล้วลูกก็พูดกับลูกสาวว่า “ถึงแม้หม่ำมี้เองก็อยากมีอายุยืนยาว แต่กรรมวิธีเช่นนี้ เท่ากับมนุษย์เรากำลังทำตัวเป็นพระเจ้าเองหรือเปล่า? หม่ำมี้เชื่อในพระเจ้า และหากพระองค์ทรงต้องการให้หม่ำมี้มีอายุยืนยาวบนโลกนี้เพื่อรับใช้พระองค์ หม่ำมี้ก็คงมีอายุยาว แต่ถ้าหากพระองค์ทรงต้องการหม่ำมี้ไปรับใช้พระองค์บนสวรรค์ ก็ควรเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์” ลูกสาวพยักหน้าเห็นด้วย

อีกวันหนึ่ง ลูกไปทานข้าวกับเพื่อนอีกกลุ่มหนึ่งที่ไม่มีใครเป็นคริสตชนเลย มีคนคุยถึงภัยธรรมชาติที่กำลังเกิดขึ้นทั่วโลก มีเพื่อนคนหนึ่งพูดขึ้นว่า “ไม่ว่าศาสนาใด หรือผู้ทำนายของประเทศใดต่างทำนายตรงกันว่าในปี 2012 จะเกิดภัยธรรมชาติครั้งใหญ่ โลกส่วนหนึ่งจะถูกน้ำท่วมและจะเกิดแผนที่ใหม่ขึ้นมา”ทันใดนั้น เพื่อนอีกคนหนึ่งรีบถามขึ้นมาว่า “ผมจะหาซื้อแผนที่นี้ได้ที่ไหนครับ” ทุกคนหัวเราะก๊าก เพื่อนคนหลังนี้สร้างเนื้อสร้างตัวจากการเป็นเซลล์ขายของต่างจังหวัดจนตอนนี้มีฐานะเป็นเศรษฐีชั้นแนวหน้า เขาซื้อทุกอย่างที่ขวางหน้า แม้กระทั่งสนามกอล์ฟ เพื่อนๆ ต่างเข้าใจดีว่าเขาต้องการได้แผนที่ไปเพื่ออะไร

“พวกเธอไม่เชื่อในพระเจ้า แต่พี่เพิ่งได้อ่านหนังสือเล่มหนึ่งที่เขียนเกี่ยวกับเรื่องที่พระเจ้าตรัสกับ ซิสเตอร์คนหนึ่งว่าเพราะมนุษย์ได้ทำบาปกันมากเหลือเกิน พระองค์จึงทรงชำระพวกเราให้บริสุทธิ์ด้วยความทุกข์ยาก สงครามระหว่างมนุษย์ น้ำท่วมโลก และแม้กระทั่งความตาย แต่พระเจ้าจะเลือกสรรมนุษย์บางคนไว้บนโลกนี้ เพราะฉะนั้น หากเราต้องการจะให้พระเจ้าทรงเลือกสรรเราให้อยู่รอด เราต้องตั้งหน้าตั้งตาทำความดีเข้าไว้ แต่ถ้าหากเราต้องตายไปกับเพื่อนมนุษย์อื่นๆ ก็ไม่เห็นเป็นไรเลย” พลันก็มีเพื่อนพูดขึ้นมาอีกว่า “ก็น่าคิดนะครับ หากเพื่อนฝูงตายกันไปหมด เหลือเราคนเดียว คงเหงาแย่ ผมว่าตายตามกันไปเลยจะดีกว่ามั้ง” อีกคนพูดขึ้นต่อ “ขณะนี้ผมซื้อเรือเตรียมไว้แล้วนะครับ”

จากการรับประทานอาหารกับเพื่อนสองกลุ่มนี้ ทำให้ลูกคิดถึงเรื่องๆ หนึ่งที่ค้างคาในใจลูกมานานมาก มีอยู่ครั้งหนึ่งมีเพื่อนคาทอลิกคนหนึ่งเล่าให้ลูกฟังว่า เขาได้ชมภาพยนต์เรื่องหนึ่งเกี่ยวกับสงครามโลกครั้งที่ 2 มีอยู่ฉากหนึ่ง มีนายทหาร

นาซีให้เชลยสงครามเดินเข้าแถว และเขาถามว่า “Do you believe in God?” (เจ้าเชื่อในพระเจ้าไหม?) มีนักโทษคนหนึ่งตอบว่า “yes” (เชื่อ) นายทหารนาซีผู้นั้นเอาปืนจ่อขมับนักโทษผู้นั้นและเหนี่ยวไกทันที หลังจากคนนั้น ทุกคนตอบว่า “no” (ไม่เชื่อ) หมด เพื่อนคนนี้ถามลูกว่า “ถ้าเป็นพี่ พี่จะตอบว่าอย่างไร?” ลูกตอบโดยไม่ต้องคิดเลยว่า “พี่ก็จะตอบว่า yes นะซิ” “แล้วพี่ก็ตายฟรีอย่างงั้นหรือ?” ลูกจึงถามเขามั่ง “แล้วถ้าเป็นคุณล่ะ” “ผมก็จะตอบ no ไปก่อน แล้วค่อยไปขอโทษพระทีหลัง โดยการไปแก้บาป นักบุญเปโตรยังปฏิเสธพระเยซูเจ้าไปตั้ง 3 ครั้งเลย”

การพูดคุยกับเพื่อนคนนี้ในวันนั้น ทำให้ลูกมาคิดต่อเนื่องถึงเรื่องที่คุยกันจนถึงทุกวันนี้ แม้จะเป็นเรื่องสมมติ เพราะเป็นเรื่องในภาพยนต์ แต่วิธีเลือกตอบของเขาและของลูกต่างกันคือ ความเป็นและความตาย

การที่ลูกเลือกที่จะตอบอย่างตรงไปตรงมาว่าลูกมีความเชื่อในพระองค์ แล้วก็ต้องตายไป กับที่เพื่อนเลือกที่จะปฏิเสธเพื่อรักษาชีวิตของเขาไว้ ทำให้เขามีชีวิตอยู่ต่อที่จะรับใช้พระองค์ได้อีก อย่างไหนถึงจะเป็นทางที่ถูกต้องกว่าหนอ? อีกอย่างหนึ่ง พวกเราคริสตชนก็ถูกสอนมาตลอดว่าพระองค์ทรงพระทัยดี เพราะฉะนั้น อย่างไรเสียพระองค์ก็ทรงอภัยโทษบาปให้เราอยู่แล้ว หากเราขอโทษและแก้บาปต่อพระองค์ เอ! หรือว่าเพื่อนเราทำถูกต้องและฉลาดกว่าเรา ซึ่งเป็นคนยอมหักไม่ยอมงอในเรื่องหลักการ คิดไปคิดมา ชักไม่แน่ใจว่าที่ลูกเองยึดมั่นในหลักการเรื่องต่างๆ ในชีวิตนั้น เป็นสิ่งถูกต้องหรือไม่ เพราะสังคมไทยเราทุกวันนี้ ใครยึดมั่นในหลักการดูเหมือนจะกลายเป็นคนโง่ไปซะแล้ว

ไม่ได้การละ ขอคิดใหม่ว่าจะตอบนายทหารคนนั้นอย่างไรดี เนื่องจากเป็นเรื่องภาพยนต์สมมติ ลูกจึงตะโกนดังๆ กับผู้กำกับสมมติว่า “หยุด! Cut!” ฉากนี้ผู้แสดงคือลูกยังไม่พร้อมที่จะแสดง ให้ถ่ายฉากอื่นไปก่อน ☺ ☺ ☺

แล้วลูกก็กลับมาคิดเรื่องนี้ใหม่หลังจากการรับประทานอาหารในคืนนั้น โอกาสที่จะต้องเข้าแถวไปตอบนายทหารนาซีในชีวิตจริงคงไม่มีแน่ แต่โอกาสที่พวกเราจะต้องเจอกับสิ่งล่อลวงในทางโลกที่ทำให้เราต้องตัดสินใจว่าจะตั้งมั่นอยู่บนความดี ความถูกต้อง หรือไปตามภาวะการล่อลวงทางโลกมันเกิดขึ้นทุกวันในชีวิตของเรา หากทุกครั้งเราจะบอกกับตัวเองว่า ไม่เป็นไรน่ะ เดี๋ยวไปแก้บาปก็แล้วกัน สิ่งที่จะเกิดขึ้นคือ มโนธรรมเราซึ่งจริงๆ แล้ว คือพระสุรเสียงของพระเจ้าในตัวเราก็จะค่อยๆ อ่อนกำลังลง เพราะเราชินกับการไม่ฟังเสียงเตือนในใจเรา และการเลือกที่จะทำสิ่งไม่ถูกต้อง แล้วก็ไปแก้บาปนั้น มิเป็นการเอาเปรียบความพระทัยดีของพระองค์หรือ?

มีเพื่อนที่ไม่ใช่คริสตชนเคยถามลูกหลายครั้ง หลังจากได้ยินลูกพูดเกี่ยวกับศาสนาของเราถึงเรื่องการแก้บาป ลูกก็จะอธิบายทุกครั้งว่า การไปแก้บาปนั้น จะได้ผลก็ต่อเมื่อเราต้องเสียใจต่อบาปที่เราทำไปจริงๆ และตั้งใจว่าจะไม่ทำบาปนั้นอีก บาปถึงจะหลุด

กลับมาเรื่องภาพยนต์นาซี มีอีกเรื่องหนึ่งที่ลูกแอบคิดเงียบๆ มาคนเดียวตลอด 14 ปีที่ลูกมาเป็นลูกของพระองค์ ลูกได้ยินการพูดถึงเรื่องที่นักบุญเปโตรปฏิเสธพระเยซูเจ้า 3 ครั้งมากกว่าเรื่องอื่นๆ ของท่านเสียอีก ทั้งๆ ที่นักบุญเปโตรได้ทำอะไรต่อมิอะไรเยอะแยะมากมายในฐานะศิษย์เอกของพระเยซูเจ้า รวมถึงการขอให้ตรึงกางเขนท่านโดยเอาศีรษะลง ก็ดูเหมือนจะถูกกล่าวขานน้อยกว่าการปฏิเสธพระเยซูเจ้า 3 ครั้งของท่าน เป็นไปได้ไหมหนอ ที่พวกเรามนุษย์ยกประเด็นความอ่อนแอของนักบุญในฐานะมนุษย์มาเป็นข้ออ้างเพื่อเราเองจะสามารถทำผิดบาปเองได้?

และเมื่อพูดถึงความตาย หากเรามีความเชื่อความศรัทธาในพระองค์โดยปราศจากเงื่อนไขแล้ว เราก็น่าจะทราบว่าผู้ที่ปฏิบัติตนตามคำสั่งสอนของพระองค์ เมื่อถึงเวลาหมดวาระของเราบนโลกนี้แล้ว เราก็จะสามารถไปเสวยสุขอย่างนิรันดรบนสวรรค์กับพระองค์ ถ้าเป็นเช่นนี้แล้ว สิ่งที่เรามนุษย์ทุกคนควรจะทำก็คือ ดำเนินชีวิตอย่างมีสติทุกๆ วันว่าเราต้องตั้งมั่นอยู่บนความดีทุกเวลา เพื่อที่ว่าเมื่อไรที่พระองค์ทรงเรียกเรา เราก็พร้อมที่จะไปเฝ้าพระองค์ด้วยการได้เตรียมตัวมาอย่างดีโดยไม่ต้องมีความกลัวอะไรเลย

“พร้อมที่จะแสดงต่อแล้วค่ะ” ลูกตะโกนบอกผู้กำกับภาพยนต์สมมติของลูกในวันถัดมา

“Do you believe in God?” นายทหารนาซีในภาพยนต์สมมติตะโกนถามลูก
ลูกหลับตาพร้อมกับรอยยิ้ม “Yes!”
เมื่อลืมตาขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ลูกได้ไปหมอบกราบอยู่ ณ แทบพระบาทของพระองค์และพระแม่ ☺☺☺☺

“ความบาปชั่วของคนชั่วร้ายดักเขาเอง
และเขาก็ติดอยู่กับตาข่ายบาปของเขา เขาตายเพราะขาดวินัยในชีวิต” สุภาษิต 5: 22-23

“คนโง่ตายเพราะขาดสามัญสำนึก” สุภาษิต 10: 21

“ผู้ที่วางใจในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังจะมีชีวิตอีก
และทุกคนที่มีชีวิตและวางใจในเราจะไม่ตายเลย” ยอห์น 11: 25-26

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 240

ความเชื่อของลูก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ทุกๆ ครั้งที่ลูกไปวัดฟังมิสซา ลูกจะกลับบ้านด้วยหัวใจที่เปี่ยมไปด้วยความสุข แต่ 2-3 สัปดาห์ที่ผ่านมา ลูกกลับบ้านด้วยหัวใจที่เปี่ยมไปด้วยความสุขที่มากกว่าปกติ ทั้งนี้เพราะบทอ่านและบทเทศน์ของคุณพ่อทั้ง 2 สัปดาห์คือสิ่งที่ลูกได้กระทำมาตลอดโดยที่ลูกไม่ทราบเลยว่าสิ่งที่ได้ทำไปนั้นคือคำสั่งสอนของพระองค์

บทอ่านในวันอาทิตย์ที่ 17 ต.ค. 2010 ***"เวลานั้น พระเยซูเจ้าทรงเล่าเรื่องอุปมาเรื่องหนึ่งแก่บรรดาศิษย์เพื่อสอนว่าจำเป็นต้องอธิษฐานภาวนาอยู่เสมอโดยไม่ท้อถอย พระองค์ตรัสว่า "ผู้พิพากษาคนหนึ่งอยู่ในเมืองหนึ่ง เขาไม่ยำเกรงพระเจ้าและไม่เกรงใจมนุษย์ผู้ใด หญิงม่ายคนหนึ่งอยู่ในเมืองนั้นด้วย นางมาพบเขาครั้งแล้วครั้งเล่า พูดว่า 'กรุณาให้ความยุติธรรมแก่ดิฉันสู้กับคู่ความเถิด' ผู้พิพากษานั้นไม่ยอมทำตามที่นางขอร้อง จนเวลาผ่านไประยะหนึ่งจึงคิดว่า 'แม้ว่าฉันไม่ยำเกรงพระเจ้าและไม่เกรงใจมนุษย์ผู้ใด แต่เพราะหญิงม่ายผู้นี้มาทำให้ฉันรำคาญ ฉันจึงจะให้นางได้รับความยุติธรรม เพื่อมิให้นางรบเร้าฉันอยู่ตลอดเวลา'" ลูกา 18:1-5***

จากประสบการณ์ชีวิตของลูกในวัย 30 ปีเศษ ลูกถูกกล่าวหาใส่ร้ายในคดีฉ้อโกงทุจริตเป็นเงินจำนวนมหาศาลทั้งที่ไม่เป็นความจริง และลูกต้องไปใช้ชีวิตต่างแดนพักหนึ่ง เมื่อกลับมายังถูกคดีแพ่งต่อ ลูกตัดสินใจกลับไปร้องขอความเป็นธรรมที่บริษัทเก่าของลูก วันแล้ววันเล่า ไม่มีผู้ใดยอมให้พบ จากการที่เคยเป็นนายใหญ่สุดของบริษัทนั้น ลูกกลายเป็นบุคคลที่ไม่มีใครอยากให้พบหรือแม้แต่จะคุยด้วย แต่ลูกก็เพียรพยายามบากหน้าไปขอเฝ้าพบคนนี้คนนั้นเช่นเดียวกับหญิงม่ายในพระวาจาบทนี้เป็นเวลา 4 ปีเศษหรือเกือบ 1,500 วัน และแล้วในที่สุด พระเจ้าก็ทรงเมตตาสงสารประทานอัศจรรย์ให้ลูกสามารถค้นพบเอกสารหลักฐานสำคัญที่พิสูจน์ความบริสุทธิ์ของลูกได้ ทั้งๆ ที่เวลาได้ล่วงเลยไปแล้ว 14 ปี!

ใช่เลย! พระวาจาบทนี้คือชีวิตของลูกในช่วงนั้น ☺

"บรรดาอัครสาวกทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า 'โปรดเพิ่มความเชื่อให้พวกเราเถิด' ...." ลูกา 17:5

เมื่อสิ่งเลวร้ายทั้งหลายได้จบลงในชีวิตของลูกและลูกตัดสินใจมาเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ ในตอนนั้นลูกมีความเชื่อในพระองค์มาก แต่เป็นความเชื่อแบบ "ยำเกรงและกลัว" ไม่ใช่เป็นความเชื่อแบบสนิทใจด้วยความเคารพรัก ทุกๆ วันลูกจะสวดทูลขอให้พระองค์ "ได้โปรดประทานพระพรให้ลูกมีความเชื่ออย่างสิ้นสุดจิตใจด้วยเทอญ" แล้วทุกครั้ง ลูกจะรู้สึกขำตัวเองว่าสวดเช่นนั้น แต่เมื่อได้ฟังบทอ่านบทนี้ในวันอาทิตย์ที่ 3 ต.ค. 2010 ลูกตื่นเต้นมาก สิ่งที่ลูกทำไปด้วยความซื่อบริสุทธิ์เป็นสิ่งที่อัครสาวกได้กระทำมาแล้วนี่!

มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ลูกได้ทูลขอพระไว้ตั้งแต่เป็นลูกของพระองค์ใหม่ๆ สวดก็แล้ว ไปลูบเท้าของรูปปั้นนักบุญเปโตรที่อาสนวิหารเซ็นต์ปีเตอร์ที่กรุงโรมตั้ง 2 ครั้งก็แล้ว พระองค์ก็ทรงเงียบเฉย ลูกก็สวดด้วยความเชื่อ ความหวัง และความอดทนอย่างต่อเนื่อง โดยไม่เคยต่อว่าพระองค์เลย

7 ปีผ่านไป อยู่ดีๆ ตูม! พระองค์ก็ประทานสิ่งที่ลูกสวดขอมาตลอดอย่างไม่คาดฝัน และปรากฏว่าผลของการได้รับพระพรในครั้งนั้นยังส่งผลดีต่อลูกและครอบครัวมาจนถึงทุกวันนี้ มองย้อนหลังหากพระองค์ประทานพระพรให้ลูกตั้งแต่เมื่อลูกเริ่มขอ พระพรนั้นจะละลายหายไปโดยเปล่าประโยชน์ สิ่งที่เกิดขึ้นกับลูกก็ตรงกับพระวาจาอีกบทหนึ่งที่ต่อเนื่องจากบทของหญิงม่าย ***"แล้วพระเจ้าจะไม่ประทานความยุติธรรมแก่ผู้เลือกสรรที่ร้องหาพระองค์ทั้งวันทั้งคืนดอกหรือ..." ลูกา 18:7***

มีคนในโลกนี้จำไม่น้อยที่ไม่มีความเชื่อในพระองค์เพราะเขาไม่เห็นพระองค์ หรืออาจจะขออะไรจากพระองค์แล้วไม่ได้รับพระพรในชั่วข้ามคืน แต่สำหรับลูกแล้ว พระองค์ทรงยิ่งใหญ่เกินกว่าที่จะถูกพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์หรือทางชีวภาพได้ แต่มนุษย์ที่ใฝ่หาพระองค์ด้วยใจจริงและจิตวิญญาณอย่างลูกจะสามารถพบและสัมผัสพระองค์ได้ ☺

ลูกไม่ใช่เป็นคนเชื่ออะไรได้ง่ายๆ หรือเป็นคนหลงงมงาย แต่ลูกสามารักและมีความเชื่อในพระองค์ได้ถึงเพียงนี้เพราะลูกค้นหาพระองค์ด้วยความตั้งใจจริงและด้วยจิตวิญญาณ จากการสวดภาวนาและการอ่านพระวาจาของพระองค์แล้วปฏิบัติตาม และครั้งแล้วครั้งเล่า ลูกก็ได้สัมผัสกับพระองค์จนกระทั่งความเชื่อความศรัทธาที่เป็นแบบกลัวๆ กล้าๆ ได้กลายเป็นความเชื่อความศรัทธาที่เปี่ยมไปด้วยความรักและความวางใจในพระองค์อย่างสนิทแนบแน่นอย่างเช่นในทุกวันนี้

ทุกวันนี้ ลูกไม่ใช่เป็นคนรวย แต่ลูกกล้าพูดอย่างเต็มเสียงว่า "ลูกรวยความสุข สันติสุข และปีติสุข" เป็นความสุขที่ซื้อไม่ได้ด้วยเงินจำนวนเท่าไรก็ตาม

ลูกรักพระองค์พระเจ้าข้า ☺

"มีความเชื่อ แต่ไม่ประพฤติตามก็ไร้ผล" ยากอบ 2:17

"หญิงเอ๋ย ความเชื่อก็เจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด" มัทธิว 15:28

"เขาเป็นเช่นต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ ซึ่งเกิดผลตามฤดูกาล และใบก็ไม่เหี่ยวแห้ง
การทุกอย่างซึ่งเขากระทำก็เจริญขึ้น" สดุดี 1:3

"พระยาห์เวห์จะทรงเปิดคลังสมบัติบนท้องฟ้า ประทานฝนให้ตกบนแผ่นดินของท่านตามฤดูกาล
และทรงอวยพรท่านให้ทำกิจการงานทั้งหลายเจริญก้าวหน้า ท่านจะให้ชนชาติทั้งหลายยืมได้
แต่ท่านจะไม่ต้องยืมจากชาติใดเลย พระยาห์เวห์จะทรงแต่งตั้งท่านให้เป็นหัว ไม่ใช่หาง
ท่านจะเจริญขึ้นเสมอไม่มีวันตกต่ำ ถ้าท่านเชื่อฟังบทบัญญัติที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน
ซึ่งข้าพเจ้าสั่งท่านในวันนี้ โดยปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ..." ฉธบ. 28: 12-13

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 241

ความเชื่อของลูก ... อีกสักครั้ง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า จากบทสวดของลูกบทที่แล้ว มีพี่น้องแบ่งปันมาให้ลูกฟังว่า จากประสบการณ์ของลูกที่เขียนเกี่ยวกับการสวดขอพระพรจากพระองค์ ทำให้เขามีความเชื่อมากขึ้นและทราบว่าการขออะไรจากพระองค์นั้น ต้องมีความอดทน ไม่ใช่ขอปุ๊บ พระก็จะรีบประทานมาให้ปั๊บ ลูกดีใจมากและขอเขียนเกี่ยวกับประสบการณ์ความเชื่อของลูกอีกสักครั้ง

ช่วงระยะเวลา 2 ทศวรรษที่ลูกต้องต่อสู้กับสงครามชีวิต ลูกเปรียบตัวเองเหมือนตกน้ำอยู่กลางแม่น้ำที่สายน้ำเชี่ยวกรากและว่ายน้ำไม่เป็น ลูกผลุบๆ โผล่ๆ สำลักน้ำแล้วสำลักน้ำอีก และลูกก็ขอให้พระองค์ช่วยลูก เพราะลูกแลเห็นพระองค์ทรงยืนอยู่บนฝั่ง แต่ดูเหมือนพระองค์จะทรงยืนเฉยไม่กระโดดลงมาช่วยลูกสักที แต่เมื่อถึงเวลาที่ลูกจวนเจียนจะจมน้ำอยู่แล้ว พระองค์ก็จะโยนกิ่งไม้บ้าง ขอนไม้บ้างให้ลูกเกาะ แล้วลูกก็จะตะเกียกตะกายพยายามว่ายเข้าฝั่งเอง ทั้งๆ ที่ว่ายน้ำไม่เป็น ในที่สุดเมื่อลูกสามารถฟันฝ่าคลื่นของกระแสน้ำจนถึงฝั่งได้ พระองค์ทรงอ้าแขนรับลูกอย่างอบอุ่นและด้วยความปีติยิ่ง ลูกคุกเข่าลงกอดพระบาทของพระองค์ด้วยความปีติเช่นเดียวกัน ลูกกลายเป็นนักว่ายน้ำระดับเหรียญทองไปซะแล้ว! ☺

พระเจ้าทรงทราบดีกว่าเรามนุษย์ว่าอะไรควรประทานอะไรไม่ควรประทานแก่ลูกที่ขอจากพระองค์และในเวลาใด

ลูกมีญาติคนหนึ่งที่มีบุตรอายุไล่เลี่ยกับบุตรของลูก ตอนเล็กๆ บุตรชายทั้งสองของเธอชอบนมหวานแลเธอก็มักจะให้นมหวานใส่ขวดแก่เด็กๆ ทั้งสองคนดูดตอนนอน วันไหนไม่ให้นมหวาน ลูกทั้งสองคนก็จะร้องไห้กระจองอแง ผลปรากฏว่า ฟันแท้ยังไม่ทันจะงอกขึ้นมาเลย เด็กทั้งสองคนฟันผุหมดทั้งปาก ลูกจำเรื่องนี้มาตลอดเลยว่าถ้าผู้ใหญ่ให้ทุกอย่างที่ลูกๆ ขอ โดยไม่ใช้วิจารณญาณ ผลก็จะเป็นเช่นนี้แหละ

แล้วพระเจ้าล่ะ? พระองค์มิทรงยิ่งใหญ่กว่าพวกเรามนุษย์เป็นไหนๆ หรือ?

เมื่อปีที่แล้ว เพื่อนรักของลูกคนหนึ่งขอให้ลูกทำเรื่องหนึ่งให้แก่หลานสาวของเขา ในการนี้ลูกต้องไปขอความช่วยเหลือจากบุคคลที่สาม เนื่องจากเขาเป็นคริสตชนที่ดูเหมือนมีความเชื่อในพระเจ้าอย่างลึกซึ้ง ลูกจึงบอกให้เขาสวดอธิษฐานขอพรจากพระเจ้าด้วย พร้อมๆ กันนั้นลูกก็สวดขอพระให้พร้อมกับการสวดสายประคำประจำวันของลูก ผลออกมาไม่ได้เป็นไปตามที่เราคาดหมาย เพื่อนของลูกพูดทันทีว่า คงไม่ใช่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า แล้วก็จบ ลูกเองกลับบอกกับลูกสาวของเพื่อนรักว่า ให้เขาและลูกสาวตัวน้อยอายุ 5 ขวบของเขาสวดอธิษฐานขอพระไปเรื่อยๆ และลูกก็จะสวดภาวนาขอให้ด้วยอย่างต่อเนื่อง

1 ปีผ่านไป ลูกทำตามสัญญาโดยการสวดทูลขอพระให้หลานของเพื่อนอย่างร้อนรนทุกๆ วันเป็นเวลา 1 ปีเต็ม ผลปรากฏว่าคราวนี้ คำสวดภาวนาของพวกเราสัมฤทธิ์ผล ทุกคนดีใจมาก ผลที่ได้ตามมาคือ หนูน้อยและคุณแม่ของเขาได้สร้างอุปนิสัยในการสวดอธิษฐานต่อพระเจ้าก่อนนอนทุกวัน เพราะได้ทำติดต่อกันมาเป็นเวลา 1 ปีตามคำแนะนำของลูก

วันก่อนมีพี่น้องอีกคนหนึ่งโทรคุยแบ่งปันกับลูก แล้วเธอก็พูดขึ้นมาว่าน้องชายของเธอขณะนี้ความเชื่ออยู่ในขั้นถดถอย เพราะกำลังโกรธพระ ลูกถามว่าเกิดอะไรขึ้นเหรอ เธอเล่าให้ฟังว่าน้องชายเธอได้ไปร่วมงานฉลองวัดแห่งหนึ่ง ขากลับบ้านเกิดอุบัติเหตุรถชน ทำให้ต้องเสียเงินซ่อมรถ น้องชายเลยโกรธพระว่า ขนาดไปร่วมงานฉลองวัดแล่วพระยังให้เขาต้องเสียเงินซ่อมรถเช่นนี้อีกหรือ?

คำแบ่งปันของพี่น้องคนนี้ ทำให้ลูกคิดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับลูกและลูกสาวคนเล็กเมื่อหลายปีก่อน

ตอนนั้นลูกเพิ่งซื้อรถยนต์คันใหม่ หลังมิสซาวันหนึ่ง ลูกให้คุณพ่อเจ้าอาวาสของวัดของลูกทำพิธีเสกให้ คืนวันรุ่งขึ้นลูกกับลูกสาวคนเล็กไปธุระ ลูกสาวเป็นคนขับรถ ขณะที่ออกจากที่จอดรถ เธอจะเลี้ยวขวาเป็นตัว L จังหวะที่เธอหักขวาออกไป ก็มีรถคนหนึ่งวิ่งมาทางขวาด้วยความเร็ว เนื่องจากสถานที่ตรงนั้นค่อนข้างมืด เราทั้งสองจึงไม่ทันเห็นรถคนดังกล่าว เสียงดังเปรี้ยงสนั่นหวั่นไหว โชคดีเราใส่เข็มขัดนิรภัยทั้งคู่ ปรากฏว่าตำแหน่งที่ถูกชนคือ สันของรถระหว่างหน้าต่างหน้าและหลัง และบุบหนักไปทางประตูหลัง ซึ่งไม่มีใครนั่งอยู่ ค่าซ่อมออกมาเป็นเลข 6 หลัก!

คืนนั้น เราแม่ลูกมองหน้ากัน ลูกสาวพูดว่า “รถเราเพิ่งให้คุณพ่อเสกเมื่อคืนนะเนี่ย” ลูกพูดต่อ “หากไม่ได้คุณพ่อเสก ตำแหน่งที่ถูกชนอาจไม่ใช่ตรงนั้นนะ ถ้าค่อนมาข้างหน้าอีกเพียงนิดเดียว ก็จะถูกที่นั่งคนขับคือที่ลูกนั่งอยู่” เราทั้งสองเห็นภาพ “ขอบคุณพระเจ้า” เราพูดพร้อมกัน ☺

ความเชื่อความศรัทธาและความวางใจในพระเจ้าเป็นเรื่องของปัจเจกบุคคลจริงๆ 14 ปีที่ลูกมาเป็นลูกของพระองค์ ลูกเห็นคนโทษพระเจ้าในทุกๆ สิ่งที่เกิดขึ้นในด้านลบมากเหลือเกิน มากกว่าเห็นคนขอบคุณพระองค์สำหรับสิ่งที่ตนได้รับ “ทำไมพระเจ้าทำกับฉันเช่นนี้?” นี่คือประโยคท็อปฮิต เรามักจะได้ยินอยู่เสมอ

ถ้าทำเป็นสมการการต่อว่าพระด้านหนึ่งกับการขอบคุณพระอีกด้านหนึ่ง คงจะได้สมการที่เอียงข้างไปด้านต่อว่าพระเหมือนกับการเล่นไม้กระดกที่มีคนนั่งเพียงข้างเดียวแน่เลย

ลูกเคยคิดเล่นๆ ว่า หากพระเจ้าทรงมีความคิดเหมือนมนุษย์สักนิด พระองค์คงต้องน้อยพระทัยแน่เลย รักลูกๆ ถึงเพียงนี้ ยังถูกต่อว่าโดยลูกๆ ทั้งโลกไม่เว้นแต่ละวัน ☹

ทุกๆ ครั้งที่มีคนมาแบ่งปันหรือตัดพ้อเรื่องพระเจ้าให้ลูกฟัง ลูกจะรับฟังแล้วก็แบ่งปันความเชื่อของลูกให้เขาฟัง บางครั้งลูกก็มาเขียนบทสวดถวายพระองค์เช่นนี้ ว่าหากเป็นผู้ที่รับและรักพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจแล้ว การที่เราบางครั้งผิดหวัง แม้จะสวดขอพระองค์แล้ว นั่นแหละคือพระพรของพระองค์แล้ว

ลูกเป็นสตรีที่อ้อนคนไม่เป็น แต่กับพระองค์ทุกวันนี้แล้ว ลูกจะทูลต่อพระองค์ในทุกๆ สิ่งในทุกๆ วัน ยามได้รับอะไรที่เป็นข่าวดีหรือเรื่องน่าตื่นเต้น ลูกจะแสดงความกตัญญูโดยการขอบพระคุณพระองค์ เพราะถือว่าเป็นพระพรของพระองค์ ไม่ใช่โชคดี ยามมีปัญหาลูกก็จะมั่นคงและหนักแน่นโดยการสวดขอพระพรและสติปัญญาจากพระองค์ในการแก้ปัญหานั้น ก่อนนอนหลังจากสวดสายประคำแล้ว ลูกจะก้มกราบพระองค์พร้อมกับทูลว่า “ลูกรักพระองค์ ลูกรักพระแม่ พระเจ้าข้า” ถ้านี่เป็นการอ้อนพระองค์ ลูกขอเป็นลูกเล็กๆ อ้อนต่อ “พ่อ” ของตนตลอดไป พระเจ้าข้า ☺

“ถ้าเจ้าได้เชื่อฟังบัญญัติของเราแล้ว ความสุขสมบูรณ์ของเจ้าจะเป็นเหมือนแม่น้ำ
และความชอบธรรมของเจ้าจะเป็นคลื่นทะเล” อิสยาห์ 48:18

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 242

ยารักษาได้ทุกโรค

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ทุกวันนี้ พระองค์คือศูนย์กลางชีวิตของลูกในทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำ และยิ่งวันลูกก็ยิ่งได้ค้นพบและสัมผัสความยิ่งใหญ่ของพระองค์ในการประทานพระพรแก่ลูกที่รักและกตัญญูต่อพระองค์ ☺

ในวัยของลูกขณะนี้ ไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าการมีสุขภาพที่ดี คนไทยเรามีคำพังเพยว่า “การไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐ” และภาษาอังกฤษก็มีประโยคที่ว่า “Health is wealth.” ลูกๆ ของลูก ทุกๆ ปีจะกำกับดูแลให้หม่ำมี้ของพวกเขาไปตรวจสุขภาพเมื่อถึงกำหนดเวลา

รายว 5-6 ปีที่แล้ว แพทย์แนะนำว่าต้องตรวจดูความหนาแน่นของกระดูกแล้วนะ เพราะถึงวัยแล้ว จะได้ทราบว่ามวลกระดูกในร่างกายของลูกมีความหนาแน่นเพียงใด ผลออกมาปรากฏว่าเริ่มติดลบแล้ว แพทย์ก็แนะนำให้ทานแคลเซียมอาหารที่เป็นประโยชน์และให้ออกกำลังกาย ปีถัดไปลูกก็ไปตรวจอีก ปรากฏว่าผลติดลบมากขึ้น แพทย์บอกว่าในวัยเช่นนี้การที่กระดูกเริ่มหนาแน่นน้อยลงเป็นเรื่องธรรมดา และบอกลูกว่าตรวจ 2 ปีครั้งก็ใช้ได้แล้ว ไม่ต้องตรวจทุกปี

เผลอแป๊ปดียว เวลาผ่านไป 3 ปี โดยที่ลูกลืมเรื่องตรวจมวลกระดูกไปเลย เพราะเป็นการตรวจคนละโรงพยาบาลกับที่ตรวจสุขภาพทั่วไป วันก่อนลูกจึงไปพบแพทย์คนเดิมอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อกลับมาในห้องตรวจหลังจากการเอ็กซเรย์เสร็จเรียบร้อยแล้ว แพทย์มองดูผลในจอคอมพิวเตอร์ สีหน้าแสดงความฉงนและหันมาถามลูกว่า “ใน 3 ปีที่ผ่านมา พี่ไปทำอะไรมาที่ก่อนนี้ไม่ได้ทำหรือเปล่าครับ?” ลูกใจหายวูบ นี่เราคงกระดูกพรุนไปหมดแล้วแน่เลย “ทำไมหรือคะ?” ลูกถามแทนคำตอบ “กระดูกของพี่มีสภาพดีกว่าเมื่อ 5 ปีก่อนมาก จากผลติดลบตอนนี้มาเป็นบวกแน่” ลูกนิ่งอึ้งไปหนึ่งแว้บและตอบไปว่า “พี่เดินก่อนนอน 1 ชม.เกือบทุกคืน” ลูกไม่ได้บอกหมอว่าที่ลูกเดินน่ะ เดินสวดสายประคำเพราะแพทย์คงไม่เข้าใจ “ดีมากเลย ขอให้พี่ทำต่อไปนะครับ”

คืนนั้นลูกเล่าให้ลูกๆ ฟังด้วยความตื่นเต้น อายุลูกมากขึ้นอีกตั้ง 5 ปี แต่มวลกระดูกในร่างกายลูกกลับมีความหนาแน่นมากขึ้น จากเดิมติดลบมาเป็นบวก เป็นไปได้อย่างไรเล่า

การสวดสายประคำทุกคืนนั้น สืบเนื่องมาจากการที่ลูกสัญญากับพระแม่ว่าลูกจะสวดสายประคำวันละ 1 สายถวายแด่พระแม่เป็นประจำทุกวัน แต่บางวันลูกติดธุระและทำธุรกิจ บางทีก็ประชุมทั้งวัน นั่งในรถจะสวด บางครั้งก็มีโทรศัพท์เข้ามาตลอดไม่มีสมาธิ ลูกจึงคิดขึ้นมาได้ว่าควรสวดตอนกลางคืนดีกว่า เงียบสงบดี เมื่อคิดได้ดังนั้น ก็เกิดปัญหาว่าลูกไม่สามารถจะคุกเข่าสวดจนครบสายประคำได้ จะนั่งสวดก็รู้สึกไม่สุภาพ จึงคิดได้ว่าเราควรออกกำลังกายทุกๆ วัน เพื่อความแข็งแรงของสุขภาพ ดังนั้น ทำไมไม่รวม 2 อย่างเข้าด้วยกันล่ะ ออกกำลังกายโดยการเดินและใช้เวลาตอนเดินนั้นสวดสายประคำ ยิงทีเดียวได้นก 2 ตัว ได้ทั้งสุขภาพดีทางกายและสุขภาพดีทางจิตวิญญาณ ☺

และที่ลูกใช้เวลาตั้งชั่วโมงในการสวดสายประคำ 1 สายนั้น เนื่องจากลูกสวดขอพรจากพระองค์ให้สมเด็จพระสันตะปาปา พระศาสนจักรในประเทศไทย ประเทศไทยของเรา ผู้ใหญ่ของพระศาสนจักร พระสงฆ์ ซิสเตอร์ นักบวชชายหญิง ฯลฯ และขอพรให้แม้กระทั่งผู้ที่มาขอบรรเทาใจกับลูก ซึ่งพวกเขาคงลืมลูกไปแล้ว สวดให้แก่ผู้ที่ฉลองวันเกิด แซยิด ฯลฯ ท้ายสุดจึงจะสวดขอพรให้ครอบครัว และขอให้ตัวเองเป็นคนสุดท้าย โดยขอให้พระองค์ประทานสุขภาพดีให้แก่ลูกในชีวิตที่เหลือของลูกบนโลกนี้ เพื่อลูกจะสามารถรับใช้พระองค์ได้เต็มที่

ลูกรู้สึกว่าพระพรของพระองค์มีมากมายเหลือเกิน หากลูกสวดขอให้แต่ครอบครัวและตัวเอง จะเป็นการเห็นแก่ตัวเกินไป ดังนั้นลูกจึงสวดขอให้ผู้อื่นจนครบถ้วน ก่อนจะขอพระพรให้ครอบครัวและตัวเองเป็นคนสุดท้าย ☺

การสวดสายประคำของลูกจึงต้องใช้เวลา 1 ชม.เต็มทุกๆ คืน และผลก็ปรากฏว่าการใช้เวลา 1 ชม.ในการสวดภาวนานั้น กลับได้บังเกิดผลดีแก่ลูกทางร่างกายอย่างไม่คาดคิดมาก่อน

โอ! ข้าแต่พระองค์ ลูกไม่ทราบจะกราบขอบพระคุณพระองค์อย่างไรดีในพระกรุณาของพระองค์ที่ทรงประทานพระพรเช่นนี้ให้แก่ลูก ยิ่งวันลูกก็ยิ่งค้นพบความอัศจรรย์ในการดำเนินชีวิตที่มีพระองค์เป็นศูนย์กลาง

ความเชื่อความศรัทธาของลูกที่มีต่อพระองค์นั้น ไม่เพียงแต่นำมาซึ่งความสันติสุข ปีติสุข แก่หัวใจของลูกเท่านั้น แต่ยังเป็นยาวิเศษรักษาได้ทุกโรคอีกด้วย ☺

ลูกรักพระองค์ที่สุดเลย พระเจ้าข้า

“การฝึกร่างกายมีประโยชน์อยู่บ้าง แต่ความเคารพรักพระเจ้านั้น มีประโยชน์สำหรับทุกสิ่ง เพราะมีพระสัญญาทั้งสำหรับชีวิตในโลกนี้และชีวิตในโลกหน้า” 1 ทิโมธี 4: 8

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 243

อัศจรรย์แห่งพระธรรมล้ำลึก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อต้นเดือนธันวาคม 2010 ที่ผ่านมา เพื่อนคริสตชนคนหนึ่งของลูก ซึ่งเป็นผู้มีจิตใจดีได้แนะนำให้ลูกอ่านหนังสือเล่มหนึ่ง เขียนโดยศาสตราจารย์ด็อกเตอร์ชาวญี่ปุ่นคนหนึ่งที่เป็นนักวิจัยเกี่ยวกับเรื่องน้ำมาเป็นเวลานับ 10 ปี หนังสือเล่มนี้มีชื่อว่า “Miracle of Water” หรือ มหัศจรรย์แห่งน้ำ ทีแรกลูกคิดว่าคงเป็นหนังสือทางชีววิทยา พูดถึงประโยชน์ แหล่งกำเนิด และเรื่องราวทางชีวภาพของน้ำ แต่พอเริ่มอ่านก็ทราบว่าไม่ใช่ซะแล้ว และอ่านๆ ไปก็ยิ่งทึ่งในเนื้อหาของสิ่งที่เขียนในหนังสือเล่มนี้

นักวิจัยท่านนี้ได้ทำการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับน้ำเป็นเวลานับ 10 ปีและค้นพบว่า แม้ดูจากผิวภายนอก น้ำก็คือน้ำ ไม่มีอะไรแตกต่างกัน แต่แท้จริงแล้วหากน้ำได้รับ “กระแสคลื่น” แม้เพียงจากคำพูดที่ไปปิดไว้ ก็จะเกิดการจับตัวเป็นคริสตัลหรือผลึกที่แตกต่างออกไป และมีภาพประกอบเป็นสิบๆ ภาพ หากปิดคำว่า “Love” และ “Gratitude” “รักและกตัญญู” คริสตัลของน้ำจะออกมาเป็นรูปหกเหลี่ยมสวยงามต่างกับรูปลักษณ์ของคริสตัลที่บูดเบี้ยวหากปิดประโยคที่ว่า “I can’t do it.” หรือ “ฉันทำไม่ได้” ภาพของคริสตัลเหล่านี้จะเกิดขึ้นหลังจากการปิดคำพูดต่างๆ เหล่านี้เป็นเวลา 1วันบนภาชนะที่บรรจุน้ำนั้น แต่ถ้าเล่นดนตรีให้กระทบกับน้ำ คริสตัลจะฟอร์มตัวขึ้นภายในหนึ่งชั่วโมง

ลูกอ่านหนังสือเล่มนี้ด้วยความทึ่ง นักเขียนท่านนี้อธิบายต่อว่า ร่างกายของมนุษย์เราประกอบด้วยน้ำ 70% และน้ำที่อยู่ในร่างกายเราและข้างนอกจะมีปฏิกิริยาต่อสิ่งแวดล้อมเช่นเดียวกัน กล่าวคือ ถ้าจิตใจเราเปี่ยมไปด้วยความรัก ความกตัญญู และความคิดในด้านบวก น้ำหรือของเหลวในตัวเราก็จะฟอร์มเป็นคริสตัลรูปร่างสวยงาม ส่งผลให้เรามีสุขภาพดีๆ ตรงกันข้ามหากเราคิดร้าย เกรี้ยวกราดหรือวางแผนในการทำสิ่งไม่ดี คริสตัลในของเหลวในตัวเราก็จะตกผลึกเป็นรูปบูดเบี้ยว หงิกๆ งอๆ และผู้เขียนได้แสดงภาพให้เห็นด้วย เป็นเรื่องอัศจรรย์มาก ที่ลูกไม่เคยทราบหรือได้ยินมาก่อนเลย และคิดว่าคนส่วนใหญ่ก็คงไม่ทราบถึงเรื่องนี้มาก่อนเช่นเดียวกัน

ลูกไม่ทราบว่าศาสตราจารย์ด็อกเตอร์ชาวญี่ปุ่นคนนี้เป็นคริสตชนหรือไม่ เพราะเขาไม่ได้เขียนหนังสือของเขาในบริบทของความเชื่อในทางศาสนา แต่สิ่งที่เขาเขียนในหนังสือทั้งเล่ม เป็นสิ่งที่ลูกปฏิบัติมาแล้วทั้งนั้น

เขาเขียนว่ามนุษย์เราเปลี่ยนตัวเองได้และในชีวิตทุกคนก็ต้องมีทั้งสมหวังและผิดหวัง คนบางคนเจอปัญหาในชีวิตแล้วก็จมหายไปเลย ตรงกันข้าม คนบางคนไม่ยอมแพ้และนำเอาความล้มเหลวและปัญหาในอดีตมาเป็นบทเรียนทำให้ประสบความสำเร็จในเวลาต่อมา อีกทั้งเขียนถึงการสร้างพลังจากตัวเราเอง โดยการทำจิตใจให้ดีงาม ให้สอดคล้องกับธรรมชาติ มีทัศนคติในแง่บวก สิ่งต่างๆ เหล่านี้จะทำให้เรามีพลังจากภายใน สามารถมีอิทธิพลในด้านบวกต่อครอบครัว สิ่งแวดล้อม และแม้กระทั่งต่อประเทศชาติได้

ที่ลูกหยิบยกเรื่องมหัศจรรย์แห่งน้ำ (Miracle of Water) มาเขียนในบทสวดของลูกบทนี้นั้น ก็เพราะลูกไม่ทราบว่าจะมีคนเชื่อในเรื่องนี้มากน้อยแค่ไหน เพราะฟังดูไม่น่าเป็นไปได้ เช่นเดียวกับอีกเรื่องหนึ่งที่เป็นเรื่องยิ่งใหญ่มาก เมื่อเทียบกับเรื่องมหัศจรรย์แห่งน้ำนี้ และเรื่องอัศจรรย์แห่งพระธรรมล้ำลึก ที่ว่าพระเจ้าทรงมีแผนการให้พระบุตรของพระองค์ทรงลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์บนโลกใบนี้เพื่อไถ่บาปของปวงมนุษย์ ทั้งหมดนี้เป็นความอัศจรรย์ที่พระเจ้าทรงเมตตาและประทานเป็นพระพรให้แก่มวลมนุษย์ผู้เป็นลูกของพระองค์ทุกๆ คน แต่ลูกๆ บางคนกลับไม่เชื่อ จึงไม่ได้รับพระพรอันยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าประทานให้นั้น ส่วนลูกที่เชื่อในอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่นี้ ก็จะได้รับพระพรแห่งการดำเนินชีวิตและพระพรแห่งความรอดของจิตวิญญาณ

เรื่องมหัศจรรย์แห่งน้ำเป็นเรื่องที่เล็กมากเมื่อเทียบกับมหัศจรรย์แห่งการไถ่กู้มนุษยชาติขององค์พระผู้ไถ่ของเราคริสตชน ก็แล้วแต่ใครจะเชื่อหรือไม่ ซึ่งก็เป็นเสรีภาพของแต่ละบุคคล

ลูกเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งที่มีความเชื่อความศรัทธาในพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจ และในฐานะลูกตัวเล็กๆ คนหนึ่งขอก้มกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ด้วยความกตัญญูในสิ่งที่พระองค์ทรงยอมทำทุกอย่างเพื่อลูกๆ ของพระองค์ และลูกขอสัญญาว่าลูกจะปฏิบัติตนเป็นลูกที่ดีของพระองค์เพื่อตอบแทนพระคุณของพระองค์ แม้สิ่งที่ลูกจะทำนั้น จะเล็กน้อยมากเมื่อเทียบกับสิ่งที่พระองค์ทรงยอมเสียสละเพื่อลูกของพระองค์ทุกๆ คนก็ตาม

ลูกรักพระองค์พระเจ้าข้า ☺

และในเทศกาลอันน่าชื่นชมยินดีที่จะมาถึงนี้ ขอองค์พระกุมารเยซูเจ้าจงประทานพระพรแก่ลูกๆ ทุกคนบนโลกนี้เทอญ

“เขาจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่และพระเจ้าผู้สูงสุดจะทรงเรียกเขาเป็นบุตรของพระองค์” ลูกา 1: 32

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 244

บทสวดวันปีใหม่ 2011

ข้าแต่พระเป็นเจ้า จากการที่ขณะนี้ลูกดำเนินชีวิตโดยมีพระองค์เป็นศูนย์กลางและพยายามประพฤติตัวให้เป็นไปตามพระวาจาของพระองค์ แต่ก็ยังรู้สึกว่าลูกยังเป็นลูกของพระองค์ที่ไม่ดีพอสักที ปีใหม่นี้ ลูกจึงได้เลือกพระวาจา 10 บทที่ลูกจะพยายามยึดถือและปฏิบัติตามให้มากที่สุด แม้ลูกจะได้ปฏิบัติมาตลอดแล้วก็ตาม

ข้อ 1. ***"ไม่ว่าทำสิ่งใด จงทำจากใจ ประหนึ่งว่าทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์" โคโลสี 3:23***

วันก่อนลูกและลูกสาวคนเล็กไปงานแต่งงาน ขณะที่เราทั้งสองก้าวเข้าไปในลิฟท์ ก็มีหนุ่มสาวอีก 3 คนเดินตามมา ลูกสาวกดลิฟท์ค้างไว้พื่อให้เขาทั้งสามได้เข้ามาด้วย ปรากฏเมื่อก้าวเข้ามาในลิฟท์ พวกเขาไม่มีขอบคุณสักคำ

ลูกบอกกับลูกสาวว่า ทุกวันนี้ คำว่าขอบคุณหรือขอโทษได้กลายเป็นสิ่งหายากในสังคมไทยไปซะแล้ว แต่เราต้องทำความดีต่อไป ลูกสาวยิ้มและพยักหน้า "โคโลสี บทที่ 3 ข้อ 23 ใช่ไหมคะ?" ลูกยิ้มตอบ "ใช่แล้ว" ☺

ข้อ 2 ***"จงแสวงหาพระอาณาจักรของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มทุกสิ่งเหล่านี้ให้" มัทธิว 6:33***

ในทุกเหตุการณ์ของชีวิตของลูกที่ผ่านมา ลูกต่อสู้มาตลอด ลูกไม่ยอมอยู่เฉยๆ และลูกก็ค้นพบว่า พระองค์ทรงประทานพระพรแก่ลูกผ่านการพยายามของลูกทุกครั้ง หากลูกอยู่เฉยๆ งอมืองอเท้า พระองค์จะประทานพระพรให้ได้อย่างไรเล่า?

ข้อ 3 ***"อย่าตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว ... อย่าแก้แค้นเลย แต่จงให้พระเจ้าทรงตัดสินลงโทษเถิด" มัทธิว 12:17-19***

เราได้ยินอยู่เสมอ ว่า "แค้นนี้ต้องชำระ!" ลูกได้ไปแบ่งปันตามที่ต่างๆ มากมาย มักจะมีคนมาพูดกับลูกว่า ทำไมถึงปล่อยให้คนที่ทำให้ชีวิตของลูกทุกข์ทรมานถึง 10กว่าปีลอยนวลไป ลูกจะตอบทุกครั้งว่า หากลูกฟ้องเขาไปตอนนั้นและแม้จะได้เงินมาหลายร้อยล้านบาท ลูกก็คงจะไม่มีซึ่งสันติสุขและปีติสุขในใจเช่นทุกวันนี้ ☺ การตัดสินใจปล่อยให้พระเจ้าเป็นผู้ลงโทษผู้กระทำผิดจึงเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่สุดแล้ว ☺

ข้อ 4 ***"อย่าปฏิบัติศาสนกิจของท่านต่อหน้ามนุษย์เพื่ออวดคนอื่น มิฉะนั้นท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์" มัทธิว 6:1-2***

มีประโยชน์อันใดเล่า หากเราทำบุญหรือทำดี เพียงเพื่อเป็นการอวดอ้างประกาศศักดาของตนเองให้มนุษย์ทั่วไปหรือสังคมทราบ โดยไม่ได้ทำจากใจเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า?

ข้อ 5 ***"ผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน จงหันแก้มซ้ายให้เขาด้วย" มัทธิว 5:39***

พระวาจาบทนี้หากตีความกันตรงๆ ดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่ปุถุชนปฏิบัติตามเกือบไม่ได้เลย มีอย่างที่ไหนถูกตบแก้มขวา ยังให้หันแก้มซ้ายให้ตบอีก! แต่ในชีวิตจริง หากเราสามารถฝืนใจทำสิ่งตรงข้ามกับที่ใจเรายากทำอย่างชนิดที่หมุนกลับ 360 องศา เพื่อเป็นการถวายแด่พระองค์ก็เท่ากับเราได้ปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์ข้อนี้ได้เช่นเดียวกัน เพราะในชีวิตจริง การที่จะมีคนมาตบ

หน้าเราคงมีน้อยกว่าในการที่มีคนทำให้เราโกรธหรือไม่พอใจ

วันที่ลูกตัดสินใจจะให้คนขับรถพ้นจากหน้าที่เพราะหนึ่งคำสั่งพูดไปแล้ว 60กว่าครั้ง ไม่เคยจำและปฏิบัติตาม ลูกกลับตัดสินใจไม่ไล่เขาออก แต่กลับให้ทุนการศึกษาแก่บุตรเขาอีก เพราะวันนั้นเป็นวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ ในการตัดสินใจวันนั้น ลูกคิดถึงพระวาจาบทนี้และต้องคิดถึงอีกหลายบทกว่าจะตัดสินใจไม่ทำตามใจตนเองได้ ☺

ข้อ 6 ***"จงขอบพระคุณพระเจ้าในทุกกรณี" 1 เธสะโลนิกา 5:18***

ลูกกล้าพูดได้อย่างเต็มปากว่า ไม่ว่าลูกจะทูลขออะไรจากพระองค์ ลูกได้ทุกครั้ง จากประสบการณ์ชีวิตของลูกที่ผ่านมา การไม่ได้ตามที่ขอหรือไม่ได้ตามเวลาที่ลูกอยากได้ กลับกลายเป็นพระพรอย่างมหาศาลในเวลาต่อมา ดังนั้น ทุกวันนี้ ลูกจึงมีความวางใจในพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจ และขอบพระคุณพระองค์ในทุกกรณี เพราะความผิดหวังนั้นคือ พระพรของพระองค์นั่นเอง

ข้อ 7 ***"จงอย่าละเลยพระพรพิเศษที่มีอยู่ในท่าน ... จงเอาใจใส่และอุทิศตนในเรื่องเหล่านี้ เพื่อให้ทุกคนเห็นความก้าวหน้าของท่าน" 1 ทิโมธี 4:14-15***

ลูกเองไม่เคยคิดว่าตนเองมีพรสวรรค์อะไรหรอก ลูกมีแต่พรแสวง แสวงไปเรื่อยๆ และเมื่อแสวงแล้วก็นำพรนั้นมาใช้เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์

ลูกจะเคยกล้าคิดหรือว่าวันหนึ่งลูกจะสามารถเป็นนักเขียนที่เขียนเรื่องราวถวายเกียรติแด่พระองค์ได้? จะเป็นศิลปินสมัครเล่นที่สามารถวาดภาพนักบุญองค์อุปถัมภ์ถวายแด่อารามของคณะซิสเตอร์ที่เคารพรักได้? ฯลฯ เหล่านี้ล้วนเป็นพรแสวงที่ลูกอุทิศเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ทั้งสิ้นและได้นำมาซึ่งความสุขและความอิ่มใจอย่างชนิดที่ไม่มีเงินจำนวนใดจะซื้อให้ได้ ☺

ข้อ 8 ***"ผู้ที่ปรารถนาจะเป็นใหญ่ จะต้องทำตนเป็นผู้รับใช้ผู้อื่น" มัทธิว 20:26***

ในฐานะผู้นำหากเราปฏิบัติตนเป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตนจะทำให้เราได้รับการนับถือและเกรงใจมากขึ้น ลูกเองก็มีประสบการณ์เช่นนี้มาแล้ว

ข้อ 9 ***"คำอ้อนวอนของผู้ชอบธรรมมีพลังทำให้เกิดผลมากมาย" ยากอบ 5:16***

"ท่านทั้งหลายจงเป็นผู้เข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงตักตวงพลังจากพระพลานุภาพของพระองค์" เอเฟซัส 6:10

พระวาจา 2 บทนี้ลูกจะใช้คู่กันในยามที่ลูกต้องการพลังพิเศษ ลูกจะขอ "ชาร์จแบต" จากพระองค์ในการเดินสวดตอนกลางคืน เมื่อสวดภาวนาเสร็จ ลูกจะรู้สึกเต็มเปี่ยมไปด้วยพลัง พร้อมจะขึ้นเขาลงห้วยได้อีกหลายยก จนลูกๆ ต่างยอมแพ้ ☺

ไม่มีอะไรจะมีพลังเท่ากับพระพลานุภาพของพระองค์อีกแล้ว ☺

ข้อ 10 ***"เราเป็นหนทาง ความจริง และชีวิต" ยอห์น 14:6***

การค้นพบพระองค์ทำให้ลูกค้นพบความจริงของชีวิตที่ทำให้ลูกเห็นถึงความต่ำต้อยของตัวลูกต่อพระพักตร์ของพระองค์ เห็นถึงขนาดที่แท้จริงของตัวเองและเห็นถึงความไร้สาระในการดำเนินชีวิตบางครั้ง การค้นพบสิ่งเหล่านี้ ทำให้ลูกทราบว่าลูกยังต้องมีข้อปรับปรุงตัวเองอีกมากมายในการเป็นลูกที่ดีของพระองค์

ในปีใหม่ 2011 นี้และปีต่อๆ ไป ลูกจึงกราบวอนขอพระองค์ ขอได้โปรดประทานพระพรให้ลูกปรับปรุงตัวเองให้เป็นลูกของพระองค์ที่ดีขึ้นๆ เพื่อลูกจะสามารถรับใช้พระองค์ได้ตามน้ำพระทัยของพระองค์มากยิ่งๆ ขึ้นไปเทอญ

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 245
พระพรสืบเนื่องจากแซยิด

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อเราดำเนินชีวิตโดยมีพระองค์เป็นศูนย์กลาง ทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อถวายแด่พระองค์และมองทุกมิติของชีวิตผ่านพระองค์แล้ว เราจะเห็นพระพรของพระองค์ในชีวิตประจำวันของเรา ตั้งแต่เรื่องเล็กๆ ดั่งแช่นเรื่องที่ลูกจะเขียนในบทสวดบทนี้ จนถึงเรื่องใหญ่ๆ ที่เราเรียกว่าอัศจรรย์เลยทีเดียว

วันก่อน อยู่ๆ ลูกได้รับโทรศัพท์จากภรรยาของผู้ใหญ่ท่านหนึ่งที่ช่วยจัดเรื่องสถานที่ในการเลี้ยงฉลองแซยิดของลูกเมื่อ 2 ปีที่แล้ว เมื่อเห็นชื่อของเธอปรากฏบนมือถือของลูก ลูกทราบว่าต้องมีเรื่องอะไรแน่เพราะเราทั้งสองไม่ใช่เป็นเพื่อนสนิทที่จะโทรศัพท์หากัน

หลังจากทักทายถามไถ่สารทุกข์สุขดิบเรียบร้อยแล้ว เธอก็ถามลูกว่าลูกยังจำเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบห้องจัดเลี้ยงงานแซยิดของลูกได้ไหม ลูกตอบทันทีว่าจำได้ค่ะ เธอเป็นสตรีสาวอายุราว 20 ปลายๆ ลูกสาวและลูกได้พบกับเธอหลายครั้งก่อนงานเพราะมีเรื่องต้องจัดการหลายเรื่อง แต่ที่เธอยังอยู่ในความทรงจำของลูกมาตลอด คือเหตุการณ์หลังเลิกงาน เธอรอจนแขกเหรื่อกลับบ้านเกือบหมดแล้ว ก็เดินเข้ามาหาลูกพร้อมหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ของลูก เธอขอลายเซ็นจากลูกและบอกกับลูกว่า เธอได้ฟังลูกเล่าเรื่องราวชีวิตบนเวทีด้วยความทึ่งและตื่นเต้น แล้วเธอก็แบ่งปันเรื่องราวชีวิตของเธอให้ลูกฟังบ้าง ตอนจบเธอพูดขึ้นมาว่า “พี่โชคดีจังนะที่ได้พบกับพระเจ้า ทำให้ทุกวันนี้พี่มีความสุขเช่นนี้” ลูกตอบเธอว่า “ถ้าเธอค้นหาพระองค์อย่างที่พี่ทำ เธอก็จะพบพระองค์เช่นเดียวกัน”

หลังจากคืนนั้น เธอเป็นหนึ่งในผู้ที่ลูกสวดทูลขอพระพรจากพระองค์ให้ทุกคืน ทั้งๆ ที่ลูกไม่คิดว่าจะได้พบเธออีก

ภรรยาของเพื่อนลูกพูดต่อ “เธอกำลังจะคลอดบุตรในเดือนหน้านี้พี่” “ดีจังเลย พี่ไม่ยักทราบว่าเธอแต่งงานแล้ว” “อ๋อ เธอแต่งงานหลังงานแซยิดพี่ไม่นานค่ะ” ลูกฟังต่อด้วยความตั้งใจ “แต่งงานเกือบปีก็ยังไม่มีบุตร อยู่มาวันหนึ่งเธอฝันว่า พี่นำเด็กผู้หญิงไปให้เขา สักพักต่อมา เธอก็ตั้งครรภ์” ลูกขนลุกซู่ “พี่ทราบไหมว่าหลังงานฉลองของพี่ เธอยังพูดถึงพี่อยู่เสมอ เราเจอกันค่อนข้างบ่อยและหลังความฝันของเขา เขาก็ตั้งครรภ์จริงๆ!”

ฟังถึงตรงนี้ ลูกตื่นเต้นจนเกือบกรี๊ดออกมาเลย ☺ และต้องยิ้มหน้าบานเมื่อได้ยินคำเล่าต่อ

“พี่ทราบไหม เธอจะตั้งชื่อลูกว่าอะไร เป็นเด็กผู้หญิงตามความฝันเลย”

“เขาจะตั้งชื่อลูกสาวตามชื่อพี่ใช่ไหม?” ลูกเหมาทันที ☺

“ไม่ใช่ค่ะ เธอจะตั้งชื่อลูกสาว คริส เพราะเธอบอกว่าพี่นับถือศาสนาคริสต์ ก็เลยจะตั้งชื่อลูกสาวตามศาสนาของพี่!”

เกินความคาดหมายจริงๆ ☺

“เป็นเด็กผู้หญิงตั้งชื่อคริสได้หรือคะ?” “เธอต้องการเช่นนั้นค่ะ ดิฉันคิดว่าเรื่องนี้ต้องเล่าให้พี่ฟัง”

“ขอบคุณมากจริงๆ ค่ะ เธอคลอดเมื่อไรบอกด้วยนะคะ พี่จะไปเยี่ยมค่ะ”

คืนนั้น ลูกเข้านอนอย่างมีความสุขที่สุด แต่ก่อนเข้านอนในช่วงเดินสวดสายประคำ ลูกเพิ่มคำ “สวดภาวนา”ให้แก่ครอบครัวน้อยๆ ครอบครัวนี้แทนที่จะสวดให้แก่ผู้ที่จะเป็นมารดาคนเดียว ดังเช่นที่ได้ทำตลอดมา

ไม่ต้องมีคำอธิบายใดๆ ในใจลูก สตรีสาวผู้นี้ไม่เคยรู้จักพระองค์มาก่อน แต่มาบัดนี้เธอจะตั้งชื่อบุตรคนแรกของเธอตามพระองค์ แม้จะเป็นบุตรสาวก็ตาม ลูกทราบว่านี่คือพระพรของพระองค์ที่ได้ประทานให้แก่ครอบครัวน้อยๆ ครอบครัวนี้และลูกก็มีส่วนเล็กๆ ในการที่ทำให้เธอทราบว่านี่คือพระพรของพระองค์

แค่นี้ ลูกก็ปลื้มสุดปลื้มแล้ว พระเจ้าข้า ☺

“ข้าแต่พระเจ้า ขอให้ประชาชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์
ขอให้ทุกชาติทุกภาษาสรรเสริญพระองค์” สดุดี 67:3

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 246
ต้องการน้อยลง กลับอิ่มมากขึ้น

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในโลกของเรานี้มีมนุษย์เป็นล้านๆ คน แต่ละคนก็มีอุปนิสัยต่างๆ กัน แม้พี่น้องฝาแฝดก็ยังอาจมีนิสัยต่างกันได้ บางคนก็มีนิสัยดี น่ารัก บ้างก็มีนิสัยเพี้ยนๆ แตกต่างกันไป อย่างลูกเองก็มีนิสัยแปลกอยู่อย่างหนึ่งที่ไม่ทราบว่าจะมีใครในโลกนี้ที่เหมือนลูกบ้าง

คือ มีนิสัยไม่เปิดของขวัญ! ☺ ไม่ใช่ไม่ชอบหรือขี้เกียจเปิด แต่จะไม่เปิดของขวัญที่คนนำมาให้เสียเลย

อันที่จริงนิสัยแปลกประหลาดของลูกข้อนี้เป็นความลับที่ลูกๆ ทราบเท่านั้น แต่ต้องถูกเปิดเผยเมื่อก่อนปีใหม่ เพื่อนๆ ชวนลูกไปตีกอล์ฟและขอให้ทุกคนนำของขวัญไปจับฉลากตอนรับประทานอาหารเย็น ลูกขอไม่นำของขวัญไปร่วม เพื่อนๆ ก็แหย่ว่าถ้าจับฉลากได้แล้วไม่เอา ก็ให้คนอื่นก้ได้ ไปๆ มาๆ เหตุการณ์ดูเหมือนจะกลายเป็นว่า เพื่อนๆ มองลูกเป็นคนมีทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตมากจนไม่อยากได้ของขวัญอะไรอีก ซึ่งมันไม่ใช่เหตุผลที่แท้จริงเลย ในที่สุดลูกเลยต้องเปิดเผยความลับกับเพื่อนผู้ที่เป็นโต้โผในการจัดกอล์ฟในวันนั้นฟัง

ลูกบอกกับเขาว่า ช่วงเวลา 20 กว่าปีในชีวิตของลูกที่ต้องต่อสู้กับอะไรต่อมิอะไรมากมาย อย่าว่าแต่จะได้รับของขวัญเลย จะมีใครสักคนมาเอาใจใส่ชีวิตเราก็หามีไม่ ดังนั้นลูกจึงฝึกจิตตัวเองให้ไม่ต้องการของขวัญหรือของอะไรที่ไม่จำเป็นต่อชีวิต เพื่อที่ลูกจะได้ไม่ต้องเสียใจหรือเจ็บปวดในการที่ไม่เคยได้ของขวัญจากใครเลย ฝึกไปฝึกมาเวลาผ่านพ้นไปกว่า 2 ทศวรรษ มันกลายเป็นนิสัยติดตัวลูกที่ไม่สนใจของขวัญและลามไปถึงการไม่เปิดหรือแกะของขวัญที่ได้รับในเวลาต่อมาของชีวิตไปเลย ☺

วันอาทิตย์สุดท้ายของมกราคม 2011 ลูกได้ยินพระสงฆ์เทศน์ถึงบทที่ว่า ***"ผู้ใดมีใจยากจน ย่อมเป็นสุข ..."*** โดนใจลูกสุดๆ! ก่อนนี้ลูกไม่ค่อยเข้าใจพระวาจาบทนี้เท่าไรนัก แต่คราวนี้ลูกเข้าใจเพราะลูกอดคิดถึงตัวเองในเรื่องไม่ต้องการของขวัญไม่ได้ การฝึกให้ใจตนเองไม่ต้องการสิ่งนี้สิ่งโน้นเท่ากับลดความต้องการในใจให้น้อยลง เมื่อต้องการน้อยลงก็มีการแสวงหาน้อยลง ซึ่งก็เท่ากับการฝึกให้จิตใจยากจนลง แล้วผลที่เกิดขึ้น มันกลับตรงกันข้ามที่มองอย่างภายนอกของปุถุชนทั่วไปคือ ลูกกลับมีความรู้สึกอิ่มในใจมากขึ้น ผลก็คือ ลูกกลับมีความสุขมากขึ้น ☺ ☺ ☺

ลูกพูดในการแบ่งปันเสมอว่า ช่วงชีวิตที่ผ่านมา ลูกต้องทำตัวเสมือนหนึ่งเป็นจิตแพทย์รักษาตัวเอง ในบางครั้ง ลูกเปรียบตัวเองว่าเป็นหมอที่บังเอิญล่องอยู่ในทะเลบนเรือคนเดียวและเกิดอาการไส้ติ่งกำเริบต้องผ่าตัดให้ตัวเอง มาบัดนี้ลูกมองย้อนหลัง โดยที่ลูกไม่ทราบเลยในตอนนั้น ทุกขั้นตอนที่ลูกเป็นจิตแพทย์ให้ตัวเองหรือแม้กระทั่งการเปรียบเทียบตนเองเป็นหมอผ่าตัดไส้ติ่งให้ตัวเองนั้น พระจิตเจ้าทรงนำความคิดและการกระทำของลูกทั้งนั้น ☺ เพราะหลังจากที่ลูกได้ค้นพบพระองค์และได้ศึกาพระวาจาของพระองค์อย่างตั้งใจ ลูกก็ได้ค้นพบเพิ่มเติมว่า สิ่งที่ลูกได้เยียวยาให้ตัวเองนั้น ล้วนแล้ว

แต่เป็นส่วนหนึ่งของพระวาจาของพระองค์ทั้งสิ้น นำความปลาบปลื้มแก่ใจของลูกเป็นอย่างยิ่งและทำให้ลูกยิ่งกตัญญูในพระองค์อย่างหาคำบรรยายเป็นตัวอักษรไม่ได้

พระวาจาของพระองค์นั้น จริงๆ แล้วในการปฏิบัติเราต้องฝืนและต้องฝึกใจของตนเองอยู่เสมอๆ และอย่างซื่อสัตย์ต่อตนเองและต่อพระองค์จึงจะปฏิบัติตามได้ เพราะแต่ละพระวาจานั้น ฝืนธรรมชาติของการเป็นมนุษย์ปุถุชนทั่วๆ ไปอย่างเขาๆ เราๆ มีอย่างที่ไหน ***"ผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน จงหันแก้มซ้ายให้เขาด้วย" มัทธิว 5:39 "อย่าแก้แค้นเลย แต่จงให้พระเจ้าทรงตัดสินลงโทษ" โรม 12:19 "ผู้มีใจยากจนย่อมเป็นสุข ..." มัทธิว 5:3*** เป็นต้น

มีหนังสือพิมพ์ในเมืองไทยฉบับหนึ่งเคยลงวิจารณ์ว่าศาสนาคริสต์เป็นศาสนาของผู้แพ้ เพราะศาสดาของศาสนาคือพระเยซูคริสตเจ้าทรงสอนแต่ละอย่างให้ตนเป็นผู้ยอมแพ้ทั้งสิ้น มาบัดนี้ลูกกล้าพูดอย่างเต็มปากว่าผู้ใดสามารถปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์ได้นั้นคือ ผู้ชนะต่างหาก ชนะใจตนเองไงล่ะ เพราะผู้ที่เอาชนะยากที่สุดในโลกไม่ใช่ใครอื่นใดคือ ใจของเรานั่นเอง เพราะฉะนั้นแม้ว่าจะมีจักรพรรดิ์หรือนักรบใดที่สามารถทำสงครามชนะทั่วโลกได้ แต่ถ้าเขาไม่สามารถเอาชนะหรือปราบใจตนเองได้ เขาก็ยังไม่ใช่เป็นผู้ชนะอยู่ดี

หลังจากความลับเรื่องการไม่เปิดของขวัญต้องถูกเปิดเผย ลูกจึงตัดสินใจไปเปิดของขวัญกองหนึ่งที่ตั้งอยู่ในห้องทำงานของลูกที่โรงงานที่ผู้คนนำมาให้ตั้งแต่พิธีเสกโรงงานอันศักดิ์สิทธิ์หลายปีก่อน กระดาษที่ห่อบางกล่องก็เริ่มกลายเป็นสีน้ำตาลแล้ว ริบบิ้นก็เริ่มมีสีจางลง เนื่องจากลูกไม่แกะของขวัญเหล่านั้น ก็ไม่มีลูกน้องผู้ใดกล้าไปแกะ ลูกๆ ก็ทราบนิสัยของหม่ำมี้ของพวกเขาดี ของขวัญเหล่านั้นจึงถูกตั้งเป็นของประดับห้องทำงานของลูกมาตลอดหลายปีที่ผ่านมา จนกระทั่งวันก่อนนี้เอง และเนื่องจากเป็นช่วงเทศกาลปีใหม่ ลูกจึงยกของขวัญเหล่านั้นให้เป็นของขวัญจับฉลากในงานฉลองปีใหม่ของพนักงานไปเลย ☺

คุณพ่อคะ เพราะคุณพ่อเทศน์โดนใจหนูสุดๆ ว่า "ผู้ใดมีใจยากจน ย่อมเป็นสุข ..." หนูจึงขอเขียนเรื่องนิสัยแปลกประหลาดของหนูถวายเป็น "บทสวดของฉัน" ค่ะ

และเพื่อประกาศด้วยความกตัญญูต่อพระองค์ว่า ลูกพยายามในทุกๆ วันของชีวิตที่เหลือนี้ ดำเนินตามพระวาจาของพระองค์ให้มากที่สุด ได้บ้าง ไม่ได้บ้าง ยามไม่ได้ก็ขอโทษต่อพระองค์และพยายามใหม่ ☺ แต่อะไรที่ทำได้แล้ว ลูกก็จะรู้สึกมีความสุขมาก อย่างเช่นการไม่อยากได้ของขวัญนี้ ☺

ขอพระองค์โปรดทรงนำชีวิตของลูกให้สามารถดำเนินตามพระวาจาของพระองค์ได้มากที่สุดและตลอดไปเถิดพระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 247

รายการ “เจาะใจ”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า บทสวดบทนี้ลูกขอเริ่มต้นด้วยพระวาจาของพระองค์บทนี้ พระเจ้าข้า

“สำหรับมนุษย์เป็นไปไม่ได้ แต่สำหรับพระเจ้าเป็นเช่นนั้นได้
เพราะพระองค์ทรงทำได้ทุกสิ่ง” มาระโก 10:27

เมื่อ 3 ปีก่อน ลูกคิดกับตัวเองว่าอีกปีหนึ่งฉันก็จะมีอายุครบรอบที่จะจัดแซยิดได้แล้ว และด้วยความที่ลูกจะคิดถึงพระองค์ก่อนสิ่งอื่นใดในชีวิต ไม่ว่าลูกจะทำอะไรก็ตาม ลูกก็คิดว่าลูกควรจะทำอะไรสักอย่างเพื่อถวายเป็นพระเกียรติมงคลแด่พระองค์เนื่องในโอกาสนี้ และในที่สุดลูกก็ตัดสินใจที่จะเขียนเป็นหนังสือ เปิดเผยเรื่องราวชีวิตของลูกเพื่อประกาศให้ทุกคนทราบถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ โดยตั้งชื่อหนังสือเล่มนี้ว่า “ภูเขาเคลื่อนได้”

ตอนเขียนและพิมพ์เสร็จนั้น ลูกตั้งใจจะแจกเพื่อนๆ และแขกเหรื่อในงานเท่านั้น ปรากฏว่าหลังจากงานเลี้ยงฉลองได้ผ่านไป มีคนมาขอหนังสือเล่มนี้มากมายเหลือเกิน แป๊ปเดียวหมดเกลี้ยงทั้ง 2,000 เล่ม แล้วก็ยังมีคนติดต่อขอมาอีกอย่างต่อเนื่อง ลูกตัดสินใจพิมพ์อีก 2,000เล่ม พรึบเดียวหมดอีกและมีรายชื่อที่โทรมาขอยาวเหยียดติดค้างยังไม่ได้หนังสือ

ลูกหยุดการพิมพ์ครั้งที่ 3 ชั่วคราว โดยที่คิดว่าควรจะพิมพ์ต่อทันทีอีก 2,000 หรือ 5,000 เล่ม ดีไหม ปรากฏว่ามีคุณพ่อทักว่าหนังสือดีๆ แบบนี้ควรจะขาย ไม่ควรแจกฟรีเพราะจะทำให้ดูเหมือนไม่มีค่า ในขณะที่ก็มีอีกความคิดหนึ่งว่าหนังสือของลูกได้เลยเวลาที่จะพิมพ์จำหน่ายไปแล้ว ควรพิมพ์แจกเถิด ลูกจึงสวดทูลถามพระองค์ว่าลูกควรจะทำอย่างไรดีจึงจะถูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ ในที่สุดในลึกๆ ของใจลูก ลูกรู้สึกว่าพระองค์ทรงไม่อยากให้ลูกจำหน่าย ลูกตัดสินใจจะพิมพ์เป็นครั้งที่ 3 เพื่อแจกต่อไป

ไม่ถึงสัปดาห์ต่อมา ลูกยังไม่ทันติดต่อโรงพิมพ์เรื่องจะพิมพ์ต่อเป็นครั้งที่ 3 ลูกก็ได้รับการติดต่อจากนิตยสารสตรีที่ขายดีที่สุดในประเทศไทยจะมาขอสัมภาษณ์เรื่องราวชีวิตของลูก ลูกตื่นเต้นมาก ปรากฏว่าเจ้าของนิตยสารสตรีเล่มนี้เป็นบริษัท Publishing ที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งในประเทศไทย หนังสือ 1 ใน 4,000 เล่มที่ลูกได้พิมพ์แจก ได้เดินทางไปถึงมือของบรรณาธิการของกลุ่มนี้และลูกได้รับข่าวมาว่าเขามีความสนใจในหนังสือของลูกเล่มนี้มากทีเดียว

ลูกตื่นเต้นเป็นครั้งที่ 2 รีบติดต่อคุณพ่อนายชุมพาบาลของลูกเพื่อถามว่าลูกเพิ่งตัดสินใจจะพิมพ์หนังสือของลูกเพื่อแจก เกิดบริษัท Publishing นี้ รับที่จะพิมพ์หรือจัดจำหน่ายหนังสือของลูก จะเป็นอะไรหรือไม่ คุณพ่อตอบว่าถ้าหากมีบริษัท Publishingจะพิมพ์หนังสือของลูกหรือจัดจำหน่ายทั่วประเทศถือว่าเป็นน้ำพระทัยของพระ เป็นสิ่งดี ระหว่างนั้น

กองบรรณาธิการของบริษัทนี้ต้องอ่านอีกหลายคน จึงจะสรุปผลอย่างเป็นทางการได้

เมื่อปลายเดือนที่แล้ว ลูกได้รับแจ้งว่าทางบริษัท Publishingนี้ได้ตกลงที่จะจัดจำหน่ายหนังสือของลูกทั่วประเทศแล้ว แต่ต้องมีการออกแบบปกใหม่ พร้อมทั้งรูปลักษณ์ของการวาง Layout ข้างในเพื่อให้เป็นหนังสือที่ขายได้ ลูกดีใจมากที่หนังสือของลูกที่ได้เขียนถวายเกียรติแด่พระจะมีคนอ่านทั่วประเทศ แล้วเราก็พูดกันเล่นๆ ในครอบครัวว่า ไม่แน่นะ หากหนังสือของหม่ำมี้ติด Best seller รายการเจาะใจอาจมาขอสัมภาษณ์ เป็นการหยอกล้อเล่นๆ ในครอบครัวที่ไม่ได้บอกใครและ 4 วันต่อมา ...

“สวัสดีค่ะ ดิฉันโทรจากรายการเจาะใจค่ะ”

.....

และในวันพฤหัสที่ 10 มีนาคม 2011 เวลา 22:35น. ทางโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 5 ลูกจะได้ออกรายการเจาะใจและพูดถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ให้คนไทย 10 ล้านกว่าคนฟัง! มีคุณพ่อบอกลูกว่าจะเป็นครั้งแรกที่ฆราวาสคาทอลิกเราจะมีโอกาสเผยแผ่พระเกียรติคุณของพระองค์ออกสู่สาธารณชนโดยผ่านรายการโทรทัศน์เช่นนี้

ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก จนลูกตั้งตัวแทบไม่ติด ลูกได้แต่สวดขอพระพรจากพระองค์ให้พระจิตเจ้าประทับอยู่กับลูก และคิดถึงพระวาจาบทนี้ตลอดเวลา

“อย่าวิตกกังวลว่าจะพูดอย่างไรหรือพูดอะไร
สิ่งที่ท่านจะพูดนั้นจะได้รับการดลใจในเวลานั้นเอง เพราะท่านจะมิได้พูดด้วยตนเอง
แต่พระจิตของพระบิดาของท่านจะตรัสในท่าน” มัทธิว 10:19-20

ลูกวางใจในพระองค์ พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 248

เบื้องหลังการถ่ายทำ ...รายการเจาะใจ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า และแล้ว ... การออกรายการเจาะใจที่สัมภาษณ์ลูกก็ได้ผ่านพ้นไป ไม่ใช่แค่ตอนเดียว แต่ใช้เวลาออกอากาศถึงตอนครึ่งเลยทีเดียว ลูกๆ บอกว่า ถ้าซื้อเวลาเพื่อโฆษณาสินค้า นาทีละเป็นแสน ชั่วโมงครึ่งคูณไปก็แล้วกันเหลือเชื่อจริงๆ ☺

ทันทีที่ลูกได้รับแจ้งว่า ทางรายการจะเชิญลูกออกอากาศแน่นอน สิ่งแรกที่ลูกคิดทันทีก็คือ ในการไปออกโทรทัศน์ครั้งนี้ ฉันจะต้องพูดถึงเรื่องพระเจ้าอย่างแน่นอน เพราะหากไม่พูดถึงเรื่องพระเจ้า ฉันก็ไม่มีเรื่องอะไรจะพูด แล้วฉันควรจะพูดอย่างไรให้คนดูประมาณ 10 ล้านคนที่ไม่ใช่เป็นคริสตชนซะ 99.6% ฟังแล้วเชื่อในสิ่งที่ลูกพูด และรู้สึกดีกับความยิ่งใหญ่ของพระองค์? ที่ผ่านๆ มา แม้ลูกจะได้ไปพูดแบ่งปันตามที่ต่างๆ นับเป็นร้อยแห่งแล้ว แต่ส่วนใหญ่ผู้ฟังจะเป็นคริสตชน แต่คราวนี้มันแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เป็นการออกอากาศทั่วประเทศและผู้ชมผู้ฟังส่วนใหญ่ไม่รู้จักพระองค์ ศัพท์แสงบางอย่างที่พวกเราใช้กันในบริบทของความเชื่อหรือศาสนา พวกเขาก็ไม่เข้าใจ มันเป็นภาระที่หนักอึ้งอย่างใหญ่หลวงที่ไม่มีใครมองเห็นหรือเข้าใจ ลูกจำได้ถึงประโยคสุดท้ายที่ลูกได้ยินในคืนวันที่ 25 ธันวาคม 1989 “... God has a mission for you” และหากนี่คือ “Mission” ที่ลูกต้องทำถวายพระองค์ ลูกจะต้องทำให้ดีที่สุด แม้ลูกจะมีความวางใจว่าพระจิตเจ้าจะตรัสผ่านลูกในวันสัมภาษณ์เพราะลูกได้สวดทูลขออย่างสุดหัวใจ แต่การวางใจเช่นนั้นโดยไม่มีการตระเตรียมตัวหรือใจให้พร้อมนั้นมิเป็นการประมาทเกินไปหรือ? เพราะลูกเชื่อเสมอว่า พระเจ้าทรงช่วยคนที่ช่วยตนเองเท่านั้น

ทุกคำพูด ทุกประโยค ได้ถูกกลั่นกรองในสมองของลูก เป็นคำพูดที่ลูกเชื่อว่าจะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์และเป็นที่ยอมรับได้ของคนไทย 99.6% ของ 10 ล้านคน ที่จะชมรายการนี้

เมื่อถ่ายทำอัดเทปรายการเสร็จ ลูกยังต้องไปพูดแบ่งปันที่วัดของคุณพ่อนายชุมพาบาลของลูก เพราะทางรายการต้องการภาพของโบสถ์อันศักดิ์สิทธิ์ตามความเชื่อของพวกเราคาทอลิกและภาพที่ลูกไปแบ่งปัน

เสร็จจากทั้ง 2 รายการ เช้าวันจันทร์รุ่งขึ้น ลูกไม่ไปทำงาน 1 วัน นอนหลับปุ๋ยหลังอาหารเช้าถึงเที่ยง และหลังอาหารเที่ยงถึงเย็น เป็นเวลา 7 ชั่วโมงเต็มในวันนั้น สมองลูกต้องการการพักผ่อน พระเจ้าข้า

ลูกตั้งหัวข้อการแบ่งปันของลูกในวัดอันศักดิ์สิทธิ์ของคุณพ่อนายชุมพาลายของลูกว่า **“วิถีทางการแสวงหาพระและวิธีการรับใช้พระองค์ของดิฉัน”** แบ่งปันว่า ทันทีที่ลูกได้รับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์โดยสมบูรณ์ ลูกมีความร้อนรนมากในการรับใช้พระองค์ ลูกเข้าร่วมกิจกรรมขององค์กรต่างๆ มากมายในพระศาสนจักร ไม่ว่าจะเป็น สมาคมสตรีไทยคาทอลิก สมาคมคาทอลิกแห่งประเทศไทย สภาองค์กรฆราวาส ชมรมนักธุรกิจคาทอลิก ฯลฯ แต่เป็นที่น่าแปลกใจว่าแม้ลูกจะได้ทำงานเยอะแยะในการรับใช้พระองค์ ในใจของลูกลึกๆ ลูกกลับรู้สึกเหมือนรับประทานอาหารที่อิ่ม แต่ไม่อร่อย

ลูกรู้สึกว่าลูกยังไม่ได้รับใช้พระองค์อย่างเต็มที่ ซึ่งลูกเองก็ไม่เข้าใจ ต่อมาลูกค่อยได้ยินคำว่า “กระแสเรียก” ลูกเริ่มสวดทูลถามพระองค์ว่า “กระแสเรียก” ของพระองค์ที่มีให้ลูกในการรับใช้พระองค์คืออะไร แล้วลูกก็รอคำตอบจากพระองค์

ต่อมา พระศาสนจักรมีการรณรงค์ให้พวกเราคริสตชน “พายเรือออกไปที่ลึก” หรือ Duc In Altum ในเวลานั้น ลูกเริ่มสังเกตว่า ยามที่ลูกเขียน มีคนอ่าน ยามที่ลูกพูด มีคนฟัง ลูกจึงทูลถามพระองค์ว่า “ฤานี่คือกระแสเรียกของพระองค์ที่มีให้ลูก?” แม้คำตอบจากพระองค์จะยังไม่ชัดเจน ลูกตัดสินใจค่อยๆ ถอนตัวออกจากทุกองค์กร โดยการไม่ขอรับตำแหน่งต่อเมื่อครบวาระ ทีละเล็กทีละน้อย ลูกค่อยๆ ถอนตัวออกมา

ในเวลาเดียวกัน ลูกตัดสินใจที่จะพายเรือน้อยออกไปที่ลึกตามลำพัง ลูกพายเรือของลูกไปเรื่อยๆ ทั้งกลางวันและกลางคืน ถึงตอนนั้น ลูกเลยจุดที่จะไปกังวลใจแล้วว่าใครจะคิดอย่างไรกับลูกในการรับใช้พระองค์ของลูกซะแล้ว ลูกทราบอย่างเดียวว่าลูกมีความตั้งใจแน่วแน่ที่จะประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ โดยการ Duc In Altum ลูกเปรียบตัวเองเป็นเหมือนม้างานที่วิ่งควบโดยไม่สนใจต่อสิ่งวอกแวกข้างทาง หากมีใครโยนกิ่งไม้ขอนไม้มาขวางทางลูก ลูกก็จะกระโดดข้ามมันไป แต่หากอุปสรรคนั้นมันใหญ่หลวงเกินกว่าจะกระโดดข้ามได้ ลูกก็จะวิ่งอ้อมมันไป แล้วก็กลับเข้าลู่วิ่งต่อ พูดง่ายๆ ไม่มีใครหรือสิ่งใดที่จะสามารถขวางหรือทำให้ม้างานตัวนี้หยุดควบรับใช้นายของมันได้

และเนื่องจากลูกจำพระวาจาบทนี้ของพระองค์ขึ้นใจเลยทีเดียว

“จงระวังอย่าปฏิบัติศาสนกิจของท่านต่อหน้ามนุษย์ เพื่ออวดคนอื่น เพื่อจะได้รับคำสรรเสริญจากมนุษย์ ... แล้วพระบิดาของท่านผู้ทรงหยั่งรู้ทุกสิ่ง จะประทานบำเหน็จให้ท่าน” มัทธิว 6:1-6

ลูกจึงพายเรือของลูกออกไปที่ลึกอย่างเงียบๆ ตามลำพัง โดยไม่ต้องบอกใครหรือไปรายงานผลงานให้ใครทราบ ถามว่าลูกเหงาไหม ลูกไม่เหงา ถามว่าลูกกลัวไหม ลูกไม่กลัว ทั้งนี้เพราะลูกมีผู้โดยสาร 1 ท่าน ที่อยู่กับลูกตลอดเวลาบนเรือของลูก ยามที่ลูกประกาศข่าวดีให้กับผู้คนที่ลูกได้พบปะ ไม่ว่าจะเป็นช่างทำผมของลูกหรือระดับนายพลของกองทัพไทย และได้รับคำตอบมาว่า “ฟังพี่ / คุณพูดแล้ว ศาสนาคริสต์ไม่ได้เป็นอย่างที่พวกเราคิดมาก่อนเลย” ผู้โดยสารท่านนี้ก็จะยิ้มให้กับลูก เป็นรางวัลที่ยิ่งใหญ่กว่าเงินรางวัลหรือถ้วยรางวัลใดๆ ที่ใครในโลกนี้จะให้แก่ลูกได้ ☺

และแล้ว ... อยู่มาวันหนึ่ง ผู้โดยสารท่านนี้ก็จุดพลุสว่างไสวขึ้นเหนือเรือลำน้อยของลูก โดยลูกไม่ได้ทูลขอหรือใฝ่หาเลย เป็นความสว่างที่ทำให้คนจำนวนหลายล้านคนได้เห็นเรือน้อยลำนี้ แต่ที่พวกเขาเห็นบนเรือนั้น ไม่ใช่ลูกหรอก แต่เป็นพระสิริของพระองค์ที่ประทับอย่างสง่างามพร้อมรอยยิ้มที่เปี่ยมไปด้วยความรัก มันเป็นอัศจรรย์ที่ทำให้ลูกตระหนักว่า “Mission” ที่แท้จริงของพระองค์ที่ทรงต้องการให้ลูกทำนั้น บัดนี้ได้เริ่มต้นอย่างจริงจังแล้ว

โดยบทสวดของลูกบทนี้ ลูกจึงขอกราบทูลต่อพระองค์ว่า ลูกขอปวารณาตัวเองเป็นปากกาด้ามน้อยๆ ที่จะเขียนประกาศข่าวดีอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ลูกขอปวารณาตัวเองเป็นกระบอกเสียงเล็กๆ ที่จะประกาศข่าวดีอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และหากพระองค์จะทรงใช้ลูกเป็นพรีเซ็นเตอร์ของพระองค์ ลูกขอปวารณาตัวเองเป็นพรีเซ็นเตอร์ตัวเล็กๆ ที่จะไม่ลืมตัวและจะตระหนักในใจตลอดชีวิตที่เหลือของลูกว่า ลูกเป็นเพียงพรีเซ็นเตอร์ผู้ต่ำต้อยที่มีโอกาสนำเสนอสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในจักรวาลให้กับชาวโลกได้รู้จัก

ลูกไม่ทราบจะเขียนอะไรได้มากกว่านี้แล้วพระเจ้าข้า นอกจากจะทูลขอพระองค์ได้โปรดประทับอยู่บนเรือลำน้อยของลูกและทรงยิ้มกับลูกเช่นนี้ตลอดไป พระเจ้าข้า ☺ ☺ ☺

“สิ่งที่ตาไม่เคยเห็นและหูไม่เคยได้ยิน และจิตใจของมนุษย์คิดไม่ถึง
คือสิ่งที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ที่รักพระองค์” 1 โครินธ์ 2:9

“ถ้าท่านปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน
และดำเนินตามหนทางของพระองค์ ... พระยาห์เวห์จะประทานพระพรให้ท่านอย่างล้นเหลือ ...
จะทรงเปิดคลังสมบัติบนท้องฟ้า ประทานฝนให้ตกบนแผ่นดินของท่านตามฤดูกาลและทรงอวยพรให้ท่านทำกิจการ
งานทั้งหลายเจริญก้าวหน้า” ฉธบ. 28:9-12

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 249

ควันหลงหลังรายการเจาะใจ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า และแล้ว ... การออกรายการเจาะใจของลูกทั้ง 2 ครั้งก็ได้จบลงแล้ว แต่ยังมีควันหลงที่ตามมาอย่างต่อเนื่อง โดยแต่ละเรื่องลูกคาดไม่ถึงทั้งนั้น

ลูกจึงขออนุญาตเขียนเป็นบทสวดถวายแด่พระองค์อีกครั้งหนึ่ง หวังว่าพระองค์คงไม่ทรงเบื่อนะ พระเจ้าข้า ☺

หลังจากการออกอากาศครั้งแรกจบ ลูกรับโทรศัพท์จนปวดหู อีกทั้งอีเมล์ BB และ Facebook อย่างต่อเนื่อง ต่างติดต่อมาให้กำลังใจและคอยติดตามชมตอน 2 ในสัปดาห์ต่อมา ทางรายการเองก็ติดต่อมาบอกว่าเป็นรายการที่มีผู้ชมมากจริงๆ

ต่อมาลูกได้รับเชิญจากบริษัทมาร์เก็ตติ้งแห่งหนึ่งที่เป็นบริษัทจัดการอบรมสัมมนาระดับประเทศที่ทุกคนในวงการธุรกิจต่างรู้จักดี ให้ไปเป็นวิทยากรพิเศษ บรรยายในงานสัมมนาของนักธุรกิจที่จัดโดยกระทรวงแห่งหนึ่ง คาดว่าจะมีนักธุรกิจไปร่วมสัมมนาเป็นพันคน

นอกจากนี้ มีนิตยสารทางศาสนาของพี่น้องคริสตจักรจะขอสัมภาษณ์ลูก ติดต่อมาหลายครั้ง มีบริษัทมหาชนขอให้ลูกเขียนบทความลงในวารสารของบริษัทฯ เขา ลูกไปรับประทานอาหารและไปซื้อของ คนขายก็จำลูกได้ มีคุณพ่อบอกลูกว่ารายการนี้มีชมราว 10 ล้านคนเศษ เย็นวันหนึ่ง ลูกไปร่วมประชุม ณ สถานที่แห่งหนึ่ง ทันทีที่ลูกเดินเข้าไปในห้องประชุม ทุกคนในห้องนั้นลุกขึ้นและปรบมือต้อนรับลูก เล่นเอาลูกน้ำตาซึมไปเลยทีเดียว

วันก่อนเพื่อนรุ่นพี่ที่ลูกนับถือท่านหนึ่ง อีเมล์มาเล่าด้วยความตื่นเต้นว่าได้รีบอีเมล์จากเพื่อนเขาอีกต่อหนึ่งว่าเธอได้ขึ้นรถแท็กซี่และแท็กซี่ได้พูดถึงเรื่องของลูกกับเธอ เธอจึงอีเมล์เล่าเรื่องนี้ให้ใครต่อใครรับทราบ มีคุณพ่อที่ลูกเคารพรัก เขียนมาบอกว่าปกติแท็กซี่ส่วนใหญ่จะคุยกับผู้โดยสารเรื่อง “เสื้อสีนั้นสีนี้” นี่มาคุยกับผู้โดยสารเรื่องของการให้อภัยของผู้หญิงคนหนึ่ง นับว่าการกระเพื่อมของเรื่องนี้มันแรงจริง คุณพ่ออีกท่านหนึ่งเล่าให้ฟังว่า คุณพ่อไปตัดผม ลูกค้าที่ร้านตัดผมก็คุยถึงเรื่องนี้

และล่าสุด ในวันอาทิตย์ที่ผ่านมา โปรดิวเซอร์ของรายการเจาะใจโทรมาบอกด้วยเสียงที่ค่อนข้างตื่นเต้นว่าในขณะนั้น พิธีกรในรายการที่สัมภาษณ์ลูกโทรหาเขาว่ามีชายคนหนึ่งไปรอที่หน้าบ้านเขา เพื่อขอให้เขาช่วยแนะนำให้มาพบลูก พิธีกรรายการบอกกับเขาว่าไม่มีเบอร์ของลูก ชายคนนั้นก็ไม่ยอมกลับ ในที่สุดลูกก็เลยบอกไปว่าขอหมายเลขโทรศัพท์ของชายผู้นั้นไว้ แล้วลูกจะให้เลขาฯ โทรไปหาเขาในวันจันทร์รุ่งขึ้น ชายผู้นั้นจึงยอมกลับไป

เช้าวันรุ่งขึ้น ลูกให้เลขาฯ โทรไปหาเขาแต่เช้า ปรากฏว่าเขากำลังมีความทุกข์มากและต้องการที่จะพูดคุยกับผู้ที่จะช่วย “บรรเทาใจ” เขาได้ ประกอบกับเขาต้องการความช่วยเหลือทางการเงินด้วย

และมีคนเขียนจดหมายไปหาลูกที่โรงงานและอีเมล์ไปให้ลูกต้องการความช่วยเหลือด้านต่างๆ

ในฐานะนักธุรกิจ ลูกเห็นโอกาสและช่องทางที่จะทำให้ตัวเองกลับมาเป็นที่รู้จักของวงการธุรกิจเหมือนเมื่อสมัยก่อนได้ ลูกยังสามารถเขียนหนังสือประเภท “How to …” และทำเงินจากการจำหน่ายหนังสือเหล่านี้ได้ ลูกชอบการเขียนอยู่แล้วและมีโรงพิมพ์โทรไปที่โรงงานเพื่อเสนอตัวเองเป็นผู้พิมพ์หนังสือทุกเล่มที่ลูกจะเขียนจากนี้ไป

แต่ลูกถามตัวเองว่า สิบกว่าปีที่ผ่านมา ทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำไปในชีวิตทุกวันนี้ ลูกทำไปเพื่ออะไรหรือ? ลูกมีจุดหมายชัดเจนในใจของลูก นั่นคือ เพื่อประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ ไม่ใช่เพื่อชื่อเสียงของลูกเองหรือเพื่อผลประโยชน์อื่นใดทั้งสิ้น

ในเวลาเดียวกัน สิ่งต่างๆ ที่กำลังเกิดขึ้นรอบตัวลูกนั้น ลูกมองว่ามันเป็นเพียงกระแสที่เกิดขึ้นตามภาวะของสังคมเดี๋ยวมันก็จะจางหายไป นอกจากเราจะฉกฉวยโอกาสขยายผลในการสร้างชื่อเสียงให้แก่ตนเองจากกระแสนี้

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอกราบทูลพระองค์ว่า ลูกไม่ต้องการทำเช่นนั้นเลยพระเจ้าข้า ลูกขอเป็นลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ ที่มีสันติสุขและปีติสุขในใจอย่างเช่นทุกวันนี้ตลอดไป พระเจ้าข้า ☺

แล้วลูกก็สวดภาวนาถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงให้ลูกทำอะไรต่อจากนี้ไป?” แล้วลูกก็รอคำตอบจากพระองค์ ลูกพร้อมที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ พระเจ้าข้า

แต่ที่แน่ๆ ในวันพุธที่ 27 เมษายน 2011 นี้ เวลา 13:30 น. ลูกก็จะมีโอกาสประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ในระดับที่ลูกเองไม่เคยคาดคิดมาก่อน จะมีการเปิดตัวหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ซึ่งคราวนี้จัดพิมพ์โดยหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษฉบับเก่าแก่ที่สุดในประเทศไทยและจะจัดจำหน่ายทั่วประเทศโดยเครือของบริษัทจำหน่ายหนังสือที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งในประเทศไทย ในสถานที่ที่เป็นจุดกำเนิดเรื่องราวทั้งหลายในชีวิตของลูก นั่นคือ ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย และเนื่องจากมีผู้ใหญ่ในหลายวงการขอให้ลูกขยายผลในเรื่อง “การให้อภัย” ลูกจึงจะจัดให้มีการเสวนาในหัวข้อ “อภัย ใครว่าแพ้” โดยเชิญวิทยากรระดับที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของกลต. ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยมาร่วมเสวนาด้วย โดยหนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่ภาษาอังกฤษจะเป็นผู้เชิญสื่อมวลชนทั้งหมดและตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยจะเป็นผู้เชิญสื่อที่ดูแลข่าวเกี่ยวกับเรื่องตลาดหุ้นมาร่วมงานเปิดตัวหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ด้วย

ลูกถามตัวเองว่า การเปิดตัวหนังสือเล่มนี้ของลูก ซึ่งเป็นหนังสือเล่มเล็กๆ ที่ลูกเขียนเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์เนื่องในโอกาสวันคล้ายวันเกิดของลูกเมื่อ 2 ปีที่แล้ว ในลักษณะเช่นนี้ มันเป็นไปได้หรือสำหรับลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ ที่ไม่รู้จักใครในด้านสื่อมวลชนเลย?

ใครว่าพระเจ้าไม่มีจริง อยากให้มาอ่านบทสวดบทนนี้ของลูกจังเลย ☺ ☺ ☺

“เสน่ห์เป็นของหลอกลวงและความงามก็เปล่าประโยชน์
แต่สตรียำเกรงพระเจ้า สมควรได้รับคำสรรเสริญ” สุภาษิต 31:30

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 250
วันเปิดตัวหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ด้านหลังของบทสวดนี้ เป็นกำหนดการเปิดตัวหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ของลูกในวันที่ 27 เมษายน 2011 นี้ แม้ทุกอย่างจะมีการจัดการอย่างเรียบร้อยลงตัวไปแล้ว ลูกก็ยังรู้สึกว่าสิ่งต่างๆ เหล่านี้ มันกำลังเกิดขึ้นจริงหรือ?

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในชีวิตลูกใน 2-3 เดือนนี้ มันไม่ได้เกิดขึ้นจากความสามารถหรือการจัดการของลูกเลย ตั้งแต่การไปออกรายการเจาะใจ จนมาการเปิดตัวหนังสือเล่มนี้ของลูก แต่ในใจของลูก ลูกเห็นพระองค์ทรงยิ้มให้ลูก ในคืนแรกที่ลูกชมรายการของตัวเองเสร็จ ลูกขึ้นไปห้องนอน คุกเข่าหน้าพระแท่น ลูกไม่มีคำสวดภาวนาใดๆ ทั้งในใจและออกจากริมฝีปาก ลูกเพียงแต่คุกเข่า พนมมือและแหงนหน้ามองพระรูปของพระองค์และพระแม่ และลูกก็รู้สึกว่าพระองค์ทรงมากอดลูก แล้วพระแม่ก็ทรงมากอดลูกเช่นเดียวกัน มันเป็นความรู้สึกเช่นเดียวกับคืนที่ลูกไปคุกเข่าสวดต่อหน้าถ้ำแม่พระเมืองลูร์ดเป็นครั้งแรก เป็นความรู้สึกที่ตื้นตัน เต็มล้น และปลื้มปิติที่หาคำบรรยายไม่ได้ น้ำตาลูกไหลลงอาบแก้มอย่างเงียบๆ และตามลำพังกับพระองค์และพระแม่ และขณะที่ลูกกำลังเขียนอยู่นี้ ความรู้สึกนั้นได้กลับมาอีกครั้งหนึ่ง จนลูกต้องหยุดเขียนจนกว่าน้ำตาแห่งความปลื้มปิติที่ได้รับสัมผัสจากพระองค์จะหยุดไหลเสียก่อน

ลูกได้เขียนในตอนต้นของหนังสือของลูกว่า หากชีวิตของลูกเป็นบทประพันธ์เรื่องหนึ่ง ผู้เขียนบทประพันธ์เรื่องนี้เป็นผู้ที่มีจินตนการอันสูงส่ง จนลูกเองยังตามเค้าโรงเรื่องราวชีวิตของตนเองไม่ทัน มาบัดนี้ 30ปีให้หลัง ทุกสิ่งทุกอย่างที่กำลังเกิดขึ้นในชีวิตของลูก ก็เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและอย่างมีพลัง แต่คราวนี้ลูกมีมุมมองการดำเนินชีวิตที่ต่างกันโดยสิ้นเชิง ลูกได้ค้นพบพระองค์แล้ว และได้ยกให้พระองค์ทรงเป็นผู้นำชีวิตของลูก ลูกจึงขออนุญาตยึดพระหัตถ์พระองค์ไว้อย่างเหนียวแน่น ไม่ว่าลูกจะก้าวไปที่ใด จะเดิน จะวิ่ง หรือจะพายเรือไปยังที่ใด ลูกจะขอตามหลังพระองค์อย่างไม่ยอมทิ้งห่าง
“พระยาเวห์จะเสด็จนำหน้าท่าน พระองค์จะทรงสถิตอยู่กับท่าน

จะไม่ทรงทำให้ท่านผิดหวังหรือทอดทิ้งท่าน อย่ากลัวและอย่าท้อแท้เลย” ฉธบ. 31:8

ทุกๆ คืนก่อนนอน ตอนเดินสวดภาวนาใน 2 เดือนนี้ ลูกจะสวดทูลขอพระองค์เพิ่มเติมว่า “ขอให้พระองค์ประทานความถ่อมตน ความกตัญญู และการติดดินของลูกตลอดไป พระเจ้าข้า” เพราะพระองค์ทรงประทานพระพรและพันธกิจจากฟ้าให้ลูกอย่างชนิดที่ลูกต้องกระโดดรับ เพราะมากมายเหลือเกิน ดังที่ลูกจะเขียนในบทสวดบทต่อไป ถึงพระพรอันยิ่งใหญ่อีกพระพรหนึ่ง

สำหรับบทสวดบทนี้ ลูกขอจบลงด้วยพระวาจาดังต่อไปนี้ พระเจ้าข้า

“หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้ายิ่งใหญ่ จงเป็นไปตามที่เจ้าปรารถนาเถิด” มัทธิว 15:28

“สิ่งที่เป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์ ก็เป็นไปได้สำหรับพระเจ้า” ลูกา 18:27

“ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดประทานสิริรุ่งโรจน์ มิใช่แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย
มิใช่แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย แต่โปรดประทานแก่พระนามของพระองค์ ...” สดุดี 115:1

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 251
ผู้เคลื่อนคือพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า แต่เดิมลูกตั้งใจจะเขียนถึงพระพรอันยิ่งใหญ่อีกพระพรหนึ่งของพระองค์ที่มีต่อลูก แต่มีคนกล่าวขวัญถึงวันเปิดตัวหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ในวันที่ 27 เม.ย. 2011 ที่ผ่านมาอย่างต่อเนื่อง ลูกจึงขออนุญาตเขียนถึงเรื่องนี้อีกสักครั้ง พระเจ้าข้า

ในวันงานมีคนไปร่วมงานอย่างอุ่นหนาฝาคั่ง สำหรับลูกแล้ว ทุกๆ คนที่ไปคือ พระพรที่พระองค์ประทานให้แก่ลูก นับตั้งแต่คุณแม่ผู้ร่วมก่อตั้งโรงเรียนเดิมของลูก อดีตคุณแม่อธิการ ตลอดจนซิสเตอร์เจ้าคณะภาพและซิสเตอร์ทั้งคณะ คุณพ่อที่ลูกเคารพรักหลายองค์ ตลอดจนเพื่อนฝูงทุกกลุ่มและทุกหลักสูตร และยิ่งกว่านั้น ประธานของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยก็ให้เกียรติมาร่วมงานด้วย

เพื่อให้งานเปิดตัวหนังสือเล่มนี้มีความหมายในมิติด้านความเชื่อและเป็นกิจการของศาสนสัมพันธ์ไปในตัว ลูกได้เชิญผู้ทรงคุณวุฒิ 2 ท่าน ซึ่งเป็นเพื่อนที่ลูกรักนับถือมาร่วมเสวนาด้วย โดยได้ตั้ง Theme เสวนาไว้ว่า “อภัย ใครว่าแพ้?” ท่านแรกเป็นพุทธศาสนิกชนที่เข้าถึงหลักธรรมของศาสนาของท่านอย่างถ่องแท้ และมีตำแหน่งเป็นที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี อีกท่านหนึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านเงินๆ ทองๆ และเรื่องหุ้น ปัจจุบันเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ คณะกรรมการกำกับตลาดทุน สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์

สิ่งที่ทั้งสองท่านได้พูดแบ่งปันให้สื่อมวลชน ตลอดจนผู้ฟังทั้งห้องฟังนั้น เป็นสิ่งที่มีคุณค่า ควรแก่การจดจำจนมีเพื่อนฝูงโทรหาลูกและพูดคุยถึงท่านทั้งสองอีกหลายวัน ☺

ส่วนลูกเองนั้นได้พูดถึง 2 ประเด็นเพื่อให้เข้ากับหัวข้อของการเสวนาคือ การให้อภัยผู้ที่ทำร้ายเรากับการให้อภัยผู้ที่เรารักแต่กลับทิ้งเราไปในยามที่เราต้องการใครสักคนที่สุดนั้น ยากหรือง่ายเพียงใด และเหมือนกันหรือต่างกันอย่างไร

ในกรณีที่ให้อภัยศัตรูนั้นไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายเลย มี 2 ช่วงที่ลูกต้องทำเช่นนั้น ครั้งแรกคือ คืนที่ลูกรู้สึกว่าชีวิตไม่มีค่าที่จะอยู่ต่อไป และได้แช่งชักหักกระดูกผู้ที่ทำร้ายลูก แต่หลังจากการสวดภาวนาทั้งคืนในคืนนั้น ลูกก็สามารถให้อภัยพวกเขาทั้งหมดได้**ด้วยพระหรรษทานของพระเจ้า** และลูกยังได้สวดขอพรให้พวกเขาทั้งหมดรวมครอบครัวด้วย

ต่อมาเมื่อความจริงได้ปรากฏแล้ว หากลูกฟ้องกลับ ลูกสามารถเรียกค่าเสียหายเป็นร้อยล้านได้ และยิ่งในขณะนั้นฐานะการเงินของลูกอยู่ในสภาพราบเรียบเหมือนเส้นกราฟของคนหมดลมหายใจแล้ว แต่ลูกคิดถึงคืนที่ลูกได้ให้อภัยพวกเขาเพราะพระหรรษทานของพระองค์ มันเป็นการตัดสินใจที่ลูกต้องเลือกระหว่างเงินและพระเจ้า

ในที่สุด ลูกตัดสินใจเลือกพระองค์

ส่วนเรื่องการให้อภัยผู้ที่เรารักแต่กลับทำร้ายจิตใจเรานั้น มันยากกว่าร้อยเท่าทวีคูณ

ความรู้สึกของผู้หญิงที่สามีทิ้งครอบครัวไปนั้น จะรู้สึกว่าตนเองไร้ค่า ลูกก็เป็นหนึ่งในจำนวนนั้น ลูกใช้เวลาสวดภาวนาต่อพระองค์เป็นปีๆ ในที่สุด พระองค์ก็ประทานสติปัญญาให้ลูกนึกถึงนิทานอีสปเรื่องไก่ได้พลอย การที่ไก่จิกได้พลอยแต่กลับสะบัดทิ้งไปและเดินหาหนอนต่อนั้น ไม่ได้หมายความว่า พลอยเม็ดนั้นไม่มีค่า พลอยก็คือ อัญมณีอันมีค่าในตัวเอง แต่ที่ไก่จะหาหนอนนั้น เพราะโดยธรรมชาติมันต้องกินหนอน กินพลอยไม่ได้

เมื่อคิดได้เช่นนั้นก็สามารถปลอบตัวเองได้ว่า อันตัวเรานั้นก็ยังคงมีคุณค่า เพียงแต่ผู้ที่เจอเราเป็นไก่ ถ้าเป็นคนก็คงเห็นค่ามหาศาลในพลอย (หรือเพชร) เม็ดนี้

เป็นอันปลอบ (หลอก) ตัวเองไปได้เปราะหนึ่ง ☺

ต่อมาหลังจากได้เป็นคริสตชนเต็มขั้นแล้ว ก็ได้รับการปลูกฝังและสั่งสอนว่าบัญญัติเอกหรือข้อแรกเลยคือ เราต้องมีความรักในหัวใจ รักพระเจ้าสิ้นสุดจิตใจ และรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตัวเราเอง ลูกก็ถามตัวเองว่าจะทำอย่างไรจึงจะไม่ให้ความรักที่เรามีต่อชายที่เราแต่งงานด้วย ซึ่งเป็นความรักที่ยิ่งใหญ่และบริสุทธิ์เปลี่ยนกลายเป็นความแค้นและความเกลียดชังในเมื่อเขาทิ้งเราไป

ลูกสวดภาวนาอย่างเดียว สวดเป็นปีๆ และแล้ว ... ในคืนหนึ่ง พระองค์ก็ทรงสงสารลูก ประทานสติปัญญาแก่ลูกอีกครั้งหนึ่ง

ใช่แล้ว ง่ายนิดเดียว เราก็เก็บความรักอันยิ่งใหญ่ของเราไว้ในก้นบึ้งของหัวใจ ปิดฝา และล็อคกุญแจไว้ ส่วนผู้ที่เราแต่งงานด้วยถือว่าไม่ใช่เป็นผู้ที่เรารัก พูดง่ายๆ ว่ารักถูกแต่แต่งผิด อย่ากระนั้นเลย เราก็ตัดเชือกให้ลูกโป่งลอยขึ้นไปบนอากาศ แค่นี้เอง หัวใจของเราก็ยังสามารถชุ่มฉ่ำไปด้วยความรักและลูกโป่งก็ได้ลอยหายไปในอากาศ

☺ ☺ ☺

ปรากฏว่า มีคนโทรมาคุยกับลูกเรื่องตัดลูกโป่งจนลูกรับโทรศัพท์ไม่หวาดไม่ไหวในวันต่อมา ☺

พระองค์เจ้าข้า บัดนี้ ภูเขาของลูก พระองค์ก็ทรงเคลื่อนให้ลูกไปแล้ว เพราะความเชื่อของลูก ลูกโป่งลูกก็ได้ตัดแล้ว เพราะพระพรของพระองค์ และที่น่าอัศจรรย์ ลูกได้ทำการต่างๆ เหล่านี้ในที่แจ้ง มีคนมองเห็นและรับรู้เป็นจำนวนมาก และการที่เป็นเช่นนี้ได้เพราะเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ทั้งสิ้น ลูกเพียงแต่ยอมและขอเป็นพรีเซ็นเตอร์ตัวน้อยๆ ผู้ต่ำต้อยที่แสดงให้ชาวโลกได้เห็นและรู้จักสิ่งที่มีคุณค่าที่สุดในพิภพจักรวาล นั่นคือ พระองค์

ทุกวันนี้ ยามลูกไปที่ใด ผู้คนยังคงจำลูกได้จากการสัมภาษณ์ออกรายการโทรทัศน์เมื่อ 2 เดือนที่แล้ว และมาตอนนี้ก็ได้มีการพูดถึงหนังสือของลูกควบคู่กันไปด้วย

ลูกได้พายเรือออกไปที่ลึกแล้ว (Duc In Altum) พระองค์ทรงได้จุดพลุเหนือศีรษะลูกแล้ว ลูกจะขอพายเรือต่อไป ส่วนผลของเหตุการณ์ทั้งหมดที่ได้เกิดขึ้นกับตัวลูกใน 2-3 เดือนที่ผ่านมานี้ ลูกขอยกขึ้นเหนือเกล้า ถวายให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ

ลูกขอจบบทสวดบทนี้ด้วยพระวาจาบทที่ลูกได้นำไปกล่าวในการสรุปการพูดแบ่งปันให้คุณพ่อหลายองค์ฟังเมื่อคืนก่อนว่า

“แต่เขาเกิดมาตาบอด เพื่อให้พระราชกิจปรากฏในตัวเขา” ยอห์น 9:3

ลูกรักพระองค์ พระเจ้าข้า ☺

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 252
ขึ้นนั่งบัลลังก์เลย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อวันที่ 21 มีนาคม 1994 วันที่บริษัทฯ เก่าของลูกถอนคดีการฟ้องลูกเรื่องการฉ้อโกงที่ไม่เป็นความจริง ก่อนลูกจะก้าวเท้าออกจากศาล ลูกก้มลงกราบที่ธรณีศาลพร้อมกับพูดว่า “ลาก่อนชั่วชีวิต ชาตินี้ที่เหลือจะขอไม่มาเหยียบศาลอีก”

แต่วันก่อน เพื่อนของลูกคนหนึ่งพูดขึ้นว่า “แต่คราวนี้พี่ไม่ต้องเดินข้ามธรณีศาล พี่เดินเข้าจากด้านหลังและขึ้นนั่งบัลลังก์เลย!”

ใช่แล้วพระเจ้าข้า ในวันที่ 18 พฤษภาคม 2011 ที่ผ่านมา ลูกได้เข้าร่วมพิธีปฏิญาณตน หลังจากได้รับพระกรุณาโปรดเกล้าฯ เป็นผู้พิพากษาสมทบของศาลแรงงานของภาคที่มีนิคมอุตสาหกรรมมากที่สุดในเดือนเมษายน 2011 ที่ผ่นมา และจะเริ่มการปฏิบัติหน้าที่เป็นครั้งแรกในวันที่ 31 พฤษภาคม 2011 นี้

นับเป็นพระพรที่ลูกเองไม่เคยคาดหวังหรือแม้แต่จะฝันถึงเลย

เมื่อราว 3 ปีก่อน มีเหตุการณ์หนึ่งที่ทำให้ลูกเขยของลูกพูดกับลูกว่า “ศาลแรงงานควรมีคนอย่างหม่ำมี่ไปเป็นผู้พิพากษา จะได้ให้ความยุติธรรมแก่คู่กรณีได้” ลูกพูดตอบทันทีว่า “ไม่เอา หม่ำมี่ไม่ทราบจะไปสมัครที่ไหนหรือจะหาเส้นอย่างไร” (ในตอนนั้น การเป็นผู้พิพากษาสมทบ หากมีเส้นสายดี วิ่งได้ถูกทางก็มีโอกาสเป็นได้)

วันรุ่งขึ้น ลูกสาวคนเล็กโทรมาหาลูกด้วยเสียงที่ตื่นเต้น (วันนั้นลูกไม่ได้เข้าโรงงาน) บอกกับลูกว่า พี่เขยของเขาอุทานว่า “คงเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าแน่เลย!” มีจดหมายจากศาลแรงงานถึงลูกในฐานะประธานกรรมการของบริษัทฯ เชิญให้ลูกไปสมัครเป็นผู้พิพากษาสมทบของศาลแรงงาน!!!

ลูกเองก็งงเอาการ เพิ่งพูดเมื่อวานว่าไม่ทราบจะไปสมัครที่ไหน วันรุ่งขึ้นก็มีจดหมายพร้อมตราครุฑเชิญมาถึงโรงงาน ลูกทูลถามพระองค์ทันที่ว่า “ฤานี่เป็นน้ำพระทัยของพระองค์?”

ปรากฏว่าครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่มีกฎหมายใหม่เกี่ยวกับการสรรหาผู้พิพากษาสมทบของศาลแรงงานและจะต้องมีการเลือกตั้งกันเอง ผ่านการตรวจสอบประวัติทั้งทางกรมตำรวจและทางศาล การทำข้อสอบด้านจิตวิทยา (จำได้ว่ามีข้อสอบทั้งหมด 8 หน้า) การสอบสัมภาษณ์โดยจิตแพทย์ การอบรมด้านกฎหมายซึ่งผู้สมัครจะต้องศึกษาพระราชบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องแรงงานทั้งหมด สำหรับผู้ที่ไม่มีพื้นฐานด้านนิติศาสตร์มาก่อน หนักเอาการอยู่ เพราะต้องมีการสอบข้อเขียน ตามด้วยท้ายสุดต้องผ่านการสอบสัมภาษณ์โดยคณะของอธิบดีของศาลแรงงาน

ขั้นตอนทั้งหมดนี้ใช้เวลา 2 ปีครึ่งเต็มๆ ในระหว่างการผ่านแต่ละขั้นตอนนั้น ลูกสวดภาวนาต่อพระองค์อยู่ตลอดเวลาว่า ถ้าเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ที่จะให้ลูกนำความรักความเมตตาตลอดจนความเที่ยงธรรมของพระองค์ไปประจักษ์

ยังอีกวงการหนึ่งของสังคมคือ วงการตุลาการก็ขอให้ลูกสามารถผ่านการทดสอบแต่ละขั้นตอนเทอญ

มิเพียงแต่ลูกจะได้เป็นผู้พิพากษาสมทบของศาลแรงงานเท่านั้น ลูกยังได้ถูกรับเข้าอบรมในอีกหลักสูตรหนึ่งที่จัดโดยศาลสูงซึ่งเป็นศาลหลักของประเทศชาติศาลหนึ่ง

ลูกทราบแล้ว พระเจ้าข้า ว่านี่เป็นน้ำพระทัยของพระองค์อย่างแน่นอน ☺

ลูกมองย้อนหลัง ชีวิตของลูกได้เดินมาครบวงจรแล้วจริงๆ จากที่ลูกต้องหนีหัวซุกหัวซุนหนีคดีที่ถูกยัดเยียดให้และต้องใช้เวลากว่า 1 ทศวรรษในการต่อสู้เพื่อหาความเป็นธรรมให้กับตัวเอง มาบัดนี้ พระองค์ทรงประทานโอกาสให้ลูกใช้ประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมาในการให้ความเป็นธรรมแก่ผู้อื่น เพราะพระองค์ทรงทราบว่าผู้ที่ผ่านประสบการณ์อย่างลูกมาไม่มีทางที่จะให้อะไรแก่ผู้อื่นนอกจากความยุติธรรม ความรัก และความเมตตาเท่านั้น

ทุกวันนี้ ลูกมีชีวิตโดยมีพระองค์เป็นผู้วางแผนและทรงนำในทุกอย่าง ลูกเกือบจะไม่ต้องวางแผนอะไรเลย เพราะถึงแม้ลูกจะวางแผนชีวิตอย่างไร ก็คงไม่สามารถออกมาปรากฏผลอย่างที่เป็นอยู่ในหลายเดือนที่ผ่านมาได้ ลูกเองรู้สึกว่าพระองค์ทรงใช้ลูกในหลายๆ ทาง เพราะลูกกราบทูลพระองค์ทุกวันว่า ลูกพร้อมและเต็มใจที่จะรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ แล้วพระองค์ก็ทรงใช้ลูกจริงๆ ใช้มากมายในหลายๆ ทางและพร้อมๆ กัน จนลูกต้องสวดทูลขอพระองค์เพิ่มเติมทุกวันว่า

“ขอพระองค์ได้โปรดประทานพระพร พละกำลัง และสติปัญญาแก่ลูกในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ด้วยเทอญ” ☺

เพียงสวดทูลขอเท่านี้ ลูกก็รู้สึกเปี่ยมไปด้วยพลังที่จะรับใช้พระองค์ได้ในทุกด้านด้วยความตื่นเต้นและความพร้อมเต็มที่พระเจ้าข้า ☺

“ ‘จงพูดความจริงแก่กันและกัน จงให้การพิพากษาที่ ... เที่ยงตรงและกระทำเพื่อศานติ ... อย่ารักคำสาบานเท็จ สิ่งเหล่านี้เราเกลียดชัง’ พระเจ้าตรัสดังนี้แหละ” เศคาริยาห์ 8:16-17

ลูกจะจำใส่เกล้า พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 253

เด็กหญิงคริสติน่า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในเดือนมีนาคม 2011 ที่ผ่านมา ลูกได้ไปเยี่ยมหญิงสาวที่ดูแลห้องจัดเลี้ยงงานฉลองวันแซยิดของลูก เพราะทราบว่าเธอเพิ่งคลอดบุตรสาวและยังอยู่ที่โรงพยาบาล

ทันทีที่ลูกเหยียบเข้าไปในห้อง ครอบครัวของเธออันมีคุณแม่ สามี และตัวเธอเองต่างลุกขึ้นต้อนรับลูกราวกับญาติสนิท ทั้งๆ ที่นอกจากเธอแล้ว เรายังไม่เคยพบหน้ากันเลย

เธอไม่รอให้เสียเวลาแม้แต่น้อย ทันทีที่ลูกนั่งลง เธอรีบเล่าด้วยน้ำเสียงที่ยังมีความตื่นเต้นว่า หลังงานวันจัดเลี้ยงของลูก เธอได้อ่านหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ที่ลูกได้แจกเป็นของขวัญในงานและรู้สึกประทับใจ หลังจากนั้นไม่นาน เธอก็แต่งงาน ปีหนึ่งต่อมาก็ยังไม่มีบุตร อยู่มาคืนหนึ่งเธอฝันว่า มีผู้ชายคนหนึ่งใส่เสื้อคลุมสีขาวยาวถึงเท้า (ฟังดูเหมือนชุดหล่อของคุณพ่อศาสนาเรา แต่เธอไม่ทราบเพราะไม่เคยเห็นบาทหลวงทางคริสต์มาก่อน) มาเคาะประตู เมื่อเธอเปิดประตูบ้าน ชายผู้นี้มีเด็กทารกเป็นเด็กผู้หญิงนอนอยู่บนเตียงเด็กมีล้อ บอกกับเธอว่า “คุณ...(ชื่อลูก) ให้ผมนำเด็กคนนี้มาให้คุณ” ทันทีที่พูดจบ ก็มีเสียงเพลงดังกระหึ่มอย่างไพเราะจากคนกลุ่มหนึ่งที่ยืนอยู่ข้างหลัง ห่างจากชายผู้สวมชุดสีขาวนี้ (ฟังดูเหมือนกับการไปร้องเพลง Carol ในเทศกาลคริสต์มาส) เธอรับเด็กทารกไว้ แล้วก็ตื่นขึ้นมา รุ่งเช้าเธอก็รีบไปค้นหาหนังสือของลูก เพราะเธอยอมรับว่าเธอได้ลืมลูกและชื่อลูกไปแล้ว เพราะแขกที่มาจัดเลี้ยงมีเยอะแยะและต่อเนื่องเป็นเวลาปีกว่าไปแล้วในตอนนั้น แต่เธอจำได้คลับคล้ายคลับคลาว่าต้องเป็นพี่ที่เขียนหสังสือแจกในงานแน่ และปรากฏว่าใช่จริงๆ ด้วย เธอตื่นเต้นมาก เล่าความฝันอันแสนแปลกประหลาดนี้ให้แก่สามีและคุณแม่ของเธอฟัง ต่อมาอีกหนึ่งเดือนเธอก็ตั้งครรภ์ และสักพักเธอก็ทราบว่าทารกในครรภ์ของเธอเป็นเพศหญิงจริงๆ ด้วย เธอตื่นเต้นและอยากพบลูกมาก แต่ไม่ทราบจะติดต่ออย่างไร บังเอิญได้พบกับภรรยาของผู้ใหญ่ที่แนะนำให้ลูกไปใช้สถานที่นั้นในการจัดงานเลี้ยง

ลูกนั่งฟังด้วยความทึ่งและประหลาดใจ คุณแม่ของเธอพูดเสริมขึ้นมาว่า “ครอบครัวของเราอยู่ในแวดวงทหารและไม่เคยรู้จักศาสนาคริสต์มาก่อนเลย แต่หลานคนนี้ พระเจ้าของคุณประทานให้เราผ่านคุณ” เป็นครั้งแรกที่ลูกไม่สามารถจะหาคำพูดใดๆ มาตอบครอบครัวนี้ได้เลย

สามีของเธอซึ่งมียศเป็นพันเอกในกองทัพไทย พูดเสริมขึ้นว่า “ครอบครัวเราทุกคนขอบคุณพี่มากครับ”

“ขอบคุณพระเจ้าเถอะค่ะ” ลูกหาคำพูดได้แล้ว ☺

และที่น่าอัศจรรย์กว่านั้น วันที่แพทย์กำหนดให้เด็กเกิดเป็นวันที่เดียวกับวันเกิดของลูกอีก!

“พี่...(ชื่อสามีเธอ) ได้ไปหาพระ และพระท่านได้ตั้งชื่อให้ลูกเราว่า ...”

“ชื่อเพราะจังค่ะ ลูกสาวเธอช่างมีบุญ นี่ผู้นำศาสนาพี่ก็ได้กรุณาตั้งชื่อให้ว่าด.ญ.คริสติน่า”

“หรือคะ?” หญิงสาวพูดด้วยความตื่นเต้น พลางหันไปสบตาสามีเธอ “งั้นหนูจะให้ลูกชื่อว่าคริสตินาค่ะ” ทั้งสามีและคุณแม่ของเธอต่างพยักหน้าเห็นชอบด้วย

คุณแม่ของเธอพูดขึ้นอีกว่า “โตขึ้น พวกเราคงให้หลานคริสตินาเรียนรู้เกี่ยวกับศาสนาของคุณ”

“ถ้าสนใจจะให้เรียนโรงเรียนคาทอลิก บอกดิฉันด้วยนะคะ”

ลูกก้าวออกจากห้องของเธอที่โรงพยาบาลด้วยหัวใจที่อิ่มเอิบไปด้วยความสุข ก่อนจะไปเยี่ยมเยียนเธอ ลูกก็พยายามวิเคราะห์เรื่องความฝันของเธอและผลที่ตามมาจนเธอได้บุตรสาวตามฝันนั้น แต่ในที่สุดก็บอกกับตัวเองว่า อันตัวเรานั้นแสนจะเล็กกะจิดริด จะไปวิเคราะห์หรือหาสาเหตุหรือเข้าใจอะไรไปทุกเรื่องย่อมเป็นไปไม่ได้ ของบางอย่างเป็นพระพรจากพระที่อธิบายด้วยเหตุผลไม่ได้ ก็ให้รับด้วยความขอบคุณและกตัญญูก็แล้วกัน

แต่ที่แน่ๆ แม้ลูกจะอธิบายให้ครอบครัวนี้ฟังไม่ได้ เพราะอย่างไรเขาก็คงไม่เข้าใจ ก็คือ หญิงสาวผู้นี้ได้อยู่ในคำสวดภาวนาของลูกมาตลอด เพราะทุกๆ คืนลูกจะขอพรจากพระองค์ให้แก่ผู้ที่เคยมาแบ่งปันเรื่องราวชีวิตของเขาให้ลูกฟังทุกๆ คน

ในคืนงานเลี้ยงของลูก หลังจากเธอได้รอจนแขกเหรื่อกลับไปหมดแล้ว เธอได้เอาหนังสือของลูกมาให้ลูกเซ็น พร้อมกับเล่าเรื่องราวชีวิตของเธอให้ลูกฟัง และจบลงว่า “พี่โชคดีจังที่ได้พบพระเจ้าของพี่” ลูกตอบเธอไปว่า “ถ้าใครใฝ่หาพระเจ้าอย่างที่พี่ใฝ่หา ก็จะพบพระองค์เช่นเดียวกัน”

ลูกจำได้ว่าคืนนั้นก่อนนอน ลูกได้สวดทูลขอพระองค์ว่าขอให้พระองค์ซึ่งเป็น “พระเจ้าของพี่” ในความคิดของเธอทรงเป็น “พระเจ้าของเธอ” ด้วยในสักวันหนึ่งเทอญ

แล้วต่างคนก็ต่างดำเนินชีวิตของตนเองไปจนกระทั่งเธอมีความฝันอันน่าอัศจรรย์นั้น .....

ลูกตั้งใจว่าจะกลับไปเยี่ยมเยียนหนูน้อยคริสตินาในเดือนวันเกิดของเธอทุกๆ ปี ส่วนพระพรที่พระองค์จะทรงประทานให้แก่เด็กหญิงคนนี้และครอบครัวของเธออย่างไรต่อไปนั้น ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ

แค่นี้ ลูกก็มีความสุขจนล้นหัวใจ (อีกแล้ว) พระเจ้าข้า ☺

“บุตรเป็นมรดกที่พระยาห์เวห์ประทานให้ บุตรหลานเป็นบำเหน็จรางวัลจากพระองค์” สดุดี 127:3

อาแมน

ลูกของพระ: องคิดนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 254

บทรำพึงของลูกของพระองค์วัย 15 ปี

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันที่ 2 มิถุนายน 2011 ที่ผ่านมา มีความหมายกับลูกมาก เพราะเป็นวันเกิดที่ 2 ของลก ใช่แล้ว พระเจ้าข้า วันที่ 2 มิถุนายน เป็นวันที่ลูกมีชีวิตใหม่ เป็นชีวิตที่เป็นลูกของพระองค์และปีนี้ลูกมีอายุครบ 15 ปีบริบูรณ์

ลูกขอเขียนบทสวดนี้ถวายแด่พระองค์เป็นบทรำพึงตั้งแต่วันแรกๆ ของการเป็นลูกของพระองค์จนถึงปัจจุบัน

... พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ที่สุด พระองค์ทรงประทานพระพรให้ลูกได้พบกับความยุติธรรมของชีวิตอย่างอัศจรรย์ ลูกขอบพระคุณอย่างสิ้นสุดหัวใจ พระเจ้าข้า

... ลูกมีความเชื่อในพระองค์ แต่ได้โปรดประทานพระพรให้ลูกมีความเชื่อในพระองค์ให้มากๆ ยิ่งขึ้นไปเทอญ

... ทำไมพระองค์ไม่ทรงตอบคำสวดภาวนาและการสวดสายประคำของลูกเลย

... พระองค์ทรงอยู่ไกลเหลือเกิน ทำอย่างไรลูกจึงจะสัมผัสกับความรักของพระองค์ได้ สิ่งที่ลูกรู้สึกในใจคือความเกรงกลัวพระองค์เท่านั้น

... ลูกเริ่มอ่านพระวาจาของพระองค์อย่างจริงๆ จังๆ แล้ว

... ลูกเริ่มรู้สึกว่าพระองค์ทรงยิ้มให้ลูกแล้ว ลูกดีใจมาก พระเจ้าข้า ☺

... ไชโย! พระองค์ทรงเริ่มตอบลูกแล้ว

... ขอบพระคุณพระองค์ที่ไม่ได้ประทานสิ่งที่ลูกสวดทูลขอเมื่อครั้งก่อนโน้น เพราะการที่พระองค์ไม่ทรงประทานให้ตามที่ลูกขอนั้น ได้กลายเป็นพระพรในเวลาต่อมา อีกเรื่องหนึ่ง ลูกเพียรสวดขอพระองค์อยู่ถึง 7 ปีเต็ม! กว่าพระองค์จะทรงประทานพระพรให้และผลบุญที่ได้นั้น ยังสืบทอดจนถึงทุกวันนี้ หากพระองค์ทรงประทานให้ลูกตั้งแต่แรก พระพรนั้นก็จะสูญเปล่าไป!

... ในท่ามกลางความเงียบสงัดของห้อง ลูกเริ่มสัมผัสกับความรักของพระองค์แล้ว ยามที่ลูกสวดภาวนาหรือเขียนบทสวดถวายพระองค์ บางครั้งความรู้สึกนั้นมันเต็มปรี่หัวใจลูกจนลูกลืมทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวลูกหมด มันเป็นความรู้สึกที่ส่วนตัวจริงๆ ไม่มีใครหรืออะไรเลยที่อยู่ระหว่างพระองค์กับลูก จนลูกขอใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษว่า เป็นความรู้สึกที่เป็น ecstasy ที่ลูกไม่สามารถจะอธิบายเป็นคำพูดหรือคำเขียนบรรยายได้ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺

... ในยามที่ลูกจะทำอะไรที่นอกลู่นอกทาง พระวาจาของพระองค์ที่เกี่ยวข้องจะผุดขึ้นมาในสมองของลูกทันที เป็นผลให้ลูกต้องสู้กับตัวเองว่าจะทำตามใจตัวเองหรือเชื่อฟังพระองค์ดี แต่ในหลายๆ เหตุการณ์ที่ลูกรู้สึกว่าบาดเจ็บหรือเจ็บปวด แล้วลูกทูลถามพระองค์ว่า “ทำไมถึงเป็นเช่นนี้ พระเจ้าข้า?” พระองค์ก็จะทรงเงียบเพื่อให้ลูกค้นหาคำตอบเอง

... บ่อยครั้งลูกต้องสวดภาวนาต่อพระองค์ว่า “ในการติดตามเพื่อรับใช้พระองค์ ขอพระองค์ได้โปรดประทานสติปัญญา

แก่ลูกด้วยเทอญ เพื่อว่าลูกจะได้ไม่ต้องหกล้มหกลุก หัวเข่าถลอกปอกเปลือกกว่าจะถึงบางอ้อ พระเจ้าข้า” ☺

... ยามที่ลูกรู้สึกท้อแท้หรือหมดกำลังใจ ลูกจะสวดทูลขอพระองค์ให้เติมพลังให้แก่ลูกด้วยความร้อนรน และหลังจากที่สวดสายประคำในลักษณะเช่นนี้เสร็จ ลูกจะรู้สึกว่าพระองค์ได้ทรงชาร์จแบตให้แก่ลูกแล้ว! ขอบพระคุณพระเจ้าข้า

... พระสุรเสียงของพระองค์เริ่มดังกว่าเสียงของลูกในใจแล้ว พระเจ้าข้า

... มาบัดนี้ ลำดับความสำคัญในการดำเนินชีวิตของลูกเริ่มสลับที่แล้ว ลูกเหลือแค่ลำดับเดียว นั่นคือ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำประจำวัน ลูกขอทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ ส่วนผลหรืออะไรอื่นใดที่จะเกิดตามมา ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ

... ลูกมองย้อนหลัง 15 ปีที่ผ่านมา ชีวิตของลูกได้เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ความรู้สึกของลูกที่มีต่อพระองค์ในขณะนี้ก็ยังคงมีความเกรงกลัวพระองค์เหมือนเดิม แต่เป็นความเกรงกลัวที่ลูกพึงมีต่อพระองค์บนพื้นฐานของความรัก ความเชื่อ และความศรัทธาอย่างที่สุด ลูกได้ค้นพบพระองค์แล้ว ที่แท้พระองค์ทรงประทับอยู่ในใจของลูกและลูกของพระองค์ทุกคนที่ใฝ่หาพระองค์ ไม่ใช่อยู่บนสวรรค์ไกลโพ้นโน่นเลย

... และบนการค้นพบอันยิ่งใหญ่นี้ ในความมืดลูกก็เห็นทางเดิน ในการพายเรือออกไปที่ลึกตามลำพัง ลูกก็มีความวางใจ และการที่เริ่มมองเห็นตัวเองเล็กลงๆ ลูกกลับเห็นความหมายของการดำเนินชีวิตชัดขึ้น

อันที่จริง ลูกอยากเขียนบทรำพึงเป็นเล่มๆ ถวายแด่พระองค์จากการที่ได้เป็นลูกของพระองค์ แต่ขอจบบทสวดนี้เพียงว่า ชีวิตที่เหลือของลูกนั้น ลูกขอทูลพระองค์ว่า

“Lord, Forever You are the Captain of my fate

and

Master of my soul.”

ลูกรักพระองค์พระเจ้าข้า ☺

“วิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย จงถวายพระพรแด่พระยาห์เวห์เถิด ส่วนลึกของข้าพเจ้า จงถวายพระพรแด่พระนามศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์” สดุดี 103:1

“ทรงช่วยชีวิตของท่านให้พ้นจากเหวลึก ประทานความรักมั่นคงและพระเมตตาเป็นดังมงกุฎแก่ท่าน” สดุดี 103:4

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

ขอบพระคุณพระองค์สำหรับพระพรที่ได้ประทานผ่านผู้อ่าน 4 ท่านดังนี้ ท่านแรกส่ง “ของที่ระลึก” ที่มีกางเขนที่ความหมายและสวยงามสำหรับติดผนัง ท่านที่สองส่งซองจดหมายมาให้ (ผู้เขียนกำลังต้องไปซื้อพอดี) ท่านที่สามส่งอีเมล์มาขอบคุณผู้เขียนสำหรับการเรียนรู้พระวาจาใน “บทสวดของฉัน” และท่านที่สี่ส่งจดหมายมาจากจันทบุรี ขอบคุณผู้เขียนที่ช่วยให้เธอมีความเชื่อในพระองค์มากขึ้น พระพรของพระองค์เช่นนี้ ทำให้ลูกมีกำลังใจในการเขียนบทสวดถวายพระองค์ต่อๆ ไป พระเจ้าข้า ☺

You may read “My Little Prayers” in English at www.mylittleprayers.com

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 255

พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ด้วยพระพรของพระองค์ ลูกได้ไปปฏิบัติหน้าที่นั่งบัลลังก์เป็นครั้งแรกในเดือนพฤษภาคม 2011 ที่ผ่านมา ทันทีที่พวกเราผู้พิพากษานั่งลงและคู่ความทั้งสองฝ่าย รวมทั้งทนายทั้งสองข้างทำความเคารพพวกเรา ความรู้สึกของลูกในขณะนั้นหมุนติ้วเหมือนเข็มนาฬิกาเรือนใหญ่ที่ถูกนิ้วคนจับหมุน มันสับสนระคนตื่นเต้น พร้อมๆ กับความรู้สึกที่ไม่เชื่อตัวเอง ภาพของตนเองในคอกพยานเมื่อเกือบ 2 ทศวรรษที่แล้วผุดขึ้นมาในสมอง วันแล้ววันเล่าที่ลูกต้องกลั้นกลืนน้ำตาที่เกือบกลายเป็นสายเลือดเพราะไม่ทราบจะไปพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเองได้อย่างไร มาบัดนี้ ลูกกลับมานั่งอย่างสง่างามบนบัลลังก์เอง

พระองค์เท่านั้นที่ทรงบันดาลให้เป็นเช่นนี้ได้ ☺

ลูกนั่งขอบพระคุณพระองค์ในใจอยู่หลายนาทีกว่าจะสงบสติอารมณ์ให้นั่งนิ่งอย่างมีสมาธิบนบัลลังก์ได้

ก่อนจะเริ่มปฏิบัติหน้าที่ ผู้ที่เป็นรุ่นพี่ได้แนะนำว่าเนื่องจากพวกเรายังมือใหม่และยังไม่ทราบข้อกฎหมายอย่างลึกซึ้ง จึงไม่ควรจะพูดอะไรมาก และให้ฟังผู้พิพากษาหลักเข้าไว้ ลูกไม่ได้โต้ตอบอะไร เพียงแต่คิดในใจว่าการเป็นผู้พิพากษาสมทบที่ดีควรจะปฏิบัติตนอย่างไรดีหนอ?

ก่อนจะออกจากบ้านในวันปฏิบัติหน้าที่ ลูกจะสวดทูลขอพระพรจากพระองค์ในการปฏิบัติหน้าที่ในวันนั้น พร้อมทั้งทูลขอให้พระจิตเจ้าทรงประทับอยู่กับลูกด้วย

ในการว่าความครั้งที่ 3 หลังจากที่ผู้พิพากษาหลักได้ไต่ถามทั้งสองฝ่ายสักพักใหญ่ๆ ท่านจึงได้เชิญให้ฝ่ายจำเลยออกไปนอกศาลก่อน แล้วหันมาถามโจทก์ด้วยเสียงที่ดังฟังชัดว่า “โจทก์จะให้อภัยจำเลยได้ไหม?” “ไม่ได้ครับ” ผู้ชายผู้เป็นโจทก์ตอบเสียงดังฟังชัดเช่นเดียวกัน “เออน่า การให้อภัยเป็นสิ่งประเสริฐที่สุดนะ” “ผมให้อภัยไม่ได้ มันเป็นศักดิ์ศรีของผมครับ”

วินาทีนั้น ลูกซึ่งนั่งอยู่บนบัลลังก์ด้วยใบหน้าราบเรียบและเคร่งขรึม ไม่กล้ายิ้มเพราะเกรงจะเป็นการเข้าข้างฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ตัดสินใจส่งกระแสจิตไปยังชายผู้นั้น

“ให้อภัยเขาเถอะนะ เรื่องมันไม่ได้ซีเรียสร้ายแรงอะไรขนาดนั้น”

ไม่ได้ผล ชายผู้นั้นยังคงดื้นดันไม่ยอมให้อภัยและไม่ยอมฟังใคร

“ให้อภัยเถอะ เรื่องของฉันซีเรียสกว่าตั้งเยอะตั้งแยะ ฉันยังให้อภัยได้เลย” ลูกพยายามส่งกระแสจิตต่อ

ทันใดนั้น ลูกนึกอะไรได้ ฉันจะมีอำนาจอะไรในกระแสจิตเล่า ฉันจะสวดทูลขอพระดีกว่า

“ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขอพระองค์โปรดทรงสัมผัสจิตใจของชายผู้นี้ด้วยความรักของพระองค์ และทรงดลใจเขาให้ยอมให้อภัยฝ่ายตรงข้ามเทอญ อาแมน”

สวดเสร็จ ผู้พิพากษาหลักสั่งพักพอดี

“เอ้า! พัก 10 นาที ให้ไปพินิจพิจารณาตัดสินใจกันใหม่ เดี๋ยวกลับมาว่ากันต่อ”

หมดเวลาพัก 10 นาที

“ว่าไง? ตัดสินใจได้แล้วยังว่าจะให้อภัยฝ่ายโน้นไหม ถ้าไม่ยอม ศาลก็ไม่ว่าอะไรนะ เดี๋ยวก็จะสืบพยานต่อ”

ทนายฝ่ายโจทก์เดินเข้าหาบัลลังก์

“โจทก์ยอมให้อภัยแล้วครับท่าน”

“ไชโย! ไชโย! ไชโย!” ลูกตะโกนลั่นในใจ ดีใจเปรียบประดุจเด็กที่แม่อนุญาตให้ซื้อไอศครีม ☺ ☺ ☺

“ฉันทำสำเร็จแล้ว” ลูกบอกตัวเองในใจ

“สำเร็จอะไรกัน ยังไม่ได้พูดได้จาสักคำเลย” ลูกค้านตัวเองด้วยความขำ

“สำเร็จที่ฉันหาหลักในการเป็นผู้พิพากษาที่ดีได้แล้ว ในทุกๆ คดี ฉันจะสวดขอให้พระองค์ทรงเป็นผู้พิพากษา ส่วนฉันจะเพียงนำความรักและพระพรของพระองค์ไปสัมผัสจิตใจของทั้งสองฝ่าย เท่านี้ ฉันก็เชื่อว่าทุกคดีที่ฉันนั่งอยู่ด้วย จะมีคำพิพากษาที่ยุติธรรมที่สุด เพราะพระองค์จะทรงเป็นผู้พิพากษา ไม่ใช่ฉัน ☺”

วันนั้นลูกเดินออกจากศาลด้วยหัวใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุข พลันก็คิดถึงคดีแรกที่ยังต้องสืบปากคำต่อเนื่อง บังเอิญคดีเป็นเรื่องที่ลูกมีความรู้พอสมควร ลูกตั้งใจจะเขียนเป็นประเด็นไปนำเสนอผู้พิพากษาหลักในนัดต่อไป

“ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขอได้โปรดประทานพระพรให้ลูกเป็นสื่อนำความรักความยุติธรรมของพระองค์ไปสัมผัสทุกๆ คนในคดีความที่ลูกนั่งเป็นผู้พิพากษาด้วยเทอญ ☺”

“ทรงรักษาระวังวิถีของความยุติธรรมและทรงสงวนทางของธรรมิกชนของพระองค์ไว้ แล้วเจ้าจะเข้าใจความชอบธรรมและความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม คือ วิถีที่ดีทุกสาย เพราะปัญญาจะเข้ามาในใจของเจ้า และความรู้จะเป็นที่ร่มรื่นแก่วิญญาณจิตของเจ้า” สุภาษิต 2:8-10

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

** You may read “My Little Prayers” in English at www.mylittleprayers.com*

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 256

พระพรพิเศษ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า จากปลายเดือนกรกฎาคมถึงต้นเดือนสิงหาคม 2011 ที่ผ่านมา ทุกๆ วันที่ตื่นมา ลูกมีเรื่องจะขอบพระคุณพระองค์มากกว่าปกติ เพราะลูกกับลูกสาวคนเล็กได้มีโอกาสไปเที่ยวพักผ่อนประจำปีและปีนี้พิเศษกว่าทุกๆ ปี เพราะเราทั้งสองได้ไปท่องประเทศต่างๆ โดยทางเรือ! แม้จะเป็นช่วงเวลาที่ลูกกับลูกสาวจะมีเรื่องตื่นเต้นทำทุกๆ วัน แต่ลูกกลับมีโอกาสใกล้ชิดกับพระองค์มากขึ้น

ช่วงนั่งรถไฟก่อนนั่งเรือ ลูกมีเวลาในรถไฟ ลูกก็สวดสายประคำไปเรื่อยๆ วันหนึ่งสวดตั้ง 4 สาย โอ้โฮ! เป็นช่วงเวลาที่ลูกมีความสุขอย่างสันติสุขและปีติสุขจริงๆ เพราะในใจของลูกนั้น แนบแน่นอยู่กับพระองค์โดยคำสวดภาวนา ส่วนสายตาก็ชมวิวทิวทัศน์ไปเรื่อยๆ จิตใจก็โล่งปลอดโปร่งปราศจากสิ่งใดๆ รบกวน บนรถไฟที่วิ่งไปด้วยความเร็ว โลกของลูกกลับเป็นโลกส่วนตัวระหว่างลูกกับพระองค์เท่านั้น จะหาสุขใดมาเปรียบปาน? ☺

บนเรือ ออกจากห้องนอนก็เป็นระเบียงเห็นทะเลเลย ยามเรือแล่นเราก็เห็นวิวทิวทัศน์ยามเมื่อใกล้จะเทียบท่า หรือไม่ก็เห็นพื้นทะเลสุดลูกหูลูกตา ทุกๆ วันลูกจะหาเวลาออกมานั่งที่ระเบียง สวดภาวนาพร้อมทั้งขอบพระคุณพระองค์และพระแม่ที่ประทานพระพรให้ลูกและลูกสาวได้มีโอกาสไปเที่ยวครั้งนี้ และที่ลูกได้ขอบพระคุณเป็นพิเศษคือ ในการที่พระองค์ได้ประทานพระพรให้ลูกมีลูกสาวคนเล็กคนนี้ที่ได้พยายามทำทุกอย่างที่จะทำให้หม่ำมี้ของเขามีความสุข ไม่ว่าจะดูแลเรื่องอาหาร ความเป็นอยู่ประจำวัน ตลอดจนการจัดการท่องเที่ยวประจำปี ลูกๆ ของลูกเป็นพระพรที่ลูกสำนึกในพระคุณของพระองค์เป็นที่สุดและในกรณีที่ลูกมีความสุขเป็นพิเศษเช่นนี้ ลูกจึงได้สวดขอบพระคุณพระองค์และพระแม่เป็นพิเศษด้วยความกตัญญูทุกๆ วันบนเรือและพาหนะอื่นที่ลูกได้นั่งตลอด 2 สัปดาห์นั้น

เนื่องจากเดือนกรกฎาคม-สิงหาคมเป็นช่วงฤดูร้อนของประเทศทางตะวันตก ดังนั้นลูกจึงได้เห็นการแต่งกายของผู้หญิงชาวตะวันตกในยุคนี้ที่ไม่ได้เห็นมาก่อน ไม่ว่าในวัยใด สาวรุ่น สาวมาก สาวน้อยหรือสาววัยคุณยายอย่างลูกต่างแต่งกายที่แทบปกปิดสัดส่วนของตนเองไม่ถึงครึ่งหนึ่ง ลูกคิดถึงชุดกระโปรงของผู้หญิงในภาพยนต์คาวบอยยุคบุกเบิกที่ปิดคอปิดแขน คอดตรงเอวและยาวกรอมเท้าว่า ถ้านำผ้าที่ใช้ตัดเย็บชุดของผู้หญิงในยุคนั้นมาตัดเป็นชุดของผู้หญิงในยุคนี้ 1 ชุด คงตัดได้ประมาณ 20 ชุดเป็นอย่างน้อย หลังจาก 2 สัปดาห์ผ่านไป ลูกสรุปกับตัวเองว่า ความคิดของผู้หญิงในสมัยนี้คือเรือนร่างของตนเองนั้นเป็นสิ่งที่ควรเปิดเผยให้สาธารณชนได้เชยชม ไม่ใช่เป็นสิ่งควรสงวนหรือปกปิดอีกต่อไป ยิ่งมีทรัพย์เรือนกายเยอะ ก็ยิ่งต้องโชว์เยอะ กลายเป็นเรื่องเหมือนกับการประกวดอวดโชว์โฉมในแต่ละวันบนท้องถนนและทุกๆ ที่ในทุกประเทศไปซะแล้ว

เรื่องนี้ทำให้ลูกมาคิดว่ากาลเวลาได้เปลี่ยนไป ทุกวันนี้จุดยืนของความถูกต้องไม่ได้อยู่ที่ความถูกต้องในตัวมันเองไป

ซะแล้ว แต่อยู่ที่ว่าถ้าคนส่วนใหญ่ทำ ไม่ว่าสิ่งนั้นจะถูกหรือผิด มันก็กลายเป็นสิ่งถูกไปได้หรืออย่างน้อยก็เป็นที่ยอมรับของคนทั่วไปได้ เมื่อคนส่วนใหญ่ยอมรับ ไปๆ มาๆ สิ่งนั้นก็กลายเป็นสิ่งถูกไปอย่างถูกต้อง!

แล้วคนที่ยืนหยัดอยู่บนความถูกต้องที่มีหลักการ ไปๆ มาๆ จะมีที่อยู่ทั้งในประเทศไทยหรือที่อื่นบนโลกนี้ไหมเนี่ย?

อีกเรื่องหนึ่งที่ลูกสังเกตทุกครั้งที่ไปต่างประเทศคือ ภาษาที่ใช้สื่อสารกัน เนื่องจากตามสถานที่ท่องเที่ยวจะมีคนจากนานาประเทศไปรวมตัวกัน ถ้าภาษาที่ใช้ฟังกันไม่รู้เรื่อง ผู้คนก็สื่อสารกันไม่ได้ คนขายของก็ขายของให้ผู้ซื้อไม่ได้ ฯลฯ แล้วลูกก็อดคิดถึงการเป็นลูกของพระองค์ไม่ได้ว่า หลักการก็น่าจะเหมือนกัน หากผู้ที่เป็นลูกของพระองค์ไม่สื่อกับพระองค์แล้วจะสามารถเข้าชิดสนิทกับพระองค์ได้อย่างไร การสื่อกับพระองค์คือ การสวดภาวนาประจำวันและการฟังการสื่อของพระองค์กับเราคือ การอ่านพระวาจา ง่ายๆ เพียง 2 อย่างเท่านั้น

การท่องเที่ยวแต่ละครั้ง ลูกไม่มีปัญหาใดๆ เรื่องการสื่อสาร เพราะลูกพูดภาษาที่เป็นภาษาหลักที่ใช้ในสากลได้และระหว่างการเดินทาง ลูกก็ไม่ลืมที่จะสื่อกับพระองค์โดยการสวดภาวนาสายประคำและในเวลาเดียวกันก็ขอบพระคุณพระองค์เป็นพิเศษในทุกๆ วันจึงเป็นช่วงที่ลูกมีความสุขเป็น 2 เท่า ☺

หากผู้ใดที่ได้ค้นพบพระเจ้าแล้ว นอกจากเราจะได้พบกับชีวิตนิรันดรในชีวิตหน้าแล้ว การดำเนินชีวิตบนโลกนี้ก็จะเป็นไปในอีกมิติหนึ่ง ยามเรามีความทุกข์ เราทราบว่าพระอยู่กับเราทำให้เรามีกำลังใจที่จะต่อสู้กับความยากลำบากนั้น จนสามารถฝ่าฟันอุปสรรคให้ผ่านพ้นไปได้ ยามมีความสุข เราก็กตัญญูรู้คุณทราบว่าความสุขนั้นคือพระพรของพระองค์ เราโมทนาคุณขอบพระคุณพระองค์ แล้วเราก็มีความสุขในใจมากขึ้นอีก ☺

ลูกขอจบบทสวดบทนี้ โดยการก้มกราบขอบพระคุณพระองค์และพระแม่อีกครั้งหนึ่ง สำหรับการท่องเที่ยวครั้งที่ผ่านมาที่จัดโดยลูกสาวผู้กตัญญูของลูกพระเจ้าค่ะ ☺

"บุตรที่ให้เกียรติมารดาก็เหมือนกับสะสมทรัพย์สมบัติไว้" บุตรสิรา 3:4

"จงอธิษฐานภาวนาอย่างสม่ำเสมอ จงขอบพระคุณพระเจ้าในทุกกรณี
เพราะพระองค์ทรงปรารถนาให้ท่านทำสิ่งเหล่านี้ในพระคริสตเยซู" 1 เธสะโลนิกา 5: 17-18

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

**** You may read "My Little Prayers" in English at www.mylittleprayers.com***

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 257

ได้โปรดเทอญ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่ออาทิตย์ก่อน เพื่อนนักเรียนของลูกคนหนึ่งโทรหาลูกในเวลาค่อนข้างดึกราว 2 ทุ่มครึ่ง ลูกกำลังรับประทานอาหารอยู่พอดี เธอบอกว่าไม่เป็นไรเดี๋ยวเธอจะโทรมาใหม่ ลูกแปลกใจเพราะเพื่อนคนนี้ไม่เคยโทรหาลูกในเวลาเช่นนี้ เธอต้องมีธุระสำคัญเป็นแน่

อีกครึ่งชั่วโมงต่อมา ลูกกำลังจะอิ่ม เธอโทรมาอีก แล้วลูกก็ไม่สามารถทำอะไรต่อได้ เธอส่งข่าวให้ทราบว่าเพื่อนนักเรียนอีกคนที่เป็นเพื่อนรักของลูกตอนเป็นนักเรียนเพิ่งไปผ่าตัดมา...

เพื่อนคนนี้ตอนเป็นเพื่อนนักเรียนด้วยกัน หลายคนบอกว่าเธอกับลูกหน้าตาคล้ายๆ กัน คือ หน้ากลมๆ ทั้งคู่ แต่สำหรับลูกแล้ว เธอน่ารักกว่า วันที่เราสอบไล่ม.ศ. 5 เสร็จ (ม.ศ. 5 ในยุคนั้นคือ ม.6 ในวันนี้) เราไปยืนอยู่หน้าร้านขายปลาประดับในตู้ปลารอรถ แล้วลูกก็พูดกับเธอว่า “เราจำวันนี้ไว้นะ ไม่ว่าจะอีกกี่สิบปี ก็ขอให้เราจำวันนี้ไว้ว่าเป็นวันที่เราจบการศึกษา แต่มิตรภาพของเราจะไม่มีวันจบด้วย”

กาลเวลาผ่านไป ทั้งเธอและลูกต่างก็โลดแล่นไปตามครรลองของชีวิตของแต่ละคนที่ทำให้เราเข้าถึงหลักศาสนาของตนเองอย่างลึกซึ้ง เวลาเราคุยกันตอนหลังๆ เราต่างก็ทราบถึงจิตใจของอีกคนหนึ่งว่าทุกวันนี้เรามีชีวิตอยู่บนหลักธรรมที่หนักแน่นดั่งศิลาและบนความสันติสุข และปีติสุขของจิตใจที่ไม่ยึดติดกับสิ่งต่างๆ ที่ไร้สาระบนโลกนี้ แม้จะต่างศาสนา แต่จุดยืนของการดำเนินชีวิตไม่ได้แตกต่างกันมากนัก อีกทั้งเราก็ได้รับการอบรมสั่งสอนจากบรรดามาแมร์และคณะครูบาอาจารย์เดียวกัน เราจึงพูดภาษาธรรมจากต่างมุมที่เป็นภาษาเดียวกันได้

ลูกโทรหาเธอทันทีในวันรุ่งขึ้น เธอเข้มแข็งและมีกำลังใจดีมาก และขณะนี้กำลังรักษาตัวต่อเนื่อง

หลังจากวางสายกับเธอ จนถึงวันนี้ ลูกสวดภาวนาทุกวันทูลขอพระองค์ให้โปรดประทานพระพรให้เธอในการรักษาตัว ขอโปรดให้เธอหายขาดจากโรคภัยที่กำลังคุกคามเธออยู่ในขณะนี้เทอญ

ผ่านบทสวดบทนี้ ลูกขอวิงวอนให้ทุกๆ ท่านที่อ่าน “บทสวดของฉัน” บทนนี้ ได้โปรดช่วยกันรวมพลังสวดภาวนาขอให้พระเป็นเจ้าโปรดประทานพระพรให้เพื่อนรักของลูกคนนี้ หายจากการเจ็บป่วยครั้งนี้เทอญ ทั้งนี้ลูกเชื่ออย่างเต็มเปี่ยมว่าพลังสวดภาวนาของพวกเราจะช่วยเธอได้ เพราะ

“พระเยซูเจ้าทรงโปรดท่านให้หายโรคได้” กิจการอัครสาวก 9: 34

ลูกขอกราบขอบพระคุณพระองค์ ณ ที่นี้ ด้วยหัวใจที่เปี่ยมไปด้วยความเชื่อและความกตัญญู และขอขอบพระคุณทุกๆ ท่านสำหรับคำภาวนา

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 258
ยาพิษเคลือบน้ำตาล

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ชาวโลกได้เห็นเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผู้คนในยุค 10-20 ปีก่อนจะไม่มีทางคาดเดาได้ว่าจะได้เห็นในลักษณะเช่นนี้ได้เลย

ธนาคารหรือสถาบันการเงินระดับต้นๆ ของโลกต้องล้มครืนลงมา ต่อมาในขณะนี้ไม่ใช่ระดับสถาบันการเงินเท่านั้น แต่เป็นระดับประเทศ เรากำลังเห็นประเทศต่างๆ ในทวีปยุโรปอยู่สภาพร่อแร่ มีอาการใกล้คนป่วยขั้นโคม่าในด้านการเงิน ประเทศที่มีศักดิ์ศรีว่าเป็นประเทศมหาอำนาจที่สุดในโลกทั้งในด้านแสนยานุภาพและด้านเศรษฐกิจก็เกือบไปไม่รอดในการจ่ายหนี้สินที่รัฐบาลต้องชำระคืนเมื่อเดือน 2 เดือนที่ผ่านมา ต้องขอให้รัฐสภาลงคะแนนยกระดับเพดานการเป็นหนี้ของประเทศให้สูงขึ้น เป็นการลงคะแนนที่มีการประโคมข่าวเป็นสัปดาห์ว่าหากสภาฯ ไม่ยอมลงคะแนนตามที่รัฐบาลขอ ประเทศที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกทุนเสรีก็จะอยู่ในสภาพเหมือนคนล้มละลาย เพราะมีหนี้สินล้นพ้นตัว ไม่สามารถชำระหนี้ได้เมื่อถึงกำหนด

มีใครในฐานะราษฎรเต็มขั้นเคยถามตัวเองไหมว่าทำไมประเทศเหล่านี้ที่ครั้งหนึ่งมีศักยภาพทั้งอานุภาพและแสนยานุภาพในทุกๆ ด้าน ที่ดูเหมือนจะเหนือกว่าประเทศทั้งหลายในทวีปเอเชียจึงเดินมาถึงจุดเสื่อมในด้านเศรษฐกิจเช่นนี้ได้?

เร็วๆ นี้ลูกได้มีโอกาสเดินทางไปยังประเทศที่ประกอบด้วยเกาะต่างๆ ที่ขณะนี้ประชาชนทั้งประเทศกำลังลุกขึ้นมาประท้วงและเรียกร้องอะไรต่อมิอะไรจากรัฐบาลเป็นรายวัน ในขณะที่ประเทศของพวกเขากำลังจะล้มละลายเพราะรัฐไม่มีเงินเหลือในคลังเลย ลูกได้พูดคุยกับผู้จัดการร้านค้าร้านหนึ่งที่ดูมีการศึกษาและพูดภาษาอังกฤษได้คล่อง ลูกถามเขาว่าปัญหาของประเทศเขาในขณะนี้คืออะไรและอะไรเป็นสาเหตุ เขาอธิบายให้ลูกฟังว่า

รัฐบาลของพวกเขาเมื่อหลายคณะก่อนได้ให้นโยบายที่เรียกว่า ประชานิยม คือให้มากกว่าที่ประชาชนควรจะได้ เป็นต้นว่า ค่าแรงและสวัสดิการต่างๆ ซึ่งผลก็คือ ประชาชนส่วนใหญ่ชอบ ในขณะที่บรรดานักการเมืองก็ต่างกอบโกยผลประโยชน์เข้าประเป๋าตนเอง เงินของรัฐก็ถูกผลาญไปเรื่อยๆ รัฐบาลต่อมาก็ต้องปฏิบัติเช่นเดียวกัน เพราะมิฉะนั้นประชาชนก็ไม่เลือกพวกเขาเข้ามาเป็นรัฐบาล เป็นแบบนี้ชุดแล้วชุดเล่าจนกระทั่งถึงปัจจุบัน ความเป็นจริงก็ปรากฏออกมาในที่สุดว่านโยบายประชานิยมเหล่านั้นอันที่จริงไม่ก่อประโยชน์ใดๆ แก่ประเทศชาติและแก่ประชาชนในระยะยาวเลย ผู้ที่ได้ประโยชน์ไปคือคนกลุ่มเดียว นั่นคือ นักการเมืองที่กอบโกยผลประโยชน์เข้าตัวเองเท่านั้น ส่วนประชาชนท้งหลายส่วนใหญ่จะ “เสพย์” นโยบายประชานิยมจนเคยชินและคิดว่าเป็นสิ่งที่พวกเขาพึงจะได้ พอมาเจอนโยบายที่ต้องประหยัด รัดเข็มขัด ทำงานหนัก พวกเขาก็รับไม่ได้จึงได้พากันออกมาประท้วง ชุมนุมเรียกร้องจากรัฐบาลในประเด็นต่างๆ ที่รัฐบาลจำต้องออกมาตรการใน

การแก้ไขวิกฤตการเงินในขณะนี้

ลูกฟังแล้วขนลุกซู่ มันฟังดูคุ้นๆ หูยังไงชอบกล “รัฐบาลเริ่มนโยบายประชานิยมของประเทศยูน่ะ เริ่มมากี่ปีก่อน” ลูกถามด้วยความสนใจ

“ซัก 30 ปีเศษได้มั้ง”

ลูกคิดถึงประเทศไทยของเราในอีก 20-30 ปีข้างหน้า “ได้ข่าวว่าไทยแลนด์ก็มีปัญหาทางการเมืองเหมือนกันใช่ไหม มันเป็นอย่างไรเหรอ?”

“อ๋อ ไอไม่ค่อยเข้าใจเรื่องการเมืองหรอก” ลูกรีบตอบ

ลูกคิดว่าการถ่อมตัวไม่ใช่เป็นการโกหก ☺

แล้วลูกก็อดคิดไม่ได้ว่าประเทศนี้ บรรพบุรุษของพวกเขาเป็นนักปรัชญา บรรดาผู้นำในด้านปรัชญาชีวิตและปรัชญาทางการเมืองล้วนเป็นชนประเทศนี้ แล้วเหตุไฉนลูกหลานเหลนของพวกเขาจึงนำพาประเทศของพวกเขามาถึงจุดเสื่อมในขณะนี้ในลักษณะเช่นนี้ล่ะ

ความโลภของมนุษย์ไง คำตอบคำเดียวคือ “**ความโลภ**” ของผู้ที่สามารถแสวงหาอำนาจเข้ามาในมือของตนเองโดยการกอบโกยผลประโยชน์จากความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของเพื่อนร่วมชาติที่มี “ความโลภ” ในอีกมิติหนึ่งคือ ความอยากได้ในความสุขสบายโดยตัวเองไม่ต้องทำงานหนัก ต่างฝ่ายต่างก็ได้ในสิ่งที่ตนเองต้องการแม้ใน scale ที่ต่างกันราวฟ้ากับก้นเหว กว่าผลของความโลภดังกล่าวของทั้งสองข้างจะปรากฏ ผู้ที่เกี่ยวข้องก็ล้มหายตายจากไปแล้ว เป็นเรื่องของลูกหลานของประเทศนั้นต้องรับกรรมกันไป

ลูกครุ่นคิดถึงแต่สิ่งที่ลูกเห็นและได้ยินกับหูในเรื่องราวของประเทศต้นตำรับตำราปรัชญาทั้งหลายในการนั่งเครื่องบินกลับประเทศไทย สิ่งที่รัฐบาลของพวกเขาได้ทำมาตลอดคือ การเอาท็อฟฟี่ที่เป็นยาพิษข้างในแต่เคลือบน้ำตาลไว้ข้างนอกแจกให้กับประชาชนของพวกเขามาตลอด มาบัดนี้น้ำตาลที่เคลือบไว้ได้ถูกดูดกินหมดไปแล้ว สิ่งที่ประชาชนประเทศเขากำลังเผชิญอยู่ในขณะนี้คือ กำลังเจอแก่นแท้ของท็อฟฟี่ นั่นก็คือ ยาพิษนั่นเอง

แล้วถ้าสิ่งเหล่านี้เกิดกับประเทศไทย แล้วเราในฐานะประชาชนคนหนึ่งจะทำอย่างไรดีล่ะ ลูกหงุดหงิดตลอดระยะเวลา 10 ชม.เศษที่นั่งบนเครื่องบินกลับประเทศไทย ในที่สุด ลูกนึกถึงบทสวดบทนี้ พระเจ้าข้า

Lord,
Please give me Serenity to accept things that I cannot change,
Courage to change things that I can,
And Wisdom to know the difference.

ใช่แล้วพระเจ้าข้า หากเราอยู่ในฐานะที่ทำอะไรไม่ได้ในเรื่องอะไรก็แล้วแต่ เราต้องทำใจให้รับสิ่งเหล่านั้นให้ได้ แต่หากเราอยู่ในฐานะหรือตำแหน่งที่จะทำอะไรหรือเปลี่ยนแปลงให้สิ่งต่างๆ เป็นประโยชน์แก่สังคมและประเทศชาติได้ เราต้องมีความกล้าหาญที่จะคิด พูด และทำให้บังเกิดผลให้ได้ และในการนั้นเราต้องสวดขอพรจากพระให้เรามีปรีชาชาญที่จะทราบความแตกต่าง สรุปก็คือว่า “เราต้องตัดใจให้ได้ ทำใจให้เป็น!”

ลูกมาถึงข้อสรุปนี้ก่อนเครื่องบินจะถึงสุวรรณภูมิ ทันเวลาที่ลูกจะปฏิบัติตนตามบทสวดบทนี้ โดยไม่ต้องกระวนกระวายใจอีกต่อไป ☺

พระองค์ยิ่งใหญ่ที่สุดพระเจ้าข้า

“วิบัติแก่ผู้ที่ได้กำไรมาสู่เรือนของตนเองด้วยความชั่ว เพื่อจะวางรังของตัวให้สูงเด่นขึ้น” ฮบก. 2:9

“เราสั่งเจ้าไว้แล้วมิใช่หรือว่าจงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่าตกใจหรือคร้ามกลัวเลย เพราะว่าเจ้าไปในถิ่นฐานใด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทรงสถิตกับเจ้า” ยซว. 1:9

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 259

The Ultimate Test

ข้าแต่พระเป็นเจ้า มีพระวาจาบทหนึ่งที่กล่าวไว้ว่า ***"การที่ความเชื่อของท่านถูกทดสอบก่อให้เกิดความพากเพียร" ยากอบ 1:3***

ลูกเองตั้งแต่เรื่องราวร้ายๆ ต่างๆ ในชีวิตได้จบลงและลูกได้รับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ ลูกได้สวดทูลขอพระองค์มาตลอดว่า ขอได้โปรดอย่าให้ลูกต้องถูกทดสอบหรือทดลองอะไรอีกเลย ขอให้ทรงใช้ลูกเถิด ไม่ต้องมีอะไรมาทดสอบความเชื่อของลูกที่มีต่อพระองค์อีกแล้ว ลูกมั่นใจว่าความเชื่อความศรัทธาของลูกที่มีต่อพระองค์นั้น มั่นคงหนักแน่นและหยั่งรากลงลึกดั่งศิลาผาหิน ลูกรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ

และแล้ว...ในวันศุกร์ที่ 7 ต.ค. 2011 ที่ผ่านมา ก็มีเหตุการณ์หนึ่งที่ลูกเรียกว่าเป็น The Ultimate Test สำหรับความเชื่อของลูกที่มีต่อพระองค์ทีเดียว

ลูกไปตรวจสุขภาพประจำปีตามปกติ ปรากฏว่ามีผลเลือดตัวหนึ่งสูงมาก ซึ่งแพทย์คิดว่าอาจจะมีอะไรผิดปกติข้างในและสั่งให้มีการตรวจเพิ่มเติมด้วยระบบการแพทย์ทันสมัยต่างๆ ในวันอาทิตย์ถัดมา วันเสาร์เป็นวันที่ลูกๆ ทุกคนเคร่งขรึมมาก สำหรับตัวลูกเองนั้น ทันทีที่ทราบผลเลือด จิตของลูกก็วิ่งเข้าหาพระองค์ในใจลูกอย่างฉับพลัน แต่จะสวดอย่างไรล่ะ หลังจากที่สงบสติอารมณ์และตั้งสติได้แล้ว ลูกจึงสวดทูลพระองค์ว่า

"ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกวางใจในพระองค์ หากพระองค์ทรงเห็นว่าข้ารับใช้ผู้สัตย์ซื่อคนนี้ยังคงรับใช้พระองค์ได้อีกบนโลกนี้ ขอโปรดประทานพระพรให้ลูกปลอดจากโรคภัยไข้เจ็บที่ร้ายแรงเทอญ แต่หากพระองค์ทรงกำหนดว่าได้หมดวาระของลูกบนโลกนี้แล้ว ก็ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เถิด อาแมน"

ทันทีที่สวดภาวนาเช่นนั้นเสร็จ สิ่งที่ลูกรู้สึกในใจคือความสุขสงบ สุขจนลูกเองรู้สึกอัศจรรย์ใจ ☺

วันสุดสัปดาห์นั้น ลูกถามตัวเองในคำถามที่หลายๆ คนได้ถามกันมาแล้วว่า "คนเราเกิดมาเพื่ออะไร?" แล้วลูกก็ตอบตัวเองว่า "เพื่อให้ค้น 'ผู้สร้างเรา' ให้พบ และเมื่อพบแล้วต้องตอบแทน 'พระผู้สร้าง' ด้วยความกตัญญูอย่างสิ้นสุดจิตใจ เป็นคำตอบที่ตรงกับคนอื่นๆ ในโลกนี้หรือไม่ ลูกไม่ทราบ แล้วลูกก็ตอบตัวเองต่อว่า "ฉันได้ค้นพบพระองค์แล้ว และฉันก็กตัญญูต่อพระองค์ทุกๆ วันในชีวิตช่วงหลังๆ ของฉัน และหากมันถึงเวลาที่จะได้กลับไปอยู่กับ 'พระผู้สร้าง' เรา มันมีอะไรน่ากลัวตรงไหน?"

ผลการตรวจร่างกายเพิ่มเติมออกมาปรากฏว่าไม่พบอะไรที่เป็นโรคร้ายแรง ท่ามกลางความปีติยินดีของลูกๆ แต่ ... ปรากฏว่าผลตรวจเลือดได้เพิ่มสูงขึ้นอีก

ในระหว่างนั้น เพื่อนคริสตชนคนหนึ่งที่ลูกรักนับถือมากที่ปกติจะนำข่าวดีของพระองค์ไปประกาศให้ผู้ป่วยตาม

โรงพยาบาลต่างๆ โทรมาบอกลูกว่า คุณพ่อที่ได้รับพระพรพิเศษในการรักษาโรคต่างๆ ที่เร็วๆ นี้ได้รักษาดาราไทยคนหนึ่งให้หายจากโรคกระดูกตายจนเดินได้เป็นปกติ จะมาประเทศไทยอีก ลูกคิดถึงเพื่อนรักของลูกผู้ที่เจ็บป่วยอยู่ขณะนี้ทันที ปรากฏว่าเธอไม่สะดวกที่จะไป ลูกสาวคนเล็กของลูกจึงบอกว่าทำไมหม่ำมี้ไม่ไปเองล่ะ?

แล้ว ... ลูกก็ได้รับพระพรจากพระจิตเจ้าอย่างล้นเหลือผ่านมาทางคุณพ่อองค์นั้น เป็นประสบการณ์ที่อธิบายไม่ได้ด้วยคำพูด แต่เป็นประสบการณ์สูงสุดอีกครั้งหนึ่งในชีวิตของลูกที่ได้สัมผัสพระองค์โดยตรง

ขณะนี้ลูกยังต้องไปตรวจเพิ่มเติมเพราะผลเลือดกับผลการตรวจร่างกายสวนทางกัน แต่ลูกมั่นใจว่าในวันนั้นพระจิตเจ้าได้ชำระล้างร่างกายลูกให้สะอาดปราศจากสารพิษหรือโรคภัยไข้เจ็บร้ายแรงใดๆ แล้ว

เหตุการณ์นี้ทำให้ได้เกิดผล 3 ประการกับลูก คือ

1. ลูกทราบแล้วว่าความเชื่อความศรัทธาของลูกที่มีต่อพระองค์นั้น ลึกซึ้ง หนักแน่น และอยู่ในระดับไหน

2. ลูกได้รับสัมผัสความรักจากพระองค์ผ่านลูกๆ ทั้ง 4 ของลูก โดยเฉพาะลูกสาวคนเล็กของลูกซึ่งไม่ได้ออกห่างจากตัวลูก

เลยแม้แต่วินาทีเดียว ตลอดเวลา 11 วันที่ลูกต้องเข้าๆ ออกๆ โรงพยาบาล และล่าสุด มาแมร์ผู้รักลูกมากได้ส่งข่าวมาบอกว่าท่านได้ขอให้ซิสเตอร์อุร์สุลินทั้งคอนแวนต์สวดภาวนาขอพรจากพระองค์ให้ลูก

ลูกไม่ทราบจะขอบพระคุณพระองค์อย่างไรดีสำหรับพระพรอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ประทานให้แก่ลูกเช่นนี้ และ

3. ไม่ว่าลูกจะมีชีวิตอยู่อีกกี่วัน กี่เดือน หรือกี่สิบปีก็ตาม ลูกจะดำรงชีวิตเพื่อวัตถุประสงค์เดียว นั่นคือ การรับใช้พระองค์ ถวายเกียรติแด่พระองค์ และประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ด้วยชีวิตประจำวันของลูกอย่างสิ้นสุดจิตใจ พระเจ้าข้า

บางคนมักจะพูดว่า เหตุการณ์ที่เกิดกับเขาเป็นการทดสอบจากพระเจ้า ลูกเองก็เคยคิดเช่นนั้น จนกระทั่งอ่านพบพระวาจาว่า พระเจ้าไม่ทรงทดสอบใคร เพราะพระองค์ทรงพระทัยดีเกินกว่าจะทดสอบลูกของพระองค์ แต่บางครั้งพระองค์ทรงอนุญาตให้ลูกของพระองค์ถูกทดสอบ บางอย่างก็เป็นเหตุการณ์ตามปกติธรรมชาติของสัตว์โลกหรือสิ่งมีชีวิต เป็นต้นว่า การเจ็บไข้ได้ป่วย ลูกเองไม่เคยโทษพระองค์เลยแม้แต่ครั้งเดียวไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในชีวิตก็ตาม

ลูกรักพระองค์ พระเจ้าข้า ☺

และโดยบทสวดบทนี้ ลูกขอคำภาวนาจากคุณพ่อ ซิสเตอร์ และพี่น้องคริสตชนที่รักทุกท่านด้วย ขอขอบพระคุณทุกท่านอย่างสูง มา ณ ที่นี้

“ผู้ที่มีมานะอดทนต่อการถูกทดลองย่อมเป็นสุข เพราะเมื่อเขาผ่านการทดลองนั้น
เขาจะไดรับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัญญาจะประทานให้ผู้ที่รักพระองค์” ยากอบ 1: 12

“อย่าให้ผู้ใดที่ถูกทดลอง พูดว่าข้าพเจ้าถูกพระเจ้าทดลอง
เพราะความชั่วไม่อาจทดลองพระเจ้าได้ และพระองค์ไม่ทรงทดลองผู้ใด” ยากอบ 1: 13

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 260

วิธีการสวดภาวนาด้วยหัวใจ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า 15ปีที่ผ่านมา ลูกมีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะรับใช้พระองค์ ประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ลูกทำหลายๆ อย่าง ทำจากใจ โดยไม่ทราบว่าอะไรคือสิ่งถูกหรือไม่ถูกในการรับใช้พระองค์ เพราะลูกไม่เคยเรียนวิชาเทววิทยาใดๆ และภูมิหลังของครอบครัวลูกก็ไม่เคยมีใครเป็นคริสตชนมาก่อน แต่ลูกจริงจังกับการเป็นลูกของพระองค์มาก

วิธีที่ลูกค้นหาพระองค์มาโดยตลอดนั้น ลูกทำเพียง 2 วิธี คือ การสวดภาวนาและการอ่านพระวาจา โดยไม่ทราบว่านั่นคือวิธีที่ถูกต้องหรือไม่และโดยไม่มีใครแนะนำ ทีละเล็กทีละน้อย พระองค์ค่อยๆ เผยแสดงพระองค์ให้ลูกรู้จัก และระหว่างทางที่ผ่านมานั้น พระองค์ทรงมีวิธีที่จะสอนให้ลูกรู้จักพระองค์มากขึ้น ในวิถีทางที่ลูกเองจะไม่มีทางแสวงหาเองได้เลย

ลูกขอก้มกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์และเทิดพระองค์ไว้เหนือเกล้าโดยบทสวดนี้

หลายเดือนก่อน อดีตคุณแม่อธิการท่านหนึ่งของโรงเรียนเก่าของลูกขอให้ลูกช่วยแปลหนังสือเล่มหนึ่งให้ท่าน ซึ่งจะใช้ในการอบรมซิสเตอร์คณะหนึ่ง เป็นหนังสือที่เขียนถึงวิธีการสวดภาวนาด้วยหัวใจ เมื่อได้รับมอบหมายใหม่ๆ ลูกเองก็ไม่แน่ใจว่าลูกจะทำได้ดีแค่ไหน แต่ด้วยความกตัญญู ลูกรับปากคุณแม่ว่าลูกจะทำให้ และเมื่อรับปากแล้ว ลูกก็ต้องทำให้ดีที่สุด สุดความสามารถของลูก

ขณะที่ลูกแปลไป ลูกก็ปรารภด้วยความตื่นเต้นกับลูกสาวคนเล็ก ผู้ซึ่งเป็นคนพิมพ์งานทุกอย่างของลูกว่า “พระเจ้าทรงต้องการให้หม่ำมี้อ่านหนังสือเล่มนี้แน่เลย จึงดลใจให้คุณแม่อธิการมอบงานนี้ให้หม่ำมี้” ลูกสาวของลูกขำในหม่ำมี้ของเขา มีใครที่ไหนแปลหนังสือทางศาสนาแล้วตื่นเต้น ☺

หนังสือเล่มนี้เขียนโดยพระสงฆ์ชาวอเมริกันท่านหนึ่ง ผู้ซึ่งเป็นทั้งพระสงฆ์และฤาษี ลูกต้องยอมรับว่าถ้าไม่ใช่ถูกขอให้แปลแล้ว ลูกคงไม่มีทางไปซื้อหนังสือเล่มนี้มาอ่านเองเป็นแน่ หรือหากมีใครนำมาให้เป็นของขวัญ ก็คงจะอ่านไม่จบ เพราะต้องยอมรับว่าฆราวาสตัวกะจิดริดอย่างลูกจะไปอ่านหนังสือลึกซึ้งระดับนั้น คงยาก!

แต่ขณะที่แปลไปหน้าแล้วหน้าเล่า ลูกอุทานกับลูกสาวคนเล็กตลอดว่า “นี่คือสิ่งที่หม่ำมี้ได้ทำมาตลอดนี่!” “นี่ก็อีกหม่ำมี้ก็ได้ค้นพบเช่นเดียวกับที่หนังสือเล่มนี้บอก” ลูกตื่นเต้นมาก แต่มาถึงท้ายๆ ความเป็นคนบาปของลูกก็ค่อยๆ ฉายแสงบดบังความตื่นเต้นเดิมของลูก “โอ้โฮ! ข้อพวกนี้หม่ำมี้ทำไม่ได้ บรรดาพ่อๆ ซิสเตอร์ และนักบวชคงทำได้ ปุถุชนธรรมดาอย่างเราจะทำได้อย่างไร?”

ทั้งนี้ ทั้งนั้น ลูกจบการแปลหนังสือเล่มนี้ด้วยความกตัญญูต่อพระองค์เป็นที่สุด พระองค์ทรงไขแสดงให้ลูกเห็นว่าสิ่งต่างๆ ที่ลูกได้ทำไปในแต่ละเหตุการณ์ชีวิตของลูกนั้น ที่แท้พระองค์ทรงกำกับลูกในทุกขั้นตอน โดยที่ลูกเองไม่ทราบเลย

ในตอนนั้น เป็นต้นว่า

การใช้ความเงียบเป็นสื่อในการค้นพบพระองค์ ลูกตัดสินใจเลือกเอาความเงียบมาแทนที่การฟังเพลง เพราะเพลงๆ หนึ่งทำให้ลูกเจ็บปวด แล้วลูกก็ค้นพบพระองค์ในท่ามกลางความเงียบนั้น เพราะลูกต้องดับความกระวนกระวายจากความเงียบในตอนต้น และวิธีที่ลูกใช้คือ การสวดภาวนาและการอ่านพระคัมภีร์

การที่ลูกได้ไปแสวงหาพระองค์ในตอนต้น โดยผ่านทางพี่น้องคริสตจักร 3 ปีที่ลูกแสวงหาพระองค์ที่นั่น ลูกได้ฝึกนิสัยการอ่านพระวาจา จนลูกยึดเป็นหลักปฏิบัติจนถึงทุกวันนี้

3 ปีแห่งการสวดภาวนาแบบอธิษฐาน ทำให้ลูกชินกับการสวดภาวนาจากใจ ลูกกล้าทูลทุกสิ่งทุกอย่างต่อพระองค์มาตอนนี้ ลูกสวดทั้งแบบมีบทสวดเป็นกิจลักษณะแบบคาทอลิกเราและสวดควบคู่กับการสวดภาวนาด้วยใจ

ฯลฯ

ในหนังสือเล่มที่ลูกแปลมีหลายต่อหลายตอนที่ลูกบอกกับตัวเองว่าใช่เลย ใช่เลย ☺

"พระเจ้าตรัสกับเราในวิธีต่างๆ กัน ผ่านความคิดของเราหรือความสามารถของเรา แต่ต้องจำไว้ว่าภาษาแรกของพระเจ้า คือ ความเงียบสงบ"

"ความเงียบสงัดภายในจิตใจคือ สถานที่ที่พระจิตเจ้าทรงเจิมวิญญาณของเราและรักษาแผลที่อยู่ลึกที่สุดของเรา"

จริงที่สุดเลยพระเจ้าข้า ขณะนี้ หากมีใครมาถามลูกว่าแผลในใจของลูกหายสนิทดีแล้วหรือยัง? ลูกจะถามตอบว่า "แผลอะไรคะ?" ☺

"ประสบการณ์ของการถูกรักโดยองค์ผู้ลี้ลับสูงสุดทำให้ความกลัวทุกชนิดอันตรธานหายไป"

ไม่ใช่ว่าผู้ที่เป็นลูกที่ดีของพระองค์ แล้วชีวิตจะไร้ปัญหาทุกอย่าง มิใช่เลย แต่สำหรับผู้ที่มีความเชื่อ ความศรัทธาสูงสุดในพระองค์แล้ว เขาจะไม่กลัวต่อปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น เพราะเขาวางใจในพระองค์

"การที่ได้สัมผัสพระเจ้าจะเป็นความรู้สึกที่ระคนไปด้วยความทึ่ง ความเคารพ ความรัก และความยินดีปรีดาพร้อมๆ กัน"

ลูกดีใจมากที่ได้อ่านประโยคนี้ เพราะหลายๆ ครั้ง ลูกเขียนว่า ลูกได้รับสัมผัสความรักของพระองค์เป็นความรู้สึกที่สุขจนล้นปรี่ ลูกไม่ทราบจะใช้ศัพท์อะไรดี จนลูกต้องใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษว่า Ecstasy ในการอธิบายความรู้สึกนั้น

ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ

ลูกไม่สามารถนำข้อความหลายสิบหน้านั้นมาเขียนในบทสวดบทนี้ได้ แต่ขอสรุปว่าในการแปลหนังสือเล่มนั้น ลูกรู้สึกว่าพระองค์ทรงสอนลูกเป็นการส่วนตัวในลักษณะการติวเข้มให้ลูกเข้าใจและใกล้ชิดพระองค์มากขึ้น นับเป็นการเรียนพิเศษที่มีคุณค่าที่สุดในชีวิต

และลูกขอขอบพระคุณคุณพ่อ ผู้ซึ่งได้ช่วยเหลือลูกในการแปลประโยคหรือข้อความที่ลึกซึ้งเกินปัญญาของลูกเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

"การภาวนาของจิตใจข้าพเจ้า คือ ความเข้าใจ" สดุดี 49:3

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 261

จงทูลขอความเชื่อเถิด

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ปัจจุบันนี้ มีทั้งวิธีและภาษาในการช่วยเหลือผู้มีความบกพร่องทางร่างกายให้เข้าใจในเรื่องต่างๆ สำหรับผู้ที่มองไม่เห็นก็มีภาษา Braille และผู้ที่ไม่ได้ยินก็จะมีภาษามือ เป็นต้น ตามโทรทัศน์บางช่องเรามักจะเห็นมีล่ามที่แปลข่าวเป็นภาษามืออยู่ที่มุมขวาล่างของจอ และในบางโบสถ์คาทอลิกของเรา ลูกก็เคยเห็นมีคนแปลบทเทศน์และบทเพลงเป็นภาษามือ แต่ลูกเห็นการแปลในลักษณะเช่นนี้โดยไม่เคยไปคิดอะไรให้ลึกซึ้งกว่าที่เห็น

จนกระทั่ง ...

ต้นเดือนธันวาคม 2011 ที่ผ่านมา ลูกไปพิธีบูชามิสซาขอบพระคุณที่วัดแห่งหนึ่ง ในพิธีนี้มีฆราวาสกลุ่มหนึ่งที่ตอนแรกลูกคิดว่าคงมาจากองค์กรใดองค์กรหนึ่ง เพราะใส่เสื้อสีชมพูเหมือนกันหมด แต่พอพิธีเริ่ม ลูกก็ทราบทันทีว่าบุคคลกลุ่มนี้ต้องพึ่งหัวหน้ากลุ่มที่ใช้ภาษามือในการแปลบทสวดต่างๆ ในพิธีให้แก่พวกเขา บังเอิญลูกนั่งใกล้กลุ่มพวกเขา แรกๆ ลูกก็ไม่ได้คิดอะไร แต่สักพักหนึ่งหลังพิธีเริ่ม ลูกอดทึ่งไม่ได้ในความ “อิน” ของล่ามมือท่านนั้น ท่าทางของเขาแต่ละท่าดูมีชีวิตชีวาและเต็มไปด้วยความศรัทธาอย่างยิ่งยวด เมื่อมองไปยังสมาชิกทั้งกลุ่ม พวกเขาก็เช่นเดียวกัน ทั้งท่าทางภาษามือ รวมทั้งสีหน้าของทุกคนแสดงออกถึงความรัก ความศรัทธา ในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม

ด้วยความทึ่งและซาบซึ้งในความเชื่อความศรัทธาของพวกเขาเหล่านั้น ลูกจึงแอบศึกษาภาษามือของล่ามอย่างเงียบๆ ลูกอยากทราบว่า คำว่า “พระเจ้า” เขาทำมืออย่างไรและคำว่า “โฮซานนา” ล่ะ? สักพักลูกเริ่มเข้าใจภาษามือซะแล้ว ตอนที่องค์ประธานเริ่มเทศน์ ลูกก็เลยมองแต่ภาษามือเพื่อดูว่าลูกจะเข้าใจไหม ☺ แต่ลูกได้เปรียบตรงที่ได้ยินด้วย

ช่วงรับประทานอาหารเที่ยง มีการสัมภาษณ์สมาชิกท่านหนึ่งของกลุ่มนี้ เขาเกิดมามีอาการครบ 32 แต่มาหูหนวกทีหลัง เขาเล่าว่าตอนแรกๆ เขากลุ้มใจและท้อแท้มากที่กลายเป็นคนพิการ แต่ต่อมามีผู้แนะนำให้เขาศึกษาพระคัมภีร์และศึกษาเกี่ยวกับพระเจ้า และเขาก็ได้ค้นพบพระเจ้าในโลกเงียบของเขา ทำให้ชีวิตของเขาในขณะนี้เปี่ยมไปด้วยความหวังและเขาไม่ท้อแท้อีกต่อไป

เป็นคำพยานที่ทำให้ลูกต้องกลับมาสำรวจดูตัวเองว่าเราซึ่งเป็นผู้มีอาการครบ 32 มีความเชื่อเท่าชายผู้นี้ ผู้ซึ่งสูญเสียความสามารถในการได้ยินไหม?

ลูกจำได้ว่า ตอนที่ลูกกลับใจใหม่ๆ ลูกมีความเชื่อที่เรียกว่า “ความเชื่อแบบเป็นทางการ” ไม่ใช่ความเชื่อที่เปี่ยมไปด้วยความเคารพรัก ความศรัทธา และความไว้วางใจเช่นทุกวันนี้ ลูกไม่ทราบว่าทำอะไรจึงจะ “รักและเชื่อในพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจ” อย่างที่พระสงฆ์เทศน์ ลูกหันซ้ายหันขวา ทำอย่างไรดีล่ะ ในที่สุดลูกตัดสินใจสวดทูลขอให้พระองค์ได้โปรดประทานความเชื่อให้แก่ลูกเทอญ สวดเช่นนี้ทุกๆ วัน

ในเวลาเดียวกัน ตอนใหม่ๆ ลูกจะขอเรื่องนี้ ขอเรื่องโน้นจากพระองค์อยู่ตลอดเวลา ซึ่งลูกคิดว่าคงจะเป็นการกระทำของปุถุชนทั่วไปและในใจของลูก ลูกคิดว่าพระองค์คงจะทรงขำที่ลูกน้อยคนนี้สวดขอให้พระองค์ประทานความเชื่อให้แก่เขา ต่อมาลูกอ่านพบในพระคัมภีร์ว่า บรรดาสาวกก็ได้สวดขอให้พระองค์ทรงเติมความเชื่อให้แก่พวกเขา ลูกดีใจมาก และล่าสุดลูกอ่านพบในหนังสือที่เขียนโดยคุณพ่อที่ลูกเคารพรักมากท่านหนึ่งว่า “ความเชื่อของเราเกิดจากพระเป็นเจ้าทรงประทานให้ และผู้รับจะต้องดูแลบำรุงเลี้ยงให้เจริญเติบโตเข้มแข็งขึ้นด้วยความร่วมมือกับพระเป็นเจ้า ด้วยการแสวงหาประสบการณ์จากพระเมตตา จากความรักของพระองค์ นั่นคือการปฏิบัติตนตามจิตตารมณ์ของพระองค์...” เป็นบทเขียนที่ทำให้ลูกดีใจซ้ำสองค่ะ

ในวาระการฉลองพระคริสตสมภพที่กำลังจะเวียนมาถึงในอีกไม่กี่วันข้างหน้า ลูกอยากจะเชิญชวนลูกของพระองค์ทุกคนให้ขอสิ่งที่มีค่าที่สุดจากพระองค์ในขั้นแรกคือ “ขอความเชื่อ” จากพระองค์ เพราะเมื่อท่านใดได้ “ของขวัญ” ชิ้นนี้จากพระองค์แล้ว ท่านผู้นั้นก็จะได้ทุกสิ่งทุกอย่างจากพระองค์ในเวลาต่อมา

และโดย “บทสวด” บทนี้ ลูกกราบทูลขอองค์พระกุมารเยซู ผู้ได้ทรงมาบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อไถ่บาปของโลกได้โปรดประทานความเชื่อแก่ลูกของพระองค์ทุกคนที่แสวงหาจากพระองค์เทอญ ☺

“โปรดช่วยความเชื่ออันเล็กน้อยของข้าพเจ้าด้วยเถิด” มาระโก 9:24

สุขสันต์วันคริสตสมภพแด่ลูกของพระองค์ทุกคนเทอญ

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 262

บทสวดวันปีใหม่ 2012

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ทุกๆ ปีใหม่ ลูกจะสำรวจตัวเองว่าในปีที่ผ่านมาลูกได้ประพฤติปฏิบัติตนเป็นลูกที่ดีของพระองค์เพียงพอแล้วหรือยัง และมีอะไรบ้างที่ลูกควรจะปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้นกว่าเดิม

ในการพิจารณาดูตัวเองย้อนหลัง ลูกได้เห็นว่าในวิถีทางการทำตามพระวาจาของพระองค์นั้น หากเราปฏิบัติตามด้วยใจจริงและอย่างเต็มที่ เรามักจะประสบกับอุปสรรค ความท้อถอยและบางครั้งความเจ็บปวด เพราะโดยธรรมชาติของความเป็นปุถุชน มนุษย์เรามักจะปฏิบัติตนไปทางตรงข้ามกับคำสั่งสอนของพระองค์เสมอ แต่ถ้าเรามุ่งมั่นและสามารถปฏิบัติตนตามพระวาจานั้นให้ได้ เมื่อผ่านพ้นไปแล้ว เราจะรู้สึกว่าเราได้ก้าวข้ามไปสู่อีกขั้นหนึ่งในการเป็นลูกที่ดีของพระองค์ สิ่งที่เราได้รับเป็นผลตอบแทนคือ เราจะสัมผัสได้ถึงความพอพระทัยของพระองค์ ซึ่งจะทำให้เราลืมความเหนื่อยยากที่ผ่านมาและมีกำลังใจในการปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์ในระดับต่อไป ☺

ลูกขอเขียนในสิ่งที่ลูกๆ ของพระองค์ควรทำตามคำสั่งสอนของพระองค์ตามลำดับความยากง่ายและสิ่งที่ทำไปแล้วพระองค์ทรงพอพระทัยตามประสบการณ์ของลูก แม้ลูกอาจจะเคยเขียนในบทสวดของลูกเมื่อปีก่อนๆ บ้างแล้ว แต่ก็ในบริบทที่ต่างกันดังนี้

1. การให้อภัย ในคำสั่งสอนของพระองค์ทั้งหมด ลูกคิดว่าการให้อภัยเป็นสิ่งที่ยากที่สุดในการปฏิบัติตาม แต่ด้วยพระหรรษทานของพระองค์ ลูกสามารถให้อภัยผู้ที่ทำร้ายลูกอย่างแสนสาหัส ตลอดจนผู้ที่ลูกรักแต่กลับทิ้งลูกไปในยามที่ลูกต้องการใครสักคนที่สุดหลังจากที่ลูกต้องสวดทูลขอจากพระองค์เป็นเวลาหลายปี หลังจากนั้นเป็นต้นมา ลูกไม่แค้นใครอีกแล้ว เพราะได้ผ่านสิ่งที่สาหัสที่สุดมาแล้วทั้ง 2 กรณี

นับเป็นพระพรที่สุด พระเจ้าข้า ☺

“แต่จงมีใจโอบอ้อมอารี มีเมตตาต่อกัน ให้อภัยกัน
ดังที่พระเจ้าทรงให้อภัยแก่ท่านในองค์พระคริสตเจ้าเถิด” 1 เอเฟซัส 4:32

2. ความรัก เมื่อเอ่ยถึงคำว่า “ความรัก” มันให้ความรู้สึกที่หวานชื่นและความรู้สึกที่เป็นสุข แต่ประโยคที่ว่า

“จงรักเพื่อนมนุษย์ (เหมือนรักตัวท่านเอง)” ประโยคหลังไม่ต้องพูดถึง ลูกคิดว่าผู้ที่จะสามารถทำได้มีเพียงพระสงฆ์ นักบวช ซิสเตอร์ เท่านั้น คนธรรมดาที่จะรักผู้อื่นเหมือนรักตัวเอง (ยกเว้นการรักลูก) คงหายาก และแค่ประโยค “จงรักเพื่อนมนุษย์” เท่านั้น การปฏิบัติยากกว่าการเทศน์สอนเป็นไหนๆ ลูกปฏิบัติมาแล้ว ไม่ว่าจะเป็นความรักแบบเคารพรัก รักเพื่อน

ฝูง รักลูกน้อง รักคนรอบข้าง ฯลฯ แล้ว ... เอ... ไม่เห็นเขารักเราตอบเหมือนที่เรารักเขาเลย

เกิดความเจ็บปวด เกิดความผิดหวัง ... แต่ลึกๆ ในใจลูกทราบว่านี่คือเป็นพระประสงค์ของพระองค์ที่จะให้ลูกได้เติบโตในวุฒิภาวะของจิตใจการเป็นลูกของพระองค์ที่แท้จริง

เวลาผ่านไป ... พร้อมๆ กับการสวดภาวนา ในที่สุด ลูกก็ได้คำตอบ ความรักก็ไม่ต่างอะไรจากความดี หากเรามีความรักให้ผู้อื่น แล้วมัวแต่ต้องการให้พวกเขารักเราตอบ เราก็จะมีแต่ความผิดหวังเช่นนี้แหละ

ใช่แล้ว! หากเราให้ความรักแก่คนรอบข้างเพื่อถวายเป็นเกียรติมงคลแด่พระองค์ เช่นเดียวกับการทำความดี เราก็จะสามารถก้าวไปอีกขั้นหนึ่งของการเป็นลูกที่ดีของพระองค์ได้

กว่าจะก้าวข้ามได้ หัวใจของลูกต้องถลอกปอกเปลือกครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ขอบพระคุณพระองค์ที่สอนให้ลูกสามารถตัดใจได้ ทำใจเป็น เป็นขั้นตอนที่ก้าวข้ามยากมาก แต่เมื่อทำได้แล้ว หัวใจจะโล่ง รักคนได้ทั้งโลกเลย พระเจ้าข้า ☺

“ไม่ว่าทำสิ่งใด จงทำจากใจ ประหนึ่งว่าท่านทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์” โคโลสี 3:23

3. การรับความผิดหวังเป็นพระพร การได้ตามที่เราสวดทูลขอเป็นสิ่งน่าตื่นเต้นและดีใจ ในความเชื่อที่ลึกซึ้งขึ้นอีกมิติหนึ่ง เรายอมรับว่า พระเจ้าทรงทราบดีกว่าเรา ดังนั้นการที่เราไม่ได้ดั่งที่ขอ พูดง่ายๆ คือ ความผิดหวัง หากเราสามารถรับมันได้ด้วยความถ่อมตนและเต็มใจ เท่ากับยอมรับว่าพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่าเรา เราก็จะมีแต่ความตื่นเต้นและยินดีในชีวิตประจำวัน เพราะไม่ว่าเราขออะไร เราได้ทุกสิ่ง แต่ตามน้ำพระทัยของพระองค์

เช่นเดียวกัน ไม่ใช่เป็นสิ่งปฏิบัติได้ง่ายเลย แต่ถ้าใครปฏิบัติได้แล้ว ชีวิตจะมีแต่ความสมหวัง...ทุกวัน ☺

“จงขอบคุณพระในทุกกรณี เพราะนี่แหละคือน้ำพระทัยของพระเป็นเจ้า” 1 เธสะโลนิกา 5:18

4. การถวายเกียรติทุกอย่างแด่พระองค์ เป็นธรรมชาติของมนุษย์ส่วนใหญ่ที่รู้สึกดีเวลามีคนมาแสดงความชื่นชมหรือมีชื่อเสียง ไปไหนมาไหนมีคนมาทักทาย แต่...ถ้าไม่ระวังตัว ชื่อเสียงและการมีหน้าตานั้น จะทำให้เราลืมตัวและในที่สุดสามารถหลงตัวเองได้ในปีที่ผ่านมา โดยที่ลูกไม่ได้วางแผนด้วยตัวเองเลย มีทั้งการออกรายการโทรทัศน์ เปิดตัวหนังสือ เป็นผู้พิพากษาสมทบฯ ฯลฯ ทุกๆ ครั้ง ลูกจะทราบทูลพระองค์ว่า

“This is for the Glory of You, Lord; not the glory of me!” แล้วลูกจะรู้สึกว่าพระองค์ทรงพอพระทัยและประทานโอกาสเพิ่มให้ลูกอย่างต่อเนื่อง

“พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ‘อย่าให้ผู้มีปัญญาอวดในสติปัญญาของตน
อย่าให้ชายฉกรรจ์อวดในความเข้มแข็งของตน อย่าให้คนมั่งมีอวดในความมั่งคั่งของตน
แต่ให้ผู้อวด อวดในสิ่งนี้คือ ในการที่เขาเข้าใจและรู้สึกว่าเราคือ พระเจ้า ทรงสำแดงความรักมั่นคง ความยุติธรรม
และความชอบธรรมในโลก เพราะว่าเราพอใจในสิ่งเหล่านี้’ พระเจ้าตรัสดังนี้แหละ” เยเรมีย์ 9:23-24

5. แบ่งปันพระพร เราเคยคิดไหมว่า ทำไมในบางด้าน เราจึงได้รับพระพรมากกว่าผู้อื่น? ลูกค้นพบคำตอบในพระวาจาของพระองค์ และพยายามนำมาปฏิบัติในชีวิตของลูกในช่วงน้ำท่วมปลายปีที่ผ่านมา ตอนแรกๆ ลูกดูเหตุการณ์น้ำท่วมภาคเหนือด้วยความรู้สึกหดหู่ใจ สักพักอ้าว! น้ำเริ่มไหลหลากลงมาภาคกลาง แล้วก็ท่วมต่อเนื่อง ... จนท่วมนิคมอุตสาหกรรม

ตั้ง 7 แห่ง สิ่งที่ลูกทำได้ในขณะนั้นคือ การสวดขอพรจากพระองค์ว่า ขอให้พระองค์ประทานพระพรอย่าให้น้ำท่วมบริเวณหมู่บ้านของลูกและบริเวณนิคมอุตสาหกรรมของโรงงานของลูกเทอญ สวดทุกๆ วัน สักพักก็รู้สึกว่า เป็นการเห็นแก่ตัวหรือเปล่าที่สวดเช่นนั้น จึงถามคุณพ่อที่ลูกเคารพรักท่านหนึ่ง คุณพ่อตอบว่า ก็สวดเพิ่มซิว่า เพื่อลูกจะได้ช่วยเหลือผู้อื่นได้! ใช่เลยค่ะ ☺ แล้วลูกก็ทำตามทุกอย่าง

“พระองค์ทรงช่วยเราทุกครั้งที่เราเดือดร้อน
เพื่อให้เราสามารถช่วยคนที่เดือดร้อนนานาประการได้” 2 โครินธ์ 1:4

ลูกจะขอเขียนข้อ 6-10 ต่อในบทสวดของลูกบทหน้า พระเจ้าข้า

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 263

บทสวดวันปีใหม่ 2012 ... (ต่อ)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอเขียนบทสวดบทนี้ต่อเนื่องจากบทที่แล้วในเรื่องที่ลูกพยายามปฏิบัติตนตามคำสั่งสอนของพระองค์ตามลำดับความยากง่าย และบทนี้ขอเริ่มต่อด้วย

ข้อ 6 การทำธุรกิจแบบนักธุรกิจคาทอลิก ในปัจจุบันที่โลกเรามีการแข่งขันสูงในทุกๆ ด้าน ลำพังการทำธุรกิจให้ประสบความสำเร็จก็ไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายอยู่แล้ว ยิ่งถ้าเราดำรงไว้ซึ่งความเป็นคาทอลิกในการทำธุรกิจนั้น มันยิ่งเพิ่มความยากลำบากและวินัยแก่ตนเองและลูกน้องที่ต้องปฏิบัติตาม

เป็นนโยบายของลูกในฐานะประธานของบริษัทที่สั่งไม่ให้ฝ่ายขายพูดถึงคู่แข่งในทางลบกับลูกค้าเป็นอันขาด แม้คู่แข่งบางรายจะพูดใส่ร้ายโจมตีเราในทางลบ ซึ่งส่วนใหญ่ไม่เป็นความจริง ลูกสอนลูกน้องว่า ให้พูดถึงจุดแข็งของบริษัทเราเข้าไว้ อย่าไปแตะคนอื่น เมื่อลูกค้าทราบว่าที่คู่แข่งพูดนั้นเป็นการใส่ร้าย ก็จะเป็นผลเสียกับผู้พูดเอง ในเวลาเดียวกัน เราจริงใจ ใส่ใจ และดูแลลูกค้าของเรา ผลดีก็ย่อมตามมาอยู่แล้ว

ก่อนหน้านี้ ลูกจะอ่านหนังสือเกี่ยวกับธุรกิจประเภท How To ... แต่เดี๋ยวนี้ ลูกอ่านหนังสือเพียงเล่มเดียว แต่ลูกกลับรู้สึกว่า ลูกได้เรียนรู้อะไรต่อมิอะไรมากมายและลึกซึ้งกว่าหนังสือทั้งหลายที่ลูกได้อ่านมาทั้งชีวิตเป็นไหนๆ ใช่แล้ว! พระปรีชาญาณของพระองค์ในพระคัมภีร์สอนให้ลูกเข้าใจโลกและหลายสิ่งหลายอย่างได้ลึกซึ้งอย่างน่าอัศจรรย์

"อย่าคิดว่า ท่านมั่งคั่งขึ้นมาได้เพราะกำลังความสามารถของท่าน แต่จงระลึกว่าพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่านประทานพละกำลังให้ท่านมั่งคั่ง" ฉธบ 8:17-18

"ให้ทำงานอย่างสงบและหาเลี้ยงชีพด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนเอง" 2 เธสะโลกนิกา 3:12

ข้อ 7 จงแสวงหากระแสเรียก คริสตชนบางคนพอใจกับการไปวัด ฟังมิสซา แก้บาป ก็ถือว่าเป็นลูกที่ดีของพระองค์แล้ว บางคนก็ร้อนรนต้องการรับใช้พระองค์ด้วย แต่ถ้าจะให้ดีกว่านี้ ควรจะแสวงหาว่ากระแสเรียกของพระองค์ที่มีต่อเรานั้นคืออะไร

ลูกเองนั้นตั้งใจตั้งแต่วันแรกของการเป็นลูกของพระองค์ว่า จะรับใช้พระองค์เป็นการตอบแทนพระคุณของพระองค์ที่มีต่อลูกอย่างมากมายเหลือล้น ลูกทำทุกอย่างเท่าที่จะมีโอกาสทำได้ แต่ไม่ว่าลูกจะทำเท่าไร ในใจของลูกกลับรู้สึกว่ายังไม่ได้รับใช้พระองค์เพียงพอ เป็นเรื่องแปลกมาก ถ้าเปรียบไปก็เสมือนหนึ่งรับประทานอาหารแล้วไม่รู้สึกอิ่ม หรือหากอิ่มก็ไม่

รู้สึกอร่อย ต่อมาลูกค่อยๆ เรียนรู้มากขึ้น ลูกได้ยินได้เรียนรู้เกี่ยวกับกระแสเรียก ลูกจึงเริ่มสวดภาวนาทูลถามพระองค์ว่า กระแสเรียกของพระองค์ที่มีต่อลูกในการรับใช้พระองค์ คืออะไร?

แล้วพระองค์ก็ทรงตอบลูก ไม่ใช่เป็นการตอบแบบพ่อที่บอกกับลูกว่าให้เลี้ยวซ้ายหรือเลี้ยวขวา แต่เป็นการดลใจให้ลูกผู้แสวงหาได้ประจักษ์แจ้งเอง เมื่อสวดภาวนาทูลถามแล้ว เราต้องเปิดหู เปิดตา เปิดใจ แล้วทุกๆ สิ่งจะค่อยๆ ปรากฏชัดขึ้นๆ

หากเราค้นพบกระแสเรียกของเราที่พระองค์ประทานให้แล้ว สิ่งต่างๆ ที่เราทำเพื่อถวายเป็นพระเกียรติมงคลแด่พระองค์จะสัมฤทธิ์ผลอย่างไม่น่าเชื่อและอย่างต่อเนื่อง ซึ่งลูกได้ประสบกับตัวเองอย่างน่าอัศจรรย์ตลอด 2-3 ปีที่ผ่านมา จนลูกต้องก้มลงกราบต่อพระพักตร์ครั้งแล้วครั้งเล่า ☺

“เพราะเรารู้แผนงานที่เรามีไว้สำหรับเจ้า เป็นแผนงานเพื่อสวัสดิภาพ ไม่ใช่เพื่อทุกขภาพ เพื่อจะให้อนาคตและความหวังแก่เจ้า” เยเรมีย์ 29:11

ข้อ 8 รับใช้พระสุดกำลัง เมื่อลูกค้นพบกระแสเรียกของพระองค์แล้ว ลูกทำถวายพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจ ทั้งกายและจิตวิญญาณ ลูกเปรียบตัวเองเป็นม้างานที่วิ่งไปหาพระองค์ โดยไม่สนใจสิ่งกีดขวางระหว่างทางที่เกิดขึ้น ทั้งตามธรรมชาติหรือโดยน้ำมือของมนุษย์ แม้จะหกล้มหกลุกบ้าง มีคนโยนคบไฟมาขวางทางบ้าง ม้างานตัวนี้ก็วิ่งต่อไป เพื่อไปหาพระองค์พระเจ้าข้า ☺

“แต่ข้าพเจ้าไม่คิดว่าชีวิตของข้าพเจ้ามีค่าสำหรับข้าพเจ้าเท่ากับการที่ข้าพเจ้าได้วิ่งถึงปลายทาง และทำให้ภารกิจที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายจากพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าสำเร็จไปคือ การเป็นพยานประกาศข่าวดีแห่งพระหรรษทานของพระเจ้า” กิจการของอัครทูต 20:24

ข้อ 9 ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นพระพร ตั้งแต่ลูกเริ่มวาดภาพเมื่อ 4-5 ปีก่อน ลูกเริ่มมองสิ่งต่างๆ รอบตัวลูกด้วยสายตาที่แตกต่างจากเดิม ฝั่งที่แดดส่องต้นไม้จะมีสีเขียวกว่าอีกด้านหนึ่ง ฯลฯ ทุกเช้าลูกเห็นกระรอกวิ่งบนกิ่งไม้อย่างซุกซน เห็นดอกโมกข์ที่อ่อนโยนสุภาพ แต่ส่งกลิ่นหอมสดชื่อแก่ผู้เดินผ่าน นับลูกปลาสอดที่เพิ่งเกิดในอ่างปลาหน้าบ้าน ในตอนกลางคืน ลูกสวดภาวนาให้เพื่อนหรือคนรู้จักที่เจ็บป่วย ทำให้คิดถึงสุภาษิตที่ว่า “ความไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐ” ตั้งแต่ตื่นจนไปนอน ลูกเห็นทุกสิ่งรอบข้างเป็นพระพรไปหมด แล้วลูกก็ขอบพระคุณพระองค์ทุกวัน แล้วลูกก็มีความสุข ☺

“ความสุขเป็นของบุคคลที่อาศัยในพระนิเวศน์ของพระองค์ เขาร้องเพลงสรรเสริญพระองค์เสมอ ความสุขเป็นของบุคคลที่กำลังของเขาอยู่ในพระองค์” สดุดี 84:4-5

ข้อ 10 บอกรักพระ เคยไหมที่คุณพ่อคุณแม่ สามีภรรยา หรือลูกบอกว่ารักเรา? ถ้าเคย เรารู้สึกเช่นไร? เคยไหมที่เราเป็นคนบอกคนเหล่านี้ว่าเรารักเขา?

พระสงฆ์มักจะเทศน์สอนเสมอๆ ให้พวกเรารักพระเจ้า แต่ลูกแอบทำมากกว่านั้นและคิดว่าคงไม่มีใครว่าอะไร ☺ ทุกๆ คืนก่อนนอน หลังจากสวดสายประคำเสร็จ ก่อนเข้านอน ลูกจะคุกเข่าต่อหน้าพระแท่นในห้องนอนของลูก กราบลงพร้อมกับทูลว่า “ลูกรักพระองค์ที่สุด ลูกรักพระแม่ที่สุด พระเจ้าข้า” แล้วลูกจะรู้สึกว่าพระองค์และพระแม่ทรงยิ้มให้ลูก

แล้วลูกก็จะขึ้นเตียงนอนด้วยความรู้สึกที่สัมผัสได้ถึงความรักของพระองค์และพระแม่เต็มอิ่มในใจของลูก ☺ เป็นอันสิ้นสุดวันหนึ่งในชีวิตของลูกของพระองค์คนนี้ พระเจ้าข้า ☺

“ผู้ใดที่อยู่ในความรัก ก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น” 1 ยอห์น 4:16

อาแมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 264

ความสุขคือ ...

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อไม่นานมานี้ เพื่อนของลูกคนหนึ่งโทรมาหาลูก “ฉันอยากเป็นคาทอลิกเหมือนพี่ ช่วยพาไปพบบาทหลวงและทำพิธีให้เลยได้ไหมคะ?” เธอคนนี้เป็นนักการเมือง ทราบเรื่องราวชีวิตของลูกและได้สั่งหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ของลูกไปแจกเป็นของขวัญปีใหม่ที่ผ่านมา ลูกนิ่งอึ้งไปเพราะไม่เชื่อสิ่งที่ได้ยินกับหู “พี่ยินดีที่จะพาเธอไปพบคุณพ่อ แต่การเป็นคาทอลิกไม่ใช่อยู่ดีๆ ไปพบบาทหลวง แล้วท่านก็จะทำพิธีล้างบาปให้เธอนะ” “อ้าว! เหรอคะ? ฉันอยากเป็นคาทอลิกเร็วๆ ฉันอยากมีความสุขอย่างพี่” “การเป็นคาทอลิกไม่ใช่เป็นสูตรสำเร็จหรือกุญแจอัตโนมัติที่จะไขเข้าห้องแห่งความสุขได้นะ เพราะมีคาทอลิกจำนวนไม่น้อยที่ยังมีความทุกข์อยู่ แต่การเป็นคาทอลิกทำให้เรารู้จักพระเจ้า การค้นพบพระเจ้าต่างหากที่ทำให้เรามีความสุข” ลูกอธิบายได้อย่างเต็มปากเต็มคำในฐานะผู้ที่มีประสบการณ์การค้นพบพระเจ้ามาก่อน “เอาอย่างนี้ พี่จะนัดให้เธอไปพบคุณพ่อเพื่อเรียนคำสอนก่อน ส่วนที่เธอจะพร้อมเมื่อไร คุณพ่อจะเป็นผู้ตัดสินและในที่สุด เธอจะได้เป็นลูกของพระหรือไม่นั้น อยู่ที่น้ำพระทัยของพระเป็นเจ้า” “ขอบคุณค่ะ พี่!”

ความสุข ... อา! ใช่แล้ว ความสุขคือยอดปรารถนาของคนทุกคนไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติใด ศาสนาใด แต่ความสุขสำหรับคนคนหนึ่งอาจจะไม่เหมือนกับความสุขของอีกคนหนึ่ง

เร็วๆ นี้ ลูกได้อ่านบทความหนึ่งเกี่ยวกับความสุข ซึ่งหลายๆ ข้อในนั้น ลูกก็เคยฝึกปฏิบัติมาแล้ว

ไม่ใช้ความรุนแรง ไม่ทะเลาะ และใช้หลักเวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร ให้อภัยตัวเองและผู้อื่น มีจิตใจเมตตากรุณา และเสียสละเพื่อผู้อื่น

อุปสรรคของความสุขก็คือ แรงปรารถนาและตัณหา คนเราจะมีความสุขไม่ขึ้นอยู่กับว่า “มีเท่าไร” แต่ขึ้นอยู่ที่ว่าเรา “พอเมื่อไร” ความสุขไม่ได้ขึ้นกับจำนวนสิ่งของที่เรามีหรือเราได้...

ดังนั้นวิธีจะมีความสุขอันดับแรกต้อง “หยุดให้เป็นและพอใจให้ได้” ถ้าเราไม่หยุดความอยากของเราแล้วละก็ เราก็จะต้องวิ่งไล่ตามหลายสิ่งที่เรา “อยากได้” แล้ว นั่นมันเหนื่อยและความทุกข์ก็จะตามมา...

ข้อต่อมาที่ทำให้เราเป็นสุขคือ การมองทุกอย่างในแง่บวก ชีวิตแต่ละวัน แน่นอนเราต้องเจอทั้งเรื่องดีและไม่ดี ถ้าเราอยากมีความสุข เราต้องเริ่มด้วยการมองแต่สิ่งดีๆ มองให้เป็นบวก เพื่อใจเราจะได้เป็นบวก คิดถึงสิ่งที่เราทำสำเร็จแล้วในวันนี้สิ่งดีๆ ที่เราได้ทำ

ข้อต่อมาคือ การให้ หมายรวมถึงการให้ในรูปแบบสิ่งของหรือเงิน เรียกว่าบริจาค และการให้ความเมตตากรุณาต่อกัน ให้อภัยทั้งตัวเองและคนอื่น สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นปัจจัยทำให้เรามีความสุข ...

การปล่อยวางให้ได้ในทุกสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วและที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต ไม่ว่าเรื่องจะร้ายแรงและเศร้าโศกเพียงใด

จำไว้ว่ามันจะโดนเวลาพัดพามันไปจากเรา ไม่ช้าก็เร็วเราจะผ่านพ้นไปได้ ...และยอมรับในความเป็นจริงของชีวิต ไม่ว่าจะเป็นจริงของชีวิต ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่เราไม่ชอบเพียงใด ไม่ว่าผิดหวัง สูญเสีย เจ็บป่วย ล้วนแล้วแต่เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเรา ทุกคนต้องได้ผ่านบททดสอบนี้ทั้งสิ้น ไม่ว่าเราจะเป็นใคร...

ทำตนเองให้สดใสด้วยการยิ้มให้ตนเอง ทำคนอื่นให้สดใสได้ด้วยการยิ้มให้เขา การยิ้มไม่ต้องลงทุนอะไรเลย แต่สร้างความสดใสได้มาก ทำให้เราเป็นสุขอยู่เสมอ เพราะความสุขมันอยู่ใกล้แค่นี้เอง แค่ที่ใจของเรานี่เอง

ฯลฯ

แต่ไม่ว่าจะมีวิธีปฏิบัติเพื่อแสวงหาความสุขอย่างไร ลูกได้ค้นพบวิธีในการแสวงหาความสุขที่ยังไม่เคยเปิดเผยให้ใครฟังมาก่อน เป็นวิธีง่ายๆ ที่ใครๆ ก็ปฏิบัติได้

ยามใดที่ลูกมีความไม่สบายใจหรือผิดหวังหรือกังวล ลูกจะวิ่งเข้าไปยัง “หลุมหลบภัย” ภายในใจของลูก ใช่แล้ว! หลุมหลบภัยในใจที่มีแต่ลูก พระองค์และพระแม่ และเป็นที่ๆ ปลอดภัยที่สุด ที่ภัยต่างๆ รวมทั้งความรู้สึกทั้งหลายที่เป็นด้านลบไม่สามารถย่างกรายเข้าไปได้เลย

ลูกจะสวดทูลพระองค์ถึงปัญหาหรือความรู้สึกที่ไม่สบายใจต่อพระองค์และพระแม่ และขอถวายปัญหาต่างๆ เหล่านั้นไว้ ณ แทบพระบาทของพระองค์ ณ ขณะนั้น ลูกจะรู้สึกว่าพระองค์คือ โล่กำบังที่ยิ่งใหญ่ที่กันและรับปัญหาต่างๆ เหล่านั้นของลูกไว้ ลูกจะรู้สึกปลอดภัย ปลอดโปร่ง และใจของลูกก็จะคลายจากความรู้สึกด้านลบทั้งมวล เพราะลูกวางใจในพระองค์ ☺ เป็นวิธีที่ได้ผลทุกครั้ง และเป็นวิธีที่จะทำให้ลูกสามารถรักษาระดับความสุขที่เรียกว่า “ปีติสุขและสันติสุข” ได้ในทุกวันนี้

ลูกรักพระองค์ที่สุด พระเจ้าข้า ☺

“พระกรุณาและความรักมั่นคงของพระองค์จะติดตามข้าพเจ้าไปทุกวันตลอดชีวิต
ข้าพเจ้าจะพำนักอยู่ในพระเคหาของพระยาห์เวห์ตลอดไปเป็นนิจนิรันดร์” สดุดี 23:6

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 265

คำตอบของฉัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกกำลังจะเขียนบทสวดบทใหม่ถวายแด่พระองค์ พอดีได้รับจดหมายจากผู้อ่าน “บทสวดของฉัน” ท่านหนึ่ง เมื่อได้อ่านจบ ทีแรกลูกตั้งใจจะตอบเธอส่วนตัว แต่ตัดสินใจนำจดหมายของเธอและคำตอบของลูกมาเป็น “บทสวดของฉัน” บทนี้เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ พระเจ้าข้า

“...ฉันได้รับข้อคิดดีๆ จากบทสวดของพี่ทุกครั้ง บางครั้งความเชื่อของฉันก็มีข้อสงสัยมากมาย จนคิดว่าฉันจะเป็นเหมือนเพื่อนหลายคนที่ทิ้งพระ ทิ้งความเชื่อดั้งเดิมมั๊ย ฉันสงสัยว่าทำไมพี่เป็นพุทธมาก่อนแต่กลับมีความเชื่อในพระอย่างเต็มเปี่ยม แต่เพื่อนฉันที่เป็นคริสตังค์นอน กลับทิ้งพระไปเชื่อหรือไปนับถือพุทธ เป็นเพราะอะไรคะพี่ ทราบมั๊ยคะ? เพื่อนฉันเค้าจะคุยว่าเค้าไปนั่งสมาธิ ปฏิบัติธรรม แล้วเค้าพ้นทุกข์ แต่ฉันก็เห็นชีวิตเขามีแต่ว่าคนนั้นคนนี้จนเพื่อนๆ ไม่ค่อยชอบเท่าไร เขาเคยบอกฉันว่า พระเยซู บุญราศีสองคอนที่ต้องตายแบบนั้นเพราะใช้เวรกรรม พี่มีความเห็นว่าอย่างไรคะ ฉันเคยคิดว่าจะมีวันไหนที่พี่จะหมดความเชื่อจากพระเหมือนเพื่อนฉันไหม

ฉันเห็นพวกเขาเป็นแบบนี้แล้วรู้สึกท้อใจ บางครั้งก็สับสนว่าทำไมพระถึงปล่อยให้พวกเขาเป็นแบบนี้ ฉันเองไม่สามารถดึงเขากลับมาได้ มีแต่ต้องพยายามทำให้ความเชื่อของตัวเองเข้มแข็ง ไม่หลุดไปเหมือนพวกเขา ซึ่งฉันก็ได้บทสวดของพี่นี่แหละที่คอยกระตุ้นความเชื่อให้ลุกโชนต่อไป และฉันก็ได้รับสิ่งดีๆ หลายอย่างในชีวิตซึ่งคงเป็นพระที่ประทานให้ บางครั้งที่ไม่ได้รับบทสวดของพี่นานๆ ฉันก็แอบคิดนะคะว่าพี่อาจจะเปลี่ยนไปรึเปล่า ต้องขอโทษด้วยนะคะที่ฉันแอบมีความคิดนี้ คงเพราะฉันเจอแต่คนทิ้งพระมั้ง

สุดท้ายนี้ฉันขอขอบพระคุณพี่มากๆ นะคะที่คอยเติมเชื้อไฟให้ฉันต่อไป”

“พี่รู้สึกดีใจที่ได้รับจดหมายฉบับนี้จากเธอ และก่อนจะตอบคำถามของเธอแต่ละข้อพี่ขอแบ่งปันให้ฟังก่อนว่าพื้นฐานความเชื่อของพี่ในองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ก่อร่างขึ้นมาอย่างไรจนถึงทุกวันนี้

วันที่ 2 มิ.ย. 2012 นี้ พี่ก็จะเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งครบ 16ปีเต็ม ตลอดระยะเวลาทศวรรษครึ่งที่ผ่านมาพี่จริงจังกับสถานะการเป็นคริสตชนมาก พี่ไม่ได้อยู่เฉยๆ แต่พี่ “ค้นหา” พระเจ้า พี่ตัดสินใจใช้ชีวิตช่วงหนึ่งทุกๆ คืนใน “ความเงียบ” เพื่อสื่อกับพระองค์โดยการสวดภาวนา แล้วพี่ก็อ่านพระวาจาของพระเจ้าในท่ามกลางความเงียบนั้น

พระวาจาของพระเจ้านี่แหละที่ได้หล่อหลอมจิตใจของพี่ ไม่เพียงแต่อ่าน พี่ยังนำเอาพระวาจาของพระเจ้ามาประพฤติปฏิบัติตามในชีวิตจริง ซึ่งในการทำเช่นนั้น พี่ต้องตั้งวินัยให้กับตัวเอง บังคับเคี่ยวเข็ญให้ตัวเองยอมปฏิบัติตนตามพระองค์ ไม่ใช่ตามใจพี่ ทีละเล็กทีละน้อย พี่ค้นพบว่าพระวาจาของพระเจ้าไม่เพียงแต่ศักดิ์สิทธิ์ แต่ยังเป็นหลัก

ปรัชญาชีวิตที่ทำให้เราเห็นถึงความไร้สาระของตัวเราเอง และเห็นถึงแก่นแท้ของการดำรงชีวิตที่ถูกที่ควร

'จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเป็นเจ้า'1 เธสะโลนิกา 5:18

พระวาจาบทนี้ทำให้พี่ต้องฝึกตัวเองให้ยอมรับความผิดหวังในบางครั้งว่าเป็นพระพรของพระองค์ ซึ่งไม่ใช่เป็นสิ่งง่ายเลย ตอนนี้หากมีเรื่องผิดหวัง พี่สามารถขอบคุณพระองค์ได้จากใจจริง และพี่จะรู้สึกว่าพระองค์ทรงยิ้มให้พี่ในการทำเช่นนั้นทุกครั้ง ☺

การยอมรับน้ำพระทัยของพระองค์ในทุกสิ่งยังทำให้พี่เปลี่ยนแปลงตัวเองในความสัมพันธ์กับผู้อื่น ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นใคร เดี๋ยวนี้พี่จะมองทุกสิ่งทุกอย่างจากมุมของอีกฝ่ายหนึ่ง ไม่ใช่จากฝ่ายเรา โอ้โฮ! มุมมองของชีวิตเปลี่ยนไปเลย!

นี่เป็นเพียงตัวอย่างเดียวของผลของพระวาจา 1 บทในชีวิตพี่ หากให้พูดถึงผลของพระวาจาแล้ว พี่พูดได้เป็นวันๆ ☺

ถามว่าความเชื่อพี่จะหมดไปเหมือนเพื่อนเธอไหม? พี่มั่นใจว่าคงไม่เป็นเช่นนั้น เพราะความเชื่อของพี่ได้มาจากการเพียรพยายามใฝ่หาของพี่ แต่เพื่อความไม่ประมาท พี่สวดแบบ "อ้อน" พระว่า 'ขออย่าให้ลูกต้องถูกทดสอบอีกเลย หากเป็นทองคำ ลูกได้ถูกเผาจนสิ่งเจือปนได้ถูกเผาไหม้ระเหยไปหมดแล้ว ทองคำในสภาพเหลวย่อมไม่เป็นประโยชน์ ขอให้เททองที่หลอมแล้วนี้ใส่แม่พิมพ์เถิด เพื่อจะได้เป็นทองรูปพรรณตามน้ำพระทัยของพระองค์ได้' แล้วพี่ก็รู้สึกว่าพระองค์ทรงยิ้มกับพี่ทุกครั้งที่สวดภาวนาเช่นนี้

เห็นไหม? การสวดภาวนาจากใจเช่นนี้ จะได้รับคำตอบเป็นรอยยิ้มจากพระองค์ทุกครั้ง

พี่ขอเขียนต่อใน "บทสวดของฉัน" ฉบับหน้านะ เพราะมีอีกหลายประเด็นในจดหมายของเธอที่พี่อยากแบ่งปัน ขอพระเป็นเจ้าได้โปรดประทานพระพรให้เธอมีความเชื่อที่มั่นคงและหนักแน่นต่อไป..."

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 266

คำตอบของฉัน ... (2)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอเขียนตอบท่านผู้อ่านท่านนั้นต่อจากบทสวดบทที่แล้ว พระเจ้าข้า

"...สำหรับพี่แล้ว พระเจ้าของเรายิ่งใหญ่ที่สุด แต่พี่ไม่เคยแม้แต่ครั้งเดียวที่จะเอ่ยออกจากปากพี่ในการเปรียบเทียบศาสนาของเรากับศาสนาอื่นใด หรือพูดถึงศาสนาอื่นในแง่มุมใดๆ ทั้งสิ้น ความเชื่อความศรัทธาเป็นเรื่องของปัจเจกบุคคลที่สุด พี่พูดเสมอว่าทุกศาสนาสอนให้คนเป็นคนดีหมด สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ เราต้องเข้าถึงหลักธรรมของศาสนาของตนเองจึงจะเกิดผล หากเราต่างไหว้คุณพ่อคุณแม่ซึ่งกันและกัน แม้ว่าต่างคนจะบอกว่าคุณพ่อคุณแม่ของตนดีที่สุด ถ้าทำเช่นนี้ได้สังคมก็จะมีแต่ความสงบสุข

พี่ว่าความเชื่อความศรัทธาในพระเจ้าของเรา เป็นพระพรนะ และเราขอได้ พี่ขอให้พระองค์ประทานความเชื่อแก่พี่มาตลอด โดยไม่ทราบว่าการทำเช่นนั้นเป็นสิ่งถูกต้อง จนกระทั่งอ่านพบพระวาจาบทนี้

"โปรดช่วยความเชื่ออันเล็กน้อยของข้าพเจ้าด้วยเถิด" มาระโก 9:24

เนื่องจากพระเจ้าไม่มีตัวตน มองด้วยตาเปล่าก็ไม่เห็น จึงเป็นเรื่องยากเหมือนกันที่จะให้ใครต่อใครมาเชื่อในสิ่งที่เขามองไม่เห็น และเมื่อขออะไรแล้วไม่ได้ ก็จะพาลสรุปเลยว่าหากพระเจ้ามีจริง ทำไมเขาขออะไรแล้วไม่เคยได้

พี่เองยามจะขออะไรจากพระ จะคิดเสมอว่าเวลาที่ลูกๆ มาขออะไรจากเรา เขาต้องทำอย่างไรเราจึงจะอยากให้? และเวลาที่ขอแล้วไม่ได้ พี่ไม่เคยต่อว่าพระองค์ ตรงกันข้ามพี่จะ "อ้อน" ต่อพระองค์ทำนองเดียวกับเด็กเล็กๆ ว่า "ลูกทราบว่าพระองค์ทรงทราบดีกว่าลูก แต่โปรดทรงพิจารณาใหม่ได้ไหม พระเจ้าข้า" แล้วพี่จะรู้สึกว่าพระองค์ทรงยิ้มตอบการสวดเช่นนี้ของพี่ทุกครั้ง ☺

ทุกวันนี้ พระเจ้าประทับอยู่กับพี่ในลักษณะเป็น "real time" บ่อยครั้งไม่ว่าพี่จะทำอะไร พระวาจาของพระองค์ที่เกี่ยวข้องจะผุดขึ้นมาในสมองของพี่ แล้วก็เป็นเรื่องของพี่ที่จะปฏิบัติตามหรือไม่ แต่หลังจากที่ยอมพระองค์บ่อยๆ การปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์ก็ไม่เป็นเรื่องยากอีกต่อไป พี่เคยพูดเล่นกับลูกๆ ว่าหมาบ้ามีกระดิกกระเดี้ยออกนอกลู่นอกทางไม่ได้เลย เพราะพระกำกับดูแลอยู่ตลอดเวลา ☺

ที่บอกว่าเห็นบางคนประพฤติปฏิบัติตนแล้วรู้สึกท้อใจและบางครั้งก็สับสนว่าทำไมพระถึงปล่อยให้พวกเขาเป็นแบบนี้ เพราะพระทรงให้อิสรภาพแก่มนุษย์ทุกคนในการเลือกดำเนินชีวิตของคนไงคะ หากพระจะทรงใช้อิทธิฤทธิ์บังคับให้ลูกของพระองค์ทุกคนมีความเชื่อความศรัทธาในพระองค์อย่างเต็มที่ พระองค์ย่อมทำได้ แต่ถามว่ามันจะมีความหมายไหมคะ?

คุณเองไม่ทราบว่าจะดึงพวกเขาเหล่านี้กลับมาได้อย่างไร มีแต่ต้องพยายามทำให้ความเชื่อของตัวเองเข้มแข็งไม่หลุดไปเหมือนพวกเขา *คุณทำถูกแล้วค่ะ หลายปีก่อน เพื่อนคนที่เป็นผู้ชักจูงให้พี่มาทางคาทอลิก เกิดมีวิกฤตในความเชื่อของเขาเอง พี่ทำได้เพียง 2 อย่างคือ สวดภาวนาให้เขาอย่างต่อเนื่องและทำตัวให้เขาเห็นในความเชื่ออย่างหนักแน่นของพี่ ในที่สุด เขาก็บอกกับพี่ว่าความเชื่อของพี่ได้บูมเมอแรงกลับไปที่เขา ทำให้เขาได้คิดและทุกวันนี้ เขาได้กลับมาเป็นคริสตชนที่ร้อนรนและเข้มแข็งมาก* ☺

ขอบคุณพระเจ้า!

พี่เองเจียมเนื้อเจียมตัวตลอดเวลาว่าพี่เป็นเพียงคริสตชนเล็กๆ คนหนึ่งที่ไม่มีบทบาทอะไรในพระศาสนจักร แต่ในด้านส่วนตัวกับพระแล้ว พี่ไม่ได้หยุดยั้ง แต่ยังคงเดินหน้าค้นหาเพื่อให้รู้จักพระองค์ดีขึ้น พี่สรุปกับตัวเองว่า ความเชื่อที่ไม่มีการสวดภาวนาและอ่านพระวาจาเป็นพื้นฐานนั้น จะทำให้เป็นความเชื่อตามบทพระวาจานี้ค่ะ

"ผู้ใดฟังถ้อยคำเหล่านี้ของเราและปฏิบัติตาม ก็เปรียบเหมือนคนมีปัญญาที่สร้างบ้านไว้บนหิน ฝนจะตก น้ำจะเชี่ยว ลมจะพัดโหมเข้าใส่บ้านหลังนั้น ก็ไม่พัง เพราะมีรากฐานอยู่บนหิน ผู้ใดที่ฟังถ้อยคำเหล่านี้ของเราและไม่ปฏิบัติตาม ก็เปรียบเสมือนคนโง่เขลาที่สร้างบ้านไว้บนทราย เมื่อฝนตก น้ำไหลเชี่ยว ลมพัดโหมเข้าใส่บ้านหลังนั้น มันก็จะพังทลายลงและเสียหายมาก" มัทธิว 7:24-27

การมีความเชื่อที่หนักแน่นในพระเจ้า ทำให้พี่เข้าใจพระองค์ดีขึ้น และเป็นผลให้พี่เห็นชีวิตในมุมที่พระองค์ทรงต้องการให้มอง ใครอย่าเข้าใจผิดว่าพอมีความเชื่อในพระเจ้าแล้ว ชีวิตจะไม่มีปัญหา? ไม่ใช่เลย ชีวิตก็ยังคงต้องเผชิญกับปัญหาต่างๆ ตามที่ชีวิตมนุษย์ควรจะเผชิญ แต่วิธีการจัดการกับปัญหาต่างหากที่จะแตกต่าง

เพื่อนของคุณคุยว่าเค้าไปนั่งสมาธิ ปฏิบัติธรรม แล้วเค้าก็พ้นทุกข์ *การสวดภาวนาของพวกเราก็คือการนั่งสมาธิอย่างหนึ่งนะคะ หากเราไม่ใช่สวดแบบนกแก้วนกขุนทอง แล้วหากเราปฏิบัติตนตามพระวาจาของพระเจ้าทุกๆ วัน เราก็ปฏิบัติธรรมทุกๆ วันค่ะ แล้วมิเพียงแต่เราจะพ้นทุกข์ เราจะมีความสุข ความสุขที่เรียกว่า สันติสุข และปีติสุขค่ะ* ☺

พี่เขียนมาซะยาวเหยียด ไม่ทราบว่าได้ตอบคำถามของคุณอย่างถูกต้องหรือเปล่า เพราะพี่ก็เป็นเพียงลูกของพระองค์คนหนึ่งที่มีอายุ 15 ปีครึ่ง เท่านั้นค่ะ"

ขอพระเป็นเจ้าอวยพระพรทุกท่านให้มีความเชื่อที่เต็มเปี่ยม เพื่อจะได้รับพระพรจากพระองค์ได้เต็มที่ เทอญ

"ความเชื่อ คือ ความมั่นใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นข้อพิสูจน์ถึงสิ่งที่มองไม่เห็น" ฮีบรู 11:1

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 267

รหัสชีวิต

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ที่ผ่านมา ลูกได้คุยโทรศัพท์กับเพื่อนรักของลูก ลูกเล่าให้เธอฟังว่าในวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ปีที่แล้ว ลูกได้ทำเรื่องๆ หนึ่งซึ่งเป็นเรื่องที่ต้องฝืนมากเพื่อถวายแด่พระ ในวันนั้นลูกทนคนขับรถของลูกไม่ได้อีกแล้ว และกะว่าจะให้เขาออกจากงานในเย็นวันนั้น พอดีลูกได้อ่านหนังสือเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูเจ้าตรัสบนไม้กางเขนก่อนสิ้นพระชนม์และรวมถึงพระมหาทรมานของพระองค์เพื่อพวกเรามนุษย์ แล้วลูกก็รู้สึกว่าลูกต้องทำอะไรสักอย่างหนึ่งเพื่อตอบแทนพระคุณอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ให้ได้ ในที่สุดลูกพูดกับตัวเองว่าไม่เพียงแต่จะไม่ไล่คนขับรถออก แต่ลูกจะให้ทุนการศึกษาแก่บุตรชายคนเล็กของเขาจนจบมัธยมปลาย!

เพื่อนของลูกปรารภกับลูกว่า เป็นไปได้อย่างไรที่เธอกลับลำแบบ 360° เลย ลูกบอกกับเธอว่าใน 10 กว่าปีที่ผ่านมา ลูกได้ทำหลายสิ่งหลายอย่างที่ลูกไม่คิดว่าตนเองจะสามารถทำได้ แต่ลูกก็ทำได้ ทั้งนี้เพราะเหตุผลเดียวคือ ทำเพื่อถวายแด่องค์พระเยซูเจ้า! แล้วลูกก็เล่าให้เธอฟังถึงการเปลี่ยนแปลงหลายๆ อย่างของลูกที่บางครั้งลูกเองก็ยังแปลกใจ

ทันทีที่เราวางหูโทรศัพท์ พลันเกิดภาพในสมองของลูกโดยที่ลูกไม่ได้คิดเองเลย

ลูกนั่งนิ่งและปล่อยให้ภาพเหล่านั้นปรากฏในจิตใต้สำนึกของลูกอย่างต่อเนื่อง

ลูกเห็นตัวเองเดินจากห้องหนึ่งผ่านไปยังอีกห้องหนึ่ง แต่ละห้องสูงใหญ่ ฝาผนังเป็นไม้ทาสีน้ำตาลเข้มมันวาว ในการผ่านแต่ละห้อง ลูกต้องไขรหัสที่ปุ่มรหัสตัวโตที่ติดไว้ข้างฝาเหมือนกับรหัสตู้เซฟ เมื่อไรที่ลูกหมุนเลขรหัสถูกต้อง ลูกก็สามารถเดินผ่านไปยังอีกห้องหนึ่งได้และห้องใหม่ก็จะใหญ่และสูงกว่าห้องเดิม

ลูกตะลึงและทบทวนถึงภาพที่เกิดขึ้นในสมอง แล้วลูกก็มองชีวิตย้อนหลังในทศวรรษครึ่งที่ผ่านมา มีบ่อยครั้งเหลือเกินที่ลูกต้องตัดสินใจว่าลูกควรจะทำอย่างไรต่อ ลูกจะมีทางเลือกทั้งทางง่ายและทางยาก แน่นอนลูกย่อมคิดจะเลือกทางง่ายก่อน แต่หลังจากที่ลูกสวดภาวนาทูลถามพระองค์ บางทีก็เป็นปีๆ แล้ว ลูกก็ตัดสินใจเลือกทางที่ลูกแน่ใจว่าเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ แม้ลูกจะต้องฝืนตัวเองก็ตาม แล้วทุกครั้งลูกจะรู้สึกว่าพระองค์ทรงพอพระทัยและทรงยิ้มกับลูก แล้วลูกก็มีเรื่องต้องตัดสินใจใหม่

นี่กระมังคือการไขรหัสที่ถูกต้องของลูก การเดินทางจากห้องหนึ่งไปยังอีกห้องหนึ่ง!

เมื่อหลายปีก่อนในการรับใช้พระองค์ของลูก ลูกเปรียบตัวเองเป็นเหมือนม้างานที่วิ่งรับใช้พระองค์ ลูกควบอย่างสุดกำลังโดยไม่วอกแวก ต่อมามีคนโยนกิ่งไม้เข้ามายังลู่วิ่งของลูก ลูกก็วิ่งข้ามกิ่งไม้ไป ต่อมาคราวนี้เป็นขอนไม้ ลูกก็กระโจนข้ามไปอีก ทีนี้เป็นคบเพลิง ลูกกระโจนข้ามตามเคยแม้ว่าจะเริ่มบาดเจ็บ คราวนี้มีแนวกำแพงเพลิงมาขวางทางลู่วิ่งของลูก ลูกหยุดชะงัก ลูกมองเปลวเพลิงที่ลุกโชนอยู่เบื้องหน้าโน่น ลูกมีทางเลือก 3 ทางในขณะนั้น 1. หยุดทำตนเป็นม้างานไปเลย

2. ยอมออกนอกลู่วิ่ง และเดินไปตามทางที่มนุษย์สร้างไว้ข้างทางหรือ 3. วิ่งฝ่ากองเพลิงไปเลย

เป็นการตัดสินใจที่จะเปลี่ยนวิธีการรับใช้พระองค์ของลูก หรืออาจจะทำให้ลูกกลายเป็นม้าป่าที่เตลิดเปิดเปิงไปเลยก็ได้

ลูกสวดเป็นปีๆ ทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงต้องการให้ลูกทำอะไรต่อ กระแสเรียกของพระองค์ที่มีต่อลูกในการรับใช้พระองค์คืออะไร?”

ในที่สุด ลูกก็ได้รับคำตอบจากพระองค์ ลูกตัดสินใจออกจากลู่ แล้วลงเรือพายเรือออกไปที่ลึก!

ลูกพายของลูกไป พายไปคนเดียวอย่างเงียบๆ และท่ามกลางความมืด ถามว่าลูกกลัวไหม ลูกไม่กลัวเพราะบนเรือลำจิ๋วของลูก ลูกเห็นพระองค์ประทับอยู่ท้ายเรือกับลูกตลอดเวลา

และแล้ว ... อยู่ๆ พระองค์ก็ทรงจุดพลุขึ้นเหนือเรือของลูก ไม่เพียงแต่ฝูงปลาน้อยใหญ่ที่เห็นลูก ที่บินอยู่บนฟ้าและที่อยู่ในป่าและในเมืองต่างก็เห็นลูกหมด และเนื่องจากพวกเขาเหล่านี้มองไม่เห็นพระองค์ แต่พวกเขาเห็นลูก ลูกจึงมีหน้าที่ที่จะปฏิบัติตนให้เขาเหล่านั้นเห็นพระองค์ในตัวลูก ☺

การตัดสินใจไม่ยอมแพ้ต่อกองเพลิง แต่กลับลงเรือและพายไปที่ลึกของลูกเป็นการใช้เลขรหัสที่ถูกต้องในการไขผ่านไปยังห้องชีวิตอีกห้องหนึ่งคือ ห้องในขณะนี้

หากลูกยอมถอดใจออกจากลู่วิ่งเฉยๆ ลูกคงจะกลายเป็นม้าแก่ๆ ตัวหนึ่งที่วันๆ มีแต่จะเล็มหญ้าอยู่ริมทาง และก็คงติดอยู่ในห้องเดิมไม่สามารถไขรหัสเข้าไปยังห้องต่อไปได้

ลูกคิดต่อ คราวนี้ลูกคิดเองแล้ว หากคนเรารู้จักรับใช้พระองค์และดำเนินชีวิตบนโลกนี้ให้เป็นไปและถูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ เราก็จะสามารถไขรหัสชีวิตผ่านห้องต่างๆ ต่อไปได้จนถึงห้องสุดท้ายที่เมื่อเราไขรหัสออกไปได้สำเร็จ เราก็จะสามารถออกจากห้องชีวิตก้าวเข้าสู่สวนแห่งดอกไม้นานาพรรณ เป็นสวนสวรรค์ที่มีแต่ความสุข สดชื่น เต็มไปด้วยมวลดอกไม้และความสุขที่สมบูรณ์

ลูกไม่ทราบว่าภาพการไขรหัสห้องชีวิตเกิดขึ้นในสมองของลูกในวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ปีนี้ (2012) ได้อย่างไร แต่ลูกถือว่าเป็นนิมิตที่ทำให้ลูกตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะไขรหัสชีวิตอย่างถูกต้อง จนสามารถก้าวไปสู่สวนสวรรค์ขั้นสุดท้ายให้ได้

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขอพระองค์ได้โปรดประทานพระพร พละกำลัง สติปัญญา ความถ่อมตน ตลอดจนความอดทนแก่ลูกในการไขรหัสชีวิตได้ถูกตามน้ำพระทัยของพระองค์จนถึงด่านสุดท้ายคือ สวนสวรรค์ของพระองค์เทอญ

“แต่ข้าพเจ้าไม่คิดว่าชีวิตของข้าพเจ้ามีค่าสำหรับข้าพเจ้าเท่ากับการที่ข้าพเจ้าได้วิ่งถึงปลายทาง และทำให้ภารกิจที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายจากพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าสำเร็จไป คือ การเป็นพยานประกาศข่าวดีแห่งพระหรรษทานของพระเจ้า” กิจการของอัครทูต 20:24

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 268

ลูกฟุตบอล

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกได้รับอีเมล์ฉบับหนึ่ง เขียนถึงคุณทวดคนหนึ่งเพิ่งฉลองอายุครบ 90 ปี และยังมีสุขภาพที่แข็งแรงทั้งร่างกายและสปิริต คุณทวดท่านนี้เขียนบทความอันหนึ่งบรรยายถึงสิ่งที่ท่านได้ปฏิบัติในการทำให้ตัวเองมีความสุข 45 ข้อ ลูกอ่านแล้วหัวเราะชอบใจในหลายข้อ ยกตัวอย่างเช่น “อย่ารอจนอายุ 85 แล้วค่อยใส่สีม่วง!”

กเองอายุยังไม่ถึง 90 ปี จึงไม่กล้าที่จะเขียนอะไรในลักษณะแนะนำเช่นนั้น แต่หลังจากที่เรื่องราวชีวิตของลูกถูกตีแผ่ออกไปสู่สาธารณชน มีผู้คนตลอดจนเพื่อนฝูงทั้งที่เป็นและไม่เป็นคริสตชนมาขอคำปรึกษาบรรเทาใจจากลูกเป็นจำนวนไม่น้อย เนื่องจากความทุกข์ของลูกในชีวิตช่วงที่ต้องต่อสู้นั้นมีหลายมิติ และดังที่คุณพ่อนายชุมพาบาลของลูกได้เขียนไว้ในคำนิยมของท่านในหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ว่าลูก “เป็นสตรีที่พบกับความทุกข์มากที่สุดคนหนึ่ง ต่อมาเป็นสตรีที่มีความสุขมากที่สุดเมื่อเธอพบกับพระเจ้า...” เพื่อนฝูงเหล่านั้นจึงต้องการทราบว่าลูกทำอย่างไรจึงสามารถพิชิตเจ้าความทุกข์เหล่านั้นได้

ลูกขอลำดับสิ่งต่างๆ ที่ลูกได้แบ่งปัน ปลอบใจเพื่อนเหล่านั้น เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ ดังต่อไปนี้

1. ก้าวไปทีละวัน (One Day at a Time) ในช่วงที่ลูกมองไม่เห็นแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์เลย เป็นปีๆ ที่ลูกเข้านอนโดยไม่ทราบว่าพรุ่งนี้ชะตากรรมจะเป็นอย่างไร ในที่สุด ลูกตัดสินใจมองแค่วันรุ่งขึ้น ถ้ามองไปข้างหน้าจะเห็นแต่ความมืดมิดน่าสะพรึงกลัวสุดลูกหูลูกตา มองแค่วันเดียวคือ วันพรุ่งนี้ จะทอนความกลัว ความกังวลให้สั้นลงหรือเล็กลงในขนาดได้

“ยามข้าพเจ้าเป็นทุกข์ ข้าพเจ้าแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า” สดุดี 77:2

“ข้าพเจ้าภาวนาในใจของข้าพเจ้าในกลางคืน” สดุดี 77:6

2. ต้องรับความจริงของชีวิตให้ได้ คนเราบางครั้งจะรับความจริงของชีวิตบางอย่างไม่ได้ เพราะมันเจ็บปวด ยิ่งถามว่า “ทำไมถึงเกิดเรื่องเช่นนี้กับฉัน?” ก็ยิ่งเจ็บปวด ที่แย่ที่สุด “ทำไมพระเจ้าจึงทำกับฉันเช่นนี้?”

ลูกมีเพื่อนคริสตชนมากกว่า 1 คนที่โทษพระเจ้าตลอดสำหรับเรื่องราวชีวิตของเขา ลูกได้แต่บอกเขาว่า “พระเจ้าไม่ได้เป็นผู้ทำให้เธอเกิดปัญหานี้นะ มนุษย์ต่างหากที่ทำเธอ แต่พระเจ้าจะช่วยให้เธอรอด” พูดเป็นปีก็ยังโทษพระอยู่ คำแนะนำของลูกในข้อนี้คือ รับความจริงของชีวิตให้ได้และแก้ปัญหาด้วยวิธีที่ดีที่สุดและดำเนินชีวิตต่อไป

“แต่ให้เราดำเนินชีวิตในความจริงด้วยใจรัก” เอเฟซัส 4:15

3. อย่าเปรียบเทียบชีวิตตนเองกับชีวิตคนอื่น มีสุภาษิตฝรั่งบทหนึ่งที่เขียนไว้ว่า หญ้าบ้านอื่นมักจะเขียวกว่าของบ้านเราเสมอ มันไม่จริงเสมอไป คนที่ดูภายนอกมีความสุขสมบูรณ์ ที่แท้อาจจะมีความทุกข์ที่เราไม่มีทางทราบได้ ซึ่งลูกได้ค้นพบสัจจธรรมข้อนี้จากการให้บรรเทาใจแก่ผู้ที่มาขอคำแนะนำ

“แต่เมื่อเขาเอาตัวของเขาเป็นเครื่องวัดกันและกัน และเอาตัวเปรียบเทียบกันและกันแล้ว เขาก็เป็นคนขาดความเข้าใจ” 2 โครินธ์ 10:12

4. ยามมีความทุกข์ จงออกไปช่วยคนที่ทุกข์กว่าเรา แล้วเราจะรู้สึกขอบคุณพระในฐานะของเราเอง ในช่วงที่ลูกเพิ่งพ้นคดี ลูกรู้สึกทุกข์มาก รู้สึกสังเวชตัวเอง ต่อมาลูกตัดสินใจไปเป็นอาสาสมัครกับคณะ COERR ที่ตอนนั้นไปเยี่ยมผู้ยากไร้ที่ชายแดนทุกๆ เดือน หลังจากไปเห็นสภาพแม่ที่มีลูกพิการทั้ง 4 คน ชายชราสติไม่ดีที่ลูกๆ ทิ้ง หญิงใบ้ที่ถูกข่มขืนจนตั้งครรภ์ ฯลฯ แล้วลูกกลับมาถึงบ้าน ขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระพรที่ได้ประทานให้แก่ลูกและครอบครัวอย่างมากมาย เข้าตำราคนจนคนหนึ่งที่บ่นว่าไม่มีเงินไปซื้อรองเท้าจนกระทั่งได้เห็นชายอีกคนที่พิการขาด้วน!

“พระองค์ทรงช่วยเราทุกครั้งที่เราเดือดร้อน เพื่อให้เราสามารถช่วยคนที่เดือดร้อนนานาประการได้” 2 โครินธ์ 1:4

5. ยามสวดทูลขอจากพระเจ้า แทนที่จะขอแต่ให้ตัวเอง จงสวดขอให้คนอื่นๆ บ้าง เป็นต้นว่า คนเจ็บป่วยที่เรารู้จักหรือแม้แต่ไม่รู้จัก คนที่มีความทุกข์ต่างๆ ถมเถไป การที่เราสวดทูลขอพระพรให้ผู้อื่น จะทำให้เราเห็นถึงปัญหาของผู้อื่นและจะทำให้เราเห็นปัญหาของตัวเองเล็กลง เป็นการปฏิบัติต่อเนื่องจากข้อ 4

“และพระเจ้าทรงให้โยบกลับสู่สภาพดี เมื่อท่านอธิษฐานเผื่อสหายของท่าน” โยบ 42:10

6. ข้อนี้สำคัญ**มาก เมื่อเราสวดภาวนาทูลขอพระแล้ว เราต้องรับพระองค์ตามความ “ทรงเป็น” ของพระองค์** ไม่ใช่ต้องการให้พระองค์ทรงเป็นตามความต้องการของเรา พูดง่ายๆ ต้องยอมรับว่าพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่กว่าเรา เราสวดขอได้ พระองค์จะทรงประทานให้เราหรือไม่นั้นต้องแล้วแต่พระองค์

ครอบครัวของลูกได้ผ่านข้อพิสูจน์นี้ครั้งแล้วครั้งเล่า จนเดี๋ยวนี้ เรารับ “ความผิดหวัง” ในบางครั้งเป็นพระพรได้อย่างสนิทใจและอย่างสบายใจ และกาลเวลาต่อมาทุกครั้งก็จะพิสูจน์ว่าเป็นเช่นนั้นจริง

“จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า” 1 เธสะโลกนิกา 5:18

ลูกขออนุญาตเขียนต่อใน “บทสวดของฉัน” บทหน้าพร้อมทั้งจะกราบทูลให้พระองค์ทรงทราบว่าทำไมบทสวดของลูกบทนี้จึงมีชื่อว่า “ลูกฟุตบอล” ☺

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 269

ลูกฟุตบอล ... (ต่อ)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวันที่ 2 มิ.ย. 2012 นี้ เป็นวันครบ 16 ปีเต็มของการเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ของลูก ลูกจึงถือโอกาสนี้เขียนบทสวดบทนี้ต่อจากบทที่แล้วเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์ ด้วยความกตัญญูอย่างเต็มเปี่ยมหัวใจ พระเจ้าข้า

สิ่งที่ลูกได้ปฏิบัติตนตามพระวาจาของพระองค์ในการจัดการกับเจ้าความทุกข์ทั้งหลายจนทุกวันนี้

7. **หัดเป็นจิตแพทย์ให้กับตัวเอง** จากที่มีความทุกข์ในทุกมิติ ลูกเคยคิดบ่อยครั้งว่าในตอนนั้นว่า สักวันลูกคงจะต้องเสียสติแน่ ลูกคิดที่จะไปปรึกษากับจิตแพทย์ แต่...กว่าจะเล่าปัญหาให้แพทย์ฟังครบ คงใช้เวลาเป็นปีๆ เสียเงินอีกเท่าไร ไม่ทราบ แถมจิตแพทย์จะสามารถรักษาแผลหรือความเจ็บปวดในใจของลูกทั้งหมดได้หรือ?

ลูกคิดว่าคงเป็นไปได้ยาก เพราะแผลในหัวใจและทั้งตัวมันเหวอะหวะไปหมด ในที่สุดลูกตัดสินใจเป็นจิตแพทย์ให้กับตัวเอง เริ่มอย่างไรดีล่ะ ลูกยึดพระองค์เป็นพระอาจารย์ ตำราน่ะหรือ? พระคัมภีร์ไงล่ะ อ่านแล้วให้พระวาจาทุกประโยคที่เกี่ยวข้องกับเราซึมซับเข้าไปในใจและสมอง และนำมาปฏิบัติตาม ผลที่เกิดขึ้นคือ พระวาจาของพระองค์และการปฏิบัติตามของลูก เปรียบเสมือนยาวิเศษที่ซึมเข้าไปในใจ แผลที่เหวอะหวะค่อยๆ แห้งและเมื่อแผลแห้งสนิทแล้ว พระวาจาของพระองค์ก็ยังก่อให้เกิดความชุ่มฉ่ำในหัวใจ ทำให้หัวใจที่บุบสลายแตกเป็นเสี่ยงๆ เมื่อครั้งหนึ่งเช่นของลูก กลับมากระชุ่มกระชวยเต็มไปด้วยความรักของพระองค์ เป็นอัศจรรย์ที่เล่าให้ชั่วลูกชั่วหลานฟังได้เป็นเรื่องจริงที่ยิ่งกว่าบทประพันธ์เสียอีก... ☺

“พระคริสตเจ้าจะได้ทรงพำนักในจิตใจของท่าน อาศัยความเชื่อ เมื่อท่านหยั่งรากและตั้งมั่นอยู่บนความรักแล้ว ท่านและบรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายจะได้เข้าใจถึงความกว้าง
ความยาว ความสูง ความลึก อีกทั้งหยั่งรู้ซึ้งถึงความรักซึ่งเกินกว่าจะหยั่งรู้ได้ของพระคริสตเจ้า เพื่อท่านจะได้รับความไพบูลย์ทั้งปวงของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม” เอเฟซัส 3:17-19

“ข้อบังคับของพระยาห์เวห์นั้นสุจริต ทำให้ดวงจิตปีติยินดี
บทบัญญัติของพระองค์ก็ชัดเจน ให้แสงสว่างแก่ดวงตา” สดุดี 19:8

8. **ฝึกให้ตัวเองมี “จิตใจที่ยากจน”** เนื่องจากตลอดเวลาที่ผ่านมา ลูกไม่มีใครมาเอาใจหรือซื้อของขวัญมาให้ ลูก

จึงฝึกให้ตัวเองไม่ต้องการของขวัญ ไม่ใจน้อยหรือน้อยใจ ไม่ว่าเรื่องใดๆ จนติดเป็นนิสัยจนถึงทุกวันนี้

ยามใดที่ลูกได้ยินเพลง “ผู้ที่มีจิตใจยากจนก็เป็นสุข” ลูกจะเข้าใจดีและบอกกับตัวเองว่า “ใช่แล้ว ใช่แล้ว ฉันฝึกมาแล้ว! และฉันก็เป็นสุข” ☺

“ผู้มีจิตใจยากจนย่อมเป็นสุข เพราะอาณาจักรสวรรค์เป็นของเขา” มัทธิว 5:3

9. **ต้องพยายามลืมสิ่งที่ทำให้เราขมขื่น เจ็บปวดในอดีตให้ได้** มีประโยชน์อันใดเล่าที่เราจะมัวคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นที่ทำให้เราเจ็บปวด เราจะกลับไปมีชีวิตในอดีตอีกก็ไม่ได้แล้ว แต่เราสามารถนำอดีตอันเลวร้ายนั้นมาเป็นบทเรียน เพื่อที่เราจะไม่ต้องประสบชะตากรรมเช่นนั้นอีก ควรปล่อยให้อดีตมันผ่านพ้นไปและเริ่มต้นชีวิตกันใหม่

ทุกวันนี้ ลูกพูดกับเพื่อนๆ ทุกคนว่า “My life begins at 60!” ในวัยนี้ ลูกดำเนินชีวิตโดยการไปเชื่อมต่อกับวัยตอน 30 เศษ ก่อนเกิดเหตุหลุมดำในชีวิตและลืมช่วงมืด 20 ปีนั้นอย่างสนิท ผลก็คือ ลูกรู้สึกกระชุ่มกระชวยและมีพลังทำนี่ทำโน่น เช่นเดียวกับสตรีวัย 30 เศษจริงๆ ☺ ☺ ☺

“ลืมสิ่งที่อยู่เบื้องหลัง มุ่งสู่เบื้องหน้าอย่างสุดกำลัง” ฟิลิปปี 3:13

10. **จงจำไว้ว่า ใครว่าอะไรเกี่ยวกับเราในทางลบ หรือสิ่งไม่จริง เป็นปัญหาของคนเหล่านั้น ไม่ใช่ปัญหาของเรา**

พอลูกฝึกจิตใจในเรื่องนี้ได้ ความรู้สึกเหมือนมีโดมแก้วมาครอบหัวใจ ปกป้องหัวใจดวงน้อยของลูกไว้จากฟ้าฝนลมไฟไปได้ทั้งมวล โอ้โฮ! เกิดสันติสุขและปีติสุขขึ้นในใจจากนั้นเป็นต้นมา

“ผู้ไม่นับถือพระเจ้าใช้คำพูดทำลายเพื่อนบ้าน
แต่ผู้ชอบธรรมจะพ้นภัยเพราะความรู้” สุภาษิต 11:9

11. **ความเงียบ** มองย้อนหลัง ลูกทราบตอนนี้แล้วว่าการที่ลูกหักดิบ หยุดฟังเพลงไปซะงั้นเมื่อ 20 ปีก่อน ที่แท้เป็นพระพรของพระองค์ จากความเงียบนี้แหละ ทำให้ลูกได้ค้นพบพระองค์ ทุกวันนี้ไม่ว่าลูกจะต้องอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่วุ่นวายเพียงใด ทันทีที่ลูกขึ้นรถหรือเข้าถึงห้องนอน ลูกจะต้องหาความเงียบทันที มันเป็นความรู้สึกที่สะอาด สดชื่น และในท่ามกลางความเงียบนั้น ลูกจะรู้สึกว่า “There is nothing between me and my God.” ☺

“แล้วเขาก็ยินดี เพราะเขามีความเงียบ” สดุดี 107:30

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอจบบทสวด “ลูกฟุตบอล” ในบทหน้าพระเจ้าข้า

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 270

ลูกฟุตบอล ... (3)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอเขียนต่อ “บทสวดของฉัน” บทที่แล้ว ในการต่อสู้กับความทุกข์โดยการปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์ พระเจ้าข้า

12. **พยายามแสวงหาความสวยงามรอบตัว** ในวันที่หัวใจรู้สึกห่อเหี่ยว ปราศจากกำลังใจใดๆ ออกไปข้างนอกชิไปสวนสาธารณะก็ได้ มองดูต้นไม้ ดอกไม้ แม้แต่ดอกหญ้าบนดิน มองหานกที่บินไปมาและคิดวิเคราะห์ว่า บรรดานกเหล่านี้บินได้อย่างไร มันจะรู้จักความทุกข์อย่างมนุษย์ไหมหนอ? แสงแดดบนใบไม้ กลิ่นหอมของดอกไม้ และการวิเคราะห์เรื่องนกบินจะทำให้เราลืมความทุกข์ในใจไปได้ โลกนี้ยังมีความสวยงาม สดชื่นเยอะแยะรอบข้าง ไม่ใช่มีแต่ความทุกข์ในใจเราอย่างเดียว ☺

“พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงบันดาลให้ต้นไม้ทุกชนิดงอกขึ้นจากดิน
ต้นไม้เหล่านี้งดงามชวนมองและมีผลน่ากิน” ปฐมการ 2:9

13. **ทำอะไรก็ได้ที่ทำให้เรารู้สึกสบายใจขึ้น ตราบใดที่สิ่งนั้นไม่ทำให้ใครเดือดร้อน** ใส่เสื้อสีบานเย็นเข้ม (ดังที่คุณทวดวัย 90 ท่านนั้นแนะนำ) ฉีดสีผมให้เป็นสีแดงหรือสีทอง (!) แล้วเราจะรู้สึกว่าชีวิตมีสีสันขึ้นจากเดิมที่มีแต่สีดำเทา ☺

“จงมีจิตใจและความรู้สึกนึกคิดอย่างใหม่ จงสวมใส่สภาพมนุษย์ใหม่...” เอเฟซัส 4:23-24

14. **ดำเนินชีวิตโดยมีพระคริสต์เป็นศูนย์กลางจริงๆ** ยามทุกข์สวดทูลขอให้พระองค์ทรงช่วย ยามสุขขอบพระคุณพระองค์ ยามโง่สวดขอพระปรีชาญาณจากพระองค์ ยามรู้นิดหน่อยขอบพระคุณพระองค์ที่ไม่โง่อีกแล้ว ยามผิดหวังขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงทราบดีกว่าเรา ยามสมหวังขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงพระทัยดี ฯลฯ

“ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในเรา และวาจาของเราดำรงอยู่ในท่าน
ท่านอยากได้สิ่งใด ก็จงขอเถิด และท่านจะได้รับ” ยอห์น 15:7

อันที่จริง ในเกือบ 2 ทศวรรษที่ผ่านมา ลูกได้ฝึกปฏิบัติตนตามพระวาจาของพระองค์ในการพิชิตเจ้าความทุกข์อีกมากมาย จนน่าจะเขียนเป็นหนังสือเล่มหนึ่งได้ แต่ขอยกเพียง 14 ข้อนี้มาเขียนในบทสวด 3 บทนี้ เพื่อเพื่อนของลูกที่คิดว่าพอรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์ปุ๊ป ก็จะหายทุกข์ทันที

ตอนที่ลูกเริ่มเขียนบทสวดบทนี้ ลูกตั้งชื่อบทเป็นอีกชื่อหนึ่ง พอดีพักไปดูแมทช์ฟุตบอลกับลูกชายคนเล็ก ดูจนจบเกมส์ ลูกกลับมาเขียนต่อ บอกกับตัวเองว่า “ฉันจะตั้งชื่อบทสวดบทนี้ใหม่ว่า ‘ลูกฟุตบอล’ ” ลูกเปรียบตัวเองเป็นลูกฟุตบอลที่ครั้งหนึ่งเคยถูกใช้เตะในแมทช์แข่งขันดังๆ วันดีคืนดี ลูกฟุตบอลลูกนี้ถูกเตะออกนอกสนาม กระเด็นเข้าไปในพงหญ้าในป่าไม่มีใครสนใจไปเก็บกลับมา มิหนำซ้ำถูกพรานป่าเหยียบกระทืบจมดิน กลายเป็นลูกฟุตบอลแฟบไร้ค่า ต่อมายังถูกเอามีดกรีดจนฉีกขาดหลุดลุ่ย ไม่คงสภาพลูกฟุตบอลที่เคยลงสนามดังๆ เมื่อครั้งหนึ่งเลย

กาลเวลาผ่านไป วันหนึ่งนายชุมพาบาลผู้พระทัยดี ทรงหยิบเศษหนังอดีตลูกฟุตบอลนี้ขึ้นมา ทรงนำไปจุ่มน้ำ ชำระให้สะอาด จากนั้นด้วยความรักความเมตตา พระองค์ทรงบรรจงใช้พระวาจาของพระองค์อย่างทะนุถนอมเป็นเทปปิดรอยฉีกขาด เป็นเข็มเย็บรอยแผลเหวอะหวะ เป็นกาวเชื่อมรอยขาดเล็กน้อย ทีละเล็กทีละน้อย ลูกฟุตบอลที่ได้กลายเป็นเศษหนังฝังดินก็ค่อยๆ คืนสภาพกลับมาเป็นลูกฟุตบอลอีกครั้งหนึ่ง และเมื่อพระองค์ทรงปะชุนซ่อมแซมแผลทั้งหลายเรียบร้อยแล้ว พระองค์ทรงปกพระหัตถ์เหนือลูกฟุตบอลนั้น พลันเกิดแสงสว่างไสว และลูกฟุตบอลไม่เหลือสภาพนี้ก็กลับมาเป็นลูกฟุตบอลกลมดิ๊ก สภาพใหม่เอี่ยม หนังมันวาวอีกครั้งหนึ่ง อัศจรรย์! อัศจรรย์! อัศจรรย์!

เขียนถึงตรงนี้ ลูกลุกขึ้นจากเก้าอี้ คุกเข่าลงหน้าพระแท่นในห้องนอน กราบทูลต่อพระองค์ว่า “ข้าแต่พระองค์พระเจ้าข้า จากนี้ไป ขอให้พระองค์ทรงใช้ลูกเถิด แต่ขอให้ลูกไม่ต้องเป็นลูกฟุตบอลที่ถูกเตะในสนามแข่งอีก ไม่ว่าในแมทช์ใดๆ ทั้งสิ้น แต่ขอให้ทรงใช้ลูกฟุตบอลลูกนี้เพื่อเป็นพยานให้คนทั้งโลกเห็นว่า พระองค์ทรงยิ่งใหญ่เพียงใด และจะทรงประทานอัศจรรย์แก่ผู้ใดก็ได้หากเป็นน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ อาแมน

พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ที่สุด และลูกรักพระองค์ที่สุด พระเจ้าข้า ☺

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 271

หนึ่งปีแห่งการเป็นศาล

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เวลาผ่านไปเร็วเหลือเกิน เผลอแป๊ปเดียว ปลายเดือนพ.ค. 2012 ที่ผ่านมา ลูกก็ได้รับการโปรดเกล้าฯ เป็นผู้พิพากษาสมทบครบ 1 ปีแล้ว ☺ ลูกยังจำได้ถึงวันแรกที่ลูกได้ใส่ชุดดำนั่งบนบัลลังก์ ทันทีที่ลูกพร้อมกับผู้พิพากษาหลักและผู้พิพากษาสมทบอีกท่านหนึ่งนั่งลง คู่ความทั้งสองฝ่ายพร้อมทนายได้โค้งคำนับเราทั้งสาม วินาทีนั้นหัวใจของลูกเต้นรัวเป็นหน้ากลอง มันเป็นความรู้สึกที่ตื่นเต้นระคนกับความไม่เชื่อตนเองที่มาบัดนี้ ได้มานั่งบัลลังก์ศาลซะเอง เป็นตำแหน่งที่ลูกกลัวเกรงอย่างมากที่สุดเมื่อครั้งหนึ่ง ลูกต้องนั่งสงบสติอารมณ์และนั่งขอบพระคุณพระองค์ในใจเป็นเวลาหลายนาทีกว่าจะปรับความรู้สึกของตนเองให้สงบเงียบเพื่อทำหน้าที่ที่ได้รับมาให้ดีที่สุดให้ได้

มาบัดนี้ เวลาได้ผ่านพ้นไปแล้ว 1 ปี ลูกได้เรียนรู้อะไรบ้างจากการมานั่งเป็นคนกลาง ฟังคนสองฝ่ายโต้เถียงและต่อสู้เพื่อ “ความยุติธรรม” ที่ต่างฝ่ายต่างคิดว่าตนเองควรจะได้รับ ลูกคิดว่าลูกได้เห็นนิสัยที่แท้จริงของมนุษย์เด่นชัดขึ้นอีกในหัวข้อต่อไปนี้

1. มนุษย์ (ส่วนใหญ่) จะไม่เห็นความผิดของตัวเองและมักจะโทษผู้อื่นเสมอ ก่อนจะขึ้นนั่งบัลลังก์ ลูกต้องอ่านคำบรรยายฟ้องของคดีที่เราจะพิพากษาก่อน เพื่อจะได้ทราบเรื่องราวความเป็นมาของคดี ตอนนั่งบัลลังก์ ในตอนแรกๆ พออ่านคำบรรยายฟ้องจบ ลูกจะรู้สึกว่า โถ! โจทก์ช่างน่าสงสารจัง ถูกเอาเปรียบ ถูกรังแก ทำไมจำเลยถึงทำเช่นนี้นะ แต่พอได้ฟังคำแก้ต่างของจำเลยเสร็จ อ้าว! ที่แท้มันเป็นอย่างนี้เอง อ้อ! มิน่าเล่า อ้าว! ทำไมเป็นอย่างนี้ไปได้ล่ะ

จากประสบการณ์ส่วนตัวอันยาวนานของลูก ทำให้ลูกไม่ฟังความข้างเดียวอยู่แล้ว ยิ่งถ้าเป็นเรื่องด้านลบของคนอื่นแล้ว ลูกจะฟังหูไว้หูเสมอ พอมาเป็นศาลและได้ประสบกับความจริงข้อนี้ในชีวิตเสริมเข้าไปอีก ทำให้ลูกเห็นชัดเจนว่าอันว่ามนุษย์นั้น หากเป็นความผิดของตนเองมักจะมองไม่เห็นและยิ่งกว่านั้น การโทษคนอื่นไว้ก่อน รู้สึกจะทำให้ตัวเองดูดี กลายเป็นความผิดของคนอื่นไป

บทเรียนข้อนี้ทำให้ลูกต้องตามไปดูว่ามีอะไรอยู่ในก่อไผ่หรือไม่ ลูกไม่เชื่อใครง่ายๆ อีกต่อไปแล้ว

2. ความโลภ การได้นั่งบัลลังก์ศาลและร่วมตัดสินคดีครบปีมาแล้วนั้น ทำให้ลูกมองเห็นถึงสัจจธรรม

อีกข้อหนึ่ง นั่นก็คือ ความโลภของมนุษย์ (ส่วนใหญ่) ไม่ว่าเชื้อชาติใด สัญชาติใด มีคดีชาวต่างชาติฟ้องเพื่อนชนชาติเดียวกันและคดีที่พัวพันอีรุงตุงนังกันทั้งหมด เกิดขึ้นเพราะสาเหตุเดียวคือ ความโลภ การอยากได้ให้มากที่สุด และในฐานะคนกลางที่ไม่เกี่ยวข้องกับฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด เราในฐานะศาลก็ต้องตัดสินให้ยุติธรรมที่สุดทั้งสองฝ่าย

3. การให้อภัย 1 ปีเต็มที่ลูกได้ใช้หลักธรรมของอภัยทานในการเจรจาไกล่เกลี่ยให้ทั้งสองฝ่ายยอมกัน ให้อภัยกัน ส่วนใหญ่จะตอบว่า “ให้อภัยไม่ได้” “เรื่องอย่างนี้ไม่มีใครให้อภัยกันได้หรอก” ส่วนใหญ่จะจบลงได้เมื่อผลตอบแทนเป็นที่

ยอมรับได้มากกว่าคู่กรณีซึ้งในคำว่า “อภัยทาน” จริงๆ

วันก่อนมีเพื่อนคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้พิพากษาฯ สมทบอยู่อีกศาลหนึ่งโทรมาขอหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” จากลูกอีก 2 เล่ม ลูกให้ด้วยความยินดี เขาเล่าว่า เขาได้ไกล่เกลี่ยคดีหนึ่งที่โจทก์หรือผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาในอีกคดีหนึ่ง เขาใช้เวลาถึง 10 ปีเศษในการต่อสู้เพื่อความยุติธรรม ในที่สุดเขาชนะคดีในศาลฎีกาซึ่งเป็นศาลสูงสุด ทันทีที่เขาชนะคดี เขาก็ฟ้องกลับโจทก์เดิมทันที เพื่อนของลูกก็ได้ไกล่เกลี่ยโดยบอกแก่เขาว่า “ให้อภัยกันเถอะ” เขาตอบทันทีว่า “ไม่มีใครในโลกนี้ที่จะให้อภัยได้หากโดนอย่างผม” เพื่อนของลูกตอบว่า “มีค่ะ เพื่อนของดิฉันคนหนึ่งโดนหนักกว่าคุณ แต่เขาก็ให้อภัยผู้ที่ทำร้ายเธอได้” ชายคนนี้ไม่เชื่อ พอดีเพื่อนของลูกเก็บหนังสือของลูกไว้ในรถ จึงสั่งในคนไปเอาหนังสือของลูกไปให้ชายคนนี้อ่าน ลูกคงจะตามเรื่องกับเพื่อนคนนี้ว่าสุดท้ายแล้ว ชายผู้นี้จะยอมให้อภัยผู้ที่กล่าวหาเขาอย่างไม่เป็นธรรมหรือไม่

ทุกวันนี้ วันที่ลูกต้องไปปฏิบัติหน้าที่ศาล ลูกจะสวดภาวนาทูลขอให้พระจิตเจ้าประทับอยู่กับลูกในการปฏิบัติหน้าที่นั้น โดยการนำความรักของพระองค์ไปให้ประจักษ์แก่ทั้งสองฝ่ายนอกเหนือจากความยุติธรรมที่เราต้องมีให้อยู่แล้ว แต่ลูกจะมอบความรักของพระองค์ให้ทั้งสองฝ่ายจากในใจอย่างเงียบๆ ลูกจะไม่ยิ้มเวลานั่งบนบัลลังก์ เพราะหากลูกยิ้มให้ฝ่ายโจทก์ ฝ่ายจำเลยอาจคิดว่าลูกเข้าข้างโจทก์หรือหากยิ้มให้ฝ่ายจำเลย ฝ่ายโจทก์ก้อาจเข้าใจผิดได้ ดังนั้นในการปฏิบัติหน้าที่ศาล ลูกจึงต้องฝึกให้สีหน้าเรียบ โดยไม่แสดงความรู้สึกใดๆ แม้บางครั้งในใจลูกจะสวดภาวนาลุ้นให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดยอมให้อภัยกันเถอะจนเหนื่อยก็ตาม ☺

และอีก ประการหนึ่ง ปากกาหมึกซึมด้ามทองที่ลูกใช้ลงนามในคำสั่งศาลนั้น ลูกจะเก็บด้วยความทะนุถนอม เพราะทุกครั้งที่ลูกจรดปากกาด้ามนั้นลงบนใบคำสั่งตราครุฑ นั่นคือ การลงนามในพระปรมาภิไธยของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เป็นการปฏิบัติหน้าที่ที่มีความหมายสูงสุดสำหรับประชาชนธรรมดาตัวเล็กๆ คนหนึ่งอย่างลูกแล้ว พระเจ้าข้า

ขอบพระคุณพระองค์ที่ประทานอัศจรรย์อีกเรื่องหนึ่งในชีวิตของลูกให้มีโอกาสรับใช้พระองค์ผ่านตำแหน่งอันคาดไม่ถึงนี้ อีกตำแหน่งหนึ่ง ลูกขอสัญญาว่าลูกจะปฏิบัติหน้าที่ศาลนี้อย่างสำนึกตนที่สุด เพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์ พระเจ้าข้า

“ไม่มีผู้ใดฟ้องร้องอย่างยุติธรรม ไม่มีผู้ใดแก้คดีอย่างซื่อตรง” อสย. 59:4

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 272
เป็นครั้งแรก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า นับตั้งแต่ลูกเริ่มเขียน “บทสวดของฉัน” ถวายแด่พระองค์เมื่อ 16 ปีก่อน ทุกๆ บทลูกจะเขียนสิ่งที่ลูกต้องการเขียนถวายพระองค์ก่อน แล้วจึงจะไปหาพระวาจาบทที่เกี่ยวข้องกับบทเขียนของลูก ทำให้ลูกต้องศึกษาพระวาจาอย่างจริงๆ จังๆ เพื่อหาบทที่เกี่ยวข้องมาลงตอนท้ายของบทสวดของลูก และทำให้ลูกค้นพบว่าพระวาจาของพระเจ้านั้น ศักดิ์สิทธิ์และมีพระวาจาสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในโลกนี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ลูกค้นพบที่รู้สึกอัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะไม่ว่าลูกจะเขียนเกี่ยวกับเรื่องอะไร ลูกจะสามารถหาพระวาจาที่เกี่ยวข้องมาประกอบได้เสมอ ทั้งๆ ที่พระวาจาเหล่านี้ได้ถูกบันทึกมาเป็นเวลา 2พันกว่าปีแล้วก็ตาม

วันก่อนมีเพื่อนคริสตชนคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้ที่เปี่ยมไปด้วยวัยวุฒิและคุณวุฒิในทุกๆ ด้าน ได้ถามลูกว่าลูกเคยอ่านพระวาจาบทของนักบุญยูดาไหม ลูกยอมรับกับเพื่อนท่านนี้ว่า รู้สึกจะยังไม่เคยเลย บทของนักบุญยูดาซึ่งเป็นน้องยากอบเป็นบทในพระคัมภีร์สั้นๆ มีเพียงไม่กี่หน้าและอยู่ก่อนบทวิวรณ์ เป็นบทสุดท้ายในพระวรสาร เพื่อนท่านนนี้บอกกับลูกว่า เขาบังเอิญได้อ่านและอยากให้ลูกอ่าน เขาบอกว่ามันตรงกับสภาพของประเทศไทยในขณะนี้เลย ลูกรับปากทันที

“บทสวด” ของลูกบทนี้จึงเป็นบทแรกที่ลูกจะขอนำพระวาจาของพระองค์เป็นบทนำในการเขียนบทสวดของลูก

“บางคนแอบแฝงเข้ามาในกลุ่มท่านทั้งหลาย พระคัมภีร์เขียนไว้นานแล้วว่าคนเหล่านี้จะถูกตัดสินลงโทษ
เขาเป็นคนอธรรม บิดเบือนพระหรรษทานของพระเจ้าของเรา
เป็นข้อแก้ตัวในความประพฤติผิดศีลธรรมและปฏิเสธพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นเจ้านายและทรงเป็น
องค์พระผู้เป็นเจ้าเพียงพระองค์เดียวของเรา” ยูดา 1:4

“ความวิบัติจงเกิดแก่เขา เขาดำเนินตามทางของคาอิน
ปล่อยตัวไปตามความหลงผิดของบาลาอัมเพราะเห็นแก่สินจ้างและพินาศไปเหมือนกับโคราห์ที่เป็นกบฏ
เขาเป็นอุปสรรคเมื่อท่านทั้งหลายชุมนุมกันในงานเลี้ยงฉันพี่น้อง เขาร่วมโต๊ะอย่างไม่อายเพียงเพื่อจะกิน เขาเป็นเมฆ
ไร้ฝนที่ลอยไปตามลม เป็นต้นไม้ในฤดูออกผลที่ไม่มีผลและถูกถอนรากจึงตายสองครั้ง
เป็นคลื่นทะเลบ้าคลั่งที่พ่นกิจการน่าอายของตนออกมาราวกับฟอง เป็นดาวที่พลัดออกไปจากวงโคจรที่พระเจ้า
ทรงจัดความมืดทึบตลอดนิรันดรไว้” ยูดา 1:11

“คนเหล่านี้เป็นผู้ทำให้เกิดความแตกแยก
ดำเนินชีวิตใฝ่ต่ำตามธรรมชาติที่ไม่มีพระจิตเจ้าเป็นผู้นำ” ยูดา 1:19

“องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาพร้อมกับบรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์จำนวนนับหมื่น
เพื่อพิพากษามนุษย์ทุกคนและกล่าวโทษคนอธรรมเพราะกิจการอธรรมทั้งหลายที่เขากระทำ...” ยูดา 1:14-15

ลูกอ่านพระวาจาของพระคัมภีร์บทนี้อย่างช้าๆ แต่หลายหนและหยิบยกเพียงบางบทมาเขียนข้างต้นนี้ แล้วลูกก็คิดถึงสภาพของประเทศไทยในขณะนี้ แล้วลูกก็ขนลุกซู่

ถึงแม้คนไทยจำนวนมากจะไม่รู้จักพระเยซูคริสต์ พระเจ้าผู้เที่ยงแท้ของเรา แต่การดำรงชีวิตในศีลในธรรมในสิ่งที่ถูกต้องของผู้ที่ไม่รู้จักพระองค์ก็เท่ากับการเป็นลูกที่ดีของพระองค์ได้ ดังนั้นผู้ที่ประพฤติผิดศีลธรรมก็เท่ากับเป็นลูกของพระองค์ที่ปฏิเสธพระองค์

แม้ว่าชื่อต่างๆ ในพระวาจาบทต่อมาในบทสวดนี้จะไม่ค่อยคุ้นหูพวกเรานัก แต่ลองมองรอบๆ ตัวเราในทุกวันนี้ซิ ทุกหนทุกแห่งคนไทยต่างโกงกิน คอร์รัปชั่น อย่างไม่รู้สึกผิดชอบชั่วดี จนคนไทยรุ่นใหม่ยอมรับการโกงกินคอร์รัปชั่นเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตได้ ***“เขาร่วมโต๊ะอย่างไม่อายเพียงเพื่อจะกิน...”*** โอ! พระเจ้าตรัสไว้ล่วงหน้าถึง 2 พันกว่าปีก่อนประเทศไทยเอ๋ย

“คนเหล่านี้เป็นผู้ทำให้เกิดความแตกแยก...” ลูกก็อายุน้อยกว่ารัฐธรรมนูญฉบับแรกของประเทศไทยเพียง 17 ปี ต้องยอมรับว่ายังไม่เคยมียุคใดสมัยใดที่คนไทยด้วยกันจะแตกแยกกันถึงเพียงนี้ สีที่ต่างกันไม่ใช่เป็นสีสันอีกต่อไป แต่สีที่แตกต่างกลายเป็นสีที่จะต้องพิฆาตกัน 1+1 กลายเป็น 11 2+2 กลายเป็น 5 ตามคลิปที่ลูกได้ชมในการประชุมขององค์กรหนึ่งที่ลูกได้เข้าร่วมเมื่อสัปดาห์ที่ผ่านมา อะไรคือความถูก อะไรคือความไม่ถูก ไปๆ มาๆ สีดำกับสีขาวกลายเป็นสีเดียวกัน คือสีเทาไปซะแล้ว

แล้วก็มีคำถามว่า “แล้วประเทศไทยจะมีอนาคตต่ออย่างไร?” “ลูกหลานของเราจะเติบโตขึ้นมาในประเทศที่จะพังพินาศเช่นเดียวกับประเทศที่เป็นหมู่เกาะต้นตำหรับบรรดาปรัชญาทั้งหลายไหม?” และคำถามที่คนพูดกันมากมายในสังคมทุกวันนี้แต่ไม่มีคำตอบก็คือ “แล้วคนทำชั่วทำไมถึงได้ดี?” คนไทยทั่วไปที่ไม่ใช่คริสตชนก็จะถามว่า “ทำไมกรรมยังไม่ตามสนองคนชั่วสักที?” บรรดาผู้ที่เป็นลูกของพระองค์ก็จะถามกันว่า “แล้วเมื่อไรพระเจ้าจะทรงลงโทษคนอธรรมสักที?”

พระวาจาบทสุดท้ายข้างบนนี้ ***“องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา...เพื่อพิพากษามนุษย์ทุกคน...”*** คำตอบชัดเจน พระเจ้าทรงมีเวลาของพระองค์ มนุษย์ก็มีเวลาของมนุษย์ บางครั้งพระองค์ทรงอนุญาตให้ความชั่วหรือความเลวร้ายเกิดขึ้นได้กับมนุษย์บนโลกนี้ เพื่อให้ความดีที่จะเกิดขึ้นในภายหลังหรือที่จะตามมาเป็นประกายเจิดจ้า ประกาศถึงพระสิริและพระเกียรติคุณของพระองค์ได้อย่างสง่างาม

เมื่อคิดเช่นนี้ได้ ลูกก็มีความสุขในใจ สามารถมองข้าม ***“คลื่นทะเลที่บ้าคลั่ง...”*** ฯลฯ ในปัจจุบันได้ และจะตั้งหน้าตั้งตาทำแต่ความดีที่เราสามารถทำได้ เพื่อให้เป็นที่พอพระทัยของพระองค์ทั้งในวันนี้และวันที่พระองค์จะเสด็จมาเพื่อพิพากษามนุษย์ ☺

ขอขอบคุณเพื่อนที่แนะนำให้ลูกอ่านพระวาจาของนักบุญยูดาบทนี้ผ่านบทสวดบทนี้ ☺

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 273

วันแม่ ปี 2012

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในทุกรอบปีปฏิทิน มนุษย์เราจะกำหนดให้มีวันพิเศษต่างๆ เพื่อให้ความสำคัญแก่บุคคลหรือเหตุการณ์ที่สำคัญเหล่านั้น หนึ่งในวันพิเศษคือ วันที่ให้เกียรติแก่แม่ผู้ให้กำเนิดเรา ใช่แล้ว ลูกกำลังพูดถึงบุคคลผู้ซึ่งมีความหมายที่สุดสำหรับมนุษยเรา เพราะหากไม่มีท่านผู้นี้แล้ว ก็ไม่มีมนุษย์บนโลกเราดังเช่นทุกวันนี้ คุณแม่ของมนุษย์ทุกคนนั้นเอง ☺ วันแม่จึงเป็นวันสัญลักษณ์ที่น่าจะมีความหมายที่สุดสำหรับทุกๆ คนในการแสดงออกซึ่งความรัก ความกตัญญูต่อผู้ที่มีพระคุณที่สุดในชีวิตของคนเรา แม้ว่าอันที่จริงลูกทุกๆ คนควรจะปฏิบัติตนเช่นนั้นต่อแม่ของตนในทุกๆ วัน ไม่ใช่แค่ในวันแม่เท่านั้น

สำหรับลูกเอง ลูกเป็นคนรักคุณพ่อคุณแม่มาก และจะทำทุกอย่างเพื่อตอบแทนบุญคุณท่านทั้งสองเท่าที่โอกาสและเหตุการณ์จะอำนวย หลายๆ ปีก่อนพระจะรับคุณแม่ไปอยู่บนสวรรค์กับพระองค์ ลูกจะไปรับคุณแม่ซึ่งอยู่กับพี่สาวคนโตของลูกมาอยู่กับลูกในวันก่อนวันแม่ และในวันแม่ลูกจะมอบพวงมาลัยให้ท่านและพาท่านไปรับประทานอาหารข้างนอกด้วยกัน มีสิ่งหนึ่งที่ลูกได้ทำเป็นประจำคือ การซื้อไอศครีมมาถ้วยหนึ่งและทานถ้วยเดียวกันกับคุณแม่ ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้คุณแม่และลูกมีความสุขมาก การตักไอติมทานจากถ้วยเดียวกัน เป็นการสื่อแบบเด็กๆ ว่าเรารักกันและมีใจให้ซึ่งกันและกันขนาดแบ่งไอติมกันทาน กลางคืนลูกจะนอนกอดคุณแม่และคุยกันจนดึกจนดื่น

เขียนถึงตรงนี้ ลูกรู้สึกตาพร่าไปหมด น้ำตามันเอ่อล้น

ทุกๆ วันแม่ ลูกจะคิดถึงการตักไอติมจากถ้วยเดียวกันของเราแม่ลูกสองคน คุณแม่ไปอยู่กับพระบนสวรรค์หลายปีแล้ว แต่ทุกๆ ปีในวันแม่ ขณะที่ลูกๆ ของลูกเองจะมาร่วมฉลองและแสดงความรักความกตัญญูต่อแม่ของพวกเขา ในใจลูกจะคิดถึงการแย่งตักไอติมกับอานีซึ่งเป็นคำที่ลูกเรียกคุณแม่ของลูก และคงจะคิดถึงท่านเช่นนี้อีกนานเท่านาน

เมื่อ 10 ปีก่อน สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ แม่ของปวงชนชาวไทยทั้งประเทศ ทรงเล็งเห็นถึงความสำคัญของความเป็นสตรีผู้ซึ่งเป็นแม่ สมเด็จพระนางเจ้าฯ จึงทรงกำหนดให้วันที่ 1 ส.ค. ของทุกปีเป็นวันสตรีไทย ในฐานะสตรีไทยคนหนึ่ง แน่นอนลูกดีใจที่มีวันเป็นพิเศษในปฏิทินสำหรับพวกเรา แต่ลูกไม่เคยคาดคิดหรือแม้แต่จะคาดฝันเลยว่าในวันสตรีไทยปีที่ 10 คือ ปีนี้ จะมีความหมายเป็นพิเศษสำหรับลูก

ลูกได้รับแจ้งว่าได้รับพิจารณาและต่อมาได้รับเลือกให้เข้ารับพระราชทานโล่ห์เกียรติยศในฐานะสตรีไทยดีเด่นปีพ.ศ. 2555 จากสภาสตรีแห่งชาติ ในพระบรมราชินูปถัมภ์ แน่น่อนลูกต้องดีใจ แต่ที่ทำให้ลูกดีใจสุดๆ และปลื้มปีติคือ คำพูดของกรรมการสรรหาผู้ที่โทรแจ้งให้ลูกทราบข่าวดีโดยเฉพาะประโยคสุดท้ายของเธอ

“คณะกรรมการของสภาสตรีฯ ทราบเรื่องราวของพี่จากหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” และจากรายการเจาะใจ พวก

เรามีความเห็นว่าการที่สตรีผู้หนึ่งต้องต่อสู้กับความไม่ถูกต้องในสังคมเป็นเวลานับ 10 ปี แต่จบลงด้วยการให้อภัย องค์กรสตรีระดับชาติอย่างสภาสตรีฯ จึงตัดสินใจมอบรางวัลนี้ให้พี่ ถือว่าเป็นของขวัญจากพระเจ้าให้พี่นะคะ"

ประโยคสุดท้ายดังก้องอยู่ในโสตประสาทของลูก คืนนั้นลูกกราบลงหน้าพระแท่นในห้องนอนของลูก ลูกไม่ทราบจะขอบพระคุณพระองค์อย่างไรดีในพระกรุณาของพระองค์ นอกจากจะกราบทูลพระองค์ว่า ลูกขอรับ "ของขวัญ" อีกชิ้นหนึ่งคือรางวัลนี้ด้วยใจกตัญญูและถ่อมตนที่สุด ลูกจำได้ว่าลูกกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์เป็นเวลานาน....

คืนนั้นเป็นอีกครั้งหนึ่งที่ลูกขอบพระคุณพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยความกตัญญู พระวาจาบทต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของลูกผุดขึ้นมาในสมองของลูก

"อย่าให้ผู้ใดที่ถูกทดลองพูดว่า 'ข้าพเจ้าถูกพระเจ้าทดลอง...
พระองค์ไม่ทรงทดลองผู้ใด'" ยากอบ 1:13 และ

"ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้าคิดจะรับใช้พระเจ้า ก็จงเตรียมตัวไว้รับการถูกทดลอง
จงมีใจเที่ยงตรงและมั่นคง ไม่หวั่นไหวในยามทุกข์ยากลำบาก
จงยึดพระองค์ไว้อย่าทอดทิ้ง เพื่อจะได้รับเกียรติในบั้นปลายชีวิต" บสร 2:1

"ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า
และพระองค์จะทรงยกชูท่านขึ้น" ยากอบ 4:10

ลูกขอเป็นพยานด้วยชีวิตของลูกว่า พระเจ้ามีจริงและยิ่งใหญ่ที่สุด ขอเพียงแต่ให้เราแสวงหาพระองค์ให้เจอ และดำเนินชีวิตตามน้ำพระทัยของพระองค์ แล้วชีวิตของเราจะเป็นไปตามเพลงบทนี้ที่เราร้องกันเป็นประจำในพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณทุกสัปดาห์

"จงแสวงหาน้ำพระทัยพระเป็นเจ้า และความเที่ยงของพระองค์ แล้วทุกๆ สิ่งจะบังเกิดแก่ตัวของท่าน อัลเลลูอัลเลลูยา"

ลูกรักพระองค์ที่สุด พระเจ้าข้า ☺

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 274

ศิลปะเพื่อพระเป็นเจ้า ... (2)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อหลาย...หลายปีก่อน ลูกได้เขียนบทสวดถวายแด่พระองค์ในชื่อบทนี้ ซึ่งต่อมาได้เป็นบทที่ 93 ของหนังสือเล่มแรกของลูก ในตอนนั้นลูกทูลพระองค์ว่า ลูกชอบเขียนหนังสือมากและลูกกำลังจะเริ่มงานอดิเรกอีก 2 อย่าง คือ การถ่ายภาพและการวาดภาพ เช่นเดียวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำในชีวิต ลูกต้องการนำงานอดิเรกทั้งสามอย่างนี้ถวายเกียรติแด่พระองค์ แต่เนื่องจากลูกไม่เคยเรียนศิลปะไม่ว่าในด้านใดมาก่อนเลย ลูกจึงไม่ทราบว่า ลูกจะถวายเกียรติแด่พระองค์ได้อย่างไร ลูกจบบทสวดนั้นว่า

“เขียนถึงตรงนี้ รู้สึกจะเป็นความฝัน (รึเปล่า) ลูกขอถวายความคิดเรื่อง “ศิลปะเพื่อพระเป็นเจ้า” แด่พระองค์ พระเจ้าข้า

ส่วนที่ว่าจะเป็นไปได้หรือไม่ได้ ขอถวายให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ...”

กาลเวลาผ่านไปกว่าทศวรรษเห็นจะได้ ทุกอย่างที่ลูกเขียน ลูกจะเขียนเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ เขียนอย่างเจียมตัวว่าลูกไม่ใช่นักเขียนมืออาชีพ แต่ลูกเขียนถวายเกียรติแด่พระองค์ด้วย “หัวใจ” ☺

ส่วนเรื่องวาดภาพ ลูกก็วาดไปเรื่อยๆ เริ่มต้นก็วาดภาพวิว วาดด้วยแปรง ต่อมา เมื่อเบื่อแปรงแล้ว ก็เริ่มวาดด้วยเกรียง ศิลปินส่วนใหญ่จะมีสไตล์การวาดของตัวเอง ลูกยังไม่ทราบว่าสไตล์ของลูกเป็นแบบไหน ลูกจึงเปลี่ยนและทดลองไปเรื่อยๆ ลูกเรียกทุกภาพว่าเป็นหนึ่ง “project” ต่อมาลูกเริ่มเปลี่ยนเป็นวาดแบบ Impressionist และก็ขยับไปวาดแบบ Expressionist ถึงจุดหนึ่งลูกอยากวาดภาพวิถีชีวิตแบบไทยๆ ลูกปรารภว่าลูกอยากวาดภาพพระภิกษุที่ห่มจีวรสีแสดสดใสและวัด (Temple) ลูกสาวคนเล็กของลูกพูดกับลูกทันทีว่า “หม่ำมี้ขา เราเป็นคาทอลิก ทำไมหม่ำมี้ไม่วาดภาพทางศาสนาเราล่ะคะ?” “ภาพทางศาสนาเราวาดง่ายซะเมื่อไรล่ะ” ลูกตอบ

เหมือนเป็นความท้าทาย ลูกบอกกับตัวเองว่าคิดจะวาดภาพเพื่อถวายเกียรติแด่พระมานานแล้วมิใช่หรือ? ทำไมไม่ลองดูล่ะ

ภาพแรกสุดเป็นภาพของแม่พระอุ้มพระกุมารเยซูที่ลูกได้ไปนมัสการที่โบสถ์แห่งหนึ่งในประเทศแถบสแกนดิเนเวีย โอ้โฮ! ไม่ใช่ง่ายเลย กว่าจะวาดเสร็จ ลูกสวดภาวนาขอพรจากพระแม่และพระองค์ไปไม่รู้กี่บท ☺ หลังจากนั้นจาก 1 ภาพ ก็มีภาพที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 ... ทุกๆ ภาพลูกจะต้องสวดขอพรก่อน บางครั้งวาดๆ ไป รู้สึกว่าวาดต่อไปไม่ไหวแล้ว พระภูษาของพระเยซูจีบพับไปพับมา พระเกศาของพระแม่มีผ้าป่านพันไว้ วาดอย่างไรกันนี่ ☺ ลูกท้อไม่ได้ ลูกสวดทูลขอความช่วยเหลืออีก เป็นอันว่าในการวาดภาพแต่ละภาพ นอกจากจะวาดถวายเกียรติแด่พระแล้ว ลูกยังใกล้ชิดกับพระมากขึ้นอีก ต่อมามีซิสเตอร์ขอให้วาดภาพนักบุญองค์อุปถัมภ์ของคณะของท่าน เมื่อวาดเสร็จ ซิสเตอร์ขอให้วาดภาพนักบุญอีกองค์หนึ่งคู่กับ

นักบุญองค์แรก ลูกมีความสุขมาก ลูกวาดถวายด้วยความเต็มใจและสุขใจ ลูกได้ถวายเกียรติแด่พระด้วยศิลปะแล้ว ☺

วันหนึ่ง หลักสูตรหนึ่งที่ลูกศึกษาอยู่ ขอให้ทุกรุ่นนำสิ่งของ 1 ชิ้นมาประมูลเพื่อนำรายได้เข้าสมทบทุนซื้อเครื่องมือแพทย์ของร.พ.ของรัฐแห่งหนึ่ง ประธานรุ่นของลูกขอภาพวาดจากลูกภาพหนึ่ง เพื่อนำไปประมูลในนามของรุ่น ลูกรู้สึกลังเลเพราะเจียมตัวว่าฝีมือของลูกเป็นเพียงแค่มือสมัครเล่น แต่ในที่สุด ผลปรากฏว่ามีผู้ประมูลภาพของลูกไปเป็นมูลค่าถึง 2 เท่าของราคาที่ประธานรุ่นได้ตั้งไว้เสียอีก นอกจากลูกจะได้วาดภาพถวายเกียรติแด่พระแล้ว ภาพวาดของลูกยังสามารถหารายได้สมทบทุนการซื้อเครื่องมือแพทย์สำหรับคนยากจนอีก เป็นไปได้หรือนี่ คืนนั้น ลูกกราบ ณ หน้าพระแท่นด้วยความดีใจและปลื้มปีติเป็นอย่างยิ่ง

ต้นปี 2012 นี้ ลูกและลูกๆ ไปเที่ยวพักผ่อนประจำปี ลูกสาวคนเล็กทราบว่าหม่ำมี้ของเขาชอบดูพวกอาร์ตๆ จึงจัดให้ไปเยี่ยมบ้านของศิลปินดังก้องโลก ผู้ซึ่งชอบวาดภาพหน้าคนที่มีหูตาปากจมูกไขว้ไปไขว้มาที่เมืองกระทิงดุ อันที่จริงลูกก็ไปเยี่ยมพิพิธภัณฑ์ทุกปี แต่คราวนี้ระหว่างที่กำลังเดินดูแต่ละห้อง ซึ่งแสดงถึงพัฒนาการของศิลปินเอกท่านนี้ มีอะไรบางอย่างที่ “คลิก” ในสมองของลูก มีการบรรยายถึงครั้งหนึ่งที่ศิลปินผู้นี้ไปอยู่กรุงปารีสและค้นพบความหมายของสีที่ไม่จำเป็นต้องเป็นสีที่เราเห็น!

กลับถึงกรุงเทพฯ ลูกตื่นเต้นกับเรื่องนี้มาก พูดกับลูกสาวคนเล็กถึงเรื่อง “สี” นี้ทุกวัน มีอยู่คืนหนึ่งเพื่อตัดบทเพราะมันตีหนึ่งแล้ว ลูกสาวพูดขึ้นมาว่า “หม่ำมี้ขา เราย้ายไปอยู่ปารีสเลยดีไหมคะ เพื่อหม่ำมี้จะได้มีเวลาไปค้นหาความหมายของสี!” ลูกหัวเราะก๊าก “กู้ดไนท์ค่ะ”

เรื่องความหมายของสีคงวนเวียนในสมองของลูกท่ามกลางความแปลกใจของลูกเอง แล้วก็เกิดความคิดขึ้นมาว่าทำไมไม่วาดภาพโดยใช้เรื่อง “ความหมายของสี” เป็นการประกาศข่าวดีของพระเจ้าล่ะ เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ลูกต้องสวดทูลถามพระองค์ แต่ความรู้สึกที่แรงมากที่เกิดขึ้นทั้งกลางวันและกลางคืนทำให้ลูกตัดสินใจใช้พระวาจาของพระเจ้าวาดเป็นภาพออกมา ***“จงรักศัตรู ลูกา 6:27” “จงรักพระเจ้าสุดจิตใจ มัทธิว 22:37” “เราเป็นเถาองุ่นแท้ ยอห์น 15:1” “คำสรรเสริญพระเจ้าจะติดอยู่กับริมฝีปากของข้าพเจ้าเสมอ สดุดี 34:1” “จงขอเถิดแล้วท่านจะได้รับ มัทธิว 7:7”***

นี่คืออีกหนึ่งกระแสเรียกจากพระองค์แน่นอน ลูกสรุปกับตัวเอง แล้วลูกจะนำภาพเหล่านี้ไป “ประกาศ” ให้ใครเห็นล่ะ ลูกตัวเล็กเกินกว่าที่จะจัดนิทรรศการภาพวาดของตัวเอง แล้วลูกก็บอกกับตัวเองว่า หากเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้ว พระองค์ก็จะทรงประทานช่องทางให้เอง

แล้วคุณพ่อองค์หนึ่งที่รับผิดชอบเรื่องพระคัมภีร์เมื่อทราบข่าวนี้เข้า ก็ได้กรุณาเปิดคอลัมน์ในเว็บไซต์ที่คุณพ่อดูแลอยู่ โดยตั้งชื่อว่า “ศิลปะเพื่อพระเจ้า” www.thaicatholicbible.com ใส่ภาพของลูกทั้งหมดที่เกี่ยวกับพระและพระศาสนจักรของเรา

ทั้งหมดที่ลูกเขียนในบทสวดบทนี้ ก็เพื่อเป็นพยานว่า ไม่ว่าเราจะเป็นคนตัวเล็กหรือต่ำต้อยเพียงใด หากเรามีความตั้งใจจริงและยอมถวายทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์แล้ว ทุกอย่างเป็นจริงได้ ไม่ใช่เป็นแค่ความฝัน

พระองค์ยิ่งใหญ่ที่สุด ลูกรักพระองค์ที่สุด พระเจ้าข้า ☺

“พระเจ้าผู้ทรงเลือกสรรข้าพเจ้าไว้ตั้งแต่ยังอยู่ในครรภ์มารดา
ก็ทรงเรียกข้าพเจ้าเดชะพระหรรษทานของพระองค์และพอพระทัยที่จะสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า
เพื่อข้าพเจ้าจะได้ประกาศข่าวดีถึงพระบุตรแก่บรรดาคนต่างศาสนา...” กท 1:15-16

อาแมน

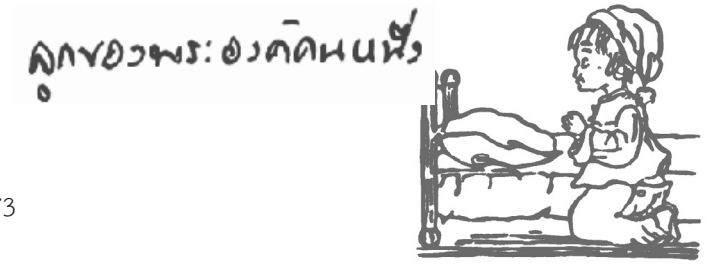

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

ลบทที่ 275

ความพอเพียง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกอ่านพระคัมภีร์อยู่ พลันลูกก็คิดถึงปรัชญาในการดำรงชีวิตในหลัก “เศรษฐกิจพอเพียง” ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระมหากษัตริย์จอมปราชญ์ของประเทศไทยเรา

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแผ่นดินที่เปี่ยมไปด้วยคุณธรรมและเป็นองค์อุปถัมภ์ของทุกศาสนาในประเทศไทย พระองค์จะทรงเคยอ่านพระคัมภีร์ของศาสนาคริสต์ของเราหรือไม่ ลูกมิอาจทราบได้ แต่ปรัชญาในการดำรงชีวิตอย่างมีความสุขแบบยั่งยืนในหลัก “เศรษฐกิจพอเพียง” เป็นหลักการที่ลึกซึ้ง ไม่ใช่จะเข้าใจได้ง่ายๆ แบบผิวเผินแต่ถ้าศึกษาให้ถ่องแท้แล้ว ก็คือแนวเดียวกับพระวาจาของพระเจ้าในพระคัมภีร์นั่นเอง

พระเจ้าอยู่หัวทรงได้ความคิดในการส่งเสริมเรื่อง“เศรษฐกิจพอเพียง” มาจาก 3 แหล่งคือ

1.พระราชประสบการณ์ในครอบครัวราชสกุลมหิดล ทั้งจากการอบรมสั่งสอนของพระราชมารดาคือ สมเด็จย่าและของ “สมเด็จย่า” ของพระองค์เองคือ สมเด็จพระพันวสาอัยยิกาเจ้า

2. จากหลักพระธรรมในศาสนาหลักของประเทศไทยที่พระองค์ทรงยึดถือในการดำรงพระองค์ตลอดมา

3. ทรงเห็นตัวอย่างจากประชาชนที่พระองค์ได้ทรงเยี่ยมเยียนตลอดระยะเวลากว่า 60 ปีที่ผ่านมา ทรงเห็นผู้ที่เคยร่ำรวยแต่กลับต้องยากจนลง เพราะการประพฤติปฏิบัติตนแบบฟุ้งเฟ้อ และผู้ที่เคยยากจนแต่กลับร่ำรวยขึ้น เพราะความขยันหมั่นเพียรและการรู้จักสร้าง “ภูมิคุ้มกัน”

คำว่า “เศรษฐกิจพอเพียง” ไม่ใช่แค่หลักปรัชญาในการทำธุรกิจหรือด้านเศรษฐกิจเท่านั้น แต่ยังเป็นวิถีการดำรงชีวิตในทุกๆ ด้านให้เจริญก้าวหน้าอย่างมั่นคง มีภูมิคุ้มกันและอย่างเป็นสุข ความหมายของปรัชญานี้คือ ยึดความพอดี พอเพียง พอควร เป็นที่ตั้ง อย่าทำอะไรให้ล้นเกินพอดี แต่ต้องทำอย่างเต็มศักยภาพที่แต่ละคนมีอยู่ เศรษฐกิจพอเพียงเป็นปรัชญาชี้ถึงแนวการดำรงอยู่และปฏิบัติตนของประชาชนในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับครอบครัว ระดับชุมชน จนถึงระดับรัฐ ทั้งในการพัฒนาและบริหารประเทศให้ดำเนินไปในทางสายกลาง โดยเฉพาะการพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อให้ก้าวทันต่อโลกยุคโลกาภิวัฒน์

...พอเพียงนี้หมายความกว้างขวางยิ่งกว่านี้อีก คือคำว่าพอก็เพียงพอ เพียงนี้ก็พอ ดังนั้นเอง คนเราถ้าพอในความต้องก็มีความโลภน้อย เมื่อมีความโลภน้อยก็เบียดเบียนคนอื่นน้อย ถ้าทุกประเทศมีความคิดอันนี้ไม่ใช่เศรษฐกิจ มีความคิดว่าทำอะไรต้องพอเพียง หมายความว่าพอประมาณ ไม่สุดโต่ง ไม่โลภอย่างมาก คนเราก็อยู่เป็นสุข...

“ผู้ที่ปรารถนาจะเป็นใหญ่จะต้องทำตนเป็นผู้รับใช้ผู้อื่น” มัทธิว 20:260

“ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระองค์จะทรงยกชูท่านขึ้น” ยากอบ 4:10

ความ “เป็นใหญ่” เป็นความโลภอย่างหนึ่งของมนุษย์ พระเยซูเจ้าทรงสอนให้มนุษย์อย่าโลภที่จะเป็นใหญ่ โดยการสอนให้เราทำตนเป็นผู้รับใช้และให้ถ่อมใจลงต่อพระองค์ เมื่อ 2 พันกว่าปีก่อนมาแล้ว

“คนที่อยากรวยก็ตกเป็นเหยื่อของการทดลอง ติดกับดักและตกลงไปในตัณหาชั่วร้าย
โง่เขลามากมาย ซึ่งทำให้มนุษย์จมลงสู่ความพินาศย่อยยับ
ความรักเงินตราเป็นรากเหง้าของความชั่วร้ายทุกประการ” 1 ทิโมธี 6: 9-10

“คนรักเงินย่อมไม่อิ่มเงินและคนรักสมบัติไม่รู้จักอิ่มกำไร นี่คืออนิจจังด้วย” ปัญญาจารย์ 5:10

ฯลฯ

พระวาจา 2 บทนี้เป็นตัวอย่างของผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ใน “ความไม่เคยพอ” มีแต่ความโลภในทรัพย์สินเงินทอง ซึ่งความโลภนี่แหละจะนำมาซึ่งความหายนะในชีวิตของคนผู้นั้น

“ให้ทำงานอย่างสงบและหาเลี้ยงชีพด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนเอง” 2 เธสะโลนิกา 3:12

“มือที่หย่อนเป็นเหตุให้เกิดความยากจน แต่มือที่ขยันขันแข็งกระทำให้มั่งคั่ง” สุภาษิต 10:4

“มือของเจ้าจับทำงานอะไร จงกระทำการนั้นด้วยเต็มกำลังของเจ้า” ปัญญาจารย์ 9:10

“ถ้าผู้ใดไม่อยากทำงานก็อย่ากิน” 2 เธสะโลนิกา 3:10

พระเจ้าอยู่หัวทรงสอนให้คนอย่าโลภเกินควร แต่ทรงสอนให้ประชาชนรู้จักขยันทำมาหากิน ตรงกับพระวาจาบทต่างๆ ข้างบนนี้ทุกประการ

ในขณะที่ผู้ที่อยากได้คะแนนเสียงจากประชาชนต่างก็พยายามคิดหานโยบายที่จะให้โน่นให้นี่โดยเป็นสิ่งที่ฉาบฉวย ซึ่งดูเหมือนจะเป็น “การให้” แก่ประชาชน แต่แท้ที่จริงแล้วกลับจะทำให้ประชาชนที่ขาดความยั้งคิดและความรู้ตกอยู่ในวัฏจักรแห่งการอยากได้ไม่รู้จักจบในสิ่งที่ตนเองไม่สามารถจะซื้อหาได้ เป็นการยื่นความหายนะในภายภาคหน้าแก่พวกเขาในปัจจุบัน ลักษณะนี้เรียกว่า “กู้กิน กู้ใช้” ซึ่งจะไม่สามารถทำให้ประชาชนอยู่ดีกินดีได้ เพราะเป็นการ “มี” ที่ไม่มีภูมิคุ้นกัน อยู่ได้แค่ประเดี๋ยวประด๋าว

“อย่าคล้อยตามความประพฤติของโลกนี้
แต่จงเปลี่ยนแปลงตนเองโดยการฟื้นฟูความคิดขึ้นใหม่” โรม 12:2

“อย่าตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว จงพยายามทำดีต่อมนุษย์ทุกคน” โรม 12:7

ทุกวันนี้มองซ้ายมองขวา จะเห็นผู้คนโดยเฉพาะผู้ใหญ่ในบ้านในเมืองประพฤติตนในทางที่ไม่ถูกไม่ควรมากกว่าจะเป็นแบบฉบับ เพราะทุกคน “ทำตามใจ” ตนเองในการได้มาซึ่งสิ่งที่อยากได้โดยไม่สนใจว่าจะได้มาด้วยวิธีใด การกล้าทำในสิ่งที่ถูกต้อง กล้าไม่เหมือนไม่คล้อยตามผู้ที่ปฏิบัติตนไม่ถูกต้อง กล้าที่จะ “ไม่ทำตามความหย่อนของจิตใจตนเอง” จะเป็นการดึงในใจตนเองกลับมาตั้งมั่นในความถูกต้อง เป็นความพอดีในความเหลวแหลกของสังคม สร้างภูมิคุ้นกันให้ตนเอง ซึ่งปรัชญาของพระเจ้าอยู่หัวก็เป็นแนวเดียวกันนี้แหละ

“ข้าพเจ้าไม่ได้บ่นถึงความขัดสน เพราะข้าพเจ้าจะมีฐานะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้วที่จะพอใจอยู่อย่างนั้น” ฟิลิปปี 4:19

“อย่าให้เราเมื่อยล้าในการทำความดี” กาลาเทีย 6:9

ผู้ที่ติดตามเรื่องการบริหารประเทศจะทราบว่า ผู้คนทุกวันนี้เปลี่ยนแปลงไปมาก ไม่ว่าจะในระดับไหนหรือฐานันดรใด เยาวชนมีความเห็นว่าการโกงกินคอร์รัปชั่นเป็นสิ่งที่ยอมรับกันได้ ฯลฯ เพราะทุกคนเห็นว่าผู้ที่ได้มาซึ่งทรัพย์สินเงินทองนั้น แม้จะมาจากวิธีที่ไม่ถูกต้อง แต่ก็มีความสุขสบาย มีคนนับหน้าถือตา แล้วทำไมพวกเขาจะทำบ้างไม่ได้ล่ะ สรุป “หย่อน” กันทั้งหมด ในด้านศีลธรรม จริยธรรม และ คุณธรรม พระเจ้าอยู่หัวทรงพยายามเน้นเรื่องคุณงามความดี ทรงสนับสนุนให้ประชาชนเลือก “คนดี” เข้ามาบริหารประเทศ นี่คือ การดึงกลับมาจาก “ความสุดโต่ง” ของความไม่ถูกต้อง ให้มาอยู่กับ “ความพอดี” และการทำดี

ยังมีเรื่องที่ลูกจะเขียนอีกมากมายเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่เนื่องจากเป็นเรื่องหลักปรัชญา ลูกไม่ทราบจะเขียนให้อ่านแล้วเข้าใจได้ง่ายๆ ได้อย่างไร แต่ลูกขอจบบทสวดนี้เพียงแค่กราบทูลพระองค์ว่า

การค้นพบพระองค์และการดำรงชีวิตโดยมีพระองค์ทรงเป็นศูนย์กลางในใจ ตลอดจนการทำทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตประจำวันเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ เป็น “ความเพียงพอ” ที่สุดในชีวิตของลูกแล้ว พระเจ้าข้า ☺

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 276

AACOM 2012

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ยิ่งวันลูกก็ยิ่งได้สัมผัสพระคุณการุณย์ของพระองค์และความยิ่งใหญ่ของพระองค์จนลูกรู้สึกว่าช่างเป็นบุญของผู้ที่พระองค์ทรงรับเป็นลูกของพระองค์เสียจริงหนอ ☺

ราว 3 เดือนก่อน คุณพ่อเจ้าอาวาสวัดที่ลูกไปเป็นประจำขอให้ลูกไปพูดในงาน AACOM 2012 (2nd Asian Apostolic Congress of Mercy) หรืองานพระเมตตาระดับเอเชียที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพ 27-29 ต.ค. 2012 เมื่อลูกทราบว่า Speakers จากประเทศอื่นจะมีทั้งพระสังฆราชและพระสงฆ์ ลูกไม่กล้ารับ คุณพ่อบอกว่าประเทศไทยเราเป็นเจ้าภาพ ควรที่จะมีฆราวาสแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตเป็นพยานและคุณพ่อคิดว่าลูกเหมาะสมที่สุด

เมื่อลูกกลับถึงบ้าน ลูกกราบ ณ พระแท่นในห้องนอนและกราบทูลขอพระพรจากพระองค์และพระจิตเจ้าในการถวายเกียรติแด่พระองค์ในครั้งนี้เทอญ หลังจากนั้นลูกรู้สึกว่าลูกต้องเตรียมตัวให้ดีและให้พร้อมเพราะนี่เป็นการพูดแบ่งปันต่อหน้าผู้แทนจากประเทศต่างๆ เกือบ 10 ประเทศและภาษาที่พูดก็เป็นภาษาอังกฤษ ไม่ใช่ภาษาไทย แต่สิ่งสำคัญที่สุด ลูกยังไม่มีความรู้สึกซึ้งเรื่องพระเมตตาเลย ต่อมาลูกจึงตัดสินใจไปหาคุณพ่อเพื่อขอเอกสารเกี่ยวกับพระเมตตา คุณพ่อใจดีมากให้เอกสารที่เกี่ยวข้องพร้อมกับหนังสือไดอารี่ของนักบุญเฟาสตินา ฉบับแปลเป็นภาษาอังกฤษให้ลูกอ่าน กลับถึงบ้านลูกเปิดดู หนังสือมีทั้งหมด 689 หน้า! และลูกมีเวลาเพียง 2 เดือนก่อนวันงาน ลูกตั้งใจจะอ่านหนังสือเล่มนี้ให้จบก่อนเริ่มเขียนบทที่จะไปพูด จะมีเวลาอ่านทันไหมหนอ?

มีเพื่อนคาทอลิกพูดกับลูกว่า การไปพูดเกี่ยวกับเรื่องพระนั้น ไม่เห็นต้องเตรียมตัวอะไรเลย ถึงเวลาพระจิตเจ้าก็ดลใจให้พูดออกมาเอง

สำหรับลูกแล้ว ลูกตระหนักในใจตลอดเวลาว่าลูกเป็นเพียงเครื่องมือเล็กๆ ที่พระองค์ทรงใช้ ลูกสวดทูลพระองค์เสมอว่า ลูกขอเป็นปลายปากกาเล็กๆ ปลายกระบอกเสียงเล็กๆ และพู่กันด้ามเล็กๆ ที่ให้พระองค์ทรงใช้เขียน พูดประกาศและวาดภาพเกี่ยวกับข่าวดีและเรื่องราวอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ แต่เครื่องมือเล็กๆ เหล่านี้ควรจะอยู่ในสภาพสมบูรณ์ พระองค์จึงจะทรงใช้ได้สะดวก หากเป็นปากกาที่ไม่มีน้ำหมึก โทรโข่งที่ไม่มีถ่าน หรือพู่กันที่ไม่ล้างให้สะอาดแล้ว ผู้ใช้ก็คงจะใช้เครื่องมือเหล่านี้ได้ไม่เต็มที่ ลูกจึงจะเตรียมตัวอย่างดีทุกครั้งที่ถูกเชิญไปพูดไม่ว่าที่ใด ผู้ฟังกี่คน หรือเป็นหัวข้อเดิมที่พูดมาแล้วเป็นสิบๆ ครั้งก็ตาม และที่สำคัญที่สุดลูกจะทูลขอพระพรจากพระองค์และพระจิตเจ้าทุกครั้งที่ลูกจะพูดแบ่งปัน

ลูกอ่านหนังสือเกี่ยวกับพระเยซูเจ้าทรงประจักษ์แก่นักบุญเฟาสตินาด้วยความสนใจ ตอนอ่านจบหมดเล่มโดยไม่ทราบเหตุผล น้ำตาลูกไหลพราก ลูกรู้สึกว่าสิ่งที่พระเยซูเจ้าตรัสสอนนักบุญเฟาสตินา พระองค์ได้ทรงสอนลูกด้วยและลูกรู้สึกว่าลูกได้ใกล้ชิดกับพระองค์มากขึ้นไปอีกหลังจากอ่านหนังสือเล่มนั้นจบ นี่กระมังที่คุณพ่อเลือกให้ลูกเป็นหนึ่งใน

Speakers ในงานนี้ พระองค์ทรงต้องการให้ลูกศึกษาและทราบเรื่องพระเมตตามากขึ้น!

พอดีลูกต้องไปต่างประเทศกลับมาถึงบ้านเป็นคืนวันจันทร์ ลูกต้องพูดวันเสาร์ ลูกยังไม่ได้เขียนสิ่งที่จะพูดเลย วันอังคารเป็นวันหยุด ลูกเขียนบทพูดเสร็จคืนนั้นในหัวข้อ “A Life Reborn” เนื่องจากดึกมากแล้ว ลูกจึงไม่ได้จับเวลา แต่พิมพ์ออกมาได้ 10 หน้า A4 วันรุ่งขึ้นลูกจับเวลาดู พอดีกับเวลา 40 นาทีที่ได้กำหนดไว้ให้ลูกพูดเป๊ะ จนลูกไม่ต้องตัดหรือเติมแม้แต่คำเดียว (1)!

ช่วงที่ลูกไม่อยู่ คุณพ่อได้บอกกับลูกชายของลูกว่าต้องการเปลี่ยนกำหนดวันที่ลูกจะพูดจากวันแรกซึ่งเป็นวันเสาร์มาเป็นวันสุดท้ายซึ่งเป็นวันจันทร์ (2) คุณพ่อต้องการให้วันจบการประชุมไม่ใช่เป็นวันแห่งการพูดทางวิชาการมากไป ลูกบอกคุณพ่อว่า ลูกยินดีไม่ว่าจะเป็นวันใด เวลาใด

พอจบรายการวันแรก เพื่อนรักของลูกในกลุ่มแพร่ธรรม 2 คนได้เข้ามาบอกลูกว่าเนื่องจากห้องประชุมซึ่งเป็นโรงยิมขนาดใหญ่มาก เสียงจึงก้อง ลูกควรจะมี PowerPoint ช่วยในตอนพูดวันจันทร์ มิฉะนั้น ผู้ที่นั่งอยู่ข้างหลังจะฟังไม่รู้เรื่อง (3) ลูกฟังเสร็จเกิดความกังวล ลูกพูดมา 16ปีแล้ว ลูกยังไม่เคยใช้เครื่องมือระบบ IT สมัยใหม่เลย และหากลูกจะต้องมากังวลกับการใช้เครื่องมือนี้ สมาธิของลูกจะไม่สามารถอยู่ที่เนื้อหาที่จะพูดได้

คืนนั้นลูกสาวคนเล็กของลูกเมื่อทราบเช่นนั้น พูดกับลูกว่าหม่ำมี๋ไม่ต้องกังวล เขาจะจัดการเอง และเวลาพูดหม่ำมี๋ก็ไม่ต้องสนใจเลย เขาจะเป็นคนคลิกให้ ลูกดีใจมาก ขอบพระคุณพระที่มีลูกเช่นลูกสาวคนเล็กคนนี้ **มีลูกดีเป็นศรีแก่แม่** ก็เป็นเช่นนี้แหละ ☺

เช้าวันจันทร์ ลูกถูกกำหนดให้พูดเป็นคนแรก แต่เพื่อนรุ่นพี่ที่ลูกรักนับถือมากได้ไปขอให้คุณพ่อเปลี่ยนให้ลูกพูดเป็นคนสุดท้าย (4) คุณพ่อผู้จัดถามความเห็นของลูก ลูกบอกว่าลูกไม่มีปัญหาอยู่แล้ว เมื่อไร เวลาใด ได้ทั้งนั้น

ตลอดเวลา 40 นาทีที่ลูกอยู่บนเวลทีนั้น สิ่งที่ลูกรู้สึกเพียงอย่างเดียวคือ ลูกกำลังเฝ้าพระองค์อยู่ และกำลังกราบทูลพระองค์ถึงเรื่องราวชีวิตของลูกที่เป็น “Journey of my Faith” ลูกมารู้สึกตัวว่าตัวเองยืนอยู่ต่อหน้าผู้ฟังซึ่งเป็นผู้แทนจากประเทศต่างๆ เกือบ 10 ประเทศ ก็คือตอนจบและผู้ฟังทุกคนได้ลุกขึ้นยืนและปรบมือให้กำลังใจลูก สิ่งที่ลูกอยากจะทำในวินาทีนั้นคือ ก้มลงกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์

หลังพูดจบ มีผู้ฟังจำนวนมากมาขอบทพูดของลูกและลูกก็ได้รับปากผู้แทนจากประเทศต่างๆ เหล่านั้นที่ขอซื้อหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ของลูกว่าจะเขียนเป็นภาษาอังกฤษ ลูกรู้สึกว่าถึงเวลาแล้วที่ลูกจะต้องพิจารณาพันธกิจข้อนี้อย่างจริงๆ จังๆ

ประสบการณ์ครั้งนี้ยิ่งพิสูจน์ให้ลูกเห็นว่า พระองค์ทรงอยู่เหนือทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของพวกเรา และจะประทานพระพรให้สิ่งที่เราทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์อย่างจริงใจและสัตย์ซื่อให้สำเร็จลุล่วงเกินการวางแผนของพวกเราซึ่งเป็นมนุษย์เสียอีก

ลูกขอจบบทสวดนี้โดยใช้ประโยคที่ลูกจบการพูดในวันนั้นว่า

“Jesus, I trust in You.”

“ทั้งนี้มิใช่เพราะเราคิดว่า เราทำสิ่งใดได้ด้วยตนเอง แต่การทำได้นั้นมาจากพระเจ้า” 2 โครินธ์ 3:5

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 277

ศิลปะเพื่อพระเป็นเจ้า (3)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเขียนบทสวดบทนี้เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์และเพื่ออวดพระองค์ พระเจ้าข้า

"ถ้าผู้ใดจะอวด ก็จงอวดพระผู้เป็นเจ้าเถิด" 2 โครินธ์ 10:17

เมื่อหลายเดือนก่อน ลูกได้รับการติดต่อจากเพื่อนคนหนึ่งให้ลูกนำรูปถ่ายเข้ารับการคัดเลือก ประเทศไทยจะเป็นเจ้าภาพจัดงานคนตาบอดโลกระหว่างวันที่ 12-18 พ.ย. 2012 และกลุ่มถ่ายภาพ 3 องค์กรร่วมมือกันจะจัดนิทรรศการภาพถ่ายสำหรับคนตาบอด สิ่งแรกที่ลูกถามก็คงจะเป็นเช่นเดียวกับคนทุกคนที่ทราบข่าวนี้ "ได้อย่างไร?" คำตอบคือ ม.ศิลปากรจะเชิญศิลปินแห่งชาติด้านปูนปั้นตลอดจนศิลปินแขนงนี้มาทำภาพปูนปั้นสูงต่ำจากภาพถ่ายที่ได้รับการคัดเลือกแล้ว เพื่อให้คนตาบอดที่มาจากทั่วโลก ตลอดจนผู้บกพร่องทางสายตาในประเทศไทยได้มีโอกาสรับทราบศิลปะภาพถ่าย โดยการสัมผัสทางมือ เป็นการจัดนิทรรศการเช่นนี้เป็นครั้งแรกในประเทศไทยและเป็นครั้งที่ 2 ของโลก แต่ครั้งแรกทราบว่ามีเพียงไม่กี่ภาพในนิทรรศการเท่านั้น

ทันทีที่ลูกทราบข้อมูลรายละเอียด ลูกนิ่งอึ้งไปด้วยความเจียมตัว "แต่ฝีมือถ่ายภาพของพี่เป็นแค่ระดับมือสมัครเล่นเท่านั้นนะ" ลูกรีบบอกเพื่อนคนนั้น "ผมเคยเห็นฝีมือภาพถ่ายของพี่แล้ว ผมจึงมาชวนไง ไม่เป็นไร พี่ก็สมัครในประเภทมือสมัครเล่นซิ" เอาก็เอา อย่างมากก็แค่ไม่ได้ถูกเลือก ☺ "ขอเป็นภาพ Thailand Thailand หน่อยนะครับ เพราะจะให้คนต่างชาติรู้จักประเทศไทยเราด้วย"

สองเดือนต่อมา ลูกได้รับแจ้งว่าภาพหนึ่งที่ลูกส่งเข้าไปได้ผ่านการคัดเลือกรอบแรกไปแล้ว (เนื่องจากเป็นกลุ่มสมัครเล่น เขาจึงอนุญาตให้ส่งได้ 5 ภาพ) ภาพที่ผ่านเป็นภาพที่ลูกถ่ายที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นภาพของพระพุทธรูปหลายองค์ที่สร้างด้วยปูนเรียงรายกันเป็นแถวยาว เก่ามากแล้ว ความเก่าแก่ทำให้สภาพปูนมีร่องรอยของน้ำเพราะน้ำเซาะและปรากฏคราบสีดำ แต่แต่ละองค์มีสไบจีวรสีส้มแสดห่มอยู่ ยามลมพัดจึงปลิวสะบัดตัดกับสีดำคร่ำบนเนื้อปูนขององค์พระพอดี

จังหวะที่ลูกจะถ่าย แสงแดดกำลังส่องมาจากด้านหลัง ลูกจึงใช้วิชาที่เรียนมาปรับการชดเชยแสงและกดโฟกัสให้ชัดเฉพาะพระพุทธรูปองค์กลางๆ ภาพที่ออกมาจึงค่อนข้างมีมิติ และมี Contrast ทั้งในด้านสีและแสง อีก 2-3 เดือนต่อมาจนลูกลืมเรื่องภาพถ่ายนี้ไปแล้ว ลูกก็ได้รับแจ้งว่า ภาพนี้ที่ลูกตั้งชื่อว่า "พระธรรม" ได้รับคัดเลือกให้เป็น 1 ใน 65 ภาพที่จะมีศิลปินมาทำรูปปูนปั้นเพื่อแสดงในงานนิทรรศการครั้งนี้ นอกจากนี้ ลูกยังได้รับแจ้งว่าสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา สยามบรมราชกุมารีได้พระราชทานภาพถ่ายฝีพระหัตถ์ของพระองค์ท่าน 1 ภาพ ตลอดจนมีศิลปินแห่งชาติในด้านการถ่ายภาพ

หลายท่านได้มอบภาพถ่ายมาร่วมในงานนี้และภาพถ่ายพร้อมภาพปูนปั้นทั้งหมดจะมีการให้ประมูลและรายได้ทั้งหมดจะมอบให้องค์กรกุศลโดยเฉพาะมูลนิธิเพื่อคนตาบอดแห่งประเทศไทย

ด้วยความตื่นเต้นและดีใจ ลูกก็มั่นใจว่าคงไม่มีใครจะมาซื้อภาพของลูกซึ่งเป็นฝีมือของอนุบาล 1 เป็นแน่ ลูกเตรียมจะซื้อภาพตัวเองกลับไปแขวนไว้เป็นเกียรติประวัติที่บ้านทั้งภาพถ่ายและภาพปูนปั้น เพราะนี่คงเป็นครั้งแรกและครั้งเดียวในชีวิตของลูกที่จะมีศิลปินมาปั้นรูปปูนปั้นจากภาพถ่ายของลูก

“พี่ครับ ภาพถ่ายของพี่ถูกซื้อไปแล้วนะครับ” ก่อนงานนิทรรศการจะเริ่มขึ้น 1 เดือน ลูกได้รับแจ้งจากผู้จัดงานวินาทีนั้น ลูกรู้สึกดีใจแล้วก็ตามด้วยความเสียดาย ตกลงเลยไม่ทราบจะดีใจหรือเสียดายดี แล้วลูกก็นึกได้ว่านี่คือสิ่งที่ตัวเองต้องการทำมาตลอดมิใช่หรือ ทำทุกอย่างเพื่อถวายแด่พระ?

เมื่อไม่กี่ปีก่อน ตอนที่ลูกเพิ่งเริ่มถ่ายรูป ลูกถ่ายจากกล้องเล็กๆ กดเป็นแค่ Auto Mode ต่อมาลูกๆ ซื้อกล้องใหญ่ให้เป็นครั้งแรก เป็นของขวัญวันเกิดและซื้อรุ่นและยี่ห้อเดียวกับลูกสาวคนโต เพื่อลูกเขยจะได้สอนหม่ำมี้ให้ใช้ได้ แม้ลูกจะยังไม่คล่องในการใช้กล้องใหญ่ แต่เช่นเดียวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำในชีวิต ลูกคิดหาทางมาตลอดที่ลูกจะใช้งานอดิเรกในด้านถ่ายภาพมารับใช้พระองค์...

งานนิทรรศการนี้ที่มีชื่อว่า “From My Eyes to Your Heart” ผ่านพ้นไปด้วยดีโดยผู้มีผลงานในงานทุกคนได้รับประทานเหรียญจากพระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าโสมสวดี พระวรราชาธินัดดามาตุ ผู้จัดงานได้บอกกับลูกว่า ศิลปินทั้งหมดได้รับการจารึกลงในประวัติศาสตร์การถ่ายภาพของประเทศไทยแล้วว่าเป็นผู้ที่มีผลงานถูกถ่ายทอดเป็นรูปปูนปั้นสำหรับผู้บกพร่องทางสายตาทั้งไทยและต่างประเทศเป็นครั้งแรก

คืนนั้นลูกกลับบ้านด้วยความรู้สึกที่ดีใจและตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง ศิลปิน! เราเป็นศิลปินด้านถ่ายภาพไปแล้วหรือ เป็นไปได้หรือนี่? ☺

แล้วลูกก็มาไตร่ตรองถึงชีวิตของลูกในช่วงหลังๆ นี้ มีหลายสิ่งหลายอย่างเหลือเกินที่เกิดขึ้นกับลูกที่นำความชื่นชมยินดี ความสุข และความตื่นเต้นมาสู่หัวใจของลูก และที่น่าอัศจรรย์เป็นอย่างยิ่งคือ แต่ละอย่างเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองโดยลูกไม่ได้เป็นผู้ใฝ่หาสิ่งเหล่านี้เลย มันมาเอง มาอย่าง Amazing ทุกครั้ง!

ในบริบทของความเชื่อของลูกแล้ว นี่คือ “ของขวัญ” เล็กๆ น้อยๆ ที่พระองค์ประทานให้แก่ลูกเพื่อจะสื่อว่าพระองค์ทรงทราบว่าไม่ว่าลูกจะทำอะไร ไม่ว่าฝีมือในการทำนั้นจะต่ำต้อยเพียงใด ลูกก็จะทำอย่างเต็มที่และหาทางนำทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำมาถวายเกียรติแด่พระองค์ ความคิดที่ว่าทุกอย่างเป็นของขวัญจากพระองค์ข้อนี้แหละที่ทำให้ลูกมีความสุขจนล้นปรี่หัวใจ ☺ ☺ ☺

ปกติศีรษะไม่ทันถึงหมอน ลูกก็จะหลับปุ๋ยแล้ว แต่ช่วงหลังๆ นี้ ลูกใช้เวลาตั้งหลายนาทีกว่าจะหลับได้ หัวใจมันมีแต่ความตื่นเต้นยินดีกับ “ของขวัญ” จากพระองค์ แล้วลูกก็จะหลับโดยมีความรู้สึกว่าพระองค์ทรงยิ้มให้ลูก เป็นการจบแต่ละวันด้วยพระพรอย่างสมบูรณ์

ลูกรักพระองค์ที่สุดพระเจ้าข้า ☺

อาแมน

ลูกของพระ: องคืนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 278

วัย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวันอาทิตย์ที่ 25 พ.ย. 2012 ที่ผ่านมา พระสงฆ์ผู้ประกอบพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณได้พูดว่า เวลาได้ผ่านไปเร็วเหลือเกิน เหมือนมีปีกบิน เผลอแป๊ปเดียว สัปดาห์นั้นเป็นสัปดาห์สุดท้ายของเทศกาลปกติ เพราะอีกสัปดาห์ต่อมาก็จะเข้าสู่เทศกาลการเตรียมต้อนรับพระคริสตสมภพแล้ว

ลูกกลับมาบ้านคิดถึงคำพูดที่คุณพ่อพูดและเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งว่าเวลาผ่านไปเหมือนติดปีกบินและควบคู่กับการผ่านไปอย่างรวดเร็วของกาลเวลา สิ่งที่ตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้คือ การเพิ่มขึ้นของ “วัย”

คนส่วนใหญ่ในโลกนี้กลัวคำว่า “แก่” หลายคนชวนลูกไปพบแพทย์เพื่อทำทรีทเมนท์ชะลอ “ความแก่” เป็นต้นว่า การฉีดสเต็มเซลล์จากรกแกะ การไปดึงหน้า ฯลฯ ทุกครั้งลูกจะยิ้มและตอบเพียงสั้นๆ ว่า “ไม่ล่ะค่ะ ขอบคุณ”

กลัวอะไรกันนักหนาน้ากับ “ความสูงวัย” ขึ้น? ลูกคิดกับตัวเอง

เป็นเรื่องฟังดูแล้วบางคนอาจจะคิดว่าเป็นแค่วาทะศิลป์ แต่ลูกมีความรู้สึกจริงๆ ในใจว่าสำหรับลูก ชีวิตเริ่มต้นที่วัย 60 ☺ วัยที่สำหรับคนส่วนใหญ่แล้วเป็นวัยเกษียณอย่างเป็นทางการ แต่เป็นวัยที่ลูกได้ “ค้นพบ” อะไรหลายๆ อย่างทั้งเกี่ยวกับตัวเองและชีวิตโดยทั่วไป

เป็นวัยที่ ลูกรู้จักตัวเองดีขึ้น ใจดีกับตัวเองมากขึ้นและเป็นมิตรกับตัวเองมากขึ้น ☺

เป็นวัยที่ ลูกค้นพบอิสรภาพของจิตใจ เป็นที่น่าเสียดายว่ามีคนหลายคนในวัยเดียวกันที่ได้จากโลกนี้ไปแล้วโดยยังไม่ได้ค้นพบความรู้สึกอิสระเสรีในจิตใจเช่นนี้ที่พัฒนามาตามวัย ☺

เป็นวัยที่ ลูกสามารถทำตามใจลูกได้โดยไม่ต้องกังวลว่าใครจะมาว่าหรือบ่น ไม่ว่าลูกจะอ่านจะเขียนจะนั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ถึงเที่ยงคืนตีหนึ่ง หรือชอบที่จะตื่นเวลาบ่าย 2 โมงในวันหยุด ☺

เป็นวัยที่ ลูกอาจจะเลือกใส่เสื้อยืดและกางเกงยามที่ลูกไปชายทะเล แทนที่จะต้องใส่ชุดว่ายน้ำวันพีซหรือทูพีซ คงไม่มีใครสนใจหรอกนะว่าคุณม่าที่เล่นกับหลานๆ จะใส่ชุดอะไร ☺

เป็นวัยที่ บางครั้งลูกก็เริ่มหลงลืม แต่ก็อีกนั่นแหละ บางอย่างในชีวิตลืมๆ มันซะ ลบล้างมันจาก memory ของดิสก์ของสมอง ก็จะทำให้เพิ่มพื้นที่ในความทรงจำให้จำในสิ่งที่ควรจำแทน (เป็นการปลอบใจตัวเองได้ดีที่สุดในเรื่องการหลงลืม) ☺

เป็นวัยที่ แม้หัวใจจะเคยแตกสลายบ้าง แต่ถ้าไม่เคยมีความเจ็บปวดมาก่อน ไฉนเลยจะทราบถึงคุณค่าของความสุข ถ้าไม่เคยผิดหวังมาก่อน ไฉนเลยจะทราบว่าความสมหวังหอมหวานแค่ไหน หัวใจที่เคยบุบเคยบี้นี่แหละจะนำมาซึ่งความแข็งแกร่งและความเข้าใจชีวิตของดวงใจ ส่วนหัวใจที่ไม่เคยได้รับแรงกระแทกใดๆ เลย

ในชีวิตต่างหากที่เป็นหัวใจที่เปราะบาง และจะไม่มีทางทราบเลยว่าแม้ในความไม่สมบูรณ์ของชีวิต ก็มีความสุขสดชื่นอยู่ทุกหย่อมหญ้า ☺

เป็นวัยที่ ความคิดเห็นของผู้อื่นเกี่ยวกับตัวเราเริ่มมีความหมายน้อยลง ตัวของเราเอง ความเป็นจริงเป็นคนอย่างไรต่างหากที่มีความหมาย หากใครจะมองเราในแง่ที่เราไม่เป็น นั่นเป็นปัญหาของเขาผู้นั้น ไม่ใช่ปัญหาของเรา ☺

เป็นวัยที่ แม้ลูกจะยังคงเป็นคนเซ่อบริสุทธิ์ แต่ก็เป็นความเซ่อบริสุทธิ์ที่ลูกรู้ตัวและเลือกที่จะเป็นคนเช่นนั้นต่อไป ☺

เป็นวัยที่ ลูกค้นพบแล้วว่า ที่แท้ พระเจ้ามิได้ทรงอยู่บนสวรรค์ไกลโพ้นโน่นเลย แต่ทรงประทับอยู่ในใจของพวกเรามนุษย์ต่างหาก ☺

เป็นวัยที่ ลูกค้นพบอีกเช่นกันว่า พระเจ้าคือองค์แห่งความจริง และความจริงจะทำให้ชีวิตของเราเป็นอิสระ ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือการทำความดีเพื่อถวายแด่พระองค์ ไม่ใช่เพราะอยากได้การตอบแทนจากมนุษย์ แค่ข้อนี้ข้อเดียว ลูกก็เป็นอิสระเสรีเหนือใจตัวเองแล้ว ☺

เป็นวัยที่ ลูกได้ค้นพบว่า การทำงานรับใช้พระองค์ที่มีความหมายอันแท้จริงนั้น “เราควรต้องเลือกพระเป็นเจ้า ไม่ใช่เลือกงานของพระองค์” กว่าลูกจะค้นพบสัจจธรรมข้อนี้ได้ ลูกต้องหกล้มหกลุก หัวเข่าถลอกปอกเปลือกไปไม่รู้กี่รอบ แต่เมื่อได้เข้าใจถึงสัจจธรรมข้อนี้ได้อีกข้อหนึ่ง หัวใจของลูกก็เป็นอิสระเสรีขึ้นมากกว่าเดิมอีก ซ้ำยังบังเกิดความอิ่มในหัวใจในการรับใช้พระองค์ เป็นความอิ่มบนความอิสระปลอดโปร่งโล่งของจิตใจ ซึ่งเป็นความสุขที่หาซื้อไม่ได้ ไม่ว่าจะด้วยเงินจำนวนเท่าไรก็ตาม ☺

เป็นวัยที่ ลูกค้นพบประโยคอมตะนิรันดร์กาล

“พระเยซูเจ้าข้า ลูกวางใจในพระองค์”

เป็นประโยคที่อยู่เหนือคำบรรยายใดๆ ☺

เป็นวัยที่ ลูกได้ค้นพบขุมทรัพย์อันล้ำค่าที่สุดสำหรับมนุษยชาติ แล้วลูกจะยังต้องกังวลในสิ่งใดในชีวิตอีกเล่า ☺

ลูกรักพระองค์ที่สุด พระเจ้าข้า

“ความสว่างแจ้งขึ้นแก่คนชอบธรรม และความชื่นบานมีขึ้นแก่คนใจเที่ยงธรรม” สดุดี 97:11

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 279

คนดี คนเลว และคนไทย

The Good, The Bad, and the Thais

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ปกติแล้วในปีก่อนๆ บทสวดบทแรกของลูกในปีใหม่จะเป็นการรำพึงถึงสิ่งที่ลูกได้ปฏิบัติไปในปีก่อนและสิ่งที่ลูกตั้งใจจะทำในปีใหม่ แต่สำหรับปีนี้แล้ว ลูกตั้งใจว่าจะทำสิ่งหนึ่งซึ่งสำคัญกว่าสิ่งอื่นใดที่ลูกจะตั้งใจทำ นั่นคือการสวดภาวนาอย่างเข้มข้นสำหรับประเทศไทยของเรา!

อันที่จริง ในทุกๆ คืนตอนที่ลูกสวดสายประคำ ลูกก็สวดภาวนาให้กับประเทศไทยอันเป็นบ้านเกิดเมืองนอนที่รักยิ่งอยู่แล้ว แต่จากนี้ลูกต้องสวดภาวนาเป็นพิเศษมากขึ้นเพราะนอกจากการสวดภาวนาทูลขอพรจากพระองค์อย่างเข้มข้นแล้ว ลูกก็ไม่ทราบจะทำอะไรเพื่อประเทศไทยของเราอย่างเป็นรูปธรรมได้

วิถีชีวิตตลอดจนอุปนิสัยและการดำรงชีวิตของคนไทยกำลังเปลี่ยนไป และไปในทางที่น่ากลัวและน่าเศร้าในมุมมองของคนที่ผ่านชีวิตที่ฉลองแซยิดมาแล้ว ลูกมองไปข้างหน้า ลูกรู้สึกเป็นห่วงอนาคตของลูกของหลานของประเทศไทย แล้วลูกจะทำอะไรได้เล่าในฐานะประชาชนคนไทยตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่ไม่มีส่วนโดยตรงในการบริหารประเทศ?

คนไทยโดยอุปนิสัยตั้งแต่บรรพบุรุษมาแล้วเป็นคนรักสนุกรักสบาย เป็นชนชาติที่มองของใกล้ชัดกว่าสิ่งไกลตัว เชื่อในโชคชะตาและเชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นไปตาม “กรรม” และยึดมั่นในประโยคที่ว่า “ไม่เป็นไร” เป็นคาถาประจำชาติ

ยามรู้สึกว่าโชคชะตาไม่ค่อยดีหรือคำทันสมัยสมัยนี้คือ “ปีชง” คนไทยก็ไปทำบุญ เปลี่ยนเฟงชุยบ้านหรือออฟฟิศ ปล่อยนกปล่อยปลา แล้วก็หวังว่าทุกอย่างจะดีขึ้น ในเวลาเดียวกัน ถนนจะมีรถติดจนไม่มีทางให้รถวิ่งเพราะมีคนจองรถเพิ่มอีกล้านกว่าคันก็ไม่ใช่ปัญหาของฉัน คนอื่นรถติดก็ติดไป ฉันได้สิทธิพิเศษ ฉันก็คว้าไว้ก่อน ฯลฯ

อุปนิสัยของคนไทยในลักษณะเช่นนี้จึงเป็น “โอกาสทอง” ของผู้ที่ต้องการเป็นผู้นำของประเทศที่มองการณ์ได้ขาดสามารถนำความสบายๆ ของคนไทยมาเป็นจุดอ่อนในการนำเสนอนโยบายต่างๆ ที่ดูผิวเผินจะเป็นการเอื้อประโยชน์ให้แก่ประชาชน แต่แท้ที่จริงแล้ว เป็นการให้ “ท็อฟฟี่เคลือบยาพิษ” กว่าประชาชนตาดำๆ จะทราบว่าพอน้ำตาลที่เคลือบถูกดูดหมดไปแล้ว ข้างในคือยาพิษดีๆ นี่เอง ก็อาจจะสายไปเสียแล้ว ดังดูได้จากหลายๆ ประเทศในแถบยุโรปทุกวันนี้

ในเวลาเดียวกัน ผู้นำประเทศที่ใช้นโยบายในลักษณะเช่นนี้ก็มักจะเป็นผู้นำประเภทกอบโกยผลประโยชน์ของรัฐเข้าส่วนตัวและพรรคพวก เมื่อถึงเวลาส่วนที่เป็นยาพิษของท็อฟฟี่ปรากฏชัดออกมา พวกเขาก็ได้สูบเลือดของชาติบ้านเมืองไปจนอิ่มหนำแล้ว ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของผู้นำคนใหม่ที่ต้องมารับ “กรรม” ที่ตัวเองไม่ได้เป็นผู้ก่อต่อไป

ลูกลองวิเคราะห์ดูว่าทำไมผู้ที่โกงกินประเทศชาติ ไม่ว่าจะเป็นชนชาติใด ทำไมหนอ เขาเหล่านั้นถึงทำได้ถึงเช่นนั้น

แล้วลูกก็สรุปกับตัวเองว่า เพราะในใจของเขาไม่มีหลักธรรมของศาสนาของเขาเป็นหลักยึดเหนี่ยวอย่างแท้จริง

มนุษย์ทุกคนเกิดมาย่อมต้องไขว่คว้าหา “ความสุข” ซึ่งเจ้าความสุขนี้มีความหมายต่างกันในแต่ละคน ผู้ที่เข้าถึงหลักธรรมของศาสนาแล้ว จะพบความสุขที่สงบและสันติ เป็นความสุขที่ “เย็น” และ “อิ่ม” อย่างคริสตชนที่ค้นพบพระเจ้าแล้วและดำรงชีวิตโดยมีพระองค์เป็นศูนย์กลางในทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำ เขาจะมีชีวิตที่เปี่ยมไปด้วย “สันติสุข” และ “ปีติสุข” ไม่ว่าเขาจะมีอาชีพอะไร เขาจะปฏิบัติหน้าที่การงานและอาชีพอย่างซื่อสัตย์ เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าที่เขายึดเหนี่ยว

ส่วนพวกที่ไม่มีหลักธรรมในจิตใจเป็นหลักยึดมั่นแล้ว การได้มาซึ่งอำนาจและเงินตราเป็นความสุข ยิ่งได้มากเท่าไรยิ่งดี ยิ่งถ้าสามารถได้เงินโดยไม่ต้องเหนื่อยยากจากหยาดเหงื่อและแรงกายของตัวเองแล้ว ยิ่งรู้สึกสะใจ จากการมีเงินก็ได้มาซึ่งอำนาจ จากการมีอำนาจก็ยิ่งมีโอกาสให้ได้มาซึ่งเงินทองได้ง่ายยิ่งขึ้นอีก และยังรู้สึกว่าตนเองเป็นผู้ชนะอีกด้วย มีประโยคอมตะในภาษารัฐศาสตร์ที่ว่า “Power corrupts. Absolute power corrupts absolutely.”

ซึ่งลูกไม่ทราบจะแปลเป็นภาษาไทยอย่างไรดีจึงจะได้ใจความที่กินใจเหมือนภาษาอังกฤษ

ลูกไม่ทราบว่าความสุขที่คนเหล่านี้ได้จะเป็นความสุขเย็นหรือไม่ ลูกไม่มีทางรู้ได้ ลูกเพียงแต่มองประเทศไทยอันเป็นที่รักยิ่งและมองลูกมองหลานคนไทยในองค์รวมด้วยความเป็นห่วงว่า “ความสุข” ของผู้ที่มีอำนาจในการบริหารประเทศจะนำมาซึ่งความทุกข์ระดับไหนแก่พวกเขาในอนาคตหนอ?

ในฐานะที่ลูกมีความเชื่อในพระองค์ และทราบว่าพระองค์ทรงเป็นองค์แห่งความรักและองค์แห่งความดีบริบูรณ์ ลูกขอสวดวิงวอนต่อพระองค์ว่า ขอได้โปรดประทานพระพรแก่ประเทศไทย และโปรดพิทักษ์ประเทศชาติของเราให้พ้นจากภัยที่อาจเกิดขึ้นสักวันหนึ่งเทอญ ส่วนกับพวกที่ทำลายประเทศชาติด้วยวิธีใดก็แล้วแต่ ขอให้พระองค์โปรดประทานพระพรให้เขาเหล่านั้นได้เห็นแสงสว่างแห่งธรรมะและกลับใจมาเป็นพลเมืองดีของประเทศชาติสักวันเทอญ

“อย่าตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว จงพยายามทำดีต่อมนุษย์ทุกคน ในส่วนของท่าน จงอยู่อย่างสันติกับทุกคนถ้าเป็นไปได้ พี่น้องที่รักยิ่ง อย่าแก้แค้นเลย แต่จงให้พระเจ้าทรงตัดสินลงโทษเถิด ดังที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่าการแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบแทนการกระทำของทุกคน” โรม 12: 17-19

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 280

ภูเขาเคลื่อนได้ ... อย่างต่อเนื่อง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ใน 2 เดือนที่ผ่านมามีเพื่อนฝูงหลายคนต่างถามลูกว่า ลูกหยุดเขียน “บทสวดของฉัน” ถวายพระแล้วหรือ? ลูกตอบทุกคนว่าลูกจะไม่มีวันหยุดเขียนบทสวดถวายแด่พระองค์ แต่ที่หยุดเขียนไปเพราะมีเหตุผลสำคัญจริงๆ และเป็นเหตุผลที่พระองค์ทรงทราบดี

ในปลายเดือนตุลาคม 2012 ที่ผ่านมา ลูกได้ถูกเชิญไปพูดแบ่งปันในงานพระเมตตาระดับเอเชีย (AACOM2012) ที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพ ปรากฏว่าหลังจากพูดจบมีคนขอให้ลูกเขียนหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ของลูกเป็นภาษาอังกฤษจำนวนมาก ลูกตอบทุกคนว่า “One day I will.” แล้วก็จบแค่นั้น

อีกเดือนต่อมา ลูกได้รับการติดต่อจากเลขาธิการของคณะพระเมตตาของประเทศที่เป็นหมู่เกาะในกลุ่มอาเซียนและที่มีประชากรเป็นคาทอลิกเกือบทั้งประเทศ ขอเชิญลูกไปพูดแบ่งปันที่ประเทศของเขาในวันที่ 2 พ.ค. 2013 ซึ่งเป็นวันงานพระเมตตาระดับประเทศของเขา (2 ปีครั้ง) และจะเชิญคาทอลิกที่สนใจมาร่วมงานจากทั่วโลกหลายพันคน เนื่องจากลูกพร้อมและยินดีในการรับใช้พระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจอยู่แล้ว จึงตอบตกลงไปทันที หลังจากนั้นก็มีอีเมล์จากอัครสังฆราชจากประเทศของเขาเชิญลูกมาอย่างเป็นทางการ เป็นอันสรุปว่าลูกจะไปพูดแบ่งปันที่ประเทศนี้ในวันที่ 2 พ.ค. 2013

หลังจากที่ลูกได้ตกปากรับคำไปเรียบร้อยแล้ว พลันก็เกิดความคิดขึ้นมาว่า ทำไมไม่เขียนหนังสือเล่มนี้ของลูกเป็นภาษาอังกฤษล่ะ ขณะนั้นเป็นเวลาใกล้คริสต์มาส 2012 แล้ว

ลูกคำนวณเวลาดู ในเดือนก.พ.และเม.ย.2013 ลูกต้องเดินทางไปต่างประเทศเกือบทั้ง 2 เดือนเต็มๆ และทางผู้จัดงานขอให้ลูกไปถึงประเทศของเขาตั้งแต่วันที่ 28 เม.ย. 2013 เพราะจะได้เข้าร่วมงานนี้ตั้งแต่วันแรก เป็นอันสรุปกับตัวเองว่าถ้าลูกจะเขียนหนังสือเล่มนี้เป็นภาษาอังกฤษ ลูกมีเวลาคร่าวๆ เพียง 60 วัน หนังสือเล่มภาษาไทยของลูกมี 335 หน้า

สิ่งที่ลูกทำสิ่งแรกคือ คุกเข่าสวดทูลถามพระองค์ว่าเป็นน้ำพระทัยของพระองค์หรือไม่ที่จะให้ลูกเขียนหนังสือเล่มนี้เป็นภาษาอังกฤษ สวดภาวนาเสร็จ คำตอบคือใช่ เมื่อเป็นเช่นนั้น ลูกจึงวางแผนในใจ ลูกจะต้องใช้ทุกเวลานาทีของแต่ละวันให้ถึงที่สุด เพราะลูกยังต้องเข้าโรงงาน เดือนม.ค. 2013 ยังเรียนหนังสืออีกหลักสูตรหนึ่ง ยังมีงานสังคม ฯลฯ ลูกตัดสินใจไม่รับโทรศัพท์ใครๆ ทั้งสิ้น รวมทั้ง emails, line ฯลฯ จนเพื่อนฝูงโกรธไปหลายคน รวมทั้งงานศพ งานแต่งงาน และงานอื่นใดที่ไม่จำเป็นจริงๆ ลูกตัดหมด อีกทั้งกิจกรรมทั้งปวงไม่ว่าการวาดรูป การถ่ายภาพ แม้แต่การเขียน “บทสวดของฉัน” ลูกมีถุงเอกสาร 1 ถุงซึ่งมีหนังสือของลูกฉบับภาษาไทย สมุดเขียน 1 เล่ม และน้ำหมึก 1 ขวด (เพราะลูกใช้ปากกาหมึกซึม) หิ้วติดตัว แม้ในช่วงที่จะรอพบแพทย์เพื่อทำฟัน ลูกก็ใช้เวลาช่วงรอแพทย์เขียนหนังสือของลูก ลูกตัดสินใจไม่ใช้นักเขียนมืออาชีพช่วยแปล เพราะการเขียนเป็นภาษาอังกฤษของลูก ลูกไม่ได้แปลตรงตัวตามอักษร บางอย่างลูกตัดทิ้งเพราะคนอ่าน

นานาชาติคงจะไม่สนใจชื่อเสียงเรียงนามนายคนนี้หรือนางสาวคนนั้น ในเวลาเดียวกันบางสิ่งบางอย่างที่ลูกไม่ได้เขียนในฉบับภาษาไทย ลูกก็นำมาเขียนในฉบับภาษาอังกฤษนี้

พระเจ้าทรงเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับการรับใช้พระองค์ของผู้ที่มอบถวายชีวิตในการรับใช้พระองค์จริงๆ

ตอนที่สำนักพิมพ์แห่งหนึ่งขอซื้อลิขสิทธิ์ของลูกในการพิมพ์หนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” นั้น ตามสัญญาแล้วสำนักพิมพ์นี้จะได้สิทธิ์ในการพิมพ์หนังสือเล่มนี้ในทุกภาษา แต่ด้วยความที่ลูกมีความรู้สึกลึกๆ ว่าลูกอยากเขียนเป็นภาษาอังกฤษเองสักวัน ลูกจึงขอสงวนสิทธิ์ในการแปลเป็นภาษาอังกฤษไว้ 1 ภาษา!

วันหนึ่งขณะรับประทานอาหารเย็นอยู่ด้วยกัน ลูกชายของลูกพูดขึ้นมาว่า “หม่ำมี้ สมัยนี้ใครพิมพ์หนังสือเป็น Paperback ล่ะ? และยิ่งหม่ำมี้จะนำไปจำหน่ายตั้งหลายประเทศ หม่ำมี้จะแบกไปอย่างไร? หม่ำมี้ควรจะพิมพ์เป็นออนไลน์เพื่อให้คนอ่านได้ทั่วโลก” ทันใดนั้น ลูกทราบทันทีว่าพระตรัสผ่านลูกชายแน่นอน คนวัยอย่างลูกซึ่งคนสมัยใหม่อาจเรียกว่าเป็น “IT illiterate” จะพิมพ์หนังสือออนไลน์ มันเป็นสิ่งเป็นไปได้หรือ? “เธอไปหาข้อมูลให้หม่ำมี้หน่อยซิ”

หลังจากนั้นเราก็ถกกันอีกถึงเรื่องราคาที่จะจำหน่าย ลูกชายถามว่าวัตถุประสงค์หลักของการเขียนหนังสือเล่มนี้เป็นภาษาอังกฤษคืออะไร ลูกตอบว่า เพื่อถวายเกียรติแด่พระ ส่วนการที่จะบริจาคเงินที่ได้ให้แก่องค์กรที่ช่วยเหลือสตรีที่ถูกกระทำนั้น เป็นการรับใช้พระอันดับรอง สรุปในที่สุด ลูกยอมตั้งราคาไว้ที่ 99cent จากที่เดิมคิดว่าจะตั้งไว้ตามราคาขายของเล่มภาษาไทย (ต่อมาทราบว่าตัวเลขต่ำสุดที่ถูกกำหนดไว้คือ USD1.99 สำหรับผู้อ่านในสหรัฐอเมริการและ USD3.99 สำหรับประเทศอื่นๆ)

เงื่อนไขข้อหนึ่งของศูนย์จำหน่ายหนังสือออนไลน์ที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่ง amazon.com คือผู้เขียนจะต้องมีบัญชีอยู่ใน 3 ประเทศที่เขากำหนดไว้เท่านั้น หนึ่งในประเทศนั้นคือ ประเทศที่ลูกและลูกสาวคนเล็กจะเดินทางไปในเดือนก.พ. 2013 พอดี! เป็นเรื่องบังเอิญเช่นนั้นหรือ? ไม่ใช่แน่นอน ☺

วันที่ 31 มี.ค. 2013 ซึ่งเป็นวันฉลองปัสกาและเป็นวันที่ลูกกำหนดให้ตัวเองว่าทุกอย่างต้องเสร็จสมบูรณ์ หลังจากกลับจากการฉลองปัสกาที่โบสถ์ ลูกกลับมาถึงบ้าน ตรวจและedit เป็นครั้งที่ 4 โดย 2-3 เดือนที่ผ่านมา ลูกสาวทั้ง 2 คนเป็นคนช่วยพิมพ์ พอตรวจจบถึงคำสุดท้าย เป็นเวลา 15:15น.พอดี ลูกเดินไปห้องนอน กราบ ณ พื้นหน้าพระแท่นและทูลต่อพระว่า “ลูกทำส่วนของลูกเสร็จแล้ว จากนี้ไปขอให้ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ” แล้วก็กระโดดขึ้นเตียง หลับปุ๋ยไปทั้งบ่าย ☺

การที่ amazon.com จะรับหนังสือใครขึ้นพิมพ์นั้น ต้องมีการพิจารณา 2 ประการคือ 1.เนื้อหาสาระของหนังสือต้องน่าสนใจและไม่เป็นภัยต่อใครหรือประเทศใดประเทศหนึ่ง 2.ภาษาอังกฤษที่ใช้จะต้องอยู่ในเกณฑ์ที่ดีพอ

เช้าวันที่ 2 เม.ย. 2013 ลูกชายของลูกโหลดไฟล์หนังสือทั้งเล่มของลูกเพื่อให้คณะกรรมการของ amazon.com ตรวจดูว่าจะผ่านให้หรือไม่

ลูกรอทั้งวัน ปรากฏว่าเช้าตรู่วันที่ 3 เม.ย. 2013 เวลา 6:00น. เช้า มีอีเมล์แจ้งมาว่า “Congratulations! ...” ลูกตื่นเต้นจนไม่ไปนอนต่อ ทั้งๆ ที่ปกติลูกเป็นคนตื่นสาย ☺

ณ วันนี้ หนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ในภาษาอังกฤษ “Moving the Mountain: A real life story more intriguing than a novel” by Mary Sarindhorn ก็ปรากฏอยู่บน amazon.com พร้อมที่จะให้คนทั่วโลกอ่านถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้ เป็น “สิ่งที่เป็นไปไม่ได้” อีกครั้งหนึ่งที่พระองค์ประทานให้แก่ผู้ที่มีความเชื่อและมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะรับใช้พระองค์

พระองค์ยิ่งใหญ่ที่สุด พระเจ้าข้า

“ผู้มีความหวังในพระยาห์เวห์จะได้รับพลังใหม่ เขาจะกางปีกบินขึ้นเหมือนนกอินทรี
เขาจะวิ่งและไม่เหน็ดเหนื่อย เขาจะเดินและไม่อ่อนเปลี้ย” อสิยาห์ 40:31

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 281

การกลับใจและกระแสเรียก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ยามเรามีความสุข เวลาดูเหมือนจะติดปีกบิน เผลอแป๊ปเดียว วันที่ 2 มิ.ย. 2013 นี้ ลูกก็จะเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งครบ 17 ปีเต็ม หากเป็นอายุของการเป็นมนุษย์ ลูกกำลังเข้าสู่วัยต้นของวัยผู้ใหญ่แล้ว ☺!

17 ปีที่ผ่านมา ลูกได้เรียนรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับการเป็นลูกของพระองค์?

ในบทสวดบทนี้ ลูกขอเขียนถึงคำ 2 คำ คำแรกเป็นคำที่ลูกเข้าใจแต่ไม่ยอมรับ (เป็นเวลานาน) คำที่สองคือคำที่ลูกไม่เข้าใจ แต่ลูกค้นหา (เป็นเวลานานเช่นกัน)

“**การกลับใจ**” ตอนที่ลูกรับศีลล้างบาปใหม่ๆ ลูกได้ยินคำว่า “กลับใจ” ที่ใช้กับคริสตังยืนอย่างลูก ในใจของลูก ลูกรู้สึกว่าคำว่า “กลับใจ” มันแรงเกินไป มันน่าจะใช้กับคนที่เคยทำผิดร้ายแรง เป็นต้นว่า เคยเป็นโจร แล้วต่อมา “กลับใจ” เป็นคนดี เป็นต้น แต่สำหรับผู้ที่ไม่ได้มีความเชื่อในพระเจ้า แล้วกลับมาเชื่อในวัยต่อมาของชีวิต คนเหล่านี้ใช่ว่าช่วงที่เขาไม่เชื่อพระเจ้าจะเป็นคนเลวร้าย ดังนั้นในการแบ่งปันและการเขียน ลูกจะเลี่ยงใช้คำว่า “กลับใจ” แต่ลูกก็ได้แต่เก็บความรู้สึกนี้เงียบๆ ในใจ ไม่กล้าบอกกับผู้ใด

ในเวลาเดียวกัน ลูกเองก็ค่อยๆ ศึกษาเกี่ยวกับศาสนาของเรา ส่วนใหญ่จะศึกษาจากพระคัมภีร์ หนังสือเล่มอัศจรรย์ที่สุดของโลก แล้วลูกก็เคยทูลถามพระองค์ว่าความหมายของคำว่า “กลับใจ” คืออะไร สิ่งที่ลูกได้รับตอบจากพระองค์คือการทรงยิ้ม แต่ไม่มีคำตอบ ซึ่งก็เป็นเช่นเดียวกับทุกครั้งที่ลูกมีคำถามอะไร ลูกไม่ทราบจะถามใคร จึงได้แต่ทูลถามพระองค์ แล้วพระองค์จะทรงยิ้ม แต่ลูกต้องค้นหาคำตอบเอง

เวลาผ่านไป วัยการเป็นลูกของพระองค์ก็ค่อยๆ เจริญเติบโตขึ้น ลูกรู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงในการดำรงชีวิตของลูก สิ่งที่ลูกทราบชัดคือ การที่ลูกยอมทำหลายๆ อย่างในชีวิตของลูกเพื่อพระองค์ ทั้งๆ ที่ในใจของลูกบางครั้งก็ไม่ยอมเพราะมันตรงข้ามกับความต้องการของลูก และแล้วมีอยู่วันหนึ่ง ลูกต้องถกเถียงกับตัวเองเป็นเวลานาน ในที่สุดก็ยอมเลือกทำสิ่งที่จะทำให้พระองค์พอพระทัย ทันใดนั้น ลูกรู้สึกเหมือนกับพระองค์ทรงยิ้มกับลูกอีก แต่คราวนี้ตรัสกับลูกด้วย “นี่คือการกลับใจของลูกไง!”

ลูกตะลึง ทุกสิ่งทุกอย่างชัดเจน “การกลับใจ” ไม่ใช่เป็นคำที่เราใช้เฉพาะในวันที่ผู้ใหญ่รับศีลล้างบาป แต่เป็นสิ่งที่ผู้เป็น “ลูกของพระองค์” ทุกคนต้องทำ **ทุกวันในชีวิต**เป็นการกลับใจ ไม่ทำตามใจของตนเอง แต่ทำตามน้ำพระทัยของพระองค์

เป็นอันว่าในที่สุดพระองค์ก็ทรงสอนให้ลูกน้อยผู้โง่เขลาเบาปัญญาผู้นี้เข้าใจความหมายของคำว่า “การกลับใจ” แล้ว พระเจ้าข้า ☺

อีกคำหนึ่ง “**กระแสเรียก**” ตอนที่ลูกกลับใจใหม่ๆ ☺ ลูกไม่เข้าใจความหมายของคำคำนี้ ลูกมีแต่ความร้อนรนที่จะรับใช้พระองค์ และเข้าใจว่า การรับใช้พระองค์นั้น ต้องทำผ่านองค์กรทางศาสนาเท่านั้น ลูกจึงพยายามอย่างเต็มที่ เป็นทั้งสมาชิกและกรรมการขององค์กรต่างๆ มากมาย แต่ที่น่าประหลาดใจ ลูกกลับรู้สึกลึกๆ ในใจว่าลูกไม่ได้รับใช้พระองค์อย่างเต็มที่ ลูกเริ่มสวดภาวนาทูลต่อพระองค์อีกว่า “ข้าแต่พระเป็นเจ้า ไม่ทราบว่ากระแสเรียกที่พระองค์ทรงมีต่อลูกในการรับใช้พระองค์คืออะไร?” ตอนนั้นลูกเริ่มเข้าใจคำว่า “กระแสเรียก” แต่ไม่ทราบว่ากระแสเรียกสำหรับตัวเองคืออะไร

เวลาผ่านไป เช่นเดียวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทูลถามพระองค์ มันใช้เวลานานเป็นปีๆ กว่าพระองค์จะทรงโปรดให้ลูกค้นพบคำตอบเอง

ในที่สุด ลูกก็ค้นพบคำตอบแล้ว! กระแสเรียกในการรับใช้พระองค์ของลูกนั้นไม่จำเป็นต้องมีตำแหน่ง ไม่จำเป็นต้องมีชื่อเสียง เพียงเป็นแค่คริสตชนตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่ดำรงตนให้คนรอบข้างเห็นองค์พระคริสต์ในตัวลูก และกล้าเป็นพยานในความยิ่งใหญ่และความรักความเมตตาของพระองค์ ตอนที่ลูกคิดว่าลูกค้นพบกระแสเรียกของตนเองนั้น ลูกยังไม่แน่ใจ ลูกก็ได้แต่ทูลพระองค์ให้ทรงนำลูกในการรับใช้พระองค์ให้ถูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ ลูกสวดภาวนาของลูกเช่นนี้ทุกวันๆ วันแล้ววันเล่า

ณ บัดนี้ ในวัย 17 ปีแห่งการเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่ง ลูกขอกราบทูลต่อพระองค์ว่า ลูกขอ “กลับใจ” ต่อพระพักตร์พระองค์ และขอรับใช้พระองค์ตาม “กระแสเรียก” ของพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจทุกวัน จนกว่าจะไปรับใช้พระองค์บนสวรรค์

ลูกเข้าใจความหมายของคำสองคำนี้แล้ว พระเจ้าข้า ☺

“ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงทราบดีว่าข้าพเจ้าโง่เขลาเพียงใด” สดุดี 69:5

“จงวางใจในพระยาห์เวห์และเดินตามวิถีทางของพระองค์
พระองค์จะทรงยกย่องท่านให้รับแผ่นดินเป็นมรดก” สดุดี 37:34

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 282

พระองค์ทรงเบื่อมนุษย์ไหม?

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันนี้ลูกขอถวายบทสวดแด่พระองค์เป็นกลอนพระเจ้าข้า

ทุกวันนี้ ลูกมอง รอบรอบกาย
แต่เช้าสาย จนค่ำ ไม่หน่ายหนี
ในประเทศ รอบโลก ทุกนาที
มากชีวี มากล้น ทุกข์ระทม

บ้างเข่นฆ่า ว่าเล่น เป็นผักปลา
อะไรหนา เคียดแค้น แสนขื่นขม
พ่อแม่ลูก ผัวเมีย ต้องตรอมตรม
สุดระทม เพราะตาย พรากจากกัน

ในประเทศ เปิดดู ข่าวทุกช่อง
ให้ขุ่นข้อง หมองจิต สุดเดียดฉันท์
ข่าวที่ให้ โกหก เป็นรายวัน
ฟังทุกวัน จนเกือบ คล้อยจิตตาม

คนที่มี อำนาจ ก็บ้าคลั่ง
ทำชาติพัง ไม่สน ใครสอบถาม
กินทุกอย่าง ที่ขวางหน้า สวาปาม
คนทำตาม เพราะเห็นโกง กลับได้ดี

หนุ่มสาวไทย วันนี้ เห็นดีด้วย
ขอให้รวย คอร์รัป ไม่บัดสี

ทำทุกอย่าง โกงกิน ทุกกรณี
ขอให้มี เงินทอง ก็ยอมกัน

ผิดเป็นถูก ขาวเป็นดำ ช่างสับสน
อลวล สังคม มีสีสัน
ศีลธรรม ความรัก การแบ่งปัน
สิ่งเหล่านั้น ห่างไกล ไม่นำพา

เงิน เงิน เงิน เงินเท่านั้น คือพระเจ้า
คนก้มเกล้า ศักดิ์ศรี ไม่ผวา
กราบแทบเท้า ศิโรราบ ณ บาทา
นายว่ามา ข้าขาย แม้วิญญาณ

โอ้ละหนอ อ่อนจิต คิดแล้วเศร้า
มนุษย์เรา โลกนี้ น่าสงสาร
มุ่งกอบโกย โหยหา ศฤงคาร
แต่วิญญาณ เป็นเพียง คำเล่าลือ

สุดท้ายแล้ว ทุกคน บรรจุโลง
จะฝังโอ่ง เพชรพลอย กระนั้นหรือ
รวยล้นฟ้า โด่งดัง สุดร่ำลือ
พอสิ้นชื่อ สิ้นชีพ ศพเช่นกัน

ลูกมองโลก รอบข้าง แล้วเหนื่อยจิต
ได้แต่คิด โง่เขลา เบาสุขสันต์
กราบทูลถาม พระองค์ จอมราชันย์
พระองค์นั้น ทรงเบื่อ มนุษย์ไหม? ... เอย

"เราไม่ได้นำสิ่งใดติดตัวมาในโลก และเราก็นำอะไรออกไปไม่ได้" 1 ทิโมธี 6:7

"คนที่อยากรวยก็ตกเป็นเหยื่อของการทดลอง ติดกับดักและตกลงไปในตัณหาชั่วร้ายโง่เขลามากมาย ซึ่งทำให้มนุษย์จมลงสู่ความพินาศย่อยยับ" 1 ทิโมธี 6:9

"ความรักเงินตราเป็นรากเหง้าของความชั่วร้ายทุกประการ" 1 ทิโมธี 6:10

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 283

“ประชาธิปไตย” นั้นไซร้ คืออะไร

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกมีนิสัยแปลกประหลาดอย่างหนึ่ง ยามที่ลูกมีความรู้สึกใดเลยเส้นของความพอดี เป็นต้นว่า รักมาก โกรธมาก เบื่อมาก สมองของลูกจะมีคำกลอนวิ่งพรั่งพรูออกมา วันนี้ลูกจึงขอเขียนกลอนอีกครั้งหนึ่ง เป็นบทสวดถวายแด่พระองค์ พระเจ้าข้า

มาจะกล่าวบทไป

จะเล่าให้ ฟังกัน ให้ทั่วถึง
ยังเรื่องราว เขาเล่า ครอบครัวหนึ่ง
แม่ใจถึง มีลูก ตั้งสิบคน

ลูกชายหก ลูกสาวสี่ มีถ้วนหน้า
ต้องตำรา บุญหนัก ไม่สับสน
ทุกทุกวัน แม่เฝ้า ช่างปรือปรน
ลูกชายนั้น ทุกคน แม่เอาใจ

ส่วนลูกสาว ทั้งสี่ น่าสงสาร
ดั่งเปรียบปาน มิใช่ ลูกที่ไหน
มีชีวิต ทุกวัน อยู่กันไป
พูดเมื่อไร แม่หัน เอ็ดพรั่งพรู

มีวันหนึ่ง ลูกชาย คิดอยากซ่า
ร้องร่ำหา อยากได้ รถคันหรู
ลูกชายทั้ง หกคน อ้อนแม่ดู
โอ้ดูดู๋ แม่จ๋า ซื้อให้ที

แต่ครอบครัว หามี เงินพอไม่
ทำอย่างไร แม่คิด ไม่หน่ายหนี
ฝ่ายลูกสาว ทั้งสี่ ค้านทันที
อันเรานี้ ไม่มี เงินพอเพียง

แต่ฝ่ายแม่ แสนดี ฉลาดยิ่ง
ไม่ประวิง ไม่ฟัง คำค้านเสียง
เงินไม่พอ กู้ซิ ขึ้นสำเนียง
ลูกสาวเถียง เท่าไร แม่ทวนลม

อันลูกสาว ทั้งสี่ ร้อนใจยิ่ง
ไม่ท้วงติง ครอบครัว ถูกถากถม
หนี้ท่วมหัว จมดิ่ง สู่โคลนตม
ใช่ว่าจม แค่ฝ่าย ของลูกชาย

แต่น่าเศร้า พูดเท่าไร แม่ฟังไม่
กลับขับไส ไปพ้น เธอทั้งหลาย
น่ารำคาญ พูดมาก เปลืองน้ำลาย
พูดให้ตาย แม่ไม่ สนใจเลย

อันลูกสาว ทั้งสี่ ทนไม่ไหว
พลันฉับไว ถามแม่ ไม่วางเฉย
เราทั้งสี่ ก็ลูก ใยเฉยเมย
ช่วยเฉลย ใยแม่ ไม่นำพา

อันตัวแม่ ผู้คิด ตนฉลาด
ดั่งนักปราชญ์ เฉลย ซึ่งปัญหา
ตอบลูกสาว ทันที จำนรรจา
นี่แหละหนา “ประชาธิปไตย” ไม่วกวน

อันเสียงนั้น ข้างมาก ย่อมชนะ
จะปะทะ ถูกผิด แม่ไม่สน
อันพวกเธอ เสียงน้อย ย่อมอับจน
ต่อดิ้นรน ให้ตาย แม่ไม่ฟัง

ได้ฟังแม่	เฉลย	น้ำตาร่วง
ทราบผลพวง	ผลร้าย	ที่ถูกฝัง
เสียงส่วนใหญ่	ปล้นก็ได้	เพราะพลัง
อนิจจัง	นี่แหละหนา	“ประชาธิปไตย”

ขอบพระคุณพระองค์ที่ประทานพระพรให้ลูกเขียนกลอนเป็น ลูกหายเบื่อ (ชั่วขณะนี้) แล้ว พระเจ้าข้า ☺

“เราเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี ผู้เลี้ยงแกะย่อมสละชีวิตเพื่อแกะของตน ลูกจ้างที่ไม่ใช่ผู้เลี้ยงแกะ และไม่เป็นเจ้าของแกะ เมื่อเห็นสุนัขป่าเข้ามาก็ละทิ้งบรรดาแกะและหนีไป สุนัขป่าแย่งชิงแกะ และฝูงแกะก็กระจัดกระจายไป ลูกจ้างวิ่งหนีเพราะเขาเป็นเพียงลูกจ้าง ไม่มีความห่วงใยฝูงแกะเลย เราเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี เรารู้จักแกะของเรา และแกะของเราก็รู้จักเรา” ยอห์น 10: 11-14

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 284

ปราสาทแห่งจิต ... (1)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในช่วงปีที่ผ่านมา ลูกรู้สึกว่าพระองค์ทรงกำลังสอนลูกให้มีความรู้เกี่ยวกับพระองค์และพระศาสนจักรอย่างชนิดก้าวกระโดด จนลูกรู้สึกว่าลูกต้องก้าวกึ่งวิ่งเพื่อให้ตามพระองค์ให้ทัน พระองค์ทรงยื่นหนังสือหลายเล่มใส่มือของลูกเลยทีเดียว เป็นหนังสือที่โดยธรรมดาแล้วเป็นไปไม่ได้เลยที่ลูกจะไม่มีทางไปหาซื้อหรือยืมมาอ่านเองได้

เมื่อเดือนมิ.ย. 2013 ที่ผ่านมา หลังจากลูกได้แบ่งปันในองค์กรหนึ่งเสร็จ พระสังฆราชองค์ประธานของงานฆราวาสนั้นได้บอกกับลูกว่า ท่านมีหนังสือเล่มหนึ่งอยากให้ลูกอ่าน เป็นหนังสือเกี่ยวกับการสวดภาวนาแบบ “ฌานภาวนา” ที่เขียนโดยนักบุญองค์หนึ่ง ท่านบอกว่าจากการที่ฟังลูกแบ่งปัน ลูกมีวิธีการสวดภาวนาเข้าทำนองที่นักบุญองค์นี้เขียนไว้ในหนังสือเล่มนั้น ลูกดีใจมาก มีความรู้สึกกระตือรือล้นอยากอ่านหนังสือเล่มนั้นทันที

หนังสือชื่อ “**ปราสาทแห่งจิต**” เขียนโดยนักบุญเทเรซาแห่งอาวีลา ลูกอ่านด้วยความตื่นเต้น แม้ว่าหลายๆ บทลูกต้องอ่านทวนแล้วทวนอีกหลายครั้งกว่าจะเข้าใจได้ ที่ลูกตื่นเต้นนั้นเพราะลูกรู้สึกว่าหลายสิ่งหลายอย่างที่ท่านนักบุญเขียนนั้นคือสิ่งที่ลูกได้ปฏิบัติมาโดยลูกไม่ทราบว่านั่นคือขั้นตอนของการสวดภาวนาแบบใด หรือจะนำพาให้จิตของผู้ปฏิบัติเข้าสู่ห้องใดของปราสาทที่ท่านสมมติขึ้น อีกอย่างลูกนั้นตัวเล็กและต่ำต้อยเกินกว่าที่จะกล้าพูดว่า ขณะนี้ตนเองอยู่ในห้องพำนักที่เท่าไรแล้วของปราสาทแห่งจิตนั้น แต่ลูกมีประสบการณ์การสวดภาวนาเช่นที่ท่านนักบุญเขียนในหลายจุด เป็นต้นว่า การสวดภาวนาในความเงียบ การสวดภาวนาโดย “เห็น” พระองค์อยู่ในใจของลูก การเห็นพระองค์ทรงยิ้มให้ลูกทุกครั้งที่ลูกกราบทูลว่า “ลูกรักพระองค์ ลูกรักพระแม่ พระเจ้าข้า” ก่อนนอนทุกคืน ฯลฯ

ด้วยสติปัญญาอันน้อยนิด ลูกจะพยายามอย่างสุดความสามารถที่จะเขียนสรุป “หนังสือปราสาทแห่งจิต” ซึ่งมี 263 หน้า A4 เพื่อถวายแด่พระองค์เป็นบทสวดบทนี้ของลูก พระเจ้าข้า

นักบุญเทเรซาใช้ปราสาทเป็นสัญลักษณ์ของชีวิตภายในที่มีที่พำนักรวมทั้งหมด 7 หลัง ที่จุดศูนย์กลางของปราสาทคือ หลังที่ 7 ซึ่งเป็นที่พำนักของพระเยซูเจ้า ผู้ซึ่งประทับอยู่ท่ามกลางความเจิดจรัสและสว่างไสว

ประตูเข้าสู่ปราสาทนี้คือ การสวดภาวนา

ที่พำนักหลังที่หนึ่ง หมายถึงผู้ที่สวดภาวนาเป็นครั้งคราว มีหลายสิ่งหลายอย่างที่ล่อหลอกและขัดขวางไม่ให้วิญญาณสละเวลาเพื่อแสวงหาแสงสว่างแท้

ที่พำนักหลังที่สอง ในที่พำนักนี้คือ ผู้ที่เริ่มต้นดำเนินชีวิตภาวนาแล้ว และพร้อมมากขึ้นที่จะยอมรับคำเชิญชวนจากพระหรรษทานของพระคริสตเจ้า ซึ่งเขาได้รับโดยผ่านทางสื่อกลางต่างๆ เช่น หนังสือ บทเทศน์ เพื่อนที่ดี และการทดลองต่างๆ

ที่พำนักหลังที่สาม ผู้ที่บรรลุถึงขั้นนี้จะเริ่มรู้สึกว่าไม่ต้องการทำให้พระเจ้าเคืองพระทัย เขาจะป้องกันตนเองไม่ให้ทำแม้แต่บาปเบา และรักการบำเพ็ญพรตและหาเวลาสำรวมจิตใจ พยามยามใช้เวลาอย่างมีประโยชน์และใช้คำพูด แต่งกาย และปกครองสมาชิกในครอบครัวอย่างพอเหมาะพอควร

ที่พำนักหลังที่สี่ เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องการภาวนาเหนือธรรมชาติ การเพ่งพินิจภาวนาเริ่มต้นจากการสำรวมจิต เป็นการเพ่งพินิจภาวนาขั้นต้น ในที่พำนักหลังนี้เป็นการภาวนาที่พระเจ้าประทานให้ (infused prayer) ต่างกับการภาวนาด้วยความพยายามของมนุษย์ (acquired prayer)

ที่พำนักหลังที่ห้า เป็นห้องของการภาวนาแห่งการสนิทเป็นหนึ่งเดียว (prayer of union) เป็นประสบการณ์ที่สมรรถภาพทั้งหลายอยู่ในความเงียบอย่างสมบูรณ์และทำให้วิญญาณมั่นใจว่า "เขาได้อยู่ในพระเจ้าและพระเจ้าได้อยู่ในตัวเขา"

ที่พำนักหลังที่หก ณ ห้องนี้ เราจำเป็นต้องมีความกล้าหาญมากกว่าที่คิด ความเข้มแข็งอดทนนี้เกิดจากการทดลองมากมาย ทั้งภายนอกและภายใน มาจากการต่อต้านจากผู้อื่น มาจากคำสรรเสริญ (ซึ่งกลายเป็นการทดลองในตัวเอง) โรคภัยไข้เจ็บที่หนักที่สุด ความทุกข์ทรมานภายใน ความกลัวและความเข้าใจผิดของพระสงฆ์ผู้ฟังสารภาพบาปด้วย แต่ท้ายที่สุด วิญญาณจะเกิดความยินดีมาก จนวิญญาณต้องการป่าวประกาศให้คนทั้งโลกรับรู้ เพื่อให้ทุกคนช่วยเขาสรรเสริญพระเจ้า

ที่พำนักหลังที่เจ็ด การเข้าสู่ที่พำนักหลังสุดท้าย ซึ่งสว่างไสวกว่าหลังอื่นๆ เกิดขึ้นผ่านทางนิมิต ทางสติปัญญา เมื่อวิญญาณเห็นพระตรีเอกภาพ วิญญาณเล็งเห็นพระองค์ ในส่วนที่ลึกที่สุด ในสถานที่ลึกลงไปภายในตนเอง การเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสตเจ้านี้จะแสดงผลออกมาเป็นกิจการดี ความสงบภายในจะเสริมความเข้มแข็งให้แก่คนเหล่านี้ เพื่อให้เขารับมือได้กับเหตุการณ์ภายนอกในชีวิตของเขา เพื่อให้เขามีกำลังจะรับใช้ผู้อื่น

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขออนุญาตเขียนต่อในบทสวดของลูกบทหน้าว่ามีอะไรที่ลูกได้ปฏิบัติตนอย่างสัตย์ซื่อมาตลอดที่ใกล้เคียงกับสิ่งที่ท่านนักบุญเทเรซาได้เขียนถึงวิธีการสวดภาวนาแบบ "ฌานภาวนา" และผลที่ได้เกิดตามมา พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 285

ปราสาทแห่งจิต ... (2)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดของลูกบทที่แล้ว ลูกได้พยายามย่อคำอธิบายที่พำนักทั้ง 7 หลังใน “ปราสาทแห่งจิต” ที่ท่านนักบุญเทเรซาแห่งอาวีลาได้เขียนไว้ และในบทนี้ ลูกจะขออนุญาตนำคำอธิบายของท่านนักบุญหลายบทหลายตอนที่ “โดนใจ” ลูกและนำความตื่นเต้นมายังจิตใจของลูกเป็นอันมาก มาเขียนถวายแด่พระองค์ พระเจ้าข้า

“ทุกคนที่ภาวนาไม่ว่าจะอยู่ในขั้นใด หรือก้าวหน้าไกลเพียงใดแล้ว สามารถเริ่มต้นการภาวนาได้ดีที่สุดด้วยการภาวนาแบบสำรวมจิตนี้คือ ให้ตระหนักว่าพระคริสตเจ้ากำลัง “ประทับอยู่” กับเรา”

ใช่แล้ว พระเจ้าข้า ทุกๆ ครั้งที่ลูกสวดภาวนา โดยลูกไม่เคยทราบวิธีอะไรมาก่อน ลูกจะนึกภาพในใจเสมอว่า พระองค์ประทับในใจของลูก และลูกจะรู้สึกถึงการสัมผัสหรือการสื่อกับพระองค์ทุกครั้งที่ลูกสาวดภาวนา เป็นความรู้สึกที่ส่วนตัวของลูกกับพระองค์มากที่ลูกไม่สามารถอธิบายให้ผู้ใดฟังให้เข้าใจได้ ☺

“ความเชื่อคือ พระพรที่พระเจ้าทรงหลั่งลงมาในวิญญาณและทำให้เรารู้และยอมรับทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่เราเกี่ยวกับพระองค์เองและเกี่ยวกับวิธีการที่เราสามารถใช้เพื่อเข้าถึงพระองค์”

ความเชื่อของลูกที่มีต่อพระองค์ในตอนต้นที่ลูกเพิ่งกลับใจใหม่ๆ นั้น เป็นความเชื่อแบบเกรงกลัว แต่ด้วยการสวดภาวนาควบคู่กับการอ่านและปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์ตลอด 17 ปีที่ผ่านมาทำให้ลูกรู้จักพระองค์มากขึ้นๆ และพระองค์ก็ทรงเปิดเผยพระองค์เองแก่ลูกในเหตุการณ์และด้วยวิธีที่ลูกต้องเรียกว่า “อเมซิ่ง” หรือบางครั้งก็ต้องขอใช้ศัพท์คำว่า “อัศจรรย์” เลยทีเดียว

“การสนิทเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้านี้อยู่เหนือความยินดีฝ่ายโลกทั้งมวล วิญญาณที่บรรลุถึงขั้นนี้ได้เป็นผู้มีความสุข เขาจะดำเนินชีวิตท่ามกลางความสงบราบรื่น ทั้งในชีวิตนี้และชีวิตหน้า ไม่มีเหตุการณ์ใดในโลกทำให้เขาเป็นทุกข์ได้“

ลูกมิบังอาจที่จะเขียนว่าลูก “บรรลุ” ถึงขั้นไหนทั้งสิ้น แต่บ่อยครั้งยามที่ลูกสวดภาวนาในความเงียบและบางครั้งในกลางดึกลูกตื่นขึ้นมา สมองของลูกก็ยังกำลังสวดภาวนาอยู่ ลูกจะรู้สึกว่าพระองค์ประทับอยู่กับลูกนั้น เป็นความรู้สึกที่ลูกใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษว่า “Ecstasy” อธิบายมาตลอด เพราะลูกไม่ทราบว่าจะใช้ศัพท์ภาษาไทยว่าอย่างไรดี มาบัดนี้ลูกทราบแล้วพระเจ้าข้า นักบุญเทเรซาใช้ศัพท์คำนี้ในการอธิบายถึงความรู้สึกนี้ หลายครั้งโดยคำแปลภาษาไทยคือ ***“ประสบการณ์ปิติศานต์”***

สิ่งที่จำเป็นที่สุดและสบพระทัยพระเจ้าคือ เราต้องคำนึงเสมอถึงพระเกียรติและพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์และลืมตนเอง ลืมประโยชน์ของตนเอง ลืมความสบายและความยินดีของเรา

ในเดือนธันวาคม 2012 ตอนที่ลูกทราบว่าจะถูกเชิญไปพูดแบ่งปันที่ประเทศฟิลิปปินส์ในต้นเดือนพฤษภาคม 2013 นั้น ลูกมีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าลูกจะเขียนหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ของลูกเป็นภาษาอังกฤษเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ ลูกหยุดกิจกรรมของลูกทุกอย่างและใช้เวลาทุกนาทีที่ลูกสามารถจะจัดได้เขียนหนังสือเล่มนี้เป็นภาษาอังกฤษ และในที่สุดลูกก็สามารถนำหนังสือของลูกฉบับภาษาอังกฤษขึ้น amazon.com เป็นผลสำเร็จภายในเวลาที่ลูกกำหนดไว้ โดยลูกไม่คาดหวังว่าจะมีผู้อ่านหรือไม่ จำนวนกี่คน เพราะวัตถุประสงค์หลักของลูกคือ ต้องการถวายเกียรติแด่พระองค์เท่านั้น

“ขอให้เราพิจารณาข้อบกพร่องของตนเองและอย่าสนใจข้อบกพร่องของผู้อื่น เพราะเป็นธรรมดาที่ผู้ที่ดำเนินชีวิตอย่างเป็นระเบียบที่จะสะดุ้งตกใจกับทุกสิ่ง”

ข้อความนี้ “โดนใจ” ลูกมากทีเดียว บ่อยครั้งเมื่อลูกมองรอบๆ ตัว รอบๆ สังคม และสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในบ้านเมืองของเราในขณะนี้ แล้วลูกก็รู้สึกหงุดหงิดและหดหู่ใจ แต่แล้วลูกก็ถามตัวเองว่าลูกเองจะสามารถทำอะไรให้ประเทศชาติดีกว่าปัจจุบันไหม? แล้วลูกก็ได้แต่สวดภาวนาต่อ ทูลขอให้พระองค์โปรดประทานพระพรให้แก่ประเทศไทยของเราเทอญ

“นักบุญเทเรซาเปรียบเทียบกับตัวเม่นที่ขดตัวหรือเต่าที่หดตัวเข้าไปในกระดอง เมื่อยามต้องเผชิญกับสิ่งชั่วร้ายต่างๆ รอบตัว”

ลูกชอบข้อเปรียบเทียบนี้มาก เพราะบ่อยครั้งลูกก็เปรียบตัวเองเป็นเต่าเช่นเดียวกัน ☺ ยามใดที่ลูกแต่งกลอนแล้วความรู้สึกยังเกินเส้นปกติอยู่ ลูกจะนึกภาพตัวเองเป็นเต่าแล้วหดหัวเข้าไปในกระดอง ไม่รับรู้ ไม่สนใจกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นรอบตัวลูก ไม่เคยทราบเลยว่าท่านนักบุญเทเรซาก็เปรียบตัวท่านเองในลักษณะเช่นนี้ ☺ ☺ ☺

“เมื่อวิญญาณได้รับพระคุณมากขึ้น เขาจะประสบกับการทดลองมากขึ้นด้วย”

แน่นอนที่สุด ลูกขอเป็นพยานในประโยคนี้ของท่านนักบุญด้วยชีวิตของลูกเลยทีเดียว มีเพื่อนคาทอลิกเคยพูดกับลูกว่า พระเจ้ามักจะประทานพระพรให้แก่คาทอลิกยืน คาทอลิกนอนอย่างเขาไม่เห็นเคยได้รับสิ่งที่เขาขอเลย ลูกตอบเขาว่าเพราะลูกขอบพระคุณและโมทนาคุณพระเจ้าสำหรับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นที่เป็นผลดีกับลูก แต่ยอมรับปัญหาและความทุกข์ยากต่างๆ ที่เกิดขึ้นด้วยว่าเป็นธรรมดาของชีวิตมนุษย์ มุมมองชีวิตในลักษณะนี้กระมังที่ทำให้เขาเห็นพระคุณที่ลูกได้รับเด่นชัดกว่าปัญหาหรือการทดลองที่ลูกประสบในเวลาเดียวกัน

“เธอเคยได้รับใช้พระเจ้าด้วยการทนรับการทดลองรุนแรงนานหลายปี เธอก็ยังรู้สึกว่าเธอได้รับการตอบแทนอย่างงามแล้ว ขอพระองค์ทรงได้รับการถวายพระพรตลอดกาลเทอญ”

ลูกมีเพื่อนหลายคนทั้งที่เป็นคริสตชนและไม่เป็นพูดกับลูกว่า ทำไมพระเจ้าจึงให้ลูกผ่านการทดลองรุนแรงถึงเพียงนั้น ทุกครั้งลูกจะตอบว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นผู้ทำให้ฉันต้องมีความทุกข์เช่นนั้น มนุษย์นั่นแหละเป็นผู้ทำร้ายฉัน พระเจ้าทรงช่วยให้ฉันรอดจากความทุกข์ทั้งปวงต่างหาก ☺

อันที่จริง ลูกยังมีบทความที่ลูกคัดจากหนังสือเล่มนี้อีกมากโข แต่ด้วยพื้นที่ของบทสวดบทนี้ ลูกจึงขอจบด้วยประโยคสรุปของหนังสือเล่มนี้ ดังนี้

“จุดมุ่งหมายทั้งหมดของผู้เริ่มต้นดำเนินชีวิตภาวนาควรเป็นความมุ่งมั่นพยายามด้วยทุกวิถีทางที่ทำได้ เพื่อปรับน้ำใจของตนให้สอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้า”

ลูกจะพยายามอย่างเต็มที่ในการดำรงชีวิตที่เหลือให้สอดคล้องกับพระประสงค์ของพระองค์ พระเจ้าข้า

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 286

ภูเขาเคลื่อนได้ ... ข้ามทะเล

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอเริ่มต้นบทสวดบทนี้ด้วยพระวาจาบทนี้พระเจ้าข้า

"เพราะไม่มีสิ่งใดที่พระเจ้าจะทรงกระทำไม่ได้" ลูกา 1:37

เพราะสิ่งต่างๆ ที่ได้เกิดขึ้นและกำลังเกิดอยู่กับลูกในขณะนี้เป็นสิ่งที่ลูกไม่เคยคาดคิดหรือคาดหวังว่าจะเป็นไปได้ แต่เป็นพระประสงค์และน้ำพระทัยของพระองค์โดยแท้ ทุกสิ่งทุกอย่างถึงไปได้ไกลเช่นนี้

หลังจากงาน AACOM2012 (Asian Apostolic Congress on Mercy) ที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพได้จบลงในเดือน ต.ค.2012 ที่ผ่านมา โดยลูกได้เป็นผู้แทนประเทศไทยในการพูดแบ่งปัน ไม่ถึงเดือน ลูกก็ได้รับอีเมล์ฉบับหนึ่งจากประเทศฟิลิปปินส์ ถามลูกมาว่าลูกจะยอมไปพูดแบ่งปันที่ประเทศของเขาไหมหากเขาเชิญมา ลูกตอบกลับไปทันทีว่า ลูกยินดีไปทุกหนทุกแห่งในโลกนี้ สุดหล้าฟ้าดินเพื่อไปเป็นพยานในความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า โดยเฉพาะพระเมตตาของพระองค์ที่ได้ประทานให้แก่ชีวิตของลูก ทางฝ่ายฟิลิปปินส์จึงส่งข่าวเพิ่มเติมว่า ประเทศของเขาจะจัดงานพระเมตตาระดับประเทศ PACOM2013 (The Philippines Apostolic Congress on Mercy) ในวันที่ 29 เม.ย. – 2 พ.ค. 2013 โดยจะมีผู้เข้าร่วมงานนี้ราว 5,000คน และคณะกรรมการจัดงานของประเทศเขาลงมติเป็นเอกฉันท์เชิญลูกไปพูดแบ่งปันในงานนี้ หลังจากได้ฟังลูกพูดที่ประเทศไทยในเดือนก่อนนั้น หลังจากนั้น ลูกก็ได้รับอีเมล์จากอัครสังฆราชองค์อุปถัมภ์ของงาน PACOM2013 เชิญลูกอย่างเป็นทางการ ตอนที่ทุกอย่างสรุปเสร็จสรรพ เป็นเวลากลางเดือนธ.ค. 2012 ลูกตัดสินใจเขียนหนังสือ "ภูเขาเคลื่อนได้" ของลูกเป็นภาษาอังกฤษเพื่อไปเปิดตัวที่นั่น และในที่สุด หนังสือเล่มนี้ฉบับภาษาอังกฤษก็เสร็จทันเวลาก่อนลูกเดินทาง 1 เดือน โดยลูกได้ขึ้นเป็น e-book บน amazon.com ในชื่อว่า "Moving the Mountain: a real life story more intriguing than a novel, by Mary Sarindhorn"

เมืองที่จัดงาน PACOM2013 ชื่อ El Salvador City อยู่บนเกาะมินดาเนา ทางใต้ของประเทศฟิลิปปินส์ สถานที่เป็นสักการะสถานที่มีรูปปั้นพระเมตตาใหญ่ที่สุดในโลก สูงราว 50ฟุต หันไปทางทะเล ด้านหลังของรูปพระเมตตาเป็นโบสถ์ทรงกลม มีพื้นที่ภายในโบสถ์จุคนได้หลายพันคน ซึ่งเป็นสถานที่จัดงานครั้งนี้ ตั้งอยู่บนเนินเขา ทราบว่าคริสตชนทั่วโลกที่ศรัทธาในพระเมตตาต่างเดินทางไปแสวงบุญกันที่นี่

ตั้งแต่วันแรกที่ลูกตอบตกลงไปพูดแบ่งปันที่นั่น ลูกสวดทูลขอพระพรจากพระองค์ว่า ขอให้การไปปฏิบัติหน้าที่เป็นเครื่องมือเล็กๆ ของพระองค์ในครั้งนี้ ตลอดจนการเขียนหนังสือของลูกเป็นภาษาอังกฤษเป็นไปตามน้ำพระทัย ถูกตามน้ำ

พระทัยและเป็นที่พอพระทัยของพระองค์เทอญ ลูกสวดภาวนาเช่นนี้เช้าเย็น ทุกๆ วัน

และพระองค์ทรงเป็นผู้วางแผนที่เหนือกว่ามนุษย์ทุกคนในโลกนี้จริงๆ ในช่วงวันสงกรานต์เดือนเม.ย.2013 ที่ผ่านมา ลูกและครอบครัวได้เดินทางไปแสวงบุญที่ประเทศโปแลนด์และได้ไปนมัสการ ณ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของนักบุญเฟาสตินา เป็นการเที่ยวแสวงบุญที่ครอบครัวของลูกได้วางแผนกันตั้งแต่เม.ย. 2012 ก่อนที่ลูกจะทราบเรื่อง AACOM2012 เสียอีก การไปโปแลนด์ของลูกและครอบครัวครั้งนี้ จึงนำความตื่นเต้นเป็นพิเศษมาสู่ใจของลูก เพราะลูกทราบแล้วว่า นี่คือน้ำพระทัยของพระองค์จริงๆ ที่ทรงต้องการให้ลูกเข้าใจและดื่มด่ำในเรื่องของพระเมตตาก่อนที่ลูกจะไปทำภารกิจประกาศความยิ่งใหญ่ของพระองค์ถึงต่างประเทศ

ลูกเองตั้งใจว่า ลูกจะต้องมีเนื้อหาสาระไปพูดแบ่งปันที่ PACOM2013 มากกว่าที่ AACOM2012 โดยลูกตั้งใจจะได้อะไรจากการไปแสวงบุญที่ประเทศโปแลนด์ครั้งนี้ และพระองค์ก็ทรงจัดเตรียมข้อมูลไว้ให้ลูกจริงๆ มีข้อความติดประกาศไว้ที่หน้าโบสถ์พระเมตตา ทั้งภาษาโปแลนด์และอังกฤษซึ่งลูกได้คัดลอกด้วยความตื่นเต้นและนำไปกล่าวเป็นบทนำของการพูดแบ่งปันของลูกที่งาน PACOM2013

ลูกได้ถูกกำหนดให้พูดเป็นคนสุดท้ายของวันสุดท้ายเช่นเดียวกับงาน AACOM2012 โดยผู้จัดงานแจ้งว่าเป็นการให้เกียรติ ตอนที่ลูกพูดนั้น มีผู้ฟังประมาณ 3,000คน พูดเป็นเวลา 1ชั่วโมงเต็ม

คืนนั้น ทันทีที่กลับเข้าห้องพัก ลูกรีบสวดทูลต่อพระองค์ว่า “ขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงประทานพระพรดูแลลูกจนการพูดผ่านไปด้วยดี The Glory is for You, not for me, my Lord.” ลูกยกทุกสิ่งที่เกิดขึ้นถวายเป็นเกียรติแด่พระองค์ทั้งครบ ตั้งแต่การปรบมืออย่างต่อเนื่องของผู้ฟัง การยืนขึ้นของผู้ฟังทั้งหมดตอนลูกพูดจบ ตลอดจาการมาขอถ่ายรูปกับลูกเป็นเวลาชั่วโมงกว่าของผู้ฟังหลังลูกพูดจบ

บ่ายวันนั้น คุณพ่อชาวโปแลนด์องค์หนึ่งที่ประจำอยู่ที่นั่นและได้มาร่วมงาน AACOM2012 ได้เชิญลูกไปที่บ้านของคุณพ่อ ท่านบอกกับลูกว่าขอถามเป็นข้อๆ ได้ไหม ถึงความทุกข์แต่ละเรื่องของลูก และวิธีก้าวข้ามความทุกข์นั้นๆ เพราะสิ่งที่ลูกประสบมาในชีวิต เป็นสิ่งที่สตรีชาวฟิลิปปินส์เป็นจำนวนมากกำลังประสบอยู่ และคุณพ่อเองบางครั้งไม่ทราบจะแนะนำพวกเขาอย่างไรดี เราได้พูดคุยกันถึงเย็น สุดท้ายคุณพ่อถามลูกว่าถ้าจะขออนุญาตพิมพ์หนังสือของลูกฉบับภาษาอังกฤษที่นั่น ลูกจะอนุญาตไหม เพราะชาวฟิลิปปินส์ส่วนใหญ่ยังไม่มีเครื่องมือ IT ในการอ่านหนังสืออนไลน์ ลูกตอบตกลงทันที คุณพ่อดีใจมาก บอกว่าจะหาโรงพิมพ์ของวัดใดวัดหนึ่ง หรือคณะใดคณะหนึ่ง เพื่อจะได้ประหยัดต้นทุนการพิมพ์ เพราะคุณพ่อต้องการจำหน่ายหนังสือไปทั่วประเทศฟิลิปปินส์ โดยไม่ต้องการเอากำไรเป็นพื้นฐานในการพิมพ์ครั้งนี้

ก่อนนอนคืนนั้น หลังจากลูกได้สวดภาวนาขอบพระคุณพระองค์เสร็จ ลูกกระโดดขึ้นเตียง หลับปุ๋ยอย่างมีความสุข พระองค์ทรงยิ่งใหญ่จริงๆ พระองค์ทรงกำลัง “เป่า” ให้ภูเขาของลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ คนนี้ให้เคลื่อนไป...ข้ามทะเลแล้ว... โดยลูกเป็นเพียงตัวประกอบเล็กๆ เท่านั้น

พระองค์ทรงพระเมตตาและทรงยิ่งใหญ่ที่สุด พระเจ้าข้า ☺

อาแมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 287

ปลง ... อนิจจัง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกไม่ทราบว่าคำว่า “อนิจจัง” เป็นศัพท์ที่ใช้กับศาสนาของเราได้หรือไม่ แต่เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศรอบโลกทำให้ลูกเกิดความรู้สึกปลง...อนิจจัง ซึ่งลูกไม่ทราบจะใช้ศัพท์คำอื่นอย่างไรจึงจะอธิบายถึงความรู้สึกเช่นนี้ของลูกได้ดีกว่าคำนี้แล้ว พระเจ้าข้า

วันก่อนลูกไปงานๆ หนึ่ง เจอรุ่นพี่คนหนึ่ง ก่อนนี้เธอผู้นี้มีตำแหน่งใหญ่โตและมีบทบาทมากมาย แต่คืนนั้น เธอถือไม้เท้า สภาพร่างกายอิดโรย ไม่มีสง่าราศีเดิมเหลืออยู่เลย ลูกเข้าไปทักทายสวัสดี เธอบอกกับลูกว่าเธอได้ไปทำการผ่าตัดเลยทำให้เธอกลายเป็นสภาพที่เห็น คืนนั้นลูกกลับบ้าน เห็นและเข้าใจชีวิตดีขึ้นอีกขั้นหนึ่ง มนุษย์ทุกคนเกิดมาแล้วก็แก่ แล้วก็เจ็บ ในที่สุดก็ต้องจากโลกนี้ไป ทิ้งไว้แต่สิ่งที่ตนเองได้ทำไว้ในช่วงเวลาที่ยังมีชีวิตอยู่บนโลกนี้

แล้วลูกก็ปลง...อนิจจัง

ราวต้นเดือนสิงหาคม 2556 ที่ผ่านมา มีข่าวเกี่ยวกับดาราสาวคนหนึ่งจดทะเบียนสมรสกับชายมีชื่อเสียงในสังคมไทยที่เคยมีครอบครัวกับนักร้องหญิงที่มีชื่อระดับชาติคนหนึ่ง ข่าวดังกล่าวปรากฏบนหน้า 1 ของหนังสือพิมพ์หัวสีทุกฉบับเป็นเวลาหลายวัน เบียดข่าวอื่นตกขอบกระเด็นไปหมด แม้แต่โทรทัศน์ก็ไม่ละเว้น เปิดช่องใดเห็นแต่ข่าวนี้ทุกช่อง เป็นเวลาหลายวันติดต่อกัน

แล้วลูกก็คิดอะไรในใจจะน่าสนใจเกี่ยวกับข่าวนี้หนอ? แล้วลูกก็ปลง...อนิจจัง

ปลายเดือนที่แล้ว หุ้นส่วนของลูกทั้งคณะได้มาประชุมประจำปีกับลูก หลังจากร่วมมือกันมา 2ทศวรรษ เราทั้งสองฝ่ายได้ถือเสมือนเป็นญาติสนิทกันไปซะแล้ว พวกเขาพาครอบครัวมาและครอบครัวของลูกก็ดูแลพวกเขาดุจดั่งครอบครัวของเราเอง ระหว่างรับประทานอาหารด้วยกัน ประธานกลุ่มพวกเขายื่นโทรศัพท์มือถือของเขาพร้อมภาพ 2ภาพให้ลูกดู ภาพทางซ้ายเป็นประธานาธิบดีคนปัจจุบันของประเทศเขา ส่วนชายหนุ่มทางขวาหน้าตาดี หล่อเหล่าขนาดเป็นดาราได้เลย ลูกถามเขาว่าชายหนุ่มผู้นี้เป็นใคร ทำไมเขาจึงโหลดภาพของเขาคู่กับประธานาธิบดีของเขา หุ้นส่วนของลูกเฉลยว่า ชายหนุ่มทางขวาเป็นดาราจริงๆ ขณะนี้เขากำลังดังคือ ด้วยความเจ้าชู้ของเขา เขาเที่ยวไปหลอกผู้หญิงทั่วไปหมด ในที่สุดก็ถูกจับได้สื่อประเทศเขาก็เลยนำรูปคนทั้งสองลงคู่ประกบกัน แล้วพาดหัวข่าวว่า “คนโกหกเหมือนกัน”

ลูกฟังแล้วยิ้มด้วยความขำ แต่ในใจอดคิดไม่ได้ว่าทำไมหนอ อาชีพที่เรียกว่า นักการเมือง จึงมีอุปนิสัยใกล้เคียงกันเหลือเกิน ไม่ว่าจะอยู่ในประเทศใด หรือว่าอาชีพนี้สืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษเดียวกัน คิดไปอีกที อ้อ! ก็ใช่นะสิ อาดัมและเอวาไงล่ะ ☺

แล้วบนความคิดที่พยายามทำให้ตัวเองไม่ซีเรียส ลูกก็รู้สึกปลง...อนิจจัง

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เราจะได้อ่านข่าว ดูข่าวการสู้รบในประเทศต่างๆ ทั้งระหว่างประเทศและในแต่ละประเทศกันเอง แล้วก็มีเสียงข้างน้อย แล้วก็มีเสียงข้างมากแย่งชิงอำนาจกัน อีรุงตุงนัง

แล้วลูกก็แอบคิดเองคนเดียวเงียบๆ ในฐานะผู้โง่เขลาเบาปัญญา ไม่กล้าไปพูดกับใครที่ไหน สมมติในห้องเรียนของเด็กประถม คุณครูบอกกับเด็กๆ ว่า “อ้าวทุกคน! ครูให้พวกเธอโหวตกัน ชั่วโมงนี้จะไปเล่นกันข้างนอกหรือจะเรียนหนังสือ” ลูกค่อนข้างแน่ใจว่า เสียงส่วนใหญ่ของเด็กๆ จะโหวตให้ออกไปเล่น ถ้าเป็นเช่นนี้ ทุกๆ ชั่วโมงผลที่ได้ เด็กๆ ก็จะไม่ได้เรียนหนังสือ เพราะสำหรับเด็กๆ แล้ว เสียงส่วนใหญ่ไม่ทราบว่าการเรียนหนังสือนั้นให้ประโยชน์แก่พวกเขามากกว่าการเล่น

นั่นนะสิ! แล้วมนุษย์ที่เป็นผู้ใหญ่ในโลกนี้ ทุกวันนี้ส่วนใหญ่ใฝ่ทำดีหรือไปอีกทางหนึ่งล่ะ ถ้าการทำดีต้องหมายถึงการมีวินัย การรู้จักอดออม ฯลฯ สู้ไปอีกทางหนึ่งง่ายกว่า ชีวิตสุขสบายกว่า เรื่องความถูกต้อง เรื่องของศีลของธรรมเป็นสิ่งมองไม่เห็น

นี่คือสิ่งที่กำลังเกิดกับประเทศต่างๆ ทั่วโลกอยู่ในขณะนี้ไง ลูกก็ได้แต่คิด แล้วลูกก็ปลง...อนิจจัง

แต่ข่าวทั้งหลายทั้งปวง ไม่มีข่าวใดที่เลวร้ายเท่ากับเรื่องนี้ มีชายสองคน ประเภทขอบไม้ป่าเดียวกันในประเทศแถบตะวันตกประเทศหนึ่ง ใช้วิธีอุ้มบุญ ได้ลูกชายมาคนหนึ่ง ทั้งคู่เลี้ยงดูเป็นบุตรจนอายุ 6 ขวบ ก็เริ่ม abuse เด็กคนนี้ มิหนำซ้ำยังให้บรรดาเพื่อนฝูงประเภทเดียวกันมารุมเด็กคนนี้ด้วย ขณะนี้ชายทั้งสองถูกจับและเด็กชายผู้เคราะห์ร้ายคนนี้ อยู่ภายใต้การดูแลของกรมสงเคราะห์ของประเทศเขา

ลูกอ่านข่าวนี้ด้วยความเศร้าสลดใจที่สุด รู้สึกเจ็บปวดในหัวใจเป็นเวลาหลายวัน เป็นความรู้สึกที่เศร้าสลดและหดหู่ใจในการกระทำที่เป็น “อมุษย์” ของชายสองคนนี้ เกินกว่าจะบรรยายเป็นคำพูดได้

แล้วลูกก็ปลง...อนิจจัง

นับวันมนุษย์ก็ยิ่งเดินห่างจากการทำความดี การมีศีลธรรมในกลางใจ ผู้ที่รู้จักพระเจ้าส่วนหนึ่งก็เริ่มรู้สึกว่าพระองค์ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับชีวิตของพวกเขาอีกต่อไป

สำหรับลูกในวัยนี้ของชีวิต ทุกครั้งที่ลูกรู้สึกปลง...อนิจจัง ลูกไม่ทราบจะทำอย่างไรดี ลูกจะทำตัวเป็นเต่าคือ หดหัวเข้าไปในกระดอง ดังเช่นที่นักบุญเทเรซาแห่งอาวีลาได้เขียนไว้ แล้วก็สวดภาวนาต่อพระองค์ และการกระทำของลูกเช่นนี้เท่านั้นที่ยังจะทำให้ลูกเกิดความรู้สึก “หวาน” และยังมีพลังในหัวใจ เป็นความรู้สึกว่าลูกยังมีที่หลบภัยจากสภาวะที่น่าปลง...อนิจจังจริงๆ นั่นคือ ในพระองค์นั่นเอง ☺

“พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยและเป็นกำลังของข้าพระองค์ทั้งหลาย” สดุดี 46:1

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 288
ความรู้ที่ได้จากการเป็นศาล

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เวลาช่างผ่านไปเร็วเหลือเกิน ลูกทำงานไปเรื่อยๆ รับใช้พระองค์ไปเรื่อยๆ เผลอแป๊ปเดียว ลูกได้เป็นผู้พิพากษาสมทบมาสองปีครึ่ง อีกครึ่งปีก็จะหมดวาระแล้ว วันก่อนขณะที่ลูกปฏิบัติหน้าที่นั่งบัลลังก์อยู่ ฟังคดีที่ยืดเยื้อมาเป็นเวลาหลายเดือนคดีหนึ่ง เป็นคดีที่พวกเราผู้พิพากษาทั้งสามพยายามไกล่เกลี่ยมาเป็นเวลาหลายเดือนแต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ คดีจึงต้องดำเนินไปและพวกเราก็ต้องให้คำพิพากษาในเร็ววันนี้

ขณะที่ลูกนั่งเบื่ออยู่บนบัลลังก์ ลูกถามตัวเองว่าได้เรียนรู้อะไรบ้างจากการมาเป็นศาลสองปีกว่าที่ผ่านมา แล้วลูกก็สรุปกับตัวเองว่าศาลเป็นที่ที่มนุษย์มาเผชิญหน้ากันในยามมีความขัดแย้ง ดังนั้นบรรยากาศทั่วไปจึงไม่ใช่เป็นสถานที่ที่ผู้คนที่ไปจะยิ้มแย้มแจ่มใส เต็มไปด้วยความรักความห่วงใยกัน แต่เป็นสถานที่ที่คนฝ่ายหนึ่งจะไป “ฟ้อง” เพื่อเรียกร้องความยุติธรรมหรือสิ่งที่คิดว่าตนเองควรจะได้รับแต่ไม่ได้รับ จึงเป็นสถานที่ที่นิสัยอันแท้จริงของมนุษย์จะถูกเปิดเผยออกมาโดยที่เจ้าตัวจะทราบหรือไม่ก็ตาม

ลูกสรุปกับตัวเองว่า สาเหตุหลักๆ ในการที่ต้องมีคดีขึ้นสู่ศาลนั้นมี 4 ประการในอุปนิสัยขั้นพื้นฐานของมนุษย์

1. ความโลภ ทุกคดีที่ขึ้นสู่ศาลที่ลูกนั่งบัลลังก์อยู่ มีมูลเหตุจากความโลภของมนุษย์ทั้งสิ้น ผู้ไปฟ้องหรือโจทก์คิดว่าตนเองควรจะได้รับสิทธิหรือผลประโยชน์ตรงนี้ตรงนั้น แต่ฝ่ายจำเลยไม่ให้จึงต้องไปฟ้องศาล ในหลายๆ กรณีก็อาจจะเป็นเช่นนั้นจริง ซึ่งถ้าฝ่ายจำเลยไม่โลภตั้งแต่แรก แบ่งปันให้ผู้ที่ทำงานให้กับเขาเสียตั้งแต่แรก ก็ไม่ต้องเกิดคดีขึ้น

แต่ในบางกรณี ผู้ไปฟ้องหรือโจทก์ก็ไม่สมควรจะได้ในสิ่งที่ตัวเองไปฟ้อง แต่คิดว่าฟ้องไปเถอะ เผื่อฟลุ๊กได้มา ไม่ว่าในกรณีใด ความโลภคือปัญหาขั้นพื้นฐานของการฟ้องทุกคดีเลยทีเดียว

2. ไม่เคยเห็นความผิดของตัวเอง ตอนแรกที่ลูกไปปฏิบัติหน้าที่ใหม่ๆ ตอนอ่านสำนวนคำฟ้องก่อนขึ้นนั่งบัลลังก์จะมีความรู้สึกว่า โอ้! ทำไมจำเลยถึงทำเช่นนั้น แย่จัง! แต่พอได้ฟังคำชี้แจงและคำแก้ต่างของฝ่ายจำเลยในขณะคดีดำเนินไป ทำให้ทราบว่า อ้าว! ที่แท้มีเรื่องราวเบื้องหลังที่เราไม่ทราบเลยนี่นา

ทุกวันนี้ การโทษคนอื่นดูเหมือนจะกลายเป็นนิสัยประจำชาติของคนไทยไปซะแล้ว ไม่ว่าจะอ่านข่าวในหนังสือพิมพ์หรือดูข่าวทางโทรทัศน์ ผู้ใหญ่ในบ้านในเมืองจะมีเหตุผลสำหรับปัญหาทุกอย่างที่เกิดขึ้นทุกครั้ง ความผิดของคนนี้คนโน้นนั่นไง! ลูกยังไม่เคยได้ยินผู้มีอำนาจท่านใดในบ้านนี้เมืองนี้ออกมารับผิดกับประชาชนว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นความผิดของเขาเอง การโทษคนอื่นจึงเป็นสิ่งที่คนไทยทั่วไปประพฤติปฏิบัติตามผู้ใหญ่ในชาติบ้านเมืองอย่างไม่ตะขิดตะขวงใจแต่อย่างใดในสมัยนี้

3. ความหมายของคำว่า ศักดิ์ศรี ลูกไม่ทราบว่าคนในประเทศอื่นจะเป็นเช่นคนไทยหรือไม่ แต่ในหลายๆ กรณี คู่

กรณีที่ลูกฟังคดียกคำว่า “ศักดิ์ศรี” ขึ้นมาอ้าง มีอยู่กรณีหนึ่ง ลูกพยายามไกล่เกลี่ยเพราะทราบว่าผลของคดีจะออกมาเป็นอย่างไร ฝ่ายโจทก์ก็อ้างเรื่องศักดิ์ศรีจนลูกต้องถามเขาว่า ในความเห็นของเขา คำว่าศักดิ์ศรีคืออะไร ในที่สุดเราก็ต้องให้คำพิพากษา ซึ่งพิสูจน์ว่าการนำคำว่า “ศักดิ์ศรี” ไปใช้ในทางที่ไม่ถูกนั้น มีแต่จะนำความหายนะมาสู่ตน

4. การไม่รู้จักการให้อภัย ทุกกรณีที่คดีจบลงได้ด้วยการไกล่เกลี่ย ไม่ใช่เพราะคู่กรณียอมให้อภัยซึ่งกันและกัน แต่เป็นเพราะเกรงว่าตนจะไม่ได้รับสิ่งที่ตนจะได้หรืออาจจะต้องจ่ายมากกว่านี้ จากที่ลูกนั่งบัลลังก์มาสองปีครึ่ง ยังไม่เห็นแม้แต่รายเดียวที่ยอมให้อภัยซึ่งกันและกันเลย

จากข้อสรุปทั้ง 4 ข้อของลูก ทำให้ลูกรู้สึกว่าการเป็นศาลทำให้ลูกรู้จักความเป็นมนุษย์ดีขึ้น จนลูกพูดกับเพื่อนๆ ว่า “ที่ใดมีมนุษย์ ที่นั่นมีความขัดแย้ง” แล้วลูกก็พูดต่อว่า “ที่ใดมีพระเจ้า ที่นั่นมีแต่ความรัก” ลูกเห็นเพื่อนๆ หลายคนนำประโยคแรกของลูกไปพูดต่อหลายคนในหลายโอกาส แต่ลูกยังไม่เคยได้ยินพวกเขาพูดประโยคหลังกันเลย เพราะพวกเขาไม่รู้จักพระองค์นั่นเอง!

แต่ไม่เป็นไร ลูกพูดของลูกคนเดียวไปก็แล้วกัน เพราะในท่ามกลางความขัดแย้งทั้งหลายทั้งปวงในสังคมไทยเราและแม้แต่ในสังคมโลก ลูกได้ค้นพบ “แหล่งหลบภัย” และ “ความหวาน” นั่นคือ ความรักของพระองค์ แล้วลูกก็สามารถลุกขึ้นมาท่ามกลางความขัดแย้งและความไม่ชอบธรรมอะไรต่อมิอะไรทั้งหลาย ทำหน้าที่ของลูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ด้วยหัวใจที่เปี่ยมไปด้วยพลังและความรักของพระองค์ต่อไปและต่อๆ ไปได้เสมอ

ขอบพระคุณพระองค์ พระเจ้าข้า

“พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยและเป็นกำลังของข้าพระองค์ทั้งหลาย” สดุดี 46:1

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 289
ไฟล้ทบังคับ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกได้ยินคำพูดเช่นนี้บ่อยๆ ว่า “เขาผู้นี้มีความรู้เกี่ยวกับพระศาสนจักร แต่เขาไม่มีความเชื่อ” สำหรับลูกเอง ใน 2 ทศวรรษที่ผ่านมา ลูกมีแต่ความเชื่อ แต่ลูกไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระศาสนจักรมากมายเลย

ปรากฏว่า ตั้งแต่ปีที่แล้ว 2012 เป็นต้นมา มีเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกือบจะเป็น “ไฟล้ทบังคับ” ให้ลูกต้องอ่านหนังสือหลายเล่ม แต่ละเล่มหนาเป็นร้อยๆ หน้า และเป็นหนังสือที่ธรรมดาแล้ว ลูกจะไม่มีทางขวนขวายหามาอ่านเอง เริ่มต้นจากเรื่องราวที่พระองค์ทรงประจักษ์แก่ซิสเตอร์ท่านหนึ่งเป็นเวลาต่อเนื่องกันถึง 17ปี ต่อมาซิสเตอร์ท่านนี้ก็ได้รับแต่งตั้งเป็นนักบุญ แล้วก็หนังสือเกี่ยวกับการสวดภาวนาด้วยจิตที่พระสังฆราชองค์หนึ่งที่ลูกเคารพรักยื่นให้กับมือ ต่อมาเมื่อ 4 เดือนก่อน ลูกถูกเชิญจากมหาวิทยาลัยที่เก่าแก่และมีชื่อตามพระนามของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ให้ไปบรรยายให้หลักสูตรสำหรับผู้บริหารระดับสูงรุ่น 2 ที่ลูกเองได้ไปศึกษารุ่น 1 ฟังในวันที่ 26 กันยายน 2013 เป็นหลักสูตรที่เกี่ยวกับพระราชกรณียกิจของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวโดยเฉพาะ และหนึ่งในวิชานั้นเกี่ยวกับศาสนาในประเทศไทยที่พระองค์ท่านทรงเป็นองค์อัครศาสนูปถัมภกของทุกศาสนาในประเทศ

ลูกต้องยอมรับว่า 17ปีที่ผ่านมา ลูกไปพูดแบ่งปันมามากมายหลายที่ แต่ส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับเรื่องราวชีวิต ความเชื่อความศรัทธาของตัวเอง ประกอบกับพระวาจาจากพระคัมภีร์ แต่ครั้งนี้ลูกจะต้องไปบรรยายให้ผู้ฟังราว 120 คนที่มีตำแหน่งระดับสูงจากทุกหน่วยของสังคม ไม่ว่าจะเป็นข้าราชการ ทหาร ตำรวจ แพทย์ ตลอดจนภาคเอกชน ฯลฯ ในเรื่องราวของศาสนาคริสต์ ประวัติศาสตร์ของพระศาสนจักรในประเทศไทย และความสัมพันธ์ของกษัตริย์ไทยกับศาสนาของเรา ซึ่งล้วนแต่เป็นเรื่องราวทางวิชาการของศาสนาที่ลูกไม่มีความรู้เลย

สิ่งที่ลูกทำสิ่งแรกคือ สวดภาวนาขอพรจากพระองค์ทันทีที่ได้รับการเชิญเป็นทางการ เพื่อขอให้พระองค์ประทานพระพรให้ลูกสามารถไปพูดบรรยายในสิ่งที่จะถวายเกียรติแด่พระองค์ แล้วลูกก็เริ่มหาหนังสือมาอ่าน ขอบพระคุณคุณพ่อที่ลูกเคารพรักท่านหนึ่งที่ได้แนะนำให้ลูกไปยืมหนังสือจาก Archives หลังมิสซัง ซึ่งลูกไม่เคยทราบว่ามี ปรากฏว่ายืมมาได้ทั้งหมด 12 เล่ม บวกกับที่บ้านลูกเองมีอีก 2 เล่ม รวมเป็น 14 เล่ม ลูกมีเวลา 4 เดือนในการเตรียมตัว เนื่องจากเวลาที่ลูกจะบรรยายเป็นเวลาบ่ายถึงเย็น เป็นช่วงที่ลำบากที่สุดในการบรรยาย เพราะหนังท้องตึง หนังตาของผู้ฟังก็จะหย่อน อีกอย่างวิชาที่จะบรรยายจะเกี่ยวกับศาสนา ลูกจะบรรยายอย่างไรดีหนอจึงจะเป็นเรื่องน่าสนใจและผู้ฟังซึ่งเกือบทั้งหมดไม่ได้นับถือศาสนาคริสต์จึงจะไม่เบื่อ?

ลูกเริ่มต้นด้วยการพูดถึงศาสนาต่างๆ ในโลกนี้และว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดในการนับถือศาสนาคือ การเข้าถึงหลักธรรมของศาสนานั้น ศาสนาไม่ควรมีการเปรียบเทียบ เพราะความเชื่อความศรัทธาเป็นเรื่องของปัจเจกบุคคลที่สุด และเป็นสิ่งที่

ไม่สามารถบังคับกันหรือซื้อขายด้วยเงินได้

ลูกได้เล่าให้ฟังถึงประวัติศาสตร์แห่งความเชื่อของชาวคริสต์ (History of Salvation) เรื่องราวการสร้างโลกของพระเจ้า การสร้างอาดัมและเอวา การไถ่กู้มนุษยชาติของพระเยซูโดยการมาบังเกิดเป็นมนุษย์และสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน อัครสาวกเริ่มต้น 12องค์ของพระองค์ โดยนักบุญเปโตรคือพระสันตะปาปาองค์แรกของพระศาสนจักร มาถึงพระสันตะปาปาองค์ปัจจุบัน วิธีการเลือกพระสันตะปาปาจากและโดยพระคาร์ดินัลจากทั่วโลก ซึ่งลูกเล่าด้วยความภาคภูมิใจว่าประเทศไทยเรามีพระคาร์ดินัล 1องค์ ที่ได้มีโอกาสไปร่วมในการเลือกพระสันตะปาปาถึง 2องค์เลยทีเดียว

นอกจากนี้ ลูกยังได้บรรยายให้ฟังถึงเรื่องพื้นๆ ของศาสนาคริสต์ของเราที่คนไทยทั่วไปอาจไม่ทราบเลยคือ บาทหลวงของเรานั้น “เรียนเพื่อบวช” ในขณะที่พระสงฆ์ของศาสนาหลักของประเทศไทยนั้น “บวชเพื่อเรียน” ฯลฯ และเกี่ยวกับการสังคยานาวาติกันครั้งที่ 2 ที่ได้เปลี่ยนความคิดที่ว่า “นอกพระศาสนจักรไม่มีใครรอดได้” มาเป็นการ “แสวงจุดร่วม สงวนจุดต่าง” ในปัจจุบัน ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ

เพื่อไม่ให้ผู้ฟังเบื่อและง่วง ลูกมีวีดีทัศน์ไปฉายให้ดู หลายช่วงในประวัติศาสตร์ของศาสนาของเรา ตั้งแต่การเสด็จเยือนกรุงวาติกันของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลปัจจุบัน พร้อมด้วยสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ การมาเสด็จเยือนประเทศไทยของพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 การล้างและจูบเท้าของนักโทษซึ่งมีสตรีถึง 2 คนของพระสันตะปาปาฟรังซิส ฯลฯ ซึ่งลูกต้องขอขอบพระคุณพระสังฆราชและคุณพ่ออีกท่านหนึ่งที่ได้กรุณาจัดหาให้

ปรากฏว่าตลอดเวลาชั่วโมงครึ่งที่ลูกนั่งบรรยายอยู่บนเวที ลูกไม่เห็นมีใครหลับหรือลุกออกไปก่อนเลยและเมื่อลูกบรรยายจบ มีหลายคนมาบอกลูกว่า พวกเขาเพิ่งมารู้จักศาสนาคริสต์ก็วันนี้แหละ

สำหรับผู้ที่ไม่รู้จักหรือยังไม่ได้ค้นพบพระองค์คงจะไม่เข้าใจถึงความรู้สึกของการที่ได้รับใช้พระองค์ตามกระแสเรียกของพระองค์ เป็นความรู้สึกที่อธิบายไม่ได้ด้วยคำพูด แต่เป็นความสุขและความชื่นชมยินดีที่เอ่อล้นหัวใจเมื่อเรารู้สึกว่าพระองค์ทรงยิ้มให้เราด้วยความพอพระทัยในสิ่งที่เราทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ ☺ ☺ ☺

เป็นความรู้สึกที่ดีใจพร้อมกับการสำนึกในบุญคุณที่คุณพ่อคุณแม่เคี่ยวเข็ญให้เราท่องหนังสือก่อนสอบไล่ฉันใดฉันนั้นเลย พระเจ้าข้า ☺

“แต่ข้าพเจ้าไม่คิดว่าชีวิตของข้าพเจ้ามีค่าสำหรับข้าพเจ้าเท่ากับการที่ข้าพเจ้าได้วิ่งถึงปลายทางและทำให้ภารกิจที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายจากพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าสำเร็จไปคือ การเป็นพยานประกาศข่าวดีแห่งพระหรรษทานของพระเจ้า” กิจการอัครสาวก 20:24

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 290

พระองค์...ทุกขณะจิต

ข้าแต่พระเป็นเจ้า หากผู้ใดมีพระองค์ประทับอยู่ในใจของเขาตลอดเวลาเป็นหลักแล้ว ไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น เขาก็จะสามารถผ่านพ้นวิกฤตนั้นได้...เสมอ

นิคมอุตสาหกรรมที่บริษัททั้งสองของลูกตั้งอยู่นั้นอยู่ฝั่งตะวันออกของประเทศไทย เปิดมาก็นานโขและลูกเองก็ไปสร้างโรงงานของลูกที่นั่น ปีนี้เป็นปีที่ 10แล้ว เจ้าของนิคมฯ ประกาศตลอดเวลาว่านิคมแห่งนี้น้ำไม่ท่วม หลังจากเหตุการณ์มหาอุทกภัยของประเทศที่นำความเสียหายมหาศาลไปสู่นิคมอุตสาหกรรมทางทิศตะวันตกและทิศใต้ของประเทศไทยเมื่อ 2 ปีก่อนนั้น จึงมีชาวต่างชาติไปซื้อที่ดินของนิคมที่ลูกอยู่เป็นจำนวนมากในช่วง 2ปีที่ผ่านมา ด้วยความวางใจว่านิคมฯ นี้จะปลอดภัยจากอุทกภัย ลูกเองก็เชื่อเช่นนั้น จนกระทั่ง ...

ต้นเดือนต.ค. 2013 ที่ผ่านมา น้ำเริ่มท่วมทางภาคอีสานและมวลน้ำก็ไหลลงมาเรื่อยๆ ทีแรกผู้บริหารของนิคมฯ ก็ประกาศให้บรรดาโรงงานทั้งหลายสบายใจว่านิคมนี้ปลอดภัยแน่นอน ต่อมาในสัปดาห์ที่สองของเดือน เขตหลายเขตรอบนิคมเริ่มถูกท่วม ลูกน้องบางรายของโรงงานของลูกมาทำงานไม่ได้เพราะบ้านได้ถูกน้ำท่วมเสียแล้ว มีข่าวมาว่าเฟสท้ายๆ ของนิคมฯ น้ำเริ่มเข้าแล้ว ลูกตัดสินใจออกไปสำรวจเหตุการณ์ด้วยตนเอง ปรากฏว่าพอไปถึงเฟสท้ายนิคม การจราจรเริ่มไม่ขยับ รถติดเป็นแถวยาว รถของลูกไม่สามารถไปต่อได้ และลูกเห็นน้ำเริ่มเอ่อล้นขึ้นบนถนน แม้ว่าในขณะนั้นจะดูเหมือนถนนเปียกเนื่องจากฝนเพิ่งตกเท่านั้น ลูกสั่งคนขับรถให้เลี้ยวกลับโรงงาน ทันทีที่กลับถึงโรงงาน ลูกบอกกับลูกๆ และทีมบริหารว่า คงเชื่อทางนิคมฯ ไม่ได้แล้วว่าน้ำจะไม่ท่วม เราไม่ทราบว่าอะไรจะเกิดขึ้น เพราะน้ำมาถึงเฟส 7 ของนิคมแล้ว พวกเขาจึงประชุมหารือถึงวิธีที่จะป้องกันโรงงานของเราหากน้ำหลากมาท่วมเฟสของเราจริงๆ และเนื่องจากเครื่องจักรของเราหนักเป็นตันๆ การเตรียมยกเครื่องจักรขึ้นที่สูงจึงเป็นสิ่งเป็นไปไม่ได้ ในขณะนั้น ทางนิคมก็ยังประกาศไม่ให้บรรดาโรงงานทั้งหลายตกใจและให้ความมั่นใจว่าน้ำจะไม่ท่วมนิคมฯ อย่างแน่นอน

สองวันหลังจากที่เราได้เตรียมการที่คิดว่าดีที่สุดในการป้องกันไม่ให้น้ำเข้าโรงงานของเราได้ ฝนก็ตกเอาๆ บางวันก็ตกหนักและตกเกือบทั้งวัน ระดับน้ำในลำน้ำหน้าโรงงานของลูกก็สูงขึ้นเรื่อยๆ ลูกเริ่มกังวล ปกติเวลาฝนตกโดยเฉพาะหากลูกนั่งอยู่ในรถ ลูกจะมีความสุขมาก เพลง “Rain Drops Keep Falling on My Head...” จะดังเบาๆ ในสมองของลูก แต่ในช่วงนั้น ฟ้าครึ้มทีไร ลูกจะใจแป้วทุกที

ทุกเช้า ตอนที่ลูกเข้าถึงโรงงาน ลูกจะจุดเทียนสวดภาวนาขอพรจากพระองค์เป็นประจำทุกครั้งอยู่แล้ว ภายใต้สถานการณ์เช่นนั้น แน่นอนลูกหันเข้าหาพระองค์เพื่อทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์ “ข้าแต่พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าให้น้ำท่วมโรงงานของลูกเลย” สวดภาวนาเช่นนั้น 2-3 ครั้ง ก็รู้สึกว่า เอ! เราจะเห็นแก่ตัวไปหรือเปล่า และหากน้ำท่วม

บริเวณนั้นทั้งหมด จะขอให้พระช่วยเฉพาะโรงงานของเราเท่านั้นหรือ? ในขณะนั้นฝนก็ตกเอาๆ พร้อมกับการประกาศของทางการว่า น้ำทะเลก็จะหนุนด้วย ระดับน้ำหน้าโรงงานก็สูงขึ้นๆ ปรากฏว่าทางนิคมส่งอีเมล์ให้ทุกโรงงานคราวนี้ให้แต่ละโรงงานช่วยตัวเอง!

ลูกหาคำสวดภาวนาอ้อนวอนพระใหม่ได้แล้ว

“ข้าแต่พระเป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้สร้างฟ้าดินและทุกสิ่งทั้งในจักรวาลและในโลกนี้ และพระองค์ก็ทรงห้ามฝนห้ามทะเลได้ ขอพระองค์ได้โปรดเมตตาพวกลูกๆ เทอญ ขอโปรดให้ฝนไปตกในถิ่นที่แล้ง ที่ชาวนาชาวสวนต้องการน้ำฝน และโปรดให้น้ำทะเลไหลออกไปกลางทะเล ไม่ต้องไหลเข้าฝั่ง ทั้งนี้ลูกสวดโดยขอพึ่งพระบารมีพระมหาเยซูคริสตเจ้า พระเจ้าของเรา ด้วยความเชื่อและความกตัญญูสูงสุด พระเจจ้าข้า อาแมน”

ลูกสวดภาวนาเช่นนั้น โดยคิดถึงโรงงานทั้งหลายรอบๆ โรงงานของลูกว่า ลูกสวดแทนพวกเขาด้วย แม้จะไม่มีใครทราบก็ตาม

วันใดที่ฝนตกทั้งวัน ลูกจะเดินไปสวดอ้อนวอนพระที่หน้าพระแท่นในออฟฟิศข้างล่าง แล้วก็ขึ้นไปสวดในห้องทำงานของลูกชั้นบน แล้วก็เดินไปสวดขอแม่พระที่ถ้ำ เช่นนี้ทั้งวัน จนลูกรู้สึกว่าบางครั้ง พระองค์ทรงยิ้มขำลูก ที่ลูกทำตัวเช่นเดียวกับเด็กเล็กๆ ที่กอดขาพ่อไว้ไม่ยอมปล่อย ไม่ว่าพ่อจะย่างก้าวไปที่ใดก็ตาม

ระหว่างนั้น มีเพื่อนฝูงที่เป็นห่วงโทรมาให้กำลังใจ ในยามสถานการณ์วิกฤตเช่นนั้น ความห่วงใยของผู้หวังดีเป็นเหมือนยาชูกำลัง โดยเฉพาะถ้าผู้โทรมาคือพระสงฆ์และบอกว่าจะสวดภาวนาให้ ลูกทราบทันทีว่าพระองค์ตรัสผ่านคุณพ่อเพื่อประโลมใจลูก ☺

ระดับน้ำสูงขึ้นทุกวันๆ ลูกก็ยังคงสวดภาวนาอย่างต่อเนื่องทั้งวันทุกวัน จนอีกเพียง 1ซม. น้ำก็จะขึ้นถึงขอบรั้ว แล้ววันรุ่งขึ้นฝนไม่ได้ตก แต่ยังเป็นช่วงที่น้ำทะเลหนุนอยู่ ระดับน้ำคงอยู่ที่ 1ซม.ต่ำจากขอบรั้วอีก 3 วัน วันก่อนลูกเขียนบทสวดนี้ ลูกเข้าโรงงานสายและได้โทรถามลูกน้องว่าระดับน้ำหน้าโรงงานเป็นอย่างไรบ้าง “ต้นพังพวยหน้ารั้วหายไปทั้งแนวค่ะ น้ำลดจนเห็นระดับดินที่ปลูกแล้วค่ะ” “เรื่องเล็กมากเลย!” ลูกตอบ

ลูกคิดว่าบางครั้งพระองค์ทรงอนุญาตให้เกิดวิกฤตเล็กบ้างใหญ่บ้าง เพื่อให้ลูกที่อาจจะลืมพระองค์หันเข้าหาพระองค์ และสำหรับลูกที่มีพระองค์อยู่กลางใจแล้ว เข้ากอดพระบาทของพระองค์แบบไม่ปล่อย เช่นที่ลูกได้ทำ ☺

ลูกขอกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ด้วยความขอบพระคุณและความกตัญญูจากใจผ่านบทสวดของลูกบทนี้อีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าข้า และขอขอบพระคุณคุณพ่อที่ช่วยสวดภาวนาให้ลูกอีกครั้งหนึ่งเช่นเดียวกัน

“คำอธิษฐานของผู้ชอบธรรมนั้น มีพลังทำให้เกิดผล” ยากอบ 5:16

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 291

ความดี

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเริ่มเขียนบทสวดบทนี้ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2013 ที่ผ่านมา ในหัวข้อนี้แหละ “ความดี” เขียนยังไม่ทันเสร็จ ประเทศไทยเราก็เกิดปัญหาวิกฤตทางการเมือง ลูกเลยหยุดเขียนชั่วคราวและหันมาสวดภาวนาให้ประเทศไทยของเราแทน ปรากฏว่าจากวิกฤตน้อยไปหามากจนเลยทะลุเส้นจุดเดือดไปแล้ว เหตุการณ์ก็ยังไม่ยุติ ลูกจึงขอกลับมาเขียนบทสวดนี้ต่อ แม้ว่าจะยังสวดทูลขอพระองค์ให้โปรดประทานผู้นำที่ดีและเก่งมาบริหารประเทศไทยอันเป็นที่รักยิ่งของเราอยู่ทุกวันตลอดเวลา

ลูกได้รับบทความบทหนึ่งที่พูดถึง “ความดี” ว่า “ความดี” ที่แท้จริงนั้น ต้องทำในความเงียบ เมื่อใดที่มีการประกาศว่าตนเองได้ทำความดี เมื่อนั้น ความดีนั้นก็จะอันตรธานระเหยไปกับอากาศทันที

“ความดี ความงาม และความยิ่งใหญ่นั้นช่างเงียบเชียบ เมื่อเราเข้าใกล้สิ่งเหล่านี้ เราจะไม่ได้ยินเสียงใดๆ ทว่า... รู้สึกได้ถึงความเยือกเย็น กระแสแห่งความดีเป็นกระแสแห่งความบริสุทธิ์ที่สื่อส่งถึงกันได้โดยไม่ต้องประกาศ จากจิตถึงจิต จากใจถึงใจ แม้ไม่มีเสียงใด ก็ย่อมรู้สึกถึงสัมผัสแห่งความดีที่มีอยู่

แต่...ถ้าคุณทวงบุญคุณเมื่อไร บุญคุณนั้นจะหมดลง ถ้าคุณประกาศตัวว่าเป็นผู้ปิดทองหลังพระเมื่อไร คุณจะกลายเป็นคนประกาศความดีของตัวเองทันที ถ้าคุณบอกว่าคุณเป็นคนฉลาด แปลว่า คุณยังโง่อยู่อีกมากและถ้าคุณพูดมาก แต่บอกว่าตัวเป็นคนสงบนิ่ง ก็ย่อมหมายความว่าคุณเป็นแค่เด็กที่ไม่รู้จักโต”

ลูกเห็นด้วยกับบทความนี้ทุกประการ อีกทั้งก็ตรงกับบทสอนของพวกเราชาวคริสตชนด้วย แต่... พระองค์เจ้าข้า ในบริบทสังคมปัจจุบัน ปัญหามีอยู่ว่า ผู้ที่ทำความไม่ดีหรือใช้ศัพท์แรงหน่อยคือ ผู้ที่ทำความชั่ว สมัยนี้เขาทำกันอย่างเปิดเผย อย่างชัดเจน ทั้งเวลากลางวันและกลางคืน (เป็นศัพท์ทางกฎหมาย พระเจ้าข้า) และผู้ที่ทำชั่วนั้น ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีอำนาจในแผ่นดินซะด้วย ดังนั้น สิ่งที่พวกเขาทำ จึงค่อยๆ ซึมซับเข้าไปในใจของประชาชนคนไทยทั้งหลาย ทีละเล็กทีละน้อย การเห็นผู้ใหญ่ในบ้านเมืองทำสิ่งไม่ถูกต้องเหล่านั้นวันแล้ววันเล่า แล้วพวกเขาก็ยังมีอำนาจใหญ่โต มีเงินทองอู้ฟู่ ทำให้คนไทยจำนวนไม่น้อยเริ่มมองเห็นว่าการกระทำในลักษณะเช่นนั้น ไม่เห็นจะเสียหายตรงไหน นานวันเข้า สิ่งไม่ถูกต้องกลายเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ และในที่สุด ความชั่วเหล่านั้นกลายเป็นแฟชั่นที่หากผู้ใดไม่ปฏิบัติด้วยกลายเป็นคนโง่ในสังคมไปซะแล้ว ที่น่าเศร้าที่สุด เยาวชนในสังคมไทยปัจจุบันกำลังเกิดความบกพร่องในวิจารณญาณ เพราะผู้ใหญ่กำลังทำให้เขาทั้งหลายสับสนระหว่างการเลือกในการทำความดีหรือความชั่วในการดำรงชีวิต

ลูกเองก็แอบมาคิดเงียบๆ ในใจ พร้อมทั้งรำพึงทูลถามพระองค์ว่า การที่ผู้ที่ทำความไม่ดีแต่ทำอย่างอึกทึกครึกโครง แต่ผู้ที่ทำความดีต้องทำอย่างอ่อนน้อมถ่อมตน และทำในความเงียบเช่นนี้ สังคมในอนาคตจะเป็นอย่างไรต่อไป ลูกตอบ

ตัวเองได้เพียงว่า ผู้ที่จะทำความดีได้อย่างคงเส้นคงวาตลอดชีวิตของเขาโดยไม่ถูกเสียงอึกทึกครึกโครมแห่งความชั่วกลบมิดไปได้นั้น ต้องเป็นผู้ที่เข้มแข็งเป็นอย่างมาก และเขาผู้นั้นจะต้องมีหลักยึดเหนี่ยวในใจอย่างหนักแน่น

สำหรับลูกแล้ว ผู้ใดจะทำเช่นนั้นได้ต้องได้รับพระพรและที่สำคัญที่สุด ต้องได้รับ “พลังทางใจ” จากพระองค์เท่านั้น

ขณะนี้ที่ประเทศไทยยังอยู่ในภาวะวิกฤตทางการเมือง แต่จะใกล้วันฉลองพระคริสตสมภพอีกปีหนึ่งในสัปดาห์หน้านี้แล้ว ลูกจึงขอใช้โอกาสนี้กราบวิงวอนต่อพระองค์ ขอได้โปรดประทานพระพรและพละกำลัง ทั้งใจและกายแก่ลูกของพระองค์ทั้งหลาย ทั้งในประเทศไทยอันเป็นรักยิ่งของเราและในโลกนี้ ให้มีความเข้มแข็งในการทำความดี กล้าสู้และหันหลังให้กับความชั่วทั้งมวลในโลกนี้เทอญ

“จงแสวงหาความดีให้แก่กันและกัน และให้แก่ทุกคน” 1 เธสะโลนิกา 5:15

“จงทดสอบทุกสิ่งและยึดสิ่งที่ดีงามไว้” 1 เธสะโลนิกา 5:21

อาแมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 292

บทสวดวันปีใหม่ 2014

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกกำลังเขียนบทสวดบทนี้ซึ่งเป็นบทสวดบทแรกของปีใหม่ 2014 ด้วยจิตใจที่ปลอดโปร่ง โล่ง สะอาด และเป็นสุข ที่ลูกกล้าเขียนเช่นนี้ เพราะลูกรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ

ปีนี้จะเป็นปีที่ 18 ที่ลูกได้มาเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่ง การค้นพบพระองค์ทำให้ชีวิตของลูกเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง เคยมีเพื่อนพูดกับลูกเสมอๆ ว่า “พระเจ้าจะประทานพระพรแก่คาทอลิกยืนอย่างเธอมากกว่าคาทอลิกนอนอย่างพวกเรา ฉันขออะไรแล้วไม่เห็นได้อย่างเธอเลย!” จริงอย่างนั้นหรอที่พระเจ้าจะประทานพระพรแก่ลูกของพระองค์คนใหม่มากกว่าแก่ลูกของพระองค์คนเก่า?

ลูกมองย้อนหลังด้วยจิตพิเคราะห์ ขึ้นชื่อว่าเป็นมนุษย์ปุถุชนแล้ว ไม่ว่าจะอยู่ในฐานะใด ตำแหน่งใด หรือยศฐาบรรดาศักดิ์ใด ย่อมต้องมีปัญหาในการดำรงชีวิตทั้งนั้น แต่การมีปัญหาในชีวิตนั้น ไม่ได้หมายความว่าเราต้องมีความทุกข์นี่นี่แหละ! ประเด็นอยู่ตรงนี้แหละ

สำหรับผู้ที่ค้นพบพระเจ้าแล้ว และดำรงชีวิตโดยมีพระองค์เป็นศูนย์กลางสำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง ยามเขามีปัญหา เขาจะยึดพระองค์เป็นหลักด้วยความไว้วางใจในพระองค์ เขาจะสวดภาวนาขอให้พระองค์ประทานพระพรและสติปัญญาแก่เขาในการแก้ไขปัญหานั้น การสวดภาวนาทำให้เขามีจิตใจที่สงบและเกิดสมาธิ และท่ามกลางการมีสมาธินั้น พระองค์จะประทานปัญญาให้เขาได้แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้ ผลที่ตามมาคือ เขาจะไม่มีความทุกข์แม้ในยามมีปัญหา เขาจะสามารถนำปัญหาออกมาตั้งไว้นอกหัวใจและมองปัญหานั้นจากจุดห่าง เขาได้เรียนรู้ว่าหัวใจไม่ใช่เป็นที่เก็บปัญหา แต่เป็นที่เก็บความรักของพระต่างหาก ☺ ☺ ☺

ยิ่งกว่านั้น การสวดภาวนาทุกคืนๆ ให้แก่ผู้ที่เจ็บป่วย ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนฝูง คนรู้จัก หรือเป็นเพียงคนที่เราเคยไปเยี่ยมที่โรงพยาบาลหรือทราบว่าป่วย ทำให้เราเห็นพระคุณของพระองค์ในตัวเราเองที่มีสุขภาพแข็งแรง การสวดภาวนาให้ผู้ที่ผิดหวังในการงาน ทำให้เราขอบคุณพระองค์ที่เราเองได้ผ่านพ้นวิกฤตเช่นนั้นมาแล้ว และการสวดภาวนาให้กับผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์ไม่ว่าในเรื่องใดและที่ใดในโลกนี้ ทำให้เรารู้สึกว่าน้ำพระทัยดีของพระองค์นั้นกว้างใหญ่ไพศาลเพียงพอและเหลือเฟือสำหรับผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์ทั่วโลกของเรา

การสวดภาวนาทุกคืนและทุกครั้งที่มีโอกาสในกลางวัน ตลอดจนการอ่านพระวาจาของพระองค์เป็นประจำ ทำให้ลูกรู้สึกว่า ลูกมีเสาอากาศที่จะรับคลื่นกระแสรับสั่งจากพระองค์ได้อย่างชัดเจน โดยไม่มีเสียงหรือคลื่นรบกวนใดๆ ผลที่ตามมาคือ ลูกรู้สึกว่าตัวของลูกค่อยๆ เล็กลง ในขณะที่หัวใจค่อยๆ ใหญ่ขึ้น ใหญ่พอที่จะซึมซับสิ่งไร้สาระในชีวิต ในสังคม และในประเทศได้ โดยพระวาจาของพระองค์จะทรงเป็นอ็อกซิเจนฟอกให้หัวใจคงเหลือไว้แต่โลหิตบริสุทธิ์ไหลไปหล่อเลี้ยงจิต

วิญญาณให้สดชื่นต่อไป ☺

พระสงฆ์องค์หนึ่งที่ลูกเคารพรัก ได้สอนลูกเสมอมาว่า “ตัดใจให้ได้ ทำใจให้เป็น” คือกุญแจไปสู่ความสุขในชีวิต ช่างถูกต้องทีเดียวค่ะ คุณพ่อ ☺

นอกจากนี้ สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับการเป็นลูกของพระองค์คือ การค้นหาคำตอบให้เจอว่า มนุษย์นั้นเกิดมาทำไม? ลูกพบคำตอบแล้วว่า พระองค์ทรงให้มนุษย์ทุกคนเกิดมาบนโลกนี้**เพื่อรับใช้พระองค์** เมื่อทราบเช่นนั้น ก็ต้องค้นหาต่อไปว่า กระแสเรียกในการรับใช้พระองค์คืออะไร ณ จุดนี้ในชีวิต ลูกคิดว่าลูกค้นพบแล้ว พระเจ้าข้า ว่า**กระแสเรียก**สำหรับลูกในการรับใช้พระองค์นั้นคือ การเป็นลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ ที่ดำรงชีวิตเพื่อให้ผู้อื่นเห็นพระเยซูคริสต์ในตัวลูกและกล้าเป็นพยานถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ไม่ว่าในโอกาสใดและสถานที่ใด และท่ามกลางผู้ใด

การค้นพบ “กระแสเรียก” ของตัวเองนี้ ซึ่งดูเหมือนจะเป็นสิ่งพื้นๆ และเป็นประโยคที่ช่างธรรมดาเหลือเกิน แต่กว่าลูกจะค้นพบกระแสเรียกของตัวเอง ซึ่งลูกถือว่าเป็นกุญแจดอกสำคัญที่สุดในการมาเป็นลูกของพระองค์ได้นั้น ลูกก็ได้ผ่านขวากหนาม แม้กระทั่งกองเพลิงตามระหว่างทางมานักต่อนักแล้ว มาบัดนี้ ลูกมองย้อนหลัง ขวากหนามและกองเพลิงเหล่านั้นแหละที่ทำให้ลูกสามารถค้นพบ “กระแสเรียก” ที่แท้จริงของตนเองได้

ทุกวันนี้ เพียงแค่ช่างทำผมบอกกับลูกว่า “รู้จักพี่แล้ว ทำให้รู้จักศาสนาคริสต์ดีขึ้นแยะเลย” หรือ “ศาสนาพี่นี่ดีจังเลยนะ ทุกวันอาทิตย์พ่อแม่จะพาลูกๆ ไปโบสถ์ ฟังพระเทศน์” ที่เพื่อนที่ศาลปรารภหรือ “ตั้งแต่รู้จักพี่ ทำให้มุมมองเกี่ยวกับศาสนาคริสต์เปลี่ยนไปเลย” ที่เพื่อนคนหนึ่งที่เป็นข้าราชการระดับซี 10 พูดกับลูก ฯลฯ เพียงแค่นี้ หัวใจของลูกก็เบิกบานพองโต สูบฉีดโลหิตไปทั่วร่างกายแล้ว ☺

ลูกรู้สึกว่า การดำรงชีวิตให้คนเห็นและรู้จักพระองค์ ก็เป็นสิ่งที่พระองค์ทรงพอพระทัยแล้ว ส่วนการที่จะมีใครสนใจหรือกลับใจมาเป็นลูกของพระองค์นั้น มันเป็นเรื่องพระพรของพระองค์กับคนเหล่านั้นโดยตรง

ด้วยเหตุฉะนี้ ลูกจึงขอจบบทสวดบทนนี้ด้วยจิตใจที่ปลอดโปร่ง โล่ง สะอาด และเป็นสุข พร้อมที่จะเดินและวิ่งข้ามขวากหนามหรือกองเพลิงในการรับใช้พระองค์ต่อไปและต่อๆ ไป จนกว่าลูกจะไปรับใช้พระองค์บนสวรรค์...

“บรรดาผู้ที่ดีรอบคอบในทางของเขาก็เป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินตามพระธรรมของพระเจ้า” สดุดี 119:1

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

**ขอบคุณพี่น้องที่ส่งซองมาให้เป็นของขวัญเล็กน้อยที่มีค่ามากค่ะ*

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 293

เมื่อเงินเข้าประตู จริยธรรมก็บินออกนอกหน้าต่าง (?)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวัยนี้ของลูก ลูกได้เดินทางไปยังประเทศต่างๆ ในหลายทวีป ได้เห็นประเทศที่เจริญกว่าเรา และทั้งด้อยพัฒนากว่าเรา แล้วลูกก็อดไม่ได้ที่จะเปรียบเทียบถึงความเป็นอยู่ของประชาชนของประเทศต่างๆ ว่าประชาชนในประเทศไทยแบบไหนถึงจะมีความสุข (ที่แท้จริง) กว่ากัน

เอาประเทศมหาอำนาจเป็นตัวอย่างแรก ปัจจุบันนี้ประเทศที่เป็นมหาอำนาจในทุกๆ ด้าน กำลังประสบ “ภาวะสำลักความเจริญด้านวัตถุ” ของประเทศตัวเอง เศรษฐกิจที่เคยอู้ฟู่เป็นที่หนึ่งของโลก กำลังถดถอย รัฐบาลต้องกู้หนี้เพื่อใช้หนี้ เมืองที่เป็นศูนย์กลางการผลิตรถยนต์อันดับหนึ่งของโลกก่อนนี้ต้องฟ้องศาลล้มละลายตัวเอง (File Chapter 11) สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องไม่น่าเป็นไปได้เลยเมื่อ 2-3 ทศวรรษก่อน

แล้วลูกก็อดไม่ได้ที่จะถามว่า “ทำไม?”

เลยมาอีกประเทศหนึ่งที่เป็นต้นกำเนิดของระบอบการปกครองที่เรียกว่า “ประชาธิปไตย” นักปรัชญาคนดังๆ และสำคัญๆ ในประวัติศาสตร์ที่คิดหลักปรัชญาต่างๆ รวมถึงหลักการปกครองทั้งหลายล้วนแล้วแต่มาจากประเทศนี้เป็นส่วนใหญ่ ทุกวันนี้ประเทศนี้เป็นประเทศล้มละลาย ประชาชนเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า บางคนทำงานมาทั้งชีวิต รัฐบาลไม่มีเงินจ่ายค่าบำนาญให้ ฆ่าตัวตายกันมามากต่อมากแล้ว

แล้วลูกก็อดไม่ได้ที่จะถามว่า “ทำไม?”

ลองมาดูประเทศเพื่อนบ้านทั้งทางตะวันตกและตะวันออก ถ้าเปรียบไปแล้วก็ต้องถือว่ายังเจริญไม่ถึงขั้นประเทศไทย ของประชาชนในประเทศเพื่อนบ้านเหล่านี้ยัง “อินโนเซนต์” ต่อสิ่งยั่วยวนในประเทศทางตะวันตกเป็นอย่างมาก หากจะเทียบรายได้ต่อหัวกับประชาชนในประเทศทางตะวันตกแล้ว ยังห่างไกลกันมาก แต่พวกเขามีชีวิตเรียบง่ายและสบายๆ

ลูกไม่สามารถจะไปพูดแทนประชาชนของประเทศเหล่านี้ได้ว่าพวกเขามีความสุขมากน้อยเพียงใด แต่ลูกกำลังเป็นห่วงว่าจากการที่ความเจริญทางด้านวัตถุกำลังถูกยัดเยียดเข้าไปในประเทศเหล่านี้ด้วยสปีดที่เร็วและแรง ในที่สุด ประชาชนจะประสบกับภาวะสำลักความเจริญอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ลูกวิเคราะห์มาตั้งยาวเหยียด แต่ก็จะสรุปกับตัวเองเพียงสั้นๆ ว่า ปัญหาทั้งหลายแหล่ที่เกิดขึ้นกับทุกประเทศนั้นเพราะสาเหตุมาจากคำๆ เดียว “เงิน”!!!

ประเทศที่คิดว่าตัวเองเจริญแล้วทั้งหลายมีแต่กำหนดว่า GDP ของประเทศจะโตขึ้นในปีหน้ากี่เปอร์เซ็นต์ งบดุลของบริษัทต่างๆ ก็ต้องตั้ง Projection ว่าปีหน้าบริษัทต้องเติบโตกี่เปอร์เซ็นต์ ตลาดหลักทรัพย์ ตลาดการเงินก็พยายามคิดค้นเครื่องมือในการปั่นเงินในรูปแบบต่างๆ สรุปแล้ว ทุกอย่างก็คือ เงิน! เงิน! เงิน!

ประเทศที่เป็นเจ้านักคิดนักปรัชญาทั้งหลายที่กำลังพังพินาศในด้านเศรษฐกิจ สาเหตุก็เพราะนักการเมืองออกนโยบายประชานิยม เพื่อให้ประชาชนเลือกพวกเขา ครั้นพอได้อำนาจ ก็โกงกินประเทศชาติสบายใจเฉิบ จนประเทศชาติล่มจมในที่สุด นี่ก็อีกนั่นแหละ เพราะ “เงิน” ใช่ไหม?

ดูรอบโลก ย้อนดูประเทศของเราเองมั่ง ประเทศไทยอันเป็นที่รักยิ่งของพวกเราในปัจจุบันนี้กับประเทศไทยในสมัยที่ลูกยังเป็นเด็กต่างกันราวกับเป็นคนละประเทศ สมัยก่อนเราได้รับสมญานามว่าเป็นประเทศแห่งการยิ้มแย้ม (Land of Smile) ผู้คนมีใจโอบอ้อมอารี เผื่อแผ่กัน คำว่า “ไม่เป็นไร” เป็นสัญลักษณ์ประจำชาติของคนไทย

แล้วทุกวันนี้ล่ะ ลูกขอเปรียบเทียบสั้นๆ ว่า ก่อนนี้ประเทศไทยเราอาจเปรียบเป็นลูกหมูตัวป้อมๆ ผิวสีชมพู น่ารักน่ากอด แต่ทุกวันนี้ลูกหมูสีชมพูตัวนี้ถูกถลกหนัง สิ่งที่เราเห็นมีแต่ตับไตไส้พุงของลูกหมูตัวนี้ มันน่าเศร้าและน่าเอน็จอนาจใจ

แล้วลูกก็วิเคราะห์อีก เพราะอะไรล่ะ ก็ไม่ใช่เพราะ “เงิน” ตัวเดียวหรือที่มีอิทธิฤทธิ์จนสามารถควักเครื่องในของลูกหมูออกมาจนหมดสิ้นในลักษณะเช่นนี้?

แต่ไม่ใช่ว่าคนในโลกนี้จะถูกอิทธิพลของ “เงิน” ครอบงำจนพลิกไส้พลิกพุงไปหมดทุกคน มาแมร์ที่เป็นผู้หว่านเมล็ดความเชื่อในใจของลูก พูดกับลูกเสมอว่า ให้ดูภรรยาของบุรุษผู้หนึ่งที่เคยร่ำรวยที่สุดในโลกเป็นตัวอย่าง เธอเป็นคาทอลิก ได้รับการอบรมจากซิสเตอร์คณะเดียวกับมาแมร์ของลูก เธอสามารถเกลี้ยกล่อมให้สามีของเธอเกษียณจากบริษัทที่ตัวเองก่อตั้งและผลิตซอฟท์แวร์ที่ดังที่สุดในโลกตั้งแต่อายุเพียง 50ปี และออกมาดำรงชีวิตในขณะนี้โดยใช้เงินจำนวนมหาศาลที่สร้างมาได้มาช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ผู้ยากไร้ในประเทศด้อยพัฒนาทั้งด้านสาธารณสุขและการศึกษา ลูกบอกกับมาแมร์ว่า แต่ลูกไม่ได้โชคดีที่มีสามีเป็นคนที่รวยที่สุดคนหนึ่งในโลกนี้จึงจะสามารถทำอย่างเธอได้ มาแมร์ตอบว่า “เธอทำได้ ทำใน Scale ของเธอไงล่ะ!”

และนั่นเป็นสิ่งที่ลูกจำใส่ใจมาตลอด ลูกไม่จำเป็นต้องรอจนมีเงินมากที่สุดในโลก แต่ในระหว่างการทำงานหาเงินซึ่งก็เป็นสิ่งจำเป็นในชีวิต ลูกต้องไม่ใช่หาเงินเพียงเพื่อตัวเองและที่สำคัญที่สุด ลูกต้องไม่ให้เงินมาเป็นเจ้านายของลูก ลูกต้องเป็นเจ้านายของมัน และในการทำเช่นนี้ได้ ลูกต้องตระหนักถึงอิทธิฤทธิ์ของเจ้า “เงิน” ตัวนี้ตลอดเวลา โดยการเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ด้วยการสวดภาวนาและรำพึงกับพระองค์ทุกวัน หากคนในโลกนี้รู้จักพระองค์และทำเช่นนี้ได้ ลูกหมูตัวน้อยสีชมพูน่ารักนี้ก็จะสามารถกลับมาเป็นลูกหมูน่ารักได้อีก

โอ! พระองค์เจ้าข้า! ขอโปรดให้เป็นเช่นนั้นเทอญ

“ความรักเงินตราเป็นรากเหง้าของความชั่วร้ายทุกประการ” 1 ทิโมธี 6:10

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 294

อำนาจของมนุษย์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ก่อนอื่นลูกต้องกราบขออภัยต่อพระองค์ที่ไม่ได้เขียนบทสวดถวายแด่พระองค์เป็นเวลาเกือบ 2 เดือนเศษ เพราะช่วงเวลาที่ผ่านมา ลูกได้เดินทางไปหลายที่ พอกลับมาเครื่องมือที่ใช้พิมพ์มีปัญหาถูกเชื้อไวรัสรุกรานอีก ขณะนี้ เจ้าไวรัสถูกกำจัดไปเรียบร้อยแล้วพระเจ้าข้า

สมัยก่อน ในการไปเที่ยวหรือเยือนประเทศต่างๆ ลูกมักจะมองประเทศนั้นๆ ด้วยบริบทของศิลปะ วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์บ้าง ไม่นับการลองอาหารพื้นเมืองของประเทศนั้น ☺ แต่ทุกวันนี้ ลูกเพิ่มการพิจารณาประเทศที่ลูกไปเยี่ยมเยียนในอีกบริบทหนึ่งคือ บริบทของศาสนา และลูกก็ค้นพบความยิ่งใหญ่ของพระองค์ในทุกหนแห่งที่ลูกไป ไม่ว่าจะมองในมุมมองใดของบริบทศาสนาก็ตาม

ในเดือนก.พ. 2014 ที่ผ่านมา ลูกได้ไปประเทศที่เขาขนานนามว่า “เมืองผู้ดี” แต่ลูกคิดว่าในปัจจุบันฉายานามนี้อาจจะไม่เหมาะกับเมืองหลวงของประเทศนี้ซะแล้ว ในกิจกรรมต่างๆ ที่นั่น ลูกกับลูกสาวคู่ชีพได้ไปเยี่ยมชมพระราชวังแห่งหนึ่งที่เป็นที่ประทับของกษัตริย์และพระราชินีหลายพระองค์ทั้งในอดีตและปัจจุบัน มีเรื่องราวของพระราชินี 2 พระองค์ที่ทำให้ลูกเห็นถึงสัจธรรมของขอบเขตของอำนาจมนุษย์ ไม่ว่าผู้นั้นจะใหญ่โตหรือมีอำนาจเพียงใดก็ตาม

มีพระราชินีองค์หนึ่งที่ครองราชย์ในประวัติศาสตร์ของเมืองผู้ดีนี้ ลูกจำปีค.ศ.ไม่ได้ พระนางมีพระโอรสและพระธิดาถึง 18องค์ แต่... เป็นที่น่าเศร้าเป็นอย่างยิ่งว่าพระโอรสและพระธิดาแต่ละองค์นั้นไม่มีผู้ใดที่มีอายุยืนยาวพอจะสืบราชสมบัติต่อจากพระนางได้เลย มีพระโอรสองค์หนึ่งเจริญพระชนม์ได้ถึง 11 พรรษา และคืนหนึ่งมีงานเลี้ยงในพระราชวัง เจ้าชายพระองค์น้อยนี้ได้ทรงเต้นรำและเต้นรำและเต้นรำ แล้วก็ล้มลง แล้วก็ไม่ตื่นอีกเลย นอกนั้นแต่ละพระองค์น้อยก็มีเรื่องราวสาเหตุที่ทำให้ไม่สามารถเจริญพระชนม์ชีพได้ ทีแรกลูกเห็นโต๊ะเด็กๆ พร้อมเก้าอี้เรียงรายเป็นตับ ก็งง คิดว่าเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องราวของสโนว์ไวท์และคนแคระทั้งเจ็ดหรือเปล่าหนอ แต่พอทราบเรื่องราวของพระราชินีและการเสียพระโอรสพระธิดาทั้ง 18 องค์ไป ลูกก็รู้สึกสงสารพระนางจับใจ พระนางคงจะเป็นสตรีที่มีความทุกข์ทรมานที่สุดในโลกคนหนึ่ง แม้ว่าจะได้เป็นถึงพระราชินีของประเทศมหาอำนาจในอดีต พระนางสวรรคตด้วยพระชนม์มายุเพียง 49 พรรษา ตามประวัติศาสนต์เล่าว่าร่างของพระนางใหญ่บวมจนถึงขั้นต้องใช้โลงศพสี่เหลี่ยมจตุรัสบรรจุพระศพ

พระราชินีอีกองค์หนึ่งเป็นพระราชินีที่ยิ่งใหญ่และครองราชย์ยาวนานที่สุดของเมืองผู้ดีนี้ (ไม่นับพระราชินีองค์ปัจจุบัน) พระนางและพระสวามีทรงรักกันมาก ดังจะอ่านได้จากไดอารี่ที่พระนางทรงลิขิตไว้ พระสวามีทรงดูแลพระนางในทุกๆ ด้านด้วยความรักและเทิดทูนขนาดคุกเข่าใส่ถุงน่องให้พระนางทุกวัน แต่แล้ว ... พระสวามีของพระราชินีองค์นี้ เกิดป่วยและสวรรคตในเวลาต่อมาด้วยวัยเพียง 42 พรรษา พระราชินีทรงโศรกเศร้าโศกัลย์ถึงขั้นไม่ออกจากพระราชวังเป็นเวลา

3 ปีเต็ม และทรงสวมใส่ชุดไว้ทุกข์สีดำตลอดพระชนม์ชีพที่เหลือของพระนางอีก ‘40 กว่า’ ปี

มีพระราชินีอีกองค์หนึ่งของประเทศนี้ที่มีชีวิตเรื่องราวเกี่ยวข้องกับพระศาสนจักรของเราโดยตรง ในสมัยก่อนประเทศนี้เป็นคาทอลิกและพระมหากษัตริย์ก็ยังต้องขึ้นกับพระสันตะปาปา ด้วยความทะเยอทะยาน เธอทำให้กษัตริย์ในตอนนั้นประกาศแยกตัวออกจากพระศาสนจักรและตั้งพระศาสนจักรของตนเองขึ้นมาใหม่ สาเหตุเพียงเพราะพระนางต้องการให้กษัตริย์หย่าพระมเหสีเพื่อจะได้อภิเษกสมรสกับนางได้ เธอทำสำเร็จ แต่ต่อมาเพียง 3 ปีเศษ เธอก็ถูกกษัตริย์องค์นี้สั่งประหารชีวิตโดยการตัดศีรษะเพราะพระองค์ไม่ทรงโปรดพระนางอีกต่อไป อีกทั้งพระนางก็ไม่สามารถให้กำเนิดพระโอรสเพื่อสืบสันตติวงศ์ในเวลา 3ปีนั้นได้

ที่ลูกยกชีวประวัติของพระราชินีทั้ง 3พระองค์มาเขียนเป็นบทสวดในวันนี้ ก็เพื่อเป็นอุทาหรณ์ว่า อันว่ามนุษย์นั้นแม้จะมีอำนาจล้นฟ้าล้นแผ่นดินเพียงใด ก็ไม่สามารถที่จะต่อชีวิตให้แก่ผู้อื่นหรือแม้แต่ตนเองได้ สำหรับพระราชินีสององค์แรก เป็นพระราชินีที่ครองราชย์ ซึ่งในสมัยนั้น พระนางสามารถสั่งให้ประหารชีวิตใครก็ได้ แต่องค์แรกก็ไม่สามารถที่จะรักษาชีวิตของพระโอรสและพระธิดาทั้ง 18 องค์ของตนเองได้ ส่วนองค์ที่สองนั้นรักกับพระสวามีปานจะกลืนกิน แต่ก็ไม่สามารถเก็บชีวิตของคู่ชีวิตไว้ได้ และสำหรับพระราชินีองค์สุดท้ายที่ลูกกล่าวถึง พระนางมีความสามารถถึงขนาดให้พระราชาแยกตัวออกจากพระศาสนจักรและตั้งนิกายใหม่ขึ้นมาได้ นับเป็นความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่มากสำหรับสตรีคนหนึ่งในยุคนั้น แต่สุดท้ายก็ยังไม่สามารถรักษาชีวิตของตนเองได้

บทสรุปก็คือ อันว่ามนุษย์นั้นว่าจะมีอำนาจมากมายเพียงใด แต่ก็ไม่มีใครสามารถมีอำนาจเหนือชีวิตของผู้ใด ไม่ว่าจะเป็นตนเองหรือผู้อื่น และจงจำไว้ว่า ชีวิตของเรานั้นเป็นของประทานมาจากพระเจ้า พระองค์ทรงต้องการเอาคืนเมื่อไรต่อให้มนุษย์ผู้นั้นเป็นเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินหรือรวยที่สุดในโลก หรือฉลาดที่สุดในโลก ฯลฯ ก็เป็นอันจบชีวิตเอวัง

เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ทำไมมนุษย์ส่วนใหญ่ยังมัวแต่ไขว่คว้าหาอำนาจ หาเงิน หาบารมี หาอะไรต่อมิอะไรในโลกนี้ แต่ไม่ไขว่คว้าหาสิ่งที่จะทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัยเพื่อจะได้ประทานชีวิตนิรันดร์แก่ตนเองเล่า?

“ท่านใดบ้างที่กังวลแล้วต่ออายุของตนให้ยาวออกไปสักหนึ่งวันได้” มัทธิว 6:27

“...แต่พระเจ้าตรัสกับเขาว่า ‘คนโง่เอ๋ย คืนนี้เขาจะเรียกเอาชีวิตเจ้าไปแล้ว สิ่งที่เจ้าได้เตรียมไว้จะเป็นของใครเล่า’” ลูกา 12:20

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 295

วันที่ 27 เมษายน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันที่ 27 เมษายน 2014 ที่กำลังจะถึงนี้ เป็นวันแห่งความชื่นชมยินดีสำหรับพระศาสนจักรคาทอลิกของพวกเรา เพราะว่าเราจะมีนักบุญเพิ่มอีกถึง 2 องค์ และทั้งสององค์นั้นเป็นพระสันตะปาปาทั้งคู่ คือ พระสันตะปาปายอห์นที่ 23 และพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 คริสตชนทั้งโลกคงจะตื่นเต้นเพราะทั้งสองพระองค์นั้นเป็นพระสันตะปาปาในยุคร่วมสมัย ไม่ใช่ในยุคประวัติศาสตร์

ลูกเองซึ่งเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งเพียง 18 ปีในปีนี้ จึงไม่มีโอกาสได้รู้จักพระสันตะปาปายอห์นที่ 23 แต่ก็ได้รับพระพรอันยิ่งใหญ่หาที่สุดมิได้จากพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่2 ตั้งแต่ปีแรกของการรับศีลล้างบาปเลยทีเดียว

ลูกได้รับศีลล้างบาปในวันที่ 2 มิ.ย. 1996 ไม่กี่เดือนต่อมา ลูกทราบข่าวว่าผู้นำพระศาสนจักรของประเทศไทยเราจะไปกรุงวาติกัน เพื่อเข้าร่วมมิสซาเฉลิมฉลองปีสุวรรณสมโภชของพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 ตอนนั้นลูกเพิ่งเป็นคาทอลิกใหม่ๆ ยังไม่รู้จักใครและยังไม่มีใครรู้จัก แต่ลูกตื่นเต้นและพูดกับเพื่อนๆ สมาชิกในองค์กรหนึ่งว่า ลูกอยากตามไปกรุงวาติกันมาก เป็นความฝันที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่หาก***เป็นพระพรของพระเจ้าแล้ว ทุกสิ่งเป็นไปได้เสมอ (มาระโก 10:27)*** วันหนึ่งพระสงฆ์เจ้าอาวาสวัดที่ลูกไปเป็นประจำบอกกับลูกว่าผู้นำพระศาสนจักรอนุญาตให้ลูกตามไปกรุงวาติกันได้ ลูกยังจำความรู้สึกของลูกในวันนั้นได้จนถึงวันนี้ ☺ ลูกอยากจะตะโกนให้ทั้งโลกทราบเลยทีเดียว!!!

คณะของเราซึ่งประกอบด้วยผู้นำพระศาสนจักร คุณพ่อ 2 องค์ ลูกและลูกสาวคนเล็กซึ่งขณะนั้นอายุ 12 ปี เรียนอยู่มัธยมปีที่ 2 และอีกครอบครัวหนึ่ง เดินทางไปถึงกรุงโรมเย็นวันพฤหัสและด้วยพระพรของพระองค์อย่างที่สุด ผู้นำพระศาสนจักรของพวกเราก็สามารถไปขอให้พวกเราได้เข้าเฝ้าพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 เป็นการส่วนตัวเป็นผลสำเร็จ!! ไม่ต้องอธิบายว่าพวกเราตื่นเต้นเพียงไร ☺

เช้าวันเสาร์ที่พวกเราจะได้เข้าเฝ้านั้น พวกเราทั้งคณะได้ไปถึงพระราชวังที่ประทับเพื่อรอเข้าเฝ้าแต่เช้า เมื่อได้เวลาพระองค์ท่านทรงเสด็จออกมา ลูกคุกเข่าลงและได้กราบลงแทบพระบาทของพระองค์ตามธรรมเนียมประเพณีแบบไทยๆ เมื่อลูกเงยหน้าขึ้น สิ่งที่ลูกไม่ได้คาดคิดเลยก็ได้เกิดขึ้น สมเด็จพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่2 ทรงโน้มองค์ลงมา ใช้พระหัตถ์ทั้งสองจับแก้มของลูก และก้มลงจุมพิตศีรษะของลูก ลูกตื่นเต้นจนบอกไม่ถูก น้ำตาแทบไหลด้วยความปีติยินดี การแสดงออกซึ่งพระเมตตาของพระองค์ในลักษณะเช่นนั้นเกิดขึ้นท่ามกลางความไม่คาดคิดของทุกคน รวมทั้งช่างภาพ จึงไม่มีใครกดกล้องจับภาพเหตุการณ์พระพรประวัติศาสตร์นั้นได้ แต่คุณพ่อท่านหนึ่งได้แอบเอากล้องติดตัวเข้าไป (เขาห้ามเอากล้องเข้าไปในการเฝ้าพระสันตะปาปา) และลูกรู้สึกว่าคุณพ่อได้ถ่ายรูปได้ทันจังหวะพระพรสูงสุดนั้นพอดี ลูกดีใจจนตัดสินใจไม่สระผมเป็นเวลา 2 สัปดาห์! ส่วนลูกสาวคนเล็กของลูกได้ถูกมอบให้ถวายหนังสือเกี่ยวกับประเทศไทยแก่พระองค์ท่าน ด้วยความเอ็นดู

พระองค์ท่านได้ทรงจุมพิตหน้าผากลูกสาวของลูกด้วย ต่อมามีการถ่ายรูปเป็นครอบครัว ลูกได้คุกเข่าข้างขวา ส่วนลูกสาวคุกเข่าข้างซ้ายของพระองค์ท่าน ขณะนั้น สมเด็จพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 ได้ทรงวางพระหัตถ์ขวาลงมาบนบ่าขวาของลูก ลูกรู้สึกมีความร้อนแปลับจากบ่าขวาวิ่งผ่านตัวลูกลงไป ลูกตื่นเต้นอีกครั้งหนึ่ง

วันหนึ่ง 3ปีก่อนนั้น ฝนตก ลูกเดินออกจากห้างแห่งหนึ่ง พื้นลื่น ลูกหกล้มก้นกระแทกพื้นอย่างแรง ด้วยสัญชาตญาณลูกเอามือขวาลงไปดันกับพื้นเสมือนหนึ่งจะป้องกันตัวเอง ปรากฏว่าบ่าขวาถูกกระทบกระเทือนอย่างแรง ลูกปวดมาก ผลตรวจแพทย์แจ้งว่าเอ็นอักเสบและเนื่องจากวัยของลูกมีแต่จะสูงอายุขึ้น คงหายยาก ลูกต้องไปกายภาพบำบัด ได้แค่ทุเลาแต่มีความปวดบ่าขวาตลอดเวลา

วินาทีนั้น ลูกบอกกับตัวเองว่า บ่าขวาของลูกต้องหายแน่เพราะมีพระหัตถ์ของพระสันตะปาปามาสัมผัส แต่...เวลาผ่านไป ลูกก็กลับเมืองไทยแล้ว บ่าขวาก็ยังปวดเหมือนเดิม อยู่มาวันหนึ่ง ราวหนึ่งเดือนหลังจากวันที่ได้เข้าเฝ้า ลูกตื่นขึ้นมารู้สึกผิดปกติ ทีแรกลูกไม่ทราบว่าเป็นอะไร สักพักจึงจะตระหนักว่า บ่าขวาของลูกไม่ปวดแล้วและหลังจากวันนั้น บ่าขวาของลูกก็ไม่ปวดอีกเลย ลูกดีใจมาก รีบไปบอกคุณพ่อที่พาลูกไปโรม บอกกับคุณพ่อด้วยความดีใจว่า ลูกขอเป็นพยานว่าพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 ได้ทรงทำอัศจรรย์ให้ลูกหายจากอาการปวดบ่าที่แพทย์บอกว่าไม่มีทางหายเป็นปกติได้ นอกจากนั้น ลูกยังได้กลับไปบอกกับแพทย์ผู้นั้นพร้อมกับเอารูปที่พระสันตะปาปาทรงแตะบ่าขวาให้ดูว่าลูกได้หายเพราะอัศจรรย์ จำได้ว่าแพทย์ได้แต่ยิ้ม

นอกจากนี้ พระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 ยังทรงเป็นผู้ริเริ่มและให้พวกเราประกาศข่าวดีเกี่ยวกับ “พระเมตตาของพระเยซูเจ้า” (Divine Mercy) ตามที่พระองค์ได้ทรงประจักษ์แก่นักบุญเฟาสตินา ลูกเองได้ประกาศข่าวดี ถึงความยิ่งใหญ่ของพระเป็นเจ้า โดยใช้ชีวิตของลูกเป็นพยานตลอดเวลา 18 ปีที่ผ่านมา ซึ่งแท้ที่จริงแล้ว พระพรต่างๆ ที่ลูกและมนุษย์ทั้งหลายได้รับก็คือพระเมตตาของพระองค์นั่นเองและลูกก็ได้รับพระพรจากพระองค์ ได้รับเลือกให้เป็นกระบอกเสียงเล็กๆ แต่เป็นผู้ประกาศพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ทั้งในระดับเอเชียที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพในงาน AACOM II ในเดือน ต.ค. 2012 ในระดับประเทศของประเทศฟิลิปปินส์ในงาน PACOM II ในเดือนพ.ค. 2013 และในระดับโลกในงาน WACOM III ที่เมืองโบโกตา ประเทศโคลัมเบียในเดือนส.ค. 2014 ที่จะถึงนี้ ซึ่งเป็นเรื่องอัศจรรย์มาก แม้แต่ในความรู้สึกของลูกเอง

และที่น่าอัศจรรย์สำหรับลูกเป็นการส่วนตัวอีกเรื่องหนึ่งคือ ลูกได้เปิดตัวหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ที่ลูกเขียนเพื่อประกาศถึงพระเมตตาของพระเจ้าด้วยชีวิตของลูกในวันที่ 27 เม.ย. 2011!

ทั้งหลายทั้งปวงนี้ ลูกขอก้มกราบและทูลต่อ “นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2” ว่า พระพรของพระองค์ที่ได้ประทานให้แก่ลูกซึ่งเป็นเพียงฆราวาสตัวเล็กๆ คนหนึ่ง จะเป็นพลังและแสงสว่างที่จะนำพาลูกในการรับใช้พระเป็นเจ้าอย่างสิ้นสุดจิตใจและด้วยใจกตัญญูจนกว่าชีวิตจะหาไม่

ลูกรักพระองค์ พระเจ้าข้า ☺

“พระเจ้าของเราทรงเมตตากรุณา” สดุดี 116:5

“พระเมตตาของพระองค์ไม่เคยหมดสิ้น” พคค 3:22

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 296

ความหมายของ “ความศักดิ์สิทธิ์”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวันที่ 1 ก.พ. 2014 ที่ผ่านมา คณะนักบวชที่ปฏิบัติงานในสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ได้จัดงานวันนักบวชสากลประจำปี มีการเสวนาในหัวข้อ “**แนวทางฟื้นฟูชีวิตนักบวชในปีนักบวชสากล ค.ศ. 2015**” สำหรับสมาชิกนักบวชในการตระเตรียมจิตใจก้าวสู่ปีนักบวชและฟื้นฟูชีวิตที่อุทิศถวายแด่พระเจ้าให้ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งขึ้น ตามที่สมเด็จพระสันตปาปาฟรังซิสได้ทรงประกาศไว้

สำหรับการเสวนานั้น สหพันธ์อธิการเจ้าคณะนักบวชในประเทศไทยได้เชิญพระอัครสังฆราช ผู้แทนนักบวชชายหญิง ผู้แทนฆราวาสชายหญิง เป็นวิทยากร โดยมีคุณพ่อท่านหนึ่งเป็นผู้ดำเนินรายการ

หัวข้อที่คุณพ่อผู้ดำเนินรายการถามวิทยากรแต่ละท่าน ล้วนแล้วแต่เป็นประเด็นที่น่าสนใจ ยกตัวอย่างเช่น

1. ความท้าทายในเรื่องศีลบน 3 ประการในชีวิตนักบวชกับค่านิยมทางโลกในยุคปัจจุบัน
2. การคงไว้ซึ่งสถานภาพของสถาบันนักบวชกับการแสวงหางานใหม่ๆ ในการประกาศข่าวดีของพระเจ้า
3. ความท้าทายในเรื่องปัจเจกบุคคลกับชีวิตหมู่คณะ
4. การมีส่วนร่วมของฆราวาสในการแพร่ธรรมของคณะนักบวช
5. การใช้อำนาจของสถาบัน/องค์กร/อธิการ ในทางที่ไม่ถูกต้องเหมาะสม
6. งานอภิบาลของคณะนักบวชในความหลากหลายของวัฒนธรรม
7. ภาพรวมของนักบวชในสังคมไทยจากอดีตถึงปัจจุบัน

ลูกเองถูกเชิญไปเป็นหนึ่งในวิทยากร ในฐานะผู้แทนฆราวาสหญิงและนอกจากจะถูกถามในประเด็นของการมีส่วนร่วมของฆราวาสในการแพร่ธรรมแล้ว ยังถูกถามว่า ในฐานะของฆราวาส มองพระสงฆ์ นักบวชชายหญิงอย่างไร ก่อนอื่นใดลูกได้บอกกับผู้ฟังว่า ลูกเป็นลูกของพระองค์เพียง 17ปีเศษ ดังนั้น สิ่งที่ลูกจะแบ่งปันจะเป็นความรู้สึกส่วนตัวที่อาจจะถูกหรือไม่ถูกตามหลักวิชาการของพระศาสนจักรและหากมีอะไรที่ลูกพูดแล้วไม่ถูกไม่ควร ก็ขออภัยและขอคำชี้แนะด้วย หลังจากนั้น ลูกได้ตอบคำถามดังกล่าวไปว่า “ดิฉันมองว่า ท่านเหล่านี้คือ ผู้ศักดิ์สิทธิ์ แต่จะศักดิ์สิทธิ์แค่ไหน อยู่ที่การปฏิบัติตนของแต่ละท่าน” ลูกไม่ทราบว่าประโยคที่พูดไปนั้นสมควรจะพูดไหม แต่ลูกพูดจากใจและหวังว่าคงไม่มีท่านใดที่จะถือสา ลูกพูดต่อว่าความศักดิ์สิทธิ์นั้นเกิดขึ้นได้จากการปฏิบัติตนอย่างสม่ำเสมอในหัวข้อต่อไปนี้

1. ความศรัทธา พระสงฆ์ นักบวชชายหญิง ควรอย่างยิ่งที่จะเป็นแบบฉบับแก่ฆราวาสในเรื่องความเชื่อความศรัทธา เพราะความศรัทธาของท่านในฐานะนายชุมพาบาลที่ปรากฏชัดเจนจะเป็นพลังที่จะนำพาฝูงแกะของท่านให้มีความเชื่อความศรัทธาไปด้วย

2. ความสัตย์ซื่อ เป็นสิ่งสำคัญมากที่พระสงฆ์ นักบวชชายหญิงต้องมีความสัตย์ซื่อต่อพระเป็นเจ้า ต่อคำปฏิญาณตนและต่อตัวเอง ความสัตย์ซื่อนี้จะก่อให้เกิดวินัยในการดำรงตนเป็นไปอย่างผู้ศักดิ์สิทธิ์

3. ความสุภาพถ่อมตน ประโยคนี้ชัดเจนในความหมายโดยไม่ต้องอธิบายมากมาย

หลังจากนั้น ผู้แทนฆราวาสชายได้เสริมว่าฆราวาสเองก็เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ได้ ซึ่งก็อยู่กับการดำรงชีวิตของแต่ละคนอีกเช่นกัน

เช้าวันที่ 9 พ.ค. 2014 ลูกได้ไปร่วมฟังเสวนาในหัวข้อ “**สองบิดา พระสันตะปาปาผู้ศักดิ์สิทธิ์**” โดยวิทยากรกิตติมศักดิ์ 3 ท่าน ประกอบด้วยพระคุณเจ้าพระคาร์ดินัลสององค์และพระคุณเจ้าพระสังฆราช 1 องค์ ลูกดีใจมากที่มีโอกาสได้ฟังเรื่องราวความศักดิ์สิทธิ์ของพระสันตะปาปาร่วมสมัย 2 องค์ ซึ่งบัดนี้ได้รับการสถาปนาอย่างเป็นทางการให้เป็นนักบุญแล้ว หลังจากได้ฟังวิทยากรทั้งสามท่านเสร็จ ลูกได้รำพึงกับตัวเองอย่างเงียบๆ ในคืนนั้นว่า “ความศักดิ์สิทธิ์” นั้น ไม่ใช่สิ่งที่จะแสวงหาได้หรือเป็นสิ่งมากับตำแหน่ง แต่”ความศักดิ์สิทธิ์” นั้นเกิดขึ้นเองแก่ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติตนบนพื้นฐานแห่งความรัก ความเรียบง่าย การรับใช้ การเสียสละ ความสุภาพถ่อมตน การให้อภัย และแน่นอน ต้องมีความเชื่อความศรัทธาอย่างแรงกล้า ลูกพิจารณาลึกซึ้งกว่านั้น องค์ประกอบของความศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายทั้งปวงนี้ ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่พระเยซูเจ้าได้ทรงปฏิบัติพระองค์ให้บรรดาศิษย์ทั้งหลายได้เห็นและปฏิบัติตาม ดังนั้นจึงไม่น่าจะเป็นการผิดหากลูกจะพูดว่า “**ผู้ที่จะเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์นั้นคือ ผู้ที่ดำรงชีวิตตามพระเยซูคริสต์นั่นเอง**” ☺

ยากไหม? ไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายแน่นอน แต่ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ปฏิบัติไม่ได้เสียเลย เพราะเราก็ได้เห็นตัวอย่างของ “ผู้ศักดิ์สิทธิ์” มามากมายในพระศาสนจักรของเราแล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ เราต้องมีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะประพฤติปฏิบัติตนตามพระเยซูเจ้า พระผู้ไถ่ของเรา ไม่ว่าเราจะอยู่ในฐานะใดหรือตำแหน่งใด แต่ที่สำคัญที่สุด ในการที่จะดำรงตนให้เจริญรอยตามแบบอย่างของพระผู้ไถ่ของเราได้นั้น ก่อนอื่นใด เราต้องไม่ลืมที่จะสวดขอพรจากพระองค์เสียก่อน

“ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขอพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระพรให้แก่ลูกของพระองค์ทั้งหลาย ให้ประพฤติปฏิบัติตนตามแบบอย่างของพระองค์ เพื่อว่าความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์จะได้ประจักษ์แก่มวลมนุษยชาติอันจะก่อให้เกิดความรัก ความเข้าใจ และความสุขเพิ่มขึ้นบนโลกนี้เทอญ”

“ผู้ใดถ่อมตนลง จะได้รับการยกย่องให้สูงขึ้น” มัทธิว 23:12

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 297

18 ปีแห่งพระพร

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เพียงแค่หยิบปากกาเพื่อเขียนบทสวดบทนี้ถวายแด่พระองค์ ลูกก็มีความรู้สึกหัวใจเปี่ยมไปด้วยความสุข ใช่แล้วพระเจ้าข้า ลูกกำลังจะเขียนถึงชีวิตของลูกที่ได้เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิงตั้งแต่ลูกกลับใจมาเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งเมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 1996 ซึ่งจะครบ 18ปีเต็มในสัปดาห์หน้านี้

ลูกขออนุญาตใช้คำพูดของพระสงฆ์องค์หนึ่งที่ลูกเคารพรักมากและเป็นปรมาจารย์แห่งพระคัมภีร์ที่เขียนไว้ว่าคริสตชนควรมี “ประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเจ้า” ลูกขอยกมือเป็นเด็กนักเรียนที่ได้ทำการบ้านพร้อมกับพูดว่า “หนูได้ค้นพบพระเจ้าแล้วค่ะ และทุกวันนี้ หนูก็มีประสบการณ์กับพระเยซูเจ้าทุกวันค่ะ” ที่ลูกกล้าประกาศเช่นนี้เพราะมันเป็นความจริง เป็นประสบการณ์ที่ลูกเสาะแสวงหามาตลอด แล้วก็ค้นพบโดยพระพรของพระองค์ ☺ และการ “ค้นพบ” นี่แหละที่ได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของลูกโดยสิ้นเชิง

สิ่งแรกคือ ลูกใช้เวลาเกือบหนึ่งทศวรรษในการเข้าใจและยอมรับคำว่า “กลับใจ” โดยไม่ตะขิดตะขวงใจเหมือนตอนรับศีลล้างบาปใหม่ๆ เพราะ “การมีประสบการณ์กับพระเจ้า” นี่แหละ เราทุกคนต้อง “กลับใจ” ทุกๆ วัน ไม่ใช่แค่ในวันทำพิธีรับศีลล้างบาปเท่านั้น

ลูกจริงจังกับการมาเป็น “ลูกขอ งพระองค์คนหนึ่ง” มาก ลูกไม่ต้องการเพียงเพื่อให้ตัวเองรอด โดยการไปวัด ฟังมิสซา รับศีล แก้บาป แล้วก็รู้สึกว่าพอแล้ว ลูกอยากรู้จักพระองค์ ลูกค้นหาพระองค์ แม้ว่าในตอนต้นๆ ลูกจะรู้สึกว่าพระองค์ทรงเงียบและไม่ทรงตอบอะไรที่ลูกทูลถามหรือทูลขอเลย แต่ลูกก็สวดภาวนาของลูกไปเรื่อยๆ ทุกๆ วัน และลูกก็ทูลถามพระองค์ไปเรื่อยๆ จนวันหนึ่ง พระองค์ก็ทรงเผยตอบแก่ลูกอย่างมากมายเหลือล้น เปรียบดั่งทำนบกั้นน้ำได้ถูกเปิดออก โอ้โฮ! ที่แท้พระองค์ทรงตอบทุกอย่างที่ลูกทูลถาม แต่ลูกโง่เขลาเบาปัญญาเอง คำตอบของพระองค์ในทุกสิ่งที่ลูกทูลถามที่แท้อยู่ในพระคัมภีร์นี่เอง!

แต่ก่อนนี้ ลูกรับใช้พระองค์โดยการเป็นตำแหน่งนี่ ตำแหน่งโน้นเต็มไปหมด เพราะลูกเข้าใจว่า นั่นเป็นวิธีเดียวที่ลูกจะรับใช้พระองค์ได้ แต่ลูกรู้สึกประหลาดใจว่า ทำไมหนอ ลูกจึงยังรู้สึกว่า ตนเองไม่ได้รับใช้พระองค์เลย หากลูกไม่มี “ประสบการณ์กับพระเจ้า” ลูกก็คงเดินหน้าต่อไปในการรับใช้พระองค์แบบเดิม แต่ลูกเริ่มสวดทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า กระแสเรียกของพระองค์ที่มีให้แก่ลูกคืออะไร” ลูกสวดทูลถามพระองค์เป็นปีๆ ...ในที่สุด ลูกก็ค้นพบกระแสเรียกที่พระองค์ทรงประทานแก่ลูกในการรับใช้พระองค์ โอ้โฮ! มันเป็น “ประสบการณ์” ที่ทำให้ลูกใกล้ชิดกับพระองค์มากขึ้นกว่าเดิมตั้งหลายน้อตเลยทีเดียว

ลูกรู้สึกว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับมนุษย์เราในการรับใช้พระองค์มีเหตุผลในตัวมันเอง เป็นหน้าที่ของเราที่จะ

เจาะลึกแสวงหาเหตุผลนั้นให้พบ เมื่อเราค้นพบแล้ว จะเปรียบเสมือนการที่เราสามารถแกะรหัสธรรมในการดำรงชีวิตได้ เมื่อเราสามารถผ่านรหัสธรรมขั้นหนึ่งแล้ว พระองค์ก็จะทรงให้เราแสวงหาคำตอบในรหัสธรรมขั้นต่อๆ ไป แต่หากเราไม่มี “ประสบการณ์กับพระเจ้า” แล้ว ชีวิตของเราก็จะเปรียบเสมือนอยู่กับที่ อยู่ในห้องเดิมๆ ไม่ก้าวไกลไปจากที่เลย

การที่ลูกค้นพบพระองค์และทราบว่าที่แท้ พระองค์ประทับอยู่ในใจของลูก ไม่ใช่บนสวรรค์ไกลโพ้นโน่นนั้น ทำให้ลูกค่อยๆ เปลี่ยนลำดับความสำคัญของชีวิต เริ่มต้นโดยการที่ลูกต้องเถียงกับตัวเองในหลายๆ เรื่อง ที่บ่อยครั้งลูกจะทำเช่นนี้ แต่พระวาจาของพระองค์กลับเตือนให้ลูกทำอีกแบบหนึ่ง เอาล่ะซิ จะทำอย่างไรดี ในที่สุด ลูกก็ยอมพระองค์ บ่อยๆ เข้า ลูกก็ไม่ต้องเถียงกับตัวเองมากเท่าก่อนนี้ เพราะทราบแล้วว่าพระองค์ทรงต้องการให้ลูกทำอย่างไร จนทุกวันนี้ ลูกมองเข้าไปไม่เห็นตัวเองซะแล้ว เห็นแต่พระองค์ทรงยิ้มทุกครั้งที่ลูกทำตามพระวาจาของพระองค์ ☺

“การมีประสบการณ์กับพระองค์” ทำให้ลูกเข้าใจถึงความทุกข์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับลูก ทำให้ลูกสามารถเข้าใจถึงความทุกข์ของผู้อื่นได้ ทุกวันนี้ จึงมีผู้คนในสังคมที่มาบอกเล่าความทุกข์ของตนเองให้ลูกฟัง ทำให้ลูกเห็นว่า ความทุกข์กับมนุษย์เป็นของคู่กัน ไม่ว่าใครจะเกิดมาในฐานันดรใดก็ตาม

เมื่อหัวใจของลูกเปี่ยมไปด้วยการประทับอยู่ของพระองค์ ทำให้ลูกอยากตะโกนให้คนทั้งโลกมารู้จักพระองค์ การดำรงชีวิตเพื่อให้คนที่พบปะกับลูก รู้จักลูก ได้เห็นพระคริสต์ในตัวลูกจึงเป็นความสำคัญอันดับหนึ่งของชีวิต ไม่มีอะไรที่จะทำให้ลูกมีความสุขไปกว่าการที่มีคนปรารถกับลูกว่า เห็นความเชื่อความศรัทธาของลูกที่มีต่อพระเจ้าของลูกแล้ว ทำให้เขาต้องมองตนเองในความเชื่อความศรัทธาของเขาเอง หรือคำพูดที่ว่า “พระเจ้าของพี่ยิ่งใหญ่จริงนะ” แม้เขาจะไม่มีความเชื่อในศาสนาของเราก็ตาม ฯลฯ

ลูกสามารถเขียนเกี่ยวกับ “ประสบการณ์กับพระองค์” ของลูกได้เป็นหน้าๆ อีกหลายๆๆ หน้า แต่ขอนำส่วนหนึ่งของคำกลอนที่ลูกเขียนใน “บทสวดของฉัน” บทที่ 100 มาเป็นตอนจบของบทสวดบทนี้ พระเจ้าข้า

.....

ฉันมิปรารถนาจะเป็นวีรบุรุษหรือผู้โด่งดัง
แต่ขอเป็นเพียงผู้หญิงตัวเล็กๆ
ที่ยิ้มให้กับคนทั่วไป
ร้องเพลงกับเหล่านกกาบนต้นไม้
ผิวปากกลางสายฝน
สวดภาวนาขอพรให้คนรอบข้าง
และสัมผัสจิตใจทุกคนด้วยความรักของพระเจ้า
ในเวลาเดียวกัน
ฉันหยุดการไขว่คว้า
หาเกียรติยศ ชื่อเสียง หรือการเยินยอ
ฉันปล่อยให้ตัวฉัน
ล่องลอยขึ้นบนฟ้าดังปุยนุ่นเบาหวิว
คงเหลือไว้เพียง
หัวใจดวงน้อยที่เห็นคุณค่าของสิ่งเล็กๆ

ที่นำมาซึ่งความสุขอันยิ่งใหญ่และแท้จริง

18ปีแห่งพระพรอันยิ่งใหญ่ ขอบพระคุณพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจ พระเจ้าข้า ☺

“ผู้ที่พบพลังของตนในพระองค์ย่อมเป็นสุข” สดุดี 84:5

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 298

กระแสเรียก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ทุกๆ ปีในช่วงสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ ลูกและลูกๆ จะไปวัดร่วมพิธีในทุกๆ วันของสัปดาห์นั้นด้วยใจที่ศรัทธาและกตัญญู ปีนี้ในคืนวันเสาร์ศักดิ์สิทธิ์ มีเหตุการณ์ที่เพิ่มเติมให้หัวใจของลูกเปี่ยมไปด้วยความสุขมากขึ้น ลูกได้เป็นแม่ทูนหัวของหญิงสาวคนหนึ่งที่ลูกไม่รู้จักมาก่อน แต่มีเพื่อนขอให้ลูกรับหน้าที่นี้ ซึ่งลูกก็รับปากด้วยความยินดี

ลูกทราบมาว่า ลูกทูนหัวของลูกซึ่งเป็นหญิงสาวอายุ 20ปลายๆ และมาจากครอบครัวที่ดี แต่เธอประสบปัญหาบางอย่างในชีวิตจนเธอคิดว่าชีวิตไม่มีค่าที่จะอยู่ต่อไป โชคดีมีคนแนะนำให้เธอไปพบซิสเตอร์คณะหนึ่งและต่อมาเธอได้รับมอบหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ของลูก ทำให้เธอทราบว่า คนอื่นในโลกนี้ก็เคยประสบปัญหาชีวิตมาแล้วเหมือนกัน และก็สามารถผ่านพ้นวิกฤตมาได้เพราะพระเจ้า เธอได้เรียนคำสอนกับคณะซิสเตอร์จนพร้อมที่จะรับศีลล้างบาป เพื่อนของลูกที่คุ้นเคยกับคณะซิสเตอร์นี้ ขอให้ลูกรับเป็นแม่ทูนหัว ลูกรับทันทีด้วยความเต็มใจและยินดี ทราบมาว่าพ่อแม่ของเธอไม่ค่อยเห็นด้วยกับการตัดสินใจของลูกสาว

ในคืนวันเสาร์ศักดิ์สิทธิ์นั้น ลูกไปถึงวัดก่อนพิธีเริ่มเป็นชั่วโมงเพื่อเตรียมความพร้อม และเห็นคุณพ่อคุณแม่ของเธอลูกเดินเข้าไปหา ทำความรู้จักกับเขาทั้งสอง พร้อมทั้งบอกกับเขาว่า ลูกเองก็เพิ่งรับศีลล้างบาปได้ 17 ปีกว่าเท่านั้น คุยไปคุยมา ทราบว่าคุณแม่ของเธอเป็นศิษย์เก่าโรงเรียนเดียวกับลูก สรุปตอนจบกลายเป็นเรียกพี่เรียกน้องกัน ☺ วันรุ่งขึ้น ลูกได้คุยกับลูกทูนหัวทางโทรศัพท์ เธอบอกกับลูกว่า หลังจากการรับศีลล้างบาปเมื่อคืนแล้ว เธออยากบวชเป็นซิสเตอร์!

ลูกอึ้งไปเล็กน้อย แต่ได้แนะนำให้เธอไปสวดสายประคำทูลถามพระองค์ก่อนว่าเป็นกระแสเรียกของพระองค์ที่มีให้แก่เธอหรือไม่ก่อนตัดสินใจจริงๆ

แล้วลูกก็ต้องอธิบายให้เธอฟังว่า กระแสเรียกแปลว่าอะไร ลูกยกตัวอย่างชายหนุ่มคนหนึ่งที่เคยเป็นอาสาสมัครในองค์กรที่รับฟังปัญหาของคนมีความทุกข์ที่ลูกเป็นคนก่อตั้ง เขาอยากรับใช้พระโดยเป็นนักบวช ลูกก็ได้แนะนำให้เขาไปสวดภาวนาทูลถามพระเป็นเวลา 1 ปีก่อนตัดสินใจ หากเราสวดภาวนาและทูลถามพระองค์ทุกๆ วันด้วยความจริงใจและถ่อมตน และเปิดใจให้พระตรัสกับเรา แล้ววันหนึ่งพระเจ้าจะทรงส่องสว่างให้เราเห็นกระแสเรียกของเราอย่างชัดแจ้งและแน่นอน

ลูกได้ทำมาแล้ว แต่ละอย่างที่ลูกทูลถามพระองค์ ลูกจะสวดภาวนาทูลถามพระองค์ทุกๆ วัน พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ไม่ใช่พ่อหรือแม่ของเราที่จะต้องรีบมาโอ๋และตอบลูกทันที เราต้องอดทนและเปิดหูเปิดตาคอยฟังพระสุรเสียงที่ตรัสตอบเรา ลูกใช้เวลาเป็นปีๆ กว่าจะได้คำตอบแต่ละอย่าง อย่างเรื่องกระแสเรียกของลูก ลูกใช้เวลาสวดทูลถามพระองค์เป็นเวลา 6-7 ปี กว่าลูกจะค้นพบว่าที่แท้กระแสเรียกที่พระองค์ทรงมีให้ลูกในการรับใช้พระองค์คืออะไร แต่ในระหว่างทาง ลูก

ก็ไม่ได้อยู่เฉยๆ ลูกทราบว่า พระองค์ทรงประทานตะลันต์ให้แต่ละคนในการรับใช้พระองค์ไม่เหมือนกันและไม่เท่ากัน แต่พระองค์ทรงให้แน่นอน จากประสบการณ์ของลูก ลูกไม่ทราบหรอกว่าตะลันต์ที่พระองค์ทรงเตรียมให้ลูกในการรับใช้พระองค์นั้นมีกี่ตะลันต์ แต่ทุกสิ่งที่ลูกทำ ลูกจะทำเต็มที่ ทำดีกว่าดีที่สุด ลูกจะแสวงหาตะลันต์ในตัวลูกเอง เติมเข้าไปในตะลันต์ที่พระองค์ทรงเตรียมไว้ ผลก็คือ ทุกครั้งที่ลูกทำเช่นนั้น ลูกจะรู้สึกว่าพระองค์ทรงพอพระทัยและในครั้งต่อไป พระองค์จะทรงเพิ่มตะลันต์ให้แก่ลูกอีก แล้วลูกก็จะค้นหาตะลันต์ในตัวลูกเอง เสริมเข้าไปอีก...

จากการเขียน “บทสวดของฉัน” ถวายแด่พระองค์เพราะลูกไม่ทราบจะไปปรับทุกข์กับใครดีเมื่อเกือบ 2 ทศวรรษก่อน ทำให้ลูกศึกษาพระคัมภีร์อย่างจริงๆ จังๆ ควบคู่กับการเป็นพยานไปพูดประกาศข่าวดีของพระองค์ทุกที่ทุกเวลาไม่เคยปฏิเสธ ต่อมาก็ได้เขียนหนังสือเกี่ยวกับเรื่องราวชีวิตของลูกเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ แล้วลูกก็ถูกเชิญให้เป็นผู้แทนประเทศไทยแบ่งปันในการประชุมระดับเอเชียที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพ ต่อมาลูกก็ถูกเชิญให้ไปพูดแบ่งปันเป็นพยานที่ประเทศที่เป็นหมู่เกาะในอาเซียน ทันทีที่ลูกทราบ ลูกตัดสินใจเขียนหนังสือของลูกเป็นภาษาอังกฤษ ลูกทุ่มเททั้งกำลังกาย กำลังใจอย่างสุดกำลัง ไม่ใช่เพื่อชื่อเสียงหรือเงินทอง เพราะไม่ใช่เพื่อจะขายเอาเงินหรือแม้แต่จะมีใครทราบ ลูกเขียนเองและตรวจปรู้ฟเอง 4 รอบทั้ง 300กว่าหน้า โดยลูกสาวเป็นคนพิมพ์ เสร็จสมบูรณ์ภายในเวลา 3 เดือน แล้วก็พิมพ์บน amazon.com เป็นผลสำเร็จ วัตถุประสงค์เดียวคือ เพื่อประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ไปทั่วโลก และแล้ว... โดยที่ลูกไม่เคยคาดคิดมาก่อนในชีวิต ลูกก็ถูกเชิญไปพูดแบ่งปันในระดับโลกที่กำลังจะจัดขึ้นในประเทศหนึ่งที่ทวีปอเมริกาใต้ในเดือน ส.ค. 2014นี้

สิ่งต่างๆ เหล่านี้คือ “กระแสเรียก” ที่พระองค์ทรงมีให้แก่ลูกที่ลูกไม่ทราบในตอนแรกของการเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่ง แต่มองย้อนหลัง ทุกอย่างมันชัดเจนสำหรับลูกแล้วในตอนนี้ ลูกแสวงหาน้ำพระทัยของพระองค์ แล้วลูกก็ทำถวายเต็มที่ ถวายอย่างสิ้นสุดจิตใจ แล้วพระองค์ก็ทรงพอพระทัยและเติมตะลันต์ให้แก่ลูกทุกครั้ง เป็นพระเมตตาของพระองค์ที่ลูกสัมผัสได้ด้วยความอัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่ง ☺ ☺ ☺

ลูกขอจบบทสวดบทนี้ด้วยเพลงบทหนึ่งที่พวกเราร้องกันเป็นประจำทุกอาทิตย์

“จงแสวงหาน้ำพระทัยพระเป็นเจ้า และความเที่ยงตรงของพระองค์
แล้วทุกๆ สิ่งจะบังเกิดแก่ตัวของเท่าน อัลเลลู อัลเลลูยา...”

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 299

พระพรในความทุกข์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกนัดเจอกับลูกทูนหัวของลูก พร้อมกับเพื่อนของลูกที่แนะนำให้เราทั้งสองได้เป็นแม่ลูกทูนหัวกัน ลูกจงใจทิ้งช่วงจากวันที่เธอรับศีลล้างบาปก่อนจะพบปะพูดคุยกับเธอ เพื่อให้เธอมีเวลาค้นพบตัวเองและแสวงหาพระเจ้าให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

เป็นครั้งที่สองที่ลูกได้พูดคุยกับลูกทูนหัวของลูก เธอรู้จักลูกดีจากหนังสือภูเขาเคลื่อนได้ของลูก แต่ลูกยังไม่รู้จักเธอเลย จากการพูดคุยกับเธอ 2 ชั่วโมงกว่า ทำให้ลูกรู้จัก เธอดีขึ้น เธอค่อยๆ เล่าเรื่องราวชีวิตของเธอทีละช่วงให้ลูกฟังและจบลงตอนเธอได้รับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระโดยสมบูรณ์ ยิ่งกว่านั้น เธอยังได้แสดงความจำนงค์แน่วแน่ว่าเธอต้องการบวชเป็นซิสเตอร์เพื่ออุทิศชีวิตในการรับใช้พระเจ้า เธอเล่าว่า แต่ตลอดเวลาที่ผ่านมาดูเหมือนจะมีอุปสรรคตลอดในความตั้งใจของเธอในเรื่องนี้จนเธอท้อใจมาก เมื่อคืนที่เธอรับศีลล้างบาป เธอก็ได้บอกกับลูกในคืนนั้น ถึงความตั้งใจของเธอในเรื่องนี้ แต่ลูกได้แนะนำให้เธอไปสวดภาวนาเพื่อหากระแสเรียกที่แท้จริงสัก 1 ปี แล้วค่อยมาคุยกับลูกใหม่ในเรื่องนี้

แต่ในครั้งนี้ หลังจากที่ลูกได้คุยกับเธอและได้สัมผัสถึงตัวตนที่แท้จริงของเธอ ลูกเปลี่ยนใจ หญิงสาวที่นั่งอยู่ข้างหน้าของลูกคนนี้ เป็นหญิงสาวที่สุภาพ สำรวม อ่อนโยน เธอมาจากครอบครัวดีและได้รับการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนที่มีชื่อที่สุดแห่งหนึ่งในประเทศไทย พร้อมวุฒิปริญญาตรี เธอมีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ ที่จะอุทิศตนในการรับใช้พระเจ้า สำหรับลูกแล้ว เธอมีคุณสมบัติครบถ้วนที่จะบวชเป็นซิสเตอร์ ไม่ต้องรอถึง 1 ปีแล้ว ลูกบอกกับเธอ และลูกจะแนะนำเธอให้กับคณะซิสเตอร์ที่สอนโรงเรียนเก่าของลูกเอง

ทันทีที่ลูกพูดเช่นนั้น น้ำตาเธอไหลรินลงอาบแก้มด้วยความปลื้มปีติ ลูกเองก็ได้สัมผัสถึงความจริงใจในการต้องการบวชของเธอ ลูกเองก็กลั้นน้ำตาไม่อยู่ เราทั้งคู่มองหน้าซึ่งกันและกันด้วยน้ำตาอาบแก้ม ในวินาทีนั้น ลูกรู้สึกว่า การที่ลูกได้มานั่งอยู่ต่อหน้าหญิงสาวลูกทูนหัวของลูกคนนี้นั้น เป็นน้ำพระทัยของพระเป็นเจ้าโดยแท้ เธอได้พยายามไปพบซิสเตอร์คณะนี้ อารามคณะนั้น แต่ดูเหมือนจะไม่มีใครเปิดประตูให้เธอ แต่แล้ว เธอก็โคจรมาพบกับลูกซึ่งดูไปแล้ว เส้นทางชีวิตเราไม่น่าที่จะโคจรมารู้จักกันได้

เธอได้เล่าให้ลูกฟังว่า มีพระวาจาบทหนึ่งในหนังสือของลูกที่ “โดนใจ” เธอมาก เป็นบทที่ 2:1-11 บุตรสิรา ซึ่งเขียนไว้ว่า คนที่พระจะเลือกสรรจะต้องถูกทดลอง ทองแท้ต้องถูกพิสูจน์ด้วยไฟ ลูกได้แบ่งปันให้เธอฟังว่า จากประสบการณ์ของลูกเอง ทุกพระวาจาในพระคัมภีร์นั้น เป็นความจริงในชีวิตทั้งหมด และหากเราพยายามดำรงชีวิตตามพระวาจาให้มากที่สุดเท่าที่ความเป็นมนุษย์จะทำได้ สิ่งที่จะเกิดขึ้นกับชีวิตของเราก็จะเป็นไปตามพระคัมภีร์ทุกประการ ซึ่งลูกได้ประสบมาแล้วกับชีวิตของลูกเอง แม้กระทั่งในทุกวันนี้ก็เป็นเช่นนั้น

ลูกอธิบายให้เธอฟังต่อว่า ยามที่ใครประสบปัญหาในชีวิต จะรู้สึกว่ามีความทุกข์ ทำไมถึงเกิดเรื่องเช่นนี้กับเขานะ ฯลฯ แต่หากเราพยายามฟันฝ่าอุปสรรคหรือปัญหาเหล่านั้นได้ โดยการยึดพระองค์เป็นหลักแน่นๆ เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างผ่านพ้นไปและมองย้อนกลับ เราจะเห็นว่าในทุกความทุกข์ ในทุกปัญหา มีพระพรของพระซ่อนอยู่ ขึ้นอยู่กับแต่ละคนว่าจะสามารถพลิกความทุกข์เป็นพระพรหรือในภาษาธุรกิจว่า พลิกวิกฤตเป็นโอกาสได้หรือไม่

เราจบการพบปะรับประทานอาหารเที่ยงด้วยกันด้วยการเสียน้ำตาไปไม่น้อย แต่เบื้องหลังของการหลั่งน้ำตานั้นเป็นความรู้สึกที่เราทั้งสองรู้สึกเปี่ยมไปด้วยพระพรของพระที่ประทับอยู่กับเรา และเพื่อนของลูกที่นั่งเป็นพยานในความอัศจรรย์แห่งเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น ก่อนลุกขึ้นจากกัน ลูกสัญญาว่าลูกจะพาเธอไปพบคุณแม่อธิการของคณะซิสเตอร์ที่ดูแลโรงเรียนเก่าของลูกและที่สำคัญที่สุด ลูกจะสวดภาวนาให้กับเธอทุกๆ วันจากนั้นเป็นต้นไป

“ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้าคิดจะรับใช้พระเจ้า ก็จงเตรียมตัวไว้รับการถูกทดลอง
จงมีใจเที่ยงตรงและมั่นคงไม่หวั่นไหวในยามทุกข์ยากลำบาก
จงยึดพระองค์ไว้อย่าทอดทิ้ง เพื่อจะได้รับเกียรติในบั้นปลายชีวิต
เพราะทองคำย่อมพิสูจน์ด้วยไฟ คนรับเลือกสรรก็พิสูจน์ด้วยการถูกเหยียดหยาม
จงวางใจในพระเจ้าเถิดและพระองค์จะทรงช่วย จงเดินทางตรงและไว้ใจในพระองค์
เพราะพระเจ้าทรงมีพระทัยสงสารและเมตตา ทรงอภัยบาปและทรงช่วยให้รอด”
บุตรสิรา 2:1-11

อาแมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 300

My Journey of Faith ย้อนรอยเท้า จึงเข้าใจ ...

ข้าแต่พระเป็นเจ้า บทสวดบทนี้ของลูกเป็นบทที่ 300 นับเป็น Milestone ของลูกในการเขียนบทสวดถวายแด่พระองค์เลยทีเดียว ลูกหยิบปากกาขึ้นเขียนด้วยความตื้นตันระคนกับความตื่นเต้นในสิ่งต่างๆ ที่ได้เกิดขึ้นกับชีวิตของลูกตั้งแต่ลูกเริ่มเขียน “บทสวดของฉัน” บทที่ 1 ซึ่งแต่ละอย่างดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่ไม่น่าเป็นไปได้เลยในชีวิตของคนธรรมดาๆ คนหนึ่ง

หากการเดินทางหมื่นลี้เริ่มต้นด้วยการก้าวก้าวแรกตามสุภาษิตของคนจีน การเดินทางเพื่อการใฝ่หาความเชื่อของลูกก็ได้เริ่มต้นด้วยการก้าวของเท้าเล็กๆ คู่หนึ่ง

มองย้อนหลัง ลูกเห็นรอยเท้าเล็กๆ ของเด็กคนหนึ่งก้าวย่างเข้าไปในดินแดนแห่งใหม่ แล้วรอยเท้าคู่เล็กๆ นั้นก็หายไป มีแต่รอยเท้าคู่ใหญ่เดินตามทางเป็นทางยาว ช่วงต่อมา รอยเท้าเล็กๆ คู่นั้นก็กลับมาปรากฏคู่กับรอยเท้าใหญ่ และมาใกล้ๆ นี้เอง รอยเท้าเล็กๆ คู่นั้นก็ได้เปลี่ยนตำแหน่งเป็นการเดินตามรอยเท้าคู่ใหญ่อย่างใกล้ชิดไม่ยอมห่างและเป็นเช่นนี้จนกระทั่งทุกวันนี้ ...

Those are the foot prints along the path of My Journey of Faith ☺

ตอนลูกก้าวย่างเข้ามาในดินแดนแห่งใหม่ ลูกเปรียบตัวเองเสมือนเป็นเด็กกำพร้าที่กำลังจะเริ่มต้นชีวิตใหม่ในต่างแดน ลูกเปี่ยมไปด้วยความหวัง ความตื่นเต้น และความตั้งใจจริงที่จะเป็นประชากรใหม่ที่ดีของดินแดนแห่งนี้ ลูกมองว่าประชากรทุกคนในดินแดนนี้เป็นแบบฉบับที่ลูกจะยึดตามในการปฏิบัติตน พวกเขาทุกคนคือผู้ที่รักพระองค์และอุทิศชีวิตในการทำทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตเพื่อถวายแด่พระองค์

เวลาผ่านไป ... โลกใบกลมที่ลูกวาดไว้ในมโนภาพเริ่มปรากฏเด่นชัดขึ้น อ้าว! ทำไมโลกไม่เป็นทรงกลมอย่างที่เราคิดล่ะ?

ลูกเริ่มสับสน แต่ลูกไม่ทราบว่าจะหันไปปรึกษากับใครดีเพราะลูกมาดินแดนแห่งใหม่ตัวคนเดียว ลูกรู้สึกเหงา แต่ลูกไม่เคยท้อแท้

นั่นคือ ช่วงที่รอยเท้ามีเพียงรอยเท้าใหญ่คู่เดียว พระองค์ทรงอุ้มลูกไว้ โดยที่ลูกไม่ทราบเลย ☺

บทสวดของฉันถูกเขียนผ่านไป 100บท แล้วลูกก็เห็นรอยเท้าคู่เล็กๆ เดินเคียงข้างรอยเท้าคู่ใหญ่ พระองค์ทรงสอนลูกจนลูกพอจะเข้าใจอะไรต่อมิอะไรดีขึ้นแล้ว พระองค์จึงทรงวางลูกลง แล้วก็จูงมือลูกให้เดินข้างๆ พระองค์

และแล้ว หลังจากที่ลูกได้เขียนบทสวดถวายพระองค์ครบ 200บท และเข้าสู่ร้อยบทที่ 3 ลูกก็เห็นรอยเท้าเล็กๆ คู่นั้นเดินตามรอยเท้าคู่ใหญ่อย่างตามติดๆ ไม่ยอมห่างจากกัน ใช่แล้ว มาบัดนี้ลูกได้ผ่านช่วงการเรียนรู้ ช่วงแห่งความกลัว

กังวล และช่วงแห่งการถูกทดสอบไปแล้ว จนลูกทราบอย่างแน่ชัดแล้วว่า ไม่ว่าลูกจะอยู่แห่งหนใดหรือในช่วงใดของชีวิต พระองค์ทรงประทับอยู่กับลูกตลอดเวลา ลูกจึงขอเปลี่ยนตำแหน่งการดำรงชีวิตของลูกมาเป็นการเดินตามพระองค์ ขออยู่ในตำแหน่งเช่นนั้น มิบังอาจก้าวเดินพร้อมกับพระองค์ และจะขออยู่ในตำแหน่งเดินตามพระองค์จนกว่าจะถึงจุดหมายปลายทางของชีวิตในโลกนี้ และโลกนิรันดรตลอดไป

ช่วงหนึ่งร้อยบทหลังสุด ลูกได้เห็นอัศจรรย์ต่างๆ ที่พระองค์ประทานให้แก่ลูกในการรับใช้พระองค์ จนลูกเองเกือบจะไม่เชื่อตัวเองหลายครั้ง แต่ความเชื่อของลูกได้หยั่งรากลึกเกินกว่าที่ลูกจะมีข้อคลางแคลงใจใดๆ ในความยิ่งใหญ่และพระเมตตาของพระองค์ซะแล้ว ลูกจึงขอน้อมรับพระพรต่างๆ ของพระองค์ด้วยความกตัญญูและด้วยความรู้สึกที่ขอบพระคุณพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจ

ในเดือนหน้า วันที่ 16 ส.ค. 2014 ลูกถูกเชิญไปแบ่งปันเป็นพยานในพระเมตตาของพระองค์ในงานพระเมตตาระดับโลกที่ประเทศหนึ่งในอเมริกาใต้ เป็นไปได้อย่างไรที่คริสตชนตัวเล็กๆ อย่างลูกจากประเทศไทยที่มีประชากรคริสตชนไม่ถึงครึ่งล้านคนจะถูกเลือกให้ไปเป็นพยานจากประชากรคาทอลิกทั่วโลกที่มีถึงหนึ่งพันสองร้อยกว่าล้านคน?

“พระเจ้าทรงกระทำให้สำเร็จได้ทุกสิ่ง” มาระโก 10:27

ลูกมองย้อนหลังถอยไปในวัยเด็ก คุณแม่ได้ปลูกฝังความรักวรรณกรรมในจิตใจของลูกตั้งแต่ลูกยังตัวเล็กๆ ด้วยการสั่งสอนปรัชญาขงจื้อ ลูกชอบการเขียนหนังสือมาตั้งแต่เยาว์วัย หนังสือเล่มแรกที่ลูกเขียนตอนอายุ 15 ปี เป็นนิทานแบบเด็กๆ มีทั้งมังกรพ่นไฟและอัศวิน จำได้ว่าเพื่อนๆ เรียงคิวขออ่าน กลอนบทแรกในชีวิต ลูกเขียนตอนอายุ 10 ขวบ และยังจำได้จนทุกวันนี้ อายุ 22 ได้เป็นนายกสมาคมของ Bangkok Toastmistress Club ซึ่งเป็นสมาคมฝึกพูดสตรีนานาชาติ โดยไม่ทราบเลยในวัยตอนนั้นว่าพระองค์ทรงกำลังเตรียมลูกมารับใช้พระองค์ในวันนี้

แล้วทำไมลูกถึงต้องเสียเวลาชีวิตไปเกือบ 2ทศวรรษ? ***“ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้าคิดจะรับใช้พระเจ้า ก็จงเตรียมตัวไว้กับการถูกทดลอง ... เพื่อจะได้รับเกียรติในบั้นปลายชีวิต เพราะทองคำย่อมพิสูจน์ด้วยไฟ คนรับเลือกสรรก็พิสูจน์ด้วยการถูกเหยียดหยาม” บุตรสิรา 2:1-5***

ลูกเข้าใจแล้วพระเจ้าข้า ☺

ทำไมลูกจึงตัดสินใจไม่ฟังเพลงเลย เพียงเพราะเพลงๆ หนึ่งที่ทำให้ลูกร้องไห้ตลอดทางกลับบ้าน ก็เพื่อให้ลูกได้ค้นพบพระองค์ในท่ามกลางความเงียบที่ลูกต้องดับความกระวนกระวายใจโดยการอ่านพระคัมภีร์ จนค้นพบพระองค์ ☺

“แล้วพระองค์ทรงทำให้เขาเกิดปัญญาเข้าใจพระคัมภีร์” ลูกา 24:45

การประสบอุปสรรคต่างๆ ในการรับใช้พระองค์ ทำให้ลูกค้นพบว่า การรับใช้พระองค์ที่แท้จริงนั้น เราต้องก้าวข้ามวิถีการปฏิบัติตนแบบมนุษย์ทั่วไปให้ได้

“ไม่ว่าทำสิ่งใด จงทำจากใจ ประหนึ่งว่าทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์” โคโลสี 3:23

หลังจากได้ก้าวข้ามจุดนั้นไปได้แล้ว ทำให้ลูกเข้าใจได้ลึกซึ้งเพิ่มขึ้น***ว่า “การทดลองความเชื่อของท่านนั้นทำให้เกิดความแน่นอนมั่นคง” ยากอบ 1:3***

และแล้ว...กระแสเรียกของตนเองก็ปรากฏเด่นชัด

“แต่ข้าพเจ้าไม่คิดว่าชีวิตของข้าพเจ้ามีค่าสำหรับข้าพเจ้าเท่ากับการที่ข้าพเจ้าได้วิ่งถึงปลายทางและ ทำให้ภารกิจที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายจากพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าสำเร็จไปคือ การเป็นพยานประกาศข่าวดีแห่งพระหรรษทานของพระเจ้า” กิจการอัครทูต 20:24

และ ณ ขณะนี้

“เขาเป็นเช่นต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ ซึ่งเกิดผลตามฤดูกาลและใบก็ไม่เหี่ยวแห้ง การทุกอย่างซึ่งเขากระทำก็เจริญขึ้น” สดุดี 1:3

ลูกขอก้มกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ด้วยความกตัญญูอย่างสิ้นสุดจิตใจ และขอจบบทสวดบทนี้ด้วยบทสวดสั้นๆ ว่า “This is for the glory of You, not the glory of me, my Lord!” และขอตามด้วยคำกลอนสั้นๆ ต่อจากชื่อบทพระเจ้าข้า

ย้อนรอยเท้า จึงเข้าใจ
ก้าวต่อไป ในศรัทธา

อาแมน

ลูกของพระ: องค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

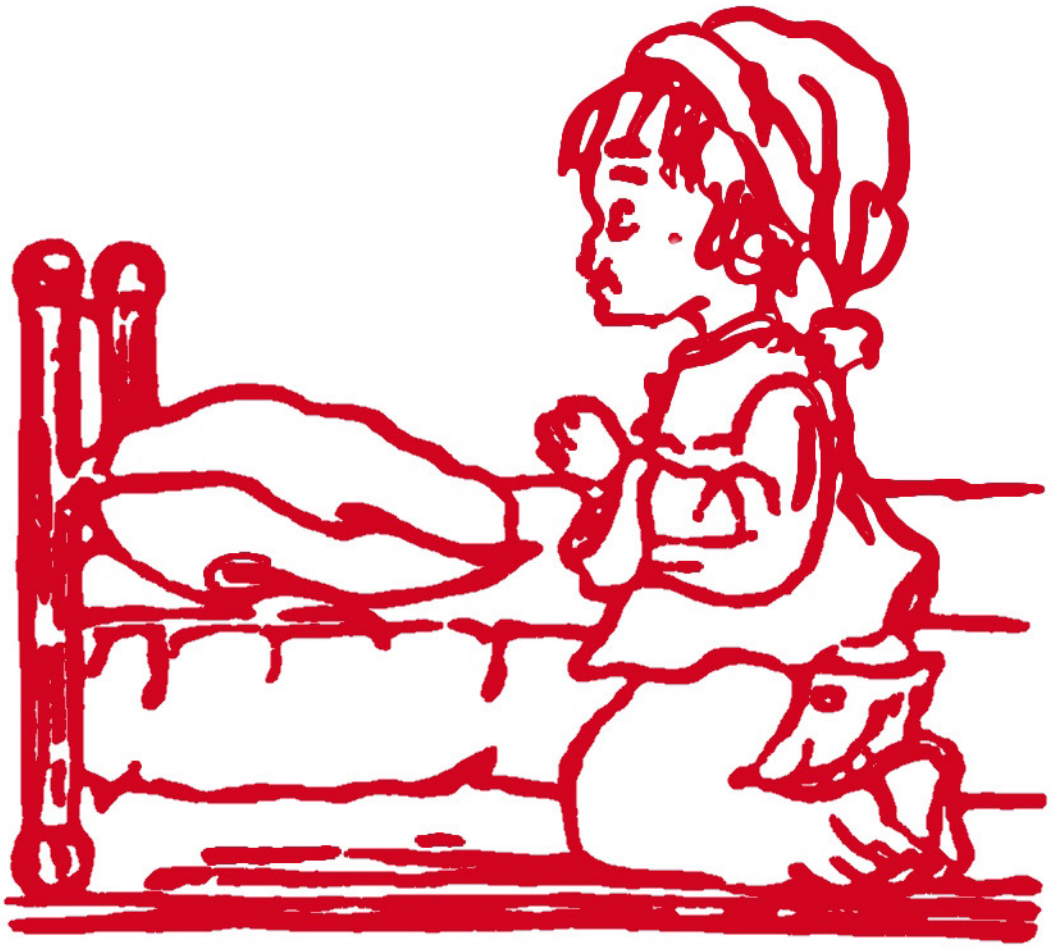

เล่ม 4

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

คำนิยม

พระเยซูเจ้าตรัสถึงความเชื่อว่า “ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ด และพูดกับต้นหม่อนต้นนี้ว่า ‘จงถอนรากแล้วไปขึ้นอยู่ในทะเลเถิด’ ต้นหม่อนต้นนั้นก็จะเชื่อฟังท่าน” (ลก 17:6) ความเชื่อสามารถทำได้เช่นนี้ ความเชื่อสามารถเคลื่อนภูเขาได้ ไม่มีอะไรเป็นไปไม่ได้สำหรับพระเจ้า...

จากประสบการณ์ที่เปรียบประทุจดังภูเขาที่ทับชีวิตของสุภาพสตรีลูกสาวของพระเจ้าคนหนึ่ง คือ คุณศรินทร เมธีวัชรานนท์ ประสบการณ์ที่เป็นความหนักอึ้งดุจภูเขาทั้งลูกทับชีวิต ภูเขาที่เกินจะสามารถเคลื่อนย้ายไปให้พ้นจากชีวิตได้ ประสบการณ์การได้รับความยากลำบาก ความอยุติธรรมบังคับให้เธอต้องออกเดินทางที่แสนยากลำบากจากบ้านเกิดเมืองนอน เพื่อหลีกให้พ้นจากความอยุติธรรมดังกล่าว ความหนักอึ้งที่เป็นดังภูเขาที่เกินเคลื่อนได้นั้นได้ทับชีวิต จิตใจ และจิตวิญญาณของเธอ ชีวิตของเธอที่ตกอยู่ในความมืดสนิท ไร้ความหวังที่จะเคลื่อนภูเขาแห่งความทุกข์นั้นให้ออกไปได้ และกล่าวได้ว่า “เป็นไปไม่ได้เลย”

ประสบการณ์ของคุณศรินทรที่ถูกบันทึกอยู่ในหนังสือภูเขาเคลื่อนได้นั้น พ่อเองได้มีโอกาสฟังการเล่าของเธอหลายครั้งก่อนที่หนังสือดังกล่าวจะถูกเขียนขึ้น... สิ่งที่พ่อแปลกใจคือทำไมพ่อไม่เบื่อที่จะฟัง พ่อได้มีโอกาสฟังคุณศรินทรเล่าแบ่งปันครั้งใดไม่ว่าโอกาสใด พ่อยอมรับว่าประสบการณ์ภูเขาเคลื่อนที่ได้นี้ได้เสริมกำลังความเชื่อแก่พ่อเองเสมอ เพราะในความสิ้นหวังของชีวิตของเธอเสริมกำลังความหวังแก่พ่อเอง และแก่คนมากมาย ทั้งในประเทศและต่างประเทศ พ่อสามารถกล่าวได้ชัดเจนว่านี่คือ “ประสบการณ์ความเชื่อที่เคลื่อนต้นหม่อนให้ถอนรากไปขึ้นอยู่ในทะเลตามที่พระเยซูมีพระบัญชาสอน และเป็นความเชื่อนี้เองที่อันที่จริงต้องกล่าวว่าเป็นไปได้ ทำให้ภูเขาเคลื่อนที่ได้อย่างแท้จริง”

เท่าที่พ่อทราบและได้ติดตามมาโดยตลอด จากประสบการณ์ภูเขาที่เคลื่อนที่ได้เพราะเสียงเรียกของพระเจ้า ทรงเรียกคุณศรินทรในค่ำคืนวันคริสตสมภพที่แสนมืดมิดและหนาวเหน็บในต่างแดน เธอคนนี้ได้ยินเสียงของพระเจ้า เรียกให้ก้าวออกจากความมืดมิดของภูเขาที่ทับชีวิต จนได้เป็นอิสระ และได้ออกมาสู่ความกล้าหาญในความเชื่อที่เคลื่อนภูเขาออกไปได้ และเสียงเรียกของพระเจ้าให้เชื่อ และการตอบรับของคุณศรินทรก่อให้เกิดความสัมพันธ์อย่างน่ารักในชีวิตตลอดมา ใน “คำภาวนา” ในบทภาวนาที่คุณศรินทรได้เขียนและแบ่งปัน มากว่าสี่ร้อยบทที่เรียกว่า “บทสวดของฉัน” (My little Prayers) ที่ได้จัดพิมพ์ไว้มาถึงเล่มที่สี่ที่จัดพิมพ์ออนไลน์ไว้นี้ สำหรับพ่อเมื่อมองย้อนกลับไปสู่ประสบการณ์ของคุณศรินทรนี่คือผลจากการ “ตกตะกอน” ของประสบการณ์ความเชื่อที่ได้เคลื่อนภูเขาออกไป และเปิดประสบการณ์ใหม่แห่งความ “สัมพันธ์และการเสวนา ภาวนา” ของเธอผู้มีประสบการณ์ความเชื่อคนนี้กับพระเจ้าของเธอเอง จนเธอเลือกที่จะเสวนาต่อเนื่องในชีวิตใน “ในบทสวดของฉันนี้” ที่ได้แบ่งปันบนโลกหนังสือออนไลน์

พ่อมั่นใจ... ความปรารถนาของคุณศรินทรที่ได้เลือกที่จะแบ่งปัน “การให้คือความรัก และความรักนี้เป็นความเป็นจริงของความเชื่อ” ดังนั้น ความเชื่อที่ทำให้ภูเขาเคลื่อนได้ บัดนี้ ใน “บทสวดของฉัน” เป็นความเชื่อที่ได้เคลื่อนความรักให้ปรากฏในคำภาวนาเล็กๆ ที่ภาวนาถึงพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ด้วยหัวใจที่รัก และเป็นความรักที่สานสืบไปสู่ทุกคนรอบข้าง พ่อขอให้ “บทสวดของฉัน ลูกของพระคนหนึ่งคนนี้” จงได้ชูกำลังใจ เสริมวิญญาณ แก่ทุกคนที่ได้อ่าน ให้ได้สัมผัสรักของพระเจ้าเสมอไป

พ่อขอชื่นชมและสรรเสริญพระเจ้า ขอขอบคุณลูกของพระเจ้าคนหนึ่งคนนี้ “คุณศรินทร” ที่ได้สื่อความรักจากความเชื่อ พ่อทราบว่านี่คือโอกาสการแบ่งปันบทสวดเล่มที่สี่ให้แก่ทุกคน และทราบว่ารายได้จากหนังสือแห่งประสบการณ์ “ภูเขาเคลื่อนได้” คุณศรินทร มีเจตนาสื่อความรักจากความเชื่อนี้เพื่อสานต่อความหวังให้บรรดาเด็กยากจนและด้อยโอกาสในสังฆมณฑลเชียงราย พ่อขอสรรเสริญพระเจ้า และขอบพระคุณพระเจ้าพร้อมกับคุณศรินทรเป็นพิเศษ

คุณพ่อ สมเกียรติ ตรีนิกร
อุปสังฆราช อัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ

สารบัญ

บทที่ 301 พระเจ้ายิ่งใหญ่ที่สุด!	6
บทที่ 302 เหตุเกิดที่เมืองโบโกตา ประเทศโคลัมเบีย	7
บทที่ 303 ครั้งหนึ่งในชีวิตกับพันธกิจการเป็นพยานในงานพระเมตตาโลก	10
บทที่ 304 การเป็นคริสตชนแล้วได้อะไร?	12
บทที่ 305 พระเจ้าก่อนธุรกิจและสิ่งใดๆ บทสวดของฉัน	14
บทที่ 306 ปัญหาในการแสวงหาพระเจ้า	16
บทที่ 307 พระเจ้าเท่านั้น ไม่ใช่งานของพระองค์	18
บทที่ 308 บทสวดวันปีใหม่ 2015	20
บทที่ 309 เราเป็นใคร จึงจะพูดว่า ...	22
บทที่ 310 ศาสนาคริสต์ในประเทศไทย	24
บทที่ 311 กระแสเรียกของลูกทูนหัว	26
บทที่ 312 สติและวินัย	28
บทที่ 313 ลูก	30
บทที่ 314 เมื่อฉันได้รับเชิญเป็นพยานในคริสตจักรแบ๊ปติสต์	32
บทที่ 315 ภาพวาดในบทแบ่งปัน	34
บทที่ 316 พลังชีวิตจากพระคริสตธรรม	37
บทที่ 317 พลังชีวิตจากพระคริสตธรรม ... (ต่อ)	40
บทที่ 318 Pro Love	43
บทที่ 319 19 ปี แห่งพระพร	45
บทที่ 320 พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ...	47
บทที่ 321 พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ... (2)	50
บทที่ 322 พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ... (3)	53
บทที่ 323 รักพระ ให้รักษ์โลก	56
บทที่ 324 ปีศาจ ความเป็นมนุษย์ หรือตัวเราเอง	58
บทที่ 325 แรงกระเพื่อม ... จากภูเขา	60
บทที่ 326 พระวาจาในทุกมิติของชีวิต	62
บทที่ 327 ผ้าห่อพระศพพระเยซูเจ้า The Holy Shroud of Turin	65
บทที่ 328 AACOM III	68
บทที่ 329 มีใครได้อะไรไหม?	70
บทที่ 330 แม่พระร้องไห้ Akita	72
บทที่ 331 บทสวดวันปีใหม่ 2016	75
บทที่ 332 ของขวัญวันคริสต์มาส	78
บทที่ 333 The 51st IEC (International Eucharistic Congress)	81
บทที่ 334 “ความรักที่ปราศจากเงื่อนไข” ที่คริสตจักรบ้านปรารถนา	84
บทที่ 335 PACOM III	86
บทที่ 336 บทรำพึง	88
บทที่ 337 สิ่งทรงสร้างของพระเจ้า (God’s Creation)	90

บทที่ 338 ยี่สิบปีแห่งพระพร 92
บทที่ 339 การประกาศข่าวดี 95
บทที่ 340 จิตวิญญาณคริสตชน เปรียบเสมือนสวนดอกไม้ 97
บทที่ 341 ตะลันต์จากพระองค์ 99
บทที่ 342 เป็นเพราะ ... ความรักและพระเมตตาของพระองค์ 101
บทที่ 343 ภูเขาเคลื่อนได้ ... อย่างต่อเนื่อง 103
บทที่ 344 การให้ VS การแบ่งปัน 105
บทที่ 345 พันธกิจที่เมืองเซบู (ครั้งที่ 2) 107
บทที่ 346 เมื่อวันเทียนดับ 110
บทที่ 347 พันธกิจที่เมือง Bacolod 113
บทที่ 348 บทสวดส่งท้ายปี 2016 115
บทที่ 349 ภูเขาเหาะได้ 117
บทที่ 350 WACOM IV 119
บทที่ 351 พระสงฆ์จำเป็น 121
บทที่ 352 “ความเชื่อของผมหายไปนานแล้วครับ” 123
บทที่ 353 คริสตชนยึดอะไรเป็นหลัก? 126
บทที่ 354 อัตตลักษณ์ของคริสตชนที่ไม่มีความเชื่อ (Profile of a non-believer) 129
บทที่ 355 21 ปีแห่งพระพร 132
บทที่ 356 ความเชื่อที่ร้างรา 134
บทที่ 357 ศาสนสัมพันธ์ 136
บทที่ 358 นักบุญโฟสตินาและชีวิตดิฉัน 138
บทที่ 359 การดำเนินชีวิตคริสตชนอาศัยพระวาจา 141
บทที่ 360 เวลาที่เราแสวงหาพระเจ้า 144
บทที่ 361 รางวัลของผู้ที่ไม่ได้รางวัล 146
บทที่ 362 โรคร้ายในการทำงานรับใช้พระศาสนจักร 149
บทที่ 363 หลังวันที่ 26 ตุลาคม 2017 ... 151
บทที่ 364 การประกาศข่าวดี (ทั้งเก่าและใหม่) 153
บทที่ 365 ความสุขที่ไม่มีใครเข้าใจ 155
บทที่ 366 ของขวัญวันคริสต์มาส 2017 157
บทที่ 367 บทสวดวันปีใหม่ 2018 159
บทที่ 368 เจริญชีวิต เป็นศิษย์พระคริสต์ 162
บทที่ 369 พระองค์อยู่ที่ไหนหนอ? พวกลูกแสวงหาพระองค์ 164
บทที่ 370 JESUS’ DIVINE MERCY IN OUR LIVES 166
บทที่ 371 ความหวัง ความจริง และชีวิต 168
บทที่ 372 ของขวัญวันเกิด 171
บทที่ 373 เมื่อคนไม่รู้จักพระเจ้า 173
บทที่ 374 การเป็นคริสตชนที่มีความเชื่อไม่ใช่เป็นเรื่องง่าย 175
บทที่ 375 22 ปีของเส้นทางแห่งความเชื่อ 177
บทที่ 376 รำลึกถึง 22 ปี แห่งการเป็นลูกของพระเจ้า 179

บทที่ 377 จงแบกกางเขนของตนและตามเรามา มธ. 16:24 181
บทที่ 378 ความมี / ความจน ของจิตวิญญาณ 183
บทที่ 379 ความทุกข์กบมนุษย์ (1) 185
บทที่ 380 ความทุกข์กับมนุษย์ (2) 187
บทที่ 381 ความทุกข์กับมนุษย์ (3) 190
บทที่ 382 ความทุกข์กับมนุษย์ (3) 193
บทที่ 383 ศิษย์พระคริสต์ เจริญชีวิต ประกาศข่าวดีใหม่ (1) 195
บทที่ 384 ศิษย์พระคริสต์ เจริญชีวิต ประกาศข่าวดีใหม่ (2) 197
บทที่ 385 วันแห่งความชื่นชมยินดี 200
บทที่ 386 บทสวดวันปีใหม่ 2019 202
บทที่ 387 สวดทูลขออย่างไร จึงจะได้ทุกอย่าง? 204
บทที่ 388 แสวงจุดร่วม สงวนจุดต่าง 207
บทที่ 389 “แล้วผมจะค้นพบพระเจ้าได้อย่างไร?” 209
บทที่ 390 “พี่ครับ พี่อายุเท่าไร?” 211
บทที่ 391 ... ผมคิดถึงหม่ำมี้ทันที 213
บทที่ 392 ช่างไม้คนหนึ่ง 215
บทที่ 393 ช่างทำผมของลูก 217
บทที่ 394 โลกที่ถูก Disrupt 219
บทที่ 395 สู่ความศักดิ์สิทธิ์ แห่งชีวิตคริสตชน 221
บทที่ 396 ตามหลานไปเรียนคำสอน 224
บทที่ 397 ใกล้เคียงกันมาก 226
บทที่ 398 รักต้องไม่มีพรมแดน รักต้องไม่มีศาสนา 228
บทที่ 399 ไม่น่าเชื่อ (อีกแล้ว) 230
บทที่ 400 อ่านพระคัมภีร์อย่างไรจึงจะบังเกิดผล? 233

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 301

พระเจ้ายิ่งใหญ่ที่สุด!

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกได้รับอีเมล์จากคุณพ่อที่ดูแลสื่อมวลชนของพระศาสนจักรของเราว่าจะมีคนไปสัมภาษณ์ลูกเพื่อออกรายการ “Power of Love” ลูกก็ให้เลขาฯ จัดการส่งแผนที่ไปให้ทีมที่จะมาสัมภาษณ์ อีก 1 วันต่อมา ลูกก็ได้รับรายงานอีกว่าจะมีคนมาขอสัมภาษณ์จากโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 5 ซึ่งลูกตอบผ่านเลขาฯ ไปว่าต้องขออภัยเพราะไม่มีเวลาจริงๆ ด้วยใกล้จะเดินทางแล้ว อีกสักครู่เดียว ลูกก็ได้รับโทรศัพท์จากผู้ทำรายการของททบ.5 ว่าจะขอมาสัมภาษณ์ลูกเกี่ยวกับการไปพูดแบ่งปันที่ประเทศโคลัมเบีย เมื่อได้ยินเช่นนั้น ลูกก็เข้าใจว่า เขาเป็นเพื่อนกับคนในทีมของคุณพ่อและทราบข่าวนี้ ลูกจึงตัดสินใจเลื่อนกิจกรรมอื่นในวันเสารที่ 9 ส.ค. 2014 เพื่อให้ททบ. 5 มาสัมภาษณ์

รายการที่มาสัมภาษณ์นั้นคือ รายการ “บันทึกเมืองไทย” ที่ออกอากาศทุกวันจันทร์ เวลา 13:20 – 13:25 น. เป็นรายการสารคดีที่น่าสนใจสำหรับคนทั้งประเทศ ในบ่ายวันเสารที่ 9 ส.ค. 2014 พิธีกรได้สัมภาษณ์ลูกถึงเรื่องราวการไปพูดแบ่งปันเป็นพยานพระเมตตาที่ประเทศโคลัมเบีย ลูกได้พูดถึงอภัยทานและอีกหลายเรื่องที่เป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์เต็มที่ จากที่ได้เตรียมมาสัมภาษณ์ลูก 1ชม. พิธีกรได้ใช้เวลาถึง 3ชม. เต็มๆ! ก่อนลาจากกัน ลูกอดถามไม่ได้ด้วยความสงสัยว่า เขารู้จักใครในทีมของคุณพ่อ เขาตีหน้างง เปล่าเลย เขาเริ่มต้นอยากซื้อสินค้าของบริษัทฯ ลูก โทรมาหาที่บริษัทฯ โอเปอร์เรเตอร์ส่งสายให้เลขาฯ ของลูก บังเอิญชื่อของพิธีกรคนนี้เป็นชื่อเดียวกับคนในทีมของคุณพ่อ เลขาฯ ลูกเข้าใจว่าเป็นคนๆ เดียวกัน เพราะห่างกันเพียงวันเดียว สรุปแล้ว ด้วยความงุนงงของทุกฝ่าย ลูกซึ่งไม่รู้จักใครเลยในททบ.5 ได้ถูกสัมภาษณ์ออกอากาศในรายการ

บันทึกเมืองไทย

ททบ.5

วันจันทร์ที่ 18 สิงหาคม 2014 เวลา 13:20-13:25น.

ลูกยังตื่นเต้นจนถึงขณะนี้ที่กำลังเขียนบทสวดบทนี้ถวายพระองค์อยู่ ไม่ใช่เพราะได้ถูกททบ.5 สัมภาษณ์ แต่ตื่นเต้นและปลื้มปีติในการทรงใช้ลูกเป็นเครื่องมือเล็กๆ ของพระองค์ที่ให้ประกาศข่าวดีอันยิ่งใหญ่และเป็นประจักษ์พยานในพระเมตตาของพระองค์

พระองค์ทรงสัมผัสชีวิตลูกถึงเพียงนี้ แล้วลูกจะไม่รับใช้พระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจได้อย่างไรเล่า

พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ที่สุดเลย พระเจ้าข้า ☺ ☺ ☺

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 302

เหตุเกิดที่เมืองโบโกตา ประเทศโคลัมเบีย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่วันที่ 2 ม.ค. 2014 วันที่ลูกทราบว่าลูกได้ถูกเลือกให้เป็นหนึ่งในสองฆราวาสจากทั่วโลกให้ไปพูดแบ่งปันเป็นพยานในงานประชุมพระเมตตาระดับโลกที่เมืองโบโกตา ประเทศโคลัมเบียในเดือนส.ค. 2014 ลูกก็เริ่มสวดทูลต่อพระองค์ว่า ขอให้สิ่งที่ลูกจะไปพูดแบ่งปันนั้น เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ ถูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ และเป็นที่พอพระทัยของพระองค์ และในเวลาเดียวกัน ลูกก็สวดขอให้มีการบังเกิดผลจากการไปครั้งนี้ของลูกเทอญ แม้จะเกิดกับคนๆ เดียว ก็จะคุ้มค่าการเดินทางอันยาวไกลของลูก ลูกสวดเช่นนี้ทุกๆ วันจนถึงวันเดินทาง

แล้วพระองค์ก็ทรงได้ยินคำสวดทูลขอของลูก ☺ ☺ ☺

ตามกำหนดเดิม ลูกจะพูดเช้าวันเสาร์ที่ 16 ส.ค. เวลา 9:30น. แต่ต่อมามีการเปลี่ยนแปลงโปรแกรมให้ลูกไปพูดในวันจันทร์ 18 ส.ค. เวลา 14:30น. และเปลี่ยนสถานที่ไปเป็นที่ Salt Cathedral ซึ่งเป็นอาสนวิหารหลักประจำชาติของประเทศโคลัมเบีย ในวันอาทิตย์ที่ 17 ส.ค. ลูกและลูกสาวและลูกชาย ตลอดจนเพื่อนคนไทยสองคนที่บินไปให้กำลังใจจึงตัดสินใจหนีไปเที่ยว 1 วัน โดยเพื่อนเป็นคนจัดหามัคคุเทศก์

เราออกรถกันแต่เช้า ไกด์ของเราเป็นชาย รูปร่างสูงใหญ่ พูดภาษาอังกฤษแคล่วคล่องด้วยสำเนียงอเมริกัน จนลูกเข้าใจว่าเขาเป็นชาวอเมริกัน แต่เขาบอกว่าเขาเป็นคนโคลัมเบียเกิดที่นั่น แต่เคยไปทำงานที่ประเทศสหรัฐฯ เป็นเวลา 10 กว่าปี ช่วงเช้าเขาพาเราไปเที่ยวที่แหล่งธรรมชาติที่มีชื่อ ตอนเที่ยงระหว่างรับประทานอาหาร เขาบอกว่าตอนบ่ายเขาจะพาพวกเราไป Salt Cathedral ลูกเองไม่ได้บอกอะไรกับเขาเลยตั้งแต่เช้า อดไม่ได้ที่จะพูดขึ้นมาว่า “ดีจัง พรุ่งนี้ฉันจะไปที่นั่น” “ไปทำไมหรือ?” ตั้งแต่แรกลูกต้องการให้เขาคิดว่าเราไปในฐานะนักท่องเที่ยวก็พอ ถึงตอนนั้นก็เลยต้องบอกกับเขาว่า “ฉันถูกเชิญมาพูดในงาน WACOM น่ะ” “โอ้โฮ! มาจากไทยแลนด์เชียว พูดเรื่องอะไรหรือ?” “เรื่อง Forgiveness” เขาทำท่าสนใจมาก แล้วเราก็ไปเที่ยวกัน

ขากลับออกจาก Salt Cathedral จะกลับโรงแรม การจราจรติดขัดมาก เราเริ่มคุยกัน “คุณพอจะบอกผมได้ไหมว่าเรื่อง Forgiveness ที่คุณจะพูดน่ะ เกี่ยวกับอะไร” เอาล่ะซี ไหนๆ ก็ไหนๆ ใน 3-4 ประโยค ลูกสรุปเรื่องราวชีวิตของลูกให้เขาฟัง ทันทีที่ฟังจบ เขาโพล่งออกมาว่า “ผมมีเรื่องแค้นเรื่องหนึ่งในใจผมมาเป็นเวลานานแล้ว แต่ผมให้อภัยไม่ได้” “คุณแค้นใครหรือ?” “ผมแค้นพ่อผม” เอาไงดี ต่ออย่างไรล่ะ

ลูกตัดสินใจเล่าเรื่องส่วนตัวของลูกให้เขาฟังเพิ่มเติมเพื่อให้เขารู้สึกเป็นกันเองขึ้น “สุดท้ายฉันก็ให้อภัยทุกคนที่ทำให้ฉันเจ็บปวดได้” “แต่ผมให้อภัยพ่อผมไม่ได้ ทุกครั้งที่ผมคิดถึงเรื่องนี้ ผมจะรู้สึกเหมือนมีใครมาบีบคอผมจากข้างหลัง ผมทุกข์ทรมานมาตลอด” “พ่อคุณอายุเท่าไหร่?” “89” “คุณคิดว่าพ่อคุณจะมีอายุอีก 89 ปีไหม? หรือคุณจะมีอายุอีก 60 ปี?”

ลูกทราบมาตั้งแต่กลางวันว่าเขาอายุเท่าไร “ทำไมคุณไม่ปล่อยให้สิ่งที่เกิดขึ้นในอดีตผ่านเลยตามเลยไปล่ะ คุณและพ่อคุณก็ไม่สามารถย้อนเข้าไปในอดีตเพื่อเปลี่ยนแปลงสิ่งที่เกิดขึ้น แต่คุณสามารถดำรงชีวิตของคุณในวันนี้ ถ้าคุณสามารถให้อภัยพ่อคุณได้ จะเป็นสิ่งที่วิเศษเลยทีเดียว” “ผมทำไม่ได้ ผมแค้นขนาดเคยคิดฆ่าตัวตายครั้งหนึ่ง” “คุณลองทำอย่างนี้ดีไหม เขียนความแค้นของคุณทั้งหมดลงในกระดาษ แล้วก็นำกระดาษแผ่นนั้นไปเผาเสียหรือไม่ก็ไปชายทะเล หาก้อนหินก้อนโตๆ ก้อนหนึ่ง แล้วก็ปามันไปให้ไกลที่สุด โดยสมมติว่าความแค้นของคุณถูกใส่ในก้อนหินนั้น ช่วงสิบกว่ายี่สิบปีที่ฉันมีความทุกข์มาก ฉันต้องทำตัวเป็นจิตแพทย์ให้กับตัวเอง ถึงขั้นฉันต้องเปรียบตัวเองเป็นหมอผ่าตัดไส้ติ่งให้กับตัวเอง เพราะล่องเรืออยู่กลางทะเลคนเดียว” “คุณทำเช่นนั้นเลยหรือ?” “เป็นการเปรียบเทียบเชิงสัญลักษณ์น่ะ ฉันกำลังพยายามบอกคุณว่า คุณต้องช่วยตัวเอง คุณจะเป็นทาสความรู้สึกตัวคุณเองทำไมล่ะ คุณต้องเป็นนายความรู้สึกของตัวเองซิ คุณต้องบอกตัวคุณว่าคุณจะให้อภัยให้ได้” “ผมพยายามแล้ว แต่ผมแค้นพ่อผมในสิ่งที่พ่อทำกับแม่ และกับอีกหลายๆ คน ผมให้อภัยพ่อไม่ได้จริงๆ” “คุณคิดว่าคุณเป็นคาทอลิกที่ดีหรือไม่?” “ผมว่าผมเป็นนะ” “คุณจะเป็นคาทอลิกที่ดีได้อย่างไรถ้าคุณไม่ปฏิบัติตามที่พระเยซูทรงสั่งสอน พระองค์ทรงสอนให้เรารักเพื่อนมนุษย์และให้อภัยซึ่งกันและกัน” คราวนี้เขาเงียบ “คุณเคยสวดขอให้พระองค์ช่วยคุณในเรื่องนี้ไหม?” “ผมสวดเสมอ แต่ดูเหมือนพระเยซูจะทรงเงียบเฉย พระองค์ไม่เคยตอบผมเลย” “คุณคิดว่าการที่เรามารู้จักกันวันนี้เป็นเรื่องบังเอิญหรือ?” แล้วลูกก็เอื้อมเอามือไปตบหลังมือเขาค่อนข้างแรง วินาทีนั้น เราสองคนจ้องมองตากัน เขาน้ำตาคลอ

“คุณรู้ไหม เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์มาก ประชากรที่นี่มี 47 ล้านคน 90กว่า % เป็นคาทอลิก ทุกคนพูดภาษาสเปนเดียวกับผม แต่ตลอดชีวิตของผมไม่เคยมีใครสักคนพูดกับผมในสิ่งที่คุณคุยกับผมวันนี้ ผมต้องรอจนมีสตรีคนหนึ่งมาจากไทยแลนด์ ไม่ได้เป็นคาทอลิกตั้งแต่เกิดและพูดภาษาอังกฤษมาพูดกับผมเรื่องการให้อภัย ที่น่าอัศจรรย์กว่านั้นคือ ในประเทศของผม ผู้ชายจะไม่พูดเรื่องความเชื่อหรือปัญหาส่วนตัวกับผู้อื่นโดยเฉพาะกับผู้หญิง เขาถือว่าไม่แมน แต่เช้านี้ตั้งแต่ผมเห็นคุณ ผมรู้สึกไว้ใจคุณและอยากคุยกับคุณ ผมสังเกตเห็นว่าคุณเป็นคนมีความสุขมาก” “เพราะฉันหัวเราะและบ่นกับคุณตลอดเวลาว่าฉันหิวใช่ไหม?” ลูกพูดนอกเรื่องให้บรรยากาศคลายเครียด

“อันที่จริง พ่อผมเคยฝากคนมาบอกผมหลายครั้งว่าอยากเจอผม แต่ผมทำไม่ได้” “เอาอย่างนี้ เดเนียล ฉันอยากขอให้คุณสรุปกับตัวเองในสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นด้วยคำ 3 คำที่ไม่ค่อยสุภาพนัก แล้วก็ลืมอดีตมันไปซะ” “คำอะไรหรือ?” “What the hell!” นี่คือคำที่ฉันใช้มาตลอดจนถึงทุกวันนี้ เดเนียล ฉันแนะนำให้คุณพรุ่งนี้ซื้อกระเช้าผลไม้และนำไปให้พ่อคุณ พร้อมบอกกับพ่อว่า Dad, I love you. คุณทำได้ไหม” “พ่อผมอยู่ห่างจากผมมาก ต้องขับรถเกือบ 24 ชม. ถ้านั่งเครื่องบินก็ราวชั่วโมงกว่าๆ” “อย่างน้อยก็โทรไปหาพ่อคุณก่อน” “ผมจะไปคิดดู” เราต่างสรุปว่าการที่เขาได้พาพวกเราเที่ยวในวันนั้นประกอบกับรถติดเป็นเวลา 2 ชั่วโมงกว่าบนถนน ไม่ใช่เป็นเรื่องบังเอิญ แต่เป็นพระพรของพระเจ้าและลูกสัญญากับเขาว่าจะสวดภาวนาให้เขา

เช้าวันที่ลูกจะต้องเดินทางออกจากประเทศโคลัมเบีย ลูกและลูกๆ ลงมาจากห้องในตอนเช้า ปรากฏว่า เดเนียลมารอเราอยู่ที่ล็อบบี้! “สวัสดีเดเนียล ดีใจที่เจอคุณอีก” ฉันทักทายเขาด้วยความยินดี “ผมมาบอกคุณแมรี่ว่า ผมได้ไปคิดถึงสิ่งต่างๆ ที่คุณได้พูดคุยกับผมตลอด 2 คืนที่ผ่านมา และผมตัดสินใจจะโทรไปหาพ่อผมในสัปดาห์หน้านี้ ขอบคุณมาก คุณแมรี่ ผมถือว่าคุณคือครอบครัวของผมคนหนึ่ง ประเทศโคลัมเบียยินดีต้อนรับคุณเสมอ โปรดกลับมาอีกนะ”

รอยยิ้มของเดเนียลและความรักของพระองค์ยังคงติดตรึงอยู่ในหัวใจลูก จนถึงขณะที่ลูกเขียนบทสวดบทนี้ พระเจ้าข้า ☺ ☺ ☺

“จงผ่อนหนัก ผ่อนเบาซึ่งกันและกัน หากมีเรื่องผิดใจกันก็จงยกโทษกัน
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงให้อภัยความผิดของท่านอย่างไร ท่านก็จงให้อภัยแก่เขาอย่างนั้นเถิด” โคโลสี 3:13

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 303

ครั้งหนึ่งในชีวิตกับพันธกิจการเป็นพยานในงานพระเมตตาโลก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า นับจากวันที่ลูกได้ไปแบ่งปันในอาสนวิหาร Salt Cathedral ในงานพระเมตตาโลก (WACOM III) ที่กรุงโบโกต้า ประเทศโคลัมเบียในวันที่ 18 ส.ค. 2014 นับถึงวันนี้ก็เป็นเวลากว่า 1 เดือนแล้ว แต่ในใจของลูกก็ยังคงเต็มเปี่ยมไปด้วยความสุขที่เปี่ยมล้นและความชื่นชมยินดี เป็นความรู้สึกที่ยากที่จะอธิบายด้วยคำพูดได้

เพราะการได้ไปพูดในเวทีโลกหรือ? นั่นก็ส่วนหนึ่ง แต่มีเหตุการณ์ต่างๆ มากกว่านั้น ที่ทำให้ลูกมีโอกาสสัมผัสกับความยิ่งใหญ่และพระเมตตาของพระองค์ในลักษณะ “สัมผัสโดยตรง” จนลูกตื่นเต้นและน้อมรับความตื่นเต้นนั้นด้วยหัวใจที่สุขล้น

เรื่องแรก ที่เหนือความคาดหมายใดๆ ในการเดินทางครั้งนี้คือ การมีมัคคุเทศน์ชาวโคลัมเบียที่พาลูกและคณะไปเที่ยวได้รับพระพรจากพระองค์ผ่านลูก จนตัดสินใจให้อภัยบิดาที่เขาโกรธแค้นมาตลอดชีวิตได้ เหตุการณ์นี้ลูกมองว่าเป็นพระพรที่พระองค์ประทานให้แก่เขาและครอบครัวโดยตรง แต่ในเวลาเดียวกัน ลูกก็รู้สึกว่าเป็น “พระพร” หรือ “ของขวัญ” อันล้ำค่าที่พระองค์ประทานให้แก่ลูกด้วยจากการที่ลูกสวดทูลขอพระองค์ว่า ขอให้การไปโคลัมเบียครั้งนี้บังเกิดผลเทอญ แม้จะกับคนคนเดียว ก็คุ้มค่าเวลาบินอันยาวนาน 32 ชั่วโมงของลูกและลูกๆ แล้วพระองค์ก็ทรงประทานพระพรให้เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น เท่ากับการสวดภาวนาของลูกเกิดผลทันตาเห็น แล้วจะไม่ให้ลูกตื่นเต้นได้อย่างไรเล่า ☺ ☺ ☺

ที่ลึกซึ้งกว่านั้นคือ จากเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้ลูกเกิดความเข้าใจว่า ทำไมในสมัยก่อนโน้นและแม้กระทั่งในสมัยปัจจุบันจึงมีมิชชันนารีที่ยอมจากบ้านเกิดเมืองนอนไปยังประเทศที่ไม่เป็นที่รู้จักหรือแม้แต่ด้อยพัฒนากว่า เพื่อไปเผยแผ่ความยิ่งใหญ่ของพระองค์

ลูกเข้าใจแล้ว พระเจ้าข้า ☺ ☺ ☺

ในปี 2013 ที่ลูกถูกเชิญไปแบ่งปันที่ประเทศฟิลิปปินส์ ตั้งแต่วินาทีที่ลูกได้รับจดหมายเชิญจนถึงวินาทีที่ลูกขึ้นเครื่องบินกลับประเทศไทย ลูกได้รับการดูแลและเอาใจใส่เยี่ยงวีไอพี ประเทศเจ้าภาพดูแลลูกและบุตรสาวอย่างไม่ขาดตกบกพร่องเลย ในการไปงานลักษณะเดียวกัน แต่ในระดับโลก ลูกจึงคาดหวังว่าการต้อนรับคงจะระดับเช่นเดียวกันหรือดีกว่านั้นอีก แต่ปรากฏว่าการสื่อสารก่อนถึงวันเดินทางเต็มไปด้วยความกระท่อนกระแท่น ลูกก็คิดว่าคงเป็นปัญหาเรื่องภาษาของการสื่อสาร เมื่อไปถึงก็มีพระสงฆ์มารับที่สนามบิน แต่วันรุ่งขึ้นท่านไม่มารับไปที่งานตามที่ตกลงกันไว้และไม่โทรมาบอกเราด้วย วินาทีที่ลูกทราบจากการที่ลูกสาวโทรไปตาม ลูกรู้สึกฉุน แต่ภายในเวลาเพียง 2-3 นาที ลูกก็ตั้งสติได้และบอกกับลูกๆ ว่า พวกเราบินข้ามโลกมาก็เพื่อมารับใช้พระเจ้า หม่ำมี่มาเป็นพยานในพระเมตตาของพระองค์ เรามองข้ามและก้าวข้ามเรื่องที่มนุษย์ก่อขึ้นก็แล้วกันนะ แล้วลูกก็หาทางไปที่งานและทำตนเสมือนหนึ่งไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไม่ได้ไปบอกเลขาธิการของ WACOM

หรือคณะอาสาสมัครที่ก็รู้จักลูกตั้งแต่การติดต่อก่อนส่งพระสงฆ์องค์นั้นให้มาดูแลลูก

งานจบด้วยดี การแบ่งปันของลูกได้รับการตอบสนองอย่างดีทั้งจากผู้ใหญ่ของทางศาสนาและผู้เข้าฟัง และโดยที่ไม่มีใครทราบเลยว่าได้เกิดอะไรขึ้นหลังฉาก

หลังจากที่ลูกได้กลับมาถึงประเทศไทย ลูกรู้สึกในใจว่า พระเจ้าทรงพอพระทัยกับลูกในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นความรู้สึกที่ลูกสัมผัสได้ พระองค์ทรงให้ลูกได้รับการทดสอบในอีกขั้นหนึ่ง และทำให้ลูกสามารถบอกกับตัวเองได้อย่างเต็มปากว่า "บัดนี้ไม่มีอะไรที่จะสามารถขวางกั้นการรับใช้พระของลูกได้อีกต่อไป!"

ขอบคุณพระสงฆ์องค์นั้น! ☺ ☺ ☺

มีเพื่อนๆ ในสังคมถามลูกว่า ลูกภูมิใจไหมในการได้รับเชิญไปพูดในงานระดับโลก ลูกตอบทุกคนว่า ลูกไม่ขอใช้คำว่า "ภูมิใจ" เพราะว่าลูกไม่ได้เก่งหรือชนะการแข่งขันใดๆ ในการถูกเชิญไปพูดครั้งนี้ แต่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าต่างหาก และลูกเชื่อว่า หากพระศาสนจักรในประเทศไทยจะเสนอชื่อผู้แทนไปให้รับการคัดเลือก ลูกคงไม่ได้รับการเสนอชื่อเพราะมีผู้เก่งกว่าและรอบรู้กว่าลูกเยอะแยะ ลูกจึงขอใช้คำว่า "ปลาบปลื้ม และกตัญญู" จะเหมาะกว่า แต่ในการที่เห็นธงไตรรงค์เราถูกแขวนอยู่อันดับสองแถวบนสุดในท่ามกลางธงชาติ 39 ประเทศ ลูกรู้สึกดีใจและอดปลื้มไม่ได้ ☺ ☺ ☺

จากวันนั้นถึงวันนี้ ลูกมีความสุขมาก เป็นความสุขที่ลูกไม่สามารถหาคำมาบรรยายได้ เป็นความสุขที่ลูกอยากให้พี่น้องคริสตชนได้มีโอกาสสัมผัสทุกคน โดยเราไม่จำเป็นต้องไปพูดในงานระดับโลก เพียงแต่เราต้องถวายตัวของเราทั้งครบในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ โดยไม่ยอมให้มีสิ่งใดมาขวางกั้นหรือทำให้เราไขว้เขวได้ แล้วเราจะได้สัมผัสกับพระหรรษทานของพระองค์ในอีกมิติหนึ่ง ซึ่งลูกขอให้ศัพท์ง่ายๆ ว่าเป็นความรู้สึกที่ "สุขล้ำและอิ่มล้น" ☺ ☺ ☺

ลูกขอจบบทสวดบทนนี้ด้วยพระดำรัสของสมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส บทที่ว่า

"Let us not forget: if we are to proclaim the Gospel of Jesus,
our lives must bear witness to what we preach."

และพระดำรัสของสมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 16 ดังนี้

"Being a Christian is not the result of an ethical choice or a lofty idea, but the encounter with an event, a person, which gives life a new horizon and a decisive direction."

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 304

การเป็นคริสตชนแล้วได้อะไร?

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในหลายๆ ปีที่ผ่านมา จากการที่ลูกกล้าเปิดเผยความทุกข์ในอดีตของลูก อีกทั้งกล้าเป็นพยานว่าเป็นเพราะพระพรของพระองค์ลูกจึงสามารถผ่านวิกฤตชีวิตมาได้ให้สังคมรับทราบ ทำให้มีเพื่อนที่ไม่ใช่เป็นคริสตชนมาแบ่งปันความทุกข์ของพวกเขาให้ลูกฟังเป็นจำนวนไม่น้อย ซึ่งบุคคลเหล่านี้ดูจากภายนอกเป็นผู้เพียบพร้อมด้วยความสมบูรณ์ทุกอย่าง ไม่น่าจะมีปัญหาชีวิตเลย แต่ทั้งหลายทั้งปวงก็เป็นข้อพิสูจน์ว่า เกิดเป็นมนุษย์ไม่ว่าจะมั่งมีศรีสุขหรืออยู่ในฐานันดรใด ก็ย่อมจะต้องมีปัญหาทั้งสิ้น อยู่ที่ว่าเราจะสามารถจัดการหรือ “บริหาร” ปัญหาเหล่านี้เช่นไร จึงจะสามารถทำใจให้อยู่เหนือปัญหาต่างๆ เหล่านี้ เพื่อไม่ให้เกิดความทุกข์ได้

มีเพื่อนคนหนึ่ง หลังจากที่ได้แบ่งปันความทุกข์ของเขาให้ลูกฟังหลายครั้ง อยู่ๆ ก็โทรหาลูกวันหนึ่ง บอกกับลูกว่า “พี่หนุ่ยคะ พาฉันไป Baptize ได้ไหมคะ พรุ่งนี้เลย” ลูกตกใจและอธิบายให้เขาฟังว่า การจะ Baptize หรือรับศีลล้างบาปเพื่อเป็นคริสตชนสำหรับผู้ใหญ่นั้น เป็นเรื่องใหญ่ ไม่ใช่ว่าคิดอยากจะทำ ก็จะทำได้เลย เหมือนกับการไปสมัครเป็นสมาชิกของสถานออกกำลังกาย แต่ผู้นั้นต้องผ่านการเรียนคำสอนกับพระสงฆ์จนทั้งพระสงฆ์และเจ้าตัวเห็นพ้องต้องกันว่าพร้อมแล้ว ทั้งด้านจิตใจและจิตวิญญาณ พระสงฆ์จึงจะทำพิธีล้างบาปให้ อีกอย่างการ Baptize หรือรับศีลล้างบาปนั้น ไม่ใช่เป็น Quick fix ที่จะทำให้ปัญหาของคนผู้นั้นหายไปในฉับพลัน เหมือนยาแก้ปวดที่ระงับอาการปวดได้ทันที เมื่อลูกอธิบายไปเช่นนั้น เพื่อนผู้นั้นจึงเงียบไป

ในช่วงนี้ มีเพื่อนอีก 2 คนสนใจจะทราบเรื่องพระเจ้าจากลูก ลูกทราบทันทีว่าเขากำลังมีปัญหา ลูกยินดีและพร้อมที่จะแนะนำเรื่องพระเจ้าให้ใครก็ตามที่สนใจฟัง เป็นหน้าที่โดยตรงของคริสตชนทุกคนอยู่แล้ว ลูกถามเพื่อนคนหนึ่งว่า ทำไมถึงอยากรู้จักเรื่องพระเจ้า เขาตอบลูกว่า เขาอยากมีชีวิตเหมือนลูกทุกวันนี้! อีกคนบอกลูกว่า เขาอยากให้ลูกสอนเขาถึงวิธีสวดอธิษฐานขอพรจากพระเจ้า! ลูกคงต้องและยินดีให้เวลากับเพื่อน 2 คนนี้นานเท่าที่ควรจะเป็น

ไม่ว่าในสังคมไหนๆ หากมีการชวนใครมาเป็นสมาชิกขององค์กรหรือสมาคมหรือหน่วยงานใด คำถามที่เรามักจะได้ยินจนชินหูก็คือ “เป็นสมาชิกแล้ว ฉันจะได้อะไร?” อันที่จริง คำถามนี้ก็ไม่ผิดตรงไหน เพราะนั่นเป็นความรู้สึกโดยทั่วไปของคนส่วนใหญ่ แต่ 18 ปีแห่งการเป็นคริสตชนที่อ่านพระวาจาของพระเป็นเจ้าเป็นประจำ ทำให้ลูกมองโลกด้วยสายตาที่แตกต่าง ขณะนี้หากเพื่อน 2 คนนี้ถามลูกว่าหากเขามาเป็นคริสตชนแล้ว เขาจะได้อะไร ลูกจะตอบทันทีว่า “เธอจะได้สิ่งที่ล้ำค่ากว่าทรัพย์สินเงินทองทั้งหมดในโลกนี้ นั่นคือ ความสุขที่แท้จริงทีเรียกว่า สันติสุขและปีติสุข **ถ้า** ต้องมีคำว่า **ถ้า** ตัวโตๆ **ถ้า**เธอปฏิบัติตนตามพระวาจาของพระเจ้าในการดำรงชีวิต” ลูกคงจะต้องอธิบายต่อให้พวกเขาฟังว่า “การมาเป็นคริสตชนไม่ได้ทำให้ชีวิตเธอปราศจากปัญหา เพราะขึ้นชื่อว่าเป็นมนุษย์แล้ว ทุกคนย่อมต้องประสบกับปัญหามากบ้าง น้อยบ้างตาม

ภาวะและความเป็นอยู่ แต่การเป็นคริสตชนที่ดำรงชีวิตตามคำสั่งสอนของพระคริสต์นั้น จะทำให้เราสามารถแก้ไขปัญหาต่างๆ ด้วยความเชื่อความศรัทธา และด้วยปัญญาที่พระองค์ประทานให้ และบ่อยครั้งก็จะสามารถมองข้ามปัญหาต่างๆ ซึ่งแท้ที่จริงแล้วเป็นเรื่องไร้สาระทั้งสิ้น ทำให้จิตใจเราผ่องใสไร้สิ่งกังวล บังเกิดความสุขที่เราเรียกว่า สันติสุขและปีติสุข หรือที่คนไทยทั่วไปพูดกันติดปากว่า สวรรค์อยู่ในอก นรกอยู่ในใจ นั่นเอง”

ลูกหวังว่าเพื่อนทั้งสองของลูกนี้ จะไม่รู้สึกว่าลูกกำลัง “เทศน์” ให้เขาฟัง แต่นี่คือประสบการณ์ชีวิตที่ลูกผ่านมาแล้วด้วยตัวเอง และมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะให้เพื่อนฝูงและผู้ที่ลูกรู้จักได้มีโอกาสประสบด้วย

ขอพระองค์ได้โปรดประทานพระพรแก่ทุกคนที่ลูกได้พบในวันนี้และทุกวันด้วยเทอญ

“แต่ข้าพเจ้าไม่คิดว่าชีวิตของข้าพเจ้ามีค่าสำหรับข้าพเจ้าเท่ากับการที่ข้าพเจ้าได้วิ่งถึงปลายทาง และทำให้ภารกิจที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายจากพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าสำเร็จไป คือการเป็นพยานประกาศข่าวดีแห่งพระหรรษทานของพระองค์” กิจการของอัครทูต 20:24

“แต่เขาเกิดมาตาบอด เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา” ยอห์น 9:3

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 305

พระเจ้าก่อนธุรกิจและสิ่งใดๆ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดของลูกบทที่ 301 ลูกได้เขียนถึงการมาสัมภาษณ์ลูกของพิธีกรช่อง 5 รายการ “บันทึกเมืองไทย” เกี่ยวกับธุรกิจของลูก ปรากฏว่าด้วยความเข้าใจผิดของเลขาฯ กลายเป็นได้สัมภาษณ์ลูกเกี่ยวกับการจะไปพูดแบ่งปันที่งานพระเมตตาโลกและออกอากาศในวันที่ 18 ส.ค. 2014 วันเดียวกับที่ลูกพูดที่เมืองโบโกต้า นับว่าเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ยิ่งสำหรับลูก

มาบัดนี้ พิธีกรคนเดิมได้ติดต่อลูกมาใหม่ เธอยังไม่ได้สัมภาษณ์ลูกเรื่องธุรกิจเลย เธอขอนัดวันมาพบลูกอีกครั้งหนึ่ง แล้วเธอก็ถามลูกว่าไปพูดที่ประเทศโคลัมเบียเป็นอย่างไรบ้าง ลูกสรุปพระพรที่ลูกได้รับจากการไปครั้งนี้สั้นๆ ให้เธอฟัง เธอจึงถามลูกว่า “เอาแบบนี้ก็แล้วกัน ดิฉันจะให้พี่เลือกว่าจะให้สัมภาษณ์เรื่องธุรกิจของพี่ หรือเรื่องไปพูดที่โคลัมเบีย” โดยไม่ต้องคิดเลย ลูกตอบทันทีว่า “เรื่องไปพูดที่โคลัมเบียค่ะ” ระหว่างการได้ถวายเกียรติแด่พระองค์กับการมีโอกาสพูดถึงธุรกิจของลูกออกโทรทัศน์ ความหมายและความสำคัญสำหรับลูกไม่มีข้อเปรียบเทียบเลย มันชัดเจนอยู่แล้ว ☺

ลูกรู้สึกจากการได้พูดคุยกับพิธีกรคนนี้เมื่อครั้งที่แล้ว ทราบทันทีว่า เธอก็เป็นคนใฝ่ธรรม แม้จะในศาสนาของเธอก็ตามและเธอก็ได้โทรคุยกับลูกหลายครั้งเกี่ยวกับศาสนาคริสต์ จากการอ่านหนังสือภูเขาเคลื่อนได้และบทสวดของฉันที่ลูกได้ให้เธอไป ดังนั้นเธอจึงยินดีเมื่อลูกเลือกหัวข้อทางศาสนาแทนเรื่องธุรกิจที่เธอตั้งใจแต่แรก

พูดถึงเรื่องศาสนา ในเดือนที่ผ่านมา มีเพื่อนของลูกในสังคม 4 คน มาขอคุยกับลูกเรื่องพระเจ้า ทั้งทางโทรศัพท์และขอนัดพบ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกแต่มีผู้คนในสังคมระดับที่เราขนานนามกันเล่นๆ ว่า “ไฮโซ” และแม้แต่ผู้ที่อยู่ในระดับผู้บริหารประเทศมาขอคุยกับลูกเรื่องพระเจ้า ลูกมองรอบๆ ตัว บรรดาพระสงฆ์ ซิสเตอร์ และผู้แพร่ธรรมทั้งหลาย มักจะไปหาผู้ทุกข์ยาก ผู้ถูกจองจำ ฯลฯ แต่ ... ผู้ที่อยู่สังคมระดับบนทั้งหลายก็ประสบปัญหาชีวิต แม้จะอยู่ในบริบทที่ต่างกันและเมื่อถึงจุดที่พวกเขาคิดว่า “ตนไม่สามารถเป็นที่พึ่งแห่งตนได้อีกต่อไป” เขาจะหันไปพึ่งใครเล่า

บังเอิญ ลูกกล้าเปิดเผยชีวประวัติของตนเองว่าทุกข์ยากมาขนาดไหน และทุกวันนี้ ลูกได้กลับมาเป็นผู้ที่มีความสุขหน้าตายิ้มแย้ม เป็นพยานให้ทุกคนได้เห็นพระพรในตัวลูก อีกอย่าง เพื่อนฝูงเห็นว่า ลูกไม่ใช่คนงมงาย นี่กระมัง ที่ทำให้มีคนในสังคมกล้ามาแบ่งปันความทุกข์ของตัวเองให้ลูกฟัง เพื่อขอคำแนะนำ อีกทั้งอยากฟังเรื่องพระเจ้าจากลูก

ทุกครั้งที่ลูกพบปะกับคนที่มาขอ Hot Line กับลูก ลูกจะบอก 2 ข้อความจริงที่ทำให้เขาสบายใจในการเล่าเรื่องราวของเขาให้ลูกฟังว่า

1. ลูกเป็นผู้ก่อตั้งศูนย์บรรเทาใจ ซึ่งกฎข้อแรกคือ เราจะเก็บปัญหาของผู้ที่มาแบ่งปันเป็นความลับอย่างเด็ดขาด
2. ลูกจะสวดภาวนาให้กับคนผู้นั้นทุกๆ คืนในการสวดสายประคำของลูก

จากการฟังปัญหาของผู้ที่สนใจในศาสนาของเรามาหลายราย ลูกพอจะสรุปได้ว่าปัญหาที่ซ้ำกันนั้น มีดังนี้

1. มีการต่อต้านจากครอบครัว ซึ่งลูกเข้าใจเป็นอย่างดี เพราะลูกเองต้องไปรับศีลล้างบาปที่ต่างประเทศ เมื่อกลับมา ลูกถูกพี่ๆ กล่าวหาว่า “ไปเข้ารีต” และ “เธอเป็นลูกที่ไม่เอาพ่อไม่เอาแม่”

ลูกบอกกับเพื่อนๆ เหล่านี้ว่า ต้องใจเย็นๆ เพราะเขาต้องเข้าใจว่า สมาชิกของครอบครัวเขายังไม่เข้าใจถึงศาสนาคริสต์ จึงมีความรู้สึกต่อต้าน ทำนองเดียวกัน หากสมาชิกในครอบครัวคริสต์จะไปนับถือศาสนาอื่นๆ ครอบครัวก็คงต่อต้านเช่นเดียวกัน ดังนั้น หากเราเข้าใจถึงความรู้สึกในข้อนี้ในทางกลับกัน ก็จะทำให้เราสามารถปฏิบัติตนต่อสมาชิกคนอื่นในครอบครัวอย่างเข้าใจ อย่างมีสติ และอย่างละมุนละไม แต่สำหรับคนที่ได้ศึกษาหลักธรรมะอย่างลึกซึ้งแล้ว ไม่ว่าใครจะนับถือศาสนาใด หากสามารถเข้าถึงและปฏิบัติตนกับหลักธรรมสอนของศาสนาของตน ผู้นั้นก็รอดแล้ว เพราะทุกศาสนาสอนให้คนเป็นคนดีหมด

2. พิธีกรรมทางศาสนาต่างกัน ทำให้เกิดปัญหาในการดำรงชีวิตร่วมกันในครอบครัวเกือบทุกกรณี สมาชิกในครอบครัวจะเข้าใจและรับเรื่องๆ หนึ่งไม่ได้ นั่นคือ การขนย้ายสิ่งที่พวกเขากราบไหว้และเคารพบูชาออกจากบ้าน ลูกตระหนักถึงปัญหาข้อนี้ดีเช่นกัน ลูกจะอธิบายให้เพื่อนๆ ฟังดังนี้ ในพระคัมภีร์มีบอกไว้ไม่ให้คริสตชนนมัสการ “รูปปั้นเคารพ” ซึ่งนั่นเป็นสังคมในยุค 2000 กว่าปีก่อน มีคนเอาดินปั้นเป็นรูปสัตว์ต่างๆ แล้วก็กราบไหว้เป็นพระเจ้า พระเจ้าจึงสอนให้อย่าไปนับถือรูปปั้นเหล่านั้น แต่พระพุทธเจ้าทรงเป็นมนุษย์ประเสริฐที่ตรัสรู้และค้นพบสัจจธรรมแห่งชีวิต สิ่งที่พระพุทธองค์ทรงสั่งสอนมวลมนุษย์ทั้งหลาย ก็ทำให้ผู้คนหลุดพ้นจากความทุกข์เป็นจำนวนมากทั่วโลก จึงไม่ควรจะปฏิบัติเช่นเดียวกับรูปปั้นเคารพที่กล่าวถึงในพระคัมภีร์

ลูกบอกกับเพื่อนๆ ทุกคนที่มาปรึกษากับลูกในเรื่องนี้ ดังนี้ว่า พระเจ้าเป็นองค์แห่งความรัก พระองค์ทรงปรารถนาให้ลูกๆ ของพระองค์รักซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะในครอบครัว ดังนั้น หากใครเอาพระองค์มาเป็นสาเหตุให้ครอบครัวต้องแตกแยกกัน พระองค์ย่อมจะเศร้าพระทัยและไม่พอพระทัยแน่ ลูกแนะนำให้เพื่อนๆ ใจเย็นๆ และหากถึงวันที่พวกเขากลับใจจริงๆ สักวันหนึ่ง แต่คู่ชีวิตยังคงนับถือศาสนาเดิม พวกเขาก็ควรจะให้เกียรติซึ่งกันและกัน เพราะ 2 สิ่งในโลกนี้ห้ามและบังคับกันไม่ได้ นั่นคือ ความรักและความเชื่อความศรัทธาในเรื่องศาสนา

ลูกไม่ทราบว่าสิ่งที่ลูกแนะนำเพื่อนๆ ไปนั้น เป็นสิ่งถูกต้องหรือไม่ หากไม่ถูกต้อง ก็ขอให้มีผู้ใหญ่ที่ทราบช่วยชี้แนะลูกด้วย

ลูกขอเขียนเรื่องนี้ต่อในบทสวดบทหน้า พระเจ้าข้า และสำหรับการสัมภาษณ์ครั้งนี้ จะออกอากาศในวันจันทร์ทที่ 17 พ.ย. 2014 เวลา 13:10 – 13:15น. รายการ “บันทึกเมืองไทย” ช่อง 5

ขอพระองค์ทรงได้รับการถวายเกียรติจากการสัมภาษณ์ครั้งนี้ของลูกเทอญ

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทสวดของฉัน

บทที่ 306

ปัญหาในการแสวงหาพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดของลูกบทที่แล้ว ลูกได้เขียนถึงปัญหาต่างๆ ที่คล้ายคลึงกันที่ผู้ที่ต้องการจะศึกษาเกี่ยวกับศาสนาคริสต์ต้องประสบ ว่ามีหลายข้อ ข้อแรก คือ การต่อต้านจากครอบครัว ข้อสอง คือ พิธีกรรมทางศาสนาต่างกัน ยังมีอีกหลายข้อที่ลูกพอจะสรุปได้ดังนี้

3. พระเจ้าคือใคร? พวกเขาจะค้นพบพระเจ้าได้อย่างไร?

โอ้โฮ! เป็นคำถามที่ถามง่าย และ ต้องถามสำหรับผู้ที่อยากแสวงหาพระองค์ แต่จะตอบอย่างไรให้ฟังและเข้าใจง่าย และฟังดูไม่งมงาย

“เราไม่สามารถเห็นพระเจ้าด้วยตาเปล่าได้ แต่เราสามารถสัมผัสพระองค์ได้ สำหรับผู้ที่ค้นพบพระองค์แล้ว” แล้วลูกก็ชี้ไปที่หัวใจ

“เราจะค้นพบพระเจ้าได้อย่างไร?” โชคดีแต่ละคำถามลูกได้ผ่านพ้นมาแล้วด้วยประสบการณ์ของตัวเองมาทั้งสิ้น

สำหรับรายที่นัดพบ ไม่ใช่โทรศัพท์ ลูกได้นำเอาพระคัมภีร์เล่มคลาสสิกของลูกติดตัวไปด้วย เพื่อนเห็นก็เป็นอันเบิกตาโต เพราะลูกต้องเอาหนังสติ๊กรัดพระคัมภีร์ ด้วยว่าพระคัมภีร์ของลูกหนากว่าธรรมดาเกือบเป็นเท่าครึ่ง เพราะลูกมีการ์ด index รวมทั้ง สคส. ฯลฯ เสียบคั่นเกือบทุกหน้า อีกทั้งมีการไฮไลท์บทพระวาจาที่ลูกชอบและ “โดนใจ” เกือบทุกหน้าเช่นเดียวกัน

4. อ่านพระคัมภีร์อย่างไร?

ลูกจะแนะนำทันทีว่า สำหรับผู้ที่ยังไม่เป็นคริสตชน การอ่านพระคัมภีร์เองเกือบจะเป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้เลย ดังนั้นหากสนใจเรียนจริงๆ ลูกจะแนะนำให้เรียนคำสอนกับพระสงฆ์ หรือหากจะไปทางคริสตจักร ก็ควรไปเรียนพระคัมภีร์ที่โบสถ์

5. คริสตังค์ กับ คริสเตียนต่างกันอย่างไร?

โชคดีจากที่ลูกได้ค้นคว้าเพื่อไปบรรยายเกี่ยวกับศาสนาคริสต์กับพระมหากษัตริย์ไทย ทำให้ลูกมีคำตอบให้แก่เพื่อนๆ เหล่านี้

คำว่า คริสตังค์ กับ คริสเตียน มาจากศัพท์คำเดียวกันคือ ‘Christian’ ซึ่งแปลว่า ผู้ที่นับถือพระคริสต์ ถ้าออกสำเนียงฝรั่งเศส ก็กลายเป็น คริสตังค์ ในภาษาไทย ถ้าภาษาอังกฤษ ก็เป็น คริสเตียน เท่านั้นเอง แล้วลูกก็ต้องเล่าประวัติศาสตร์ตอนมาร์ติน ลูเธอร์ แยกตัวออกจากพระศาสนจักร ทำให้เกิดศัพท์ใหม่ คือ โปรเตสแตนท์ (Protestant) ซึ่งแปลว่า ผู้ประท้วงนั่นเอง

ต้องอย่าลืมว่า เพื่อนๆ ที่ขอคุยกับลูกเรื่องพระเจ้า ต่างเป็นผู้มีความรู้ มีตำแหน่งในสังคม เขาเหล่านี้ต้องการรู้จักพระเจ้าของเรา ศาสนาของเรา บนพื้นฐานของความรู้และประวัติศาสตร์

ขอบคุณพระองค์ที่ทางประทานโอกาสให้ลูกต้องศึกษาเรื่องราวเหล่านี้ในการบรรยาย ทำให้ลูกสามารถตอบคำถามเพื่อนๆ ได้

นี่คือคำถามหลักๆ ที่ลูกต้องตอบเพื่อนๆ ที่สนใจในศาสนาของเรา ไม่รวมคำถามอื่นๆ ที่เขาเหล่านี้ต้องการทราบตามปัญหาของแต่ละคน

ลูกเองมีประเด็นที่เน้นให้ทุกคนทราบและเข้าใจ เป็นการคัดกรองในขั้นต้นไปในตัว

1. ข้อแรกเลย ลูกเน้นให้ทุกคนทราบว่า การมาเป็นคริสต์ชน ไม่ใช่เป็น quick fix ว่า พอคุณรับศีลล้างบาป คุณจะกลายเป็นคนมีความสุข ไม่มีปัญหาไปทันที ไม่ใช่เลย ขึ้นชื่อว่าเป็นมนุษย์ ทุกคนย่อมต้องประสบกับปัญหาด้วยกันทั้งสิ้น มากบ้าง น้อยบ้าง แต่<u>การเป็นคริสตชนที่ค้นพบพระเจ้าแล้ว จะเป็นผู้ที่มีความสุข</u> เพราะเขาจะมีพระเจ้าประทับอยู่กับเขาตลอดเวลา ทำให้เขาสามารถแก้ปัญหาต่างๆ ในชีวิตด้วยความเชื่อความศรัทธา และสติปัญญาที่พระเจ้าประทานให้แก่เขาต่างหาก

2. ไม่ใช่ว่าพอคุณ convert ปุ๊บ สวดขออะไร พระเจ้าจะประทานให้คุณหมดทุกอย่าง

เรื่องนี้ ลูกต้ออธิบายให้เพื่อนๆ ฟังว่า ถ้าคุณพูดว่า “ถ้าพระเจ้าศักดิ์สิทธิ์จริง ทำไมฉันขอแล้วไม่ได้” หมายความว่าคุณกำลังพูดว่า คุณศักดิ์สิทธิ์กว่าพระเจ้าอย่างนั้นหรือ? แล้วลูกก็สรุปกับเพื่อนๆ ว่า จากประสบการณ์ของลูกเอง การที่สวดทูลขอแล้วไม่ได้ตามที่ขอ มีสาเหตุง่ายๆ ดังนี้ 1. คุณสวดทูลขอมากเกินไป (หรือเปล่า?) 2. ยังไม่ถึงเวลาที่พระจะประทานสิ่งที่คุณทูลขอให้คุณ 3. พระต้องการให้คุณรู้จักช่วยตัวเอง และข้อที่สำคัญที่สุด 4. สิ่งที่คุณสวดทูลขอ ไม่ใช่น้ำพระทัยของพระเป็นเจ้า!!!

ลูกเล่าเรื่องเปรียบเทียบให้ฟังว่า มีญาติคนหนึ่งมีลูก 2 คนวัยใกล้เคียงกับลูก 2 คนโตของลูก ตอนเล็กๆ ลูกเขาทั้งสองคนชอบดูดนมหวานจากขวดก่อนนอน ซึ่งแม่ก็ตามใจ ผลปรากฏว่า ลูกๆ ทั้งสองฟันน้ำนมผุหมด นี่คือผลของการให้ทุกอย่างที่ลูกขอ

อีกเรื่องเกิดกับลูกเอง ใน 2 ทศวรรษก่อน ช่วงที่ลูกยังมีปัญหาและความทุกข์ ลูกสวดขอพระเรื่องหนึ่ง สวดขอทุกวัน ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ลูกก็แก้ปัญหาไปตามความสามารถเท่าที่จะทำได้ในตอนนั้น 7 ปีต่อมา อยู่ๆ พระก็ประทานพระพรให้ลูกตามที่ได้สวดทูลขอมาตลอด ลูกเกือบตั้งตัวรับพระพรแทบไม่ทัน ผลปรากฏว่า จากการที่ลูกได้รับพระพร 7 ปีให้หลัง อานิสงค์ของพระพรนั้น ยังคงสืบเนื่องมาจนทุกวันนี้ หากลูกได้รับพระพรทันทีที่ลูกสวดทูลขอ พระพรนั้นจะละลายหายไปกับกาลเวลา จากนั้นเป็นต้นมา ลูกสอนลูกๆ ทุกคนให้ขอบคุณพระในทุกกรณี เพราะการที่พระเจ้าไม่ประทานสิ่งที่มนุษย์ทูลขอในทุกเรื่องนั้น ที่แท้คือพระพรนั่นเอง

ลูกยังมีเรื่องที่เล่าให้เพื่อนๆ เหล่านั้นฟังอีกมากมาย แต่ขอจบบทสวดบทนี้ด้วยพระวาจาบทเหล่านี้ พระเจ้าข้า

“ท่านอยากได้สิ่งใด ก็จงขอเถิด และท่านจะได้รับ” ยอห์น 15:7

“จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า” 1 เธสะโลนิกา 5:18

“เราประสงค์จะกรุณาผู้ใด เราก็จะกรุณาผู้นั้น และเราจะเมตตาใคร เราก็จะเมตตาผู้นั้น” โรม 9:15

อาเมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทสวดของฉัน

บทที่ 307

พระเจ้าเท่านั้น ไม่ใช่งานของพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อหลายๆ ปีก่อน ลูกได้อ่านหนังสือเล่มหนึ่ง เขียนโดยนักเขียนชาวอเมริกันผู้หนึ่ง ครั้งหนึ่งเขาเป็นนักธุรกิจผู้ประสบความสำเร็จ แต่ต่อมาประสบปัญหาอย่างหนัก เพื่อนคนหนึ่งแนะนำให้เขา file chapter eleven หรือการยื่นต่อศาลเพื่อขอล้มละลายตัวเองตามกฎหมายของประเทศของเขา ในขณะที่เพื่อนอีกคนแนะนำให้เขาไปอ่านพระคัมภีร์อย่างละเอียด และประพฤติปฏิบัติตนตามพระคัมภีร์อย่างเคร่งครัด เขาตัดสินใจทำตามเพื่อคนหลัง และในที่สุดเขาก็กลับมาประสบความสำเร็จในธุรกิจของเขาอีกครั้งหนึ่ง ทุกวันนี้เขาเกษียณแล้วและอุทิศเวลาของเขาทั้งหมดในการเขียนหนังสือเกี่ยวกับพระเจ้า เมื่อตอนอ่านหนังสือเล่มนี้เสร็จ ลูกรู้สึกทึ่งมาก ลูกอยากติดต่อกับผู้เขียนคนนี้ และประมาณจากปีที่เขาเขียนหนังสือเล่มนั้น ลูกทายว่าถ้าเขายังมีชีวิตอยู่ เขาน่าจะอยู่ในวัย 80 ต้นๆ ในที่สุดลูกก็เสาแสวงจนติดต่อกับเขาได้ เราแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตของเราในอดีตและการรับใช้พระของเราในปัจจุบัน เขาบอกลูกทุกครั้งที่เขียนอีเมล์ถึงกันว่า พระเจ้าเท่านั้นที่ทำให้คนสองคนที่อยู่คนละมุมโลกและเกิดคนละยุค คนละสมัยมารู้จักกันได้เช่นนี้ ขณะนี้เขาอายุ 90 เศษแล้ว แต่ยังเขียนเกี่ยวกับพระเจ้าอย่างร้อนรนและจริงๆ จังๆ

วันก่อนเขาเขียนมาหาลูก อยากทราบเรื่องราวที่ลูกไปพูดแบ่งปันที่งานพระเมตตาโลกที่ประเทศโคลัมเบีย แล้วจบอีเมล์ด้วยประโยคที่ถามลูกว่า จากการที่ลูกไปพูดตามที่ต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศ รวมทั้งงานเขียวด้วย ลูกได้ทำให้คนกลับใจแล้วกี่คน?

ลูกสะดุ้งกับคำถามนี้มาก!

เมื่อเร็วๆ นี้เอง นายกรัฐมนตรีของเราก็เพิ่งให้สัมภาษณ์ทางโทรทัศน์ว่ากำลังจะให้บรรดารัฐมนตรีทั้งหลายรวมทั้งข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ทำรายงานถึง “ผลงาน” ของแต่ละท่านในแต่ละกระทรวง

ในขณะที่ลูกเห็นด้วยว่า ไม่ว่าจะในด้านองค์กร ด้านสังคม และในระดับประเทศ “ปริมาณของงาน” และ “ผลงาน” เป็นสิ่งจำเป็น เพื่อเป็นบรรทัดฐานในการบริหารงาน และเพื่อปรับปรุงให้งานนั้นๆ มีประสิทธิภาพมากขึ้น แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่า การเป็นคริสตชนที่แท้จริงนั้น “ปริมาณของงาน” และ “ผลงาน” มีส่วนสำคัญมากน้อยแค่ไหนแก่ชีวิตจิตวิญญาณของเรา?

ลูกคิดไปถึงสิ่งที่พระคาร์ดินัล ฟรังซิสเซเวียร์ เหงียน-วัน-ถ่วน เขียนไว้ในหนังสือ**ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว** ถึงเรื่องราวตอนที่ท่านในฐานะพระอัครสังฆราชถูกจองจำขังเดี่ยวในประเทศเวียดนามเป็นเวลา 13 ปี ห้องที่ท่านถูกขังนั้น ไม่มีหน้าต่าง อากาศอบอ้าวที่สุด บางครั้งไฟในห้องถูกเปิดไว้ทั้งวันทั้งคืน บางครั้งก็ถูกปล่อยให้อยู่ในความมืดทั้งวันทั้งคืน ห้อง

มีความชื้นจนราเริ่มงอกขึ้นบนเสื่อปูนอนของท่าน มีช่องว่างใต้บานประตู ท่านต้องเอาจมูกไปวางไว้ตรงช่องว่างพื้นเพื่อจะได้สูดลมหายใจ ...

แต่ในความทุกข์ทรมานแสนสาหัสและความสิ้นหวังเช่นนั้น ท่านได้ยินเสียงของพระเจ้าว่า "ให้เลือกเอาพระเจ้าไม่ใช่งานของพระองค์"!!! ประโยคนี้เองที่ทำให้ท่านเกิดความเข้าใจและสันติได้ท่วมท้นจิตใจของท่านตลอดระยะเวลาทรมานอันยาวนานในห้องขังไร้หน้าต่างนั้น

เป็นเรื่องราวที่ติดตรึงในมโนภาพของลูกมาตลอด จะมีคริสตชนกี่คน แม้กระทั่งพระสงฆ์ นักบวชชายหญิงกี่ท่านที่จะต้องหรือได้ประสบชะตากรรมและความทุกข์ทรมานเช่นพระคาร์ดินัลองค์นี้ และจะมีใครกี่คนที่เข้าใจถึงสิ่งที่ท่านค้นพบ ซึ่งก็คือ ความหมายที่แท้จริงของการเป็น "คริสตชน"

เราทุกคนถูกสอนให้ไปวัด ฟังมิสซา รับศีลอภัยบาป และตอนนี้ให้ศึกษาพระวาจาของพระเจ้าและให้ประกาศข่าวดี ลูกถามตัวเองต่อว่า หากคริสตชนคนหนึ่งทำทุกอย่างตามนี้ ก็แปลว่าพอเพียงสำหรับประโยคที่ว่า "วิญญาณของเขาจะรอด" ไหม?

ยกตัวอย่างการไปแก้บาปกับพระสงฆ์ จากการที่ลูกได้อธิบายเรื่องราวศาสนาของเราให้เพื่อนๆ ฟังหลายคนเรื่องการแก้บาป เป็นสิ่งที่น่าทึ่งสำหรับเพื่อนๆ มาก ดูเหมือนศาสนาคาทอลิกจะเป็นศาสนาเดียวในโ,ก (หรือเปล่าไม่ทราบ) ที่คนเราทำบาปแล้วสามารถแก้บาปแล้วบาปก็หลุดได้ เพื่อนๆ ก็มักจะถามว่าเช่นนี้พวกเราก็ทำบาปได้บ่อยๆ แล้วก็ไปแก้บาปกัน ก็จบ ลูกก็จะต้องตอบว่า การไปแก้บาปที่ได้ผลจริงๆ นั้น เราต้องเสียใจต่อบาปจริงๆ และสัญญากับพระเจ้าว่า เราจะไม่ทำบาปนั้นอีก แต่ในความเป็นจริงแล้ว เพื่อนต่างศาสนาเหล่านั้นก็เดาไม่ผิด ลูกเคยได้ยินมาหลายครั้งที่คริสตชนพูดว่า "ไม่เป็นไร เดี๋ยวกลับไปแก้บาปก็แล้วกัน" เรื่องนี้เป็นเรื่องค้างคาในใจของลูกมาตลอด พระเจ้าทรงเป็นองค์แห่งความรักและความเมตตา พระองค์ก็ทรงอภัยบาปให้แก่ผู้ที่สำนึกผิดในบาปตนเอง แต่มนุษย์บางคนก็ take God for granted หรือ ไม่เห็นคุณค่าของความรักความเมตตาของพระองค์ ถ้าเป็นมนุษย์ทำความดีด้วยความจริงใจ แต่กลับถูกไม่เห็นคุณค่าคงเจ็บปวดน่าดู แล้วมนุษย์เป็นล้านๆ คนที่ทำเช่นนี้กับพระองค์ พระองค์จะทรงรู้สึกเช่นไรหนอ? (นี่คิดแบบมนุษย์ ☺)

ลูกคิดว่า นอกเหนือสิ่งอื่นใดที่คริสตชนควรทำหรือต้องทำ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ "ความสัมพันธ์ส่วนตัวระหว่างเรากับพระเจ้า"

หากทุกๆ คืนเราวิเคราะห์ตนเองต่อพระพักตร์อย่างถ่อมตนและจริงใจว่า แต่ละวันเราได้โง่เขลาเบาปัญญา ไร้สาระเย่อหยิ่ง รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ฯลฯ ในการเป็นลูกที่ดีของพระองค์อย่างไร จากการยอมรับอย่างถ่อมตนกับพระองค์เช่นนั้นแหละที่พระองค์จะประทานสติปัญญา แสงสว่าง และพระพรแก่เราได้ และนี่ก็คือ การกลับใจทุกวัน เราไม่ต้องถูกขังเดี่ยวในห้องไร้หน้าต่างเป็นเวลา 13 ปีอย่างเช่นพระคาร์ดินัล เหงียน-วัน-ถ่วน ในการค้นพบกุญแจดอกสำคัญที่จะเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ได้ แต่ในห้องนอนเย็นฉ่ำด้วยแอร์เย็นสบาย เราก็สามารถเรียนรู้จากบุคคลที่เป็นแบบฉบับแห่งความศักดิ์สิทธิ์บนโลกมนุษย์นี้ได้ และเมื่อนั้น เราจะค้นพบว่า "พระเจ้าเท่านั้น ไม่ใช่ปริมาณผลงานใดเลย" ที่พระองค์ทรงต้องการให้เราเลือก ☺

"คนที่กล่าวแก่เราว่า 'พระเจ้าข้า พระเจ้าข้า' นั้นไม่ใช่ทุกคนจะได้เข้าสู่อาณาจักรสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดาของเรา ผู้สถิตในสวรรค์นั่นแหละจะเข้าสู่สวรรค์ได้" มัทธิว 7:21

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 308

บทสวดวันปีใหม่ 2015

ข้าแต่พระเป็นเจ้า บทสวดบทนี้เป็นบทแรกของปี 2015 ที่ลูกเขียนถวายแด่พระองค์ ลูกเขียนด้วยหัวใจที่เปี่ยมไปด้วยความสุข เพราะหัวใจของลูกเปี่ยมไปด้วยความรัก ความกตัญญูที่มีต่อพระองค์ และเนื่องจากในเดือนธ.ค.ที่ผ่านมา ลูกอยู่ในระหว่างการเดินทางตลอดทั้งเดือน ลูกจึงขอถือโอกาสนี้กราบนมัสการ ณ แทบพระบาทของพระองค์เนื่องในโอกาสฉลองพระคริสตสมภพปี 2014 ขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงมาบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อไถ่บาปของพวกเราชาวโลกทั้งปวง

ลูกรักพระองค์ที่สุดพระเจ้าข้า ☺

เช่นเดียวกับทุกๆ ปีในวันปีใหม่ ลูกจะรำพึงกับพระองค์ พินิจพิจารณาถึงความบกพร่องของตนเองในปีที่ผ่านมา เพื่อว่าลูกจะสามารถปรับปรุงตัวเองให้เป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งที่ดีกว่าปีก่อนได้อย่างไรและเพื่อขอพระพรจากพระองค์ในการปรับปรุงตัวเองนั้น

ในขณะนี้ ลูกได้เป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งเป็นเวลา 18 ปีครึ่งแล้ว แต่ในด้านความรู้ ความเข้าใจในด้านพระศาสนจักรและด้านพระคริสตธรรม ลูกรู้สึกว่า ลูกเป็นเพียงเด็กประถมหนึ่งเพิ่งได้เลื่อนชั้นจากอนุบาล 3 ในปลายปีที่ผ่านมานี้เอง ดังนั้น สิ่งที่ลูกจะเขียนถวายพระองค์ในบทสวดนี้ หากมีอะไรที่ไม่ถูกต้อง หรือโง่เขลาเบาปัญญา ลูกก็ขอให้พระองค์ได้โปรดให้ความสว่างแก่ลูก โดยประทานสติปัญญาให้ลูกมีความเข้าใจมากกว่านี้เทอญ

สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส ผู้นำสูงสุดของศาสนาเรา ทรงเป็นผู้นำพระศาสนจักรพระองค์แรกที่นอกจากจะทรงสั่งสอนลูกแกะทั้งหลายของพระองค์ในแนวทางที่พระสันตะปาปาควรจะสั่งสอนแล้ว พระองค์ยังทรงเป็นผู้นำพระองค์แรกที่ทรงกล้า “ชี้จุดบกพร่อง” ของบรรดาผู้ที่อยู่ใกล้พระองค์อย่างเปิดเผยและอย่างติดดิน ทั้งนี้ทั้งนั้นก่อนหน้านี้ ใครเลยจะคิดว่าแวดล้อมพระองค์นั้น มีการ “นินทา” กันขั้นร้ายแรงจนพระองค์ต้องออกมาทรงเตือนหลายครั้ง อีกทั้งพระองค์ยังทรงเขียนถึง “โรคร้าย 15 ประการที่ทำร้ายพระศาสนจักร” และในการฉลองพระคริสตสมภพในปี 2014 ที่ผ่านมา พระองค์ทรงเตือนว่า “**อย่าหมกมุ่นกับการเตรียมคริสต์มาส จนลืมดูว่าพระเยซูกำลังเคาะประตูหัวใจของเรา**” ซึ่งบทสวดบทที่แล้วของลูกก็ตรงกับสิ่งที่พระองค์ทรงต้องการสื่อกับบรรดาลูกแกะของพระองค์ในบริบทนี้อยู่พอดี ☺

ลูกขอเริ่มต้นด้วยเรื่องของ “การประกาศข่าวดี” คริสตชนทุกคนทราบและถูกสอนว่าเป็นหน้าที่ของคริสตชนทุกคนที่จะต้องประกาศข่าวดี ลูกก็อดไม่ได้ที่จะถามว่า

1. ก่อนที่จะไปประกาศข่าวดีให้ผู้อื่นทราบนั้น คริสตชนเองทราบไหมว่า “ข่าวดีที่แท้จริง” คืออะไร?
2. ถ้าทราบ ทราบในระดับไหน? ทราบโดยถ่องแท้ หรือทราบแบบสุกๆ ดิบๆ ?
3. สมมติว่าทราบแบบหลัง เราขวนขวายที่จะเรียนรู้เพื่อทราบมากขึ้นไหม? และถ้าทราบแบบแรก เราเองปฏิบัติ

ตนจากใจจริงตามแบบฉบับของข่าวดีนั้นหรือไม่ หรือเราประกาศข่าวดีไปตามหน้าที่ ตามตำแหน่ง หรือเพื่อสร้างผลงาน? เอ! ลูกว่าถ้าเป็นแบบหลังสุด น่าจะน่าเป็นห่วงกว่าแบบอื่นๆ ไหมหนอ? เพราะว่าถ้าการเป็นเช่นนั้นก็จะเท่ากับว่าพวกเรามัวแต่หมกมุ่นกับการเตรียมคริสต์มาส แต่ไม่สนใจในการมาเคาะประตูหัวใจของเราขององค์พระเยซูคริสต์ ตามที่พระสันตะปาปาฟรังซิสตรัสไว้ทุกประการ

ลูกคิดต่อตามประสาเด็กชอบคิด

1. ในด้านชีวิตครอบครัว เราปฏิบัติตนต่อคู่ชีวิตอย่างซื่อสัตย์ ให้เกียรติซึ่งกันและกัน ดูแลเอาใจใส่ต่อกันอย่างดีที่สุด เป็นลูกที่กตัญญูต่อบุพการี และเป็นบิดามารดาที่ดูแลลูกๆ อย่างดีตามหน้าที่ที่ควรจะเป็นหรือไม่?

หากเราไม่สามารถสอบผ่านในข้อแรกนี้ ซึ่งเป็นพื้นฐานของการเป็นคนดีแล้ว อย่ามัวเสียเวลาไปทำหน้าที่ประกาศข่าวดีให้ผู้อื่นฟังเลย

2. ในด้านอาชีพ เราได้ดำเนินอาชีพของเราด้วยจิตตารมณ์ของคริสตชนที่มีพระเยซูประทับอยู่ในใจของเราตลอดเวลาหรือไม่? หรือเราใช้เล่ห์กลทุกอย่างเพื่อกอบโกยผลประโยชน์เข้าตัวให้มากที่สุดและเมื่อถึงเวลาก็ยกเอาหลักพระคริสต-ธรรมภาคทฤษฎีมาบรรยายในการสัมมนา?

3. ในการทำงานขององค์กร เราได้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าโดยการให้เกียรติแก่ผู้อื่น ปฏิบัติตนด้วยความรักต่อผู้อื่น หรือเราใช้วัฒนธรรมการเมือง มีความอิจฉาริษยา รับใช้ผู้มีอำนาจมากกว่า และเบื้องหลังของคำว่า “รับใช้พระ” คือ หน้าตาและผลงาน?

4. พระเจ้าเป็นองค์ความดีสมบูรณ์ พวกเราในฐานะลูกของพระองค์ควรที่จะพยายามปฏิบัติตนในความดีทุกรูปแบบ แม้เพียงเศษเสี้ยวของพระองค์ก็ยังดี ไม่ใช่ว่าใช้ข้ออ้างว่า เราเป็นมนุษย์ ยังมีความอ่อนแอ ก็เลยทำผิดเพราะความเป็นมนุษย์นั้น หรือถ้าเป็นฆราวาสก็ง่ายนิดเดียว เดี๋ยวไปแก้บาป บาปก็หลุด ออกจากวัดก็ทำบาปใหม่ได้!

เขียนถึงข้อนี้ ลูกอยากกลับไปเป็นเด็กวัยอนุบาลหนึ่งเหมือนแต่ก่อนที่ไม่ต้องเข้าใจอะไร และเห็นโลกใหม่ของเธอเป็นสีขาวหมด แต่ในความเป็นจริงของชีวิตก็คงเป็นไปไม่ได้ ลูกจึงขอกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์และทูลว่า ลูกมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเป็นผู้ประกาศข่าวดีของพระองค์แก่ทุกผู้ทุกคน ทุกหนทุกแห่งที่ลูกไป

ดังนั้น ลูกจึงกราบทูลวอนขอพระองค์ได้โปรดประทานปรีชาญาณให้แก่ลูกให้เข้าใจถึงคำว่า “ข่าวดี” อย่างถ่องแท้ และที่สำคัญที่สุดขอโปรดประทานพระพรให้ลูกประกาศข่าวดีของพระองค์ด้วยใจและจากหัวใจอย่างจริงใจ เทอญ

“พระเจ้าทรงกำหนดให้กุมารนี้เป็นเหตุให้คนจำนวนมากในอิสราเอลต้องล้มลงหรือลุกขึ้น และเป็นเครื่องหมายแห่งการต่อต้าน เพื่อความในใจของคนจำนวนมากจะถูกเปิดเผย ส่วนท่าน ดาบจะแทงทะลุจิตใจของท่าน” ลูกา 2: 34-35

อาเมน

หมายเหตุ:

1. ขอขอบคุณผู้มีน้ำใจดีที่ส่งแสตมป์มาให้เป็นจำนวนมาก ขอพระอวยพร

2. มีหลายท่านถามมาว่า ผู้เขียนเลิกเขียน “บทสวดของฉัน” แล้วหรือ เพราะไม่ได้รับมาทั้งปี ขอแจ้งว่าตั้งแต่ต้นปี 2014 มีอีเมล์ของผู้รับส่วนหนึ่งถูกส่งกลับหลายครั้ง จึงเข้าใจว่ามีการเปลี่ยนแปลงอีเมล์ เริ่มบทนี้ได้ส่งให้ท่านใหม่ หากท่านใดสนใจจะรับบทต่างๆ ของปีที่แล้ว ขอโปรดแจ้งมา ผู้เขียนยินดีจะส่งให้ใหม่ค่ะ

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 309

เราเป็นใคร จึงจะพูดว่า ...

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อก่อนปีใหม่ ลูกเขยและลูกชายคนเล็กของลูกได้มีโอกาสพบนักธุรกิจในวัยเดียวกับพวกเขาในงานเลี้ยงแห่งหนึ่ง ระหว่างนั่งรับประทานอาหารโต๊ะเดียวกัน พวกเขาค้นพบว่า นักธุรกิจหนุ่มผู้นี้เพิ่งเป็นสมาชิกของคริสตจักรแห่งหนึ่งได้ 3 ปี เขามีความร้อนรนมากในการประกาศข่าวดีและการเป็นพยานในพระองค์ เขาพูดว่าเขาเคยได้ยินเรื่องราวของลูก และมีความปรารถนาที่จะพบลูกเป็นอย่างมาก เมื่อทราบเช่นนั้น ลูกมีความยินดีนัดพบรับประทานอาหารกับเขาทันทีที่ลูกทราบเรื่อง

เราใช้เวลาเกือบ 3 ชม.ในร้านอาหาร ป๊าม้าของนักธุรกิจหนุ่มคนนี้เป็นคนจีนไหว้เจ้า เขาเติบโตมาโดยมีความรู้สึกที่แอนตี้พระเจ้า แต่แล้ว ... เขาก็หนีพระเจ้าไม่พ้น ทุกวันนี้ เขาไปโบสถ์แต่เช้าทุกวันอาทิตย์ และใช้ชีวิตที่พยายามจะช่วย “ให้วิญญาณคนอื่นรอด”

ลูกกลับบ้านด้วยความประทับใจในความร้อนรนของการเป็นคริสตชนของเขา ในเวลาเดียวกัน ลูกสะดุดกับประโยคที่ว่า “จะช่วยให้วิญญาณคนอื่นรอด”

ขณะนี้ สำหรับลูกแล้ว My faith is larger than my life! และจากการที่ลูกได้พายเรือออกไปที่ลึก (Duc In Altum) เป็นเวลา 10 กว่าปีแล้ว ลูกทราบว่า สำหรับผู้ที่นับถือศาสนาอื่นที่มีความเชื่อความศรัทธาในศาสนาของพวกเขาลึกซึ้งเช่นเดียวกับลูกในศาสนาของเรา Their faith is larger than their lives too!

แล้วเราเป็นใครล่ะ ที่จะพูดว่า “เราจะไปช่วยวิญญาณของพวกเขาเหล่านั้นให้รอด?”

เรื่องนี้ลูกแอบคิดมานานแล้วแต่ไม่กล้าคิดดัง และไม่กล้าไปคิดกับใคร คงคิดในใจลูกเองอย่างเงียบๆ และมากราบทูลให้พระองค์ฟังเท่านั้น

เรื่องความเชื่อความศรัทธาในเรื่องศาสนา เป็นเรื่องปัจเจกบุคคลจริงๆ บังคับหรือครอบงำไม่ได้ ถึงแม้ในบางกรณีอาจจะได้ แต่ถ้าไม่ได้เกิดจากใจจริง ก็ไม่มีความหมายอะไร

ลูกคิดต่อ ในประเทศไทยเรา ผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์มีไม่ถึง 1% นอกนั้นไม่ใช่ ในโลกเรานี้มีประชากรราว 7,000 ล้านคน มีผู้นับถือศาสนาคริสต์อยู่ราว 2,200 ล้านคน คิดแบบตกเลขก็ราว 30% อีก 70% ตั้งแต่เกิดมาจนตาย พวกเขาเหล่านี้อาจจะไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับพระเจ้าเลย อีกทั้งผู้นับถือศาสนาอื่น เขาก็มีวิถีปฏิบัติตนตามความเชื่อของศาสนาพวกเขา เพื่อความรอดของวิญญาณหรือชีวิตหลังความตาย แล้วเราเป็นใครจึงจะมีสิทธิ์คิดหรือพูดว่าสำหรับคนราว 70% ของทั้งโลก วิญญาณพวกเขาจะไม่รอด?

เมื่อปีที่แล้วก่อนสิ้นปี มีข่าวพนักงานเก็บขยะของกทม.คนหนึ่งที่เก็บซีดีได้จำนวนหนึ่ง ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์

เขานำซีดีเหล่านั้นซึ่งเป็นซีดีเถื่อนไปวางขาย ผลปรากฏว่า เขาถูกจับในข้อหากระทำผิดพระราชบัญญัติเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาและเนื่องจากเขาไม่มีเงินจ่ายค่าปรับ จึงถูกสั่งจำคุกเป็นเวลา 2 ปีกว่าแทนการชำระค่าปรับ เขาให้การว่า เขาเป็นเพียงคนเก็บขยะ เขาไม่ทราบกฎหมาย ซึ่งก็น่าจะเป็นเช่นนั้น ผู้คนในสังคมต่างสงสารและเห็นใจ แม้กระทั่งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญท่านหนึ่งยังออกมาให้ความเห็นว่า น่าจะต้องเปลี่ยนแก้กฎหมาย เพื่อให้ศาลมีโอกาสให้ความเป็นธรรมแก่ประชาชนมากขึ้น และยังมีผู้คนอีกจำนวนมากที่ต่างพูดกันว่า ทีผู้มีอำนาจ รู้กฎหมาย กระทำผิดโกงกินคอร์รัปชั่น และจงใจเลี่ยงกฎหมาย ทำไมกลับไม่ได้รับการลงโทษ?

พระเจ้าของเราเป็นองค์แห่งความรักและความดีสมบูรณ์ ดังนั้น แม้ลูกของพระองค์ที่ไม่รู้จักพระองค์เลย แต่หากเขาเหล่านั้นประพฤติปฏิบัติตนเป็นคนดีตลอดชีวิตของเขา ก็น่าที่พระองค์จะทรงเมตตาและวิญญาณของพวกเขาเหล่านั้นก็น่าที่จะรอด เพราะแม้แต่ผู้ที่เป็นคริสตชนอย่างพวกเรา ทำผิดบาป พระองค์ยังทรงยกโทษบาปให้ผ่านพระสงฆ์เลย

เอ! ลูกคิดต่อ (คิดอีกแล้ว) แต่ถ้าหากผู้ที่รู้จักพระองค์แล้ว เป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์แล้วอย่างพวกเราคริสตชน แต่ไม่สนใจ ไม่ใส่ใจที่จะปฏิบัติตนทำตามคำสั่งสอนของพระองค์ ไม่มีความรักในหัวใจของพวกเรา อิจฉาริษยา เอารัดเอาเปรียบผู้อื่น โกงกินคอร์รัปชั่นและสารพัด ความเลวร้ายทั้งหลาย ถ้าเทียบกับผู้ที่ไม่รู้จักพระองค์เลย แต่ทำความดีตลอดชีวิต สองกลุ่มนี้ วิญญาณใครจะรอดกว่าหนอ?

ลูกเคยถามพระสงฆ์องค์หนึ่ง ที่พูดถึงการสร้างวัดในถิ่นที่ไม่มีวัดคาทอลิกว่าจะช่วยวิญญาณของชาวบ้านในแถวนั้นให้รอด ลูกเลยถามคุณพ่อไปว่า “คุณพ่อขา การรับศีลล้างบาปจะเป็นใบการันตีให้คนๆ นั้นได้ขึ้นสวรรค์อย่างแน่นอนหรือคะ หากคนๆ นั้นไม่ได้ตายทันทีหลังรับศีลล้างบาปและประพฤติปฏิบัติตนเหลวไหลตลอดชีวิตของเขา?” ลูกจำไม่ได้ว่าพระสงฆ์องค์นั้นตอบลูกว่าอย่างไร

ลูกแอบคิดเองว่า ประโยคที่ว่า “ช่วยให้วิญญาณรอด” น่าจะใช้กับผู้ที่รู้จักพระองค์แล้ว แต่ใช้ชีวิตแย่กว่าผู้ที่ไม่เคยรู้จักเลยจะถูกต้องกว่าไหม? ยิ่งรู้จักพระองค์ คำสั่งสอนของพระองค์มากกว่าคนอื่น จนถึงขั้นเป็นครูหรือผู้นำทั้งในด้านองค์กรและจิตวิญญาณ แต่ไม่ประพฤติปฏิบัติตนตามคำสั่งสอนของพระเยซูเจ้า จะแย่กว่าคนเกิดในป่าในดอยหรือที่อื่นใดที่ตั้งแต่เกิดมาจนตาย ไม่เคยได้ยินหรือรู้จักคำว่า “พระเจ้า” เลยไหม?

ลูกมีทฤษฎีสมมติ (Hypothetical theory) ซึ่งเป็นไปไม่ได้ในชีวิตจริง ว่าหาก**คริสตชนทุกคน**ในโลกนี้ประพฤติปฏิบัติตนตามพระวาจาของพระเจ้าทุกประการ สิ่งที่จะเกิดขึ้นคือ “คลื่นแห่งความดี” จะกระเพื่อมไปทั้งโลก ผู้คนที่ไม่รู้จักหรือไม่เชื่อในพระเจ้า จะเห็นพระคริสต์ในชีวิตของพวกเราคริสตชน นอกจากวิญญาณพวกเราคริสตชนทั้งหลายจะรอดเองแล้ว ก็ยังจะเป็นตัวอย่างแบบฉบับให้คนศาสนาอื่นอยากมารู้จักพระเจ้าด้วย

บนเครื่องบินที่ประทับกลับกรุงวาติกันจากประเทศฟิลิปปินส์ สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสตรัสตอบนักสื่อข่าวถึงหัวข้อ Atheist หรือผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้าว่า “ขอให้เขาเหล่านั้นทำความดี แล้วเราจะพบกันบนสวรรค์!”

ถึงเวลาแล้วยังที่จะมาพิจารณาดูแล “วิญญาณของเราเองในฐานะคริสตชนให้รอด” และในฐานะคริสตชนที่ดี เราควรจะถ่อมตนในการมองดูผู้อื่น มนุษย์ทุกคนก็เป็นคนบาปด้วยกันทั้งสิ้น เราเป็นใครถึงจะคิดว่าเราจะไปช่วยให้วิญญาณผู้อื่นรอด สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ เราคริสตชนที่รู้จักพระเจ้าแล้ว **ต้องดำรงชีวิตเพื่อให้คนอื่นเห็นพระคริสต์ในตัวเรา** เพราะนั่นแหละเป็นการประกาศข่าวดีที่ดีที่สุด ส่วน**เรื่องความรอดของ “วิญญาณคนอื่น” จงปล่อยให้เป็นเรื่องระหว่างเขาเหล่านั้นและพระเจ้า เทอญ**

“แต่เราอธิษฐานอ้อนวอนเพื่อท่าน ให้ความเชื่อของท่านมั่นคงตลอดไป และเมื่อท่านกลับใจแล้ว จงช่วยค้ำจุนพี่น้องของท่านเถิด” ลูกา 22:32

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 310

ศาสนาคริสต์ในประเทศไทย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในปลายปี 2014 ช่วงระหว่างการส่งความสุขคริสต์มาสและปีใหม่ มีพระสงฆ์และเพื่อนๆ หลายท่านถามลูกว่า ลูกทำไมหยุดเขียนบทสวดของฉันเพราะไม่ได้รับมาเกือบปีแล้ว และอยากให้ลูกเขียนต่อไป เมื่อทราบว่าลูกไม่ได้หยุดเขียน แต่เพราะเนื่องจากปัญหาของระบบอินเตอร์เน็ต หลายท่านจึงแจ้งมขอให้ลูกส่งบทก่อนๆ ตลอดทั้งปีไปให้อ่าน ลูกทำตามด้วยความยินดี

มีคุณพ่อที่ลูกเคารพรักได้เขียนมาหาลูกทันทีที่ได้รับ “บทสวดของฉัน” ย้อนหลังทั้งปี บอกกับลูกว่า หลังจากที่ได้อ่าน “บทสวดของฉัน” บทที่ 305 และ 306 ที่เกี่ยวกับสิ่งที่คนต่างศาสนาถามและปัญหาที่คนเหล่านี้ประสบในการแสวงหาพระองค์ คุณพ่ออยากขอให้ลูกเขียนรวบรวมจากประสบการณ์ถึงคำถามต่างๆ ที่คนต่างศาสนาได้ถามเกี่ยวกับพระเจ้าและศาสนาของเรา พร้อมทั้งสิ่งที่ลูกได้ตอบพวกเขาเหล่านั้นไป คุณพ่อบอกว่าจะเป็นประโยชน์กับพระศาสนจักรของเรา ลูกรู้สึกว่า 18 ปีที่ผ่านมา การเขียนบทสวดของลูกถวายพระองค์ เป็นการเขียนจากใจและจากประสบการณ์ล้วนๆ ไม่ใช่เป็นการเขียนเชิงวิชาการ ดังนั้นลูกจึงมิกล้ารับปากคุณพ่อว่าลูกจะทำตามที่คุณพ่อขอมา

หลังจากที่ลูกได้ตอบพระสงฆ์ที่ลูกเคารพรักไป ดูเหมือนจะมีเสียงเล็กๆ พูดจากเบื้องหลังหัวใจของลูกว่า “ถ้างั้น ก็เขียนถึงสิ่งที่มีประสบการณ์มาถวายแด่พระเจ้าซิ ส่วนจะเป็นประโยชน์แก่พระศาสนจักรหรือไม่เพียงไร ก็ไม่ต้องไปกังวล” วันนี้ลูกจึงตัดสินใจเขียนบทสวดบทนี้ถวายแด่พระองค์ ส่วนจะเป็นประโยชน์หรือไม่อย่างไร ก็ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ

ลูกเคยสงสัยมาตั้งแต่รับศีลล้างบาปเมื่อ 18 ปีก่อนแล้วว่า ทำไมปริมาณของคริสตชนคาทอลิกในประเทศไทยจึงไม่ค่อยเพิ่มขึ้นเลย เป็นเวลากว่า 200 ปีแล้ว ที่มีมิชชันนารีเข้ามาเผยแผ่ศาสนาคริสต์ในประเทศไทย แล้วทำไม ณ วันนี้ ปริมาณของคนที่นับถือศาสนาเราก็ยังไม่ถึงครึ่งล้านคน? ลูกเคยถามพระสงฆ์บางองค์ถึงเรื่องนี้ ดูเหมือนจะไม่มีผู้ใดทราบ

ลูกจึงทำการวิจัยด้วยตัวลูกเอง อย่างเงียบๆ อย่างไม่ต้องมีแบบสอบถาม แต่ลูกวิจัยโดยการสัมผัสกับผู้ที่มาคุยกับลูกเรื่องพระเจ้าและกับคนไทยทั่วไปที่ลูกรู้จักในสังคม แต่ไม่สนใจเรื่องพระเจ้าเมื่อลูกคุยเรื่องพระเจ้ากับเขา ตลอดเวลา 10 กว่าปีที่ผ่านมา

ลูกขอสรุปสาเหตุหลักๆ ที่ศาสนาคริสต์ไม่แพร่หลายในพระเทศไทยดังต่อไปนี้ ตามลำดับความสำคัญที่เป็นหลัก

สาเหตุประการแรกที่สำคัญที่สุดคือ ประเทศไทยขาดพยาน (ตัวเป็นๆ) ที่จะเป็นแบบฉบับของการเป็นคริสตชนที่ดีให้ผู้อื่นเห็น ดังนั้น สำหรับคนไทยอีก 90 กว่าๆ เปอร์เซ็นต์ ศาสนาคริสต์จึงดูเหมือนจะเป็นเพียง Myth หรือเหมือนกับเรื่องราวในภาพยนต์เกี่ยวกับมนุษย์ต่างดาวเลยทีเดียว

สาเหตุต่อมาคือ อุปนิสัยของคนไทยเหมาะกับความเชื่อของพวกเขาในศาสนาหลักของประเทศไทยอยู่แล้ว

สาเหตุอื่นๆ อาจจะสืบเนื่องมาจากประวัติศาสตร์จากวิธีการเข้ามาเผยแผ่ศาสนาของบรรดามิชชันนารีในยุคต้นที่มีความเชื่อว่า “นอกพระศาสนจักร ไม่มีใครรอด”

ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ

ลูกจะขอเขียนถึงสาเหตุแรกเพียงประการเดียวในบทสวดบทนี้พระเจ้าข้า

ตอนที่ลูกได้รับศีลล้างบาปใหม่ๆ ลูกร้อนรนมากที่จะประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระองค์ (ตอนนี้ร้อนรนกว่าอีก ☺) แต่มีผู้นำฆราวาสท่านหนึ่งปรามว่า การที่ลูกไปแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตและการเขียนบทสวดโดยมีพระวาจาของพระเจ้าประกอบนั้น ไม่ใช่เป็นสิ่งที่คาทอลิกที่ดีควรทำ แต่เป็นสิ่งที่สมาชิกของคริสตจักรทำมากกว่า

นั่นเป็นบทเรียนบทแรกที่ลูกได้เรียนจากการประกาศข่าวดี ในฐานะคาทอลิกคนหนึ่ง!

กาลเวลาผ่านไป ลูกค้นพบว่า อย่าว่าแต่จะประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระเจ้าเลย คาทอลิกส่วนใหญ่ โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในภาครัฐ ยังไม่กล้าที่จะประกาศตัวด้วยซ้ำว่าตนเองนับถือศาสนาคริสต์!

ในช่วงหลายปีหลัง พระศาสนจักรเริ่มรณรงค์ให้คาทอลิกหันมาศึกษาพระวาจาของพระเจ้าในพระคัมภีร์ และขณะนี้พวกเราคาทอลิกก็มีพระคัมภีร์ฉบับสมบูรณ์แล้ว ไชโย! แต่! การที่จะรณรงค์ให้คริตชนคาทอลิกหันมาอ่านและศึกษาพระคัมภีร์ (ด้วยใจ) นั้น ไม่ใช่เป็นเรื่องง่าย ลูกได้ยินพระสงฆ์องค์หนึ่งสรุปวันก่อนในที่ประชุมเกี่ยวกับเรื่องนี้และลูกเห็นด้วย 100%

คุณพ่อพูดว่า อาจจะเป็นเพราะว่า พวกเราคาทอลิกถูกสอนมาตลอดว่าการไปวัด ฟังมิสซา แก้บาป รับศีล แล้วก็จะได้ขึ้นสวรรค์ ดังนั้นคริสตชนทั้งหลายจึงรู้สึกว่า เขาได้ทำครบทั้ง 4 อย่างแล้ว วิญญาณเขารอดแล้ว การอ่านพระวาจาของพระเจ้าและปฏิบัติตาม ตลอดจนการประกาศข่าวดีจึงไม่ได้สิ่งที่พวกเขาต้องปฏิบัติเป็นส่วนเกินของการเป็นคริสตชนที่ดี ว่างั้นเถอะ!

ลูกตามตัวเองว่า ทุกวันนี้ หากมีคนๆ หนึ่งที่ไม่ใช่เป็นคริสตชนเข้าไปในวัดเพื่อแสวงหาพระเจ้า โดยได้เข้าไปนั่งร่วมในพิธีมิสซาตอนเช้าวันอาทิตย์ เมื่อพิธีมิสซาจบแล้ว จะมีใครสักคนในวัดไหม ที่จะทราบว่าคนๆ นั้น ไม่ใช่คาทอลิก แล้วเข้าไปทักทายและทำตนเป็นพี่เลี้ยง และชักชวนให้คนๆ นั้นกลับมาใหม่ในสัปดาห์หน้า?

จากประสบการณ์ของลูก มีคนไทยจำนวนไม่น้อยในสังคมทุกวงการที่ถึงจุดๆ หนึ่งในชีวิตและรู้สึกว่า “ตนไม่สามารถเป็นที่พึ่งแห่งตนได้” เขาเหล่านั้นต้องการแสวงหา “ผู้ที่สูงกว่าตนเอง” ลองถามว่ามีคริสตชนคาทอลิกกี่คนที่พร้อมจะเป็นพยาน (ตัวเป็นๆ) ในการประกาศข่าวดีให้เขาเหล่านั้นทราบ

เขียนถึงตรงนี้ ลูกบอกกับเสียงเล็กๆ เบื้องหลังหัวใจของลูกว่าสิ่งที่ลูกค้นพบเป็นสาเหตุหลักจริงหรือไม่ ลูกไม่ทราบ ลูกจึงขอจบเพียงเท่านี้ แม้ว่ามีเรื่องที่จะเขียนถวายแด่พระองค์อีกมากมายในใจ

“จงประกาศพระวาจา จงพร้อมสรรพ ทั้งเมื่อมีโอกาสและเมื่อไม่มีโอกาส
จงว่ากล่าว จงตักเตือน จงให้กำลังใจ โดยพร่ำสอนด้วยความพากเพียรอย่างเต็มที่
จะถึงเวลาหนึ่งที่ผู้คนจะไม่ต้องการฟังคำสอนที่ถูกต้อง
แต่จะแสวงหาผู้สอนจำนวนมากมาอยู่ร่วมกัน เพื่อจะได้สอนสิ่งที่ตนอยากฟัง เขาจะไม่ยอมฟังความจริง
แต่จะเปลี่ยนไปฟังเทพนิยาย ส่วนท่าน จงหนักแน่นมั่นคงในทุกกรณี จงอดทนต่อความทุกข์ยาก
จงทำงานของผู้ประกาศข่าวดี จงปฏิบัติศาสนบริการให้สำเร็จ” 2 ทิโมธี 4:2-5

อาเมน

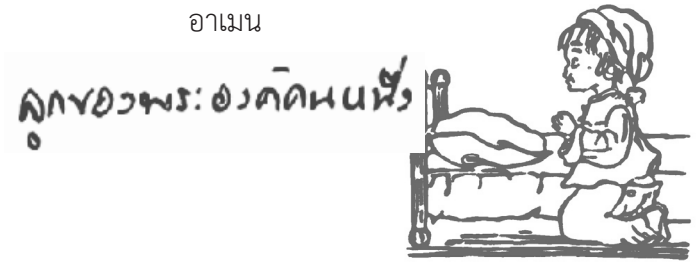

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 311

กระแสเรียกของลูกทูนหัว

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดของลูกบทที่ 298 ลูกเขียนถึงลูกทูนหัวของลูก ผู้ซึ่งลูกไม่รู้จักมาก่อน แต่เพื่อนคริสตชนคนหนึ่งกับซิสเตอร์ผู้สอนคำสอนให้แก่เธอ ขอให้ลูกเป็นแม่ทูนหัวให้ในวันเสาร์ศักดิ์สิทธิ์ปีที่แล้ว 2014 ซึ่งลูกก็รับหน้าที่นี้ด้วยความยินดีและเต็มใจ ปรากฏว่าเมื่อเธอรับศีลล้างบาปเสร็จ เธอปรารภกับลูกว่า เธอต้องการบวชเป็นซิสเตอร์!

ลูกรับฟังด้วยความยินดี แต่ได้แนะนำเธอไปว่า เธอเพิ่งรับศีลล้างบาป ยังไม่เข้าใจถึงความหมายของการเป็นคริสตชนที่ดี ควรจะให้เวลาตัวเองสัก 1 ปีเป็นอย่างน้อย และในเวลาเดียวกัน ให้เธอสวดภาวนาขอพรจากพระเจ้าว่ากระแสเรียกของพระองค์ที่มีต่อเธอคือ การบวชใช่หรือไม่? ลูกบอกเธอไปว่า หลังจาก 1 ปีแล้ว หากเธอยังมั่นใจว่ากระแสเรียกของเธอคือการบวชอย่างแน่นอน ค่อยมาคุยกับลูกใหม่

ในระหว่าง 1 ปีที่ผ่านมา เช่นเดียวกับทุกๆ รายที่มาคุยกับลูกเรื่องพระเจ้า ลูกจะไม่ประกบชิดตัว และติดตามผลการแสวงหาพระเจ้าอย่างใกล้ชิด ลูกจะให้เวลาและพื้นที่สำหรับคนๆ นั้นในการแสวงหาพระเจ้าเอง แต่ลูกจะอยู่เบื้องหลังเป็นเสาหลักที่หนักแน่นและมั่นคง คอยช่วยเหลือให้เขาก้าวต่อไปในหนทางการแสวงหาพระของพวกเขา และที่สำคัญที่สุดลูกจะสวดภาวนาขอพรจากพระเจ้าให้พวกเขาทุกคน

ลูกทราบจากลูกทูนหัวว่า เธอยังไม่สามารถหาคณะซิสเตอร์ที่จะรับเธอได้ เธอเคยร่ำไห้ด้วยความเสียใจว่า เธอตั้งใจจะบวช ทำไมถึงเจออุปสรรคเช่นนี้ ลูกบอกกับเธอว่าอุปสรรคเช่นนี้ยังถือว่าน้อยมาก ให้เธอสวดภาวนาต่อไป และหากเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้ว อย่างไรเสีย เธอก็จะต้องได้บวช ในเวลาเดียวกัน ลูกก็ติดต่อกับคุณแม่อธิการิณีเจ้าคณะที่โรงเรียนเก่าของ ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมรุ่นตอนเรียนหนังสือกับลูก การติดต่อขั้นต้นจึงราบรื่น ลูกทูนหัวทราบข่าวก็ดีใจมาก แต่อุปสรรคก็ยังคงแทรกตัวเข้ามาอีกจนได้ คราวนี้เป็นขอนไม้ใหญ่เบ้อเริ่ม!

เธอโทรมาหาลูกวันหนึ่ง เล่าไปร้องไห้ไปความว่า ไม่เพียงแต่ไม่ให้เธอบวช ป๊าม๊าเธอไม่ให้เธอไปวัดฟังมิสซาวันอาทิตย์เพราะกลัวลูกสาวจะถูก “ล้างสมอง” เธอก็เลยไม่ค่อยได้ไปวัดวันอาทิตย์ บางครั้งก็ต้องโกหกว่าไปธุระเรื่องอื่นในการจะไปร่วมมิสซา

ลูกฟังแล้วรู้สึกไม่สบายใจ ลูกแนะนำเธอไปว่า ให้เธอเปิดอกคุยกับป๊าม๊าว่าทั้งสองได้อนุญาตให้เธอรับศีลล้างบาปแล้ว การไปวัดวันอาทิตย์เป็นสิ่งที่คริสตชนที่ดีพึงปฏิบัติ หากป๊าม๊าเธอไม่สบายใจ ก็ชวนทั้งสองท่านไปวัดด้วยกันวันอาทิตย์ซิ ไปฟังดูว่าพระสงฆ์เทศน์สอนให้สัตบุรุษเป็นคนดีหรือมีการชักชวนให้ไปค้ายาเสพติด ☺ ลูกบอกเธอไปว่าการที่เธอต้องโกหกเพื่อไปร่วมพิธีทางศาสนานั้น ไม่ก่อให้เกิดผลดีกับฝ่ายใดเลย

เธอรับปากว่าจะไปปฏิบัติตามที่ลูกแนะนำ โดยจะไปคุยกับคุณพ่อคุณแม่ของเธอ ลูกคิดไตร่ตรองดูแล้วเห็นว่า ยัง

ไม่ใช่เวลาที่ลูกจะไปคุยกับคุณพ่อคุณแม่ของเธอ เพราะดีไม่ดี ทั้งสองท่านจะเข้าใจเป็นว่า ลูกเป็นผู้ชักชวนให้ลูกสาวของเขาไปบวช เรื่องราวจะไปกันใหญ่ ลูกจึงได้แต่แนะนำและสวดภาวนาให้เธอ

และแล้ว ... หลังปีใหม่ 2015 ลูกก็ได้รับโทรศัพท์จากเธอ พูดด้วยความตื่นเต้นว่า เธอได้ปฏิบัติตามที่ลูกแนะนำโดยการคุยอย่างเปิดอกกับป๊าม๊าของเธอ และตอนนี้ท่านทั้งสองไม่เพียงแต่ยอมให้เธอไปวัดวันอาทิตย์ แต่ยังอนุญาตให้เธอบวชได้!!!

ลูกฟังเธอเล่าด้วยน้ำเสียงที่ตื่นเต้น ขนาดลูกไม่ได้รับโทรศัพท์เธอเพราะติดธุระ เธอยังรีบเล่าเรื่องส่งมาให้ลูกทางอีเมล์ทันที ลูกทราบเลยว่าเด็กสาวผู้นี้มีความตั้งใจจริงที่จะไปบวช เธอบอกกับลูกเพิ่มเติมว่า เธอเพิ่งค้นพบว่า หลังบวชแล้วเธออยากจะดูแลคนป่วย เพราะเธอมีโอกาสไปพยาบาลคนป่วยในช่วง 2-3 เดือนที่ผ่านมา และมีความสุขมาก ลูกบอกกับเธอว่า ถ้าเช่นนี้ คณะซิสเตอร์ที่ดูแลโรงเรียนเก่าของลูกคงไม่ใช่เป็นคณะที่เธอควรเข้าร่วมด้วย เพราะจิตตารมณ์ของคณะนี้ไม่ใช่เป็นการรักษาพยาบาล แต่เป็นในด้านการศึกษาและช่วยเหลือผู้ยากไร้ ลูกจะแนะนำเธอเข้าคณะซิสเตอร์ที่มีจิตตารมณ์ในการดูแลคนป่วย เธอไม่เข้าใจ ถามว่ามีด้วยหรือ เมื่อลูกอธิบายให้เธอฟังเสร็จ เธอดีใจมาก ดีใจจนความรู้สึกเปี่ยมล้นของเธอนั้นได้กระโดดเข้ามาในหัวใจของลูกด้วย ☺

จากการแนะนำของคุณพ่อที่ลูกเคารพรัก ลูกได้พาเธอไปพบกับซิสเตอร์ผู้อำนวยการวิทยาลัยที่สอนการพยาบาลของพระศาสนจักรเรา ถึงขั้นนี้ ลูกตัดสินใจโทรไปหาคุณแม่ของเธอ เพื่อฟังข้อเท็จจริงทั้งหมดที่เธอเล่าให้ลูกฟังด้วยหูของตัวเอง

แล้ว ... สิ่งที่เป็นไปไม่ได้เมื่อเพียง 2-3 เดือนก่อน ก็กำลังจะเป็นเรื่องเป็นไปได้แล้ว ... ลูกเพิ่งพาลูกทูนหัวของลูกไปพบกับซิสเตอร์ผู้ดูแลวิทยาลัยที่สอนการพยาบาลเมื่อ 2 สัปดาห์ก่อน

ระหว่างนี้ ลูกได้แนะนำลูกทูนหัวไปเพิ่มเติมว่าในช่วงนี้ ให้เธอทำหน้าที่ลูกที่ดี ปรนนิบัติดูแลป๊าม๊า ตอบแทนพระคุณท่านทั้งสองให้เต็มความสามารถ ซึ่งเธอก็รับปากลูก

ลูกกลับมาถึงบ้าน ก้มกราบ ณ หน้าแท่นพระในห้องของลูก ในช่วงชีวิตของลูกใน 2-3 ทศวรรษที่ผ่านมา พระองค์ทรงประทานอัศจรรย์แก่ชีวิตของลูกและผ่านลูกนับครั้งไม่ถ้วน ลูกพิสูจน์ด้วยชีวิตของลูกเองครั้งแล้วครั้งเล่าว่า หากเรายอมถ่อมตนให้พระองค์ทรงใช้อย่างเต็มใจและสิ้นสุดจิตใจแล้ว พระองค์จะทรงใช้เราและมากขึ้น ... มากขึ้น แม้ว่าพวกเราจะเป็นเพียงเครื่องมือเล็กๆ ที่พระองค์ทรงใช้ในแผนการอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ก็ตาม และลูกก็พิสูจน์อีกแล้วเช่นกันว่า

"พระองค์ทรงทำได้ทุกสิ่ง" มาระโก 10:27

พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ที่สุด พระเจ้าข้า ขอพระองค์โปรดทรงใช้ลูกเทอญ ใช้ตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไปเทอญ

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 312

สติและวินัย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกคุยกับเพื่อนคนหนึ่งที่บอกลูกด้วยความดีใจตอนเราเจอกันว่า เธอดีใจมากที่สามีของเธอที่ไม่ได้นับถือศาสนาคริสต์เริ่มไปวัดกับเธอแล้ว ลูกดีใจกับเธอด้วย มาคราวนี้ เธอพูดด้วยน้ำเสียงอ่อยๆ ว่า สามีเธอเลิกไปวัดกับเธอแล้ว ลูกโพล่งถามไปว่า “อ้าว! ทำไมล่ะ?” “พี่เขาบอกว่าเบื่อขับรถไปวัด ก็เลยไม่ยอมไปอีก ซาตานมันทำงานน่ะ”!!!

อีกวันหนึ่ง ลูกพูดกับพระสงฆ์องค์หนึ่งที่ลูกเคารพรัก พูดถึงเรื่องๆ หนึ่ง คุณพ่อพูดขึ้นมาว่า “มนุษย์ทุกคนย่อมมีความอ่อนแอ...”

ลูกมาคิดรำพึงกับตัวเอง ซาตานก็ดี ความอ่อนแอของมนุษย์ก็ดี เป็นสิ่งที่เราได้ยินบ่อยและลูกก็เห็นด้วยว่าสองเหตุผลนี้แหละเป็นตัวการหลักที่ทำให้มนุษย์ทำสิ่งที่ไม่ควรทำ ลูกคิดต่ออีกว่า ด้วย “ความเป็นมนุษย์ปุถุชน” แล้ว โดยธรรมชาติหากไม่มีอะไรเป็นเครื่องยึดเหนี่ยว เรามักจะ “ใฝ่ในทางลบ” จะใช้ศัพท์คำว่า “ความชั่ว” ก็ดูเหมือนจะแรงไป ไม่ว่าจะเป็นอบายมุขในทางใด ล้วนแล้วแต่จะทำให้ “ร่างกาย” ของมนุษย์ได้รับความสุขทั้งนั้น คงไม่ต้องสาธยายก็เห็นภาพ แต่ ... ถามว่า มนุษย์ทุกคนก่อนจะทำอะไรใน “ทางลบ” ตัวเองไม่ทราบหรือว่า นั่นเป็นสิ่งควรทำหรือไม่ มนุษย์ที่มีสติสัมปชัญญะดี ทุกคนย่อมทราบในใจว่าสิ่งใดที่ทำจะเป็นบาปหรือไม่เป็น จะต่างกันก็อยู่ที่ว่าหากผู้ใดทราบแล้ว ก็ยังคงทำต่อไปหรือไม่เท่านั้น

ลูกเพิ่งคุยกับเพื่อนอีกคนถึงเรื่องนี้ว่า ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็อ้างซาตานผจญ หรืออ้างความอ่อนแอของความเป็นมนุษย์ เช่นนี้ มิเป็นการง่ายไปหรือเปล่า ในการทำ “สิ่งลบ” นั้น เป็นการหาข้ออ้างในการกระทำสิ่งผิดและ/หรือเป็นการโทษผู้อื่นสำหรับการทำความผิดบาปของตัวเอง ภาษาอังกฤษเรียกว่าเป็น “Convenient excuse” ง่ายดี และฟังดูดีด้วย

แต่มนุษย์เป็นสัตว์โลกผู้ประเสริฐมิใช่หรือ เรามี “สติ” ที่พระเจ้าประทานให้ ในขณะที่เราทราบว่าเรากำลังอ่อนแอและถูกซาตานผจญ หากเรามี “สติ” เราต้องรีบดึงจิตใจตัวเองให้ออกจากความอ่อนแอนั้น และในการทำเช่นนั้นก็เท่ากับเรากำลังสู้กับซาตาน

เออ! ลองกำลังสักตั้งไหม? หากเราไม่เคยคิดสู้กับความอ่อนแอของตัวเองหรือซาตานเลย เราก็จะเป็นผู้แพ้ไปเรื่อยๆ โดยที่ตัวเองก็จะหลอกกับตัวเองว่าไม่ใช่เป็นผู้แพ้ เพราะได้ทำในสิ่งที่ตัวเองปรารถนาจะทำ

แต่ ... แต่คำโตๆ ถ้าเมื่อไรเราทราบว่าเรากำลังจะทำในสิ่งที่ไม่ควรทำและจิตใจเราอ่อนแอเกินกว่าจะเอาชนะตนเองได้ เราต้องมี**สติ**และรีบสวดทูลขอให้พระเจ้าทรงช่วยเสริมความเข้มแข็งด้านจิตใจให้แก่เรา **ซาตานไม่กลัวมนุษย์ แต่ซาตานกลัวพระเจ้า** เพียงแค่เราสวดขอพระเจ้าให้เราเอาชนะใจตัวเองเท่านั้น ซาตานก็แพ้เราไปกว่าครึ่งแล้ว ใครที่ไม่เคยร้องขอ

ให้พระเจ้าช่วยเราให้เอาชนะซาตาน น่าจะลองดูสักตั้ง แล้วเราจะค้นพบว่า ซาตานไม่ได้น่ากลัวอย่างที่คิดเลย ☺

แต่ ... แต่คำโตๆ อีก เราจะประมาทไม่ได้เลย เพราะร่างกายของมนุษย์มักจะเข้าข้างซาตาน เราจึงต้องฝึกจิตของเราให้เอาชนะร่างกายของเราอย่างสม่ำเสมอ มิฉะนั้น เมื่อไรที่เราต้องสู้กับฝ่ายร่างกายหรือ “อ้าง” ซาตาน จิตของเราที่ไม่เคยรับการฝึกฝนให้เข้มแข็ง จะไม่สามารถมีพลังขึ้นมาสู้รบปรบมือกับฝ่ายร่างกายได้เลย

การฝึกจิตของตนเองให้เข้มแข็งอยู่สม่ำเสมอ ผู้นั้นจะต้องมี**วินัย**ในการดำรงตน ซึ่งวินัยนั้นคือ “การบังคับ” ตนเองให้ทำในสิ่งที่ต้องทำ แม้ร่างกายบางครั้งจะไม่อยากปฏิบัติเช่นนั้นเลยก็ตาม

ลูกเองมีประสบการณ์การสวดภาวนา ตอนรับศีลล้างบาปใหม่ๆ ลูกยังไม่ได้สวดสายประคำ ต่อมาญาติคนหนึ่งมีปัญหาหนัก ลูกจึงสวดสายประคำคืนละ 1 สาย โดยสวดแบบชันเข่าทุกคืน เพื่อขอพรจากแม่พระให้ญาติคนนี้ โดยที่เขาไม่ทราบ 2 เดือนต่อมาปัญหาของญาติของลูกก็คลี่คลาย ลูกดีใจมาก ไม่ใช่ทำไม แต่เพราะจะได้ไม่ต้องสวดสายประคำอีก! เวลาผ่านไป 2-3 วัน มโนธรรมเริ่มตำหนิว่าทีจะขออะไรจากพระก็สวดภาวนา พอได้แล้วก็ขี้เกียจ!

ลูกตกใจ นั่นน่ะซิ ทำไมฉันถึงเป็นคนเช่นนี้หนอ? ลูกรู้สึกละอายใจในตัวเองและสัญญากับพระแม่ว่า ต่อจากนั้นเป็นต้นไป ลูกจะสวดสายประคำคืนละ 1 สายถวายแด่พระแม่ แต่ลูกขอสวดแบบไม่ชันเข่า เพราะสังขารไม่อำนวย ลูกจะสวดอย่างน้อยปีละ 365 สาย จะมากกว่าได้ แต่จะไม่น้อยกว่าเป็นอันขาด จากวันนั้นถึงวันนี้ ลูกถือปฏิบัติต่อคำสัญญานี้อย่างเคร่งครัด แล้วลูกก็หาวิธีสวดโดยไม่ชันเข่า โดยการเดินสวดก่อนนอน เท่ากับได้ออกกำลังกายไปด้วย คืนไหนกลับดึกและไม่สามารถสวดได้ ลูกจะทบไปพรุ่งนี้ ... เวลานั่งรถ เวลาเดินทางนั่งบนเครื่องบิน เวลาสระผม แม้กระทั่งเวลานอนให้ทันตแพทย์ทำฟัน ลูกก็สวดสายประคำในใจตลอด ใหม่ๆ ลูกต้องบังคับตนเองในการสวดภาวนาให้ได้สายประคำวันละ 1 สายให้ได้ แต่ลูกบอกกับตัวเองว่าหากฉันไม่มีวินัยในการดำรงตนต่อพระพักตร์พระองค์แล้ว ลูกจะเป็นลูกที่ดีของพระองค์ได้อย่างไร?

ทุกวันนี้ การสวดภาวนาประจำวันกลายเป็นกิจวัตรประจำของลูก เช่นเดียวกับการหายใจเข้าหายใจออกของลูกไปซะแล้ว ขอบพระคุณพระองค์สำหรับการทรงนำของพระองค์ ☺

ลูกขอจบบทสวดบทนี้โดยการสรุปกับตัวเองว่า การมีสติและขอพึ่งพระในยามถูกผจญ จะโดยซาตานหรือใครหรือความอ่อนแอของตนเองก็ตามแต่ และการดำรงตนอย่างมีวินัยไม่ประมาท จะสามารถช่วยให้ตัวเองชนะการผจญทุกอย่างได้

“ท่านจะกินผลไม้จากต้นไม้ทุกต้นในสวนได้ แต่อย่ากินจากต้นไม้แห่งความรู้ดีรู้ชั่ว วันใดที่ท่านกินผลจากต้นนั้น ท่านจะต้องตาย” ปฐมกาล 2:17

“งูบอกกับหญิงว่า ‘ท่านจะไม่ตายดอก พระเจ้าทรงทราบว่า ท่านกินผลไม้นั้นวันใด ตาของท่านจะเปิดในวันนั้น ท่านจะเป็นเหมือนพระเจ้า คือรู้ดีรู้ชั่ว หญิงเห็นว่าต้นไม้นั้นมีผลน่ากิน งดงามชวนมอง ทั้งยังน่าปรารถนาเพราะให้ปัญญา นางจึงเด็ดผลไม้มากิน แล้วยังให้สามีซึ่งอยู่กับนางกินด้วย’ เขาก็กิน ทันใดนั้น ตาของทั้งสองคนก็เปิดและเห็นว่าตนเปลือยกายอยู่” ปฐมกาล 3:4-7

“พระยาเวห์พระเจ้าตรัสกับหญิงว่า ‘ท่านทำอะไรไป’ หญิงทูลตอบว่า ‘งูหลอกลวงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงกิน’” ปฐมกาล 3:13

อาเมน

ป.ล. ขอขอบคุณพี่น้องคริสตชนท่านหนึ่งที่เขียนจดหมายมาแบ่งปันและส่งแสตมป์มาให้จำนวนหนึ่ง ขอพระอวยพรค่ะ

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 313

ลูก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเป็นคนไม่ชอบไปดูภาพยนต์ที่โรง แต่ทุกๆ ปี วันที่ 2 เดือนมกราคม ลูกๆ จะพาลูกไปดูภาพยนต์ 1 เรื่องที่โรง แล้วแต่ลูกจะเลือกเรื่องใด เราปฏิบัติเช่นนี้จนดูเหมือนจะเป็นกิจวัตรประจำปีตอนปีใหม่สำหรับครอบครัวของเราไปซะแล้ว แต่ 2-3ปีที่ผ่านมา ลูกบอกลูกๆ ว่า หม่ำมี้ขี้เกียจไปโรงภาพยนต์แล้วล่ะ ลูกชายคนเล็กของลูกจึงได้ไปหาภาพยนต์เรื่องต่างๆ มาดูด้วยกันที่บ้าน เป็นอันเราได้เก็บวัฒนธรรมครอบครัวในการชมภาพยนต์ด้วยกันในวันหลังปีใหม่เพียงแต่เปลี่ยนสถานที่เท่านั้น ☺

ปีใหม่ที่ผ่านมา ลูกชายมีภาพยนต์หลายเรื่องมาให้ลูกเลือก แต่เขาแนะนำว่ามีเรื่องหนึ่งที่ได้รับการรีวิวดีมาก ลูกบอกถ้าเช่นนั้นก็เลือกเรื่องนี้แหละ

ภาพยนต์ที่เราเลือกชมมีเนื้อเรื่องธรรมดาๆ เกี่ยวกับครอบครัวๆ หนึ่ง ที่มีแม่เป็นผู้ปกครองคนเดียวและมีลูกสาว ลูกชายตัวเล็กๆ อายุ 6 และ 5ขวบ แต่ความพิเศษของภาพยนต์เรื่องนี้ที่ผิดแผกไปจากภาพยนต์เรื่องอื่นๆ คือ ผู้แสดงที่เป็นลูกทั้ง 2 คน แสดงบทของตัวเองตั้งแต่ภาพยนต์เริ่มจนเขาทั้งสองโตเป็นหนุ่มเป็นสาว ดังนั้น ภาพยนต์เรื่องนี้จึงใช้เวลาถึง 12 ปี ในการถ่ายทำ

เนื้อเรื่องก็ดำเนินไปเรื่อยๆ ให้เห็นถึงความลำบากของผู้เป็นแม่ในการต้องเลี้ยงลูกน้อยทั้งสองตามลำพัง ในเวลาเดียวกันก็ให้เห็นวิถีชีวิตของเด็ก 2 คนที่เติบโตจากวัยเด็กมาเป็นวัยรุ่น ปัญหาต่างๆ ของการเจริญวัย จริงๆ แล้ว หากไม่ใช่เป็นเพราะว่าผู้ชมได้เห็นการเจริญเติบโตของเด็กนักแสดงทั้งสองคนจากวัยเด็กน่ารักน่าเอ็นดู จนเป็นวัยรุ่นตัวเก้งก้างและโตเป็นหนุ่มเป็นสาวภายในเวลา 2 ชม. เศษๆ แล้ว ภาพยนต์เรื่องนี้ สามารถเป็นภาพยนต์ที่น่าเบื่อได้ ลูกก็ลุ้นว่าอาจจะมีพล็อตอะไรให้เป็นที่ตื่นเต้นระหว่างทาง .....

แต่... ภาพยนต์ก็จบลง เมื่อถึงตอนที่ลูกชายโตเป็นหนุ่มและสามารถเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยที่เขาเลือกได้ เขาดีใจไชโยโห่หิ้ว ในขณะที่อีกฉากหนึ่ง ผู้เป็นแม่ได้ร้องไห้สะอึกสะอื้นกับตัวเองว่า หน้าที่ของเธอในฐานะเป็นแม่ได้จบลงแล้ว และเธอก็คงต้องขายบ้านเพราะเธอจะอยู่ตัวคนเดียวจากนี้ไป

หลังภาพยนต์ได้จบไป ลูกคุยต่อกับลูกๆ ว่า วัฒนธรรมครอบครัวของประเทศที่ภูมิใจว่าตนเองเป็นมหาอำนาจนั้นเป็นเช่นนี้แหละ พ่อแม่เลี้ยงลูกตั้งแต่เกิดด้วยความเหนื่อยยาก แต่เมื่อถึงวัยเข้ามหาวิทยาลัย ลูกๆ ก็จะบินจากรัง เฉกเช่นลูกนกที่ปีกกล้าขาแข็งแล้ว เมื่อบินออกจากรังแล้ว ก็จะบินไปลับ ไม่กลับมานอนรังกับพ่อแม่นกอีก ฉันใดก็ฉันนั้น น้อยนักที่ลูกๆ ในประเทศตะวันตกทั้งหลายจะรับพ่อแม่หรือปู่ย่าตายายมาอยู่ด้วยกันในยามแก่เฒ่า แต่ละท่านก็ต้องดูแลกันเองหรือไม่ก็ต้องไปอยู่ตามสถานที่ดูแลคนชรา

ลูกอดไม่ได้ที่จะพูดกับลูกๆ ว่า เป็นความหวังของพ่อแม่ทุกคนที่จะให้ลูกหลานมาดูแลตน เมื่อถึงวัยที่ช่วยตัวเองไม่ได้ เป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่จะมีบุตรเมื่อแต่งงานแล้ว และเมื่อมีบุตร ก็เฝ้ากล่อมเกลี้ยงเลี้ยงดูจนเติบใหญ่เพราะเป็นหน้าที่ของพ่อแม่ แต่ลูกๆ ส่วนใหญ่จะรู้สึกไหมหนอว่า เป็นหน้าที่ของตนเองในการปรนนิบัติดูแลบิดามารดา ตอบแทนบุญคุณของผู้เป็นบุพการีเมื่อตอนท่านแก่เฒ่าและช่วยตนเองไม่ได้?

ในระหว่างการคุยถึงเรื่องนี้ ลูกเกิดมีคำถามหนึ่งผุดขึ้นมาในสมอง

“สมมติว่า พ่อแม่คู่หนึ่งทราบแน่ชัดว่า บุตรที่จะให้กำเนิดนั้น โตขึ้นจะเป็นลูกอกตัญญู เป็นลูกล้างผลาญ ติดยาเสพติด ไม่ดูแลพ่อแม่ตอนแก่เฒ่า มิหนำซ้ำยังจะทำให้บุตรอีกคนหนึ่งที่พ่อแม่รักมากต้องถึงแก่ความตาย พ่อแม่คู่นั้น ยังจะให้กำเนิดบุตรคนนี้หรือไม่?”

เราทุกคนมองหน้ากัน คำตอบมันชัดเจนอยู่แล้ว

แล้วลูกก็อดคิดต่อไม่ได้ (ไม่ทราบทำไมชอบคิดอยู่เรื่อย!) ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบอยู่แล้วว่าเอวาจะไม่เชื่อฟังพระองค์ จะรับประทานผลไม้ต้องห้ามและพระองค์ก็ทรงทราบแน่นอนว่ามนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างจะมีที่ทรยศต่อพระองค์ จะฆ่าฟันกันเอง ... ฯลฯ และจะต้องถึงขั้นที่พระองค์ต้องส่งพระบุตรสุดที่รักของพระองค์ลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ และตายบนไม้กางเขน เพื่อไถ่บาปพวกเรามนุษย์ทั้งหลายที่ทำบาป!

คิดถึงตรงนี้ ลูกขอก้มกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ ทูลถามพระองค์ด้วยคำถามที่โง่เขลาเบาปัญญา และหวังว่าพระองค์จะทรงอภัยแก่ลูกในการถามคำถามที่โง่เขลาเบาปัญญานี้ว่า

“แล้วพระองค์ทรงสร้างมนุษย์มาทำไม พระเจ้าข้า?”

“พระเจ้าทรงรักโลกอย่างมาก จึงประทานพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่พินาศ แต่จะมีชีวิตนิรันดร” ยอห์น 3:16

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 314

เมื่อฉันได้รับเชิญเป็นพยานในคริสตจักรแบ๊ปติสต์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกพิสูจน์แล้วว่า หากผู้ใดค้นพบกระแสเรียกของตัวเองในการรับใช้พระเจ้าแล้ว พระองค์มักจะประทานโอกาสให้เซอร์ไพรส์เป็นยาชูกำลังเสมอๆ ☺

เมื่อวันที่ 29 มี.ค. 2015 ที่ผ่านมา ลูกได้รับเชิญให้ไปพูดแบ่งปันในคริสตจักรแบ๊ปติสต์แห่งหนึ่ง แม้ว่าลูกจะได้รับเชิญไปพูดในที่ต่างๆ แล้ว แต่การรับเชิญครั้งนี้ ลูกตื่นเต้นมากเป็นพิเศษ เพราะเป็นครั้งแรกที่คริสตจักรแบ๊ปติสต์เชิญคาทอลิกไปพูดแบ่งปันและในหัวข้อเกี่ยวกับพระวาจาของพระเจ้า !!!

ศิษยาภิบาลผู้เชิญลูกขอให้ลูกพูดแบ่งปันทั้งรอบเช้าในช่วงนมัสการในหัวข้อ “ชีวิตเกิดใหม่ของข้าพเจ้า” และตอนบ่ายในหัวข้อ “พลังชีวิตจากพระคริสตธรรม” ซึ่งขอให้ลูกแบ่งปันถึงพระวาจาของพระเจ้าที่ลูกยึดถือปฏิบัติตามในชีวิตทุกวันนี้ และท่านได้เชิญสมาชิกของอีกหลายคริสตจักรมาฟังลูกในครั้งนี้ด้วย

ความรู้สึกแรกของลูกคือ ตัวลูกซึ่งเป็นคาทอลิกตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่ศึกษาพระคัมภีร์เอง จะไปพูดแบ่งปันพระวาจาของพระเจ้าให้สมาชิกของคริสตจักรที่ชำชองพระคัมภีร์ฟังได้อย่างไร? แต่เมื่อศิษยาภิบาลผู้เชิญลูกยืนยันในคำเชิญ ลูกก็น้อมรับด้วยความสุภาพ และรีบสวดภาวนาขอพระพรจากพระเจ้าให้ทูลขอพระจิตเจ้าในการช่วยลูกเตรียมการแบ่งปันครั้งนี้ด้วย

เกือบ 2 ทศวรรษมาแล้วที่ลูกได้ศึกษาพระคัมภีร์ทั้ง 2 ภาษาคือ ภาษาคริสเตียนและภาษาคาทอลิกของเรา บางครั้งลูกต้องใช้พระคัมภีร์ถึง 3 เล่มในการศึกษา คือ ในเวลาที่ลูกได้อ่านพระวาจาบทใดเป็นภาษาอังกฤษ ลูกต้องไปเทียบกับพระคัมภีร์ฉบับสมบูรณ์ของคริสเตียนเพื่อจะได้ทราบว่าบทนั้นเรียงอยู่ลำดับใด เพราะบางครั้งลูกจำชื่อบทภาษาอังกฤษแปลเป็นภาษาไทยไม่ได้ จากนั้นจึงจะเทียบกับเล่มคาทอลิก เพราะพระศาสนจักรเราก็เพิ่งมีพระคัมภีร์ฉบับสมบูรณ์เมื่อเร็วๆ นี้เอง แต่ในการเตรียมตัวครั้งนี้ ลูกต้องกลับไปใช้เป็นภาษาคริสเตียนทั้งหมด พระจิตเจ้าก็เป็น “พระวิญญาณบริสุทธิ์” พระวาจาก็เป็น “พระคำ” หรือ “พระวจนะ” ฯลฯ

ลูกใช้เวลาเตรียมเป็นสัปดาห์ การแบ่งปันเรื่องราวชีวิตของลูกไม่ยากเย็นนัก เพราะลูกพูดมาเป็นร้อยๆ ครั้งแล้ว แต่ลูกจะพูดในช่วงนมัสการของคริสตจักรนี้ ซึ่งเป็นช่วงเทศนาหลักของศิษยาภิบาล ลูกควรจะมีอะไรที่มีเนื้อหาสาระมากกว่าเรื่องราวชีวิตของลูก นอกจากพระวาจาของพระเจ้าที่ลูกใช้สรุปชีวิตของลูกตอนจบแล้ว ลูกควรจะมีอะไรที่เป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์อีกหนอ?

และแล้ว! ลูกก็มีความสุขเกิดขึ้นในใจ เมื่อลูกนึกถึง Paintings ของลูกที่เกี่ยวกับศาสนาคริสต์ โดยเฉพาะภาพวาดช่วงหลังๆ ที่ลูกใช้พระวาจาของพระเจ้ามา paint ☺ การเอาภาพวาดของลูกมาประกอบการแบ่งปันในช่วงเช้านั้น ได้ผล

ทีเดียวหลายประการ

1. ก่อนอื่นใด ผู้ฟังจะได้ไม่เบื่อ เพราะต้องฟังเป็นชั่วโมง

2. ลูกจะได้เน้นให้ผู้ฟังเห็นว่า เราสามารถถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำในชีวิตได้

3. ลูกจะสามารถเอาความเป็นคาทอลิกไปมอบให้แก่คริสตจักรนี้ได้ เพราะลูกจะมีภาพวาดของแม่พระและนักบุญหลายองค์ไปให้ดูด้วย และ

4. การแบ่งปัน “พระวจนะ” ของพระเจ้าโดยภาพวาดที่วาดโดยคาทอลิกคนหนึ่ง น่าจะเป็นอะไรที่แปลกใหม่สำหรับสมาชิกของคริสตจักรนั้น

เมื่อคิดได้เช่นนั้น ทำให้ลูกตื่นเต้นขึ้นไปอีก ลูกคัดภาพทั้งหมด 17 ภาพ อัดลงซีดีเพื่อประกอบการแบ่งปันรอบเช้า

ส่วนรอบบ่ายนั้น ศิษยาภิบาลผู้เชิญลูกได้บอกลูกว่า ท่านได้ส่งจดหมายไปแจ้งคริสตจักรอื่นๆ อีกหลายแห่งให้มาร่วมฟังลูกด้วย แต่เนื่องจากตอนเช้า บรรดาสมาชิกของคริสตจักรต่างๆ ต้องอยู่ที่คริสตจักรของตัวเองในการนมัสการ ดังนั้นจึงจะมาได้เฉพาะรอบบ่าย ท่านบอกว่า ท่านอยากทราบว่า “พระวจนะ” ของพระเจ้าบทไหนที่ลูกใช้ยึดเป็นหลักปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ลูกยิ้มตอบท่านไปว่า ทุกบทที่จำได้ค่ะ ท่านบอกว่าให้เลือกเอาบทที่พื้นๆ เกี่ยวกับความเชื่อ แม้กระทั่งการสวดอธิษฐาน ท่านบอกว่าท่านอยากให้สมาชิกฟังว่า ลูกมีวิธีสวดอธิษฐานอย่างไรและลูกทำอย่างไรถึงมีความเชื่อความศรัทธาโดยปราศจากเงื่อนไข ฯลฯ

อันที่จริง ลูกจดพระวาจาของพระเจ้าออกมาเป็นปึกๆ เฉพาะที่เป็นหลักๆ ในการดำรงชีวิตประจำวัน แต่ยิ่งวันก็ยิ่งมากขึ้นๆ และพระคัมภีร์ฉบับ “ดั้งเดิม” ของลูกก็อ้วนขึ้นๆ ทุกวัน ☺ แต่ในที่สุด ลูกก็เลือกพระวาจาของพระเจ้าออกมาทั้งหมด 24 บท เพื่อการแบ่งปันในตอนบ่ายนั้น ที่ลูกคิดว่าจะเหมาะสมกับเวลาและกาละเทศะของการแบ่งปัน “ข้ามห้วย” ของลูกในวันนั้น

ปรากฏว่าทั้งเช้าและบ่าย มีผู้มาฟังลูกแบ่งปันเต็มคริสตจักร โดยเฉพาะภาคบ่ายที่มีสมาชิกจากคริสตจักรอื่นมาสมทบอีกจำนวนมาก แม้ว่าสมาชิกส่วนหนึ่งของคริสตจักรนั้นต้องไปเตรียมพิธีบัปติสมาของสมาชิกใหม่ในตอนเย็น

ลูกจบการแบ่งปันของลูกทั้งภาคเช้าและภาคบ่ายด้วยจิตใจที่เปี่ยมไปด้วยความสุข ศิษยาภิบาลได้มอบพระคัมภีร์อีกเล่มหนึ่งที่มีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษในเล่มเดียวกันเป็นที่ระลึกและมีสมาชิกท่านหนึ่งเตรียมมะม่วงน้ำดอกไม้ผลงามมากมามอบให้ลูกอีกกล่องหนึ่ง ☺ ลูกรับของขวัญทั้งสองชิ้นด้วยความสุขในหัวใจ ☺ สรุปแล้ว ลูกมีพระคัมภีร์ทั้งหมดในขณะนี้รวม 13 เล่ม คือ ฉบับภาษาอังกฤษ 2 เล่ม ฉบับสมบูรณ์เล่มดั้งเดิม ฉบับสมบูรณ์เล่มใหญ่ พระวรสารพันธสัญญาใหม่ ปัญจบรรพ ประวัติศาสตร์ สารบบที่สอง ปรีชาญาณ ประกาศก บทเพลงสดุดี พระคัมภีร์คาทอลิกฉบับสมบูรณ์ และเล่มไทย-อังกฤษนี้ ลูกบอกกับตัวเองเล่นๆ ว่า หากลูกสามารถอ่านพระคัมภีร์ทั้งหมดได้ทุกตัวอักษร ยังไม่ต้องนับว่าจะปฏิบัติตนตามหรือไม่ วิญญาณของลูกก็น่าจะรอดปลอดภัยแล้ว!!!

จากการได้ไปร่วมนมัสการพระเจ้ากับพี่น้องคริสตจักรในช่วงหลังนี้ ทำให้ลูกเห็นและเข้าใจว่า การจะเป็นคริสตชนที่ดีนั้น เป็นเรื่องของปัจเจกบุคคลจริงๆ ที่จะเลือกการดำรงชีวิตของตนว่า จะเป็นลูกที่ดีของพระหรือไม่ อย่างไร พิธีกรรม สิ่งแวดล้อม ฯลฯ เป็นเพียงส่วนประกอบภายนอกทั้งสิ้น

ในบทสวดของลูกบทหน้า ลูกจะขอเขียนถึงพระวาจาของพระองค์ที่ผ่านภาพวาดของลูกที่ลูกเลือกไปแบ่งปัน และบทพระวาจาที่ลูกใช้ในการแบ่งปันภาคบ่าย

ลูกขอกราบขอบพระคุณพระองค์ที่ประทานโอกาสและพระพรแก่ลูกในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ตามที่ลูกสวดทูลขอพระองค์ทุกวัน พระเจ้าข้า

“นี่จะเป็นโอกาสให้ท่านเป็นพยานถึงเรา” ลูกา 21:13

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 315
ภาพวาดในบทแบ่งปัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดของลูกบทที่แล้ว ลูกได้เขียนถึงการไปแบ่งปันของลูกที่คริสตจักรแบ๊ปติสต์แห่งหนึ่ง และได้เขียนว่า ลูกได้นำภาพ Paintings 17 ภาพเกี่ยวกับศาสนาคริสต์และพระวาจาไปใช้ในการแบ่งปันภาคเช้าด้วย ปรากฏว่ามีพี่น้องทั้งที่เป็นและไม่เป็นคริสตชนเขียนมาหาลูกเพื่อขอดูภาพเหล่านั้นหลายท่าน ☺

ภาพวาดที่ลูกเลือกไปนั้น แบ่งเป็น 2 ชุด ชุดแรกเป็นภาพเหมือน ชุดที่สองเป็นภาพวาดที่สื่อถึงพระวาจาของพระเจ้า ทุกภาพวาดเป็นสีน้ำมันบนผ้าใบ (Oil on canvas)

<u>ภาพแรก</u> เป็นภาพพระพักตร์ของพระเยซูเจ้า ลูกตั้งชื่อภาพว่า “My Jesus” ขณะนี้ ภาพนี้แขวนอยู่ที่สถานทูตกรุงวาติกัน ประจำประเทศไทย

<u>ภาพที่สอง</u> ชื่อว่า “A Doubting Thomas” เป็นภาพนักบุญโทมัสเอานิ้วจิ้มสีข้างพระเยซู ตามบทในพระคัมภีร์ที่ว่า ถ้าไม่พิสูจน์ก็ไม่เชื่อว่าเป็นพระเยซูจริง ลูกได้นำถวายพระคุณเจ้าพระคาร์ดินัล ขณะนี้แขวนอยู่ที่ห้องรับแขกมิสซังกรุงเทพฯ

<u>ภาพที่สาม</u> ชื่อว่า “Annunciazione” หรือ “แม่พระรับสาร” เป็นภาพที่วาดยากที่สุดตั้งแต่ลูกวาดภาพมา ใช้เวลาทั้งสิ้น 107 ชม. เป็นภาพแสดงถึงตอนนักบุญมีคาแอลมาทูลพระนางมารีย์ว่า พระนางจะทรงครรภ์ ภาพนี้ลูกขอเก็บไว้เองเพื่อแขวนที่บ้าน ☺

ทั้งสองภาพนี้ ได้รับแรงบันดาลใจจากภาพต้นตำรับของ Caravaggio ศิลปินเอกระดับโลก

<u>ภาพที่สี่</u> เป็นภาพนักบุญเปาโล ลูกวาดมอบแด่ พระสงฆ์ที่ลูกเคารพรัก ในโอกาสครบรอบ 30 ปีของการเป็นชีวิตสงฆ์ของท่าน

<u>ภาพที่ห้า</u> ภาพนักบุญฟรังซิสเซเวียร์ ลูกวาดถวายแด่พระอัครสังฆราชแห่งสังฆมณฑลกรุงเทพฯ

<u>ภาพที่หก</u> ภาพนักบุญคลารา คณะซิสเตอร์ของอารามคาปูชิน สามพราน ได้ขอให้ลูกวาดเพื่อแขวนในอารามที่นั่น พอลูกวาดเสร็จ คณะซิสเตอร์ได้ขอให้ลูกวาดเพิ่มอีกภาพหนึ่ง ☺ คือ

<u>ภาพที่เจ็ด</u> ภาพนักบุญฟรังซิส อัสซีซี ซึ่งลูกได้อธิบายให้พี่น้องที่คริสตจักรฟังว่า เป็นชื่อที่พระสันตะปาปาองค์ปัจจุบันทรงใช้เป็นพระนามเรียกของพระองค์

และภาพต่อไปนี้ เป็นผลงานที่เกิดขึ้นหลังจากที่ลูกและลูกๆ ได้ไปเที่ยวประเทศสเปน และได้ไปบ้านเกิดของจิตรกรเอกของโลก Picasso เมื่อ 3 ปีที่แล้ว เมื่อกลับถึงบ้าน ความตื่นเต้นเรื่องการวาดภาพที่ไม่เป็นเหมือนที่เราเห็นยังคงค้างอยู่ในสมอง จึงเป็นที่มาของภาพต่อไปนี้

ภาพที่แปด “Jesus’ Love for Us” เป็นภาพพระมหาทรมานของพระองค์ ที่ถูกมัดกับเสาด้วยเชือกเส้นใหญ่ เป็นภาพเชิง Abstract และเป็นภาพที่ลูกชอบมากภาพหนึ่ง

ภาพที่เก้า ภาพนี้มีชื่อเรียกทางศิลปศาสตร์ว่า “Allegorical Painting” หรือภาพที่เล่าเรื่องราว ชื่อภาพว่า “The One Lost Sheep” ในภาพนี้ มีพระวาจาถึง 3 บทอยู่ในภาพเดียวกัน ค่อนไปทางขวามีภาพพระเยซูทรงอุ้มลูกแกะสีดำด้วยพระหัตถ์ซ้าย พระหัตถ์ขวาถือคทาที่มีแสงเรืองรองเป็นสีทอง ด้านซ้ายของภาพเป็นผืนดินแดนทุรกันดาร หลังคทาเป็นแสงสว่างสีทอง หลังองค์พระเยซูเป็นสวน มีดอกไม้บานสะพรั่ง เบื้องหลังพระเยซูมีแกะขาวยักษ์ยืนตระหง่านอยู่ และมีแกะจำนวนมากอยู่บนเมฆที่ลอยอยู่บนท้องฟ้า

พระวาจา 3 บทนี้คือ

“จงแสวงหาพระอาณาจักรของพระองค์เถิด แล้วพระเจ้าจะทรงเพิ่มเติมทุกสิ่งให้” ลูกา 12:31

“ท่านใดทีมีแกะหนึ่งร้อยตัว ตัวหนึ่งพลัดหลง
จะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้ในถิ่นทุรกันดารออกไปตามหาแกะที่พลัดหลงจนพบหรือ?” ลูกา 15:4

แกะทั้งหลายที่อยู่บนเมฆคือ แกะที่ไม่หลงทาง และแกะตัวยักษ์นั้นคือ ***“พี่ชายในเรื่องลูกล้างผลาญ” ลูกาบทที่ 15:28***

ภาพที่สิบ ชื่อภาพ “จงรักพระเจ้า”

“ท่านจะต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านสุดจิตใจ สุดวิญญาณ สุดสติปัญญาของท่าน” มัทธิ 22:37

เป็นภาพเด็กพนมมือไหว้ มีหัวใจเต็มภาพและมีภาพพระเจ้าทรงยิ้มอยู่ขวามือของภาพ

ภาพที่สิบเอ็ด “เถาองุ่นแท้” เป็นภาพเถาองุ่นสีสดใส

“เราเป็นเถาองุ่นแท้” ยอห์น 15:1-2

ภาพที่สิบสอง ***“จงรักศัตรูของท่าน” ลูกา 6:27***

เป็นภาพคน 2 คนกอดคอกัน สีสดใสเช่นกัน วาดแบบให้เห็นว่าคนทางขวาเป็นศัตรู คนทางซ้ายคือเรา ☺

ภาพที่สิบสาม “จงสรรเสริญพระเจ้า”

“ข้าพเจ้าจะถวายพรแด่พระยาเวห์ตลอดกาล
คำสรรเสริญพระองค์จะติดอยู่กับริมฝีปากของข้าพเจ้าเสมอ” สดุดี 34:1

เป็นภาพเด็กผู้หญิงยิ้มอย่างมีความสุข มีภาพริมฝีปากเต็ม Canvas ☺

ภาพที่สิบสี่ “จงฟังพระเจ้า”

“ผู้ใดฟังเราก็เป็นสุข” สุภาษิต 8:34

เป็นภาพเด็กคนเดียวกันชูมืออย่างมีความสุข พร้อมหูเป็นดอกไม้บานสะพรั่งเต็มทุ่ง!

ภาพที่สิบห้า ***"จงขอเถิด แล้วท่านจะได้รับ" มัทธิว 7:7***

ภาพที่สิบหก "จงเคาะ" ***"จงเคาะประตูเถิด แล้วเขาจะเปิดประตูรับท่าน" มัทธิว 7:7***

ทั้งสองภาพนี้ มาจากพระวาจาบทเดียวกัน โดยภาพที่ 15 มีนิ้วมือสื่อถึงทุกเพศทุกวัย ทุกเชื้อชาติ พนมอยู่ และทางขวาเป็นภาพระเยซูเจ้ายื่นพระหัตถ์เป็นท่าประทานให้ และภาพที่ 16 เป็นมือเคาะประตูสีส้ม เคาะแบบเร่าร้อน!

ภาพที่สิบเจ็ด

"ผู้ที่หว่านเมล็ดพืชเพียงเล็กน้อย ก็จะเก็บเกี่ยวได้เพียงเล็กน้อย
ผู้ที่หว่านเมล็ดพืชมาก ก็จะเก็บเกี่ยวได้มาก" 2 โครินธ์ 9:6
เป็นภาพเด็กผู้หญิงเปรียบเทียบกับเด็กผู้ชายในการหว่านเมล็ดพืชมากน้อยเทียบกัน

ลูกเขียนอธิบายอย่างยืดยาว เพราะเวลาพูดถึง Art ลูกจะตื่นเต้นมาก และลูกขอใช้ "พรแสวง" เล็กๆ น้อยๆ ที่ลูกมีอยู่นี้ เป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจพระเจ้าข้า

ลูกของพระ: องคนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 316

พลังชีวิตจากพระคริสตธรรม

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดบทนี้ ลูกขอเขียนต่อเนื่องสองบทที่แล้วในเรื่องที่ลูกไปพูดแบ่งปันที่คริสตจักรแบ๊บติสต์เมื่อปลายเดือนมี.ค. 2015 ที่ผ่านมา และจะเป็นพระวาจาล้วนๆ

ในตอนท้ายของการแบ่งปันรอบเช้า ลูกได้สรุปเรื่องราวชีวิตของลูกถึงขั้นนี้โดยใช้พระวาจาบทดังต่อไปนี้

1. "ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้าคิดจะรับใช้พระเจ้า ก็จงเตรียมตัวไว้รับการถูกทดลอง จงมีใจเที่ยงตรงและมั่นคง ไม่หวั่นไหวในยามทุกข์ยากลำบาก จงยึดพระองค์ไว้อย่าทอดทิ้ง เพื่อจะได้รับเกียรติในบั้นปลายชีวิต เพราะทองคำย่อมพิสูจน์ด้วยไฟ คนรับเลือกสรรก็พิสูจน์ด้วยการถูกเหยียดหยาม จงวางใจในพระเจ้าเถิด และพระองค์จะทรงช่วย จงเดินทางตรงและไว้ใจในพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงมีพระทัยสงสารและเมตตา ทรงอภัยบาปและทรงช่วยให้รอด" บสร. 2:1-11

ทางคริสตจักรไม่มีพระคัมภีร์เล่มบุตรสิรา

2. "ท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กัน เหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้แก่ท่านในพระคริสต์นั้น" เอเฟซัส 4:32

3. "พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ และเมื่อทรงทดลองท่านนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้" 1 โครินธ์ 10:13

4. "ลืมสิ่งที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย แล้วโน้มตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า" ฟิลิปปี 3:13

5. "สิ่งที่มนุษย์ทำไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำได้" ลูกา 18:27

6. "คนชอบธรรมล้มลงเจ็ดครั้ง แล้วก็ลุกขึ้นอีก" สุภาษิต 24:16

7. “แต่ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งมีค่าและประเสริฐสำหรับตัวข้าพเจ้า แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จก็แล้วกัน และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูเจ้า คือจะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐซึ่งสำแดงพระคุณของพระเจ้านั้น” กิจการอัครสาวก 20:24

8. “อย่าละเลยความสามารถที่มีอยู่ในตัวท่าน ซึ่งได้ทรงประทานแก่ท่าน” 1 ทิโมธี 4:14

9. “แต่เขาเกิดมาตาบอด เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา” ยอห์น 9:3

10. “หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด” มัทธิว 15:28

ในช่วงบ่าย ลูกได้หยิบยกเอาพระวาจาของพระเจ้าบทที่ลูกยึดถือเป็นหลักปฏิบัติในชีวิตประจำวันมาแบ่งปัน เริ่มต้นจาก

1. ก่อนอื่นใด เราต้องค้นหาจนพบพระเจ้าก่อน ลูกเองได้สวดทั้งสายประคำ เขียนบทสวดถวายพระองค์ แต่มาค้นพบพระองค์จริงๆ ตอนอ่านพระคัมภีร์อย่างจริงๆ จังๆ นี่แหละ

“เจ้าจะแสวงหาเราและพบเรา เมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของเจ้า” เยเรมีย์ 29:13

และการเข้าใจถึงพระวาจาของพระเจ้าและเรานำมาประพฤติปฏิบัติตามด้วยในชีวิตประจำวันของเรานั้น จะทำให้ชีวติของเราเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

“การคลี่คลายพระวจนะของพระองค์ให้ความสว่าง ทั้งให้ความเข้าใจแก่ผู้รู้น้อย” สดุดี 119:130

2. การเข้าใจพระคัมภีร์นั้น เป็นพระพรจากพระเจ้า ก่อนที่ลูกจะหยิบพระคัมภีร์เปิดอ่าน ลูกจะสวดอธิษฐานขอพรจากพระองค์ให้ลูกเข้าใจสิ่งที่ลูกกำลังจะอ่านนั้นทุกครั้ง

“พระองค์ทรงบันดาลให้ใจเขาทั้งหลายเกิดความสว่างขึ้น เพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์” ลูกา 24:45

3. ข้อนี้ ลูกใช้พระวาจา 2 บท มาเปลี่ยนชีวิตลูก ในบทแรก ลูกไม่เข้าใจตอนต้นว่า ความจริงจะทำให้มนุษย์เราเป็นอิสระได้อย่างไร จนไปอ่านเจอบทที่สองจึงเข้าใจและทำใจได้จนทุกวันนี้

ก่อนนี้ เวลาลูกทำความดีกับใคร ไม่ว่าจะกับเพื่อนหรือลูกน้อง ลูกจะคาดหวังให้คนๆ นั้นดีตอบ แล้วลูกก็ผิดหวังและต้องเสียใจครั้งแล้วครั้งเล่า เพื่อนที่เราจริงใจด้วย อ้าว! กลับเอาเราไปนินทาในเรื่องไม่จริง หรือไม่เห็นความจริงใจเรา ลูกน้องที่เรารัก เอาใจใส่ บทจะไปก็ไปเลย ไม่ร่ำไม่ลา ซ้ำบางคนที่เรารักเราไว้ใจมาทุจริตอีก แล้วลูกก็เสียใจ และเคยพูดว่าไม่อยากจริงใจกับใครแล้ว และไม่อยากทำความดีกับลูกน้องอีก เพราะกลัวผิดหวัง จนลูกมาอ่านพบพระวาจาทั้งสองบทนี้และทำให้เข้าใจว่า เวลาเราทำความดีกับใคร ให้ทำเพื่อถวายพระ ไม่ใช่เพื่อให้ผู้นั้นตอบแทนเรา

แค่นั้นเอง! หัวใจหลุดพ้น! ใจเป็นอิสระตามพระวาจาบทแรกจริงๆ ☺

“ถ้าท่านทั้งหลายยึดมั่นในวาจาของเรา ท่านก็จะเป็นศิษย์ของเราอย่างแท้จริง
และท่านจะรู้ความจริง และความจริงจะทำให้ท่านเป็นอิสระ” ยอห์น 8:31-32

“ไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใด ก็จงทำด้วยความเต็มใจเหมือนกระทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า
ไม่ใช่เหมือนกระทำแก่มนุษย์” โคโลสี 3:23

ลูกขอเขียนถวายต่อในบทสวดบทหน้า พระเจ้าข้า

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 317

พลังชีวิตจากพระคริสตธรรม ... (ต่อ)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอเขียนบทพระวาจาของพระองค์ในการแบ่งปันที่คริสตจักรแบ๊บติสต์แห่งหนึ่งในวันที่ 29 มี.ค. 2015 ต่อ พระเจ้าข้า

4. เราคงจะได้ยินบ่อยๆ ว่า “ถ้าพระเจ้าศักดิ์สิทธิ์จริง ทำไมฉันขอแล้วไม่ได้?” ลูกได้แบ่งปันว่า จากประสบการณ์ของลูกเอง การที่พระไม่ให้ตามที่เราขอในบางครั้ง นั่นแหละคือพระพรของพระเจ้า!

ตอนที่ลูกรับศีลล้างบาปใหม่ๆ ลูกมีปัญหาเรื่องหนึ่งที่เป็นปัญหาหนักมากในตอนนั้น ลูกสวดทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าด้วยใจที่เร่าร้อน และเป็นทุกข์ยิ่ง สวดก็แล้ว ไปลูบเท้านักบุญเปโตรที่กรุงโรมก็แล้ว ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ลูกก็แก้ปัญหาไปเท่าที่จะทำได้

กาลเวลาผ่านไป 7 ปี อยู่ดีๆ ตูม! พระเจ้าประทานสิ่งที่ลูกสวดทูลขอมาตลอด 7 ปีนั้น โดยลูกไม่ได้ตั้งตัว และอานิสงส์ของการได้รับพระพรช้าไป 7 ปีนั้น ทำให้พระพรของพระองค์ที่ลูกได้รับนั้น ส่งผลต่อเนื่องจนถึงทุกวันนี้ หากพระองค์ประทานพระพรให้ลูกตั้งแต่แรก ลูกแน่ใจว่า พระพรนั้นจะละลายไปกับอากาศไปเลย!

อีกเรื่องหนึ่งที่ลูกแบ่งปันเรื่องขอพระ ลูกมีญาติคนหนึ่งที่มีลูก 2 คน วัยเดียวกับลูก 2 คนโตของลูก ตอนเล็กๆ ลูกทั้งสองของญาติคนนี้ร้องไห้อยากดูดนมหวานก่อนนอน แม่ก็ใจดีตามใจลูก ผลก็คือ เด็กทั้งสองคนฟันผุตั้งแต่ชุดฟันน้ำนม!

ดังนั้น ลูกจึงสอนให้ลูกๆ ขอบคุณพระในสิ่งที่ไม่ได้ตามที่ทูลขอ และการสอนเช่นนี้ยังทำให้ลูกๆ มีภูมิคุ้มกันความผิดหวังในชีวิตได้ อีกอย่าง พระเจ้ายิ่งใหญ่เกินกว่าเราจะไปบังคับให้พระองค์ประทานพระพรให้ใครก็ได้

“จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า” 1 เธสะโลนิกา 5:18

“เราประสงค์จะกรุณาผู้ใด เราก็จะกรุณาผู้นั้น และเราจะเมตตาใคร เราจะเมตตาผู้นั้น” โรม 9:15

5. พระเจ้าทรงช่วยผู้ที่ช่วยตนเองเท่านั้น

“ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้” มัทธิว 6:33

6. ความเชื่อของเราเกิดจากพระเจ้าทรงประทานให้ และผู้รับจะต้องดูแลบำรุงเลี้ยงให้เจริญเติบโตเข้มแข็งขึ้น ด้วยความร่วมมือกับพระเจ้า ด้วยการแสวงหาประสบการณ์จากพระเมตตา จากความรักของพระองค์ นั่นคือ การปฏิบัติตนตามจิตตารมณ์ของพระองค์

เราขอให้พระองค์เพิ่มพูนความเชื่อแก่เราได้ และความเชื่อนั้นยิ่งแบ่งปันยิ่งเพิ่มพูน

"ความเชื่อคือความแน่ใจในสิ่งที่เราหวังไว้
เป็นความรู้สึกมั่นใตว่า สิ่งที่ยังไม่ได้เห็นนั้น มีจริง" ฮีบรู 11:1

"ที่ข้าพเจ้ายังขาดความเชื่อนั้น ขอโปรดช่วยให้เชื่อเถิด" มาระโก 9:24

"ขอพระองค์โปรดให้ความเชื่อของพวกข้าพเจ้ามากยิ่งขึ้น" ลูกา 17:5

"ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ถ้าไม่ประพฤติตามก็ไร้ผล" ยากอบ 2:17

"การทดสอบความเชื่อของท่านนั้น ทำให้เกิดความหนักแน่นมั่นคง" ยากอบ 1:3

7. อย่ามัวแต่คิดถึงเรื่องราวที่ได้เกิดขึ้นไปแล้วกับชีวิต เพราะคนเราย้อนอดีตไปเปลี่ยนชีวิตตัวเองไม่ได้
"ลืมสิ่งที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย และโน้มตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า" ฟิลิปปี 3:13

8. ต้องพยายามให้อภัยแก่ผู้ที่ทำร้ายเรา หรือปฏิบัติตัวไม่ดีกับเรา และปล่อยให้การลงโทษเขาเหล่านั้นเป็นหน้าที่ของพระเจ้า

"ท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กัน
เหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้แก่ท่านในพระคริสต์นั้น" เอเฟซัส 4:32

"อย่าทำการแก้แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้ แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา" โรม 12:9

"อย่าให้ความชั่วชนะท่าน แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี" โรม 12:21

9. ในยุคปัจจุบันที่วัตถุนิยม (Materialism) ปัจเจกนิยม (Individualism) และสัมพันธ์นิยม (Relativism) กำลังมาแรง และทำให้คนส่วนใหญ่ถูกกระแสดังกล่าวพัดพาไป พวกเราในฐานะลูกของพระ มีความเข้มแข็งทั้งด้านจิตใจและร่างกายในการต่อต้านกระแสเหล่านี้ในยามจำเป็นไหม? และในกิจการที่เป็นการทำในการศาสนา เราทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระหรือทำเพื่อหน้าตา เพื่อเป็นผลงาน และอาจกลัวว่า ผู้อื่นได้ผลงานมากกว่าเราไหม? เป็นต้น

พระวาจาดังต่อไปนี้ เมื่อมาอ่านรวมกัน จะชัดเจนในความหมายที่พระตรัสกับเราในเรื่องเหล่านี้

“อย่าประพฤติตามอย่างคนในยุคนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ และอุปนิสัยของท่านจึงจะเปลี่ยนใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้า จะได้รู้ว่าอะไรดี อะไรที่ชอบพระทัยและอะไรดียอดเยี่ยม” โรม 12:2

“เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา” มัทธิว 12:7

“จงระวังอย่าทำศาสนกิจเพื่ออวดคนอื่น ถ้าทำอย่างนั้น
ท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์” มัทธิว 6:1

“ฝ่ายท่านทั้งหลายเมื่อทำทาน อย่าให้มือซ้ายรู้การซึ่งมือขวากระทำนั้น ทานของท่านจะต้องเป็นทานลับ และพระบิดาของท่านผู้ทรงเห็นในที่ลี้ลับจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่าน” มัทธิว 6:3-4

“ถ้าผู้ใดจะอวด ก็จงอวดองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด” 2 โครินธ์ 2:17

10. พระวาจาบทสุดท้ายที่ลูกแบ่งปันในวันนั้นคือ การใช้พระพรที่พระให้แก่เราในการรับใช้พระองค์ ค้นให้เจอ แล้วใช้ให้เต็มที่เพื่อถวายเกียรติแก่พระในชีวิตประจำวันของเรา แล้วเราจะค้นพบว่าจาก “พรแสวง” จะกลายเป็น “พรสวรรค์” ในที่สุด

“อย่าละเลยความสามารถที่มีอยู่ในตัวท่าน ซึ่งได้ทรงประทานแก่ท่าน” 1 ทิโมธี 4:14

ลูกจบการแบ่งปันในบ่ายวันนั้น โดยหวังว่าไม่เป็นการเอามะพร้าวห้าวไปขายสวน ลูกกลับบ้านด้วยความอิ่มใจและอิ่มท้อง (จากมะม่วงน้ำดอกไม้กล่องนั้น ☺)

และลูกเพิ่งพบว่า ลูกมีพระวรสารเล่มเล็กฉบับพกกระเป๋าในตู้หนังสือที่บ้านอีกเล่มหนึ่ ง สรุปว่าลูกมีพระคัมภีร์ทั้งหมด 14 เล่มที่บ้าน พระเจ้าข้า ☺ ☺ ☺

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 318

Pro Love

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่ลูกรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งในวันที่ 2 มิถุนายน 1996 ลูกมีความร้อนรนที่จะรับใช้พระองค์ และเมื่อลูกค้นพบ “กระแสเรียก” ของลูกแล้ว พระองค์ก็ทรงใช้ลูกในรูปแบบและโอกาสที่ลูกไม่มีทางคาดคิดถึงเลย และพระองค์ก็ทรงสอนให้ลูกมีความรู้เพิ่มขึ้นๆ จากการที่ต้องเตรียมตัวไปแบ่งปันหรือบรรยายในแต่ละครั้ง ☺

ในกลางเดือนเมษายน 2015 ที่ผ่านมา ลูกได้รับอีเมล์จากพระสังฆราชองค์หนึ่งที่ลูกเคารพรัก เชิญให้ลูกไปพูดแบ่งปันให้กลุ่มเยาวชนในสังฆมณฑลของท่านฟังในวันที่ 7 พ.ค. 2015 ตอนแรกลูกไม่แน่ใจว่าจะไปได้หรือไม่ เพราะลูกจะเดินทางในวันที่ 8 พ.ค. เนื่องจากเที่ยวบินที่กลับกรุงเทพฯ ค่อนข้างดึกในคืนวันที่ 7 แต่ลูกไม่เคยปฏิเสธในการรับเชิญไปพูดแบ่งปันเลย ไม่ว่าจะที่ใดหรือให้ใครฟัง หรือในเวลาใด ดังนั้นลูกจึงรับปากด้วยความยินดี

ฝ่ายอภิบาลคริสตชนสังฆมณฑลนี้แผนกเยาวชนได้จัดให้มีการอบรบต่อเนื่อง โดยปีนี้มีหัวข้อการอบรมคือ “พลเมืองดีในวิถีคริสต์ 3 (Pro-Love)” ในขณะที่ปีที่แล้ว 2014 หัวข้อการอบรมคือ Pro - God วิทยากรเป็นพระสงฆ์ และในปีหน้าหัวข้อจะเป็น Pro – Life ผู้ที่จะเข้ารับการอบรมจะเป็นเยาวชนอายุระหว่าง 15-25 ปี ประมาณ 40คน ลูกต้องบินไปคืนวันที่ 6 พ.ค. เพราะกำหนดพูดแบ่งปันในตอนเช้าวันที่ 7 พ.ค. เวลา 9:00 – 12:00น. โดยมีช่วงหยุดพักครึ่งชั่วโมงตอน 10:15น. พอทราบถึงวัยของผู้ฟัง ลูกเริ่มกังวล มันไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายเลยที่จะพูดให้เยาวชนวัยนี้ฟังเป็นเวลา 3 ชม. ในหัวข้อที่มีบริบทเกี่ยวกับศาสนา!

ลูกเริ่มค้นคว้าและได้หนังสือ “คำสอนคาทอลิก สำหรับเยาวชน” หรือ YOUCAT (**You**th **Cat**echism) มา 4 เล่ม เป็นหนังสือที่พระคาร์ดินัลคริสตอฟ เชิร์นบอนร์น พระอัครสังฆราชแห่งกรุงเวียนนา ประเทศออสเตรีย (ผู้ที่ลูกได้พบในการไปพูดแบ่งปันที่งานพระเมตตาโลก WACOM III ที่ประเทศโคลัมเบีย ในปีที่แล้ว 2014) ได้จัดพิมพ์เป็นภาษาเยอรมัน เมื่อเดือนมี.ค. 2010 ต่อมาได้มีการแปลและจัดพิมพ์เป็นภาษาต่างๆ รวมทั้งภาษาอังกฤษ พิมพ์ที่แคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา และเมืองบังกาลอร์ ประเทศอินเดีย เดือนมี.ค. 2011 ใช้สำหรับการชุมนุมเยาวชนโลก ระหว่างวันที่ 10-23 ส.ค. 2011 ณ กรุงมาดริด ประเทศสเปน คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อคริสตศาสนธรรม ประเทศไทย และคณะภคิณีเซนต์ปอล เดอ ชาร์ตร ได้ร่วมกันแปลเป็นภาษาไทยและจัดพิมพ์ โดยได้พิมพ์เล่มแรกจากทั้งหมด 4 ภาค เพื่อให้ทันโอกาสเปิดปีแห่งความเชื่อ ซึ่งสมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 ได้ประกาศให้เริ่มตั้งแต่วันที่ 11 ต.ค. 2012 ในโอกาสครบ 50 ปี การเปิดประชุมสภาสังคายนาวาติกันครั้งที่ 2

ลูกเป็นคนที่อ่านพระคัมภีร์แล้วตื่นเต้น เมื่อตอนที่ลูกได้หนังสือชุดนี้มา ลูกคิดว่าลูกคงจะตื่นเต้นในการอ่านเช่นกัน

แต่ ... ในบ่ายวันนั้น ลูกอ่านเล่มแรกจนเกือบถึงหน้าสุดท้าย รู้สึกหนังตาหนักมาก ท่ามกลางแอร์เย็นฉ่ำ ลูกวางหนังสือลงบนโต๊ะ และหลับตา ... เมื่อลูกลืมตาขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง เวลาได้ล่วงเลยไปครึ่งชม.กว่า!

เย็นนั้น ลูกเริ่ม Panic ลูกไม่เคยกังวลใจในการไปพูดแบ่งปันที่ใดเท่ากับครั้งนี้เลย

แล้วลูกก็หันมาหาพึ่งพระองค์เช่นทุกครั้ง โดยการสวดทูลขอพระองค์ได้โปรดประทานพระพรแก่ลูกในการไปพูดแบ่งปันครั้งนี้เทอญ

วันรุ่งขึ้น พระสงฆ์ที่ลูกเคารพรัก โทรศัพท์มาให้คำแนะนำว่าไม่ต้องกังวล และไม่ต้องไปพูดเรื่องวิชาการมากไป แต่ให้นำประสบการณ์ส่วนตัวของลูกในด้านความรักกับพระเจ้าซึ่งมีเยอะแยะ ไปพูดให้น้องๆ ฟัง ก็ใช้ได้แล้ว

แค่นั้น ลูกทราบทันทีว่า พระองค์ทรงแนะนำลูกผ่านพระสงฆ์ที่ลูกเคารพรักแล้ว

มีเยาวชนประมาณ 40 คน บวกน้องเณรอีก 10 กว่าคน ตลอดจนพระสงฆ์หลายองค์และซิสเตอร์จากเขตต่างๆ เต็มห้องประชุมพอดี ลูกใช้วิธีให้น้องๆ มีส่วนร่วมในการอบรมครั้งนี้ โดยการให้ขึ้นมาหน้าห้องตอบคำถาม และเริ่มต้นด้วยการถามว่า สรรพนามที่ผู้บรรยายควรจะเรียกตัวเอง ควรจะเป็นอะไร? ทุกคนสรุปให้เรียกว่า “แม่” ☺

ในครึ่งแรกลูกพูดถึงความรักที่พระเจ้ามีต่อมนุษย์

“พระเจ้าทรงรักโลกอย่างมาก” ยอห์น 3:16

“จงดูเถิดว่า ความรักที่พระบิดาประทานให้เรานั้นยิ่งใหญ่เพียงใด” 1 ยอห์น 3:1

และมนุษย์ควรจะรักพระเจ้าอย่างไร

“ท่านจะต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านสุดจิตใจ สุดวิญญาณ สุดสติปัญญาของท่าน นี่คือบทบัญญัติเอกและเป็นบทบัญญัติแรก” มัทธิว 22:37-38

แล้วลูกก็ให้น้องๆ 5 คนขึ้นมาแบ่งปันว่า ในความคิดของพวกเขา พระเจ้าคือใคร (ลูกได้ขอให้พระสงฆ์ผู้จัดงานเตรียมของขวัญไว้สำหรับทุกคนที่ขึ้นมาพูดแบ่งปันล่วงหน้า) จบลงด้วยการอ่านบทความที่เขียนโดยเด็ก 8 ขวบคนหนึ่งที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ที่เขียนอธิบายถึงพระเจ้าด้วยคำพูดที่ไร้เดียงสา แต่น่าประทับใจยิ่ง

ช่วงบ่าย ลูกพูดถึงความรักระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และแน่นอน ความรักที่สำคัญที่สุดนี้คือ ความรักในครอบครัว เริ่มจากชายหญิงที่รักกันจนต่อมาแต่งงานและมีครอบครัวตามมา ... แล้วลูกก็เล่าประสบการณ์ชีวิตตนเองให้ฟัง พร้อมชี้ให้เห็นว่า ความเชื่อความศรัทธาตลอดจนความรักของลูกที่มีต่อพระเจ้าที่ลูกค้นพบนั้น ได้สมานแผลในชีวิตร้าวของลูกอย่างไร ลูกจบการแบ่งปันโดยทราบทีหลังว่า น้องๆ ได้พูดว่า ลูกพูด “โดนใจ” พวกเขามาก และในเวลาเดียวกัน ลูกก็รู้สึก “สุขใจ” มาก เพราะนอกจากนี่เป็นครั้งแรกที่ลูกพูดแบ่งปันให้เยาวชนฟังแล้ว สังฆมณฑลนี้เป็นสังฆมณฑลเดียวที่ลูกยังไม่เคยได้ไปพูดแบ่งปันเลย ☺

ลูกพร้อมที่จะไปสุดหล้าฟ้าแผ่นดิน เพื่อไปเป็นพยานตัวเล็กๆ ประกาศข่าวดีอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระเจ้าข้า

อาเมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 319

19 ปี แห่งพระพร

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันที่ 2 มิ.ย. 2015 ที่ผ่านมา เป็นวันครบ 19 ปีเต็มแห่งการรับศีลล้างบาปของลูก ลูกขอเขียนบทสวดบทนี้เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ และด้วยความรัก ความเชื่อ ความศรัทธา และความกตัญญูอย่างสูงสุดในการทรงรับลูกเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่ง

แน่นอน ลูกต้องมองย้อนหลัง 19 ปีแห่งพระพร ลูกได้เรียนรู้อะไร ค้นพบอะไร และที่สำคัญที่สุด ได้ปฏิบัติตนเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งที่เหมาะสมกับพระเมตตาและความรักที่พระองค์ได้ประทานให้แก่มนุษย์ทุกคนหรือไม่?

ถ้าจะสรุปให้สั้นที่สุด สิ่งที่ลูกได้ค้นพบจากประสบการณ์ 19 ปีที่ผ่านมาที่มีค่าที่สุดคือ ประโยคนี้ของพระอัครสังฆราชเหงียน งวน ถ่วน แห่งประเทศเวียดนาม หลังจากท่านถูกขังเดี่ยวในห้องไร้หน้าต่างเป็นเวลาถึง 14 ปีว่า “**ให้เลือกเอาพระเป็นเจ้า ไม่ใช่เลือกเอางานของพระองค์**” ลูกค้นพบสัจจธรรมข้อเดียวกัน หลังจากสามารถก้าวข้ามเศษไม้ ขอนไม้ ขวากหนาม และกองเพลิง และในที่สุด ระเบิดปรมาณูที่ถูกโยนเข้ามาในเส้นทางแห่งความเชื่อของลูก (My Journey of Faith) ไปได้

การค้นพบสัจจธรรมข้อนี้ ทำให้ใจของลูกเป็นอิสระ สามารถดำรงชีวิตเพื่อให้คนเห็นพระคริสต์ในตัวลูกโดยไม่มีพันธนาการใดๆ เป็นเครื่องฉุดรั้งได้ ☺ ☺ ☺

“การที่ความเชื่อของท่านถูกทดสอบก่อให้เกิดความพากเพียร” ยากอบ 1:3

นอกจากนี้ จากการศึกษาชีวิตของบรรดาอัครสาวก นักบุญ และผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ทำให้ลูกเริ่มเข้าใจสัจจธรรมอีกข้อหนึ่ง ลูกเคยคิดเสมอว่ามนุษย์เราไม่ว่านับถือศาสนาใด ยามสวดมนต์หรือสวดอธิษฐานภาวนาต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ตนนับถือก็ย่อมจะสวดขอให้ตนเองมีชีวิตที่สุขสบาย ประสบความสำเร็จ ฯลฯ แต่ดูชีวิตของผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายแล้ว โอ้โฮ! ผ่านความยากลำบากในชีวิตจนถึงวิธีที่หลายๆ ท่านตายซิ (โดยเฉพาะบรรดาอัครสาวก) โอ! ความสุขสบายบนโลกนี้ไม่สามารถนำเราให้ชิดสนิทกับพระเจ้าได้เลย ตรงกันข้าม ความทุกข์ยากลำบาก อุปสรรคต่างๆ บนโลกมนุษย์นี่แหละที่ทำให้เราค้นพบพระเจ้า และดำรงชีวิตเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ได้

ลูกค้นพบเกี่ยวกับตัวเองอีก ด้วยความแปลกใจว่าทุกวันนี้ ลูกมีความสุขในการอ่านพระคัมภีร์ ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องราวทางศาสนามากกว่าการไปงานเลี้ยง ฟังเพลง สังสรรค์ ลูกเองก็แปลกใจว่าลูกเกิดความเบื่อหน่ายในสิ่งหลัง ขณะที่ลูกสามารถอ่านพระคัมภีร์ด้วยความตื่นเต้น (ทุกครั้งที่อ่าน) ตลอดจนหนังสืออื่นใดที่เกี่ยวกับเรื่องราวของศาสนาอย่างไม่

เบื่อหน่ายจนดึกดื่น ลูกพูดเล่นๆ กับลูกๆ ว่า ถ้าหม่ำมี้เป็นคริสเตียน สักวันหม่ำมี้คงผันตัวเองไปเป็นศิษยาภิบาลแน่ แต่นี่หม่ำมี้เป็นคาทอลิก ไม่ทราบจะผันตัวเองไปเป็นอะไร เพราะวัยนี้แล้ว คงไม่มีใครรับเข้าอารามเป็นแน่! ☺

พูดถึงเรื่องคาทอลิกและคริสเตียน วันก่อนมีพระสงฆ์องค์หนึ่งจากสังฆมณฑลที่ลูกไปพูดแบ่งปันเมื่อ 2 เดือนก่อน ส่งหนังสือเล่มหนึ่งมาให้ลูกอ่านเป็นภาษาอังกฤษ ลูกอ่านแล้วตื่นเต้นเช่นเดียวกับการอ่านพระคัมภีร์ วางไม่ลง ลูกอ่าน 182 หน้าจบภายใน 1 คืน และอีกครึ่งวัน ลูกกำลังเปรียบตัวเองว่าขณะนี้ในวัย 19 ปี ของการเป็นคริสตชน ลูกรู้สึกว่าความรู้ของตัวเองในด้านเทววิทยาก็ดี ด้านพระคัมภีร์ที่ลูกศึกษาเองก็ดี อยู่ในระดับป.2 แล้ว ☺ แต่พออ่านหนังสือเล่มนี้จบ ลูกปิดหนังสือ บอกกับตัวเองว่า “ฉันเพิ่งจบ กศน.แล้ว!” แต่กศน.ชั้นไหน ลูกเองก็ไม่ทราบ! ☺ ☺ ☺

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้เป็นถึงศาสตราจารย์ (Professor) มีปริญญาระดับด็อกเตอร์หรือปริญญาเอกทั้งทางเทววิทยาและพระคัมภีร์ “พระคำ” ในพระคัมภีร์ทุกประโยค มีความหมายสำหรับเขา เขาเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักร Presbyterian แห่งหนึ่งในประเทศสหรัฐอเมริกา คุณปู่ บิดา และพี่ชายของภรรยาต่างก็เป็นศิษยาภิบาล บิดาของภรรยาก็มีความรู้และปริญญาด้านเทววิทยาและพระคัมภีร์ระดับปริญญาเอกเช่นเดียวกัน พูดง่ายๆ ทั้งผู้เขียนหนังสือเล่มนี้และครอบครัวของภรรยาต่างเป็นคริสเตียนที่มีความเชื่อ ความศรัทธาในพระเจ้าตามแบบฉบับของ Martin Luther และ John Calvin อย่างลึกซึ้ง แต่ในขณะที่เขาศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์ เขาเกิดมีคำถามที่ทำให้เขาต้องทำการค้นคว้ามากขึ้น ต่อมามีลูกศิษย์คนหนึ่งมีคำถามหนึ่งมาถามเขา จากจุดนั้นเป็นต้นมา เขายิ่งศึกษาค้นคว้าในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการเป็นคาทอลิก และการเป็นคริสเตียนมากขึ้น และในที่สุด เขาได้ตัดสินใจ convert ตัวเองมาเป็นคาทอลิก ซึ่งกลายเป็นปัญหาครอบครัวที่ซีเรียสมากสำหรับเขา

ลูกเองอ่านหนังสือเล่มนี้ด้วยความตื่นเต้น เพราะผู้เขียนนำพระวาจาของพระเจ้ามาอ้างอิงทุกหัวข้อ ตั้งแต่เรื่อง Sola Fide (ความเชื่อเท่านั้น) และ Sola Scriptura (พระคำเท่านั้น) ของความเชื่อทางคริสเตียน ตลอดจนหัวข้อเกี่ยวกับความเชื่อทางคาทอลิกตั้งแต่เรื่องของศีลมหาสนิท พระแม่มารีอา การสวดสายประคำ พระสันตะปาปา ฯลฯ รวม 20 กว่าหัวข้อ ทุกหัวข้อมีพระวาจามาอธิบายชัดเจน Amazing จริงๆ !

ลูกจะขอนำบทเขียนของศาสตราจารย์ (Professor) ท่านนี้มาเขียนเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ในบทสวดของลูกบทหน้า ทั้งนี้สำหรับลูกแล้ว พวกเราคริสเตียนและคาทอลิกต่างก็เป็นพี่น้องที่นับว่าใกล้กันที่สุดในด้านศาสนาแล้ว เพราะเรามีพระเจ้าองค์เดียวกัน และหากมีศาสนาจารย์หรือศิษยาภิบาลท่านใดที่มีความเห็นพ้องกันหรือต่างกัน ก็น่าจะเป็นโอกาสที่ดีที่เราอจจะมาพบกันเพื่อ “แสวงจุดร่วม สงวนจุดต่าง” เพื่อเทิดพระเกียรติพระเจ้าร่วมกัน

ขอพระองค์ได้โปรดประทานพระพรแก่ลูกในการนี้เทอญ

“ดังนั้น ถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสตเจ้า ผู้นั้นก็เป็นสิ่งสร้างใหม่ สภาพเก่าผ่านพ้นไป สภาพใหม่เกิดขึ้นแล้ว” 2 โครินธ์ 5:17

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 320

พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ...

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ทุกครั้งที่ลูกจะเขียน “บทสวดของฉัน” ลูกจะสวดทูลขอการทรงนำจากพระองค์และพระจิตเจ้า เพื่อให้สิ่งที่ลูกจะเขียนนั้นเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์ ไม่มีครั้งใดที่ลูกจะสวดอธิษฐานมากเท่ากับการจะเขียน 2-3 บทนี้ เพราะแม้ลูกรู้สึกได้รับแรงบันดาลใจให้เขียนตอนที่อ่านหนังสือของศาสตราจารย์ท่านนั้นเสร็จ แต่ลูกไม่แน่ใจว่าจะเขียนตรงไปตรงมาดีไหมหนอ? ลูกจึงสวดภาวนาเพิ่มเติมอีก แล้วอยู่ๆ เพื่อนคาทอลิกคนหนึ่งที่เคยทำงานร่วมกันกับลูกในองค์กรที่ช่วยบรรเทาใจผู้มีความทุกข์ก็โทรมาคุยแบ่งปันให้ลูกฟังถึงประสบการณ์ของเธอซึ่งตรงกับสิ่งที่ลูกไม่แน่ใจว่าจะเขียนดีหรือไม่ เพื่อนผู้นี้แทบไม่เคยคุยกับลูกทางโทรศัพท์เลย ลูกทราบทันทีว่าลูกได้รับไฟเขียวจากพระองค์แล้ว ☺

ใน “บทสวดของฉัน” บทที่แล้ว ลูกเขียนถึงศาสตราจารย์ท่านหนึ่งที่เป็นทั้งศิษยาภิบาลและศาสนาจารย์สอนศาสนาทางคริสเตียนที่ได้ Convert มาเป็นคาทอลิกหลังจากได้ศึกษาพระคัมภีร์อย่างลึกซึ้ง ลูกจะขอนำบทพระวาจาต่างๆ ที่ท่านผู้นี้ได้ยกมาอ้างอิงประกอบในการตัดสินใจของท่าน แต่ก่อนอื่น ลูกขอเขียนถึงความรู้สึกของท่านหลังจากการ Convert แล้ว ซึ่งตรงกับความรู้สึกของลูกและของเพื่อนที่เพิ่งโทรมาหาลูก เพราะทั้งเพื่อนคนนี้และลูกต่างมีประสบการณ์การอยู่กับพี่น้องคริสเตียนก่อนมาเป็นคาทอลิกทั้งคู่

“หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ Convert มาเป็นคาทอลิกแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกเหงามาก ไม่เห็นพี่น้องใหม่ทางคาทอลิกจะยินดียินร้ายหรือต้อนรับข้าพเจ้าเข้าไปเป็นหนึ่งเดียวกับพวกเขาเลย พวกเขาไม่ทราบกระมังว่า กว่าข้าพเจ้าจะมาเป็นคาทอลิกได้ ข้าพเจ้าต้องผ่านอะไรมาบ้าง”

โอ! Professor คะ คงไม่มีใครเข้าใจท่านเท่าฉันเป็นแน่ และท่านคงจะเข้าใจหากฉันจะใช้ศัพท์คำว่า “ลูกแกะกำพร้า”! ภรรยาท่านเขียนเสริมว่า ทันทีที่พิธีมิสซาเสร็จสิ้นลง ดูเหมือนทุกคนจะรีบออกจากวัดให้เร็วที่สุด ไม่มีใครสนใจใคร เธอคิดถึงบรรยากาศของมิตรภาพ ภราดรภาพ และความรักของสมาชิกในโบสถ์เดิมของเขาทั้งสองที่มาร่วมรับประทานอาหารเที่ยงกัน หลังพิธีนมัสการเสร็จสิ้นเป็นอย่างมาก

ตอนนี้ลูกเข้าใจแล้วว่า นี่คือวัฒนธรรม (องค์กร) ของพวกเราชาวคาทอลิกทั่วโลก ไม่ใช่เฉพาะของประเทศใดประเทศหนึ่ง

พระสงฆ์ที่ลูกเคารพรักที่ลูกนำหนังสือเล่มนี้ไปแบ่งปันให้ฟังพูดว่า “สิ่งสำคัญคือ ความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเจ้า” ลูกเห็นด้วย 100% แต่หากคริสตชนนำความรักของพระเจ้ามาแบ่งปันมอบให้ซึ่งกันและกันตามที่พระเยซูเจ้าทรงสั่งสอน ก็จะทำให้ความเป็นคริสตชนของเราสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และเพิ่มความกระชุ่มกระชวยแก่พี่น้องคริสตชนด้วยกัน โดยเฉพาะ “ลูกแกะใหม่”

พูดถึง “ความสัมพันธ์” กับพระเจ้า จากการสังเกตการณ์ของลูกใน 19 ปีที่ผ่านมา ลูกขอสรุปกับตัวเองว่า การเป็นคาทอลิกนั้นเป็นได้ 4 ประเภท คือ

1. เป็นแต่ชื่อ เพราะเกิดมาพ่อแม่ก็ให้เป็นแล้ว แต่ไม่ไปวัด ฟังมิสซา และไม่ทราบและไม่สนใจว่าพระเจ้าอยู่ไหน

2. ไปวัดบ้างหรืออาจจะประจำ แต่พระเจ้าจะศักดิ์สิทธิ์ก็ต่อเมื่อสวดขอแล้วได้

3. ชอบใส่เสื้อที่ปักคำว่า “คาทอลิก” ตัวโตๆ ทั้งหน้าและหลัง เวลาทำอะไร ทุกคนเห็นหมด แต่ยามถอดเสื้อออก คำว่า “คาทอลิก” ก็ติดอยู่กับเสื้อที่ถูกถอดออกนั้น คาทอลิกประเภทนี้เป็นคน ***“นับถือศาสนาแต่เพียงเปลือกนอก” 2 ทิโทธี 3:5***

4. เป็นผู้ที่แสวงหาพระเจ้าด้วยหัวใจและจิตวิญญาณ การเป็นคาทอลิกเช่นนี้ ***“ก็เปรียบเสมือนคนมีปัญญาที่สร้างบ้านไว้บนหิน ฝนจะตก น้ำจะไหลเชี่ยว ลมจะพัดโหมเข้าใส่บ้านหลังนั้น บ้านก็ไม่พัง เพราะมีรากฐานอยู่บนหิน” มัทธิว 7:25***

เราจะเป็นคาทอลิกประเภทใด เป็นสิทธิและการเลือกของเราแต่เพียงผู้เดียว เพราะพระเจ้าประทานเสรีภาพในการดำรงชีวิตแก่มนุษย์ทุกคนอยู่แล้ว

Professor ท่านนั้นเขียนว่า สำหรับพี่น้องคริสเตียนแล้ว **พระคัมภีร์คือเสาหลักและรากฐานของความจริง**และแบ่งเสาหลักของความเชื่อไว้ 2 ประการคือ

1. Sola Fide ความเชื่อเท่านั้นที่ก่อให้เกิดความชอบธรรม ทั้งนี้โดยมีพระวจนะของพระเจ้าในพระคัมภีร์ประกอบชัดเจนดังนี้

“คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้
ก็โดยอาศัยความเชื่อนอกเหนือการประพฤติตามธรรมบัญญัติ” โรม 3:28

“ด้วยว่าซึ่งเราทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมิใช่โดยตัวเราทั้งหลายกระทำเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้” เอเฟซัส 2:8

ศาสตราจารย์ท่านนี้เขียนต่อว่า แต่ในหลักความเชื่อของคาทอลิกนั้น ความเชื่อเท่านั้นไม่เพียงพอ ต้องมี “การปฏิบัติ” และ “ความประพฤติด้วย” ท่านจึงได้ศึกษาต่อและพบว่าในจดหมายของนักบุญเปาโลไม่มีฉบับใดเลยที่เขียนว่า “ความชอบธรรมเกิดขึ้นได้โดยความเชื่อเท่านั้น” นอกจากนั้นยังมีพระวจนะในบทต่อไปนี้ที่ทำให้ท่านต้องค้นคว้าให้ลึกมากขึ้น

“ท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่า ผู้ใดจะชอบธรรมได้ ก็เนื่องด้วยการประพฤติและมิใช่ด้วยความเชื่อเพียงอย่างเดียว”
ยากอบ 2:24 และ

“แม้ข้าพเจ้าจะเผยพระวจนะได้ และเข้าใจความลึกล้ำทั้งปวงและมีความรู้ทั้งสิ้น และมีความเชื่อมากยิ่งที่สุด พอจะยกภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย” 1 โครินธ์ 13:2

นี่คือจุดเริ่มต้นที่ทำให้ศาสตราจารย์ท่านนี้เริ่มศึกษาหาว่า จริงๆ แล้ว อะไรเป็นอะไรกันแน่ ในบทสวดของลูกฉบับหน้า จะเขียนถึงเสาหลักข้อที่ 2 ของความเชื่อของพี่น้องคริสเตียน “Sola Scriptura” (พระวจนะเท่านั้น) ที่มีนักศึกษาคนหนึ่งไปถามท่านว่า “Professor ครับ ในพระคัมภีร์บทไหนที่เขียนถึง Sola Scriptura ครับ” เขาตอบไปโดยไม่ได้คิดว่า “ถามอะไรโง่ๆ เช่นนั้น” นักศึกษาผู้นั้นจึงตอบอาจารย์ของเขาไปว่า “ถ้าเช่นนั้น ก็ตอบผมแบบโง่ๆ ก็ได้ครับ”

ทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้

ขอพระองค์ได้รับการถวายเกียรติจากการเขียนบทสวด 2-3 บทนี้ของลูกเทอญ

อาเมน

ลูกของพระองค์ผู้หนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 321
พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ... (2)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอเขียนต่อจากบทสวดของลูกบทที่แล้วที่ศาสตราจารย์ท่านนั้นถูกลูกศิษย์ถามว่า ตามความเชื่อของพี่น้องคริสเตียนที่ว่าเสาหลักข้อที่ 2 คือ “Sola Scriptura” นั้น อยู่บทใดในพระคัมภีร์ ปรากฏว่าหาอย่างไรก็ไม่เจอยังไงดีล่ะ เขาเริ่มเขวและเป็นจุดเริ่มต้นของศิษยาภิบาลท่านนี้ในการศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์มากกว่าเดิมอีก และทำให้เขาพบพระวจนะที่สนับสนุนหลักความเชื่อทางศาสนาคาทอลิกที่ต่างกับคริสเตียนอย่างชัดเจน ดังต่อไปนี้

การรับศีลมหาสนิท

ชาวคาทอลิกมีความเชื่อว่า ศีลมหาสนิทนั้นคือ พระกายของพระเยซูเจ้า ในพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณ พระสงฆ์จะชูศีลขึ้น พร้อมกับพูดว่า “นี่คือกายของเรา ...” และพร้อมกับการยกถ้วยเหล้าองุ่นจะพูดว่า “นี่คือโลหิตของเรา ...” ในขณะที่พี่น้องคริสเตียนไม่มีการรับศีลทุกวันอาทิตย์ เพราะไม่มีความเชื่อเช่นเดียวกับคาทอลิกว่าศีลมหาสนิทคือพระกายของพระเยซูเจ้า

แต่... ในพระคัมภีร์บทต่อไปนี้เขียนไว้ชัดเจน

“เราเป็นปังทรงชีวิตที่ลงมาจากสวรรค์ ใครที่กินปังนี้จะมีชีวิตอยู่ตลอดไป และปังที่เราจะให้นี้คือ เนื้อของเราเพื่อให้โลกมีชีวิต” ยอห์น 6:51

“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านไม่กินเนื้อของบุตรแห่งมนุษย์ และไม่ดื่มโลหิตของเขา ท่านจะไม่มีชีวิตในตนเอง ผู้ที่กินเนื้อของเราและดื่มโลหิตของเรา ก็มีชีวิตนิรันดร เราจะทำให้เขากลับคืนชีพในวันสุดท้าย เพราะเนื้อของเราเป็นอาหารแท้ และโลหิตของเราเป็นเครื่องดื่มแท้ ผู้ที่กินเนื้อของเราและดื่มโลหิตของเรา ก็ดำรงอยู่ในเราและเราก็ดำรงอยู่ในเขา พระบิดาผู้ทรงชีวิตทรงส่งเรามาและเรามีชีวิตเพราะพระบิดาฉันใด ผู้ที่กินเนื้อของเราจะมีชีวิต เพราะเราฉันนั้น นี่คือปังที่ลงมาจากสวรรค์ ไม่เหมือนปังที่บรรดาบรรพบุรุษได้กินแล้วยังตาย ผู้ที่กินปังนี้จะมีชีวิตอยู่ตลอดไป” ยอห์น 6:53-58

มันชัดเจนมากในพระวาจาบทนี้ และจากการที่เขาได้ไปสังเกตการณ์ในพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณ ศาสนาจารย์ท่านนี้ได้สรุปกับตัวเองว่า ในทุกพิธีมิสซา เขาได้เห็นการรื้อฟื้นพันธสัญญาของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ เขาเขียนต่อว่า เขามั่นใจว่า

พระเยซูเจ้าทรงต้องการให้มนุษย์รับพระองค์ด้วยความเชื่ออย่างเต็มๆ เริ่มจากบนลิ้น ลงไปตามลำคอ และเข้าสู่ร่างกายทั้งร่างและจิตวิญญาณ และนี่คือการเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์อย่างเต็มรูปแบบ

เขารู้สึกว่าการได้รับศีลมหาสนิทนั้น เป็นประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเจ้าที่ทรงพลังมาก และแม้เขาจะเป็นนักเขียน เขาไม่สามารถที่จะอธิบายได้ว่า เขาได้ตกหลุมรักกับพระเจ้าในศีลมหาสนิทนั้นขนาดไหน!

เรื่องพระแม่มารีย์

เป็นที่ทราบกันว่า พี่น้องคริสเตียนไม่ให้ความสำคัญแก่แม่พระทั้งในด้านความเชื่อและการปฏิบัติ แต่ในทางคาทอลิกพวกเราให้เกียรติแก่แม่พระในฐานะเป็นแม่ของพระเยซู ซึ่งเป็นพระเจ้า แต่ไม่ใช่ในฐานะเป็นพระเจ้าด้วย

ก่อนที่ลูกจะเขียนถึงสิ่งที่ศาสนาจารย์ท่านนี้เขียนเกี่ยวกับแม่พระจากบทในพระคัมภีร์ ลูกขออนุญาตเขียนเกี่ยวกับแม่พระในฐานะคาทอลิกตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่ใช้สามัญสำนึกในการคิดโดยไม่ต้องมีความรู้ด้านเทววิทยาหรือพระคัมภีร์มาประกอบเลย

ไม่ว่าใครในโลกนี้ จะประเทศไหนหรือวัฒนธรรมแบบใด เรามักย่อมให้เกียรติแก่แม่ของเพื่อน แม้ว่าเราอาจจะคิดว่าแม่ของเราเองเป็นคุณแม่ที่ประเสริฐที่สุดในโลก แต่ยามเราไปหาเพื่อนที่บ้าน หรือพบคุณแม่เพื่อนข้างนอกบ้าน ในฐานะคนไทย เราก็ยกมือไหว้แม่ของเพื่อนมิใช่หรือ? หากเราไม่ให้เกียรติแม่ของเพื่อนเรา เพื่อนจะรู้สึกอย่างไรไหม? และหากเป็นแม่ของบุคคลสำคัญของประเทศ เป็นต้นว่า นายกรัฐมนตรี พวกเราก็ให้เกียรติท่าน ไม่ใช่ในฐานะผู้บริหารประเทศ แต่ในฐานะเป็นแม่ของบุคคลสำคัญคือนายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นผู้บริหารประเทศ แล้วนี่แม่พระเป็นสตรีที่พระเจ้าทรงเลือกให้เป็นแม่ของพระองค์ ในภาคการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ เป็นพระเยซู หากมนุษย์ไม่ให้เกียรติแก่แม่ที่พระเจ้าทรงเลือก พระองค์จะรู้สึกเช่นไรหนอ? นี่คือความคิดของลูกตามภาษามนุษย์แบบง่ายๆ ไม่ต้องลึกซึ้งในการตีความหรืออ้างเทววิทยาข้อใดเลย

ทีนี้มาดูสิว่า ศาสตราจารย์ท่านนี้ซึ่งแต่เดิมก็ไม่ได้นับถือแม่พระตามความเชื่อของพี่น้องคริสเตียนทั่วไป ได้ค้นพบอะไรในพระคัมภีร์เกียวกับเรื่องแม่พระบ้าง

ก่อนอื่นใด ในบัญญัติสิบประการข้อที่ 4

ข้อ 4 จงนับถือบิดามารดา

พระเยซูมิได้แค่ถวายเกียรติแด่พระบิดาเจ้าเท่านั้น แต่ทรงให้เกียรติแก่มารดาของพระองค์ด้วย ดังนั้นในการเคารพและถวายเกียรติแก่พระเยซู มนุษย์จึงควรถวายเกียรติแด่ผู้ที่พระองค์ให้เกียรติด้วย และในพระคัมภีร์บทต่อไปนี้ พระนางมารีย์ก็ได้ยืนยันถึงความจริงข้อนี้ โดยได้ตรัสว่า

“ตั้งแต่นี้ไป ชนทุกสมัยจะกล่าวว่าข้าพเจ้าเป็นสุข
พระผู้ทรงสรรพานุภาพทรงกระทำกิจการยิ่งใหญ่สำหรับข้าพเจ้า” ลูกา 1:48-49

ในความคิดของพี่น้องคริสเตียนที่ว่า “แม่พระไม่ใช่เป็นผู้สร้างพระเจ้า” คำอธิบายก็คือ แน่นอนอยู่แล้ว แต่ในแผนการไถ่กู้มนุษยชาติของพระเจ้า พระบุตรจำเป็นต้องลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์บนโลกของมนุษย์ และแม่พระเป็นสตรีที่พระเจ้าทรงเลือก เพื่อให้แผนการไถ่กู้มนุษย์เป็นไปได้โดยสมบูรณ์ *เพราะพระเยซูมิได้ทรงบังเกิดจากก้อนหิน* (ประโยคนี้ลูกพูดเองพระเจ้าข้า ☺) ดังนั้น พระนางจึงเป็นแม่ของพระเจ้าบนโลกของเราที่สมควรได้รับการเคารพรักจากทุกคนที่เคารพและเชื่อในองค์พระเยซู ง่ายและชัดเจนในหลักคิด

ในอีกมุมมองหนึ่ง หากเปรียบเทียบพระเจ้าเป็นจิตรกรเอก แม่พระจะเป็น Masterpiece ของพระองค์เลยทีเดียว หากเราชื่นชมผลงานของจิตรกรท่านใด จิตรกรท่านนั้นจะเคืองไหมว่าทำไมไม่มองแค่เขา มองแต่ผลงานของเขา? แม่พระ

เป็นผลงานและแผนการของพระเจ้าตั้งแต่ก่อนท่านเกิดจนถึงวันที่ท่านจากโลกนี้ไปประทับบนสวรรค์

และบนไม้กางเขน ก่อนจะสิ้นพระชนม์ พระเยซูตรัสสั่งว่า ***"นี่คือแม่ของท่าน นับตั้งแต่นั้น ศิษย์ผู้นั้นก็รับพระนางเป็นมารดาของตน" ยอห์น 19:27*** ประโยคหลังนี้ หมายความว่า สาวกของพระองค์รับแม่พระไปเป็นแม่ของเขา แล้วพวกเราที่มีความเชื่อในองค์พระเยซูล่ะ จะมิทำตัวเช่นเดียวกับสาวกคนหนึ่งของพระองค์หรือ?

ในบทสวดของลูกบทนี้ ลูกตั้งใจจะเขียนหลายหัวข้อ แต่เพียง 2 หัวข้อก็หมดเนื้อที่เขียนแล้ว ลูกขอยกไปเขียนในบทต่อไป พระเจ้าข้า

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 322
พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ... (3)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดบทนี้ ลูกขอเขียนต่อจากบทก่อนในประเด็นที่ศาสตราจารย์ท่านนั้นค้นพบในด้านความเชื่อทางคาทอลิกจากในพระคัมภีร์

<u>เรื่องพระสันตะปาปา</u>

"ซีโมน บุตรของยอห์น ท่านเป็นสุขเพราะไม่ใช่มนุษย์ที่เปิดเผยให้ท่านรู้ แต่พระบิดาเจ้าของเราผู้สถิตในสวรรค์ทรงเปิดเผย เราบอกท่านว่า ท่านคือศิลา และบนศิลานี้ เราจะตั้งพระศาสนจักรของเรา ประตูนรกจะไม่มีวันชนะพระศาสนจักรได้ เราจะมอบกุญแจอาณาจักรสวรรค์ให้ ทุกสิ่งที่ท่านจะผูกบนแผ่นดินนี้ จะผูกไว้ในสวรรค์ด้วย ทุกสิ่งที่ท่านจะแก้ในแผ่นดินนี้ ก็จะแก้ในสวรรค์ด้วย" มัทธิว 16:17-19

พระวาจาของพระเจ้าข้างบนนี้ บ่งชัดว่าพระเจ้าทรงแต่งตั้งให้นักบุญเปโตรเป็นผู้ดูแลพระศาสนจักรของพระองค์บนโลกนี้ ซึ่งอาจเปรียบเทียบได้ว่านักบุญเปโตรเป็น "นายกรัฐมนตรี" คนแรกของ "พระศาสนจักรบนโลกของเรา" และกุญแจที่พระองค์ทรงมอบให้แก่นักบุญเปโตรนั้นคือสัญลักษณ์ของอำนาจแห่งการบริหารนี้ที่ให้มอบต่อๆ กันมายังผู้ที่สืบทอดตำแหน่งต่อจากท่าน ซึ่งก็คือ พระสันตะปาปา และในเมื่อทรงประทานพระพรและมอบอำนาจแก่ผู้ดูแลพระศาสนจักรของพระองค์คนแรกได้ ก็ย่อมต้องประทานพระพรแก่ผู้สืบทอดต่ออย่างแน่นอน

ดังนั้น พวกเราชาวคาทอลิกจึงเชื่อว่า ตำแหน่งของพระสันตะปาปาคือผู้ที่สืบทอดจากนักบุญเปโตรที่ได้รับการเลือกจากพระเจ้าในการดูแลพระศาสนจักรของพระองค์บนโลกนี้

ลองคิดดูสิ ประเทศที่ไม่มีผู้บริหารสูงสุด ไม่ว่าจะเป็นกษัตริย์ ประธานาธิบดี หรือนายกรัฐมนตรีก็แล้วแต่ จะวุ่นวายโกลาหลขนาดไหน (ลูกคิดเองพระเจ้าข้า ☺)

<u>รูปปั้นและภาพของพระเยซู พระแม่มารีอา และนักบุญทั้งหลาย</u>

ในทางคาทอลิก เราจะมีภาพต่างๆ รวมทั้งรูปปั้นของพระเยซู พระแม่มารีอา และนักบุญทั้งหลาย และมีรูปขององค์พระเยซูบนไม้กางเขน ในขณะที่ในทางคริสเตียนจะมีแต่ไม้กางเขนเปล่าๆ โดยไม่มีพระเยซูและไม่มีรูปปั้นหรือภาพขององค์ใดเลย

คำอธิบายในทางคาทอลิกก็คือ รูปปั้นก็ดี ภาพต่างๆ เหล่านี้ก็ดี มิได้มีไว้ให้คริสตชนคาทอลิกไปกราบไหว้บูชารูปปั้นหรือภาพเหล่านั้น แต่เป็นสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่เตือนให้เราระลึกถึงแต่ละองค์ต่างหาก

ถามว่า หากเรามองดูภาพที่เราถ่ายกับคนที่เรารัก เวลาเราดูภาพเหล่านั้น กระดาษที่ใช้พิมพ์ภาพหรือคนในภาพมีความหมายสำหรับเรา? และพระสงฆ์องค์หนึ่งที่ลูกเคารพรักเคยเขียนเกี่ยวกับธนบัตรว่า ธนบัตรแต่ละใบคือกระดาษ แต่เมื่อประเทศนั้นๆพิมพ์เป็นธนบัตร พร้อมทั้งกำหนดค่าลงไปบนธนบัตรนั้น กระดาษใบเดิมก็กลายเป็นสัญลักษณ์ของมูลค่าที่พิมพ์อยู่บนนั้น

ดังนั้น หากผู้ใดที่ไปเคารพรูปปั้นหรือภาพพิมพ์ ภาพวาด ผู้นั้นก็ไม่เข้าใจในความหมายของสัญลักษณ์ที่พระศาสนจักรให้ยึดถือเป็นหลักปฏิบัติมา

ในพระคัมภีร์เอง พระเจ้าก็ยังอนุญาตให้มีสัญลักษณ์ในด้านความเชื่อได้ ตอนชาวอิสราเอลบ่นว่าพระเจ้าและโมเสสว่าทำไมท่านจึงพาพวกเขาออกมาจากประเทศอียิปต์ให้ไปตายในถิ่นทุรกันดาร พระยาห์เวห์ทรงพิโรธจึงส่งงูพิษมากัดประชาชน ทำให้ชาวอิสราเอลตายเป็นจำนวนมาก คนทั้งปวงจึงไปหาโมเสสและสำนึกในความผิดและขอให้โมเสสทูลขอพระยาห์เวห์ให้ทรงขจัดงูพิษ โมเสสจึงอ้อนวอนพระเจ้าเพื่อประชากร แล้วพระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสว่า ***"จงทำงูโลหะติดไว้บนเสา ผู้ที่ถูกงูกัดและมองดูงูโลหะนั้นจะรอดชีวิต"*** *โมเสสจึงทำงูทองสัมฤทธิ์ขึ้นติดไว้ที่เสา ผู้ที่ถูกงูกัดและมองดูงูทองสัมฤทธิ์นั้นก็รอดชีวิต" กดว. 21:8-9*

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า แม้หากจะยึดถือพระคัมภีร์เป็นหลัก การมีสัญลักษณ์ในด้านความเชื่อก็ยังเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้มีได้

<u>การสวดสายประคำ</u>

การสื่อของพี่น้องคริสเตียนกับพระเจ้านั้น เรียกว่าการสวดอธิษฐาน คำอธิษฐานจะออกมาจากใจแต่ละคนไปยังพระเจ้า ตามแต่ละคนจะอธิษฐานเช่นไร ในขณะที่ชาวคาทอลิกจะมีการสวดภาวนาที่เป็นแบบแผน มีบทสวดที่มีคำสวดภาวนาตายตัวเป็นบทๆ เป็นต้นว่า บทข้าแต่พระบิดา บทวันทามารีย์ ฯลฯ และที่เป็นสัญลักษณ์ของการสวดภาวนาแบบคาทอลิกคือ การสวดสายประคำ

เนื่องจากลูกไปแสวงหาพระเจ้าจากทางคริสตจักร ดังนั้นลูกจึงชินกับการสวดแบบอธิษฐาน คือมีอะไรในใจ ไม่ว่าจะเป็นความทุกข์ ความสุข ความตื่นเต้น ฯลฯ ก็จะกราบทูลให้พระเจ้าทรงทราบ ซึ่งเป็นที่มาของการเขียน "บทสวดของฉัน" จนถึงทุกวันนี้ แต่เมื่อลูกได้ตัดสินใจรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งในฐานะคาทอลิก ลูกก็ควรจะสวดภาวนาแบบคาทอลิกทั่วไป ทุกวันนี้ ลูกจึงสวดต่อพระองค์ทั้งแบบอธิษฐานและแบบภาวนา ทั้งเขียน ทั้งสวด เป็นสองเท่า ☺

มีคำอธิบายเปรียบเทียบการสวดสายประคำที่บางคนอาจเห็นว่าน่าเบื่อ เพราะเหมือนกับเป็นการท่องจำบทสวดซ้ำๆ ซากๆ โดยไม่ได้สวดจากใจว่า หากลูกเล็กๆ คนหนึ่ง บอกกับพ่อหรือแม่ทุกวันว่า "พ่อจ๋า แม่จ๋า หนูรักพ่อ หนูรักแม่" พ่อหรือแม่จะเบื่อในการฟังลูกพูดเช่นนั้นไหม?

แล้วเราคริสตชนไม่ว่าจะเป็นนิกายใด นอกจากจะขอนี่ขอโน่นจากพระเจ้าแล้ว เคยบอกกับพระเยซูไหมว่า "ข้าแต่พระเยซูเจ้าข้า ลูกรักพระองค์"? และคาทอลิกเคยบอกพระแม่ไหมว่า "ข้าแต่พระแม่เจ้าข้า ลูกรักพระแม่"?

เนื่องจากหนังสือเล่มนี้มีตั้ง 182 หน้า หากลูกนำทุกประเด็นมาเขียนคงจะต้องเขียนถึงสิ้นปี 2015 เป็นแน่ ลูกจึงขอจบการนำประเด็นต่างๆ ของความเชื่อของพวกเราจากพระคัมภีร์เพียงเท่านี้ โดยขอเน้นว่าพี่น้องคริสเตียนและคาทอลิกเป็นพี่น้องคริสตชนที่ใกล้ชิดกันที่สุด เพราะเรามีพระเจ้าองค์เดียวกัน จะต่างกันบ้างก็ในหลักปฏิบัติและหลักความเชื่อบางประการเท่านั้น ดังนั้นพวกเราควรจะเป็นหนึ่งเดียวกันในการรับใช้พระองค์บนโลกนี้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ดังพระดำรัส

ของพระสันตะปาปาฟรังซิสที่ว่า

“ความเป็นหนึ่งเดียวกันไม่ใช่การบังคับให้ทุกคนต้องเป็นเหมือนกันหมดทุกอย่าง แต่มันคือการทำหน้าที่อันหลากหลายให้สอดคล้องเพื่อวัตถุประสงค์เดียวกัน”

ลูกเองมีความตื่นเต้นกับการเขียน “บทสวดของฉัน” 3 บทนี้เป็นอย่างยิ่ง เพราะตอนที่ลูกมีอายุครบ 19 ปีเต็มในการเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งในวันที่ 2 มิ.ย. 2015 นั้น ลูกรู้สึกว่าลูกได้เลื่อนขั้นขึ้นไปประถมสองแล้ว แต่หลังจากได้อ่านหนังสือเล่มนี้ ซึ่งค่อนข้างลึกซึ้ง และต้องพึ่งพระคัมภีร์ทุกขั้นตอนหลายรอบ แล้วจึงพยายามย่อยและนำมาเขียนเป็นบทภาวนาง่ายๆ จากใจถวายแด่พระองค์แล้ว ลูกรู้สึกว่าตนเองได้จบกศน.แล้ว ระดับประถมสี่ พระเจ้าข้า! ☺ ☺ ☺

ขอพระองค์และพระแม่มารีอาได้รับการถวายเกียรติจากบทสวดของลูกทั้ง 3 บทนี้และทุกๆ บทเทอญ

อาเมน

ขอขอบคุณทุกท่านที่ส่งความคิดเห็นทั้งทางอีเมล์และทางโทรศัพท์หลังจากที่ได้อ่าน “บทสวดของฉัน” บทที่แล้ว ขอพระเจ้าอวยพระพรค่ะ

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 323
รักพระ ให้รักษ์โลก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกว่าชาวคาทอลิกน่าจะเป็นศาสนิกชนของศาสนาเดียวในโลกที่มีพระประมุของค์เดียวกันสำหรับคาทอลิกทั้งโลก 1,200 ล้านกว่าคนที่พวกเราเรียกด้วยความเคารพรักว่า “พระสันตะปาปา” เมื่อมองดูรอบๆ แล้ว ไม่มีศาสนาอื่นในโลกนี้ที่มีประมุขในลักษณะเช่นนี้เลย

เมื่อก่อนนี้ สำหรับลูกแล้ว พระสันตะปาปาเป็นพระประมุขของพระศาสนจักรศักดิ์สิทธิ์สากล ที่สืบเนื่องมาจากอัครสาวกนักบุญเปโตร พระองค์เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ และสิ่งที่พระองค์ตรัสและทรงสอนเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นหลักวิชาการทางเทวศาสตร์และเป็นสิ่งล้ำลึกเกินกว่าสมองน้อยๆ ของคาทอลิกตัวเล็กๆ อย่างเราๆ ท่านๆ จะเข้าใจได้ แต่ปรากฏว่าตั้งแต่พระศาสนจักรมีพระสันตะปาปาฟรังซิสเป็นพระประมุข พระองค์ทรงทำให้คำสั่งสอนของพระศาสนจักร รวมทั้งของพระองค์เองเข้าถึงประชากรคาทอลิกสามัญทั่วไป ซึ่งหนึ่งในนั้นคือลูกด้วย โดยใช้วิธีการสื่อสารทันสมัย อีกทั้งบทเทศน์ของพระองค์ก็เฉียบคม แต่เป็นเรื่องของชีวิตมนุษย์ในทุกวันนี้ที่สามารถโดนใจและเป็นที่เข้าใจได้ง่ายสำหรับผู้ที่อ่าน Pope Report แม้จะไม่ใช่เป็นผู้ที่มีตำแหน่งสมณะในระดับสูง เป็นต้นว่า เรื่องนินทาในแวดวงของพระองค์ ใครเลยจะคาดคิดว่าองค์สมเด็จพระสันตะปาปาจะทรงกล่าวถึงเรื่องนี้ให้คนทั้งโลกรับทราบโดยไม่ปิดบัง การเทศน์สอนในลักษณะ “ติดดิน” เช่นนี้ ทำให้พระองค์เป็นที่ยอมรับอีกทั้งเป็น “ขวัญใจ” ของคนทั่วโลก มิเพียงแต่เฉพาะในประชากรคาทอลิกเท่านั้น

และไม่นานมานี้ พระองค์ได้หยิบยกประเด็นหนึ่งขึ้นมาเป็นคำสอนด้านสังคมของพระศาสนจักรคาทอลิกที่เรียกร้องและเตือนให้คนทั้งโลกหันมาดูแลรักษาเรื่องสิ่งแวดล้อม! นับว่าเป็นครั้งแรกเลยทีเดียวที่ประมุขของศาสนาจะเรียกร้องความสนใจจากมนุษยชาติให้มาดูแลเรื่องสิ่งแวดล้อม ซึ่งหลายๆ คนโดยเฉพาะนักการเมืองบางคนในประเทศที่คิดว่าประเทศตนเป็นประเทศมหาอำนาจของโลกอาจจะมองว่าเป็นเรื่องของทางโลก พระสันตะปาปาจะมาทรงชี้นำได้อย่างไร พระองค์ควรจะดูแลประชากรของพระองค์ในด้านศีลธรรมจะมิดีกว่าหรือ?

แต่พระสันตะปาปาฟรังซิสทรงนำเอาพระวาจาของพระเจ้าจากพระคัมภีร์มาเป็นพื้นฐานของการชี้แนะครั้งนี้

“พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามภาพลักษณ์ของพระองค์ ... พระองค์ทรงอวยพรเขาทั้งสองว่า
‘...จงปกครองแผ่นดิน จงเป็นนายเหนือปลาในทะเล นกในอากาศ และสัตว์ทุกชนิดที่เคลื่อนไหวอยู่บนแผ่นดิน’
พระเจ้ายังตรัสอีกว่า ‘ดูซิ เราให้ข้าวทุกชนิดซึ่งอยู่บนแผ่นดิน
และผลไม้ที่มีเมล็ดเป็นอาหารสำหรับท่าน...’” ปฐมกาล 1:27-29

จากพระวาจาบทดังกว่าวนี้ พระสันตะปาปาฟรังซิสจึงตรัสสอนว่า ทุกสิ่งบนโลกนี้ล้วนเป็นสิ่งสร้างของพระเจ้า โดยให้มนุษย์เราเป็นผู้ดูแลและเป็นนายเหนือสัตว์ทั้งหลาย ทั้งในทะเล บนบก และในอากาศ ดังนั้น หากมนุษย์ไม่ดูแลสิ่งสร้างของพระเจ้า ก็เท่ากับเป็นการไม่เคารพต่อพระองค์

ทุกวันนี้ โลกกำลังถูกทำร้ายจากมนุษย์ทั้งทางตรงและทางอ้อมคือ การไม่ดูแลรักษา ชาติที่ร่ำรวย “ผลาญ” ทรัพยากรโลกเพื่อสร้างความมั่งคั่งให้กับตนเอง ในขณะที่มนุษยชาติปล่อยปละละเลยและไม่ช่วยกันรักษ์สิ่งแวดล้อมของโลก “โลกของเรากำลังกลายเป็นกองขยะกองโตในทุกวันนี้” พระสันตะปาปาฟรังซิสทรงวาดภาพให้พวกเราเห็น

พระองค์ทรงออกมาเรียกร้องให้มนุษยชาติสนใจเรื่องสิ่งแวดล้อมในจังหวะนี้ เพราะว่าจะมีการประชุมเกี่ยวกับเรื่องโลกร้อนของประเทศต่างๆ ระดับสากลที่กรุงปารีสในเดือนธ.ค. 2015 นี้ เนื่องจากประเทศที่เป็นผู้นำในโลกส่วนใหญ่อยู่ซีกตะวันตกที่มีประชากรนับถือศาสนาคริสต์เป็นส่วนใหญ่

พระองค์ยังตรัสอีกว่า ปัญหาเรื่องโลกร้อนไม่ใช่เกิดขึ้นเพราะผู้ไม่เชื่อเรื่องนี้เท่านั้น แต่ยังเกิดจากคนส่วนใหญ่ที่อาจจะเชื่อแต่ก็ยังไม่ใส่ใจ และคิดว่าไม่ใช่เป็นหน้าที่ของตนหรือมัวแต่รอเทคโนโลยีใหม่ๆ มาแก้ปัญหานี้อย่างโง่เขลา

มันเป็นหน้าที่ของมนุษย์ทุกคนที่จะช่วยกันรักษ์โลกก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินแก้!

ประโยคนี้ “โดนใจ” ลูกเต็มๆ ลูกเคยคิดว่า หากลูกมีตำแหน่งเป็นผู้บริหารประเทศ ลูกจะสนับสนุนให้ออกกฎหมายเพื่อดูแลสิ่งแวดล้อมให้ดีกว่าที่เป็นอยู่ และคิดเล็กลงมากว่านั้นหน่อยว่า หากลูกเป็นเจ้าของห้างสรรพสินค้าหรือซุปเปอร์มาร์เก็ต ลูกจะสั่งไม่ให้ใช้ถุงพลาสติก แต่ใช้ถุงผ้าแทน และหากลูกเป็น ... คิดไปคิดมา ขืนมัวแต่รอให้เป็นนี่เป็นโน่นภายในชีวิตนี้ ลูกอาจจะไม่ได้ทำอะไรเลยในการรักษ์โลกก็ได้

เอาใหม่ คิดใหม่ ในฐานะที่เป็นแค่ประชากรตัวเล็กๆ ที่เป็นแค่ลูกของพระองค์คนหนึ่ง ลูกทำอะไรได้ไหม ได้ซิ เริ่มจากการดำรงชีวิตแต่ละวันนี่แหละ อาบน้ำใช้น้ำเกินไปไหม ทานอาหารให้หมดโดยไม่ทานทิ้งทานขว้างไหม เวลาไปซื้อของเอาถุงผ้าไปเองดีไหม ไม่ต้องไปเอาถุงพลาสติกจากซุปเปอร์ (หากเจ้าของซุปเปอร์ไม่คิด เราช่วยคิดเอง) เปิดแอร์ในห้องต่างๆ โดยไม่จำเป็นไหม ฯลฯ โอ้โฮ! คิดขึ้นมาแล้ว มีรายการเยอะแยะเลยที่ประชาชนตัวเล็กๆ อย่างเราๆ ท่านๆ จะช่วยได้ในการรักษ์โลก หากคาทอลิก 1,200ล้านคนช่วยกันแค่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการดำรงชีวิตของตนเอง ให้หันมาประหยัดทรัพยากรธรรมชาติ ก็ช่วยได้มหาศาลแล้ว ทั้งนี้ยังไม่รวมถึงผู้ที่มีอำนาจและโอกาสที่จะสร้างความเปลี่ยนแปลงระดับโลกได้ หากพวกเขาเหล่านั้นจะหันมามีทัศนคติว่า การดูแลรักษาโลกนั้นเป็นส่วนหนึ่งของการเคารพต่อพระเจ้า โลกเราก็จะมีหวังมิฉะนั้นแล้ว วันที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะสายไปอาจจะมาถึงเร็วกว่าที่มนุษยชาติจะคาดคิด

ลูกจึงขอสรุปแต่เพียงประโยคสั้นๆ สำหรับเรื่องใหญ่ระดับโลกนี้ว่า

“รักพระ ให้รักษ์โลก”

โดยลูกจะขอสวดภาวนาขอพรจากพระองค์ให้แด่พระสันตะปาปาฟรังซิสเป็นพิเศษ นอกจากที่สวดให้พระองค์เป็นประจำทุกคืนอยู่ในขณะนี้ ให้ทำการนี้สำเร็จเพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์เทอญ

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 324

ปีศาจ ความเป็นมนุษย์ หรือตัวเราเอง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในหลายปีที่ผ่านมาที่ลูกได้พายเรือออกไปที่ลึก (Duc In Altum) ลูกได้ศึกษาอย่างเงียบๆ ถึงพฤติกรรมของเพื่อนๆ ที่ “ปฏิบัติธรรม” ทั้งในศาสนาของเราและศาสนาอื่น เพื่อดูว่าความเชื่อในศาสนานั้นทำให้คนๆ หนึ่งประพฤติปฏิบัติตนต่างกันอย่างไรในการดำรงชีวิต

สำหรับเพื่อนๆ ที่นับถือศาสนาหลักของประเทศไทย พวกเขามีความเชื่อในเรื่องของ “กรรม” หากใครประกอบ “กรรมดี” ก็จะได้รับผลตอบแทนจาก “กรรมดี” นั้น และหากใครทำ “กรรมชั่ว” ก็ย่อมจะต้องได้รับผลจากการกระทำผิดบาปนั้น แม้ว่าจะทำ “กรรมดี” อีกเท่าไร ก็ไม่สามารถลบล้าง “กรรมชั่ว” ที่ได้ทำไว้ได้

ศาสนาคาทอลิกเป็นศาสนาที่สอนถึงเรื่อง “ความรัก” เป็นหลัก ความรักที่พระเป็นเจ้ามีต่อมนุษย์และความรักที่มนุษย์ควรมีต่อพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจ เพราะความรักที่มีต่อมนุษย์นี้เอง พระเจ้าจึงทรงโปรดให้พระบุตรแต่องค์เดียวลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ เป็นพระเยซูและยอมทนทุกข์ทรมานสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อไถ่บาปพวกเรามนุษยชาติ และด้วยความรักนี้แหละ พระเจ้าจึงให้อภัยแก่มนุษย์ที่สำนึกผิดในการกระทำที่เป็นบาป จึงเป็นที่มาแห่ง “ศีลอภัยบาป” ที่พระสงฆ์จะเป็นผู้โปรดให้เวลาฆราวาสไป “แก้บาป”

แล้วในชีวิตจริง ฆราวาสทุกคนที่ไป “แก้บาป” สำนึกผิดในบาปนั้นๆ และไม่ทำบาปซ้ำอีกตลอดชีวิตของเขาอีกเลยหรือไม่? ที่ลูกเขียนถึงเรื่องนี้ก็เพราะลูกรู้สึกว่า พวกเราคริสตชน “เอาเปรียบ” พระเมตตาของพระเจ้า! โดยการคิดว่าไม่เป็นไร ฉันทำผิด เดี๋ยวฉันก็ไปแก้บาป ☺ เสร็จออกมายังไม่ทันข้ามวันนั้นทำผิดใหม่ได้แล้ว เพราะวันอาทิตย์หน้าฉันก็ไปแก้บาปใหม่อีก มิหนำซ้ำมีอีกด้านหนึ่งที่ลูกเองคิดว่าเป็น “ข้ออ้าง” ที่คริสตชนหลายคนหยิบยกมาอ้างในการทำสิ่งไม่ถูกต้องจนลูกรู้สึกว่าเป็น “การแก้ตัวสำเร็จรูป” (Convenient excuse)!

ลูกได้ยินเสมอๆ จากเพื่อนที่เป็นคริสตชนพูดว่า “ที่ฉันทำไปนั้น เพราะซาตานน่ะ!” “ซาตานมันฉลาด...” บางครั้งลูกก็จะได้ยินว่า “เพราะความเป็นมนุษย์...” วันก่อน เพื่อนรักของลูกที่ลูกเรียกว่าเป็น “เพื่อนจิตวิญญาณ” พูดกับลูกว่าเช้าวันอาทิตย์ที่ผ่านมา ศิษยาภิบาลเทศน์สอนว่า เวลาสมาชิกเดินออกจากโบสถ์ ซาตานก็มาทำให้พวกเขาลืมพระวาจาที่ท่านได้เทศน์สอนไปตอนเช้านั้น ลูกจึงขอคุยกับเธอในฐานะเพื่อนจิตวิญญาณว่า “การอ้างซาตานทุกครั้งที่เกิดอะไรขึ้นนั้น ฉันคิดว่ามันเป็นข้ออ้างที่เราเองจะได้ไม่ต้องพิจารณาดูตัวเองนะ มันง่ายมากเลยแหละ” เพื่อนของลูกนิ่งอึ้งไปชั่วขณะ “หากเราโยนความผิดไปให้ซาตานทุกครั้ง เราเองก็จะไม่มีโอกาสพิจารณาดูตัวเราเองว่าที่เราทำอะไรลงไปน่ะ ที่แท้เป็นตัวเราเองหรือเปล่าที่อ่อนแอ หรือเป็นตัวเราเองที่โง่เขลาเบาปัญญา บางครั้งฉันก็จะได้ยินว่าเพราะความเป็นมนุษย์ ตกลงทุกครั้งที่เราทำอะไรผิดหรือไม่ถูกไม่ควร มันก็จะเป็นเพราะไอ้เจ้าปีศาจ และความเป็นมนุษย์เนี่ยนะ โดยตัวเราเองไม่เคยมองดูตัวเอง

เลยใช่ไหม ไม่ใช่ว่าฉันไม่เชื่อว่ามีปีศาจนะ ฉันก็เชื่อว่าปีศาจซาตานน่ะมี แต่ถ้าเราให้ความสำคัญแก่เจ้าปีศาจในทุกอย่าง อีกหน่อยมันก็จะเป็นเจ้านายเราจริงๆ” เพื่อนของลูกเงียบ ลูกพูดต่อ

“ทั้งหลายทั้งปวงมันอยู่ที่ว่าตัวเราเองให้ความสำคัญแก่ความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเจ้ามากน้อยแค่ไหน หากคำตอบคือมากที่สุด เราควรส่องกระจกต่อหน้าพระก่อนนอนทุกคืน ไม่ใช่เพื่อดูว่าเราสวยหรือหล่อแค่ไหน แต่เพื่อพินิจพิจารณาตัวเองด้วยความสัตย์ซื่อและถ่อมตนในวันที่กำลังจะจบลงว่าหากเราได้ทำอะไรดีก็ขอถวายแด่พระองค์ แต่หากได้ทำอะไรลงไปที่ไม่ค่อยดีนักหรือแย่กว่านั้นคือ เลวร้ายเลย เราทำไปเพราะอะไร เพราะ “ความเป็นมนุษย์” ซึ่งจะรวมถึงความรัก โลภ โกรธ หลง หรือความโง่เขลาเบาปัญญา ถ้าเป็น 4 อย่างแรก เราควรสวดทูลขอสติจากพระองค์ หากเป็นประการหลัง สิ่งที่เราต้องทูลขอจากพระองค์คือ ปรีชาญาณหรือปัญญา หากเราคิดว่าปีศาจเป็นตัวการที่ทำให้เราทำสิ่งนั้นๆ ไป โดยเราอ่อนแอ ก็ต้องขอพละกำลังจากพระองค์ในการสู้กับเจ้าปีศาจหรือความอ่อนแอนั้น มันไม่ใช่เป็นสิ่งง่ายหรอกที่จะทำเช่นนี้ได้ทุกวันๆ แต่ถ้าเราทำได้ ฉันว่าเราจะเข้มแข็งขึ้นจนสามารถสู้กับเจ้าปีศาจหรือชนะความอ่อนแอของตัวเองได้” เพื่อนของลูกเริ่มเห็นด้วย “ยกตัวอย่าง เรื่องการลืมพระวาจา แทนที่เราจะยกเครดิตให้เจ้าปีศาจว่ามันทำให้เราลืม ทำไมไม่จดเวลาท่านศิษยาภิบาลเทศน์อยู่ล่ะ เช่นนี้เราก็จะเอาชนะเจ้าปีศาจได้ ☺” เรายังคงคุยกันอีกสักพักเรื่องของปีศาจ ความเป็นมนุษย์ หรือตัวเราเอง

ลูกเพิ่งไปเที่ยวสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ทางเหนือของประเทศไทยกับเพื่อนกลุ่มหนึ่ง ลูกเป็นคริสตชนคนเดียวและจากการเห็นความศรัทธาของเพื่อนๆ เหล่านี้ ทำให้ลูกรู้สึกว่าสำหรับผู้ที่ไม่รู้จักพระองค์และจะทำให้เขาเหล่านี้มามีความเชื่อว่าพระเจ้ามีจริงนะ ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เพราะเขาไม่เห็นพระองค์ แม้แต่ผู้ที่เป็นคริสตชนเอง ก็มีจำนวนไม่น้อยที่มีคำถามว่า “พระเจ้ามีจริงหรือเปล่า ถ้ามีจริง ทำไม...?”

แต่สำหรับลูกแล้ว ลูกขอเป็นพยานด้วยชีวิตของลูกว่าพระองค์มีจริง เพราะลูกสัมผัสพระองค์ไม่เพียงแต่ทุกวัน แต่ทุกขณะจิตของความรู้สึก ยามลูกตกน้ำ พระองค์ทรงโยนขอนไม้กิ่งไม้ให้ลูกเกาะ เพื่อช่วยให้ลูกไม่จมน้ำ แต่เมื่อลูกกระเสือกกระสนว่ายน้ำเองจนถึงฝั่ง พระองค์ทรงรอลูกอยู่บนฝั่งพร้อมกับอ้าแขนรับด้วยความรักความเมตตา ลูกได้กลายเป็นนักว่ายน้ำตัวฉกาจไปซะแล้ว ทุกครั้งที่ลูกอ่อนแอและโง่เขลาเบาปัญญา พระองค์ทรงประทานสติและปัญญาให้และทุกครั้งที่ลูก ... พระองค์จะทรงอยู่กับลูก ไม่เคยห่าง ทั้งนี้ เพราะลูกมีความเชื่อในพระองค์ และลูกแสวงหาพระองค์ทั้งยามที่ลูกมีความสุข ความทุกข์ ความโง่เขลาเบาปัญญา ☺ ....

ลูกก็คงเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งที่อ่อนแอและที่โง่เขลาเบาปัญญา แต่ลูกก็จะกอดพระบาทของพระองค์ไว้อย่างเหนียวแน่น เพื่อจะทูลขอพระองค์ว่า “ขออย่าให้ลูกโทษว่าที่ทำอะไรไปนั้นเพราะปีศาจ หรือเพราะความเป็นมนุษย์เลย แต่เป็นเพราะตัวลูกเอง และลูกมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเอาชนะตนเอง เพื่อจะได้เป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งที่สามารถดำรงชีวิตเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์เทอญ”

“เพราะความโง่เขลาของพระเจ้า ยังฉลาดยิ่งกว่าปรีชาญาณของมนุษย์
และความอ่อนแอของพระเจ้าก็ยังเข้มแข็งยิ่งกว่าพละกำลังของมนุษย์” 1 โครินธ์ 1:25

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 325

แรงกระเพื่อม ... จากภูเขา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อวันอาทิตย์ต้นเดือนสิงหาคม 2015 ที่ผ่านมา คุณพ่อที่ลูกเคารพรักได้ชวนลูกให้ไปร่วมในพิธีรับศีลล้างบาปของคนๆ หนึ่งที่ลูกไม่รู้จัก และแม้จะเป็นเวลาเช้ามากสำหรับลูก (เพราะปกติลูกเป็นคนชอบตื่นสาย ☺) ลูกรับปากด้วยความยินดี คุณพ่อบอกลูกว่าไม่ได้บอกผู้รับศีลล้างบาป เพราะต้องการเป็นการเซอร์ไพรส์!

ก่อนหน้านี้ 2-3 เดือน คุณพ่อได้ขอหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” จากลูก บอกว่าจะให้ผู้ที่กำลังเรียนคำสอนกับคุณพ่อ ซึ่งเป็นผู้ใหญ่อ่าน สักพักคุณพ่อบอกมาว่า เขาผู้นี้ได้อ่านหนังสือของลูกถึง 2 ครั้งด้วยความสนใจ เพราะเขาเคยทำงานธนาคารมาก่อน และเมื่อเขาได้อ่านหนังสือเล่มนี้จบ ทำให้เขาอยากรับศีลล้างบาปเร็วขึ้น! ลูกรับทราบด้วยความยินดี คุณพ่อบอกลูกว่าในวันรับศีลล้างบาปของเขา อยากชวนให้ลูกไปร่วมพิธีด้วย เชื่อว่าเขาคงดีใจ ลูกรีบปากทันที และรอวันที่จะไปร่วมในพิธีอันน่ายินดีนี้

คืนก่อนวันอาทิตย์ก่อนนอน ลูกสวดภาวนาขอพรจากพระเจ้าให้แก่เขาผู้นี้ และเช้าวันอาทิตย์ก่อนลูกออกจากบ้าน ลูกสวดขอพรจากพระองค์ให้แก่เขาอีก ลูกยังไม่ทราบว่าเขาชื่ออะไรและเป็นใครมาจากไหน ☺

ลูกไปถึงโบสถ์ตรงเวลาที่คุณพ่อบอก พิธีเสร็จพอดี คุณพ่อพาลูกใหม่ของพระองค์มาที่ลูก แนะนำให้เขารู้จักว่าลูกคือผู้เขียนหนังสือเล่มที่เขาอ่านถึง 2 ครั้ง เขาดูเซอร์ไพรส์มากเพราะไม่ได้คาดคิดมาก่อน หลังจากนั้นมีการสวดสายประคำและต่อด้วยมิสซารอบเช้า พอพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณเสร็จ คุณพ่อจึงขอให้ลูกขึ้นไปยืนถ่ายรูปร่วมกับลูกใหม่ของพระองค์คนนี้และครอบครัวของเขา พ่อทูนหัวของเขาบอกกับลูกว่า เขาได้อ่านหนังสือของลูกจบภายในเวลาวันเดียว ☺

หลังจากนั้นเราออกไปนอกโบสถ์ ลูกอยากทราบว่าอะไรเป็นสาเหตุให้เขามาแสวงหาพระเจ้าจนถึงขั้นได้รับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์เช่นนี้

เขาเล่าให้ลูกฟังอย่างไม่ปิดบัง ลูกฟังด้วยความสนใจ ตลอดเวลาที่ฟังเขาเล่าแบ่งปันเรื่องราวชีวิตของเขาให้ลูกฟัง ลูกก็ขอบคุณพระองค์ในใจ ความเชื่อของแต่ละคนและการเป็นลูกของพระองค์นั้นเป็นพระพรของพระองค์โดยแท้ และลูกก็ขอบพระคุณพระองค์ยิ่งขึ้นที่ทราบว่าอีกครั้งหนึ่งที่หนังสือกอ “บทสวดของฉัน” และ “ภูเขาเคลื่อนได้” ได้เป็นสะพานให้คนเดินข้ามไปพบกับพระองค์ผ่านประสบการณ์ชีวิตของลูก ☺

ลูกได้แบ่งปันประสบการณ์การสวดสายประคำประจำวันของลูก ฯลฯ ให้เขาฟัง ซึ่งเขารับปากว่าจะพยายามทำตาม

ลูกกลับบ้านด้วยความสุขและความชื่นชมยินดีเต็มเปี่ยมในหัวใจ ลูกอดไม่ได้ที่จะคิดย้อนหลัง...ตอนที่ทุกสิ่งทุกอย่างจบลง ลูกคิดกับตัวเองว่า “ฉันเสียเวลาชีวิตไปเกือบ 20 ปี 14 ปีในการค้นหาความจริงเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตัวเอง และอีก 6 ปีในการรักษาแผลหัวใจ หากฉันปล่อยให้ทุกอย่างจบก็จบไป ฉันก็จะเสียเวลาชีวิตไปอย่างเปล่าประโยชน์ แต่หาก

ฉันนำสิ่งที่เกิดขึ้นมาเป็นสะพานให้คนเดินข้ามไปพบพระเจ้า ความเจ็บปวดของฉันก็จะไม่สูญเปล่า”

เมื่อคิดเช่นนั้นได้ สิ่งแรกที่ลูกทำคือ ถามลูกๆ ทั้ง 4 คนว่า หากหม่ำมี้จะเปิดเผยเรื่องราวชีวิตของตนเองให้สาธารณะชนทราบ ลูกๆ จะอายไหม? ลูกๆ ทั้ง 4 บอกว่าไม่อาย พวกเขาภูมิใจในตัวหม่ำมี้ของเขา แม้กระนั้น ญาติพี่น้องก็คัดค้านกันขรมว่าในสังคมไทย มีใครเขาไปเปิดเผยความทุกข์ยากลำบากของชีวิตให้คนอื่นทราบ เดี๋ยวคนก็จะดูหมิ่นดูแคลนเอา ลูกบอกกับญาติๆ ว่า ใครจะดูลูกเป็นอย่างไรก็ช่างเขาเถอะ ฉันจะเปิดเผยชีวิตที่ผ่านมาเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า และเป็นพยานว่าพระเจ้ามีจริง

จากวันนั้นถึงวันนี้ จะมีใครคิดอย่างไรกับลูก ลูกไม่สนใจ เพียงแค่ทุกครั้งที่ลูกทราบว่าหนังสือทั้ง 2 เล่มของลูกทำให้คนเห็นและเชื่อว่าพระเจ้ามีจริง ลูกก็พอใจและมีความสุขมากแล้ว ☺

แม้ในพระคัมภีร์จะเขียนไว้ว่า

“เพราะทองคำย่อมพิสูจน์ด้วยไฟ คนรับเลือกสรรก็พิสูจน์ด้วยการถูกเหยียดหยาม” บสร 2:5

ลูกไม่เคยบังอาจคิดว่าลูกเป็นคนได้รับ “การเลือกสรร” จากพระเจ้า ลูกเป็นเพียงลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่ไม่ยอมให้ความผิดมาชนะความถูกต้องในชีวิต และด้วยพระเมตตาของพระองค์ ลูกจึงสามารถก้าวข้ามทุกสิ่งทุกอย่างด้วยการให้อภัยได้ เป็นพระพรที่พระองค์ประทานให้โดยแท้ เพราะมองย้อนหลัง หากไม่มีพระองค์อยู่เบื้องหลังมโนธรรมของลูกแล้ว เป็นไปไม่ได้เลยที่ลูกจะสามารถให้อภัยศัตรูในลักษณะเช่นนั้นได้

มาถึงชีวิตปัจจุบัน การที่เห็นว่าหนังสือของลูกก่อให้เกิดแรงบันดาลใจแก่ผู้ที่อ่านให้มีความเชื่อความศรัทธาในพระองค์ มันกระเพื่อมกลับมาสู่ลูก ... ลูกต้องกราบทูลขอพระองค์ได้โปรดประทานพละกำลัง ความเข้มแข็ง ตลอดจนสติปัญญาแก่ลูก ให้ลูกเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งที่กตัญญูต่อพระองค์และมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะทำหน้าที่ของการเป็นพยานที่สัตย์ซื่อ จริงใจ และถ่อมตนต่อไป และต่อๆ ไป เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ตลอดไป เทอญ

“แต่ข้าพเจ้าไม่คิดว่าชีวิตของข้าพเจ้ามีค่าสำหรับข้าพเจ้าเท่ากับการที่ข้าพเจ้าได้วิ่งถึงปลายทาง
และทำให้ภารกิจที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายจากพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าสำเร็จไป
คือ การเป็นพยานประกาศข่าวดีแห่งพระหรรษทานของพระเจ้า” กิจการอัครสาวก 20:24

อาเมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 326

พระวาจาในทุกมิติของชีวิต

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อ 2-3 เดือนก่อน ลูกได้รับการติดต่อจากเพื่อนที่ทำงานอยู่บริษัทน้ำมันที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่ง เชิญให้ไปพูดแบ่งปันให้สมาชิก Christian Club ที่นั่นฟัง ลูกเคยไปพูดแบ่งปันครั้งหนึ่งแล้วในวันแห่งความรัก (Valentine's Day) ปี 2012 ครั้งนี้เธอจะขอให้ลูกไปพูดถึงประวัติศาสตร์พระศาสนจักรในประเทศไทย ลูกเกรงว่าหัวข้อจะหนักเกินไป ในที่สุด เธอได้ขอเปลี่ยนเป็นหัวข้อ "God at Work" โดยขอให้ลูกพูดในวันที่ 4 ก.ย. 2015 ถึงประสบการณ์ทุกวันนี้ที่ลูกยึดพระวาจาของพระเจ้าเป็นหลักในทุกมิติของชีวิต ลูกตอบตกลงทันที

คราวนี้ ลูกได้ชวนเพื่อนคนหนึ่งที่สนใจและได้มาคุยกับลูกเกี่ยวกับศาสนาของเราไปฟังด้วย

ลูกได้แบ่งการพูดแบ่งปันเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกเป็นการเล่าถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของลูก และเล่าให้ฟังว่าทุกวันนี้ลูกได้ยึดพระวาจาของพระเจ้าเป็นหลักในทุกมิติของชีวิตและผลของการปฏิบัติเช่นนี้ก็ได้บังเกิดผลแก่ชีวิตของลูกตามพระวาจาในพระคัมภีร์ทุกประการเช่นเดียวกัน ☺ ☺ ☺

แม้ว่าพระวาจาที่ลูกหยิบยกไปแบ่งปันนั้น ลูกจะได้นำไปแบ่งปันแล้วนับครั้งไม่ถ้วน แต่พระวาจาของพระเจ้านั้น Timeless หรืออมตะนิรันดรกาล ไม่มีวันหมดอายุหรือไม่ทันสมัย อีกกี่ล้านปีหรือตลอดนิรันดร พระวาจาของพระเจ้าก็ยังคงเป็น**แสงสว่าง คลังแห่งปัญญา พลังแห่งชีวิต** ☺ ☺ ☺

ลูกขอนำหัวข้อทั้ง 10 ข้อกับพระวาจา 28 บท ที่ลูกเลือกไปพูดแบ่งปันในวันนั้นมาเขียนอีกครั้งหนึ่งในบทสวดบทนี้เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์พระเจ้าข้า

1. การแสวงหาพระเจ้า สำหรับบางคน ตั้งแต่เกิดจนตายก็ไม่พบพระเจ้า เราต้องแสวงหาพระเจ้าด้วยสิ้นสุดจิตใจแล้วจะพบพระองค์เอง ***"เจ้าจะแสวงหาเราและพบเรา เมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของเจ้า" เยเรมีย์ 29:13 และ สดุดี 119:130***

2. การเข้าใจพระคัมภีร์ ไม่ใช่ทุกคนอ่านพระคัมภีร์แล้วจะเข้าใจ ลูกสวดทูลขอพระพรทุกครั้งก่อนอ่านพระคัมภีร์ ***"แล้วพระองค์ทรงนำให้เขาเกิดปัญญาเข้าใจพระคัมภีร์" ลูกา 24:45***

3 .ความเชื่อคืออะไร ลูกเล่าให้ฟังถึงนักไต่เขาหนุ่มคนหนึ่งที่พลัดตกเขาห้อยโต่งเต่งอยู่กลางอากาศในเช้ามืดท่ามกลางความหนาวเหน็บ เขาตะโกนให้พระเจ้าช่วย พระองค์บอกให้เขาตัดเชือก หนุ่มคนนั้นกลับเอาเชือกรัดตัวเองให้แน่นยิ่งขึ้น รุ่งเช้ามีคนพบศพของเขาห้อยแข็งตายอยู่เหนือพื้นดินเพียง 2 ฟุต! ลูกบอกกับผู้ฟังว่า ทุกวันนี้หากลูกแน่ใจว่านี่คือน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้ว ลูกจะตัดเชือกเสมอ และลูกจะพบว่าไม่ว่าความเป็นจริงนั้น พื้นดินจะห่างจากลูกเท่าไร ลูกจะตกลงสู่พื้นดินเป็นระยะฟุตครึ่งเสมอ!

“ความเชื่อคือความมั่นใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นข้อพิสูจน์ถึงสิ่งที่มองไม่เห็น” ฮีบรู 11:1

4. ความเชื่อขอจากพระเจ้าได้ ตอนเป็นคาทอลิกใหม่ๆ ลูกมีความเชื่อในพระองค์แบบเกรงกลัวและแบบไม่สิ้นสุดจิตใจ ด้วยความซื่อบริสุทธิ์ ลูกจึงสวดทูลขอให้พระองค์ได้โปรดประทานความเชื่อให้แก่ลูกด้วย ต่อมาลูกอ่านพบในพระคัมภีร์ว่าความเชื่อขอจากพระองค์ได้ ลูกดีใจมาก!

“โปรดเพิ่มความเชื่อให้พวกเราเถิด” ลูกา 17:5 และ มาระโก 9:24

5. ความจริง พระเจ้าคือองค์แห่งความจริง และหากเราปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์แล้ว จะทำให้เราเป็นอิสระ ลูกยกตัวอย่างโคโลสี 3:23 การทำความดีถวายแด่พระองค์ แทนที่จะหวังผลตอบแทนจากมนุษย์ ทำให้ลูกสามารถทำความดีต่อเนื่อง แม้ว่าจะถูกเพื่อนมนุษย์ที่ลูกทำดีด้วยเมินหรือถึงขั้นทรยศหักหลังก็ตาม

“สาระสำคัญแห่งพระวาจาของพระองค์เป็นความจริง” สดุดี 119:160
และยอห์น 14:6, 8:31-32

6 .การขอจากพระ ลูกบอกกับผู้ฟังว่า “ดิฉันขออะไรจากพระ แล้วได้ทุกอย่าง” แล้วลูกก็ถามต่อว่า “เวอร์ไหม?” ไม่มีใครกล้าตอบ ลูกหันไปทางเพื่อนที่ลูกชวนไปด้วย เธอตอบทันที “เวอร์ค่ะ” ลูกจึงพูดต่อว่า “ดิฉันยังพูดไม่จบประโยคค่ะ ดิฉันขออะไรจากพระ **แล้วได้ทุกอย่างตามน้ำพระทัยของพระเจ้า**” คราวนี้ผู้ฟังทุกคนยิ้มออก ☺ ลูกแบ่งปันต่อว่าจากประสบการณ์ การที่พระเจ้าไม่ประทานสิ่งที่เราขอแก่เราบางครั้ง นั่นแหละคือพระพรแล้ว เพราะพระเจ้าทรงทราบดีกว่าเราว่าอะไรควรให้ อะไรไม่ควรให้ และเราต้องขอบพระคุณพระองค์ทุกครั้ง ไม่ว่าพระพรนั้นจะเป็นในลักษณะเช่นไร ลูกชอบพระวาจาบทนี้มาก

“มนุษย์เอ๋ย เจ้าเป็นใครกัน จึงบังอาจมาเถียงกับพระเจ้า” โรม 9:20,
โรม9:15 และ 1เธสะโลนิกา 5:18

7. ความรวยและความจน ลูกเคยคิดการจะเป็นที่โปรดปรานของพระได้นั้น ต้องเป็นคนจนเท่านั้นไหมหนอ? เพราะพระองค์ทรงเมตตาสงสารคนยากจน ผู้ด้อยโอกาศ ฯลฯ แต่เมื่อได้ศึกษาพระวาจาลึกๆ แล้วก็ค้นพบว่า ความร่ำรวยนั้นคือพระพรที่พระองค์ประทานให้แก่ลูกของพระองค์ การนับถือเงินตราเป็นพระเจ้าต่างหากที่มนุษย์ไม่ควรทำ ทุกวันนี้ลูกเลิกอ่านหนังสือทุกประเภทที่สอนให้รวย ลูกอ่านหนังสือเล่มเดียวคือพระคัมภีร์ก็เหลือเฟือแล้ว

“พระพรของพระเจ้ากระทำให้มั่งคั่ง” สุภาษิต 10:22, 10:4 และเฉลยธรรมบัญญัติ 8:18
สดุดี 112:2-3 2เธสะโลนิกา 3:10 มัทธิว 10:16 1ทิโมธี 6:10

8. พระเจ้าทรงช่วยคนที่ช่วยตัวเองเท่านั้น หากเราหวังแต่จะให้พระเจ้าช่วยโดยเราไม่ช่วยตัวเอง มันจะกลายเป็นความงมงาย ***มัทธิว 6:33 ลูกา 12:31***

9. อย่าประพฤติตนตามยุคนี้และถ้าจะอวดให้อวดพระเจ้า สังคมทุกวันนี้ถูกพันธนาการด้วยเปลือกนอกที่ไร้สาระหาแก่นแท้ไม่เจอ เราต้องกล้าที่จะปฏิเสธความไร้สาระของสังคมและกล้าอวดพระเจ้า

"ถ้าผู้ใดจะอวด ก็จงอวดองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด" 2 โครินธ์ 2:17
และโรม 12:2 มัทธิว 12:7, 6:1, 13:4

10. พรสวรรค์ ทุกวันนี้ ลูกได้ใช้พรแสวงทุกอย่างในตัวลูกในการรับใช้พระองค์ทุกมิติ ไม่ว่าจะเป็นการเขียน การพูด และแม้กระทั่งการวาดภาพศิลปะ และที่อัศจรรย์คือ จากพรแสวงของลูก พระองค์ก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นตะลันต์ประทานกลับมาให้แก่ลูกในทุกมิติเช่นกัน มันช่างน่าอัศจรรย์อย่างที่สุดพระเจ้าข้า ***"จงอย่าละเลยพระพรพิเศษที่มีอยู่ในท่าน พระพรซึ่งเป็นของประทานให้ท่าน" 1ทิโมธี 4:14 และมัทธิวบทที่ 25***

ลูกรักพระองค์ที่สุดพระเจ้าข้า ☺

"จงวางใจในพระยาเวห์และเดินตามวิถีทางของพระองค์
พระองค์จะทรงยกย่องท่านให้รับแผ่นดินเป็นมรดก" สดุดี 37:34

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 327

ผ้าห่อพระศพพระเยซูเจ้า

The Holy Shroud of Turin

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในช่วงหลายๆ ปีหลังจากครอบครัวของลูกได้รับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์โดยสมบูรณ์ ลูกและลูกๆ ได้เปลี่ยนแปลงการไปเที่ยวต่างประเทศเป็นการไปยังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ในประเทศต่างๆ ตามประวัติศาสตร์ของพระศาสนจักร เพื่อไปศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องราวของบุคคลและสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เพื่อเราจะได้เข้าใจถึงศาสนาได้ดีขึ้นและศึกษาแบบฉบับของผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่เราจะยึดถือเป็นแนวปฏิบัติในการดำรงชีวิตของพวกเราได้

ในปี 2015 นี้ พวกเราแม่ลูก 3 คนได้ไปยังประเทศต่างๆ ที่เคยไปมาแล้ว เพื่อไปสวดภาวนาขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพระพรที่ได้ประทานให้เราอย่างมากมายและได้วางแผนว่าจะไปยังสถานที่ที่ยังไม่เคยไปเลย หนึ่งในสถานที่นั้นคือเมืองตุริน ประเทศอิตาลี ที่เป็นที่ประดิษฐานของผ้าห่อพระศพของพระเยซูเจ้า (The Holy Shroud)

เราทั้งสามนั่งรถไฟจากประเทศฝรั่งเศสไปถึงเมืองตุรินเช้าวันที่ 15 เม.ย. 2015 ด้วยความตื่นเต้นและหัวใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุขใจที่จะได้ไปเฝ้าชมสิ่งศักดิ์สิทธิ์ชิ้นสำคัญของพระศาสนจักรชิ้นหนึ่ง ทันทีที่เช็คเข้าโรงแรมเสร็จ พวกเราก็ออกเดินไปยัง The Cathedral of Turin อย่างไม่รอช้า เพราะโรงแรมอยู่ห่างจากอาสนวิหารไม่ไกลเท่าไรนัก ตลอดเวลาที่ผ่านมา ลูกเข้าใจว่า The Holy Shroud นี้คงจะประดิษฐานไว้เหนือพระแท่นเช่นเดียวกับภาพหรือรูปปั้นศักดิ์สิทธิ์ในอาสนวิหารทั่วไป

ทันทีที่เราแม่ลูกเดินไปถึงบริเวณหน้าประตูอาสนวิหาร พวกเราก็ค่อนข้างแปลกใจเพราะมีแนวกั้นเสมือนหนึ่งไม่ให้ผู้คนเดินเข้าไปในวิหาร แต่เราก็เดินเลาะจนถึงหน้าประตูและต้องหยุดตรึงอยู่กับที่เมื่อเห็นแผ่นป้ายติดประกาศในหลายภาษา มีข้อความว่า “อาสนวิหารปิดเพื่อเตรียมสำหรับนิทรรศการที่จะเกิดขึ้นระหว่างวันที่ 19 เม.ย. – 24 มิ.ย. 2015” เรา

สามคนมองหน้ากัน “โอ! เป็นไปได้อย่างไร เราอุตส่าห์มาถึงที่นี่ แต่วิหารกลับปิด!” ขณะที่เราเดินกลับออกมาจากหน้าวิหาร ลูกพูดกับลูกๆ ว่า “อย่าเพิ่งยอมแพ้ ลองปรึกษากันดูว่า เรามีวิธีใดบ้างที่จะกลับมาเมืองตุรินอีกก่อนกลับประเทศไทย เพราะเรามีกำหนดกลับวันที่ 21 เม.ย.” แล้วเราก็หาร้านอาหารนั่งโดยลูกให้โจทย์ลูกๆ ว่า เป้าหมายคือ ต้องกลับมาเมืองตุรินให้ได้ ส่วนวิธีการจะขับรถ นั่งรถไฟ เปลี่ยนโปรแกรมอย่างไรนั้น ลูกๆ เก่งกว่าหม่ำมื้อยู่แล้ว แล้วในใจลูกก็สวดทูลขอพระจิตเจ้าให้โปรดดลใจให้ลูกๆ หาทางออกให้ได้เทอญ

เนื่องจากเป้าหมายและโจทย์ชัด ในที่สุด ลูกๆ ทั้งสองก็หาทางออกจนได้ (ลูกคิดว่าเป็นเพราะพระเมตตาของพระองค์นี่แหละ ☺) ระยะทางจากเมืองตุรินไปยังกรุงโรม 500 กว่ากม. เพราะฉะนั้นการขับรถไปกลับจึงเป็นไปไม่ได้ อีกอย่างหนึ่งโรงแรมในเมืองต่อไปถัดจากตุรินก็ได้จองและชำระเงินไปเรียบร้อยแล้ว ทางออกที่มีตรรกะที่สุดคือ ไปตามโปรแกรมเดิมทุกอย่างและเมื่อไปถึงกรุงโรมคืนวันที่ 19 เม.ย. เช้าวันที่ 20 เม.ย. ก็บินมาเมืองตุริน เข้าชมผ้าห่อพระศพเสร็จก็บินกลับโรม คือยอมเสียสละเวลาที่จะอยู่กรุงโรม 1 วันกลับมาเมืองตุรินแทน ไชโย! แก้ปัญหาได้แล้ว! แล้วพวกเราก็ไปเดินหาซื้อศาสนภัณฑ์ที่ระลึกด้วยความสบายใจและทราบจากซิสเตอร์ที่ขายของที่ระลึกให้เราว่า เราต้องจองคิวการเข้าชมในวันเปิดล่วงหน้ามิฉะนั้นจะไม่ได้เข้า พระตรัสบอกเราอีกแล้ว ☺

เช้าวันที่ 20 เม.ย. 2015 พวกเราแม่ลูกทั้งสามกลับมาเมืองตุรินและมาถึงจุดเริ่มต้นของการเข้าชมราว 9:30น. คิวของเราคือ 10:00น. ปรากฏว่าเราได้เข้าไปกันเป็นกลุ่มราว 10คน โอ้โฮ! เดินวนไปวนมาเกือบ 1 กม.เห็นจะได้ ตอนมาถึงทางเข้าหน้าอาสนวิหาร อ้าวก็อยู่แค่ตรงข้ามจุดที่เราเริ่มต้นแค่นั้นเอง!

มีเจ้าหน้าที่มาพาพวกเราเข้าไปยังห้องชมวีดีทัศน์ที่ฉายภาพผ้าห่อพระศพ ทั้งประวัติความเป็นมาก่อนเข้าไปข้างในอาสนวิหาร ลูกถ่ายรูปด้วยมือถือรัวไม่หยุด เพราะแน่ใจว่าข้างในอาสนวิหารคงไม่อนุญาตให้มีการถ่ายภาพ เมื่อถึงเวลาของกลุ่มเรา ก็มีคนมาพาพวกเราเข้าไป ลูกได้ยืนข้างหน้าสุดติดกับ The Holy Shroud เลย ข้างในมีไฟชนิดพิเศษที่จะไม่ระคายเคืองต่อเนื้อผ้าที่ประดิษฐานอยู่หลังกรอบกระจก เช่นเดียวกับกรอบรูป มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยยืนเฝ้าอยู่ซ้ายขวา เสียดายคนอธิบายใช้ภาษาอิตาเลี่ยนในการบรรยาย ตลอดระยะเวลา 10 กว่านาทีที่ลูกยืนอยู่ใต้ผ้าผืนศักดิ์สิทธิ์นั้น ลูกสวดภาวนาได้เพียงประโยคเดียว “พระองค์ยิ่งใหญ่ที่สุดๆๆๆๆๆ...” จนเจ้าหน้าที่ผู้นั้นบรรยายจบ

จนออกมาแล้ว ลูกและลูกๆ ยังไม่เชื่อว่าพวกเราจะได้รับพระพรถึงเพียงนั้น ลูกเข้าใจว่า The Holy Shroud ประดิษฐานอยู่ในอาสนวิหารตลอดเวลา แต่ปรากฏว่าครั้งนี้เป็นครั้งที่ 8 เท่านั้นที่มีการจัดนิทรรศการให้ประชาชนเข้าชมได้ โดยมีประวัติตามปีค.ศ. ดังต่อไปนี้

1931 ในวโรกาสพระราชพิธีอภิเษกสมรสของ Prince Umberto of Savoy and Maria Jose แห่งประเทศเบลเยียม

1933 ในปีศักดิ์สิทธิ์ของศตวรรษที่ 19 แห่งการทุกข์ทรมาน การสิ้นพระชนม์และการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูเจ้า

1973 (23 พ.ย.) เป็นการถ่อยทอดสดทางโทรทัศน์

1978 (27 ส.ค. – 8 ต.ค.) เป็นการฉลองปีที่ 400 นับจากการย้าย The Holy Shroud จากเมือง Chambery ไปยังเมือง Turin

1998 (18 เม.ย. – 14 มิ.ย.) ครบ 100 ปีของการถ่ายภาพ The Holy Shroud โดยทนาย Secondo Pia ในปี 1898 ที่ปรากฏภาพพระพักตร์พระเยซูในแผ่นฟิล์ม Negative ที่กลับกับธรรมชาติของการถ่ายภาพด้วยฟิล์ม

2000 (12 ส.ค. – 22 ต.ค.) เป็นการฉลองปี Jubilee

2010 (10 เม.ย. – 23 พ.ค.) เป็นการจัดนิทรรศการครั้งหลังสุด

2015 ครอบครัวลูกได้ไปเยี่ยมเคารพ ☺ ☺ ☺

ไม่ว่า The Holy Shroud นี้จะเป็นผ้าห่อพระศพจริงๆ หรือไม่ ไม่สำคัญ นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปายอห์น ปอล

ที่ 2 ได้ทรงกล่าวในการจัดนิทรรศการในปี 1998 ไว้ว่า

"The Holy Shroud is a mirror of the Gospel..... The image of human suffering is reflected in the Holy Shroud. It not only stimulates us to vanquish our egoism, it leads us to discover the mystery of the pain that, sanctified by the sacrifice of Christ, generates salvation for all mankind....."

พระสันตะปาปาฟรังซิสได้เสด็จไปงานนิทรรศการปี 2015 นี้ด้วย

นี่คือพระพรอันยิ่งใหญ่อีกพระพรหนึ่งที่ครอบครัวของลูกจะจดจำด้วยความกตัญญูตลอดชีวิตของพวกเรา พระเจ้าข้า

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 328

AACOM III

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอเริ่มต้นบทสวดบทนี้ด้วยพระวาจาบทนี้ว่าหากเป็นน้ำพระทัยของพระองค์แล้ว ***"ไม่มีสิ่งใดที่พระเจ้าจะทรงกระทำไม่ได้" ลูกา 1:37***

ลูกเพิ่งได้รับเชิญไปพูดแบ่งปันเป็นพยานในพระเมตตาของพระองค์ในงาน AACOM III (Asian Apostolic Congress on Mercy) ที่จัดขึ้นในเมือง Medan ประเทศอินโดนีเซีย ในวันที่ 15 ต.ค. 2015 ที่ผ่านมา การไปพูดแบ่งปันครั้งนี้เป็นสิ่งที่ลูกคาดไม่ถึงเลยว่าจะได้รับเชิญไปพูดในงานพระเมตตาระดับเอเชียอีก เพราะลูกได้พูดในงาน AACOM II ที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพในปี 2012 แล้ว อีกทั้งได้พูดที่งาน PACOM II งานพระเมตตาระดับประเทศของประเทศฟิลิปปินส์ และล่าสุดได้ไปพูดในงาน WACOM III หรืองานพระเมตตาระดับโลกที่ประเทศโคลัมเบียเป็นเจ้าภาพเมื่อปี 2014 หรือปีที่แล้วนี่เอง ดังนั้นลูกจึงค่อนข้างแปลกใจที่ได้รับเชิญอีก และเกรงว่าผู้ที่เคยฟังมาแล้วจะฟังซ้ำหลายรอบ แต่เมื่อคณะกรรมการจัดงานที่ประเทศอินโดนีเซียยืนยันว่าต้องการเชิญลูกไปพูดแบ่งปันที่งาน AACOM III เพราะคริสตชนอินโดนีเซียยังไม่ได้ยินคำแบ่งปันของลูกอีกจำนวนมาก ลูกจึงรับคำเชิญด้วยความยินดี

คราวนี้ ลูกเดินทางด้วยความอบอุ่นเพราะมีคณะพระเมตตาจากประเทศไทยร่วมเดินทางไปด้วย 24 คน โดยมีพระสงฆ์ถึง 7 องค์ ซึ่งในทุกครั้งที่ผ่านมาที่ลูกเดินทางไปแบ่งปันในต่างประเทศ ลูกมักจะเดินทางไปตามลำพังกับลูกๆ เท่านั้น แต่เนื่องจากเจ้าภาพได้จัดให้ลูกกับลูกชายที่เดินทางไปด้วยพักในโรงแรมที่จัดงานเลย ลูกและลูกชายตึงไม่ได้พักกับคณะคนไทยเพราะบริษัททัวร์ได้จัดให้พักอีกโรงแรมหนึ่ง

มีเรื่องหนึ่งที่ลูกสังเกตว่าแตกต่างจากงานพระเมตตาอื่นๆ ที่ลูกได้ไปร่วมด้วยคือ มีผู้แบ่งปันเป็นพยานในพระเมตตาทุกวันของงาน อีกทั้งบทความของวิทยากรทุกท่านก็เป็นเรื่องน่าสนใจทั้งสิ้น เป็นครั้งแรกที่ลูกนั่งฟังวิทยากรทุกท่าน ทุกวัน และทุกบทความด้วยความตั้งใจฟังและไม่ง่วงนอนเลย ซึ่งลูกเองก็ค่อนข้างแปลกใจ แต่ลูกขอสารภาพว่าลูกได้สัปปะงกทุกครั้งที่ประธานถวายมิสซาเทศน์ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นอัครสังฆราชหรือสังฆราช ลูกจึงจำไม่ได้ว่าองค์ใดเทศน์สอนเรื่องใดบ้าง 😕

พยานคนแรกเป็นบราเดอร์จากสิงคโปร์ซึ่งได้แบ่งปันถึงวันที่อาการของหัวใจกำเริบ บังเอิญวันนั้นเป็นวันชาติของสิงคโปร์จึงเป็นวันหยุด บราเดอร์ได้โทรไปหาแพทย์ที่ดูแลเป็นประจำที่กำลังจะออกไปร่วมพาเหรดอยู่แล้ว บราเดอร์ต้องขับรถไปเองผ่านไฟแดง 5 ที่ และเมื่อไปถึงโรงพยาบาท แพทย์บอกว่า หากช้ากว่านั้นอีก 30 วินาที ก็จะสายเกินไปเสียแล้ว บราเดอร์แบ่งปันว่าตลอดระยะเวลาและระหว่างทางไปโรงพยาบาล บราเดอร์ได้สวดขอให้พระเมตตาช่วยตลอดเวลา

พยานอีกคนเป็นนางพยาบาลจากสหรัฐอเมริกาที่ลูกได้พบตอนไปประชุม WACOM III ที่โคลัมเบีย เธอได้แบ่งปัน

ถึงประสบการณ์ที่เธอใช้พระเมตตาในการปลอบประโลมผู้ป่วย แม้ในบางรายที่สุดท้ายก็จากโลกนี้ไป แต่การสวดขอพระเมตตาร่วมกับผู้ป่วยที่มีอาการหนักก็ทำให้เขาเหล่านั้นไปพบกับพระเจ้าด้วยอาการสงบ ไม่กระวนกระวาย

พยานท่านต่อไปนี้ได้รับความสนใจมาก ท่านเป็นพระสงฆ์คณะเยซูอิต และเป็นมุสลิมชาวอินโดนีเซียที่ครอบครัวเคร่งศาสนา ตอนหนุ่ม ท่านกับเพื่อนๆ ได้ไปก่อความไม่สงบกับโบสถ์คาทอลิกหลายครั้งและได้รับความชื่นชมจากเพื่อนฝูงในการกระทำเหล่านั้น ต่อมาท่านได้พบกับหญิงสาวคนหนึ่งที่ท่านมีความพึงพอใจ ปรากฏว่าหญิงสาวคนนั้นเป็นคาทอลิก! และเมื่อทราบว่าชายหนุ่มผู้นี้เป็นคนไปทำลายโบสถ์ของเธอ เธอกลับไม่โกรธ โดยเธอบอกว่าพระเจ้าทรงสอนให้คริสตชนให้อภัย จุดนั้นเองทำให้ชายหนุ่มมุสลิมคนนี้สนใจในศาสนาคาทอลิกและในที่สุด ไม่เพียงแต่ได้กลับใจมาเป็นคาทอลิก แต่ได้ยกระดับถึงขั้นเป็นพระสงฆ์คณะเยซูอิต!

อีกท่านซึ่งเป็นอุปสังฆราชจากประเทศฟิลิปปินส์ ซึ่งท่านเคยเป็นผู้ช่วยพระคาร์ดินัลซินที่ช่วยให้ประชาชนชาวฟิลิปปินส์ล้มล้างระบอบเผด็จการของประธานาธิบดีมาร์กอส ขณะนี้ท่านป่วยต้องมีการฟอกเลือดทุกๆ สัปดาห์ แต่การป่วยของท่านี้ดูเหมือนจะได้รับการทำนายจากพระคาร์ดินัลซินไว้ตั้งแต่ตอนท่านทำงานใกล้ชิดกับพระคุณเจ้าแล้วว่าการที่ท่านในฐานะพระสงฆ์ต้องเจ็บป่วยและทุกข์ทรมานทางร่างกายนั้น เท่ากับเป็นการร่วมพระทรมานกับพระเยซูเจ้าในการไถ่บาปมนุษย์ ดังนั้น แม้ท่านจะไม่อยากเจ็บป่วยในลักษณะเช่นนี้ ท่านก็ยินดีน้อมรับสภาพตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

พยานคนสุดท้ายเป็นนักธุรกิจระดับชาติของประเทศเจ้าภาพ และมีธุรกิจทั่วโลก ไม่ค่อยมีเวลาให้กับพระเจ้า แต่อยู่มาวันหนึ่ง ลูกสาวของเขาวัย 17 ปี อยู่ๆ ก็ไม่ยอมรับประทานอาหารเพราะป่วยเป็นโรค Anorexia หรือโรคกลัวอ้วน 2 ปีผ่านไป น้ำหนักเธอลดเหลือ 35 กก. ในส่วนสูง 170 ซม. ในฐานะพ่อ เขารู้สึกท้อแท้และกังวลว่าลูกสาวของเขาอาจจะต้องตายจากไป เขาสวดขอให้พระเมตตาช่วย และแล้วคืนวันหนึ่งในเวลาตีสอง เขาได้ยินเหมือนเสียงมาจากทางไกลบอกให้เขาทำตามที่ภรรยาบอก ขณะนั้นภรรยาของเขาอยู่ที่ประเทศแคนาดา เขาโทรทางไกลไปทันที ภรรยาบอกเขาว่าเธอก็ได้รับแรงดลใจให้กลับประเทศอินโดนีเซียด่วน เพื่อทำงานรับใช้พระ วันรุ่งขึ้น ลูกสาวของเขาตื่นขึ้นมาและถามแม่ว่า ทำไมเขาถึงผอมเช่นนี้ หลังจากวันนั้น สาวน้อยก็กลับไปรับประทานอาหารตามปกติ และตอนนี้ทั้งเขาและภรรยารับใช้งานพระเมตตาเต็มที่

สำหรับลูกเองได้พูดในวันที่ 15 ต.ค. 2015 ซึ่งเป็นวันที่สองของงาน ในเวลา 10:00น. เขาให้เวลา 40 นาที ซึ่งลูกต้องย่อเรื่องราวชีวิตของลูกในช่วง 40 ปี เท่ากับสรุปปีละ 1 นาที โดยครั้งนี้ลูกได้นำเอาพระราชดำรัสของพระสันตะปาปาฟรังซิสมาเป็นบทนำและเรื่องราวของมัคคุเทศน์อายุ 60 ปี ชาวโคลัมเบียที่ยอมให้อภัยบิดาอายุ 89 ปีของเขา เพราะลูกได้สัมผัสจิตใจของเขาด้วยความรักและพระเมตตาของพระเยซูเจ้ามาเป็นบทส่งท้ายการแบ่งปัน

และคราวนี้ หลังจากลูกพูดจบ ได้มีกรรมการจัดงานท่านหนึ่งมาขอนัดให้ลูกพบกับน้องสาวของเขาเป็นการส่วนตัวในวันรุ่งขึ้น โดยเขาเล่าว่าน้องสาวได้ร้องไห้อย่างหนักหลังได้ฟังคำแบ่งปันของลูก ซึ่งลูกก็รับนัดด้วยความยินดีทันที

และจากการที่มีผู้ฟังมาขอถ่ายรูปกับลูกเป็นเวลาถึงหนึ่งชั่วโมงครึ่ง จนคณะจัดงานต้องให้เจ้าหน้าที่มาล้อมพาลูกไปรับประทานอาหารเที่ยง ลูกได้สวดอย่างจริงใจอีกครั้งหนึ่งว่า “This is for the Glory of You, not the Glory of me, my Lord.”

“จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระยาเวห์ จงสรรเสริญพระองค์จนสุดปลายแผ่นดิน” อสย. 42:10

อาเมน

ลูกของพระ: องค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 329
มีใครได้อะไรไหม?

ข้าแต่พระเป็นเจ้า หลังกลับจากงาน AACOM III ที่เมืองเมดาน ประเทศอินโดนีเซีย มีวันหนึ่ง ลูกได้คุยกับลูกสาวคนเล็กของลูกถึงงานพระเมตตา ในแต่ละประเทศที่ลูกได้รับเชิญไปพูดแบ่งปัน พลันลูกสาวก็ถามขึ้นมาว่า “หม่ำมี้ขา จัดงานในลักษณะเช่นนี้ มีใครได้อะไรไหมคะ?”

เป็นคำถามที่ใสซื่อและตรงจากใจ แต่ทำให้ลูกนิ่งอึ้งไปชั่วขณะ โดยไม่กล้าตอบทันที

นับเป็นพระพรอย่างยิ่งที่ลูกมีโอกาสได้ไปร่วมงานพระเมตตาระดับประเทศ ระดับทวีป และระดับโลกมาแล้ว แต่สำหรับคำถามที่เรียบง่ายและใสซื่อประโยคนี้ คำตอบคืออะไรหนอ?

องค์ประกอบหลักของทุกงานประกอบด้วย 1. (ประเทศ) เจ้าภาพ หรือผู้จัดงาน 2. วิทยากรและผู้แบ่งปัน และ 3. ผู้เข้าร่วมประชุม ซึ่งทั้ง 3 องค์ประกอบนี้ ต่างมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการทำให้การประชุมนั้นสำเร็จลุล่วงตามเป้าหมายหรือไม่

เนื่องจากทุกครั้งที่ลูกไปร่วมการประชุม ลูกไปในฐานะผู้แบ่งปัน แต่ในเวลาเดียวกัน ลูกก็ไปในฐานะผู้เข้าร่วมประชุมด้วย ดังนั้นลูกจึงขอวิเคราะห์ในฐานะองค์ประกอบที่ 2 และ 3

ในครั้งแรกสุดที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพ AACOM II ตอนที่พระสงฆ์ผู้จัดโปรแกรมขอให้ลูกพูดแบ่งปันในฐานะตัวแทนประเทศไทยซึ่งเป็นเจ้าภาพในขณะนั้น ลูกไม่ทราบเลยว่าพระเมตตาคืออะไร แต่ลูกก็ได้ศึกษาไดอารี 600 กว่าหน้าของนักบุญเฟาสตินา จนลูกเข้าใจถึงความเป็นมาของพระเมตตา ต่อมาในการไปพูดในต่างประเทศ ลูกได้เข้าร่วมฟังวิทยากรท่านอื่นบ้าง แต่ไม่ทุกท่าน มาครั้งหลังสุด ลูกได้เข้าฟังวิทยากรทุกท่านรวมทั้งพยานที่แบ่งปันประสบการณ์ชีวิตทุกคนด้วยความตั้งใจ ผลที่ได้รับสำหรับลูกต่างกันมาก ลูกรู้สึกว่าในฐานะผู้เข้าร่วมประชุม งาน AACOM III ที่เพิ่งผ่านไป ลูกได้รับพระพรเต็มเปี่ยมจนลูกรู้สึกได้ในหัวใจของลูก ☺

แต่ลูกมีข้อสังเกตสำหรับผู้จัดงานว่า ณ วันนี้ 1 เดือน หลังจากงานได้เสร็จสิ้นไป ลูกจำบทแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตจริงจากผู้แบ่งปันทุกท่านได้หมด แต่สำหรับบทความจากบรรดาสมณะผู้ใหญ่ที่ได้รับการคัดสรรเชิญมาพูด ซึ่งล้วนแล้วแต่เปี่ยมไปด้วยคุณค่า ลูกจำเนื้อหาไม่ได้เลยแม้แต่ของท่านเดียว!

กลับมาคำถามของลูกสาว ลูกสรุปได้ ณ จุดนี้ว่า การเข้าร่วมประชุมไม่ว่าจะเป็นงาน ณ สถานที่แห่งไหน การจะ “ได้อะไร” หรือไม่นั้น ขึ้นกับตัวเราเองทั้งสิ้น หากเราไปร่วมเพราะอยากไปเที่ยวเป็นหลัก เวลาวิทยากรพูดแบ่งปัน ก็ออกมาหาซื้อของที่ระลึก ฯลฯ กับหากเราไปร่วมด้วยความตั้งใจที่จะรับสิ่งที่วิทยากรพูดแบ่งปัน และร่วมพิธีกรรมต่างๆ ที่ศักดิ์สิทธิ์ พร้อมใจที่เปิดรับความรักและพระเมตตาของพระเจ้าอย่างเต็มที่ ผลที่ได้รับจะต่างกันราวฟ้ากับดิน

ลูกเองได้รับโอกาสและพระพรในการรับใช้พระองค์ที่ค่อนข้างพิเศษ โดยที่ลูกเองก็ไม่เคยคาดคิดมาก่อนเลยในชีวิต คือ การได้รับเชิญไปพูดแบ่งปันที่ต่างประเทศ ทุกครั้งลูกจะเตรียมตัวไปอย่างดีและจะสวดทูลขอพระจิตเจ้าให้ประทับอยู่กับลูก โดยขอให้สิ่งที่ลูกจะไปทำและพูดนั้น เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ ถูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ และเป็นที่พอพระทัยของพระองค์ เนื่องจากการพูดแบ่งปันแต่ละครั้งของลูกจะมีผู้ฟังเป็นพันๆ คน ลูกไม่มีทางทราบเลยว่าการเป็นพยานของลูกนั้น จะบังเกิดผลกับใครหรือไม่ ลูกจึงสวดทูลต่อพระองค์ด้วยความถ่อมตนและมักน้อยว่า ขอให้การเดินทางของลูกไปพูดที่ต่างประเทศนั้น บังเกิดผลแม้แต่กับคนๆ เดียว ลูกก็จะดีใจมากเพราะเท่ากับลูกได้ถวายเกียรติแด่พระองค์อย่างทันตาเห็น ☺

ณ ประเทศโคลัมเบีย ที่เกิดเหตุการณ์มัคคุเทศก์ของลูกวัย 60 ปี ยอมให้อ้อภัยบิดาวัย 89 ปีของเขา หลังจากเขาโกรธแค้นบิดามาทั้งชีวิต ณ งาน AACOM III หลังจากวันที่ลูกพูดเสร็จ น้องสาวของกรรมการจัดงานคนหนึ่งก็มาขอพบลูกเป็นการส่วนตัว พี่ชายของเธอบอกลูกว่า น้องสาวร้องไห้อย่างหนักหลังฟังลูกเสร็จและต้องการคุยกับลูกมาก

เธอเป็นสตรีชาวจีนอินโดนีเซีย อายุราว 50 ปีเศษ บุคลิกดี มาจากครอบครัวมีฐานะ การศึกษาดี พูดภาษาอังกฤษชัดเจนและถูกต้อง ทันทีที่เรานั่งลงในมุมเงียบๆ มุมหนึ่ง เธอเริ่มเล่าเรื่องราวชีวิตของเธอให้ลูกฟังด้วยน้ำตา เมื่อเล่าจบ เธอถามคำถามง่ายๆ แต่มีความหมายมากว่า “ทำอย่างไร ฉันจึงจะค้นพบพระเจ้า และมีพระเจ้าเป็นที่ยึดเหนี่ยวอย่างคุณได้?” “คุณเป็นคาทอลิกนอนหรือคาทอลิกยืนคะ?” ลูกถาม “ฉันเพิ่งเป็นคาทอลิกได้ 15 ปี” “อ้าว! ก็ไม่นานนัก แล้วทำไมคุณถึงมาเป็นคาทอลิกได้ล่ะ?” “ฉันตามพี่น้องฉันน่ะ” ลูกเริ่มเจาะลึกลงกว่านั้น สรุปแล้วเธอเป็นคาทอลิกที่เรียกได้ว่า “เป็นแต่ชื่อ” เธอสวดสายประคำบ้าง อ่านพระคัมภีร์บ้าง แต่สำหรับเธอแล้ว เธอไม่ทราบว่าพระเจ้าอยู่ไหน ดังนั้นเมื่อเธอประสบปัญหาในชีวิต เธอจึงรู้สึกเคว้งคว้าง แต่เมื่อเธอได้ฟังประสบการณ์ชีวิตของลูก มันโดนใจเธอหลายข้อ เธอจึงร้องไห้ไม่หยุด และเธอปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะทำตามลูกในการค้นหาพระเจ้า และยึดพระเจ้าเป็นหลักในการดำรงชีวิต

ลูกแบ่งปันให้เธอฟังต่อถึง My Journey of Faith ในที่สุดเธอยิ้มออกได้ เราจับมือกัน ลูกบอกกับเธอว่าลูกจะสวดภาวนาให้เธอ

ทุกวันนี้ ลูกจะรู้สึกสัมผัสได้ถึงความรักของพระองค์ในหัวใจของลูกทุกๆ วัน แต่สักพักๆ พระองค์จะประทาน “ของขวัญ” เป็นพิเศษให้แก่ลูก การมีผู้ฟังที่ลูกไม่รู้จักเลยมาสวมกอด มาหอมแก้ม และขอถ่ายรูปเป็นชั่วโมงๆ กับการมีคนมาแสวงหาพระองค์หรือสามารถให้อภัยได้แม้เพียงคนเดียว เพราะได้ฟังคำแบ่งปันของลูก สิ่งเหล่านี้สำหรับลูกแล้วคือพระพรพิเศษหรือความรักพิเศษที่พระองค์ประทานให้แก่ลูก หัวใจของลูกจะเปี่ยมไปด้วยความสุขจนล้นปรี่ เช่นนี้แล้ว ลูกจะไม่กราบทูลต่อพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่าว่า “ลูกยินดีไปสุดหล้าฟ้าแผ่นดิน เพื่อเป็นพยานในความยิ่งใหญ่และพระเมตตาของพระองค์” ได้อย่างไรเล่า?

ลูกรักพระองค์ที่สุด พระเจ้าข้า ☺

“จงกล่าวกับคนที่ท้อแท่ว่า ‘จงมานะเถิด อย่ากลัวเลย’ ดูซิ พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะเสด็จมาเพื่อช่วยท่านให้รอดพ้น” อสย. 35:4

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 330

แม่พระร้องไห้ Akita

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในปี 2015 ที่กำลังจบลงในเร็ววันนี้ ลูกและลูกๆ ได้ไปแสวงบุญยังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ หลายแห่ง สำหรับที่ที่เคยไปแล้ว เราก็ไปสวดขอบคุณพระ ส่วนสถานที่ที่เรายังไม่เคยไปกัน เราก็ไปสวดขอบคุณพระเช่นเดียวกัน เพียงแต่เป็นการสวดขอบคุณครั้งแรกหรือครั้งที่ 2 ที่ 3 เท่านั้น

อันที่จริง ลูกเองมีความคิดว่า พระเจ้าทรงศักดิ์สิทธิ์ แม้ประเทศเรา วัดเรา บ้านเรา และแม้กระทั่งในใจของเรา ไม่ใช่แค่ศักดิ์สิทธิ์ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ในต่างประเทศเท่านั้น แต่ลูกชอบไปยังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายเพราะต้องการศึกษาถึงประวัติ เรื่องราว และเบื้องหลังอัศจรรย์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แต่ละแห่ง เพื่อจะได้หาแบบอย่างของผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่เบื้องหลังสถานที่เหล่านั้นมาเป็นแบบฉบับในการดำรงชีวิตของการเป็นคริสตชนที่ดี

หนึ่งในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่ลูกและลูกๆ ได้ไปในปีนี้คือ วัด Seitei Hoshikai ที่เมือง Akita ประเทศญี่ปุ่น ซึ่งเป็นวัดที่รูปปั้นแม่พระที่ทำด้วยไม้ทั้งองค์หลั่งน้ำตาต่อหน้าประจักษ์พยานมากมายเป็นเวลาหลายปีต่อเนื่องกัน

เมือง Akita ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศญี่ปุ่น นั่งรถไฟเร็วสูงไปประมาณ 4 ชม.จากกรุงโตเกียว จากสถานีรถไฟซึ่งอยู่ใจกลางเมือง Akita ไปถึงวัดนี้มีระยะทางประมาณ 7 กม. ลูกสาวได้จัดให้พวกเราพักในโรงแรมที่อยู่

กึ่งกลางระหว่างสถานีรถไฟและวัดที่ตั้งอยู่บนเขา เป็นโรงแรมหนึ่งในสองแห่งเท่านั้นที่ตั้งอยู่ในทำเลนั้น และเป็นโรงแรมท้องถิ่นที่แขกส่วนใหญ่ไปพักเพราะ 2 เหตุผลเท่านั้น คือ ไปอาบน้ำแบบออนเซนหรือไปนมัสการแม่พระร้องไห้

วันที่พวกเราไปถึง มีพระคาร์ดินัลและพระสังฆราชรวม 3 องค์จากประเทศยุโรปไปพักด้วย เจ้าหน้าที่โรงแรมพูดภาษาอังกฤษไม่เป็น ต้องใช้ภาษามือและท่าทางประกอบในการสื่ออย่างสนุกสนาน พวกเราบอกว่าเราจะไปวัดที่มีแม่พระร้องไห้ โดยการพนมมือ พร้อมกับพูดว่า “Maria” และเอานิ้วมือทั้ง 2 ข้างดึงลงมาจากตาเป็นสัญลักษณ์แห่งการร้องไห้

ปรากฏว่าสำเร็จ ☺ เจ้าหน้าที่สาวที่เคาท์เตอร์เข้าใจ รีบไปเรียกอีกคนที่เป็นผู้ชายมาช่วยเขาสื่อให้เราทราบว่าไม่มีรถประจำทางไปถึงวัดโดยตรง มีแต่ไปถึงที่หนึ่งแล้วต้องเดิน ไม่ก็ต้องเรียกแทกซี่ หรือไม่ก็ต้องเดินเอา เราถามว่าไกลแค่ไหน ประมาณ 2 กม. กว่า ลูกๆ เป็นห่วงว่าหม่ำมี้จะเดินไหวไหมหรือจะเรียกแทกซี่ดีกว่า? ลูกบอกว่าอากาศเย็นสบายเช่นนี้ นั่งรถทำไม แค่ 2 กม.กว่า สบายมาก!

ปรากฏว่าเป็นการเดินที่สบายมากจริงๆ ☺ หัวใจเปี่ยมไปด้วยความศรัทธา อากาศเย็นสบาย ระหว่างทางเดินไปคุยไป ดูตามแผนที่ที่เจ้าหน้าที่ชายผู้นั้นวาดให้ แป๊ปเดียวถึงชายเขาแล้ว เดินขึ้นเขาไป ถ่ายรูปไป อ้าวถึงแล้ว! บอกแล้วไงระยะทางแค่นี้สำหรับหม่ำมี้สบายมาก ☺

บนเขาเล็กๆ แห่งนี้ทีเรียกว่า Yuzawadai เป็นโบสถ์ก่อสร้างสไตล์ญี่ปุ่น ตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางแมกไม้นานาพันธุ์ ลูกตื่นเต้นมาก เนื่องจากพยากรณ์อากาศได้เตือนว่าจะมีฝนตกหนักตลอด 2 วันที่พวกเราอยู่ ลูกจึงสวดอธิษฐานขอให้ฟ้าแจ้งช่วงที่เราไปถึงเถอะ ปรากฏว่าช่วงที่พวกเราเดินไปและตอนไปถึง ฟ้าก็ยังแจ้งอยู่ ลูกขออนุญาตแม่พระว่าขอถ่ายรูปข้างนอก่อนที่จะเข้าไปสวดสายประคำข้างใน ปรากฏว่าถ่ายรูปได้แป๊ปเดียว เมฆฝนทะมึนทึงมาก้อนโตๆ พวกเรารีบเข้าไปในตัวโบสถ์ หลบฝนแทบไม่ทัน

ข้างในโบสถ์ ส่วนใหญสร้างด้วยไม้ ตรงกลางเป็นห้องใหญ่สำหรับมิสซาบูชาขอบพระคุณ พร้อมกับกางเขนใหญ่และองค์พระเยซู อีกห้องหนึ่งเป็นรูปปั้นของนักบุญโยเซฟ และห้องข้างในประดิษฐานอยู่อย่างสง่างามคือ รูปปั้นแม่พระทำด้วยไม้ทั้งองค์ สูงประมาณ 2.5ฟุต ลูกเข้าไปคุกเข่าและสวดสายประคำด้วยความตื่นเต้นดีใจ และกตัญญูที่มีโอกาสมาสวดสายประคำในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้

องค์แม่พระนี้ได้รับการแกะสลักในปี 1963 โดยใช้ไม้ชิ้นเดียวจากมีดใบเดียว โดยฝีมือของ Mr. Sakuro Wakasa จิตรกรแกะสลักไม้ เป็นรูปของแม่พระที่ทรงเหยียบอยู่บนโลกและยื่นพระหัตถ์ทั้งสองข้างในลักษณะของการโปรดโลกตามนิมิตของสตรีผู้หนึ่งที่มีชื่อว่า Ida Peeradewasu ในเมือง Amsterdam ประเทศเนเธอแลนด์ รหว่างปี 1945 – 1959

เช้าตรู่ของวันที่ 4 ม.ค. 1975 ปรากฏว่าซิสเตอร์ที่ทำความสะอาดโบสถ์ได้สังเกตเห็นมีน้ำตาหลั่งลงมาจากพระเนตรทั้งสองข้างของรูปปั้นแม่พระนี้ จากวันนั้นถึงวันที่ 15 ก.ย. 1981 มีปรากฏการณ์การหลั่งน้ำตาของแม่พระ Akita นี้ถึง 101 ครั้ง โดยทุกครั้งจะมีพระสังฆราช พระสงฆ์ ตลอดจนฆราวาสจำนวนมากมาร่วมสวดสายประคำในขณะที่เกิดเหตุอัศจรรย์นี้ และทุกคนที่มาเป็นประจักษ์พยานทุกครั้งต่างจะได้กลิ่นหอมอบอวลไปทั้งห้อง

พระสงฆ์ที่ดูแลได้นำสำลีไปซับน้ำตาที่ไหลหลั่งลงมานี้และส่งให้ห้องแล็ปของ Akita University และ Gufu University ตรวจวิจัย ผลการตรวจของทั้งสองมหาวิทยาลัยยืนยันว่าสารในสำลีที่ส่งตรวจนั้นเป็น “ของเหลวจากร่างกายมนุษย์”

อย่างไรก็ดี จากการตรวจสอบอย่างเป็นทางการ พระสังฆราชที่ดูแลสังฆมณฑลนี้ได้สรุปว่า

“According to my investigation, there is nothing to deny the supernatural of the series of events surroundings the statue of the Blessed Virgin Mary at Seitai Hoshikai at Yuzawadai, Sagawa, Akita City. Also I have not found anything that contradict our faith or morality.

Therefore I do not forbid the veneration of the Our Lady of Akita within this diocese, until the

day we have a definite answer from the Holy See in Rome."

นอกจากได้สัมผัสกับความศักดิ์สิทธิ์บวกกับความอัศจรรย์ของสถานที่นี้แล้ว ลูกได้ทราบถึงประวัติของสถานที่แห่งนี้ว่า ในปี 1946 หลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้จบลง มีสตรีตัวเล็กๆ คนหนึ่งชื่อ Surako Sugawara ที่ได้ตัดสินใจเป็นผู้บุกเบิกมาตั้งศูนย์สวดภาวนาที่บนเขาแห่งนี้ ในขณะที่ยังไม่มีประปาและไฟฟ้า โดยยอมถูกบิดาเธอตัดจากครอบครัวเพราะบิดาต้องการให้เธอไปช่วยธุรกิจของครอบครัว ความตั้งใจอย่างเด็ดเดียวบวกกับกระแสเรียกและความศรัทธาอย่างแรงกล้าทำให้มีโบสถ์แห่งนี้ได้ทุกวันนี้

ทำให้ลูกรู้สึกว่า ความเชื่อความศรัทธาอย่างแรงกล้าของมนุษย์ แม้จะมาจากสตรีตัวเล็กๆ คนหนึ่งก็สามารถเอาชนะอุปสรรคอย่างขุนเขาพนาไพรได้ แล้วพวกเราล่ะ มีความเชื่อความศรัทธาในระดับไหน?

"เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อและไม่สงสัย ท่านจะทำได้ทุกสิ่ง ...
ถ้าท่านบอกภูเขาลูกนี้ว่า 'จงยกตัวขึ้น และทิ้งตัวลงไปในทะเลเถิด' ก็จะเป็นเช่นนั้น" มัทธิว 21:21

อาเมน

ลูกของพระเจ้าคนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 331
บทสวดวันปีใหม่ 2016

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันนี้เป็นวันปีใหม่ 2016 ในวันที่ 2 มิ.ย. 2016 ลูกก็จะเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งครบ 20 ปีเต็ม ลูกจะขอสำรวจตัวเองว่าตลอดระยะเวลาเกือบ 2 ทศวรรษที่ผ่านมา ลูกได้เดินทางบนเส้นทางแห่งความเชื่อ (My Journey of Faith) ไปถึงไหนแล้ว

สำหรับลูก การเป็นศาสนิกชนที่ดี ไม่ว่าจะในศาสนาใด สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ การเข้าถึงหลักธรรมของศาสนาตนเอง สำหรับคริสตชนหมายถึงว่า เราได้ศึกษาและเข้าใจ ตลอดจนประพฤติปฏิบัติตามพระวาจาของพระเจ้าหรือไม่ และที่สำคัญที่สุด เราได้ให้พระเจ้าประทับอยู่ในใจเราและยกให้พระองค์เป็นผู้ทรงนำชีวิตของเราในทุกมิติหรือไม่ การที่คนคนหนึ่งจะมีฐานะระดับไหน เป็นคนมีชื่อเสียง เป็นที่นับหน้าถือตาของคนในสังคมเพียงใด ไม่สำคัญเท่ากับต่อพระพักตร์พระเจ้านั้น เขาเป็นลูกของพระองค์แบบไหน? เพราะสำหรับพระเจ้าแล้ว พระองค์ไม่ได้ทรงดูรูปลักษณ์ภายนอกหรือฐานะหรือชื่อเสียง พระองค์ทรงดูใจของคนคนนั้นต่างหาก

“พระเจ้าทอดพระเนตรไม่เหมือนกับมนุษย์ดู มนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอก
แต่พระเจ้าทอดพระเนตรจิตใจ” 1 ซามูเอล 16:7

ลูกอยากจะเริ่มต้นเขียนว่า “ลูกได้เข้ามาในพระศาสนจักรในฐานะลูกแกะกำพร้าตัวเล็กๆ คนหนึ่ง หนทางการแสวงหาและรับใช้พระเจ้าของลูกไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ...” ทันใดนั้น สมองของลูกก็สั่งการหัวใจทันที “หยุด! เจ้ามีอายุเกือบบรรลุนิติภาวะแล้ว ขืนเริ่มต้นเช่นนี้ก็จะเขียนแบบเดิมๆ สิบเก้าปีกว่าที่ผ่านมา เจ้าไม่ได้เรียนรู้อะไรบ้างเลยเหรอ?”

ลูกหยุดกึก ใช่แล้ว! จะเป็นผู้ใหญ่แล้ว ก็ยังโง่เขลาเบาปัญญาอีก ขอบคุณสมองที่คอยเตือนหัวใจ ถ้าจะเขียนถึงสิ่งที่ได้เรียนมา ส่วนใหญ่ลูกได้เรียนด้วยประสบการณ์ชีวิตควบคู่กับการทูลตามพระองค์ ซึ่งแต่ละเหตุการณ์ แม้พระองค์จะทรงได้ยินคำสวดภาวนาถามของลูก พระองค์ก็จะทรงยิ้มและให้ลูกค้นหาคำตอบเอง ซึ่งบางเหตุการณ์ลูกต้องใช้เวลากว่า 8 ปี หรือ 10 ปี จึงจะเข้าใจถึงสิ่งที่พระองค์ทรงต้องการสอนลูก

เรื่องแรกสุด ลูกจะขอเขียนถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับพระองค์ตอนพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ เป็นพระเยซูเจ้าผู้มาไถ่บาปพวกเรามนุษย์ทั้งหลาย เขียนถึงประกาศก นักบุญ และผู้ศักดิ์สิทธิ์บางท่านว่าพวกเราควรจะเรียนรู้อะไรจากประสบการณ์เหล่านี้ที่ดูเหมือนจะเป็นความเจ็บปวดในฐานะมนุษย์ แต่สุดท้ายแล้ว ทั้งหลายทั้งปวงของความทุกข์เหล่านี้ ล้วนเป็นแบบฉบับและหนทางไปสู่ความศักดิ์สิทธิ์ของจิตวิญญาณ

พระเยซูทรงถูกยูดาส ซึ่งเป็นสาวกของพระองค์เองทรยศ และยังไม่ทันถูกตรึงกางเขน เปโตรศิษย์เอกของพระองค์ก็ปฏิเสธถึง 3 ครั้งว่าไม่รู้จักพระองค์อีก คนที่ไม่เคยถูกลูกน้องหักหลังหรือเพื่อนหรือผู้ที่เรารัก ไม่ว่าเป็นความรักแบบใดเมินหรือทรยศจะไม่มีทางเข้าใจถึงความเจ็บปวดของพระองค์เลย ยิ่งรักหรือไว้ใจมาก ยิ่งเจ็บปวดมาก ลูกเปรียบเล่นๆ ว่าการถูกทรยศโดยผู้ที่เรารัก เราไว้ใจเช่นนี้เหมือนกับมีคนโยนระเบิดปรมาณูไปที่หัวใจ จะมีอะไรเหลือเล่า?

แต่ ... หากผู้ใดมีประสบการณ์เช่นนี้ จะทำให้เราเข้าใจและเห็นใจพระเยซู ทำให้เราเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ได้ ☺

เยเรมีย์ เป็นประกาศกที่มีความสำคัญมากคนหนึ่งตามเรื่องราวในพระคัมภีร์ แต่ท่านประสบปัญหานานัปการ แม้กระทั่งถูกเนรเทศและถูกโยนลงไปในบ่อ แต่**ความทุกข์ทรมานทั้งหมดนี้ ชำระจิตใจของเยเรมีย์ให้หลุดพ้นจากทุกสิ่งที่ไม่เหมาะสม และทำให้เขาเปิดใจต่อพระเจ้า** และแม้กระทั่งพระเยซูเจ้าเองก็ถูกชาวยิวเบียดเบียน

"ไม่มีประกาศกคนใดได้รับการต้อนรับอย่างดีในบ้านเมืองของตน" ลูกา 4:24

"ชาวยิวเบียดเบียนพระเยซูเจ้า" ยอห์น 5:16

ในวันที่ 14 ธ.ค. 2015 ที่ผ่านมา เป็นวันฉลองนักบุญยอห์นแห่งไม้กางเขน ผู้ได้รับการประกาศว่าเป็นนักปราชญ์แห่งพระศาสนจักร ตลอดชีวิตการเป็นนักบวชของท่าน ท่านได้รับการปฏิบัติอย่างเลวร้าย ถูกดูถูก ถูกตั้งข้อสงสัย และยังถูกคนในคณะของท่านจับคุมขังไว้ในห้องเล็กๆ พร้อมกับถูกเฆี่ยนและลงโทษ แต่การทดลองเหล่านี้ เป็นสิ่งที่ทำให้ท่านเข้าใกล้พระเจ้ามากขึ้น เพราะท่านไม่มีที่พึ่งพิงทางโลกใดอื่นนอกจากพระเจ้า ดังนั้น งานเขียนของท่านจึงเน้นถึงความจำเป็นที่จะต้องรักพระเจ้าเหนือทุกสิ่ง

ก่อนสิ้นปี 2015 มีการประกาศว่าปลายปี 2016 พระสันตะปาปาฟรังซิสจะทรงสถาปนาให้บุญราศีคุณแม่เทเรซาแห่งกัลกัตตา เป็นนักบุญเพราะมีอัศจรรย์ครั้งที่ 2 ผ่านท่านแล้ว ท่ามกลางความชื่นชมยินดีของคริสตชนทั่วโลก ก็มีข่าวลงในสื่อต่างประเทศว่า คุณแม่เทเรซาไม่ใช่ว่าจะเป็นผู้ที่มีแต่คนรักและชื่นชมเท่านั้น แต่เป็นบุคคลที่มีคนมองท่านในมุมมองอื่นด้วย ลูกตกใจ! เป็นไปได้อย่างไร? หลังจากลูกติดตามอ่านข่าวอยู่ 2 วัน ลูกบอกกับตัวเองว่า คนที่มองท่านผู้นี้ที่อุทิศตนทั้งชีวิตให้กับคนยากจน คนเจ็บป่วย และคนใกล้ตายที่ไม่ใช่เป็นคนเชื้อชาติเดียวกับท่านถึงขนาดนี้ในทางลบ ไม่สมควรจะอยู่ในโลกมนุษย์เลย มันเหลือเชื่อจริงๆ

ไม่ว่าใครจะทำดีอย่างไร ย่อมจะมีคนหาเรื่องมองหาสิ่งไม่ดี ไม่ว่าจะจริงหรือไม่จริง มาเป็นมุมมองอีกมุมหนึ่งเสมอ นี่คือความจริงของโลกมนุษย์

และท่านสุดท้าย ลูกคิดถึงท่านอัครสังฆราชเหงียน วัน ถ่วน แห่งประเทศเวียดนามที่ถูกจองจำในห้องขังไร้หน้าต่างถึง 14 ปี แต่ในความทุกข์ทรมานแสนสาหัสนั้น ท่านกลับได้ค้นพบรหัสธรรมที่สำคัญยิ่งว่า "พระเจ้า" เท่านั้นที่มีความหมายและความสำคัญที่สุด ไม่ใช่งานที่เราทำแม้เพื่อพระองค์ และไม่ใช่ตำแหน่งใดๆ แม้ในพระศาสนจักรก็ตาม

ทำให้ลูกคิดถึงชายหนุ่มคนหนึ่งที่รถถูกชนหลังออกจากมิสซาเช้าวันอาทิตย์ เขาโกรธมากและโวยวายว่าจะไม่ไปวัดฟังมิสซาอีก และชายอีกคนหนึ่งที่ภรรยาเฝ้าอ้อนวอนให้ไปวัดด้วยเพราะเขายังไม่ใช่เป็นคริสตชน ไปได้เพียง 2-3 ครั้ง ก็ไม่ไปอีกเพียงเพราะรำคาญปัญหาที่จอดรถ!

เขียนถึงตรงนี้ ลูกขอเขียนถึง My Journey of Faith ต่อ ดังนี้

"ลูกได้เข้ามาในพระศาสนจักรในฐานะลูกแกะกำพร้าตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ขอบพระคุณพระองค์ที่เส้นทางแห่งความ

เชื่อของลูกมิได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ แต่มีคนโยนขอนไม้ ขวากหนาม คบเพลิง ตลอดจนระเบิดปรมาณูเข้ามายังเส้นทางของลูก ขอพระองค์ได้โปรดประทานพระพรและปรีชาญาณแก่ลูกให้สามารถเดินต่อไปด้วยทุกย่างก้าวที่มั่นคงในความเชื่อและไม่ย่นย่อต่ออะไรก็ตามที่ใครก็ตามจะโยนเข้ามาขวางเส้นทาง เพราะอาศัยการสามารถก้าวข้ามสิ่งเหล่านี้ ลูกจึงจะสามารถก้าวไปหาความศักดิ์สิทธิ์ของจิตวิญญาณได้.....

ขอขอบพระคุณพระองค์ พระเจ้าข้า”

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

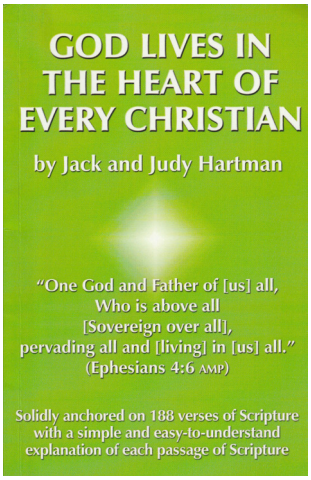

บทที่ 332
ของขวัญวันคริสต์มาส

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ผู้ที่เห็นชื่อบทสวดบทนี้คงคิดว่าลูกเขียนผิดคิวหรือลืมเขียนในเดือนที่แล้ว เพราะขณะนี้เป็นเดือนมกราคม 2016 เลยเดือนธันวาคมซึ่งเป็นเดือนฉลองคริสต์มาสมาแล้ว เหตุผลที่แท้จริงคือ ลูกได้เตรียมเขียนบทสวดนี้ในเดือนที่แล้ว แต่มีเหตุการณ์บางอย่างที่ทำให้ลูกต้องรอไว้จนถึงตอนนี้จึงจะเขียนถวายพระองค์ได้

สิบกว่าปีก่อน เพื่อนที่ลูกเรียกว่าเพื่อนจิตวิญญาณได้ให้หนังสือลูกเล่มหนึ่งเป็นภาษาอังกฤษ ชื่อว่า “Trust God for Your Finances” เขียนโดยนักเขียนชาวอเมริกันผู้หนึ่งถึงเรื่องราวของเขาว่า ครั้งหนึ่งเขาเป็นนักธุรกิจ แต่ต่อมาธุรกิจของเขาประสบปัญหาจนถึงขั้นที่เขาคิดว่าเขาไปต่อไม่ไหวแล้ว มีเพื่อน 2 คนแนะนำเขาไป 2 ทางที่แตกต่างกันราวฟ้ากับเหว คนหนึ่งแนะนำให้เขา File chapter 11 ซึ่งตามกฎหมายของอเมริกาคือ การยื่นฟ้องให้ตัวเองล้มละลาย ในขณะที่เพื่อนอีกคนแนะนำให้เขาไปอ่านพระคัมภีร์และให้ประพฤติปฏิบัติตามพระวาจาของพระเจ้าในพระคัมภีร์ทุกประการ

หลังจากไตร่ตรองอย่างจริงจัง เขาเลือกปฏิบัติตามคำแนะนำของเพื่อนคนหลัง ผลก็คือ ธุรกิจเขาฟื้นคืนกลับมาและเขากลับมาประสบความสำเร็จอีกครั้งหนึ่งในฐานะนักธุรกิจ ต่อมาเมื่อถึงวัยเกษียณ เขาจึงหันมาเขียนหนังสือถวายเกียรติแด่พระเจ้า โดยใช้พระวาจาของพระเจ้าเป็นหลัก รู้สึกว่าหนังสือเล่มที่ลูกได้อ่านจะเป็นหนังสือเล่มแรกของเขา

ทันทีที่ลูกได้อ่านหนังสือเล่มนั้น ลูกวางไม่ลง ลูกอ่านรวดเดียวจบครึ่งเล่มและต่ออีกครึ่งหนึ่งในวันรุ่งขึ้นจนจบ แล้วลูกก็รำพึงกับตัวเองว่า 1. ฉันจะทำตามนักเขียนผู้นี้ในการดำเนินธุรกิจของฉัน และ 2. ฉันต้องค้นหาผู้เขียนคนนี้เพื่อบอก

เขาว่า หนังสือของเขาเป็นประโยชน์มาก

ปรากฏว่า ลูกทำสำเร็จทั้ง 2 อย่าง ลูกดำเนินธุรกิจตามพระวาจาของพระเจ้าในพระคัมภีร์ทุกประการ ไม่เพียงแต่ในด้านธุรกิจเท่านั้น แต่ในการดำรงชีวิตเลยทีเดียว และลูกก็สามารถติดต่อกับนักเขียนชาวอเมริกันผู้นี้ได้ เขาและภรรยาเป็นทีมในการเขียนหนังสือถวายเกียรติแด่พระเจ้า โดยเอาพระวาจาของพระเจ้าเป็นหลักตามแต่ละหัวข้อที่เขาเลือก ปีหนึ่งเขาจะเขียน 2 เล่ม และส่งไปแจกจ่ายหรือจำหน่ายทั่วโลก ขณะนี้เขาอายุ 84 ปี และภรรยาอายุ 76 ปี

เราติดต่อกันอย่างสม่ำเสมอใน 10 กว่าปีที่ผ่านมา โดยเขาพูดเสมอว่า พระเจ้าทรงแนะนำให้เราทั้งสองรู้จักกัน จากภูมิลำเนาคนละมุมของโลกและไม่น่าจะรู้จักกันได้ มาเป็นเพื่อนต่างวัยที่มีความเชื่อความศรัทธาในพระเจ้าองค์เดียวกัน แม้เขาจะเป็นโปรเตสเตนท์และลูกเป็นคาทอลิกก็ตาม

แล้วอยู่ๆ ต้นปี 2015 ที่ผ่านมา เขาก็ส่งข่าวลูกในสิ่งที่ลูกไม่เคยคาดคิดหรือแม้แต่จะคาดฝันมาก่อนเลย เขาและภรรยากำลังจะเขียนหนังสือเล่มหนึ่งที่จะให้เสร็จทันคริสต์มาส 2015 ในหัวข้อ “God Lives in the Heart of Every Christian” และเขาตั้งใจจะ “Dedicate” หนังสือเล่มนี้ให้แก่ “Evangelist Mary Sarindhorn of Bangkok, Thailand”!

ลูกตะลึงและรีบบอกเขาไปว่า ลูกไม่คิดว่าลูกสมควรจะได้รับเกียรติถึงขนาดนี้ หนังสือของเขามีคนอ่านทั่วโลกและลูกเป็นเพียงสตรีคาทอลิกตัวเล็กๆ คนหนึ่งจากประเทศไทยที่ไม่มีใครรู้จัก เขาตอบกลับว่า เขาไตร่ตรองมาดีแล้วและคิดมาสักพักหนึ่งแล้ว มีคริสตชนเป็นพันล้านคนในโลกของเรา แต่มีสักกี่เปอร์เซ็นต์ที่มีพระเจ้าประทับอยู่ในใจตลอดเวลา เขารู้สึกว่าลูกเป็น Minority ที่เขาไม่เคยเจอมาก่อน ลูกเป็นคนไทยซึ่งคนไทยส่วนใหญ่ไม่นับถือศาสนาคริสต์ ลูกเป็นคาทอลิกแต่อ่านพระวาจาของพระเจ้าจนมีความเข้าใจลึกซึ้งกว่าโปรเตสเตนท์ส่วนใหญ่ และลูกประกาศข่าวดีของพระเจ้าด้วยชีวิตของลูกอย่างไม่หยุดหย่อน ดังนั้น เขาจึงตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะ Dedicate หนังสือเล่มนี้ให้แก่ลูกและเขาจะเขียนให้เสร็จทันคริสต์มาส 2015

เมื่อเป็นเช่นนั้น ลูกจึงบอกเขาว่า ลูกขอถวายเกียรติที่เขาจะให้แก่ลูกแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วกัน และสรุปว่าเราร่วมกันถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยชีวิตของเราทั้งสองเพื่อนต่างวัย ต่างประเทศ แต่เหมือนกันในด้านความเชื่อ ☺

และเป็นอีกครั้งหนึ่งที่ลูกได้ขอกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ด้วยกตัญญู เป็นของขวัญคริสต์มาสที่พระองค์ประทานให้แก่ลูกและเพื่อเป็นการตรัสกับลูกว่า พระองค์ทรงทราบถึงสิ่งที่ลูกได้ทำต่อเนื่องตลอดมาในการถวายเกียรติและรับใช้พระองค์ เพื่อนมนุษย์ด้วยกันไม่ทราบไม่เป็นไร พระองค์ทรงทราบ และนี่คือของขวัญจากพระองค์ ☺

ลูกตื่นเต้นมาเกือบทั้งปี รอของขวัญอันล้ำค่าชิ้นนี้ แต่พอใกล้เดือนธันวาคม ผู้เขียนท่านนี้ก็เงียบหายไป ต่อมาเลขาฯ ของเขา (วัย 81) ส่งข่าวให้ลูกทราบว่า ภรรยาคู่ชีพของท่านได้ป่วยกระทันหันและอาการสาหัส ทำให้การเปิดตัวหนังสือเล่มนี้ต้องเลื่อนออกไป ลูกทราบข่าวด้วยความตกใจ แต่ทำได้แค่สวดภาวนาให้แก่เธอมาตลอด ต่อมาต้นเดือนม.ค. 2016 จึงทราบว่าอาการของเธอดีขึ้นแล้ว

ในหนังสือเล่มนี้มีทั้งหมด 15 บท ดังนี้

1. Your Father Lives in Your Heart
2. The Supernatural Power of God Is within You
3. Jesus Christ Lives in Your Heart
4. The Holy Spirit Lives in Your Heart
5. The Kingdom of God is within You
6. God Is always with You
7. God will Fight for You

8. Turn away from the world

9. Keep God in First Place

10. Continually Draw Closer to God

11. You Will Never Be Lonely

12. Trust God Completely

13. You Can Hear the Voice of God

14. God will Teach You

15. God Will Guide You Continually

หนังสือมีทั้งหมด 149 หน้า ลูกอ่านจบภายใน 2 วันและตอนอ่านจบ ลูกบอกกับตัวเองว่า “Yes! Yes! Yes!” พร้อมกับก้มกราบ ณ หน้าแท่นพระในห้องของลูกด้วยความรักและกตัญญูอย่างที่สุด

“ผู้ยอมฟังคำสั่งสอนย่อมพบความดี ผู้วางใจในพระยาห์เวห์ย่อมเป็นสุข” สุภาษิต 16:20

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 333

The 51st IEC (International Eucharistic Congress)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ***"ไม่มีสิ่งใดที่พระเจ้าจะทรงกระทำไม่ได้" ลูกา 1:37*** ☺

ราวปลายเดือนต.ค. 2014 ที่ผ่านมา คุณพ่อที่ลูกเคารพรักได้โทรมาหาลูก พูดติดตลกว่า "สังฆมณฑลกรุงเทพฯ จะส่งลูกเข้าประกวดอย่างเป็นทางการเป็นครั้งแรก เพราะที่ผ่านมา ทางต่างประเทศเชิญลูกเองโดยตรงทั้งนั้น" ลูกตื่นเต้น "งานอะไรคะ คุณพ่อ?"

จึงทราบว่าราวต้นปี 2016 จะมีการประชุมเคารพศีลมหาสนิทระดับโลกครั้งที่ 51 ที่เมืองเซบู ประเทศฟิลิปปินส์ จะมีคนเข้าร่วมประชุมจากทั่วโลกและคณะกรรมการจัดงานได้ส่งจดหมายเชิญให้ประเทศต่างๆ ส่งตัวแทนเพื่อเข้ารับการคัดเลือกไปพูดแบ่งปันเป็นพยาน โดยจะเลือกเพียง 6 คนจากทั่วโลก

เวลาผ่านไปราว 8 เดือน และหลังจากที่มีพระสงฆ์อีกองค์หนึ่งมาดูแลเรื่องการเสนอชื่อของลูกต่อ วันหนึ่งลูกได้รับซองจดหมายส่งโดย DHL จากประเทศฟิลิปปินส์ สมัยนี้แล้ว ใครยังสื่อสารกันด้วยจดหมายอีกหนอ? ลูกรีบเปิดซองออกอ่านด้วยความตื่นเต้น เป็นจดหมายจากพระอัครสังฆราชจากเมืองเซบู เขียนมาถามลูกว่าลูกยินดีรับเชิญไปพูดแบ่งปันที่งาน 51st IEC ไหม? หากลูกตอบรับ ทางคณะกรรมการจะส่งจดหมายเชิญมาเป็นทางการ ลูกรีบตอบกลับทั้งทางอีเมล์และจดหมายว่า ลูกยินดีและพร้อมที่จะรับทราบรายละเอียดเพิ่มเติม

แล้วลูกก็รีบหาข้อมูลเกี่ยวกับงานนี้ เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ลูกรู้สึกว่า พระองค์ทรงต้องการสอนลูกให้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องเรื่องหนึ่งที่ลูกไม่เคยทราบมาก่อนเลย

การเคารพศีลมหาสนิทระดับโลกนั้น ได้เริ่มต้นครั้งแรกที่ประเทศฝรั่งเศสในปีค.ศ. 1881 จัดทุกๆ 4 ปี ครั้งนี้เป็นครั้งที่ 51 ครั้งก่อนได้จัดขึ้นที่เมืองดับลิน ประเทศไอร์แลนด์ ครั้งนี้งานเริ่มอย่างเป็นทางการตั้งแต่วันที่ 24 ม.ค. จนถึงวันที่ 31 ม.ค. 2016

พระคุณเจ้าที่ลูกเคารพรักที่ลูกได้ไปขอพรทุกครั้งที่ลูกได้รับเชิญไปพูดแบ่งปันที่ต่างประเทศบอกกับลูกว่างานนี้จะเป็นงานใหญ่มาก จะมีคนเข้าร่วมประชุมประมาณ 15,000 คน และงานพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณในวันรุ่งขึ้น จะมีคนเข้าร่วมเป็นล้านคน! ลูกนึกไม่ออกว่าห้องประชุมที่จุคนถึง 15,000 คน จะเป็นอย่างไร แล้วลูกจะตื่นเต้นและประหม่าแค่ไหนหนอ?

พระจิตเจ้าข้า ได้โปรด ... รบกวนพระองค์อีกแล้ว ☺

ลูกเดินทางไปถึงวันที่ 27 ม.ค. ตั้งใจว่าวันที่ 28 ม.ค. ต้องไปดูสถานการณ์ตลอดจนดูสถานที่ และลูกสาวคู่ชีพที่จะต้องไปกด PowerPoint ให้ลูก ต้องไปพบกับทีมเทคนิค และกะว่าในวันที่ 29 ม.ค. จะพักผ่อนอย่างสบายๆ เพื่อเตรียมทำ

หน้าที่พันธกิจอันสำคัญในวันที่ 30 ม.ค.

ปรากฏว่า ก่อนออกเดินทาง 3 วัน ลูกได้รับอีเมล์จากรองประธานของสื่อมวลชนคาทอลิกเอเชียแปซิฟิคที่จะไปทำข่าวงานนี้ แจ้งกับลูกว่า เขาสนใจที่จะสัมภาษณ์ลูกออกสื่อต่างประเทศ ลูกจึงไปอ่านรายละเอียดของโปรแกรมและพบว่าในวันที่ 30 ม.ค. พอลูกพูดจบ ก็จบงานเลย ไม่มีรายการพบสื่อหรือมีการสัมภาษณ์ในช่วงบ่ายเหมือนวันต้นๆ ลูกจึงถามเขาไปถึงเรื่องนี้ เขาจึงตอบกลับมาว่า ขอพบลูกทันทีที่ไปถึงในวันที่ 28 ม.ค.

ลูกเกิดอาการตื่นเต้นเป็นกำลังสอง โอ! เขาจะสัมภาษณ์ลูกเรื่องศีลมหาสนิทหรือเปล่าเนี่ย แล้วลูกจะมีความรู้อะไรไปตอบเขาในฐานะสื่อมวลชนคาทอลิกระดับสากลล่ะ

ข้าแต่พระจิตเจ้า พระเจ้าข้า ...

เช้าวันที่ 28 ม.ค. ทันทีที่ไปถึงสถานที่จัดงาน โอ้โฮ! Hall เขาสร้างใหญ่จริงๆ จุคนได้15,000 คนอย่างสบายๆ และมีชั้น 2 อีก เขาสร้างสถานที่นี้เพื่องานนี้โดยเฉพาะ ใช้เงินก่อสร้างไป 4 พันกว่าล้าน (ลืมไปแล้วว่าเงินสกุลอะไร ☺) ลูกรีบขึ้นไปชั้น 2 เพื่อไปหารองประธานสื่อมวลชนฯ ท่านนั้น ปรากฏว่าพบสุภาพสตรีท่านหนึ่งเดินมา แต่งตัวดีดูภูมิฐาน ลูกเข้าไปถามหาชื่อของคนที่ติดต่อลูก พูดไม่กี่คำ เธอบอกว่า เธอเป็น Chairwoman และเป็นนายของผู้ที่ต้องการสัมภาษณ์ลูกและเธอเองก็เป็นผู้ทำรายการสัมภาษณ์บุคคลต่างๆ ในศาสนาคาทอลิกส่งให้กรุงวาติกัน สหรัฐอเมริกา และประเทศคาทอลิกทั่วโลก เธอขอเชิญลูกเริ่มสัมภาษณ์กับเธอเลยในบ่ายนั้น!

นอกจากบ่ายนั้น ในวันรุ่งขึ้นที่ 29 ม.ค. วันที่ลูกคิดว่าจะพักสบายๆ ลูกได้ถูกเชิญให้เข้าร่วมในรายการสัมภาษณ์อีก 2 รายการ และงาน Press Conference อีก 1 รายการ ซึ่ง 2 ใน 3 รายการนี้มีการถ่ายทอดสดไปยังกรุงวาติกันและสหรัฐอเมริกาและประเทศคาทอลิกที่รับชมการประชุมสดจากงาน 51st IEC นี้อีกด้วย

สรุปได้ว่า ทุกๆ คืนที่ลูกอยู่ที่เมืองเซบู ลูกได้หลับคืนละไม่ถึง 3 ชม. เพราะตื่นเต้นในสิ่งที่ลูกจะทำหรือได้รับเชิญให้ไปร่วมด้วยในวันรุ่งขึ้น และลูกคิดว่าพระจิตเจ้าคงจะทรงยิ้มตลอดสัปดาห์นั้น เพราะลูกกอดพระบาทของพระองค์ทุกคืนๆ ไม่ยอมปล่อยเลย ☺ ☺ ☺

เช้าวันที่ 30 ม.ค. ขณะที่พระคาร์ดินัลจากนิวยอร์คกำลังพูดอยู่ หัวใจของลูกเต้นเป็นจังหวะกลองรัว แต่เมื่อถึงเวลาที่มีการประกาศชื่อของลูก และลูกได้ก้าวขึ้นไปบนเวทีเรียบร้อยแล้ว ลูกย่อผู้ฟังจำนวน 15,000 กว่าคนที่นั่งเต็ม Hall ตลอดจนชั้นบนด้วย ให้เหลือเป็นผู้ฟังแค่ 3 ท่านเท่านั้นคือ พระผู้ใหญ่ทั้ง 3 องค์ที่นั่งแถวหน้าสุดที่โดยไม่ได้นัดกันมาก่อน ต่างยิ้มให้ลูกด้วยความใจดี พร้อมกับยกนิ้วโป้งให้ลูก 1 นิ้วบ้าง 2 นิ้วบ้างเป็นระยะๆ จนลูกพูดจบ ทันใดนั้น ผู้คนทั้ง Hall นำโดยพระคาร์ดินัล อัครสังฆราช และสังฆราช ก็ลุกขึ้นยืนปรบมือให้ลูกอย่างกึกก้อง วินาทีนั้น ลูกกลั้นน้ำตาแทบไม่อยู่ เกือบลงไปกราบกลางเวที แต่คิดว่าไหว้แบบไทยจะเหมาะสมกว่า

ลงจากเวทีแล้ว อีกสักพักก็เป็นช่วงเที่ยงปิดการประชุม ลูกได้รับความรักจากพระองค์อีกครั้งหนึ่งผ่านผู้คนที่มาขอถ่ายรูปเป็นเวลาราว 2 ชม.เศษ และต่อเนื่องจนไปถึงพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณที่มีคนเข้าร่วมราว 3 ล้านคนในวันรุ่งขึ้น ตามคำบอกเล่าของผู้ดูแลลูก และจนไปถึงสนามบิน

กลับถึงประเทศไทยแล้ว คุณพ่อพระสงฆ์ที่ไปด้วยและทำข่าวให้กับคณะคนไทยได้บอกให้ลูกสาวดู FB ของงาน 51st IEC 2016 มีข้อความขึ้นมามากมาย แต่มี 2 ข้อความที่ลูกน้ำตาซึมด้วยความปลื้มปีติ “Mary Sarindhorn has brought Jesus Fever to the Philippines.” อีกข้อความหนึ่งจากชาวบราซิลคนหนึ่ง “Thailand is put under God’s light because of Mary Sarindhorn.”

ลูกได้แต่สวดทูลต่อพระองค์ว่า “This is for the Glory of You, not the glory of me, my Lord.”

ลูกขอจบบทสวดนี้ด้วยพระวาจาบทนี้ว่า

“หลังจากที่เขาประสบความทรมานแล้ว เขาจะได้เห็นแสงสว่าง และจะพอใจ ความรู้ของผู้รับใช้ที่ชอบธรรมของเราจะนำความชอบธรรมมาให้แก่คนจำนวนมาก” อิสยาห์ 53:11

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 334

“ความรักที่ปราศจากเงื่อนไข” ที่คริสตจักรบ้านปรารถนา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ก่อนสิ้นปี 2015 ลูกได้รับการติดต่อจากศิษยาภิบาลของคริสตจักรบ้านปรารถนาที่เคยเชิญลูกไปพูดแบ่งปันครั้งหนึ่งเมื่อปีที่แล้ว ขอเชิญลูกไปพูดอีกครั้งในปี 2016 ในวันที่ 14 ก.พ. วันวาเลนไทน์หรือวันแห่งความรักในเรื่องความรักของพระเจ้า ลูกตอบตกลงทันทีด้วยความเต็มใจ แต่เนื่องจากในขณะนั้น ลูกกำลังเตรียมตัวจะไปเป็นพยานในงานชุมนุมศีลมหาสนิทโลกที่เมืองเซบูในปลายเดือนม.ค. 2016 ลูกจึงรอให้เสร็จงานนี้ก่อนแล้วค่อยมาเตรียมคำแบ่งปัน

สำหรับลูก การได้รับเชิญไปแบ่งปันแต่ละครั้ง ไม่ว่าจะเป็นที่ใด ไม่ว่าจะมีผู้ฟังกี่คน ไม่ว่าผู้ฟังจะเป็นเยาวชนหรือผู้ใหญ่ และไม่ว่าผู้ฟังจะเป็นพี่น้องคริสเตียนหรือคาทอลิก ลูกจะถือว่าเป็นการรับใช้พระองค์ ดังนั้นลูกจะเตรียมตัวเป็นอย่างดีเพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์ทั้งครบอย่างเต็มที่ความสามารถของลูก ☺

หลังจากกลับจากงานชุมนุมศีลมหาสนิทโลก ลูกจึงมาเตรียมตัวสำหรับการพูดแบ่งปันที่คริสตจักรบ้านปรารถนา คุณหมอศิษยาภิบาลให้เวลาลูกเต็มๆ 2 ชม. ช่วงเช้า 1 ชม. ในเวลาปกติที่ท่านเทศน์ และอีก 1 ชม. ในช่วงเวลาบ่ายในเวลาที่สมาชิกของคริสตจักรเรียนพระคัมภีร์

อันที่จริง หากได้ยินหัวข้อ “ความรักของพระเจ้า” จะรู้สึกว่าเป็นหัวข้อที่ไม่ยาก เพราะพวกเราคริสตชนก็ทราบอยู่แล้วว่าพระเจ้าทรงรักมนุษย์มากเพียงใด มากจนถึงส่งพระบุตรแต่องค์เดียวลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ และสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อไถ่บาปพวกเรา แต่...หลังจากประโยคที่เป็นรหัสธรรมที่ลึกล้ำและลึกซึ้งที่สุดนี้แล้ว ลูกจะพูดอะไรเป็นเวลาถึง 2 ชม.ล่ะ?

คุณพ่อที่ลูกเคารพรักได้ให้คำแนะนำถึงความหมายของคำว่า “ความรัก” ตามพระวรสารและแน่นอนหนึ่งในบทพระวาจาที่เกี่ยวกับความรักที่คริสตชนนำมาอ้างถึงมากที่สุด คือ 1 โครินธ์ 13:4 “ความรักย่อมอดทน มีใจเอื้อเฟื้อ ไม่อิจฉา ไม่โอ้อวดตัวเอง ไม่จองหอง ...” ก็อยู่ในนั้นด้วย

ลูกคิดอยู่หลายวันและเช่นเดียวกับการจะไปแบ่งปันทุกครั้งสวดทูลขอพระจิตเจ้าให้ช่วยลูกด้วย ลูกมีความรู้สึกว่าหากลูกไปพูดถึงความหมายของ “ความรัก” หรือ “ความรัก” ที่ควรจะเป็นตามในพระคัมภีร์ ลูกก็จะไปทำหน้าที่ซ้ำกับพระสงฆ์ นักบวช หรือศาสนาจารย์ ซึ่งลูกไม่ใช่เป็นนักบวชหรือศาสนาจารย์ ลูกเป็นเพียงฆราวาสตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่เป็นได้แค่การเป็นพยาน ลูกจะไปเทศน์สอนใครไม่ได้ เมื่อเห็นบทบาทตัวเองชัดเช่นนี้ ลูกทราบทันทีว่าเป็นการทรงนำของพระจิตเจ้า ☺

จากหัวข้อที่คุณหมอศิษยาภิบาลกำหนดให้ตอนหลัง “ความรักที่ปราศจากเงื่อนไข” ลูกจึงได้เตรียมการแบ่งปันโดยการใช้ชีวิตของตนเองเป็นพยานถึงหัวข้อนี้ แต่การแบ่งปันให้พี่น้องคริสเตียนฟังนั้น ถ้าไม่มีพระวาจาของพระเจ้าจากพระ

คัมภีร์เป็นหลัก ก็คงจะไม่เข้าถึงบริบทการนมัสการพระเจ้าในหลักปฏิบัติของคริสเตียน ดังนั้น ลูกจึง

เริ่มต้นการแบ่งปันโดยนำเอาพระวาจาจากพระคัมภีร์ 20 บท ที่กล่าวถึง “ความรักของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์” มาปูเป็นพื้นฐานให้เป็นที่ประจักษ์แก่ทุกคนว่า พระเจ้าทรงรักมนุษย์เพียงใด ลูกบอกผู้ฟังว่า อันที่จริงมีพระวาจาอีกมากที่กล่าวถึงเรื่องนี้ แต่ขอหยิบยกมาเพียง 20 บท เพราะมิฉะนั้นแล้วจะแย่งหน้าที่คุณหมอศิษยาภิบาล ☺ และศัพท์ที่ใช้ก็เป็นภาษาของพี่น้องคริสเตียน เป็นต้นว่า “พระจิตเจ้า” ก็เป็น “พระวิญญาณบริสุทธิ์” พระวาจาก็เป็น “พระคำ” หรือ “พระวจนะ” และพระวจนะทุกบทก็มาจากพระคัมภีร์ฉบับคริสเตียน

หลังจากได้ปูพื้นฐานด้วยพระวจนะทั้ง 20 บท ถึงความรักของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์แล้ว ลูกก็ได้นำประสบการณ์ชีวิตของลูกมาเป็นพยานว่า ทุกขั้นตอนพระเจ้าทรงรักลูกเพียงใด แม้ในช่วงที่ทุกข์ที่สุดที่คิดจะปลิดชีวิตตัวเอง ลูกก็ได้รับสัมผัสความรักจากพระองค์จึงรอดพ้นมาได้ การที่สามารถให้อภัยผู้ที่ทำร้ายลูกหรือผู้ที่ลูกรักมากแต่กลับทิ้งลูกไปในยามที่ลูกต้องการกำลังใจจากเขามากที่สุดได้ ก็เพราะพระหรรษทานของพระเจ้าที่เป็นหลักอยู่เบื้องหลังมโนธรรมของลูก เพราะมิฉะนั้นแล้ว คงเป็นไปไม่ได้ที่ลูกจะสามารถให้อภัยพวกเขาเหล่านั้นได้ และ.....

ลูกจบลงด้วยการเปรียบเทียบว่า หากมีใครคนหนึ่งรักเราเหลือเกิน แต่เราไม่รับรู้ ไม่รักเขาตอบ เราจะทราบหรือได้สัมผัสถึงความรักที่เขาผู้นั้นมีให้แก่เราไหม? คำตอบคือ เราจะไม่ทราบเลย เพราะเราปฏิเสธความรักของเขาไปแล้ว เท่ากับปิดประตูไม่ให้ความรักของคนผู้นั้นเข้ามาสัมผัสหัวใจของเราได้ ฉันใดก็ฉันนั้น กับความรักของพระเป็นเจ้า หากเราต้องการความรักหรือพระพรจากพระเจ้า แต่เราไม่เปิดใจรับพระองค์มาเป็นหลักในจิตใจในการดำรงชีวิตของเรา หรือไม่รักพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจแล้ว เราจะได้รับหรือสัมผัสความรักของพระองค์ได้อย่างไร?

ช่วงระหว่างพักเที่ยง มีสมาชิกมากอดและมาร้องไห้บอกกับลูกว่า พระวจนะบทหนึ่งที่ลูกหยิบยกเป็นตัวอย่างนั้นโดนใจเธอมาก

“ผู้ชอบธรรมล้มลงเจ็ดครั้ง แล้วก็ลุกขึ้นอีก” สุภาษิต 24:16

เธอขอให้ลูกช่วยสวดอธิษฐานให้กับเธอ และบอกกับลูกว่า “ฉันจะลุกขึ้นมาอีกเช่นเดียวกับพี่ด้วยความรักของพระ” ลูกสัญญาว่าจะอธิษฐานเพื่อเธอ และยังมีอีกหลายคนมาขอกอดลูก ☺

ตอนบ่ายลูกนำเอาพระวจนะที่ “โดนใจ” ในการดำรงชีวิตประจำวันหลายบทและขอให้สมาชิกขึ้นมาแบ่งปันถึงประสบการณ์ชีวิตจริง เป็นต้นว่า เคยสวดอธิษฐานให้คนที่ทำร้ายเราไหม? เคยถูกตบแก้มซ้ายแล้วหันแก้มขวาให้ตบอีกไหม? เคยขอบคุณพระในสิ่งที่พระไม่ให้ไหม? ปรากฏว่าสมาชิกขึ้นมาแบ่งปันอย่างร้อนรนและเปิดเผย และสมาชิกได้ทราบถึงชีวิตของเพื่อนๆ ในสิ่งที่ไม่เคยทราบมาก่อนอย่างสนุกสนานในบรรยากาศศักดิ์สิทธิ์ของสถานที่ ☺ ☺ ☺

ลูกจบการแบ่งปันในวันนั้นโดยการประกาศว่า หากเราคริสตชนถอดกรอบความคิดว่าเราเป็นคาทอลิก เธอเป็นคริสเตียน เขาเป็น ... และหันมาดูว่า เราต่างเป็นลูกของพระเจ้าองค์เดียวกัน อาจต่างกันบ้างในด้านพิธีกรรมและความเชื่อบางประการ พูดง่ายๆ เราควรจะ “แสวงจุดร่วม สงวนจุดต่าง” โลกของเรานี้จะสงบสุขและมีความรักระหว่างมวลมนุษยชาติมากขึ้นขนาดไหน แทนความเกลียดชังและการเข่นฆ่ากันในทุกวันนี้

คืนนั้นก่อนนอน เช่นเดียวกับทุกคืน หลังสวดสายประคำเสร็จ ลูกสวดภาวนาเงียบๆ ทูลต่อพระองค์ถึงสิ่งที่ลูกได้ทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ในวันนั้น และต่อมาลูกก็ได้หลับปุ๋ยด้วยหัวใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรักและรอยยิ้มของพระองค์ที่ลูกสัมผัสได้ ☺

ลูกรักพระองค์ที่สุดพระเจ้าข้า ☺ ☺ ☺

อาเมน

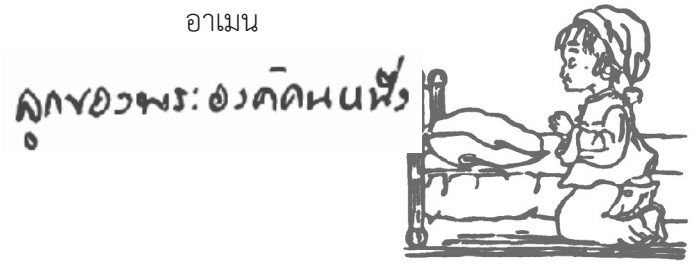

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 335

PACOM III

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอเริ่มต้นบทสวดนี้ด้วยการเป็นพยานในพระวาจาบทนี้ พระเจ้าข้า

"สำหรับมนุษย์เป็นไปไม่ได้ แต่สำหรับพระเจ้าเป็นเช่นนั้นได้
เพราะพระองค์ทรงทำได้ทุกสิ่ง" มาระโก 10:27

ลูกเพิ่งกลับจากการไปพูดแบ่งปันเป็นพยานในงานพระเมตตาระดับชาติของประเทศฟิลิปปินส์ PACOM III ที่เมือง Bacolod นับเป็นครั้งที่ 5 ที่ลูกได้รับเชิญให้ไปพูดที่ต่างประเทศ และเป็นครั้งที่ 6 ตั้งแต่ลูกได้รับเชิญไปพูดที่งาน AACOM III ที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพในเดือนตุลาคม 2012

ในเดือนตุลาคม 2015 หลังจากลูกกลับจากการไปพูดที่งาน AACOM III ที่ประเทศอินโดนีเซียเป็นเจ้าภาพได้วันเดียว ลูกก็ได้รับอีเมล์จากผู้จัดงาน PACOM III เชิญให้ลูกไปเป็นพยานอีกในเดือนมีนาคม 2016! ลูกตกใจและไม่กล้าตอบรับหรือปฏิเสธไป 3 วัน เพราะลูกเป็นห่วงว่าผู้ฟังคงจะเบื่อฟังลูกพูดแล้ว เพราะได้พูดในงานพระเมตตามาตลอด 3 ปีที่ผ่านมา ต่อเมื่อคุณพ่อที่ลูกเคารพรักได้เตือนสติลูกด้วยประโยคที่ว่า "คุณจะกล้าปฏิเสธพระเจ้าหรือ?" ลูกจึงตอบผู้เชิญไปว่า ลูกเป็นห่วงว่าคนในประเทศของเขาจะเบื่อฟังลูก เขาตอบกลับมาทันทีว่า สิ่งที่เกิดขึ้นกับลูกนั้น ควรประกาศให้ทั้งโลกทราบไม่ใช่เพียงแค่คนในประเทศของเขาเท่านั้น อีกอย่างหนึ่ง PACOM II และ PACOM III ก็จัดกันคนละเกาะและคนละสังฆมณฑล และเพื่อให้ลูกสบายใจ จดหมายเชิญก็ลงนามโดยคุณพ่อเลขาธิการพระเมตตาโลก WACOM เมื่อเป็นเช่นนั้น ลูกจึงตอบกลับไปว่า "In this case I humbly accept." ในขณะนั้น ลูกกำลังเตรียมตัวไปพูดที่งาน 51st IEC ที่เมืองเซบู ลูกจึงเก็บการเตรียมตัวไป PACOM III ไว้ในใจก่อน

กลับจากงาน 51st IEC ต้นเดือนกุมภาพันธ์ ลูกมีเวลาเตรียมตัวเดือนเศษ กำหนดวันแบ่งปันของลูกคือ วันที่ 10 มีนาคม 2016 แม้ว่าเรื่องราวชีวิตของลูกที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่เปลี่ยนไม่ได้เพราะมันเป็นอดีตไปแล้ว แต่ลูกก็ยังต้องเปลี่ยนแปลงปรับปรุงวิธีการแบ่งปัน เพราะมีพระสงฆ์ตลอดจนฆราวาสบางท่านที่จะฟังลูกเป็นครั้งที่ 6 แล้ว!

ข้าแต่พระจิตเจ้าข้า ..... ☺

ก่อนออกเดินทางราว 2 สัปดาห์ ลูกได้รับแจ้งว่าคราวนี้จะมีครอบครัวขอเชิญลูกและลูกสาวไปอยู่ด้วยตลอดระยะเวลาที่เรามีกำหนดอยู่เมือง Bacolod ครอบครัวนี้เป็นคาทอลิกที่ใจศรัทธาและรอต้อนรับเราแม่ลูกด้วยความยินดี

ลูกเริ่มตื่นเต้น ขอบคุณพระองค์ที่จะประทานโอกาสให้เราแม่ลูกได้สัมผัสกับครอบครัวคาทอลิกที่ใจศรัทธา

บรรยากาศของครอบครัวเช่นนี้จะเป็นเช่นไรหนอ?

เราแม่ลูกถึงเมือง Bacolod ดึกมาก เครื่องบินช้ากว่ากำหนดเช่นเคย ไปถึงบ้านของเจ้าภาพเกือบ 5 ทุ่ม เมื่อเอากระเป๋าสัมภาระลงเสร็จ คณะที่ไปรับเราซึ่งมีพระสงฆ์ด้วยก็พาเราทั้งสองแม่ลูกไปยังอีกครอบครัวหนึ่งที่เตรียมอาหารค่ำไว้ต้อนรับเราแม้ในยามวิกาลเช่นนี้ อาหารเยอะมาก นับเป็นน้ำใจที่เราจะไม่ลืม กว่าจะกลับถึงบ้านเจ้าภาพก็เลยเที่ยงคืนไปแล้ว ปรากฏว่า เขาจัดโปรแกรมให้ลูกไปร่วมออกรายการโทรทัศน์ในเช้าวันรุ่งขึ้นเวลา 6:00น. เช้า โดยจะมารับลูก 5:30น. สรุปลูกได้นอนราว 3 ชั่วโมงเศษในคืนนั้น

เสร็จจากรายการโทรทัศน์ เจ้าภาพได้พาเราทั้งสองไปเยี่ยมคำนับคุณแม่อธิการิณีของคณะซิสเตอร์คาร์เมล และลูกเพิ่งทราบว่าคุณแม่อธิการิณีท่านนี้เป็นคนขอให้คุณพ่อที่ไปรับลูกที่สนามบินได้ติดต่อเจ้าภาพท่านนี้ให้รับเราไปอยู่บ้านของเธอ มีซิสเตอร์จากอารามไปร่วมงาน 51st IECและได้นำเรื่องราวของลูกไปรายงานคุณแม่อธิการิณี เมื่อท่านทราบว่าลูกจะไปพูดที่ PACOM III ท่านจึงได้ปรารภว่าจะเป็นพระพรหากมีโอกาสเชิญลูกไปเยี่ยมอารามของท่าน

การณ์กลับกลายเป็นว่า เป็นพระพรอย่างสูงสำหรับลูกและลูกสาวต่างหากที่มีโอกาสเข้าไปรับประทานอาหารเช้าที่อารามร่วมกับพระสังฆราช ตลอดจนได้รับพร การสวมกอด และการสนทนาจากซิสเตอร์ทั้งคณะ ที่คุณแม่อธิการิณีได้กรุณาเรียกออกมาพบลูกและลูกสาว เป็นพระพรที่นำความชุ่มฉ่ำมาแก่หัวใจของลูกทั้งสองก่อนวันพูดแบ่งปันเลยทีเดียว ☺

งาน PACOM III จัดที่ Convention Hall ของห้างที่ใหญ่ที่สุดในเมือง Bacolod มีผู้ลงทะเบียนมาร่วมงานราว 4 พันคนเศษ เมื่อลูกพูดเสร็จ ทุกคนในฮอลล์ลุกขึ้นโดยพร้อมเพรียงกัน ปรบมือให้กับลูกเป็นเวลานานเช่นเดียวกับงาน 51st IEC ที่เมืองเซบู แต่คราวนี้มีสิ่งพิเศษที่ลูกไม่ได้คาดคิดว่าจะได้รับเกิดขึ้น ทันทีที่ลูกพูดเสร็จ ท่ามกลางเสียงปรบมือของผู้ฟังอยู่ ผู้จัดงานและผู้ช่วยได้เดินขึ้นไปบนเวทีพร้อมกับมอบช่อดอกไม้ช่อใหญ่ พร้อมสวมหมวกปีกกว้างและกระเป๋าสตรีสีส้มเช่นเดียวกับหมวกให้กับลูก วินาทีนั้น ลูกตะลึง โอ้โฮ! ลูกคิดว่า นั่นคือการแสดงความขอบคุณและความรักแก่ลูกเป็นพิเศษจากพวกเขาในเชิงสัญลักษณ์ในฐานะเป็นผู้แบ่งปันจากต่างประเทศคนเดียว มากกว่าการมอบภาพพระเมตตาเวอร์ชั่นใหม่ขนาด 80x150ซม. ที่มีการมอบให้แก่ผู้บรรยายทุกคน

ลงจากเวลที ลูกยังคงใช้เวลาอีก 2 ชั่วโมงเศษในการได้รับความรักจากพระองค์ผ่านพี่น้องคริสตชนที่มาขอถ่ายภาพด้วย บ้างก็มาหอมแก้ม ในระหว่างนั้นมีซิสเตอร์คณะหนึ่งเข็นหญิงสาวคนหนึ่งที่ดูอายุไม่น่าเกิน 30 เศษ นั่งรถเข็นเข้ามาขอถ่ายภาพกับลูก พร้อมกับขอให้ลูกพูดกับเธอ เธอเป็นนางพยาบาล ได้ล้มป่วยเมื่อเร็วๆ นี้ และขณะนี้เธอเดินไม่ได้

“Don’t lose hope. Most importantly don’t lose faith. Pray hard. I’ll pray for you.” แล้วลูกก็มอบช่อดอกไม้ช่อใหญ่นั้นให้กับเธอ “This is God’s love for you.” พร้อมกับสวมกอดเธอ ทุกคนที่อยู่ที่นั่นรวมทั้งลูกและเธอร้องไห้

ประสบการณ์ครั้งนี้นับเป็นพระพรครั้งยิ่งใหญ่อีกครั้งหนึ่งสำหรับลูกและลูกสาว เราได้อยู่กับสตรีใจศรัทธาที่ไปวัด **ทุกๆ เช้า** เวลา 6:30น. เพื่อก่อสวดสายประคำ และมีบ้านที่เต็มไปด้วยแอนติค และโอ่งไหในสไตล์ที่ลูกชอบมาก ได้พบกับคุณแม่อธิการิณีและคณะซิสเตอร์คาร์เมลที่เปิดอารามต้อนรับลูกทั้งสอง ฯลฯ ... และที่สำคัญที่สุด ได้รับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง ☺

ขอพระองค์ทรงใช้ลูกเทอญ ใช้ตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไปเทอญ

“พระองค์ประทานชีวิตและความรักมั่นคงแก่ข้าพเจ้า ความเอาพระทัยใส่ของพระองค์ดูแลจิตใจของข้าพเจ้าไว้ พระองค์ยังทรงซ่อนแผนการของพระองค์ไว้ในพระทัย ข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์ทรงประสงค์เช่นนี้” โยบ 10:12-13

อาเมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 336

บทรำพึง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกได้เสร็จสิ้นการไปพูดแบ่งปันในต่างประเทศในช่วงนี้เรียบร้อยแล้ว มีเพื่อนถามลูกว่าการได้รับเชิญ / รับคัดเลือกไปพูดให้คนนานาชาติฟังทั้งในและต่างประเทศถึง 6 ครั้ง มีผลอะไรกับลูกบ้างไหม?

ลูกตอบทันทีว่า “มีค่ะ มีแน่นอน!”

ลูกจึงขอเขียน “**บทสวดของฉัน**” บทนี้เป็นการรำพึงถวายแด่พระองค์ ด้วยใจที่เปี่ยมไปด้วยความรัก ความกตัญญู และความเชื่อศรัทธาสูงสุด พระเจ้าข้า ☺

ผลที่เกิดขึ้นกับลูกนั้น มีทั้งภายนอกคือ ทางร่างกาย และภายในคือ ด้านจิตวิญญาณของลูก แต่เมื่อวิเคราะห์ในภาพรวมแล้ว ผลที่เกิดกับภายในจิตใจของลูกนั้น มีมากกว่า จนเทียบสัดส่วนกันไม่ได้เลย

ทางภายนอกนั้น สิ่งที่เกิดผลกับลูกมากที่สุดในทุกครั้งของการแบ่งปันระดับนานาชาติคือ การที่มีผู้คนที่ลูกไม่รู้จักมาก่อนเลยมาสวดกอด มาหอมแก้ม และรอเป็นชั่วโมงเพียงเพื่อจะได้ถ่ายภาพกับลูก ทุกครั้งลูกจะรู้สึกว่า นี่คือพระพรและความรักของพระองค์แท้ๆ ที่ทรงมอบผ่านพี่น้องเหล่านั้น และทุกครั้งลูกจะเห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และความเล็กของตัวลูกเอง เพราะลำพังตัวลูกเองแล้ว ลูกไม่ใช่ดารา ไม่ใช่นักธุรกิจระดับหมื่นล้านแสนล้าน หรือนักการเมืองที่ประชาชนส่วนใหญ่ชื่นชอบ ถึงจะมีคนมารอขอถ่ายรูปเป็นชั่วโมงๆ เช่นนั้น ลูกเป็นเพียงสตรีคาทอลิกตัวเล็กๆ คนหนึ่งจากประเทศไทยที่ไม่ใช่เป็นประเทศที่ประชาชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาคริสต์ด้วยซ้ำ แต่เพราะด้วยหัวใจดวงน้อยๆ ของลูกที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความเชื่อความศรัทธาต่อพระองค์ และพร้อมและยอมที่จะถวายชีวิตทั้งครบในการถวายเกียรติแด่พระองค์ด้วยเรื่องราวชีวิตของลูก พระองค์จึงทรงเมตตาและประทานความรักของพระองค์แก่ลูกผ่านพี่น้องคริสตชนเหล่านั้นอย่างเป็นรูปธรรม

นับเป็นพระพรอย่างสูงสุดสำหรับลูกแล้ว พระเจ้าข้า ☺

“ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูท่านขึ้น” ยากอบ 4:10

และในด้านจิตวิญญาณของลูกล่ะ โอ! ลูกจะเขียนอย่างไรจึงจะสามารถบรรยายถึงผลที่เกิดกับจิตใจของลูกได้ล่ะ? หากลูกจะขอเขียนเป็นภาษาอังกฤษสั้นๆ 2 วลีเพื่อเปรียบเทียบว่าก่อนนี้ลูกใช้ศัพท์ว่า “My Journey of Faith” แต่ในขณะนี้ ลูกขอเปลี่ยนเป็น “My Spiritual Journey” จะอธิบายได้ไหมหนอ? ก่อนนี้ลูกเดินอยู่ใน “เส้นทางแห่งการค้นหาพระองค์ซึ่งต้องใช้ความเชื่อ” มาบัดนี้ ลูกได้มาถึงสุดทางของการค้นหาพระองค์แล้ว เพราะพระองค์ได้ทรงสำแดงความยิ่งใหญ่ของพระองค์แก่ลูกจนถึงขั้นที่ลูกไม่ต้อง “ค้นหาพระองค์” อีกแล้ว ดังนั้น ชีวิตจิตของลูกจึงขอก้าวข้ามมาสู่การเดินทางอีกเส้น

ทางหนึ่ง นั่นคือ “เส้นทางแห่งความลึกซึ้งในการรับใช้พระองค์”

ลูกไม่ได้เกิดในยุคพระเยซูเจ้าทรงพระชนม์อยู่ และลูกก็เล็กและต่ำต้อยเกินกว่าที่พระองค์จะทรงประจักษ์แก่ลูก แต่สิ่งที่เกิดขึ้นกับลูกนั้นคือ การ “ประจักษ์ในจิตวิญญาณ” ของลูกแล้ว พระเจ้าข้า! ☺ ☺ ☺

หากลูกเป็นนักธุรกิจที่ต้องการโปรโมทสินค้าหรือเป็นนักการเมืองที่ต้องการโปรโมทตัวเอง ลูกสามารถจ้างบริษัท PR หรือ lobbyist เพื่อให้มาทำการสัมภาษณ์ลูกได้ แต่การที่จะเสนอให้ตัวเองได้รับเชิญไปพูดในงานศาสนาต่างประเทศและระดับโลกนั้น สมมติว่ามีเงินมากมายมหาศาลก็คงทำไม่ได้และไม่ใช่ครั้งเดียว แต่ถึง 6 ครั้งติดต่อกัน และในครั้งที่ลูกจะไปพูดที่ประเทศโคลัมเบีย เนื่องจากลูกต้องใช้เวลาถึง 32 ชั่วโมงในการบินไปถึงที่นั่น ลูกจึงสวดทูลขอพระองค์ด้วยความถ่อมตนและมักน้อยว่า ขอให้การไปพูดแบ่งปันครั้งนั้นจงบังเกิดผลแม้กับคนๆ เดียวก็จะคุ้มการเดินทางของลูกแล้ว พระองค์ก็ทรงพระทัยดี ประทานพระพรให้มีมัคคุเทศก์ชาวโคลัมเบีย อายุ 60ปี ชื่อเดเนียล มาพาคณะของลูกไปเที่ยวและระหว่างรถติดบนถนน ลูกมีโอกาสสัมผัสจิตใจของเขาด้วยความรักความเมตตาของพระองค์ จนเขาตัดสินใจให้อภัยบิดาอายุ 89 ปีที่เขาเคียดแค้นมาตลอดชีวิตได้ ... ทั้งหลายทั้งปวงนี้ทำให้ลูกได้ “สัมผัส” ถึงความรักความเมตตาและความยิ่งใหญ่ของพระองค์จนลูกต้องก้มกราบรับพระพรจากพระองค์ในทุกๆ วันด้วยหัวใจที่ชุ่มฉ่ำด้วยพระอานุภาพของพระองค์ที่ได้ทรงสำแดงแก่ชีวิตของลูก ☺ ☺ ☺

จากวันที่ลูกรับศีลล้างบาปเมื่อ 20 ปีก่อน จนถึงวันนี้ ลูกค่อยๆ พัฒนาจิตใจของลูกในด้านความเชื่อ การค้นหาพระองค์ การแสวงหากระแสเรียกตามน้ำพระทัยของพระองค์ ตลอดจนการทำตามกระแสเรียกนั้น ระหว่างทางลูกล้มลุกคลุกคลาน หัวเข่าถลอกปอกเปลือกมาตลอด มาบัดนี้ ลูกขอก้าวข้ามมายังเส้นทางการเดินทางอีกเส้นหนึ่งแล้ว จิตใจของลูกมีแต่ความชื่นชมยินดีในการรับใช้พระองค์ ลูกเลยจุดที่อยากทูลขอโน่นขอนี่จากพระองค์ นอกจากจะกราบทูลต่อพระองค์ทุกวันว่า “ขอโปรดทรงใช้ลูกเทอญ ใช้ตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไปเทอญ” เพราะไม่มีอะไรที่จะทำให้ลูกมีความสุขใจมากกว่าการที่รู้สึกว่า “ลูกได้รับการทรงใช้จากพระองค์” เป็นความรู้สึกที่ปริ่มล้นหัวใจที่ทำให้ลูกพร้อมที่จะรับใช้พระองค์จนกว่าชีวิตจะหาไม่ พระเจ้าข้า

“ทุกสิ่งเป็นไปได้ทั้งนั้น สำหรับผู้มีความเชื่อ” มาระโก 9:23

“ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์สุดหัวใจ
จะขานไขถึงพระราชกิจอันน่าพิศวงของพระองค์” สดุดี 9:1

“จงทูลเราและเราจะตอบท่าน และจะบอกความลับยิ่งใหญ่ที่ท่านไม่รู้ให้ท่านรู้” เยเรมีย์ 33:3

“พระเยซูเจ้าตรัสว่า
‘เรามิได้บอกท่านหรือว่า ถ้าท่านมีความเชื่อ ท่านจะเห็นพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้า’” ยอห์น 11:40

“ผู้ที่ทรงกำหนดไว้แล้วนั้น พระองค์ทรงเรียก ผู้ที่ทรงเรียกนั้น พระองค์ทรงบันดาลให้เป็นผู้ชอบธรรม
ผู้ที่ทรงบังดาลให้ชอบธรรมนั้น พระองค์ประทานพระสิริรุ่งโรจน์ให้ด้วย” โรม 8:30

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

ขอขอบคุณพี่น้องท่านหนึ่งที่ได้ส่งซองจดหมาย พร้อมแสตมป์มาให้จำนวนหนึ่งและได้ส่งมาเป็นประจำ เป็นน้ำใจที่มีคุณค่าแก่ใจของ “ลูกของพระองค์คนหนึ่ง” เป็นอย่างยิ่ง ขอพระอวยพระค่ะ ☺

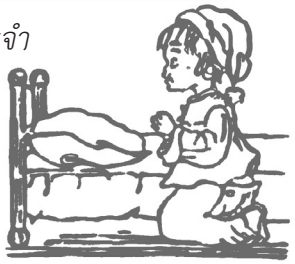

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 337

สิ่งทรงสร้างของพระเจ้า (God's Creation)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในหลายๆ ปีที่ผ่านมาในการพักร้อนประจำปี ลูกและลูกๆ มักจะเดินทางไปประเทศที่เป็นดินแดนแห่งการแสวงบุญ และลูกก็จะกลับมาด้วยความใกล้ชิดกับพระองค์มากขึ้น เพราะตลอดระยะการเดินทาง ลูกได้มีโอกาสเข้าไปตามโบสถ์ต่างๆ ของแต่ละประเทศได้เห็นความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ และได้สวดสายประคำหลายสายต่อวัน ☺

มาปีนี้ เนื่องจากประเทศทางแถบยุโรปมีปัญหามากเรื่องผู้อพยพลี้ภัย ลูกจึงบอกกับลูกๆ ว่า ควรว่างเว้นการเดินทางไปแถบยุโรปอย่างน้อย 1 ปี หากไม่มีความจำเป็นที่ต้องไปจริงๆ ลูกสาวจึงได้จัดให้ไปประเทศที่เป็นเกาะ มี 2 เกาะหลักๆ คือ เกาะเหนือและเกาะใต้ ที่อยู่มหาสมุทรแปซิฟิคทางใต้ เราแม่ลูก 3 คนใช้เวลาทั้งสิ้นเกือบ 2 สัปดาห์เดินทางท่องไปในประเทศนี้ เป็นเวลา 2 สัปดาห์ที่พวกเราได้อยู่กับธรรมชาติ ป่าเขาลำเนาไพร ทะเลสาป อากาศบริสุทธิ์ ฝูงแกะและฝูงวัว เป็นช่วงเวลา 2 สัปดาห์ที่ปอดพวกเราทุกคนได้มีการ detox อย่างเต็มที่ ลูกได้ฝากคาร์บอนไดออกไซด์จากปอดไว้กับอากาศบริสุทธิ์แถวทะเลสาปและบนภูเขาที่พวกเราได้ไปปีนกันจนหมดปอด และขอแลกเอาแต่ออกซิเจนบริสุทธิ์เข้าปอดแทน นับเป็นประสบการณ์ที่แสนสุข สบาย และสดชื่นอะไรเช่นนี้ ☺ นอกจากนี้ ลูกยังได้ถ่ายภาพวิวสวยๆ นับเป็นพันๆภาพและอาจหาญไปตั้งขากล้องยามตีสองของวันหนึ่ง เพื่อไปถ่ายภาพดาวบนท้องฟ้าที่ได้อ่าน มาว่าหากโชคดีจะสามารถถ่ายดาวบนทางช้างเผือกมาได้และอีกคืนหนึ่ง ตอนเที่ยงคืนท่ามกลางอากาศที่หนาวเหน็บ ต้องใส่ถุงมือและผ้าพันคอหลายรอบเพราะนอกจากอากาศที่หนาว มีอุณหภูมิเป็นเลข 1 หลักแล้ว ยังมีลมพัดแรงยามดึกตลอดเวลา ผลที่ได้ทั้ง 2 ครั้ง คือ ได้ภาพที่มีประกายแสงเป็นจุดเล็กๆ เท่านั้น สุดท้ายก็สรุปว่า สาเหตุที่ได้เพียงแค่นั้น ถ้าไม่ใช่เป็นเพราะอุปกรณ์คือกล้องหรือเลนส์มีคุณภาพไม่ถึงขั้นจะไปถ่ายดาวบนท้องฟ้า ก็ต้องเป็นเพราะฝีมือยังไม่ถึงขั้น หรืออาจจะเป็นเพราะทั้ง 2 เหตุผล ในที่สุด ก็ต้องยอมไม่ตามเก็บภาพดวงดาวตอนตีสองหรือเที่ยงคืนอีก

อันที่จริง ลูกและลูกๆ เคยไปประเทศนี้เมื่อสิบปีที่แล้ว จำได้ว่าเป็นประเทศที่มีภูมิทัศน์สวยงาม อากาศดีบริสุทธิ์ แต่คราวนี้นอกจากจะรู้สึกเหมือนเดิมแล้ว ลูกยังมีความรู้สึกเพิ่มเติมที่ลูกขอเขียนถวายแด่พระองค์ ณ ที่นี้

ทุกแห่ง ทุกจุด ทุกสถานที่ ที่ลูกและลูกๆ ไปครั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นทะเลสาปที่มีน้ำเป็นสีฟ้า Turquoise เย็นตาสุดลูกหูลูกตา ท้องฟ้าที่มีสีสันต่างๆ ตั้งแต่ฟ้าอ่อน ฟ้าเข้ม เทา จนถึงสีส้ม ทุกความเข้ม ราวกับภาพวาดของจิตรกร และป่าเขาที่มีต้นไม้นานาพันธุ์ แต่ส่วนใหญ่จะเป็นเฟิร์นหรือทุ่งหญ้าสีเขียวขจี ชุ่มชอุ่มด้วยหยาดน้ำค้างยามเช้าหรือหยดน้ำหลังฝนที่มีฝูงแกะหรือฝูงวัวกำลังเล็มอยู่ ทุกขณะที่รถพวกเราขับผ่าน เบื้องหลังความสวยงามของธรรมชาติที่ลูกไม่สามารถจะบรรยายได้ให้เหมาะสมกับความเป็นจริง ลูกได้เห็นสิ่งๆ หนึ่งที่ทำให้หัวใจของลูกชุ่มฉ่ำเช่นเดียวกับหญ้าต้องน้ำค้างเหล่านั้น

ลูกได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์!!!

เพราะความงามของธรรมชาติทั้งหลายทั้งปวงที่ลูกเห็นนั้น ล้วนแต่เป็นสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า (God's Creation) ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะมีช่างภาพฝีมือเก่งกาจขนาดไหนหรือมีจิตรกรวาดภาพเก่งระดับโลก ก็คงได้เพียงแค่เก็บภาพความงามธรรมชาติเหล่านั้นไว้ในแผ่นฟิล์มในสมัยก่อนหรือแผ่นดิสก์ในสมัยนี้ หรือบนแผ่น Canvas ภายใต้การละเลงของพู่กัน แต่ผู้ที่สร้างความงามของธรรมชาติทั้งหลายทั้งปวงบนโลกนี้ ต้องเป็นจิตรกรที่เหนือชั้นกว่าจิตรกรฝีมือเอกระดับใดก็ตามบนโลกนี้รวมกัน และเป็นใครอื่นไม่ได้นอกจาก**พระองค์**เท่านั้น!

การณ์จึงกลายเป็นว่า แม้ลูกและลูกๆ จะไม่ได้ไปตามโบสถ์หรือสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ แต่ลูกกลับรู้สึกว่า ลูกได้อยู่ใกล้ชิดกับพระองค์มากขึ้น เพราะทุกๆ ที่ที่พวกเราไป ลูกจะรู้สึกได้ถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ หัวใจของลูกจะสัมผัสถึงรอยยิ้มและความเมตตาของพระองค์ผ่านความกตัญญูของลูก ทุกๆ ครั้งที่ลูกกด shutter กล้องของลูก พร้อมกับอุทานออกมาว่า "สวยอะไรเช่นนี้" เบื้องหลังของประโยคนี้จะซ่อนอีกประโยคหนึ่งไว้ว่า "God, You are so Great!"

ลูกต้องขอให้ศัพท์ประโยคนี้ว่า ความสวยงามของธรรมชาติทั้งหลายทั้งปวงนั้น ล้วนแล้วแต่เป็น "God's Creation" ทีแรกลูกคิดถึงวลีที่ว่า "Act of God" แต่เป็นที่น่าเสียดายที่มนุษย์นำศัพท์ 3 คำนี้ไปใช้เป็นความหมายในทางน่ากลัว โดยเฉพาะในธุรกิจประกันภัยที่จะใช้กับเหตุการณ์ภัยธรรมชาติ เป็นต้นว่า แผ่นดินไหว ฟ้าผ่า ไฟไหม้ป่า ฯลฯ ที่บริษัทพวกเขาจะไม่จ่ายค่าชดเชยให้ ทั้งๆ ที่ในความคิดส่วนตัวของลูกแล้ว อะไรที่มาจากพระเจ้า คือสิ่งดีๆ ทั้งนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง "การกระทำของพระเจ้า หรือ Act of God" ควรจะเป็นสิ่งดีๆ แต่นี่แหละมนุษย์ การโยนความทุกข์ยาก/ปัญหาไปให้พระเจ้าดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่ง่ายที่สุด เพราะพระเจ้าจะไม่ทรงลงมาเถียงกับมนุษย์

และตลอดระยะเวลา 2 สัปดาห์ ลูกมีโอกาสสวดสายประคำมากกว่าตอนอยู่ประเทศไทยหรือตอนท่องยุโรปเสียอีก เพราะขณะที่ลูกชายขับรถไป ลูกก็สวดสายประคำไป เป็นอันว่าการไปเที่ยวครั้งนี้ ลูกได้ค้นพบสัจจธรรมอีกข้อหนึ่งว่า "หากเราค้นพบพระเจ้าแล้ว พระเจ้าทรงศักดิ์สิทธิ์ ทุกหนทุกแห่งในทุกอณูของอากาศ ไม่ใช่ศักดิ์สิทธิ์แค่เฉพาะในโบสถ์เท่านั้น"

ลูกรักพระองค์ที่สุด พระเจ้าข้า ☺

"ฟ้า แผ่นดิน และสิ่งประดับทั้งปวง ก็สำเร็จบริบูรณ์ในวันที่เจ็ด" ปฐก. 2:1

"นี่คือประวัติความเป็นมาของฟ้าและแผ่นดินเมื่อพระเจ้าทรงเนรมิตสร้าง" ปฐก 2:4

"พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงบันดาลให้ต้นไม้ทุกชนิดงอกขึ้นจากดิน
ต้นไม้เหล่านี้งดงามชวนมองและมีผลน่ากิน" ปฐก 2:9

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 338
ยี่สิบปีแห่งพระพร

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันที่ 2 มิ.ย. 2016 นี้ เป็นวันครบ 20 ปีแห่งการเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งของลูก ลูกขอถวายกลอนดังต่อไปนี้เพื่อถวายแด่พระองค์ด้วยหัวใจที่เปี่ยมไปด้วยความกตัญญู ความรัก และความเชื่อความศรัทธาอย่างสูงสุด พระเจ้าข้า

ขอน้อมนบ ทศนัข ขึ้นเหนือเกล้า
ขอกราบเอา แทบบาท พระทรงศรี
ในวาระ ลูกครบ ยี่สิบปี
ในการที่ ได้เป็น ลูกพระองค์
๒ มิ.ย. ๙๖ ลูกเกิดใหม่
ชีวิตใส สะอาด ดั่งได้สรง
ยี่สิบปี ผ่านไป ลูกยังคง
ยืนดำรง ชีวิตตาม พระวาจา
เมื่อแรกเริ่ม ลูกเชื่อ มีพระเจ้า
แต่ก็เฝ้า หาพระองค์ อยู่ไหนหนา
คงอยู่บน สวรรค์ สุดมรรคา
ปลายขอบฟ้า ใช่อยู่ ในใจคน
ลูกภาวนา พระองค์ก็ ไม่ทรงตอบ
หาจนรอบ ทุกวัน ยังฉงน
ลูกใฝ่หา พระองค์ มาจวบจน
ไม่วังวน พบแล้ว อยู่นี่ไง!
พระวาจา พระเจ้า ลูกเฝ้าอ่าน
ทุกคืนวาน ศึกษา ไม่ไถล
พลันค้นพบ พระมิ ได้อยู่ไกล
อยู่ในใจ พวกเรา ลูกทุกคน!!!
ลูกตื่นเต้น โอ้โฮ!พระ อยู่กับฉัน

ณ บัดพลัน ปลื้มปีติ มิฉงน
ที่ผ่านมา รับใช้พระ แต่บัดดล
จะรีบค้น กระแสเรียก คืออะไร
เส้นทางเดิม หนทาง รับใช้พระ
แสนขรุขระ ขวากหนาม สุดทนไหว
มีกองเพลิง ซ้ำระเบิด บั่นทอนใจ
เหมือนจะให้ ลูกน้อย ถอยกำลัง
ทุกทุกครั้ง ลูกบาดเจ็บ แต่ทนสู้
ได้กอบกู้ ความเชื่อ ดั่งมนต์ขลัง
ขอพลัง จากพระ ข้ามมวลมาร
มิอาจผลาญ ความเชื่อ อันมั่นคง
มาบัดนี้ ลูกได้ ค้นพบแล้ว
อย่างแน่แน่ว ค้นพบ พระประสงค์
ด้วยหัวใจ เปี่ยมรัก ลูกเดินตรง
ตามพระองค์ ก้าวข้าม ทุกหลุมภัย
ทุกทุกสิ่ง รอบกาย ความหมายด้อย
ใจลูกน้อย หนักแน่น ไม่หวั่นไหว
พระองค์นั้น สูงสุด อยู่ในใจ
ทำสิ่งใด ทุกอย่าง เพื่อพระองค์
พลันชีวิต ก็เกิด สันติสุข
ปีติสุข ตามมา ไม่ไหลหลง
ชีวิตลูก สูงสุด คือพระองค์
ทุกอย่างปลง รอบข้าง ความหมายรอง
มาบัดนี้ ตำแหน่ง และลาภยศ
ต่างหายหด ความหมาย อันทั้งผอง
ใครไขว่คว้า เชิญคว้า ไม่ประลอง
ไม่ผยอง แต่ลูก มิต้องการ
ลูกขอมี ชีวิต ส่วนที่เหลือ
ได้จุนเจือ รับใช้ ทุกสถาน
สุดแต่ตาม น้ำพระทัย ทุกประการ
จิตวิญญาณ ข้าน้อยคล้อย ตามพระองค์
ขอน้อมนบ ทศนัข ขึ้นเหนือเกล้า
ขอนำเอา ชีวิตตาม พระประสงค์
ขอทรงใช้ ลูกตาม พระจำนงค์
ขอลูกจง ได้รับใช้ ชั่วนิรันดร์

“พระองค์ประทานสิ่งดีๆ อย่างเต็มเปี่ยมตลอดชีวิตของท่าน
ทรงบันดาลให้ท่านเป็นหนุ่มอยู่เสมอเหมือนนกอินทรี” สดุดี 103:5

“ผู้ชอบธรรมจะเจริญงอกงามดั่งต้นอินทผลัม จะเติบโตประดุจสนสีดาร์แห่งเลบานอน” สดุดี 92:12

“แม้ในวัยชรา เขาก็จะยังออกผล เขายังจะแข็งแรงและเขียวสดอยู่” สดุดี 92:14

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 339

การประกาศข่าวดี

ข้าแต่พระเป็นเจ้า การประกาศข่าวดีเป็นหน้าที่ของคริสตชนทุกคน แต่วิธีการประกาศหรือความตั้งใจที่จะประกาศหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับปัจเจกบุคคลจริงๆ เป็นสิ่งบังคับกันไม่ได้ แต่หากคริสตชนใดยึดถือการประกาศข่าวดีเป็นหน้าที่หลักของการเป็นลูกของพระแล้ว เขาจะรู้สึกได้ใกล้ชิดกับพระองค์อยู่ตลอดเวลา เช่นเดียวกับลูกที่ปรนนิบัติรับใช้พ่อแม่ของตนเองอย่างสม่ำเสมอ ☺

ลูกมีเพื่อนคนหนึ่ง เดิมเขาเป็นผู้อำนวยการฝ่ายกฎหมายของธนาคารระดับใหญ่แห่งหนึ่งของประเทศไทยเราทีเดียว เขามีความเชี่ยวชาญและเป็นที่เคารพนับถือในด้านศาสนาจนถึงขั้นทำพิธีปลุกเสกศาลพระภูมิให้สถานที่ต่างๆ ได้ ต่อมาเกิดเรื่องหักเหในชีวิตของเขา และเขาได้ “รับเชื่อ” ในพระเจ้าและกลายเป็นสมาชิกของคริสตจักรแห่งหนึ่งที่มีความร้อนรนในการประกาศข่าวดีชนิดที่ลูกล้อเขาเล่นว่ามีไฟลนอยู่ตลอดเวลา ☺ เขาบอกกับลูกว่า เขาประกาศเรื่องพระเจ้าทุกที่ทุกหนทุกแห่งที่เขาไป บางครั้งเขาจะไปนั่งที่ป้ายรถเมล์และบอกกับคนที่นั่งข้างๆ ว่า “พระเจ้ารักคุณ!” ลูกถามเขาว่า “ที่ไปบอกน่ะ ผู้หญิงหรือผู้ชาย?” เขาตอบว่า “มีทั้งนั้น” ลูกถามเขาต่อว่า “แล้วคนที่คุณคุยด้วย เขาตอบรับคุณอย่างไรหรือ?” เขาตอบว่า “ส่วนใหญ่ไม่ตอบผม” ลูกแหย่เขาว่า “คุณนี่สุดยอดจริงๆ ดีที่ไม่มีใครลุกหนีคุณไป ยิ่งถ้าเป็นผู้หญิงอาจมองคุณในแง่ไม่ดีก็ได้นะ”

แต่ละคนมีวิธีและสไตล์ของตนเองแตกต่างกันไป สำหรับลูกแล้ว ลูกคิดว่า “การดำรงชีวิตให้คนเห็นพระคริสต์ในตัวเรา” เป็นการประกาศข่าวดีที่ดีที่สุด ลูกคิดเสมอว่า หากผู้คนในสังคมของเราซึ่งส่วนใหญ่ไม่ใช่นับถือศาสนาคริสต์เห็นว่า โอ! คนที่เขาเป็นคริสต์ เขาเป็นคนดีนะ แค่นี้เราก็ได้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าของเราแล้ว และเมื่อมีจังหวะที่เหมาะสมจึงจะพูดให้เพื่อนฝูงหรือผู้คนรอบข้างให้ทราบถึงเรื่องราวพระเจ้าของเรา ส่วนเรื่องที่จะถึงขั้นมีใครกลับใจเพราะเราหรือไม่นั้น ลูกขอให้เป็นพระพรของพระองค์กับบุคคลเหล่านั้นเทอญ

ลูกมีเพื่อนกลุ่มหนึ่งที่ไปถ่ายภาพด้วยกันตามสถานที่ต่างๆ เดือนละครั้ง เพราะเป็นกลุ่มที่สะพายกล้องเมื่อไรแล้วลืมแดดลืมฝน ลืมความหิวด้วยกันทั้งสิ้น ทุกคนในกลุ่มทราบว่าลูกนับถือศาสนาคริสต์และเป็นคนเดียวในกลุ่ม ทุกคนได้อ่านหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ของลูก และทราบว่า “วันถ่ายรูป” ของกลุ่มต้องไม่ใช่วันอาทิตย์ เพราะ “ประธานชมรม” ต้องไปโบสถ์ทุกเช้าวันอาทิตย์ ☺

เดือนพ.ค. 2016 ที่ผ่านมา กลุ่มของเราไปไกลหน่อย เหาะเหินเดินอากาศไปถ่ายภาพกันถึงต่างประเทศ เราเลือกประเทศที่มีประชากรมากที่สุดในโลก เพราะมีสถานที่ที่น่าเที่ยวและน่าถ่ายภาพมากมายให้เลือก วันสุดท้ายก่อนกลับประเทศไทย พวกเราลงเรือทานอาหารเที่ยงกัน นั่งโต๊ะกลมด้วยกัน ขณะที่กำลังรออาหารมาขึ้นโต๊ะอยู่ เพื่อนของลูกคนหนึ่ง

ก็พูดขึ้นมากลางโตะว่า “คนคริสต์เขาดีจังนะ...” ลูกหันขวับมาด้วยความฉงน พระเจ้าได้ดลใจอะไรในใจเขาใน 2-3 วันที่ผ่านมาหรือ? “ผมเห็นคนคริสต์พาครอบครัวไปโบสถ์กันทุกวันอาทิตย์แล้วชื่นชมจัง” เขาพูดต่อ “เอ้า! คุณก็พาครอบครัวของคุณไปวัดทำบุญก็ได้นิ ฉันเห็นคนไทยสมัยนี้เข้าวัดก็เยอะนะ” ลูกตอบอย่างจริงใจ “กี่เปอร์เซ็นต์ล่ะครับ ถ้าผมจะบอกภรรยาและลูกๆ ผมให้ไปวัดทุกอาทิตย์ เขาคงจะเชื่อผมหรอก!” ลูกไม่กล้าถามต่อ

แล้วเขาก็พูดต่อ

“อันที่จริง ผมว่าทุกศาสนาก็เหมือนกันนะครับ สอนให้คนเป็นคนดี ผมไม่ค่อยทราบเกี่ยวกับศาสนาคริสต์ แต่ผมคิดว่า พระเยซูคงเป็นปางหนึ่งของพระพุทธเจ้า”

!!!!!

เจอประโยคบอกเล่าประโยคนี้ เล่นเอาลูกเซ่อไปเลย ลูกต่อไม่ถูกจริงๆ ต้องยอมรับว่าสิบกว่าปีที่ผ่านมาที่ลูกทำหน้าที่เป็นคริสตชนที่ดี ประกาศข่าวดีด้วยชีวิต วินาทีนั้น เป็นวินาทีที่ลูกพูดไม่ออก บอกต่อก็ไม่ถูกจริงๆ ☹

ผู้ใหญ่ท่านใดที่ทราบคำตอบว่าลูกควรจะตอบอย่างไร กรุณาชี้แนะด้วยเถิด!

ลูกรวบรวมสติหลังจากตะลึงอึ้งไปหนึ่งอึดใจ จึงบอกกับเพื่อนท่านนั้น ซึ่งพูดด้วยความบริสุทธิ์ใจไปว่า

“พระพุทธเจ้าทรงเป็นมนุษย์ที่ตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง แต่พระเยซูเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่ลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ เพื่อไถ่บาปให้พวกเรามนุษย์ทั้งหลาย พระพุทธเจ้าไม่ได้เป็นพระเจ้า และพระเยซูเจ้าก็ไม่ได้เป็นปางหนึ่งของพระพุทธเจ้า”

พูดเสร็จ ทุกคนที่นั่งอยู่รอบโต๊ะอาหารนั้นต่างมองลูกด้วยดวงตาที่แป๋วแหว๋ว พอดีพนักงานเริ่มนำอาหารจานแรกมาเสิร์ฟ ความสนใจของทุกคนจึงเบนไปยังอาหารแทน

หากลูกนำประสบการณ์การประกาศข่าวดีมาเขียนเป็นหนังสือเล่มหนึ่ง คงเขียนได้หลายร้อยหน้า แต่หน้าหนึ่งที่มีรสชาติที่สุดคงจะเป็นประโยคบอกเล่าจากเพื่อนท่านนี้ที่พูดด้วยความจริงใจว่า

“พระเยซูคงเป็นปางหนึ่งของพระพุทธเจ้า”! ☺

ขอพระองค์ได้โปรดรับการถวายเกียรติจากลูกๆ ทั้งหลายของพระองค์ที่ตั้งใจประกาศข่าวดี เทอญ

“นานาชาติที่ทรงสร้างจะมากราบไหว้นมัสการพระองค์ พระเจ้าข้า
และจะถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงยิ่งใหญ่และทรงกระทำปาฏิหาริย์ พระองค์เพียงพระองค์เดียวทรงเป็นพระเจ้า” สดุดี 86:9-10

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 340

จิตวิญญาณคริสตชน เปรียบเสมือนสวนดอกไม้

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เดือนที่แล้ว ลูกได้รับของขวัญชิ้นหนึ่งจากเพื่อนรุ่นพี่ที่ลูกรักนับถือมาตลอด ในโอกาสที่ลูกได้รับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระครบ 20 ปี เป็นหนังสือภาษาอังกฤษชื่อ “Praying as a Family” ลูกอ่านแล้วอุทานกับตัวเองว่า ใช่เลย! ใช่เลย! ลูกชอบใจมาก หลายๆ อย่างในหนังสือเล่มนี้คือสิ่งที่ลูกได้ยึดถือปฏิบัติมาตลอด 2 ทศวรรษที่ผ่านมา แต่ลูกไม่สามารถเขียนเปรียบเปรยได้ไพเราะให้เห็นเป็นภาพในจินตนาการได้ดีเท่ากับที่เขียนในหนังสือเล่มนี้เท่านั้น ☺

ลูกขออนุญาตนำข้อความที่ลูกชอบมากมาเขียนดังต่อไปนี้เป็นภาษาอังกฤษ เพราะเกรงว่าคำแปลเป็นภาษาไทยของลูกจะทำให้อรรถรสของวรรณกรรมอันงดงามนี้ด้อยความสวยงามไป

“Christian writers have often compared the soul to a garden. Beautiful gardens are a delight. The brilliance of the palette of colors, the sweet scents, the restful shade, the tranquil silence, all make a garden the perfect place to rest, to be still ....

However, gardens require a great deal of constant care: planning, tilling, planting, weeding, watering, pruning, and fertilizing ....

God is the Master Gardener.”

โอ! สวยงามน่าอภิรมย์อะไรเช่นนั้น!

แต่เราลองจินตนาการต่อว่า หากเราเป็นสวนดอกไม้ที่ไม่มีการดูแล ไม่มีการพรวนดิน รดน้ำ ใส่ปุ๋ย ตัดแต่งกิ่ง แล้วจิตวิญญาณของเราที่เปรียบเสมือนสวนดอกไม้นั้น จะเป็นสวนดอกไม้ในสภาพเช่นไร?

ในชีวิตจริงของพวกเรา หากเราต้องการให้ใครมาทำสวนให้ เราต้องไปจ้างคนสวนมา เราต้องเป็น “ผู้จ้าง” และ “อนุญาต” ให้คนสวนนั้นเข้ามาในสวนของเรา คนสวนนั้นจึงจะสามารถเข้ามาในสวนในบริเวณบ้านของเราเพื่อดูแลดอกไม้ต้นไม้ให้เราได้ ถ้าเราปิดประตูรั้วและล็อคไว้ ต่อให้มีคนสวนฝีมือดีแค่ไหน เขาก็ทำได้เพียงยืนอยู่นอกรั้วและมองดูสวนดอกไม้ในบริเวณบ้านเราที่เต็มไปด้วยดอกไม้เหี่ยวเฉาและหญ้ารกรุงรังอย่างน่าเอนจ็อนาถใจ

ทีนี้ เราลองกลับมาดูสวนดอกไม้ที่เปรียบกับจิตวิญญาณของเรามนุษย์กันบ้าง

God is the Master Gardener.

พระเจ้าทรงพร้อมทุกขณะที่จะทรงดูแล ตัดแต่งกิ่ง พรวนดิน ใส่ปุ๋ย ในจิตวิญญาณของลูกของพระองค์ทุกคน เพื่อให้สวนดอกไม้ในจิตวิญญาณของพวกเรา เต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่น้อยที่เขียวชอุ่มและดอกไม้บานสะพรั่งส่งกลิ่นหอมตลบอบอวลทั้งค่ำเช้าและบ่ายเย็น

คำถามมีอยู่ว่า “เราเปิดประตูรั้วจิตวิญญาณของเราให้พระองค์เข้ามาหรือเปล่า?”

วิธีที่เรามนุษย์จะทูลเชิญพระองค์ซึ่งเป็นพระเจ้าให้มาเป็น “Master Gardener” ให้กับสวนดอกไม้จิตวิญญาณนั้น ไม่ยากเลย เราเพียงต้องยึดหลักปฏิบัติตนใน 2 หัวข้อนี้อย่างสม่ำเสมอ เป็นประจำ และด้วยใจจริงเท่านั้น

1. การสวดภาวนา

2. การอ่านพระวาจาของพระเจ้าและประพฤติปฏิบัติตามพระวาจานั้น

การสวดภาวนาต้องสวดจากหัวใจ ไม่ใช่สวดด้วยปาก เพราะการสวดภาวนาด้วยอวัยวะที่ต่างกัน 2 ส่วนนี้ จะก่อให้เกิดผลต่างกันราวฟ้ากับดิน การสวดภาวนาด้วยหัวใจนั้น เป็นการ “เชื่อม” เรากับพระเจ้า เรา “เปิดการสนทนา” กับพระองค์แล้ว ด้วยบทภาวนาหรือคำอธิษฐานที่พระองค์ทรงพอพระทัย เป็นการ “ทูลเชิญ” ให้พระองค์เข้ามาในสวนดอกไม้ในจิตวิญญาณของเราแล้ว

ทีนี้ การสวดภาวนาอย่างเดียว แม้ว่าจะสวดจากใจ เพียงพอหรือไม่? ลูกว่ายังไม่พอ เรา “เชื่อม” กับพระองค์เพียงครึ่งทาง สิ่งที่พวกเรา**ต้อง**ทำในเวลาเดียวกันคือ เราต้องอ่านพระวาจาของพระองค์และประพฤติปฏิบัติตาม เมื่อนั้นแหละ “การเชื่อม” ของเรากับพระเจ้าจึงจะสมบูรณ์ เราจะเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ พระองค์ก็จะทรงพอพระทัยและจะทรงดูแลสวนดอกไม้จิตวิญญาณของเราได้อย่างเต็มที่ ซึ่งย่อมหมายความว่า เรา “ยอม” ที่จะถูกพระองค์ตัดแต่งกิ่ง ริดใบแห้งทิ้ง ตัดกิ่งชำ ฯลฯ

ลูกมโนในจินตนาการต่อว่า ผู้ใดที่เรียกตัวเองว่าเป็นคริสตชน แต่ไม่เคยสวดภาวนา “จากใจ” เลยนั้น เปรียบเหมือนกับพืชล้มลุกที่ปลูกบนพื้นดินที่เป็นทราย เพียงแค่เมื่อใดมีลมฝนพัดมาแรงหน่อย ไม่ต้องถึงขั้นมีลมพายุ ก็ถูกถอนราก ถอนโคน ใบบอบช้ำแบนติดดินทรายนั้นซะแล้ว เพราะรากของพืชล้มลุกสั้นเหลือเกิน ไม่สามารถยึดเหนี่ยวให้ลำต้นตั้งอยู่ได้ แม้เพียงเผชิญเพียงลมฝนเท่านั้น

และผู้ใดที่เป็นคริสตชนและสวดภาวนาจะประจำหรือไม่ก็ตาม แต่ไม่เคยอ่านพระวาจาของพระเจ้าเลย หรืออ่านแล้วก็ไม่ประพฤติปฏิบัติตามนั้น ลูกขอเปรียบเป็นต้นไม้ที่ลำต้นกลวงหรือผุกร่อน ยามใดที่มีลมพายุพัดมาแรงหน่อยก็เสี่ยงต่อการโค่นล้มลงมาได้ทั้งต้น เพราะแม้รากจะหยั่งลึกกว่าพืชล้มลุก แต่ก็ไม่ลึกและแข็งแรงพอที่จะเป็นฐานที่จะยึดเหนี่ยวจรรโลงต้นไม้ทั้งต้นในยามมีพายุพัดได้

แต่ผู้ใดที่เป็นคริสตชนอย่างแท้จริงทั้งวิธีการสวดภาวนาและการดำรงชีวิตตามพระวาจาของพระองค์ ชีวิตของเขาผู้นั้นจะเปรียบเสมือนต้นไม้ยืนต้นที่สมบูรณ์แข็งแรง สดชื่น แผ่ความร่มเย็นให้กับสวนในจิตใจของตนเองและแม้กระทั่งของผู้อื่นได้

โอ! พระองค์เจ้าข้า ลูกเป็นคนชอบปลูกดอกไม้ ต้นไม้และทำสวน ลูกขอกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ ขอโปรดมาเป็น Master Gardener ดูแลสวนดอกไม้ในจิตวิญญาณของลูกเทอญ ☺ ☺ ☺

“เขาเป็นเช่นต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ ซึ่งเกิดผลตามฤดูกาลและใบก็ไม่เหี่ยวแห้ง การทุกอย่างซึ่งเขากระทำก็เจริญขึ้น” สดุดี 1:3

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

*ขอบคุณผู้อ่านท่านหนึ่งที่กรุณาส่งซองและแสตมป์มาให้จำนวนหนึ่ง เป็นน้ำใจที่มีคุณค่ามาก ขอพระเจ้าอวยพระพรค่ะ ☺

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 341

ตะลันต์จากพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอเริ่มต้นบทสวดบทนี้ด้วยพระวาจาบทต่อไปนี้ พระเจ้าข้า

"อาณาจักรสวรรค์ยังจะเปรียบได้กับบุรุษคนหนึ่งกำลังจะเดินทางไกล เรียกผู้รับใช้มามอบทรัพย์สินให้ ให้คนที่หนึ่งห้าตะลันต์ ให้คนที่สองสองตะลันต์ ให้คนที่สามหนึ่งตะลันต์ ตามความสามารถของแต่ละคน ... หลังจากนั้นอีกนาน นายของผู้รับใช้พวกนี้ก็กลับมา ... คนที่รับห้าตะลันต์เข้ามานำกำไรอีกห้าตะลันต์มาด้วย ... นายพูดว่า 'ดีมาก ... เราจะให้เจ้าจัดการในเรื่องใหญ่ๆ ...' คนที่รับสองตะลันต์เข้ามารายงานว่า 'นายขอรับ ท่านให้ข้าพเจ้าสองตะลันต์ นี่คือเงินอีกสองตะลันต์ที่ข้าพเจ้าทำกำไรได้' นายพูดว่า 'ดีมาก ... เราจะให้เจ้าจัดการในเรื่องใหญ่ๆ ...' คนที่รับหนึ่งตะลันต์เข้ามารายงานว่า '...ข้าพเจ้านำเงินของท่านไปฝังดิน ...' นายจึงตอบว่า 'ผู้รับใช้เลวและเกียจคร้าน... ผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์นี้ จงนำไปทิ้งในที่มืดข้างนอก... " มัทธิว 25:14-30

ลูกเป็นคนชอบเขียน แต่ลูกเขียนเกี่ยวกับพระวาจาของพระองค์และเรื่องราวต่างๆ ในเชิงวิชาการไม่เป็น ลูกได้แต่เขียนแบบง่ายๆ จากใจ และจากประสบการณ์จริงของลูก ที่ได้สัมผัสกับพระองค์เท่านั้น ลูกมีเรื่องราวที่จะขอทูลเป็นพยานถึงเรื่องตะลันต์จากพระองค์ จากชีวิตจริงของลูกที่ลูกเองยังรู้สึกว่าพระวาจาของพระองค์นั้น ทรงบังเกิดผลในลูกของพระองค์ที่ปฏิบัติตาม เกือบทุกตัวอักษรในพระคัมภีร์เลยทีเดียว ☺

สัปดาห์ที่แล้ว ลูกได้รับอีเมล์จากเลขาธิการของ PACOM II ซึ่งบัดนี้ได้กลายเป็นพี่น้องจิตวิญญาณกับลูกไปซะแล้ว แจ้งว่าพระสังฆราชของสังฆมณฑลหนึ่งในประเทศของเขากำลังจะจัดงาน Gala Dinner เพื่อระดมทุนไปสร้างโรงเรียนให้แก่เด็กๆ ในชุมชนแห่งหนึ่งที่ยากจนมากและซ้ำเคราะห์ร้าย โรงเรียนยังถูกพายุไต้ฝุ่นพัดจนพังทลาย งานนี้จะจัดขึ้นในวันที่ 24 ก.ย. 2016 จะเป็นงานราตรี Formal โดยโปรแกรมจะมีพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณและการร้องเพลงและดนตรี แต่ High light ของงานจะเชิญ Guest Speaker มาพูดแบ่งปันให้แขกทั้งหลายฟังและคณะกรรมการจัดงานได้ลงมติให้เชิญ "Mary Sarindhorn" จากประเทศไทยมาเป็น Guest Speaker ผู้นั้น! โดยงานเลี้ยง Gala Dinner นี้จะมีชื่อว่า "Dinner with Mary" สถานที่จะเป็นที่ IEC Pavilion เมืองเซบู ที่เดียวกับงาน 51st IEC ที่เพิ่งผ่านไปในปลายเดือนม.ค. 2016

เพื่อนผู้นี้จบอีเมล์โดยการบอกลูกว่า ลูกได้กลายเป็นบุตรีบุญธรรมที่โปรดปรานของประเทศฟิลิปปินส์แล้ว และพระสงฆ์ทั้งหลายที่นั่นได้พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า ประสบการณ์ชีวิตของลูกทำให้ผู้ที่ประสบปัญหาหรือท้อแท้ในชีวิตเกิดความหวัง ในเวลาเดียวกัน ก็ทำให้พวกเขาซึ่งเป็นคริสตชนมีความเชื่อมากขึ้น เธอหวังเป็นอย่างยิ่งว่าลูกจะไม่ตอบปฏิเสธคำเชิญ

ครั้งนี้

ลูกอ่านอีเมล์ของเธอ 3 ครั้ง โดยไม่เชื่อสายตาตนเอง การรับเชิญของลูกครั้งนี้ นอกจากจะเป็นการสรรเสริญพระเจ้าแล้ว ยังหาเงินให้กับเจ้าภาพด้วย ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์หลักของงาน Gala Dinner นี้ ลูกมิใช่มหาเศรษฐีระดับประเทศหรือของโลกที่จะสามารถไปบริจาคให้แก่ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือได้ทุกหนทุกแห่ง แต่หากการถวายเกียรติแด่พระเจ้าของลูกจะสามารถหาทุกรอนให้แก่ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือทางการเงินได้ด้วย ก็เท่ากับเป็นการรับใช้พระอีกมิติหนึ่ง ลูกปลื้มปิติมาก!

ลูกตอบไปทันทีว่า “Yes Yes Yes!” โดยไม่ต้องคิดไตร่ตรองอะไรเลย ลูกเป็นคาทอลิกตัวเล็กๆ คนหนึ่งจากประเทศไทยที่มีประชากรคาทอลิกไม่ถึงครึ่งล้านคน แต่ได้รับเชิญให้ไปพูดแบ่งปันใน Gala Dinner ในประเทศที่มีพลเมืองกว่า 90% เป็นคาทอลิกฟังเพื่อหาทุกสร้างโรงเรียนให้กับเด็กยากจนที่นั่น เป็นพระพรอีกขั้นหนึ่งที่พระเจ้าประทานให้แก่ลูกในการรับใช้พระองค์ จนลูกรู้สึกว่าลูกไม่สมควรจะได้รับเกียรติถึงเช่นนี้ด้วยซ้ำ

แล้วลูกก็คิดถึงพระวาจาของพระองค์บทที่พูดถึง “ตะลันต์จากพระองค์” ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับลูกเป็นไปตามพระวาจาของพระองค์ทุกประการ

ไม่ว่าลูกจะทำอะไรในการถวายเกียรติแด่พระองค์ ลูกจะทำเต็มที่ ทำอย่างสิ้นสุดจิตใจ ทำอย่างถวายพระองค์ทั้งครบ ลูกไม่ทราบหรอกว่าลูกมีพรสวรรค์อะไร ลูกมีแต่ “พรแสวง” ลูกแสวงหาสิ่งที่ลูกทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ได้ ไม่ว่าในการงาน การดำรงชีวิตในสังคม และแม้กระทั่งในการทำงานอดิเรก เป็นต้นว่า การเขียน การถ่ายรูปและการวาดภาพ แล้วลูกก็รู้สึกว่าพระองค์ทรงทราบและทรงพอพระทัย และพระองค์ก็ทรงใช้งานลูกเพิ่มขึ้นๆ แต่ละงานเป็นสิ่งที่ลูกคาดไม่ถึง แต่แต่ละครั้ง ลูกจะทำเต็มที่โดยลูกจะสวดทูลขอพระจิตเจ้าให้ประทับอยู่กับลูก และโปรดประทานพระพรให้สิ่งที่ลูกจะทำนั้นเป็นไปตามน้ำพระทัย ถูกตามน้ำพระทัยและเป็นที่พอพระทัยของพระองค์

ลูกเข้าใจว่าชื่อของงาน “Dinner with Mary” นั้น เป็นการถวายเกียรติแด่แม่พระ ลูกมิบังอาจแม้แต่จะคิดว่าผู้จัดจะให้เกียรติลูก และไม่กล้าถาม

บ่อยครั้งในการเตรียมตัวไปพูดแบ่งปันในต่างประเทศ ลูกยังร้องไห้ แต่เป็นการหลั่งน้ำตาด้วยเหตุผลคนละอย่างกับในอดีต... ลูกคิดถึงคำถามที่ลูกถามตัวเองเป็นร้อยเป็นพันครั้งว่า “ทำไมจึงเกิดเรื่องเช่นนี้กับฉัน ทั้งๆ ที่ฉันทำแต่ความดีและในสิ่งที่ถูกต้อง?” ในขณะนี้ คำตอบชัดเจนอยู่ในพระวาจาบทนี้ว่า

“แต่เขาเกิดมาตาบอด เพื่อให้พระราชกิจปรากฏในตัวเขา” ยอห์น 9:3

มาบัดนี้ ชายตาบอดในพระคัมภีร์สามารถเห็นได้แล้ว เพราะพระเมตตาของพระองค์ จึงเป็นหน้าที่ของเขาที่จะต้องเป็นพยานในความยิ่งใหญ่และความรักตลอดจนพระเมตตาของพระองค์ให้ชาวโลกได้ประจักษ์ อีกทั้งเขาต้องตระหนักถึงพระคุณของพระองค์และจะต้องรับใช้พระองค์ด้วยความกตัญญูและความถ่อมตนจนกว่าชีวิตจะหาไม่ เพื่อตอบแทนพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่ได้ประทานให้แก่เขาและมนุษยชาติ

ลูกร้องไห้อีกแล้ว พระเจ้าข้า...

ความรักของพระองค์ที่แผ่คลุมจิตใจของลูกในขณะนี้นั้น อ่อนโยนและนิ่มนวลจนลูกสัมผัสได้ ลูกขอจบบทสวดนี้ด้วยน้ำตาแห่งความปลื้มปิติและความกตัญญูจนไม่มีคำอื่นใดจะบรรยายได้

ลูกรักพระองค์ที่สุด พระเจ้าข้า ☺

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 342

เป็นเพราะ ... ความรักและพระเมตตาของพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่ประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ เราจะได้อ่านถึงสงครามที่เกิดขึ้นเพราะสาเหตุทางศาสนา แม้กระทั่งในปัจจุบันนี้ เราก็จะเห็นปัญหาการเข่นฆ่ากันเพราะสาเหตุเป็นเพียงเพราะนับถือศาสนาต่างกัน ลูกก็คิดในใจมาตลอดอย่างเงียบๆ ว่า “การที่มนุษย์เข่นฆ่ากันหรือทำสงครามกัน เพราะความเชื่อในเรื่องศาสนาไม่เหมือนกันนั้น มันช่างไม่มีเหตุผล และผิดตรรกะเสียเหลือเกิน ก็เพราะศาสนามิใช่หรือ (ไม่ว่าจะเป็นศาสนาอะไรก็แล้วแต่) ที่เป็นสิ่งขัดเกลาจิตใจ จิตวิญญาณของมนุษย์ให้เป็นคนดีมีศีลธรรม แต่หากแค่ความเชื่อไม่เหมือนกับของเราก็ถึงกับต้องฆ่าแกงกัน แล้วกระนั้น มีศาสนาไปทำไม?”

ต้องยอมรับว่า แต่ก่อนนี้ศาสนาไม่ค่อยจะมีความหมายสำหรับชีวิตของลูกมากนัก เมื่อตอนเป็นเด็กๆ มาถึงตอนที่ลูกเริ่มค้นหาพระองค์เมื่อ 2 ทศวรรษก่อนนี่แหละ ลูกจึงได้หันมาศึกษาเกี่ยวกับพระองค์อย่างจริงๆ จังๆ

แต่เนื่องจากหนทางการแสวงหาพระองค์ของลูกนั้น เริ่มต้นจากทางโปรเตสเทนท์ และจบลงด้วยการเป็นคาทอลิก ลูกจึงมีโอกาสได้สัมผัสตลอดจนการศึกษาความเหมือนและความต่างระหว่างสองนิกายนี้ และบางครั้งลูกก็ยังรู้สึกและสัมผัสได้ถึงความรู้สึกลึกๆ ของสมาชิกทั้งสองฝ่ายว่าต่างคนต่างมองกันอย่างไร

มีเพื่อนสมาชิกที่โบสถ์ที่ลูกไปเดิมได้พยายามพูดกับลูกว่าทำอย่างไรลูกจึงจะกลับไปใน “ทางที่ถูกต้องได้”! ในเวลาเดียวกันในช่วงที่ลูกกำลังก่อตั้งศูนย์ที่ช่วยเหลือคนมีปัญหาทางโทรศัพท์และได้เชิญผู้เชี่ยวชาญหลายแขนงมาให้ความรู้แก่บรรดาอาสาสมัคร ก็มีคำทักท้วงจากฆราวาสผู้ใหญ่บางคนขององค์กรที่ลูกสังกัดอยู่ว่า ทำไมไปเชิญผู้บรรยายโปรเตสเทนท์มาอบรมทีมงานของเรา? เหตุการณ์เหล่านี้ลูกได้แต่เก็บไว้ในใจเงียบๆ แต่เพียงผู้เดียว ไม่กล้าไปปรารภกับใคร แล้วลูกก็ถามตัวเองในใจว่า “เขาและเราต่างเป็นลูกของพระเจ้าองค์เดียวกันมิใช่หรือ?”

เมื่อราวเดือนมิ.ย. 2016 ที่ผ่านมา เพื่อนของลูกคนหนึ่งได้โทรมาหาลูกว่า ลูกสาววัย 22 ปีของเขา เพิ่งจบปริญญาตรีจากสหรัฐอเมริกาและระหว่างศึกษาอยู่ที่นั่น ได้ Convert เป็นศาสนาคริสต์ เธอเพิ่งกลับประเทศไทยและอยากไปโบสถ์วันอาทิตย์ เขาคิดถึงลูกว่าจะเป็นผู้ที่พาลูกสาวของเขาไปโบสถ์ได้ดีที่สุด ลูกตอบตกลงด้วยความยินดี

ในวันอาทิตย์ถัดมา เพื่อนของลูกได้พาลูกสาวคนนี้พร้อมลูกสาวคนเล็กมาโบสถ์ของลูก ลูกไม่รู้จักลูกสาวของเขามาก่อน แต่มีความเอะใจเล็กน้อยว่า คนไทยไปศึกษาต่อที่อเมริกาและ Convert เป็นคาทอลิกนั้นค่อนข้างน้อย แต่ก็ต้อนรับเขาทั้งครอบครัวด้วยความยินดี

พอจบพิธีมิสซา ลูกทราบทันทีว่าลูกสาวเพื่อนมิได้ Convert เป็นคาทอลิก ลูกชวนครอบครัวเพื่อนไปรับประทานอาหารเที่ยงด้วยกันและทราบว่าเธอได้รับเชื่อเป็นโปรเตสเทนท์นิกายหนึ่ง แต่สำหรับบิดาของเธอนั้น คำว่า “คริสต์” คือ

เหมือนกันหมด และได้คิดถึงลูกเป็นคนแรกเพราะลูกได้ประกาศตนเป็นคริสตชนทุกที่ทุกสังคมที่ลูกไปอยู่ ลูกบอกกับหลานสาวคนนี้ตลอดจนบิดาของเธอว่า หากเธอจะไปหาโบสถ์ทางคริสตจักร ลูกก็ยินดี แต่การที่เขามีโอกาสมานมัสการพระเจ้าทางวัดคาทอลิกเป็นแห่งแรกหลังจากกลับประเทศไทยนั้น อาจจะเป็นน้ำพระทัยของพระก็ได้ หากเธอสนใจจะศึกษาเกี่ยวกับการเป็นคาทอลิก ลูกก็ยินดีแนะนำและดูแลเธอ บิดาของเธอตลอดจนตัวเธอเองตกลง สัปดาห์ต่อมาก่อนถึงวันอาทิตย์ เธอถามลูกว่าจะทำอย่างไรจึงจะทราบก่อนว่าบทอ่านบทพระวาจาตลอดจนบทเทศน์ของพระสงฆ์นั้นคือบทอะไร ลูกจึงให้ไบเบิ้ลไดอารี่เธอไป เธอดีใจมากและบอกกับลูกว่า เนื่องจากเธอถนัดภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทย อีกทั้งศัพท์ที่เราใช้กับพระเจ้าเป็นราชาศัพท์ เธอไม่ค่อยเข้าใจ จะทำอย่างไรดี ลูกจึงให้ลูกสาวพิมพ์ชื่อบททั้งหมดในพระคัมภีร์ทั้งพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ทั้ง 2 ภาษาคือ ภาษาอังกฤาและภาษาไทย เพื่อเธอจะได้เทียบได้ รู้สึกเธอดีใจมากเพราะเธอมีความสนใจในช่วงบทอ่านและช่วงพระสงฆ์เทศน์มาก 1 เดือนต่อมา ลูกจึงถามเธอว่าเริ่มคุ้นกับพิธีกรรมทางคาทอลิกขึ้นบ้างไหม เธอบอกว่าเริ่มคุ้นแล้ว แต่เธอก็ยังอยากเรียนพระคัมภีร์มากกว่านี้ ลูกต้องยอมรับว่า ลูกไม่ค่อยพบหญิงสาวทางคาทอลิกวัยนี้ที่กระหายพระวาจาของพระเจ้ามากเท่านี้ ลูกจึงถามเธอว่าอยากจะเรียนคำสอนไหม เธอถามว่าคำสอนคืออะไรและสนใจจะขอเรียนด้วย ลูกจึงได้ขอให้คุณพ่อเจ้าอาวาสรับเธอเข้าไปเรียนในชั่วโมงคำสอนด้วย เพราะกำลังเป็นช่วงมีการสอนคำสอนอยู่พอดี

อีกสองสัปดาห์ต่อมา ลูกถามเธออีกว่าเรียนคำสอนแล้วรู้สึกอย่างไร เธอบอกกับลูกว่า ผู้ที่กำลังเรียนคำสอนนั้น ส่วนใหญ่ยังไม่รู้จักพระเจ้า ส่วนเธอได้ผ่านขั้นตอนนั้นมาแล้ว และขณะนี้เธอปรารถนาที่จะเรียนพระคัมภีร์ให้ลึกซึ้งกว่าที่เธอได้เรียนมาและรู้สึกว่าชั่วโมงคำสอนไม่มีการสอนพระคัมภีร์ที่เธอใฝ่หา

ลูกฟังเธอบอกความในใจทั้งหมด เข้าใจทุกอย่างที่เธอพูด ลูกจึงบอกกับบิดาเธอไปว่า “การแสวงหาพระเจ้านั้น เป็นเรื่องระหว่างคนคนหนึ่งกับพระเจ้าเท่านั้น ถ้าเธอแสวงหามาทางนี้แล้วรู้สึกว่าไม่ใช่ ก็ไม่ต้องเกรงใจป้าเลยนะ ป้าสวดภาวนาให้เธอมาตลอด ขอให้พระเจ้าทรงนำเธอไปในทางที่เธอคิดว่าจะพบพระองค์ได้ เพราะที่สุดแล้ว ศาสนาคริสต์ไม่ว่านิกายใดก็มีพระเจ้าองค์เดียวกัน”

ทั้งเธอและบิดาของเธอต่างขอบคุณลูกที่ได้เป็นธุระและดูแลครอบครัวของเธออย่างดีตลอด 2 เดือนที่ผ่านมา และรู้สึกสบายใจมากที่ลูกเข้าใจเธอเป็นอย่างดี อีกทั้งยังสนับสนุนให้เธอไปแสวงหาพระในอีกทางหนึ่ง

เรื่องราวของครอบครัวนี้ที่ผ่านเข้ามาในวิถีชีวิตของลูกในลักษณะเช่นนี้ ทำให้ลูกแลเห็นและสัมผัสได้ถึงความรักและพระเมตตาที่องค์พระผู้เป็นเจ้ามีต่อมนุษย์ การที่ศาสนาคริสต์มีมากกว่าหนึ่งนิกาย อีกทั้งมีศาสนาอื่นๆ ในโลกนี้อีกมากมายที่ไม่นับถือและไม่รู้จักพระองค์ด้วยซ้ำได้นั้น ก็เพราะพระองค์ทรงรักพวกเรามนุษย์จึงทรงอนุญาตให้มนุษย์ทั้งหลายมีทางเลือกมากกว่า 1 ทาง เพราะมนุษย์แต่ละคนนั้นไม่เหมือนกัน เพราะหากพระองค์ไม่ทรงอนุญาตแล้วไซร้ ด้วยพระอานุภาพของพระองค์แล้ว ศาสนาอื่นหรือนิกายต่างๆ ของศาสนาคริสต์ย่อมบังเกิดไม่ได้

นี่ก็คือ ... เป็นเพราะความรักและพระเมตตาของพระองค์แท้ๆ

ความคิดนี้เป็นความคิดของลูกเอง ถูกต้องตามหลักเทวศาสตร์หรือไม่ อย่างไร ลูกไม่ทราบ ☺

เมื่อคิดเช่นนี้ได้แล้ว อย่างน้อยลูกจะเป็นคนหนึ่งที่ให้การยอมรับในความเชื่อความศรัทธาของพี่น้องผู้อื่น ไม่ว่าจะในศาสนาอื่นหรือศาสนาคริสต์นิกายอื่น และหากมนุษย์ทุกคนรักและยอมรับในความเชื่อของผู้อื่นแล้ว โลกของเราซึ่งขณะนี้บูดเบี้ยวด้วยการกระทำของมนุษย์ของเราเอง ก็จะมีแต่ความสงบสุข ไม่ใช่เต็มไปด้วยการเข่นฆ่ากันในทุกรูปแบบดั่งเช่นทุกวันนี้

ขอพระองค์ได้โปรดเมตตาเทอญ ...

“ทุกคนได้รับพระจิตเจ้าเต็มเปี่ยม
และเริ่มพูดภาษาอื่นๆ ตามที่พระจิตเจ้าประทานให้พูด” กิจการ 2:4

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 343

ภูเขาเคลื่อนได้ ... อย่างต่อเนื่อง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่ปี 2009 ที่ลูกได้เขียนหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ในโอกาสที่ลูกได้รับพระพรจากพระองค์เกิดมาบนโลกใบนี้ครบ 5 รอบเป็นต้นมา ปรากฏว่าภูเขามิเพียงแต่เคลื่อนได้เท่านั้น แต่ยังเคลื่อนไปเรื่อยๆ อย่างต่อเนื่อง จนลูกเองได้สัมผัสถึงความยิ่งใหญ่และพระเมตตาของพระองค์จนล้นปรี่หัวใจครั้งแล้วครั้งเล่า ... ☺ และลูกขอก้มกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ด้วยความรัก ความเชื่อ และความกตัญญูอย่างสูงสุด พระเจ้าข้า

ลูกได้รับการยืนยันอย่างเป็นทางการว่า หนังสือของลูกฉบับภาษาอังกฤษ “Moving the Mountain” ที่ขณะนี้ตีพิมพ์อยู่บน amazon.com จะได้รับการพิมพ์เป็นเล่มเพื่อจำหน่ายทั่วประเทศฟิลิปปินส์และอีกขั้นหนึ่ง ทั่วโลก ☺ ☺ ☺

เป็นการเคลื่อนของภูเขาอีกระดับหนึ่งที่ลูกเองก็คาดไม่ถึงจริงๆ

อันที่จริง ตั้งแต่ลูกได้รับเชิญไปพูด ณ งาน PACOM II ในปีค.ศ. 2013 ก็มีความพยายาจะพิมพ์หนังสือของลูกที่นั่น แต่ก็ติดปัญหาหลายประการ ลูกเองก็ได้แต่บอกกับเพื่อนๆ ทางโน้นว่า หนังสือเล่มนี้ ลูกเขียนเพื่อวัตถุประสงค์เดียวคือ การถวายเกียรติแด่พระเจ้า เพราะฉะนั้น กาที่จะมีการพิมพ์สำเร็จเกิดขึ้นที่นั่นหรือไม่นั้น พระองค์จะทรงเป็นผู้กำหนดเอง และไม่ว่า amazon.com จะมีวิธีชักชวนให้ Authors ทั้งหลายประชาสัมพันธ์หนังสือของตนอย่างไร ลูกก็ไตร่ตรองครั้งแล้วครั้งเล่า และตัดสินใจไม่ปฏิบัติตามด้วยเหตุผลเดียวกัน พระเจ้าข้า ☺

แล้วกาลก็ผ่านไป 3 ปี ลูกก็ได้รับเชิญไปพูดที่ AACOM III , 51st IEC และ PACOM III และที่งาน PACOM III นี้เองเจ้าภาพก็ได้จัดให้ลูกและลูกสาวได้พักกับสตรีผู้หนึ่งที่มีความศรัทธาในพระเจ้ามาก ตอนที่ทราบข่าวและได้รับการถามจากคณะผู้จัดงานว่า ลูกจะเห็นด้วยไหมหากให้ไปพักกับครอบครัวแทนการพักที่โรงแรม ลูกรู้สึกในใจทันทีว่า การไปพักกับครอบครัวนี้จะต้องมีความหมายแก่ลูกในด้านจิตวิญญาณอย่างแน่นอน ลูกตอบตกลงไปอย่างไม่ต้องคิดเป็นครั้งที่สอง

และเจ้าภาพของลูกผู้นี้แหละคือ ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้ให้ลูกและลูกสาวไปพำนักอยู่กับเขาเพื่อการนี้จะได้บรรลุถึงความสำเร็จ ครอบครัวของเขาเป็นที่รู้จักและมีอิทธิพลพอสมควรทั้งในด้านสังคมและศาสนาที่นั่น

หลังจากที่มีผู้มารุมล้อมขอถ่ายรูปกับลูกเป็นจำนวนมาก ทั้งแสดงความจำนงอยากจะอ่านหนังสือของลูกฉบับภาษาอังกฤษ หลังลูกพูดจบที่งาน PACOM III เธอบอกกับลูกว่า ถึงเวลาแล้วที่ผู้คนที่นั่นจะได้อ่านหนังสือของ Mary Sarindhorn ในรูปเล่ม

ภายในเวลาไม่กี่เดือนหลังจากลูกกลับประเทศไทย ทุกอย่างลงตัว ลูกบอกกับเธอและคณะทำงานที่นั่นว่า ลูกจะ “โอนลิขสิทธิ์” หนังสือของลูก English Version ให้แก่พระศาสนจักรของเขา เพื่อว่ารายได้ทั้งหมดจากการจำหน่ายจะได้

เป็นของพระศาสนจักรที่นั่น

มีอีกเรื่องที่ลูกเองรู้สึกอัศจรรย์ใจมากคือ ตอนที่มีการพิมพ์หนังสือของลูกฉบับภาษาไทยที่นี่นั้น สิทธิ์การแปลเป็นภาษาต่างๆ ก็ตกเป็นของสำนักพิมพ์ไปด้วย แต่ด้วยความรู้สึกว่าสำหรับภาษาอังกฤษนั้น ลูกก็พอเขียนเองเป็น ลูกก็เลยหวงภาษานี้และแอบคิดในใจว่า สักวันหนึ่ง ลูกอาจจะมีโอกาสเขียนหนังสือเล่มนี้เป็นภาษาอังกฤษก็ได้ ทั้งๆ ที่มันไม่น่าจะเป็นไปได้ ใครจะมาอ่านหนังสือเกี่ยวกับศาสนาคริสต์ในประเทศไทยเป็นภาษาอังกฤษ? และอีกอย่าง สำนักพิมพ์ที่พิมพ์หนังสือของลูกก็เป็นของหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษฉบับเก่าแก่ที่สุดของประเทศไทย

นี่คือ ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ในฐานะพระวิญญาณสอดส่อง พระเจ้าข้า (ลูกไม่ทราบใช้ศัพท์ถูกต้องหรือเปล่า ☺)

ในขณะที่ทุกอย่างลงตัว พระสังฆราชของสังฆมณฑลที่จะพิมพ์หนังสือของลูกนี้ครบวาระเกษียณพอดี ท่านจึงบอกให้รอให้พระสังฆราชองค์ใหม่เข้ามารับหน้าที่ก่อน และเพื่อพระคุณเจ้าองค์ใหม่จะได้เป็นผู้เขียน Imprimatur ให้หนังสือของลูกได้ ☺

หนังสือของลูกจะเปิดตัวในเดือนมกราคม 2017 ในงาน WACOM IV ที่กรุงมะนิลา จะมีผู้มาร่วมประชุมจากทั่วโลก เจ้าภาพของลูกซึ่งขณะนี้เรารู้สึกเหมือนเป็นพี่น้องครอบครัวเดียวกันไปซะแล้ว บอกให้ลูกเตรียมตัวนำปากกาไปเซ็นชื่อในงานเปิดตัวหนังสือ ลูกรีบบอกว่า ลูกต้องเตรียมหมึกไปด้วย 2 ขวด เพราะเป็นคนเขียนหนังสือด้วยปากกาหมึกซึม ☺

วันที่ 24 ก.ย. 2016 ลูกจะไปพูดที่ Cebu Pavilion เพื่อหาทุนให้กับการสร้างโรงเรียนให้เด็กยากจนที่นั่น วันที่ 25 ก.ย. ลูกจะบินไปสังฆมณฑลนี้ โดยเขาได้นัดให้ลูกเข้าพบเพื่อเยี่ยมคำนับพระสังฆราชองค์ใหม่ที่นั่นในเช้าวันที่ 26 ก.ย. พวกเขาได้บอกลูกว่า ลูกได้กลายเป็นบุตรีบุญธรรมคนโปรดของประเทศพวกเขาไปแล้ว

ลูกขอกราบทูลพระองค์ว่า ลูกขอเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งที่จะถวายทุกสิ่งทุกอย่างทั้งครบในชีวิตของลูกเพื่อรับใช้พระองค์ และขอเป็นลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ คนโปรดคนหนึ่งของพระองค์เทอญ ☺

ไม่มีความยินดีใดๆ จะตื่นเต้นสำหรับนักเขียนคนหนึ่งเท่ากับงานเขียนของเขาได้รับการพิมพ์เป็นหนังสือ และการที่งานเขียนของนักเขียนสมัครเล่นตัวเล็กๆ คนหนึ่งได้รับการพิมพ์ในประเทศของตัวเองและต่อมาจะได้รับการพิมพ์ในภาษาที่ไม่ใช่เป็นภาษาหลักของเธอ และจะมีการเปิดตัวต่อหน้าผู้คนจากทั่วโลก และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง งานเขียนของเธอนั้นเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วย

โอ! ลูกหาคำบรรยายไม่ได้ ลูกเขียนไม่เป็นว่าลูกรู้สึกอย่างไร นอกจากจะพูดสั้นๆ ว่า

“ลูกรักพระองค์ที่สุด พระเจ้าข้า”

“นี่จะเป็นโอกาสให้ท่านเป็นพยานถึงเรา” ลูกา 21:13

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 344

การให้ VS การแบ่งปัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกไปพบนักธุรกิจต่างประเทศคนหนึ่ง บริษัทของเขามีสำนักงานใหญ่อยู่ในประเทศที่ยังถือว่าเป็นมหาอำนาจ แต่มีสาขาอยู่ทั่วโลก ตัวนักธุรกิจคนนี้เป็นผู้บริหารอยู่สำนักงานที่ประเทศที่มีประชากรมากที่สุดโลก และเป็นคนท้องถิ่นของประเทศของตน แต่พูดภาษาอังกฤษเก่งกว่าชาวตะวันตกบางคนเสียอีก

หลังจากเสร็จจากการเจรจาเรื่องธุรกิจ เขากับคณะได้เลี้ยงอาหารเย็นลูกและลูกๆ ที่ไปด้วย

ปกติในการเจรจาธุรกิจ ลูกจะไม่พูดถึงเรื่องศาสนาและเรื่องส่วนตัว แต่ระหว่างที่รออาหารมาเสิร์ฟ เขาพูดขึ้นว่า “เมื่อกี้นี้ที่ท่านแนะนำบริษัทในเครือของท่านให้ผมและคณะฟัง ผมรู้สึกว่า ท่านต้องเป็นนักพูดที่มีประสบการณ์ในการพูดที่สาธารณะมาแล้วเป็นแน่ วิธีการพูดของท่านไม่ใช่นักธุรกิจธรรมดา” ลูกขอบคุณเขาแต่ก็ประหลาดใจว่าเขาสังเกตอะไรจากวิธีการพูดของลูกเหรอ? ลูกหันไปมองลูกๆ ที่นั่งอยู่ข้างๆ

เอาละ ไหนๆ ก็ไหนๆ อีกทั้งเวลานั้นก็เป็นเวลารับประทานอาหาร การพูดคุยเรื่องธุรกิจก็จบลงด้วยดีก่อนหน้านั้นแล้ว

“ท่านเป็นคนช่างสังเกตจริงๆ จริงค่ะ ดิฉันเป็นนักพูดและได้ไปพูดให้ผู้ฟังในงานระดับโลกมาแล้ว”

“พูดเรื่องธุรกิจหรือ?”

.....

ปรากฏว่านักธุรกิจผู้นี้กับทีมงานฟังลูกเล่าเรื่องราวชีวิตของลูกด้วยความสนใจยิ่ง ในที่สุดเราก็คุยกันถึงเรื่องพระเจ้า ☺

สิ่งที่เขาพูดกับลูกตรงกับที่ลูกได้ยินได้ฟังมา

“ขณะนี้ คนในประเทศของผมได้ร่ำรวยขึ้นเยอะมาก แต่เนื่องจากการไม่มีศาสนายึดเหนี่ยว ทำให้คนมีแต่วัตถุนิยม และแม้ว่าจะมีเงิน แต่หลายๆ คนจะรู้สึกว่าตัวเองมีแต่ความว่างเปล่าข้างในจิตใจ”

“รัฐบาลของท่านยังห้ามเรื่องศาสนาไหม?”

“อันที่จริง ก็ไม่ถือว่าห้ามนะ แต่คนที่จะอยู่ในพรรคที่บริหารประเทศต้องไม่มีศาสนา เพราะถือว่าอุดมการณ์ของพรรคคือสูงสุดแล้ว เทียบเท่าหลักของศาสนาแล้ว”

แล้วเขาก็สนใจอยากทราบว่าการปฏิบัติตนในฐานะนักธุรกิจของลูกที่มีพระเจ้านั้น ทำอย่างไร

“ดิฉันตั้งเป้าหมายชัดเจนในการบริหารบริษัทและทุกคนในบริษัทต้องร่วมมือกันในการนำพาบริษัทเราให้ถึงเป้าหมายต่างๆ นั้น ทั้งในระยะสั้น กลาง และระยะยาว แต่ในการดำเนินธุรกิจให้ถึงเป้าหมายนั้น ดิฉันสวดภาวนาขอพรจาก

พระเจ้าพร้อมๆ กับการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพเพราะดิฉันมีความเชื่ออย่างมั่นคงว่า พระพรจากพระเจ้าจะเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ดิฉันประสบความสำเร็จได้”

เขาสนใจมาก ดิฉันพูดต่อ

“ดิฉันไม่ใช่สวดภาวนาอย่างงมงายแล้วก็งอมืองอเท้ารอพระเจ้าให้ช่วยนะ พวกเราทำงานกันอย่างเต็มที่ทุกคน”

“แล้วท่านสวดขออย่างไร?”

ตรงประเด็นที่อยากพูดให้ฟังพอดี ☺

“ในการสวดภาวนาขอพระเจ้าประทานพระพรให้แก่เราในด้านธุรกิจนั้น ดิฉันสวดทูลพระว่าขอให้พระองค์ได้โปรดประทานพระพรให้ลูกประสบความสำเร็จในธุรกิจเพื่อลูกจะสามารถ ‘ให้’ แก่ผู้อื่นได้”

นักธุรกิจผู้นี้จากประเทศที่ไม่มีศาสนาเป็นหลักในขณะนี้นิ่งอึ้ง

“ผมเดินทางไปรอบโลก ยังไม่เคยเจอนักธุรกิจอย่างท่านเลย”

“อันที่จริง พูดถึงการ ‘ให้’ ไม่ได้หมายความว่าเราต้องรอจนเป็นเศรษฐีหรือมหาเศรษฐีเสียก่อนจึงจะ ‘ให้’ ได้นะ หากเรายังไม่มีมาก เราก็ ‘แบ่งปัน’ ได้ แต่ถ้ามีมากแล้ว เราก็ ‘ให้’ ได้ ดิฉันขอพระประทานความสำเร็จ เพื่อดิฉันจะสามารถ ‘ให้’ ได้มากกว่าการ ‘แบ่งปัน’”

ตลอดคืนนั้น บรรยากาศในห้องอาหารของเราอบอวลด้วยความเชื่อ หลักธรรม หลักขงจื้อ และพระพรของพระก่อนที่เมนูของหวานจะถูกยกเสิร์ฟ นักธุรกิจจากแดนมังกรผู้นี้ยื่นมือมาจับมือกับลูก

“นักธุรกิจอย่างท่านที่มีเป้าหมายชัดเจนและมีความเชื่อในพระเจ้าอย่างลึกซึ้งเช่นนี้ ต้องประสบความสำเร็จอย่างแน่นอน”

เราจบการเจรจาธุรกิจและรับประทานอาหารค่ำเย็นนั้นด้วยความอิ่ม อิ่มทั้งท้อง อิ่มทั้งใจ และอิ่มในจิตวิญญาณ ลูกหวังว่าการพูดคุยของเราในคืนนั้น จะเป็นพระพรแก่นักธุรกิจผู้นี้และทีมของเขา

แค่นี้ ลูกก็มีความสุขแล้ว พระเจ้าข้า ☺

“พระองค์ทรงช่วยเราทุกครั้งที่เราเดือดร้อน
เพื่อให้เราสามารถช่วยคนที่เดือดร้อนนานาประการได้” 2 โครินธ์ 1:4

“พระพรของพระยาห์เวห์ทำให้ร่ำรวย” สุภาษิต 10:22

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 345
พันธกิจที่เมืองเซบู (ครั้งที่ 2)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวันที่ 23 ก.ย. 2016 ที่ผ่านมา ลูกสาวคนเล็กของลูกพร้อมกับลูกก็ได้เดินทางไปยังเมืองเซบู ประเทศฟิลิปปินส์ตามที่ได้รับเชิญไปพูดเพื่อหาทุนสร้างโรงเรียนให้แก่เด็กยากจนในเมือง Samar ที่นั่น

เช่นเดียวกับทุกครั้ง เครื่องบินไปถึงจุดหมายปลายทางช้ากว่ากำหนดชั่วโมงกว่า เวลานั้นประมาณสี่ทุ่มครึ่งแล้ว พอออกจากประตูสนามบิน ลูกไม่เห็นพระสงฆ์ที่เชิญลูกและรับปากว่าจะไปรับด้วยตัวเอง เวลาผ่านไปเกือบ 15 นาที ลูกเริ่มกังวลเพราะดึกมากแล้ว ประกอบกับลูกไม่มีเบอร์โทรศัพท์ของคุณพ่อ ชื่อโรงแรมอะไรก็ไม่ทราบ ทำอย่างไรดี? ลูกจึงส่งไลน์ไปหาเลขาธิการของ PACOM II ซึ่งเป็นผู้เชิญลูกให้กับพระสงฆ์องค์นี้ เวลาผ่านไป เขายังไม่อ่านข้อความของลูกสักที ลูกพูดกับลูกสาวว่า “เครื่องบินเราก็ช้าเป็นชั่วโมง คุณพ่อไม่มาสายขนาดนี้นะ” ลูกสาวจึงถามลูกว่า “คุณพ่อเป็นพระสงฆ์คณะอะไรคะ?” “ฟรังซิสกัน” ลูกตอบ ลูกสาวจึงพูดขึ้นว่าเห็นมีพระสงฆ์ใส่ชุดเหมือนพระสงฆ์คณะนี้ยืนอยู่อีกประตูหนึ่งโน่น ลูกจึงรีบเดินไปหา โอ! ดีใจทั้งผู้เดินทางมาและผู้มารับ คุณพ่อมาเป็นชั่วโมงแต่ยืนอยู่คนละประตูกับที่ลูกและลูกสาวเดินออกมา ☺

เช้าวันรุ่งขึ้น ลูกขอให้คุณพ่อมารับสายๆ สัก 11 โมง เพื่อจะได้พักผ่อนให้เต็มที่ และเพื่อให้พาเราไปดูสถานที่ที่จะพูดในคืนนั้นเท่านั้น

ก่อนถึง IEC Pavilion ซึ่งเป็นสถานที่ที่เดียวกับลูกไปพูดแบ่งปันในงาน 51st IEC ในเดือนม.ค. 2016 ที่ผ่านมา ลูกแทบไม่เชื่อสายตาตนเอง มีแผ่นโปสเตอร์ยาวสีส้มแสดติดคร่อมถนนจากฝั่งหนึ่งไปยังอีกฝั่งหนึ่งของถนนหลายผืนโฆษณาถึงงานในคืนนั้น พร้อมกับชื่อของลูกและคำว่า “from Thailand” ลูกปลื้มมาก คิดไม่ถึงว่าเจ้าภาพจะให้เกียรติเราถึงขนาดนี้ ในใจก็ได้แต่ขอบคุณพระเจ้า

เมื่อเข้าไปใน Hall สถานที่ที่จุคนได้ถึง 15,000 คนในครั้งก่อนดูเล็กลงถนัดตา เพราะเขาได้จัดโต๊ะสำหรับแขกที่มาโต๊ะละ 8 คน มองแล้วหากแขกมาครบก็เต็มสถานที่พอดี ส่วนบนเวที เขาติดโปสเตอร์แผ่นใหญ่มากพร้อมรูปพระแม่ภาพใหญ่ทางขวา สูงเต็มความสูงของเวที ส่วนตรงกลางเวทีก็เป็นตัวหนังสือขนาดยักษ์มีใจความว่า

“Franciscans of the Divine Mercy
presents
An Evening with
Mama Mary

(A charitable fund raising dinner)

With or special guest: Miss Mary Sarindhorn from Thailand

Saturday, September 24, 2016 @5:30pm Holy Mass

ลูกได้แต่สวดภาวนาในใจทูลแด่พระองค์ว่า “This is for the Glory of You. Not the glory of me, my Lord.”

หลังพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณ พิธีกรก็แนะนำและเชิญลูกขึ้นเวที คราวนี้เพื่อให้มีความแปลกใหม่แก่ผู้ที่อาจเคยฟังลูกมาแล้ว ลูกจึงเติมภาพวาดบางภาพของลูกในตอนท้ายที่ลูกสรุปเป็นพระวาจา

ปรากฏว่า ขณะที่ยืนพูดอยู่บนเวที ลูกมองลงมา คนนั่งกันเต็มทุกโต๊ะ เต็ม Hall จากซ้ายไปขวา แน่นขนัดกันไปหมด พอลูกพูดจบก็เป็นรายการรับประทานอาหาร แขกจึงยังไม่เข้ามาขอถ่ายรูปด้วย แต่ก็ยังมีหลายคนที่ตรงรี่เข้ามาหาลูกทันที

คนแรกเป็นหญิงสาว อายุราว 30 เศษ เธอขออีเมล์ของลูกและบอกกับลูกว่า พี่ชายของเธอขณะนี้ (ลี้ภัย) อยู่ประเทศสหรัฐอเมริกาและมีปัญหาใกล้เคียงกับลูกมาก เธออยากให้พี่ชายเธอมีโอกาสติดต่อกับลูกและขอทราบเรื่องราวชีวิตของลูกมากขึ้น ลูกให้อีเมล์ของลูกแก่เธอและบอกเธอว่าให้พี่ชายอ่านหนังสือของลูกบน amazon.com เธอดีใจมาก

คุณป้าคนหนึ่งเข้ามาจับมือลูกและบอกว่า เมื่อครั้ง 51st IEC เธอได้เห็นลูกทางโทรทัศน์ แต่ไม่ได้มาร่วมงานด้วย มาคราวนี้พอเธอทราบว่าลูกจะมาพูดอีก คุณป้ารีบซื้อบัตรและมาฟังด้วยตัวเองเลย เราถ่ายรูปด้วยกันหลายรูป

มีสตรี 2 คน อายุคงใกล้เคียงกับลูก แต่งตัวดีดูมีฐานะมาขอนามบัตรลูก คนหนึ่งเป็นนายกสมาคมทางศาสนาสมาคมหนึ่งในเมืองเซบู เธอพูดว่าอยากให้สมาชิกของสมาคมได้ฟังคำแบ่งปันของลูกที่เสริมสร้างความเชื่อให้กับคริสตชนเป็นอย่างดียิ่ง

ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ

และเมื่อการรับประทานอาหารใกล้ที่จะจบ ผู้คนก็เริ่มเข้ามาขอถ่ายรูปด้วย คราวนี้เป็นครั้งแรกที่ลูกเห็นผู้คนที่เดินเข้ามาเข้าแถวเป็นระเบียบ การถ่ายรูปเป็นที่ระลึกสำหรับผู้ที่มาฟังลูกแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้านั้น เป็นไปร่วมชั่วโมง ในขณะที่คุณพ่อที่เชิญลูกไปพูดก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ในความสำเร็จของงานในคืนนั้น และสำหรับเงินค่าตั๋วเครื่องบินที่คุณพ่อจะมอบให้นั้น ลูกก็ถวายกลับให้แก่คุณพ่อเพื่อสมทบทุนในการสร้างโรงเรียนให้แก่เด็กๆ ยากจนเหล่านั้นด้วย ซึ่งคุณพ่อก็ขอบคุณลูกนับครั้งไม่ถ้วน พร้อมกับบอกลูกว่าจะสวดภาวนาขอพรจากพระให้แก่ลูกและครอบครัว

ลูกคำนวณคร่าวๆ ในคืนนั้น เงินที่คุณพ่อระดมทุนได้คงอยู่ในตัวเลขราวๆ 7 หลัก ☺ ขอบคุณพระเจ้า

ลูกและลูกสาวกลับโรงแรมด้วยความอิ่มใจ ลูกกราบทูลพระองค์ในใจว่า ลูกทำพันธกิจอีกงานหนึ่งสำเร็จแล้วตามพระประสงค์ของพระองค์ และลูกยินดีรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไป

คุณพ่อที่เชิญลูก พูดกับลูกทันทีที่รับเราขึ้นจากสนามบินเมื่อคืนว่า ตอนที่คุณพ่อรับปากพระสังฆราชว่าจะจัดงาน Gala Dinner เพื่อหาทุนนั้น คุณพ่อคิดไม่ออกว่าจะเชิญใครมาพูดจึงจะสามารถขายบัตรได้ในจำนวนและในราคาที่ตั้งไว้จึงได้สวดอธิษฐาน และพระจิตเจ้าก็ดลใจให้คุณพ่อคิดถึง Mary Sarindhorn from Thailand ที่ได้แบ่งปันที่งาน 51st IEC .....

นี่คือ พันธกิจ ที่พระองค์ทรงมอบให้ลูกจริงๆ ข้ามน้ำ ข้ามทะเล มาให้ลูกทำ ... ☺

ลูกยินดีอย่างที่สุด ด้วยความเต็มใจอย่างเต็มที่ พระเจ้าข้า

“ไม่มีคำพูด ไม่มีวาจาใด ที่ไม่มีใครไม่ได้ยินเสียง เสียงของเขาเหล่านี้กระจายไปทั่วแผ่นดิน และวาจาของเขาแพร่สะพัดไปจดสุดปลายพิภพ” สดุดี 19:3-4

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 346
เมื่อวันเทียนดับ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เป็นเวลาหนึ่งเดือนเต็มๆ ที่ลูกทำอะไรไม่ได้เลย แม้กระทั่งจะเขียนบทสวดถวายแด่พระองค์ ความรู้สึกในใจของลูกบรรยายได้แค่ว่า “หัวใจสลาย มลายลงพลัน”

วันที่ 3-14 ต.ค. 2016 ที่ผ่านมา ลูกและลูกสาวคนเล็กเดินทางไปต่างประเทศ เป็นการเดินทางที่มีความสุขมาก แต่โอ! พระองค์เจ้าข้า ช่วงแค่ 2 สัปดาห์นั้น เป็นช่วงเวลาแห่งความสูญเสียอย่างชนิดที่ลูกไม่สามารถจะหาคำมาบรรยายได้เลย ในสัปดาห์แรก ลูกได้รับข่าวว่าเพื่อนผู้ใหญ่ถึง 2 คนที่ลูกรักนับถือ พระได้ยกไปเสียแล้ว ลูกเสียใจมากเพราะอยู่ต่างประเทศไม่สามารถไปร่วมงานอาลัยและอำลาทั้งสองท่านเป็นครั้งสุดท้ายได้

วันที่ 12 ต.ค. 2016 ลูกและลูกสาวกำลังเตรียมตัวจะกลับในวันรุ่งขึ้น พลันได้รับข่าวจากหลายแหล่งว่าพระอาการของพระเจ้าอยู่หัวไม่ค่อยดีนัก ต่อมาเพื่อนคนหนึ่งส่งข่าวให้ว่าทุกอย่างคงเป็นข่าวลือ ลูกจึงสบายใจและเตรียมตัวกลับบ้าน ในวันที่ 13 ต.ค. 2016 ไฟล์ทเราออกบินประมาณเที่ยงวันที่นั่น ซึ่งตรงกับเวลา 18:00น. ในประเทศไทย ระหว่างรอเครื่องบิน เราก็ได้รับข่าวจากทางประเทศไทย เป็นข่าวที่ลูกเองคิดว่าคงจะต้องเกิดขึ้นสักวัน แต่เป็นวันที่ในใจขอให้ผลักไปให้ไกลแสนไกลจนลูกไม่ต้องรับรู้ ☹

พอขึ้นเครื่อง เนื่องจากเป็นสายการบินของประเทศไทยเราเอง วันนั้นบนไฟล์ทแจกการ์ดเป็นพิเศษให้ผู้โดยสารที่นั่งอยู่ข้างหน้าเพื่อให้รับข้อมูลข่าวสารจากอินเตอร์เน็ตได้ แล้วพวกเราก็ได้รับทราบข่าวอย่างเป็นทางการขณะอยู่บนเครื่องบิน

“พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จสวรรคต”

ความรู้สึกในใจของลูกในขณะนั้น เปรียบเหมือนกับอยู่ในห้องที่มีความสว่างไสวเพราะแสงเทียน พลันมีลมพัดกรรโชกมาอย่างแรง แล้วเทียนเล่มนั้นก็ดับ ที่เหลือไว้คือความมืดที่ครอบคลุมห้องนั้นอย่างสนิทและมืดมิดหมดทุกอนูของอากาศและห้องๆ นั้น

จากวันนั้นถึงวันนี้ สิ่งที่ลูกและพี่น้องประชาชนคนไทยได้เห็นและรับทราบทั้งประเทศเป็นสิ่งที่พวกเราคนไทยส่วนใหญ่คงทราบอยู่แล้ว แต่อาจจะยังไม่ครบถ้วนและละเอียดพอ พวกเราทราบไหมว่ามีโครงการที่เกิดจากพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 เพื่อความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นของประชาชนทั่วแคว้นแดนสยามถึง 4,000 กว่าโครงการ? และไม่มีมิติความเป็นอยู่ของราษฎรใดที่พระองค์ไม่ได้สัมผัสด้วยพระองค์เองเลย ไม่ว่าจะเป็นเกษตรกร ชาวสวน ชาวไร่ ชาวเขา เด็กกำพร้า คนพิการ คนชรา ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ ... ใน 70 ปีที่พระองค์ทรงครองราชย์ พระองค์ได้ทรงทุ่มเทพระองค์ในการยกระดับให้ประชาชนของพระองค์มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

หากลูกจะเขียนถึงพระราชกรณียกิจของพระองค์ท่าน ลูกคงไม่มีปัญญาจะเขียนครอบคลุมได้แม้กระทั่งเพียงเศษเสี้ยวที่พระองค์ได้ทรงทำเพื่อพวกเราคนไทยทั้งประเทศ มันมากมายมหาศาลเกินปัญญาของผู้น้อยอย่างลูกจะสามารถเขียนได้

ลูกจะขอหยิบยกเพียงส่วนเล็กๆ ที่ติดตรึงในใจของลูกตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมามาเขียนไว้ ณ ที่นี้ ด้วยหัวใจที่เปี่ยมไปด้วยความเคารพรักและเทิดทูนในพระองค์ท่าน

เริ่มจากปฐมพระบรมราชโองการในวันขึ้นครองราชย์

“เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม”

มีใครเคยวิเคราะห์ไหม? พระองค์ท่านไม่ได้ใช้คำว่า “ปกครอง” แต่ทรงใช้คำว่า “ครอง” ซึ่งมีความหมายลึกซึ้งและต่างกับ “ปกครอง” โดยสิ้นเชิง และโดย “ธรรม” พระองค์ทรงเน้นถึงวิถีการเป็นพระมหากษัตริย์โดยใช้ “ธรรม” เป็นหลักและ ประโยคหลัง “เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม” แสดงถึงความไม่เห็นแก่พระองค์เอง แต่เพื่อประชาชนคนไทยทั้งแผ่นดิน

ในขณะนั้น พระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 ของพวกเรามีพระชนมายุเพียง 18 พรรษาเศษ ลองคิดดูสิในวัย 18 ปีของพวกเรา เราทำอะไรเป็น? ลูกเพิ่งจบการศึกษามัธยมปลาย ยังไม่ทราบเลยด้วยซ้ำว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร

ในพระราชกรณียกิจมากมายสุดที่จะพรรณนานั้น มีใครทราบบ้างไหมว่า พระองค์ทรงดูแลแม้กระทั่งคนโรคเรื้อน? ผู้ที่ป่วยด้วยโรคนี้จะเป็นที่รังเกียจของสังคมและในบางกรณีแม้กระทั่งครอบครัว พระองค์นี่แหละที่ทรงดำริตั้งโรงพยาบาลขึ้นเฉพาะสำหรับผู้ป่วยด้วยโรคเรื้อน และให้นำคนโรคเรื้อนทั่วราชอาณาจักรไปรวมอยู่ที่เดียวกันเพื่อสะดวกแก่การดูแลรักษา ตลอดจนการควบคุมไม่ให้โรคแพร่กระจาย จนปัจจุบันมีผู้ป่วยโรคเรื้อนในประเทศไทยเพียง 1 คน ต่อประชากร 1 ล้านคน ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจที่กำหนดโดยสหประชาชาติ

มีผู้ป่วยด้วยโรคเรื้อนคนหนึ่งกล่าวถึงพระองค์ท่านด้วยน้ำตาแห่งความกตัญญูรู้คุณว่า เขาถูกสังคมแม้กระทั่งครอบครัวรังเกียจ จนคิดจะฆ่าตัวตาย แต่มีวันหนึ่งที่พระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 ของพวกเราเสด็จไปเยี่ยมที่โรงพยาบาลและทรงเอื้อมพระหัตถ์ไปจับมือเขาอย่างไม่รังเกียจ ทำให้เขาปลาบปลื้มและมีกำลังใจและอยู่จนทุกวันนี้

ลูกเองดูข่าวไปก็ร้องไห้ไป และทำให้คิดถึงนักบุญองค์หนึ่งที่ยอมให้ตัวเองติดโรคเรื้อนเพื่อจะได้อยู่ดูแลชาวบ้านในนิคมนั้นได้

แล้วหลักปรัชญา “เศรษฐกิจพอเพียง” ล่ะ ตอนที่พระองค์ท่านทรงแนะนำหลักการดำรงชีวิตนี้ออกมา ผู้คนส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจ โดยเฉพาะนักการเมือง นักเศรษฐศาสตร์และนักธุรกิจต่างเป็นห่วงว่า หลักปรัชญาของพระองค์ท่านจะทำให้เศรษฐกิจของประเทศไทยชะงักงัน ไม่ก้าวไกล GDP จะไม่เติบโต ฯลฯ ลูกจำได้มีทูตต่างประเทศที่เจอกันในงานเลี้ยงแห่งหนึ่ง ถามลูกถึงความหมายของ “เศรษฐกิจพอเพียง” ณ จุดนี้ ลูกขอสรุปความหมายของหลักปรัชญานี้ด้วยพระวาจาบทนี้สั้นๆ พระเจ้าข้า

“ผู้มีใจยากจน ย่อมเป็นสุข” มัทธิว 5:1

แม้พระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 จะมิได้เป็นคริสตชน แต่ในใจของลูกเอง ขณะนี้พระองค์ท่านทรงเป็นนักบุญแล้ว และอยู่กับพระเจ้าบนสรวงสวรรค์

ใน 20 ปีที่ผ่านมา ลูกจะสวดขอพรจากพระเจ้าให้ “ในหลวงและพระราชินีของเรา” ทุกๆ คืนในการสวดสายประคำ ในเดือนที่ผ่านมาลูกเปลี่ยนเป็นสวดขอให้พระเจ้าทรงดูแลพระวิญญาณของในหลวง รัชกาลที่ 9 ซึ่งเป็นน้องใหม่บนสวรรค์

และในเวลาเดียวกัน ก็สวดขอให้ “นักบุญในหลวง รัชกาลที่ 9” โปรดทรงดูแลประเทศไทยอันเป็นที่รักยิ่งของพวกเราด้วยเทอญ

ลูกจะขอรักและเทิดทูน “**นักบุญในหลวง รัชกาลที่ 9**” จนกว่าลูกเองจะจากโลกนี้ไปรับใช้พระเจ้าบนสรวงสรรค์พระเจ้าข้า

“ใครเชื่อในเรา แม้ตายไปแล้ว ก็จะมีชิวิตและทุกคนที่มีชีวิตและเชื่อในเรา จะไม่มีวันตายเลย” ยอห์น 11:25-26

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 347

พันธกิจที่เมือง Bacolod

ข้าแต่พระเป็นเจ้า หลังจากที่ลูกพูดแบ่งปันที่ IEC Pavilion เสร็จในคืนวันเสาร์ที่ 24 ก.ย. 2016 เพื่อหาทุนสร้างโรงเรียนให้แก่เด็กยากจน ในเช้าวันรุ่งขึ้นคือวันอาทิตย์ที่ 25 ก.ย. ลูกและลูกสาวคนเล็กก็ได้บินต่อไปยังเมือง Bacolod ยังมีพันธกิจอีกเรื่องหนึ่งที่เป็นน้ำพระทัยของพระองค์ที่ลูกขอน้อมรับทำด้วยความยินดีและความสุขใจยิ่ง

ลูกกำลังจะไปเซ็นมอบลิขสิทธิ์หนังสือของลูกฉบับภาษาอังกฤษ “Moving the Mountain” ให้แก่สังฆมณฑล Bacolod ประเทศฟิลิปปินส์ ☺ ☺ ☺

เครื่องบินดีเลย์ตามธรรมเนียมของประเทศเขา ลูกเลยมีเวลานั่งอยู่สนามบินสวดสายประคำไปเรื่อยๆ วันนั้นสวดไป 6 สาย เพื่อขอบพระคุณพระองค์และแม่พระสำหรับการใช้ลูกในพันธกิจต่างๆ ที่ลูกเองไม่เคยคาดคิด และคิดก็ไม่ถึง และในเวลาเดียวกันก็สวดภาวนาให้กับผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์ด้วย สรุปแล้ว อยู่สนามบินอีกหลายชั่วโมงก็ไม่เสียหลาย ☺

ครอบครัวที่ลูกไปอยู่ด้วยครั้งที่ลูกไปพูดในงาน PACOM III ดีใจมาก ต้อนรับลูกและลูกสาวอย่างอบอุ่น ลูกและลูกสาวก็มีความสุขกับการไปพบปะพวกเขาอีก และมีโอกาสพักอยู่ในบ้านของเขาที่เต็มไปด้วยแอนติค!

ก่อนไปลูกได้ขอให้เจ้าบ้านผู้นี้นัดให้ลูกและลูกสาวไปเยี่ยมคำนับคุณแม่อธิการิณีและซิสเตอร์คณะ Carmelite ตอนเช้าก่อนไปพบพระสังฆราชในตอนบ่าย

คุณแม่อธิการิณีและซิสเตอร์ทั้งคณะต้อนรับลูกและลูกสาวอย่างอบอุ่นมาก ทั้งคณะขอดูภาพวาดทางศาสนาที่ลูกได้วาดด้วยความทึ่งและชื่นชม และปรากฏว่ามีการเห็นสิ่งที่ลูกไม่ได้วาดด้วยคือ คุณแม่อธิการิณีเห็นรูปเทวดาน้อยในภาพวาด Abstract ที่เป็นภาพไม้กางเขนและมีแสงส่องลงมายังพื้นโลกและน้ำทะเล น่าอัศจรรย์มาก! ☺ ☺ ☺ แทนที่จะพบเราเพียง 1 ชั่วโมงตามที่ได้กำหนดไว้ ซิสเตอร์ทั้งคณะให้เวลาเราแม่ลูกและเจ้าภาพเราทั้งเช้า และต้องจบลงเพราะถึงเวลารับประทานอาหารเที่ยงแล้ว ก่อนจากกัน คุณแม่อธิการิณีตลอดจนซิสเตอร์ทุกคนก็มาสวมกอดเราแม่ลูกทั้งสองอีกครั้งหนึ่ง พร้อมทั้งให้พรและบอกว่าจะสวดภาวนาขอพรจากพระให้ และที่ขาดไม่ได้คือมีขนมอีกหลายถุง

หลังรับประทานอาหารเที่ยงเสร็จ ก็ถึงเวลาที่เรารอคอย คือการไปเยี่ยมคำนับพระสังฆราชองค์ใหม่ของ Bacolod ที่เพิ่งเข้ามารับตำแหน่ง เวลาที่นัดไว้คือ บ่ายสามโมง พวกเราทั้งสามไปถึงสำนักมิสซังของท่านก่อนเวลาเกือบ 40 นาที ขณะนั้นมีพระสงฆ์องค์หนึ่งเดินมาและตรงเข้ามาทักทายลูกว่า ลูกคือคนที่พูดแบ่งปันในงาน 51st IEC ใช่ไหม ลูกไหว้ท่านและตอบว่าใช่ และบอกท่านว่าเรามีนัดกับพระสังฆราชเวลา 15:00น. แต่เรามาก่อนเวลา ท่านก็ยิ้มแล้วก็เดินเข้าห้องไป ทันใดนั้น คุณแม่บ้านของเราหันมามองภาพที่แขวนอยู่และพูดขึ้นมาว่า “ฉันคิดว่า นี่คือพระสังฆราชนะ วันที่ท่านรับตำแหน่งท่าน

ใส่ชุดสีบานเย็นเต็มยศ กับวันนี้ท่านใส่เพียงเสื้อเชิ้ตธรรมดา เลยจำไม่ได้” ขณะนั้นท่านเดินกลับมา พอดีกับที่เลขาธิการของ PACOM III และพระสังฆ์ที่ดูแลคณะพระเมตตาของประเทศก็มาถึง ลูกจึงได้รับการแนะนำอย่างถูกต้องและได้คุกเข่าจูบแหวนท่าน พร้อมขออภัยว่าเมื่อกี้นี้ลูกไม่ทราบว่าท่านเป็นใคร จึงไม่ได้แสดงความเคารพอย่างถูกต้อง ท่านก็ยิ้มด้วยความใจดีและบอกว่าไม่เป็นไร เพราะเมื่อกี้นี้ยังไม่มีการแนะนำเป็นทางการ

เมื่อเข้าไปในห้องขอท่านเสร็จเรียบร้อย และเมื่อท่านเห็นสิ่งที่ลูกเตรียมไป ท่านถึงกับอึ้ง เพราะลูกได้เตรียมทุกอย่างอย่างเรียบร้อย ตั้งแต่ปกหน้าจนถึงปกหลัง คำนิยมของผู้ใหญ่จากพระศาสนจักรไทย ตลอดจนภาพวาดต่างๆ รวมทั้งซีรีส์ภาพวาดจากพระคัมภีร์ ลูกยังได้เอาหนังสือฉบับภาษาไทยไปให้ดูเป็นตัวอย่างด้วย สิ่งที่ทางเขาต้องทำก็เพียงแต่เติม “Imprimatur” จากท่าน และพิมพ์อีกหน้าหนึ่งที่แสดงว่าเป็นการพิมพ์ครั้งที่เท่าไร จากโรงพิมพ์ไหน ฯลฯ ซึ่งลูกได้ถ่ายตัวอย่างไปให้ดูด้วย เมื่อท่านเห็นสัญญาการโอนลิขสิทธิ์ที่ลูกเตรียมไปอย่างเรียบร้อยเช่นกัน ท่านถึงกับอุทานว่า “I am overwhelmed!” ท่านพร่ำขอบคุณลูกและฝากขอบคุณพระศาสนจักรของประเทศไทยในน้ำใจดีที่มีต่อพระศาสนจักรประเทศฟิลิปปินส์และฝากความคิดถึงมายังพระสังฆราชและพระสงฆ์คณะซาเลเซียน ซึ่งเป็นคณะเดียวกับท่าน

ตามแผนงาน ทางโน้นจะพิมพ์หนังสือเล่มนี้ให้เสร็จก่อนสิ้นปีและจะเชิญลูกไปในงานเปิดตัวใกล้ๆ กับวันเริ่มของ WACOM IV ที่กรุงมะนิลาในเดือนม.ค. 2017 ท่านได้บอกกับลูกว่าท่านจะให้เจ้าหน้าที่บันทึกรายได้จากการจำหน่ายหนังสือเล่มนี้ทั่วประเทศและจะรายงานลูกเป็นระยะๆ ท่านมั่นใจว่าหนังสือเล่มนี้จะขายดีแน่ ท่านเล่าว่าหลังจากงาน 51st IEC ได้เสร็จสิ้นลง บรรดาผู้ใหญ่ที่นั่นได้สรุปกันว่า จากการจัดประชุม IEC ครั้งนี้ มีบทพูดของผู้แบ่งปัน 2 คนเท่านั้นที่ผู้เข้าร่วมประชุมจำกันได้คือ Mary Sarindhorn from Thailand และ The Ponse Family จากประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งทั้งสองคนเป็นฆราวาสและยังพูดกันขำขันอีกว่า อีกหน่อยงานใหญ่แบบนี้เชิญแค่ฆราวาสมาพูดก็พอ ไม่ต้องเชิญบรรดาพระคาร์ดินัลหรือพระสังฆราชแล้ว ☺ ☺ ☺ ก่อนจากกัน ท่านฝากขอบคุณพระศาสนจักรในประเทศไทยอีกครั้งหนึ่ง

ณ สนามบินเพื่อรอกลับบ้าน ความเหนื่อยต่างๆ จากการเตรียมหนังสือเล่มนี้ได้อันตรธานไปสิ้น สิ่งที่ลูกรู้สึกในใจคือ ความสำนึกในพระคุณของพระองค์ ลูกไม่ใช่นักพูดอาชีพ ทั้งไม่ใช่นักเขียนอาชีพ แต่ลูกขอถวายตัวทั้งครบในการรับใช้พระองค์ แล้วพระองค์ก็ทรงใช้ลูกเป็นกระบอกเสียงเล็กๆ ที่ประกาศข่าวดีของพระองค์ อีกทั้งทรงใช้ลูกเป็นปลายปากกาเล็กๆ ที่เขียนถึงพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ในขณะนี้ ภูเขาของลูกได้เคลื่อนไปไกลมากแล้ว และยังสามารถไปก่อให้เกิดรายได้ในการรับใช้พระองค์ในพระศาสนจักรที่มีประชากรกว่า 90% เป็นคาทอลิก ลูกไม่ทราบจะอธิบายความรู้สึกในใจของลูกในขณะนี้ได้อย่างไร นอกจากจะกราบทูลพระองค์ว่า “ขอทรงใช้ลูกเทอญ ใช้ตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไปเทอญ”

“ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวดีให้มนุษย์ทั้งปวง” มาระโก 16:15

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 348

บทสวดส่งท้ายปี 2016

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ปี 2016 กำลังจะผ่านไป และปีใหม่กำลังจะเวียนเข้ามาสู่ชีวิตพวกเราแล้ว สำหรับลูก ปี 2016 มีความหมายพิเศษเพราะนอกจากได้เป็นปีแห่งเมตตาธรรมตามที่สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสได้ทรงกำหนดไว้แล้วนั้น ยังเป็นปีที่ลูกได้รับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์ครบ 20 ปี ☺

ลูกขออนุญาต “ส่องกระจกเงา” ตนเองต่อพระพักตร์พระองค์เป็นครั้งใหญ่ สำรวจตัวเองทั้งปี 2016 และย้อนไปทั้ง 20 ปีที่ผ่านมาว่าได้เกิดอะไรขึ้นกับชีวิตของลูกและลูกได้ทำอะไรใน 20 ปีที่ผ่านมานี้

1. ลูกได้ค้นพบว่า ที่แท้ พระเจ้ามิได้อยู่บนสวรรค์ไกลโพ้นโน่นเลย แต่อยู่ในใจของพวกเรามนุษย์ทุกคน ลูกคิดว่าเป็นการค้นพบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับมนุษยชาติ ☺ ☺ ☺

2. การสวดภาวนา จากการที่ลูกได้สัญญากับพระแม่เมื่อ 20 ปีก่อนว่า ลูกจะสวดสายประคำทุกวันเพื่อถวายแด่พระแม่ หากวันไหนลูกไม่สามารถจะสวดได้จริงๆ ลูกจะสวดชดเชยในวันต่อมา ... ภายใน 1 ปี ลูกจะสวดสายประคำ 365 หรือ 366 สาย จะไม่ต่ำกว่า แต่จะมากกว่าได้

จากวันนั้นถึงวันนี้ ลูกไม่เคยผิดสัญญากับพระแม่เลย ☺

3. การอ่าน/ศึกษาพระวาจาของพระองค์ เป็นพระพรของพระองค์โดยแท้ ที่ทำให้ลูกสนใจและศึกษาพระคัมภีร์มา 23 ปีแล้ว โดยได้รับการจุดประกายจากคริสตจักรที่ลูกไปแสวงหาพระองค์ 3 ปีก่อนมารับศีลล้างบาปเป็นคาทอลิก

จากที่ลูกเคยคิดว่า พระองค์ทำไมไม่ทรงตอบคำภาวนาของลูกเลย ลูกค้นพบว่า พระองค์ทรงตอบคำถามของพวกเราลูกของพระองค์ในทุกคำถามและทรงสั่งสอนลูกๆ ของพระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่างของการดำรงชีวิตของมนุษย์ มันอยู่ที่มนุษย์เองต่างหากว่าสนใจจะศึกษาค้นหาคำสั่งสอนของพระองค์หรือไม่

การสวดภาวนาคือ “การสื่อ” ของเรามนุษย์กับพระเจ้า การอ่านพระวาจาของพระองค์คือการ “รับฟังการสื่อ” จากพระองค์ ลูกเองมองไม่เห็นทางเลยว่า หากใครไม่สวดภาวนาและอ่านพระคัมภีร์เป็นประจำ แล้วผู้นั้นจะเรียกตัวเองว่าเป็นคริสตชนที่แท้จริงได้อย่างไร เพราะเขาจะไม่รู้จักพระเจ้าเลย

4. การปฏิบัติตนตามพระวาจาของพระองค์ ถ้าว่าการสวดภาวนาและอ่านพระคัมภีร์นั้นลำบาก การปฏิบัติตนตามคำสั่งสอนของพระองค์ลำบากกว่าอีก เพราะโดยธรรมชาติมนุษย์แล้ว เราต้องการความสุขสบาย แต่พระวาจาของพระเจ้ามักจะสอนให้เราต้องฝืนตัวเอง ฝืนธรรมชาติ แต่หากเราไม่ปฏิบัติตนตามพระวาจาแล้ว ถามว่า “อ่านพระคัมภีร์ไปทำไม?”

การปฏิบัติตนตามพระวาจาของพระเจ้านั้น ใหม่ๆ อาจต้องฝืนใจตนเอง และต้องมีวินัยกับตนเอง แต่ถ้าฝึกฝนตนอย่างสม่ำเสมอแล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นคือ เราจะเห็นความไร้สาระของการดำรงชีวิตบนโลกนี้ และที่สำคัญที่สุดได้เห็นความไร้สาระ

ของตนเอง แล้วเราก็ค่อยๆ ปรับ แล้วเราก็ค่อยๆ เปลี่ยน เหลี่ยมและมุมในการดำรงชีวิตก็ค่อยๆ ถูกขัดเกลาให้หายไป แล้วทีละเล็กทีละน้อย เราจะค่อยๆ รู้สึกว่า การปฏิบัติตามพระวาจาของพระเจ้านั้น

ไม่ได้ยากเย็นเหมือนตอนแรกๆ เลย โอ้โฮ! รู้สึกตัวก็เบาขึ้น ใจก็สุขสบายขึ้น และดวงตาก็ใสแจ๋วขึ้น

เพราะเราได้ค่อยๆ ตัดโซ่ตรวนแห่งความไร้สาระที่ได้ล่ามเท้าตัวเองไว้ก่อนนี้นั่นเอง ☺

5. การจัดความสำคัญของชีวิต (Prioritization) พวกเราทุกคนที่ไม่เป็นนักบวชต้องมีอาชีพ วันวันก็ต้องยุ่งกับอาชีพของตนเอง มีคนไม่น้อยที่คิดว่า เมื่อไรตนเองว่างหน่อย แล้วค่อยให้เวลากับพระ หรือไม่ก็ต้องรอจนแก่หน่อย เกษียณแล้วค่อยมีเวลาให้พระ รอไปเถอะ ไม่เคยว่างสักที หลายปีที่ผ่านมา ลูกปฏิวัติ (Revolutionize) ตัวเอง ทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำ ลูกให้พระเจ้ามาก่อน ลูกทำทุกสิ่งเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ ลูกทำธุรกิจให้เจริญก้าวหน้าเพื่อลูกจะสามารถ “ให้” แทนการเพียง “แบ่งปัน” ลูกทำงานทางศาสนาตาม “กระแสเรียก” ของพระองค์ ไม่ใช่เพื่อตำแหน่งใดๆ ในพระศาสนจักร และแม้แต่การวาดรูปของลูก ซึ่งเป็นงานอดิเรก ลูกถวายเวลาและ “พรแสวง” และสำคัญที่สุด “หัวใจทั้งครบ” แด่พระองค์ ฯลฯ

แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นคือ ลูกค่อยๆ ไม่เห็นตัวเอง ลูกเห็นแต่พระองค์และรู้สึกได้ถึงพระองค์ในใจจนหัวใจล้นปรี่ด้วยความรักของพระองค์ โอ! สุขใดจะเสมอเหมือน ... ☺

6. การส่องกระจกเงาต่อพระพักตร์พระองค์ทุกคืน การไปแก้บาปกับพระสงฆ์นั้น เป็นหลักปฏิบัติของพระศาสนจักรคาทอลิกมาแต่ดั้งเดิม ซึ่งลูกก็ได้ปฏิบัติตามด้วย แต่ทุกๆ คืนก่อนนอน ลูกจะขอ “ส่องกระจกเงา” ต่อพระพักตร์ของพระองค์ ลูกจะกราบทูลถึงสิ่งที่ลูกได้ทำไปในวันนั้น โดยเฉพาะหากเป็นการกระทำที่ผิดบาป ลูกจะกราบทูลเจาะลึกทูลต่อพระองค์ว่า “ที่ลูกทำ ... ไปนั้น เพราะลูกแพ้ต่อตัวเอง ... เพราะลูกตะกละ ... เพราะลูกโง่เขลาเบาปัญญา ... เพราะ ...” ลูกสามารถทูลต่อพระองค์ในสิ่งที่อยู่ลึกที่สุดในหัวใจที่ไม่สามารถบอกกับใครได้เลย และได้ทุกคืน ในขณะที่ลูกไม่สามารถจะแก้บาปกับพระสงฆ์ได้ทุกคืน บางครั้งลูกจะทูลถามพระองค์ว่า “ทำไมจึงเกิดเรื่องเช่นนี้? ...” บางครั้งลูกจะกราบทูลรายงานถึงสิ่งที่ลูกได้ทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ ซึ่งพระองค์ก็ทรงทราบอยู่แล้ว ☺

จากการปฏิบัติตนของลูกต่อพระองค์ในลักษณะเช่นนี้อย่างสม่ำเสมอตลอดมา ลูกรู้สึกได้ว่าพระองค์ทรงมีพระพรในการตอบกลับ 3 อย่างคือ 1. ทรงยิ้ม ลูกจะรู้สึกได้ยามที่ลูกเล่าเรื่องของลูกที่โง่เขลาเป็นเด็กๆ หรือลูกได้ทำสิ่งที่เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ 2. ทรงเมตตา ยามที่ลูกสวดภาวนาเป็นปีๆ ในการขอความช่วยเหลือจากพระองค์ และ 3. ทรงเฉย ซึ่งลูกจะทราบทันทีว่าพระองค์ทรงต้องการให้ลูกไปค้นหาคำตอบด้วยตัวเอง บางครั้งลูกต้องใช้เวลาเป็น 10 ปี กว่าจะค้นหาคำตอบได้ และเมื่อได้คำตอบแล้ว ลูกจะเข้าใจว่าที่แท้ พระองค์ทรงต้องการให้ลูกเรียนว่ายน้ำให้เป็นด้วยตัวเองนั่นเอง ☺

และเมื่อเราเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าในลักษณะเช่นนี้แล้ว การรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์จึงเป็นเรื่องธรรมชาติที่เกิดจากหัวใจของเราเองโดยไม่ต้องรอให้มีใครมาบอก ☺

ในวาระแห่งการฉลองพระคริสตสมภพอีกครั้งหนึ่ง ลูกขอถวายตัวในการรับใช้พระองค์ด้วยความกตัญญู ความเชื่อ ความศรัทธาและความรักอย่างสูงสุด พระเจ้าข้า

“พระนางมารีย์ ตรัสว่า ‘วิญญาณข้าพเจ้าประกาศความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในพระเจ้าพระผู้กอบกู้ข้าพเจ้า เพราะพระองค์ทอดพระเนตรผู้รับใช้ต่ำต้อยของพระองค์ ตั้งแต่นี้ไป คนทุกสมัยจะกล่าวว่าข้าพเจ้าเป็นสุข’” ลูกา 1:46-48

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 349

ภูเขาเหาะได้

ข้าแต่พระเป็นเจ้า การเขียนบทสวดถวายแด่พระองค์เป็นสิ่งที่ลูกตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าลูกจะเขียนอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตที่เหลือของลูก แต่ตั้งแต่เริ่มปีใหม่ 2017 ลูกเพิ่งเขียนบทสวดนี้เป็นบทแรก ลูกต้องกราบขออภัย ณ แทบพระบาทของพระองค์ ตั้งแต่ต้นเดือนม.ค. 2017 ที่ลูกไปเปิดตัวหนังสือภาคภาษาอังกฤษของลูกและพูดแบ่งปันทีประเทศฟิลิปปินส์จนถึงปัจจุบัน ลูกไม่มีเวลาจริงๆ จนถึงวันนี้พระเจ้าข้า

ลูกต้องเตรียมการสำหรับวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2017 วันที่ “ภูเขาเหาะได้” สำหรับลูก ☺ ☺ ☺

เมื่อราว 40 กว่าปีก่อน ลูกได้ไปเที่ยวประเทศที่ได้รับสมญาว่าเป็นเมืองผู้ดีและได้มีโอกาสไปเยี่ยมชมปราสาทของขุนนางเก่าแก่คนหนึ่ง อันที่จริง ลูกก็ได้ไปเที่ยวชมพระราชวังและปราสาทมามากแล้ว แต่ที่ปราสาทแห่งนี้มีสิ่งหนึ่งที่ติดตรึงในใจลูกเป็นพิเศษคือ ณ ห้องใต้ดิน มีห้อง Chapel เล็กๆ ที่มีประตูกระจกและมีพระวาจาของพระเจ้า 2 บทติดอยู่บนประตูกระจกทั้งสองบาน ในตอนนั้น ลูกยังไม่ได้เป็นคริสตชน แต่รู้สึกประทับใจมากว่าขนาดเป็นถึงขุนนาง ยศถาบรรดาศักดิ์ใหญ่โต เจ้าของบ้านคนนี้ยังมีความเชื่อความศรัทธาในพระเจ้าของเขา จนถึงขั้นเอาพระคัมภีร์มาเขียนไว้หน้าห้องพระในบ้านของเขา!

แล้วชีวิตของลูกก็หลุดจากเรดาร์ประเทศไทยไป เมื่อชีวิตของลูกกลับมาในวงจนของประเทศไทยอีกครั้งหนึ่งและต่อมามีโอกาส ลูกจึงได้พาลูกสาวและลูกชาย 2 คนเล็กไปเยี่ยมชมปราสาทแห่งนี้อีกครั้งหนึ่ง คราวนี้ลูกได้รีบล้างบาปเป็นลูกของพระองค์เรียบร้อยแล้ว และได้ศึกษาพระวาจาของพระเจ้าอย่างต่อเนื่องตลอดมา พระวาจา 2 บทบนประตูทั้งสองบานของ Chapel ใต้ดินจึงไม่ใช่แค่ประทับใจ แต่มีความหมายเข้าไปถึงหัวใจของลูกเลยทีเดียว ไม่ทราบว่าทำไม แต่ลูกรู้สึกว่าพระวาจา 2 บทนั้น พระเจ้าได้มอบให้แก่ลูกเป็นพิเศษ ☺ แล้วลูกก็นำ Brochure ที่ได้รับก่อนเข้าชมสถานที่มาจดบทที่พระวาจาสองบทนั้น เพราะเนื้อหาของพระวาจาทั้งสองบทยาวมาก

เมื่อกลับมาถึงประเทศไทย ลูกมีความรู้สึกตื่นเต้นมาก ลูกเริ่มฝันแต่ไม่กล้าฝันเต็มๆ แค่แอบๆ ฝันว่าสักวันหนึ่ง หากลูกสามารถสร้างบ้านที่มีลักษณะใกล้เคียงเช่นนี้ได้ ลูกจะขอสร้าง “My Little Chapel” พร้อมพระวาจาสองบทนี้ถวายแด่พระองค์อย่างสง่างาม เมื่อ 20 ปีก่อน อย่าว่าแต่ฝันเลย แค่มีความคิดที่จะแอบฝันเรื่องนี้ หากมีใครทราบเข้าก็ต้องบอกว่าลูกไม่บ้าก็เมา ลูกจึงเก็บเรื่องนี้ในใจอย่างเงียบๆ

แต่ ... ลูกทุกคนสามารถทูลต่อพระองค์ทุกสิ่งในใจได้ หากสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ดีและเป็นความตั้งใจจริง

ลูกเริ่มสวดทูลต่อพระองค์ว่า “ข้าแต่พระเป็นเจ้า ถ้าพระองค์จะประทานพระพรให้ลูกสามารถสร้างบ้านในลักษณะนี้ได้สักวันหนึ่ง ลูกจะสร้างห้อง “My Little Chapel” พร้อมพระวาจา 2 บทนี้เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ พระเจ้าข้า” ลูก

สวดเช่นนี้ทุกๆ คืน และสิ่งที่เกิดขึ้นคือ ลูกรู้สึกว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเฉยหรือตำหนิว่าลูกไร้สาระ ตรงกันข้าม ลูกรู้สึกว่าพระองค์ทรงยิ้มให้ลูก เป็นความรู้สึกที่ลูกอธิบายด้วยคำพูดไม่ได้หรือบอกใครก็ไม่ได้ สิ่งที่เกิดขึ้นตามมาคือ ลูกเริ่มเก็บสะสมของตกแต่งตลอดจนศาสนภัณฑ์และลูกก็เริ่มสร้างบ้านหลังนี้ในใจ ...

หลายปีก่อน ลูกเริ่มวางแผนในใจต่อ ลูกอยากได้แผ่นเดียวมาสร้างโต๊ะอาหารในขนาดที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่อยู่ๆ พระสงฆ์องค์หนึ่งที่ลูกเคารพรักที่ลูกขอให้ช่วยหาไม้ ก็แจ้งลูกให้ทราบว่า ท่านรู้จักสัตบุรุษคนหนึ่งที่มีไม้ที่ลูกกำลังหาอยู่ วินาทีนั้นลูกรู้สึกในใจว่า นั่นคือคำตอบจากพระองค์ว่า “Yes!” วันหนึ่งลูกจะสร้างบ้านหลังนี้ได้! แม้ว่าในขณะนั้นลูกจะยังไม่ได้ซื้อที่ที่จะสร้างบ้านหลังนี้ก็ตาม

วันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2017 ประมุขและผู้นำพระศาสนจักรหลายองค์พร้อมด้วยพระสงฆ์หลายองค์ ซิสเตอร์หลายท่าน ตลอดจนศิษยาภิบาลของคริสตจักรแห่งหนึ่งได้กรุณาไปประกอบพิธีเสกบ้านใหม่ให้ลูก นำความปลาบปลื้มและปลื้มปีติแก่ลูกและครอบครัวอย่างหาคำบรรยายไม่ได้ เป็นวันที่ลูกเรียกว่า “วันที่ภูเขาเหาะได้” สำหรับลูก ☺ ☺ ☺

“ถ้าท่านมีความเชื่อสักเท่าเมล็ดมัสตาร์ด แล้วพูดกับภูเขานี้ว่า ‘จงย้ายจากที่นี่ไปที่โน่น’ มันก็จะย้ายไปและไม่มีอะไรที่ท่านจะทำไม่ได้” มัทธิว 17:20

เพื่อแสดงถึงความกตัญญูที่ลูกมีต่อพระองค์ในการประทานบ้านหลังนี้แก่ลูก ลูกได้ประกาศในการกล่าวขอบคุณผู้นำพระศาสนจักร ประธานในพิธีเสกบ้านใหม่ของลูกในวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2017 ว่า “หากพระคุณเจ้าหรือพระสงฆ์องค์ใด หรือซิสเตอร์ท่านใดมีความประสงค์จะใช้สถานที่เพื่อประกอบศาสนกิจใดๆ ก็ตาม และไม่ทราบจะไปที่ใด บ้านนี้ยินดีรับใช้และต้อนรับ”

เป็นเวลาเกือบครึ่งศตวรรษตั้งแต่ลูกได้เห็นพระวาจาสองบทนี้ ใครเลยจะคิดหรือกล้าแม้แต่จะฝันว่าวันหนึ่ง ลูกจะสามารถนำพระวาจาทั้งสองบทนี้มาเป็นศูนย์กลางของพระพรบนประตู้ของ “My Little Chapel” ในบ้านใหม่ของลูกได้

ลูกขอกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ด้วยความกตัญญูอีกครั้งหนึ่ง และขอสัญญาว่าจะขอรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์จนกว่าชีวิตจะหาไม่ พระเจ้าข้า

“สำหรับมนุษย์เป็นไปไม่ได้ แต่สำหรับพระเจ้าเป็นเช่นนั้นได้ เพราะพระองค์ทรงทำได้ทุกสิ่ง” มาระโก 10:27

“Lord, I love the beauty of your house and the place where your glory dwells.” Psalms 26:8

“How blessed those whom you choose and invite to dwell in your courts.
We shall be filled with the good things of your house of your holy temple.” Psalms 65:4

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 350

WACOM IV

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ใน 1 ปีที่มี 365 วัน ย่อมจะต้องมีบางวันที่มีความหมายกับชีวิตของเรามากกว่าวันอื่นๆ ยิ่งอายุมากขึ้น ก็น่าจะมีวันที่มีความหมายมากขึ้นตามวัน

สำหรับลูก มีหลายวันที่ ที่มีความหมายเป็นพิเศษเพราะชีวิตของลูกผ่านเรื่องราวทั้งที่น่าตื่นเต้น น่าจดจำและน่าลืมมามากต่อมาก และหนึ่งในวันที่ ที่ลูกจดจำได้แม่นยำเป็นพิเศษจนถึงวันนี้คือ

วันที่ 17 มกราคม 1994 ...

วันที่พระเจ้าทรงสงสารลูกเพราะลูกได้ใช้เวลาชีวิตถึง 14 ปีเต็มที่ผ่านมา 10 ปีกับการหนีความผิดที่ลูกไม่ได้ทำ และอีก 4 ปีในการค้นหาความจริงด้วยตัวเอง วันนั้นลูกได้ค้นพบเอกสารที่พิสูจน์ความบริสุทธิ์ของลูกได้อย่างปราศจากข้อโต้แย้งใดๆ ...

แล้ว ... ใครจะคิดเล่าว่า 23 ปีต่อมาในวันเดียวกัน

วันที่ 17 มกราคม 2017 ...

ลูกก็ได้มายืนท่ามกลางผู้ฟังที่มาจากทั่วโลก แบ่งปันประสบการณ์ชีวิตของตนเอง เป็นพยานถึงพระเมตตาของพระองค์ในงาน WACOM IV หรืองานพระเมตตาโลก

มันช่างเป็นเหตุการณ์และประสบการณ์ที่แม้แต่ตัวลูกเองที่เป็นผู้แบ่งปันก็ไม่สามารถวางแผนหรือวางบทบาทให้ตนเองได้เลย

งาน WACOM IV ครั้งนี้จัดขึ้นที่กรุงมะนิลา เมืองหลวงของประเทศฟิลิปปินส์ ตั้งแต่วันที่ 16 – 20 ม.ค. 2017 คราวนี้รายการแตกต่างจากงานพระเมตตาครั้งก่อนๆ เพราะผู้ที่ได้รับเชิญมาพูดนั้นเป็นผู้ใหญ่ของพระศาสนจักรจากทั่วโลกเสียส่วนใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นพระคาร์ดินัล พระสังฆราช และพระสงฆ์ มีฆราวาสเพียง 2 คนที่ได้รับเชิญคือ ลูกและนักธุรกิจอีกคนหนึ่งจากประเทศอินโดนีเซีย วันแรกคือ วันที่ 16 ม.ค. เป็นพิธีเปิด โปรแกรมเริ่มจริงๆ คือวันที่ 17 ม.ค. และพวกเขาได้จัดให้ผู้เข้าร่วมประชุมย้ายสถานที่แต่ละวันของการประชุม ลูกได้ถูกจัดให้เป็นผู้พูดแบ่งปันคนสุดท้ายของวันแรกคือ วันที่ 17 ม.ค. หลังจากฆราสวาสอีกคนจากประเทศอินโดนีเซีย

ที่ผ่านมา ลูกได้รับเชิญพูดตั้งแต่ 30 นาที 40 นาที ตลอดจนถึง 1 ชั่วโมง แต่คราวนี้ผู้จัดกำหนดให้เวลาลูกและฆราวาสอีกคนเพียงคนละ 15 นาทีเท่านั้น

จากประสบการณ์ชีวิตกว่า 40 ปีของลูก ลูกต้องย่อความแล้วย่อความอีกให้เนื้อหาสาระครบถ้วน แต่ต้องสั้นแล้วได้ใจความภายในเวลาที่กำหนดคือ เพียง 15 นาที แน่นอน ... ลูกหันไปหาพระจิตเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือในการเตรียม

บทแบ่งปันนั้น ☺ และลูกก็สามารถเตรียมเรื่องที่จะไปพูดให้ได้ใจความที่ควรจะเป็นภายในเวลา 15 นาทีพอดีเป๊ะ ไม่ขาดไม่เกิน ☺

ขอบพระคุณพระจิตเจ้า พระเจ้าข้า

ตามโปรแกรม ลูกจะได้พูดตอน 16:20น. และจบตอน 16:35น. ตามด้วยพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณ โดยพระสังฆราชองค์หนึ่ง ปรากฏว่าโปรแกรมได้ล่าช้ากว่าที่กำหนดไว้เป็นอย่างมากและฆราวาสก่อนหน้าลูกได้เริ่มพูดตอนเกือบ 17:00น. ซึ่งเขาควรจะจบตอน 17:15น. เวลาผ่านไป 15 นาทีก็แล้ว ครึ่งชั่วโมงก็แล้ว 40 นาทีก็แล้ว แต่เขาก็ยังไม่มีทีท่าว่าจะจบการแบ่งปัน ผู้ฟังเริ่มกระสับกระส่าย ลูกเองต้องพยายามทำใจให้นิ่งเฉย ไม่เบื่อหน่ายหรือกังวล ในที่สุด เขาก็จบการแบ่งปันโดยใช้เวลาเกือบ 50 นาที

เมื่อลูกเหยียบขึ้นไปบนโพเดียม ผู้ฟังส่วนใหญ่มองนาฬิกา คนนี้จะใช้เวลานานแค่ไหนหนอ? ยังมีพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณรออยู่ ...

เมื่อลูกเริ่มพูด ทุกคนในสเตเดียมนั้นต่างเงียบและพวกเขาได้ให้กำลังใจแก่ลูกด้วยการปรบมือเป็นระยะๆ เมื่อลูกพูดจบในเวลา 15 นาทีตรง ทุกคนต่างลุกขึ้นพร้อมกับการปรบมือให้เกียรติอีกยาวนาน

เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ลูกอธิษฐานในใจว่า

“This is for the Glory of You, not the glory of me, my Lord!”

หลังลูกพูดจบในช่วงที่เขาเตรียมจัดสถานที่เพื่อประกอบพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณ ผู้เข้าร่วมประชุมจำนวนมากที่ได้ซื้อหนังสือ Moving the Mountain ฉบับภาษาอังกฤษที่พิธีกรได้ประกาศโฆษณาได้เข้ามาขอลายเซ็นและพลังมิสซาก็มีแถวยาวเหยียดมาขอลายเซ็นอีก

ลูกไม่ทราบจะขอบพระคุณพระองค์อย่างไรจึงจะเพียงพอกับพระพรที่พระองค์ทรงประทานให้แก่ลูกในการรับใช้พระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่าที่นำความสุขเช่นนี้ให้แก่ลูก

สมัยก่อนลูกเคยคิดเสมอว่า ทำไมถึงเกิดเรื่องเช่นนี้กับลูกหนอ? มาบัดนี้ ลูกกลับมีความรู้สึกว่า เป็นพระพรสุดที่จะบรรยายด้วยคำพูดสำหรับสตรีตัวเล็กๆ อย่างลูก ที่มีชีวิตที่สามารถนำมาถวายเกียรติแด่พระองค์ได้ ลูกรู้สึกตัวเองไม่เหมาะสมที่ได้รับการเลือกสรรเช่นนี้เสียด้วยซ้ำ ในเวลาเดียวกัน ลูกก็ได้ค้นพบพระองค์มากขึ้นๆ จากการเป็นพยานถึงความรักและพระเมตตาของพระองค์หลายต่อหลายครั้งที่ต่างประเทศให้คนทั่วโลกฟัง มันเป็นความรู้สึกที่ลึกซึ้งและส่วนตัวมากระหว่างลูกกับพระองค์ ที่ลูกไม่สามารถบรรยายเป็นตัวหนังสือได้ แต่ทุกครั้งสิ่งที่แทนคำบรรยายคือ น้ำตาที่ไหลรินโดยไม่รู้ตัว ดังเช่นที่เป็นอยู่ ณ ขณะนี้

ลูกไม่ทราบว่าพระองค์จะทรงใช้ลูกให้ทำอะไรที่ไหนในการรับใช้พระองค์อีก แต่ลูกพร้อมที่จะน้อมรับและจะขออุทิศชีวิตทั้งครบในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ พระเจ้าข้า ☺ ☺ ☺

“สิ่งที่ตาไม่เคยเห็นและหูไม่เคยได้ยิน และจิตใจของมนุษย์คิดไม่ถึง
คือสิ่งที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ที่รักพระองค์” 1 โครินธ์ 2:9

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 351

พระสงฆ์จำเป็น

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเขียนบทสวดถวายแด่พระองค์นับถึงวันนี้ก็กว่า 20 ปีแล้ว เพราะการเขียนบทสวดถวายแด่พระองค์นี้เอง ทำให้ลูกค่อยๆ ค้นพบพระองค์ผ่านการศึกษาพระวาจา เพื่อหาบทที่เข้ากับบทสวดที่ลูกเขียนได้ นับเป็นพระพรสูงสุดที่พระองค์ทรงเตรียมประทานให้แก่ลูก โดยที่ลูกเองก็ไม่ทราบเลยในตอนต้น

ตอนที่ลูกเพิ่งเริ่มเผยแผ่บทสวดของลูกใหม่ๆ ลูกปรารภกับลูกสาวคนเล็กที่พิมพ์ให้ลูกว่าจะมีคนอ่านบทสวดของหม่ำมี้ไหมหนอ ลูกสาวตอบว่า “มีสองคนแน่นอนค่ะ หม่ำมี้และหนูค่ะ ☺ ☺” มาถึงวันนี้มีผู้อ่านจำนวนไม่น้อยทั้งในรูปแบบของจดหมายและอีเมล์ และเพื่อนๆ ที่อ่านก็ไม่ใช่คริสตชนทั้งหมด มีเพื่อนที่นับถือศาสนาหลักของประเทศไทยเราหลายคนที่ขอให้ลูกส่งบทสวดให้พวกเขาอ่าน บางคนก็สนใจในหลายเรื่องที่ลูกเขียน บ้างก็ถามถึงเรื่องราวของศาสนาเราในเชิงอยากทราบ บางก็ถามในเชิงลึกเลยก็มี ทุกครั้งลูกจะตอบเพื่อนๆ แต่ละคนด้วยความยินดี

แต่มีครั้งหนึ่งที่ลูกตั้งตัวไม่ทันและก็ตกใจไม่ทราบจะทำตัวอย่างไรดี

มีเพื่อนคนหนึ่ง เขามีตำแหน่งไม่เล็กเลยในวงการยุติธรรมของประเทศ เขาเป็นผู้ที่ศรัทธาในศาสนาของเขาและเขาก็ได้บวชบรรพชาทดแทนพระคุณมารดาของเขาแล้วด้วย เขาเป็นผู้หนึ่งที่รับบทสวดของลูกเป็นประจำ

วันหนึ่ง อยู่ๆ เขาก็โทรศัพท์มาหาลูก

“พี่ครับ ผมมีเรื่องจะขอให้พี่ช่วย”

“ยินดีค่ะ มีอะไรคะ?”

“ผมจะขอแก้บาปกับพี่”

“ลูกอึ้ง วินาทีนั้นลูกตกใจเพราะเป็นประโยคที่ลูกไม่เคยคาดคิดว่าจะมีใครมาพูดกับลูก

“ไม่ได้หรอกค่ะ พี่ไม่ใช่พระสงฆ์ถึงจะโปรดบาปให้ใครได้”

“ได้โปรดเถิดครับ ผมมีเรื่องๆ หนึ่งที่ผมทำเมื่อสิบกว่าปีก่อนที่ผมบอกใครไม่ได้ แต่มันอยู่ในมโนธรรมของผมมาตลอดและในศาสนาของผม ใครทำผิดบาปอะไรไว้ก็ต้องชดใช้กรรมนั้น แม้คนนั้นจะทำความดีอีกมากมาย ก็ไม่สามารถลบล้างบาปนั้นได้ ผมอ่านบทสวดของพี่มาตลอดและทราบว่าพระเจ้าของพี่ทรงอภัยบาปของคนที่สำนึกผิดได้ ผมอยากแก้บาป แต่ผมไม่ใช่คนคริสต์ และไม่รู้จักพระสงฆ์คริสต์องค์ใดเลย พี่โปรดช่วยผมนะครับ”

น้ำเสียงของเพื่อนคนนี้ในขณะนั้นร้อนรน ทุกข์ร้อนและฟังดูจริงใจในการจะสารภาพบาปกับพระเจ้า ลูกรู้สึกว่าหากลูกเมินเขา ไม่ช่วยเขาในวินาทีนั้น เขาคงเตลิดเปิดเปิงไป แล้วลูกก็นึกขึ้นได้ว่า ลูกเคยได้ยินมาว่าในโอกาสที่ไม่มีพระสงฆ์และมีคนต้องการรับศีลล้างบาปจริงๆ ในกรณีฉุกเฉิน ฆราวาสก็สามารถล้างบาปให้ได้ ลูกจึงตัดสินใจสวดขอ (อนุญาต) พระ

ก่อนจะพูดกับเพื่อนผู้นี้ว่า

“พี่ไม่ใช่พระสงฆ์ แต่พระเจ้าของพี่มีพระทัยดีและเป็นพระเจ้าของทุกคน พระองค์ทรงยินดีรับฟังและอภัยบาปแก่ผู้ที่สำนึกผิด เกิดอะไรขึ้นคะ?”

เขาพรั่งพรูให้ลูกฟังถึงเหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นเมื่อสิบกว่าปีที่ผ่านมา

“สิ่งที่ผมทำไป มันติดตรึงในมโนธรรมของผมมาตลอด ผมรู้สึกผิดแต่ไม่ทราบจะทำอย่างไร เพราะผมได้ทำไปแล้ว พี่ช่วยสวดให้พระเจ้าอภัยให้ผมด้วยนะครับ”

“พระเจ้าทรงได้ยินที่คุณสารภาพแล้ว พี่จะสวดภาวนาขอพระองค์ได้โปรดอภัยโทษบาปให้คุณ พี่มั่นใจว่าพระเจ้าได้อภัยให้คุณแล้วล่ะ ตั้งแต่ตอนที่คุณคิดจะสารภาพกับพระองค์ผ่านพี่น่ะ”

“โอ! ขอบพระคุณพี่มากจริงๆ ผมรู้สึกเหมือนได้ยกภูเขาออกจากอก มันทุกข์ทรมานผมมาสิบกว่าปีแล้ว ขอบคุณพี่อีกครั้งหนึ่งและขอบคุณพระเจ้าของพี่ด้วย”

น้ำเสียงของเพื่อนคนนี้ฟังร่าเริงและสดชื่นเหมือนต้นไม้ยามได้ฝน ไม่เหมือนเมื่อกี้นี้ตอนเพิ่งโทรมาเลย

ลูกก็พลอยมีความสุขกับเขาไปด้วย

คืนนั้นลูกสวดภาวนาต่อพระองค์ ขอโทษพระองค์ที่ลูกได้ทำหน้าที่พระสงฆ์จำเป็นโดยไม่ได้รับอนุญาตจากใครและสวดทูลขอพระองค์ได้โปรดอภัยโทษบาปให้แก่เพื่อนผู้นี้ และขอบพระคุณพระองค์ในการทรงอภัยโทษบาปให้แก่เขาและมนุษย์ทุกคน

ลูกหลับปุ๋ยอย่างมีความสุขที่สุด

แล้วลูกก็มาคิดต่อว่า พวกเราคริสตชนช่างโชคดีอะไรเช่นนี้ที่มีพระเจ้าที่ทรงพระทัยดีและพร้อมที่จะอภัยโทษบาปให้แก่มนุษย์ทุกคนที่เสียใจและสำนึกผิดในบาป

แล้วพวกเราคริสตชนทั้งหลายสำนึกในพระคุณอันยิ่งใหญ่นี้ของพระเจ้าไหม หรือเรา take God for granted? ลูกคนหนึ่งที่กตัญญูและขอขอบพระคุณพระองค์ในพระพรและพระคุณทั้งหลายทั้งปวงที่ทรงประทานให้แก่มนุษยชาติอย่างสิ้นสุดจิตใจ พระเจ้าข้า ☺

“ท่านทั้งหลายอภัยบาปของผู้ใด บาปของผู้นั้นก็ได้รับการอภัย
ท่านทั้งหลายไม่อภัยบาปของผู้ใด บาปของผู้นั้นก็ไม่ได้รับการอภัยด้วย” ยอห์น 20:23

อาเมน

ลูกของพระ: องคคนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 352

“ความเชื่อของผมหายไปนานแล้วครับ”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่ลูกตัดสินใจพายเรือออกไปที่ลึก (Duc In Altum) ตามลำพังเมื่อ 10 ปีเศษที่ผ่านมา ลูกค้นพบจากประสบการณ์ว่า ไม่เพียงแต่คนยากจน คนชายขอบสังคม หรือคนชาวเขาเท่านั้นที่พวกเราคริสตชนควรจะไปประกาศข่าวดีแก่พวกเขา แต่คนที่มีฐานะดี ตำแหน่งสูงๆ และเป็นที่รู้จักของคนในสังคม ก็ควรจะได้รับการประกาศข่าวดีจากพวกเราด้วย บางรายแสวงหาพระเจ้าด้วยซ้ำ ในเวลาเดียวกัน บางรายที่เป็นคริสตชนอยู่แล้วก็ต้องการแรงบันดาลใจหรือการหนุนใจ เพื่อดำรงไว้ซึ่งความเชื่อ เพราะทุกวันนี้คนหรือสิ่งที่จะเสริมสร้างให้คนอื่นมีความเชื่อเพิ่มขึ้นนั้น มีน้อยกว่าคนหรือสิ่งที่จะทำลายความเชื่อหรือบั่นทอนให้ความเชื่อของคริสตชนให้ลดน้อยลง

เมื่อปลายเดือนเม.ย. 2017 ที่ผ่านมา ลูกได้ไปร่วมงานเลี้ยงของหลักสูตรหนึ่ง เป็นการรวมกลุ่มของหลายรุ่นและเพื่อให้รุ่นพี่รุ่นน้องได้รู้จักกันดีขึ้น จึงมีการแนะนำตัวเอง เนื่องจากมีผู้เข้าร่วมงานราว 100 กว่าคน ทุกคนจึงต้องแนะนำตัวเองให้สั้นที่สุด ลูกเองแนะนำตัวเองด้วยประโยคสั้นๆ เพียง 3 ประโยคคือ ชื่อ นามสกุล อาชีพ และประเภทของธุรกิจ ปรากฏว่าเมื่อทุกคนในกลุ่มลูกแนะนำตัวเองเสร็จ ประธานกลุ่มขอไมค์กลับไปและพูดเกี่ยวกับลูกว่า ลูกเป็นสมาชิกที่กลุ่มภูมิใจมาก เพราะเป็นคาทอลิกที่เดินทางไปทั่วโลกเพื่อแพร่ธรรมและเสริมสร้างให้ผู้คนมีความเชื่อความศรัทธามากขึ้นในศาสนาคริสต์

เป็นการแนะนำเสริมที่ลูกคิดไม่ถึง

หลังจากการแนะนำตัวทั้ง 100 กว่าคนได้จบลง มีรุ่นน้องคนหนึ่งที่ดูอายุใกล้เคียงกับลูกเดินเข้ามาหาลูกพร้อมกับพูดขึ้นมาว่า “พี่เป็นคาทอลิกหรือครับ? ผมก็เป็น แต่ผมเป็นคาทอลิกที่ไม่มีความเชื่อแล้ว” เขาพูดหน้าตาเฉย ลูกสะดุ้ง

“อ้าว ทำไมหรือคะ?”

“คุณแม่ผมเป็นคาทอลิกที่เคร่งมาก คุกเข่าสวดภาวนาจนหัวเข่าบวมก็ยังเห็นคุกเข่าสวดได้ทุกวัน ผมเองตอนเด็กก็ยังเป็นเด็กช่วยมิสซา”

“แล้วเกิดอะไรขึ้นคะ คุณถึงพูดว่าไม่มีความเชื่อในตอนนี้แล้ว”

“ผมผิดหวัง”

“ผิดหวังในเรื่องอะไรคะ?”

“ผิดหวังในตัวพระสงฆ์ ... แล้วแม้กระทั่งพระสันตะปาปาในอดีตก็ยังมีบางองค์ที่ทำตัวไม่เหมาะสม”

ขณะนั้นเสียงดนตรีในงานดังมาก แต่ลูกไม่ยอมจบการพูดคุยในจุดนั้น จึงพูดต่อ

“แต่ทั้งพระสงฆ์และแม้แต่พระสันตะปาปาเองก็เป็นมนุษย์ ทำไมคุณไม่ยึดพระเยซูเจ้าซึ่งเป็นพระเจ้าและพระวาจาของพระองค์เป็นหลักล่ะ”

“ทุกอย่างในพระคัมภีร์โกหกหมด!”

ลูกสะดุ้ง คราวนี้ลูกไม่ยอม

“คุณเคยอ่านพระคัมภีร์ไหม? และอ่านลึกซึ้งขนาดไหนถึงกล้าพูดว่าทุกอย่างในพระคัมภีร์โกหก!” ลูกมองเข้าไปในลูกตาของเขา เขาเสียงอ่อยลง

“ผมไม่เคยอ่านพระคัมภีร์”

“อ้าว! ถ้าเช่นนั้น คุณพูดได้อย่างไรว่าพระคัมภีร์โกหก พี่ขอเป็นพยานด้วยชีวิตว่า พี่ปฏิบัติตนตามพระวาจาของพระเจ้าในพระคัมภีร์และทุกสิ่งที่บังเกิดกับชีวิตพี่เป็นไปตามพระวาจาทุกประการ”

เราสองคนจ้องตากันและในช่วงเวลาสั้นๆ นั้น ลูกบอกกับชายคนนี้ว่า ลูกเป็นคาทอลิกยืนและได้ค้นพบพระเจ้าแล้วจากประสบการณ์ของลูกเอง เขาพูดต่อ

“ผมอิจฉาแม่ของผม แม่มีความเชื่อมากและไม่กลัวตาย เพราะแม่บอกว่า เมื่อแม่ตายจะได้ไปอยู่กับพระเจ้า ทุกวันนี้ผมกลัวตายมาก”

“พี่ก็ไม่กลัวตาย เพราะเชื่อเช่นเดียวกับคุณแม่ของคุณ”

“พี่ค้นพบพระเจ้าแล้วจริงหรือ?”

“จริง!”

“พระเจ้าอยู่ที่ไหน?”

ลูกเอานิ้วชี้ไปที่อกตัวเองและจิ้มไปที่อกซ้ายเขา “อยู่ในนี้ ในใจของพี่ ในใจของคุณ ในใจของมนุษย์ทุกคน”

เขาเงียบและเดินจากลูกไปตักอาหารที่มุมห้อง ลูกไม่ได้เดินตามไป สักพักเขาเดินกลับมาหาลูกใหม่

“พี่ทราบไหม ผมแอบหวังว่าอาจมีสักวันที่ผมจะเจอใครที่ทำให้ผมกลับมามีความเชื่อใหม่ แต่ผมยังไม่เคยเจอใครซักคนที่จะช่วยผมได้ เมื่อกี้ตอนประธานกลุ่มพี่ประกาศว่าพี่เป็นคาทอลิกที่เดินทางไปทั่วโลกเพื่อเผยแผ่ความเชื่อ ผมสะดุ้งเลย”

“คุณคิดว่าเรื่องนี้เป็นเหตุบังเอิญหรือเปล่า?” เขาเงียบ ...

“พี่ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคืนนี้เพราะพระเจ้าทรงรักคุณนะ คุณชอบอ่านหนังสือไหม?”

“ชอบครับ”

“เอาอย่างนี้ พรุ่งนี้พี่จะส่งหนังสือที่พี่เขียนเกี่ยวกับชีวิตพี่ให้คุณ ถ้าคุณอ่านแล้วยังสนใจจะคุยเรื่องพระเจ้าต่อ พี่ยินดีพบคุณเพื่อคุยเรื่องพระเจ้าต่อเนื่อง”

วันรุ่งขึ้นลูกรีบส่งหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ของลูกให้เขาโดย EMS แล้วลูกก็รอข่าวจากเขา หนึ่งสัปดาห์ผ่านไปเงียบ! 10 ผ่านไป ก็ยังเงียบ ลูกคิดว่าหากลูกจะถามเขาไปจะดูเหมือนเป็นการตามตื้อเขาเรื่องพระเจ้าไหมหนอ? ลูกจึงเพียงสวดภาวนาให้เขาเช้าและเย็น และคิดในใจว่าอีกสัปดาห์หากยังไม่ได้ข่าวก็จะส่งไลน์ไปให้แบบหวานๆ ว่าหากเขาพร้อมที่จะคุยเรื่องพระเจ้าเมื่อไร พี่ก็จะพร้อมนะ พอดีวันนั้นลูกฟังคุณพ่อที่ลูกเคารพรักเทศน์เกี่ยวกับนักบุญเปาโลที่ประกาศข่าวดีด้วยความร้อนรนแก่ชาวยิวทั้งหลาย ทั้งที่สนใจและไม่สนใจเกี่ยวกับเรื่องราวของพระเยซูคริสต์ ลูกสะดุ้ง พระเจ้าคงเตือนสติให้ลูกเจริญรอยตามแบบฉบับของนักบุญเปาโล! แต่ก่อนที่ลูกจะส่งข้อความไปหาเขา เพื่อความรอบคอบ ลูกให้เลขาฯ โทรไปตรวจสอบกับไปรษณีย์ก่อนว่าหนังสือของลูกได้ถูกส่งไปถึงผู้รับหรือไม่ ปรากฏว่า สิ่งที่ไม่น่าเป็นไปได้ ได้เกิดขึ้น หนังสือถูกส่งกลับมาที่ไปรษณีย์เพราะเขาได้ให้เลขที่บ้านเดิมแก่ลูก ไม่เป็นไร! ลูกดีใจ รีบให้ messenger ไปรับหนังสือคืนจากไปรษณีย์และส่ง By hand ไปให้เขาถึงที่บ้าน แล้วลูกก็รอข่าวจากเขา คืนนั้น เขาส่งข้อความให้ลูกสั้นๆ ว่า “ผมได้อ่านครึ่งเล่มไปแล้วครับ พรุ่งนี้อ่านต่อ”

ลูกรออีกสัปดาห์กว่าโดยไม่ตามเรื่องต่อจากเขา คงปล่อยให้เขาตัดสินใจเองว่าจะอยากคุยกับลูกต่อหรือไม่ และในที่สุด เขาก็ติดต่อลูกกลับมา

ลูกได้สวดขอพระพรจากพระเจ้าตั้งแต่ลูกได้พบเขาคืนนั้นในงาน ขอพระองค์ได้โปรดประทานความรักและความเมตตาแก่คนๆ นี้ จะโดยผ่านลูกหรือวิธีใดแล้วแต่น้ำพระทัยของพระองค์เทอญ

"เปาโล ... ประกาศพระอาณาจักรของพระเจ้าและสอนความจริงเรื่องพระเยซูคริสต์พระผู้เป็นเจ้าอย่างกล้าหาญ..." กจ 28:30-31

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 353

คริสตชนยึดอะไรเป็นหลัก?

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในช่วงไม่กี่เดือนที่ผ่านมา มีหลายกรณีที่ผ่านเข้ามาในชีวิตลูกที่ทำให้ลูกต้องมองลึกเข้าไปในจิตใจของลูกเองเพื่อค้นหาคำตอบเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเราคริสตชนที่มีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

ในวันเสาร์สัปดาห์ก่อนซึ่งเป็นวันหยุด ลูกเพิ่งตื่นนอนและกำลังจะรับประทานอาหารเช้า มีเสียงกดกริ่งประตู สักพักแม่บ้านมาบอกว่ามีคนมาขอพบและเขาบอกว่าเขาเป็นคริสต์ ลูกประหลาดใจเพราะลูกไม่ได้นัดเพื่อนคนใดและครอบครัวลูกก็เพิ่งย้ายเข้ามาอยู่ที่บ้านหลังนี้ได้ไม่นาน แต่ในเมื่อมีคนมาขอพบ โดยมารยาทเจ้าของบ้านควรจะออกไปพบ

เมื่อไปถึงรั้ว มีสตรีผู้หนึ่งยืนถือร่มอยู่ เมื่อเห็นลูก เธอทักขึ้นว่า “คุณเป็นคาทอลิกใช่ไหม?” ลูกตอบว่า “ใช่ค่ะ” “ดิฉันเห็นรูปครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ที่ติดอยู่นอกรั้ว ดิฉันก็เป็นคาทอลิก อยากคุยกับใครสักคนที่เป็นคาทอลิกด้วย” “ยินดีค่ะ” ลูกตอบด้วยความยินดี ทันทีทันใด น้ำตาเธอไหลพร่ำพรูลงอาบแก้ม เธอมีความทุกข์มากและไม่ทราบจะหันไปหาผู้ใด ลูกเกือบจะเปิดประตูรั้วเชิญเธอเข้ามาในบ้าน พลันนึกขึ้นได้ว่า เอ! เธอเป็นใครมาจากไหน เรื่องที่เธอเล่าจริงหรือเปล่า เธออาจจะเป็น 18 มงกุฎก็ได้ อยู่ดีๆ เชิญคนแปลกหน้าเข้าบ้านอาจจะเป็นอันตรายเปล่า แต่ลูกจะยืนเฉยเห็นเธอร้องไห้ด้วยความทุกข์โดยไม่ทำอะไรก็ไม่ได้ ลูกจึงถามเธอว่า บ้านของเธออยู่ที่ใด เธอก็ชี้ไปและบอกว่าเดินไปก็ถึงค่ะ ลูกคิดว่าเดี๋ยวจะไปบ้านของเธอก็แล้วกัน คิดอีกทีก็กลัวอีก อยู่ดีๆ ลูกจะไปบ้านคนแปลกหน้า ก็เลยขอเบอร์โทรศัพท์ของเธอและบอกว่าขอไปรับประทานอาหารเช้าก่อนแล้วจะโทรไปหาเธอ

ปรากฏว่าเธอเป็นคาทอลิกจริงเพราะรู้จักพระสงฆ์หลายองค์และไปหลายวัด เธอร้องไห้ตลอดเวลาที่คุยกับลูก เธอเล่าว่าเธอมีลูกชายคนเดียว ตอนนี้แต่งงานแล้ว มีหลาน 2 คน สามีตายไปแล้ว เธออายุ 72 ปี ลูกชายและลูกสะใภ้ไม่กตัญญูและในความเป็นคาทอลิกเธอผิดหวังในพระสงฆ์ ในเพื่อนคาทอลิกด้วยกัน และผิดหวังในองค์พระผู้เป็นเจ้า เธอบอกลูกว่าเพื่อนเธอหลายคนนับถือศาสนาหลักของประเทศไทยและดูเหมือนพวกเขาจะมีความสุขกว่าเยอะ แล้วเธอก็ถามลูกว่า ทราบไหมว่าชีวิตของการเป็นคริสเตียนเป็นอย่างไร?

ลูกฟังเธอพร่ำพรรณณาถึงความทุกข์และความผิดหวังในด้านศาสนาเกือบครึ่งชั่วโมงด้วยความเห็นใจ แล้วจึงตอบเธอไปว่า

“ดิฉันไม่คิดว่าเราจะสามารถพูดได้ว่าคนนับถือศาสนานี้ ศาสนานั้น แล้วจะมีความสุขกว่าศาสนาอื่นนะคะ ไม่ว่าเราจะนับถือศาสนาใด หากเราเข้าถึงหลักธรรมของศาสนานั้น ไม่ใช่ยึดเอาสิ่งภายนอกหรือเพื่อนมนุษย์ที่เกี่ยวข้องเป็นหลัก เราก็สามารถมีความสุขได้ พี่เคยอ่านพระคัมภีร์ไหมคะ?”

“ไม่เคยเลย”

“อยากอ่านและศึกษาดูไหมคะ? ดิฉันจะหามาให้”

เงียบ! “ดิฉันคงอ่านไม่เป็นล่ะค่ะ”

ลูกให้เวลาสตรีผู้นี้เกือบ 2 ชั่วโมง จนต้องขอตัวเพราะต้องออกไปข้างนอกกับลูกๆ ก่อนวางหูโทรศัพท์ เธอให้ลูกช่วยไปพูดกับลูกชายของเธอว่า ให้กตัญญูต่อแม่หน่อย ลูกบอกไปตามตรงว่า ในประเด็นนั้น ลูกคงช่วยไม่ได้เพราะลูกไม่รู้จักลูกชายของเธอ อยู่ๆ ไปพูดเช่นนั้นจะเป็นการเสียมารยาท แต่หากเธอสนใจจะศึกษาพระคัมภีร์หรือคุยเรื่องพระเจ้าอีก ลูกก็ยินดี

หลังจากวางหูโทรศัพท์กับหญิงผู้นี้ ลูกรู้สึกแปลกใจในเวลาไล่เลี่ยกัน มีกรณีของพี่น้องคาทอลิกที่ลูกไม่รู้จักมาก่อนเลย มาบอกกับลูกว่าพวกเขาผิดหวังในการเป็นคริสตชน เป็นการสื่ออะไรกับลูกไหมหนอ? และ(หรือ)พระเจ้าทรงต้องการใช้ลูกให้ทำอะไรเพื่อรับใช้พระองค์?

ลูกใช้เวลาไตร่ตรองและรำพึง และสวดภาวนากับพระองค์เป็นเวลาหลายวันและกราบทูลพระองค์ว่า ลูกยินดีที่จะรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์

แล้วลูกก็อดไม่ได้ที่จะพิจารณามองย้อนหลังถึง My own journey of faith

ทันทีทันใดที่ลูกรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ ลูกก็เริ่มต้นการรับใช้พระองค์เลย ดังนั้นหนทางการเจริญเติบโตในความเป็นคริสตชนกับหนทางการรับใช้พระองค์ของลูกจึงเป็นเส้นทางเดียวกัน ลูกเขียนมาตลอดว่าตั้งแต่แรกเริ่ม My own journey of faith ไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบเลย ตรงกันข้าม มีคนโยนก้อนหิน ขอนไม้ ขวากหนาม คบเพลิง กองไฟ และแม้แต่ระเบิดปรมาณูเข้ามาขวางเส้นทางการรับใช้พระของลูก แต่ละครั้งลูกเจ็บปวดและบาดเจ็บ และแน่นอนลูกผิดหวัง แต่ไม่มีแม้แต่ครั้งเดียวที่ลูกจะโทษหรือผิดหวังในพระองค์ ตรงกันข้าม ทุกครั้งที่เกิดเรื่องที่ทำให้ลูกเจ็บปวดหรือบาดเจ็บ ลูกกลับก้าวเข้าหาพระองค์ สวดทูลต่อพระองค์และร้องไห้กับพระองค์ และทุกครั้งลูกจะกลับรู้สึกใกล้ชิดกับพระองค์มากขึ้น พระวาจาของพระองค์ที่ลูกอ่านเป็นประจำสอนให้ลูกเข้าใจถึงความไร้สาระของมนุษย์และเห็นถึงความรักอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงมีต่อพวกเรา เราต้องก้าวข้ามความไร้สาระเหล่านี้ของเพื่อนมนุษย์รวมทั้งของตัวเราเองให้ได้ แล้วเราจะค้นพบว่า เราสามารถยกจิตใจของเราขึ้นเหนือคบไฟหรือกองเพลิงใดๆ ที่ใครก็ตามโยนเข้าใส่เรา

แต่มีเหตุการณ์หนึ่งที่ลูกเปรียบว่ามีผู้โยนระเบิดปรมาณูเข้ามายังเส้นทางการเป็นคริสตชนของลูก ลูกเจ็บปวดและผิดหวังมากเป็นปี และวันหนึ่งหลังจากรับศีลมหาสนิท ลูกกลับมาคุกเข่าและขณะที่กำลังสวดขอบพระคุณพระองค์ พลันสายตาของลูกได้เงยขึ้นและเห็นพระรูปของพระเยซูบนไม้กางเขน และมีคำตอบผุดขึ้นในสมองลูกอย่างชัดเจน

“ตอนนี้ลูกเข้าใจแล้วใช่ไหมว่าเราเจ็บปวดเพียงใดเมื่อเปโตรทรยศเรา!”

ลูกกลับบ้านและไปคุกเข่าต่อหน้าแท่นพระในห้องนอนโดยไม่มีคำสวดภาวนาใดๆ แต่ภายใต้ความเงียบสงัดนั้น ลูกรู้สึกว่าพระองค์ทรงมาประทับในใจลูกและลูกรู้สึกเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ในจิตวิญญาณของลูก เป็นประสบการณ์กับพระองค์ส่วนตัวสุดๆ ที่อธิบายด้วยคำพูดไม่ได้ ลูกคงคุกเข่าในความเงียบนั้นเป็นเวลานาน ...

จากประสบการณ์ของลูกเองและจากกรณีที่ได้พบและสัมผัส ลูกขอสรุปกับตัวเองว่า

“ผู้ที่มีความเชื่อ ... ยามมีความสุข ขอบคุณและสรรเสริญพระเจ้า

ผู้ที่ไม่มีความเชื่อ ... ยามมีความสุข เลี้ยงฉลอง

ผู้ที่มีความเชื่อ ... ยามมีความทุกข์ เดินเข้าไปหาพระองค์

ผู้ที่ไม่มีความเชื่อ ... ยามมีปัญหาแม้เพียงเข็มสะกิดปลายนิ้ว โทษพระองค์และเดินจากพระองค์”

“ผู้ใดฟังถ้อยคำเหล่านี้ของเราและปฏิบัติตาม ก็เปรียบเหมือนคนมีปัญญาที่สร้างบ้านไว้บนหิน ฝนจะตก น้ำจะไหลเชี่ยว ลมจะพัดโหมเข้าใส่บ้านหลังนั้น บ้านก็ไม่พังเพราะมีรากฐานอยู่บนหิน ผู้ใดที่ฟังถ้อยคำเหล่านี้ของเราและไม่ปฏิบัติตาม ก็เปรียบเหมือนคนโง่เขลาที่สร้างบ้านไว้บนทราย เมื่อฝนตก น้ำไหลเชี่ยว ลมพัดโหมเข้าใส่บ้านหลังนั้น มันก็พังทลายลงและเสียหายมาก” มัทธิว 7:24-27

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 354

อัตตลักษณ์ของคริสตชนที่ไม่มีความเชื่อ

(Profile of a non-believer)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ก่อนอื่นใด ลูกขอกราบทูลพระองค์ว่าลูกเขียนบทสวดบทนี้ด้วยความเชื่อ ความศรัทธาในพระองค์อย่างสูงสุดและด้วยความเคารพต่อพระศาสนจักรและพระสงฆ์ หากมีอะไรที่มิถูกมิควร ขอพระองค์ได้โปรดอภัยในความเซ่อตรงของลูกเทอญ

ในที่สุด ชายผู้ที่บอกลูกว่าเขาไม่มีความเชื่อในพระแล้ว ก็ติดต่อลูกมา ลูกนัดเขารับประทานอาหารเที่ยงด้วยกัน ในการไปพบกับเขา ลูกได้เตรียมพระวรสารเล่มปกแข็งสีแดงและไบเบิ้ลไดอารีเล่มปัจจุบันไปด้วย

ทันทีที่เราพบกัน ลูกขอสวดขอให้พระจิตเจ้าโปรดประทับอยู่กับเราทั้งสองและขอพระพรจากพระเจ้าให้กับเขาด้วย ซึ่งทำให้เขาดูผ่อนคลายและยิ้มทันที

ลูกเริ่มต้นโดยขอให้เขาแบ่งปันเรื่องราวชีวิตของเขาให้ลูกฟัง เพราะเขาทราบเรื่องราวชีวิตของลูกหมดแล้วจากหนังสือของลูก

ครอบครัวของเขา บิดามารดาเป็นคาทอลิกยืน มารดาเป็นคนศรัทธามาก คุกเข่าสวดทุกวันจนหัวเข่าบวมก็ยังคงคุกเข่าสวด และมารดาให้เขาไปเป็นเด็กช่วยมิสซาตั้งแต่อายุ 4 ขวบจนถึงอายุ 15 หลังจากนั้น เขาก็ไม่ยอมเป็นอีก เขาเล่ายาวอีกหลายเรื่อง ...

“พี่ทราบเรื่องพระสงฆ์ ... เรื่องนี้ ... เรื่องนี้ ... ไหม?” “ไม่ทราบค่ะ”

“พี่ไม่ทราบจริงเหรอ?” “จริง และพี่ไม่สนใจที่จะไปทราบเรื่องต่างๆ ที่พระสงฆ์ทำ เป็นเรื่องระหว่างพระสงฆ์กับพระเจ้า ไม่เกี่ยวกับเรา และในฐานะฆราวาส เราก็ไม่ควรให้สิ่งอะไรก็แล้วแต่ที่พระสงฆ์หรือใครก็ตามทำ มากระทบกระเทือนความเชื่อของพวกเรานะ”

หน้าตาของเขาบ่งบอกถึงความประหลาดใจในคำพูดของลูก ซึ่งคงจะเป็นอีกมุมมองหนึ่งที่เขาอาจไม่เคยคิดมาก่อน

“พระเจ้าคือใคร และพระองค์อยู่ที่ไหน?”

“พระเจ้าคือองค์ความดี สมบูรณ์ และเป็นองค์แห่งความรัก พระองค์ทรงประทับอยู่ในใจของมนุษย์ทุกคน ในใจคุณ ในใจพี่ อยู่ที่ใครจะค้นพบพระองค์หรือไม่”

“พระเจ้ามีจริงไหม ถ้ามีจริง ทำไมคนดีอีกเยอะที่ประสบปัญหาในชีวิตและมีความทุกข์ พระเจ้าจึงไม่ช่วยพวกเขาเหมือนกับที่ช่วยพี่”

“คุณทราบไหม ประโยคแรกที่คุณถาม เป็นประโยคแรกเดียวกับที่พี่ถามคุณพ่อตอนเรียนคำสอนกับพ่อ”

“แล้วพ่อตอบพี่ว่าอย่างไร?” “พ่อตอบว่า ศาสนาคริสต์มุ่งเน้นชีวิตในโลกหน้า ซึ่งเป็นชีวิตนิรันดร์และพระองค์ทรงรักมนุษย์ทุกคนเท่ากัน”

“ตอนนั้น พี่ก็ไม่ค่อยเข้าใจในคำตอบนี้ แต่มาตอนนี้พี่ว่าพี่เข้าใจนะ ชีวิตมนุษย์ในโลกนี้ต่างเป็นไปตามจังหวะและครรลองของชีวิต ทุกชีวิตต้องเจอกับความทุกข์ อยู่ที่ว่าเราเองจะจัดการกับความทุกข์ของตนเองได้อย่างไร พระเจ้าคงไม่สามารถจะทำให้คนดีทุกคนบนโลกนี้ให้ปลอดความทุกข์ได้ นั่นคือชีวิตในโลกหน้าไง”

“กับประเด็นที่ว่า ทำไมพระเจ้าทรงช่วยพี่ พี่คิดว่าชีวิตพี่คงเป็นเหมือน***ชายตาบอดที่เกิดมาเพื่อให้พระราชกิจปรากฏในตัวเขา (ยอห์น 9:3)*** พระองค์ทรงต้องการให้พี่เป็นพยานถึงพระเมตตาและความรักของพระองค์”

“ผมว่ากรณีชีวิตของพี่ที่เจอเอกสารพิสูจน์ถึงความบริสุทธิ์ของพี่หลัง 14 ปีนั่นน่ะ เป็นความโชคดีของพี่ เรื่องแบบนี้มันเป็นไปได้”

“สำหรับคุณ คุณคิดว่าเป็นเรื่องของโชค แต่สำหรับพี่แล้ว เป็นพระพรของพระเจ้าที่ประทานอัศจรรย์ให้แก่ชีวิตของพี่นะ”

... เราคุยกันเป็นชั่วโมง

“คุณแม่คุณศรัทธาขนาดนั้น และคุณก็เป็นเด็กช่วยมิสซาเป็นเวลา 11 ปี คุณเคยมีประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเจ้าโดยรู้สึกว่าพระเจ้าประทับอยู่กับคุณบ้างไหม?” เขาส่ายหัว

“คุณเคยสวดภาวน่าวนตัวกับอ่านพระคัมภีร์บ้างไหม?”

เขาส่ายหัวอีก ณ ขณะนั้น ลูกเห็นคริสตชนคนหนึ่งที่เติบโตมาโดยมีชีวิตใกล้กับพระ สิ่งแวดล้อม ครอบครัวก็เป็นแบบคาทอลิก แต่ภายในจิตใจเขากลับว่างเปล่า ไม่มีพระเจ้าสถิตอยู่กับเขาเลย แล้วพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณที่เขามีส่วนร่วมและเข้าร่วมเป็นสิบๆ ปี เป็นเพียงพิธีกรรมภายนอกเท่านั้นหรือ?

ในที่สุด เขาก็ถามขึ้นมาว่า “ทำอย่างไร ผมถึงจะมีความเชื่ออย่างพี่ครับ?”

“ก่อนอื่นใด คุณต้องถามตัวเองก่อนว่าคุณต้องการมีความเชื่อจริงหรือไม่?” “จริงครับ ทุกวันนี้ผมกลัวตายมาก ผมกลัวตายแล้วจะไปเกิดเป็นไส้เดือน” “ดี นกหรือไก่จะได้มาจิกกินคุณไปเลย” ลูกแกล้งแหย่เขา “ผมอยากเกิดใหม่เป็นนกอินทรีย์ จะได้บินสูงและเป็นอิสระ”

“ในความเชื่อทางศาสนาคริสต์ เราไม่มีการไปเกิดใหม่เป็นสัตว์อยู่แล้ว เอาอย่างนี้ ถ้าคุณอยากมีความเชื่อจริงๆ สิ่งแรก คุณต้องสวดขอพระเจ้าได้โปรดประทานความเชื่อให้แก่คุณ นี่คือสิ่งที่พี่ทำตอนแรก หลังจากนั้น คุณต้องศึกษาพระวาจาของพระเจ้า ก่อนจะศึกษา สวดขอพระองค์ให้ประทานพระพรให้คุณเข้าใจในสิ่งที่คุณจะอ่าน ถ้าใหม่ๆ คุณยังอ่านพระคัมภีร์ทั้งเล่มไม่เป็น เริ่มอ่านจากไบเบิ้ลไดอารีก่อน แล้วพยายามปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์เท่าที่คุณจะทำได้ ทีละเล็กทีละน้อย คุณจะเริ่มค้นพบพระเจ้าเอง” เขามองพระคัมภีร์ทั้งสองเล่มแล้วนิ่งเงียบ ลูกจึงหยิบพระคัมภีร์ของลูกเองที่เตรียมไปด้วย 2 เล่มที่ลูกเสียบคั่นไว้จนอ้วน ต้องใช้หนังสติ๊กรัด ลูกบอกเขาว่าลูกไฮไลท์บทที่ลูกชอบด้วยสีต่างกัน “โอ้โฮ” เขาอุทาน

“ผมขอดูสักบทหนึ่งที่พี่คั่นไว้เป็นตัวอย่างนะครับ” พอดีเปิดมาเจอบทนี้

“อย่าตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว” โรม 12:17

“ผมต้องขอบคุณพี่มากที่เป็นห่วง และสวดภาวนาให้ผมมาตลอด” แล้วอยู่ดีๆ เขาก็พูดขึ้นมาว่า

“เป็นเรื่องแปลกมาก วันก่อนเพื่อนผมคนหนึ่งเป็นคาทอลิก เพิ่ง convert เป็นมุสลิม ตอนนี้เขาบอกว่าเขามีความ

สุขมากและพยายามชวนผมไปคุยด้วย เขาบอกว่าเขาได้พบพระเจ้าที่แท้จริงแล้ว ชื่อคุณ ...”

“อย่าบอกนะว่าเป็นคุณ ... เขารวยมากและเพิ่งได้ภรรยาใหม่เป็นมุสลิม”

“พี่รู้จักเขาหรือครับ?” “รู้จักดี” “ทำไมโลกกลม?” “พี่ไม่เคยทราบมาก่อนว่าเขาเป็นคาทอลิก เขาไม่เคยประกาศเลยว่าเขาเป็นคาทอลิก แต่พอมาเป็นมุสลิม เขาหาวิธีประกาศจนพี่ยังทราบ เมื่อไปพบเขา ช่วยบอกว่าพี่ฝากคิดถึงด้วยนะคะ”

“ทำไมพี่ไม่ไปกับผมด้วยล่ะ เราสามคนคุยเรื่องความเชื่อและศาสนาด้วยกัน”

วินาทีนั้น ลูกเห็นภาพสามผู้เฒ่าคาทอลิกวัย (เลย) เลขหก ทุกคนต่างผ่านชีวิตมาอย่างโชกโชน เป็นคาทอลิกนอนสองคน คนหนึ่งนอนมาจน convert เป็นมุสลิมไปแล้ว อีกนนอนมาจนป่านนี้ก็ยังไม่รู้จักพระเจ้า ส่วนอีกคนเป็นคาทอลิกยืนที่พยายามดำรงชีวิตเพื่อให้คนเห็นพระคริสต์ในตัวเธอ แล้วสุดท้ายใครจะ convert คนนอนคนหลังให้เป็นอะไร ได้หรือไม่อย่างไร? ลูกขอยกทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ ☺

“To one who has faith, no explanation is necessary. To one without faith, no explanation is possible.” St.Thomas Aquinas

“เมื่อเรารับภารกิจจากพระเมตตาของพระเจ้า เราจึงไม่ท้อถอย” 2 โครินธ์ 4:1

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 355

21 ปีแห่งพระพร

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตามที่ลูกได้กราบทูลพระองค์ในบทสวดของฉัน “บทที่ 350” ไว้ว่า ในแต่ละปีมีวันที่มีความหมายแก่คนเราที่ควรจดจำ และสำหรับลูกแล้ว วันที่ 2 มิ.ย. เป็นวันสำคัญยิ่งสำหรับชีวิตของลูก เพราะเป็นวันที่ลูกรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ เท่ากับเป็นการเกิดใหม่เลยทีเดียว จากวันที่ 2 มิ.ย. 1996 ถึงวันนี้ 2 มิ.ย. 2017 นับเป็นเวลา 21 ปีเต็ม

ลูกเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวในการเป็นลูกของของพระองค์คนหนึ่งแล้วพระเจ้าข้า ☺

ลูกหยิบปากกาขึ้นมา ในทุกๆ ปีที่ลูกสำนึกถึงพระพรที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ลูกในการรับลูกเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่ง ลูกจะเขียนถึงสิ่งที่ลูกได้เรียนรู้และพระพรต่างๆ ปีนี้ในฐานะเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวแล้ว ลูกจะเขียนอย่างไรดีหนอ?

ลูกมองเห็นตัวเองเป็นเด็กตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่พายเรือออกไปที่ลึก บางครั้งลมฟ้าอากาศก็ดีสดใส แต่บางครั้งลมฟ้าอากาศก็แปรปรวน มีคลื่นลมพายุพัดมา จนบางครั้งเรือน้อยก็โคลงเคลง แต่ไม่ว่าสภาพแวดล้อมจะเป็นอย่างไร เด็กน้อยคนนี้ก็ยังคงมีความมั่นใจ ไม่หวั่นเกรงต่อสภาพลมฟ้าอากาศ เพราะเรือลำน้อยของเธอมีสมออันมหึมา ยึดเรือของเธอไว้อย่างมั่นคงนั่นเอง ☺

ใช่แล้ว นี่คือภาพที่ลูกเห็นตัวเองในวัย 21 ปีแห่งการเป็นคริสตชน เป็นลูกของพระองค์คนหนึ่ง ☺

ชีวิตของลูกทุกวันนี้มีพระองค์เป็นศูนย์กลาง เป็นผู้ทรงชี้และนำทาง และใช่ว่าการเป็นคริสตชนที่ดีแล้วชีวิตจะปลอดปัญหาทุกอย่าง ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ แต่การเป็นคริสตชนที่มีพระองค์เป็นที่ยึดเหนี่ยวอย่างเหนียวแน่น ยามลมพัดแรงหรือฝนตกฟ้าร้อง เขามีสมออันมหึมายึดเป็นหลักให้กับเรือน้อยลำนี้ อย่างมากก็แค่เปียกปอน แต่เดี๋ยวพายุก็จะพัดผ่านไป และเขาทราบว่าเรือของเขาจะไม่จมหรืออับปาง แล้วเขาก็แล่นเรือต่อไปได้ เมื่อลมฝนสงบลง

สมอชีวิตมหึมานี้หาได้จากที่ไหน? และทำอย่างไรจึงจะได้มา?

ลูกเองค้นพบสมอชีวิตโดยการใช้เวลา 24 ปีเต็ม (ตั้งแต่ 3 ปีก่อนการเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่ง) ในการค้นหาหลักที่ยึดมั่นของชีวิต และในที่สุดลูกก็ค้นพบขุมทรัพย์อันมีค่าที่สุดสำหรับมนุษยชาติ นั่นคือการค้นพบว่า ที่แท้พระองค์มิได้สถิตบนสรวงสวรรค์อันไกลโพ้นโน่นเลย แต่ทรงประทับอยู่ในใจของพวกเรามนุษย์ทุกคนต่างหาก แล้วลูกค้นพบพระองค์ได้อย่างไรล่ะ? ได้โดยการเพียรพยายามศึกษาพระวาจาของพระองค์ในพระคัมภีร์นั่นเอง ☺

เมื่อเราค้นพบพระเจ้าในใจของเราแล้ว และยินดีให้พระองค์ทรงนำชีวิตของเรา สิ่งที่เกิดขึ้นคือ เราจะเห็นพระปรีชาญาณของพระองค์ ในเวลาเดียวกันเราก็จะเห็นความไร้สาระของการดำรงชีวิตของมนุษย์ และเมื่อไรที่เราเห็นความไร้สาระของตนเอง เมื่อนั้นเราก็จะเริ่มมีจิตวิญญาณที่เข้มแข็ง เปรียบประดุจกับร่างกายที่แข็งแรงปราศจากไขมันที่ไม่ดีหรือโรคภัย

ที่รุมเร้า และพร้อมที่จะเดินทางไปที่ใดก็ได้ตามน้ำพระทัยของพระองค์ และแม้จะต้องพายเรือออกไปที่ลึกก็จะไม่กลัวลมพายุดังกล่าว

ทุกวันนี้ลูกคิดอยู่เสมอว่า ทำอย่างไรหนอ เพื่อนมนุษย์คนอื่นจึงจะค้นพบพระเจ้าและยอมให้พระเจ้าเป็นผู้ทรงนำชีวิตของพวกเขาเช่นเดียวกับลูก ลูกจึงยอมเป็นพยานแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตแห่งความเชื่อ โดยใช้เรื่องราวที่เกิดขึ้นกับลูกเป็นสะพานเชื่อมให้คนมารู้จักพระองค์ หรือผู้ที่เป็นคริสตชนแล้วให้มีความเชื่อในพระองค์มากขึ้น ไม่ว่ากลุ่มที่เชิญลูกไปพูดแบ่งปันนั้นจะเป็นกลุ่มเล็กๆ ในสถานที่ใดในประเทศหรือเป็นองค์กรใหญ่ระดับโลกก็ตาม

ในการดำเนินชีวิตต่อไป (จะอีกกี่ปีก็แล้วแต่น้ำพระทัยของพระองค์) ลูกขอปวารณาตนเองให้เป็นเด็กน้อยที่พร้อมที่จะรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยจนกว่าชีวิตจะหาไม่ และกราบทูลขอพระองค์ได้โปรดเป็นสมอชีวิตอันมหึมาให้ลูกจนกว่าวันที่ลูกจะไปรับใช้พระองค์บนสรวงสวรรค์เทอญ

“พระวาจาของพระเจ้ากำลังแสดงพลังอยู่ในท่านที่มีความเชื่อ” 1 เธสะโลนิกา 2:13

“พระวาจาของพระเจ้าเป็นพระวาจาที่มีชีวิตและบังเกิดผล คนยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แทงทะลุเข้าไปถึงจุดที่วิญญาณและจิตใจแยกจากกัน ถึงเส้นเอ็นและไขกระดูก วินัจฉัยความรู้สึกนึกคิดภาพในใจได้” ฮีบรู 4:12

“ท่านใดขาดปรีชาญาณ จงขอปรีชาญาณนั้นจากพระเจ้าเถิด พระองค์ประทานให้ทุกคนด้วยพระทัยกว้าง โดยไม่ทรงตำหนิเลย แล้วเขาจะได้ปรีชาญาณตามที่ขอ แต่เขาต้องขอด้วยความเชื่อโดยไม่สงสัยเพราะผู้ที่สงสัยนั้นเปรียบเสมือนคลื่นในทะเลที่ถูกลมพัดซัดไปมา คนเช่นนี้จะไม่ได้รับอะไรจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาเป็นคนจิตใจโลเลไม่มั่นคงในกิจการทั้งหลายของเขา” 1 ยากอบ 1:5-8

อาเมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 356
ความเชื่อที่ร้างรา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า และแล้ววันที่เราสามผู้เฒ่านัดกันก็มาถึง เพื่อนผู้ convert เป็นมุสลิมพาภรรยาไปด้วย เขาขอนัดสถานที่เป็นโรงแรมของชาวมุสลิมที่ใหญ่ที่สุดในกรุงเทพฯ ซึ่งลูกไม่เคยรู้จักมาก่อนเลย

ทันทีทันใดที่เราเจอหน้ากันทุกคน เพื่อนมุสลิมสนใจว่าลูกทำไมถึงมาเป็นคาทอลิกมากพอๆ กับที่ลูกอยากทราบว่าเขาทำไมถึงไปเป็นมุสลิม

เรื่องราวชีวิตการเปลี่ยนความเชื่อของเขาทำให้ลูกถึงกับอึ้งไปเลย

เขาเกิดมาในครอบครัวที่มารดาเป็นคาทอลิก บิดาไม่ใช่ เขาเป็นเด็กช่วยมิสซาตั้งแต่เล็กจนโตเป็นหนุ่มและเป็นในวัดที่เป็นศูนย์กลางของพระศาสนจักรด้วย แต่เขาไม่เคยอ่านพระคัมภีร์เลย (เหมือนกับเพื่อนอีกคนที่นั่งอยู่ด้วยเปี๊ยบเลย!) และเขารู้สึกว่าศาสนพิธีกรรมทั้งหลายนั้น แม้ว่าจะ (ดูเหมือน) ศักดิ์สิทธิ์ แต่ในใจของเขานั้นกลวง เขาไม่เคยได้สัมผัสพระเจ้าในใจเขาและไม่ทราบว่าพระเจ้ามีจริงหรือเปล่า หรืออยู่ที่ใด

ถึงจุดนั้น เพื่อนอีกคนรีบแทรกขึ้นมาว่า

“เหมือนผมเปี๊ยบเลย!”

ต่อมา เขามีโอกาสได้อ่านคัมภีร์กุรอานหรือพระคัมภีร์ของชาวมุสลิม แล้วเขาก็ตื่นเต้นมาก และบอกกับตัวเองว่าใช่แล้ว เขาได้พบพระเจ้าที่แท้จริงแล้ว เขาเล่าว่าเขาได้อ่านคัมภีร์กุรอานหลายรอบ และมีหลายอย่างในนั้นพิสูจน์ได้ในทางวิทยาศาสตร์

ลูกจึงถามเขาว่า “ตอนคุณเป็นคาทอลิก ทำไมไม่อ่านพระคัมภีร์?” “ไม่มีใครให้ผมอ่าน”

ภรรยาของเขาพูดขึ้นมากับลูกว่า

“ถ้าพี่ได้อ่านคัมภีร์กุรอาน หนูว่าพี่ต้องเชื่อในพระอัลเลาะห์ของเราและเป็นมุสลิมที่ดีเลยทีเดียว”

“พี่อ่านพระคัมภีร์ไบเบิลค่ะ”

หลังจากนั้น สามีของเธอก็หยิบยกประเด็นต่างๆ ในคัมภีร์กุรอานขึ้นมาเล่าให้ลูกฟัง ต้องบอกว่าเป็นพระพรของพระองค์ที่ลูกได้ศึกษาพระคัมภีร์ไบเบิลพอสมควร ลูกจึงสามารถหยิบประเด็นต่างๆ ในพระคัมภีร์ไบเบิลที่แตกต่างจากความเชื่อของเขาในขณะนี้ขึ้นมาโต้ตอบให้เขาฟังว่า ในความเชื่อของศาสนาคริสต์เป็นแบบนี้ แบบนี้นะ เขาเงียบและพูดเพียงแต่ว่า “ผมไม่เคยศึกษาพระคัมภีร์ทางคริสต์ตอนผมเป็นคาทอลิก เพราะฉะนั้นผมจึงไม่ทราบเลยถึงสิ่งที่พี่พูดมา”

เราใช้เวลา 5 ชม.เต็มๆ จาก 6 โมงครึ่งถึง 5 ทุ่มครึ่ง (จนเด็กเสิร์ฟจะปิดห้องอาหารหลายครั้ง” ในการถกกันถึงเรื่องราวในคัมภีร์กุรอานและพระคัมภีร์ไบเบิล ลูกเปิดใจฟังเพื่อนคนนี้พูดถึงศาสนาของเขาในปัจจุบัน เพราะลูกเองอยากทราบ

เกี่ยวกับศาสนาอิสลามมานานแล้ว แต่ไม่ทราบจะไปถามใครดี ศาสนาอิสลามและศาสนาคริสต์มีเรื่องราวในประวัติศาสตร์แห่งความเชื่อตอนต้นกับพระคัมภีร์ฉบับพันธสัญญาเดิมเหมือนกัน แต่พวกเขาไม่เชื่อเรื่องราวตามพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่หรือพระวรสารของพวกเราคริสตชน

ตลอดเวลา 5 ชม.กว่านั้น เพื่อนอีกคนกลายเป็นคนพูดน้อยเพราะเขายังถือว่าเป็นคาทอลิกอยู่ แต่เขาไม่ทราบทั้งพระคัมภีร์ไบเบิลและคัมภีร์กุรอาน เขาจึงได้แต่ฟังด้วยความทึ่ง (แต่ไม่ใช่ด้วยความเชื่อ) ลูกเองรู้สึกประหลาดใจเกี่ยวกับเพื่อนมุสลิมคนนี้ว่า คาทอลิกคนหนึ่งที่เป็นถึงเด็กช่วยมิสซาเป็นเวลา 10 กว่าปีในวัยเด็ก สามารถลบล้างสิ่งต่างๆ ที่เป็นความเชื่อขั้นพื้นฐานของศาสนาคริสต์ โดยคิดว่าเรื่องราวทั้งหมดไม่เป็นความจริงได้อย่างสิ้นเชิง

เราจบการพบปะคืนนั้นด้วยความรู้สึกที่ดีต่อกันในฐานะเพื่อน เราตั้งกรุ๊ปไลน์ขึ้นมาเฉพาะเรา 4 คนเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็นเกี่ยวกับศาสนาทั้งสองและเพื่อ “educate” เพื่อนคนที่สาม ลูกอยากทราบเรื่องราวเพิ่มเติมเกี่ยวกับศาสนาอิสลาม ซึ่งภรรยาของเพื่อนมุสลิมนี้รับปากด้วยความยินดีและในเวลาเดียวกัน สามีเขาได้บอกกับลูกว่า เขาสนใจที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องราวในพระคัมภีร์ของศาสนาคริสต์ซึ่งเขาไม่เคยอ่านมาก่อนเลยกับลูก ซึ่งลูกก็รับปากด้วยความยินดี

คืนนั้น แม้ว่าจะดึกมากแล้ว แต่ภรรยาของเพื่อนมุสลิมก็ส่งข้อความต่างๆ ตลอดจนคลิปเกี่ยวกับความเชื่อทางศาสนาอิสลามและโดยเฉพาะที่เกี่ยวกับพระเยซูในคัมภีร์กุรอานที่ลูกขออ่านเป็นพิเศษ

ภายในเวลา 1 คืนและอีก 1 วันถัดมา ลูกได้มีโอกาสศึกษาและทราบข้อมูลเก่ยวกับศาสนาอิสลามโดยสังเขป และทราบว่าชาวมุสลิมมองพระเยซูว่าเป็นใครและความเชื่อของพวกเขาต่างจากความเชื่อของชาวคริสต์อย่างไร

แล้วลูก ... ก็ขอบพระคุณพระองค์

ความเชื่อ (Faith) และความรัก (Love) ที่แท้จริง เป็นสองสิ่งที่เป็นพระพรของพระเจ้าที่ประทานให้แก่มนุษย์ที่ซื้อขายด้วยเงินไม่ได้และเป็นสองสิ่งที่อัศจรรย์ที่สุดและเกิดกับมนุษย์ได้เท่านั้น ทั้งสองเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น จับต้องก็ไม่ได้ แต่มีพลังมหาศาล แรงกว่าช้างทั้งโขลงมารวมกับเสียอีก คนที่มีความเชื่อยอมพลีชีพเพื่อพระเจ้าของพวกเขาโดยไม่ต้องคิดเป็นครั้งที่สองดังเช่นมรณสักขีและนักบุญทั้งหลายในพระศาสนจักร คนที่รักกันต่อให้คนค้านกันทั้งโลก ก็จะรักกัน

แต่ ... จะทำอย่างไรจึงจะมีความเชื่อได้ล่ะ?

ความเชื่อเป็นพระพรของพระเจ้า แต่เราต้องใฝ่หา ไม่ใช่รอให้พระเจ้าโยนความเชื่อลงมาให้เราจากสวรรค์และเราต้อง “สื่อ” กับพระองค์ การสวดภาวนาคือ การ “สื่อ” ของเรากับพระเจ้า การอ่านพระคัมภีร์เป็นการเปิดใจให้พระองค์ทรง “สื่อ” กับเรา หากเราไม่ทำสองสิ่งนี้แล้ว จิตใจของเราก็จะกลวงโบ๋ดังเช่นเพื่อนของลูก 2 คนนี้ ถึงแม้จะเป็นเด็กช่วยมิสซาเป็นเวลาถึง 10 กว่าปีทั้งคู่ แต่จิตใจของเขาก็ว่างเปล่า เมื่อมีใครเติมอะไรลงไป ก็เลยเติมลงไปได้ง่าย ลูกคิดของลูกเช่นนี้แหละ

เพื่อนคนที่กลัวตายแล้วเกิดเป็นไส้เดือนก็ขอบคุณที่ลูกสวดภาวนาให้เขาทุกคืน เพื่อนคนเป็นมุสลิมก็อยากทราบว่าพระคัมภีร์ไบเบิลสอนอะไรบ้าง แม้ว่าสำหรับเขามันเลยเวลาที่เขาควรจะทราบ แต่เขาต้องการไปเปรียบเทียบกับคัมภีร์กุรอานที่เขาศึกษามาอย่างดีแล้ว พวกเขาขอมาบ้านของลูกเพื่อคุยกันต่อถึงเรื่องความเชื่อและศาสนาอีก ซึ่งลูกก็ยินดี

สรุปลูกเลยบอกกับตัวเองว่า ลูกต้องศึกษาพระคัมภีร์ให้ลึกซึ้งกว่านี้แล้ว เพราะจากการที่ได้พบกับเพื่อนสองคนนี้จนได้ทานข้าวในลักษณะเช่นนี้ ลูกได้กลายเป็น Defender of the Faith โดยไม่รู้ตัว

ขอพระจิตเจ้าได้โปรดประทับอยู่กับลูกและประทานพระพรแก่ลูกในสิ่งที่ลูกกำลังทำอยู่นี้เทอญ

“ร่างกายที่ปราศจากวิญญาณย่อมตายแล้วฉันใด
ความเชื่อที่ไม่มีการกระทำก็ย่อมตายแล้วฉันนั้น” ยากอบ 2:26

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 357

ศาสนสัมพันธ์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันอาทิตย์ที่ 23 ก.ค. 2017 ที่ผ่านมา ลูกได้ไปฟังการบรรยายเรื่อง “ศาสนสัมพันธ์” โดยพระสงฆ์ที่ดูแลเรื่องนี้โดยตรง สิ่งที่ลูกได้เรียนรู้ในวันนั้น ทำให้ลูกดีใจมากเพราะแม้ลูกไม่เคยเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับเรื่องนี้เป็นเฉพาะ แต่สิ่งที่ลูกกำลังทำทุกวันนี้เป็นไปตามที่คุณพ่อได้บรรยายไว้ทุกประการ

จุดประสงค์ของศาสนสัมพันธ์

1. ไม่ใช่ การโน้มนำให้เปลี่ยนความเชื่อ
2. ไม่ใช่ การโต้เถียงเพื่อเอาชนะ
3. ไม่ใช่ การรวมศาสนา

แต่ศาสนสัมพันธ์คือ การเสวนาเพื่อสร้างความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างผู้ที่มีความเชื่อต่างกัน

ในช่วงที่ผ่านมา พระองค์ทรงใช้ลูกให้พายเรือออกไปที่ลึก ลึกมากจริงๆ นอกจากไปถึงต่างประเทศทั่วโลกเพื่อประกาศพระเมตตาของพระองค์แล้ว ปรากฏว่าลูกได้รับเชิญไปแบ่งปันตามคริสตจักรต่างๆ จากแห่งหนึ่ง เขาก็บอกต่อๆ กัน และก็มีการเชิญเพิ่มไปเรื่อยๆ และที่น่าอัศจรรย์ใจคือ พี่น้องโปรเตสเตนท์เหล่านี้เชิญลูกไปแบ่งปันในหัวข้อ “อ่านพระคัมภีร์อย่างไรจึงจะบังเกิดผล?” มีศิษยาภิบาลท่านหนึ่งได้ส่งไลน์มาบอกลูกว่า “โปรเตสเตนท์ภูมิใจมากว่าเป็นนักอ่านพระคัมภีร์ แต่วันนี้มีคาทอลิกคนหนึ่งกำลังเป็นผู้แนะนำว่าควรอ่านพระคัมภีร์อย่างไรจึงจะบังเกิดผลแก่ชีวิต”

ลูกเองทุกครั้งที่ได้รับเชิญให้ไปพูดในหัวข้อเกี่ยวกับ “พระวาจาของพระเจ้า” ซึ่งพี่น้องคริสเตียนจะเรียกว่า “พระคำหรือพระวจนะ” ในพระคัมภีร์ ลูกจะขึ้นต้นเสมอว่า “เป็นการเอามะพร้าวห้าวมาขายสวน” ลูกจะแบ่งปันด้วยความถ่อมตนว่าผู้ฟังคงจะมีความรู้ในพระคัมภีร์มากกว่าลูกผู้บรรยาย แต่การพูดแบ่งปันของลูกแต่ละครั้งจะได้รับการตอบสนองอย่างดีจากผู้ฟัง เขาจึงบอกต่อๆ กันไปยังคริสตจักรอื่นๆ และตามด้วยการขอซื้อหนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ของลูก ซึ่งลูกจะนำไปด้วยทุกครั้งและขอให้ผู้ซื้อหนังสือถวายเงินค่าหนังสือแก่คริสตจักรของเขาแทนการจ่ายให้ลูก

ปรากฏว่าช่วงการรับประทานอาหารเที่ยงหลังการแบ่งปันเสร็จนั่นแหละเป็นช่วงที่ลูกมีโอกาสทำ “ศาสนสัมพันธ์” อย่างดียิ่ง ส่วนใหญ่พวกเขาจะพูดว่า พวกเขาไม่รู้สึกเลยว่าลูกเป็นคาทอลิก ส่วนพวกเขาเป็นคริสเตียน จากการที่ลูกถวายพระเกียรติแด่พระเยซูเจ้าผ่านพระวาจาของพระองค์จากพระคัมภีร์ ทำให้พี่น้องคริสเตียนพูดกับลูกว่า เราคือพี่น้องคริสตชน เป็นลูกของพระเจ้าเหมือนกัน ทุกครั้งที่ลูกได้ยินคำพูดเช่นนี้ ลูกรู้สึกว่าพระเยซูเจ้าทรงพอพระทัยเป็นอย่างยิ่งและทำให้ลูกมีความสุขมากทีเดียว

ยิ่งกว่านั้น ลูกได้เชิญสมาชิก 6 คนที่เป็นผู้นำของคริสตจักรที่ลูกไปแสวงหาพระเจ้าเมื่อ 20 กว่าปีก่อนมารับประทาน

อาหารที่บ้านของลูก และเสวนากันในความเชื่อของพวกเขาและของลูก ลูกต้องการให้ช่องว่างของความรู้สึกต่างนิกายนี้ละลายหายไป

จากเวลา 10:00น. เช้าที่แขกท่านแรกมาถึงบ้านของลูก พวกเราคุยกันทุกเรื่องระหว่างความเชื่อและการปฏิบัติตนที่ต่างกันทั้งสองนิกายจนถึงบ่ายและเย็น เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วเพราะพวกเราต่างรู้สึกถึง “การประทับอยู่” ของ “พระจิตเจ้า” หรือ “พระวิญญาณบริสุทธิ์” ในศัพท์ของพวกเขา ลูกได้เล่าให้พวกเขาฟังถึงเพื่อนคาทอลิกของลูกคนที่ convert เป็นมุสลิมและการที่ลูกได้เชิญเขาพร้อมภรรยาและเพื่อนอีกคนมาเสวนาเรื่องศาสนาตามความเชื่อของแต่ละคนที่บ้านของลูก

ในที่สุด ลูกได้สรุปให้เพื่อนๆ กลุ่มคริสเตียนฟังว่า ในความเห็นส่วนตัวของลูก ผู้ซึ่งไม่เคยศึกษาเทวศาสตร์หรือประวัติศาสตร์ของศาสนาต่างๆ อย่างเป็นทางการ ลูกคิดว่าการที่มีนิกายต่างๆ เกิดขึ้นในบริบทของความเชื่อทางศาสนาคริสต์นั้น เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงอนุญาต พระองค์ทรงทราบว่าหากมีแค่พระศาสนจักรคาทอลิกเท่านั้น การประกาศข่าวดีของพระองค์คงจะเป็นไปอย่างเชื่องช้าเพราะคาทอลิกเรานั้นไม่ค่อยจะกระตือรือร้นในการประกาศข่าวดีของพระเจ้า พระองค์จึงทรงอนุญาตให้มาร์ติน ลูเธอร์ประสบความสำเร็จในการตั้งนิกายโปรเตสเตนท์ เพราะหากพระองค์มิทรงอนุญาตแล้ว ต่อให้ลูเธอร์มีความฉลาดปราดเปรื่องสักเพียงใด ก็ไม่มีทางทำสำเร็จได้ และดูสิ แค่ 500ปีนับจากปี 1571 ที่ลูเธอร์ได้ตั้งนิกายโปรเตสเตนท์ขึ้นมา มีผู้รู้จักพระเจ้าในนิกายนี้แม้จะแตกแขนงไปอีกหลายรูปแบบตั้งหลายร้อยล้านคน! เพราะสิ่งแรกที่คริสต-ชนโปรเตสเตนท์ทำทันทีที่รับเชื่อหรือรับบัปติสมาคือ การประกาศข่าวดี!

และหากพระเจ้ามิทรงอนุญาตแล้ว อับราฮัมคงไม่มีบุตรกับนางทาสของนางซาราห์คือ อิชมาเอล ซึ่งเป็นต้นตระกูลของพี่น้องมุสลิม เพราะในสมัยของพันธสัญญาเดิม พระเจ้าทรงลงมากำกับชีวิตของมนุษย์ด้วยพระองค์เองในเหตุการณ์สำคัญๆ ของมนุษยชาติในยุคนั้น

เช่นนี้แล้ว พวกเราทุกคนก็คือพี่น้องกัน ต่างกันบ้างในวิธีปฏิบัติตนตามที่ได้รับถ่ายทอดมาในศาสนาของตนเอง เราจึงไม่ควรคิดว่านิกายของใครดีกว่าหรือด้อยกว่าของคนอื่น สิ่งที่พวกเราคริสตชนทุกคนควรทำคือ “แสวงจุดร่วม สงวนจุดต่าง” โดยเราปฏิบัติตนตามแนวความเชื่อของเราแต่ในเวลาเดียวกัน เราก็เคารพในความเชื่อและวิธีปฏิบัติตนของผู้อื่น หากเราทำเช่นนี้ได้ สังคมก็จะมีแต่ความรักความสงบสุข ซึ่งจะส่งผลให้ประเทศชาติและโลกเราก็จะมีสันติสุขด้วย

ถ้าไม่ใช่เพราะนาฬิกาบอกว่า 17:00น.แล้ว พวกเราก็ยังคงคุยกันเรื่องพระเจ้าอย่างมีความสุข

คืนนั้นในการสวดภาวนาก่อนนอน ลูกกราบทูลพระองค์ว่า ลูกขอกราบขออภัยต่อพระองค์หากความคิดของลูกไม่ถูกไม่ควร แต่ลูกก็เป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งที่พยายามทำให้พี่น้องคริสตชนต่างนิกายมีความเป็นหนึ่งเดียว ลูกทำแม้กระทั่งนำพระวาจาจากพระคัมภีร์เล่มหนึ่งของคาทอลิกคือ บุตรสิรา ที่ทางคริสเตียนไม่มีไปแบ่งปันให้พวกเขาฟัง ซึ่งปรากฏว่าศิษยาภิบาลและผู้ฟังชอบมาก ทั้งนี้ ลูกทำทุกสิ่งเพื่อถวายเป็นพระเกียรติแด่พระองค์ด้วยชีวิตของลูก พระเจ้าข้า

“แต่ข้าพเจ้าไม่คิดว่าชีวิตของข้าพเจ้ามีค่าสำหรับข้าพเจ้าเท่ากับการที่ข้าพเจ้าได้วิ่งถึงปลายทาง และทำให้ภารกิจที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายจากพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าสำเร็จไปคือ การเป็นพยานประกาศข่าวดีแห่งพระหรรษทานของพระเจ้า” กิจการอัครสาวก 20:24

อาเมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 358

นักบุญโฟสตินาและชีวิตดิฉัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวันที่ 26 ส.ค. 2017 ที่ผ่านมา ลูกได้รับเชิญไปพูดแบ่งปันในงานพระเมตตาสัมพันธ์ซึ่งจัดโดยคณะพระเมตตาประเทศไทย โดยมีหัวข้อการแบ่งปันในครั้งนี้ว่า “นักบุญโฟสตินากับชีวิตดิฉัน”

ลูกได้เริ่มต้นว่า พระเจ้าของเรานั้นยิ่งใหญ่และพระองค์ทรงพระเมตตา และหากเราถวายชีวิตทั้งครบในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์แล้ว พระองค์จะทรงประทานพระพรและโอกาสแก่เราในการรับใช้พระองค์ในรูปแบบและโอกาสที่เราเองจะคาดคิดไม่ถึงเลย

ก็ใครเล่าจะคาดถึงว่า คริสตชนใหม่อย่างลูกจะได้รับเชิญไปพูดแบ่งปันเป็นพยานถึงพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ทั้งในและต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง

“ข้าแต่พระเป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบดีว่าข้าพเจ้าโง่เขลาเพียงใด” สดุดี 69:5

จากเดือนก.ค. 2012 เดือนที่คุณพ่อผู้จัดงาน AACOM II ที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพได้เชิญให้ลูกเป็นผู้แทนประเทศไทยในการแบ่งปันถึงขณะนี้เดือนส.ค. 2017 เพียง 5 ปีเศษ ชีวิตของลูกได้รับพระพรในการรับใช้พระองค์อย่างชนิดที่ว่าลูกเองยังตามตัวเองไม่ทันเลย ลูกได้รับเชิญให้ไปพูดในต่างประเทศครั้งแล้วครั้งเล่า ตอนแรกลูกตื่นเต้นมาก แต่เมื่อคำเชิญยังเข้ามาอย่างต่อเนื่อง ลูกเริ่มกังวลใจว่า ผู้ฟังจะเบื่อ ลูกจึงได้ถามไปยังผู้เชิญด้วยความจริงใจและถ่อมตนทุกรายว่า ผู้ฟังจะเบื่อไหม แต่คำตอบที่ได้รับจากทุกรายเป็นเหมือนกันหมดคือ เรื่องราวชีวิตของลูกนั้นเป็นพยานถึงพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระเยซูเจ้าได้เป็นอย่างดี สมควรที่จะแบ่งปันให้พี่น้องคริสตชนได้ฟังให้มากที่สุด เพราะในยุคปัจจุบันที่มนุษย์ก้าวหน้าไปในทุกด้าน การที่ได้ยินพยานที่ยังมีชีวิตอยู่แบ่งปันถึงพระเมตตาของพระเจ้าที่บังเกิดผลในชีวิตเขา จะทำให้ผู้ฟังทั้งคริสตชนและที่ไม่เป็น กลับมามีความเชื่อความศรัทธาในพระเจ้ามากยิ่งขึ้น

เมื่อได้รับคำตอบเช่นนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า ทำให้ลูกกลับมาไตร่ตรองและรำพึงกับตัวเอง พร้อมกับอธิษฐานต่อพระเยซูเจ้าว่า “ข้าแต่พระเยซูเจ้า พระเจ้าของเรา พระเจ้าของลูก ชีวิตของลูกช่างเป็นชีวิตที่เล็กน้อยเหลือเกินในพระศาสนจักรของพระองค์ จนลูกไม่ทราบว่าจะมีค่าพอในการเป็นพยานถึงพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์หรือไม่ แต่หากเป็นน้ำพระทัยของพระองค์แล้ว ลูกขอถวายชีวิตทั้งครบในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไป ลูกจะไปสุดหล้าฟ้าแผ่นดินเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระองค์ พระเจ้าข้า ☺ ☺ ☺”

ในการได้รับเชิญให้ไปพูดครั้งนี้ ลูกคิดว่าเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ที่ทรงต้องการให้ลูกต้องกลับไปอ่านหนังสือ

เกี่ยวกับนักบุญโฟสตินาอีก คราวนี้ลูกอ่านใหม่และไม่ใช่เล่มเดียว แต่ทั้งหมด 4 เล่ม ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และคราวนี้เมื่ออ่านจบ ลูกไม่ได้ร้องไห้แต่ลูกก้มกราบพระเยซูเจ้าในพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ได้ทรงประทานให้แก่มนุษยชาติ และขอบคุณท่านนักบุญโฟสตินา ผู้เปิดนำพระเมตตาของพระเยซูเจ้ามาประกาศให้ชาวโลกทราบในรูปแบบที่ชัดเจน

"พระเมตตาของพระองค์ไม่เคยหมดสิ้น" เพลงคร่ำครวญ 3:22

กับหัวข้อที่กำหนดให้ลูกแบ่งปันนั้น ลูกมิอาจนำชีวิตของตัวเองซึ่งเป็นคนบาปไปเปรียบเทียบกับซิสเตอร์โฟสตินาซึ่งเป็นนักบุญ แต่ลูกได้ค้นพบว่าการดำรงชีวิตของท่านนักบุญเป็นมิติที่ลึกซึ้งและทุ่มเทชีวิตทั้งครบในการรับใช้พระเจ้า และการเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ในจิตวิญญาณนั้น ต้องผ่านการสวดภาวนาและความทุกข์ทรมานในรูปแบบต่างๆ เป็นชีวิตที่เราท่านในชีวิตยุคปัจจุบันยากที่จะเจริญรอยตามแบบอย่างได้

ลูกได้หยิบยกบางบทในไดอารีของท่านนักบุญที่ลูกเข้าใจเป็นอย่างดีขึ้นมาแบ่งปันด้วยความถ่อมตน

บันทึกที่ 0009 คืนนั้นดิฉันได้ยินคำพูดดังนี้ "ไป Warsaw เดี๋ยวนี้ ลูกจะเข้าอารามที่นั่น

วันรุ่งขึ้นเธอเดินทางโดยรถไฟไป Warsaw ตามลำพัง โดยไม่ได้บอกหรืออำลาบิดามารดา และในชุดที่ใส่ไปชุดเดียวโดยไม่มีข้าวของอื่นติดตัวไปด้วย

ลูกแบ่งปันว่านี่คือ "ความเชื่ออย่างสิ้นสุดจิตใจ แบบคนตาบอด (Blind Faith)" ลูกถามผู้ฟังว่า เคยมีความเชื่อถึงขั้นนี้ไหม ลูกเองมี ในการสู้กับคดีที่กล่าวหาลูกโดยไม่เป็นธรรม จนความจริงปรากฏในที่สุด .....

บันทึกที่ 0200 ข้าแต่พระเยซูเจ้า เป็นเรื่องทารุณจิตใจขนาดไหนเมื่อวิญญาณพยายามจริงใจมาตลอด แต่ยังถูกกล่าวหาว่าเป็นคนหน้าซื่อใจคดและถูกระแวงสงสัย

ลูกเองตอนที่รับศีลล้างบาปใหม่ๆ เข้าใจว่าการรับใช้พระเจ้าต้องผ่านองค์กรเท่านั้น ลูกจึงเข้าร่วมกับองค์กรต่างๆ จนถึงขั้นก่อตั้งศูนย์บรรเทาใจภายใต้สมาคมคาทอลิกแห่งประเทศไทย แต่ในขณะที่ลูกมองทุกสิ่งทุกอย่างเป็นการรับใช้พระเจ้า บางคนอาจจะมองกิจกรรมทั้งหลายเป็นผลงาน หนทางการรับใช้พระเจ้าของลูกจึงใกล้เคียงกับสิ่งที่นักบุญโฟสตินาเขียนในบันทึกข้อนี้

บันทึกที่ 0056 ความทรมานและความยากลำบากทำให้ดิฉันหวาดกลัวและหมดกำลังใจ ดิฉันจึงอธิษฐานไม่ลดละ ...

ภายใต้ความเจ็บปวดและความว้าเหวในการรับใช้พระเจ้า ลูกก็สวดอธิษฐานภาวนาต่อพระองค์ไม่ลดละมา 20 กว่าปีจนถึงทุกวันนี้ พระเจ้าข้า

บันทึกที่ 0054 พระสงฆ์ผู้ฟังแก้บาปท่านหนึ่งพูดกับซิสเตอร์โฟสตินาครั้งหนึ่งว่า "ซิสเตอร์ไม่ต้องไปใส่ใจกับความคิดของคนอื่นๆ ให้พระเจ้าพอพระทัยเธอเท่านั้นเป็นพอ"

จากประสบการณ์และจากการอ่านพระวาจาอย่างสม่ำเสมอ ลูกค้นพบว่าการรับใช้พระเจ้าที่ดีที่สุดคือ การทำตามกระแสเรียกของพระองค์และทำจากใจ แม้สิ่งนั้นจะเป็นสิ่งเล็กน้อย ก็จะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์มากกว่าการทำงานใหญ่ๆ แต่เพื่อหน้าตาและชื่อเสียง

"จะทำสิ่งใด จงทำจากใจ เสมือนหนึ่งถวายแด่พระเป็นเจ้า ไม่ใช่ทำเพื่อมนุษย์" โคโลสี 3:23

“เราพอใจความเมตตากรุณา มิใช่พอใจเครื่องบูชา” มัทธิว 9:13

ลูกได้ยกข้อบันทึกของท่านนักบุญโฟสตินาขึ้นมาในการแบ่งปันอีกหลายข้อและสรุปว่า ขอให้การแบ่งปันในวันนั้นเป็นถวายพระเกียรติแด่พระเยซูเจ้าอย่างสูงสุดและเป็นการเทิดเกียรติแด่นักบุญโฟสตินาจากใจ และจบลงด้วยประโยคที่ว่า

“พระเยซูเจ้าข้า ลูกวางใจในพระองค์”

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

*ขอขอบคุณพี่น้องท่านหนึ่งที่ได้กรุณาส่งแสตมป์จำนวนหนึ่งมาให้เพื่อจัดส่ง “บทสวดของฉัน”
ขอพระเจ้าโปรดประทานพระพรแก่ท่านอย่างเต็มเปี่ยม เทอญ

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 359

การดำเนินชีวิตคริสตชนอาศัยพระวาจา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในช่วงนี้พระองค์ทรงประทานพระพรให้ลูกมีโอกาสรับใช้พระองค์อย่างต่อเนื่อง วันที่ 1 ก.ย. 2017 ที่ผ่านมา ลูกได้รับเชิญให้ไปพูดแบ่งปันในหัวข้อ “การดำเนินชีวิตคริสตชนอาศัยพระวาจา” ที่สังฆมณฑลหนึ่งทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย วัตถุประสงค์เพื่อให้ไป “ปลุกระดม” บรรดา “แกนนำ” และ “ผู้นำ” แผนกพระคัมภีร์ที่นั่นตลอดจนฆราวาสที่สนใจให้มามีความร้อนรนและสนใจอ่านและศึกษาพระวาจาของพระเจ้าในพระคัมภีร์ ตลอดจนประพฤติปฏิบัติตนตามพระวาจานั้น

นับเป็นครั้งที่สองที่ลูกมีความกังวลใจในการเตรียมข้อมูลไปแบ่งปัน ครั้งแรกที่ลูกรู้สึกกังวลแบบนี้คือ ตอนได้รับเชิญให้ไปแบ่งปันให้เยาวชนฟังที่สังฆมณฑลภาคใต้ของประเทศไทย ที่ลูกรู้สึกเช่นนี้เพราะลูกไม่ทราบว่าลูกควรจะเตรียมข้อมูลในลักษณะใดจึงจะเป็นที่สนใจสำหรับผู้ฟัง อีกอย่างหนึ่ง ผู้จัดได้ให้เวลาลูกตั้งแต่ 9:00น.เช้าถึงเที่ยง โดยมีช่วงเวลาพักครึ่งชั่วโมงในระหว่างนั้นเท่านั้น ซึ่งการจะไปพูดแบ่งปันให้ผู้ฟังที่เราไม่รู้จักเลยฟังถึงเรื่องพระคัมภีร์เป็นเวลาเกือบ 3 ชั่วโมงนั้น ไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายเลย ต้องพูดอย่างไรดีหนอ? ถึงจะ “โดนใจ” ผู้ฟังและให้พวกเขาไม่เบื่อ ตลอดจนบรรลุถึงเป้าหมายคือ ทำให้พวกเขา “สนใจ” การอ่านพระคัมภีร์และนำพระวาจาของพระเจ้ามาเป็นแนวปฏิบัติในการดำเนินชีวิต

และเช่นเดียวกับทุกครั้ง ลูกหันเข้าหาพระจิตเจ้า สวดทูลขอพระองค์ให้โปรดประทานปรีชาญาณแก่ลูกในการแบ่งปันครั้งนี้ด้วยเทอญ และแล้วลูกก็ได้แนวทาง ☺

มีผู้เข้าร่วมประชุมทั้งพระสงฆ์ ซิสเตอร์ และฆราวาสผู้สนใจรวม 100 กว่าคน และเมื่อลูกได้เริ่มการแบ่งปัน ลูกก็รู้สึกดีใจมากเพราะพระสังฆราชของสังฆมณฑลนั้นได้เข้ามาร่วมฟังด้วย แม้ท่านจะต้องไปร่วมกิจการอีกที่หนึ่งในตอนเช้าก็ตาม

ลูกได้เริ่มการแบ่งปันโดยการถามคำถาม เพราะคำถามที่ลูกถามนั้น เท่ากับเป็นการวิจัยให้ลูกทราบทันทีอย่างคร่าวๆ ว่า ผู้ฟังของลูกนั้นเป็นคริสตชนแบบใด ลูกถามว่า “ท่านใดเป็นคาทอลิกนอน กรุณายกมือค่ะ” ตามด้วยแน่นอนคำถามถัดไป “ท่านใดเป็นคาทอลิกยืนบ้างคะ?” ปรากฏว่า คำถามแรกมีผู้ยกมือกว่า 100 คนและมีเพียง 5-6 คนที่ยกมือสำหรับคำถามหลังรวมทั้งลูกด้วย อย่างน้อยลูกเห็นภาพชัดทันทีว่าผู้ฟังของลูกเป็นคริสตชนประเภทใด

หลังจากคำถามนี้ผ่านไป ลูกได้ถามอีก 4 คำถาม แต่เป็นคำถามที่ลูกบอกผู้ฟังว่า ไม่ต้องตอบให้ลูกหรือใครคนอื่นได้ยิน ขอให้ตอบกับตัวเองและสำคัญที่สุด ตอบกับพระเจ้าอย่างจริงใจ เพราะ 4 คำถามนี้คือกระจกส่องเงาของแต่ละท่าน และหากท่านได้ตอบอย่างจริงใจในใจแล้ว ท่านจะเห็นตัวเองชัดแจ๋วเหมือนส่องกระจกเงา

1. ท่านรู้จักพระเจ้ามากน้อยเพียงใด? ก. มากที่สุด ข. มากปานกลาง ค. มากงั้นๆ

2. **พระเจ้ามีความหมายสำหรับท่านมากน้อยแค่ไหน?**

ก. มากที่สุด พระเจ้าประทับอยู่ในใจของท่านตลอดเวลาและมาก่อนอย่างอื่นทุกวันในชีวิตของท่าน

ข. มากปานกลาง คิดถึงพระเจ้าเวลาจะขออะไรจากพระองค์หรือยามมีเวลาเท่านั้น

ค. มากงั้นๆ

3. สำหรับท่านแล้ว พระเจ้าอยู่ที่ใด? ก. อยู่บนสวรรค์ ข. อยู่ในวัด ค. อยู่ในใจท่าน

4. คำถามข้อสุดท้าย หากพระเจ้ามารับท่านไปอยู่กับพระองค์คืนนี้ ท่านพร้อมไหม?

หลังทุกคำถาม ลูกให้เวลาผู้ฟังได้ส่องกระจกเงาดูตัวเองต่อหน้าพระเจ้า ที่น่าสนใจคือตอนพักครึ่งเวลา ทุกคนที่ลูกถามต่อถึงคำถามข้อ 4 ต่างตอบเหมือนกันหมดว่า “ยังไม่พร้อม!”

ช่วงก่อนพักครึ่งเวลา ลูกได้แบ่งปันให้ฟังถึงเรื่องราวชีวิตของลูกว่าทำไมถึงมาเป็นลูกของพระเจ้าในวัยเกือบครึ่งศตวรรษและในช่วงเวลาหลัง ลูกจึงได้เข้าถึงเนื้อหาสาระของพระวาจาล้วนๆ

ในฐานะเป็นฆราวาส ลูกไม่ควรจะไป “สอน” ว่าพระวาจาบทนั้นบทนี้คืออะไร กล่าวไว้อย่างไรในพระคัมภีร์ ลูกคิดว่านั่นควรจะเป็นหน้าที่ของพระสงฆ์ และลูกมีความเคารพพระสงฆ์ ดังนั้นทุกครั้งที่ลูกไปพูดแบ่งปันเกี่ยวกับพระวาจาของพระเจ้า ลูกจึงเพียงจะขอเป็น “พยาน” ว่า พระวาจาบทนั้นบทนี้ได้เปลี่ยนแปลงชีวิตลูกอย่างไรและเนื่องจากลูกได้ศึกษาพระวาจาของพระองค์มากว่า 2 ทศวรรษแล้ว ลูกจึงมีตัวอย่างที่สามารถจะแบ่งปันให้ฟังได้ค่อนข้างหลากหลาย ยกตัวอย่างกับผู้ฟังในสังฆมณฑลนี้ ลูกได้หยิบยกพระวาจาบทที่อธิบายถึงการทูลขอจากพระเจ้าว่าทำไมบางคนจึงสวดขอแล้วได้ บางคนสวดอย่างไรก็ไม่เคยได้อะไรสักที บางคนถึงกับพูดเสมอๆ วา “หากพระเจ้ามีจริง ทำไมฉันขอแล้วไม่ได้?”

ลูกมีพระวาจาที่อธิบายได้อย่างชัดเจนในเรื่องพื้นฐานนี้

“เราเมตตาต่อผู้ที่เราเมตตา และสงสารผู้ที่เราสงสาร ดังนั้นจึงขึ้นกับพระเมตตาของพระเจ้า ไม่ขึ้นกับความตั้งใจหรือความอุตสาหะของมนุษย์” โรม 9:15

“มนุษย์เอ๋ย เจ้าเป็นใครกันจึงบังอาจมาเถียงกับพระเจ้า” โรม 9:20

ชัดเจนไหม?

ลูกได้เสริมว่า จากประสบการณ์ของลูกเอง การที่บางครั้งเราสวดขออะไรจากพระเจ้าแล้วไม่ได้ตามที่ขอ นั่นแหละคือพระพรที่พระองค์ประทานให้เรา เพราะพระเจ้าทรงทราบดีกว่าเราและเราควรที่จะขอบพระคุณพระเจ้าในทุกกรณี และการที่สอนให้บุตรหลานรู้จักขอบพระคุณพระเจ้าในทุกกรณีนี้ นอกจากจะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์แล้ว ยังทำให้บุตรหลานเรามีภูมิต้านทานต่อความผิดหวังในชีวิต เป็นคนเข้มแข็ง มีเหตุมีผล ลูกมีพระวาจาของพระเจ้าสนับสนุนถึงเรื่องการขอจากพระเจ้าอีกหลายบทเลยทีเดียว

“จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า” 1 เธสะโลนิกา 5:18

“ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเราและถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ก็จะได้สิ่งนั้น” ยอห์น 15:7

“พระเจ้าอยู่ข้างเรา ใครจะสู้เราได้” โรม 8:31

“พระเจ้าทรงบันดาให้ทุกสิ่งกลับเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่รักพระองค์” โรม 8:25

ลูกได้ยกตัวอย่างพระวาจาอีกมากมายที่ทำให้ชีวิตของลูกและทุกคนที่ปฏิบัติตามเปลี่ยนไป เหลืออีก 10 นาทีจะเที่ยง ลูกจบการแบ่งปันเพื่อให้ผู้ฟังมีโอกาสซักถามหรือแบ่งปันบ้าง ปรากฏว่าเมื่อไม่มี พระคุณเจ้าจึงได้กรุณาขึ้นไปบนเวทีพูดแทนผู้ฟัง หลังจากนั้นพระสงฆ์ผู้จัดงานได้มอบพวงมาลัยที่ทำจากผ้าขาวม้าและพระคุณเจ้าได้กรุณามอบช่อดอกไม้ให้แก่ลูก

ต่อมาลูกได้ไปถวายช่อดอกไม้ที่ได้รับมาแด่แม่พระที่อาสนวิหารด้วย

ลูกและลูกสาวบินกลับกรุงเทพฯ ด้วยความสุขและอิ่มใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการได้รับ “การแต่งตั้ง” ให้เป็นหนึ่งใน “แกนนำ” ของแผนกพระคัมภีร์ที่สังฆมณฑลนั้นจากพระสงฆ์ผู้เชิญลูก ☺

ขอบพระคุณพระองค์พระเจ้าข้าและขอบคุณคุณพ่อค่ะ ☺ ☺ ☺

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 360
เวลาที่เราแสวงหาพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า จากการที่ลูกมีความสนใจและใส่ใจในเรื่องศาสนา ตลอดจนการเปิดใจให้ความเคารพแก่เพื่อนๆ ในความเชื่อของแต่ละคน ทำให้ในขณะนี้ ลูกมีเพื่อนในหลากหลายความเชื่อ พุทธ คริสต์ (ทั้งคาทอลิกและ คริสเตียน) ตลอดจนอิสลาม ลูกค้นพบว่าในสังคมโลกของเรานั้น แม้มนุษย์จะมีความเชื่อต่างกัน แต่หากเรามีความเป็นมิตรและเอื้ออาทรต่อกันและ “แสวงจุดร่วม สงวนจุดต่าง” แล้ว มิตรภาพระหว่างเพื่อนฝูงที่มีความเชื่อในด้านศาสนาต่างกัน ก็เป็นมิตรภาพที่จริงใจ เต็มไปด้วยความปรารถนาดีและความรักที่มีต่อกันได้

วันก่อน เพื่อนของลูกคนหนึ่งที่เพิ่งได้รับการแนะนำจากเพื่อนรักที่เป็นคริสเตียนได้โทรมาขอนัดทานข้าวกับลูก เราเจอกันครั้งเดียวในวันที่มีเพื่อนคริสเตียนหลายๆ คนมาทานข้าวด้วยกัน เธอบอกกับลูกว่า เธอรู้สึกว่าชีวิตของเธอมีอะไรหลายๆ อย่างคล้ายกับของลูกและเธอต้องการ “การหนุนใจ” อย่างมากจากลูก ลูกตอบรับด้วยความยินดีหากมีใครจะชวนลูกไปทานข้าวและพูดคุยในเรื่องการสรรเสริญพระเจ้าแล้ว ลูกรับปากและพร้อมเสมอ

เราสามคน (ลูกชวนเพื่อนรักไปด้วย) นัดกันไปทานข้าวเที่ยงด้วยกัน แล้วเพื่อนใหม่คนนี้ก็แบ่งปันเรื่องราวชีวิตของเธอให้เราสองคนฟังอย่างละเอียด เธอเป็น “คริสเตียนยืน” (ศัพท์ของลูกที่บอกเธอ ☺) เธอเป็นนักธุรกิจสตรีแนวหน้าและขณะนี้เธอกำลังอยู่ในเหตุการณ์ที่ต้องขึ้นศาลที่เธอบอกว่าไม่ยุติธรรมกับเธอ และเธอก็สู้ สู้ สู้ .... ลูกฟังเรื่องราวของเธอด้วยความเข้าใจและเห็นใจ บนความเหมือนก็มีความแตกต่างในเรื่องราวชีวิตของเธอและของลูก แต่ในตอนท้ายลูกสรุปกับเธอว่า ข้อที่สำคัญที่สุดคือ เธอต้องไม่ทิ้งความเชื่อเป็นอันขาด แล้วลูกก็ยกพระวาจาของพระเจ้าปลอบประโลมใจเธอ เนื่องจากเธอเป็นสตรีที่เก่งและแกร่ง พระเจ้าคงจะมีแผนการที่จะใช้เธอในอนาคต แต่ในขณะนี้เธอกำลังอยู่ในสภาวะเหมือนทองคำแท้ที่ต้องพิสูจน์ด้วยไฟ

“ลูกเอ๋ย ถ้าท่านปรารถนาจะรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า ก็จงเตรียมตัวรับการทดลองเถิด ...
เพราะทองคำต้องถูกทดลองในไฟฉันใด
คนรับเลือกสรรก็ต้องรับการทดลองให้ตกต่ำประหนึ่งอยู่ในไฟฉันนั้น” บุตรสิรา 2:1-8

แม้ว่าพระคัมภีร์เล่มบุตรสิราจะไม่ได้รวมอยู่ในพระคัมภีร์ของพี่น้องคริสเตียน แต่ทุกแห่งที่ลูกไปแบ่งปันให้พี่น้องชาวคริสตจักรฟังและอ้างถึงพระวาจาในเล่มบุตรสิรา จะได้รับการตอบรับอย่างดี ☺ เธอฟังด้วยความตั้งใจแล้วลูกก็อ้างพระวาจาต่อ

“พระเจ้าทรงบันดาลให้ทุกสิ่งกลับเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่รักพระองค์” โรม 8:28

ถึงตอนนี้เธอยิ้มออกและดูเหมือนจะสบายใจขึ้นมากโข ลูกแนะนำเธอต่อ “วันหนึ่ง เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างได้ผ่านพ้นไปแล้ว คุณต้องนำประสบการณ์ที่ดูเหมือนจะขมขื่นและเจ็บปวดในขณะนี้มาเป็นประโยชน์ในการถวายเกียรติแด่พระเจ้านะ เช่นเดียวกับที่พี่กำลังทำอยู่ในขณะนี้ เพราะมิฉะนั้นแล้ว ความเจ็บปวดทั้งหลายที่คุณกำลังประสบอยู่ก็จะเปล่าประโยชน์ แต่หากคุณหมุนกลับและเอาประสบการณ์เหล่านี้มาเป็นพยานถึงความยิ่งใหญ่และพระเมตตาของพระเจ้าด้วยความกตัญญูแล้ว ความเจ็บปวด ความทุกข์ทรมานทั้งหมดที่คุณต้องประสบจะกลายเป็นสิ่งมีคุณค่า ขอให้จำคำพูดของพี่ไว้นะคะ”

เราสามคนนั่งคุยกันเป็นเวลา 2 ชม.กว่า ก่อนจากกันเธอผู้นี้บอกว่าอยากเจอลูกอีก ซึ่งลูกก็รับปากด้วยความยินดี

หลังจากขึ้นรถ เพื่อนรักของลูกได้โทรคุยกับลูก ขอให้ลูกช่วยหนุนใจเพื่อนเธอคนนี้และอย่าทิ้งเธอ แม้ลูกจะเป็นคาทอลิกและเธอเป็นคริสเตียน ลูกรับปากและบอกว่าลูกยินดีที่จะเป็นพี่เลี้ยงเพื่อนคนนี้จนกว่าเธอจะหลุดจากอุโมงค์ไฟที่เธออยู่ขณะนี้ ลูกวิเคราะห์ต่อว่า คนเราไม่ว่าจะนับถือศาสนาใด ยามที่มีความทุกข์ แน่นอนต้องแสวงหา “สิ่งศักดิ์สิทธิ์” ตามที่ตนนับถือเพื่อขอความช่วยเหลือ แต่หลังจากปัญหาได้คลี่คลายไปแล้วนี่สิ คนๆ นั้นจะยังเข้าหา แสวงหา “สิ่งศักดิ์สิทธิ์” ที่ตนได้วอนขอด้วยความกตัญญูหรือไม่ ในกรณีที่เป็นคนคริสต์ “สิ่งศักดิ์สิทธิ์” คือ พระเจ้า หรือเมื่อทุกอย่างจบ ความเชื่อก็จบลงด้วย?

วันก่อน ลูกได้เจอเพื่อนคนหนึ่งที่ไม่ได้พบกันมานาน หลังจากทกทายเรียบร้อยตามประสาแล้ว อยู่ๆ เพื่อนคนนี้ก็พูดขึ้นมาว่า “ซาตานนี่มันแรงนะ ทุกวันนี้ผมยังไม่มีเวลาให้พระเจ้าเลย คุณเป็นนักธุรกิจก็น่าจะรู้นะ” วินาทีนั้นลูกเงียบ พูดอะไรไม่ออก ลูกจ้องตาเขา “จริงเหรอ?” แล้วลูกก็ตัดสินใจยิ้มให้เขาและเดินจากเขาไปโดยไม่พูดอะไรอีก

เพื่อนคนนี้ มีพักหนึ่งเขามีปัญหาในเรื่องอาชีพของเขา ดูเหมือนเขาจะเป็นคนใจศรัทธามาก มาตอนนี้เขาฟื้นแล้วในเรื่องธุรกิจของเขา แล้วเขาก็มาให้เกียรติซาตานซึ่งลูกคิดว่าเป็นการไม่แฟร์เลย ที่เอะอะคนเราก็จะโทษซาตานหรือไปให้เครดิตซาตานถ้ามองจากอีกมุมหนึ่ง ลูกถามไปเพียงสองคำ “จริงเหรอ?” แต่ลูกก็อยากทราบจริงๆ ว่าต่อให้คุณเป็นนักธุรกิจพันล้านหมื่นล้านหรือแสนล้าน คุณจะไม่สามารถหาเวลาสัก 5 หรือ 3 หรือ แม้แต่ 2 หรือ 1 นาทีในการขอบคุณพระเจ้าตอนคุณตื่นนอนตอนเช้าหรือตอนคุณก่อนนอนเชียวหรือ? แล้วคุณก็อ้างซาตาน มันง่ายจัง!

กลับมาถึงเรื่องเพื่อนคริสเตียนคนนี้ ลูกได้ให้ความมั่นใจแก่เพื่อนรักของลูกไปว่า หากเพื่อนเธอยังยินดีให้ลูกเป็นผู้หนุนใจเธออย่างต่อเนื่อง ลูกก็จะยินดีเป็นพี่เลี้ยงให้เธอจนกว่าเธอจะผ่านพ้นวิกฤตชีวิตไปได้

หลังจากนั้นลูกได้สวดภาวนาขอพรจากพระเจ้าให้เธอและหวังว่าวันหนึ่งเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างผ่านพ้นไปแล้ว เธอก็จะยังกตัญญูต่อพระเจ้าเสมอไปเทอญ

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 361
รางวัลของผู้ที่ไม่ได้รางวัล

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในการแข่งขันใดๆ ผู้ที่เข้าร่วมการแข่งขันย่อมจะต้องหวังการชนะหรือได้มารางวัลหนึ่งรางวัลใด ซึ่งจะนำความสุขแก่ผู้เข้าแข่งขันอย่างแน่นอน แต่จะมีใครหนอที่เข้าร่วมการแข่งขันแล้วไม่ได้รางวัลอะไรเลย แต่ก็มีความสุขใจอย่างล้นปรี่? ลูกเอง พระเจ้าข้า ☺

ในทุกวันนี้ ลูกขอถวายชีวิตทั้งครบในการรับใช้พระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำ แม้กระทั้งงานอดิเรก 3 อย่างที่ลูกชอบมากคือ การเขียน การถ่ายภาพ และการวาดรูป ☺ ☺ ☺

<u>การเขียน</u> ทุกวันนี้ลูกมีความสุขมากในการหาพระวาจาของพระองค์มาประกอบกับ “บทสวดของฉัน” ที่ลูกเขียนเป็นประจำเดือนละ 2 บท

<u>การถ่ายภาพ</u> เริ่มต้น ลูกถ่ายภาพไม่ค่อยเป็น ทุกครั้งก็จะใช้ Auto mode แต่จากการเอาใจใส่และค่อยๆ ศึกษาทุกวันนี้ภาพถ่ายของลูกเริ่มมีลูกเล่น ลูกมีกลุ่มถ่ายภาพเรียกว่า “Photo Gang” และเพื่อนๆ ยกให้ลูกเป็น “หัวหน้าแก๊ง” เราจะไปหาสถานที่ถ่ายภาพแปลกๆ ใหม่ๆ ทุกเดือน บางเดือนก็ไปต่างจังหวัด

ลูกมีแผนการที่จะใช้ความชอบในการถ่ายภาพนี้ทำโครงการหนึ่งเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ ขณะนี้รอเวลาและโอกาสอันเหมาะสม

<u>การวาดรูป</u> เรื่องการเริ่มต้นวาดรูปของลูกนั้น เล่าให้ใครฟัง ใครก็ขำลูก เรื่องมีอยู่ว่า นานมาแล้ว ลูกสาวคนโตของลูกได้วาดภาพภาพหนึ่งเป็นสีน้ำมัน เป็นภาพแม่นกกับลูกนก 4 ตัว ในการจบการศึกษาชั้นมัธยมปลายเพื่อขอบคุณหม่ำมี้ของเธอ ลูกสาวคนโตนี้ชอบงานศิลปะและวาดรูปสวยตั้งแต่เด็กๆ เมื่อลูกเห็นภาพครอบครัวนกที่เธอวาด ลูกถึงกับอุทานขึ้นมาว่า “เธอต้องเอาพรสวรรค์จากแม่แน่ๆ เลย!” ในขณะนั้น ลูกเองยังไม่ทราบเลยว่าตัวเองวาดรูปเป็น ☺ ☺ ☺

แล้วลูกก็ไปซื้อเครื่องมือเครื่องไม้รวมทั้ง canvas แล้วก็ลงมือวาดเลย จำได้ว่าเริ่มต้นไม่ทราบจะวาดอะไรหรือวาดอย่างไร แต่มาเริ่มวาดจริงๆ จังๆ ในเดือนม.ค. 2005 และวาดมาเรื่อยๆ จนถึงจุดหนึ่ง ลูกคิดจะวาดภาพวิถีชีวิตคนไทย ฯลฯ ลูกสาวคนเล็กจึงพูดกับลูกว่า “หม่ำมี้ขา ทำไมหม่ำมี้ไม่วาดภาพทางศาสนาเราคะ?” ลูกตอบทันทีว่า “ภาพทางศาสนาคริสต์วาดง่ายซะที่ไหนล่ะ” “ไม่ลองก็ไม่รู้ค่ะ”

นั่นน่ะซิ ไม่ลองก็ไม่รู้

แล้วในการวาดภาพทางศาสนา ทุกๆ ภาพก่อนการวาดหรือระหว่างการวาด ลูกจะสวดอธิษฐานและ “สื่อ” กับทุกพระองค์และทุกองค์ตลอด เลยทำให้ลูกใกล้ชิดกับพระองค์และนักบุญแต่ละองค์ที่วาดมากขึ้น โอ้โฮ! เป็นความสุขใจอะไรเช่นนี้ ☺

ต่อมาหลังจากที่ลูกได้ไปเยี่ยมชมบ้านของ Picasso ศิลปินมือเอกของโลกที่ประเทศสเปน บ้านเกิดของเขาแล้ว ลูกก็เกิดจินตนาการบรรเจิด นำพระวาจาของพระเจ้ามาวาดเป็นรูป! ซึ่งไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายเลย เพราะพระวาจาที่ลูกจะเลือกนั้นต้องเป็นพระวาจาที่คนส่วนใหญ่คุ้นเคยและสามารถสื่อออกมาเป็นรูปวาดได้

ในที่สุด ลูกได้เลือกพระวาจาบทต่อไปนี้และได้วาดเป็นภาพสีน้ำมันในลักษณะเป็นภาพ Abstract

"ท่านจะต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านสุดจิตสุดใจ สุดสติปัญญาของท่าน" มัทธิว 22:37

"จงรักศัตรู" ลูกา 6:27

"เราเป็นเถาองุ่นแท้" ยอห์น 15:1

"จงขอเถิดแล้วท่านจะได้รับ" มัทธิว 7:7

"จงเคาะประตูเถิด แล้วเขาจะเปิดประตูรับท่าน" มัทธิว 7:7

"ผู้ที่หว่านเมล็ดพืชเพียงเล็กน้อย ก็จะเก็บเกี่ยวได้เพียงเล็กน้อย
ผู้ที่หว่านเมล็ดพืชมาก ก็จะเก็บเกี่ยวได้มาก" 2 โครินธ์ 9:6

"ข้าพเจ้าจะถวายพระพรแด่พระยาเวห์ตลอดกาล
คำสรรเสริญพระองค์จะติดอยู่กับริมฝีปากของข้าพเจ้าเสมอ" สดุดี 34:1

"ผู้ใดที่ฟังเราก็เป็นสุข" สุภาษิต 8:34

"ท่านใดที่มีแกะหนึ่งร้อยตัว ตัวหนึ่งหายไป
จะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้ในถิ่นทุรกันดาร ออกไปตามหาแกะที่หายไปจนพบหรือ..." ลูกา 15:4, 28-29

เมื่อเดือนก.ค. 2017 ที่ผ่านมา ลูกได้อ่านพบประกาศการประกวดภาพวาดของธนาคารต่างชาติแห่งหนึ่ง ลูกตื่นเต้นมาก เขาแบ่งการประกวดเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มศิลปินมืออาชีพและมือสมัครเล่น แน่นอนลูกต้องอยู่กลุ่มหลัง แต่เห็นเงินรางวัลที่ประกาศแล้ว รู้สึกไม่แฟร์เลย แต่ไม่เป็นไร เงินรางวัลไม่ใช่เป้าหมายหลักของลูก รางวัลที่หนึ่งของฝ่ายศิลปินมืออาชีพได้ตั้งไว้ 750,000.- บาท ไล่ลงมา 500,000.- บาท และ 350,000.- บาท สำหรับรางวัลที่ 2 และ 3 ส่วนมือสมัครเล่น รางวัลใหญ่สุดชื่อรางวัล "The Most Promising Artist of the Year" จะได้ 90,000.- บาท ตามด้วยรางวัลเหรียญทอง เงิน และทองแดง ในเงินรางวัล 75,000.- 50,000.- และ 35,000.- บาทตามลำดับ แต่ประเด็นมีอยู่ว่า ภาพที่ได้รับเลือกจะถูกธนาคารเอาไปเป็นทรัพย์สินของธนาคารเลย! และภาพที่ส่งประกวดนั้นจะต้องเป็นภาพ Original คือไม่มีต้นแบบและต้องวาดเสร็จไม่เกิน 2 ปี

ลูกมาไตร่ตรอง มีภาพหนึ่งที่ลูกใช้เวลาวาดถึง 3 ปีเต็ม อีกภาพหนึ่ง 2.5 ปี สมมติว่าลูกได้รางวัล (แม้จะมีแบบ) ลูก

คงไม่ยอมให้ เสียดายแย่เลย ในที่สุด ลูกเลือกภาพๆ หนึ่ง เป็นภาพ Abstract ขนาด 100x120ซม. เป็นภาพกางเขนขนาดใหญ่ ข้างหลังมีท้องฟ้าสีส้มแสดสดใสติดกับพื้นมหาสมุทรสีครามและน้ำเงินฟ้า และมีแสงรัศมีแผ่จากกางเขนตกลงมายังพื้นมหาสมุทร ตอนแรกลูกตั้งชื่อภาพว่า “The Light” ต่อมาคุณพ่อที่ลูกเคารพรักแนะนำว่าให้เปลี่ยนชื่อเป็น “Light of Love” ซึ่งลูกก็ทำตามด้วยความยินดี ในการส่งภาพเข้าประกวด ทุกคนต้องใส่ชื่อภาพพร้อมคำอธิบายภาพซึ่งลูกเขียนว่า “The Love and Divine Mercy of Jesus reaches every corner of the world.” แล้วลูกก็กราบทูลพระองค์ว่า “ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกจะได้รางวัลหรือไม่ ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ”

ณ ขณะที่ลูกเขียนบทสวดบทนี้ เป็นที่แน่ชัดแล้วว่าภาพวาดของลูกไม่ได้รับรางวัลใดๆ ☺ ลูกคิดว่าหากได้รางวัล ลูกก็จะสามารถนำเงินที่ได้มาไปทำประโยชน์ถวายแด่พระองค์อีก แต่หากไม่ได้ ลูกก็จะได้ภาพคืนมา ไม่ต้องไปวาดใหม่ แต่ไม่ว่าในกรณีไหน ลูกก็ได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์โดยภาพของลูก ทั้งด้วยชื่อและคำอธิบายภาพแล้ว พูดง่ายๆ มีแต่ win win .... แต่ลูกก็มีความสุขมากเพราะลูกมีความรู้สึกว่า พระองค์ทรงพอพระทัยกับการตั้งใจถวายทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตแด่พระองค์ แค่นี้ลูกก็มีความสุขใจมากแล้ว พระเจ้าข้า และ ... ลูกก็ได้ภาพคืนมาอีกด้วย ไชโย!

อาเมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 362

โรคร้ายในการทำงานรับใช้พระศาสนจักร

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ใน 10 กว่าปีที่ผ่านมา ทุกครั้งที่มีการบรรยายหรือฝึกอบรมเกี่ยวกับเรื่องการเป็นธรรมทูตหรือการประกาศข่าวดี จะเป็นแบบเดิมหรือแบบใหม่ และไม่ว่าโดยพระสงฆ์องค์ใด ลูกจะต้องไปเข้าร่วมอบรมด้วย เพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจ และเพื่อจะได้ทราบว่าสิ่งที่ลูกได้ทำมาเองตั้งแต่ต้นนั้น ถูกผิดประการใด เพื่อจะได้ปรับปรุงตัวเองในการรับใช้พระให้ดียิ่งๆ ขึ้น หากลูกไม่ได้ทำเช่นนั้นอยู่แล้ว

ในเดือนก.ย. 2017 ที่ผ่านมา ลูกได้เข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการเป็นธรรมทูต และมีพระสงฆ์หลายองค์บรรยายในหัวข้อต่างๆ น่าสนใจทุกหัวข้อ แต่มีหัวข้อหนึ่งที่ลูกชอบใจมาก บรรยายโดยคุณพ่อที่ลูกเคารพรัก หัวข้อนั้นคือ “โรคร้ายในการทำงานรับใช้พระศาสนจักร” ลูกจำไม่ได้ถนัดว่ารายละเอียดของโรคร้ายเหล่านี้เป็นพระดำรัสของสมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสหรือไม่ แต่ลูกก็ทราบมาตลอดว่า พระองค์ทรงปรารภถึงปัญหาในหมู่ผู้ที่ทำงานใกล้ชิดกับพระองค์อยู่เสมอๆ

โรคร้ายที่พระสงฆ์ผู้บรรยายได้อ่านให้ฟังมี 15 โรค ดังต่อไปนี้

1. โรคที่รู้สึกว่าตนเองเป็นอมตะ
2. โรคพลังเหลือเฟือ ขยันเวอร์
3. โรคจิตวิญญาณแช่แข็ง
4. โรคจอมวางแผน
5. โรคความร่วมมือต่ำ
6. โรคอัลไซเมอร์ทางจิตใจ
7. โรคชอบแข่งขันและทะนงตน
8. โรคจิตเสื่อม
9. โรคซุบซิบนินทาและพูดพล่าม
10. โรคบูชาผู้นำ
11. โรคเมินเฉยคนอื่น
12. โรคหน้าเศร้าเหมือนกลับจากงานศพ
13. โรคชอบกั๊ก รอเวลา ผลัดวัน
14. โรคสังคมปิด
15. โรคหวังผลประโยชน์ทางโลกและชอบแสดงออกให้คนรู้

ทั้ง 15 โรคนี้ ลูกวิเคราะห์แล้ว เกิดจาก “เชื้อโรค” ตัวเดียวกัน และไม่ใช่เป็น “เชื้อโรค” ที่เราไปติดจากคนอื่นมาเหมื่อนดั่งโรคอื่นๆ เช่น โรคหวัด โรคท้องร่วง ฯลฯ แต่สาเหตุของทั้ง 15 โรคนั้นเกิดจาก “เชื้อ” ตัวเดียวเท่านั้น นั่นคือ “ตัวเราเอง” นั่นแหละ ใช่แล้ว! โรคทั้งหลายทั้งปวงที่เขียนมาข้างบนนี้ ไม่มีใครที่จะสามารถหยิบยื่นมาให้เราป่วยได้นอกจากตัวเราเอง และหากวิเคราะห์ให้ลึกแล้ว ไม่ใช่เป็นแค่โรคที่เกิดกับคนทำงานในพระศาสนจักรเท่านั้น แต่ในสังคมทั่วไปก็มีคนมี “โรค” ที่ว่านี้ไม่น้อยเลย

ก่อนอื่น เราน่าจะวิเคราะห์ตัวเองก่อนว่า ตัวเราเองน่ะมีโรคเหล่านี้สักกี่โรค เมื่อวิเคราะห์ได้แล้ว ก็ไม่ต้องไปบอกใคร ถามตัวเองต่อว่า เราจะ “รักษา” ตัวเองให้หายจากโรคที่เป็นอยู่ไหม ทีละโรค ทีละโรค วิธีรักษาและยามีขนานเดียว รักษาได้ทุกโรคคือ เราต้องยอมรับกับตัวเองก่อนแล้วจึงสวดภาวนาต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้พระองค์มาประทับในจิตวิญญาณของเราและเป็นผู้ทรงนำชีวิตของเราในทุกเรื่อง เมื่อไรที่เราดำรงชีวิตโดยมีพระองค์เป็นศูนย์กลางในทุกสิ่งแล้ว นั่นคือ “ภูมิต้านทาน” ที่ดีที่สุดในการป้องกันโรคร้ายต่างๆ ของจิตวิญญาณ เชื้อโรคในแต่ละโรคจะค่อยๆ ฝ่อไปเอง เพราะรัศมีของการประทับของพระองค์ในจิตใจของเราจะส่องแสงเจิดจ้าทำลายเชื้อทุกชนิดและความอึมครึมในจิตวิญญาณทั้งหลายทั้งปวงให้หมดไป

ทีนี้ ถ้าเรามองสังคมรอบข้างบ้าง หากเราไม่ใช่ผู้ป่วยล่ะ แต่เป็นคนในสังคมที่มีอาการของโรคต่างๆ เหล่านี้ เราในฐานะเป็นหนึ่งในสังคมดังกล่าว ต้องประพฤติปฏิบัติตนอย่างไร ทุกวันนี้คนในสังคมคบกันด้วยเปลือกภายนอกและดูที่ผลประโยชน์ ใครที่มีชื่อเสียง ตำแหน่ง และฐานะที่ให้คุณให้โทษได้ ก็จะมีคนไปห้อมล้อม ยกยอปอปั้น ซึ่งก็คือสังคมหน้ากากเราดีๆ นี่แหละ แต่เบื้องหลังการถอดหน้ากากออกจะเหลือความจริงใจสักหนึ่งออนซ์ก็ไม่มี แล้วเราต้องทำตัวอย่างไรดีล่ะ

ลูกคิดถึงคำเทศน์ของพระสงฆ์ของวัดของลูกเมื่อสัปดาห์ที่ผ่านมา แล้วลูกก็รู้สึกว่านี่แหละคือคำตอบของคำถามข้างบนนี้ของลูก

“เหนือความยุติธรรม ควรต้องมีความรักความเมตตา เหนือความถูกต้องควรต้องมีการให้อภัย”

ใช่แล้ว นี่คือแก่นแท้ของคำสอนของพระเยซูเจ้า พระเจ้าของพวกเรา หากใครในสังคมเป็นโรคหนึ่งโรคใดข้างต้นและทำท่าจะนำโรคเหล่านั้นมาแพร่ให้เรา จะยุติธรรมหรือไม่ จะถูกต้องหรือไม่ เราจงป้องกันตัวเองด้วยความรักความเมตตาและการให้อภัย แล้วเราจะพบว่าโรคเหล่านั้นไม่สามารถทำอะไรเราได้เลย

ลูกเคยคิดเล่นๆ ว่า หากคริสตชนทั่วโลกทำตามที่พระเยซูเจ้าทรงสั่งสอนสัก 10% ก็พอ ไม่ต้องถึง 100% โลกเรานี้คงน่าอยู่ขึ้นเยอะ หรือศาสนิกชนอื่นปฏิบัติตนตามที่ศาสดาของตนสั่งสอนสัก 10% โลกนี้คงจะไม่วุ่นวายเหมือนเช่นที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

“พระเยซูเจ้าตรัสกับประชาชนอีกว่า เราเป็นแสงสว่างส่องโลก
ผู้ที่ตามเรามา จะไม่เดินในความมืด แต่จะมีแสงสว่างส่องชีวิต” ยอห์น 8:12

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 363

หลังวันที่ 26 ตุลาคม 2017 ...

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขณะที่ลูกกำลังเขียนบทสวดบทนี้ แม้น้ำตาลูกจะได้แห้งเหือดแล้ว แต่ความอาลัยอาวรณ์เช่นเดียวกับคนไทยอีกเกือบเจ็ดสิบล้านคนที่มีความรู้สึกเช่นเดียวกับลูกยังคงมีอยู่ในหัวใจและคงจะยังอยู่ตลอดชั่วชีวิตของผู้ที่ได้เกิดมาในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 ของปวงชนชาวไทย

จากหัวใจที่ว้าเหว่และความระลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์และสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ท่านได้ทรงทำเพื่อประชาชนคนไทยตลอดระยะเวลา 70 ปีที่ทรงครองราชย์ ลูกเขียนอะไรไม่ออกนอกจากแค่รำพึงเงียบๆ ในใจถึงสองประเด็นหลักๆ เกี่ยวกับชีวิตมนุษย์

1. สัจจธรรมของการเกิดเป็นมนุษย์ เราคงได้ยินเสมอๆว่าการเกิดแก่เจ็บตายนั้น เป็นเรื่องสัจจธรรมของชีวิต หลังจากน้ำตาได้หยุดไหลรินหลังวันถวายพระเพลิงแล้ว สัจจธรรมข้อนี้ได้ฉายแสงเจิดจ้า มนุษย์เรานั้น ไม่ว่าจะเกิดมาเป็นใครหรือฐานันดรใด ในที่สุดก็ต้องจากโลกนี้ไป

2. มนุษย์เกิดมาทำไม? เป็นคำถามที่ถามได้ แต่ไม่มีคำตอบ พวกเราทุกคนไม่ได้อยากเกิดมาเอง แต่บิดามารดาเป็นผู้ให้กำเนิดเรา แต่เมื่อเราได้เกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว เราต้องดำรงชีวิตให้ “คุ้ม” กับความเป็น “มนุษย์” หรือสัตว์โลกผู้ประเสริฐให้มากที่สุด

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 ทรงเป็น “มนุษย์พิเศษ” เป็นหนึ่งในประชากรโลกเจ็ดพันล้านคนที่ทรงสามารถทำสิ่งต่างๆ ได้มากมายให้แก่ประเทศไทยและพสกนิกรของพระองค์ ยากที่จะหาบุคคลอื่นใดในโลกนี้มาเปรียบเสมือนได้ แม้ในขณะนี้ พระองค์จะมิทรงอยู่กับพวกเราแล้ว แต่คุณงามความดีและพระราชกรณียกิจของพระองค์จะยังคงอยู่คู่กับประเทศไทยตลอดนิรันดร์กาล

แต่ในความเป็นมนุษย์ของพวกเราตัวเล็กๆ อย่างเราๆ ท่านๆ ล่ะ มิได้หมายความว่าเราต้องเกิดมาในตระกูลร่ำรวยมียศถาบรรดาศักดิ์ เราจึงจะทำความดีได้ เราสามารถทำความดีไม่ว่าเราจะเกิดมาเป็นลูกใครหลานใคร ตระกูลใหญ่เล็กแค่ไหน หรือมียศถาบรรดาศักดิ์หรือไม่ ด้วยการเป็นคนซื่อสัตย์ ขยัน อดทน เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีใจเมตตา ฯลฯ และที่สำคัญที่สุดเป็นคนมีความรักที่จริงใจต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน และรู้จัก “ให้” เราไม่ต้องรอจนตัวเองเป็นมหาเศรษฐีจึงจะ “ให้” ได้ มีมากให้มาก มีน้อยให้น้อย หรือแม้ไม่มีพอเราก็ “ให้” ได้ “ให้” ตัวเราในการรับใช้ ในการทำความดีไงล่ะ ด้วยว่าวันหนึ่งเราก็ต้องจากโลกนี้ไป แล้วสิ่งที่จะคงอยู่เกี่ยวกับตัวเราก็คือสิ่งต่างๆ ที่ได้ทำไว้นั่นเอง คนไหนที่เป็นคนดี แม้จะไม่ใช่คนสำคัญของชาติบ้านเมืองหรือของสังคม ลูกหลานผู้รู้จักก็จะจดจำได้ว่าคนๆ นี้เป็นคนดีนะ เสียดายและคิดถึง คนไหนเป็นคนโกงคนทุจริต ประพฤติมิชอบ ฯลฯ เวลาจากโลกนี้คงจะมีแต่คนพูดว่า “ชีวิตก็มีแค่นี้แหละ ไม่รู้จะกอบโกยไปทำไมเยอะแยะ

ตายแล้วก็เอาไปไม่ได้”

แล้วลูกก็คิดถึงกลอนบทนี้

นรชาติวางวาย มลายสิ้นทั้งอินทรีย์
สถิตทั่วแต่ชั่วดี ประดับไว้ในโลกา

ปกติในยามที่ลูกมีความรู้สึกที่ไม่ปกติมากๆ ไม่ว่าจะเป็นการดีใจ เสียใจ เศร้า หรือเจ็บปวดมากๆ ลูกมักจะเขียนบทกลอนเพื่อนเป็น “การฉลอง” หรือ “การถอนพิษ” แต่แปลกมากที่ในช่วงปีที่ผ่านมาทั้งปี ลูกเขียนบทประพันธ์อะไรไม่ออกเลย ในการถวายความอาลัยแก่ในหลวงรัชกาลที่ 9 แม้จะพยายามหลายครั้งแล้วก็ตาม แต่ปรากฏว่าลูกสาวคนเล็กของลูกซึ่งปกติไม่ค่อยชอบเขียนทั้งร้อยแก้วและร้อยกรองกลับได้เขียนกลอนบทหนึ่ง ซึ่งลูกรู้สึกว่าไพเราะมากถวายแด่พระองค์ท่าน ลูกขอนำมาใส่ไว้ในบทสวดนี้ของลูก พระเจ้าข้า

สยามราษฎร์ น้อมนบ ก้มลงกราบ
ศิระราบ พร้อมภักดิ์ สมัครสมาน
หยาดน้ำตา ไหลหลั่ง สุดประมาณ
ส่งพระภูบาล เสด็จสวรรค์ นิจนิรันดร์

แม้แผ่นฟ้า เมฆา ทั่วแหล่งหล้า
เหล่าอาชา คชสีห์ คชสาร
นกวิหก หกเหิร เหนือพระลาน
ต่างกราบกราน องค์พระภูมิพล

ธ ปกป้อง คุ้มครอง ไทยสยาม
ธ ปกปักษ์ ทุกยาม มิให้หมอง
ธ ปัดเป่า ทุกคาม พ้องปรองดอง
ธ ปลดปล่อย ทั้งผอง ปลอดภัยพาล

ธ สถิต เหนือฟ้า สุราลัย
ธ สถิต ในใจ เหล่าปวงข้า
ธ สถิต ท่ามกลาง ชาวประชา
ธ สถิต ทุกครา ตราบตราตรึง

“ใครเชื่อในเรา แม้ตายไปแล้วก็จะมีชีวิต” ยอห์น 11:25

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 364
การประกาศข่าวดี (ทั้งเก่าและใหม่)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสได้ทรงจุดประกายให้คริสตชนทั่วโลกตื่นตัวในการทำหน้าที่ของการเป็นลูกของพระให้ดีสมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยการประกาศข่าวดีใหม่ ซึ่งพวกเราคงได้ยินบรรดาพระสงฆ์พูดถึงประโยคนี้อย่างสม่ำเสมอตลอด 2-3 ปีที่ผ่านมา ตอนแรกๆ ลูกเองก็ยังไม่ค่อยเข้าใจ ประโยคนี้หมายความว่า “ข่าวดี” นั้นเดิมเป็นแบบเก่าและตอนนี้มี “แบบใหม่” อย่างนั้นหรือเปล่า หรือว่า “วิธี” การประกาศที่ได้ปรับปรุงจากวิธีเดิมมาเป็นวิธีใหม่ ลูกใช้เวลาศึกษาติดตามสักพักใหญ่ๆ กว่าจะเข้าใจและดีใจที่พระศาสนจักรคาทอลิกภายใต้พระสันตะปาปาฟรังซิสมีการตื่นตัวในเรื่องนี้

ตั้งแต่ลูกรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ นับถึงวันนี้ก็ 21 ปีแล้ว ลูกรู้สึกเสมอมาว่าคริสตชนคาทอลิกเป็นลูกของพระที่สุภาพ เรียบร้อย อยู่ในโอวาท ไปวัดทุกอาทิตย์ ฟังมิสซา แก้บาปรับศีล แล้วก็คิดว่าเราเป็นคริสตชนที่ดีแล้ว ลูกไม่ค่อยรู้สึกว่ามีการปลูกฝังให้คริสตชนคาทอลิกทุกคนมีความคิดที่ว่าเป็น “หน้าที่” ของทุกคนที่จะต้อง “ประกาศข่าวดี” ให้เพื่อนมนุษย์คนอื่นที่ไม่รู้จักพระเจ้ามารู้จักพระองค์ แม้พระสงฆ์จะเทศน์ถึงเรื่องนี้อยู่เสมอๆ ก็ตาม อาจจะเป็นเพราะว่าคริสตชนคาทอลิกคิดว่าการประกาศข่าวดีเป็นหน้าที่ของพระสงฆ์ นักบวชชายหญิง ไม่ใช่เป็นหน้าที่ของตนก็เป็นได้ และเป็นเพราะว่าลูกผ่านการแสวงหาพระเจ้ามาจากทางคริสตจักร ทุกวันนี้ลูกก็ยังมีเพื่อนๆ ทางคริสตจักรไม่น้อย ลูกจึงรู้สึกถึงความแตกต่างในด้านความร้อนรนในการประกาศข่าวดีของพระเจ้าของคริสตชนของสองนิกายนี้อย่างเห็นได้ชัด

เร็วๆ นี้ ลูกได้คุยกับคริสตชนคาทอลิกรุ่นลูก ที่มีความกระตือรือร้นในการประกาศข่าวดี เธอเล่าให้ฟังว่าสิ่งที่เธอทำคือ พยายามชักชวนให้เพื่อนๆ ที่เป็นคาทอลิกไปวัด ฟังมิสซาทุกวันอาทิตย์ เพราะเพื่อนๆ หลายคนของเธอไม่ไปวัดแล้ว เพราะพ่อแม่เองก็ไม่ค่อยสนใจเรื่องนี้ บางคนเป็นคาทอลิกแต่ก็ไม่สนใจที่จะแต่งงานในโบสถ์ด้วยซ้ำ เพราะคู่สมรสไม่ได้นับถือศาสนาคริสต์ เธอพูดต่อไปว่านอกจากการชวนเพื่อนๆ ให้ไปวัดแล้ว เธอไม่ทราบจะประกาศข่าวดีอะไรได้อีกเพราะเธอไม่ได้อ่านพระคัมภีร์!

อีกคนหนึ่งเป็นคาทอลิกรุ่นลูกเช่นเดียวกัน ได้รับการอบรมในเรื่องการประกาศข่าวดีประจำวัดในรุ่นหลังๆ ลูกถามเธอว่าไปเข้าอบรมครั้งนั้นเพราะอะไร แล้วก็ได้อะไรจากการอบรมไหมและตั้งใจว่าจะทำอะไรในด้านการประกาศข่าวดีต่อไป

เธอตอบตามความเป็นจริงว่า เธอไปเข้ารับการอบรมเพราะเพื่อนชวนไปและก็ได้ความรู้พอสมควรในสิ่งที่เธอไม่ทราบมาก่อน ต่อคำถามที่ว่า “ข่าวดี” ที่เราควรไปประกาศนั้นคืออะไร เธอคิดสักพัก ก่อนจะตอบว่า “ความรักของพระเยซู” “มีอะไรอีกไหม?” ลูกถามต่อ เธอเงียบสักครู่และตอบอย่างเขินอายว่า “คิดไม่ออกค่ะ” ลูกถามต่อ “เธออ่านพระ

คัมภีร์หรือเปล่า” คำตอบชัดเจน “ไม่อ่านค่ะ”

ลูกมาไตร่ตรองและรำพึงกับตัวเองเงียบๆ การจะทำอะไรได้ดีนั้น ต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญที่สุด 2 ประการคือ 1. มีความตั้งใจจริงและกระตือรือร้นที่จะทำสิ่งนั้น 2. ต้องมีความรู้ลึกซึ้ง (ยิ่งมากยิ่งดี) ในเรื่องที่เราจะทำนั้น หากเราขาดข้อ 1 คือไม่มีความตั้งใจจริงหรือขาดความกระตือรือร้น เราก็จะล้มเหลวไปตั้งแต่ยังไม่ได้เริ่มทำงานนั้นตั้งแต่ต้นซะแล้ว แต่แม้ว่าเรามีความปรารถนาอย่างแรงกล้า แต่ขาดความรู้ในเรื่องที่จะทำ เราก็คงจะไม่สามารถบรรลุถึงเป้าหมายที่ตั้งใจไว้ได้

ลูกเขียนบทสวดบทนี้ถวายแด่พระองค์ด้วยใจที่รักพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจและด้วยความถ่อมตน ลูกค้นพบพระองค์แล้ว และชีวิตลูกก็ได้เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ลูกมีความปรารถนาให้คนทั่วโลกได้มารู้จักพระองค์และสัมผัสกับความสุขที่ลูกเรียกว่าสันติสุขและปีติสุข ดั่งเช่นที่ลูกได้รับพระพรจากพระองค์ในทุกวันนี้ คงต้องเป็นหน้าที่ของผู้นำพระศาสนจักรใน “การปลูกฝัง” ให้คริสตชนคาทอลิกมีความร้อนรนในการประกาศข่าวดีและมีความรู้สึกว่าการไปวัดฟังมิสซาวันอาทิตย์แก้บาปรับศีลแล้วก็เป็นคริสตชนที่ดีนั้น แท้จริงเป็นลูกของพระที่ดีเพียงครึ่งเดียว หน้าที่อีกครึ่งหนึ่งคือ “การไปประกาศข่าวดี” และแน่นอนอีกหนึ่งความสำคัญที่ไม่แพ้กันคือ คริสตชนคาทอลิก “ควร” และ “ต้อง” ทราบว่า “ข่าวดี” ที่จะไปประกาศนั้นคืออะไร และเราจะทราบได้อย่างไรล่ะ หากเราไม่อ่านพระคัมภีร์? แล้วควรจะต้องทำอย่างไรล่ะ คริสตชนคาทอลิกจึงจะมีความสนใจมาศึกษาพระคัมภีร์อย่างจริงๆ จังๆ?

ลูกขอจบบทสวดบทนนี้ด้วยการก้มกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ด้วยความรักและความกตัญญูต่อพระองค์อย่างสูงสุด พระเจ้าข้า

“เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนนานาชาติให้มาเป็นศิษย์ของเรา” มัทธิว 28:19

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 365
ความสุขที่ไม่มีใครเข้าใจ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ราวกลางเดือนพ.ย. 2017 ที่ผ่านมา มีเหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นในเมืองที่เป็นศูนย์กลางของธุรกิจของประเทศที่ยังถือว่าเป็นประเทศมหาอำนาจของโลกในปัจจุบัน สิ่งที่เกิดขึ้นไม่เกี่ยวกับลูกเลย แต่เป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ลูกมีความสุขมากและตื่นเต้นมากด้วย ตื่นเต้นจนนอนไม่หลับไป 2-3 คืน แต่ความสุขนั้นของลูกเป็นความสุขที่ไม่มีใครเข้าใจ ☺

ที่ Christie's House ในกรุงนิวยอร์ค ประเทศสหรัฐอเมริกา ในช่วงเวลาดังกล่าวได้มีการประมูลภาพๆ หนึ่ง ที่ได้ราคาสูงที่สุดในประวัติศาสตร์ของการประมูลภาพวาดคือ ได้ราคาถึง 400 ล้านเหรียญสหรัฐ บวกกับค่าดำเนินการและค่าคอมมิชชั่นของการประมูลอีก 50.3 ล้านเหรียญสหรัฐ รวมเป็นมูลค่าถึง 450.3 ล้านเหรียญสหรัฐหรือคิดเป็นเงินบาทก็ประมาณ 14,800,000,000.- บาท (หนึ่งหมื่นสี่พันล้านบาท)! โอ้โฮ! เงินจำนวนมหาศาลนี้เป็นงบประมาณแผ่นดินของประเทศเล็กๆ ที่ยากจนได้เลย คิดแบบคนไม่ใช้ความคิดนะ พระเจ้าข้า ☺

ภาพดังกล่าวมีชื่อว่า Salvator Mundi ซึ่งเป็นภาษาละตินแปลว่า Savior of the World เป็นภาพสีน้ำมันบนผ้าใบขนาดเพียง 45.4x65.6 ซม. เชื่อว่าเป็นภาพสุดท้ายที่วาดโดยจิตรกรเอกของโลกคือ Leonardo da Vinci ในราวปีค.ศ. 1500 เป็นภาพของพระเยซูทรงถือรูปโลกใสๆ ในพระหัตถ์ซ้ายในขณะที่พระหัตถ์ขวาอยู่ในท่าที่กำลังประทานพระพร ภาพนี้มีประวัติอันยาวนานจากแรกเริ่มคนเข้าใจว่าเป็นภาพที่วาดโดยลูกศิษย์ของ da Vinci และพักหนึ่งตกเป็นสมบัติของกษัตริย์ของประเทศหนึ่งก่อนจะตกมาเป็นกรรมสิทธิ์ของนักสะสมชาวรัสเซียคนหนึ่ง ผู้ซึ่งนำออกมาให้ประมูลในครั้งนี้ กล่าวกันว่าต้นทุนของเขาคือ 127 ล้านเหรียญสหรัฐในตอนที่เขาประมูลได้ภาพนี้มาครอบครอง

ในฐานะที่ลูกชอบภาพทางศิลปะและได้วาดภาพเกี่ยวกับพระเยซูตลอดจนพระแม่และนักบุญหลายองค์ในพระศาสนจักรคาทอลิกของเรา แน่นอนลูกตื่นเต้นกับข่าวดังกล่าว แต่มันเกี่ยวอะไรกับลูกถึงขั้นตื่นเต้นจนนอนไม่หลับตั้ง 2-3 คืนล่ะ?

หลังจากที่ลูกได้เห็นภาพมูลค่าหมื่นกว่าล้านบาทแล้ว ลูกบอกกับลูกๆ ว่า "หม่ำมี้จะวาดภาพ Salvator Mundi! หม่ำมี้คิดว่าหม่ำมี้วาดได้นะ ☺" เป็นประโยคที่อาจหาญและออกจะไม่เจียมตัวสักหน่อย แต่ลูกตั้งใจว่าลูกจะวาดภาพนี้แม้จะไม่มีทางสวยเท่าก็ไม่เป็นไร ลูกพูดกับลูกๆ ต่อ "คิดดูซิ บ้านของเรา ลูกๆ หลานๆ จะมี Painting ที่ต้นฉบับมีมูลค่าหมื่นกว่าล้านบาทแขวนอยู่ แม้ภาพวาดของหม่ำมี้จะประเมินค่าไม่ได้เพราะจะไม่มีใครมาขอประมูลก็ตาม ☺ ☺ ☺" และลูกก็จะพิมพ์ประวัติของภาพๆ นี้ใส่ซองเสียบไว้หลังภาพ เช่นเดียวกับที่ลูกทำกับภาพทางศาสนาภาพอื่นๆ ที่ลูกได้วาด

แค่นี้ลูกก็มีความสุข ลูกก็ตื่นเต้น ตื่นเต้นจนนอนไม่หลับและเป็นความสุขที่ไม่มีใครเข้าใจ ☺

ความสุขของลูกหลังจากที่ลูกค้นพบพระองค์แล้วคือ การได้เป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์และการที่รู้สึกว่าพระองค์ทรงประทับอยู่ในใจของลูก ทุกครั้งที่ลูกได้ทำอะไรเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ แม้จะเป็นเรื่องเล็กๆ และไม่มีใครทราบก็ตาม ลูกจะมีความสุขมาก เมื่อลูกรู้สึกได้ในหัวใจว่า พระองค์ทรงพอพระทัย เป็นความสุขที่มีพลังมาก ศัพท์ทางศาสนาเราจะเรียกว่า สันติสุขและปีติสุข แต่ลูกเองมีศัพท์เฉพาะที่จะบรรยายถึงความสุขในใจของลูกยามได้สัมผัสกับพระองค์ เป็นศัพท์ที่ไม่มีในพจนานุกรมเล่มใดๆ ลูกเรียกความสุขของลูกนี้ว่า “ความตื่นเต้นสุข” ซึ่งอาจจะมีความหมายใกล้เคียงกับคำว่า “Ecstatic” ในภาษาอังกฤษก็ได้ และลูกก็ไม่เคยเปิดเผยศัพท์คำนี้แก่ผู้ใดเลย ☺

การวาดภาพทางศาสนาทุกครั้ง ลูกมีเครื่องมือพิเศษในการวาด ไม่ใช่แค่แปรงหรือเกรียงดังเช่นในการวาดภาพอื่นๆ ทั่วไป เครื่องมือพิเศษของลูกนี้คือ “หัวใจ” ใช่แล้ว ลูกใช้ “หัวใจ” ในการวาดรูปพระเยซู พระแม่ และนักบุญทุกองค์ และทุกครั้งระหว่างการวาด ลูกจะอธิษฐานกับองค์ที่ลูกวาด วาดไปอธิษฐานไป สื่อกับองค์ที่ลูกวาดไป ครั้งหนึ่งลูกได้วาดภาพพระเยซูในวัย 10 พรรษา อยู่ในโรงไม้กับแม่พระ และนักบุญโยเซฟ บนพื้นมีเศษไม้เต็มไปหมด จากการไสไม้ของนักบุญโยเซฟ ลูกวาดแล้ววาดอีก วาดอย่างไรก็ไม่สามารถวาดเศษไม้บนพื้นให้ดูเหมือนได้ ในที่สุด ลูกก็เลยสวดภาวนาต่อนักบุญโยเซฟว่า “ท่านนักบุญโยเซฟเจ้าข้า ทำไมท่านไม่กวาดพื้นตอนไสไม้เลยคะ เดือดร้อนถึงลูกซึ่งต้องมาวาดเศษไม้เหล่านี้” ทันทีที่ลูกสวดภาวนาเสร็จ ลูกรู้สึกได้ว่านักบุญโยเซฟยิ้มให้กับลูก แล้วลูกก็รีบขอโทษท่าน “ลูกขอโทษที่ได้กล่าวเช่นนี้ต่อท่าน ลูกไม่มีเจตนาจะทำให้ท่านเคืองนะ เจ้าข้า” เท่านั้น แล้วต่อมาลูกก็วาดเศษไม้บนพื้นได้ ☺

การวาดภาพพระของลูกจึงเป็นทางหนึ่งที่เชื่อมลูกกับองค์ที่ลูกวาดและการวาดพระเยซูจึงนำมาซึ่ง “ความตื่นเต้นสุข” ทุกครั้ง เป็นความสุขที่ประเมินค่าไม่ได้ แต่เป็นความสุขที่มีค่าสูงสุดสำหรับลูก ซึ่งเป็นลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ คนหนึ่ง พระเจ้าข้า!

ลูกรักพระองค์ที่สุด พระเจ้าข้า ☺ ☺ ☺

“ผู้ที่พบพลังของตนในพระองค์ย่อมเป็นสุข เขาเดินทางอย่างมั่นใจขึ้นไปยังภูเขาศิโยน เมื่อเขาเดินผ่านหุบเขาแห้งแล้ง เขาทำให้ที่นั่นเปลี่ยนเป็นสวนที่มีตาน้ำ ฝนต้นฤดูประสาทพระพรอย่างเต็มเปี่ยม เขาเดินทางโดยมีพลังเพิ่มยิ่งขึ้น จนกระทั่งมาพบพระเจ้าสูงสุดที่ภูเขาศิโยน” สดุดี 84:5-7

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

ขอขอบคุณท่านผู้อ่านท่านหนึ่งที่ได้ส่งหนังสือ “เจาะโลกพระคัมภีร์” พร้อมทั้งส.ค.ส. และคำอวยพรมาให้ ขอพระผู้เป็นเจ้าโปรดประทานพระพรอันอุดมให้ท่านเช่นเดียวกันค่ะ

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 366
ของขวัญวันคริสต์มาส 2017

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขณะที่ลูกกำลังเขียนบทสวดบทนี้ อีกไม่กี่วันก็จะเป็นวันฉลองคริสต์มาส 2017 ซึ่งถือเป็นวันฉลองพระคริสตสมภพ แม้จะไม่ใช่เป็นวันประสูติจริงของพระเยซูเจ้าก็ตาม

โดยทั่วไป การฉลองวันเกิดมักจะมีการให้ของขวัญกัน โดยครอบครัว ญาติหรือเพื่อนสนิท จะเป็นผู้ให้ของขวัญแก่ผู้ที่ฉลองวันเกิด แล้วในการฉลอง “วันประสูติ” ของพระเยซูเจ้าผู้ทรงลงมาบังเกิดบนโลกมนุษย์เพื่อไถ่บาปให้พวกเรา ซึ่งเป็นพระหรรษทานและเหตุผลเกินคำบรรยายใดๆ ล่ะ พวกเราให้ “ของขวัญ” ถวายกลับให้แด่พระองค์อะไรหรือเปล่า?

แต่ละคนก็คงมีคำตอบของตัวเอง แล้วแต่จะเป็นในรูปแบบใดหรือวิธีใด

แล้วลูกก็สำรวจตัวเอง ลูกเป็นแค่ลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ลูกจะสามารถถวาย “ของขวัญ” อะไรจึงจะเหมาะสมกับสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อมนุษยชาติล่ะ ไม่มีของขวัญใดที่เรามนุษย์จะสามารถถวายให้พระองค์ได้ เพื่อตอบแทนพระคุณอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ได้อย่างเหมาะสม ลูกจึงได้ “ถวายชีวิตทั้งครบในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์” ตลอดหลายๆ ปีที่ผ่านมา

เป็นประโยคที่พูดแล้วฟังดูดี เหมือนกับสิ่งที่พระสงฆ์เทศน์สอนมาตลอดอย่างนั้นหรือเปล่าหนอ?

เปล่าเลย ลูกได้ทำเช่นนั้นจริงๆ ทำด้วยความตั้งใจ ใส่ใจและเต็มใจ และด้วยความถ่อมตนมาตลอด

ก่อนถึงจุดที่จะสามารถถวายชีวิตทั้งครบในการรับใช้พระองค์ได้ ลูกสวดภาวนาแสวงหากระแสเรียกของพระองค์เป็นปีๆ ว่าพระองค์ทรงต้องการให้ลูกรับใช้พระองค์อย่างไรด้วยความจริงใจและในที่สุด พระองค์ก็ค่อยๆ เผยแสดงให้ลูกทราบว่า พระองค์ทรงต้องการให้ลูกเป็นพยานถึงพระเมตตาและความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ตอนแรกก็ยังไม่ค่อยชัด แต่ทีละเล็กทีละน้อย ลูกค่อยๆ รับทราบถึงพระบัญชาของพระองค์ ลูกจึงได้สวดทูลต่อพระองค์ว่า ลูกจะไปสุดหล้าฟ้าแผ่นดินเพื่อไปเป็นพยานถึงพระเมตตาและความรักของพระองค์

“เราพอใจความเมตตากรุณา มิใช่พอใจเครื่องบูชา” มัทธิว 11:7

ล่าสุด ลูกเพิ่งได้รับเชิญให้ไปพูดแบ่งปันเป็นพยานในงาน VACOM III (3rd Visayan Apostolic Congress on Mercy) ที่ Iloilo City ประเทศฟิลิปปินส์ ในวันที่ 6 ธ.ค. 2017 ที่ผ่านมา ครั้งนี้เป็นครั้งที่ 9 ที่ลูกได้เป็นพยานแบ่งปันให้ผู้ฟังซึ่งเป็นชาวต่างชาติหรือนานาชาติฟังถึงพระเมตตาและความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเยซูเจ้า พระเจ้าของเรา พระเจ้าของลูก หลังการพูดเสร็จก็มี Session การเซ็นหนังสือ Moving the Mountain ฉบับภาษาอังกฤษที่พิมพ์ที่นั่นอีกราว 2 ชั่วโมง

ในระหว่างนั้น มีสตรีผู้หนึ่งมาขอคุยกับลูกว่า สังฆมณฑลของเธอนั้น ผู้คนส่วนใหญ่ยากจนมากและหลายๆ คนก็สิ้นหวังและกำลังจะหมดความเชื่อ เธอขอให้ลูกไปพูดให้ชาวบ้านในสังฆมณฑลเธอฟังได้ไหม ลูกตอบทันทีว่า “Yes. I’ll go.” แค่นั้นเองเธอโผเข้ามากอดลูกและร้องไห้อย่างหนัก ในขณะนั้นลูกไม่เข้าใจว่าทำไมเธอจึงต้องร้องไห้ขนาดนั้นเพียงเพราะลูกตอบตกลงจะไปพูดแบ่งปันที่สังฆมณฑลเธอ แต่เนื่องจากคิวรอลายเซ็นยาวมากจนล้นออกไปนอกห้อง ลูกจึงไม่มีเวลาถามเธออะไรมากกว่ารอยยิ้ม

วันรุ่งขึ้น พระสงฆ์ที่ดูแลงานพระเมตตาของอีกสังฆมณฑลหนึ่งที่ลูกเคยไปพูดแบ่งปันเมื่อปีที่แล้ว และขณะนี้รู้จักลูกดีได้มาส่งลูกที่โรงแรม หลังจากทักทายเสร็จ คุณพ่อก็พูดขึ้นมาว่า “สตรีที่มาขอให้ Mary ไปพูดที่สังฆมณฑลเธอเมื่อวานนี้ มาจาก .... เมืองที่ประสบภัยพิบัติจากไต้ฝุ่นเมื่อ 3-4 ปีก่อน เป็นเมืองที่สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสได้เสด็จไปเยี่ยม ขณะนี้ประชาชนที่นั่นส่วนใหญ่ยังคงยากจน หลายๆ คนหมดความหวังในชีวิต หาก Mary ได้ไปพูดแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตให้คนที่นั่นฟัง จะทำให้พวกเขากลับมามีความหวังและความเชื่อใหม่”

คราวนี้คนที่ร้องไห้คือ ลูก ....

ลูกกลับมาบ้านแล้ว เมื่อคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในครั้งนี้ รวมทั้งเหตุการณ์ต่างๆ ที่ได้เกิดขึ้นกับชีวิตของลูก ตลอดจนการได้มีโอกาสรับใช้พระองค์โดยการเป็นพยานถึงพระเมตตาและความรักของพระองค์ในประเทศต่างๆ ในช่วง 5 ปีหลังนี้ แล้วลูกก็ได้เห็นพระพรอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ในชีวิตของลูกในเรื่องราวที่ได้เกิดขึ้นในอดีต ที่ลูกคิดว่าเป็นความทุกข์ทรมานที่แสนสาหัส แต่แท้จริงแล้ว นั่นคือ พระพรอันยิ่งใหญ่ที่ได้ปูพื้นให้ลูกสามารถ “รับใช้พระองค์ด้วยชีวิตทั้งครบ” ในตอนนี้ได้ ชีวิตของลูกช่างเล็กน้อยเหลือเกินหากเทียบกับสิ่งที่พระองค์ทรงประทานให้แก่มนุษยชาติ แต่หากลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ คนนี้ สามารถนำความหวังและความเชื่อมาสู่เพื่อนมนุษย์ด้วยกันได้ มันเป็น “พระพร” และ “กระแสเรียก” ที่ยิ่งใหญ่เกินกว่าลูกจะอธิบายด้วยคำพูดใดๆ ได้

แล้วลูกก็น้ำตาไหลอีก ...

และยังมีคนเขียนโน้ตมาขอให้ลูกสวดภาวนาให้ครอบครัวของพวกเขาที่กำลังประสบปัญหาชีวิตเพราะพวกเขาเห็นว่า พระเจ้าทรงได้ยินคำทูลขอจากการสวดภาวนาของลูกอย่างไม่หยุดหย่อนตลอดยี่สิบกว่าปีที่ผ่านมา ซึ่งลูกยินดีสวดขอพรให้พวกเขาทุกคืนในการสวดสายประคำ

ลูกไม่ทราบว่าจากนี้ไป พระองค์จะทรงใช้ลูกอย่างไรหรือในรูปแบบใด จะลึกซึ้งกว่าการแค่ไปพูดแบ่งปันให้คนในประเทศต่างๆ ฟังหรือไม่ แต่จะเป็นอย่างไรนั้น ลูกมั่นใจว่าพระองค์จะเผยแสดงให้ลูกทราบในเวลาและเหตุการณ์ที่เหมาะสมต่อไป

และในการฉลองพระคริสตสมภพนี้ ลูกขอทูลพระองค์อีกครั้งหนึ่งว่า “ของขวัญ” ที่ลูกจะขอถวายให้กับพระองค์นั้นคือ “ลูกขอถวายชีวิตทั้งครบในการรับใช้พระองค์ ตามน้ำพระทัยของพระองค์จนกว่าชีวิตจะหาไม่” พระเจ้าข้า

“ใช่แล้ว เรารู้แผนการที่เราวางไว้สำหรับท่าน พระยาเวห์ตรัส เป็นแผนการที่นำความเจริญรุ่งเรือง ไม่ใช่นำเหตุร้าย เพื่อให้อนาคตของท่านมีความหวังเต็มเปี่ยม” เยเรมีย์ 29:11

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 367

บทสวดวันปีใหม่ 2018

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอเขียนบทสวดบทนี้เป็นบทแรกสำหรับปี 2018 และลูกกำลังเขียนด้วยความสันติสุข ปีติสุข และ “ตื่นเต้นสุข” ในขณะเดียวกับที่ลูกขอถวายพระเกียรติแด่พระองค์ พระเจ้าข้า ☺

วันก่อนลูกอยู่ในกลุ่มเพื่อนๆ กำลังจะไปงานๆ หนึ่งด้วยกัน เพื่อนกลุ่มนี้ทราบประวัติของลูกดีว่าได้ผ่านเรื่องราวอะไรมาบ้าง เพื่อนคนหนึ่งได้พูดขึ้นว่า เธอรู้สึกประหลาดใจที่ตั้งแต่รู้จักลูกมาราว 6 ปี เธอเห็นลูกเป็นคนร่าเริง มีความสุขเปี่ยมไปด้วยชีวิตชีวา และมีพลังวังชาทำอะไรต่อมิอะไรเยอะแยะไปหมด ทั้งด้านธุรกิจ งานสังคม และแม้กระทั่งงานด้านศิลปะ เธอกล่าวต่อว่า เธอไม่เห็นร่องรอยของความทุกข์ที่ได้เกิดขึ้นกับชีวิตของลูกหลงเหลือในตัวลูกหรือแม้แต่บนใบหน้าเลย เป็นบางคนที่ไม่สามารถลืมความหลังอันเจ็บปวดได้ ก็จะยังคงมีความขุ่นข้องหมองใจคาค้างในใจ และจะโชว์บนใบหน้า แต่เธอเห็นหน้าตาของลูกผุดผ่องยิ้มแย้มมาตลอดตั้งแต่เธอได้รู้จักลูก เธอจึงสงสัยว่าลูกทำได้อย่างไร ลูกจึงเป็นคนมีความสุขเช่นนี้ได้ ทั้งๆ ที่ลูกต้องผ่านอะไรต่อมิอะไรมามากมายขนาดนั้น

ลูกยิ้มตอบเพียงประโยคเดียวที่เปิดการสนทนาอีกยาวเหยียดต่อมา “เพราะพี่ได้ค้นพบพระเจ้าค่ะ”

สำหรับคนไทยคนหนึ่งที่รับราชการมาจนถึงขั้น C10 และไม่เคยมีโอกาสได้ยินเกี่ยวกับเรื่องพระเจ้าเลย ประโยคนั้นประโยคเดียวทำให้เธอมีคำถามมากมายต่อมา ลูกค้นพบพระเจ้าได้อย่างไร และพระเจ้าทรงทำอะไร ลูกจึงสามารถมีความสุขทุกวันนี้โดยลืมเรื่องราวในอดีตได้หมด ..... เธอรู้สึกประหลาดใจมาก

..... ลูกสรุปกับเธอว่า เมื่อลูกค้นพบพระเจ้าแล้ว ลูกมิได้หยุดแค่นั้น ลูกศึกษาต่อว่าพระเจ้าทรงสั่งสอนอะไรบ้าง และที่สำคัญที่สุด ลูกพยายามดำรงชีวิตตามพระวาจาของพระเจ้าให้มากที่สุดที่จะทำได้ ผลก็คือ สิ่งที่เธอเห็นในตัวลูกนั้นแหละ

พอดีในไลน์กลุ่มของพวกเรามีคนไปลงข้อความหนึ่งว่ามหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดได้แนะนำการสร้างนิสัยแห่งความสุข 20 ประการไว้ ดังนี้

1. Be Grateful สำนึกบุญคุณคนที่ดีต่อเรา
2. Choose your friends wisely เลือกคบเพื่อนอย่างชาญฉลาด
3. Cultivate Compassion ให้ความเห็นอกเห็นใจแก่คนอื่น
4. Keep learning หมั่นเรียนรู้
5. Become a problem solver เป็นผู้รู้จักแก้ปัญหา
6. Do what you love ทำในสิ่งที่คุณรัก

7. Live in the present อยู่กับปัจจุบัน
8. Laugh often หัวเราะบ่อยๆ
9. Practice Forgiveness หมั่นฝึกการให้อภัย
10. Say thanks often รู้จักขอบคุณเสมอ
11. Create deeper connections สร้างความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้ง
12. Keep your agreement รักษาสัญญา
13. Meditate ทำสมาธิ
14. Focus on what you are doing ตั้งมั่นในสิ่งที่กำลังทำ
15. Be optimistic มองโลกในแง่ดี
16. Love unconditionally รักอย่างไม่มีเงื่อนไข
17. Don't give up อย่ายอมแพ้
18. Do you best and then let it go ทำดีที่สุดแล้วอย่ายึดติด
19. Take care of yourself ดูแลตัวเอง
20. Give back to society ตอบแทนสังคม

ใช่แล้ว ลูกพูดกับเพื่อนคนนั้นต่อว่า มันน่าอัศจรรย์ใจมาก เพราะทั้ง 20 ข้อนี้ ลูกได้ทำและก็ยังปฏิบัติต่อเนื่องถึงปัจจุบันและมากกว่าด้วยซ้ำ ซึ่งเป็นผลจากการปฏิบัติตามสิ่งที่พระเจ้าทรงสั่งสอนในพระคัมภีร์ ลูกจึงมีความสุขในหัวใจ ... จนแสดงออกมาทางใบหน้า แต่ว่าในการที่จะปฏิบัติได้ในบางข้อนั้น ลูกต้องพยายามแล้วพยายามอีก พราะไม่ใช่เป็นสิ่งที่จะปฏิบัติได้ง่ายๆ เลย แต่พระเจ้าทรงสั่งสอนให้พวกเรามนุษย์ทำ เราก็ต้องพยายามทำให้ได้ วันนี้ทำไม่ได้ พรุ่งนี้ลองใหม่ พรุ่งนี้ทำไม่ได้ อีกวันก็พยายามใหม่ ... จนวันหนึ่งก็ทำได้ ยกตัวอย่างการให้อภัย ลูกค้นพบว่า การให้อภัยศัตรูนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลย แต่การให้อภัยผู้ที่เรารัก แต่กลับมาทรยศต่อความรักที่เรามีให้แก่เขานั้น เป็นสิ่งที่ทำยากกว่าร้อยเท่าพันเท่า แต่เมื่อเราสามารถให้อภัยได้แล้ว เราก็สามารถมีความสุขที่แท้จริงในใจได้ ☺

"ท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกันและอภัยโทษให้กัน
เหมือนดังที่พระเจ้าทรงโปรดอภัยโทษให้แก่ท่านในพระคริสต์นั้น" เอเฟซัส 4:32

หากเราเห็นใครที่มีมากกว่าหรือมีชีวิตที่สุขสบายกว่าแล้วเราเกิดความอิจฉาในใจ หรือแม้แต่น้อยใจในใจ สิ่งที่เกิดขึ้นคือ เราจะเกิดความทุกข์ เปลี่ยนใหม่ ยามเราเห็นใครมีความสุขหรือมีอะไรต่อมิอะไรมากกว่าเรา เราดีใจกับเขา ชื่นชมในโชคชะตาที่ดีของเขา สิ่งที่เกิดขึ้นคือ ใจเราจะมีแต่ความชื่นชมยินดี ต่างกันราวฟ้ากับดิน ☺

กับสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีต ถ้ามันเป็นอดีตที่เจ็บปวด แล้วเราก็เก็บแต่ความขมขื่นนั้นไว้ ไม่ปล่อยให้มันล่องลอยไป มัวแต่ยึดติดกับความเจ็บปวดนั้น ถามว่าแล้วเมื่อไรเราจะหายเจ็บปวดเล่า? เราไม่สามารถจะไปเปลี่ยนสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีตได้ แต่เราสามาถดำรงชีวิตให้มีความสุขในปัจจุบันและเพื่อเตรียมให้มีอนาคตที่ดีกว่านี้ได้ ถ้าเช่นนี้แล้ว ทำไมไม่ทำเล่า?

"ดังนั้น ถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสตเจ้า ผู้นั้นก็เป็นสิ่งสร้างใหม่
สภาพเก่าผ่านพ้นไป สภาพใหม่เกิดขึ้นแล้ว" 2 โครินธ์ 5:17

“ลืมสิ่งที่อยู่เบื้องหลังเสีย มุ่งสู่เบื้องหน้าอย่างสุดกำลัง” ฟิลิปปี 3:13

ชีวิตมนุษย์มันสั้นนัก เพราะพระเจ้าจะทรงเรียกกลับไปเมื่อไร เราไม่มีทางจะทราบได้ หากเราพยายามดำรงชีวิตเพื่อให้ใครก็ตามที่พบเรา รู้จักเรา เป็นเพื่อนเรา แล้วทำให้พวกเขาเห็นสัจจธรรมในชีวิต เห็นคุณค่าของการเป็นมนุษย์มากขึ้น มีความสุขมากขึ้น ชีวิตของเราเองก็จะมีคุณค่ามากขึ้น ☺

ลูกพูดอยู่เสมอว่า ลูกพยายามดำรงชีวิตเพื่อให้คนเห็นพระคริสต์ในตัวลูก การที่มีความสุขบนใบหน้าจนทำให้ลูกสามารถประกาศข่าวดีแก่คนที่รู้จักลูกได้ จึงทำให้ลูกมีความสุขเพิ่มขึ้นอีก ☺

ในวันปีใหม่ 2018 นี้ ลูกจึงขอกราบทูลต่อพระองค์ว่า ลูกจะขอนำความสุขซึ่งลูกถือว่าเป็น “ตะลันต์” ที่พระองค์ประทานให้แก่ลูกไปต่อยอด เพื่อลูกจะสามารถนำ “ตะลันต์” นี้พร้อม “ตะลันต์อื่นๆ” ไปแบ่งปันให้กับทุกคนที่จะพบลูกและรู้จักลูกในปีนี้และในปีต่อๆ ไป พระเจ้าข้า

“เพราะผู้ที่มีมาก จะได้รับมากขึ้น และเขาจะมีเหลือเฟือ ...” มัทธิว 25:29

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 368

เจริญชีวิต เป็นศิษย์พระคริสต์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า หัวข้อบทสวดของลูกบทนี้ เป็นประโยคที่พวกเราคริสตชนมักจะได้ยินบ่อย หากเราฟังเผินๆ เป็นประโยคที่ฟังดูง่ายๆ ไม่สลับซับซ้อนและไม่ใช่เป็นภาษาที่ต้องมีคำแปล แต่ถ้าลองพินิจพิจารณาให้ลึกซึ้งความหมายของประโยคนี้ มันช่างโอ้โฮ! โอ้โฮ! อีกแล้ว ☺

ในฐานะมนุษย์ตัวเล็กๆ คนหนึ่ง เราต้องปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะเรียกว่า “เป็นศิษย์พระคริสต์” ได้ล่ะ?

วันอาทิตย์ไปวัดฟังมิสซา แก้บาป รับศีล สวดบทข้าแต่พระบิดา สวดบทวันทามารีย์ แล้วกลับบ้าน ถามว่าเราเป็นศิษย์พระคริสต์แล้วยัง?

ใครจะกล้ามาบอกว่าคริสตชนที่ทำเช่นนี้ไม่ใช่เป็นศิษย์พระคริสต์ล่ะ? คำตอบคือเป็นแล้วนะ เพราะถ้าคนที่ไม่เป็นจะไม่ทำสิ่งเหล่านี้ แต่ถ้าถามให้ลึกกว่านี้ว่า คริสตชนที่ทำเพียงเช่นนี้ เพียงพอกับการเป็น “ศิษย์พระคริสต์” ที่ดีพอแล้วยัง? ตอนนี้คำตอบก็ขึ้นอยู่กับแต่ละคนว่าพึงพอใจในการปฏิบัติตนถึงระดับไหนในการมองตัวเองว่าเป็น “ศิษย์พระคริสต์” ที่ดี

ลูกเอง ตั้งแต่เล็กๆ เป็นเด็กที่เชื่อฟังผู้ใหญ่และอยู่ในโอวาท ผู้ใหญ่สั่งสอนอะไรก็มักจะปฏิบัติตาม พอมาเป็นคริสต์แม้จะในวัยใกล้ครึ่งศตวรรษแต่ก็ยังรู้สึกตัวเองเป็นเด็กในพระศาสนจักร ผู้ใหญ่สั่งสอนอะไรเกี่ยวกับการดำรงชีวิตเป็นคริสตชนที่ดี ก็จะพยายามทำตามให้มากที่สุด ทำได้บ้าง ไม่ได้บ้าง ความรู้สึกฝ่ายซ้ายฉุดไปบ้าง ตามประสาความเป็นปุถุชน แต่มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ลูกได้ปฏิบัติตนมาตลอดสองทศวรรษที่ผ่านมา นั่นคือ การดำรงชีวิตให้คนเห็นพระคริสต์ในตัวลูก

ในสังคมไทยที่ประชากรส่วนใหญ่ไม่ได้นับถือศาสนาคริสต์ การดำรงชีวิตให้ผู้คนที่รู้จักเราเห็นว่าเราคือชาวคริสต์นั้นไม่ใช่เป็นเรื่องง่าย แต่ลูกมองว่าการเลือกทำตนให้คนส่วนใหญ่ในสังคมยอมรับเรากับการถวายเกียรติแด่องค์พระเยซูคริสต์ในทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำนั้น เป็นการเลือกที่ลูกไม่ต้องคิดเป็นครั้งที่สองเลย การทำตนให้เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้านั้น นำมาซึ่งความสุขในใจที่ลูกเรียกว่า สันติสุข ปีติสุข และ “ตื่นเต้นสุข” ในขณะที่การทำตนเป็นที่ยอมรับของสังคมนั้นเป็นเรื่องฉาบฉวย เพราะสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมแต่ละวันนั้น เต็มไปด้วยการสวมหน้ากากเข้าหากัน มันเทียบกันไม่ได้เลย

และหนึ่งในหน้าที่ของการเป็นศิษย์ของพระคริสต์ที่ดีนั้นคือ การประกาศข่าวดี มีเพื่อนบางคนพูดกับลูกว่า ไม่ทราบจะไปประกาศข่าวดีในลักษณะใดและกับใคร

ลูกก็มักจะตอบไปว่า ก่อนอื่นใด เธอต้องทราบก่อนว่าข่าวดีที่เธอจะประกาศนั้นคืออะไร ถ้าเธอตกข้อนี้ตั้งแต่แรก เธอก็ไปต่อไม่ได้แล้ว ประการต่อไป ประกาศกับทุกคนและทุกครั้งที่มีโอกาส และหากได้เริ่มการประกาศแล้ว จะสามารถทำได้อย่างต่อเนื่องและอย่างอัตโนมัติ เหมือนกับการหายใจเข้าออกซึ่งเป็นเรื่องธรรมชาติและอย่างอัตโนมัติเลย

ลูกมีเพื่อนกลุ่มไลน์เล็กๆ กลุ่มหนึ่งที่สมาชิกทุกคนในกลุ่มนับถือศาสนาหลักของประเทศไทยและหนึ่งในนั้นมีคน

หนึ่งที่ศึกษาศาสนาอย่างลึกซึ้งและปฏิบัติตนตามหลักศาสนาของเธออย่างน่าเลื่อมใส ไม่ใช่ประเภทที่เที่ยวไปประกาศว่าตนเองได้ไปเรียนธรรมะและได้ไปปฏิบัติธรรม นุ่งขาวห่มขาว ครั้งละ 7 วัน 14 วัน แต่การปฏิบัติตนไม่ได้สื่อถึงหลักธรรมที่เธอได้ไปศึกษามาเลย เพื่อนของลูกคนนี้มีอาชีพเป็นพิธีกรของหลายรายการทั้งทางโทรทัศน์และวิทยุ และส่วนใหญ่จะไปในแนวทางของหลักธรรมะ สิ่งที่เธอทำเป็นประจำคือ เธอมักจะเขียนหลักธรรมในข้อปฏิบัติข้อนี้ข้อนั้นลงในกลุ่มไลน์ของเรา ซึ่งลูกก็อ่านด้วยความสนใจและชื่นชม วันก่อนเธอเขียนหลักธรรมข้อหนึ่งเกี่ยวกับการไม่โอ้อวดตน การทำตนให้เล็ก ฯลฯ ในหลักศาสนาของเธอ ลูกจึงตัดสินใจเขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ในแนวคำสอนของพระเยซูเจ้าลงในไลน์ให้เพื่อนๆ ท่านอื่นอ่านด้วย

แล้วสิ่งที่ลูกคาดไม่ถึงก็เกิดขึ้น

เพื่อนผู้นี้นำบทเขียนของลูกเกี่ยวกับคำสอนของพระเยซูในแนวศาสนาคริสต์ไปออกอากาศให้ผู้ฟังฟังทั้งประเทศ!

โอ้โฮ! เท่ากับลูกได้ประกาศให้คนไทยทั้งประเทศที่ฟังรายการของเธอมารู้จักกับศาสนาคริสต์และฟังว่าพระเยซูคริสตเจ้า พระศาสดาของศาสนาเราทรงสั่งสอนอะไรบ้าง ☺

แล้วลูกก็มีความสุข เพราะลูกรู้สึกได้ว่าพระองค์ทรงพอพระทัยในการรับใช้พระองค์ในฐานะลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ที่พยายามดำรงชีวิตเป็นศิษย์พระคริสต์

แล้วพรุ่งนี้ ลูกก็จะหาโอกาสประกาศข่าวดีต่อไป ด้วยการดำรงชีวิตของลูกนี่แหละ ...

“ข้าพเจ้าจะถวายพรแด่พระยาห์เวห์ตลอดกาล
คำสรรเสริญพระองค์จะติดอยู่กับริมฝีปากของข้าพเจ้าเสมอ” สดุดี 34:1

อาเมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 369

พระองค์อยู่ที่ไหนหนอ? พวกลูกแสวงหาพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวันที่ 25 ก.พ. 2018 ที่ผ่านมา ลูกได้รับพันธกิจเรื่องหนึ่งที่มีความหมายลึกซึ้งและมีความหมายสำหรับลูกมาก แม้ว่าครั้งนี้จะเป็นครั้งที่ 10 ที่ลูกได้รับเชิญให้ไปพูดแบ่งปันให้ผู้คนในประเทศต่างๆ ฟังก็ตาม ทั้งนี้เพราะผู้ที่จะไปฟังลูกพูดในคราวนี้นั้น เป็นประชาชนของเมืองๆ หนึ่งในประเทศฟิลิปปินส์ที่ได้ประสบภัยธรรมชาติจากไต้ฝุ่นที่มีความรุนแรงที่สุดในประวัติภัยพิบัติของประเทศของเขา ผู้คนตายนับหมื่น จากพื้นฐานที่ยากจนอยู่แล้ว พวกที่รอดชีวิตมาได้ต้องยากจนกว่าเดิม บ้านช่องพังพินาศ บ้างก็หัวใจสลายเพราะสมาชิกในครอบครัวได้สูญหายหรือตายจากไป บางครอบครัวก็ได้จากโลกนี้ไปยกครัว ฯลฯ สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสได้เสด็จไปเยี่ยมเมืองนี้ด้วยพระองค์เองหนึ่งปีหลังเกิดเหตุ แต่พระองค์อยู่ได้เพียง 4 ชั่วโมง ก็ต้องรีบเสด็จออกจากเมืองเพราะพายุไต้ฝุ่นอีกลูกหนึ่งกำลังจะพัดเข้ากระหน่ำในเวลาอันใกล้นั้น

ทันทีที่ลูกได้รับเชิญจากพระสงฆ์ผู้แทนพระสังฆราชของอัครสังฆมณฑลนั้นให้ไปพูดแบ่งปันให้กำลังใจแก่ประชาชนที่นั่นฟัง ลูกรู้สึกในใจทันทีว่า พันธกิจครั้งนี้มันลึกซึ้งและมีความสำคัญกว่าทุกๆ ครั้งที่ผ่านมาเป็นอย่างมาก เพราะมีพระสงฆ์อีกองค์หนึ่งบอกลูกว่าประชาชนส่วนใหญ่ที่นั่นยังยากจน บ้างก็ยากจนกว่าเดิมเพราะเงินช่วยเหลือจากทางการไปไม่ถึงด้วยเหตุผลทางการเมือง ฯลฯ ที่สำคัญที่สุด บนความทุกข์ยากแสนสาหัสที่พวกเขาได้ประสบมา บ้างก็เริ่มสูญเสียความเชื่อแล้วและถามว่า พระเจ้าอยู่ที่ไหน? ทำไมพระองค์จึงทรงให้พวกเขาต้องประสบกับความทุกข์ยากเช่นนี้?

ตอนต้นลูกเตรียมตัวไม่ถูก ไม่ทราบว่าจะไปพูดอะไรในแนวไหนจึงจะไปปลอบใจผู้คนที่มีความทุกข์ระดับนี้ได้ ลูกทราบเพียงแต่ว่า ลำพังนำเรื่องราวชีวิตของลูกที่เกิดขึ้นไปเล่าแบ่งปันคงไม่พอ ลูกศึกษาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แล้วลูกก็ร้องไห้แทนพวกเขา พระจิตเจ้า เจ้าข้า ได้โปรดประทานพระพรและปรีชาญาณแก่ลูกให้สามารถนำความรักของพระเจ้าไปปลอบประโลมและสัมผัสจิตใจของพวกเขาเหล่านั้นได้ด้วยเทอญ และโปรดดลใจให้ลูกสามารถไปพูดให้พวกเขาไม่สูญเสียความเชื่อด้วยเถิด พระเจ้าข้า

ศิษยาภิบาลที่ลูกเคารพรักนับถือก็น่ารักมา ส่งพระวาจามาให้ลูกมากมายหลายบท ลูกศึกษาจนหมด แล้วก็ยังรู้สึกว่ามันไม่พอเพียง ลูกเริ่มกังวล เป็นครั้งแรกที่ลูกได้รับเชิญให้ไปพูด แต่นึกไม่ออกเลยว่าจะพูดอะไร หรือในลักษณะไหน ในที่สุด ลูกคิดว่าลูกควรต้องขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ในพระศาสนจักรแล้ว ลูกจึงส่งอีเมล์ไปหาพระสังฆราชที่ลูกเคารพรักเพื่อขอคำแนะนำ สองวันต่อมาลูกก็ได้รับคำตอบจากท่านว่าให้ไปอ่านบทเขียนเกี่ยวกับความทุกข์โดยนักบุญสมเด็จพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 ลูกดีใจมาก รีบเข้าไปหาในอินเตอร์เน็ต ปรากฏว่าพบบทความเขียนโดยซิสเตอร์ท่านหนึ่งเกี่ยวกับเอกสารนี้ มีความยาวถึง 18 หน้า แต่ไม่ใช่เป็นบทเขียนโดยตรงของท่านนักบุญ แม้กระนั้น ลูกก็ดีใจมาก ลงมืออ่าน

บทความ 18 หน้านั้นอย่างตั้งใจ วันต่อมา พระคุณเจ้าได้ส่งอีเมล์มาเพิ่มเติม บอกชื่อบทความมาให้ “Apostolic Letter SALVIFICI DOLORIS of the Supreme Pontiff John Paul II on the Christian Meaning of Human Suffering” คราวนี้ลูกหาในอินเตอร์เน็ตได้ถึงตัวบทความเลย มีความยาวถึง 40 หน้า ลูกดีใจมาก รวมกับของวันก่อน เอกสารที่มีให้อ่านรวมกัน 58หน้า ลูกอ่านครั้งแรก โอ้! เป็นบทความที่มีความหมายทางเทววิทยาลึกซึ้งมาก แต่ถ้าลูกไปพูดในลักษณะเช่นนี้ ผู้ฟังที่ยังกำลังมีความทุกข์จะเข้าใจไหม? ไม่เป็นไร อ่านใหม่ ต้องอ่านให้ตัวเองเข้าใจก่อน จำได้ว่าอ่านแล้วอ่านอีกประมาณ 5-6 รอบ ทั้งพับหน้าที่จะเน้น ทั้งไฮไลท์ข้อความที่จะพูด ในที่สุด ลูกกราบขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงเพิ่มพูนความรู้ทางด้านเทววิทยาให้แก่ลูก เพราะหลังจากอ่านเอกสารทั้ง 58 หน้าตลอดเกือบ 3 อาทิตย์เต็มๆ ลูกก็เกิดความเข้าใจในสิ่งที่นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 ได้ทรงเขียนเกี่ยวกับความทุกข์ยากของมนุษย์

หน้าที่ของลูกต่อไปคือ การนำเอาบทเขียนที่ดูเหมือนเป็นหลักวิชาการทางเทววิทยามาย่อย และเขียนออกมาเป็นภาษาพื้นๆ ฟังง่ายๆ เหมาะสำหรับผู้ฟังที่ยังคงอยู่ในความทุกข์ได้เข้าใจ

พระจิตเจ้าได้รับการทูลขอและรบกวนจากลูกจนลูกต้องกราบขอให้พระองค์อย่าทรงรำคาญลูกในการเตรียมตัวไปพูดครั้งนี้ ☺

และแล้ว ลูกก็พร้อม เป็นครั้งแรกที่ลูกเขียนสิ่งที่ลูกจะไปพูด เขียนไปก็ร้องไห้ไป พอเขียนเสร็จ พิมพ์เสร็จ มาซ้อมพูดก็ร้องไห้อีก แต่ลูกบอกกับตัวเองว่า ร้องไห้กับตัวเองไม่เป็นไร ห้ามไปร้องไห้บนเวทีตอนพูดก็แล้วกัน

ลูกถามตัวเองว่าร้องไห้ทำไมตลอดการเตรียมตัวไปพูดครั้งนี้ แล้วลูกก็ตอบตัวเองในหัวใจว่า เพราะสิ่งที่นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 เขียนเกี่ยวกับความทุกข์ของมนุษย์นั้น มัน “กินใจ” และ “โดนใจ” ลูกมาก ทำให้ลูกเอาใจของลูกเข้าไปใส่ในใจของประชาชนเหล่านั้น และรู้สึกถึงความทุกข์ทรมานของพวกเขา แล้วก็อดไม่ได้ที่จะคิดถึงประสบการณ์ความทุกข์ของตัวเองในอดีต และที่สำคัญที่สุด ทำให้ลูกรู้สึกถึงการร่วมในพระทรมานของพระมหาเยซูเจ้า พระเจ้าของเรา กลายเป็นว่าตลอดเดือนก.พ. 2018 ซึ่งเป็นเดือนที่เริ่มเทศกาลมหาพรต ประสบการณ์การเตรียมตัวของลูกไปพูดครั้งนี้ล้ำค่ามาก เป็นประสบการณ์ทางจิตวิญญาณที่ลูกอธิบายไม่ได้ด้วยคำพูด แล้วลูกก็ขอบพระคุณพระองค์ด้วยความกตัญญูอย่างหาที่สุดไม่ได้สำหรับประสบการณ์ที่ Unique นี้

พระองค์ทรงกำลังสอนลูกและเตรียมลูกในการปฏิบัติพันธกิจอื่นใดที่ลึกซึ้งกว่านี้หรือเปล่าหนอ? เพราะลูกสัมผัสได้ถึงการประทับอยู่ในใจของลูกอย่างใกล้ชิดของพระองค์ทั้งเดือนก.พ.ที่ผ่านมา

ตลอดเวลา 1 ชั่วโมงที่ลูกพูด ผู้ฟัง 1,000 กว่าคนร้องไห้และเมื่อลูกพูดจบ ต่างลุกขึ้นปรบมือให้ลูกเป็นเวลานาน เช่นเดียวกับทุกครั้ง ลูกทูลพระองค์ในใจว่า

“This is for the Glory of You; not the glory of me, my Lord!”

“ท่านทั้งหลายไม่เคยเผชิญกับการทดลองใดๆ ที่เกินกำลังมนุษย์ พระเจ้าทรงซื่อสัตย์ พระองค์จะไม่ทรงอนุญาตให้ท่านถูกทดลองเกินกำลังของท่าน แต่เมื่อถูกทดลอง พระองค์จะประทานความสามารถให้ท่านยืนหยัดมั่นคงและหาทางออกได้” 1 โครินธ์ 10:13

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 370

JESUS' DIVINE MERCY IN OUR LIVES

ข้าแต่พระเป็นเจ้า หลังจากบทสวดของลูกบทที่แล้วได้ถูกส่งออกไป มีผู้อ่านหลายท่านอยากทราบว่า ลูกได้พูดอย่างไรในการปลอบใจผู้คนที่มีความทุกข์ระดับผ่านพายุไต้ฝุ่นที่ร้ายแรงที่สุดในประเทศของเขา ซึ่งลูกได้ตั้งใจแล้วว่าจะขอนำบทแบ่งปันของลูกมาเขียนเป็นบทสวดถวายพระเกียรติแด่พระองค์อีกครั้งหนึ่ง

ชื่อของบทสวดบทนี้คือ หัวข้อการแบ่งปันของลูก

ลูกได้เริ่มต้นโดยบอกพวกเขาว่า พระเจ้าคือองค์แห่งความรัก องค์แห่งความหวัง และพระองค์ทรงพระเมตตา และเป็นเพราะพระหรรษทานของพระองค์ ลูกจึงได้ไปยืนอยู่ ณ ที่นั้น ซึ่งเป็นครั้งที่ 6 ที่ลูกได้พูดแบ่งปันที่ประเทศของพวกเขา และครั้งที่ 10 ในการแบ่งปันระดับนานาชาติและต่อสั้นๆ ด้วยชื่อของงานและสถานที่ที่ลูกได้ไปพูดมา

ทุกครั้งที่ลูกไปพูด จะมีผู้ฟังมาหาลูกหลังจากลูกพูดเสร็จและมาบอกกับลูกว่า เขาคิดว่าเขามีปัญหามากมายในชีวิต แต่หลังจากฟังเรื่องราวของลูกแล้ว เขารู้สึกว่าปัญหาของเขาช่างเล็กน้อยเหลือเกิน คราวนี้มันคนละเรื่อง ลูกทราบเกี่ยวกับไต้ฝุ่นยักษ์ถล่มเมืองของเขาในปลายปี 2013 แต่ไม่ทราบรายละเอียดมากนัก แต่หลังจากได้รับเชิญอย่างเป็นทางการให้ไปพูดแบ่งปันให้พวกเขาฟัง ลูกก็ได้ศึกษาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างละเอียด แล้วลูกก็ต้องร่ำไห้ สิ่งที่เกิดขึ้นกับลูกนั้น หากเปรียบเทียบกับสิ่งที่พวกเขาได้เผชิญมานั้น เปรียบประดุจเพียงแค่ยุงกัดเท่านั้น และการที่ลูกได้ไปยืน ณ เมืองของพวกเขาเพื่อเป็นพยานถึงพระเมตตาของพระเจ้านั้น ลูกรู้สึกเต็มเปี่ยมไปด้วยความถ่อมตน ความสะเทือนใจและความยำเกรง สำหรับลูกแล้ว เมืองตาโกลบัน (Tacloban) เป็นเสมือนสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และพวกเขาที่ได้รอดชีวิตจากไต้ฝุ่นที่ร้ายแรงที่สุดในประวัติภัยพิบัติมาได้ก็เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ด้วยเช่นเดียวกัน และควรจะเป็นผู้แบ่งปันและลูกเป็นผู้ฟังมากกว่า แต่อย่างไรก็ตาม ขอให้พวกเราแบ่งปันความรักของพระเจ้าที่ได้สัมผัสจิตใจของพวกเราทุกคนให้ซึ่งกันและกันฟัง

แล้วลูกก็เล่าสั้นๆ ให้ฟังว่าเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตของลูก.....

นักบุญเทเรซาแห่งกัลกัตตาได้พูดไว้ว่า "Being unwanted, unloved, uncared for, forgotten by everybody, I think that is a much greater hunger, a much greater poverty than the person who has nothing to eat."

นั่นคือ สถานะของลูกในช่วงหนึ่งของชีวิต

แล้วลูกก็แบ่งปันให้ฟังว่า ลูกต้องทำอย่างไรในการดำรงชีวิตในช่วงนั้น ตลอดจนการต้องอยู่แบบ "วันต่อวัน" แต่แม้ว่าในตอนนั้นลูกจะยังไม่ได้รับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ ลูกไม่เคยหมดความเชื่อความศรัทธาในองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือสิ้นหวังในชีวิต ตรงกันข้าม ลูกสวดภาวนาอย่างต่อเนื่องและอย่างไม่ขาดสาย

แล้วพระองค์ก็ทรงได้ยินคำสวดภาวนาของลูก แม้พระองค์จะมิได้ตอบคำถามของลูกว่า "ทำไมพระเจ้าข้า ทำไมลูก

จึงต้องประสบความทุกข์มากถึงขนาดนั้น”

.....

หลังจากการค้นพบว่า พระเจ้าไม่ได้อยู่ไกลโพ้นโน่นเลยบนสวรรค์ แต่อยู่ในใจของลูกและของสนุษย์ทุกคน ชีวิตของลูกก็ค่อยๆ เปลี่ยน แม้ว่าจะไม่มีคำตอบสำหรับคำถามทุกคำถามในชีวิตเช่นเดียวกับ 1+1 = 2 ลูกเริ่มยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยความสุภาพถ่อมตน (Humility) แต่ก็ด้วยความตั้งใจที่จะดำเนินชีวิตต่อไปด้วยความแน่วแน่และความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว ลูกแลกเปลี่ยนความเจ็บปวด ความโกรธเคือง และบาดแผลในหัวใจเป็นความรู้สึกที่สงบ สุขเย็น และเปี่ยมไปด้วยความรัก เพราะขณะนี้ลูกดำรงชีวิตโดยมีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง และพระเมตตาของพระองค์ได้ชะล้างบาดแผลและโลหิตในหัวใจลูกจนสะอาดบริสุทธิ์!

ลูกได้อ่านบทอ่านโยบในพระคัมภีร์ถึง 7 ครั้ง และสรุปว่าแม้ความทุกข์ดูเหมือนจะเป็นการลงโทษของการกระทำผิด แต่มันก็ไม่ใช่เป็นเช่นนั้นเสมอไป ในกรณีของโยป ความทุกข์ของเขาเป็นลักษณะของการทดสอบ บางครั้งความทุกข์ยากของมนุษย์อาจเป็นการเสริมสร้างความดีในบุคคลนั้น เพื่อให้เขาสามารถเอาชนะสิ่งชั่วร้ายและอุปสรรคต่างๆ ที่รุมเร้าเขา ความทุกข์เป็นการทดสอบทุกครั้ง บางครั้งเป็นบททดสอบที่รุนแรงมาก แต่ในเวลาเดียวกัน ความทุกข์นี่แหละจะเสริมสร้างความยิ่งใหญ่ในด้านศีลธรรมจรรยาของคนๆ นั้น ความเติบโตด้านจิตวิญญาณของเขาไงล่ะ

ความทุกข์ยากอาจเกิดขึ้นในลักษณะเฉพาะบุคคล หรือในลักษณะส่วนรวมเช่นในกรณีของภัยธรรมชาติ โรคระบาด หรือแม้กระทั่งสงคราม ประเทศของพวกเขาตั้งอยู่บน Tectonic Plates on Pacific Ring of Fire สองแผ่นซึ่งเป็นบ่อเกิดของภัยธรรมชาติเสมอ แต่ถ้ามองในแง่ของความเชื่อล่ะ เป็นไปได้ไหมว่า สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นการทรงเตือนของพระเจ้า? เป็นไปได้ไหมว่าพระเจ้าทรงอนุญาตให้เกิดภัยธรรมชาติร้ายแรงเช่นนั้น เพื่อว่ามนุษย์จะได้เห็นถึงความผิดบาปและสิ่งชั่วร้ายที่พวกเขาได้ทำ? ลูกไม่ทราบและไม่กล้าตอบคำถามนี้ แต่ในเวลาเดียวกัน ในกรณีของภัยธรรมชาติ มันก็เป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์มารวมตัวกันเพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และมอบความรักให้แก่กัน มันสามารถเสริมสร้างความดีและความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ด้วยกันและระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าด้วย และในกรณีนี้ สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสก็ได้เสด็จไปเยี่ยมพวกเขาด้วยพระองค์เอง แม้ว่าพระองค์จะทรงอยู่ได้แค่ 4 ชั่วโมงก็ตาม

เพราะฉะนั้น พี่น้องที่รัก อย่ายอมให้ความทุกข์ยากฉุดท่านจมปลักลง จงลุกขึ้นด้วยความหวัง ความเชื่อ ความศรัทธา จงจุ่มตัวท่านลงในความรักขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยซูคริสต์เองยังทรงต้องรับความทุกข์ทรมานขนาดไหนเพื่อพวกเรามนุษย์ เมื่อเราสามารค้นพบความหมายของพระทรมานเพื่อการไถ่กู้พวกเรามนุษย์ จากความเชื่อของเราและความทุกข์ของเราเองแล้ว ชีวิตของเราจะเปี่ยมไปด้วยคุณค่า ทั้งในด้านความหมายใหม่และองค์ประกอบใหม่

นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 ได้ทรงลิขิตไว้ว่า “ถ้าเราสามารถจับความทุกข์ความเจ็บปวดให้หมุนกลับล่ะ ไม่ใช่จะทำให้ความทุกข์นั้นหายไปทั้งหมด แต่โดยการนำความทุกข์นั้นมาแปลงเป็นพลังในการทำสิ่งที่มีเป้าหมายและความหมาย ทำไมเราไม่นำความทุกข์ความเจ็บปวดนั้นมาเป็นพลังในการทำความดีล่ะ? นี่คือพลังที่เรามนุษย์จะสามารถได้รับจากความสัมพันธ์กับองค์พระเยซูคริสต์ได้อย่างเต็มเปี่ยม

และนี่คือสิ่งที่ลูกได้ทำตลอดในเวลา 2 ทศวรรษที่ผ่านมา .....

ลูกขอถวายพระเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างสูงสุดอีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าข้า

“ผู้ใดละเมิดธรรมบัญญัติเพียงข้อเดียว แม้เล็กน้อยที่สุดและสอนผู้อื่นให้ละเมิดด้วย จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรสวรรค์ ส่วนผู้ที่ปฏิบัติและสอนผู้อื่นให้ปฏิบัติด้วย จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในอาณาจักรสวรรค์” มัทธิว 5:19

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 371

ความหวัง ความจริง และชีวิต

ข้าแต่พระเป็นเจ้า มีเพื่อนๆ ถามลูกว่า จากการที่ได้ไปพูดแบ่งปันมาเยอะแยะทั่วโลก ครั้งไหนมีความหมายสำหรับลูกที่สุด ลูกจะตอบเสมอว่า สำหรับลูกแล้ว การพูดแบ่งปันทุกครั้งจะมีความหมายเสมอ ไม่ว่าจะพูดที่ใด ผู้ฟังจะเป็นใครหรือมีกี่คนก็แล้วแต่ เพราะลูกถือว่า การพูดทุกครั้งเป็นพันธกิจที่ทำเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระองค์และทุกครั้งลูกก็จะมีความสุขเมื่อได้ทำพันธกิจสำเร็จลงด้วยดี!

แต่ .... ถ้าเป็นคำถามอีกแนวหนึ่ง ถามลูกว่า การพูดแบ่งปันครั้งไหนมีความลึกซึ้งกว่าครั้งอื่นๆ ลูกตอบได้ทันทีว่ามีค่ะ 2 ครั้ง แม้จะเป็นการแบ่งปันที่ต่างกรรมต่างวาระ และคนละประเทศ ตลอดจนผู้ฟังเป็นคนละกลุ่มบุคคล และต่างอาชีพก็ตาม แต่ที่เหมือนกันในสองกลุ่มผู้ฟังที่ลูกรู้สึกผูกพันเป็นพิเศษนี้คือ ทั้งสองครั้งผู้ฟังต้องการ “ความหวัง” และการที่พวกเขาได้ยินคำพยานจากปากของลูก ซึ่งครั้งหนึ่งในชีวิตดูเหมือนจะเป็นคนที่ไม่น่าจะมีความหวังหลงเหลือเลย แต่กลับมามีชีวิตที่เปี่ยมไปด้วยพระพรของพระองค์ในทุกวันนี้นั้น มันมีความหมายสำหรับผู้ฟังมาก และความรู้สึกตื่นเต้นและดูมีชีวิตชีวาใหม่ที่เปี่ยมไปด้วยความหวังของผู้ฟังได้สะท้อนกลับให้ลูกได้รู้สึก แม้ลูกจะยืนพูดอยู่บนเวทีก็ตาม

ครั้งล่าสุดที่ลูกได้ไปพูดให้ผู้คนที่รอดชีวิตจากซุปเปอร์พายุไต้ฝุ่นที่เมืองตาโคลบัน (Tacloban) ประเทศฟิลิปปินส์ ลูกรู้สึกได้ถึง “การมีความหวัง” ของพวกเขา หลังจากการแบ่งปันของลูกได้จบลง จากการที่พวกเขามาขอซื้อหนังสือ “Moving the Mountain” และการมาขอพูดคุยกับลูก แล้วลูกก็มีความสุขใจหากสามารถทำให้ผู้ฟังกลับมามีความหวังในชีวิตและที่สำคัญที่สุด กลับมามีความเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าใหม่ได้

อีกครั้งหนึ่ง หลายปีก่อน ลูกได้รับเชิญจากซิสเตอร์คณะหนึ่งที่มีศูนย์ฝึกอาชีพที่พักยาสำหรับผู้หญิงที่มีอาชีพกลางคืน ในตอนนั้นจะใกล้วันแม่ของประเทศไทยเรา ตอนที่ลูกได้รับเชิญ ลูกถามซิสเตอร์ผู้เชิญว่า จะให้ลูกไปพูดในหัวข้ออะไร และผู้ฟังกี่เปอร์เซ็นต์เป็นคริสตชน คำตอบก็คือ หัวข้ออะไรก็ได้ที่จะให้ความหวังแก่สตรีเหล่านั้น เพราะทุกวันนี้ พวกเธอมีความหวังเพียงอย่างเดียวคือ ขอให้มีผู้ชาย ชาติไหนก็ได้ อายุไม่เป็นไรมาชุบชีวิตพวกเธอโดยขอแต่งงานและฉุดให้พวกเธอออกจากวังวนที่กำลังเป็นอยู่ และเกือบทั้ง 100% ไม่มีใครเป็นคริสตชน

เอาล่ะซิ ได้รับเชิญแต่ให้คิดหัวข้อเอง ยากยิ่งกว่าผู้เชิญกำหนดหัวข้อมาให้เสียอีก ทั้งผู้ฟังก็ไม่ใช่คริสตชน ตลอดจนไม่ใช่สตรีนักธุรกิจ หรือมีอาชีพธรรมดาสามัญ ลูกจำได้ว่าลูกสวดทูลขอการทรงนำจากพระจิตเจ้าเป็นสัปดาห์กว่าจะสรุปว่าหัวข้อที่ลูกจะไปพูดนั้นคือ “ความหวัง ความจริง และชีวิต”

ลูกได้เริ่มต้นโดยบอกกับพวกเธอหลายร้อยคน (จำได้ว่ามาเกือบหมดทั้งพัทยาเลย) ที่มาฟังว่า คนเราทุกคนจะต้องดำรงชีวิตโดยมี “ความหวัง” มิฉะนั้นแล้ว ชีวิตจะขาดพลัง ขาดแรงผลักดันที่จะขับเคลื่อนให้ชีวิตไปสู่จุดหมายปลายทางที่

เราตั้งไว้ได้ แต่ ... จากประสบการณของลูก “ความหวัง” กับ “ความจริง” อาจจะเป็นคนละเรื่องในชีวิตจริง และในการตั้ง “ความหวัง” ให้ตัวเองนั้น เราจะงอมืองอเท้ารอพระเจ้าหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์โยนพระพรลงมาจากสวรรค์ไม่ได้ เราต้องช่วยตัวเอง เราต้องทำงานหนักเพื่อให้ก้าวข้ามอุปสรรคที่มาขวางกั้นเรา และไม่ว่าเราจะนับถือศาสนาใด เราต้องมีความเชื่อ ความศรัทธาในพระศาสดา และหลักธรรมของศาสนาของเรา และความเชื่อความศรัทธานี้แหละจะส่งเสริมให้เราบรรลุถึง “ความหวัง” ในชีวิตจริงของเรา และสำหรับลูก ลูกนับถือศาสนาคริสต์ ลูกมีความเชื่อความศรัทธาในองค์พระผู้เป็นเจ้าของลูกเต็มเปี่ยม .....

ตอนลูกพูดจบหลัง 1 ชั่วโมงที่ซิสเตอร์ให้เวลาไว้ หลายคนในหมู่ผู้ฟังร้องไห้ พวกเธอกรูเข้ามาล้อมลูกไว้ และดูเหมือนจะนึกได้ ไม่มีใครกล้าเข้ามาใกล้จนชิดตัวลูก มีคนหนึ่งถามขึ้นมาว่า “หนูกอดพี่ได้ไหมคะ?” ลูกยิ้มและพยักหน้า เท่านั้นเอง เขื่อนทำนบแตก สตรีที่อาจคิดว่าสังคมรังเกียจพวกเธอก็โผเข้ากอดลูก เพราะทราบแล้วว่า ลูกไม่ได้รังเกียจพวกเธอเลย ไม่เพียงเท่านั้น พวกเธอทุกคนยื่นดอกมะลิที่ถือกันคนละดอกมอบให้ลูก ช่วงเวลาในตอนนั้นยังคงติดตรึงในความทรงจำของลูกจนทุกวันนี้ ลูกได้รับการกอด การหอมแก้ม คละเคล้าด้วยน้ำตาทั้งจากผู้ฟังและตัวลูกเอง วินาทีนั้นเอง ลูกจำได้ว่าลูกคิดถึงพระวาจาบทนี้ว่า ***“ท่านทำสิ่งใดต่อพี่น้องผู้ต่ำต้อยที่สุดของเราคนหนึ่ง ท่านก็ทำสิ่งนั้นต่อเรา” มัทธิว 5:40***

ทุกวันนี้ ดอกมะลิทั้งหมดในวันนั้นถูกรวมเป็นช่อเดียวกันและถูกตั้งไว้บนโต๊ะตรงมุมห้องทำงานของลูก วันเวลาผ่านไป แต่ความทรงจำอันเต็มเปี่ยมไปด้วยความรักของพระเยซูเจ้าในหัวใจของลูกที่มีให้กับสตรีเหล่านั้นยังคงอยู่ และจะมิมีวันเสื่อมคลายไปเลย

พระสงฆ์องค์หนึ่งที่ลูกเคารพรักเคยพูดไว้ว่า “ความเชื่อยิ่งแบ่งปัน ยิ่งเพิ่มพูน” ช่างจริงกระไรเช่นนี้ ยิ่งนำเรื่องราวชีวิตที่ผ่านมาไปแบ่งปันให้ผู้คนฟังมากเท่าไร ยิ่งทำให้ลูกเห็นถึงความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่มีต่อมนุษยชาติมากขึ้นเท่านั้น จากชีวิตที่ “เก็บตก” จากหลุมพรางอันใหญ่ใต้ดิน ลูกลุกขึ้นมาแล้ว ลูกสู้ต่อ โดยลูกมี “ความหวัง” บนพื้นฐานของ “ความเชื่อ ความศรัทธา” อย่างแรงกล้า ลูกพูดได้อย่างเต็มปากว่า “ความเชื่อ ความศรัทธา” ของลูกนั้น มั่นคง หนักแน่นดั่งขุนเขาศิลา

ในตอนที่ลูกรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์แล้ว หากลูกบอกใครถึง “ความหวัง” ที่ลูกมีในใจในขณะนั้น เขาก็คงพูดว่า ลูกนั้นไม่บ้าก็เมา แต่ลูกสวดภาวนาทูลถามพระองค์แล้วลูกก็รู้สึกว่า พระองค์ทรงยิ้ม ไม่ได้ทรงตำหนิลูกใน “ความหวัง” ของลูกนั้น ด้วยความเชื่อความศรัทธาอย่างเต็มเปี่ยม ลูกก็สวดภาวนาของลูกมาเรื่อยๆ ณ วันนี้ 20 ปีผ่านไป “ความหวัง” ของลูกเมื่อ 20 ปีก่อนก็เป็นความจริงแล้ว ลูกจึงขอสรุปว่าในการดำรงชีวิตของคนเรา เราจำเป็นต้องมี “ความหวัง” บวกด้วย “ความเชื่อ ความศรัทธา” บวกด้วย “ความขยันหมั่นเพียร” และหากสิ่งที่เราหวังและสวดทูลขอนั้น เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์แล้ว ไม่มีอะไรที่จะเป็นไปไม่ได้ในชีวิตนี้!

ลูกเขียนบทสวดนี้เสร็จอีกสัปดาห์ต่อมา สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสทรงตรัสในวันฉลองปัสกาปีนี้ 2018 ว่า

“The future has a name. And its name is Hope.”

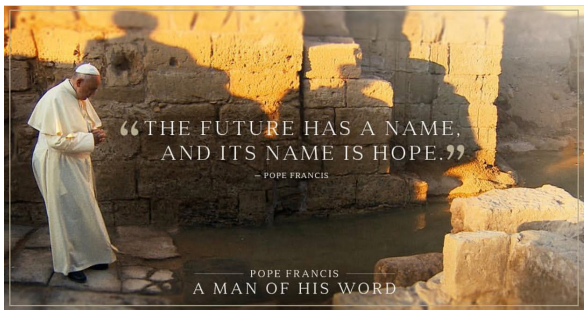

I love You, Your Holy Father ☺ ☺ ☺

“องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานให้ข้าพเจ้ามีลิ้น เหมือนลิ้นของศิษย์ที่พระองค์ทรงสอน เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพูดจาให้กำลังใจแก่ผู้เหน็ดเหนื่อย” อิสยาห์ 50:4

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 372

ของขวัญวันเกิด

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันเกิดเป็นวันที่มีความหมายสำหรับทุกคน บางคนก็จัดงานวันเกิดใหญ่โต บางคนก็เลือกที่จะไปทำบุญตามความเชื่อของตนเองและเลือกที่จะรับประทานอาหารกับครอบครัวอย่างเงียบๆ ก็แล้วแต่ แต่ละคนว่าวิถีชีวิตและแวดวงสังคมของคนๆ นั้นเป็นอย่างไร

ปลายเดือนมีนาคม 2018 ที่ผ่านมา เป็นวันเกิดของลูกและเป็นวันเกิดที่มีความหมายพิเศษนิดหน่อย เพราะเป็นวันเกิดที่เลขนำหน้าอายุของลูกจะเป็นเลขนั้นอีกเพียงปีเดียว แล้วปีหน้าเลขนำหน้าก็จะเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งหลัก ☺ ตอนแรกลูกตั้งใจจะไปทำบุญในวันเกิดของลูก แต่ปรากฏว่าลูกได้รับแจ้งให้ไปปฏิบัติหน้าที่ผู้พิพากษาสมทบในวันนั้นพอดี จะขอเปลี่ยนเวรกับสมทบท่านอื่นเพราะเหตุผลคือตรงกับวันเกิดก็ดูกระไรอยู่ ลูกจึงตัดสินใจไปปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเต็มใจ

ในระบบศาลของประเทศไทย ศาลยุติธรรมทั่วไปนั้นเรียกว่าระบบกล่าวหาคือ โจทก์ผู้ฟ้องจะเป็นผู้กล่าวหาจำเลยว่าทำผิดเช่นนี้ เช่นนั้น และเป็นหน้าที่ของทนายทั้งสองฝ่ายจะนำข้อเท็จจริงตลอดจนข้อกฎหมายมาลบหักล้างกันที่ศาล ผู้พิพากษาจะมีหน้าที่รับฟังประเด็นต่างๆ จากทนายทั้งสองฝ่ายเท่านั้น ไม่มีหน้าที่และไม่สามารถจะแนะนำหรือสอบประเด็นเองจากบนบัลลังก์ได้ ผลของคดีจึงขึ้นอยู่กับความเก่งของทนายในการนำสืบและยกข้อกฎหมายมาหักล้างคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งให้ผู้พิพากษาฟัง

แต่ศาลแรงงานเป็นศาลที่เรียกว่า “ศาลชำนัญพิเศษ” (สะกดถูกต้อง) และการพิจารณาคดีเป็นระบบไต่สวน กล่าวคือ ผู้พิพากษามีสิทธิ์ที่จะไต่สวนสอบถามคู่กรณีทั้งสองฝ่าย และสามารถเรียกให้คู่ความไปหาพยานหรือหลักฐานเพิ่มเติมได้ และตามกฎหมายต้องมีผู้พิพากษาสมทบสองท่านในการนั่งบัลลังก์พิจารณาคดีทุกครั้งคือ สมทบฝ่ายนายจ้าง ซึ่งคือตำแหน่งที่ลูกเป็น และสมทบฝ่ายลูกจ้าง

การพิจารณาความของศาลแรงงานนั้น ระบุชัดเจนไว้ในกฎหมายว่า ในกรณีที่เกิดข้อพิพาท ก่อนถึงขั้นขึ้นสู่ศาลให้ผ่าน “การไกล่เกลี่ย” ก่อน โดยมีคณะผู้ไกล่เกลี่ยจะพยายามไกล่เกลี่ยให้ทั้งสอฝ่ายยอมซึ่งกันและกัน และแม้ว่าหากการไกล่เกลี่ยในระดับนี้ไม่ประสบความสำเร็จ หลังจากคดีขึ้นสู่ศาลแล้ว ผู้พิพากษาก็ยังต้องพยายามทำการไกล่เกลี่ยให้คู่ความยอมความกัน ไม่ว่าคดีจะดำเนินถึงขั้นไหนก็ตาม

เหตุผลสำหรับผู้ที่ไม่เคยชินกับระบบศาลแรงงานที่มีการไกล่เกลี่ยเช่นนี้ อาจจะรู้สึกว่าไม่เป็นการยุติธรรม ผู้ที่ทำความผิดก็ควรจะต้องรับโทษสิและสำหรับศาลแรงงานแล้ว ผู้ที่เป็นโจทก์ยื่นฟ้อง ส่วนใหญ่จะเป็นลูกจ้างยื่นฟ้องนายจ้าง จึงมีชื่อว่าศาลแรงงาน นานๆ จะมีคดีที่นายจ้างฟ้องลูกจ้างสักรายสองราย

แต่เหตุผลเบื้องหลังการไกล่เกลี่ยที่ถึงขั้นต้องระบุในกฎหมายก็คือว่า ความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างนั้น

เหมือนน้ำพึ่งเรือเสือพึ่งป่า และการที่มนุษย์อยู่ด้วยกัน บางทีก็เหมือนลิ้นกับฟัน ย่อมมีการกระทบกระทั่งกันบ้าง หากต่างฝ่ายต่างลดทิฐิ มาคุยกันด้วยเหตุด้วยผลและยอมให้อภัยกัน เมื่อคดีจบลงด้วยการไกล่เกลี่ยกันได้ ลูกจ้างก็สามารถกลับไปทำงานได้อีก นายจ้างก็ไม่ต้องไปหาพนักงานใหม่

ลูกได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้พิพากษาสมทบฝ่ายนายจ้างในขณะนี้เป็นวาระที่สองแล้ว และลูกรู้สึกว่าระบบการไกล่เกลี่ยของศาลแรงงานนี้ใช้หลักความรักและการให้อภัยของศาสนาคริสต์เราโดยตรงเลย ☺ ☺ ☺

ในวันเกิดของลูก คดีนี้เป็นคดีที่ลูกได้นั่งบัลลังก์พิจารณามาครั้งหนึ่งแล้ว แต่ทนายแจ้งว่าดูรูปการณ์แล้วน่าจะตกลงกันได้ แต่ปรากฏว่าไม่สำเร็จ เรื่องจึงต้องขึ้นสู่การพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง

ฝ่ายนายจ้างเป็นคนจีนอายุคงใกล้เคียงกับลูก มาขึ้นศาลโดยนั่งรถเข็นเพราะป่วยและเดินไม่ได้ ฝ่ายลูกจ้างเป็นผู้หญิงอายุราว 30 กว่าปี ผู้พิพากษากลางใช้เวลาในการไกล่เกลี่ยเป็นเวลาเกือบชั่วโมงซึ่งในระหว่างนั้น เราผู้พิพากษาทั้งสามได้ฟังคำอธิบายตลอดจนการโต้ตอบของทั้งโจทก์และจำเลยอย่างละเอียด แต่ในที่สุดทั้งสองฝ่าย โจทก์และจำเลยก็ตกลงกันได้! ภาพที่ลูกได้เห็นในขณะนั้น เป็นภาพที่ประทับใจลูกจนถึงวันนี้ ฝ่ายลูกจ้างเข้าไปคุกเข่าข้างนายจ้างและจับมือนายมากุม พร้อมร้องไห้และพร่ำแต่คำว่า “หนูขอโทษ หนูขอโทษ” ฝ่ายนายจ้างก็ร้องไห้ไม่แพ้กัน และพูดกับลูกจ้างคนนั้นว่า “ฉันรักเธอเหมือนลูกนะ” วินาทีนั้น ลูกมีความรู้สึกว่า การที่ลูกได้มานั่งบัลลังก์ศาลในวันนั้นและได้เห็นภาพคนสองคนที่โกรธเคืองกันถึงขนาดขึ้นศาลฟ้องร้องกัน ให้อภัยซึ่งกันและกันได้และกลับมาเอื้ออาทรซึ่งกันและกันได้เช่นนี้ เป็นของขวัญวันเกิดที่มีค่ายิ่งสำหรับลูก ☺ ☺ ☺

ลูกขออนุญาตผู้พิพากษากลางและใช้ภาษาจีนพูดกับฝ่ายนายจ้าง ซึ่งตกตะลึงในการได้ยินผู้พิพากษาที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ส่งภาษาจีนกับตนเอง แล้วลูกก็ยิ้มให้กับทั้งสองฝ่าย ซึ่งปกติผู้พิพากษาที่นั่งบนบัลลังก์ไม่ควรจะแสดงอาการทางกายให้แก่คู่ความฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด

พระเจ้าทรงสอนให้เรามนุษย์ให้อภัยซึ่งกันและกัน และให้รักกันและกัน ในวันเกิดของลูกที่ผ่านมา ลูกได้เห็นและได้สัมผัสถึงผลของการปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระองค์ แล้วลูกก็ออกจากศาลด้วยความสุขใจยิ่ง

ขอบพระคุณพระองค์อย่างสูงสุดอีกครั้งหนึ่ง สำหรับพระพรที่เป็นของขวัญวันเกิดอันล้ำค่าในวันนั้น ☺ ☺ ☺

“แต่จงมีใจโอบอ้อมอารี มีเมตตาต่อกัน
ให้อภัยกันดังที่พระเจ้าทรงให้อภัยแก่ท่านในองค์พระคริสตเจ้าเถิด” 1 เอเฟซัส 4:32

“เราจงรักกันเถิด” 2 ยอห์น 5

อาเมน

ลูกของพระ: องคนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 373
เมื่อคนไม่รู้จักพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อปลายเดือนเมษายน 2018 ที่ผ่านมา ลูกได้ไปเที่ยวประเทศที่มีพลเมืองมากที่สุดในโลกกับครอบครัว โอ้โฮ! ประเทศเขาเจริญก้าวหน้าในความเป็นอยู่ ตึกรามบ้านช่อง ตลอดจนฐานะความเป็นอยู่ของประชาชนอย่างก้าวกระโดด แม้ลูกจะไปเที่ยวประเทศนี้ซึ่งเป็นบ้านเกิดของบรรพบุรุษของลูกอย่างน้อยปีละครั้ง แต่ทุกครั้งลูกจะเห็นถึงความเจริญก้าวหน้าอย่างผิดหูผิดตาทุกครั้ง จนอดรู้สึกประหลาดในใจไม่ได้ว่าผู้นำของประเทศเขาทำอย่างไรหนอจึงสามารถนำพาประเทศที่มีพลเมืองมากที่สุดในโลกก้าวหน้าอย่างชนิดที่ประเทศทางตะวันตกยังตามไม่ทันในหลายๆ ด้าน

พลเมืองส่วนใหญ่เดี๋ยวนี้ไม่ใช่เงินสดกันแล้ว แม้กระทั่งในเรื่องเล็กเรื่องน้อยก็ใช้ระบบออนไลน์กันหมด รถไฟความเร็วสูงก็มีประสิทธิภาพและตรงเวลาเหมือนดั่งของประเทศที่เราเรียกกันว่าแดนอาทิตย์อุทัยและเป็นจ้าวแห่งการตรงเวลาของรถไฟ ตึกสูงๆ ที่เป็นที่พักอาศัยของประชาชนก็ขึ้นมาเป็นแท่งๆ เต็มพรึบไปหมด เมื่องหนึ่งที่ครอบครัวลูกไปเที่ยวเป็นหนึ่งในสี่มหานครของประเทศเขา มีประชากรตั้ง 32 ล้านคน เกือบครึ่งหนึ่งของประชากรทั้งประเทศของไทยเราเลย

ไกด์ของเราเป็นหญิงสาวอายุยี่สิบปีเศษ พูดภาษาไทยคล่องแคล่ว แม้จะติดสำเนียงภาษาของเขา เธอมาเรียนภาษาไทยแค่ 8 เดือนที่อยุธยาและก็สามารถรู้ภาษาไทยจนไปทำอาชีพเป็นไกด์พาคนไทยเที่ยวได้! ลูกถามเธอหลายๆ เรื่องเกี่ยวกับความเป็นอยู่ของคนที่นั่นด้วยความอยากทราบถึงวิถีชีวิตของประชาชนประเทศเขาในขณะนี้ เธอเล่าว่าประเทศของเธอขณะนี้ทุกอย่างอยู่ในยุคดิจิตอลหมด ประวัติ บัตรประชาชน ฯลฯ ของประชาชนอยู่ในระบบออนไลน์หมด หากใครไม่ชำระเงินบัตรเครดิตและถูกธนาคารฟ้องร้องแล้ว ประวัติเสียตรงนั้นจะถูกใส่เข้าไปในข้อมูลกลาง แล้วคนนั้นจะขึ้นรถไฟก็ไม่ได้ จะขับรถก็ไม่ได้ จะทำอะไรหลายๆ อย่างในชีวิตประจำวันไม่ได้หมดเพราะพอบัตรประชาชนของเขาถูกสอดเข้าไปในเครื่องไม่ว่าจะที่ใดก็ตาม ประวัติเสียของเขาก็จะโผล่ขึ้นมาทันที ทำให้คนๆ นั้นจะมีชีวิตอยู่ในสังคมลำบากมาก ด้วยเหตุฉะนี้ ผู้คนจึงไม่กล้าทำอะไรที่จะทำร้ายตนเองถึงขนาดนั้น ฯลฯ

ลูกฟังแล้วรู้สึกว่า เออ! ดีจังนะ ทำไมประเทศไทยเราทำเช่นนี้ไม่ได้บ้างหนอ เธอเล่าว่าสมัยก่อนทุกหย่อมหญ้ามีแต่การคอร์รัปชั่น แม้แต่ในชีวิตประจำวันในทุกเหตุการณ์ แต่ตอนนี้ผู้คนไม่กล้า กลัวถูกลงโทษเพราะผู้นำเอาจริงเรื่องคอร์รัปชั่น ลูกคิดอีก เออ! ดีจังนะ ทำไมประเทศไทยเราถึงทำเช่นนี้บ้างไม่ได้?

แล้วลูกก็ถามอีกหลายๆ เรื่อง แล้วลูกก็คิดเช่นเดียวกันว่า เออ! ดีจังนะ ทำไมประเทศไทยเราถึงทำเช่นนี้บ้างไม่ได้?

ในที่สุด ลูกก็ถามถึงเรื่องศาสนา

“เธอมีศาสนาไหม?” “ไม่มีค่ะ” “พ่อแม่เธอล่ะ?” “ไม่มีเช่นเดียวกันค่ะ สมัยก่อนปู่ย่าตายายมีไหว้เจ้า แต่ตอนนี้ไม่มีใครไหว้เจ้าแล้วค่ะ”

“เธอรู้จักพระเจ้าไหม?” เธอเงียบไปครึ่งวินาที “ไม่รู้จักค่ะ” “เคยได้ยินเรื่องพระเยซูไหม?” “ไม่เคยค่ะ” “เคยมีใครพูดถึงชีวิตหน้าหรือโลกหน้า อะไรทำนองนี้ไหม?” “ไม่เคยค่ะ ตั้งแต่หนูเกิดมา ก็ไม่เคยได้ยินคำว่าพระเจ้าหรือพระเยซูค่ะ” “แล้วในโรงเรียนมีการสอนถึงการทำความดี การเป็นคนดี อะไรทำนองนี้ไหม?” “อ๋อ มีค่ะ ในโรงเรียนเขาสอนให้พวกเราต้องกตัญญูต่อพ่อแม่และเป็นคนดีค่ะ แต่ไม่มีการสอนเรื่องศาสนาอะไรเลยค่ะ พวกเราทุกวันนี้มีอาชีพดี มีเงินใช้ ก็ดีใจแล้วค่ะ ชาติหน้าชีวิตหน้าคืออะไร มองไม่เห็น เราไม่สนใจหรอกค่ะ”

จบแค่ตรงนี้ ลูกไม่พูดกับเธอต่อเรื่องพระเจ้าหรือเรื่องข่าวดี ตลอดสองทศวรรษที่ผ่านมา ลูกจะประกาศข่าวดีแก่ทุกคนทุกครั้งที่มีโอกาส แต่ลูกจะไม่ยัดเยียดแก่ผู้ที่ลูกคุยด้วยหากบริบทไม่อำนวย

ลูกมีเพื่อนคนหนึ่ง เดิมมีตำแหน่งเป็นผู้บริหารระดับสูงของธนาคารแห่งหนึ่ง ทุกคนเรียกเขาว่า “อาจารย์” เพราะเขามีความรู้ถึงขั้น “ปลูกเสกศาลพระภูมิ” ได้ ต่อมาเขาได้รับเชื่อเป็นลูกของพระเจ้าและเป็นสมาชิกของคริสตจักรแห่งหนึ่ง เขาร้อนรนในการประกาศมาก ถึงขนาดไปนั่งตามป้ายรถเมล์และบอกกับผู้ที่นั่งข้างๆ เขาว่า “พระเจ้ารักคุณ” ลูกถามเขาว่า แล้วปฏิกิริยาที่เขามักได้รับคือบวกหรือลบ มีใครเคยตอบรับเขาและขอคุยเรื่องพระเจ้ากับเขาต่อไหม? เขาตอบว่า “ไม่เคย”

ลูกว่าลูกร้อนรน แต่ไม่ร้อนถึงขนาดนั้น ☺

ภายในเวลา 7 วัน ลูกคงไม่สามารถพูดให้ไกด์สาวคนนี้รู้จักพระเจ้าของเราได้ แต่ลูกก็ได้เล่าให้เธอฟังคร่าวๆ ถึงการเป็นชีวิตคริสตชนของลูกให้เธอฟัง อย่างน้อยนี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้ยินคำว่า “พระเจ้า” และ “พระเยซู”

ลูกได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ในดินแดนที่ไม่มีศาสนาและในบริบทที่ยากแก่การประกาศข่าวดีแล้ว พระเจ้าข้า

“จงประกาศพระวาจา จงพร้อมสรรพทั้งเมื่อมีโอกาสและเมื่อไม่มีโอกาส จงว่ากล่าว จงตักเตือน จงให้กำลังใจโดยพร่ำสอนด้วยความพากเพียรอย่างเต็มที่ จะถึงเวลาหนึ่งที่พวกเขาจะไม่ต้องการฟังคำสอนที่ถูกต้อง แต่จะแสวงหาครูจำนวนมากมาอยู่ร่วมกัน เพื่อจะได้สอนสิ่งที่ตนอยากฟัง พวกเขาจะไม่ยอมฟังความจริง แต่จะเปลี่ยนไปฟังเทพนิยาย ส่วนท่านจงหนักแน่นมั่นคงในทุกกรณี จงอดทนต่อความทุกข์ยาก จงทำงานของผู้ประกาศข่าวดี จงปฏิบัติศาสนบริการให้สำเร็จ” 2 ทิโมธี 4: 2-5

อาเมน

ลูกของพระ: องคัดนนฟัง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 374

การเป็นคริสตชนที่มีความเชื่อไม่ใช่เป็นเรื่องง่าย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในปลายเดือนพ.ค. 2018 ที่ผ่านมา ลูกมีโอกาสต้อนรับครอบครัวของเจ้าภาพที่ลูกและลูกสาวได้ไปพำนักด้วยในครั้งที่ลูกได้รับเชิญให้ไปพูดที่เมืองที่เธออยู่ เธอมีลูกๆ รวม 6 คน ชาย 1 หญิง 5 และมีหลานๆ รวม 11 คน เธอมากรุงเทพฯ ครั้งนี้เพื่อฉลองวันเกิดครบรอบ 84 ปีของเธอและเพราะสองครอบครัวของเราได้กลายเป็นเพื่อนสนิทไปซะแล้ว เธอมาครั้งนี้กับลูกๆ ทุกคนพร้อมคู่สมรสและหลานๆ รวม 17 คน บวกครอบครัวของลูกพี่ลูกน้องเธออีก 10 คน รวมเป็นคณะทัวร์ย่อมๆ ทั้งสิ้น 27 คน!

เธอผู้นี้เป็นสตรีคาทอลิกที่มีใจศรัทธามาก เธอไปวัดเพื่อก่อสวดในพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณเช้า 6:30 น.ทุกวันไม่เคยพลาด ซึ่งลูกเองก็ไม่ทราบว่าเธอทำได้อย่างไร และเธอมีความเชื่อความศรัทธาในพระผู้เป็นเจ้าและพระแม่มารีย์เป็นอย่างมาก เธอและครอบครัวอยู่กรุงเทพฯ 6 วัน ซึ่งตลอดทั้ง 6 วันนั้น ลูกมีโอกาสได้สนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในหลายๆ เรื่องกับครอบครัวของเธอ และแน่นอนหัวข้อหลักของการสนทนาของเราส่วนใหญ่อยู่ในบริบทของความเชื่อความศรัทธาและการเป็นคริสตชน (คาทอลิก) ในโลกปัจจุบัน

ลูกค้นพบว่าความเชื่อความศรัทธานั้น พ่อแม่ปลูกฝังในใจของลูกๆ ได้ แต่ไม่สามารถมอบให้ลูกให้หลานเป็นมรดกเฉกเช่นกับทรัพย์สินอื่นๆ ได้ เพราะหากลูกๆ หลานๆ ไม่รับการปลูกฝังนั้นและทะนุถนอมดูแลความเชื่อความศรัทธาให้งอกงามในหัวใจและในจิตวิญญาณของตนแล้ว ต่อให้บิดามารดาคุกเข่าสวดภาวนาให้จนเข่าบวม ดังเช่นเพื่อนอีกคนของลูก ลูกๆ หลานๆ ของครอบครัวนั้นก็จะค่อยๆ ถูกสังคมปัจจุบันกลืนไปจนความเป็นคริสตชนกลายเป็น “Default” ในการใส่ไว้ในบัตรประชาชนเท่านั้น

เรามักจะได้ยินเสมอว่า “ความเชื่อความศรัทธา” เป็นพระพรของพระเจ้า ถูกต้องแล้ว พวกเราคงเคยสวดทูลขอให้พระองค์ประทานพระพรในด้านต่างๆ ของชีวิต แต่เราลองถามตัวเองสิว่า เราเคยทูลขอ “ความเชื่อความศรัทธา” จากพระองค์ไหม?

“โปรดช่วยความเชื่ออันเล็กน้อยของข้าพเจ้าด้วยเถิด” มาระโก 9:24

“ความเชื่อคือความมั่นใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นข้อพิสูจน์ถึงสิ่งที่มองไม่เห็น” ฮีบรู 11:1

ใช่แล้ว ในโลกปัจจุบันที่ก้าวหน้าในทุกมิติของชีวิต จนคนในวัยเกิน 60 ขึ้นไปมักตามไม่ทันในทุกด้าน ความเชื่อในลักษณะเช่นนี้สำหรับคนหนุ่มสาวกำลังกลายเป็นความหลงงมงาย พระเจ้าอยู่ที่ไหน? ถ้ามีพระเจ้าจริง ทำไมจึงเกิดเรื่อง ...

เช่นนี้ เช่นนั้น? ในขณะที่เพื่อนๆ คนไทยของลูกซึ่งนับถือศาสนาหลักของประเทศไทยจะมีคำตอบในทุกเหตุการณ์ของชีวิตที่เกิดเรื่องเช่นนี้เพราะ “กรรม” ที่คนผู้นั้นได้ก่อไว้ จะในชาตินี้หรือชาติก่อนก็แล้วแต่ ฯลฯ ทำไมคนหนึ่งจึงเกิดมามั่งมีศรีสุขในทุกด้าน ในขณะที่อีกคนเกิดมาเป็นยาจก ชีวิตรันทดค่นแค้น มันอธิบายได้อีกมีเหตุและมีผล ในขณะที่ทางศาสนาคริสต์ของเรามีสอง “ความ” ที่สำคัญที่สุด นั่นคือ “ความรัก” และ “ความเชื่อ” ซึ่งทั้งสองความรู้สึกนี้ล้วนเป็นความรู้สึกที่จับต้องไม่ได้และเป็นความรู้สึกที่ “เหนือเหตุผล”!

ในขณะที่ลูกกำลังเขียนบทสวดบทนี้ ประเทศที่ยุโรปประเทศหนึ่งที่เป็นส่วนหนึ่งของสหราชอาณาจักร ประเทศที่ถูกขนานนามว่าเมืองผู้ดี เพิ่งผ่านกฎหมายฉบับสำคัญที่สุดฉบับหนึ่งที่จะอนุญาตให้สตรีทำแท้งได้ ทั้งๆ ที่ประชากรเกือบทั้งประเทศนับถือศาสนาคาทอลิก คนรุ่นใหม่ของประเทศนั้นลงประชามติอย่างท่วมท้นเพื่อให้แก้กฎหมายฉบับนี้ในรัฐธรรมนูญ เพราะตามสถิติกว่า 15% ของประชาชนได้ทิ้งวัดเสียแล้ว

ที่ลูกเขียนบทสวดบทนี้ถวายแด่พระองค์ในลักษณะเช่นนี้นั้น เพราะลูกเพิ่งอยู่กับครอบครัวที่มารดามีใจศรัทธาเป็นที่สุด และลูกๆ ของเธอได้เล่าให้ลูกฟังถึงความเป็น “คริสตชน” ของประชากรในประเทศของพวกเขา แล้วลูกก็อดไม่ได้ที่จะนำมาคิดไตร่ตรอง

ใน 22 ปีของการเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่ง ลูกปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และแนวปฏิบัติของพระศาสนาจักรทุกประการ ลูกไปวัดฟังมิสซา แก้บาป รับศีล ไม่เพียงเท่านั้น ลูกรับใช้พระในกิจกรรมขององค์กรต่างๆ และประกาศข่าวดีด้วยชีวิตของลูก แต่เบื้องหลังสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ลูกศึกษาพระวาจาของพระองค์จากพระคัมภีร์อย่างจริงๆ จังๆ และใส่ใจ และนำพระวาจาเหล่านั้นมาประพฤติปฏิบัติตามในชีวิตจริงประจำวัน ทีละเล็กละน้อยลูกค่อยๆ ค้นพบว่านี่แหละคือแก่นแท้ของการเป็นคริสตชน หลายสิ่งหลายอย่างนอกนั้นเป็นแค่เปลือกภายนอก ลูกค่อยๆ ค้นพบว่า การปฏิบัติตนตามพระวาจาของพระเจ้านั้นเป็น “ประสบการณ์กับพระเจ้า” ของลูก เป็นความรู้สึกที่ “bonding” ระหว่างลูกกับพระองค์ ต่อเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นเป็นผลบวกต่อชีวิตของลูกและครอบครัว ลูกขอบพระคุณและโมทนาคุณพระองค์ ต่อเหตุการณ์ที่เป็นผลลบ ลูกไม่ถามอีกต่อไปว่า “ทำไม?” ลูกเข้าใจประโยคของนักบุญแบร์แนเด็ตแล้วที่กล่าวว่า “หากเราเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูคริสต์แล้ว แม้ความเจ็บปวดก็เป็นความชื่นชมยินดีได้”

ลูกถามครอบครัวเพื่อนว่า คาทอลิกในประเทศเขาศึกษาและอ่านพระคัมภีร์กันหรือไม่ พวกเขาส่ายศีรษะ ลูกคิดเล่นๆ ในใจว่า กฎเกณฑ์ข้อเดียวของพระศาสนจักรที่พวกเขาประพฤติปฏิบัติตามคือ การไม่คุมกำเนิดกระมัง ☺

มารดาของครอบครัวนี้ได้บอกกับลูกว่า เธอดีใจมากที่ลูกๆ ของเธอพร้อมลูกเขยและลูกสะใภ้ได้มาพบลูก เธอหวังว่าการมากรุงเทพฯ ครั้งนี้จะจุดประกายให้ครอบครัวของเธอได้เริ่มอ่านพระคัมภีร์เมื่อกลับถึงบ้าน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในฐานะลูกของพระองค์คนหนึ่งที่เป็นสมาชิกเล็กๆ คนหนึ่งของพระศาสนจักร ลูกไม่สามารถไปปรารภกับใครได้นอกจากกราบทูลแด่พระองค์ได้เท่านั้นในสิ่งที่ลูกเขียนในบทสวดของลูก เพราะลูกสามารถกราบทูลพระองค์ได้ในทุกสิ่ง หากสิ่งที่ลูกเขียนมานี้ไม่ถูกไม่บังควรแต่ประการใด ขอพระองค์ได้โปรดประทานอภัยแก่ลูก และโปรดประทานพระพรและปรีชาญาณแก่ลูกให้ลูกสามารถรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ได้ยิ่งๆ ขึ้นไปเทอญ

“ท่านจะต้องพร่ำสอนบรรดาบุตรของท่านด้วยถ้อยคำเหล่านี้” เฉลยธรรมบัญญัติ 6:7

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

*ขอขอบคุณผู้อ่านท่านหนึ่งที่ได้ส่งซองและแสตมป์มาให้ผู้เขียน
ขอพระเป็นเจ้าได้โปรดประทานพระพรแก่ท่านในน้ำใจอันดีของท่านเทอญ

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 375

22 ปีของเส้นทางแห่งความเชื่อ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันที่ 2 มิ.ย. 2018 ที่ผ่านมานี้ เป็นวันครบรอบ 22 ปีแห่งการเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งของลูก เป็น 22 ปีแห่งพระพรในชีวิตของลูกอย่างหาที่สุดมิได้!

ทุกๆ ปีลูกจะสำรวจตัวเอง มองย้อนหลังและสรุปกับตัวเองว่าในปีที่ผ่านมา ลูกได้เรียนรู้อะไรไปบ้าง และที่สำคัญที่สุด เส้นทางแห่งความเชื่อของลูก (My Journey of Faith) ยังคงชัดเจน มิได้ฝ้าฝางไปด้วยหมอกมัวที่ครอบคลุมหรือไม่ และ ณ วันนี้ ในวัยที่เลยการบรรลุนิติภาวะของการเป็นคริสตชนแล้ว ลูกขอเขียนบทสวดบทนี้ถวายแด่พระองค์ด้วยหัวใจที่เปี่ยมไปด้วยความรักความกตัญญูว่า ไม่ว่าจะมีใครโยนอะไร จะเป็นขอนไม้ คบเพลิง หรือแม้แต่ระเบิดปรมาณูเข้ามายังเส้นทางแห่งความเชื่อของลูก จิตใจและจิตวิญญาณของลูกที่เดินทางต่อเนื่องบนเส้นทางแห่งความเชื่อนี้ ก็จะขอเดินต่อเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายปลายทางอย่างมั่นคงและหนักแน่น นั่นคือ การได้ไปรับใช้พระองค์บนสวรรค์

ลูกจำได้ชัดเจนวันที่ลูกกลับจากการรับศีลล้างบาปที่ Chapel ของมาแมร์ที่ประเทศบ้านเกิดของท่าน มาแมร์ผู้นี้เป็นผู้สอนหนังสือลูกและเป็นผู้หว่านเมล็ดแห่งความเชื่อในใจของลูกเมื่อหลายสิบปีก่อน คำถามแรกที่ลูกถามพระสงฆ์ผู้สอนคำสอนแก่ลูกคือ “คุณพ่อคะ ทางคาทอลิกเรามีพระคัมภีร์ฉบับสมบูรณ์ไหมคะ?” คำตอบคือไม่มี อีกเกือบ 2 ทศวรรษต่อมาลูกจึงได้พระคัมภีร์คาทอลิกฉบับสมบูรณ์สมใจ ☺

ในพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณทุกครั้ง หน้าที่ที่สำคัญที่สุดของพระสงฆ์อย่างหนึ่งคือ การเทศน์สอนถึงพระวาจาของพระเจ้าให้สัตตบุรุษทราบและนำไปปฏิบัติตาม ถามว่าพระวาจาของพระเจ้ามีทั้งเล่มในพระคัมภีร์ ฟังเพียงประโยคสองประโยคสัปดาห์ละครั้ง พอเพียงไหมกับการดำเนินชีวิตตามคำสั่งสอนของพระเยซูเจ้า? ลูกเองคิดว่าไม่พอ ดังนั้นลูกจึงค่อนข้างแปลกใจที่เพื่อนๆ คาทอลิกส่วนใหญ่ไม่อ่านพระคัมภีร์!

หลายคนที่ลูกถามตอบว่า ครอบครัวของพวกเขาไม่มีใครอ่านพระคัมภีร์เลย คงไม่ต้องหรอก ไปวัดฟังคุณพ่อเทศน์ก็พอแล้ว และถ้าจะอ่านก็ไม่ทราบจะเริ่มอ่านอย่างไร แต่มีคนหนึ่งที่เหตุผลการไม่อ่านพระคัมภีร์เป็นอีกมุมมองหนึ่งที่ลูกคิดไม่ถึง เธอบอกลูกว่าเธอเป็นคาทอลิกที่ใจศรัทธามาก เธอจึงไม่อ่านพระคัมภีร์ ลูกงงจึงถามว่าเธอหมายความว่าอะไร เธอตอบลูกว่า หากทราบเรื่องพระเยซูมากขึ้น เป็นต้นว่า เรื่องการไปคว่ำโต๊ะบรรดาพ่อค้าที่หน้าพระวิหาร อาจทำให้ความรู้สึกของเธอเกี่ยวกับพระเยซูเปลี่ยนไป ดังนั้น การที่เธอมีความรู้สึกว่าพระเยซูทรงพระทัยดี ก็ดีและเพียงพอแล้ว ลูกจึงบอกกับเธอว่า การศึกษาพระคัมภีร์นั้นจะทำให้เธอและครอบครัวรู้จักพระเยซูเจ้าได้ดีและลึกซึ้งกว่าแค่พระทัยดีเสียอีก

และเพื่อนอื่นๆ อีกหลายคนที่ลูกถามทั้งในและต่างประเทศต่างตอบเช่นเดียวกันว่า “แต่ไหนแต่ไรมา คาทอลิกก็ไม่อ่านพระคัมภีร์อยู่แล้ว!”

ทุกครั้งที่ลูกถามเรื่องการอ่านพระคัมภีร์และได้รับคำตอบเช่นนี้ ลูกอดไม่ได้ที่จะคิดถึง My Journey of Faith หรือเส้นทางแห่งความเชื่อของลูก ในปีแรกสุดที่ลูกได้รับศีลล้างบาปใหม่ๆ และลูกเริ่มเขียนบทสวดของฉันโดยมีพระวาจาของพระเจ้าประกอบทุกบท เพราะนั่นแหละคือสิ่งสำคัญที่สุด มีผู้นำฆราวาสมาบอกกับลูกว่าสิ่งที่ลูกทำนั้นไม่ใช่เป็นวิถีปฏิบัติของคาทอลิก ลูกจำได้ว่าลูกตกใจมาก ถอยกรูดเกือบหลังติดกำแพง แต่หลังจากได้สวดอธิษฐานภาวนาอย่างเข้มข้นแล้ว ลูกสรุปกับตัวเองว่า แม้นการศึกษาพระคัมภีร์จะไม่ใช่วิถีปฏิบัติในชีวิตของคาทอลิก ลูกขอเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งที่จะประพฤติปฏิบัติตนเป็นคาทอลิกที่ดี แต่จะเป็นคาทอลิกที่ดีที่อ่านและศึกษาพระคัมภีร์ก็แล้วกัน ☺ ☺ ☺

สองทศวรรษผ่านไป ในชั่วขยิบตา ลูกค้นพบว่า การอ่านและศึกษาพระคัมภีร์และพยายามนำพระวาจาของพระเจ้ามาประพฤติปฏิบัติในชีวิตประจำวันนี่แหละที่ทำให้ลูกสามารถมีความเชื่อความศรัทธาที่ลึกซึ้งและหนักแน่นได้ มิฉะนั้นแล้วในโลกปัจจุบันและโดยเฉพาะในประเทศไทยของเราที่ประชากร 95% ไม่ใช่คริสตชน อะไรล่ะจะเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวเราให้แนบสนิทกับพระเจ้าได้?

ลูกได้ค้นพบพระเจ้าในใจลูกก็เพราะการอ่านพระวาจานี่แหละ กับเพื่อนที่เคยเป็นคาทอลิกแล้วกลายเป็นศาสนิกชนศาสนาอื่นในปัจจุบัน หรือกับเพื่อนที่นับถือศาสนาหลักของประเทศไทย ลูกมีคำอธิบายเกี่ยวกับพระเจ้าของเรา หรือคำสั่งสอนของพระองค์ที่จะอธิบายโต้ตอบกับพวกเขา กับเพื่อนๆ ในสังคมที่ทราบเรื่องราวชีวิตของลูก ลูกสามารถนำพระวาจาของพระเจ้าจากพระคัมภีร์เป็นหลักและเรื่องราวของลูกเองเป็นรองในการสรรเสริญพระองค์ จากทุกเหตุการณ์ในชีวิตของลูกในปัจจุบัน ลูกเห็น Providence อันยิ่งใหญ่ของพระองค์อยู่เหนือชีวิตของลูก และที่ลูกเข้าใจได้ ก็เพราะพระวาจาของพระองค์ที่ลูกได้เพียรศึกษามากว่าสองทศวรรษนี่แหละ ลูกยังมองไม่เห็นเลยว่าลูกจะมีความเชื่อความศรัทธาในพระองค์ได้ลึกซึ้งเพียงนี้ได้อย่างไรหากลูกไม่ได้อ่านหรือศึกษาพระคัมภีร์เลย

ลูกยังคงจะเดินต่อในเส้นทางแห่งความเชื่อของลูก (My Journey of Faith) โดยการยึดเอาพระวาจาของพระองค์เป็นหลักและเป็นแนวทางการดำเนินชีวิตคริสตชนของลูกไปตลอดชีวิตที่เหลือของลูก และในปลายเดือนมิ.ย. 2018 นี้ ลูกจะเดินทางไปหามาแมร์ผู้ปลูกเมล็ดแห่งความเชื่อในใจของลูกเมื่อครึ่งศตวรรษก่อน ซึ่งขณะนี้ท่านอายุถึงวัย 91 ปีแล้ว พระองค์ประทานพระพรมายังลูกผ่านมาแมร์ท่านนี้ ซึ่งเป็นทั้งครู ทั้งแม่ และแม่ทูนหัวของลูก ลูกจึงขอแสดงความกตัญญูต่อทั้งพระองค์และมาแมร์ในวัย 22 ปีของลูกโดยการไปเยี่ยมมาแมร์ในครั้งนี้

ขอพระองค์ได้โปรดประทานพระพรแก่มาแมร์แม่ทูนหัวของลูกท่านนี้ให้มีสุขภาพแข็งแรงและแก่ลูกและลูกสาวตลอดจนซิสเตอร์อีก 2 ท่านที่จะเดินทางไปครั้งนี้ด้วยเทอญ และโปรดประทานพระพรและแสงสว่างแก่ลูกตลอดการเดินทางในเส้นทางแห่งความเชื่อของลูก (My Journey of Faith) ตลอดชีวิตที่เหลือของลูกเทอญ

"ท่านที่รักทั้งหลาย จงเสริมสร้างตนเองจากพื้นฐานความเชื่อศักดิ์สิทธิ์ยิ่งของท่าน จงอธิษฐานภาวนาในพระจิตเจ้า จงมีความรักอย่างมั่นคงในพระเจ้า" ยูดา 1:20-21

"จงยึดพระวาจาแห่งชีวิตมั่นไว้ เพื่อข้าพเจ้าจะได้ภาคภูมิใจในวันของพระคริสตเจ้าว่า ข้าพเจ้ามิได้วิ่งและตรากตรำทำงานโดยเปล่าประโยชน์" ฟิลิปปี 2:16

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 376

รำลึกถึง 22 ปี แห่งการเป็นลูกของพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า และแล้วในวันที่ 24 มิถุนายน 2018 ที่ผ่านมา ลูกก็ได้ทำในสิ่งที่ลูกไม่คิดว่าลูกจะทำหรือทำได้

ลูกพร้อมกับซิสเตอร์ 2 ท่าน ทั้งคุณแม่อธิการิณีเจ้าคณะฯ ท่านปัจจุบันและอดีตของโรงเรียนเก่าของลูกและลูกสาวคนเล็กก็ได้เดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลไปถึงนิวยอร์ค สหรัฐอเมริกา ใช้เวลาบิน 24 ชั่วโมงครึ่ง เพื่อไปเยี่ยมบุคคลคนหนึ่ง อดีตคุณแม่อธิการิณีอีกท่านหนึ่งของโรงเรียนเก่าของลูกที่ได้สอนลูกและเป็นครูประจำชั้นของห้องของลูกตอนมัธยมปลาย ผู้ซึ่งเป็นผู้ปลูกฝังเมล็ดแห่งความเชื่อในใจของลูกเมื่อครึ่งศตวรรษก่อน และเป็นทั้งแม่ทูนหัวของลูก เมื่อลูกตัดสินใจรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ เมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 1996

เป็นเวลาเกือบ 3 ปีแล้ว ที่ท่านได้ถูกย้ายไปอยู่ในสถานที่ดูแลคนชรา แทนที่จะอยู่ในคอนแวนต์เหมือนเดิม เพราะขณะนี้ท่านก็มีอายุ 91 ปีแล้ว และเริ่มเข้าสู่สภาวะช่วยตัวเองไม่ได้เมื่อ 2-3 ปี ก่อนตลอดเวลา 2 ทศวรรษที่ผ่านมา ลูกสื่อกับ “มาแมร์” ท่านนี้อยู่เสมอ อาจเป็นลูกศิษย์คนเดียวในห้องที่ติดต่อกับท่านตลอดมา ทั้งทางโทรศัพท์ อีเมล์ และจดหมาย (ในสมัยโน้น) และตอนหนึ่งที่ท่านหกล้ม สะโพกหักและต้องไปอยู่โรงพยาบาล บังเอิญลูกโทรไปหา จึงทราบเรื่องและได้โทรไปหามาแมร์ที่ห้องที่โรงพยาบาล ซึ่งเป็นการเซอร์ไพรส์มาแมร์มาก มาแมร์ร้องไห้ด้วยความดีใจและลูกได้โทรไปหามาแมร์ทุกวันตลอดระยะเวลาที่ท่านต้องพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล จนถึงวันที่กลับไปอยู่ที่คอนแวนต์อีก

ก่อนไปครั้งนี้ ลูกก็ได้โทรไปหามาแมร์และเรียนท่านล่วงหน้าแล้ว แต่การคุยโทรศัพท์ครั้งหลัง ก่อนเดินทางนี้ทำให้ลูกทราบถึงภาวะทางความทรงจำของมาแมร์ว่าเริ่มหลงลืมแล้ว

เมื่อพวกเราทั้ง 4 คนไปถึงสถานที่พักคนชราที่มาแมร์พักอยู่ พบว่าเจ้าหน้าที่ได้เข็นรถให้ท่านนั่งรออยู่ที่ประตูของบ้านพักอยู่แล้ว ทราบว่าท่านตั้งหน้าตั้งตารอพวกเราเข้ามาข้ามวัน พวกเราทั้ง 4 คนเข้าไปสวมกอดท่าน พยายามกลั้นน้ำตาไม่ให้ไหลออกจากเบ้าตา

ครั้งสุดท้ายที่ลูกได้พบและอยู่กับมาแมร์คือในปี 2004 ที่ประเทศไทย และมาแมร์ได้ขอให้ลูกสร้างวัดน้อยบนดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่ แทนเรือนเดิมที่สร้างด้วยไม้ไผ่ ในปีนั้นมาแมร์กลับมาประเทศไทยภายใต้โปรแกรมแลกเปลี่ยน และก่อนกลับได้ขอให้ลูกทำสิ่งหนึ่งให้ท่าน โดยลูกตอบว่าคำว่า “Yes” 3 ครั้งก่อนจะถามท่านว่าให้ทำอะไรเสียอีก

14 ปีผ่านไป บุคลิกของมาแมร์ยังคงเค้าเดิม แต่ความคมความเฉียบในคำพูดได้ถูกแทนที่ด้วยความเชื่องช้าและคำพูดวกวน แม้กระนั้นตลอดในช่วงเวลาทั้งบ่ายที่พวกเราอยู่กับท่าน พวกเราอยู่ด้วยความเข้าใจและความรักเต็มเปี่ยม

เมื่อได้เวลาที่ท่านต้องกลับห้องพัก พวกเราทุกคนไปส่งท่านถึงห้อง บนโต๊ะข้างเตียงนอนปรากฏมีหนังสือ “Moving the Mountain” ของลูกฉบับพิมพ์ด้วย A4 วางอยู่ นางพยาบาลที่ดูแลถามว่าลูกคือคนเขียนหนังสือเล่มนี้ใช่ไหม ลูกตอบ

ว่าใช่ เธอบอกว่าเธอทราบเรื่องราวของลูกหมดแล้ว เพราะมาแมร์ได้เล่าให้เธอฟังมาตลอด คราวนี้ลูกได้นำหนังสือของลูกฉบับภาษาอังกฤษที่พิมพ์เป็นรูปเล่มไปด้วย เพราะมาแมร์ได้ถามมาตลอดว่าจะมีวันหนึ่งไหมที่ลูกจะพิมพ์หนังสือในรูปเล่มของหนังสือ เป็นที่น่าเสียดายว่า กว่าลูกจะนำเอารูปเล่มหนังสือไปในที่สุด มาแมร์อาจจะไม่ตื่นเต้นหรือไม่รับรู้เลยก็ได้

ลูกจากมาแมร์มาด้วยความรู้สึกที่อธิบายไม่ถูก นี่คงจะเป็นครั้งสุดท้ายที่ลูกได้พบมาแมร์ คงจะไม่มีโอกาสบินไปอีกครั้งเพียงเพื่อไปพบท่าน ครั้งนี้เมื่อมาแมร์ทราบว่าลูกจะบินไปนิวยอร์ค ใช้เวลา 24 ชม.ครึ่งในการบินเพราะวัตถุประสงค์หลักคือการไปเยี่ยมท่านนั้น ท่านก็พูดตามความรู้สึกจริงกับลูกว่า “You are crazy!” แต่ลูกก็ดีใจที่ลูกตัดสินใจบินไปครั้งนี้ หัวใจของลูกเต็มเปี่ยมไปด้วยความรักความกตัญญูที่มีต่อมาแมร์ผู้นี้ ผู้ซึ่งได้เปิดประตูจิตวิญญาณของลูกให้รู้จักพระเจ้า จนได้มาเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งในทุกวันนี้

แม้ว่ามาแมร์จะจำเหตุการณ์ที่สำคัญที่สุด 2 เรื่องในชีวิตของลูกที่มาแมร์มีส่วนร่วมไม่ได้ คือการรับศีลล้างบาปของลูกที่ Chapel ของคณะของมาแมร์ และที่มาแมร์เป็นแม่ทูนหัวของลูกในวันที่ 2 มิ.ย. 1996 และการขอให้ลูกสร้างวัดนักบุญยอเซฟ (วัดน้อยดอยสะเก็ด) ที่จังหวัดเชียงใหม่ก็ตาม แต่สำหรับลูกแล้ว มาแมร์จะเป็น “Mother, Mentor, and Godmother” ของลูกตลอดไปจนกว่าลูกเองจะไม่อยู่บนโลกนี้

ขอพระผู้เป็นเจ้าและพระแม่มารีย์ โปรดประทานพระพรให้มาแมร์ แม่ทูนหัวของลูกผู้นี้ ให้มีสุขะพลานามัยที่แข็งแรงอีกนานแสนนานเทอญ

“มีมิตรมากไว้เป็นการดี แต่จงมีที่ปรึกษาเพียงคนเดียวในพันคน” บุตรสิรา 6:5

อาเมน

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 377

จงแบกกางเขนของตนและตามเรามา มธ. 16:24

ข้าแต่พระเป็นเจ้า สิ่งที่ลูกจะเขียนถวายแด่พระองค์ในบทสวดบทนี้ เป็นสิ่งที่ลูกคิดมาสักพักใหญ่ๆ แล้วในขณะที่ลูกศึกษาเกี่ยวกับหลักพระคริสตธรรมมากขึ้นและลึกขึ้นระหว่างเส้นทางความเชื่อของลูก แต่ลูกไม่ทราบว่าเคยมีคนอื่นคิดเช่นเดียวกับลูกหรือไม่ หรืออาจจะมีแต่ไม่เคยมีใครพูดหรือเขียนในลักษณะเช่นนี้ก็ได้ เนื่องจากลูกไม่ได้เกิดมาในครอบครัวของคริสตชนและหากเปรียบเป็น “เด็ก” ลูกก็เป็น “เด็ก” ที่ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน และใฝ่ถาม ลูกจึงมีคำถามเกิดขึ้นในสมองอยู่เนืองๆ และเช่นเดียวกับทุกครั้ง หากบทสวดของลูกบทนี้เป็นสิ่งที่ไม่เหมาะไม่ควร ลูกขอพระองค์ได้โปรดประทานอภัยให้แก่ลูกด้วยเทอญ

ตามธรรมชาติของมนุษย์แล้ว ไม่ว่าใครจะนับถือศาสนาใด โดยเฉพาะคนไทย เวลาจะสวดอธิษฐานหรือขอพรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ตามความเชื่อของตน ทุกคนก็จะขอพรให้ตัวเองประสบความสำเร็จในชีวิต มีสุขภาพดี ร่ำรวยเงินทองยศศักดิ์เงินทองไหลมาเทมา เฮงๆ รวยๆ ฯลฯ ซึ่งพวกเราได้ยินกันมาในชีวิตประจำวันในสังคมไทยทั่วไป

ในการดำรงชีวิตเป็นคริสตชน ลูกเชื่อว่าเกือบทุกคนก็ต้องสวดทูลขอพระเจ้าให้ประทานพระพรให้ตนมีชีวิตที่ดีประสบความสำเร็จและขอแต่พระพรดีๆ ให้แก่ตนเองและครอบครัว แต่ ... คริสตชนจะสวดทูลขอให้พระเจ้าประทานพระพรให้ตัวเองเฮงๆ รวยๆ ร่ำรวยเงินทองยศศักดิ์ เปี่ยมล้นด้วยบารมี ฯลฯ ได้อย่างไร เพราะคำสั่งสอนของพระเยซูเจ้านั้น สอนให้ลูกของพระเจ้าเป็นคนถ่อมตน สอนให้ผู้นำต้องเป็นผู้รับใช้ และที่สำคัญที่สุดให้ร่วมเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ในพระทรมานของพระองค์ ซึ่งแปลเป็นความหมายของคำสามัญธรรมดาคือ ต้องยอมรับความเจ็บปวดในชีวิตให้ได้ จึงจะเป็นลูกของพระองค์ที่ดีได้

และเราลองศึกษาชีวประวัติของบรรดาเหล่านักบุญในพระศาสนจักร หลายๆ องค์ได้รับการเบียดเบียนจนถึงขั้นที่ต้องตายอย่างทรมาน ถูกตรึงกางเขนหัวคว่ำลง ถูกถลกหนังทั้งเป็น ถูกตัดศีรษะ ถูกย่างไฟทั้งเป็น ถูกจับเปลือยกายและให้ม้าลากไปตามพื้นถนนจนสิ้นใจและด้วยวิธีต่างๆ กันที่ทุกขเวทนา

แต่ ... บรรดานักบุญทั้งหลายล้วนยอมรับความทุกข์ทรมานเหล่านี้ด้วยความเต็มใจและพร้อมที่จะตายเพื่อองค์พระเยซูคริสต์ ทำไม?

ในฐานะที่ลูกประกาศข่าวดีแก่ทุกคนและทุกที่ที่ลูกไป หากมีเพื่อนต่างศาสนาที่สนใจจะมาเป็นลูกของพระเจ้า ถามลูกว่าเป็นคริสต์แล้วได้อะไร และการเป็นคริสตชนที่ดีต้องทำอย่างไร แล้วลูกตอบไปว่า ท่านจะได้รับพระพรจากพระเจ้า แต่ท่านต้องร่วมพระทรมานกับพระเยซูเจ้าให้ได้นะ ถามว่าจะมีใครอยากมาเป็นไหม?

แต่การไถ่กู้บาปมนุษยชาติของพระเจ้าที่ทรงให้พระบุตรคือ พระเยซูคริสตเจ้าทรงลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ แล้ว

สิ้นพระชนม์อย่างทุกข์ทรมานบนไม้กางเขนนั้น เป็นรหัสธรรมที่ล้ำลึก ยากที่คนธรรมดาทั่วไปจะเข้าใจได้

ระดับความเชื่อของคริสตชนถ้าเปรียบไปแล้ว ก็คงเหมือนกับวัยของคน หากเราไปพูดกับเด็กทารกเกี่ยวกับเรื่องเคมีฟิสิกส์ เด็กทารกนั้นจะเข้าใจไหม? ในวัยแรกเกิด เด็กทารกจะเข้าใจแต่เรื่องหิวนม ไม่ได้ดื่มนมตอนหิวก็จะร้องไห้งอแงเหมือนกันไหมหนอกับการขอพระหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ให้เฮงเฮง รวยๆ ? พอโตขึ้นมาหน่อย ความสนใจจึงจะเริ่มเจริญเติบโตตาม ถึงวัยที่เติบโตเต็มที่ การอยากดื่มนมอย่างเดียวคงไม่หลงเหลืออยู่แล้ว อยู่ในวัยที่จะค้นคว้า วิจัย เป็นแพทย์ เป็นนักวิทยาศาสตร์ นัก... ต่อไป

ลูกขออนุญาตนำคติพจน์ของพระคุณเจ้า พระสังฆราชองค์ล่าสุดของพระศาสนจักรในประเทศไทยที่ลูกเคารพรักยิ่งมาเขียน ณ ที่นี้

“จงแบกกางเขน และตามเรามา” มัทธิว 6:24

ผู้ที่เป็นสังฆราชคือ ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรให้มานำฝูงแกะอย่างพวกเราให้เดินไปตามทางที่ควรจะเดิน พวกเราลองศึกษาคติพจน์ของพระสังฆราชแต่ละองค์ดูสิ มีองค์ไหนที่เลือกคติพจน์ให้ตนเองประสบความสำเร็จ เปี่ยมด้วยลาภและยศถาบรรดาศักดิ์ ไม่มีเลย ทุกองค์จะเลือกคติพจน์ที่เกี่ยวกับ “กางเขน” หรือ “การแบกกางเขน” หรือในบริบททำนองเดียวกัน “การแบกกางเขน” ไม่ใช่เป็นเรื่องสนุกสนานหรือเป็นเรื่องมีเกียรติยศแต่อย่างใด ตรงกันข้าม “การแบกกางเขน” เป็นเรื่องของการทุกข์ทรมานและเป็นการถูกลงโทษถึงขั้นประหารชีวิตในยุคของพระเยซูเจ้าเมื่อ 2,000กว่าปีก่อนทีเดียว

แต่ ... ผู้ที่เป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูเจ้าแล้ว ไม่ว่าจะเป็นคริสตชนธรรมดาๆ ตัวเล็กๆ หรือบรรดาสมณะผู้ศักดิ์สิทธิ์หรือบรรดาผู้ที่ได้เป็นนักบุญในเวลาต่อมา ต่างเลือกหนทางชีวิตของตนเองที่จะยอม “แบกกางเขน” และตามพระองค์ไป

ลูกไม่ทราบมีใครเคยคิดถึงเรื่องนี้ไหม? แต่ลูกคิด ทุกวันนี้ในสังคมทั่วไปโดยเฉพาะในงานฉลองวันเกิด จะมีการร้องเพลงแฮปปี้เบิร์ดเดย์ และประโยคหนึ่งในเนื้อร้องคือ “ให้ร่ำรวยเงินทองยศศักดิ์...” หรือไม่ก็ตื่นเช้ามาได้รับสติกเกอร์ไลน์ “ให้วันนี้ รวยๆ เฮงๆ” ...

ลูกรู้สึกว่า ชีวิตในสังคมทั่วไปช่างผิวเผินเหลือเกิน แต่ในเวลาเดียวกัน หากในวันเกิดเพื่อนเราไปอวยพรว่า “ให้ท่านต้องแบกกางเขน...” รับรองเราต้องถูกเชิญออกจากกลุ่มและไม่มีใครจะคบเราเป็นเพื่อนอีก!!!

ก็เลยต้องทบทวนกับตัวเองว่า เราจะต้องดำรงชีวิตในรูปแบบใดจึงจะเป็นคริสตชนที่ดี เราจะยังคงทำตัวให้ “อินเทรนด์” กับกระแสวัตถุนิยมในสังคมทั่วไปและเรียกหานมหวานก่อนนอนเหมือนเด็กเล็กๆ หรือเราจะดำรงตนเสมือนเป็นคนที่มีวุฒิภาวะแล้วสามารถคิดสูตรเคมี ฟิสิกส์ เป็นแพทย์รักษาคนไข้ได้ ฯลฯ และเป็นคริสตชนที่ยินดีแบกกางเขนและตามพระเยซูไป

มนุษย์เราต้องเป็นคนเลือกเอง พระเจ้าข้า

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 378

ความมี / ความจน ของจิตวิญญาณ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในช่วง 2 สัปดาห์ของเดือนมิ.ย. 2018 ที่ผ่านมา มีเรื่องราวข่าวต่างประเทศที่น่าตกใจและไม่น่าจะเป็นไปได้เกิดขึ้นในระยะเวลาใกล้ๆ กันเพียงแค่ 2 สัปดาห์ นั่นคือ มีการฆ่าตัวตายของคนดังระดับโลกถึง 3 คนติดๆ กัน คนแรกเป็นน้องสาวของพระราชินีที่มีชื่อเสียงในด้านพระสิริโฉมและในด้านพระจริยวัตรอันสง่างามในยุโรปประเทศหนึ่ง ไม่มีการออกข่าวถึงสาเหตุและเบื้องหลังของการฆ่าตัวตายของสตรีท่านนี้มากนัก อาจจะเพราะเกี่ยวกับพระราชวงศ์ของประเทศในยุโรป ประกอบกับตัวผู้ตายก็ไม่ได้เป็นผู้ที่ชาวโลกทั่วไปรู้จักคุ้นเคยเป็นอย่างดี

คนที่สองตามมาติดๆ เป็นดีไซน์เนอร์ชื่อดังระดับโลกของประเทศมหาอำนาจคือ สหรัฐอเมริกา กระเป๋าแบรนด์เนมที่ใช้ชื่อเธอเป็นที่นิยมชื่นชอบของสตรีทั่วโลก เพราะมีรูปแบบสวยและดูร่าเริง สนุกในตัวมันเอง ในขณะที่เธอฆ่าตัวตายในเดือนมิ.ย.ที่ผ่านมานั้น เธอมีอายุ 52 ปี มีบุตรสาวอายุ 15 ปี เธอกับสามีแยกกันอยู่ แต่ยังไม่ได้หย่าขาดจากกันตามกฎหมาย ในวันเกิดเหตุ ลูกสาวไปอยู่กับบิดา แม้เธอจะได้ขายธุรกิจกระเป๋าแบรนด์เนมให้กับบริษัทผู้ผลิตกระเป๋าแบรนด์เนมชื่อดังอีกแห่งหนึ่ง แต่เธอก็ได้เงินจากการขายธุรกิจที่เธอก่อตั้งขึ้นมากับสามี ใช้จนแก่เฒ่าก็คงยังมีความเป็นอยู่อย่างสบายๆ และบริษัทที่ซื้อกิจการของเธอไปก็ยังคงใช้ชื่อเธอเป็นแบรนด์เนมของผลิตภัณฑ์กระเป๋าตลอดจนเสื้อผ้าและสิ่งประดับอื่นๆ จนถึงทุกวันนี้ สามีของเธอได้ออกมาให้ข่าวหลังการฆ่าตัวตายของเธอว่าเธอได้ป่วยป็นโรคซึมเศร้ามาสักพักแล้ว และกำลังรักษาตัวอยู่ ต่อมาก่อนพิธีฝังศพ บิดาของเธอก็ได้เสียชีวิตอีกคนหนึ่งด้วยความตรอมใจในการตายของลูกสาว นับเป็นเรื่องที่น่าเศร้าสลดใจเป็นอย่างยิ่ง

ตามมาติดๆ กัน ห่างกันไม่กี่วัน ก็มีคนดังระดับโลกอีกคนหนึ่งฆ่าตัวตายในโรงแรมที่เขาพักอยู่ในคืนนั้น คราวนี้ผู้ตายเป็นคนจัดรายการอาหารระดับโลก เขามีรูปแบบการนำเสนออาหารของแต่ละประเทศที่ไม่เหมือนผู้อื่นคือ จะมีการพาผู้ชมไปท่องในสถานที่ต่างๆ ของประเทศนั้นๆ พร้อมกับเขา บางครั้งก็เป็น street food และเขามักจะไปสัมภาษณ์ผู้คนของแต่ละประเทศในรายการนำเสนออาหารของเขาด้วย เขาได้รับรางวัลสาขาโทรทัศน์ระดับโลก รายได้ก็ไม่ต้องพูดถึง ไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องเงินทองจนแก่เฒ่าก็แล้วกัน คืนที่เขาผูกคอตายในห้องในโรงแรมที่เขาพัก เขามีกำหนดจะต้องไปถ่ายทำรายการในวันรุ่งขึ้น ทีมงานและผู้เกี่ยวข้องกับการถ่ายทำถึงกับตกตะลึงและช็อค เพราะไม่มีวี่แววหรือเค้าว่าเขามีปัญหาถึงขั้นฆ่าตัวตายเช่นนี้ ลูกเองก็ยังตกใจเพราะชอบดูรายการของเขาเป็นประจำ เขาอายุเพียง 60 ปีเศษ คืนนั้นเขานอนคนเดียว แฟนของเขาอยู่คนละประเทศ

ผู้คนรวมทั้งสื่อต่างประเทศจำนวนมากต่างถามคำถามเดียวกันว่า “Why?” ทำไมคนๆ หนึ่งที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานจนถึงได้รับรางวัลระดับโลก มีแฟนคลับติดตามรายการทั่วโลกและดูเหมือนจะเป็นคนร่าเริง สนุกสนาน จึง

ตัดสินใจปลิดชีพตัวเองในลักษณะเช่นนี้ มีผู้สื่อข่าวคนหนึ่งพูดว่าในการสัมภาษณ์ผู้คนในแต่ละประเทศในรายการที่ผู้ตายได้ทำตลอดมา เขามักจะถามประโยคหนึ่งว่า “Are you happy?” (“ท่านมีความสุขไหม?”) ที่แท้ นั่นคือการสะท้อนถึงความรู้สึกลึกๆ ของตัวเองตลอดเวลาที่ผ่านมาว่าเขากำลังแสวงหาเจ้า “ความสุข” ที่เขาไม่มีในหัวใจนั่นเอง

ข่าวการฆ่าตัวตายของคนดังระดับโลกทั้ง 3 คนในเวลาไล่เลี่ยกันเช่นนี้ ทำให้ลูกอดคิดถึงประสบการณ์ชีวิตของตัวเองในช่วงหนึ่งของชีวิตไม่ได้ คนที่ชีวิตดำเนินมาถึงจุดๆ หนึ่งที่ทุกอย่างรอบตัวไม่มีค่าอะไรเหลือเลย มันเป็นความรู้สึกที่ “ยากจน” จริงๆ ยากจนในความรัก ความเอื้ออาทร ความห่วงใย ความมีใครสักคน ฯลฯ มันเป็นความรู้สึกที่สิ้นหวัง เจ็บปวด และทุกข์ทรมานมากกว่าการหิวข้าวเพราะไม่มีอะไรจะรับประทานเสียอีก และ ... ความรู้สึกที่เวลาหลับ (ถ้าหลับได้) มันช่วงสุขอะไรเช่นนี้ เพราะเวลาเราหลับ เราไม่ต้องรับรู้อะไรและการหลับถาวรคือการตายซะเลย ใช่แล้ว ความตายคือทางออกที่ดีที่สุดสำหรับผู้ที่รู้สึกว่าตนเองตกอยู่ในสภาวะสิ้นหวังถึงขั้นนั้น แม้ว่าคนคนนั้นจะมีเงินทองเป็นหลายร้อยล้านเหรียญดังเช่นสามคนนี้ก็ตาม

กฎของด้านจิตวิทยามีอยู่ว่า ในขณะที่คนๆ หนึ่ง ถึงขั้นที่เห็นชีวิตของตนไม่มีความหมายและคุณค่า และกำลังจะปลิดชีวิตตนเอง หากมีใครสักคนมาพูดคุยด้วยหรือมาแสดงความเห็นอกเห็นใจ และสามารถโน้มน้าวให้คนๆ นั้นมองโลกในแง่ดีขึ้น เมื่อเลยจุดที่จิตใจรู้สึกต่ำสุดหรือยากจนที่สุดมาได้ เขาก็จะไม่คิดฆ่าตัวตายอีก

ในโลกปัจจุบันที่มีคนต้องอพยพย้ายถิ่นฐานของตนเองเป็นแสนเป็นล้านคน เสี่ยงต่อการจมน้ำตายในระหว่างแล่นเรือในทะเลหรือต้องเดินบุกป่าฝ่าดงอาจถูกยิงตายได้ทุกขณะ เขาเหล่านี้ยอมเสี่ยงในทุกสถานการณ์เพื่อให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น พวกเขาเหล่านี้จะเข้าใจไหมว่าผู้ที่มีเงินทองในระดับเศรษฐีและมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในระดับโลกกลับไม่อยากมีชีวิตอยู่?

นี่คือชีวิตมนุษย์

ในคืนที่ลูกคิดว่า ชีวิตไม่มีคุณค่าที่จะอยู่ต่อบนโลกนี้อีกแล้ว ลูกไม่มีใครที่จะมาแสดงความเห็นอกเห็นใจเพราะลูกอยู่คนเดียวในห้องเล็กๆ แต่ลูกได้รับสัมผัสความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เป็นประสบการณ์ที่พลิกชีวิตลูก เสมือนหนึ่งมีใครคนหนึ่งหยิบลูกขึ้นมา และเขย่าปัดฝุ่นขี้เถ้าที่เปื้อนทั่วตัวลูก และวางลูกลงบนอีกผืนแผ่นดินใหม่ แผ่นดินที่เขียวชอุ่ม ชุ่มฉ่ำด้วยความรักของพระองค์ มันเป็นอัศจรรย์ที่พระองค์ประทานให้แก่ลูก ซึ่งลูกสำนึกในพระคุณของพระองค์ด้วยความกตัญญูจนถึงทุกวันนี้ ลูกจึงยินดีและเต็มใจในการประกาศข่าวดีเกี่ยวกับความรักและพระเมตตาของพระองค์แก่ทุกคนที่สนใจจะฟังและค้นหาเกี่ยวกับพระองค์ เพราะว่าเมื่อผู้ใดได้ค้นพบพระองค์แล้ว เขาจะไม่ต้องประสบภาวะ “ความยากจนของจิตวิญญาณ” เช่นนี้อีกเลย

“เขาทั้งหลายจะไม่หิวหรือกระหายอีกเลย แสงแดดหรือความร้อนจะไม่แผดเผาเขาอีก
เพราะลูกแกะที่ทรงอยู่กลางพระบัลลังก์จะทรงเลี้ยงดูเขา จะทรงนำเขาไปยังธารน้ำพุแห่งชีวิต
และพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดจากดวงตาของเขา” วิวรณ์ 7:16

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 379

ความทุกข์กับมนุษย์ (1)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อวันก่อน มีเพื่อนคนหนึ่งเล่าให้ลูกฟังว่า เขาเจอเพื่อนอีกคนที่เป็นคาทอลิก ขณะนี้เธอป่วยและมีความทุกข์มาก เธอตัดพ้อต่อว่าพระเจ้าว่าเธอทำความดีและปฏิบัติตนเป็นคาทอลิกที่ดีมาตลอด แต่ทำไมพระเจ้าจึงให้เธอเจ็บป่วยเช่นนี้ เพื่อนของลูกปรึกษาลูกว่าจะปลอบใจเธอผู้นี้อย่างไรดี

ลูกตอบว่า อันที่จริงลูกเข้าใจเธอดีเพราะลูกผ่านความทุกข์ที่ไม่ใช่เบาเลยในช่วงหนึ่งของชีวิตถึง 20 ปีเต็มๆ ในช่วงแรกๆ ลูกก็ถามตัวเองอยู่เสมอว่า ทำไมฉันจึงต้องประสบเคราะห์กรรมเช่นนั้น ทั้งๆ ที่สิ่งที่ฉันทำเป็นสิ่งถูกต้อง แต่คำถาม “ทำไม?” เป็นคำถามที่นำไปสู่ทางตัน ไม่ใช่นำไปสู่ทางออก เพราะถามไปก็ไม่มีคำตอบ ถามไปสิ่งที่เกิขึ้นก็คือยิ่งเสียใจและยิ่งเจ็บปวด แต่ตลอดระยะเวลาอันยาวนานที่ลูกตกอยู่ในห้วงแห่งความทุกข์นั้น ลูกไม่เคยตัดพ้อต่อว่าพระเจ้าเลยแม้แต่ครั้งเดียว ลูกมองว่ามนุษย์ต่างหากเป็นผู้ที่ทำให้ลูกเจ็บปวดและลูกมีความเชื่อมั่นว่าพระเจ้าจะทรงช่วยลูกได้ ลูกจึงได้แต่สวดวอนขอให้พระองค์ทรงช่วยลูก สวดด้วยความจริงใจ ความตั้งใจ และความเชื่อสุดจิตสุดใจ

2-3 ทศวรรษผ่านไป ลูกได้อ่านพระวาจาของพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งบทความเกี่ยวกับนักบุญต่างๆ และบทความที่ท่านนักบุญบางองค์เขียน และลูกก็ค่อยๆ เข้าใจในเรื่องความทุกข์มากขึ้น แม้ในมุมมองของการมองย้อนหลังก็ตาม

นักบุญแบร์แนเด็ตพูดว่า หากเราเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูคริสตเจ้าแล้ว แม้ในความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานเราก็มีความชื่นชมยินดีได้

ท่านนักบุญพูดในขณะที่ท่านป่วยหนักและต้องทุกข์ทรมานจากอาการเจ็บป่วยของท่านอย่างมาก

นักบุญคุณแม่เทเรซาแห่งกัลกัตตาพูดเกี่ยวกับความทุกข์ว่า ความทุกข์ในตัวมันเองเป็นสิ่งไร้ค่า แต่หากเราร่วมทุกข์กับพระทรมานของพระมหาเยซูเจ้าแล้ว ความทุกข์คือ Gift หรือของขวัญอันมีค่าสำหรับชีวิตมนุษย์ “ได้อย่างไร?” คือคำถามต่อมา

ท่านนักบุญอธิบายต่อว่า ความทุกข์ทรมานคือสัญลักษณ์แห่งความรัก เพราะว่าพระบิดาทรงเลือกสัญลักษณ์นี้เพื่อแสดงให้มนุษย์เห็นถึงความรักอันไร้ขอบเขตของพระองค์ โดยการส่งพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ลงมารับความทุกข์ทรมานและตายเพื่อเรามนุษย์ และเพราะการผ่านความทุกข์ทรมานของพระบุตรของพระองค์นี้แหละ บาปของพวกเรามนุษย์ทั้งหลายจึงได้รับการอภัย

มีคนถามท่านนักบุญต่อไปอีกว่า “แล้วเวลาเรามีความทุกข์ เราควรจะทำอย่างไร?” ท่านตอบว่า “ให้ยิ้ม” “ยิ้มเวลามีความทุกข์น่ะเหรอ?” “ใช่แล้ว เพราะว่าการยิ้มคือของขวัญจากพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ที่สุด การยิ้มกับพระเจ้ายามเรามีความ

ทุกข์คือความกล้าหาญในการรับทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ประทานให้กับเราและเป็นการถวายตอบกลับแก่พระองค์ด้วยการยิ้ม”

นักบุญพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 เขียนเกี่ยวกับเรื่องความทุกข์ว่า มนุษย์ไม่สามารถหลีกเลี่ยงความทุกข์ได้ และเราก็ไม่สามารถหลบหนีจากมันได้ด้วย เพราะฉะนั้นทำไมเราไม่นำพลังจากเจ้าความทุกข์นี่ แล้วหมุนกลับมาเป็นพลังในการทำความดีล่ะ? แทนที่เราจะจมปลักและถูกเจ้าความทุกข์ฉุดให้จมดิ่งลงไปในห้วงเหวลึก เราสามารถทำความดีได้มากมายจากความทุกข์ของเราหากเราสามารถเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูคริสต์ได้ เพราะพลังแห่งการไถ่กู้จากการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนของพระองค์จะเป็นพลังที่ทำให้เราสามารถทำอะไรต่อมิอะไรได้มากมายในการรับใช้พระองค์บนโลกนี้

ถามว่าหากลูกอ่านบทเขียนเหล่านี้เมื่อ 40 ปีก่อน ลูกจะเข้าใจไหม ไม่น่าจะเข้าใจ แต่ ณ จุดนี้ในชีวิต ลูกเข้าใจ และเมื่อลูกมองย้อนหลังไปยังชีวิตลูกใน 4 ทศวรรษที่ผ่านมา ลูกได้เห็นพระญาณสอดส่อง (Providence) ของพระองค์แผ่คลุมเหนือลูกและนำทางให้ลูกปฏิบัติตามมาตลอด โดยลูกไม่ทราบและไม่รู้ตัวเลย

ณ คืนที่ลูกตัดสินใจอยู่สู้ต่อและคิดจะให้อภัยศัตรู แต่ลูกให้อภัยไม่ได้ด้วยตัวเอง พระองค์ก็ทรงประทานพระหรรษทานให้ลูกสามารถให้อภัยพวกเขาทั้งหมดได้

เมื่อคดีจบ แม้ลูกจะสิ้นไร้ไม้ตอก แต่ลูกตัดสินใจไม่ฟ้องกลับเรียกร้องค่าเสียหายเป็นร้อยๆ ล้าน ซึ่งลูกคงจะได้รับ เพราะในใจลูกขณะนั้น พระองค์ทรงมีค่ามากกว่าเงินทองจะกี่ร้อยล้านก็ตาม ต่อมาแทนที่ลูกจะดำเนินชีวิตต่อไปโดยตั้งหน้าตั้งตาสร้างเนื้อสร้างตัวอย่างเดียว ลูกตัดสินใจนำเรื่องราวชีวิตของลูกมาเป็นสะพานเชื่อมให้คนมารู้จักพระเจ้า โดยไม่เป็นห่วงว่าจะมีใครในสังคมดูถูกเอา เพราะในสังคมไทยไม่ค่อยมีใครยอมนำความทุกข์ของตนไปเปิดเผย ทั้งนี้ลูกมีความรู้สึกว่า มิฉะนั้นแล้ว ความทุกข์ที่ลูกได้ประสบมาถึงสองทศวรรษก็จะเปล่าประโยชน์ ลูกพายเรือออกไปที่ลึก (Duc In Altum) และขอถวายชีวิตเป็นพยานถึงพระเมตตา (Divine Mercy) ของพระองค์ แล้วพระองค์ก็ทรงเห็นถึงความตั้งใจและความจริงใจของลูก จึงทรงประทานพลังและโอกาสให้ลูกได้ไปพูดแบ่งปันถึงทั่วโลก

มองย้อนหลัง สิ่งที่ลูกได้ทำมาตลอดคือสิ่งที่นักบุญพระสันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2 ได้ทรงลิขิตไว้เลยทีเดียว

คนบางคนที่ประสบความทุกข์หรือเจ็บไข้ได้ป่วยก็มักจะตัดพ้อต่อว่าพระเจ้า ว่าทำไมไม่ทรงช่วยให้พวกเขาพ้นจากความทุกข์หรือความเจ็บป่วยนั้น ลูกคิดถึงหนังสือพันธสัญญาใหม่ แม้ในช่วงที่พระเยซูเจ้าทรงมีพระชนม์อยู่บนโลกนี้ พระองค์ก็มิได้ทรงเสกให้คนตายทุกคนกลับเป็นขึ้นมาเหมือนลาซารัส หรือทรงช่วยให้คนง่อย หูหนวกตาบอด หายจากอาการเหล่านั้นทุกคน เป็นเพียงบางคน บางกรณีเท่านั้นที่พระองค์จะทรงประทานอัศจรรย์ให้ ถ้าจะถามว่าทำไมอีก ก็คงต้องตอบด้วยพระวาจาบทนี้

“เราประสงค์จะกรุณาผู้ใด เราก็จะกรุณาผู้นั้น และเราจะเมตตาใคร เราก็จะเมตตาผู้นั้น” โรม 9:15

หากเรามองชีวิตอย่างลึกซึ้งและไม่ยึดติด เราจะเห็นว่าชีวิตของมนุษย์นั้นสั้นยิ่งนัก แม้บางคนจะมีอายุเป็นร้อยปีในสมัยนี้ที่วิทยาการทางแพทย์ก้าวหน้าไปขนาดไหนก็ตาม สุดท้ายทุกคนก็ต้องจากโลกนี้ไป ดังนั้นในฐานะคริสตชน เราควรดำรงชีวิตให้ชิดสนิทกับพระเจ้าให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และในการที่เราจะเข้าใจอะไรต่อมิอะไรได้ลึกซึ้งกว่าแค่ความเชื่อแบบผิวเผินแล้วล่ะก็ เราต้องศึกษาพระคัมภีร์แล้วพยายามประพฤติปฏิบัติตามให้มากที่สุด ทีละเล็กทีละน้อย เราจะสามารถมาถึงขั้น “ยิ้ม” กับเจ้าความทุกข์ที่มาอย่างกรายได้ แม้เราจะไม่ถึงขั้นเป็นนักบุญก็ตาม การที่สามารถเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูคริสต์ได้ก็เท่ากับเราค้นพบสวรรค์ในขณะที่เรายังอยู่บนโลกมนุษย์อันวุ่นวายนี้แล้ว พระเจ้าข้า

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 380

ความทุกข์กับมนุษย์ (2)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในปลายเดือนก.ค. 2018 ที่ผ่านมา ลูกได้รับเชิญให้ไปพูดแบ่งปันที่คริสตจักรแบ๊ปติสท์แห่งหนึ่งในภาคตะวันออก ครั้งนี้เป็นครั้งที่สามที่ลูกได้รับเชิญไปพูดที่คริสตจักรแห่งนี้ หัวข้อคือ “ความทุกข์กับมนุษย์” ตอนเช้า และ “สวดอธิษฐานอย่างไรจึงจะได้” ในตอนบ่าย ช่วงละ 1 ชั่วโมง

การไปแบ่งปันให้พี่น้องคริสเตียนที่คริสตจักรฟังนั้น หลักที่สำคัญที่สุดคือ “พระวาจาของพระเจ้า” แต่ลูกตระหนักเสมอว่าในฐานะฆราวาส ลูกไม่ควรนำบทพระวาจาไปเทศน์ให้ฟังล้วนๆ เพราะนั่นเป็นหน้าที่ของศิษยาภิบาลและเขามีอาจารย์สอนพระคัมภีร์ที่เป็นผู้เชี่ยวชาญใบทพระวาจาอยู่แล้ว หน้าที่ของลูกจึงไปเป็นเพียง “พยาน” ว่าการปฏิบัติตามพระวาจาของพระเจ้าแต่ละบทแล้ว บังเกิดผลอย่างไรในชีวิต

ลูกได้เริ่มต้นโดยการสรรเสริญพระเป็นเจ้า ขอบพระคุณพระองค์ที่ประทานโอกาสให้ลูกได้ไปถวายพระเกียรติแด่พระองค์อีกครั้งหนึ่งและบอกกับผู้ฟังว่า ขอให้ถือว่าการพูดของลูกนั้นเป็นการแบ่งปัน ไม่ใช่การเทศนา เพราะลูกเป็นเพียงคริสตชนตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ไม่ใช่ศิษยาภิบาล

ลูกได้สรุปให้ฟังว่า จากประสบการณ์ชีวิตของตัวเอง มีสาเหตุหลักๆ 4 ประการที่ทำให้มนุษย์เป็นทุกข์ เป็นการค้นพบเล็กๆ ส่วนตัว ไม่ใช่เป็นงานวิจัยโดยมีหลักวิชาการแต่อย่างใด

1. สาเหตุหลักข้อแรกคือ ตัวเรา เป็นสาเหตุให้ตัวเองเป็นทุกข์และส่วนใหญ่คนกลุ่มนี้จะไม่รู้ตัว ความโลภ ความอิจฉา ความมีทิฐิ ความแค้น ความมักใหญ่ใฝ่สูง ความหูเบา ความยึดติด ฯลฯ พูดไปแล้วกว่า 50% ของสาเหตุที่ทำให้มนุษย์เป็นทุกข์คือ ตัวเราเองนั่นเอง!

2. สาเหตุข้อสองคือ คนอื่นทำให้เราเป็นทุกข์ การถูกกล่าวหาในสิ่งที่เราไม่ได้ทำ การที่คู่ชีวิตทิ้งไป เป็นต้น

3. สาเหตุข้อที่สามเกิดจากสิ่งนอกเหนือการควบคุมของเรา โรคภัยไข้เจ็บ เศรษฐกิจตกต่ำ การตายของสมาชิกในครอบครัวหรือผู้ที่เรารัก ฯลฯ และ

4.สาเหตุจากภัยธรรมชาติ ซึ่งเรามักจะเรียกว่า “Act of God” แผ่นดินไหว ไฟไหม้ป่า พายุไต้ฝุ่น สึนามิ โรคระบาด และแม้กระทั่ง สงคราม เป็นต้น ประเทศไทยเป็นประเทศที่นับว่าโชคดีมากเพราะไม่ได้ตั้งอยู่ในวิถีของภัยธรรมชาติดังเช่นอีกหลายๆ ประเทศในโลกนี้

ทีนี้ลองมาดูว่าพระวาจาของพระเจ้าจะช่วยให้เราพ้นจากความทุกข์หรือมีความทุกข์ลดน้อยลงได้อย่างไร สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ เมื่ออ่านพระวาจาของพระเจ้าแล้ว เราต้องนำมาปฏิบัติในชีวิตของเรา มิฉะนั้นแล้ว พระวาจาก็จะเป็นเพียงตัวหนังสือดำๆ ในพระคัมภีร์ เช่นเดียวกับตัวหนังสือเล่มอื่นๆ ทั่วไป

เราเคยไหมก่อนนอนทุกคืน สำรวจตัวเองหน้ากระจกเงาต่อหน้าพระเจ้า และเมื่อเห็นความบกพร่องของตัวเองก็สัญญากับพระว่า ลูกจะพยายามไม่ทำสิ่งที่ทำอีก ทำบ่อยๆ ทุกคืนๆ ด้วยความจริงใจแล้วเราจะเห็นถึงความเปลี่ยนแปลงในตัวเราอย่างเห็นได้ชัดเลย

"บุคคลผู้ใด รู้สึกบกพร่องฝ่ายวิญญาณ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะแผ่นดินสวรรค์เป็นของเขา" มัทธิว 5:3

ลดความทิฐิ ไม่ว่าจะกับใคร ในความสัมพันธ์แบบไหน ลูกยกตัวอย่างสามีภรรยาคู่หนึ่งที่มีปัญหาระหองระแหงมาตลอด จนกระทั่งวันหนึ่งสามีป่วยลงด้วยโรคร้าย ภรรยาจึงตัดสินใจปรนนิบัติด้วยความทุ่มเท ปรากฏว่าสามีเมื่อเห็นภรรยาปฏิบัติตนเช่นนั้นก็กลับมาอ่อนโยนและแสดงความรักต่อเธอ กลายเป็นว่าช่วง 2-3ปีสุดท้ายเป็นช่วงที่เขาทั้งสองมีความสุขที่สุด เพราะทั้งคู่ได้ทำลายกำแพงที่ขวางกั้นมาตลอดคือ กำแพงแห่งความทิฐินั่นเอง

"ท่านอยากให้เขาทำกับท่านอย่างไร ก็จงทำกับเขาอย่างนั้นเถิด" มัทธิว 7:12 ลูกา 6:31

ความหูเบาของเราทำให้เรามีความทุกข์โดยไม่จำเป็นหรือเปล่า? จงปฏิบัติตามพระวาจาบทนี้ แล้วท่านะเปลี่ยนจากหูเบาเป็นตัวเบา

"อย่าตัดสินเขา แล้วพระเจ้าจะไม่ทรงตัดสินท่าน
อย่ากล่าวโทษเขา แล้วพระเจ้าจะไม่ทรงกล่าวโทษท่าน" ลูกา 6:37

เห็นคนอื่นดีกว่าไม่ได้ เป็นต้องอิจฉา เราต้องดีกว่าเขา สวยกว่าเขา เด่นกว่าเขา ผลก็คือ เป็นทุกข์วันยังค่ำ พระเจ้าสอนเราเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่าอย่างไร

"อย่ากระทำการใดเพื่อชิงดีกันหรือเพื่อโอ้อวด แต่จงถ่อมตนคิดว่าผู้อื่นดีกว่าตน
อย่าเห็นแก่ผลประโยชน์ของตนฝ่ายเดียว จงเห็นแก่ผลประโยชน์ของผู้อื่นด้วย" ฟิลิปปี 2:3-4

บางคนมีเรื่องราวอะไรเกิดขึ้นในชีวิต ก็ยึดติดกับความทรงจำนั้นเป็นปีๆ เป็นทศวรรษ บางทีครึ่งศตวรรษหรือกว่าก็แล้ว ก็ยังคงจำเรื่องราวต่างๆ ที่ทำให้ตัวเองเป็นทุกข์ ผลก็คือ "กำ" ความทุกข์ไว้ไม่ยอมปล่อยวาง จนกลายเป็น "กรรม" ของตนเองและพลอยเป็นของคนอื่นที่อยู่รอบข้างด้วย

"มีเวลาสำหรับทุกสิ่ง....." ปัญญาจารย์ 3:1-8

พระวาจาบทนี้ยาวมากให้ไปอ่านให้ครบทั้งบทและพยายามปฏิบัติตามให้ได้

มีอาชีพหนึ่งที่ลูกยกตัวอย่างของที่ต่างประเทศไม่เกี่ยวกับประเทศไทยคือ นักการเมือง ลูกพูดกับลูกๆ เสมอว่านักการเมืองที่ชนะการเลือกตั้งคือ ผู้ที่โกหกเก่งที่สุด เวลาหาเสียงพูดกับทุกคนว่าเขาจะทำทุกอย่างเพื่อ "ประชาชน" และ "ประเทศชาติ" ในขณะที่ความเป็นจริงคือ เขาต้องการแสวงหา "อำนาจ" และ "ผลประโยชน์" และจะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่ง

สองสิ่งนี้ ซึ่งวิถีการใฝ่หาอำนาจและการกอบโกยผลประโยชน์นั้น ใช่ว่าจะนำมาซึ่งความสุขอันแท้จริงแก่นักการเมืองทั้งหลาย การจะเป็นผู้นำที่ดีนั้น ควรจะเป็นเช่นนี้

"ผู้ที่ปรารถนาจะเป็นใหญ่จะต้องทำตนเป็นผู้รับใช้ผู้อื่น" มัทธิว 20:26

พอลูกพูดเสร็จ มีสมาชิกคนหนึ่งเดินมาหาลูก "ผมเป็นนักการเมืองครับ ของพรรค ..." "เมื่อกี้นี้ดิฉันพูดถึงนักการเมืองต่างประเทศค่ะ การเมืองไทยดิฉันไม่ค่อยถนัด" ยิ้มทั้งเขาและลูก ☺
ยังมีอีกหลายข้อพระวาจาของพระเจ้าที่สามารถใช้ปฏิบัติเพื่อมาดับทุกข์ที่เกิดจากสาเหตุข้อแรกคือ ตัวเราได้

ซึ่งลูกจะขอเขียนถวายแด่พระองค์ในบทสวดของฉันบทต่อๆ ไป รวมทั้งสาเหตุอื่นๆ อีก 3 ข้อ พระเจ้าข้า

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 381

ความทุกข์กับมนุษย์ (3)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดของลูกบทที่แล้ว ลูกเขียนถึงสาเหตุของความทุกข์ของมนุษย์จากประสบการณ์ของลูก และสาเหตุหนึ่งที่เป็นสาเหตุหลักคือ ตัวเรานั่นเอง

วันนี้ลูกจะเขียนต่อถึงการที่มนุษย์เราทำให้ตัวเองเป็นทุกข์โดยไม่รู้ตัว และการศึกษาพระวาจาของพระเจ้าและนำมาปฏิบัติตามจะทำให้เราคลายจากทุกข์โดยสาเหตุนี้ได้อย่างไร

เวลาเราทำดีกับใคร ไม่ว่าจะเป็นเพื่อน ญาติพี่น้อง ผู้บังคับบัญชา ผู้ใต้บังคับบัญชาหรือไม่ว่าใครก็ตาม ส่วนใหญ่เรามักจะหวังให้ผู้ที่เราทำดีด้วย ดีตอบเราหรือรักตอบเรา แล้วผลที่มักจะได้ก็คือ ความผิดหวัง เพื่อนที่เราแสนจะจริงใจกลับเอาเราไปนินทา หัวหน้างานที่เราทำงานถวายชีวิตกลับไม่เห็นความดี ความทุ่มเทของเรา ลูกน้องที่เรารักเราไว้ใจกลับทุจริตหรือออกจากงานโดยไม่ร่ำลา ทิ้งงานไปเลย เคยมีประสบการณ์เช่นนี้ไหม ถ้าเคยจะทราบว่ามันเจ็บปวดแค่ไหนและทำให้เราท้อและคิดไม่อยากทำความดีเช่นนี้อีก

ลูกเองมีประสบการณ์เช่นนี้เป็นประจำและรู้สึกเสียใจและท้อในการทำดีกับคนรอบข้าง จนกระทั่งลูกอ่านพระวาจาของพระเจ้าในสองบทที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกัน แต่เมื่อมาไตร่ตรองรวมกันแล้ว ใช่เลย!

“ถ้าท่านทั้งหลายยึดมั่นในวาจาของเรา ท่านก็เป็นศิษย์ของเราอย่างแท้จริง ท่านจะรู้ความจริงและความจริงจะทำให้ท่านเป็นอิสระ” ยอห์น 8:31

เมื่อตอนอ่านพระวาจาบทนี้ใหม่ๆ ลูกรำพึงกับตัวเองว่า “ความจริงจะทำให้ท่านอิสระ” นั้น อิสระได้อย่างไรหนอ? จนกระทั่งลูกอ่านพระวาจาอีกบทหนึ่ง

“ไม่ว่าทำสิ่งใด จงทำจากใจ ประหนึ่งว่าทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์” โคโลสี 3:23

ใช่แล้ว! คำตอบอยู่ตรงนี้เอง เวลาเราทำความดีไม่ว่าจะกับใครหรือแก่ใคร เราต้อง “ไม่หวังอะไรตอบแทน” จากคนที่เราทำความดีด้วย แต่ทำความดีนั้น “เพื่อถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า” เท่านั้นเอง กับดักในใจเกี่ยวกับการทำความดีก็ได้ถูกทำลายไป สิ่งที่ตามมาคือลูกค้นพบ “ความอิสระ” ในใจทุกครั้งที่ทำความดีคือ ไม่หวังอะไรตอบแทนจากใครเลย เพราะสิ่งที่ลูกทำไปนั้น แม้จะทำกับเพื่อนมนุษย์ แต่ลูกทำ “เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า”!

สำหรับลูกแล้ว พระวาจาบทหลังเป็นการอธิบายพระวาจาบทแรก เช่นเดียวกับพระวาจาอีกหลายๆ บท และช่วยให้ลูกไม่มีความทุกข์จากความโง่เขลาของตนเองในการคาดหวังผลตอบแทนจากเพื่อนมนุษย์ในการทำความดีอีกต่อไป

เราทุกคนคงเคยชมภาพยนตร์จีน มีเค้าเรื่องๆ หนึ่งที่สมัยก่อนมักจะถูกใช้เป็นธีมหลักของภาพยนตร์เรื่องนั้นๆ คือ “แค้นนี้ต้องชำระ” บางทีเป็นความแค้นยุคบิดามารดาหรือปู่ย่าตายาย แล้วต่อมาถึงยุคลูกหรือหลาน ซึ่งคือ ตัวพระเอกของเรื่องต้องตามสืบเสาะเจ้าคู่อริของบรรพบุรุษและทำการแก้แค้นจนสำเร็จ ถือว่าเป็นความเก่งและความหล่อของพระเอกในเรื่อง ในชีวิตจริง การให้อภัยไม่ได้ ตลอดจนการแก้แค้นก็ยังคงมีอยู่ในทุกสังคัม ทุกประเทศ

การให้อภัยผู้ที่ทำร้ายเราหรือกล่าวหาเราหรือทำอะไรก็แล้วแต่ที่ทำให้เราเสื่อมเสียหรือโกรธเคือง ไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายเลย แล้วถ้าเป็นการกล่าวหาเราโดยเราไม่ได้ทำผิดตามที่ถูกกล่าวหาล่ะ? การให้อภัยจะยากแค่ไหน ร้ายไปกว่านั้น หากเรารักและทุ่มเททั้งชีวิตเพื่อใครสักคน แต่ถึงเวลาที่เราต้องการใครสักคนที่สุด เขากลับทิ้งเราไป โอย! ให้อภัยกันได้อย่างไร

ลูกคิดว่าในฐานะความเป็นมนุษย์ การอภัยผู้ที่ทำผิดต่อเราก็เป็นเรื่องยากอยู่แล้ว ยิ่งถ้าในสถานการณ์เช่นว่านี้ เกือบเป็นสิ่งทำไม่ได้เลย หากไม่ได้รับพระพรหรือพระหรรษทานจากพระเจ้า แต่เราต้องทูลขอพระองค์ เราต้องมีความจริงใจในการต้องการให้อภัย แล้วสิ่งที่เกิดขึ้น ลูกขอใช้ศัพท์ว่าเป็น “พระพรแห่งอัศจรรย์” เลยทีเดียว ในการที่พระเจ้าทรงประทานพระหรรษทานลงมาเหนือเรา ให้เราสามารถให้อภัยผู้ที่ทำร้ายเราในลักษณะเช่นนั้นได้ เมื่อความแค้นนั้นได้หลุดออกจากหัวใจของเรา สิ่งที่คงเหลือคือ หัวใจที่สะอาด บริสุทธิ์ ปราศจากมลภาวะแห่งความเคียดแค้น แต่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรักของพระเจ้า สิ่งที่เกิดขึ้นในอดีต ความเจ็บปวดที่เราครั้งหนึ่งคิดว่ามันสุดจะทน ได้อันตรธานระเหยไปกับอากาศแห่งการให้อภัยนั้น

โอ! พระเจ้าช่างเป็นองค์แห่งความรักที่ลูกสัมผัสได้ด้วยจิตสัมผัสแห่งจิตวิญญาณ เมื่อคิดถึง “พระพรแห่งอัศจรรย์ของการให้อภัย” ลูกจะเห็นและได้กลิ่นดอกกุหลาบแรกแย้มยามเช้าในหัวใจ ไร้ร่องรอยของโซ่ตรวนที่ได้ล่ามหัวใจไว้กับเสาที่ปักใกล้กองเพลิงแห่งความแค้นอย่างสิ้นเชิง

“จงให้อภัยเขา แล้วพระเจ้าจะให้อภัยท่าน” ลูกา 6:37

“แต่จงมีใจโอบอ้อมอารี มีเมตตาต่อกัน
ให้อภัยกันดังที่พระเจ้าทรงให้อภัยแก่ท่านในองค์พระคริสตเจ้าเถิด” เอเฟซัส 4:32

“อย่าพูดว่า ‘ฉันจะต้องแก้แค้น’
จงวางใจในพระยาห์เวห์ แล้วพระองค์จะทรงช่วยท่านให้รอดพ้น” สุภาษิต 20:22

หลักปฏิบัติใหญ่ๆ สองข้อนี้คือ การทำความดีเพื่อถวายแด่พระเจ้าและให้การอภัยทำให้ชีวิตเราเบาตัวได้อย่างมากเลยทีเดียว คนที่ทำได้แล้วจะเข้าใจดี ☺

ยังมีสาเหตุอีกหลายประการที่เราทำให้ตัวเองมีความทุกข์

ความโลภหนึ่งละ ได้เท่าไหรไม่เคยพอ เห็นตัวอย่างได้มากมายในสังคม คนที่ผู้คนเห็นว่ามีทรัพย์สินเงินทองล้นฟ้าใช้อีกกี่ชาติก็ไม่หมด ก็ไม่เคยพอ หาทางกอบโกยอีก คนเหล่านี้เขามีความสุขไหมหนอ มนุษย์เรามีท้องหนึ่งท้อง จะรับประทานอาหารได้มากมายหรือวิจิตรพิสดารขนาดไหน มีร่างกายหนึ่งร่าง จะนอนคฤหาสน์ใหญ่ขนาดไหนและกี่หลัง มือมีสิบนิ้วจะใส่แหวนเพชรเม็ดเท่าน้ำแข็งทั้งสิบนิ้ว พอไหม? คิดอย่างคนธรรมดาๆ มันเกินพอ แต่สำหรับคนบางคน มันไม่พอ แล้วพวก

เขาเหล่านี้มีความสุข์ไหมหนอ?

“เพราะว่า เราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกฉันใด เราก็เอาอะไรออกไปจากโลกไม่ได้ฉันนั้น” 1 ทิโมธี 6:7

ปฏิบัติตนตามพระวาจาของพระเจ้าได้เพียงเท่านี้ ความทุกข์ที่เกิดจากตัวเองก็หายไปกว่าครึ่งแล้ว บทสวดของลูกฉบับหน้า ลูกจะขอเขียนถึงความทุกข์ที่เกิดจากสาเหตุอื่นนอกจากตัวเราเอง พระเจ้าข้า

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 382

ความทุกข์กับมนุษย์ (3)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดของลูกสองบทที่ผ่านมา ลูกเขียนถึงสาเหตุที่ก่อให้เกิดความทุกข์ว่า สาเหตุหลักอันหนึ่งคือ ตัวเราเองนี่แหละ ในวันนี้ลูกจะขอเขียนถึงสาเหตุที่เกิดจากปัจจัยภายนอกที่เรา (อาจจะ) ไม่สามารถป้องกันหรือควบคุมได้ แต่ก็ยังสามารถปฏิบัติตนให้ขึ้นมาเหนือเจ้าความทุกข์นั้นได้

สาเหตุเกิดจากผู้อื่น

เราคงเคยอ่านข่าวอยู่เนื่องๆ ถึงผู้ที่ถูกคนที่ตนรักสลัดรักและทิ้งเขาหรือเธอไป และทำใจไม่ได้ ในที่สุดก็จบลงด้วยโศกนาฏกรรมคือ การฆ่าตัวตาย หรือไม่ก็ไปทำร้ายหรือแม้กระทั่งถึงขั้นเอาชีวิตของฝ่ายที่นอกใจต้องตายไปเข้าทำนองถ้าตนไม่ได้เป็นเจ้าของ คนอื่นไม่ว่าใครก็อย่ามีโอกาสเลย สุดท้ายไม่ก็เจ็บหรือตายทั้งคู่หรือฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด

ถ้าลองวิเคราะห์ให้ลึกถึงในกรณีเช่นนี้ มันเป็นความทุกข์ของสัตว์โลกที่เป็นมนุษย์เท่านั้น สัตว์โลกที่เป็นสัตว์ทั่วไปอาจจะมีบ้างบางชนิดที่เกิดความเศร้าโศกหากคู่ตายไป แต่ยังไม่เคยเห็นมีสัตว์ชนิดใดที่ไปกัดหรือจิกตีคู่ที่ทิ้งมันไปถึงขั้นตาย ทั้งนี้เพราะอะไร? เพราะมนุษย์เป็นสัตว์โลกที่ประเสริฐกว่า มีสติปัญญาและสัมปชัญญะ ตลอดจนความรู้สึกนึกคิด รับผิดชอบชั่วดี แต่สัตว์ไม่มีพระพรในสิ่งเหล่านี้ แต่แทนที่จะใช้สติปัญญา ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีมาทำให้ตนเป็นผู้ที่มีคุณค่า สมกับเป็นสัตว์โลกที่ประเสริฐ บางครั้งในบางกรณีของเหตุการณ์มนุษย์บางคนกลับขาดสติในการแก้ปัญหาชีวิต บางรายก็ทำไปเพื่อแก้แค้น บางรายก็เพื่อประชดชีวิต ผลสุดท้ายแทนที่จะแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ กลับเพิ่มความรุนแรงให้กับปัญหาและจบลงด้วยการเพิ่มความทุกข์ให้แก่ตัวเองอย่างแสนสาหัส

พวกเราคริสตชนเป็นผู้ที่มีที่พึ่ง **พระเจ้าของเราไง!** ยามมีความทุกข์ขนาดไหน ไม่มีใครอีกแล้วในโลกนี้ โลกช่างมืดมน โลกช่างโหดร้าย โลกช่างเปล่าเปลี่ยว พระเจ้าทรงประทับอยู่กับเราในทุกขณะจิต หาพระองค์ให้พบแล้วสวดขอให้พระองค์ทรงประโลมใจให้ ไม่ว่าจะถูกใครหักหลัง หักอก ทรยศ ฯลฯ แล้วท่านจะค้นพบว่า การ้องไห้กับพระเจ้าตามลำพังนั้น หลังจากน้ำตาได้เหือดแห้งไปแล้ว ท่านจะมีสายตาที่คมชัดและสดใสกว่าเดิม เพราะดวงตาทั้งสองข้าง ตลอดจนดวงตาของหัวใจของท่านได้ถูกชะล้างด้วยน้ำตาแห่งพระพรแล้ว เป็นหัวใจที่ถูกชะล้างจนไม่เหลือความโกรธ ความแค้น ความผิดหวังอีกเลย ตรงกันข้าม หัวใจของท่านจะสะอาดว่างเปล่า ปราศจากมลภาวะแห่งอารมรณ์ที่เป็นพิษทั้งหลาย และเมื่อท่านสามารถมาถึงจุดนี้ได้ ท่านก็จะสามารถเติมเต็มหัวใจที่ว่างเปล่าของท่านด้วยความรักของพระเจ้าได้ สิ่งที่จะเกิดขึ้นที่ตามมาคือ ท่านจะพบกับความสุขที่ปรี่ล้นหัวใจของท่าน ความสุขที่เรียกว่า **สันติสุขและปีติสุข** เป็นความสุขที่ผู้ที่ค้นพบแล้วสามารถเรียกได้เลยว่าเป็น “สวรรค์บนแผ่นดิน”

สาเหตุเกิดจากปัจจัยภายนอกที่เราควบคุมไม่ได้

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีแผ่นดินอุดมสมบูรณ์ เป็นประเทศที่ในน้ำมีปลาในนามีข้าว นี่คือประโยคที่พวกเราได้ยินกันมาตั้งแต่เกิด เราไม่เคยได้ยินว่ามีคนไทยตายเพราะไม่มีข้าวรับประทาน แต่ยิ่งประเทศเราเจริญก้าวหน้าในทางวัตถุหรือทางโลกมากขึ้นเท่าไร ดูเหมือนเรากลับจะเห็นความทุกข์ยากของประชาชนส่วนหนึ่งที่คิดว่าตนเองยากจนมากขึ้นเท่านั้น คนจนส่วนใหญ่คิดว่าคนรวยหรือคนมีเงินจะมีความสุข คนจำนวนไม่น้อยตะเกียกตะกายทำทุกอย่างเพื่อได้มาซึ่ง “เงิน”

สุดท้ายแล้ว คนที่เข้าถึงหลักธรรมคำสอนของศาสนาจะค้นพบว่า “ความสุขที่แท้จริง” นั้น ซื้อไม่ได้ด้วย “เงิน”! ส่วนผู้ที่ยังเข้าไม่ถึงหลักธรรม สัจธรรม ก็คงต้องเวียนวนในความทุกข์ที่เกิดจากปัจจัยความหนักเบาของกระเป๋าสตางค์ไม่รู้จบ

ปัจจัยภายนอกที่เราควบคุมไม่ได้ ที่ทำให้มนุษย์เป็นทุกข์ยังมีอีกมากมาย โรคภัยไข้เจ็บเป็นต้น การดูแลสุขภาพของตนเองให้ดี จะทำให้โอกาสการเจ็บป่วยลดน้อยลง ในกรณีที่เป็นโรคที่รักษาไม่ได้ ก็คงช่วยไม่ได้ มีนักบุญหลายองค์ที่จากโลกนี้ไปด้วยโรคภัยไข้เจ็บและต้องทนทุกข์ทรมานอย่างมากในช่วงปลายชีวิตของท่าน แต่ท่านเหล่านี้กลับยอมรับความเจ็บป่วยนั้นเป็นการร่วมพระทรมานกับพระเยซูเจ้า ดั่งที่ลูกได้เขียนในบทสวดของลูกบทที่ 379

สาเหตุสุดท้ายที่ทำให้มนุษย์เป็นทุกข์คือ เกิดจากภัยพิบัติ ภัยธรรมชาติ เช่นพายุไต้ฝุ่น สึนามิ หรือแม้แต่ภัยร้ายแรงที่เกิดจากมนุษย์ด้วยกันคือ สงคราม เป็นต้น สำหรับภัยธรรมชาตินั้น เดิมมักจะมีคนเรียกในภาษาอังกฤษว่า “Act of God” โดยเฉพาะในวงการธุรกิจประกันภัย เพราะภัยที่เกิดขึ้นนั้นร้ายแรงและรุนแรงเกินกว่าจะเกิดจากน้ำมือของมนุษย์ แต่ในยุคนี้ สาเหตุหลักข้อหนึ่งที่ทำให้เกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติกลายเป็นการกระทำของพวกเรามนุษย์ที่ขาดความสำนึกทำร้ายธรรมชาติ จนธรรมชาติต้องเปลี่ยนแปลงในทางเป็นภัยกลับมายังมนุษย์ ดั่งที่เราเห็นอยู่ในปัจจุบันในหลายๆ ประเทศทั่วโลก

แต่ ... แต่ คำโตๆ ลูกขอสรุปว่า ความทุกข์กับมนุษย์นั้นเป็นของคู่กัน และบางครั้งพระเจ้าทรงอนุญาตให้เกิดความทุกข์กับมนุษย์ เพราะเจ้าความทุกข์นี้แหละจะนำพามนุษย์เข้าหาพระเจ้าได้

“พระยาห์เวห์ทรงอยู่ใกล้ผู้ที่มีใจเป็นทุกข์” สดุดี 34:18

“ท่านทั้งหลายไม่เคยเผชิญกับการทดลองใดๆ ที่เกินกำลังมนุษย์ พระเจ้าทรงซื่อสัตย์
พระองค์จะไม่ทรงอนุญาตให้ท่านถูกทดลองเกินกำลังของท่าน
แต่เมื่อถูกทดลอง พระองค์จะประทานความสามารถให้ท่านยืนหยัดมั่นคงและหาทางออกได้” 1 โครินธ์ 10:13

“ยิ่งกว่านั้น เรายังภูมิใจในความทุกข์ เพราะรู้ว่าความทุกข์ก่อให้เกิดความพากเพียร ความพากเพียรก่อให้เกิด
คุณธรรมที่แท้จริง คุณธรรมที่แท้จริงก่อให้เกิดความหวัง ความหวังนี้ไม่ทำให้เราผิดหวัง
เพราะพระจิตเจ้าซึ่งพระเจ้าประทานให้เราได้หลั่งความรักของพระเจ้าลงในดวงใจของเรา” โรม 5:3-5

เพราะลูกได้ค้นพบพระองค์จาการผ่านความทุกข์ในเกือบทุกมิติของชีวิตมาแล้ว ลูกสามารถเขียนบทสวดบทนี้ถวายแด่พระองค์ด้วยความสุขที่ปรี่ล้นหัวใจในขณะนี้ พระเจ้าข้า

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 383

ศิษย์พระคริสต์ เจริญชีวิต ประกาศข่าวดีใหม่ (1)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวันที่ 21 ต.ค. 2018 ที่ผ่านมา เป็นวันคริสตชนฆราวาส มีการจัดงานชุมนุมในแต่ละสังฆมณฑล โดยมีสังฆมณฑลจันทบุรีเป็นเจ้าภาพจัดงานนี้ระดับชาติ ครั้งนี้เป็นครั้งที่ 2

เท่าที่ลูกฟังมา มักจะมีคำพูดที่ว่า ฆราวาสคริสตชนนั้น เป็นเสมือนยักษ์หลับในการประกาศข่าวดี การกำหนดให้มีวันคริสตชนฆราวาส จึงน่าจะเป็นการปลุกฝังให้เกิดความร้อนรนในหมู่ฆราวาส ประหนึ่งเป็นการปลุกยักษ์ให้ตื่นจากการหลับ ให้ลุกขึ้นมาทำหน้าที่ของการเป็นคริสตชนที่ดีคือ การประกาศข่าวดี แทนที่จะหลับปุ๋ยอย่างสบายและปล่อยให้เป็นหน้าที่ของพระสงฆ์ นักบวชชายหญิง ทำหน้าที่ดังกล่าวแต่ฝ่ายเดียว ดังที่ผ่านๆ มา

ลูกได้รับเชิญให้ไปพูดแบ่งปันในงานชุมนุมที่เป็นระดับชาติครั้งที่ 2 นี้ในหัวข้อ “บทบาทคริสตชนฆราวาสของดิฉัน” ซึ่งลูกได้เริ่มต้นการแบ่งปันด้วยประโยค สองประโยคนี้

“การแบ่งปันเป็นพยานถึงพระเจ้าเป็นการรับใช้พระเจ้าที่ดีที่สุดอย่างหนึ่ง” และ **“ความเชื่อนั้นยิ่งแบ่งปันยิ่งเพิ่มพูน”** หลังจากนั้นลูกได้แบ่งปันถึงชีวิตของลูกเมื่อ 25 ปีก่อน ตอนจะแสวงหาพระเจ้าว่า มีเพื่อนแนะนำไปที่คริสตจักรแห่งหนึ่ง จากการอยู่ที่นั่นเป็นเวลา 3 ปี สิ่งที่ได้ติดตัวลูกมาแม้ในที่สุดลูกได้รับศีลล้างบาปเป็นคาทอลิกก็ตามคือ ความกระตือรือร้นในการอ่านพระคัมภีร์และความร้อนรนในการประกาศข่าวดี

จากการอ่านพระวาจาของพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ ควบคู่กับการสวดสายประคำทุกวันนี่แหละ ทำให้ลูกค้นพบว่าที่แท้พระเจ้ามิได้อยู่บนสวรรค์ไกลโพ้นโน่นเลย แต่อยู่ในหัวใจของลูกและของมนุษย์ทุกคนนี่เอง เป็นการค้นพบที่มีคุณค่าที่สุดของมนุษยชาติเลยทีเดียว!

ด้วยความร้อนรนต้องการรับใช้พระองค์ ลูกจึงเข้าร่วมกับเกือบทุกองค์กรของพระศาสนจักรเท่าที่จะทำได้ เพราะในตอนนั้นมีความเข้าใจว่าการรับใช้พระเจ้านั้น ต้องผ่านองค์กรทางศาสนาเท่านั้น ต่อมาลูกได้เรียนรู้ว่า เราสามารถรับใช้พระเจ้าได้ในทุกทางการดำรงชีวิตของเรา ไม่ใช่จำกัดแค่ต้องผ่านองค์กรเท่านั้น และในเวลาเดียวกัน ลูกก็ได้ยินคำว่า “กระแสเรียก” ซึ่งตอนแรกลูกไม่เข้าใจถึงคำๆ นี้ ลูกจึงได้สวดภาวนาทูลถามพระเจ้าอย่างต่อเนื่องและด้วยความร้อนรนและถ่อมตนว่า “ข้าแต่พระเป็นเจ้า กระแสเรียกที่พระองค์ทรงประทานให้ลูกในการรับใช้พระองค์คืออะไร?” ต่อมาพระศาสนจักรได้รณรงค์ให้คริสตชนพายเรือออกไปที่ลึก (Duc In Altum) ลูกตื่นเต้นมาก และเริ่มคิดว่าฤานี่คือกระแสเรียกของลูก?

ในที่สุด พระดำรัสที่ตรัสกับลูกก็ชัดเจน ลูกเริ่มวางมือจากตำแหน่งในองค์กรต่างๆ เมื่อครบวาระ แล้วลูกก็วางแผนที่จะพายเรือออกไปที่ลึกโดยจะพายเรือออกไปตามลำพัง ในขณะเวลาใกล้ๆ กัน พระคุณเจ้าพระสังฆราชที่ลูกเคารพรักได้ให้หนังสือแก่ลูกเล่มหนึ่ง เขียนโดยพระคาร์ดินัลองค์หนึ่งที่เป็นอัครสังฆราชของอัครสังฆมณฑลไซ่ง่อน ประเทศเวียดนาม ตอน

ที่ประเทศเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบอบคอมมิวนิสต์ ชื่อว่าขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว ในหนังสือเล่มนี้ ท่านได้เขียนถึงการถูกจับไปทรมานและขังเดี่ยวรวมทั้งหมด 13 ปี แต่ในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ทรมานอันยาวนาน ท่านได้ยินเสียงบอกกับท่านว่า “ให้เลือกองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เลือกเอางานของพระองค์” เป็นประโยคที่สั้นๆ แต่ลึกซึ้ง ในที่สุดท่านก็เข้าใจถึงความหมายของสองประโยคนี้และสามารถอยู่ในสภาพการถูกขังเดี่ยวสลับการถูกขังรวมกับนักโทษอื่นๆ ได้ ด้วยจิตใจที่สงบสุขและเปี่ยมไปด้วยความรักที่มีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้

ลูกเองเอาสองประโยคนี้มารำพึงและไตร่ตรองเป็นเวลานาน มันเป็นช่วงจังหวะที่ลูกกำลังตัดสินใจจะพายเรือออกไปที่ลึกตามลำพังพอดี แล้วลูกก็บอกกับตัวเองว่า ลูกเข้าใจแล้วว่าทำไมพระสังฆราชองค์ที่ลูกเคารพรักจึงให้หนังสือเล่มนั้นแก่ลูกในช่วงนั้น เป็นการทรงนำของพระจิตเจ้าโดยแท้ เพราะการพายเรือออกไปที่ลึกนั้นเป็นการรับใช้พระเจ้าที่ไม่มีผลงานจะรายงาน ไม่ว่าจะเป็นไตรมาสหรือประจำปี เป็นการรับใช้พระเจ้าที่เลือกเอาองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เลือกเพราะเป็นงานที่จะมีผลงาน! ลูกคิดว่ามันเป็นการค้นพบอีกขั้นหนึ่งของการเป็นคริสตชนของลูกที่ลึกซึ้งมาก ลูกจำได้ว่าลูกกราบทูลพระเยซูเจ้าด้วยความวางใจในพระองค์ว่า “ข้าแต่พระเยซูคริสตเจ้า ขอพระองค์ได้โปรดประทับอยู่บนเรือน้อยของลูกในการพายเรือออกไปที่ลึกครั้งนี้เทอญ มีเพียงพระองค์อยู่กับลูก แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว ไม่ว่าจะมีลมพายุ ดินฟ้าอากาศแปรปรวนอย่างไร หรืออุปสรรคใดๆ ลูกก็จะไม่หวั่น พระเจ้าข้า อาแมน”

จากวันนั้นถึงวันนี้ ลูกได้พายเรือออกไปลึกมาก ลึกและไกลเกินกว่าสมองน้อยๆ ของลูกในฐานะมนุษย์ตัวเล็กๆ จะพึงคาดถึงได้ จากการตั้งใจอย่างแน่วแน่ของลูกว่าลูกจะรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์และตามกระแสเรียกของพระองค์ที่ได้ประทานให้แก่ลูก พระองค์ก็ทรงเผยแผนการการใช้ลูกให้ลูกทราบชนิดที่ว่าลูกเองยังตามแทบไม่ทัน

ลูกได้ค้นพบแล้วว่าพระองค์ทรงยิ่งใหญ่เพียงใด และลูกขอถวายชีวิตทั้งครบในช่วงที่เหลือในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์จนกว่าชีวิตจะหาไม่

ในบทสวดของลูกฉบับหน้า ลูกจะขอเขียนถวายแด่พระองค์ถึงวิธีพายเรือของลูกออกไปที่ลึก พระเจ้าข้า

“พระองค์ประทานให้บางคนเป็นอัครสาวก บางคนเป็นประกาศก บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวดี บางคนเป็นผู้อภิบาลและอาจารย์” 1 เอเฟซัส 4:11

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 384

ศิษย์พระคริสต์ เจริญชีวิต ประกาศข่าวดีใหม่ (2)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดของลูกบทที่แล้ว ลูกได้เขียนถึงการตัดสินใจพายเรือออกไปที่ลึก (Duc In Altum) ของลูก

ในบทสวดของลูกบทนี้ ลูกขอเขียนถวายถึงวิธีการประกาศข่าวดีของลูกโดยการใช้ชีวิตทั้งครบในการประกาศพระเจ้าข้าด้วยว่าประชากรของประเทศไทยนั้นกว่า 95% ไม่นับถือศาสนาคริสต์และส่วนใหญ่ไม่รู้จักพระเจ้าของเราด้วยซ้ำ จากการที่ลูกได้ค้นพบพระองค์แล้ว ชีวิตของลูกได้เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ลูกจึงมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะประกาศข่าวดี โดยลูกจะใช้เรื่องราวชีวิตของลูกเป็นสะพานเชื่อมให้ผู้ที่รู้จักลูกมีโอกาสได้มารู้จักพระองค์ โดยลูกบอกกับตัวเองว่า “ฉันจะประกาศข่าวดี**ด้วย**ทุกสิ่งทุกอย่างที่ฉัน**มี ใน**ทุกสิ่งทุกอย่างที่ฉัน**ทำ** และ**โดย**ทุกสิ่งทุกอย่างที่ฉัน**เป็น**”

“ข้าวที่จะเก็บเกี่ยวมีมาก แต่คนงานมีน้อย” มัทธิว 9:37

ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าลูกจะพยายามเปลี่ยนให้ผู้ที่รู้จักลูกมานับถือศาสนาคริสต์ของเราหมด แต่ลูกเพียงทำหน้าที่เป็น “พยาน” ตัวเล็กๆ ประกาศข่าวดีอันยิ่งใหญ่เกี่ยวกับพระเจ้าของเรา ส่วนสุดท้ายแล้วจะมีผู้มาติดตามเป็นศิษย์ของพระองค์หรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับพระพรของพระเจ้ากับคนๆ นั้น

ลูกได้ใช้หลักการบริหารธุรกิจและหลักการตลาดมาเป็นวิธีการประกาศข่าวดีในการดำรงชีวิตประจำวัน

1. ก่อนอื่นใด ลูกใช้ภาพของลูกขณะคุกเข่าเข้าเฝ้านักบุญสมเด็จพระสันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2 เป็นภาพจอมือถือ และประกอบกับภาพอาสนวิหารนักบุญเปโตร กรุงวาติกัน เป็นภาพ Cover Photo ของ Facebook ผู้ที่รับไลน์และดู Facebook ของลูกเป็นร้อยเป็นพันทราบทันทีว่าลูกเป็นคาทอลิก เป็นการประกาศขั้นพื้นฐาน เช่นเดียวกับการวางสินค้าในฉากละคร (Product placement) หรือนำรถไปให้พระเอกใช้ เป็นการโฆษณาสินค้าโดยไม่ใช่เป็นการโฆษณา

2. การประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระเจ้า ต้องไม่เป็นการประกาศข่าวดีแบบขายตรงหรือโดยตรง คนไทยจำนวนเยอะมากที่ไม่แม้แต่จะรู้จักพระเจ้าของเรา การที่เราจะไปยัดเยียดความเชื่อของเราให้แก่ผู้ที่ไม่มีความเชื่อเช่นเดียวกับเรานั้น เป็นสิ่งไม่ควรทำ สิ่งที่ลูกทำมาตลอดคือ ลูกพูดถึงประสบการณ์ชีวิตของตนเองว่าได้ค้นพบพระเจ้าอย่างไร หลังจากค้นพบพระเจ้าแล้ว ชีวิตของลูกได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างไร สิ่งที่ลูกพูดเป็นเรื่องราวชีวิตของลูก ซึ่งเป็นเรื่องจริงและเพื่อนฝูงก็เห็นลูกในทุกวันนี้ ส่วนใครจะเชื่อหรือไม่ก็เป็นสิทธิ์ของเขา

3. การเขียน มีเพื่อนฝูงจำนวนไม่น้อยที่รับ “บทสวดของฉัน” ที่ไม่ใช่เป็นคริสตชน มีเพื่อนหลายท่านที่มีความรู้สึก

ซึ้งในศาสนาหลักของประเทศไทยเรา กลายเป็นว่าท่านเหล่านี้แหละที่มีความรู้กลับเป็นผู้ที่สนใจในศาสนาคริสต์ของเรา แม้อาจจะเป็นด้านการแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน มีหลายท่านที่สื่อกับลูกเป็นการส่วนตัวถึงหลักธรรมของศาสนาของท่านเปรียบเทียบกับหลักคริสตธรรมของเราด้วยความเห็นคุณค่าและความเข้าใจ จนถึงขั้นจะจัดการพบปะกันระหว่างเพื่อนๆ ที่เข้าถึงหลักธรรมของศาสนาหลักของประเทศไทยและลูก เพื่อถกถึงความเหมือนของการดำรงตนในหัวข้อต่างๆ โดยลูกขออาสาเป็นเจ้าภาพจัดที่บ้านของลูก เนื่องจากบทสวดของลูกที่ผ่านมาลูกเขียนเกี่ยวกับเรื่องของความทุกข์ เพื่อนๆ จึงอยากจะจัดให้มีการพบปะกันและมาแบ่งปันกันว่าในยามมีความทุกข์พวกเขาปฏิบัติตนอย่างไร ในฐานะเป็นคริสต์เราปฏิบัติตนอย่างไร จากการประกาศข่าวดีผ่านการเขียน

ลูกก็ได้ทำหน้าที่ศาสนสัมพันธ์โดยไม่รู้ตัวควบคู่กันไปด้วย ☺

4. แปลงทุกโอกาสในชีวิตประจำวันเป็นการประกาศข่าวดีได้ เช่นเดียวกับการแปลงทรัพย์สินให้เป็นทุน

4.1. แม้กระทั่งการไปทำผม ลูกจะคุยกับช่างทำผมว่า “พรุ่งนี้พี่จะไปโบสถ์ ทำผมให้พี่สวยหน่อยนะ” จากจุดนี้ลูกก็ได้เปิดทางที่จะคุยเรื่องพระเจ้ากับช่างทำผมของลูกได้

4.2. ในด้านธุรกิจ การเซ็นสัญญากับคู่ค้าทางธุรกิจ เมื่อเซ็นสัญญาลงนามเรียบร้อยแล้ว ลูกจะพูดให้คู่สัญญาฟังว่าลูกเป็นคริสตชน การที่บริษัทเราทั้งสองประสบความสำเร็จจนถึงขั้นเซ็นสัญญานั้น ลูกเชื่อว่าเป็นพระพรของพระเจ้า เป็นการเปิดประเด็นพูดถึงพระเจ้ากับนักธุรกิจด้วยกัน

4.3. การให้ของขวัญปีใหม่ แทนที่จะซื้อของขวัญไปจับฉลาก ถ้าเป็นไปได้ ลูกจะเอาหนังสือของลูก “ภูเขาเคลื่อนได้” ไปเป็นของขวัญ จากหนังสือเล่มนี้ของลูก ปรากฏว่ามีคนในสังคมหลายต่อหลายคนมาขอคุยกับลูก โดยกล้าเปิดเผยเรื่องราวปัญหาชีวิตให้ลูกทราบ ซึ่งท่านเหล่านี้ล้วนมีตำแหน่งใหญ่โต มีหน้ามีตาในสังคม แต่มนุษย์กับความทุกข์เป็นของคู่กัน โดยปกติคนไทยมักจะไม่เปิดเผยปัญหาหรือความทุกข์ของตนเองให้ผู้อื่นหรือสังคมทราบ แต่จากการที่ลูกกล้าเปิดเผยเรื่องราวความทุกข์ของลูกที่ผ่านมา ท่านเหล่านี้ก็เลยกล้าเปิดเผยเรื่องราวของท่านให้ลูกทราบ ลูกก็เลยได้กลายเป็นศูนย์บรรเทาใจเคลื่อนที่ให้ผู้ใหญ่หลายๆ ท่านในสังคมไทยโดยปริยาย

ยังมีโอกาสทุกโอกาสในชีวิตประจำวันที่เราสามารถประกาศข่าวดีได้ .....

5. การประกาศข่าวดีที่ได้ผลนั้น เราต้องทราบพระวาจาของพระเจ้า เราจึงจะประกาศได้กว้างไกลและลึก มิฉะนั้นแล้วเราจะประกาศ “ข่าวดี” อะไรเล่า? ลำพังคำพูดของเราซึ่งเป็นมนุษย์ประกาศได้ก็เพียงจำกัด ดังนั้นผู้ที่มีความตั้งใจจะประกาศข่าวดีด้วยชีวิตจึงจำเป็นต้องมีความรู้เรื่องพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นความรู้ขั้นพื้นฐานที่สำคัญที่สุดของการเป็น คริสตชนที่ดี

6. การวาดภาพ จากการเขียน ลูกยังนำงานอดิเรกคือ การวาดภาพมาเป็นการประกาศข่าวดี ☺ ลูกได้นำพระวาจาหลายๆ บทมาวาดเป็นภาพ Allegorical Paintings ซึ่งภาพที่ได้รับความสนใจจากเพื่อนฝูงที่มาที่บ้านมากที่สุดเห็นจะเป็นภาพจากพระวาจาบทนี้

“จงรักศัตรู” ลูกา 6:27

ตามด้วยภาพอื่นๆ อีกหลายภาพ

7. การพูด ต่อเนื่องจากบทสวดของฉันบทที่แล้ว ลูกได้ค้นพบว่า “กระแสเรียก” ของลูกในการรับใช้พระองค์คือ “การเป็นพยานถึงพระเมตตาของพระองค์” แล้วใครเล่าจะคาดคิดถึงว่าลูกได้รับเชิญให้ไปพูดเป็นพยานถึงต่างประเทศทั่วโลกถึงต้นปี 2018 นี้ ทั้งหมดรวมกัน 10 ครั้งแล้ว เป็นเรื่องอัศจรรย์จริงๆ

ลูกสามารถเขียน**การประกาศข่าวดีใหม่**ได้อีกหลายหน้า แต่ขอสรุปเพียงว่า หากเรามีความตั้งใจจริงแล้ว **เราสามารถดำรงชีวิตเป็นศิษย์พระคริสต์ เจริญชีวิตได้ในทุกความเป็นอยู่ประจำวันของเรา**

“แต่ข้าพเจ้าไม่คิดว่าชีวิตของข้าพเจ้ามีค่าสำหรับข้าพเจ้าเท่ากับการที่ข้าพเจ้าได้วิ่งถึงปลายทาง และทำให้ภารกิจที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายจากพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าสำเร็จไปคือ การเป็นพยานประกาศข่าวดีแห่งพระหรรษทานของพระเจ้า” กิจการอัครสาวก 20:24

อาเมน

ลูกของพระองค์นนี่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 385
วันแห่งความชื่นชมยินดี

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขณะที่ลูกกำลังเขียนบทสวดบทนี้ อีกเพียงสัปดาห์เดียวก็จะเป็นวันที่คริสตชนทั่วโลกทำการเฉลิมฉลองกันถ้วนทั่วหน้า ใช่แล้ว วันพระคริสตสมภพหรือวันที่ชาวโลกเรียกกันเป็นภาษาง่ายๆ ว่า “วันคริสต์มาส”

สำหรับในประเทศไทยที่ประชากรส่วนใหญ่ไม่ได้นับถือศาสนาคริสต์ ชาวไทยทั่วไปโดยเฉพาะในเมืองหลวงคือกรุงเทพมหานครของเราและตามหัวเมืองใหญ่ๆ การฉลองคริสมาสต์คือการที่ห้างสรรพสินค้า ตลอดจนศูนย์การค้าทั่วไปต่างทำการลดราคา เพราะใกล้วันฉลองวันปีใหม่ด้วย ความหมายของวันคริสต์มาสจึงดูเหมือนจะหนักทางเชิงพาณิชย์มากกว่าทางความเชื่อหรือทางจิตวิญญาณ

แต่สำหรับพวกเราคริสตชนที่เป็นลูกของพระเจ้าล่ะ “วันพระคริสตสมภพ” มีความหมายสำหรับเราอย่างไรและแค่ไหน?

พระสงฆ์ตามวัดต่างๆ ก็คงจะเทศน์สอนว่า บัดนี้ใกล้วันแห่งพระคริสตสมภพแล้ว ให้เรามีความชื่นชมยินดีเพราะเป็นวันที่พระเจ้าของพวกเราเสด็จลงมาบนโลกนี้ บังเกิดในสภาพของมนุษย์ เพื่อไถ่บาปของพวกเรา เมื่อสองพันกว่าปีก่อน

การเสด็จลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน แล้วเสด็จกลับเป็นขึ้นมาในวันที่สามตามความเชื่อของชาวคริสต์นั้น เป็นรหัสธรรมที่ล้ำลึกและยากที่เข้าใจได้ง่ายๆ แม้จะเปรียบเทียบกับความยากของบรรดาสูตรขั้นสูงของวิชาเคมีหรือฟิสิกส์เพราะสูตรทางวิทยาศาสตร์นั้น พิสูจน์ได้ด้วยการทดลองและผลจากการวิจัย ในขณะที่รหัสธรรมอันล้ำลึกตามหลักความเชื่อทางพระคริสตธรรมนั้น อยู่เหนือข้อพิสูจน์หรือตรรกะใดๆ ทางโลก แต่หนทางเดียวที่จะเข้าถึงและเข้าใจถึงรหัสธรรมนี้คือ “ความเชื่อ” เท่านั้น และเจ้า “ความเชื่อ” ในยุคดิจิตอลของโลกปัจจุบันเป็นสิ่งที่มีง่ายหรือเกิดขึ้นได้ง่ายๆ ซะเมื่อไรล่ะ

แต่จากประสบการณ์ 22 ปีแห่งการเป็น “ลูกของพระองค์คนหนึ่ง” ความเชื่อของลูกที่มีต่อพระองค์นั้นเป็น “ของประทาน” ที่พระองค์ทรงประทานให้แก่ลูกจริงๆ เพราะลูกเพียรภาวนาสวดขอให้พระองค์โปรดประทานความเชื่อให้แก่ลูก ด้วยวันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า ทีละเล็กทีละน้อย พระองค์ทรงค่อยๆ ปลูกฝังความเชื่อลงในจิตใจของลูกจนถึงจุดนี้ที่ลูกสามารถพูดได้อย่างเต็มปากและเต็มภาคภูมิว่า ในหัวใจของลูกในทุกวันนี้ พระองค์ทรงอยู่เหนือสิ่งอื่นใดในชีวิตของลูก และผลที่ตามมาคือ ลูกมีความรู้สึกที่มี “ความชื่นชมยินดี” ในชีวิตประจำวันของลูก ไม่ว่าจะทำอะไรก็แล้วแต่ ลูกจะทำเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระองค์ โดยทำตามพระวาจาของพระองค์ที่ลูกศึกษาอยู่ทุกๆ วัน แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นที่ตามมาคือ พระองค์ทรงวางแผนทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตลูกให้แก่ลูก โดยที่หลายๆ อย่างลูกเองไม่มีปัญญาที่จะสามารถวางแผนหรือมีความสามารถทำได้ในระดับนั้น หากลูกเป็นผู้วางแผนเอง มันเป็นเรื่องอัศจรรย์มากสำหรับลูก

ลูกจึงได้ตั้งจิตอธิษฐานว่า “อาชีพหลัก” ของลูกในทุกวันนี้คือ การรับใช้พระองค์โดยการเป็นพยานถึงพระองค์ในทุกมิติการดำรงชีวิตของลูก ส่วนเรื่องอื่นๆ ในชีวิตของลูก ลูกขอยกให้พระองค์ทรงเป็นผู้ดูแลและทรงนำ เมื่อตั้งจิตได้แน่วแน่และปฏิบัติได้เช่นนี้ ชีวิตจึงเบา จิตใจจึงมีแต่ความชื่นชมยินดี และมีแต่การขอบพระคุณพระเจ้าในทุกๆ วัน ไม่ใช่เพียงช่วงคริสต์มาเท่านั้น

ในวาระแห่งการฉลองพระคริสตสมภพที่กำลังจะเวียนมาถึงในอีกไม่กี่วันข้างหน้านี้ ลูกขออธิษฐานจากใจตามที่ลูกอธิษฐานในทุกๆ วันว่า “ขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงประทานพระพรมากมายให้แก่มนุษย์ และแก่ลูกและครอบครัว ลูกขอถวายชีวิตทั้งครบในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์จนกว่าชีวิตจะหาไม่ ขอพระองค์โปรดประทานพระพรและโอกาสแก่ลูกในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไปเทอญ”

ลูกขอถวายพระเกียรติอย่างสูงสุดแด่พระองค์ด้วยความถ่อมตนด้วยประโยคนี้เป็นภาษาอังกฤษ พระเจ้าข้า

The word of God comes alive in my life!

“ผู้ใดที่ยอมรับพระองค์คือ ผู้ที่เชื่อในพระนามของพระองค์
พระองค์ประทานอำนาจให้ผู้นั้นกลายเป็นบุตรของพระเจ้า” ยอห์น 1:12-13

อาเมน

ลูกของพระองค์คนนี้

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 386

บทสวดวันปีใหม่ 2019

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เช่นเดียวกับวันปีใหม่ของทุกๆ ปี ลูกขอเขียนบทวดบทนี้เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระองค์ พระเจ้าข้า

ที่ผ่านมา ลูกเขียนมาตลอดว่า ลูกรู้สึกว่าลูกเป็นคริสตชนระดับอนุบาลและค่อยๆ เลื่อนชั้นขึ้นสู่ระดับประถมเพราะยังมีอีกเยอะแยะมากมายเกี่ยวกับพระศาสนจักรที่ลูกไม่ทราบและต้องเรียนรู้ แต่ใน 5-6 ปีที่ผ่านมา พระองค์ทรงมีวิธีสอนลูกชนิดที่ว่าลูกต้องไปค้นคว้าศึกษาหาความรู้โดยเป็น “ไฟลท์บังคับ” จากการที่ลูกได้รับเชิญไปพูดบรรยายทั้งในและต่างประเทศในหัวข้อที่ลูกไม่มีความรู้มาก่อนเลย เป็นต้นว่าการได้รับเชิญไปบรรยายเกี่ยวกับพระมหากษัตริย์ไทยกับศาสนาคริสต์ให้แก่หลักสูตรหนึ่งที่เน้นพระราชกรณียกิจของพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ ลูกจำต้องไปศึกษาถึงประวัติศาสตร์ของศาสนาคริสต์ที่เข้ามาเผยแผ่ในประเทศไทย และเนื่องจากลูกเป็นคริสตชนคาทอลิก แน่นอนลูกก็ต้องบรรยายในบริบทของศาสนาคริสต์นิกายคาทอลิก ลูกก็เลยได้เรียนรู้ถึงประวัติศาสตร์ของประเทศไทยและศาสนาของเรา และจากการที่ลูกได้รับเชิญไปพูดแบ่งปันในต่างประเทศนับ 10 ครั้ง แม้ส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับเรื่องราวชีวิตของลูกเอง แต่ลูกก็ต้องศึกษาเกี่ยวกับประเทศตลอดจนสังฆมณฑลที่เชิญลูกไป รวมทั้งภูมิศาสตร์ประวัติศาสตร์ของแต่ละแห่ง ตลอดกับลูกก็ได้มีโอกาสฟังผู้บรรยายแบ่งปัน ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นสมณะหรือฆราวาสที่ได้รับการคัดสรรมาแล้วในระดับโลก หรือระดับประเทศของพวกเขามาแล้ว ความรู้และประสบการณ์เหล่านี้ประเมินค่ามิได้สำหรับการเจริญเติบโตในด้านการเป็นคริสตชนของลูก ตลอดจนลูกได้ผูกมิตรและมีเพื่อนจากต่างประเทศที่ได้กลายเป็นเพื่อนสนิทระหว่างครอบครัวกันไปแล้ว ลูกตระหนักว่าประสบการณ์ต่างๆ เหล่านี้เป็นการ “เตรียมสอน” ลูกในการรับใช้พระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไป ลูกจึงขอน้อมรับพระพรเหล่านี้ด้วยความยินดี เต็มใจ และกตัญญูอย่างที่สุด พระเจ้าข้า ☺

ขณะนี้ ลูกรู้สึกว่าลูกได้จบการเรียนชั้นมัธยมแล้ว และกำลังจะเตรียมตัวเข้าสู่มหาวิทยาลัยเพื่อรับใช้พระองค์ในระดับต่อไป ☺

ณ วันนี้ วันปีใหม่ 2019 ลูกขอกราบทูลถึง “สภาวะ” การเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งในวัย 22 ปี ที่เพิ่งจบการศึกษาระดับมัธยมพระเจ้าข้า

1. จากการที่ลูกได้ค้นพบว่าที่แท้พระเจ้าทรงประทับอยู่ในใจของลูกตลอดเวลา ไม่ใช่อยู่บนสวรรค์ไกลโพ้นโน่นเลยนั้น ทำให้ลูกมีความสุขมากและมีความชื่นชมยินดีในใจตลอดเวลา เป็นความรู้สึกที่อยู่เหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมดในชีวิตของลูกในปัจจุบัน เดี๋ยวนี้ยามใดที่ลูกรู้สึกว่าโกรธ โมโห ไม่พอใจ หรือเป็นความรู้สึกในทางลบ ลูกจะไม่ให้ความรู้สึกนั้นอยู่ในหัวใจลูกเกิน 3 นาที แล้วลูกจะ “รู้สึก” ถึงการประทับของพระองค์ในใจลูก สิ่งที่จะเกิดขึ้นตามมาทันทีคือ ลูกจะลืมความรู้สึกเมื่อ

ตะกี้ไปเลย เพราะ “ความรู้สึกถึงพระเจ้า” ในใจมันส่องแสงแห่งความสุขในใจของลูกจนขับไล่ความมืดแห่งอารมณ์อื่นออกไปจากใจลูกจนหมดสิ้น มันเป็นเรื่องอัศจรรย์ที่สุดที่ลูกมีความเชื่อในจิตใจของลูกจนทำให้รักพระองค์ได้ถึงขั้นนี้ ☺

มีครั้งหนึ่ง มีเรื่องที่ทำให้ลูกโกรธถึงขั้นที่เรียกเป็นภาษาอังกฤษว่าควันออกจากหูเลยทีเดียว แต่พอรู้ตัวภายใน 3 นาที ลูกคิดถึงพระองค์ในใจของลูก แล้วลูกก็ถามตัวเองว่า เมื่อกี้นี้ฉันโกรธเรื่องอะไรหนอเพราะนึกไม่ออกจริงๆ !

2. ลูกสวดภาวนาทุกๆ วันจนกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของลูก เช่นเดียวกับการหายใจเข้าออกซะแล้ว

ตอนเช้าตื่นมาก่อนลงไปรับประทานอาหารเช้า ลูกจะเข้าห้องพระของลูกที่ลูกเรียกว่า My Little Chapel สวดขอบพระคุณพระองค์สำหรับพระพรที่ได้ประทานให้แก่ลูกและครอบครัวมากมาย ก่อนออกจากบ้านจะสวดขอพรให้กับทุกคนที่ลูกจะพบในวันนั้นและทุกวัน กลางคืนจะเดินสวดสายประคำราว 1 ชั่วโมง ขอพรให้กับผู้ที่ขอให้ลูกสวดภาวนาให้พวกเขา และผู้ใหญ่ของพระศาสนจักรและผู้ใหญ่ของประเทศชาติ ต่อด้วยผู้ที่เจ็บป่วย ครอบครัวของลูกและตัวลูกเอง ก่อนนอนลูกจะเข้าห้อง My Little Chapel สวดขอบพระคุณพระองค์อีกครั้งหนึ่งต่อด้วยบทสวดขอพระเยซูเจ้าก่อนเข้านอน

ลูกค้นพบว่าการสวดภาวนานั้นเป็นการสื่อกับพระเจ้าที่เราถ่อมตัว ถวายตัวต่อพระองค์ ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่ทำให้พระองค์ทรงพอพระทัย ลูกรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ ลูกยังมีความรู้สึกที่เปรียบการสวดภาวนาเหมือนกับการว่ายน้ำของปลา ยิ่งสวดภาวนามากเท่าไร ปลาก็สามารถว่ายน้ำได้ลึกมากขึ้น การที่ปลาว่ายน้ำได้ลึก เป็นประโยชน์กับปลาเอง เพราะขนาดภาษาไทยยังมีคำพังเพยว่า “ตายน้ำตื้น”

และเนื่องจากลูกตระหนักว่าพระองค์ทรงใช้ลูกให้เป็นพยานตัวเล็กๆ แต่ประกาศข่าวดีและพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ให้แก่ชาวโลก ลูกจึงได้สวดภาวนาเพิ่มเติมอีกข้อหนึ่งทุกวันให้ตัวของลูกเองว่า “ขอพระองค์โปรดประทานสติแก่ลูกในการดำรงชีวิตประจำวันให้เป็นลูกของพระองค์ที่ดี เหมาะสมกับการทรงใช้ของพระองค์เทอญ” การมีสติและสติปัญญานั้นต่างกัน สิ่งยั่วยวนในชีวิตประจำวันมีมากมายเหลือคณานับ หากเราขาดสติเมื่อไร เราอาจจะ “หลุด” ได้ ลูกที่บิดามารดารักและไว้ใจไม่ควรทำให้พ่อแม่เสียใจฉันใด ลูกของพระเจ้าที่พระองค์ทรงใช้ ก็ไม่ควรทำให้พระองค์ทรงผิดหวังฉันนั้น

3. ศึกษาพระวาจาของพระเจ้าทุกวัน ณ ทุกวันนี้ พระสังฆราชที่ลูกเคารพรักองค์หนึ่ง มีการอธิบายพระวาจาของพระเจ้าทุกวันไม่เว้นวันหยุดทางสื่อสมัยใหม่คือ YouTube โอ้โฮ! สุดยอดสำหรับคริสตชนที่ใฝ่หาพระวาจาอย่างลูกเลย! ก่อนนี้ลูกต้องไปค้นหาอ่านเอง เดี๋ยวนี้ฟังท่านทุกเช้า บทไหนซึ้งหน่อยก็คัดลอกออกมา แล้วก็ไปศึกษาหาอ่านเพิ่มจากไบเบิ้ลไดอารี่ ต่อด้วยพระคัมภีร์แล้วก็พยายามอย่างที่สุดที่จะดำรงชีวิตตามพระวาจาของพระองค์ให้ได้มากที่สุดเท่าที่ความเป็นปุถุชนจะทำได้

เพียง 3 ข้อนี้ ลูกก็เป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งที่มีความสุขมากแล้วพระเจ้าข้า ลูกขอสรุปชีวิตของลูก ณ จุดนี้เป็นภาษาอังกฤษสองประโยคสั้นๆ ว่า

“I am nothing without God.
I am everything that God wants me to be.”

“เราจะทำให้ท่านเป็นเหมือนเลื่อนนวดข้าวใหม่และมีฟันคม ท่านจะนวดและบดภูเขา จะทำให้เนินเขาเป็นเหมือนแกลบ ท่านจะฝัดภูเขาและเนินเขาเหล่านั้น และลมจะพัดไป ลมพายุจะทำให้กระจัดกระจาย แต่ท่านจะชื่นชมในพระยาห์เวห์ ท่านจะภูมิใจในพระผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอล” อิสยาห์ 41:15-16

ลูกรักพระองค์ที่สุด พระเจ้าข้า

อาเมน

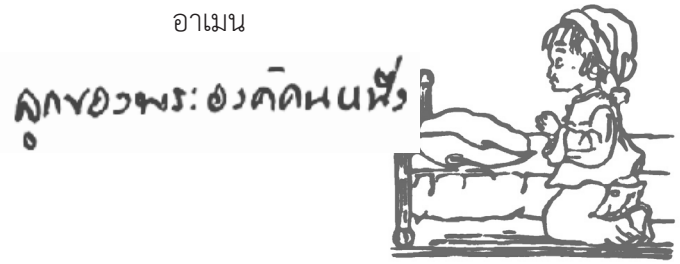

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 387

สวดทูลขออย่างไร จึงจะได้ทุกอย่าง?

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่ลูกรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์โดยสมบูรณ์มา ลูกมักจะได้ยินเพื่อนๆ ที่เป็นคาทอลิกตั้งแต่เกิดหรือที่เรียกว่า “คาทอลิกนอน” พูดกับลูกเสมอว่า “พระเจ้ามักจะประทานพระพรแก่คาทอลิกยืนมากกว่าแก่คาทอลิกนอนอย่างพวกเรา” ตอนแรกๆ ลูกไม่เข้าใจ ก็มักจะตื่นเต้นกับคำพูดเหล่านั้น เพราะหากเราสวดขออะไรแล้ว พระเจ้าประทานให้จะด้วยเหตุผลอะไรก็แล้วแต่ ก็ดีทั้งนั้น ไม่ต้องไปถามมาก ไม่ต้องไปวิเคราะห์มาก ต่อมา เพื่อนๆ ในสังคมก็มักจะพูดกับลูกว่าไม่ว่าลูกจะขออะไรจากพระเจ้า ลูกก็มักได้ทั้งนั้น เอ! พอเพื่อนๆ ที่ไม่ใช่เป็นคริสตชนพูดเช่นนั้นกับลูกด้วย ลูกเลยต้องคิด และต้องวิเคราะห์ว่าจริงไหม? ที่ทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทูลขอ ลูกมักได้ตามที่ขอ

และในที่สุด ลูกก็ได้คำตอบ เป็นคำตอบที่ลูกกล้าไปประกาศบนเวทีเวลาลูกได้รับเชิญไปพูดแบ่งปันเรื่องนี้ตามคริสตจักรต่างๆ ลูกมักจะถามผู้ฟังก่อนว่า มีใครในที่นั้นบ้างที่สวดขอพระพรจากพระเจ้าแล้วจะได้**ทุกอย่าง**ตามที่ทูลขอ? ขอให้ยกมือ แน่นอน! ไม่มีใครกล้ายกมือ แล้วลูกก็จะยกมือขึ้นเอง พร้อมกับพูดอย่างชัดถ้อยชัดคำว่า

“ดิฉันนี่แหละ สวดทูลขอ แล้วได้ทุกอย่าง!” แล้วลูกก็จะหยุดสักพักหนึ่งอึดใจ เพื่อดูปฏิกิริยาของผู้ฟัง ก่อนที่จะพูดต่อว่า “ยังไม่จบประโยคค่ะ ดิฉันนี่แหละค่ะ สวดทูลขอ แล้วได้ทุกอย่าง **ตามน้ำพระทัยของพระเป็นเจ้า!**”

จากประสบการณ์ส่วนตัวในเรื่องการขอจากพระเจ้า และจากการได้อ่านพระวาจาเกี่ยวกับเรื่องการทูลขอนี้ ลูกคิดว่าลูกเข้าใจพอสมควร พระวาจาต่อไปนี้ ล้วนแล้วแต่บอกกับพวกเราว่า “ขอ แล้วจะได้”

“พระบิดาของท่านทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการอะไร ก่อนที่ท่านจะขอเสียอีก” มัทธิว 6:8

“จงขอเถิด แล้วท่านจะได้รับ จงแสวงหาเถิด แล้วท่านจะพบ
จงเคาะประตูเถิด แล้วเขาจะเปิดประตูรับท่าน” มัทธิว 7:7

“ท่านใดที่ลูกขออาหารจะให้ก้อนหินหรือ ถ้าลูกขอปลา จะให้งูหรือ
แม้แต่ท่านทั้งหลายที่เป็นคนชั่วยังรู้จักให้ของดีๆ แก่ลูก
แล้วพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์จะไม่ประทานของดีๆ แก่ผู้ที่ทูลขอพระองค์มากกว่านั้นหรือ” มัทธิว 7:9-10

“ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในเรา และวาจาของเราดำรงอยู่ในท่าน
ท่านอยากได้สิ่งใด ก็จงขอเถิด และท่านจะได้รับ” ยอห์น 15:7

“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านจะขอสิ่งใดจากพระบิดา
พระองค์จะประทานให้กับท่านในนามของเรา” ยอห์น 16:23

“จงขอเถิด แล้วท่านจะได้รับ” ยอห์น 16:24

“สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายขอในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น” ยอห์น 14:14

แต่ทำไม บ่อยครั้งเหลือเกิน เราสวดทูลขอแล้วึง “ไม่ได้ตามที่ทูลขอ” ต้องอ่านและศึกษาพระวาจาต่อไปนี้ควบคู่ไปด้วย แล้วจะเข้าใจอย่างถ่องแท้

“ท่านวอนขอ แต่ไม่ได้รับ เพราะท่านวอนขอไม่ถูกต้อง
คือ วอนขอเพื่อนำไปสนองกิเลสตัณหาของท่าน” ยากอบ 4:3

“เราเมตตาต่อผู้ที่เราเมตตา และสงสารผู้ที่เราสงสาร
ดังนั้นทุกสิ่งจึงขึ้นกับพระเมตตาของพระเจ้า ไม่ขึ้นกับความตั้งใจหรือความอุตสาหะของมนุษย์” โรม 9:15

“มนุษย์เอ๋ย เจ้าเป็นใครกัน จึงบังอาจมาเถียงกับพระเจ้า” โรม 9:20

“จงขอบพระคุณพระเจ้าในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า” 1 เธสะโลนิกา 5:18

ชัดเจน! ในการสวดทูลขอจากพระเจ้านั้น สิ่งที่เราทูลขอเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่? ข้อนี้เราไม่มีทางทราบได้ แต่ยามไม่ได้ เราสวดขอบคุณพระองค์ในการ “ไม่ได้” นั้นหรือเปล่า? เพราะนั่นแหละคือน้ำพระทัยของพระองค์ พระเจ้าทรงทราบดีกว่าเรามนุษย์ ว่าอะไรดีอะไรไม่ดีสำหรับเรา เด็กน้อยต้องการดื่มนมหวานก่อนนอน หากแม่ตามใจ เกิดอะไรขึ้น? ลูกฟันผุหมด แต่เด็กน้อยนั้นไม่ทราบด้วยตัวเอง

เวลาเราทูลขออะไรจากพระเจ้า วัตถุประสงค์หลักของการทูลขอนั้น เพื่อผลประโยชน์ของตัวเราเองหรือเพื่อผู้อื่น? หรือเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์? เราหลอกคนอื่นได้ หลอกแม้กระทั่งตัวเองก็ได้ แต่หลอกพระเจ้าไม่ได้ พระเจ้าทรงตรัสชัดเจนว่า หากเราวอนขอเพื่อนำไปสนองกิเลสตัณหาของเรา พระองค์จะไม่ทรงประทานให้

ในขณะที่เศรษฐกิจของประเทศไทยตกอยู่ในภาวะต้มยำกุ้ง ลูกเองก็เพิ่งหลุดพ้นจากคดีอันไม่เป็นธรรม เสียเวลาชีวิตของลูกไปถึง 14 ปี ลูกหมดทาง หมดปัญญา หมดหนทางที่จะดำเนินชีวิตต่อ แน่นอนลูกต้องสวดทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า ลูกไม่มีที่พึ่งอื่นใดเลย แต่ลูกไม่ได้สวดทูลขอจากพระองค์ให้ตัวลูกเอง ในความหมดสิ้นซึ่งทุกสิ่งทุกอย่าง ลูกสวดทูลขอพระองค์ว่า ขอให้พระองค์โปรดประทานธุรกิจหรืออะไรก็ได้แก่ลูกเพื่อลูกจะได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ เป็นการสวดทูลขอที่ออกจากใจจริงของลูก แล้ว... พระองค์ก็ประทานธุรกิจส่งออกมาให้ลูก เป็นธุรกิจที่ลูกสามารถจ้างแรงงานที่ตกงาน

ในขณะนั้นได้เป็นจำนวนมาก นับเป็นพระพรที่ประทานโดยตรงจากการสวดทูลขอของลูกอย่างอัศจรรย์ที่สุด!

ตอนที่ลูกเพิ่งเป็นคาทอลิกใหม่ๆ ลูกมีความทุกข์ร้อนมาก ดูเหมือนรอบด้านชีวิตจะเต็มไปด้วยปัญหา มีอยู่เรื่องหนึ่งซึ่งลูกเดือดร้อนเป็นพิเศษ ลูกสวดภาวนาด้วยความร้อนรนและด้วยความร้อนใจ ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ลูกก็แก้ปัญหาไปเรื่อยๆ ตามสิตปัญญาของมนุษย์ตัวเล็กๆ คนหนึ่ง เวลาผ่านไป ... ลูกก็ยังมีความเชื่อเต็มเปี่ยมในพระเมตตาของพระองค์ แล้วอยู่มาวันหนึ่ง 7 ปีผ่านไป ... ปัญหาอันเรื้อรังนั้นก็ได้รับการแก้ไขอย่างหมดจดงดงาม! และอานิสงส์ของการได้รับพระพรช้าไป 7 ปีนั้น บังเกิดผลดีมากมายแก่ลูกจนถึงปัจจุบันนี้! นับจากนั้นเป็นต้นมา ลูกและลูกๆ สวดขอบพระคุณพระองค์ทุกครั้งในเรื่อง “ที่ไม่ได้” เพราะนี่แหละคือพระพรของพระองค์ เพราะนี่แหละคือน้ำพระทัยของพระเป็นเจ้า ☺

กับเพื่อนต่างศาสนา ลูกมักจะขอบพระคุณพระเจ้าให้เพื่อนๆ ฟังในทุกสิ่งที่พวกเขาเห็นในตัวลูก (I count my blessings) นี่คือเหตุผลที่เพื่อนๆ ส่วนใหญ่จะพูดว่า ลูกขออะไรจากพระเจ้าแล้วได้หมด ☺

จากการอ่านพระคัมภีร์อย่างลึกซึ้งและประพฤติปฏิบัติตามให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ลูกขอยืนยันด้วยการยกมือสุดแขนอีกครั้งหนึ่งว่า ลูกเป็นคนหนึ่งที่สวดทูลขอจากพระเจ้าแล้ว **ได้ทุกอย่างที่ทูลขอ** แต่**ตามน้ำพระทัยของพระองค์!**

ขอพระองค์ทรงได้รับการเทิดพระเกียรติอย่างสูงสุด พระเจ้าข้า

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 388

แสวงจุดร่วม สงวนจุดต่าง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกมีเพื่อนกลุ่มหนึ่งที่มีความชอบในเรื่องๆ หนึ่งตรงกันคือ ชอบการถ่ายภาพ ทุกๆ เดือน เราจะหาสถานที่ที่หนึ่งไปถ่ายภาพด้วยกันและมาแบ่งปันภาพกัน ดูว่าจากสถานที่เดียวกัน แต่ละคนจะเห็นภาพผ่านเลนส์ของตนออกมาในมุมลักษณะใด หลังๆ พรรคพวกจะมารวมพลกันที่บ้านลูกตอนเช้าตรู่ โดยลูกจะเลี้ยงอาหารเช้าก่อนย่างยาตราออกไปยังสถานที่ที่เราเลือกสรรไว้ ตอนปลายปี 2018 ทุกคนลงความเห็นกันว่าแทนที่จะต้องไปหาสถานที่เพื่อถ่ายภาพ พวกเขาขอมาถ่ายภาพที่บ้านลูกก็แล้วกัน เพราะมีมุมให้ถ่ายภาพเยอะ ทั้งภายนอกและภายในบ้าน ซึ่งลูกก็อนุญาตและยินดีที่จะเปิดบ้านให้เพื่อนๆ มาถ่ายรูปได้ พร้อมๆ กับเสนอการเลี้ยงอาหารเที่ยงด้วย

แล้วลูกก็เสนอต่อ... ไหนๆ ก็อยู่บ้านลูกตั้งครึ่งค่อนวันกันแล้ว เรามาทำอะไรช่วงบ่ายให้มีคุณค่าคุ้มกับเวลาและโอกาสอันดีนี้ไหม เรามาเสวธรรมกันไหม? เพื่อนๆ มากัน 9 คนรวมกับลูกเป็น 10 คนพอดี ทั้งเก้าคนนี้เป็นผู้ที่ลูกสัมผัสได้ว่าเป็นศาสนิกชนที่ดี ตั้งอยู่ในพระวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของศาสนาหลักของระเทศไทยเรา และมีหลากหลายอาชีพตั้งแต่ผู้ใหญ่ในวงการยุติธรรม การเมือง การศึกษา ฯลฯ ทุกคนเห็นด้วยกับข้อเสนอของลูก และเพื่อนคนหนึ่งที่มีวุฒิปริญญาเอกและเป็นผู้ที่ศึกษาพระไตรปิฎก พระคัมภีร์และคัมภีร์อัลกูรอ่านอย่างลึกซึ้งจึงตั้งชื่อการเสวนาบ่ายนั้นว่า “ชั่วโมงแห่งสุนทรียารมณ์” และบังเอิญในขณะนี้มีเพื่อนคนหนึ่งซึ่งเลยวัยเกษียณมาเกือบหนึ่งทศวรรษแล้วและมีความปรารถนาจะเข้าให้ถึงหลักธรรมอย่างลึกซึ้ง จึงได้เข้าสู่สมณเพศ บวชเป็นพระภิกษุ เพื่อนๆ บอกลูกให้นิมนต์หลวงพี่มาร่วมวงเสวนาธรรมด้วยตอนบ่าย ลูกจึงได้นิมนต์ให้ท่านมาฉันท์อาหารทั้งเช้าและเที่ยงด้วย

ลูกตั้งหัวข้อง่ายๆ และให้ทุกคนแบ่งปันว่า “เวลามีความทุกข์ ปฏิบัติตนอย่างไร?” ซึ่งแต่ละคนก็แบ่งปันตามประสบการณ์ของตัวเอง เพื่อนคนอ่านหลักธรรมทุกศาสนาแบ่งปันเป็นคนสุดท้ายของกลุ่มเพื่อน หลวงพี่บอกว่าให้เกียรติคนที่ศึกษาปริญญาเอกมาเป็นคนสรุป เธอจึงสรุปให้ฟังถึงหลักแก่นแท้ของศาสนาหลักของประเทศไทย รวมทั้งการปฏิบัติตนของคนไทยทั่วไปว่าคนไทยส่วนใหญ่เป็นคนใจศรัทธาแต่เนื่องจากไม่ค่อยได้ศึกษาหลักธรรมจากพระไตรปิฎกอย่างลึกซึ้งและถ่องแท้ จึงยึดเอาบุคคลที่เห็นว่าเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์เป็นหลัก บ้างก็เชื่อไปทางไสยศาสตร์ เครื่องรางของขลัง และเธอก็ยังได้บรรยายให้ทุกคนฟังถึงหลักแก่นแท้ของศาสนา สรุปคือ การมองให้เห็นว่าทุกอย่างเป็นเรื่องปรุงแต่ง ...

เก้าคนจบการแบ่งปัน ลูกเป็นคนสุดท้ายและเป็นคริสตชนคนเดียว ลูกพูดแบ่งปันให้ทุกคนฟังว่า ศาสนานั้นแบ่งหลักๆ มี 2 แบบคือ เทวนิยมและอเทวนิยม ศาสนาคริสต์เป็นแบบแรกคือ พวกเรามีพระเจ้าและทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตคริสตชนขึ้นอยู่กับพระองค์ และสิ่งที่สำคัญที่สุดในหลักความเชื่อของศาสนาคริสต์คือ “ความรัก” เราต้องรักพระเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจและรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตัวเราเอง ... ลูก 1 คนใช้เวลาพูดพอๆ กับพวกเขา 8-9 คนพูดรวมกัน ☺ เพราะ

สำหรับหลายๆ คนในวันนั้น พวกเขาไม่มีพื้นความรู้เกี่ยวกับศาสนาคริสต์เลย

เราจบ “ชั่วโมงแห่งสุนทรียารมณ์” เกือบ 5 โมงเย็น ลูกคิดว่าบรรดาเพื่อนๆ ทั้ง 9 คนได้ความรู้เกี่ยวกับศาสนาคริสต์ไปมากกว่าลูกได้ความรู้จากพวกเขา เพราะสิ่งที่พวกเขาพูดเกี่ยวกับศาสนาหลักของประเทศไทยนั้น ทุกคนทราบส่วนใหญ่อยู่แล้ว รวมทั้งลูกด้วย และเนื่องจากในบ้านของลูกเอง มีทั้งรูปภาพ รูปปั้น และภาพวาดเกี่ยวกับศาสนาคริสต์ในทุกมุมบ้าน จึงมีคำถามมากมาย

“ทำไมศาสนาคริสต์ถึงเอานกพิราบเป็นสัญลักษณ์ของพระจิตเจ้า?”

เอ! ลูกไม่ทราบคำตอบและรับปากจะไปหาคำตอบมาให้

“เรื่องราวของภาพพระมารดานิจจานุเคราะห์คืออะไร ทำไมจึงมีรองเท้าเล็กๆ ห้อยอยู่กับพระบาทของพระกุมารเยซู?”

ลูกเคยทราบเรื่องราวเบื้องหลังเรื่องนี้ แต่ลืมไปแล้ว ☺

แล้วลูกก็ไปค้นหาในพระคัมภีร์และพบคำตอบเกี่ยวกับเรื่องนกพิราบเป็นสัญลักษณ์ของพระจิตเจ้า ลูกดีใจมากจะแจ้งให้เพื่อนที่ถามทราบโดยลงทางไลน์เพื่อเพื่อนๆ ท่านอื่นจะได้ทราบเป็นความรู้ไปด้วย

“ในขณะที่ประชาชนทั้งหมดกำลังรับศีลล้างบาป พระเยซูเจ้าก็ทรงรับพิธีล้างด้วย
และขณะที่ทรงอธิษฐานภาวนาอยู่นั้น ท้องฟ้าก็เปิดออกและพระจิตเจ้าเสด็จลงมาเหนือพระองค์
มีรูปร่างที่เห็นได้ดุจนกพิราบ แล้วมีเสียงจากสวรรค์ว่า
‘ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เป็นที่โปรดปรานของเรา’ ” ลูกา 3:21-22

ส่วนเรื่องราวของภาพพระมารดานิจจานุเคราะห์เดี๋ยวลูกค่อยไปหามาบอกเพื่อน

ก่อนกลับ พวกเราทั้งสิบคนได้ขึ้นไปห้อง My Little Chapel ของลูก ลูกได้อธิบายถึงเรื่องพระเมตตา พระแม่มารีย์ และเกี่ยวกับเรื่องของทุกภาพ/ทุกรูปในห้องนั้นให้เพื่อนๆ ฟัง และได้ถ่ายรูปหมู่ด้วยกันหน้าห้อง ซึ่งลูกรู้สึกตื่นเต้นและดีใจมากที่มีพระภิกษุมาถ่ายรูปหน้าห้อง Chapel ของชาวคริสต์อย่างลูก ☺

เพื่อนๆ ทั้งหมดขอกลับมาถ่ายรูปที่บ้านลูกใหม่ในเดือนหน้า เพราะรู้สึกยังไม่จุใจ ลูกตอบรับด้วยความยินดี

ตลอดเวลา 20 กว่าปีที่ลูกสวดขอพระพรจากพระองค์ในการสร้างบ้านหลังนี้นั้น ลูกสวดทูลขอให้ได้สร้างบ้านหลังนี้เพื่อลูกจะได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์

และลูกก็ได้ทำเช่นนั้น ทุกครั้งที่ลูกเชิญเพื่อนหรือแขกมาที่บ้านของลูกในทุกวันนี้แล้ว พระเจ้าข้า ☺

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 389

“แล้วผมจะค้นพบพระเจ้าได้อย่างไร?”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันอาทิตย์ที่ผ่านมา ลูกได้รับนัดไปพบชายหนุ่มคนหนึ่งที่มีความทุกข์มากและมีคุณพ่อแนะนำให้เขาไปดูรายการเจาะใจของลูก เมื่อได้ดูเสร็จ เขาต้องการพบลูกมาก คุณพ่อที่ลูกเคารพรักผู้นี้ถามลูกว่า ยินดีจะไปพบเขาไหม ลูกตอบรับทันที

เมื่อพบกัน เนื่องจากเขาและเพื่อนอีก 3 คนที่ไปพบลูกด้วย ทราบเรื่องราวชีวิตของลูกแล้วจากรายการเจาะใจ ลูกจึงให้เขาเล่าเรื่องเกี่ยวกับชีวประวัติของเขาให้ลูกฟังเพื่อลูกจะได้ทราบว่าจะคุยกับเขาในรูปแบบใดเกี่ยวกับพระเจ้าจึงจะสัมผัสจิตใจเขาได้ดีที่สุด

เขาเป็นผู้หนึ่งที่มีปัญหาในทุกมิติของชีวิตตั้งแต่วัยเด็ก แต่มีผู้ใหญ่คนหนึ่งข้างบ้านที่สงสารและให้ความช่วยเหลือและความรักเขามาตลอด เขาจึงรักผู้ใหญ่คนนี้เสมือนเป็นพี่สาวแท้ๆ แต่เมื่อไม่กี่เดือนที่ผ่านมา พี่สาวที่เขาเคารพรักผู้นี้ได้เสียชีวิตลงในวัยกลางคนเท่านั้น เขารับไม่ได้ หัวใจแตกสลาย ในวันที่พี่สาวผู้นี้จากไป เขาเดินมาที่วัดของคุณพ่อท่านนี้ในเวลาพลบค่ำแล้ว

เขาอยากแสวงหาผู้ที่มีอำนาจเหนือมนุษย์คือ พระเจ้า!

ลูกฟังเรื่องราวชีวิตของเขาต่ออีกเกือบชั่วโมง เมื่อเขาได้ระบายเรื่องราวทั้งหมดที่อัดอั้นตันใจเขาจนหมดแล้ว ลูกจึงได้เล่าเรื่องราวของลูกให้เขาฟังบ้าง ลูกได้สรุปเรื่องคดีของลูกเพียงสั้นๆ เพราะเขาทราบจากรายการเจาะใจแล้ว แต่ลูกเล่าให้เขาฟังถึงชีวิตของลูกหลังจากคดีจบ การแสวงหาพระเจ้าของลูก การเปลี่ยนแปลงในชีวิตของลูกหลังจากค้นพบพระเจ้าแล้ว และสถานะแห่งความสันติสุขและปีติสุขในใจของลูกในทุกวันนี้ ไม่เพียงแต่เขา แต่เพื่อนๆ เขาอีก 3 คนก็ฟังด้วยความตั้งใจ

มีคำถามคำตอบมากมายระหว่างเขาและลูก แต่สรุปมี 3 ประเด็นหลัก ดังนี้

หากเขามาเป็นคริสตชนแล้ว เขาจะพบความสงบสุขในใจไหม?

ลูกตอบว่า สำหรับลูกแล้ว หลังจากที่ได้ค้นพบว่าที่แท้พระเจ้าสถิตอยู่ในใจลูกนี่เอง ไม่ได้อยู่บนสวรรค์ไกลโพ้นโน่นเลย ลูกมีความสุขมาก เพราะในเวลานี้ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ภายใน 3 นาที ลูกจะคิดถึงและให้ “รู้สึกถึง” พระเจ้าในใจ แล้วลูกก็จะมีความสุขและลืมเรื่องอื่นๆ ที่ค้างคาในใจไปเลย ใครที่ค้นพบพระเจ้าแล้ว จะเข้าใจ

เขาถามต่อทันทีว่า “แล้วผมจะค้นพบพระเจ้าได้อย่างไร?”

ลูกตอบเขาว่า แต่ละคนคงมีวิธีค้นหาพระเจ้าต่างกัน สำหรับลูกมี 3 องค์ประกอบคือ 1. การสวดสายประคำทุกวันและอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอทุกๆ วัน 2. การอ่านพระคัมภีร์และพยายามประพฤติปฏิบัติตามในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด

และ 3. ความเงียบ ลูกบอกเขาว่า ลูกทำข้อ 1 และ 2 ในความเงียบสงัดมาตลอด 20 กว่าปีที่ผ่านมาตั้งแต่ลูกเริ่มแสวงหาพระเจ้า และในความเงียบนี่เอง ที่ลูกได้ค้นพบพระเจ้าและสามารถรับสัมผัสความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ตลอดจนการประทับในใจลูกของพระองค์ได้

เขาตาลุกโพลงด้วยความตื่นเต้น น่าสนใจมากครับ แต่ ... ผมเป็นนักดนตรี จะอยู่ในความเงียบได้อย่างไรครับ “คุณหาและแบ่งเวลาซิ ไม่ได้หมายความว่าคุณต้องมีชีวิตอยู่ในความเงียบทั้ง 24 ชั่วโมงต่อวัน ก่อนนี้ฉันต้องฟังเพลงทุกครั้งที่ขึ้นรถและทันทีที่เหยียบเข้าห้องนอนต้องเปิดเพลง แต่ฉันเลือกที่จะเปลี่ยนการประพฤติตนในช่วงเวลาเหล่านั้น เป็นการสวดสายประคำตอนขึ้นรถ และอ่านพระคัมภีร์ตอนอยู่ในห้องนอนแทน ใหม่ๆ จิตใจก็ฟุ้งกระจาย แต่การอ่านพระคัมภีร์เปรียบเสมือนการกระโดดจับจิตให้มาอยู่กับที่ ไม่ให้กระโดดโลดเต้นไปในอากาศทั่วห้อง บังคับให้ตัวเองมีวินัยไปเรื่อยๆ จนจิตมันนิ่ง และการอ่านพระคัมภีร์กลายเป็นสิ่งที่นำมาซึ่งความสุขและความชุ่มฉ่ำในหัวใจ” แล้วลูกก็เล่าต่อ “มีอยู่ครั้งหนึ่ง สมัยที่ฉันยังขับรถเอง พอขึ้นรถปุ๊ป ฉันก็เริ่มสวดสายประคำ ใจและสมาธิก็อยู่กับบทสวดภาวนา สวดไปเรื่อยๆ ขับรถไปเรื่อยๆ พอสวดจบสายประคำ อ้าว! ฉันอยู่ไหนเนี่ย! ปรากฏว่า ขับรถไปคนละทิศทางกับที่ๆ จะไป! ☺ ☺”

คำถามสุดท้ายที่มีความหมายสำหรับชายหนุ่มผู้นี้มาก

“พี่สาวคนนี้ที่ผมเคารพรักที่สุดได้ตายจากผมไปแล้ว ผมยังมีวิธีใดที่จะตอบแทนบุญคุณพี่คนนี้ไหม?”

ลูกตอบทันที “มีซิ ไม่ว่าเธอจะยังคงนับถือศาสนาเดิมหรือเปลี่ยนใจมานับถือศาสนาคริสต์ ขอให้เธอตั้งใจทำตัวเป็นคนดีตลอดชีวิต และอุทิศผลบุญกุศลให้พี่คนนี้ พี่เธอก็จะได้รับส่วนบุญที่เธอแผ่ให้เธอ หากเธอกลับใจมาเป็นคริสต์ เธอก็ทำความดีทั้งชีวิตที่เหลือ ถวายเกียรติแด่พระเจ้าและอธิษฐานว่า ที่เธอทำความดีเช่นนี้ เพื่อมอบให้แก่ดวงวิญญาณของพี่สาวของเธอที่ล่วงลับไปแล้ว และหากเธอทำเช่นนี้ได้ การตายของพี่สาวเธอจะมีคุณค่า”

ทันทีที่ลูกพูดประโยคเหล่านี้จบ สิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น น้ำตาของลูกผู้ชายวัย 40 เศษคนนี้ไหลลงอาบแก้ม เขาก้มหน้าลงกับโต๊ะ ร้องไห้อย่างหนักโดยไม่อายใคร ลูกตกใจและอยากลุกขึ้นไปโอบเพื่อปลอบใจเขา แต่ตัดสินใจปล่อยให้เขาร้องไห้จนหมดความอยากร้องจะดีกว่า

เราจบการสนทนาธรรมวันนั้นเวลาบ่ายโมงกว่า ทุกคนหิวแล้ว พวกเขาโดยเฉพาะชายหนุ่มต้นเรื่องขอบคุณลูกไม่หยุดปาก เขาจะไปขอเรียนคำสอนต่อและจะทำตามคำแนะนำของลูกในการศึกษาอ่านพระคัมภีร์

ลูกได้บอกกับคุณพ่อผู้ที่เชิญลูกไปวันนั้นว่า ไม่ว่าผู้ฟังจะเป็นพันหรือเป็นหมื่น หรือแค่ 2-3 คน หรือแม้แต่เพียงคนเดียว หากเป็นการพูดเกี่ยวกับเรื่องราวของพระเจ้าและเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระองค์แล้ว ลูกยินดีและเต็มใจ และพร้อมเสมอทุกเวลา

นี่เป็นสิ่งเล็กน้อยที่สุดที่ลูกจะสามารถทำเพื่อตอบแทนพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่มีต่อลูกและครอบครัวของลูก พระเจ้าข้า

“ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดทรงระลึกถึงข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด
โปรดทรงสำแดงพระองค์ในเวลาที่ข้าพเจ้าทั้งหลายมีความทุกข์” เอสเธอร์ 4:17R

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 390
“พี่ครับ พี่อายุเท่าไร?”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า จากประสบการณ์ของลูก หากเรา “ให้เครดิต” หรือ “ถวายพระเกียรติ” แด่พระเป็นเจ้าในทุกสิ่งทุกอย่างที่บังเกิดผลดีแก่ชีวิตเรา นั่นจะเป็นการพยานถึงพระองค์ได้อย่างดีทีเดียว

ในเดือนมี.ค. 2019 ที่ผ่านมา พวกเราในหลักสูตรหนึ่งได้เดินทางไปยังประเทศที่มีประชากรมากที่สุดในโลกที่กำลังจะก้าวขึ้นมาเป็นประเทศมหาอำนาจอย่างรวดเร็ว เพื่อศึกษาดูแนวคิดและวิธีการของประชาชนที่นั่นว่าพวกเขาทำอย่างไรจึงสามารถก้าวกระโดดจากประเทศที่ประชาชนส่วนใหญ่ยากจนเมื่อ 40 ปีก่อน มาเป็นประเทศปริ่มมหาอำนาจในปัจจุบัน

ขากลับบนเครื่องบิน ลูกนั่งอยู่ริมขวาของที่นั่ง 3 ที่นั่งในแถวกลาง ที่ตรงกลางไม่มีคนนั่ง คนที่นั่งริมซ้ายเป็นเพื่อนในห้อง เป็นชายอายุ 50ปีเศษ ลูกยังไม่ค่อยสนิทและยังจำชื่อเขาไม่ได้ด้วยซ้ำ เครื่องบินทยานขึ้นสู้ท้องฟ้าเรียบร้อยแล้ว พนักงานเสิร์ฟได้นำถั่วและเครื่องดื่มมาบริการให้ผู้โดยสารแล้ว เราต่างคนต่างนั่งไม่ได้ทักทายกันเพราะเรายังไม่ค่อยคุ้นเคยกัน แต่ในขณะที่แอร์สาวกำลังนำถาดอาหารมาเสิร์ฟเรา อยู่ๆ เพื่อนคนนี้ก็ชะโงกหน้ามาทางลูกและถามเป็นการทักทายประโยคแรกว่า “พี่ครับ พี่อายุเท่าไร?” ลูกสะดุ้ง มีที่ไหนที่ผู้ชายทักทายสุภาพสตรีในลักษณะนี้โดยการถามอายุ ลูกคิดต่อแบบขำขันว่า หากไปถามผู้หญิงบางคนแบบนี้ ดีไม่ดีถูกตีศีรษะกลับมา แต่พลันลูกก็คิดต่อว่า เขากล้าถาม เราก็กล้าตอบ ไม่เห็นเป็นไรที่จะบอกอายุเราเลย ลูกจึงตอบเขาไป เขาทำตาโต “เป็นไปไม่ได้เลยพี่ พี่ดูหน้าตาอ่อนกว่าอายุจริงเกือบ 20 ปี!” “คงเป็นเพราะแสงสลัวบนเครื่องบินกระมัง” ลูกตอบด้วยอารมณ์ดี “ถามหน่อยเถอะครับ ทำอย่างไรพี่ถึงมีหน้าตาดูมีความสุขและดูอ่อนกว่าวัยเช่นนี้?” ลูกตอบโดยไม่ต้องคิดและไม่กังวลว่าผู้ฟังจะนับถือศาสนาอะไร

“เพราะพี่มีพระเจ้าอยู่เต็มหัวใจของพี่ค่ะ”

เขาสะดุ้ง “พี่เป็นคริสต์หรือครับ?” “ใช่ค่ะ” “ผมก็เป็นครับ” “พี่ไม่ได้เป็นตั้งแต่เกิดนะ พี่เป็น convert” “อ้าวเหรอ! ผมก็เป็น convert”

ปรากฏว่าอาหารที่แอร์โฮสเตสเสิร์ฟไม่มีความหมาย เราทั้งคู่หันเข้าหากันคร่อมเบาะกลางที่ไม่มีคนนั่ง

“พี่เป็นคริสต์อะไรครับ ผมเป็นคริสเตียน” “พี่เป็นคาทอลิกค่ะ”

อาหารจะเย็นก็ช่างมัน เขาตื่นเต้นมากอยากฟังเรื่องราวของลูก ลูกก็อยากฟังเรื่องราวชีวิตการ convert ของเขา

เมื่อเราต่างคนต่างเล่า ต่างฟังจนจบแล้ว ลูกก็บอกกับเขาว่า “พระเจ้าทรงมีวิธีในการเลือกและเรียกคนต่างศาสนาให้มาเป็นลูกของพระองค์ในวิธีและบริบทที่ต่างกัน แต่ก็อยู่ที่ว่าผู้ที่ได้รับเลือกและรับเรียกนั้น จะสนองตอบกระแสเรียกของพระองค์แค่ไหนและอย่างไร” “ผมเห็นด้วยครับ ผมว่าการที่เราได้มานั่งแถวเดียวกันบนเครื่องบินคืนนี้ ไม่ใช่เป็นเรื่องบังเอิญนะครับ เป็นการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์” “แน่นอนค่ะ ศัพท์ทางคาทอลิกเรียกว่า พระจิตเจ้า”

จากการเป็นเพื่อนร่วมห้องที่ไม่รู้จักชื่อกัน เรากลายเป็นพี่น้องคริสตชนที่มีพระเจ้าองค์เดียวกันภายในชั่วพริบตา เพราะประโยคของลูกที่ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ ☺

“ถามจริงเถอะ เมื่อกี้นี้คุณคิดอย่างไรถึงกล้าถามอายุพี่” “ไม่ทราบซิครับ อยากคุยกับพี่ แต่ไม่ทราบจะเริ่มอย่างไรดี” “จำไว้อย่างหนึ่งในฐานะสุภาพบุรุษ คุณไม่สมควรจะถามอายุสุภาพสตรีโดยเฉพาะผู้ที่คุณยังไม่รู้จักกัน มันไม่สุภาพ!” แล้วเราก็หัวเราะกันอย่างฉันท์พี่น้อง

“ผมมีชีวิตอยู่รอดถึงทุกวันนี้ได้ตามพระวจนะบทที่ 91 สุภาษิต” ลูกรีบจำชื่อและบทของพระคัมภีร์ที่เขาอ้างถึง ลูกกลับถึงบ้านค่อนข้างดึกแล้ว แต่รีบไปเปิดพระคัมภีร์เพื่อดูว่าพระวาจาในบทสุภาษิต บทที่ 91 เขียนว่าอย่างไร แต่ปรากฏว่าในสุภาษิตมีพระวาจาทั้งหมดเพียง 31 บทเท่านั้น ลูกรีบส่งไลน์ไปถามน้องชายร่วมพระคริสต์คนนั้น เขาตกใจตอบกลับมาว่า “Psalm นะครับ” ลูกตอบกลับไปทันทีว่า “อ้อ! สดุดีค่ะ ไม่ใช่สุภาษิต”

“ผมเจอคาทอลิกที่ทราบพระคัมภีร์จริงแล้วครับ!”

จากวันนั้นถึงวันนี้ ทุกครั้งที่เราเจอกัน เราจะทักทายด้วยประโยคที่ว่า “พระเจ้าอวยพร” และเหนือกว่านั้น เราแลกเพลงของศาสนาและบทความดีๆ เกี่ยวกับศาสนากัน

หากคืนนั้นลูกไม่ได้ตอบว่าเพราะลูกมีพระเจ้าอยู่เต็มหัวใจ เราทั้งสองก็คงยังไม่ทราบว่าต่างคนต่างเป็นลูกของพระเจ้าองค์เดียวกัน

ลูกขอประกาศเสมอทั้งกายและวาจา ไม่ต้องพูดถึงใจซึ่งเต็มร้อยอยู่แล้วว่า ลูกเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่ง ทุกที่ทุกเวลาและทุกเหตุการณ์ ขอพระองค์ได้รับการถวายพระเกียรติจากลูกตลอดยิ่งๆ ขึ้นไปเทอญ

“ข้าพเจ้าจะถวายพระพรแด่พระยาห์เวห์ตลอดกาล
คำสรรเสริญพระองค์จะติดอยู่กับริมฝีปากของข้าพเจ้าเสมอ” สดุดี 4:1

“... พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าวางใจในพระองค์ ... ท่านจะมีที่ลี้ภัยอยู่ภายใต้ร่มปีกของพระองค์ ความซื่อสัตย์ของพระองค์เป็นโล่กำบังและเป็นเกราะป้องกัน ... เราจะให้เขามีอายุยืนยาวและมีความสุข เราจะแสดงว่าเราเป็นผู้ช่วยเขาให้รอดพ้น” สดุดี 91:1-16

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 391
... ผมคิดถึงหม่ำมี้ทันที

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ช่วง 2 เดือนนี้ ลูกมีเพื่อนใหม่เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก และตามธรรมชาติในกลุ่มเพื่อนใหม่คงจะมีทั้งเพื่อนที่สนิทมากหน่อยและสนิทน้อยหน่อย รวมทั้งที่ไม่ค่อยสนิทเลยก็มี และแน่นอน สำหรับลูกแล้ว ผู้ที่รู้จักกับลูกจะต้องมีโอกาสรับฟังเกี่ยวกับเรื่องของพระเจ้า ☺

มีเพื่อนใหม่คนหนึ่ง อายุ 50 ปีเศษ จบปริญญาเอกและเป็นเจ้าของกิจการ เขาเข้ากับลูกได้ดีมาก มีปรัชญาในการดำรงชีวิตคล้ายๆ กัน เขาถามลูกว่าจะขอนับถือลูกเป็นคุณแม่ของเขาได้ไหม ลูกตอบว่ายินดี แต่ลูกๆ ทุกคนเรียกเราว่าหม่ำมี้นะ เขาตอบตกลงทันที ตั้งแต่นั้นมา เขาก็เรียกลูกว่า หม่ำมี้

ในเย็นวันเกิดของลูกเมื่อปลายเดือนมี.ค.ที่ผ่านมา หลังจากเพื่อนๆ ได้เลี้ยงฉลองให้ลูกอย่างเป็นทางการแล้ว เพื่อนในฐานะลูกคนนี้ก็ได้ชวนเพื่อนกลุ่มเล็กๆ ไปเลี้ยงฉลองให้ลูกต่อ และในคืนนั้น แทนที่จะคุยกันเรื่องการเมืองซึ่งกำลังเป็นหัวข้อสุดฮิตในปัจจุบัน ปรากฏว่ามีคนหนึ่งที่บังเอิญไปทราบเรื่องราวชีวิตของลูกมาคร่าวๆ เธอจึงรบเร้าให้ลูกเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้พวกเขาฟัง สรุปทุกคนก็ได้ฟังเรื่องราว “ภูเขาเคลื่อนได้” ของลูกแทนเรื่องการเมือง

ลูกมีโอกาสถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าเร็วกว่าที่คิดสำหรับเพื่อนใหม่กลุ่มนี้

เพื่อนหนุ่มคนนี้ได้ขอหนังสือจากลูกไปด้วยและเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว เขาได้ส่งไลน์มาให้ลูก มีข้อความว่า

“หลายคนสงสัยว่า หากคนๆ หนึ่งทำเลวกับเราไว้มากๆ แล้วเราจะไปเมตตาหรือให้อภัยเขาลงได้อย่างไร เพราะสิ่งที่หลายคนยังไม่ทราบคือ ... การให้อภัย ... ไม่ใช่การกระทำเพื่อสร้างชีวิตที่ดีขึ้นให้กับคนที่เราเกลียด แต่เป็นการกระทำเพื่อสร้างชีวิตที่ดีขึ้นให้กับตัวเราเอง

เวลาที่เราเกลียดใคร ... คนที่ได้รับผลเสียทันทีคือ ... ตัวเรา เพราะสารพิษต่างๆ และสารเคมีแห่งความเครียดที่เรียกว่า “คอร์ติโซล” จะหลั่งไหลออกมามากมายในสมองของเราเอง ... ไม่ใช่สมองของคนที่เราเกลียด

เวลาที่เราให้อภัยใคร ... คนที่โชคดีทันทีคือ ... ตัวเรา เพราะสารเคมีแห่งความสุขที่เรียกว่า “เอ็นดอร์ฟิน” และ “เซโรโทนิน” จะหลั่งไหลออกมามากมายในสมองของเราเอง ... ไม่ใช่ในสมองของคนที่เราให้อภัย

เกลียดเขา เราทุกข์ ... เมตตาเขา เราสุขเอง

นี่แหละคือความหมายอันลึกซึ้งของธรรมที่เรียกว่า “มโนธรรม” ซึ่งแปลว่า ... กรรมที่กระทำด้วยจิตใจ

จากหนังสือ กรรมตามสมอง”

แล้วเขาก็เขียนต่อในไลน์ว่า

“ผมอ่านข้อความข้างบนนี้ ผมคิดถึงหม่ำมี้ขึ้นมาทันที คิดถึงมากๆ ครับ อ่านหนังสือหม่ำมี้ใกล้จบแล้วครับ น้ำตา

จะไหลครับ”

ลูกส่งไลน์ตอบกลับไปว่า

“นี่คือสิ่งที่หม่ำมี้ค้นพบจากประสบการณ์และอานิสงส์ของการให้อภัยอยู่ในบทแบ่งปันทุกทีที่หม่ำมี้ไปพูดค่ะ” และต่อด้วยประโยคนี้ “อย่าน้ำตาไหลเลย เปลี่ยนมาเป็นกอดกอดดีกว่า ☺ ☺ ☺”

อีกสัปดาห์หนึ่งต่อมา เราเจอกันอีก เขารีบเข้ามาบอกว่า “หม่ำมี้ครับ วันนี้ผมสามารถให้อภัยคนๆ หนึ่งที่ผมโกรธแค้นมาตั้งนาน โอ้โฮ! มันเป็นความรู้สึกที่ดีสุดๆ ผมต้องขอบคุณหม่ำมี้ครับ ไว้ผมจะเล่าเรื่องให้ฟัง”

ไม่เพียงแต่เขาผู้นี้จะมีความสุขจนออกนอกหน้า แต่ลูกก็พลอยมีความสุขไปด้วย จนขณะที่กำลังเขียนบทสวดนี้ก็ยังรู้สึกถึงความสุขนั้นได้ ☺

ลูกจะสอนลูกๆ เสมอว่า ในการทำธุรกิจให้ประสบความสำเร็จนั้น เราต้องตั้งเป้าหมายให้ชัดเจนแล้วก็ปักธงไว้ จากนั้นก็ต้องพยายามทุกวิถีทางฝ่าน้ำฝ่าทรายฝ่าหลุมเช่นเดียวกับการตีกอล์ฟ ให้ไปให้ถึงธงชัยให้ได้

การเป็นคริสตชนก็เช่นเดียวกัน เรามีเป้าหมายของการเป็นคริสตชนที่ดีไหม หรือเป็นโดย default เช่นเดียวกับธุรกิจ ลูกตั้งเป้าหมายการเป็นคริสตชนของลูกอย่างชัดเจนในใจ ลูกจะถวายชีวิตทั้งครบในการรับใช้พระองค์ตลอดชีวิตของลูก เมื่อปักธงไว้เช่นนี้แล้ว ลูกจึงแสวงหา “กระแสเรียก” ที่พระองค์ทรงประทานให้แก่ลูก และลูกก็ค้นพบแล้ว “กระแสเรียก” ของลูกในการรับใช้พระองค์คือ การเป็นพยานถึงความรักและพระเมตตาของพระองค์ และเมื่อทุกอย่างชัดเจน ภาพทุกอย่างก็ลงตัว ☺

สิ่งที่ลูกทำอยู่ทุกวันนี้ ศัพท์ของคนไทยทั่วไปเรียกว่าการให้ “ธรรมทาน” ซึ่งเป็น “ทาน” ที่มีคุณค่ายิ่ง มากยิ่งกว่าการให้ทานเป็นทรัพย์สินเงินทองเสียอีก

ทุกครั้งที่มีคนมาบอกกับลูกว่า เขาสามารถให้อภัยใครสักคนที่เขาไม่สามารถให้อภัยได้เลยในช่วงชีวิตที่ผ่านมา เพราะได้ฟังเรื่องราวชีวิตของลูกหรือได้อ่านหนังสือของลูก ลูกจะมีความสุขมาก สุขเช่นเดียวกับนักกอล์ฟที่สามารถทำคะแนนพาร์หรือโฮลอินวันหรือมากกว่าเสียอีก เพราะทุกคนที่มาพูดกับลูกเช่นนั้นจะแสดงความเคารพต่อพระองค์ ด้วยพวกเขาทราบดีว่าที่ลูกสามารถให้อภัยใครต่อใครได้ ก็เพราะพระหรรษทานของพระองค์ แม้ไม่ใช่ทุกคนจะวิ่งมาเปลี่ยนเป็นนับถือศาสนาคริสต์ก็ตาม

ทุกวันนี้ลูกจึงมีความสุขมากเพราะลูกมีเป้าหมายในการดำรงชีวิตชัดเจน คือการรับใช้พระองค์ เรื่องอื่นๆ ทั้งหลายที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ลูกจัดเป็นอันดับรอง บ้างก็จัดเป็นเรื่องไร้สาระไปเลย เมื่อทำเช่นนี้ได้ จิตใจก็เบาและเปี่ยมไปด้วยความสุขที่เรียกว่า สันติสุขและปิติสุข และสิ่งที่มีความหมายที่สุดในชีวิตของลูกในปัจจุบันคือ จะดำรงชีวิตเพื่อให้คนเห็นพระคริสต์ในตัวฉันได้มากที่สุดอย่างไร เพราะพระเยซูเจ้ามิได้ทรงสอนแค่เรื่องการให้อภัย พระคัมภีร์มีพระวาจาเต็มเล่ม การที่สามารถนำพระวาจาของพระองค์ที่ทรงสั่งสอนพวกเราไปแบ่งปันให้เพื่อนๆ คนไทยในสังคมที่ไม่ใช่เป็นชาวคริสต์ฟัง นั่นแหละควรจะเป็นเป้าหมายสูงสุดสำหรับผู้ที่เป็นคริสตชนทุกคน

ลูกกำลังเดินฝ่าน้ำ ฝ่าทราย ฝ่าหลุมในชีวิตประจำวัน เพื่อให้ไปถึงเป้าหมายธงชัยที่ได้ปักไว้ พระเจ้าข้า ขอพระองค์ได้โปรดประทานพระพรแก่ลูกในทุกย่างก้าวชีวิตของลูกในการรับใช้พระองค์ด้วยเทอญ

“พระยาเวห์ตรัสว่า ‘นี่คือผู้รับใช้ของเราซึ่งเราเชิดชู เราเลือกเขาเพราะเราพอใจเขา เราให้จิตใจของเราแก่เขา เขาจะนำความยุติธรรมไปให้แก่นานาชาติ ... เขาจะประกาศความยุติธรรมด้วยความสัตย์จริง เขาจะไม่หมดหวังหรือท้อใจ จนกว่าจะได้สถาปนาความยุติธรรมไว้บนแผ่นดิน’ ’’ อิสยาห์ 42:1, 3-4

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 392
ช่างไม้คนหนึ่ง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า การประกาศข่าวดีของลูกให้แก่ผู้ยังไม่รู้จักพระองค์เลยนั้น ลูกไม่ได้ทำเฉพาะกับผู้ที่มีฐานะดี ตำแหน่งสูงๆ หรือผู้ที่อยู่ในสังคมชั้นสูงหรือที่พวกเราเรียกกันติดปากว่าไฮโซเท่านั้น แต่ลูกจะประกาศกับคนทุกชั้นทุกประเภท และทุกครั้งที่มีโอกาส และด้วยทุกวิถีทางที่ลูกจะทำได้

เดือนก่อน ลูกต้องติดต่อผู้รับเหมาที่สร้างบ้านให้ลูก เพื่อให้เขาส่งช่างไม้มาซ่อมแซมงานพื้นปาร์เก้ที่มีปัญหาเล็กน้อย ช่างไม้ที่ผู้รับเหมาส่งมานี้ เป็นผู้ที่รับเหมาทำงานเกี่ยวกับเรื่องไม้ทั้งหมด ตั้งแต่ตอนสร้างบ้าน ลูกคุ้นเคยกับเขาดี เขาเป็นชายรูปร่างผอมๆ อายุราว 50 ปีเศษ ใส่แว่นหนาเตอะ ดูราวกับคนคงแก่เรียน

ทุกครั้งที่ลูกมีช่างหรือใครก็ตามที่จะมาทำงานระดับซ่อมแซมต่อเติมหรือปลูกต้นไม้ที่บ้าน ลูกจะใส่เสื้อยืดตัวหนึ่งที่ลูกได้รับมาจากคริสตจักรแห่งหนึ่งที่เชิญลูกไปพูดแบ่งปันหลายครั้ง ข้างหน้ามีตัวหนังสือเขียนชัดเจนว่า “พระเจ้ารักคุณ” และข้างหลังจึงจะเป็นชื่อของคริสตจักรแห่งนั้น ลูกได้รับเสื้อยืดจากคริสตจักรนี้สองตัว ต่างสีและต่างสไตล์ แต่ข้อความเหมือนกันจากการไปแบ่งปันที่นั่นในต่างวาระกัน สำหรับลูก การที่ลูกใส่เสื้อยืดทีเขียนชัดเจนว่า “พระเจ้ารักคุณ” นั้นเป็นการประกาศข่าวดีที่มีประสิทธิภาพที่สุด ยามมีช่างอะไรทั้งหลายไปทำงานที่บ้านลูก โดยที่ลูกไม่ต้องพูดอะไรสักคำเลย และยังเป็นการปูทางให้ลูกได้พูดถึงพระเจ้าได้ด้วยหากมีโอกาส เสื้อยืดที่มีคำประกาศเช่นนี้มีประโยชน์ในการประกาศข่าวดีมากกว่าเสื้อยืดที่มีแค่ชื่อองค์กรเท่านั้น

ขณะที่ช่างไม้ทำงานไป ลูกก็ไปพูดคุยกับเขา ถามสารทุกข์สุกดิบ แสดงความเอาใจใส่เขา แล้วอยู่ๆ เขาก็พูดขึ้นมาว่า “นายแม่ครับ ทำอย่างไร ผมจึงจะมีชีวิตสุขสบายอย่างนายแม่ได้ล่ะครับ ทุกวันนี้ ผมทำงานตัวเป็นเกลียวแต่เงินไม่เคยพอใช้ นายแม่สอนผมหน่อยซิครับ เพราะนายแม่เป็นผู้ประสบความสำเร็จในชีวิต ช่วยสอนผมหน่อย” ช่างไม้คนนี้เรียกลูกมาตั้งแต่ต้นว่า “นายแม่”

ลูกฟังเขาแล้วก็รู้สึกสงสาร ช่างไม้ผู้นี้เคยหายจากงานไปช่วงหนึ่ง ทราบว่าไปเข้าโรงพยาบาลเพราะเป็นโรคกรดไหลย้อน คงเครียดจัด

“ชีวิตทุกคนที่ประสบความสำเร็จย่อมต้องผ่านอะไรต่อมิอะไรมาก่อน ถ้าไม่ใช่เกิดมาในตระกูลเศรษฐีที่พ่อแม่ถ่ายทอดความร่ำรวยให้ตั้งแต่เกิด ฉันเองก็ผ่านความลำบากมาเยอะกว่าจะถึงขั้นนี้ ช่างมีเวลาว่างอ่านหนังสือบ้างไหม? “ผมชอบครับ ผ่อนคลายดี” เขาตอบ “ถ้างั้น ฉันจะให้หนังสือเล่มหนึ่งที่ฉันเขียนเอง ชื่อ***ภูเขาเคลื่อนได้*** แก่เธอ ว่างๆ ก็ไปอ่านดูแล้วกันนะ คลายเครียด” พอดีลูกเพิ่งไปสั่งพิมพ์หนังสือเล่มนี้ของลูกใหม่เป็นครั้งที่ 4 เพราะยังมีคนมาขอต่อเนื่อง จึงให้ช่างไม้ผู้นี้ไปเล่มหนึ่ง ปรากฏว่างานไม่เสร็จ เขาต้องกลับมาใหม่

เนื่องจากลูกต้องเดินทางไปต่างประเทศจึงได้นัดวันให้เขากลับมาใหม่ในวันถัดจากวันที่ลูกกลับ ลูกเน้นย้ำกับเขาว่าให้มาตรงวันและเวลานะ เพราะลูกจะอยู่บ้านเพื่อให้เขาเข้ามาทำงานต่อในบ้านได้ แต่ลูกจะไม่โทรเตือนคืนก่อนวันนัด เพราะไฟล์ทกลับถึงประเทศไทยดึก เขาก็ตกลงรับปาก

เมื่อถึงวันนัด ลูกอยู่บ้านรอช่างไม้ผู้นี้ เขาไม่มา สายแล้วลูกโทรไปตาม เขาไม่รับสาย ต่อมาในวันนั้นลูกโทรอีก 2-3 ครั้ง เขาไม่รับสายเช่นเคน ตกลงวันนั้นเท่ากับลูกอยู่บ้านฟรี ถือว่าเป็นการพักผ่อนก็แล้วกัน

อีกสัปดาห์ต่อมา ลูกโทรหาเขาใหม่ คราวนี้เขารับสาย “ช่าง สัปดาห์ที่แล้ว นัดแล้วไม่เห็นมาเลย โทรไปเธอก็ไม่รับสาย เธอเข้าโรงพยาบาลอีกหรือเปล่า?” ลูกถามด้วยความเป็นห่วง “เปล่าครับนายแม่ ผมไปทำงานให้นายแม่ไม่ได้เพราะผมไม่มีเงินค่ารถไปครับ” !!! เป็นครั้งที่สองที่ลูกได้ยินเหตุผลนี้ในการไม่มาทำงาน ครั้งแรกจากพนักงานขับรถคนเก่าคนหนึ่ง

“ถ้าเธอไม่มีเงินและไม่มาทำงาน แล้วเธอจะหาเงินได้จากไหน เธอไปยืมเงินค่ารถจากใครก็ได้ พองานเสร็จ ฉันจะจ่ายเธอเอง ไม่ต้องไปเบิกกับผู้รับเหมา”

ตกลงช่างไม้คนนี้ก็มาทำงานเพิ่มเติมให้ลูก ลูกสอนเขาไปหลายเรื่อง ตั้งแต่เรื่องการมีวินัยในการทำงาน การตรงต่อเวลากับลูกค้า การรู้จักยกระดับฝีมือของตัวเอง ฯลฯ ลูกบอกเขาว่า ถ้าทำดีๆ ช่างทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นช่างไม้ ช่างแอร์ ช่างเหล็ก ฯลฯ ช่างรับงานไม่ทันพราะถ้าทำงานดี ลูกค้าไว้ใจได้ ก็จะแนะนำปากต่อปาก เขาต้องกลับมาเก็บงานอีกครั้งหนึ่งงานจึงจะเสร็จสมบูรณ์ เขาบอกลูกว่า ผู้รับเหมาไม่ได้ให้เงินเขาเลย ลูกจึงถามเขาว่าเท่าไร เขาคิดสักอึดใจและบอกจำนวนมา ลูกให้เงินเขาโดยไม่ได้ต่อรองหรือรีรอ และบอกเขาว่าครั้งหน้าที่เขามาเก็บงาน จะจ่ายเงินเขาอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อเขากลับไปแล้ว ลูกจึงส่งไลน์บอกผู้รับเหมาไปว่าลูกได้จ่ายเงินให้ช่างไม้ไปแล้ว เขาไม่ต้องจ่ายซ้ำอีก ปรากฏว่าผู้รับเหมาตอบกลับมาว่าเขาได้จ่ายเงินให้ช่างไม้คนนี้ไปแล้วล่วงหน้าตั้งแต่วันแรก เป็นจำนวนเท่ากับที่เขาเรียกเก็บกับลูกอีก!!!

หน้าที่ของลูกกับช่างไม้คนนี้ยังไม่จบ คราวหน้าที่เขาต้องเข้ามาเก็บงานที่บ้านลูก ลูกจะต้องหาโอกาสพูดคุยกับเขาให้เข้าใจถึงคุณธรรมของการดำรงตนแม้จะเป็นช่างไม้ ว่าหากเขาจะประสบความสำเร็จในชีวิตได้ ขั้นพื้นฐานเขาต้องมีความขยัน ซื่อสัตย์ และอดทน มิฉะนั้นแล้วจะมาโอดครวญว่าทำไมเขาจึงยากจน ไม่มีฐานะดีเหมือนดั่งลูกค้าที่เขาไปทำงานให้ด้วยไม่ได้

“ผู้ที่ซื่อสัตย์ในเรื่องเล็กน้อย ก็จะซื่อสัตย์ในเรื่องใหญ่ด้วย
ผู้ที่ไม่ซื่อสัตย์ในเรื่องเล็กน้อย ก็จะไม่ซื่อสัตย์ในเรื่องใหญ่ด้วย” ลูกา 16:10

“ผู้รักคำตักเตือนย่อมรักความรู้
แต่ผู้เกลียดคำตักเตือนให้แก้ไขเป็นคนโง่เขลา” สุภาษิต 12:1

“เขาจะตายเพราะขาดระเบียบในชีวิต
เขาจะหลงทางเพราะความโง่เขลาอย่างยิ่งของตน” สุภาษิต 5:23

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 393

ช่างทำผมของลูก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตามที่ลูกได้กราบทูลพระองค์ใน บทสวดของฉัน บทก่อนที่ 392 ว่า ลูกจะประกาศข่าวดีกับทุกคนและทุกครั้งที่มีโอกาส โดยเฉพาะผู้ที่ลูกต้องเจอบ่อยๆ หรือต้องใช้บริการเป็นประจำ

ช่างทำผมของลูกเป็นคนมาจากภาคใต้ อายุราว 40 ปี มีครอบครัวแล้ว มีบุตรชาย 1 คน อายุ 4 ขวบ เธอเป็นคนช่างจำนรรจา เวลาทำผมให้ลูกค้าก็มักจะคุยโน่นคุยนี่ สารพัดเรื่อง กับลูกแล้ว ลูกรู้สึกว่าการพูดคุยเรื่องสัพเพเหระนั้น เป็นการเสียเวลาโดยใช่เหตุ เนื่องจากเธอเป็นคนธรรมะธัมโม ปีหนึ่งจะหยุดไปบวชเป็นชีพราหมณ์ในช่วงเทศกาลหยุดยาวประจำอย่างน้อยก็ช่วงปีใหม่และช่วงสงกรานต์ ลูกจึงจะหาเรื่องคุยกับเธอเรื่องหลักธรรมะอยู่เสมอๆ ซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งสองฝ่าย

“ทำไมคนนับถือศาสนาคริสต์จึงสนับสนุนให้หนูไปบวชชีพราหมณ์อยู่เสมอ ลูกค้าบางคนนับถือศาสนาเดียวกับหนูเสียอีก กลับเห็นว่าหนูทิ้งลูกค้าไปทีเป็นอาทิตย์ ขาดรายได้และลูกค้าก็เดือดร้อน ไม่มีคนทำผมให้”

“มันไม่เป็นประเด็นหรอกที่พี่นับถือศาสนาคริสต์แล้วสนับสนุนให้เธอไปบวชชีพราหมณ์ เพราะสิ่งที่เธอทำนั้นเป็นสิ่งดีและประเสริฐ มันดีกับตัวเธอ สร้างบุญกุศลให้กับตัวเอง และครอบครัวของเธอก็จะได้บุญจากสิ่งที่เธอทำด้วย รวมทั้งวัดที่เธอไปบวชด้วย เพราะเห็นเธอเล่าอยู่เสมอว่าช่วงสั้นๆ ที่เธอไปบวชวัดใด เธอก็จะตื่นแต่เช้า ทำความสะอาดวัด เป็นการทำความดีที่น่าชื่นชมมากเลย เรื่องการทำงานหาเงิน ทำทั้งชีวิตก็ไม่พอ หากเราเองไม่รู้จักพอ”

เมื่อเธอเห็นว่าลูกเป็นคริสต์ที่เข้าใจเธอ เธอจึงมีเรื่องเล่าให้ลูกฟังอยู่เสมอ

“หนูไปตักบาตรทุกเช้าเป็นกิจวัตรประจำวันเลย ขาดสักวันก็ไม่เคย ในวันหยุดหนู หนูพาลูกชายไปด้วย” “ดีจังเลย ขอแสดงความชื่นชมเธอนะ” “แต่หนูเลือกพระสงฆ์ที่หนูจะใส่บาตรให้นะ” “อ้าว! ทำไมล่ะ?” “หนูเลือกเฉพาะพระรูปที่หนูคิดว่าเหมาะสม” ลูกซักต่อ “ไหน ลองอธิบายต่อซิ” “หนูจะเลือกพระที่ดูยังเด็กๆ อ่อนพรรษา พระเหล่านี้แหละบริสุทธิ์” “แล้วพระแบบไหนที่เธอไม่ใส่บาตรให้ล่ะ?” “.....” ลูกหัวเราะจนงอหาย “นี่ฉันจะบอกให้ ผู้ที่ตัดสินใจบวชเป็นพระสงฆ์หรือนักบวช ไม่ว่าในศาสนาใด คือผู้ที่ยอมเสียสละตัวเองทั้งชีวิต เพื่อเผยแผ่และจรรโลงศาสนาของเขา เราต้องให้ความเคารพท่านเหล่านั้น ส่วนใครจะเป็นพระสงฆ์หรือนักบวชที่ดีหรือไม่นั้น มันเป็นเรื่องระหว่างเขากับพระเจ้าหรือศาสดาของเขา ไม่ใช่เรื่องของเราและหน้าที่เราที่จะไปตัดสินท่าน” “เป็นมุมมองที่หนูไม่เคยคิดมาก่อน เดี๋ยวขอหนูคิดก่อนว่าจะสามารถใส่บาตรให้พระทุกรูปตามที่คุณแนะนำได้หรือไม่”

หลายเดือนผ่านไป ลูกถามเธอเรื่องนี้อีก เธอก็ยังตอบว่า เธอยังไม่สามารถทำตามที่ลูกแนะนำได้ ซึ่งลูกก็ (แอบ) เข้าใจเธอ ☺

วันหนึ่ง เธอพูดกับลูกว่า เธอเจ็บปวดมากเพราะเพื่อนเธอคนหนึ่งที่เธอรักและไว้ใจมาก นำเธอไปนินทาจนเรื่องวกกลับมาเข้าหูเธอ นอกจากเจ็บปวดแล้ว เธอยังแค้นมาก เธอถามลูกว่าจะทำอย่างไรจึงจะหายแค้นได้

แล้วเธอก็ได้ยินลูกพูดถึงบทพระวาจาในพระคัมภีร์เกี่ยวกับเรื่องการอภัย การทำความดีเพื่อถวายพระเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์ ฯลฯ เธอทึ่งมาก พูดกับลูกว่า “ศาสนาคริสต์มีสอนเรื่องพวกนี้ด้วยหรือ? คุณทราบไหม ลูกค้าของหนูซึ่งทั้งหมดคือคุณนายของหมู่บ้านนี้ ล้วนแล้วแต่มีเรื่องคับอกคับใจมาเล่าให้หนูฟัง หนูต้องเป็นคนคอยปลอบใจพวกเขา แต่คุณซึ่งนับถือศาสนาคริสต์กลับมาสอนหนูในหลักธรรมะของศาสนาคุณซึ่งไม่เคยมีใครสอนหนูมาก่อน ทั้งๆ ที่หนูก็มีลูกค้าเป็นคริสต์เหมือนกัน”

ต่อมาวันหนึ่ง เธอถามลูกอย่างตรงไปตรงมาว่า “ถามหน่อยเถอะ ทำไมคุณจึงดูมีความสุขจัง หน้าตายิ้มแย้มตลอดเวลา ไม่เหมือนลูกค้าหนูบางคนเลย รวยก็รวย เห็นมีความทุกข์มากมาย เป็นห่วงลูก เป็นห่วงธุรกิจ เป็นห่วงไปหมด” “คำตอบของฉันหรือ? ง่ายๆ ประโยคเดียว เพราะฉันค้นพบพระเจ้าแล้ว และทุกวันนี้ฉันมีพระเจ้าเต็มหัวใจตลอดเวลา” ช่างทำผมของลูกถามต่อตามประสาคนช่างพูด “คุณค้นพบพระเจ้าอย่างไร เล่าให้หนูฟังหน่อยได้ไหม?” “เรื่องมันยาว ไว้มีโอกาสจะเล่าให้ฟัง”

พอดีลูกสั่งพิมพ์หนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ครั้งที่ 4 เธอทราบจากการเล่าของลูก และเอ่ยปากขอหนังสือจากลูกเอง

สัปดาห์ต่อมา ลูกสาวคนโตของลูกซึ่งใช้บริการของช่างผมคนเดียวกันนี้ ส่งไลน์บอกลูกว่า ขณะที่เธอโทรไปหาช่างคนนี้ เพื่อนัดเวลาไปทำผม ได้ยินเสียงเธออู้อี้ ก็นึกว่าเธอเป็นหวัด แต่ช่างทำผมตอบกลับมาว่า “ไม่ใช่ค่ะ หนูกำลังอ่านหนังสือคุณแม่คุณและร้องไห้ไม่ยอมหยุดค่ะ”

จากวันนั้นเป็นต้นมา เธอขอฟังพระวาจาบทต่างๆ ในพระคัมภีร์ที่ตรงกับชีวิตของเธอ เพราะเธออยากจะมีความสุขเหมือนลูก ซึ่งเธอชอบใจมากที่ลูกสรุปกับเธอว่า “สิ่งที่ฉันปฏิบัติทุกวันนี้ เธอก็สามารถนำไปฝึกปฏิบัติในแนวศาสนาของเธอได้นะ คือฉันนำพระวาจาของพระเจ้ามาเป็นโดมแก้ว ครอบหัวใจของฉันไว้ ซึ่งเป็นเสมือนหนึ่งเกราะกำบังหัวใจฉันจากเรื่องไร้สาระทั้งหลายที่จะก่อให้เกิดความทุกข์ เป็นต้นว่าคำนินทา การชิงดีชิงเด่น ความโลภ ฯลฯ ส่วนแนวปฏิบัติทางศาสนาเธอก็คือ อย่าให้กิเลสเกาะติดในใจ หรือเมื่อเกิดความทุกข์แล้วให้นำความทุกข์ออกจากใจมาอยู่ต่อหน้าแล้วนำมาพิจารณา เพื่อเธอจะสามารถดับทุกข์นั้นได้ ฉันฟังมาจากการเทศน์ของแม่ชีชื่อดังในศาสนาเธอ แม้จะต่างวิธีกัน แต่ผลที่ได้ก็เหมือนกัน คือเราดับทุกข์ได้”

คนละศาสนา คนละฐานะ แต่ในขณะนี้ลูกไม่ได้มองเธอผู้นี้เป็นแค่ช่างทำผมของลูก แต่มองเธอเหมือนญาติสนิทคนหนึ่ง ครั้งหนึ่งตอนที่ลูกแสวงหาพระเจ้าอยู่เมื่อ 2 ทศวรรษก่อน ศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่ลูกไปเป็นประจำพูดว่า ท่านไม่เคยเห็นสตรีคาทอลิกใดที่กระหายพระวาจาเท่าลูก ลูกกำลังพูดเช่นเดียวกันว่า ลูกไม่เคยเห็นช่างทำผมของลูกคนใดที่มีความกระตือรือร้นใฝ่หาหลักธรรมะเช่นช่างคนนี้เลย

“พระองค์ประทานให้บางคนเป็นอัครสาวก บางคนเป็นประกาศก บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวดี บางคนเป็นผู้อภิบาลและอาจารย์” 1 โครินธ์ 12:28 / 1 เอเฟซัส 4:11”

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 394

โลกที่ถูก Disrupt

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เดิมคำว่า Disrupt มีความหมายตามพจนานุกรมและความเข้าใจทั่วไปว่า “เป็นการขัดจังหวะ” แต่ในปัจจุบัน มันมีความหมายมากกว่าการขัดจังหวะ เป็นศัพท์คำเดิมที่มีความหมายใหม่ในบริบทชีวิตที่อยู่ในยุคดิจิตอล คำแปลเป็นภาษาไทยตรงๆ ลูกไม่ทราบ แต่ความมหายของศัพท์คำนี้ คนที่เป็นนักธุรกิจจะเข้าใจดี มันคือการเปลี่ยนแบบกระชาก แบบพลิกกลับมุมโดยสิ้นเชิง แบบทำให้ธุรกิจที่เปิดมาเก่าแก่และเป็นเจ้าตลาดโลกถึงแก่กาลอวสานได้ในเวลาพริบตา อย่างเช่นธุรกิจสิ่งพิมพ์ เจ้าโลกครองตลาดการถ่ายภาพฟิล์ม ธุรกิจการให้เช่าวีดีโอภาพยนต์ เป็นต้น ทุกวันนี้เกือบทุกธุรกิจต้องตื่นตัวกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในด้านเทคโนโลยี ผู้ที่วิ่งตามโลกดิจิตอลไม่ทันก็ต้องเตรียมตัวรับการถูก Disrupt ถึงขั้นล้มหายตายจากในโลกธุรกิจไปเลยทีเดียว

วันก่อนในงานเลี้ยงงานหนึ่ง ลูกได้คุยกับแขกที่นั่งข้างลูก ปรากฏว่าเขาเป็นคริสเตียน ลูกเป็นคาทอลิก แขกอีกคนหนึ่งจึงถามว่าคริสเตียนและคาทอลิกต่างกันอย่างไรครับ เพราะก็เป็นศาสนาคริสต์เหมือนกัน แขกที่เป็นคริสเตียนคงจะไม่ค่อยทราบถึงประวัติศาสตร์พระศาสนจักรลึกซึ้งเท่าไรนัก เขาทราบเพียงแต่ว่าพวกเขาไม่มีพระแม่ คริสตังค์หรือคาทอลิกมีเท่านั้น เขาจึงขอให้ลูกอธิบายให้แขกอีกคนหนึ่งฟัง เพราะเขาก็อยากฟังด้วย

ลูกจึงเล่าย้อนไปถึงประวัติศาสตร์พระศาสนจักร เมื่อ 500 กว่าปีก่อน ที่มีพระสงฆ์ชาวเยอรมันชื่อ มาร์ติน ลูเธอร์ ไม่พอใจหลักปฏิบัติในทางคาทอลิกถึง 91 ข้อ และเมื่อเขาได้นำเสนอข้อเหล่านั้นต่อพระสันตะปาปาขณะนั้น เขาได้รับการพิจารณาให้ถูกขับออกจากพระศาสนจักรในที่สุด มาร์ติน ลูเธอร์จึงออกมาตั้งนิกายใหม่และเรียกตัวเองว่าเป็น Protestant ซึ่งมีความหมายว่าเป็นผู้ Protest หรือ ผู้ประท้วง หรือผู้ไม่เห็นด้วยนั่นเอง นั่นคือที่มาของนิกาย Protestant ที่แพร่ขยายอย่างรวดเร็วในยุโรปและต่อมาในทวีปอเมริกาด้วย

แขกที่เป็นคริสเตียน ซึ่งเป็นนักธุรกิจระดับชั้นแนวหน้าของประเทศไทยพูดขึ้นหลังฟังลูกพูดจบว่า “ในตอนนั้น มาร์ติน ลูเธอร์ได้ Disrupt ศาสนาคริสต์เลยนะครับ”

โอ้โฮ! ลูกมองหน้าเขาและพูดว่า “คุณนี่สุดยอดเลย นำศัพท์ทันสมัยในปัจจุบันย้อนไปใช้กับเหตุการณ์เมื่อ 500 กว่าปีก่อนและเห็นภาพเลย” ☺

คืนนั้น ก่อนนอนลูกหยิบพระคัมภีร์ขึ้นมาอ่าน แล้วลูกก็อดไม่ได้ที่คิดกับตัวเองว่า ไม่ว่าใคร มนุษย์คนไหนจะใช้วิธีแนวความคิดหรือเทคโนโลยีทันสมัยในยุคใดก็ตามก็ไม่สามารถจะ Disrupt ความจริง ความยิ่งใหญ่ และความศักดิ์สิทธิ์ของพระศาสนจักรได้ พระแม่มารีย์ก็ยังคงเป็นสตรีที่พระเจ้าทรงเลือกให้เป็นพระมารดาของพระเจ้าที่ทรงลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ในนามพระเยซู ไม่ว่าจะมีคริสตชนส่วนหนึ่งที่ไม่ยอมรับพระแม่เป็นส่วนหนึ่งของความเชื่อของพวกเขาก็ตาม นักบุญทั้งหลาย

ในพระศาสนจักรคาทอลิกก็ยังคงเป็นนักบุญที่ขณะนี้รับใช้พระเจ้าอยู่บนสวรรค์ ไม่ว่าจะมีคริสตชนบางส่วนที่ไม่ยอมรับว่ามีนักบุญก็ตาม กางเขนไม่ว่าจะมีรูปพระเยซูหรือไม่ก็ตาม ก็เป็นเครื่องหมายศักดิ์สิทธิ์เพราะพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนนี่แหละ เป็นต้น และพระวาจาที่ประกาศองค์ของพระเยซูเจ้าอย่างชัดเจนเมื่อ 2,000 กว่าปีก่อน ที่ว่า

"เราคือหนทาง ความจริง และชีวิต" ยอห์น 14:6

และทุกพระวาจาของพระเจ้า ไม่ว่าจะในพันธสัญญาเดิมหรือใหม่ก็เป็นความจริงตั้งแต่ประวัติเริ่มต้นของมนุษยชาติจนถึงปัจจุบัน เป็นความจริงที่ไม่มีใครหรืออะไรจะสามารถมา Disrupt ได้อย่างเด็ดขาด สิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้คือ ในด้านของมนุษย์ ส่วนที่เป็นความเชื่อหรือในด้านการปฏิบัติเท่านั้น

พูดถึงความเชื่อ วันก่อนมีพระสงฆ์องค์หนึ่งเทศน์ว่า มีสัตบุรุษคนหนึ่งถามท่านว่า "คุณพ่อครับ มีสูตรเด็ดอะไรที่จะทำให้เรามีความเชื่ออย่างมั่นคงได้ครับ" ลูกตั้งใจฟังอย่างเต็มที่ พระสงฆ์เทศน์ต่อไปว่า คงจะไม่บอกว่าสูตรเด็ดนั้นคืออะไร แต่แนะนำให้ผู้ถามว่า ก่อนอื่นให้เขาเริ่มไปทำเครื่องหมายสำคัญมหากางเขนด้วยความตั้งใจและอย่างมีความหมาย ..."

ลูกออกจากวัด คิดต่อ เจ้าความเชื่อของพวกเรามนุษย์นี่แหละ จะถูก Disrupt ได้ง่ายที่สุด โดยเฉพาะในโลกยุคปัจจุบัน ชีวิตพวกเราไม่ใช่เป็นเด็กเลี้ยงแกะ วิ่งไล่ต้อนฝูงแกะในทุ่งนา มีเวลามากมายในการสวดภาวนาเหมือนยุคสมัยก่อน พวกเราส่วนใหญ่ต้องทำงานแข่งกับเวลา แข่งกับการแข่งขัน แข่งกับตัวเอง และที่สำคัญที่สุด แข่งกับการถูก Disrupt ในโลกยุคดิจิตอลนี่แหละ แล้วจะทำอย่างไร ความเชื่อของเราจึงจะเข้มแข็ง หยั่งราก ลงเสาเข็ม แบบลมพายุพัดโหมอย่างไรก็ไม่สั่นสะเทือน?

ลูกมิบังอาจตอบแบบนักเทววิทยาหรือพระสงฆ์นักบวชหรือปราชญ์แห่งพระศาสนจักรได้ แต่ในฐานะคริสตชนตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่เดินทางผ่านเส้นทางความเชื่อ (Journey of Faith) อันยาวไกลมาถึงจุดนี้ในชีวิต คำตอบสั้นๆ เพียงประโยคเดียวคือ "เราต้องค้นหาพระเจ้าให้พบ" ใครก็ตามที่ค้นพบพระเจ้าและเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์แล้ว ต่อให้นำเหล็กมาแซะเอามีดมาตัด ... ก็ไม่สามารถ Disrupt ความเชื่อจากคนๆ นั้นได้ เราจึงมีบรรดามรณะสักขีและเหล่านักบุญทั้งหลายไงล่ะ

ถอยกลับมาถามเพิ่มว่า "แล้วเราจะค้นหาพระเจ้าให้พบอย่างไร?" ก่อนอื่นใด เราต้องมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าและตั้งจิตอย่างแน่วแน่ว่าเราต้องการจะให้พระองค์มาประทับอยู่ในชีวิตเราอย่างมั่นคงและยั่งยืน แล้วเราก็ทูลให้พระองค์ทรงทราบและขอพระพรจากพระองค์ในการนั้น แล้วก็เริ่มลงมือค้นหา ค้นอย่างไร? สวดภาวนาแล้วอ่านพระคัมภีร์ทุกวัน อ่านแล้วปฏิบัติตามๆๆๆๆๆๆๆๆ .... ทีละเล็กทีละน้อย เราจะค้นพบว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ในพระคัมภีร์เป็นจริงทุกอย่าง ปฏิบัติแบบนี้แล้ว ผลจะเป็นแบบนี้ ในที่สุดผลแห่งความเชื่อบนพื้นฐานของการถูกพิสูจน์แล้วจากผลการปฏิบัติ จะเป็นความเชื่อที่ลึกซึ้งและแนบแน่นกับองค์พระเจ้าอย่างชนิดเป็นเนื้อเดียวกัน ไม่มีอะไรที่จะมาแยกหรือแซะหรือ Disrupt เราได้เลย

ประโยคเดิมๆ ที่เคยได้ยินมาตลอดว่า เราไปวัด ฟังมิสซา แก้บาป รับศีล ก็เพียงพอแล้ว เราก็เป็นคริสตชนที่ดีแล้ว ลูกบอกกับตัวเองว่า "ไม่พอ"

ส่วนใครจะมีวิธีปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะเป็นคริสตชนที่มีความเชื่อความศรัทธาขนาดที่ถูก Disrupt ไม่ได้นั้น คงขึ้นอยู่กับความปรารถนาและความตั้งใจของคนๆ นั้นเอง

"ท่านที่รักทั้งหลาย จงเสริมสร้างตนเองจากพื้นฐานความเชื่อศักดิ์สิทธิ์ยิ่งของท่าน
จงอธิษฐานภาวนาในพระจิตเจ้า จงมีความรักอย่างมั่นคงในพระเจ้า" ยูดา 1:20-21

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 395
สู่ความศักดิ์สิทธิ์ แห่งชีวิตคริสตชน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอเริ่มบทสวดของลูกบทนี้ด้วยการกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ด้วยความรัก ความกตัญญูสูงสุด พระองค์ทรงมีวิธีสอนลูกในแต่ละขั้นตอนของชีวิตอย่างน่าอัศจรรย์ที่สุด ☺

เมื่อวันอาทิตย์ที่ 14 ก.ค. 2019 ที่ผ่านมา ลูกได้รับเชิญให้ไปพูดแบ่งปันให้คณะซิสเตอร์คณะหนึ่งพร้อมคณะฆราวาสผู้รับใช้ฟัง เป็นการรับเชิญล่วงหน้าที่นานที่สุดคือ ซิสเตอร์อธิการิณีได้เชิญลูกตั้งแต่เดือนก.ค. ปีที่แล้ว! และท่านไม่ได้ให้หัวข้อมา เพียงแต่บอกให้แบ่งปันประสบการณ์ชีวิตการเป็นคริสตชนที่มีความสุข สามารถแบ่งปันพระพรประกาศข่าวดีในชีวิตประจำวัน ตามบทบาทหน้าที่ “ฆราวาส” ต่อมาเมื่อเวลาแบ่งปันใกล้เข้ามา ท่านก็ได้กรุณาส่งหน้าปกหนังสือเล่มหนึ่งที่มีภาพของพระสันตะปาปาฟรังซิสที่มีชื่อว่า “สมณลิขิตเตือนใจ จงชื่นชมยินดีเถิด” พร้อมข้อความบน PowerPoint ประมาณ 40 กว่าหน้า มาให้ลูกอ่านทางอีเมล์ พร้อมถามลูกว่าเคยอ่านหนังสือเล่มนี้ไหม ลูกตอบไปทันทีว่า “ไม่เคยค่ะ” แต่เมื่ออ่านอีเมล์ของซิสเตอร์จนจบ พลันลูกก็มีความรู้สึกว่าหน้าปกหนังสือของเล่มนี้ทำไมมันจึงดูคุ้นจัง แล้วลูกก็พึ่งนึกได้ว่าหนังสือเล่มเดียวกันนี้ ตั้งอยู่บนโต๊ะทำงานในห้องนอนลูกเป็นเวลานานแล้ว พระสังฆราชองค์หนึ่งให้มา แต่ลูกคิดว่าฆราวาสตัวเล็กๆ อย่างลูกคงไม่ต้องอ่านหนังสือลึกซึ้งเช่นนี้หรอก!!!

เมื่อธีมของการชุมนุมครั้งนี้เกี่ยวกับ “ความศักดิ์สิทธิ์ สำหรับฉันด้วย” ลูกจึงทราบทันทีว่านี่คือ “ไฟลท์บังคับ” อีกครั้งหนึ่ง ที่พระองค์ทรงสอนลูกและครั้งนี้เกี่ยวกับ “ความศักดิ์สิทธิ์ของชีวิตคริสตชน”

หนังสือมีทั้งหมด 107 หน้า ลูกอ่านจบด้วยความตื่นเต้นเช่นเดียวกับการอ่านพระคัมภีร์ทุกครั้ง ☺

ตั้งแต่ลูกรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์โดยสมบูรณ์เมื่อวันที่ 2 มิ.ย. 1996 ซึ่งนับถึงวันที่แบ่งปันก็เป็นเวลา 23 ปี 42 วัน ☺ ลูกได้ยินพระสงฆ์เทศน์สอนมาตลอดว่า “เราเป็นคนบาป” แล้วลูกก็จำใส่ใจและสำนึกตลอดเวลาว่า เรา/ฉันคือคนบาป จนมันซึมซับอยู่ในจิตใต้สำนึก และลูกเข้าใจว่า “ผู้ศักดิ์สิทธิ์” คือ พระสังฆราช พระสงฆ์ ซิสเตอร์ นักบวชชายหญิง เท่านั้น ในฐานะฆราวาสเราไม่มีโอกาสเป็น “ผู้ศักดิ์สิทธิ์” ได้หรอก แต่ต่อๆ มา ลูกก็ได้ยินพระสงฆ์เทศน์บ้างประปรายว่าฆราวาสก็เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ได้ ฟังแล้วก็รู้สึกว่าเป็นคำพูดที่ปลอบใจฆราวาสดี แต่มันสุดเอื้อม เราปล่อยให้บรรดาพระสังฆราช พระสงฆ์ ซิสเตอร์ นักบวชชายหญิง เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ไปเถอะ ส่วนเราก็เป็นคนบาปต่อไป ☺

แต่พออ่านหนังสือเล่มนี้ที่เขียนโดยพระสันตะปาปาฟรังซิสจบ โอ้โฮ! ลูกทั้งขีดไฮไลท์ ทั้งพับ ทั้งเสียบคั่น จนหนังสือเล่มนี้เกือบเหมือนพระคัมภีร์เล่มแรกสุดคลาสสิคของลูกไปซะแล้ว ลูกคัดลอกออกมาได้ 5 หน้า และได้นำไปอ่านแบ่งปันให้ผู้เข้าชุมนุมฟังคร่าวๆ ดังนี้

“พระองค์ทรงต้องการให้เราเป็นนักบุญ” หน้า 10

ก่อนอื่นใดเลย พระเจ้าผู้ทรงสร้างมนุษย์พวกเรามา ทรงต้องการให้ลูกๆ ของพระองค์เป็นนักบุญ ดังนั้นหากเราปรารถนาจะเป็นนักบุญ ก็ไม่ใช่เป็นเรื่องเห่อเหิมแต่ประการใด เป็นการดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระผู้สร้างซะอีกว่าแต่ว่า มนุษย์เรากี่คนจะสามารถดำรงชีวิตของตนจนเป็นถึงขั้นนักบุญได้ นั่นคือประเด็น

“ท่านทั้งหลายจงเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์และปฏิบัติตนเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ เพราะเราเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์” หน้า 15 เลวีนิติ 11:44 1 ปต 1:16

“ผู้ศักดิ์สิทธิ์คือ ผู้ที่มีส่วนร่วมในงานประกาศข่าวดีของพระคริสตเจ้า แพร่กระจายข่าวดีของพระองค์โดยการมีชีวิตที่เป็นประจักษ์พยาน ชีวิตแห่งความเชื่อและการช่วยเหลือแบ่งปัน” หน้า 13-14

โอ้โฮ! ตื่นเต้น! พวกเราทุกคนอยู่ใกล้ความศักดิ์สิทธิ์แค่เอื้อม!

“เราถูกเรียกให้มาเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์โดยการดำเนินชีวิตของเราด้วยความรักและการเป็นประจักษ์พยานในทุกสิ่งที่เรากระทำ ในทุกที่ที่เราค้นพบตัวตนของเราเอง” หน้า 17

“ท่านไม่สามารถเจริญชีวิตในความศักดิ์สิทธิ์ โดยปราศจากการอุทิศตนเองด้วยความพยายามอย่างดีที่สุด ทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ” หน้า 24

อ่านถึงสองข้อบนนี้ก็ทราบว่าอย่าเพิ่งตื่นเต้น หากเราไม่อุทิศชีวิตของเราในการรับใช้พระองค์ทั้งครบอย่างเต็มที่ทั้งร่ายกายและจิตวิญญาณ ก็ยังห่างไกลความศักดิ์สิทธิ์!

“เราจมปลักอยู่กับคำพูดที่มีมากมาย กับความสุขที่ผิวเผิน แต่เป็นการทำที่ไร้สาระ” หน้า 26

ใช่เลย! ลูกชอบข้อความนี้มากเพราะนี่คือ สิ่งที่ลูกได้ค้นพบเช่นเดียวกัน

“เราจำเป็นต้องมีจิตวิญญาณแห่งความศักดิ์สิทธิ์ที่สามารถตอบสนองทั้งในความสันโดษส่วนตัวและการรับใช้บริการผู้อื่นของเรา ในชีวิตส่วนตัว และชีวิตแห่งการแพร่ธรรมของเรา เพื่อที่จะให้ทุกเวลาทุกสถานการณ์สามารถแสดงออกถึงความรักที่เสียสละตนเองในสายพระเนตรของพระเจ้า ในวิธีการนี้ ทำให้ทุกนาทีของชีวิตเราสามารถก้าวย่างตามหนทางที่เจริญชีวิตเติบโตไปสู่ความศักดิ์สิทธิ์” หน้า 27

“ความศักดิ์สิทธิ์คือ ความกล้าหาญ” หน้า 82

“อุปสรรคของการประกาศข่าวดีคือ การขาดความเร่าร้อน ซึ่งเป็นเรื่องที่ร้ายแรงกว่า เพาะว่ามันมาจากภายใน” หน้า 83

“ความเร่าร้อน เป็นการประทับของพระจิตเจ้า” หน้า 84

“ความศักดิ์สิทธิ์เกิดขึ้นจากอุปนิสัยของการเปิดใจกว้างต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ด้วยการแสดงออกในคำอธิษฐานภาวนา

พ่อไม่เชื่อในความศักดิ์สิทธิ์ที่ปราศจากการภาวนา” หน้า 91

“การมีช่วงเวลาส่วนตัวกับพระเจ้าเป็นสิ่งสำคัญ ... สิ่งสำคัญของการใช้เวลากับพระอาจารย์คือ การฟังพระวาจาของพระองค์” หน้า 92

“ชีวิตคริสตชนคือ ชีวิตที่ต้องต่อสู้อยู่เสมอ เราจำเป็นต้องมีพละกำลังเข้มแข็งและกล้าหาญ” หน้า 97

“ให้เราวอนขอพระจิตเจ้าโปรดหลั่งความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อพระเกียรติมงคลของพระเจ้า และให้สนับสนุนต่อกันและกันในความพยายามนี้” เทอญ

จากวันที่อ่านหนังสือเล่มนี้จบจนถึงวันแบ่งปัน จนถึงวินาทีนี้ที่ลูกกำลังเขียน “บทสวดของฉัน” อยู่ ลูกยังคงมีความตื่นเต้นในใจ ตื่นเต้นที่ไม่ใช่จะพยายามทำตนให้เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ แต่ตื่นเต้นที่ทราบว่า บนความเป็น “คนบาป” ของเรา เราสามารถทำตนให้พระเป็นเจ้าผู้ทรงเป็นผู้สร้างเรามนุษย์ทรงพอพระทัยได้ แม้เราเป็นเพียงแค่ฆราวาสตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ส่วน

“ความศักดิ์สิทธิ์” นั้น ไม่ใช่เป็นสิ่งที่เราพึงแสวงหา แต่จะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองจากการกระทำและการดำรงชีวิตของเรา หากเรามุ่งแสวงหาความศักดิ์สิทธิ์ให้แก่ตัวเองเมื่อไร ความศักดิ์สิทธิ์นั้นก็จะอันตรธานไป เฉกเช่นเดียวกับความสว่างที่หายไปเมื่อยามวิกาลก้าวย่างเข้ามาฉันใด ฉันนั้น

ลูกขอถวายตัวในการรับใช้พระองค์สุดชีวิต สุดจิตใจ ตลอดชีวิตที่เหลือของลูก พระเจ้าข้า

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 396

ตามหลานไปเรียนคำสอน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า อ่านหัวข้อบทสวดของลูกบทนี้แล้วอาจจะคิดว่าลูกเขียนผิดหรือเปล่า น่าจะเป็น “พาหลานไปเรียนคำสอน” มากกว่านะ ไม่ผิดพระเจ้าข้า ลูก “ตามหลาน...” ไปจริงๆ ไม่ได้ “พา” เพราะหลานมีคนพาไปเรียนอยู่แล้ว

ในครอบครัวของลูก ต้องบอกว่า ลูกคือต้นตระกูลของการเป็นคริสตชน เพราะตอนที่ลูกยังเล็กๆอยู่ ยังไหว้พระจันทร์อย่างสนุกสนานทุกปีเลย มาบัดนี้ ช่วงชีวิตของลูกได้ผ่านไป ทายาทบุตรหลานก็เริ่มเติบโตขึ้นมา ครอบครัวของลูกได้กลายเป็นครอบครัวที่มีพระองค์เป็นศูนย์กลางในทุกสิ่ง แม้ว่าบุตรเขยคนโตของลูกและครอบครัวของเขาจะไม่ใช่คริสตชน แต่ขอบคุณพระเจ้าที่เขาตลอดจนมารดายินยอมให้บุตรชายทั้งสองของเขาและลูกสาวคนโตของลูกรับศีลล้างบาปเป็นคาทอลิกตั้งแต่เกิด หลานชายคนโตขณะนี้อายุได้ 12 ปี เรียนคำสอนและรับศีลมหาสนิทไปเรียบร้อยแล้ว ตอนนี้ก็ถึงเวลาของหลานชายคนที่สองที่มีอายุ 9 ขวบที่จะต้องเรียนคำสอนบ้างละ

มีปัญหาเกิดขึ้นโดยคาดไม่ถึง วัดที่ครอบครัวของลูกไปเป็นประจำไม่มีการสอนเด็กๆ ที่เรียนโรงเรียนนานาชาติ จึงต้องให้ไปเรียนรวมที่อีกวัดหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ในใจกลางเมือง การสอนคำสอนเริ่ม 8:00น.เช้า จากบ้านของหลานไปถึงวัดที่สอนคำสอน ถ้าจะให้ทันเวลา 8:00น.เช้า ต้องออกจากบ้านราว 6:00น. เช้า ออกสายกว่านั้นมีสิทธิ์ไม่ทันเพราะรถจะติดมากในช่วงเช้า บางวันแค่วนรถกลับเพื่อเข้าเมืองก็ใช้เวลาเกือบครึ่งชั่วโมงแล้ว ลูกสาวคนโตของลูกปรึกษากับลูกว่าจะทำอย่างไรดี ลูกจึงบอกกับเธอว่า ปรึกษาคุณพ่อที่สอนคำสอนเธอสิ ซึ่งขณะนี้ท่านเป็นคุณพ่อเจ้าวัดอยู่อีกวัดหนึ่ง ซึ่งอยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ออกไปนอกเมือง วัดของคุณพ่ออาจจะมีการสอนเด็กๆ ที่เรียนโรงเรียนนานาชาติในช่วงนี้ก็ได้

พระสงฆ์องค์นี้เป็นผู้สอนคำสอนลูกสาวคนโตของลูกเมื่อ 20 กว่าปีก่อน มางานแต่งงานของเธอ ไปเยี่ยมเยียนเธอตอนเธอคลอดบุตรทั้งสองคน ซึ่งนำมายังความปลาบปลื้มในใจของบุตรเขยและมารดาของเขาเป็นอย่างยิ่ง นี่คือความรักในบริบทของการเป็นคริสตชนที่ครอบครัวของบุตรเขยของลูกได้สัมผัส ทำให้ทุกคนมีความรู้สึกที่ดีต่อการเป็นคริสตชนและไม่ต่อต้านหรือคัดค้านที่จะให้หลานชายทั้งสองมานับถือศาสนาคริสต์ด้วย

แล้วคุณพ่อองค์นี้ก็สร้างความประทับใจให้กับครอบครัวของลูกอีกครั้งหนึ่ง ปรากฏว่าที่วัดของคุณพ่อไม่มีการสอนเด็กๆ ที่เรียนโรงเรียนนานาชาติเช่นกัน แต่คุณพ่อบอกว่ามีครูคนหนึ่ง เพิ่งจบการเรียนการสอนคำสอน จะให้คุณครูคนนี้มาสอนหลานชายของลูกเดี่ยว! โอ้โฮ! ลูกกราบคุณพ่อองค์นี้ในใจเลยและบอกกับลูกสาวว่า “คุณพ่อเป็น ‘Guardian Angel’ ของเธอจริงๆ”

วันจันทร์ที่ผ่านมา ลูกถึงจัดเวลาเพราะตั้งใจจะ “ตามหลานไปเรียนคำสอน” ลูกอยากทราบว่าการสอนเด็กๆ ให้เข้าใจคำสอนนั้นต่างกับผู้ใหญ่อย่างไร แค่ไหน และคำสอนวันนี้ต่างกับคำสอนที่ลูกเรียนเมื่อ 24 ปีก่อนไหม แค่ไหน อย่างไร?

ระหว่างทางไปวัด ลูกจึงทดสอบหลานชาย “เรียนคำสอนมาเกือบเดือนแล้ว จำอะไรได้บ้าง?” “ท่องบทสวดได้หลายบทแล้วครับ” “แล้วอะไรอีก?” “พระเยซูมาเกิดและมาตาย” เข้าท่าดี ถามลึกซึ้งกว่านั้น “เพราะอะไรพระเยซูจึงมาเกิดและมาตาย?” หลานชายมองหน้าคุณม่า ตาแป๋วแหว๋ว “ไม่ทราบครับ” “เพราะพระองค์ทรงรักพวกเรามนุษย์ไง มนุษย์ทำบาปมากมาย พระองค์จึงมาสิ้นพระชนม์แทนพวกเรา” รู้สึกจะเกินสมองของเด็กชายวัย 9 ขวบจะเข้าใจ ลูกจึงถามต่อ “รู้จักพระคัมภีร์ไหมลูก พระคัมภีร์คืออะไร?” หลานชายตอบทันทีด้วยความมั่นใจ “Bible” ลูกถามต่อ “Bible คืออะไร?” “Bible คือ พระเยซูครับ” ลูกดึงหลานชายมากอด “ถูกต้องครึ่งหนึ่ง Bible คือ เรื่องราวที่เกี่ยวกับชีวิตของพระเยซูและพระวาจาของพระองค์” “พระวาจาคืออะไรครับ?” คราวนี้หลานถามคุณม่าบ้าง “พระวาจาคือ คำสั่งสอนของพระเยซูจ๊ะลูก คุณครูมีสอนเกี่ยวกับ Bible ไหมลูก?” “ไม่มีครับ” “คุณม่าจะสอนเธอเพิ่ม เอาไหม?” หลานชายมองหน้าคุณม่าด้วยตาแป๋วแหว๋วอีกครั้งหนึ่ง แล้วก็ส่ายหน้าช้าๆ ☺ ☺ ☺ End game

วันนั้นคุณครูสอนหลานเกี่ยวกับบาป ซึ่งแปลกมาก วันแรกที่ลูกเองไปเรียนคำสอนเมื่อ 20 กว่าปีก่อน คุณพ่อก็สอนเกี่ยวกับเรื่องบาป ลูกนำเก้าอี้ไปนั่งติดกำแพงด้านหลังครู และทำตัวเงียบที่สุด เพื่อไม่ให้รบกวนคุณครู สองชั่วโมงผ่านไปจบการเรียนการสอนแล้ว ลูกขอบคุณคุณครูที่กรุณามาสอนหลานเดี่ยวเช่นนี้ คุณครูบอกว่า การสอนคำสอนเด็กๆ ตามหลักจะมีกิจกรรม แต่เนื่องจากนี่เป็นการเรียนเดี่ยวจึงไม่สามารถมีกิจกรรมอะไรได้นอกจากการสอนตามตัวบทในหนังสือคำสอน บังเอิญหลานชายของลูกคนนี้เป็นเด็กชอบอ่านหนังสือ จึงมีสมาธิในการฟังคุณครูอ่านโดยไม่เบื่อ การเรียนการสอนคำสอนของครูนักเรียนคู่นี้จึงนับเป็นพระพรสำหรับทั้งคู่คือ การเป็นประสบการณ์การสอนคำสอนครั้งแรกของคุณครู ที่บังเอิญมีนักเรียนเป็นเด็กชายวัย 9 ขวบที่ชอบฟังและการอ่านหนังสือ

เป็นพระพรจริงๆ

สำหรับลูกแล้ว การสอนคำสอนให้เด็กๆ นั้น สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ การสอนให้เด็กๆ รู้จักพระเป็นเจ้า การมาทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ในพระนามพระเยซู และความรักของพระองค์ที่มีต่อมนุษย์ รู้จักพระแม่มารีย์และนักบุญโยเซฟ ส่วนเรื่องอื่นๆ รวมทั้งการท่องจำบทสวดต่างๆ ถึงแม้จะสำคัญ ควรจะเป็นเรื่องรอง ไม่ควรซีเรียสขนาดเด็กคนใดท่องจำบทสวดบทหนึ่งบทใดไม่ได้ ก็ถือว่าเป็นการ “ไม่ผ่าน” ให้มาเรียนใหม่ปีหน้า เพราะเด็กๆ ทุกคนยังมีชีวิตอีกยาวนานในการเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องราวของศาสนา

ลูกต้องขอขอบพระคุณคุณพ่อเจ้าวัดท่านนี้อีกครั้งหนึ่งที่ได้ให้ความรักความเมตตาแก่ลูกสาวคนโตของลูกและครอบครัวมาตลอด และเหนือสิ่งใด ขอขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ทรงประทานพระญาณสอดส่องแก่ลูกๆ ของพระองค์ที่แสวงหาพระองค์ในทุกเรื่องและในกาลเวลาที่เหมาะสม ตลอดกาลเทอญ

“ปล่อยให้เด็กเล็กๆ มาหาเราเถิด อย่าห้ามเลย
เพราะอาณาจักรสวรรค์เป็นของคนที่เหมือนเด็กเหล่านี้” มัทธิว 19:14

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 397

ใกล้เคียงกันมาก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ช่วงนี้มีข่าวของแพทย์หญิงคนหนึ่งที่ได้รับรางวัลจากหนังสือที่เธอเขียนเกี่ยวกับเรื่องราวชีวิตของเธอ อีกทั้งเพื่อนฝูงบางคนก็ส่งข่าวของเธอให้ลูกอ่านเลย เพราะเธอประสบปัญหาชีวิต ความทุกข์ และการต่อสู้ที่ใกล้เคียงกับลูกมาก จนลูกเองยังรู้สึกเลยว่า ประสบการณ์ของเธอน้องๆ กับประสบการณ์ของลูกเลยทีเดียว

เธอผู้นี้เป็นแพทย์หญิงสาขาสูตินรีแพทย์ พูดง่ายๆ คือ เป็นแพทย์ทำคลอด เมื่อไม่กี่ปีก่อนมีคนไข้ของเธอคนหนึ่งเสียชีวิตในวันที่มาคลอดลูกโดยเธอเป็นแพทย์ทำคลอดให้ โดยที่คนไข้คนนี้มีอาการปกติทุกอย่างตอนมาคลอด

ญาติและครอบครัวของผู้ตายจึงฟ้องอาญาแพทย์หญิงผู้นี้ในข้อหากักขังหน่วงเหนี่ยวละตั้งใจทำให้ผู้อื่นเสียชีวิต แม้เธอจะยืนยันในฐานะแพทย์ว่าเธอได้ทำหน้าที่อย่างดีที่สุดและสุดกำลังในวิชาชีพแล้วก็ตาม

เมื่อเรื่องราวไปถึงศาล ชาวบ้านได้ขึ้นคัทเอาท์ว่า “หมอฆ่าคน” บางทีตามไปถึงบ้านหรือไปที่โรงเรียนลูก สุดท้ายเธอต้องย้ายโรงเรียนลูก ระหว่างนั้นเธอไปที่ไหน ก็มีแต่คนเรียกเธอว่า “หมอฆาตกร” ในขณะที่เธอต้องต่อสู้กับมรสุมชีวิตร้ายแรงอย่างแสนสาหัส ก็มีพายุอีกลูกที่โหมกระหน่ำจนเธอต้องล้มลงอย่างพังราบ สามีของเธอขอหย่าเพราะทนกับสภาพกดดันไม่ไหว!

ช่างใกล้เคียงเสียจริง!

เธอต้องขนลูก 2 คนออกจากบ้านไปอาศัยอยู่กับพี่สาว

คดีต่อสู้กันในศาล 3 ปี ในที่สุดฝ่ายโจทก์ก็ยอมถอนฟ้อง ญาติพี่น้องของเธอต่างบอกให้เธอฟ้องกลับ แต่เธอตัดสินใจไม่ฟ้องกลับเพราะลูกชายของเธอ ซึ่งขณะนั้นอายุ 11 ปี ได้เตือนสติว่าที่ฝ่ายโน้นฟ้องแม่ก็เพราะเขาสูญเสียคนที่เขารัก เขาก็ต้องเสียใจ แม่ควรจะเข้าใจเขา ...

เมื่อทุกอย่างจบลงด้วยดี เธอจึงตัดสินใจเขียนเรื่องราวชีวิตตลอดจนประสบการณ์ที่ต้องต่อสู้ในศาลและความเจ็บปวดที่เธอได้รับทั้งจากสังคมและจากอดีตคู่ชีวิตเป็นหนังสือ แต่แทนที่เธอจะไปหาโรงพิมพ์พิมพ์หนังสือเล่มนี้ เธอได้ส่งเรื่องราวทั้งหมดที่เธอเขียนไปยังกองประกวดงานเขียนแห่งหนึ่งที่พิจารณางานเขียนสตรีไทยโดยเฉพาะและต้องเป็นผลงานจากประสบการณ์จริงที่ยังไม่เคยตีพิมพ์ผ่านสื่อใดๆ

ผลปรากฏว่า เธอได้รับรางวัลในการพิจารณาปีนี้และหนังสือพิมพ์ธุรกิจฉบับหนึ่งได้ตีพิมพ์เรื่องราวของเธอ

จากการอ่านมาทั้งหมดเกี่ยวกับเรื่องราวชีวิตของแพทย์หญิงผู้นี้ มันสะท้อนกลับมาเห็นชีวิตของลูก เกือบจะเป็นประสบการณ์พี่น้องกัน เธอมีชีวิตที่สุขสบาย มีอาชีพและฐานะที่ดีกว่าระดับทั่วไป แต่อยู่ๆ ก็ต้องถูกฟ้องร้องในคดีที่ตนเองไม่ได้เป็นผู้กระทำความผิด ในกรณีนี้เธอเขียนว่าปัญหาที่เกิดขึ้นกับคนไข้ผู้เคราะห์ร้ายคนนั้น เป็นอาการที่เกิดกับหญิงใน

ระหว่างคลอด 1 ใน 80,000 ราย และถ้าเกิดกับใครแล้ว ต่อให้แพทย์เก่งอย่างไร คนไข้ก็มีสิทธิ์เสียชีวิต ดังนั้นจึงไม่ใช่ความผิดของเธอ และในช่วงที่เธอต้องการคู่ชีวิตที่สุดในการเป็นกำลังใจ เขาก็ทิ้งเธอไป ต่อมาคดีก็จบลงโดยโจทก์ถอนฟ้อง แล้วเธอก็ตัดสินใจไม่ฟ้องกลับและเธอก็มาเขียนหนังสือเล่าประสบการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น

มันเหมือนกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับลูกจนลูกรู้สึกทึ่ง ต่างกันบ้างก็บางประเด็น

ตอนลูกพิมพ์หนังสือของลูกครั้งแรกและครั้งที่สองนั้น ลูกพิมพ์เองเพื่อแจก และหนังสือพิมพ์ธุรกิจฉบับเดียวกันนี้แหละเป็นผู้ตีพิมพ์ข่าวเรื่องราวชีวิตของลูก จนลูกได้รับเชิญไปออกรายการเจาะใจและทำให้คนไทยผู้ชมทั่วประเทศได้รับชมและรับฟังคำพยานถึงพระเจ้าจากลูกในตอนนั้น แม้กระนั้นก็ตาม โรงพิมพ์แรกที่ลูกติดต่อหลังรายการเจาะใจยังไม่กล้ารับพิมพ์ให้ เพราะมีนโยบายไม่พิมพ์เรื่องราวที่เคยมีคดีฟ้องร้องกัน ต่อมามีผู้ใหญ่แนะนำโรงพิมพ์ที่พิมพ์หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษที่เก่าแก่ที่สุดในประเทศไทยที่ยินดีรับพิมพ์และเป็นผู้จัดจำหน่าย ตลอดจนซื้อลิขสิทธิ์จากลูก ในขณะนั้นลูกไม่รู้จักการประกวดงานเขียนสตรีนี้หรือยังเป็นองค์กรที่ยังไม่เกิดขึ้นก็ไม่ทราบ

และทั้งเธอและลูกก็จบลงด้วยการไม่ฟ้องกลับ เป็นอันจบบริบูรณ์สำหรับการต่อสู้กับเรื่องราวอันเจ็บปวดของสตรีสองคน แม้ว่าของเธอจะจบลงในเวลาเพียง 4 ปี แต่ของลูก 14 ปี บวกอีก 6 ปีในการ “รักษาแผลหัวใจ”

แต่ ... สำหรับลูก การจบบริบูรณ์ของเรื่องราวชีวิตจริงที่ยิ่งกว่าบทประพันธ์ในช่วงก่อนนั้น กลับเป็นการก้าวสู่ชีวิตใหม่อีกมิติหนึ่งของลูก

แล้วชีวิตของลูกก็ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป ☺

ลูกกำลังคิดว่าจะเขียนบรรยายถึงชีวิตใหม่ของลูกอย่างไร พอดีได้อ่านบทเขียนของนักปรัชญาชาวฝรั่งเศสคนหนึ่ง (ไม่ได้เกี่ยวกับการเมือง พระเจ้าข้า ☺) ลูกจึงขอนำคำพูดบางคำมาดัดแปลงเขียนถึงความรู้สึกของลูกเกี่ยวกับชีวิตใหม่ของลูกดังนี้ พระเจ้าข้า

ชีวิตจุมพิตฉันด้วยความเจ็บปวด
ฉันตอบแทนด้วยความรักและการให้อภัย
โลกหมุนติ้วจนฉันล้มลุกคลุกคลาน
ฉันยังคงความใสซื่อท่ามกลางการเกลือกกลิ้งในตม
ผ่านโลกผ่านโคลนผ่านอาวุธรอบทิศ
ใจฉันกลับแข็งแกร่งแต่อ่อนนุ่มด้วยความรัก
ฉันได้เติบใหญ่และค้นพบตัวเอง
เหนือสิ่งอื่นใด ฉันได้ค้นพบ “พระเจ้า” ☺ ☺ ☺

การค้นพบพระองค์ทำให้ลูกได้ค้นพบสิ่งที่น่าพิศวงมากมายในชีวิต ในมิติที่ลูกจะไม่มีทางจะได้ประสบพบเจอเลยในมิติชีวิตเดิม

ลูกจึงมีเรื่องราวมาเขียนถวายแด่พระองค์ในรูปของ “บทสวดของฉัน” ไม่รู้จักจบไงล่ะ

ลูกรักพระองค์ที่สุดเลย พระเจ้าข้า ☺ ☺ ☺

“ลืมสิ่งที่อยู่เบื้องหลัง มุ่งสู่เบื้องหน้าอย่างสุดกำลัง” ฟิลิปปี 3:13

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 398
รักต้องไม่มีพรมแดน รักต้องไม่มีศาสนา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ดูจากชื่อของบทสวดบทนี้ ลูกไม่ใช่จะเขียนเกี่ยวกับบทเพลงบทหนึ่งของไทยเราที่เป็นที่รู้จักแพร่หลายกันมาตั้งแต่โบร่ำโบราณ แต่ลูกกำลังจะเขียนถึงความรักที่เราควรให้แก่เพื่อนมนุษย์ตามที่พระองค์ทรงสั่งสอน พระเจ้าข้า พระองค์ทรงสอนให้พวกเรารักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตัวเราเอง (ลูกา 10:27) และในขณะนี้กำลังมีการเทศน์สอนเพิ่มเติมว่าให้เรารักเพื่อนมนุษย์เหมือนเช่นที่พระองค์ทรงรักเรา (มีมนุษย์ในโลกปัจจุบันนี้กี่คนมากน้อยที่ทำได้ พระเจ้าข้า?) และในความรักที่พระองค์ทรงสั่งสอนให้พวกเรามอบให้แก่เพื่อนมนุษย์ด้วยกันนั้น พระองค์ทรงสอนถึงความรัก “ที่ไม่มีพรมแดน” และ “ไม่มีศาสนา” ดังในเรื่องราวของชาวสะมาเรียผู้ใจดี (ลูกา 10:29-37)

วันก่อนลูกเพิ่งมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องความรักลักษณะเช่นนี้

จากการที่ลูกได้รับเชิญไปพูดแบ่งปันในคริสตจักรหลายแห่ง ทำให้ลูกมีเพื่อนและคนรู้จักในฝ่ายพี่น้องคริสเตียนไม่น้อย บางท่านก็ส่งบทความ บทพระวาจามาหนุนใจกัน และแม้กระทั่งสติ๊กเกอร์มาทักทายกันทุกวัน เมื่อต้นเดือนสิงหาคม 2019 ที่ผ่านมา มีพี่น้องคริสเตียนคนหนึ่งที่เป็นนักธุรกิจและเคยเชิญลูกไปร่วมสัมมนากับกลุ่มนักธุรกิจคริสเตียน แต่ไม่ถึงกับเป็นเพื่อนสนิทกัน แค่เป็นคนรู้จักกัน ส่งข้อความมาบอกกับลูกว่า มีอาจารย์ของคริสตจักรหนึ่งกำลังจะเข้ารับการผ่าตัดและขาดเงินจำนวนหนึ่ง พร้อมทั้งมีภาพของผู้ชายคนหนึ่งมีสายออคซิเจน ซึ่งลูกไม่รู้จักและมีเบอร์บัญชี สิ่งแรกที่แว้บเข้ามาในสมองของลูกคือ เป็นเรื่องจริงหรือเปล่า หรือเป็นการหลอกต้มตุ๋น ซึ่งเกิดขึ้นตลอดเวลาในสังคมไทยเรา ถ้าเป็นเรื่องจริง ทำไมพี่น้องคริสตจักรกันเองจึงไม่ช่วยเหลือกัน ต้องข้ามห้วยมาขอความช่วยเหลือจากลูก ประเด็นมีอยู่ว่า ขณะที่ลูกได้รับข้อมูลเป็นเย็นวันศุกร์ และตามข้อมูล อาจารย์ท่านนี้จะต้องรับการผ่าตัดเช้าวันอาทิตย์ ถ้าไม่ได้รับการช่วยเหลือเรื่องการเงินตามที่ขอมา อาจารย์ก็จะผ่าตัดไม่ได้

ขณะนั้นลูกทำธุระอยู่ข้างนอก เลยเกิดความว้าวุ่นในใจ เพราะไม่ช่วยก็สงสารหากเป็นเรื่องจริง แต่ถ้าช่วยแล้วเกิดถูกหลอก ก็จะเจ็บใจเปล่าๆ จะไปถามข้อมูลก็ไม่ทราบจะไปถามกับใคร ครั้นจะไปถามผู้ที่ส่งข้อความมาให้ ก็ใช่ที่ เพราะถ้าเป็นการหลอกลวง เขาก็คงเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดด้วย พอตั้งสติได้ อ้อ! มีชื่อของคริสตจักรในข้อความด้วย ได้เรื่องละ เช็คข้อมูลกับอากู๋สิ (เพิ่งได้เรียนรู้วิธีการหาข้อมูลจากอากู๋เมื่อไม่นานมานี้ ☺) ปรากฏว่ามีหมายเลขโทรศัพท์เป็นเบอร์มือถือและมีที่อยู่ของคริสตจักรนั้น แต่ไม่มีข้อมูลอื่น อย่างน้อยก็มีเบอร์โทรศัพท์ให้โทรสอบถาม

ไม่รอช้า ลูกให้คนขับรถโทรไปเบอร์โทรศัพท์นั้นทันที ได้ความว่า ชื่อผู้ป่วยนั้นเป็นศิษยาภิบาลที่นั่นจริง ลูกจึงให้ถามต่อว่า ที่นั่นมีสมาชิกกี่คน คำตอบคือ 20 กว่าคน ลูกให้ถามอีกว่าอาชีพส่วนใหญ่ของสมาชิกคืออะไร ก็ได้คำตอบมา (ในทางคริสเตียน หากรวบรวมสมาชิกได้ 30-20 คน ก็สามารถตั้งเป็นคริสตจักรใหม่ได้เลย) แต่ที่สะดุดใจลูกคือ คนตอบบอก

ตอนจบว่า เขาคือศิษยาภิบาลเอง อ้าว!

คืนนั้นกลับถึงบ้าน เพื่อนคริสเตียนคนนั้นส่งข้อความมาเกี่ยวกับอาการของอาจารย์คนนี้อีก ลูกเกือบจะเขียนตอบไปถามว่า “ทำไมท่านไม่ช่วยเองล่ะ” คิดอีกที ไม่เหมาะสม ถามเช่นนั้นไม่ได้ แม้เขาจะเป็นนักธุรกิจ ดูภูมิฐาน แต่การที่เขาจะช่วยหรือไม่ช่วยนั้น ไม่ใช่เรื่องที่ลูกควรจะไปถาม ลูกจึงปรึกษาลูกสาวว่าลูกควรจะทำอย่างไรดี ลูกสาวก็พูดเช่นกันว่า คนตอบโทรศัพท์คือคนต้องการความช่วยเหลือเรื่องเงิน มันดูกระไรอยู่ ลูกสาวถามต่อว่ามีชื่อโรงพยาบาลไหม? ลูกตอบว่าไม่มี ทันทีลูกส่งข้อความไปถามต่อว่า ผู้ป่วยอยู่โรงพยาบาลไหน สักพักก็มีคำตอบมาว่าอยู่โรงพยาบาลนั้นๆ ตึกชื่อนี้ ได้เรื่องละ ลูกจัดการหาเบอร์โทรศัพท์และโทรไปสอบถามทันที

ได้คำตอบชัดเจนว่า มีคนไข้ชื่อนี้จริง จะผ่าตัดเช้าวันจันทร์จริง ไม่ใช่วันอาทิตย์

จบคำถาม ลูกไม่สนใจต่อว่าทำไมเพื่อนฝูงทางฝ่ายคริสตจักรจึงไม่ช่วย ลูกคิดถึงเรื่องราวของชาวสะมาเรียผู้ใจดีที่ช่วยชายที่ถูกโจรปล้นและทุบตีจนบาดเจ็บสาหัส สมณะและชาวเลวีผ่านมาแล้วก็เดินผ่านเลยไป แต่ชาวสะมาเรียผู้หนึ่งเดินทางผ่านมาเห็นเขาก็สงสาร เข้าไปดูแลบาดแผลและพาไปพักที่โรงแรมแห่งหนึ่ง ... (ลูกา 10:29-37)

นอกจากจะโอนเงินให้ตามบัญชีที่รับแจ้งมา ลูกสวดภาวนาขอพรจากพระเจ้าให้อาจารย์คนนี้ปลอดภัยจากการผ่าตัดเริ่มตั้งแต่คืนนั้น

คืนวันจันทร์ลูกส่งไลน์ไปถามพี่น้องคริสเตียนผู้ส่งข่าวว่าอาจารย์ผ่าตัดแล้วอาการเป็นอย่างไรบ้าง คำตอบคือ การผ่าตัดประสบความสำเร็จ ผู้ป่วยปลอดภัยแล้ว และบอกว่าอาจารย์ฝากมาขอบคุณ

ลูกรู้สึกดีใจที่มีเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นและจบลงด้วยดีในลักษณะเช่นนี้ ถ้าลูกไม่ใช่เป็นคริสตชน และไม่ได้ศึกษาพระวาจาอย่างลึกซึ้ง และทำให้นึกถึงพระวาจาแต่ละบท ในแต่ละเหตุการณ์ของชีวิต ลูกอาจจะไม่ได้ช่วยอาจารย์ผู้นี้เพราะหนึ่ง ไม่รู้จักกัน สอง สงสัยว่าเป็นเรื่องจริงหรือไม่ ถ้าจริง พรรคพวกของเขาทำไมไม่ช่วยกันเอง และ สาม กว่าจะได้ข้อมูลต้องใช้ความพยายามและเวลาในการค้นหาข้อมูล

แต่พระวาจาบทของชาวสะมาเรียผู้ใจดีทำให้ลูกนิ่งเฉยไม่ได้ และในที่สุด ไม่ว่าเบื้องหลังของการขอความช่วยเหลือจากลูกของพี่น้องคริสเตียนผู้นั้นจะเป็นอย่างไร หรือเพราะอะไร ก็ไม่สำคัญเท่ากับผู้ป่วยคนหนึ่งได้รับความช่วยเหลือจากคนๆ หนึ่งที่เขาไม่รู้จัก เพราะความรักและพระเมตตาของพระเจ้า!

ลูกยังได้สวดภาวนาขอพรจากพระองค์ให้แก่อาจารย์ที่รับการผ่านตัดต่อเนื่องอีกเป็นสัปดาห์ และทุกครั้งที่ลูกสวดภาวนาให้เขา ลูกจะรู้สึกว่าพระองค์ทรงยิ้มให้ลูก

แค่นี้ก็พอเพียงที่จะทำให้หัวใจของลูกเต็มอิ่มไปด้วยสันติสุขและปีติสุขแล้ว พระเจ้าข้า ☺

อาเมน

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 399
ไม่น่าเชื่อ (อีกแล้ว)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า คุณพ่อผู้ที่สอนคำสอนให้ลูกเมื่อ 24 ปีก่อนได้เขียนคำนิยมสำหรับการพิมพ์หนังสือภูเขาเคลื่อนได้ครั้งที่ 2 ไว้ว่า **ชีวิตของลูกเต็มไปด้วยความไม่น่าเชื่อ เพราะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า พระเจ้าทรงทำสิ่งที่ไม่น่าเชื่อหลายต่อหลายครั้งในชีวิตของลูก และพระองค์ก็ยังทรงทำอยู่เช่นนี้จนถึงปัจจุบัน ที่สำคัญที่สุดก็คือ ลูกเชื่ออย่างเต็มเปี่ยมว่าทั้งหมดนี้คือ งานของพระล้วนๆ**

จากวันนั้นถึงวันนี้ ลูกก็ยังขอยืนยันว่ามีสิ่งไม่น่าเชื่อเกิดขึ้นกับชีวิตของลูกอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในเรื่องราวการถวายชีวิตทั้งครบในการรับใช้พระองค์ของลูก และขณะนี้ก็กำลังมีเรื่องที่ไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นไปได้กำลังเกิดขึ้นอยู่ พระเจ้าข้า ☺

เมื่อต้นปี 2019 ที่ผ่านมา ลูกได้เข้าเรียนอีกหลักสูตรหนึ่งที่ลูกไม่น่าจะเข้าเรียนได้ เพราะไปสมัครหลังการปิดรับสมัครไปแล้ว เพราะความสับสนของเลขาฯที่ทำงานเกี่ยวกับวันที่รับสมัคร และลูกก็บอกกับตัวเองในวันที่ทราบว่าเขาปิดรับสมัครไปแล้วว่า เหตุผลเดียวที่ลูกจะสามารถเข้าเรียนได้คือ ต้องเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า ซึ่งจะเป็นเรื่องเหนือหลักการและตรรกะทั้งหลาย เพราะทราบมาว่ามีผู้สมัครเกินจำนวนที่หลักสูตรรับเป็นจำนวนมาก แล้วลูกก็ทำใจและลืมเรื่องการอยากเรียนในหลักสูตรนี้ไป

ต่อมาอีกเดือนกว่าๆ อยู่ๆ ลูกก็ได้รับการติดต่อจากผู้อำนวยการของหลักสูตรนี้ว่า คณะกรรมการคัดเลือกได้ทราบว่าลูกสนใจจะเข้าเรียนและยินดีจะพิจารณาให้เป็นกรณีพิเศษ เพราะมีกรรมการหลายท่านทราบประวัติของลูก ลูกดีใจมากและขอบพระคุณพระเจ้าอย่างสูงสุด และในใจลูกทราบทันทีว่า คงมีโอกาสพิเศษในการรับใช้พระองค์เกิดขึ้นจากการเรียนหลักสูตรนี้เป็นแน่ แม้ลูกจะไม่ทราบว่าจะเป็นอะไร

ลูกตัดสินใจสั่งพิมพ์หนังสือภูเขาเคลื่อนได้เป็นครั้งที่ 4 และมีโอกาสได้ไปแจกเพื่อนๆ ในหลักสูตรนี้จริงๆ ตอนใกล้จบหลักสูตรเมื่อสองเดือนที่ผ่านมา

เช่นเดียวกับทุกครั้งที่ลูกแจกหนังสือเล่มนี้ จะมีผู้อ่านมาแสดงความชื่นชม ฯลฯ และทุกครั้งลูกจะถือว่านี่คือการถวายเกียรติแด่พระองค์

คราวนี้บรรดาผู้ที่แสดงความชื่นชมในเรื่องราวชีวิตของลูกมีเพื่อนคนหนึ่งวัย 50 ปีเศษ เขาจบปริญญาเอก มีบริษัททำเกี่ยวกับเรื่องอินเตอร์เน็ต เว็บไซต์ อะไรทั้งหลายที่เป็นเทคโนโลยีสมัยใหม่ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ลูกไม่เข้าใจ เขาเรียกลูกว่าหม่ำมี้และเสนอลูกว่าเขาจะขอทำเว็บไซต์ให้ลูก เพื่อรวบรวมสิ่งต่างๆ ที่ลูกได้ทำเกี่ยวกับการรับใช้พระเจ้า เพราะหลังจากที่เขาได้อ่านหนังสือของลูกแล้ว เขาก็ค้นหาในเน็ตเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่ลูกได้ทำ ทั้งในและต่างประเทศ พบแม้พระทั่งภาพ

วาดทางศาสนาของลูกที่ www.thaicatholicbible.com ฯลฯ เขาบอกกับลูกว่า เขาทึ่งมากที่คนๆ หนึ่งจะทำอะไรต่อมิอะไรในการรับใช้พระเจ้าได้มากมายเช่นนี้ เขาจึงอากจะขออาสาทำเว็บไซต์นี้เพื่อเป็นช่องทางถวายเกียรติแด่พระเจ้าให้ลูก

ทีแรกลูกยังลังเลใจเพราะกลัวว่าจะเป็นการอวดหรือเปล่าหนอ แล้วลูกก็สวดภาวนาทูลถามพระองค์เป็นเดือนจนจบหลักสูตรแล้วเพื่อนคนนี้ก็ยังตามลูกต่อ แสดงความจำนงจะทำงานนี้ให้ลูก ลูกจึงคิดขึ้นได้ว่า ถ้าเป็นการอวดก็จะเป็นการอวดพระเจ้า มิใช่อวดตัวเอง อีกอย่างเพื่อนคนนี้เสนอตัวเองมาทำงานชิ้นนี้ให้ ทั้งๆ ที่เขาไม่ใช่คริสตชน และโดยอาชีพ บริษัทเขาทำเว็บไซต์ให้แต่ละลูกค้าก็คิดราคาแพงพอสมควร แต่นี่เขายินดีทำให้ลูกฟรีเพื่อประกาศข่าวดีของพระเจ้า ต้องรออะไรอีกล่ะ?

รูปลักษณะเว็บไซต์ก็จะแบ่งเป็น 2 ภาษา ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย (มืออาชีพมากเลย) ภาคภาษาอังกฤษจะมีหนังสือ Moving the Mountain ที่ผู้อ่าน อ่านได้จาก amazon.com และมีที่อยู่ให้สั่งในลักษณะรูปเล่มจากฟิลิปปินส์ แต่เพิ่มบทความอีกหลายบท อาทิเช่น About the Book, About the Author, Truth about Life ฯลฯ คลิปการพูดแบ่งปันที่ต่างประเทศ การสัมภาษณ์ออกสื่อตางๆ พร้อมทั้งภาพประกอบ ภาพวาด Paintings เกี่ยวกับศาสนาทั้งหมด ฯลฯ ภาคภาษาไทยจะมีหนังสือภูเขาเคลื่อนได้ที่สั่งได้ทั้งทาง QR Code และกำลังจะมีเป็น e-book ผ่านสำนักพิมพ์ SE-ED และที่น่าดีใจคือ บทสวดของฉัน (My Little Prayers) นั้น จะมีการรวบรวมเป็น 4 เล่มๆ ละ 100 บท ให้ผู้อ่านได้อ่านฟรีและส่งต่อให้เพื่อนๆ ได้

ทั้งหลายทั้งปวงนี้ เพื่อวัตถุประสงค์เดียวคือ การถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยชีวิตของลูกทั้งครบ ด้วยเทคโนโลยียุคปัจจุบัน ทั้งๆ ที่ลูกเองนั้นเป็น IT Illiterate!

และพูดถึงหนังสือของลูกบน amazon.com ตอนที่ลูกได้รับการพิจารณาให้พิมพ์จำหน่ายเป็น e-book ได้นั้น ลูกได้เรียนให้คุณแม่อธิการของซิสเตอร์คณะหนึ่งที่เป็นเพื่อนนักเรียนของลูกว่ารายได้ทั้งหมดที่จะได้จากการขายหนังสือบน amazon.com นั้นจะขอยกให้คณะของซิสเตอร์ทั้งหมด เวลาผ่านไป 9 ปี ปรากฏว่ามีผู้อ่านไม่มาก ทาง amazon.com เองก็มีวิธีการทางการตลาดที่จะช่วยโปรโมทให้ได้ แต่ลูกพูดมาตลอดว่าหนังสือเล่มนี้ ลูกเขียนขึ้นมาและจำหน่าย มิใช่จะเอากำไร แต่ต้องการถวายเกียรติแด่พระองค์ หากเป็นน้ำพระทัยของพระองค์แล้ว ก็จะมีคนอ่านเอง ลูกไม่ยอมโปรโมทเด็ดขาดมาถึงจุดนี้ ลูกคิดว่าคงจะไม่ใช่น้ำพระทัยของพระองค์ในความตั้งใจเดิมของลูกและนี่เป็นการเริ่มต้นใหม่ของ e-book ของลูก ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย จะมีคนอ่านหรือไม่ มากน้อยแค่ไหน ลูกขอยกให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ แต่ลูกขออนุญาตซิสเตอร์ว่า หากมีคนเข้ามาอ่านหนังสือของลูกจากนี้ไปรายได้ทั้งหมดลูกขอมอบให้กับพระสังฆราชแห่งสังฆมณฑลใหม่ทางภาคเหนือของประเทศไทย ส่วนจะเป็นโครงการอะไร แล้วค่อยสรุปกันอีกที ☺

ขณะที่กำลังทำเว็บไซต์อยู่นี้ ลูกก็ได้เรียนรู้หลายอย่างเกี่ยวกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ไปด้วย และอดคิดไม่ได้ว่ามนุษย์เรานั้นช่างเก่งกาจจริงๆ สมองสามารถคิดค้นอะไรต่อมิอะไรได้อย่างไร้ขอบเขต แล้วก็อดคิดต่อไม่ได้ว่า มนุษย์ไม่ได้สร้างตัวเองขึ้นมา ต้องมีผู้สร้างมนุษย์ซึ่งเหนือกว่าความฉลาดของมนุษย์ทั้งหลายมารวมกัน นั่นคือ พระผู้สร้างหรือพระเจ้าของเรานั่งเอง ☺

ลูกกำหนดให้เว็บไซต์ภาษาอังกฤษเสร็จภายในสิ้นเดือนก.ย. 2019 นี้ และภาษาไทยภายในปลายเดือนต.ค. 2019 เพราะต้องแปลบทความใหม่ที่ลูกเขียนเป็นภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาไทย

ขอพระเป็นเจ้าทรงได้รับการถวายเกียรติอย่างสูงสุดในการนี้ เทอญ

"ผู้ใดจะอวด ก็จงอวดองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด" 2 โครินธ์ 10:17

“... มีความหวังคอยท่านอยู่ในสวรรค์แล้ว ความหวังนี้ท่านรู้มาก่อน
จากการประกาศพระวาจาแห่งความจริงคือข่าวดี ข่าวดีนี้มาถึงท่าน
กำลังบังเกิดผลและเจริญในท่านเช่นเดียวกับที่กำลังบังเกิดผลและเจริญอยู่ทั่วไปในโลก ... “ โคโลสี 1:5-6

ลูกของพระองค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 400

อ่านพระคัมภีร์อย่างไรจึงจะบังเกิดผล?

ข้าแต่พระเป็นเจ้า มีคำกล่าวว่า “เวลาเรามีความสุข เวลาจะผ่านไปอย่างรวดเร็ว” เป็นความจริงที่สุดเลยพระเจ้าข้า ลูกเขียน “บทสวดของฉัน” ถวายแด่พระองค์เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน เริ่มต้นเพราะชีวิตมีแต่ความทุกข์ในขณะนั้น เวลาผ่านไป จากการเขียนบทสวดถวายแด่พระองค์นี่แหละ ทำให้ลูกค้นพบพระองค์ แล้วชีวิตของลูกก็ค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไป จากการเป็นผู้ที่มีความทุกข์มากที่สุดคนหนึ่ง ลูกค่อยๆ กลายมาเป็นผู้ที่มีความสุขมากที่สุดคนหนึ่งในทุกวันนี้ ☺ มันเป็นเรื่องอัศจรรย์ที่สุด และลูกก็เป็นลูกที่กตัญญูต่อพระองค์ที่สุดคนหนึ่ง พระเจ้าข้า

และเนื่องจากบทนี้เป็นบทที่ 400 ซึ่งนับเป็น milestone ในการเขียนของลูกที่ต้องการถวายพระเกียรติแด่พระองค์ ลูกจึงจะขอเขียนในเรื่องที่มีความพิเศษที่ลูกตั้งใจจะเขียน แต่ได้รอมาจนถึงวันนี้ พระเจ้าข้า

มีเพื่อนฝูงตลอดจนคนรู้จักได้ถามลูกเสมอมาว่า อ่านพระคัมภีร์อย่างไรจึงจะบังเกิดผล? เป็นคำถามที่ลูกมีประสบการณ์มาแล้ว แต่ลูกไม่กล้าตอบหรือเขียน เพราะลูกตระหนักเสมอมาว่าลูกเป็นเพียงฆราวาสตัวเล็กๆ คนหนึ่งเท่านั้น ผู้ที่จะให้คำตอบแก่คำถามนี้ได้อย่างดีที่สุดน่าจะเป็นพระสังฆราชหรือพระสงฆ์ แต่เร็วๆ นี้มีผู้มาถามลูกอีก ทำให้ลูกคิดขึ้นมาได้ว่า ในการรับเชิญไปพูดตามคริสตจักรต่างๆ หลักที่ลูกไปแบ่งปันในแต่ละครั้งก็คือ พระวาจาของพระเจ้า ซึ่งก็เป็นสิ่งที่ศิษยาภิบาลแต่ละแห่งเทศน์สอนทุกสัปดาห์อยู่แล้ว แต่ลูกนำประสบการณ์ของลูกกับพระวาจาตามบริบทหรือเรื่องที่ผู้เชิญกำหนดมาไปแบ่งปัน ซึ่งเท่ากับลูกไม่ได้ไปเทศน์สอนเช่นเดียวกับศิษยาภิบาล แต่เป็นการไปเสริมหรือเป็นพยานว่าพระวาจาบทนั้นๆ ที่ท่านศาสนาจารย์เหล่านั้นได้เทศน์ ปฏิบัติตามแล้วจะบังเกิดเช่นนี้ๆ กับตัวเรา เป็นคนละบทบาท

ใช่แล้ว ลูกจึงจะทำหน้าที่เช่นนี้ ในบทสวดของลูกบทนี้ พระเจ้าข้า

1. ข้อแรกในการอ่านพระวาจาแล้วให้บังเกิดผลคือ เราต้องมีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ในการศึกษาพระคัมภีร์ว่าจะนำมาปฏิบัติตามในชีวิต ไม่ใช่อ่านไปงั้นๆ เพราะเป็นหน้าที่หรือตามแฟชั่น และเรา**ต้อง**สวดขอพระจิตเจ้าได้โปรดประทานพระพรให้เราเข้าใจในการอ่านพระคัมภีร์**ทุกครั้ง** ด้วยความจริงใจและถ่อมตน

“แล้วพระองค์จะทรงทำให้เขาเกิดปัญญาเข้าใจพระคัมภีร์” ลูกา 24:45

2. เริ่มต้นอย่าไปเพิ่งไปอ่านพันธสัญญาเดิม ให้เริ่มจากพันธสัญญาใหม่หรือพระวรสาร ถ้าผู้ที่ไม่เคยอ่านพระคัมภีร์เลย เปิดมาบทแรกเจอบทมัทธิว ก็เริ่มอ่านบทมัทธิวเลยแหละ

3. เวลาอ่านพระคัมภีร์ควรอ่านในห้องที่เงียบ ไม่ใช่อ่านไปฟังเพลงไป เนื่องจากเราขอพระจิตเจ้าก่อนอ่านแล้ว ใน

บรรยากาศที่เงียบเราจะรู้สึกได้ถึงการประทับอยู่และการทรงนำของพระองค์

4. อ่านเจอบทไหนที่ “โดน” หรือชอบใจ ใช้ปากกาไฮไลท์ขีดทับข้อความนั้นเลย เดิมลูกจะเป็นคนถนอมหนังสือมาก แต่ในการอ่านพระคัมภีร์ ลูกใช้ปากกาไฮไลท์ตั้งหลายสี ไม่พอ หน้าไหนมีบทที่ซึ้งและอยากปฏิบัติตาม เอาการ์ดเล็กๆ เสียบคั่นอีก ผลก็คือ พระคัมภีร์เริ่มอ้วนขึ้นๆ เพราะชอบเกือบทุกหน้า

5. ไฮไลท์ ขีดเส้นใต้ เสียบคั่น ยังไม่พอ ลูกคัดบทที่ไฮไลท์ไว้ออกมาใส่สมุดโน้ต จนตอนนี้สมุดโน้ตก็อ้วนด้วย ☺

ตอนที่ลูกไปเรียนหนังสือที่สหรัฐอเมริกา ลูกจดศัพท์ที่ยังไม่รู้จักไว้ในสมุดโน้ตตามตัวอักษร แล้วเปิด Dictionary จากนั้นจะท่องศัพท์เหล่านั้นจนขึ้นใจก่อนไปนอนทุกคืน พรุ่งนี้เจอศัพท์ใหม่ จดเพิ่ม ท่องเพิ่ม และท่องทวนของเดิม ทำเช่นนี้ทุกๆ คืน จนความรู้เรื่องศัพท์ภาษาอังกฤษแตกฉาน เป็นพื้นฐานของการใช้ภาษาอังกฤษในการรับใช้พระเจ้าในทุกวันนี้

ลูกจึงนำวิธีเดียวกันมาปฏิบัติกับการศึกษาพระวาจาของพระเจ้า ☺

6 .การปฏิบัติตาม ข้อนี้สำคัญที่สุด หากศึกษาแล้ว ท่องแล้ว ก็แค่นั้น ความรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์ก็จะกลายเป็นความรู้ของวิชาหนึ่ง แต่พระคัมภีร์ไม่ใช่แค่วิชาหนึ่ง เป็น**พระวาจา**ของพระเจ้า! อ่านแล้ว ศึกษาแล้ว ก็นำมาไตร่ตรอง ซึมซับ แล้วก็ปฏิบัติตามในชีวิตประจำวัน นั่นแหละจึงจะเกิดผล

ลูกได้แบ่งพระวาจาของพระเจ้าที่จะปฏิบัติตามออกเป็น 3 กลุ่ม

6.1 พระวาจาที่อ่านแล้วเข้าใจเลยและปฏิบัติตามง่าย ยกตัวอย่าง

“ถ้าผู้ใดไม่อยากทำงาน ก็อย่ากิน” 2 เธสะโลนิกา 3:10 เป็นต้น

6.2 พระวาจาที่เข้าใจ แต่ปฏิบัติตามยากหน่อยในประสามนุษย์

“อย่าตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว ...
อย่าแก้แค้นเลย แต่จงให้พระเจ้าทรงตัดสินลงโทษเถิด” โรม 12:17,19

เรามักจะได้ยินเสมอๆ ว่า “แค้นนี้ต้องชำระ” แต่พระเจ้าของเราทรงสอนให้ “อย่าแก้แค้น” ทำได้ไหม?

“ผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน จงหันแก้มซ้ายให้เขาด้วย” มัทธิว 5:39

“จงรักศัตรู จงทำดีต่อผู้ที่เกลียดชังท่าน” ลูกา 6:27

ความหมายของพระวาจาสองบทนี้ใกล้เคียงกับบทข้างบน แต่ลึกซึ้งกว่าคือ เวลาคนปฏิบัติไม่ดีกับเรา นอกจากจะไม่ตอบโต้แล้ว พระเจ้ายังทรงสอนให้เราทำดีตอบต่อคนทำร้ายเราด้วย เป็นการสอนที่เวลาพวกเรามนุษย์จะปฏิบัติตามต้องพยายามเป็นอย่างมากกกกกก

นี่เป็นเพียงสามตัวอย่างของพระวาจาในกลุ่ม 2 นี้

6.3 พระวาจาที่เราต้องฝืนความรู้สึกตามประสามนุษย์อย่างมากในการพยายามเข้าใจและปฏิบัติตาม ลูกเองค้นพบว่าการเป็นลูกของพระเจ้าที่ดีนั้น ต้องฝืนปฏิบัติตนค้านกับสัญชาตญาณความเป็นมนุษย์ ดังพระวาจาบทนี้

“จงดำเนินตามพระจิตเจ้าและอย่าตอบสนองความปรารถนาตามธรรมชาติ
เพราะธรรมชาติมนุษย์มีความปรารถนา ตรงกันข้ามกับพระจิตเจ้า และพระจิตเจ้าก็ทรงปรารถนาตรงกันข้ามกับ

ธรรมชาติมนุษย์ สองข้อนี้ขัดแย้งกัน ท่านทำสิ่งที่ท่านอยากทำไม่ได้" กาลาเทีย 5:16-17

มีตัวอย่างมากมายแต่ลูกจะขอยกเพียงบางบทมาเขียน ณ ที่นี้ ***เรื่องลูกล้างผลาญ (ลูกา 15:11-31)*** คิดตามภาษามนุษย์แล้ว บุตรชายคนโตก็ถูกของเขาและเขาก็มีสิทธิน้อยใจบิดาตนเอง

อุปมาเรื่องคนงานในสวนองุ่น (มัทธิว 20:1-15) คนงานที่ทำงานแต่เช้าก็มีสิทธิ์ไม่พอใจที่ตนเองทำงานมาทั้งวันแต่กลับได้ค่าแรงเท่ากับคนที่เพิ่งมาทำงานตอนเย็น อย่างนี้มันก็ไม่ยุติธรรมนี่นา!

แต่การฝืนความรู้ตามประสามนุษย์และพยายามคิดและเข้าใจและปฏิบัติตามประสาพระเจ้า ทีละเล็กทีละน้อย เราจะรู้สึกว่าเราได้ยกระดับจิตใจและจิตวิญญาณให้สูงขึ้น เราจะเริ่มมองเห็นตัวเองน้อยลงและเล็กลง เราจะมองพระวาจาเรื่องลูกล้างผลาญไม่ใช่จากมุมมองของบุตรชายคนโต แต่จากมุมมองของผู้เป็นบิดาและเรื่องค่าแรง เราจะเห็นจากมุมมองของนายจ้าง ไม่ใช่จากของลูกจ้าง แล้วมุมมองของเราก็จะเปลี่ยนไปในทุกมิติของชีวิต และเมื่อไรที่เราสามารถดำรงตนให้เป็นไปในทิศทางเดียวกับที่พระเจ้าทรงสั่งสอนได้ในทุกมิติของชีวิต ใจเราก็จะเป็นอิสระจากมลภาวะทั้งปวง คงมีแต่การทรงสถิตอยู่ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น

นี่คือพระพรสูงสุดแห่งการอ่านพระคัมภีร์แล้วบังเกิดผลที่ลูกสามารถสรุปได้สั้นๆ ในบทสวดของลูกบทนี้ พระเจ้าข้า

"นัยน์ตาของท่านเป็นสุขที่มองเห็นสิ่งต่างๆ ที่ท่านเห็น เราบอกท่านทั้งหลายว่า ประกาศกและกษัตริย์จำนวนมากปรารถนาจะเห็นสิ่งที่ท่านได้เห็น แต่ก็ไม่ได้เห็น ปรารถนาจะได้ฟังสิ่งที่ท่านได้ฟัง แต่ไม่ได้ฟัง" ลูกา 10:23-24

อาเมน

ลูกของพระองค์นนฟัง

